ISTINYE INTERNATIONAL INTERDISCIPLINARY ACADEMIC STUDIES CONGRESS

March 08-10, 2026 / Istanbul

PROCEEDINGS BOOK

EDITED BY

Prof. Dr. Ananda MAJUMDAR

Assist. Prof. Dr. Sanjeev GUPTA

ISBN: 979-8-89695-368-5

ISTINYE INTERNATIONAL INTERDISCIPLINARY ACADEMIC STUDIES CONGRESS
March 08-10, 2026 / Istanbul

PROCEEDINGS BOOK

EDITED BY
Prof. Dr. Ananda MAJUMDAR
Assist. Prof. Dr. Sanjeev GUPTA

By Liberty Publishing House
Water Street Corridor New York, NY 10038
www.libertyacademicbooks.com
+1 (314) 597-0372
ALL RIGHTS RESERVED NO PART OF THIS BOOK MAY BE REPRODUCED IN ANY FORM, BY PHOTOCOPYING OR BY ANY ELECTRONIC OR MECHANICAL MEANS, INCLUDING INFORMATION STORAGE OR RETRIEVAL SYSTEMS, WITHOUT PERMISSION IN WRITING FROM BOTH THE COPYRIGHT OWNER AND THE PUBLISHER OF THIS BOOK.
© Liberty Academic Publishers 2026
The digital PDF version of this title is available Open Access and distributed under the terms of the Creative Commons Attribution-Non-Commercial 4.0 license (http://creativecommons. org/licenses/by-nc/4.0/) which permits adaptation, alteration, reproduction and distribution for noncommercial use, without further permission provided the original work is attributed. The derivative works do not need to be licensed on the same terms.
adopted by Mariam Rasulan
www.izdas.org/istinye
Issued: 21.03.2026
ISBN: 979-8-89695-368-5

CONGRESS ID

ISTINYE INTERNATIONAL INTERDISCIPLINARY ACADEMIC STUDIES CONGRESS

DATE and PLACE

March 08-10, 2026 / Istanbul (online and face-to-face)

ORGANIZING COMMITTEE

Prof. Dr. Osman ERKMEN - İstanbul Okan Üniversitesi
Prof. Dr. Muhittin ELİAÇIK - Kırıkkale University
Assoc. Prof. Dr. E. İlhan Şahin - Adana Alparslan Türkeş Science and Technology University
Dr. Nurlan AHMETOV - Hoca Ahmet Yesevi University
Dr. Elvan CAFEROV - Azerbaijan State Pedagogical University

COORDINATOR

Gulnaz GAFUROVA

PARTICIPANT COUNTRIES

Türkiye, Kazakhstan, Azerbaijan, Uzbekistan, Nigeria, Slovenia, India, Bangladesh, Mexico, Algeria, Morocco, Hungary, Serbia, Albania, Ukraine, Iran, Lebanon, Pakistan, Vietnam, Romania, Indonesia, Ethiopia, Slovakia, Kyrgyzstan, North Macedonia, USA, TRNC

TOTAL NUMBER of PAPERS

Turkiye (66), Other Countries (92)

Rejected Papers (15)

EVALUATION PROCESS

All applications have undergone a double-blind peer review process

CONGRESS SCIENTIFIC AND ADVISORY BOARD

Prof. Mihaela-Corina Bucur - Asanka Sante Medical Clinic, Romania
Assoc. Prof. Dr. Zeynep Gonca İNCEDERE - Istanbul Technical University, Türkiye
Assoc. Prof. Dr. Defne ÖCAL KAPLAN - Kastamonu University, Türkiye
Assoc. Prof. Dr. Gulbaxar Tavaldieva - Tashkent Institute of Chemical Technology, Uzbekistan
Assoc. Prof. Dr. Halil İbrahim Şengün - Dicle University, Türkiye
Assoc. Prof. Dr. İryna Dryga - National Academy of Sciences, Ukraine
Assoc. Prof. Dr. Monika Stojanova - Association for Scientific-research, Educational and Cultural Activities "Open Science", North Macedonia
Assoc. Prof. Dr. Naseem Akhter - Shaheed Benazir Bhutto Women University, Pakistan
Assoc. Prof. Dr. Givi Duchidze - David Agmashenebeli National Defence Academy of Georgia, Georgia
Assoc. Prof. Dr. Ardita Todri - "Aleksandër Xhuvani" University in Elbasan, Albania
Assist. Prof. Dr. Mehmet Ali SALIK - Bingöl University, Türkiye
Assist. Prof. Dr. Sanjeev Gupta - GLA University, India
Assist. Prof. Dr. Hayrani Eren Bostancı - Sivas Cumhuriyet University, Türkiye
Lect. Dr. Emmanuel Ugochukwu ANASO - Federal University of Agriculture, Nigeria
Lect. Dr. Dr. Duong To Quoc Thai - Dong Thap University, Vietnam
Dr. Damejan SADYKOVA - Kazakh State Women's Pedagogical University, Kazakhstan
Dr. Tufael - Ibn Sina Diagnostic and Imaging Center, Bangladesh
Dr. Muhammad Mazhar Iqbal - Government of Punjab, Lahore, Pakistan
Dr. Odu Adejare Samuel - The Federal Polytechnic Ilaro, Nigeria
Dr. Halil İbrahim OLUCAK - Independent Researcher, Türkiye

PHOTO GALLERY

PHOTO GALLERY

PHOTO GALLERY

PHOTO GALLERY

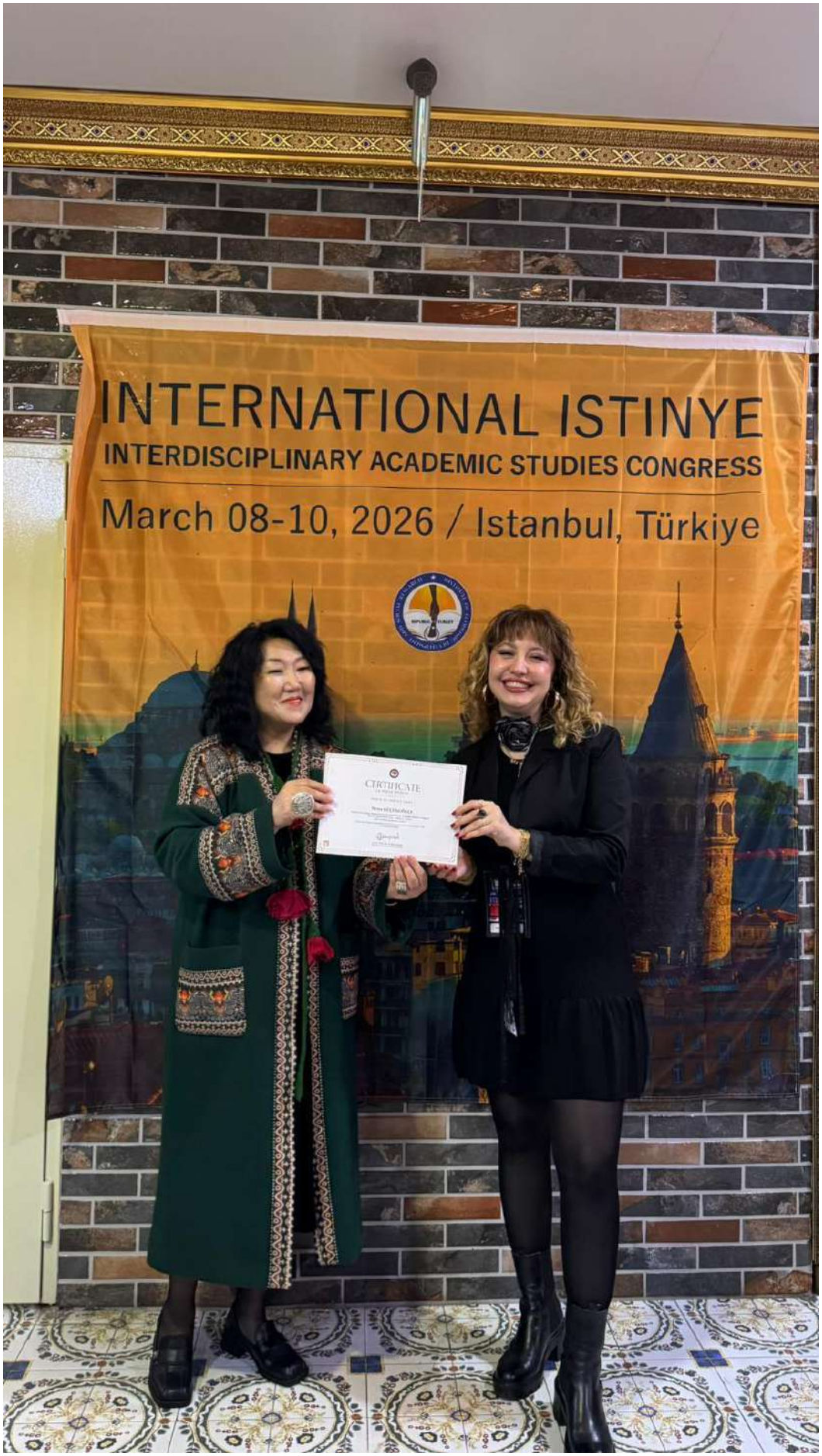

PHOTO GALLERY

PHOTO GALLERY

PHOTO GALLERY

PHOTO GALLERY

PHOTO GALLERY

PHOTO GALLERY

PHOTO GALLERY

PHOTO GALLERY

PHOTO GALLERY

PHOTO GALLERY

PHOTO GALLERY

PHOTO GALLERY

PHOTO GALLERY

PHOTO GALLERY

PHOTO GALLERY

PHOTO GALLERY

PHOTO GALLERY

PHOTO GALLERY

PHOTO GALLERY

PHOTO GALLERY

PHOTO GALLERY

PHOTO GALLERY

PHOTO GALLERY

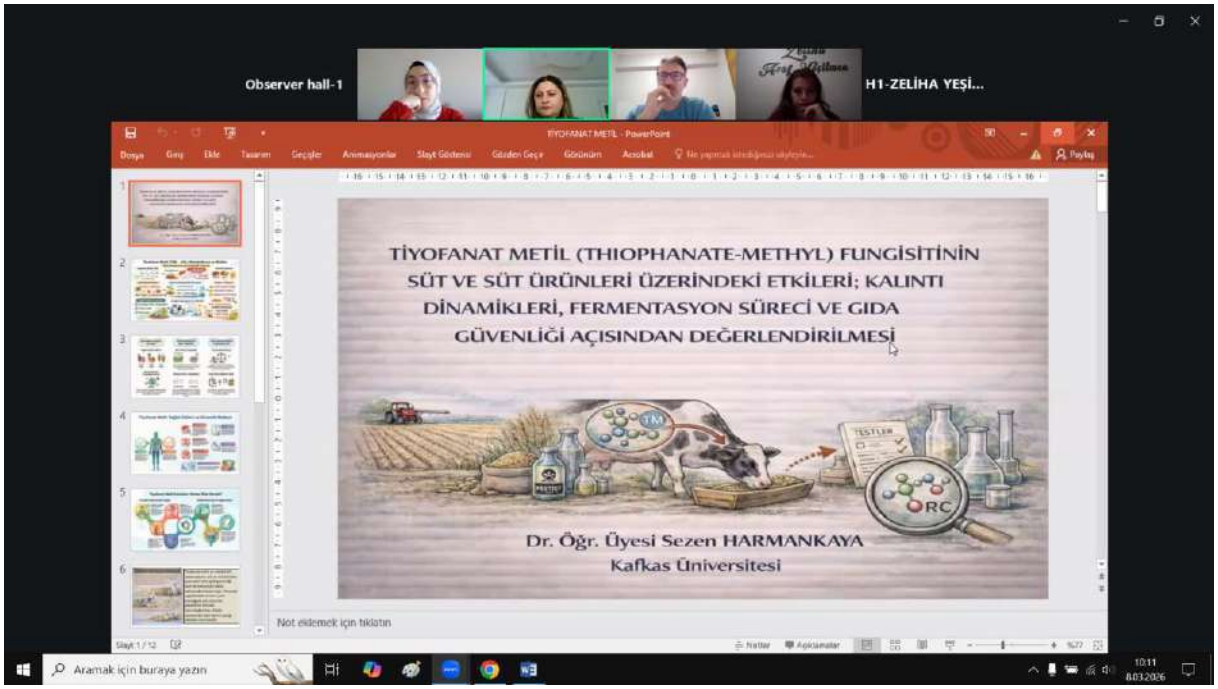

PHOTO GALLERY

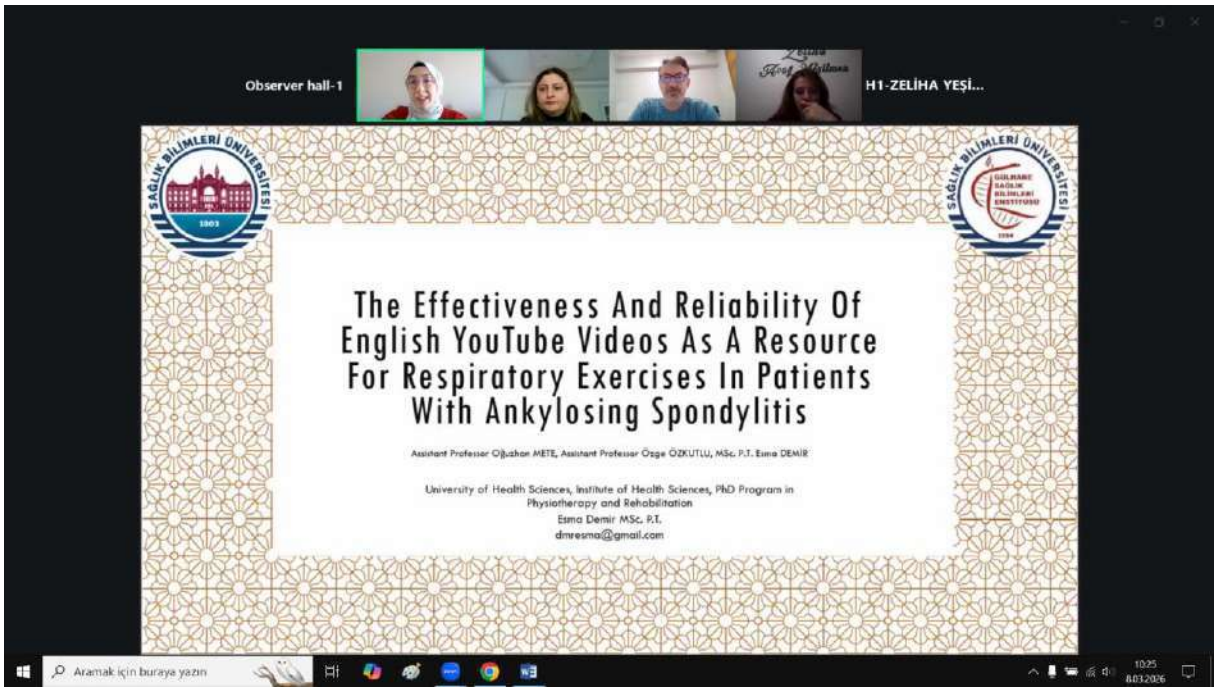

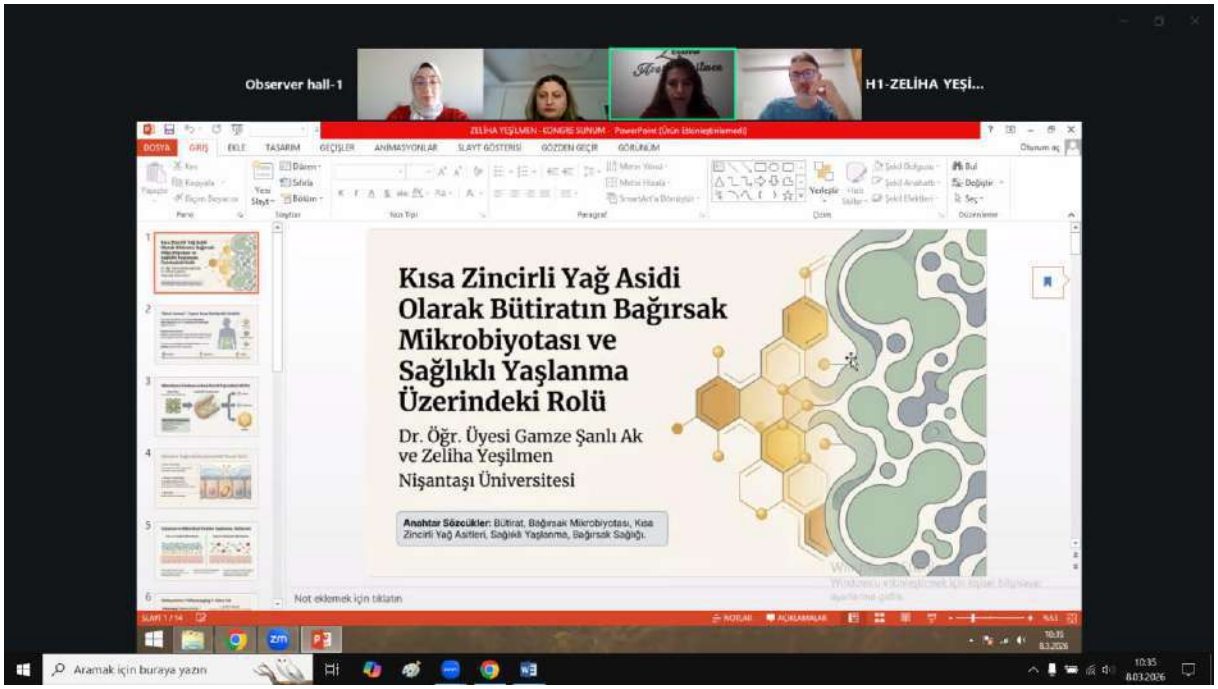

PHOTO GALLERY

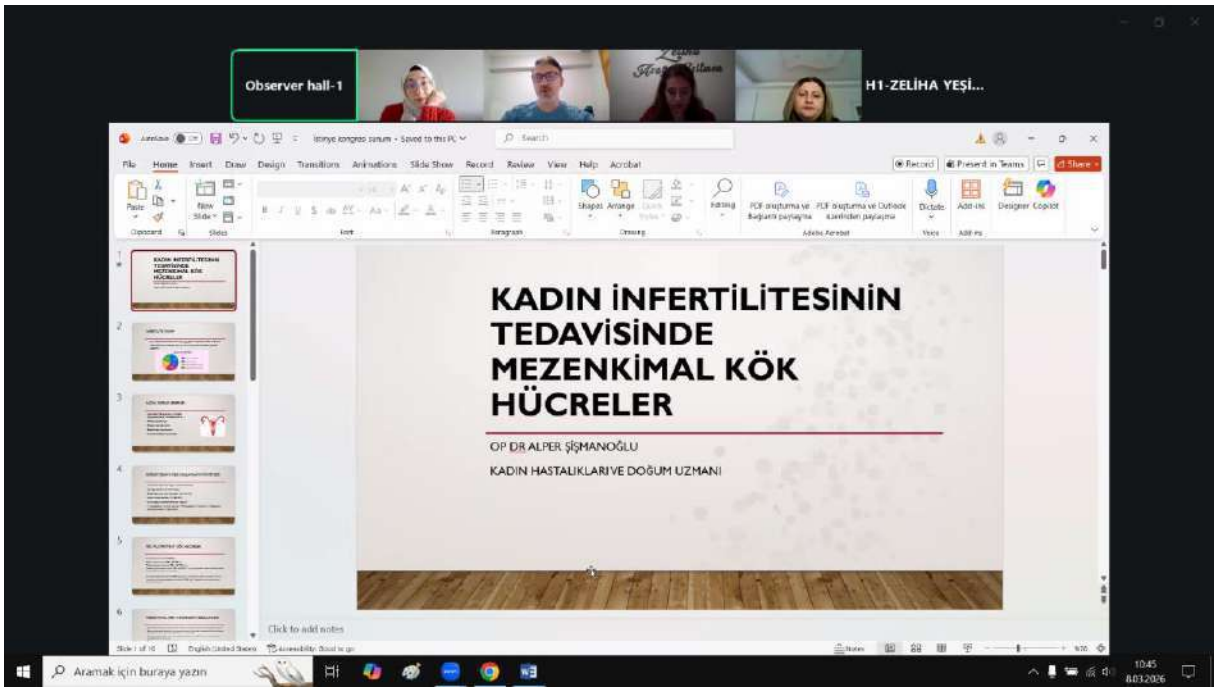

PHOTO GALLERY

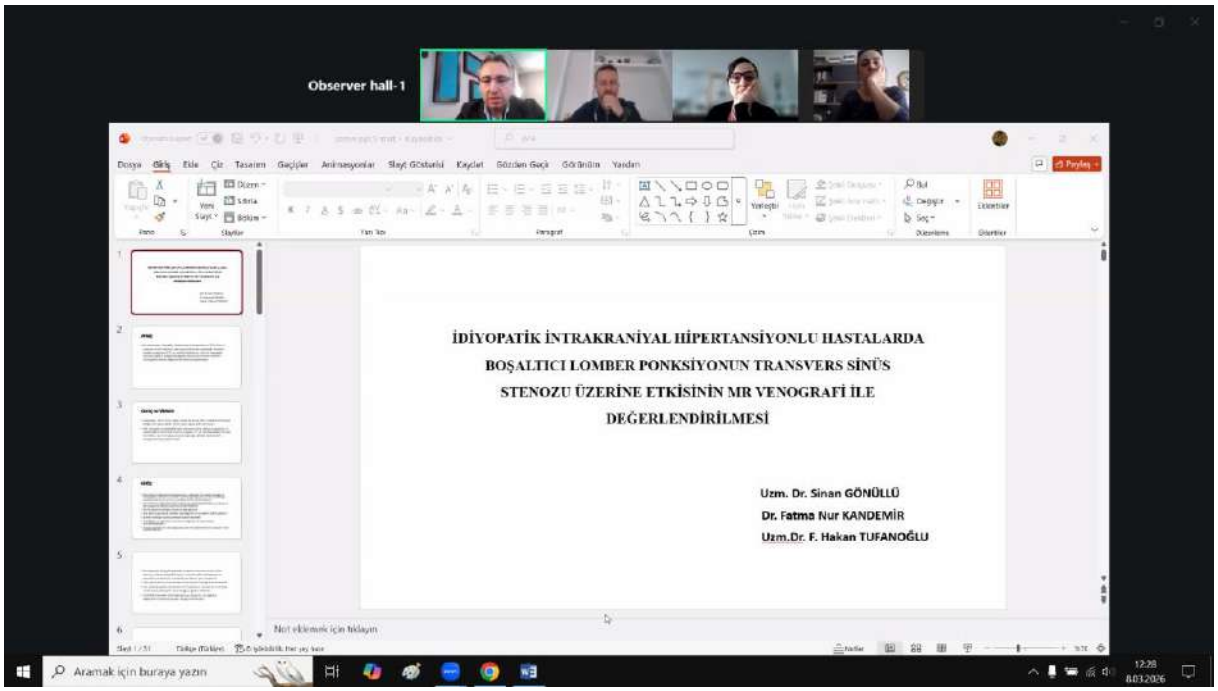

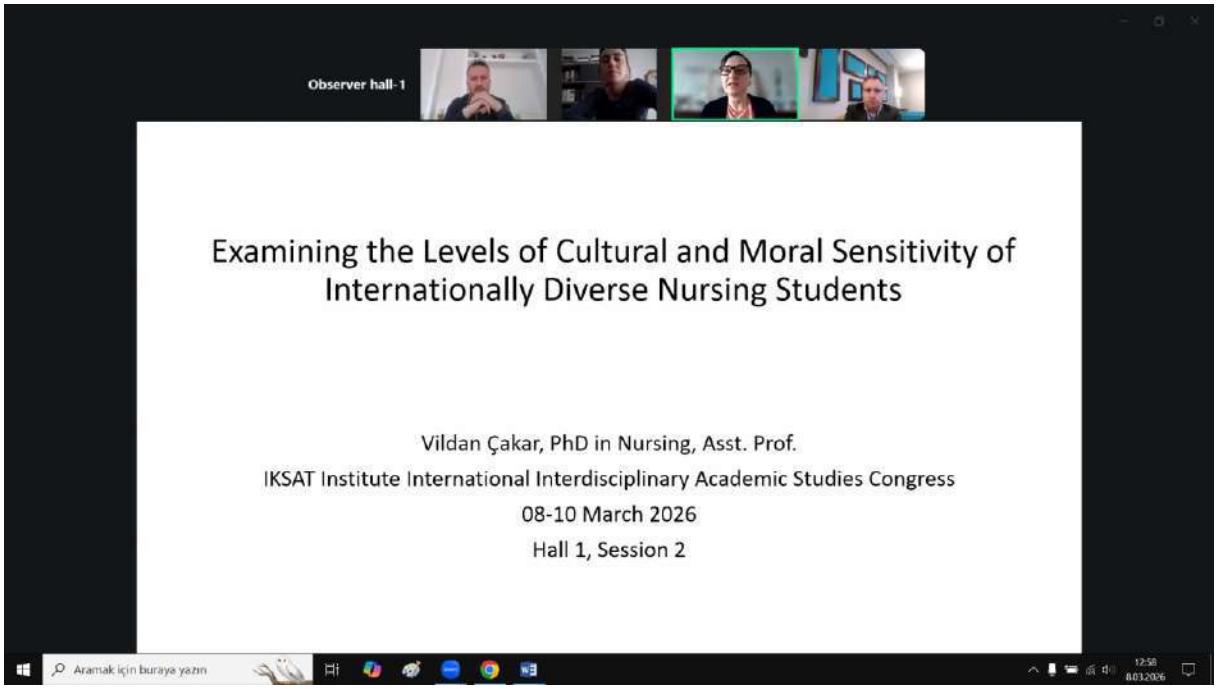

PHOTO GALLERY

PHOTO GALLERY

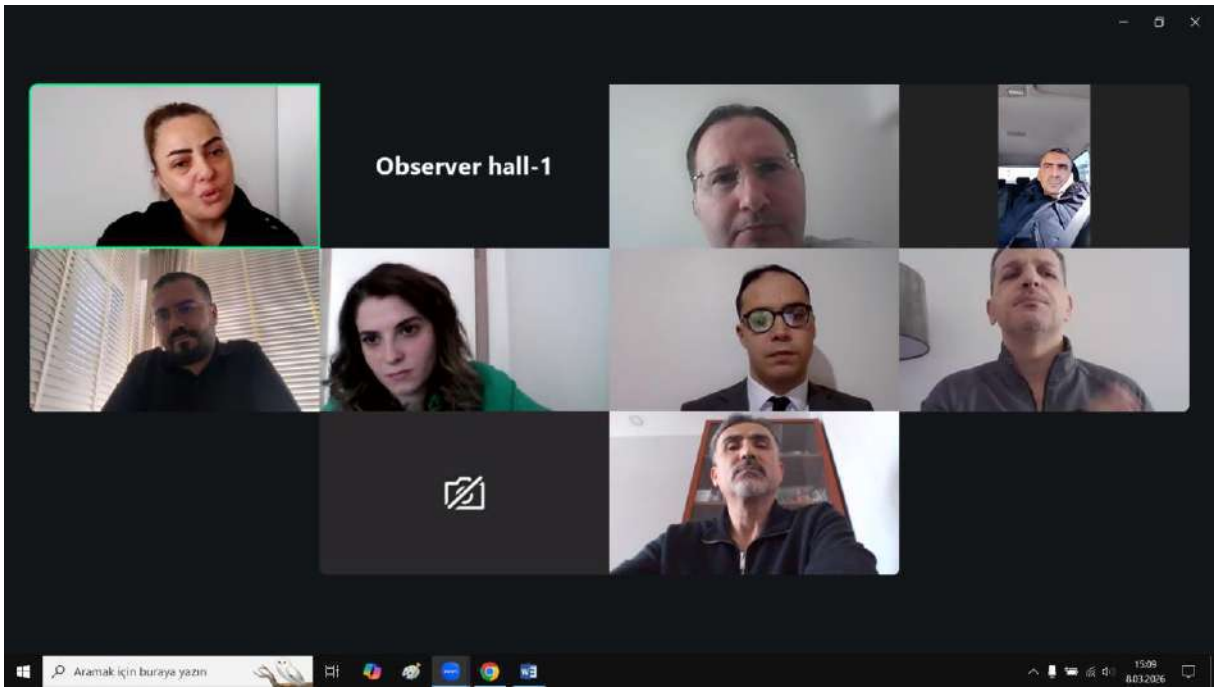

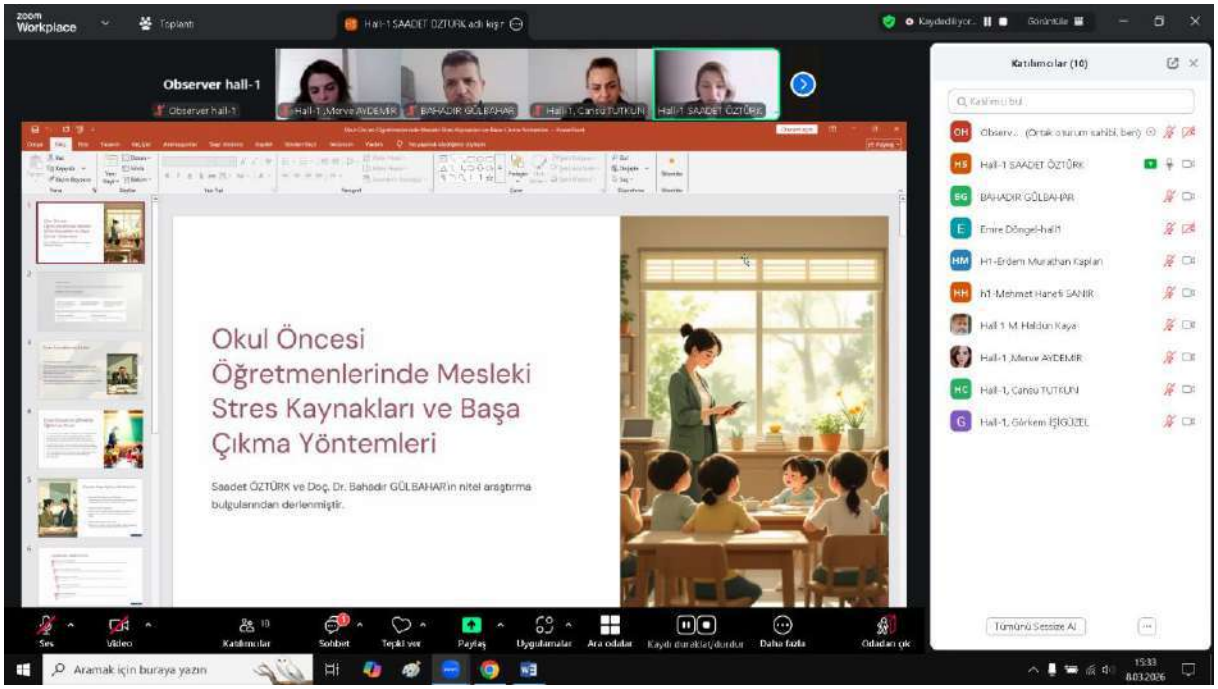

PHOTO GALLERY

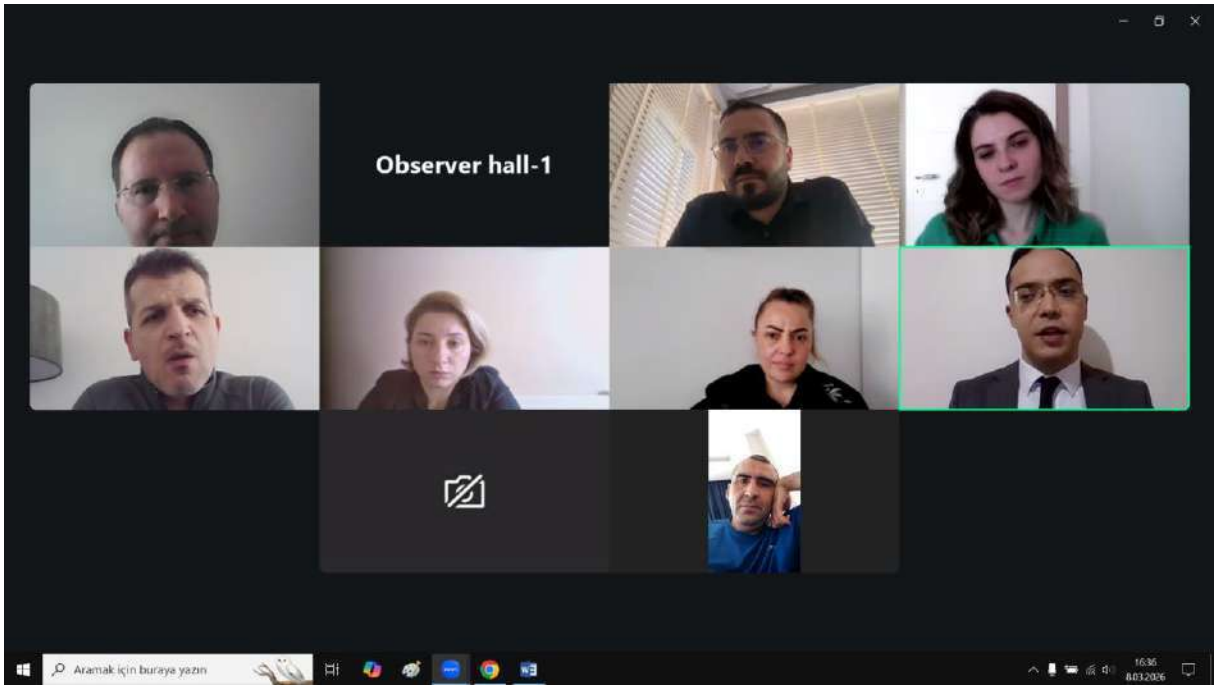

PHOTO GALLERY

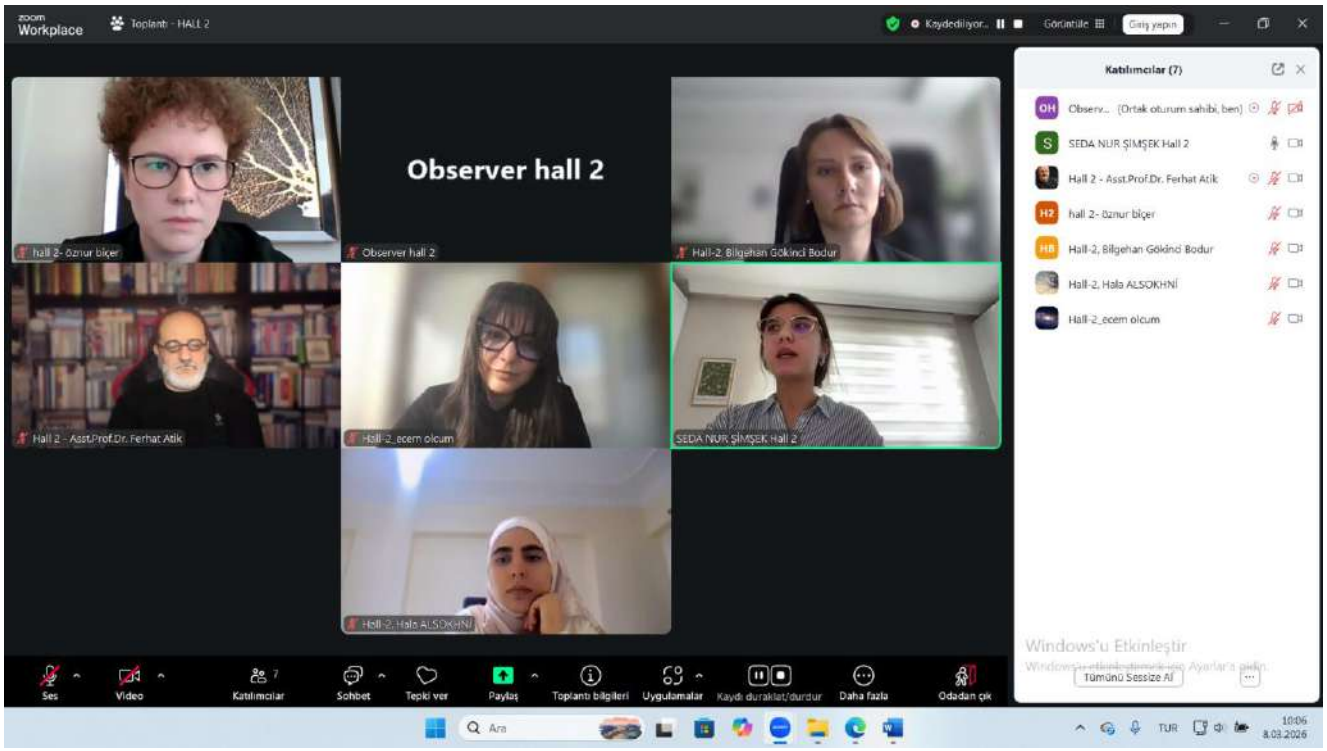

PHOTO GALLERY

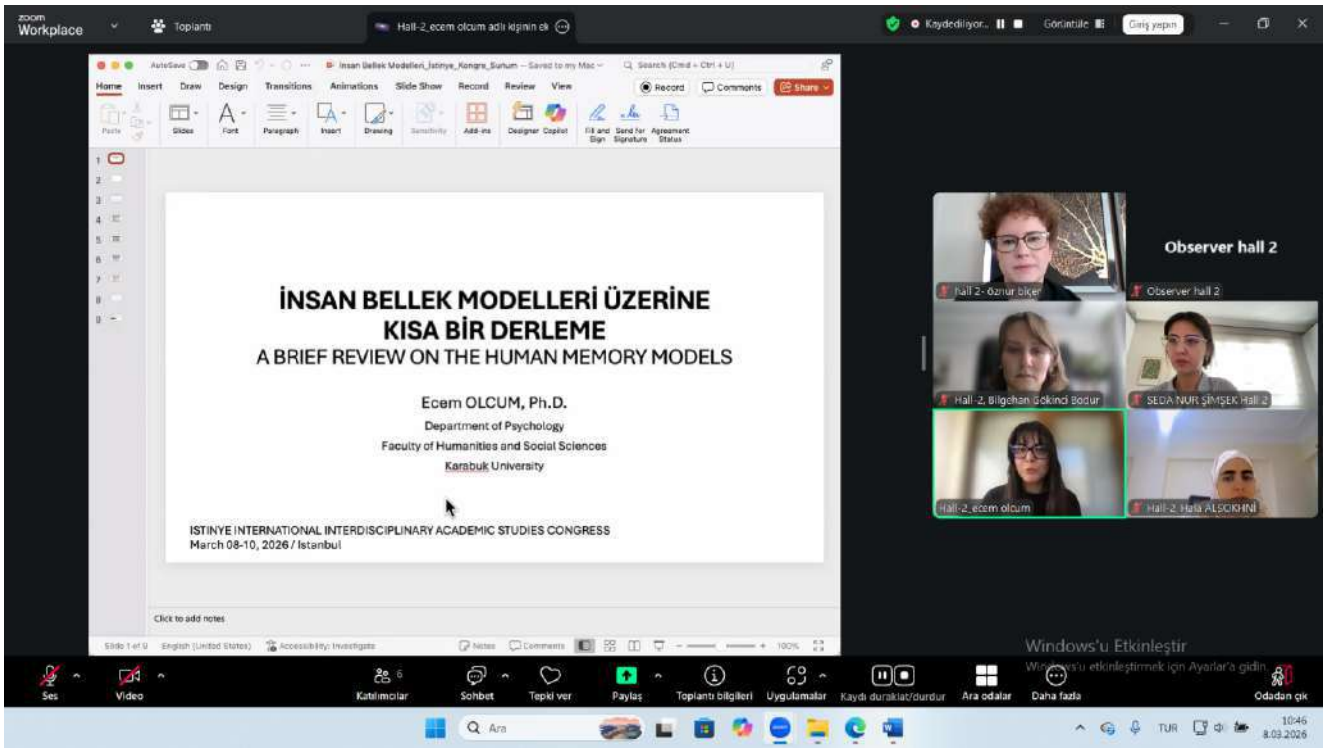

PHOTO GALLERY

PHOTO GALLERY

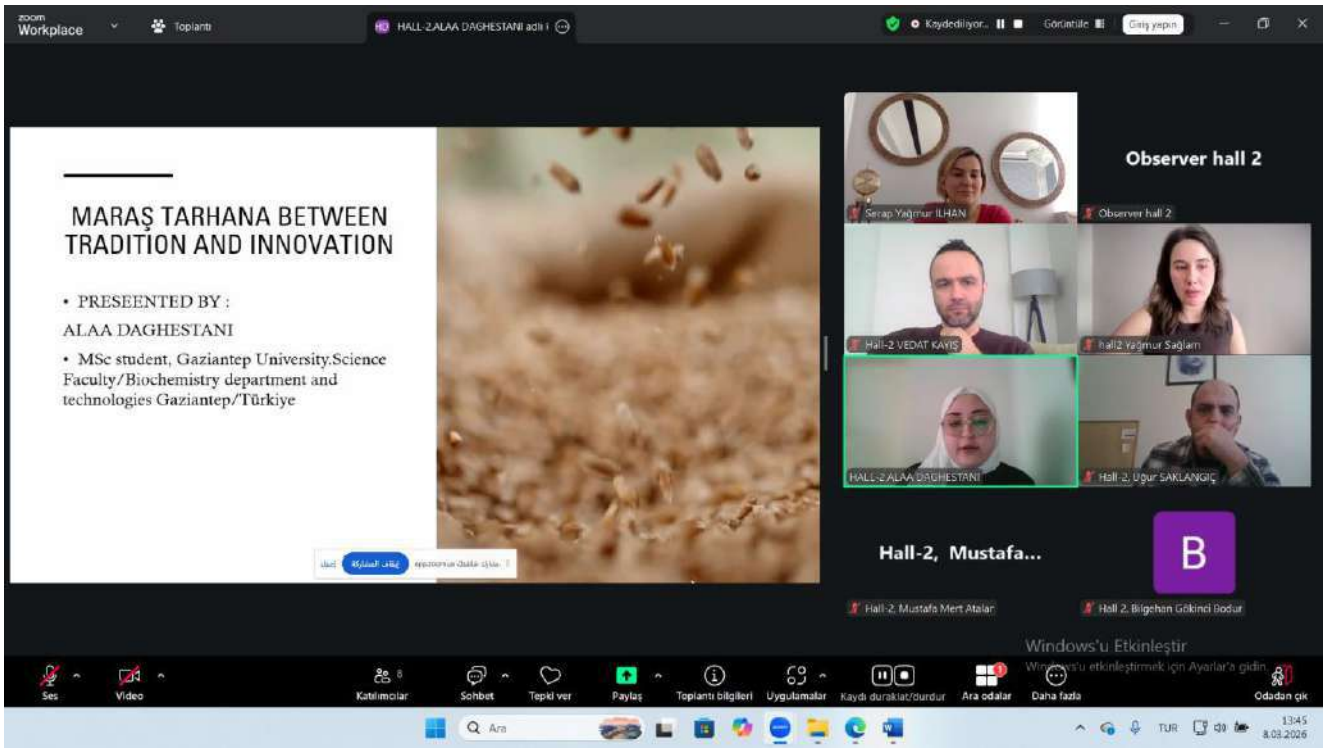

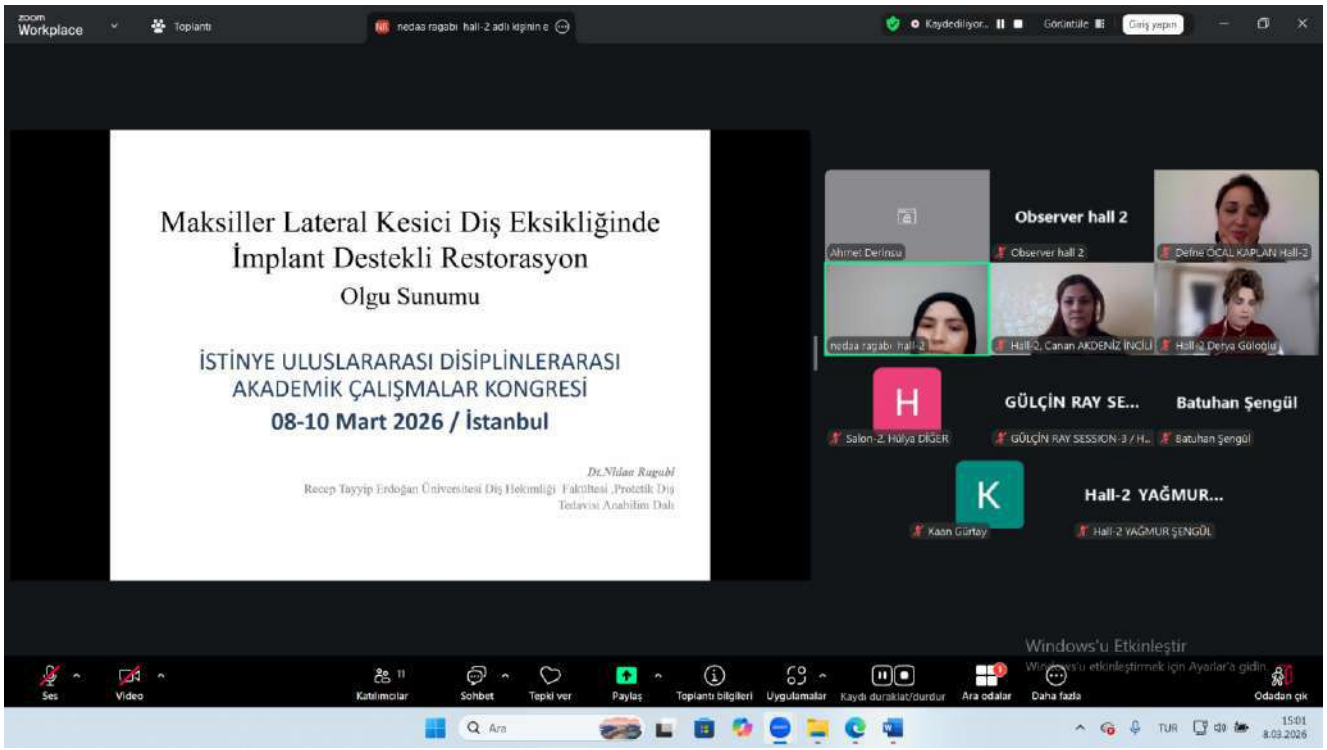

PHOTO GALLERY

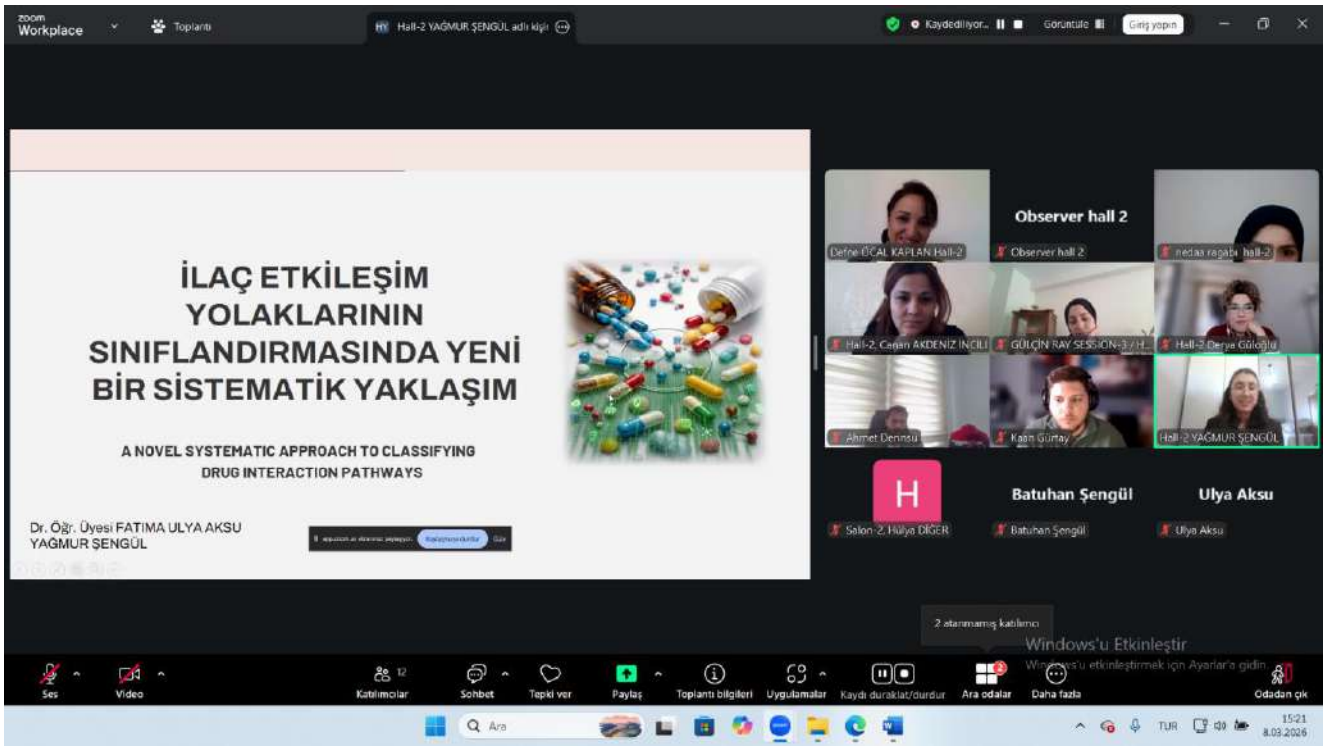

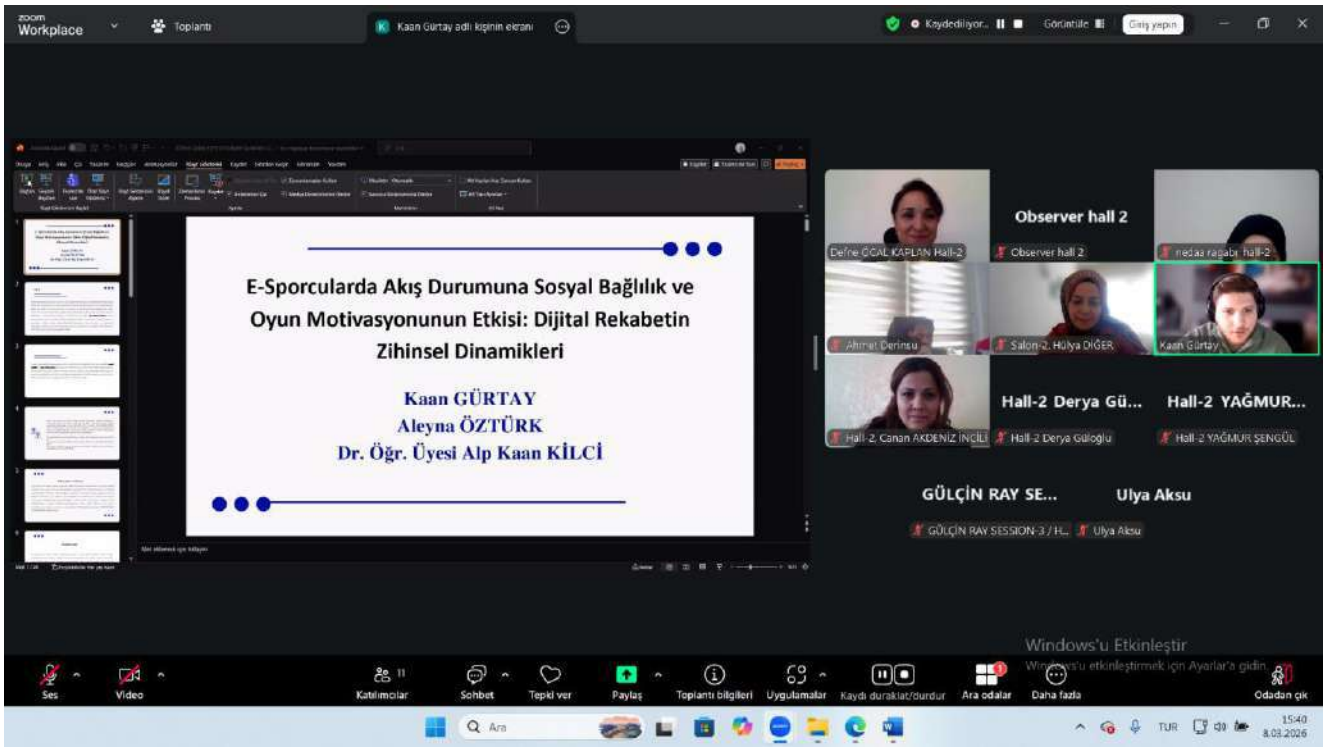

PHOTO GALLERY

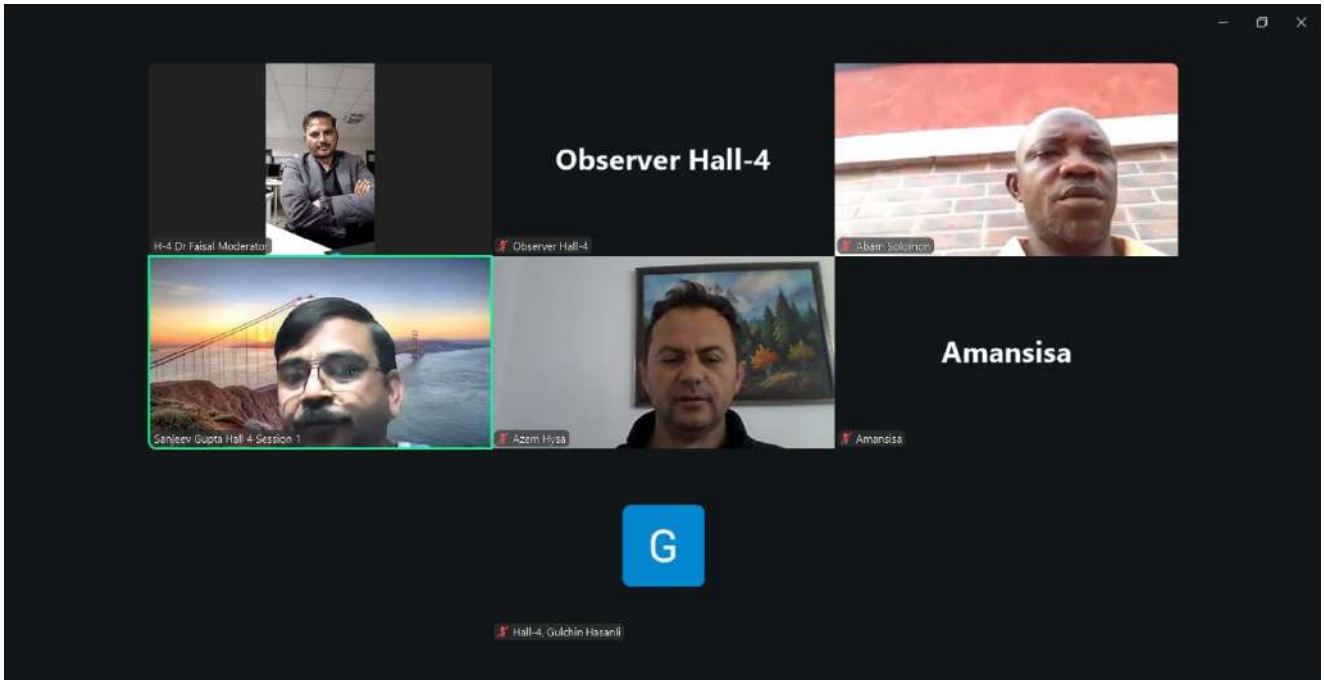

PHOTO GALLERY

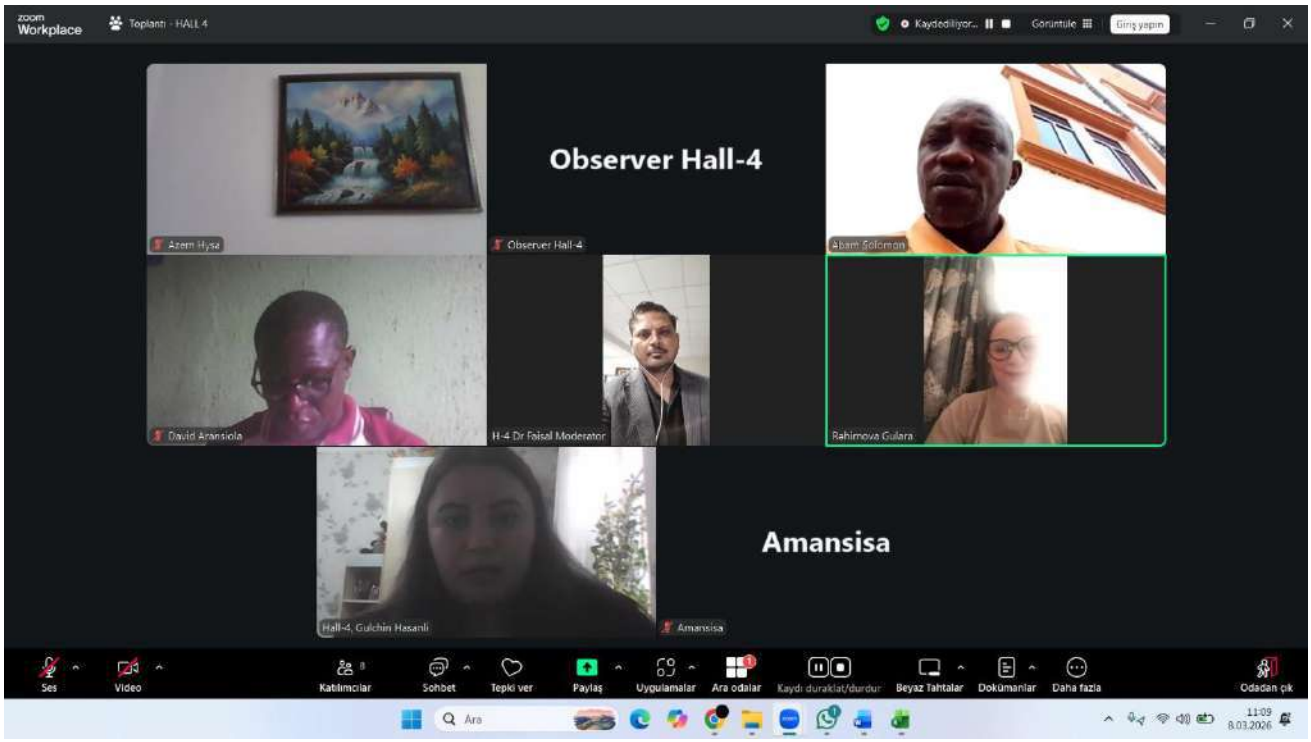

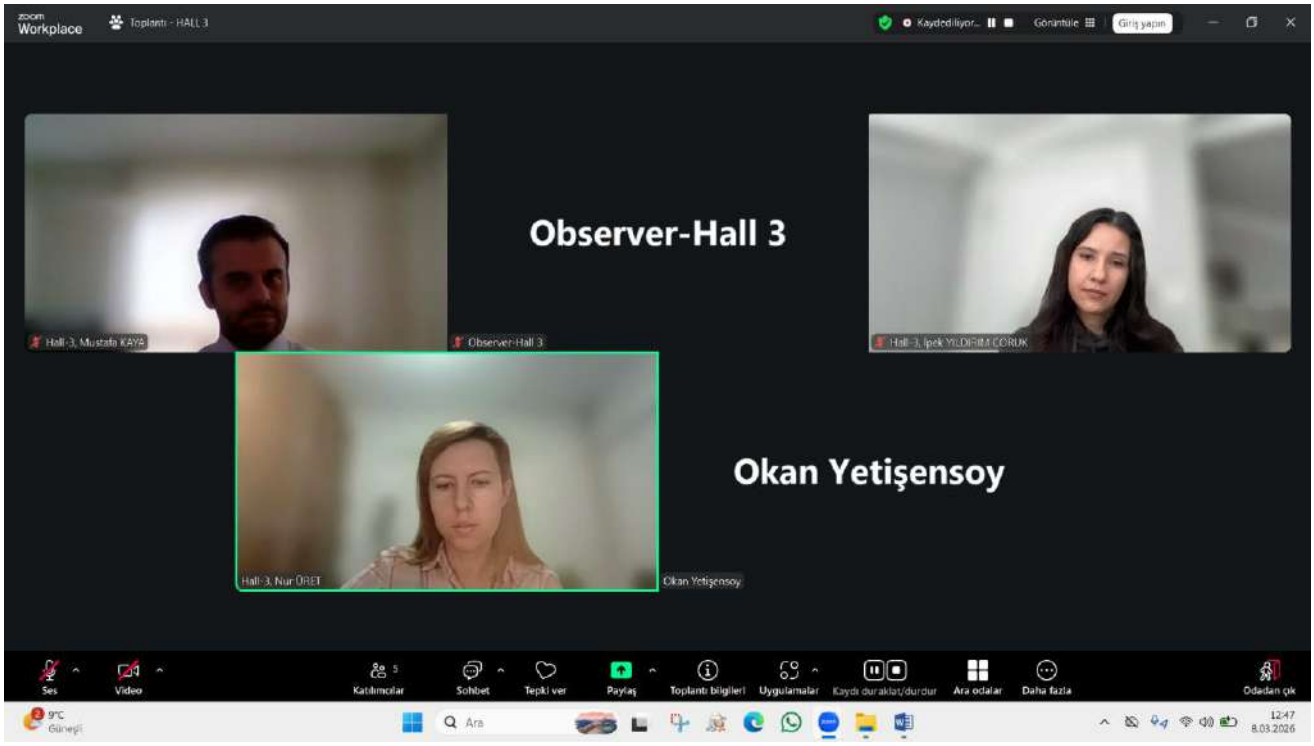

PHOTO GALLERY

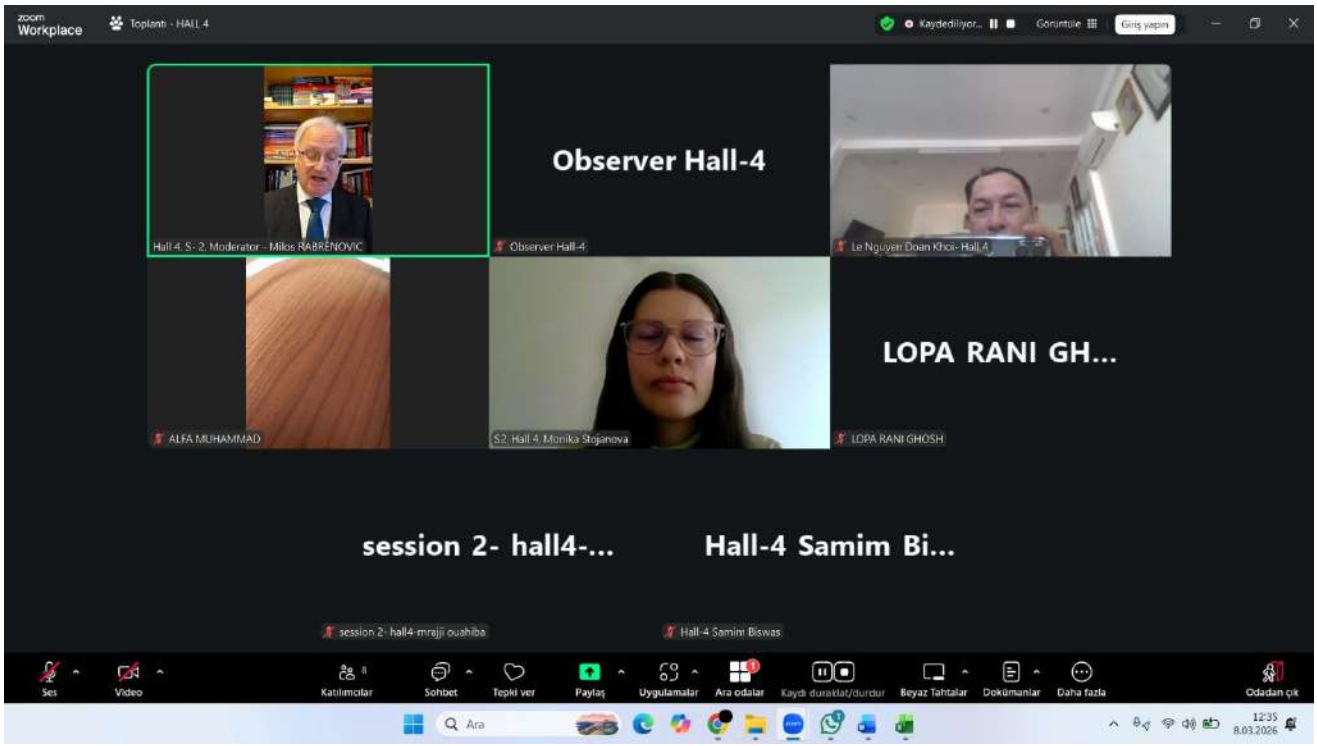

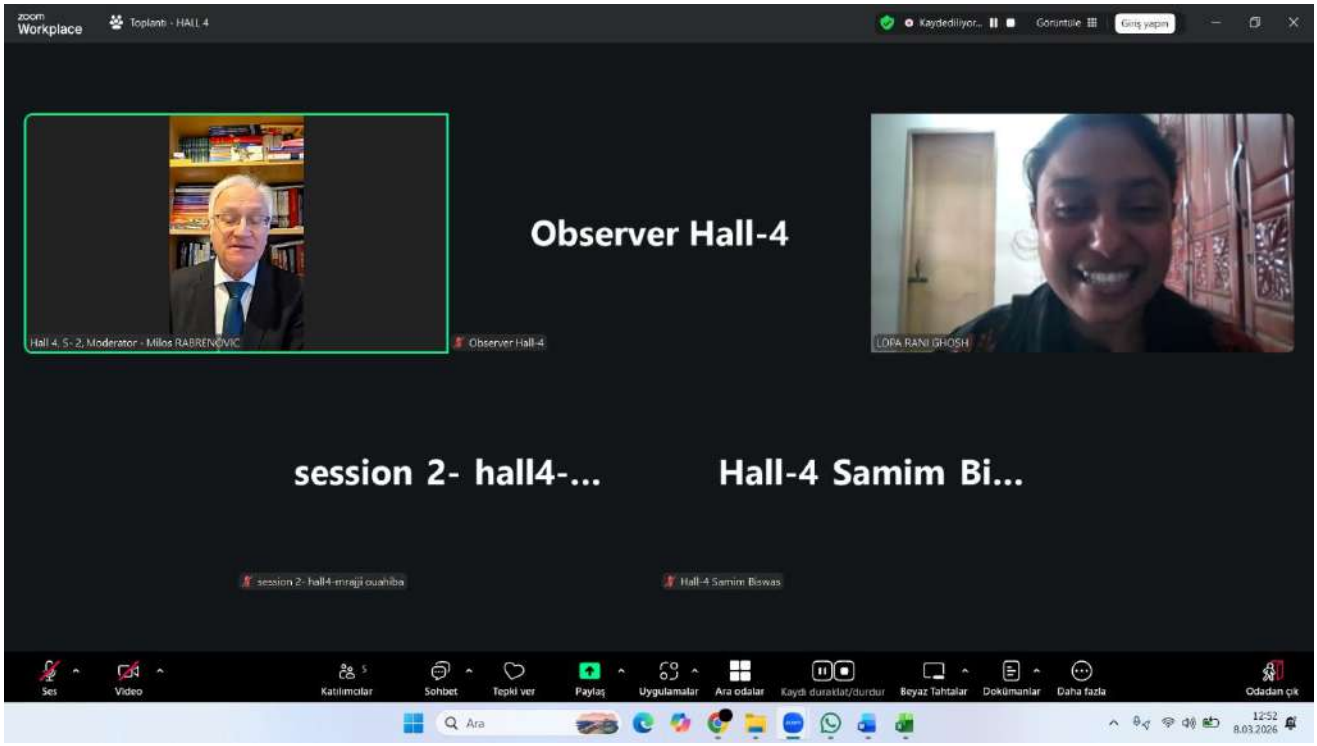

PHOTO GALLERY

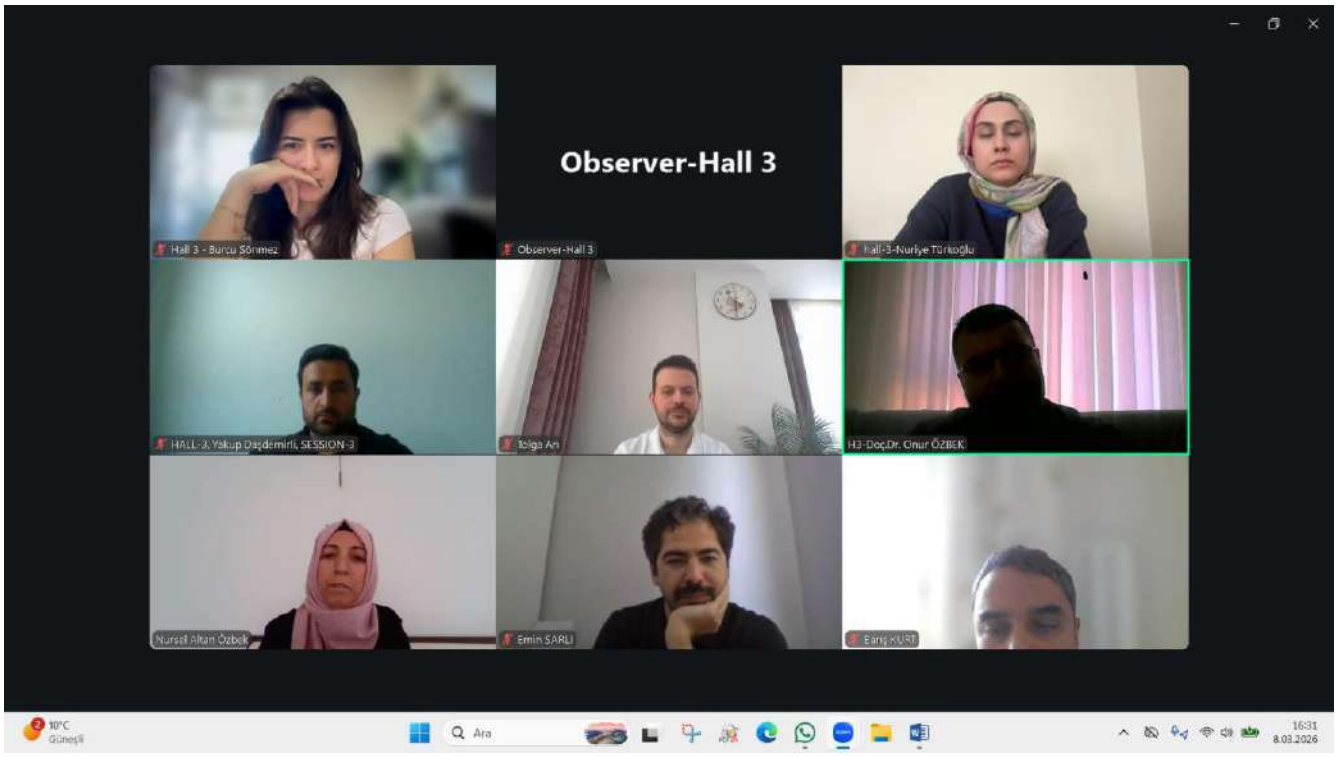

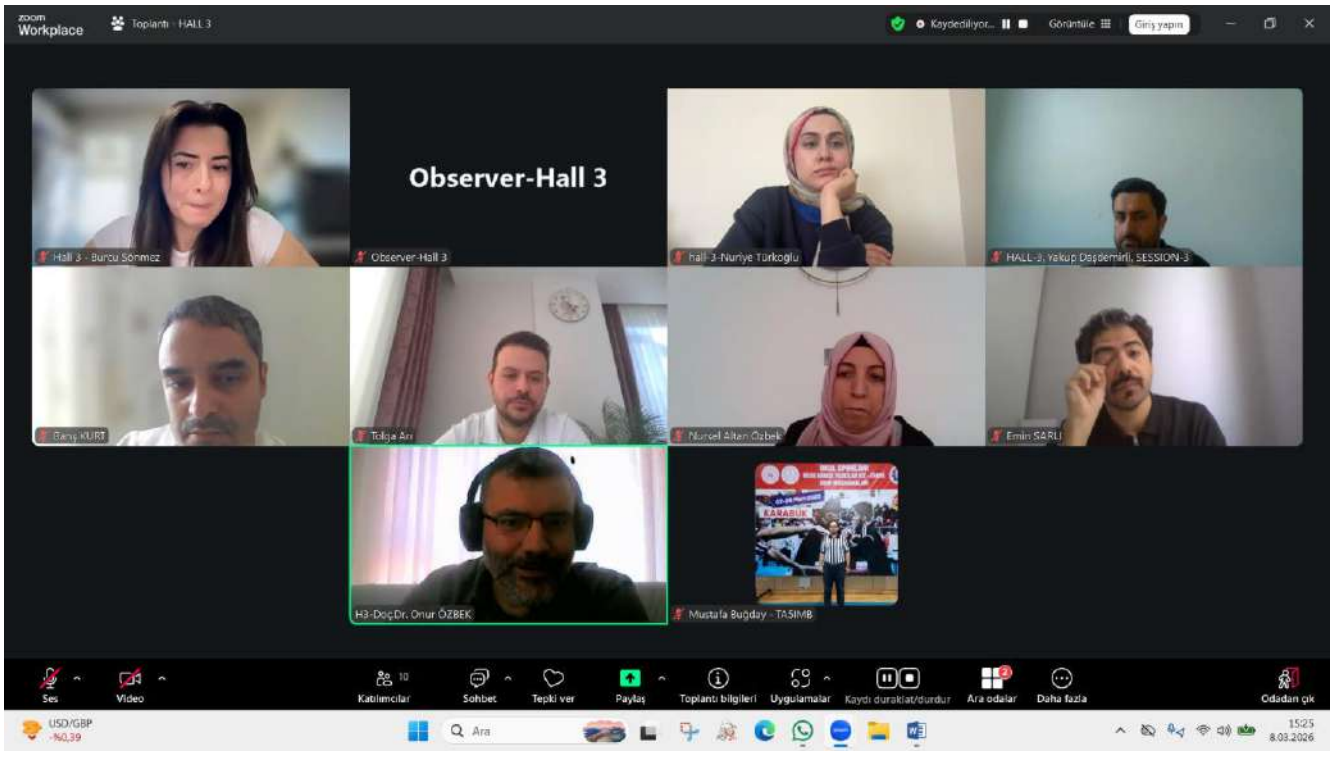

PHOTO GALLERY

PHOTO GALLERY

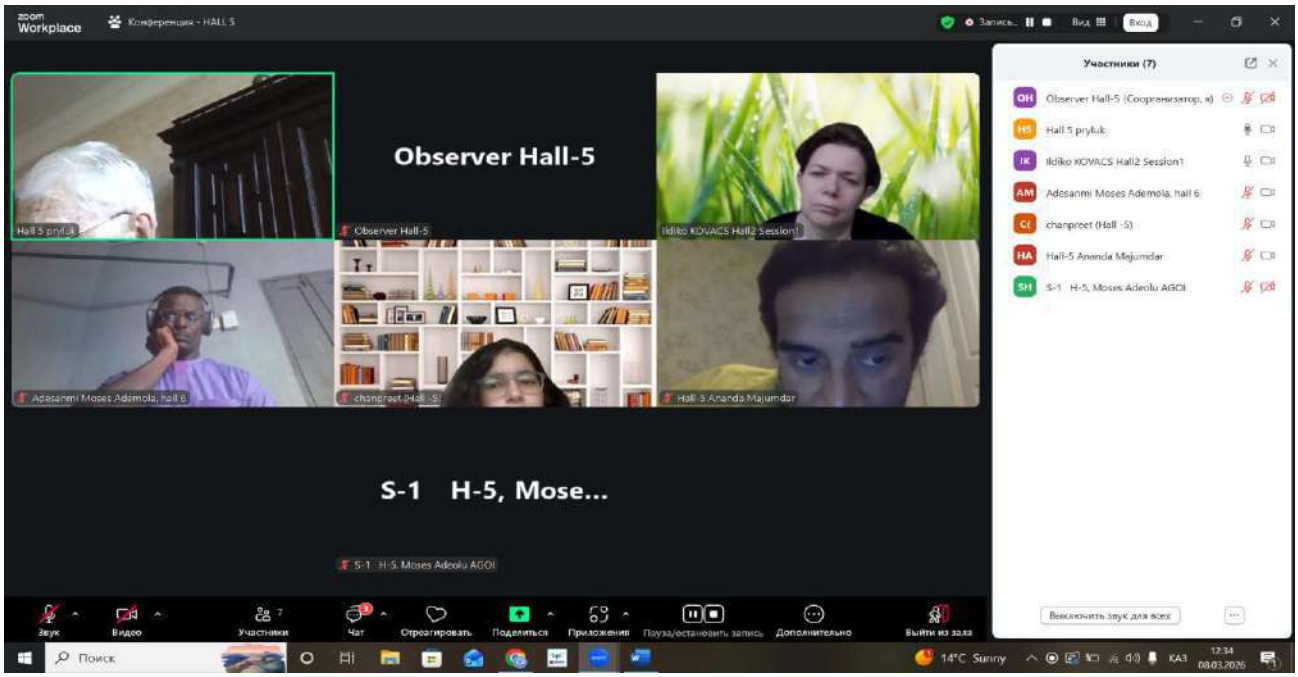

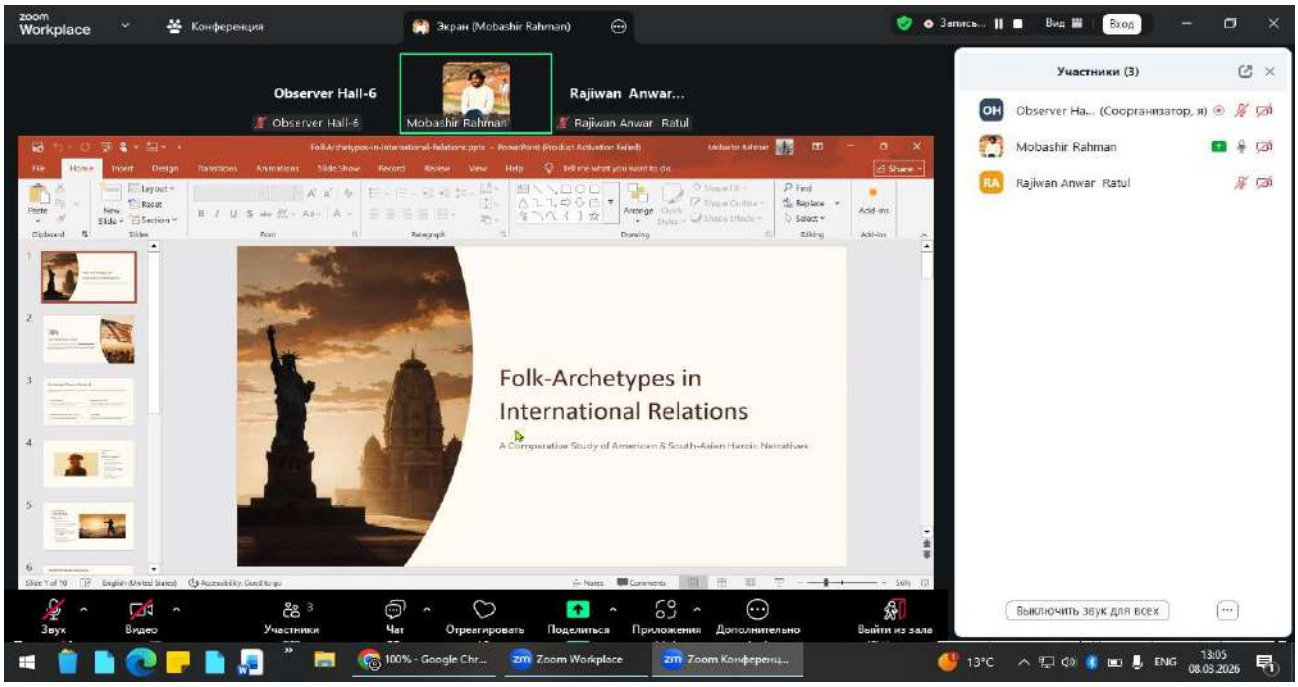

PHOTO GALLERY

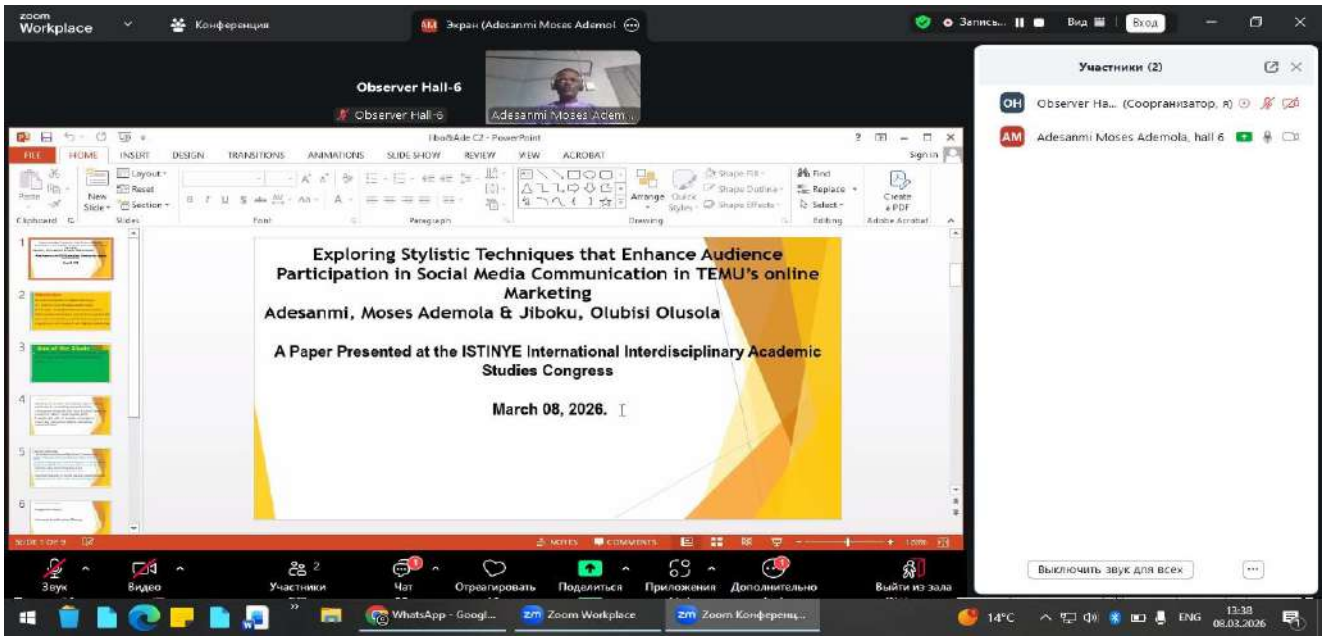

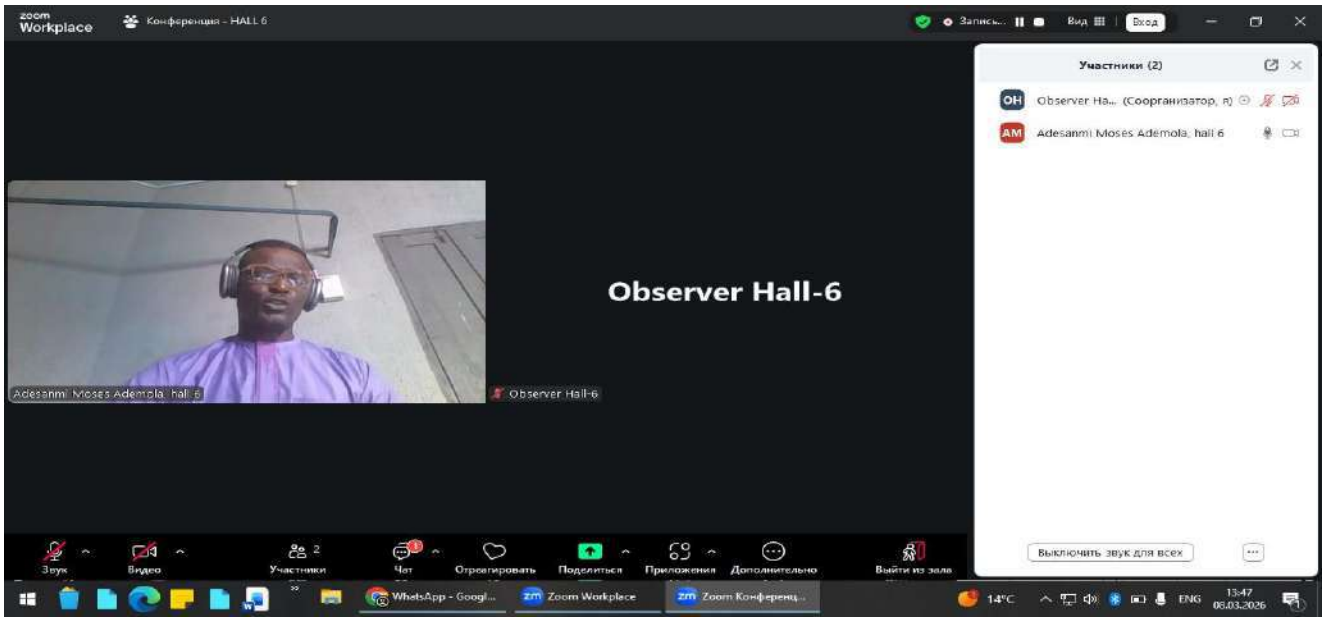

PHOTO GALLERY

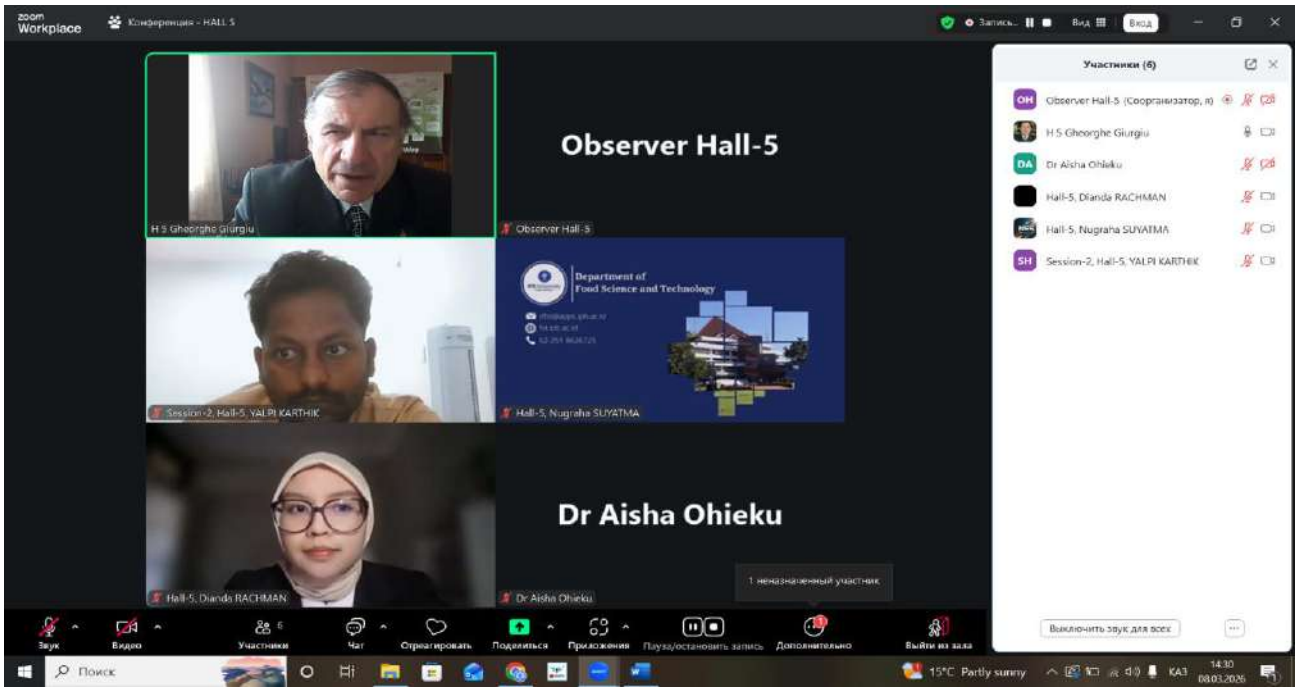

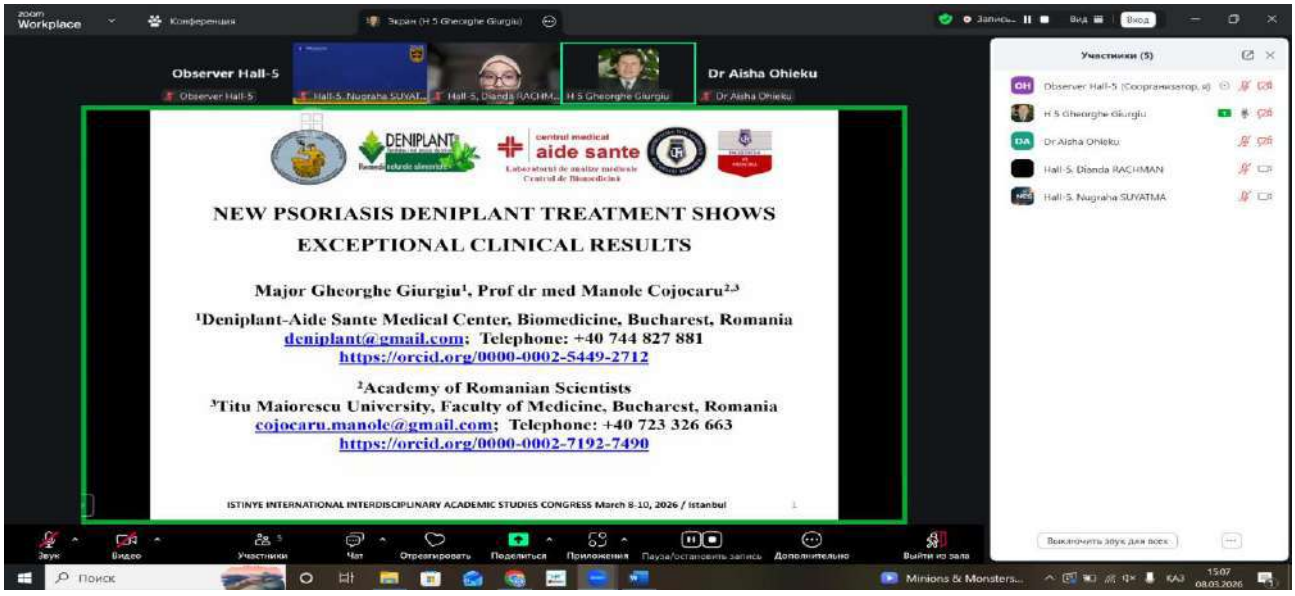

PHOTO GALLERY

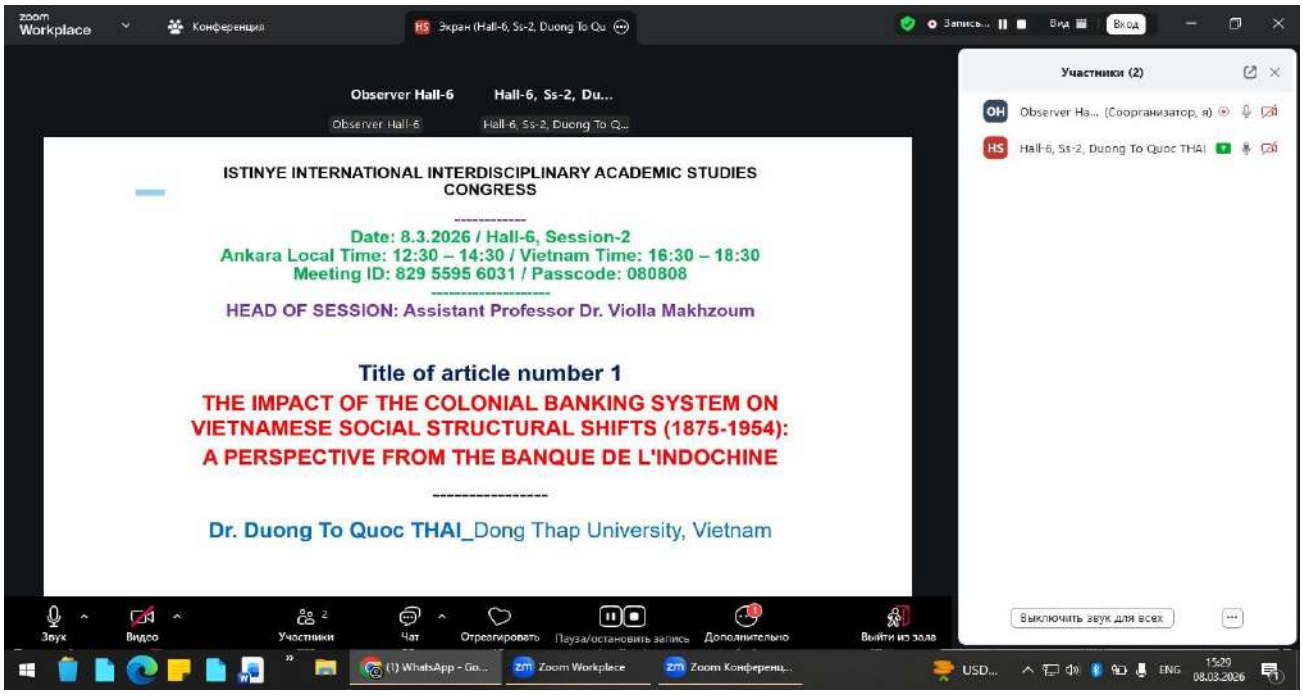

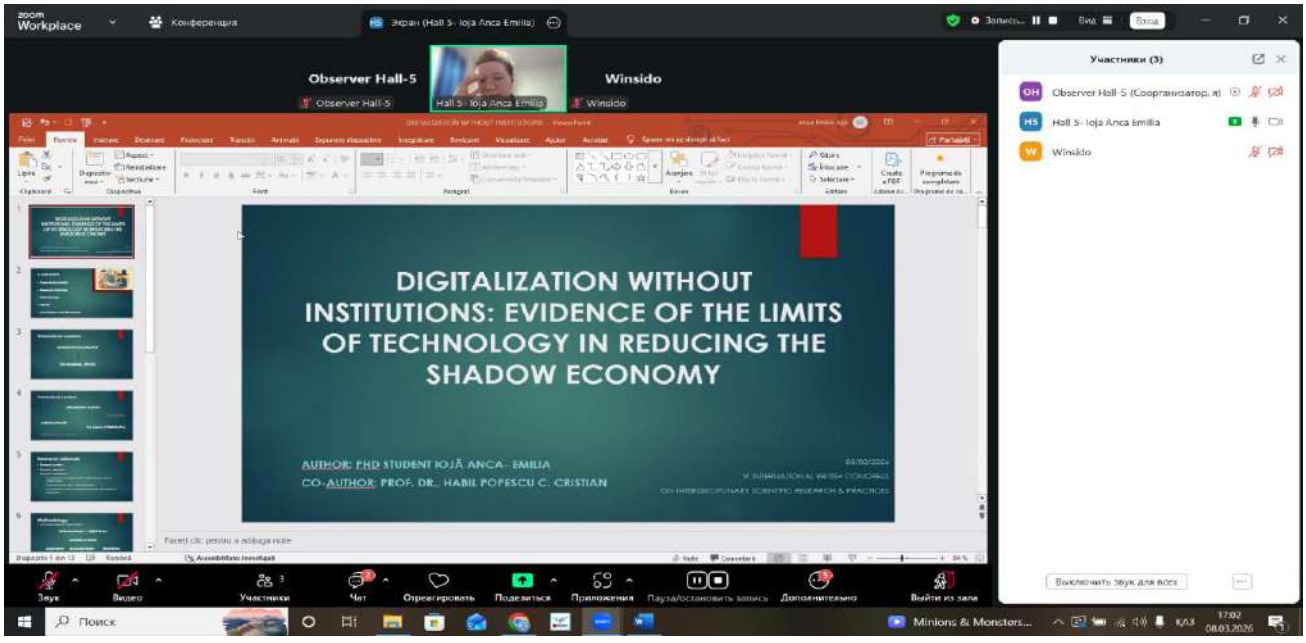

PHOTO GALLERY

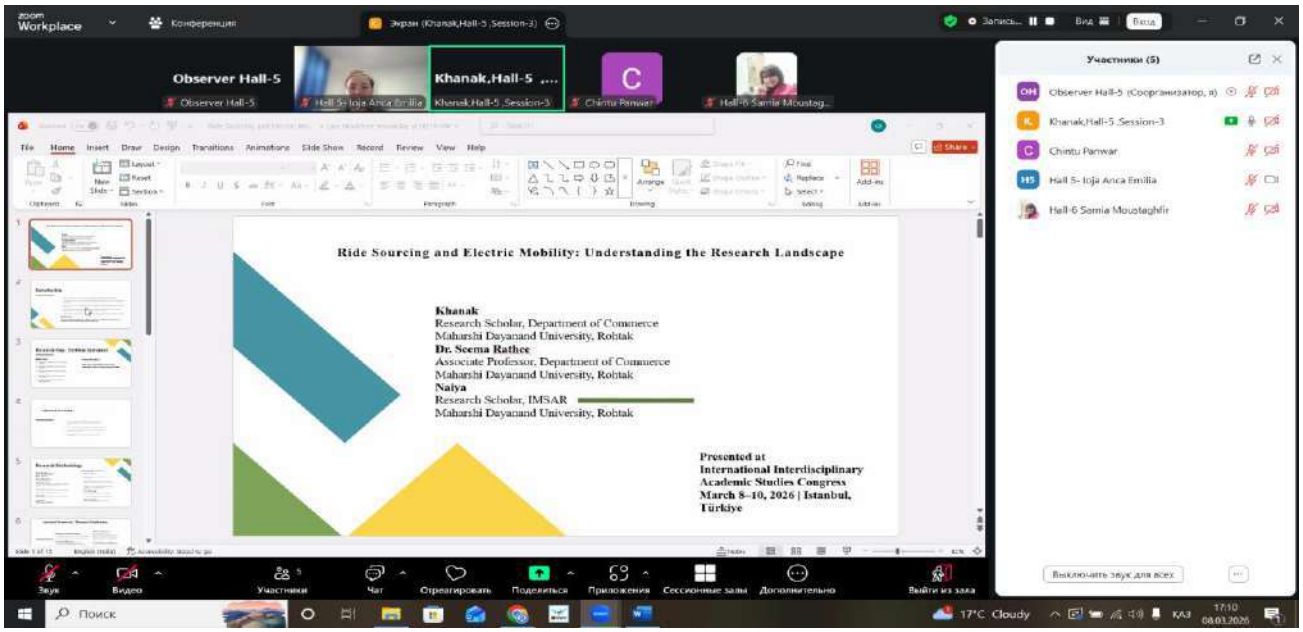

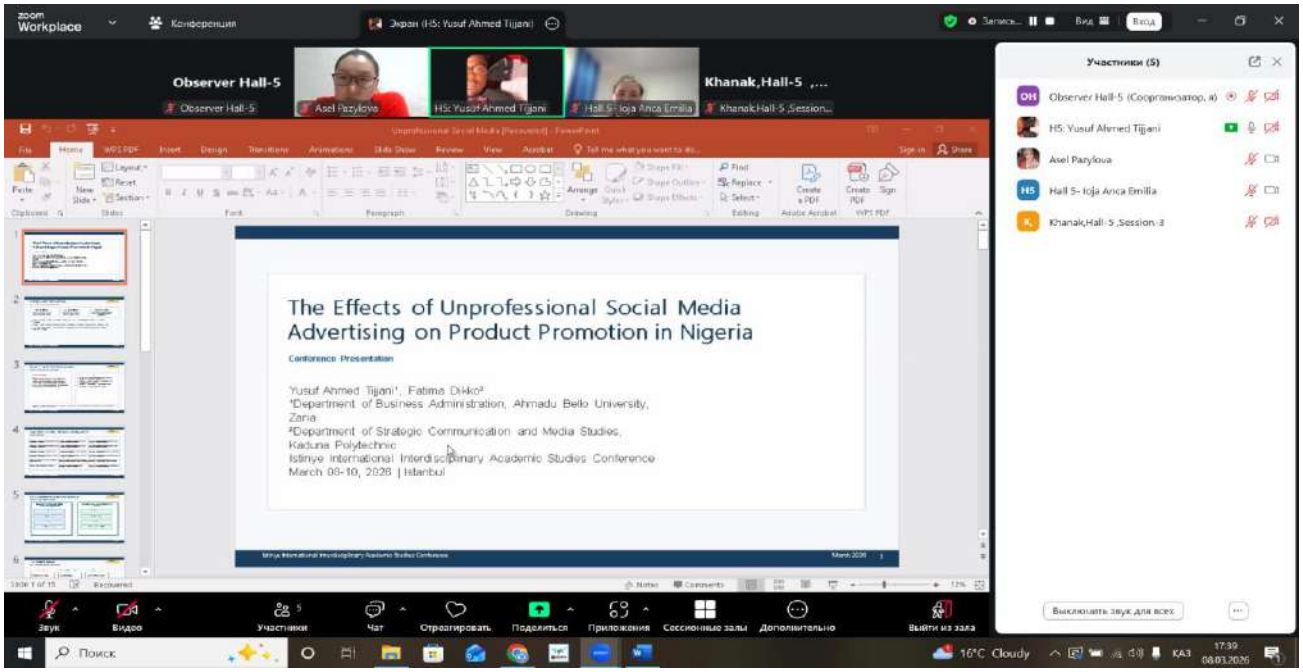

ISTINYE INTERNATIONAL INTERDISCIPLINARY ACADEMIC STUDIES CONGRESS

March 08-10, 2026 / Istanbul

CONGRESS PROGRAM

Online and In-person Participation

Meeting ID: 829 5595 6031

Passcode: 080808

https://us02web.zoom.us/j/82955956031?pwd=GsVi1QhpX92DXa3zqKwmbawCnYFOpm.1

IMPORTANT, PLEASE READ CAREFULLY

- To be able to attend a meeting online, login via **https://zoom.us/join** site, enter ID "Meeting ID or Personal Link Name" and solidify the session.
- The Zoom application is free and no need to create an account.
- The Zoom application can be used without registration.
- The application works on tablets, phones and PCs.
- The participant must be connected to the session 5 minutes before the presentation time.
- All congress participants can connect live and listen to all sessions.
- Moderator is responsible for the presentation and scientific discussion (question-answer) section of the session.

Points to Take into Consideration - TECHNICAL INFORMATION

- Make sure your computer has a microphone and is working.
- You should be able to use screen sharing feature in Zoom.
- Attendance certificates will be sent to you as pdf at the end of the congress.
- Requests such as change of place and time will not be taken into consideration in the congress program.

Before you login to Zoom please indicate your name_surname and HALL number:
exp. Hall-1, Shalini JAISWAL

Participant Countries: Türkiye, Kazakhstan, Azerbaijan, Uzbekistan, Nigeria, Slovenia, India, Bangladesh, Mexico, Algeria, Morocco, Hungary, Serbia, Albania, Ukraine, Iran, Lebanon, Pakistan, Vietnam, Romania, Indonesia, Ethiopia, Slovakia, Kyrgyzstan, North Macedonia, USA, TRNC

Congress Venue: Laleli Blue Marmaray Hotel (www.marmarayhotellaleli.com)

HEAD OF SESSION: Assoc. Prof. Dr. Gulbakhar Nishanovna		
Asst. Prof. Djurayeva Feruzakhon Abdumukhtorovna	Andijan State Technical Institute	THE PROCESS OF DEVELOPING THE SCIENTIFIC AND RESEARCH COMPETENCIES OF TECHNICAL STUDENTS BASED ON VIRTUAL LABORATORIES
Dr. Nargizoy MIRZAEVA	Andijan State Technical İnstitute	ANALYSIS OF PERSONALIZED LANGUAGE LEARNING PATHWAYS IN ARTIFICIAL INTELLIGENCE
Kuvandikov Jura Tursunbaevich		DATA STRUCTURES AND ALGORITHMS
Mingboev Ulugbek Khujaevich		ALGORITHMIC LANGUAGES AND PROGRAMMING
Asrorjon Khamidov		MODERN AND INNOVATIVE APPROACHES TO TEACHING MATHEMATICS
Prof. Israilova Dilfuzakhon	University of Economics and Pedogogy	SAFETY IN THE LABOR MARKET: EMPLOYMENT AND MIGRATION
Assoc. Prof. Dr. Zehra Funda AKBULUT Prof. Dr. Soner Güler	Van Yüzüncü Yıl University	SUSTAINABILITY-ORIENTED CONCRETE MATERIALS: RECENT PROGRESS AND FUTURE PERSPECTIVES
Assoc. Prof. Dr. Zehra Funda AKBULUT Prof. Dr. Soner Güler	Van Yüzüncü Yıl University	READY-MIXED CONCRETE SYSTEMS: CHALLENGES, INNOVATIONS, AND SUSTAINABLE SOLUTIONS
Alimov Narmurat Nasirovich Kuvandikov Jura Tursunbaevich Mingboev Ulugbek Khujaevich Hafizov Erkin Alimboy ugli Khaydarov Bakhrom Kholmuradovich		SPECIFIC FEATURES OF THE PROBLEM OF DEVELOPING PROFESSIONAL-COMMUNICATIVE COMPETENCE OF ENGINEERS

Congress Venue: Laleli Blue Marmaray Hotel (www.marmarayhotellaleli.com)

HEAD OF SESSION: Assoc. Prof. Dr. Nergiz KARADAŞ TOKTAŞ		
Büşra BOZYİĞİT	İzmir Democracy University	CONCEPTUAL AND LEXICAL EXPLANATIONS WITHIN THE FRAMEWORK OF THE FIRST EIGHTEEN COUPLETS IN SELECTED MESNEVÎ COMMENTARIES
Assoc. Prof. Dr. Handan BELLİ	Inonu University	LITERARY IMAGERY IN THE POETRY OF NIYÂZÎ-I MISRÎ
Bahar Güven Assoc. Prof. Dr. Aslı Erciyeş Tosun	Van Yüzüncü Yıl University	THE ROLE OF SAKIP SABANCI MUSEUM IN THE CONSTRUCTION OF CULTURAL MEMORY
Gülistan ARAS Assoc. Prof. Dr. Nergiz KARADAŞ TOKTAŞ	Van Yüzüncü Yıl University	EVIL IN CINEMATIC NARRATIVES FOR CHILDREN: AN EVALUATIONFROM A KANTIAN ETHICAL PERSPECTIVE
Merve KÜÇÜKGÖKÇE Assoc. Prof. Dr. Nergiz KARADAŞ TOKTAŞ	Van Yüzüncü Yıl University	COSTUME DESIGN IN REPRESENTATIONS OF THE REBUPLICAN ERA: THE FİLM KISKANMAK

Congress Venue: Laleli Blue Marmaray Hotel (www.marmarayhotellaleli.com)

HEAD OF SESSION: Assoc. Prof. Bekkozhanova Gulnar

Assoc. Prof. Osmanova Zeinep Assoc. Prof. Shamshiyeva Gaukhar Massimbayeva Aiym Assoc. Prof. Bekkozhanova Gulnar	Abai Kazakh National Pedagogical University Mukhametzhan Tynyshbayev ALT University Al-Farabi Kazakh National University	CONDITIONS FOR BUILDING A METHODOLOGICAL MODEL OF FORMATION OF STUDENTS' INTERCULTURAL COMMUNICATIVE COMPETENCE
Yerkimbayeva Arailym Rushanova Nelya Danayeva Nurlyaiym Batyrkhanova Zhazira Assoc. Prof. Bekkozhanova Gulnar	Almaty University of Management Al-Farabi Kazakh National University	FEATURES OF THE DEVELOPMENT OF MOTIVATIONAL MECHANISMS BASED ON DIGITAL TECHNOLOGIES AT THE WORKPLACE
Aituganova Aliya Akylbayeva Tolkyn Kushkimbayeva Ainur	Kazakh Sport and Tourism Academy Almaty Zhubanova Aktobe Regional University	THE PEDAGOGICAL POTENTIAL OF DIGITAL TOOLS IN THE DEVELOPMENT OF STUDENTS' SOCIO-CULTURAL SKILLS
Myssekeeva Altyn Abduali Maussym Omirbayeva Ainur	Abay Kazakh National Pedagogical University Kazakh National Women's Teacher Training University Almaty Kazakh Humanitarian Pedagogical College No1	PROFESSIONAL COMPETENCE AS THE BASIS FOR THE DEVELOPMENT OF A MODERN SPECIALIST
Sultankulova Sholpan Ismailova Orazkul Manapova Gulzhan	Abay Kazakh National Pedagogical University Kazakh National Women's Teacher Training University	THE ROLE OF ARTIFICIAL INTELLIGENCE IN THE DEVELOPMENT OF FUNCTIONAL LANGUAGE SKILLS
Gulzhakhan BAISULTANOVA	Kazakh National Academy of Arts named after T. Zhurgenova	THE IMPACT OF ARTIFICIAL INTELLİGENCE ON LEARNING OUTCOMES IN KAZAKH LANGUAGE AND LİTERATURE CLASSES
Nazym TEKESBAYEVA Ainura SAGİDULLAYEVA Raushan SHERALIYEVA	Abay Kazakh National Pedagogical University Secondary School No. 167	ARTIFICIAL INTELLIGENCE IN ADAPTIVE PROGRAMMING EDUCATION FOR PRE-SERVICE COMPUTER SCIENCE TEACHERS
Orynbayeva Ulserik Sadirova Alma Seitzhanova Zhanat	Kazakh Sport and Tourism Academy Almaty Al-Farabi Kazakh National University	APPLICATION OF DIGITAL RESOURCES IN THE FORMATION OF STUDENTS' PROFESSIONAL SKILS
Kulekenova Zhanar Gabbasovna Dosmanova Gulsara Isabekovna	Abai Kazakh National Pedagogical University	ACTUAL PROBLEMS OF DEVELOPING EDUCATION IN KAZAKHSTAN: PEDAGOGICAL AND PSYCHOLOGICAL FACTORS
Nursulu NAMAZBAYEVA	Secondary School No. 167	DEVELOPING ALGORITHMIC THINKING THROUGH PYGAME AND ARTIFICIAL INTELLIGENCE INTEGRATION

Congress Venue: Laleli Blue Marmaray Hotel (www.marmarayhotellaleli.com)

HEAD OF SESSION: Assoc. Prof. Dr. Gulbakhar Nishanovna		
Assoc. Prof. Dr. Gulbakhar Nishanovna	Tashkent Institute of Chemical Technology	THE STRATEGIC IMPORTANCE OF CONTEMPORARY UZBEK-TURKISH LITERARY RELATIONS
Madrakhimova Gulnoza Adkhamovna	Andijan State Technical İnstitute	THE SOCIAL AND ECONOMIC IMPORTANCE OF CALL CENTER SALES OPERATORS' COMMUNICATION
Makhfuza Dolimova	Andijan State Medical İnstitute	MENTAL HEALTH IN EDUCATIONAL SETTINGS: EARLY IDENTIFICATION, RISK ASSESSMENT, AND PROFESSIONAL BOUNDARIES
Hafizov Erkin Alimboy ugli		THE ROLE OF ADVANCED PEDAGOGICAL TECHNOLOGIES IN THE EFFECTIVE ORGANIZATION OF THE EDUCATIONAL PROCESS
Khaydarov Bakhrom Kholmuradovich		POPULATION INCOME AND STATE SOCIAL POLICY
Salimova Sarvinoz Farkhodovna	Bukhara State University	ENSURING OBJECTIVITY IN ASSESSING THE COMPETENCIES OF PRE-SERVICE BIOLOGY TEACHERS BASED ON QUALIMETRIC STANDARDS
Raupova Mekhrinigor Haydarovna	Bukhara State University	LEVERAGING ARTIFICIAL INTELLIGENCE TECHNOLOGIES AND INTERNATIONAL ASSESSMENT STANDARDS TO PERSONALIZE THE NATURAL SCIENCE TRAINING OF BIOLOGISTS
Karimov Rustam Abdurasulovich	Bukhara State University	FEATURES OF THE UZBEK-ENGLISH PARALLEL CORPUS
Valihonova Mashhura Ibragimovna		INTEGRATING EDUCATION AND UPBRINGING: MODERN APPROACHES TO FORMING A HARMONIOUS PERSONALITY

HEAD OF SESSION:		
Assoc. Prof. Ayhan Aksakallı	Bayburt University	DEATH, PHENOMENON, AND BOUNDARY: AN EXAMINATION ON THE APPLICABILITY OF THE PHENOMENOLOGICAL METHOD
Asst. Prof. Dr. Sezen HARMANKAYA	Kafkas University	EFFECTS OF THIOPHANATE-METHYL FUNGICIDE ON MILK AND DAIRY PRODUCTS: EVALUATION IN TERMS OF RESIDUE DYNAMICS, FERMENTATION PROCESS, AND FOOD SAFETY
Asst. Prof. Dr. Oğuzhan METE Asst. Prof. Dr. Özge ÖZKUTLU Esma DEMİR	Health Sciences University	THE EFFECTIVENESS AND RELIABILITY OF ENGLISH YOUTUBE VIDEOS AS A RESOURCE FOR RESPIRATORY EXERCISES IN PATIENTS WITH ANKYLOSING SPONDYLITIS
Zeliha Yeşilmen Asst. Prof. Dr. Gamze Şanlı Ak	Nişantaşı University	THE ROLE OF BUTYRATE AS A SHORT-CHAIN FATTY ACID IN GUT MICROBIOTA AND HEALTHY AGING
Asst. Prof. Alper Şişmanoğlu	Istanbul Altınbaş University	MESENCHYMAL STEM CELLS TO TREAT FEMALE INFERTILITY

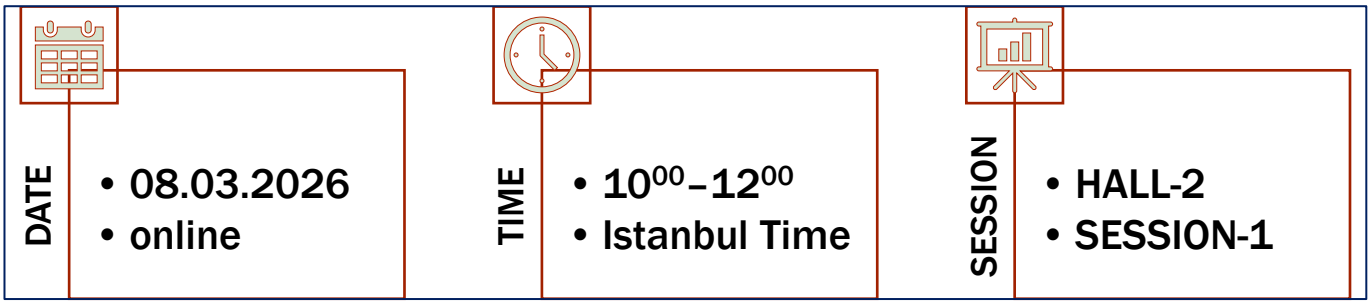

HEAD OF SESSION: Asst. Prof. Dr. Ecem OLÇUM		
Asst. Prof. Dr. Ferhat Atik Seda Nur Şimşek	Girne American University Bahçeşehir University	EMOTIONAL BLINDNESS IN DIGITAL COMMUNICATION: DO EMOJIS REALLY CONVEY EMOTIONS?
Hala ALSOKHNI Assoc. Prof. Dr. Vildan ATEŞ	Ankara Yıldırım Beyazıt University	KNOWLEDGE MANAGEMENT PRACTICES IN NON-GOVERNMENTAL ORGANIZATIONS: A LITERATURE REVIEW
Asst. Prof. Dr. Fatih KOÇ Öznur Biçer	Ardahan University	THE IMPACT OF THE TURKISH-STYLE PRESIDENTIAL SYSTEM ON THE STRUCTURE AND FUNCTIONING OF POLITICAL PARTIES
Bilgehan GÖKİNCİ BODUR	Bursa Uludağ University	ILO CONVENTION NO. 190 ON VIOLENCE AND HARASSMENT; AN ASSESSMENT IN THE CONTEXT OF THE UN 2030 SUSTAINABLE DEVELOPMENT GOALS
Asst. Prof. Dr. Ecem OLÇUM	Karabük University	A BRIEF REVIEW ON THE HUMAN MEMORY MODELS

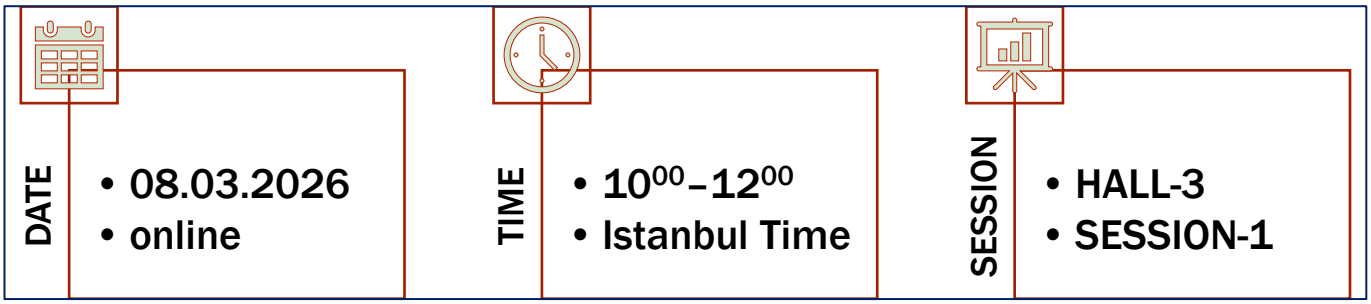

HEAD OF SESSION: Prof. Dr. Esra LÜLE		
Assoc. Prof. Dr. Begüm SATICI	Yıldız Technical University	SUBJECTIVE VITALITY IN ADULTS: THE ROLE OF GENDER, AGE, AND SOCIOECONOMIC FACTORS
Assoc. Prof. Dr. Begüm SATICI	Yıldız Technical University	THE RELATIONSHIP BETWEEN DIFFICULTIES IN EMOTION REGULATION AND FEAR OF HAPPINESS
Prof. Dr. Esra LÜLE	İnönü University	ANALYSIS OF READING ACTIVITIES IN THE 6TH GRADE TURKISH LANGUAGE TEXTBOOK (BOOK 1) ACCORDING TO COGNITIVE LEVELS WITHIN THE CONTEXT OF THE SKILL-BASED TEACHING APPROACH OF THE MAARIF MODEL
Prof. Dr. Esra LÜLE	İnönü University	ANALYSIS OF READING ACTIVITIES IN THE 6TH GRADE TURKISH LANGUAGE TEXTBOOK (BOOK 2) ACCORDING TO COGNITIVE LEVELS WITHIN THE CONTEXT OF THE SKILL-BASED TEACHING APPROACH OF THE MAARIF MODEL
Ramazan KAYA	Karamanoğlu Mehmetbey University	PRESS POLICY DURING THE REIGN OF ABDÜLHAMID II
Res. Assist. Orhan YILDIRIM	Antalya Belek University	THE EVOLUTION OF PERSPECTIVES ON DEATH: THE SOCIOLOGY OF DEATH FROM TRADITIONAL SOCIETY TO MODERNITY
Səriyyə Abidova Elşən qızı	Guba city “Genocide Memorial Complex”	DÜNYA MUZEYLƏRİNDƏ İSLAMIN İZLƏRİ
A’zamova Maloxat Nadjimovna Majidova Madina		EXPLORING NARRATIVE COMPETENCE AS A PREDICTOR OF CREATIVE DEVELOPMENT IN SENIOR PRESCHOOL CHILDREN: RESULTS OF A QUALITATIVE STUDY

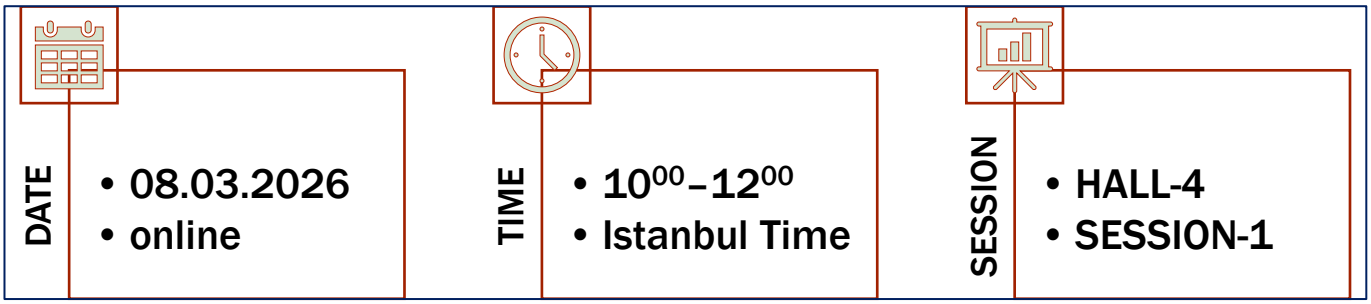

HEAD OF SESSION: Asst.Prof. MUHAMMAD FAISAL

Alfa Muhammad Abdulrahman Mohammed Saba	The Federal Polytechnic Bida	A SYSTEMATIC LITERATURE REVIEW ON MOBILE PHONE DIGITAL FORENSICS, TECHNIQUES, CHALLENGES, ADVANCES AND FUTURE DIRECTION.
Dr. Sanjeev Gupta	GLA University	APPROXIMATION SOLUTION OF GENERALIZED VARIATIONAL INCLUSION
Dr. Sanjeev Gupta	GLA University	EXTENDED NONLINEAR VARIATIONAL INEQUALITIES
Asst. Prof. Muhammad Faisal Alquma Noor	Allama Iqbal Open University CRISP World Bank Project BISP Benazir Income Support Program BISP	CLIMATE-ADAPTIVE SOCIAL PROTECTION: INTEGRATING EARLY WARNING SYSTEMS
Dr. Azem Hysa	Aleksandër Moisiu University of Durrës	EMERGENCE OF CHAOS IN FEW-NUCLEON SYSTEMS UNDER THREE-BODY INTERACTIONS
Amansisa Embabo Daniel Alemneh Worku Jimma	Jimma University Mattu University University of North Texas	A SYSTEMATIC REVIEW OF TIKTOK ADDICTION'S IMPACT ON STUDENTS' ACADEMIC ACHIEVEMENT AND ARTIFICIAL INTELLIGENCE BASED MITIGATION STRATEGIES
Solomon Onen Abam David Oloruntoba Aransiola	Lagos State University	EFFECT OF INFOGRAPHIC-BASED INSTRUCTION ON STUDENTS' ACHIEVEMENT IN BASIC COMPUTER CONCEPTS IN JUNIOR SECONDARY SCHOOL
Gulara Rahimova Gulchin Hasanli	Baku State University	USING ARTIFICIAL INTELLIGENCE SYSTEMS FOR THE VARIATIVE TEACHING OF INFORMATICS AND EXPERIMENTAL VERIFICATION OF TEACHING EFFECTIVENESS

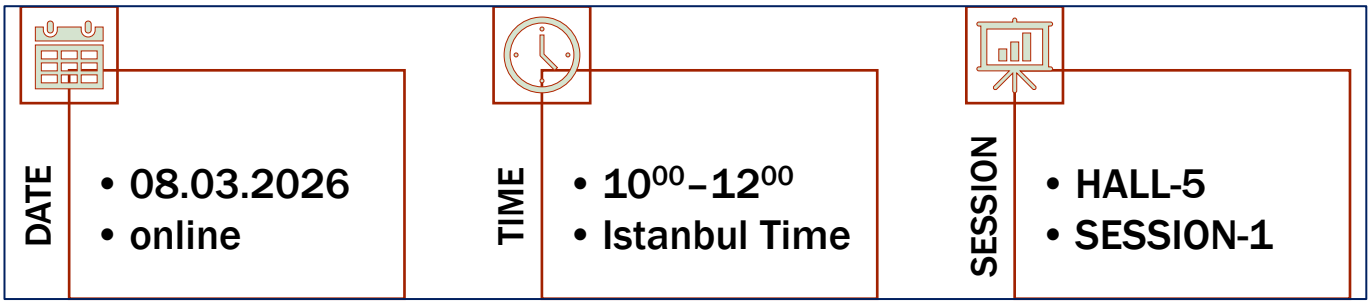

HEAD OF SESSION: Prof. Dr. Ananda Majumdar		
Ildiko Kovacs	Budapest University of Economics and Business (BUEB)	A REVIEW OF CONSUMERS' PREFERENCE FOR LOCAL FOOD ONLINE SHOPPING
CHAIB Oussama ZIKY Mustapha ZYAT KHALID ahmed	Cadi Ayyad University	THE MOROCCAN PUBLIC FINANCE BETWEEN CONSTRAINT AND INNOVATION
Ayodele Elizabeth AGOI Moses Adeolu AGOI Success Eniola OGBOYE Samuel Olayiwola AJAGA	Osun State College of Technology Lagos State University of Education	THE POLITICS OF AI-DRIVEN TAX ADMINISTRATION: EFFICIENCY, SURVEILLANCE, AND PUBLIC TRUST
Prof. Dr. Ananda Majumdar	Harvard University	EXCHANGE OF GOODS AND KNOWLEDGE IN THE EARLY MEDIEVAL ERA
Moses Adeolu AGOI Oluwanifemi Opeyemi AGOI Ayodele Elizabeth AGOI Hendri Hermawan ADINUGRAHA	Lagos State University of Education Obafemi Awolowo University Osun State College of Technology Universitas Islam Negeri K.H Abdurrahman Wahid Pekalongan	COST-BENEFIT ANALYSIS OF AI ADOPTION IN FINANCIAL RISK MANAGEMENT SYSTEMS
Chanpreet (Research Scholar) Dr. Rajpal Singh (Professor)	M.D. University	GOVERNANCE MECHANISMS AND FORWARD-LOOKING RISK DISCLOSURE: A REVIEW OF EMERGING MARKET EVIDENCE
Associate Professor Vyacheslav Prylyuk	Taras Shevchenko National University of Kyiv	GENESIS OF MARKETING IN SOVIET UKRAINE
Pegah Ghorbanpour Hannaneh Abbasi	University of Tabriz	SUSTAINABLE DEVELOPMENT IN DEVELOPED AND DEVELOPING COUNTRIES: A COMPARATIVE ANALYSIS OF GREEN GROWTH, INTERGENERATIONAL JUSTICE, AND THE EFFECTIVENESS OF IMPLEMENTED POLICIES

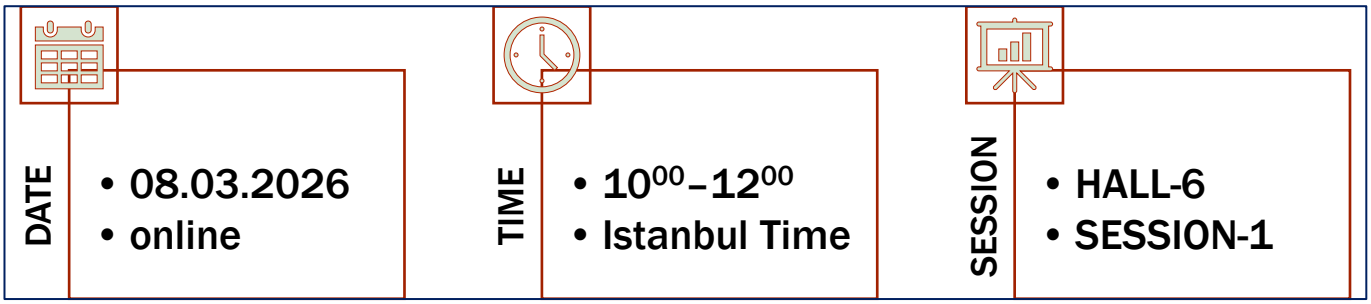

HEAD OF SESSION: Adesanmi, Moses Ademola

Yuyun Andira Sasminto A.Nurul Hidayat Nuryanti Mustari	Muhammadiyah University of Makassar	IMPLEMENTATION OF THE IP 300 PROGRAM IN THE POLICY OF THE DEPARTMENT OF AGRICULTURE AND FOOD SECURITY OF BULUKUMBA REGENCY (HOGWOOD & GUNN MODEL STUDY
Maja Pucelj	EMUNI University	WOMEN ACADEMICS NAVIGATING WORK-LIFE BOUNDARIES IN THE AGE OF AI-MEDIATED PRODUCTIVITY
Najiba Mohammadi Elham Vahidi	AllahBayt International University	THE IMPACT OF SOCIAL MEDIA ON POWER DYNAMICS WITHIN THE FAMILY
Adesanmi, Moses Ademola Jiboku, Olubisi Olusola	Federal University of Technology	EXPLORING STYLISTIC TECHNIQUES THAT ENHANCE AUDIENCE PARTICIPATION IN SOCIAL MEDIA COMMUNICATION IN TEMU'S ONLINE MARKETING
Jaiyeoba, Olubunmi Olutoyin Adesanmi, Moses Ademola	Federal University of Technology	VOICES OF LAMENTATION: A STYLISTIC ANALYSIS OF POETIC RESPONSES TO INSECURITY IN NİYİ OSUNDARE'S NOT MY BUSINESS AND THE STATE VISIT
Md Habibur Rahman Md Mobashir Rahman Rajiwan Anwar Ratul	University of Rajshahi	FOLK-ARCHETYPES IN INTERNATIONAL RELATIONS: A COMPARATIVE STUDY OF AMERICAN AND SOUTH ASIAN HEROIC NARRATIVES
Lec. Shiv Kumar	Directorate of Education,GNCT of Delhi	IMPACT OF MOBILE PHONE USAGE ON CONCENTRATION LEVEL AND ACADEMIC PERFORMANCE AMONG SCHOOL STUDENTS
Md Iqbal Hossain	University of Bridgeport	BUSINESS ANALYTICS AS A TOOL FOR IMPROVING ORGANIZATIONAL PERFORMANCE AND STRATEGIC DECISION MAKING

HEAD OF SESSION: Assist. Prof. Uğur SÖZLÜ

Specialist Sinan GÖNÜLLÜ Dr. Fatma Nur KANDEMİR Fatih Hakan TUFANOĞLU	Bursa City Hospital	EVALUATION OF THE EFFECT OF THERAPEUTIC LUMBAR PUNCTURE ON TRANSVERSE SINUS STENOSIS IN PATIENTS WITH IDIOPATHIC INTRACRANIAL HYPERTENSION USING MR VENOGRAPHY
P.H. Najafgulieva X.G.Huseynova B.I.Sadigov Mahalova N.S.	Azerbaijan Medical University, Scientific Surgery Center named by M.A.Topchubashev	BILIARY TRACT DISEASES: A RETROSPECTIVE STUDY AT THE CLINICAL BASES OF AZERBAIJAN MEDICAL UNIVERSITY
Berna ÖZDENOĞLU KUTLU	Sivas Cumhuriyet University	N-ASETİLSİSTEİN RATLARIN BEYİN SAPINDA RETİKÜLER LİF DAĞILIMINA ETKİ EDER Mİ?
Vildan ÇAKAR	Fenerbahçe University	EXAMINING THE LEVELS OF CULTURAL AND MORAL SENSITIVITY OF INTERNATIONALLY DIVERSE NURSING STUDENTS
Assist. Prof. Uğur SÖZLÜ	Tokat Gaziosmanpaşa University	COMPARATIVE EVALUATION OF LARGE LANGUAGE MODELS IN GENERATING EXERCISE PROGRAMS FOR SARCOPENIA
Aynura Safarova, MD Prof. Bilal Asadov	Azerbaijan Medical University	PSYCHOLOGICAL ANALYSIS OF STRESS AND POST-TRAUMATIC REACTIONS AMONG PARTICIPANTS OF THE SECOND KARABAKH WAR
Aynura Safarova Prof. Bilal Asadov	Azerbaijan Medical University	MENTAL DISORDERS AND CONTEMPORARY APPROACHES TO THEIR TREATMENT IN COMBAT PARTICIPANTS (2012–2024) CLINICAL, THERAPEUTIC AND SOCIO■REHABILITATIVE ANALYSIS

HEAD OF SESSION: Lec. Dr. Vedat KAYIŞ		
Assoc. Prof. Mustafa Mert ATALAR	Mimar Sinan Fine Arts University	THE EFFECTS OF ARTIFICIAL INTELLIGENCE TECHNOLOGY ON THE ART OF CINEMA
Lec. Dr. Vedat KAYIŞ	Düzce University	TURİZMDE YAŞAYAN KÜLTÜR: AKÇAKOCA YUKARI MAHALLE PAZARI ÖRNEĞİ
Lec. Dr. Vedat KAYIŞ	Düzce University	A RESEARCH ON ENVIRONMENTALLY FRIENDLY PRACTICES IN TOURISM
Dr. Serap Yağmur İLHAN	Fırat University	AN ANALYSIS OF INSTITUTIONAL MUSIC PRACTICES IN ELAZIĞ (2015-2025): THE CASE OF THE ELAZIĞ STATE CLASSICAL TURKISH MUSIC AND KÜRSÜBAŞI ENSEMBLE
Res. Asst. Yağmur Sevim PARİM SAĞLAM	Istanbul Yeni Yuzyil University Yıldız Technical University	THE CONSTRUCTION OF THE NEOLIBERAL SUBJECT ON THE CONTEMPORARY THEATRE STAGE
ALAA DAGHESTANI Prof. Dr. Hüseyin BOZKURT	Gaziantep University	MARAŞ TARHANA BETWEEN TRADITION AND INNOVATION
Lec. Dr. Hüsre Gizem Akalp Lec. Dr. Uğur Saklangıç	Bursa Uludag University	THE IMPACT OF ERGONOMIC DESIGNS ON OCCUPATIONAL ACCIDENTS: A SYSTEMATIC REVIEW AND EVIDENCE MAPPING

HEAD OF SESSION:

Asst. Prof. Dr. İpek YILDIRIM CORUK	Fenerbahçe University	DIGITAL STORYTELLING AS AN APPROACH TO TRANSFORMING CONCEPT INTO SPATIAL ATMOSPHERE IN INTERIOR ARCHITECTURE EDUCATION
Nur ÜRET Prof. Dr. Esra GÖKPINAR	Gazi University	ENERGY CLASS PREDICTION OF HOUSEHOLD ELECTRIC OVENS BASED ON DESIGN PARAMETERS WITH MACHINE LEARNING
Dr. Mustafa KAYA	Ondokuz Mayıs University	A COMPARATIVE ANALYSIS OF TRANSFORMER-BASED AND CLASSICAL MACHINE LEARNING MODELS FOR TURKISH SENTIMENT ANALYSIS
Asst. Prof. Dr. Okan YETİŞENSOY Res. Asst. Abdulkadir OKCU	Bayburt University Gazi University	REFLECTIONS OF TECHNOLOGY-RELATED CONTENT IN THE SOCIAL STUDIES TEXTBOOKS REVISED WITHIN THE SCOPE OF THE MAARIF MODEL
İrfan İNAN Dr. Savaş DEMİR Prof. Dr. Zehra EKİN	Van Yüzüncü Yıl University	IMPORTANCE OF BIOGAS PRODUCTION FROM ANIMAL WASTES
İrfan İNAN Dr. Savaş DEMİR Prof. Dr. Zehra EKİN	Van Yüzüncü Yıl University	INTEGRATION OF ARTIFICIAL INTELLIGENCE INTO UNMANNED AERIAL SYSTEMS IN AGRICULTURE AND FUTURE PERSPECTIVES

HEAD OF SESSION: Milos RABRENOVIC		
Tran Hoang Hieu Le Nguyen Doan Khoi	Ho Chi Minh National Academy of Politics - Region IV Branch Can Tho University	TECHNOLOGICAL INNOVATION AS A DRIVER FOR CLIMATE-RESILIENT AGRICULTURE: EVIDENCE FROM INTEGRATED FARMING SYSTEMS IN THE VIETNAM MEKONG DELTA
Prof. Dr. Marina S.T. STOJANOVA Prof. Dr. Dragutin A. DJUKIC Dr. Monika STOJANOVA Milos RABRENOVIC	University of Ss. Cyril and Methodius University of Kragujevac Association for Scientific-research, Educational and Cultural Activities “Open Science”	CONTROLLED RELEASE OF NUTRIENTS FROM NANOFERTILIZERS FOR SUSTAINABLE AGRICULTURE
Samim BISWAS	Bidhan Chandra Krishi Viswavidyalaya	EFFECTIVE PRE AND POST EMERGENCE HERBICIDE COMBINATION FOR WEED MANAGEMENT OF CHICKPEA (Cicer arietinum L.) IN LOWER GANGETIC PLAINS OF INDİA
Lopa Rani Ghosh Parimal Kanti Biswas Sadid Shahriyar	Sher-e-Bangla Agricultural University	AGRO-ECOLOGICAL ZONE-SPECIFIC CLIMATE-RESILIENT AGRICULTURE MODELS INTEGRATING QUINOA (Chenopodium quinoa Willd.) FOR SMART AND SUSTAINABLE DEVELOPMENT IN BANGLADESH
Md. Nazmul Hasan Arfin	Sylhet Agricultural University	EFFECT OF SEAWEED ENRICHED HUMIC ACID ON GROWTH AND YIELD OF BT. BRINJAL (Solanum melongena L.)
Anita Todorović Marija Radmilović-Radjenović	University of Belgrade	PLANNING MICROWAVE ABLATION FOR RENAL TUMORS: THE ROLE OF DIELECTRIC PROPERTIES AND PERFUSION
Tatjana Milanović Marija Radmilović-Radjenović	University of Belgrade	NUMERICAL MODELING OF MICROWAVE ABLATION ZONES IN PANCREAS USING DIELECTRIC CHARACTERIZATION
Mrajji ouahiba Abdeslam E. L. Bouari Omar Cherkaoui	Hassan II University of Casablanca Laboratory REMTEX, Higher School of Textile and clothing Industries	THE FUTURE OF BUILDING SCIENCE

HEAD OF SESSION: Major Gheorghe GIURGIU

Major Gheorghe GIURGIU Prof dr med Manole COJOCARU	Deniplant-Aide Sante Medical Center Titu Maiorescu University	NEW PSORIASIS DENIPLANT TREATMENT SHOWS EXCEPTIONAL CLINICAL RESULTS
Manoj-Kumar Arthikala Yalpi Karthik Pavithra Narendran Kumar K M	León Unit-National Autonomous University of Mexico (UNAM) The University of Trans-Disciplinary Health Sciences and Technology (TDU) Pondicherry University	MULTI-RECEPTOR STRUCTURAL INSIGHTS INTO GUT MICROBIOTA-DERIVED AKKERMANSIA MUCINIPHILA IMMUNE MODULATION
Aisha Avosuahi Ohieku	University of Abuja	THE ROLE OF ORTHOPEDIC NURSES IN INTEGRATING MALARIA AND HELMINTH SCREENING INTO OSTEOPOROSIS RISK ASSESSMENT: A SYSTEMATIC REVIEW
Voroneanu-Popa Rareș-Vasile Richard Constaninescu	”Grigore T. Popa” University of Medicine and Pharmacy	ARE MEDICAL MALPRACTICE COMPLAINTS A DRIVING FACTOR BEHIND DEFENSIVE MEDICINE?
Nneoma Lydia Dorbor Success Daikwo	Federal University Lokoja	UNRAVELLING THE GENETIC BASIS OF ANTIBIOTIC RESISTANCE IN ESCHERICHIA COLI: A GENOMIC APPROACH
Saira Malik Syed Mohsan Raza Shah Muhammad Javed	University of Education	ROLE OF EXOGENOUS CuO NANOPARTICLES IN MODULATING WHEAT MORPHOLOGY, PHYSIOLOGY AND BIOCHEMISTRY UNDER DROUGHT STRESS
Dıanda Athaya RACHMAN Nugraha Edhi SUYATMA Fahim M. TAQI	IPB University	A META-ANALYSIS OF THE EFFECTS OF POLYOL PLASTICIZERS ON THE MECHANICAL AND BARRIER PROPERTIES OF STARCH-BASED EDIBLE FILMS
Assoc. Prof. K.R.Padma	Sri Padmavati Mahila Visvavidyalayam (Women’s University)	UNLOCKING THE ANTIVIRAL POTENTIAL OF CLITORIA TERNATEA (BUTTERFLY PEA) AGAINST DENGUE VIRUS: MULTI-LIGAND MOLECULAR DOCKING AND ADMET PROFILING

HEAD OF SESSION:

Assistant Professor Dr. Mohamad Kanso Assistant Professor Dr. Violla Makhzoum	Islamic University of Lebanon	ARTIFICIAL INTELLIGENCE IN EDUCATION: LEGAL AND PEDAGOGICAL FRAMEWORKS FOR RESPONSIBLE AND SUSTAINABLE USE
Assistant Professor Dr. Violla Makhzoum Mr. Abbas Wehbi	Islamic University of Lebanon	BRIDGING DISCIPLINES: INNOVATIVE APPROACHES TO INTERDISCIPLINARY RESEARCH AND EDUCATION
Dr. Duong To Quoc Thai	Dong Thap University	THE IMPACT OF THE COLONIAL BANKING SYSTEM ON VIETNAMESE SOCIAL STRUCTURAL SHIFTS (1875-1954): A PERSPECTIVE FROM THE BANQUE DE L'INDOCHINE
Dr. Duong To Quoc Thai	Dong Thap University	APPROACHING INDOCHINESE ECONOMIC HISTORY THROUGH DIGITAL ARCHIVES: THE CASE OF THE BANQUE DE L'INDOCHINE RECORDS
Quwiyyu Adebayo Bolarinwa	Kwara State University	INSTITUTIONAL POLICY, PRIVATE ENTERPRISE, AND SUSTAINABILITY OF STUDENT ACCOMMODATION IN MALETE (2009-2024)
Dr. Samia Moustaghfir Sakina El Khattabi	Ibn Tofail University	REVISITING THE INFUSION APPROACH: A PATHWAY TO DEVELOPING HIGHER-ORDER THINKING IN UNIVERSITY CONTEXTS
Dr. Fariha Gul Fatima Ikhlaq Zoha Amir	University of Management and Technology	CHARACTERISTICS OF EFFECTIVE TEACHER: AN EXPLORATION OF THE TRAIT OF IQ, EQ and TECHNICAL SKILLS IN HIGHER EDUCATION
Gulnur Kadyrova Prof. Meruert Serik Assoc. Prof. Guldensin Rakhimbekova Lec. Zhanara Kairova	L.N. Gumilyov Eurasian National University S.Seifullin Kazakh Agrotechnical Research University	INTEGRATING TECHNOLOGY TO FOSTER BETTER ENGLISH LISTENING SKILLS

HEAD OF SESSION: Assoc. Prof. Dr. Cansu TUTKUN		
Assoc. Prof. Dr. Cansu TUTKUN	Bayburt University	PRESCHOOL CHILDREN'S INTERPRETATIONS OF HOUSEHOLD RULES AND THEIR EMOTIONAL EVALUATIONS
Emre DÖNGEL Merve AYDEMiR	Aksaray University	EDUCATIONAL SUPERVISION THROUGH THE EYES OF SCHOOL ADMINISTRATORS: A PHENOMENOLOGICAL STUDY IN THE CASE OF AKSARAY PROVINCE
Saadet ÖZTÜRK Assoc. Prof. Bahadır Gulbahar	Ministry of National Education, Gazi Umurbey Preschool Kırşehir Ahi Evran University	SOURCES OF OCCUPATIONAL STRESS AND COPING STRATEGIES OF PRESCHOOL TEACHERS
Gorkem Isıguzel Assoc. Prof. Bahadır Gulbahar	Ministry of National Education, Seyhan Guidance and Research Center Kırşehir Ahi Evran University	A REVIEW OF THE TURKISH LITERATURE ON THE RELATIONSHIP BETWEEN TRANSFORMATIONAL LEADERSHIP BEHAVIORS OF SCHOOL ADMINISTRATORS AND ORGANIZATIONAL COMMITMENT
Assoc. Prof. Dr. Cansu TUTKUN	Bayburt University	EXAMINING THE RELATIONSHIP BETWEEN FAMILY–SCHOOL COLLABORATION AND 21ST CENTURY SKILLS OF 5–6-YEAR-OLD CHILDREN
Dr. Mehmet Hanefi SANIR	Ministry of National Education	KHALWA AS AN EDUCATIONAL METHOD: THE CASE OF IBN AL-ḤĀJJ AL-ʿABDARĪ
Dr. Mehmet Haldun Kaya	İzmir University of Economy	BEYOND EQUIVALENCE: DESIGNING ASYNCHRONOUS PARTICIPATION LOOPS FOR K-12 HYFLEX LESSONS
Prof. Dr. Ercan KARAKOÇ Erdem Murathan KAPLAN	Yıldız Technical University	THE POLITICAL LIFE OF MARSHAL FEVZI CAKMAK

HEAD OF SESSION: Assoc. Prof. Dr. Defne ÖCAL KAPLAN		
Dr. Nedaa RAGABI Dr. Hilal OK BOSTAN Prof. Dr. İpek ÇAĞLAR	Recep Tayyip Erdogan University	IMPLANT-SUPPORTED RESTORATION IN MISSING MAXILLARY LATERAL INCISOR; CASE REPORT
Asst. Prof. Dr. Mahmut KURTBOĞAN Res. Asst. Gülçin RAY	Bolu Abant İzzet Baysal University	EVALUATION OF REFERENCE VALUES AND SEXUAL DIMORPHISM OF CRANIOFACIAL VARIABLES BASED ON COMPUTED TOMOGRAPHY IMAGES OF THE CRANIUM
Yağmur ŞENGÜL Asst. Prof. Dr. Fatıma Ulya AKSU	University of Health Sciences	A NOVEL SYSTEMATIC APPROACH TO CLASSIFYING DRUG INTERACTION PATHWAYS
Aleyna ÖZTÜRK Dr. Alp Kaan KİLCİ Kaan GÜRTAY	Balikesir University	THE EFFECT OF FLOW EXPERIENCE ON THE RELATIONSHIP BETWEEN SOCIAL COMMITMENT AND GAME MOTIVATION IN ESPORTS
Assoc. Prof. Dr. Defne ÖCAL KAPLAN	Kastamonu University	EVALUATION OF UPPER AND LOWER LIMB ROBUSTICITY INDICES AND SOMATOTYPE CHARACTERISTICS IN YOUNG FEMALE HANDBALL PLAYERS
Ahmet DERİNSU Asst. Prof. Dr. Ahmet Erhan KARAHAN	Iğdır University	HIGHLAND SHEEP BREEDING AND SUSTAINABLE PASTURE MANAGEMENT IN IĞDIR PROVINCE
Canan Akdeniz İncili Prof. Dr. Yesari ERÖKSÜZ	Fırat University	CORNEAL SQUAMOUS CELL CARCINOMA WITH INTRAOCULAR INVASION IN A COW
Derya GÜLOĞLU	Isparta University of Applied Sciences	TRITICALE (×Triticosecale Wittmack) IN ANIMAL NUTRITION: NUTRITIONAL VALUE AND UTILIZATION OPPORTUNITIES
Asst. Prof. Dr. Hülya DİĞER	Erzurum Technical University	INTER-LEVEL COST IMPLICATIONS IN HEALTHCARE IN TÜRKIYE IN LIGHT OF APPLICATION DATA: HIERARCHICAL REGRESSION MODELS
Asst. Prof. Dr. Hülya DİĞER	Erzurum Technical University	DRUG INTERACTION GOVERNANCE IN THE DIGITAL HEALTH ECOSYSTEM: EVIDENCE FROM THE HEALTH SYSTEMS OF TÜRKIYE AND SWEDEN

HEAD OF SESSION: Assoc. Prof. Dr. Onur ÖZBEK

Burcu SÖNMEZ Rahmiye Zerrin YARBAY	Bilecik Şeyh Edebali University	INVESTIGATION OF THE POTENTIAL OF USING LIQUID FERMENTED FERTILIZER OBTAINED FROM BIOGAS PLANTS AS AN ALTERNATIVE TO CHEMICAL FERTILIZERS
Dr. Emin SARLI	Istinye University	SYNTHESIS OF NEW POLYCARBOXYLATES AS ENVIRONMENTALLY FRIENDLY DISPERSING AGENTS FOR TEXTILE PRODUCTS AND INVESTIGATION OF THEIR APPLICABILITY
Yakup DAŞDEMİRLİ Dr. Mustafa BUĞDAY	Karabuk University	NUMERICAL INVESTIGATION OF THE EFFECT OF REYNOLDS NUMBER ON THE AERODYNAMIC FORCE AND EFFICIENCY CHARACTERISTICS OF NACA 2415 AIRFOIL
Tolga ARI Assoc. Prof. Dr. Onur ÖZBEK	Düzce University, Graduate Education Institute Düzce University, Gumusova Vocational School	PERFORASYON PARAMETRELERİNİN SUSTURUCU GERİ BASINCI ÜZERİNDEKİ ETKİSİNİN SAYISAL OLARAK CFD ANALİZLERİ İLE İNCELENMESİ
Assoc. Prof. Dr. Onur ÖZBEK Assoc. Prof. Dr. Nursel ALTAN ÖZBEK	Düzce University, Gumusova Vocational School Düzce University, Dr. Engin Pak Cumayeri Vocational School	KRİYOJENİK İŞLEMİN X210CrW12 SOĞUK IŞ TAKIM ÇELİĞİNIN MEKANİK ÖZELLİKLERİ ÜZERİNE ETKİSİ
Nuriye Türkoğlu Ahmed Nuri Kurşunlu	Selçuk University	APPLICATION OF CHITOSAN-BASED BODIPY FLUORESCENCE SENSORS IN ANION AND AMINO ACID DETECTION
Yakup DAŞDEMİRLİ Dr. Mustafa BUĞDAY	Karabuk University	CFD ANALYSIS OF THE EFFECTS OF REYNOLDS NUMBER AND AMBIENT TEMPERATURE ON THE AERODYNAMIC PERFORMANCE OF THE NACA 2424 AIRFOIL
Asst. Prof. Dr. Barış KURT	Muş Alparslan University	PSI4-AutoQM/FF: USER-FRIENDLY QUANTUM MECHANICAL COMPUTING AND AUTOMATED FORCE FIELD PARAMETERIZATION SOFTWARE

HEAD OF SESSION:

Karim Negadi	University of Tiaret	A MARINE ENERGY CONVERSION AND STORAGE SYSTEM FOR AUTONOMOUS UNDERWATER VEHICLE CHARGING STATION
Assistant professor B.Ramakrishna Bandi Nivas Mohammed Asad Bangla Priyamvada	MVSR Engineering college	POWER QUALITY ENHANCEMENT USING PI CONTROLLED DSTATCOM
Bhavana.B Deepika.R Divyadharshini.R Karthika.H	RMK ENGINEERING COLLEGE	TRANSFORM TECHNIQUES IN COMMUNICATION
M. Boualem S. Bekkair A. Kiffouche S. Bezari	Ghardaïa University Centre de Développement des Energies Renouvelables CDER	ARTIFICIAL NEURAL NETWORK APPLICATIONS FOR PREDICTING INDOOR ENVIRONMENTAL PARAMETERS IN BUILDINGS: A COMPREHENSIVE ANALYSIS
S. Bekkair M. Boualem A. Kiffouche S. Bezari	Ghardaïa University Centre de Développement des Energies Renouvelables CDER	ASSESSMENT IN BUILDING AERATION TECHNOLOGIES: A COMPREHENSIVE ANALYSIS
Muhammed, Abdullahi Adoku D. O. Alonge	Federal University of Technology	INTEGRATION OF INFORMAL INTERACTIVE SPACE IN A DESIGN OF FACULTY OF ARCHITECTURE ABUJA, NIGERIA
SEGHIRI Imed Taki Eddine BENMOHAMMED Zidane Abderaouf	École Polytechnique d'Architecture et d'Urbanisme (EPAU) University of Souk Ahras	PROTECTION MEASURES AND VALORIZATION STRATEGIES OF ARCHAEOLOGICAL SITES IN ALGERIA: TOWARDS A SUSTAINABLE HERITAGE MANAGEMENT MODEL
Rekha. Vee R. Shyamala Gowri	Nadar Saraswathi College of Arts and Science (Autonomous)	ATMOSPHERIC REVITALIZATION VIA CHLORELLA BIO ADSORPTION FOR TARGETED SEQUESTRATION OF SO_2 , NO_2, CO_2.
Maria Boudalia	Mohammed V University in Rabat	INTERFACIAL CHARACTERIZATION AND CORROSION RESISTANCE OF CHEMICALLY FORMED OXIDE FILMS ON DENTAL VITALLIUM ALLOY IN SIMULATED PHYSIOLOGICAL SOLUTION

HEAD OF SESSION: Prof. Dr., Habil POPESCU C. CRISTIAN

Full-Professor PhD. Habil. Cristina Raluca Gh. Popescu	University of Bucharest	ARTIFICIAL INTELLIGENCE IN HUMAN RESOURCES: SUPERPOWERS, HIGH-ADOPTION LEADERS, DEVELOPED ECONOMIES, AND REGIONAL AND EMERGING LEADERS
Yusuf Ahmed Tijjani Fatima Dikko	Ahmadu Bello University Kaduna Polytechnic	THE EFFECTS OF UNPROFESSIONAL SOCIAL MEDIA ADVERTISING ON PRODUCT PROMOTION IN NIGERIA
Yusuf Ahmed Tijjani Fatima Dikko	Ahmadu Bello University Kaduna Polytechnic	AI LEADERSHIP, WOMEN'S WORKFORCE AGILITY, AND ORGANIZATIONAL RESILIENCE: AN EMPIRICAL STUDY OF FEMALE LECTURERS IN NIGERIAN POLYTECHNICS
PhD student IOJĂ ANCA- EMILIA Prof. Dr., Habil POPESCU C. CRISTIAN	Alexandru Ioan Cuza University	DIGITALIZATION WITHOUT INSTITUTIONS: EVIDENCE OF THE LIMITS OF TECHNOLOGY IN REDUCING THE SHADOW ECONOMY
Mgr. Tünde DZUROV VARGOVÁ, PhD.	University of Prešov in Prešov	ENVIRONMENTAL TOURISM AS A TOOL FOR SUSTAINABLE REGIONAL DEVELOPMENT
Khanak (Research Scholar) Dr. Seema Rathee (Associate Professor) Naiya (Research Scholar)	M.D. University	RIDE SOURCING AND ELECTRIC MOBILITY: UNDERSTANDING THE RESEARCH LANDSCAPE
Chintu (Research Scholar) Dr. Rajpal Singh (Professor)	Maharshi Dayanand University	EMPLOYER BRANDING THROUGH A GENDER LENS: IMPLICATIONS FOR WOMEN EMPLOYEE'S RETENTION
Professor Satybaldy Omurzakov Lecturer Asel Pazylova	International University named after K.Sh. Toktomamatov Osh Technological University	ECONOMIC CHARACTERISTICS OF THE REGIONS OF KYRGYZSTAN AND WAYS TO ENHANCE THEIR INVESTMENT POTENTIAL

ISTINYE INTERNATIONAL INTERDISCIPLINARY ACADEMIC STUDIES CONGRESS

March 08-10, 2026 / Istanbul

CONTENTS

CONGRESS ID	I
PHOTO GALLERY	II
PROGRAM	III
CONTENT	IV

AUTHOR	TITLE	No
Adesanmi, Moses Ademola Jiboku, Olubisi Olusola	EXPLORING STYLISTIC TECHNIQUES THAT ENHANCE AUDIENCE PARTICIPATION IN SOCIAL MEDIA COMMUNICATION IN TEMU'S ONLINE MARKETING	1
Ahmet DERİNSU Ahmet Erhan KARAHAN	HIGHLAND SHEEP BREEDING AND SUSTAINABLE PASTURE MANAGEMENT IN IĞDIR PROVINCE	2
Aisha Avosuahi Ohieku	THE ROLE OF ORTHOPEDIC NURSES IN INTEGRATING MALARIA AND HELMINTH SCREENING INTO OSTEOPOROSIS RISK ASSESSMENT: A SYSTEMATIC REVIEW	6
Aituganova Aliya Akylbayeva Tolkyn Kushkimbayeva Ainur	THE PEDAGOGICAL POTENTIAL OF DIGITAL TOOLS IN THE DEVELOPMENT OF STUDENTS' SOCIO-CULTURAL SKILLS	10
Alaa DAGHESTANI Hüseyin BOZKURT	MARAŞ TARHANA BETWEEN TRADITION AND INNOVATION	11
Alfa Muhammad Abdulrahman Mohammed Saba	A SYSTEMATIC LITERATURE REVIEW ON MOBILE PHONE DIGITAL FORENSICS, TECHNIQUES, CHALLENGES, ADVANCES AND FUTURE DIRECTION	22
Alp Kaan KİLCİ Kaan GÜRTAY Aleyna ÖZTÜRK	E-SPORCULARDA AKIŞ DURUMUNA SOSYAL BAĞLILIK VE OYUN MOTİVASYONUNUN ETKİSİ: DİJİTAL REKABETİN ZİHİNSEL DİNAMİKLERİ	23
Alper Şişmanoglu	MESENCHYMAL STEM CELLS TO TREAT FEMALE INFERTILIT	33
Amansisa Embabo Daniel Alemneh Worku Jimma	A SYSTEMATIC REVIEW OF TIKTOK ADDICTION'S IMPACT ON STUDENTS' ACADEMIC ACHIEVEMENT AND ARTIFICIAL INTELLIGENCE BASED MITIGATION STRATEGIES	43
Ananda Majumdar	EXCHANGE OF GOODS AND KNOWLEDGE IN THE EARLY MEDIEVAL ERA	44
Anita Todorović Marija Radmilović-Radjenović	PLANNING MICROWAVE ABLATION FOR RENAL TUMORS: THE ROLE OF DIELECTRIC PROPERTIES AND PERFUSION	53
Satybaldy Omurzakov Asel Pazylova	ECONOMIC CHARACTERISTICS OF THE REGIONS OF KYRGYZSTAN AND WAYS TO ENHANCE THEIR INVESTMENT POTENTIAL	54
Ayhan AKSAKALLI	DEATH, PHENOMENON, AND BOUNDARY: AN EXAMINATION ON THE APPLICABILITY OF THE PHENOMENOLOGICAL METHOD	55
Aynura Safarova Bilal Asadov	PSYCHOLOGICAL ANALYSIS OF STRESS AND POST-TRAUMATIC REACTIONS AMONG PARTICIPANTS OF THE SECOND KARABAKH WAR	68
Aynura Safarova Bilal Asadov	MENTAL DISORDERS AND CONTEMPORARY APPROACHES TO THEIR TREATMENT IN COMBAT PARTICIPANTS (2012–2024) CLINICAL, THERAPEUTIC AND SOCIO REHABILITATIVE ANALYSIS	71
Ayodele Elizabeth AGOI Moses Adeolu AGOI Success Eniola OGBOYE	THE POLITICS OF AI-DRIVEN TAX ADMINISTRATION: EFFICIENCY, SURVEILLANCE, AND PUBLIC TRUST	74
Azem Hysa	EMERGENCE OF CHAOS IN FEW-NUCLEON SYSTEMS UNDER THREE-BODY INTERACTIONS	91

B.Ramakrishna Bandi Nivas Mohammed Asad Bangla Priyamvada	POWER QUALITY ENHANCEMENT USING PI CONTROLLED DSTATCOM	102
Bahar GÜVEN Aslı ERCİYEŞ TOSUN	KÜLTÜREL BELLEĞİN İNŞASINDA SAKIP SABANCI MÜZESİNİN ROLÜ	103
Barış KURT	PSI4-AUTOQM/FF: KULLANICI DOSTU KUANTUM MEKANİKSEL HESAPLAMA VE OTOMATİK KUVVET ALANI PARAMETRİZASYON YAZILIMI	116
Begüm SATICI	THE RELATIONSHIP BETWEEN DIFFICULTIES IN EMOTION REGULATION AND FEAR OF HAPPINESS	120
Begüm SATICI	SUBJECTIVE VITALITY IN ADULTS: THE ROLE OF GENDER, AGE, AND SOCIOECONOMIC FACTORS	127
Berna ÖZDENOĞLU KUTLU	N-ASETİLSİSTEİN RATLARIN BEYİN SAPINDA RETİKÜLER LİF DAĞILIMINA ETKİ EDER Mİ?	134
BHAVANA.B DEEPIKA.R DIVYADHARSHINI.R KARTHIKA.H	TRANSFORM TECHNIQUES IN COMMUNICATION	139
Bilgehan GÖKİNCİ BODUR	ILO 190 SAYILI ŞİDDET VE TACİZ SÖZLEŞMESİ; BM 2030 SÜRDÜRÜLEBİLİR KALKINMA HEDEFİ BAĞLAMINDA BİR DEĞERLENDİRME	140
Burcu SÖNMEZ Rahmiye Zerrin YARBAY	INVESTIGATION OF THE POTENTIAL OF USING LIQUID FERMENTED FERTILIZER OBTAINED FROM BIOGAS PLANTS AS AN ALTERNATIVE TO CHEMICAL FERTILIZERS	142
Büşra BOZYİĞİT	SEÇİLİ MESNEVÎ ŞERHLERİNDE İLK ON SEKİZ BEYİT ÇERÇEVESİNDE KAVRAM VE KELİME AÇIKLAMALARI	158
Canan Akdeniz İncili Yesari ERÖKSÜZ	BIR INEKTE İNTRAOKÜLER INVAZYONLU YASSI HÜCRELI KARSINOM	174
Cansu TUTKUN	PRESCHOOL CHILDREN'S INTERPRETATIONS OF HOUSEHOLD RULES AND THEIR EMOTIONAL EVALUATIONS	176
Cansu TUTKUN	EXAMINING THE RELATIONSHIP BETWEEN FAMILY COOPERATION AND 21ST CENTURY SKILLS IN 5–6 YEAR OLD CHILDREN	187
CHAIB Oussama ZIKY Mustapha ZYAT KHALID ahmed	THE MOROCCAN PUBLIC FINANCE BETWEEN CONSTRAINT AND INNOVATION	203
Chanpreet Rajpal Singh	GOVERNANCE MECHANISMS AND FORWARD-LOOKING RISK DISCLOSURE: A REVIEW OF EMERGING MARKET EVIDENCE	204
Chintu Rajpal Singh	EMPLOYER BRANDING THROUGH A GENDER LENS: IMPLICATIONS FOR WOMEN EMPLOYEE'S RETENTION	205
Cristina Raluca Gh. Popescu	ARTIFICIAL INTELLIGENCE IN HUMAN RESOURCES: SUPERPOWERS, HIGHADOPTION LEADERS, DEVELOPED ECONOMIES, AND REGIONAL AND EMERGING LEADERS	206
Defne ÖCAL KAPLAN	EVALUATION OF UPPER AND LOWER LIMB ROBUSTICITY INDICES AND SOMATOTYPE CHARACTERISTICS IN YOUNG FEMALE HANDBALL PLAYERS	207
Derya GÜLOĞLU	TRITICALE (×Triticosecale Wittmack) IN ANIMAL NUTRITION: NUTRITIONAL VALUE AND UTILIZATION OPPORTUNITIES	218
Dıanda Athaya RACHMAN Nugraha Edhi SUYATMA Fahim M. TAQI	A META-ANALYSIS OF THE EFFECTS OF POLYOL PLASTICIZERS ON THE MECHANICAL AND BARRIER PROPERTIES OF STARCH-BASED EDIBLE FILMS	220
Djurayeva Feruzakhon Abdumukhtorovna	SANAL LABORATUVARLAR TEMELINDE TEKNIK ÖĞRENCILERIN BILIMSEL VE ARAŞTIRMA YETKINLIKLERININ GELIŞTIRILMESI SÜRECI	221
Sanjeev Gupta	EXTENDED NONLINEAR VARIATIONAL INEQUALITIES	225

Duong To Quoc THAI	THE IMPACT OF THE COLONIAL BANKING SYSTEM ON VIETNAMESE SOCIAL STRUCTURAL SHIFTS (1875-1954): A PERSPECTIVE FROM THE BANQUE DE L'INDOCHINE	226
Duong To Quoc THAI	APPROACHING INDOCHINESE ECONOMIC HISTORY THROUGH DIGITAL ARCHIVES: THE CASE OF THE BANQUE DE L'INDOCHINE RECORDS	241
Ecem OLÇUM	A BRIEF REVIEW ON THE HUMAN MEMORY MODELS	255
Emin SARLI	SYNTHESIS OF NEW POLYCARBOXYLATES AS ENVIRONMENTALLY FRIENDLY DISPERSING AGENTS FOR TEXTILE PRODUCTS AND INVESTIGATION OF THEIR APPLICABILITY	262
Emre DÖNGEL Merve AYDEMİR	EDUCATIONAL SUPERVISION THROUGH THE EYES OF SCHOOL ADMINISTRATORS: A PHENOMENOLOGICAL STUDY IN THE CASE OF AKSARAY PROVINCE	263
Ercan KARAKOÇ Erdem Murathan KAPLAN	THE POLITICAL LIFE OF MARSHAL FEVZI CAKMAK	276
Esra LÜLE	ANALYSIS OF READING ACTIVITIES IN THE 6TH GRADE TURKISH LANGUAGE TEXTBOOK (BOOK 2) ACCORDING TO COGNITIVE LEVELS WITHIN THE CONTEXT OF THE SKILL-BASED TEACHING APPROACH OF THE MAARIF MODEL	278
Esra LÜLE	ANALYSIS OF READING ACTIVITIES IN THE 6TH GRADE TURKISH LANGUAGE TEXTBOOK (BOOK 1) ACCORDING TO COGNITIVE LEVELS WITHIN THE CONTEXT OF THE SKILL-BASED TEACHING APPROACH OF THE MAARIF MODEL	295
Fariha Gul Fatima Ikhlaq Zoha Amir	CHARACTERISTICS OF EFFECTIVE TEACHER: AN EXPLORATION OF THE TRAIT OF IQ, EQ and TECHNICAL SKILLS IN HIGHER EDUCATION	315
Fatih KOÇ Öznur BİÇER	THE IMPACT OF THE TURKISH-STYLE PRESIDENTIAL SYSTEM ON THE STRUCTURE AND FUNCTIONING OF POLITICAL PARTIES	316
Ferhat Atik Seda Nur Şimşek	EMOTIONAL BLINDNESS IN DIGITAL COMMUNICATION: DO EMOJIS REALLY CONVEY EMOTIONS?	325
Gamze Şanlı Ak Zeliha Yeşilmen	KISA ZİNCİRLİ YAĞ ASİDİ OLARAK BÜTİRATIN BAĞIRSAK MİKROBİYOTASI VE SAĞLIKLI YAŞLANMA ÜZERİNDEKİ ROLÜ	335
Görkem İŞİGÜZEL Bahadır GÜLBAHAR	A REVIEW OF THE TURKISH LITERATURE ON THE RELATIONSHIP BETWEEN TRANSFORMATIONAL LEADERSHIP BEHAVIORS OF SCHOOL ADMINISTRATORS AND ORGANIZATIONAL COMMITMENT	344
Gulara Rahimova Gulchin Hasanli	USING ARTIFICIAL INTELLIGENCE SYSTEMS FOR THE VARIATIVE TEACHING OF INFORMATICS AND EXPERIMENTAL VERIFICATION OF TEACHING EFFECTIVENESS	359
Gulnur Kadyrova Meruert Serik Guldensin Rakhimbekova Zhanara Kairova	INTEGRATING TECHNOLOGY TO FOSTER BETTER ENGLISH LISTENING SKILLS	368
Gulzhakhan BAISULTANOVA	THE IMPACT OF ARTIFICIAL INTELLIGENCE ON LEARNING OUTCOMES IN KAZAKH LANGUAGE AND LITERATURE CLASSES	375
Gülistan ARAS Nergiz KARADAŞ TOKTAŞ	EVIL IN CINEMATIC NARRATIVES FOR CHILDREN: AN EVALUATION FROM A KANTIAN ETHICAL PERSPECTIVE	376
Habibur Rahman Mobashir Rahman Rajiwan Anwar Ratul	FOLK-ARCHETYPES IN INTERNATIONAL RELATIONS: A COMPARATIVE STUDY OF AMERICAN AND SOUTH ASIAN HEROIC NARRATIVES	387
Hala ALSOKHNI Vildan ATEŞ	KNOWLEDGE MANAGEMENT PRACTICES IN NON-GOVERNMENTAL ORGANIZATIONS: A LITERATURE REVIEW	401

Handan BELLİ	LİTERARY IMAGERY İN THE POETRY OF NİYÂZÎ-İ MISRÎ	413
Hülya DİĞER	DRUG INTERACTION GOVERNANCE IN THE DIGITAL HEALTH ECOSYSTEM: EVIDENCE FROM THE HEALTH SYSTEMS OF TÜRKİYE AND SWEDEN	414
Hülya DİĞER	INTER-LEVEL COST IMPLICATIONS IN HEALTHCARE IN TÜRKİYE IN LIGHT OF APPLICATION DATA: HIERARCHICAL REGRESSION MODELS	421
Hüsre Gizem Akalp Uğur Saklangıç	ERGONOMİK TASARIMLARIN İŞ KAZALARI ÜZERİNE ETKİSİ: SİSTEMATİK DERLEME VE KANIT HARİTALAMA	432
Ildiko Kovacs	A REVIEW OF CONSUMERS' PREFERENCE FOR LOCAL FOOD ONLINE SHOPPING	444
IOJĂ ANCA- EMILIA Habil POPESCU C. CRISTIAN	DIGITALIZATION WITHOUT INSTITUTIONS: EVIDENCE OF THE LIMITS OF TECHNOLOGY IN REDUCING THE SHADOW ECONOMY	445
İpek YILDIRIM CORUK	DIGITAL STORYTELLING AS AN APPROACH TO TRANSFORMING CONCEPT INTO SPATIAL ATMOSPHERE IN INTERIOR ARCHITECTURE EDUCATION	446
Iqbal Hossain	BUSINESS ANALYTICS AS A TOOL FOR IMPROVING ORGANIZATIONAL PERFORMANCE AND STRATEGIC DECISION MAKING	455
İrfan İNAN Savaş DEMİR Zehra EKİN	TARIMDA İNSANSIZ HAVA SİSTEMLERİNE YAPAY ZEKA ENTEGRASYONU VE GELECEK PERSPEKTİFİ	456
İrfan İNAN Savaş DEMİR Zehra EKİN	HAYVANSAL ATIKLARDAN BİYOGAZ ÜRETİMİNİN ÖNEMİ	476
Jaiyeoba, Olubunmi Olutoyin Adesanmi, Moses Ademola	VOICES OF LAMENTATION: A STYLISTIC ANALYSIS OF POETIC RESPONSES TO INSECURITY IN NIYI OSUNDARE'S NOT MY BUSINESS AND THE STATE VISIT	489
K.R.Padma	UNLOCKING THE ANTIVIRAL POTENTIAL OF CLITORIA TERNATEA (BUTTERFLY PEA) AGAINST DENGUE VIRUS: MULTI-LIGAND MOLECULAR DOCKING AND ADMET PROFILING	490
Karim Negadi	A MARINE ENERGY CONVERSION AND STORAGE SYSTEM FOR AUTONOMOUS UNDERWATER VEHICLE CHARGING STATION	491
Karimov Rustam Abdurasulovich	FEATURES OF THE UZBEK–ENGLISH PARALLEL CORPUS	492
Khanak Seema Rathee Naiya	RIDE SOURCING AND ELECTRIC MOBILITY: UNDERSTANDING THE RESEARCH LANDSCAPE	499
Kulekenova Zhanar Gabbasovna Dosmanova Gulsara Isabekovna	ACTUAL PROBLEMS OF DEVELOPING EDUCATION IN KAZAKHSTAN: PEDAGOGICAL AND PSYCHOLOGICAL FACTORS	500
Lopa Rani Ghosh Parimal Kanti Biswas Sadid Shahriyar	AGRO-ECOLOGICAL ZONE-SPECIFIC CLIMATE-RESILIENT AGRICULTURE MODELS INTEGRATING QUINOA (Chenopodium quinoa Willd.) FOR SMART AND SUSTAINABLE DEVELOPMENT IN BANGLADESH	506
M. BOUALEM S. BEKKAIR A. KIFFOUCHE S. BEZARI	ARTIFICIAL NEURAL NETWORK APPLICATIONS FOR PREDICTING INDOOR ENVIRONMENTAL PARAMETERS IN BUILDINGS: A COMPREHENSIVE ANALYSIS	507
Madina Majidova Maloxat A'zamova	EXPLORING NARRATIVE COMPETENCE AS A PREDICTOR OF CREATIVE DEVELOPMENT IN SENIOR PRESCHOOL CHILDREN: RESULTS OF A QUALITATIVE STUDY	508
Madrakhimova Gulnoza Adkhamovna	THE SOCIAL AND ECONOMIC IMPORTANCE OF CALL CENTER SALES OPERATORS' COMMUNICATION	509

Mahmut KURTBOĞAN Gülçin RAY	EVALUATION OF REFERENCE VALUES AND SEXUAL DIMORPHISM OF CRANIOFACIAL VARIABLES BASED ON COMPUTED TOMOGRAPHY IMAGES OF THE CRANIUM	513
Maja Pucelj	WOMEN ACADEMICS NAVIGATING WORK-LIFE BOUNDARIES IN THE AGE OF AI-MEDIATED PRODUCTIVITY	519
Gheorghe GIURGIU Manole COJOCARU	NEW PSORIASIS DENIPLANT TREATMENT SHOWS EXCEPTIONAL CLINICAL RESULTS	520
Makhfuza Dolimova	MENTAL HEALTH IN EDUCATIONAL SETTINGS: EARLY IDENTIFICATION, RISK ASSESSMENT, AND PROFESSIONAL BOUNDARIES	521
Manoj-Kumar Arthikala Yalpi Karthik Pavithra Narendran Kumar K M	MULTI-RECEPTOR STRUCTURAL INSIGHTS INTO GUT MICROBIOTADERIVED Akkermansia muciniphila IMMUNE MODULATION	523
Maria Boudalia	INTERFACIAL CHARACTERIZATION AND CORROSION RESISTANCE OF CHEMICALLY FORMED OXIDE FILMS ON DENTAL VITALLIUM ALLOY IN SIMULATED PHYSIOLOGICAL SOLUTION	524
Marina S.T. STOJANOVA Dragutin A. DJUKIC Monika STOJANOVA Milos RABRENOVIC	CONTROLLED RELEASE OF NUTRIENTS FROM NANOFERTILIZERS FOR SUSTAINABLE AGRICULTURE	525
Mehmet Haldun Kaya	BEYOND EQUIVALENCE: DESIGNING ASYNCHRONOUS PARTICIPATION LOOPS FOR K-12 HYFLEX LESSONS	526
Mehmet Hanefi SANRI	KHALWA AS AN EDUCATİONAL METHOD: THE CASE OF IBN AL-ḤĀJJ AL‘ABDARĪ	534
Merve KÜÇÜKGÖKÇE Nergiz KARADAŞ TOKTAŞ	COSTUME DESIGN IN THE REPRESENTATION OF THE EARLY REPUBLICAN PERIOD: THE FILM “KISKANMAK”	544
Moses Adeolu AGOI Oluwanifemi Opeyemi AGOI Ayodele Elizabeth AGOI Hendri Hermawan ADINUGRAHA	COST-BENEFIT ANALYSIS OF AI ADOPTION IN FINANCIAL RISK MANAGEMENT SYSTEMS	557
Mrajji ouahiba Abdeslam E. L. Bouari Omar Cherkaoui	THE FUTURE OF BUILDING SCIENCE	568
MUHAMMAD FAISAL ALQUMA NOOR	CLIMATE-ADAPTIVE SOCIAL PROTECTION: INTEGRATING EARLY WARNING SYSTEMS	569
Muhammed, Abdullahi Adoku D. O Alonge	INTEGRATION OF INFORMAL INTERACTIVE SPACE IN A DESIGN OF FACULTY OF ARCHITECTURE NILE UNIVERSITY ABUJA, NIGERIA	570
Mustafa KAYA	A COMPARATIVE ANALYSIS OF TRANSFORMER-BASED AND CLASSICAL MACHINE LEARNING MODELS FOR TURKISH SENTIMENT ANALYSIS	585
Mustafa Mert ATALAR	THE EFFECTS OF ARTIFICIAL INTELLIGENCE TECHNOLOGY ON THE ART OF CINEMA	593
Myssekeeva Altyn Abduali Maussym Omirbayeva Ainur	PROFESSIONAL COMPETENCE AS THE BASIS FOR THE DEVELOPMENT OF A MODERN SPECIALIST	595
Najiba Mohammadi Elham Vahidi	THE IMPACT OF SOCIAL MEDIA ON POWER DYNAMICS WITHIN THE FAMILY	601
Nargizoy MIRZAEVA	ANALYSIS OF PERSONALIZED LANGUAGE LEARNING PATHWAYS IN ARTIFICIAL INTELLIGENCE	602
Nazmul Hasan Arfin	EFFECT OF SEAWEED ENRICHED HUMIC ACID ON GROWTH AND YIELD OF BT. BRINJAL (Solanum melongena L.)	608

Nazym TEKESBAYEVA Ainura SAGİDULLAYEVA Raushan SHERALIYEVA	ARTIFICIAL INTELLIGENCE IN ADAPTIVE PROGRAMMING EDUCATION FOR PRE-SERVICE COMPUTER SCIENCE TEACHERS	609
Nedaa RAGABI Hilal OK BOSTAN İpek ÇAĞLAR	IMPLANT-SUPPORTED RESTORATION IN MISSING MAXILLARY LATERAL INCISOR; CASE REPORT	610
Nneoma Lydia Dorbor Success Daikwo	UNRAVELLING THE GENETIC BASIS OF ANTIBIOTIC RESISTANCE IN ESCHERICHIA COLI : A GENOMIC APPROACH	612
Nur ÜRET ESRA GÖKPINAR	ENERGY CLASS PREDICTION OF HOUSEHOLD ELECTRIC OVENS BASED ON DESIGN PARAMETERS WITH MACHINE LEARNING	613
Nuriye Türkoğlu Ahmed Nuri Kurşunlu	KİTOZAN TABANLI BODİPY FLORESANS SENSÖRLERİN ANYON VE AMİNOASİT TESPİTİNDE UYGULANMASI	615
Oğuzhan METE Özge ÖZKUTLU Esma DEMİR	THE EFFECTIVENESS AND RELIABILITY OF ENGLISH YOUTUBE VIDEOS AS A RESOURCE FOR RESPIRATORY EXERCISES IN PATIENTS WITH ANKYLOSING SPONDYLITIS	617
Okan YETİŞENSOY Abdulkadir OKCU	TEKNOLOJİ İLİNTİLİ İÇERİKLERİN MAARİF MODELİ KAPSAMINDA YENİLENEN SOSYAL BİLGİLER DERS KİTAPLARINA YANSIMALARI	625
Onur ÖZBEK Nursel ALTAN ÖZBEK	KRİYOJENİK İŞLEMİN X210CrW12 SOĞUK İŞ TAKIM ÇELİĞİNİN MEKANİK ÖZELLİKLERİ ÜZERİNE ETKİSİ	627
Orhan YILDIRIM	THE EVOLUTION OF PERSPECTIVES ON DEATH: THE SOCIOLOGY OF DEATH FROM TRADITIONAL SOCIETY TO MODERNITY	629
Orynbayeva Ulserik Sadirova Alma Seitzhanova Zhanat	APPLICATION OF DIGITAL RESOURCES IN THE FORMATION OF STUDENTS' PROFESSIONAL SKILS	637
Osmanova Zeinep Shamshiyeva Gaukhar Massimbayeva Aiym Bekkozhanova Gulnar	CONDITIONS FOR BUILDING A METHODOLOGICAL MODEL OF FORMATION OF STUDENTS' INTERCULTURAL COMMUNICATIVE COMPETENCE	638
P.H. Najafgulieva X.G.Huseynova B.I.Sadigov Mahalova N.S.	BILIARY TRACT DISEASES: A RETROSPECTIVE STUDY AT THE CLINICAL BASES OF AZERBAIJAN MEDICAL UNIVERSITY	646
Pegah Ghorbanpour Hannaneh Abbasi	SUSTAINABLE DEVELOPMENT IN DEVELOPED AND DEVELOPING COUNTRIES: A COMPARATIVE ANALYSIS OF GREEN GROWTH, INTERGENERATIONAL JUSTICE, AND THE EFFECTIVENESS OF IMPLEMENTED POLICIES	647
Quwiyyu Adebayo Bolarinwa	INSTITUTIONAL POLICY, PRIVATE ENTERPRISE, AND SUSTAINABILITY OF STUDENT ACCOMMODATION IN MALETE (2009-2024)	648
Ramazan KAYA	PRESS POLICY DURING THE REIGN OF ABDÜLHAMID II	649
Raupova Mekhrinigor Haydarovna	LEVERAGING ARTIFICIAL INTELLIGENCE TECHNOLOGIES AND INTERNATIONAL ASSESSMENT STANDARDS TO PERSONALIZE THE NATURAL SCIENCE TRAINING OF BIOLOGISTS	651
Rekha. Vee R. Shyamala Gowri	ATMOSPHERIC REVITALIZATION VIA CHLORELLA BIO ADSORPTION FOR TARGETED SEQUESTRATION OF SO_2, NO_2, CO_2	658
S. BEKKAIR M. BOUALEM A. KIFFOUCHE S. BEZARI	ASSESSMENT IN BUILDING AERATION TECHNOLOGIES: A COMPREHENSIVE ANALYSIS	659
Saadet ÖZTÜRK Bahadır GÜLBAHAR	SOURCES OF OCCUPATIONAL STRESS AND COPING STRATEGIES OF PRESCHOOL TEACHERS	660

Saira Malik Syed Mohsan Raza Shah Muhammad Javed	ROLE OF EXOGENOUS CuO NANOPARTICLES IN MODULATING WHEAT MORPHOLOGY, PHYSIOLOGY AND BIOCHEMISTRY UNDER DROUGHT STRESS	671
Salimova Sarvinoz Farkhodovna	ENSURING OBJECTIVITY IN ASSESSING THE COMPETENCIES OF PRESERVICE BIOLOGY TEACHERS BASED ON QUALIMETRIC STANDARDS	672
Samia Moustaghfir Sakina El Khattabi	REVISITING THE INFUSION APPROACH: A PATHWAY TO DEVELOPING HIGHER-ORDER THINKING IN UNIVERSITY CONTEXTS	676
Samim BISWAS	EFFECTIVE PRE AND POST EMERGENCE HERBICIDE COMBINATION FOR WEED MANAGEMENT OF CHICKPEA (CICER ARIETINUM L.) IN LOWER GANGETIC PLAINS OF INDIA	702
Sanjeev Gupta	APPROXIMATION SOLUTION OF GENERALIZED VARIATIONAL INCLUSION	703
SEGHIRI Imed Taki Eddine BENMOHAMMED Zidane Abderaouf	PROTECTION MEASURES AND VALORIZATION STRATEGIES OF ARCHAEOLOGICAL SITES IN ALGERIA: TOWARDS A SUSTAINABLE HERITAGE MANAGEMENT MODEL	704
Serap Yağmur İLHAN	AN ANALYSIS OF INSTITUTIONAL MUSIC PRACTICES IN ELAZIĞ (2015-2025): THE CASE OF THE ELAZIĞ DEVLET KLASİK TÜRK MÜZİĞİ VE KÜRSÜBAŞI TOPLULUĞU	705
Səriyyə Abidova Elşən qızı	DÜNYA MUZEYLƏRİNDƏ İSLAMIN İZLƏRİ	721
Sezen HARMANKAYA	EFFECTS OF THIOPHANATE-METHYL FUNGICIDE ON MILK AND DAIRY PRODUCTS: EVALUATION IN TERMS OF RESIDUE DYNAMICS, FERMENTATION PROCESS, AND FOOD SAFETY	727
Shiv Kumar	IMPACT OF MOBILE PHONE USAGE ON CONCENTRATION LEVEL AND ACADEMIC PERFORMANCE AMONG SCHOOL STUDENTS	729
Sinan GÖNÜLLÜ Fatma Nur KANDEMİR Fatih Hakan TUFANOĞLU	İDİYOPATİK İNTRAKRANİYAL HİPERTANSİYONLU HASTALARDA BOŞALTICI LOMBER PONKSİYONUN TRANSVERS SİNÜS STENOZU ÜZERİNE ETKİSİNİN MR VENOGRAFİ İLE DEĞERLENDİRİLMESİ	730
Solomon Onen Abam David Oloruntoba Aransiola	EFFECT OF INFOGRAPHIC-BASED INSTRUCTION ON STUDENTS' ACHIEVEMENT IN BASIC COMPUTER CONCEPTS IN JUNIOR SECONDARY SCHOOL	738
Sultankulova Sholpan Ismailova Orazkul Manapova Gulzhan	THE ROLE OF ARTIFICIAL INTELLIGENCE IN THE DEVELOPMENT OF FUNCTIONAL LANGUAGE SKILLS	739
Tatjana Milanović Marija Radmilović-Radjenović	NUMERICAL MODELING OF MICROWAVE ABLATION ZONES IN PANCREAS USING DIELECTRIC CHARACTERIZATION	745
Valihonova Mashhura Ibragimovna	INTEGRATING EDUCATION AND UPBRINGING: MODERN APPROACHES TO FORMING A HARMONIOUS PERSONALITY	746
Tolga ARI Onur ÖZBEK	PERFORASYON PARAMETRELERİNİN SUSTURUCU GERİ BASINCI ÜZERİNDEKİ ETKİSİNİN SAYISAL OLARAK CFD ANALİZLERİ İLE İNCELENMESİ	747
Tran Hoang Hieu Le Nguyen Doan Khoi	TECHNOLOGICAL INNOVATION AS A DRIVER FOR CLIMATE-RESILIENT AGRICULTURE: EVIDENCE FROM INTEGRATED FARMING SYSTEMS IN THE VIETNAM MEKONG DELTA	749
Tünde DZUROV VARGOVÁ	ENVIRONMENTAL TOURISM AS A TOOL FOR SUSTAINABLE REGIONAL DEVELOPMENT	757
Uğur SÖZLÜ	COMPARATIVE EVALUATION OF LARGE LANGUAGE MODELS IN GENERATING EXERCISE PROGRAMS FOR SARCOPENIA	758

Vedat KAYIŞ	LIVING CULTURE IN TOURISM: THE CASE OF THE AKÇAKOCA UPPER NEIGHBOURHOOD MARKET	760
Vedat KAYIŞ	A RESEARCH ON ENVIRONMENTALLY FRIENDLY PRACTICES IN TOURISM	773
Vildan ÇAKAR	EXAMINING THE LEVELS OF CULTURAL AND MORAL SENSITIVITY OF INTERNATIONALLY DIVERSE NURSING STUDENTS	785
Mohamad Kanso Violla Makhzoum	ARTIFICIAL INTELLIGENCE IN EDUCATION: LEGAL AND PEDAGOGICAL FRAMEWORKS FOR RESPONSIBLE AND SUSTAINABLE USE	787
Violla Makhzoum Abbas Wehbi	BRIDGING DISCIPLINES: INNOVATIVE APPROACHES TO INTERDISCIPLINARY RESEARCH AND EDUCATION	788
Voroneanu-Popa Rareş-Vasile Richard Constaninescu	ARE MEDICAL MALPRACTICE COMPLAINTS A DRIVING FACTOR BEHIND DEFENSIVE MEDICINE?	789
Vyacheslav Prylyuk	GENESIS OF MARKETING IN SOVIET UKRAINE	790
Yağmur Sevim PARİM SAĞLAM	THE CONSTRUCTION OF THE NEOLIBERAL SUBJECT ON THE CONTEMPORARY THEATRE STAGE	791
Yağmur ŞENGÜL Fatıma Ulya AKSU	A NOVEL SYSTEMATIC APPROACH TO CLASSIFYING DRUG INTERACTION PATHWAYS	793
Yakup DAŞDEMİRLİ Mustafa BUĞDAY	CFD ANALYSIS OF THE EFFECTS OF REYNOLDS NUMBER AND AMBIENT TEMPERATURE ON THE AERODYNAMIC PERFORMANCE OF THE NACA 2424 AIRFOIL	795
Yakup DAŞDEMİRLİ Mustafa BUĞDAY	NUMERICAL INVESTIGATION OF THE EFFECT OF REYNOLDS NUMBER ON THE AERODYNAMIC FORCE AND EFFICIENCY CHARACTERISTICS OF NACA 2415 AIRFOIL	806
Yerkimbayeva Arailym Rushanova Nelya Danayeva Nurlyaiym Batyrkhanova Zhazira Bekkozhanova Gulnar	FEATURES OF THE DEVELOPMENT OF MOTIVATIONAL MECHANISMS BASED ON DIGITAL TECHNOLOGIES AT THE WORKPLACE	815
Yusuf Ahmed Tijjani Fatima Dikko	THE EFFECTS OF UNPROFESSIONAL SOCIAL MEDIA ADVERTISING ON PRODUCT PROMOTION IN NIGERIA	822
Yusuf Ahmed Tijjani Fatima Dikko	AI LEADERSHIP, WOMEN'S WORKFORCE AGILITY, AND ORGANIZATIONAL RESILIENCE: AN EMPIRICAL STUDY OF FEMALE LECTURERS IN NIGERIAN POLYTECHNICS	824
Yuyun Andira Sasminto A.Nurul Hidayat Nuryanti Mustari	IMPLEMENTATION OF THE IP 300 PROGRAM IN THE POLICY OF THE DEPARTMENT OF AGRICULTURE AND FOOD SECURITY OF BULUKUMBA REGENCY (HOGWOOD & GUNN MODEL STUDY)	826
Zehra Funda Akbulut Soner Güler	READY-MIXED CONCRETE SYSTEMS: CHALLENGES, INNOVATIONS, AND SUSTAINABLE SOLUTIONS	827
Zehra Funda Akbulut Soner Güler	SUSTAINABILITY-ORIENTED CONCRETE MATERIALS: RECENT PROGRESS AND FUTURE PERSPECTIVES	832
Nursulu NAMAZBAYEVA	DEVELOPING ALGORITHMIC THINKING THROUGH PYGAME AND ARTIFICIAL INTELLIGENCE INTEGRATION	838
Israilova Dilfuzakhon Karimovna	МЕҲНАТ БОЗОРИДА ХАВФСИЗЛИК: БАНДЛИК ва МИГРАЦИЯ	839
Gulbakhar TAVALDIEVA	THE STRATEGIC IMPORTANCE OF CONTEMPORARY UZBEK-TURKISH LITERARY RELATIONS	849
Mingboyev Ulugbek Xujayevich Raxmatov Alisher Shirinboyevich	MUHANDISLARNING KASBIY-KOMMUNIKATIV KOMPETENTLIGINI RIVOJLANTIRISH MUAMMOSINING O‘ZIGA XOS XUSUSIYATLARI	855
Hamidov Asrorjon Bakhromjon ugli	MODERN AND INNOVATIVE APPROACHES TO TEACHING MATHEMATICS	860

EXPLORING STYLISTIC TECHNIQUES THAT ENHANCE AUDIENCE PARTICIPATION IN SOCIAL MEDIA COMMUNICATION IN TEMU'S ONLINE MARKETING

Adesanmi, Moses Ademola & Jiboku, Olubisi Olusola
Mass Communication Department & General Studies Department, Federal Polytechnic, Ilaro, Nigeria

Abstract
The fast growth of social media-driven e-commerce has taken online marketing into a highly interactive communication space where audience participation is crucial to brand visibility and consumer trust. TEMU's online marketing strategies offers a robust background for examining how language style functions not merely to inform but to actively engage users in accepting, sharing, commenting, and purchasing. In a crowded digital marketplace, stylistic choices such as tone, brevity, humor, repetition, and visual-text alignment play a critical role in shaping audience response and sustaining interaction in a tick digital marketplace. Digital Discourse Analysis and Interactional Sociolinguistics together serve as theoretical framework for this study. Digital Discourse Analysis explains how meaning is constructed through platform-specific language features such as hashtags, emojis, and conversational phrasing, Interactional Sociolinguistics exemplifies how linguistic cues attract participation, alignment, and shared understanding between brands and audiences in online spaces. The study employs a qualitative stylistic analysis of selected TEMU social media posts across platforms such as Instagram and TikTok. The analysis focuses on lexical choices, sentence structure, pragmatic markers, and engagement-oriented features, supported by contextual interpretation of audience reactions. The findings establish that TEMU's marketing language heavily relies on conversational tone, direct address, rhetorical questions, and reward-driven phrasing to stimulate interaction. These stylistic techniques somehow reduce communicative distance and position the audience as active participants, not passive consumers. The study concludes that effective social media marketing relies largely on stylistic adaptability and interaction-focused language use, confirming that style critical to audience participation in digital commercial communication.
Keywords: Consumer engagement, digital persuasion, discourse patterns, interactivity

YAYLA KOYUNCULUĞU VE IĞDIR İLİNDE SÜRDÜRÜLEBİLİR MERA KULLANIMI
HIGHLAND SHEEP BREEDING AND SUSTAINABLE PASTURE MANAGEMENT IN IĞDIR PROVINCE

Zir.Müh. Ahmet DERİNSU
Iğdır Üniversitesi, Ziraat Fakültesi, Zootekni Ana Bilim Dalı, Iğdır, Türkiye
ORCID ID: https://orcid.org/0009-0006-0058-4052
Dr.Öğr.Üyesi Ahmet Erhan KARAHAN
Iğdır Üniversitesi, Ziraat Fakültesi, Zootekni Ana Bilim Dalı, Iğdır, Türkiye
ORCID ID: https://orcid.org/0000-0001-6252-0640

ÖZET
Sürdürülebilir hayvansal üretim sistemleri, özellikle yarı kurak ve iklim değişikliğine duyarlı bölgelerde tarımsal devamlılığın temel unsurlarından biri haline gelmiştir. Doğu Anadolu Bölgesi'nde yer alan Iğdır ili, sahip olduğu mera varlığı ve küçükbaş hayvancılık potansiyeli ile bölgesel ölçekte stratejik bir konumdadır. İlde yayla koyunculuğu, kış döneminde ova alanlarının, yaz döneminde ise yüksek rakımlı yaylaların kullanıldığı geleneksel göçer üretim modeli üzerine kuruludur. Ancak artan otlatma baskısı, iklim değişikliğine bağlı yağış düzensizlikleri ve mera verimliliğindeki azalma, sistemin uzun vadeli sürdürülebilirliğini tehdit etmektedir. Bu çalışma, Iğdır ilinde küçükbaş hayvan yetiştiricilerinin sürdürülebilir tarıma yönelik yaklaşımlarını inceleyen doktora tez çalışmasıyla doğrudan bağlantılıdır. Araştırmada karma yöntem yaklaşımı benimsenmiştir. TÜRKVET (2025) hayvan varlığı verileri, il mera envanteri kayıtları ve bölgesel tarımsal istatistikler analiz edilmiştir. Mera taşıma kapasitesi, otlatma yoğunluğu, bitki örtüsü değişimi ve iklimsel parametreler sürdürülebilirlik göstergeleri olarak değerlendirilmiştir. Ayrıca tez çalışması kapsamında üreticilere yönelik anket uygulamaları ile sürdürülebilir mera yönetimi konusundaki farkındalık, tutum ve davranış eğilimleri analiz edilmektedir. Çalışma, sürdürülebilir tarım teorisi ve agroekolojik sistem yaklaşımı çerçevesinde çevresel ve sosyo-ekonomik göstergeleri bütüncül olarak ele almaktadır. Elde edilen bulgular, küçükbaş hayvancılığın Iğdır kırsal ekonomisinde önemli bir gelir kaynağı olduğunu ortaya koymaktadır. Ancak plansız ve yoğun otlatma uygulamaları, mera ıslah çalışmalarının yetersizliği ve iklim kaynaklı stres faktörleri, mera ekosistemlerinde bozulma eğilimini artırmaktadır. Ön değerlendirmeler, üreticilerin sürdürülebilirlik konusundaki bilgi düzeylerinin ve algılarının, mera kullanım kararlarını doğrudan etkilediğini göstermektedir. Kurumsal yayım hizmetlerinin sınırlı olması ve adaptif yönetim stratejilerinin yeterince uygulanmaması ise uzun vadeli dayanıklılığı zayıflatmaktadır.
Yayla koyunculuğunun sürdürülebilirliği yalnızca ekolojik göstergelerle değil, üretici davranışları ve kurumsal destek mekanizmaları ile birlikte değerlendirilmelidir. Bilimsel esaslara dayalı otlatma planlarının uygulanması, mera ıslah yatırımlarının artırılması ve üreticilerin iklim değişikliğine uyum kapasitesini güçlendirecek eğitim programlarının geliştirilmesi gerekmektedir. Bu çalışma, yarı kurak ekosistemlerde küçükbaş hayvancılık faaliyetlerinin sürdürülebilir arazi kullanımı ilkeleri doğrultusunda yeniden yapılandırılmasına yönelik bütüncül bir model sunmaktadır.
Anahtar Kelimeler: Sürdürülebilir tarım, Yayla koyunculuğu, Mera yönetimi, Üretici davranışları, İklim değişikliği, Iğdır

ABSTRACT

Sustainable livestock production has become a central component of climate-resilient agricultural systems, particularly in semi-arid regions where rangeland-based production dominates. In Eastern Türkiye, Iğdır Province represents a critical ecological and economic zone for extensive small ruminant breeding. Highland sheep production, structured around seasonal transhumance between lowland wintering areas and upland summer pastures, constitutes the primary production model. However, increasing grazing pressure, climate variability, and declining pasture productivity pose significant sustainability challenges. This study is directly connected to an ongoing doctoral research project examining small ruminant producers' attitudes toward sustainable agricultural practices in Iğdır Province. The research employs a mixed-method design integrating ecological, statistical, and behavioral dimensions. Quantitative data were obtained from the TÜRKVET livestock database (2025), provincial pasture inventory records, and regional agricultural statistics. Key analytical parameters included grazing intensity, pasture carrying capacity, vegetation cover dynamics, and climate variability indicators. In parallel, the doctoral research framework incorporates survey-based assessments to evaluate producers' perceptions of sustainable pasture management, adaptive strategies, and awareness levels. The analytical framework is grounded in sustainable agriculture theory and agroecological systems approaches, enabling the integration of environmental and socio-economic indicators. The findings demonstrate that small ruminant breeding constitutes a substantial share of rural income and regional agricultural output in Iğdır. Nevertheless, unsystematic grazing regimes, insufficient rotational grazing practices, and limited pasture rehabilitation programs contribute to rangeland degradation. Climate-related stressors, particularly irregular precipitation patterns, intensify these pressures. Preliminary behavioral analyses indicate that producers' sustainability awareness levels significantly influence grazing decisions and pasture utilization patterns. The absence of structured extension services and adaptive management planning further constrains long-term resilience. The sustainability of highland sheep breeding in Iğdır Province cannot be assessed solely through ecological metrics; it requires an integrated framework incorporating producer behavior, institutional support mechanisms, and science-based pasture management strategies. Policy interventions should prioritize rotational grazing implementation, pasture rehabilitation investments, and targeted training programs to enhance adaptive capacity under climate variability. This extended analysis provides a multidimensional sustainability model that aligns small ruminant production systems with climate-resilient agricultural policies in semi-arid ecosystems.

Keywords: Sustainable agriculture, Highland sheep breeding, Rangeland management, Producer behavior, Climate resilience, Iğdır Province

GİRİŞ

Sürdürülebilir tarım sistemleri, özellikle yarı kurak ekosistemlerde doğal kaynakların korunması ve üretim sürekliliğinin sağlanması açısından stratejik bir öneme sahiptir. Küresel ölçekte artan nüfus, iklim değişikliği, biyolojik çeşitlilik kaybı ve arazi bozulumu, tarımsal üretim sistemlerinin yeniden yapılandırılmasını zorunlu kılmaktadır. Bu bağlamda mera temelli küçükbaş hayvancılık, hem düşük girdi ihtiyacı hem de ekosistemle uyumlu yapısı nedeniyle sürdürülebilir üretim modelleri arasında önemli bir yere sahiptir. Doğu Anadolu Bölgesi'nde yer alan Iğdır ili, mikroklimatik özellikleri, ova-yayla geçiş sistemi ve geniş mera alanları ile küçükbaş hayvancılık açısından önemli bir potansiyele sahiptir. Yayla koyunculuğu sistemi; kışın ova alanlarının, yazın ise yüksek rakımlı yaylaların kullanıldığı geleneksel göçer üretim modeline dayanmaktadır. Ancak son yıllarda artan otlatma baskısı, düzensiz yağış rejimleri ve mera ıslah çalışmalarının sınırlı kalması, sistemin sürdürülebilirliğini tehdit etmektedir. Bu çalışma, Iğdır ilinde küçükbaş hayvan

yetiştiricilerinin sürdürülebilir mera yönetimine yönelik yaklaşımlarını ekolojik ve sosyo-ekonomik boyutlarıyla değerlendirmeyi amaçlamaktadır.

LİTERATÜR TARAMASI

Sürdürülebilir Tarım ve Agroekolojik Yaklaşım

Sürdürülebilir tarım; çevresel bütünlüğü koruyan, ekonomik olarak uygulanabilir ve sosyal açıdan kabul edilebilir üretim sistemlerini ifade eder. Agroekolojik yaklaşım ise tarımsal sistemleri bir ekosistem bütünü içerisinde değerlendirir ve biyofiziksel süreçler ile insan davranışlarını birlikte ele alır.

Mera Ekosistemlerinde Taşıma Kapasitesi

Mera taşıma kapasitesi, bir meranın ekolojik dengesini bozmadan sürdürülebilir şekilde besleyebileceği hayvan sayısını ifade eder. Taşıma kapasitesinin aşılması durumunda:

- Bitki örtüsünde azalma
- Toprak sıkışması
- Erozyon riski
- Biyoçeşitlilik kaybı

gibi olumsuzluklar ortaya çıkmaktadır.

İklim Değişikliği ve Yarı Kurak Ekosistemler

Yarı kurak bölgelerde yağışın düzensizleşmesi, ot verimliliğini doğrudan etkilemektedir. Doğu Anadolu'da artan sıcaklık ortalamaları ve azalan ilkbahar yağışları, mera fenolojisini değiştirmekte ve otlatma sezonunu kısaltmaktadır.

MATERYAL VE YÖNTEM

Araştırma Alanı

Çalışma alanı Iğdır il merkez ve bağlı yayla bölgelerini kapsamaktadır. İl; Aras Havzası içerisinde yer almakta olup hem ova hem yüksek rakımlı mera sistemine sahiptir.

Veri Kaynakları

Araştırmada aşağıdaki veriler kullanılmıştır:

- TÜRKVET 2025 hayvan varlığı verileri
- İl mera envanteri kayıtları
- TÜİK bölgesel tarım istatistikleri
- Üretici anketleri (tez çalışması kapsamında)

Analiz Yöntemi

Çalışmada karma yöntem yaklaşımı benimsenmiştir:

Nicel Analizler:

- Hayvan yoğunluğu / mera alanı oranı
- Taşıma kapasitesi hesaplamaları
- Yağış-verim ilişkisi analizi

Nitel Analizler:

- Üretici tutum ve davranış ölçekleri
- Sürdürülebilirlik farkındalık düzeyi
- Adaptif yönetim eğilimleri

BULGULAR

Iğdır'da Küçükbaş Hayvan Varlığı

Son yıllarda küçükbaş hayvan sayısında artış gözlenmektedir. Bu durum kırsal gelir açısından olumlu olmakla birlikte mera baskısını artırmaktadır.

Mera Taşıma Kapasitesi ve Otlatma Yoğunluğu

Analizler, bazı yayla alanlarında taşıma kapasitesinin üzerinde otlatma yapıldığını göstermektedir. Özellikle yaz aylarında yoğun hayvan hareketi, bitki örtüsünde azalmaya neden olmaktadır.

İklimsel Parametreler

Son 10 yıllık yağış verileri incelendiğinde:

- İlkbahar yağışlarında azalma
- Yaz sıcaklıklarında artış
- Kuraklık riskinde yükselme

tespit edilmiştir.

Üretici Davranışları

Anket sonuçlarına göre:

- Üreticilerin önemli bir kısmı sürdürülebilir mera yönetimi kavramını teorik olarak bilmektedir.
- Ancak rotasyonel otlatma uygulaması sınırlıdır.
- Kurumsal yayım hizmetlerine erişim yetersizdir.

TARTIŞMA

Elde edilen bulgular, Iğdır'da yayla koyunculuğunun ekonomik açıdan güçlü ancak ekolojik açıdan kırılgan bir yapıya sahip olduğunu göstermektedir. Plansız otlatma ve iklim değişikliği etkileri birleştiğinde mera ekosistemlerinde bozulma eğilimi artmaktadır. Sürdürülebilirlik yalnızca mera verimliliği ile değil; üretici bilinci, kamu politikaları ve adaptif yönetim mekanizmaları ile birlikte değerlendirilmelidir.

SONUÇ VE ÖNERİLER

Bu çalışma aşağıdaki sonuçlara ulaşmıştır:

1. Küçükbaş hayvancılık Iğdır kırsal ekonomisinin temel gelir kaynaklarından biridir.
2. Mevcut otlatma sistemi uzun vadede ekosistem baskısını artırmaktadır.
3. Üretici davranışları sürdürülebilirlik üzerinde doğrudan etkilidir.

Politika Önerileri:

- Bilimsel esaslı rotasyonel otlatma planları hazırlanmalıdır.
- Mera ıslah yatırımları artırılmalıdır.
- Üreticilere yönelik iklim uyum eğitimleri verilmelidir.
- Yayım hizmetleri güçlendirilmelidir.
- Taşıma kapasitesi esaslı hayvan planlaması yapılmalıdır.

GENEL DEĞERLENDİRME

Yayla koyunculuğunun sürdürülebilirliği; ekolojik, ekonomik ve sosyal boyutların bütüncül şekilde ele alınmasını gerektirir. Iğdır ili özelinde geliştirilecek adaptif ve bilim temelli mera yönetim modeli, yarı kurak bölgelerde küçükbaş hayvancılığın sürdürülebilirliğine katkı sağlayacaktır.

KAYNAKLAR

Altieri, M. A. (2018). Agroecology: The science of sustainable agriculture. CRC Press.

FAO. (2022). Rangeland management and climate resilience report.

TÜİK. (2024). Hayvansal üretim istatistikleri.

TÜRKVET. (2025). Hayvan varlığı veri tabanı.

THE ROLE OF ORTHOPEDIC NURSES IN INTEGRATING MALARIA AND HELMINTH SCREENING INTO OSTEOPOROSIS RISK ASSESSMENT: A SYSTEMATIC REVIEW

Aisha Avosuahi Ohieku
Faculty of Nursing and Allied Health Sciences, University of Abuja
Abuja, Nigeria
Federal Capital Territory.

Abstract

In many Nigerian communities, postmenopausal women are quietly carrying a double burden: the natural bone loss that comes with age, and the invisible effects of endemic infections like malaria and intestinal parasites. This hidden syndemic can accelerate bone fragility and increase fracture risk, often unnoticed until a minor fall leads to serious injury. This systematic review explores how orthopedic nurses can bridge this gap, integrating malaria and helminth screening into osteoporosis risk assessment. Using PRISMA-guided methodology, 14 studies from 2016 to 2025 were analyzed. Results indicate that chronic malaria increases inflammatory markers and osteoclast activity, while helminths reduce mineral absorption both contributing to weaker bones. Nurse-led integrated screening programs showed promise in early detection, patient adherence, and preventive care.

The chapter argues that orthopedic nurses are uniquely positioned to transform osteoporosis management, not just treating fractures but preventing them. Integrating infection screening with bone health assessment represents a critical step toward holistic patient care in tropical settings.

Keywords: Postmenopausal; Women; Malaria; Helminth; Orthopedic nursing.

1. Introduction: The Hidden Double Burden

In a crowded clinic in Abuja, you might meet **Mrs. T**, a 62-year-old grandmother who fell while gardening. She has osteoporosis, a history of malaria infections, and frequent digestive issues. Individually, each problem is manageable. Together, they create a “perfect storm” of skeletal vulnerability.

Osteoporosis is usually described in clinical terms: bone mineral density, osteoclast activity, hormonal decline. But for Mrs. T, it means pain, fear of falling, and loss of independence. Add

recurrent malaria and parasitic infections, and her bones are silently losing strength faster than expected.

This intersection is an example of a syndemic when two or more health conditions interact, worsening outcomes beyond their separate effects. In this context, orthopedic nurses are often the first to notice these overlapping risks and can play a key role in prevention.

2. Background and Rationale

2.1 Osteoporosis in Nigeria: Beyond the Numbers

Osteoporosis is underdiagnosed in Nigeria. Many healthcare systems focus on infectious diseases, leaving chronic conditions like osteoporosis unnoticed until fractures occur. Yet demographic changes longer life spans, urban lifestyles mean more women are at risk.

Postmenopausal bone loss is driven by estrogen deficiency. Without adequate bone remodeling, skeletons become fragile. Combine this with chronic inflammation from infections, and the deterioration accelerates.

2.2 Malaria: More Than Just Fever

Repeated malaria infections do more than cause fevers. Over time, systemic inflammation increases osteoclast activity, leading to faster bone loss. Women like Mrs. T may feel **tired and weak**, not realizing their skeletons are silently weakening.

2.3 Helminths: The Nutrient Thieves

Intestinal worms don't attack bones directly. Instead, they **steal nutrients**: calcium, vitamin D, and iron. Imagine trying to build a house without key materials—this is what the body experiences when essential nutrients are consistently lost. Over months and years, this makes bones brittle and fractures more likely.

3. Orthopedic Nurses: The Frontline Connectors

Orthopedic nurses do more than apply casts or monitor post-surgery recovery. They are the eyes and ears in clinics and communities. They notice:

- Patients who fracture easily and have a history of infections
- Slow recovery linked to nutritional deficiencies
- Early warning signs that no lab test alone might catch

Their position allows them to integrate preventive screening, combining osteoporosis assessment with malaria and helminth testing, and to educate patients about lifestyle, nutrition, and infection prevention.

4. Methodology

This review followed PRISMA guidelines:

- **Study Selection:** 14 peer-reviewed studies (2016–2025) focusing on Nigeria or tropical populations.
- **Inclusion Criteria:** Infection–bone metabolism interactions, clinical or epidemiological data, peer-reviewed publications.
- **Data Analysis:** Synthesized findings on infection prevalence, biological mechanisms of bone loss, nurse-led interventions, and screening feasibility.

5. Key Findings

5.1 Malaria and Bone Loss

Chronic malaria elevates inflammatory mediators, increasing osteoclast activity and accelerating bone resorption.

5.2 Helminths and Nutrient Absorption

Helminth infections reduce calcium and vitamin D absorption, contributing to higher rates of osteopenia and osteoporosis.

5.3 Nurse-Led Screening

Integrated screening programs led by nurses:

- Detect bone-infection risks earlier
- Improve adherence to treatment
- Reduce long-term fracture projections

6. Clinical Implementation: A Human-Centered Approach

Step 1: Listen First

Ask patients about fatigue, previous malaria, digestive issues, diet, and lifestyle.

Step 2: Screen Simply

- Malaria rapid diagnostic test
- Stool test for helminths

Step 3: Assess Bone Risk

Evaluate age, menopause status, fracture history, nutrition, and activity level.

Step 4: Educate with Empathy

Not just instructions but conversations:

“Strong bones need good food, safe activity, and protection from infections.”

7. Policy and Health System Implications

- **Workforce Optimization:** Nurses can extend preventive care in under-resourced areas.
- **Economic Benefit:** Early screening can reduce hospitalizations, surgeries, and long-term disability.

8. Challenges

Barriers include:

- Limited diagnostic tools
- Need for specialized training
- Fragmented care pathways
- Low patient awareness

Even so, small, nurse-led interventions can have major impact.

9. Future Directions

Future research should explore:

- Longitudinal studies on infection-related bone loss
- Community-based nurse-led pilot programs
- Cost-effectiveness of integrated screening models
- Intervention trials for patient adherence and fracture prevention

10. Conclusion: Turning Crisis into Prevention

Patients like Mrs. T remind us that healthcare is about **real people, not just data**. Orthopedic nurses can:

- Detect risks before fractures happen
- Educate and empower patients
- Bridge infection and bone health care

Integrating malaria and helminth screening into osteoporosis assessment is not just clinically sound, it protects independence, dignity, and quality of life

References.

Adebayo, A. et al. (2022). Infection burden and bone metabolism in tropical populations. *African Journal of Clinical Medicine*.

Hotez, P. J., et al. (2019). Helminth infections and micronutrient deficiency. *Lancet Infectious Diseases*.

World Health Organization. (2020). *Guidelines for malaria control*.

International Osteoporosis Foundation. (2021). *Global osteoporosis report*.

THE PEDAGOGICAL POTENTIAL OF DIGITAL TOOLS IN THE DEVELOPMENT OF STUDENTS' SOCIO-CULTURAL SKILLS

Aituganova Aliya
Kazakh Sport and Tourism Academy Almaty, Kazakhstan
https://orcid.org/0000-0002-6905-9452
Akylbayeva Tolkyn
Kazakh Sport and Tourism Academy Almaty, Kazakhstan
https://orcid.org/0009-0005-539-3854
Kushkimbayeva Ainur
Zhubanova Aktobe Regional University, Aktobe, Kazakhstan
https://orcid.org/0000-0001-5546-4513

Abstract. In modern society, the educational process should not be limited to academic knowledge alone, but should be aimed at developing the social and cultural skills of pupils and students. Socio-cultural literacy is an important role as an individual's ability to understand their own culture, the traditions and values of other peoples, and effectively use social norms and communication skills. Digital technologies and tools allow students to explore the cultural context, develop skills in interaction and cooperation, and improve their skills in analyzing and interpreting information. This article examines methods for using digital technologies and computer programs to develop functional literacy in language learning. The relevance of the study stems from the need to develop students' ability to understand, interpret and create texts, as well as to effectively use language in real-life communicative situations.

The aim of the study is to determine the pedagogical potential of digital tools in developing reading, communicative and sociocultural skills. The study utilizes methods of theoretical analysis of scientific literature, language proficiency testing, and a pedagogical experiment with quantitative and qualitative analysis of the results.

Particular attention is paid to the use of interactive language platforms, online discussions, digital texts, multimedia materials and project activities. It has been established that the systemic integration of digital technologies promotes the development of critical thinking and functional literacy in language learning. The authors give recommendations that enhance language learning by using effective methods of digital technologies.

Keywords: digitalization of education, e-learning, distance learning, blended learning, digital competence, interactive platforms, educational resources, gamification, innovative teaching methods.

MARAŞ TARHANA BETWEEN TRADITION AND INNOVATION

Alaa DAGHESTANI
Gaziantep University, Faculty of Engineering, Food Engineering Department, Gaziantep/Türkiye
ORCID NO: 0009-0006-5032-9631
Prof. Dr. Hüseyin BOZKURT
Gaziantep University, Faculty of Engineering, Food Engineering Department, Gaziantep/Türkiye
ORCID NO: 0000-0003-4676-6354

Abstract
Kahramanmaraş tarhana is a traditional fermented cereal and dairy product that many people in Türkiye enjoy. It is known for its unique taste and nutritional benefits. Unlike other types of tarhana, Maraş tarhana undergoes spontaneous mixed fermentation with lactic acid bacteria and yeasts. After this, it is shaped and sun-dried on woven mats. This traditional method gives it a distinct texture, a chip-like structure, a long shelf life, and improved nutrition. This presentation aims to give an overview of how Maraş tarhana is traditionally produced and to discuss recent scientific and technological advancements related to fermented cereal and dairy products. The fermentation process makes proteins easier to digest, improves amino acid balance, lowers antinutritional factors, and encourages the creation of beneficial organic acids and bioactive compounds. Traditional sun-drying is crucial for the product's structure and quality, but it also poses challenges regarding standardization, hygiene, and larger-scale production. Emerging trends in food technology, such as using specific starter cultures, controlled fermentation systems, and modern drying methods like hot air, offer opportunities to enhance product consistency while keeping its traditional roots. Moreover, the growing interest in functional and clean-label foods has brought renewed attention to tarhana as a naturally fermented option with possible probiotic and health benefits. In conclusion, combining traditional knowledge with modern processing techniques is vital for the sustainable growth and industrial adaptation of Maraş tarhana, all while preserving its cultural and sensory authenticity.
Keywords: Kahramanmaraş tarhana, fermentation, food technologies, functinal

ÖZET
Kahramanmaraş tarhanası, Türkiye'de yaygın olarak üretilen ve tüketilen geleneksel fermente tahıl ve süt ürünlerinden biridir. Kendine özgü duyusal özellikleri ve besinsel değeri ile dikkati çeker. Diğer tarhana çeşitlerinden farklı olarak Maraş tarhanası, laktik asit bakterileri ve mayaların birlikte rol aldığı karışık fermantasyon sürecinden geçer. Fermantasyondan sonra ürün şekillendirilir ve hasırlar üzerinde güneşte kurutulur. Bu geleneksel üretim yöntemi, ürüne karakteristik bir yapı ve gevrek, cips benzeri bir doku kazandırır. Ayrıca, raf ömrünü uzatır ve besinsel değerini arttırır. Bu derlemenin amacı, Kahramanmaraş tarhanasının geleneksel üretim sürecini bilimsel bir bakış açısıyla incelemek ve fermente tahıl ve süt ürünlerinde güncel teknolojik gelişmeleri değerlendirmektir. Fermantasyon süreci, protein sindirilebilirliğini artırır, amino asit dengesini iyileştirir, antinutrisyonel faktörleri azaltır ve organik asitler ile çeşitli biyoaktif bileşenlerin oluşumuna yardımcı olur. Geleneksel güneşte kurutma işlemi, ürünün yapısal ve kalite özellikleri açısından önemlidir. Ancak, standardizasyon, hijyen kontrolü ve endüstriyel ölçekli üretim konusunda bazı sınırlamalar taşır. Gıda teknolojisindeki güncel yöntemler, tanımlanmış starter kültürlerin kullanımı, kontrollü fermantasyon sistemleri

ve modern kurutma teknikleri sayesinde ürün kalitesinin sürekliliğini sağlamayı amaçlamaktadır. Bununla birlikte, fonksiyonel ve katkısız gıdalara yönelik artan tüketici talebi, tarhanayı doğal bir fermente ürünü olarak yeniden ön plana çıkarmaktadır.Sonuç olarak, Maraş tarhanasının kültürel özgünlüğünü ve duyusal kimliğini koruyarak, sürdürülebilir üretim ve endüstriyel uyum sağlamak için geleneksel üretim bilgisi ile modern işleme teknolojilerinin bir arada kullanılması gerekmektedir.
Anahtar Kelimeler: Kahramanmaraş tarhanası, fermantasyon, Gıda teknolojisindeki, fonksiyonel

1. Introduction

Fermented foods are a key component of world cuisine, especially in Middle Eastern cuisine. They play a significant role in the diet of humans and nutrition due to their unique properties (Baş & Plalmutoğlu, 2020). Fermented foods could be defined as foods or beverages that undergo a controlled microbial process, during which beneficial microorganisms facilitate enzymatic transformations of food components, enhancing flavour, texture, and nutritional value (Ibanoglu, 1996; Mukherjee et al., 2022; Tanguler H & Baltacioglu H, 2025). In biochemistry, fermentation occurs when carbohydrates and related compounds are partially oxidized with energy released in the absence of electron acceptors. Organic compounds result directly from the breakdown of carbohydrates as the final electron acceptors. Globally, fermented foods that combine milk and cereals are among the most frequently consumed traditional products. These blends are an essential part of the diet for many people in the Middle East, serving as a nutritious and culturally significant food source (Baş & Plalmutoğlu, 2020; İbanoğlu et al., 1999). Advances in cereal processing technologies can enhance the health benefits and consumer acceptance of functional foods from cereals. Cereals have potential applications in functional foods, including fermentable substrates for probiotic growth, as dietary fiber sources with physiological benefits, and functioning as prebiotics due to their non-digestible carbohydrate content. Lactic acid bacteria (LAB) fermentation, a well-established process in Asia and Africa, is commonly used to produce beverages, porridge, and tarhana (Gok & Vatandost, 2021). LAB fermentation contributes to the enhancement of the nutritional value and digestibility of cereals by reducing anti-nutritional factors like phytic acid, tannins, and polyphenols, which can hinder protein absorption. As a result, fermentation improves protein availability, making cereals a more valuable component of a balanced diet (Gok & Vatandost, 2021; Ozdemir et al., 2007).

Tarhana, a widely consumed traditional Turkish fermented food, is prepared using a cereal and yogurt-based mixture, it is produced both domestically and on a commercial scale. In this aspect, similar fermented products exist in other countries, such as kishk in Syria, Jordan, and Egypt; kushuk in Iraq; tahonya/talkuna in Hungary and Finland; trahana in Greece; and atole in Scotland. The formulation of tarhana varies significantly across different regions of Türkiye, with variations in ingredient composition and preparation methods, leading to diverse sensory and nutritional characteristics (Baş & Plalmutoğlu, 2020; Cagındı et al., 2016; Şimşekli & Doğan, 2015).

Consequently, there is no standardized recipe for homemade tarhana, as its composition is influenced by local traditions and ingredient availability. In Kahramanaraş tarhana, cracked or hulled wheat is combined with goat's yogurt, salt, oregano, and sometimes paprika to form a dough. This dough is then cooked, fermented at 30–35°C for 1–3 days, ground, and sun-dried into chip-like flakes (Cagındı et al., 2016; Coşkun, 2014). This traditional food processing technique dates to ancient times. Fermentation plays a crucial role in the preservation of food products by (a) prolonging the shelf life of highly perishable animal- and plant-based products, (b) reducing the volume of raw materials, (c) eliminating undesirable components present in raw ingredients, (d) enhancing the nutritional profile of food, (e) decreasing the concentration

of certain food components, and (f) ensuring a safer and more stable final product (Daglioğlu, 2000). During fermentation, lactic acid bacteria and yeast play a crucial role in developing the characteristic taste and aroma of tarhana through the production of lactic acid, carbon dioxide, ethanol, and various organic compounds; thus, tarhana has a distinctively acidic, tangy taste and aroma (Gok & Vatandost, 2021; Ibanoglu et al., 1995). The accumulation of organic acids during this process lowers the pH to approximately 3.4–4.2, establishing an antimicrobial environment that prevents the growth of pathogenic and spoilage microorganisms. Additionally, the low moisture content (6–10%) further enhances the microbiological stability of the product (Dalgıç & Belibağlı, 2008). The nutritional composition of tarhana is influenced by the ratio of yogurt to flour, as well as other added ingredients. The incorporation of goat yogurt, which has a high dry matter content, along with baker's yeast, enhances protein levels and improves the amino acid profile, making tarhana a nutritionally valuable fermented food product (Cagındı et al., 2016). Additionally, tarhana is recognized as a valuable high-protein dietary supplement, with an average protein content of around 15%. A study by Pirkul (1988) analysed the amino acid composition of both homemade and commercially produced tarhana, incorporating five different recipes, the findings demonstrated that tarhana has a well-balanced amino acid profile, while wheat alone is deficient in essential amino acids, particularly lysine and threonine. The combination of flour and yogurt proteins results in a more complete amino acid profile, making tarhana a nutritionally beneficial fermented food (Daglioğlu, 2000; Dalgıç & Belibağlı, 2008).

2. Processing and manufacturing tarhana

2.1- Preparation of raw materials

The first step in manufacturing Maraş tarhana is preparing the raw materials, such as wheat (Dövme), yogurt, salt, and oregano. The chemical and physical properties of raw materials directly affect the final product. Wheat, or dövme, is a cracked and parboiled cereal grain that makes up the main structural component of Kahramanmaraş tarhana. It is the main source of carbohydrates, providing substrates for microbial activities during the fermentation process. Wheat is normally rich in moderate levels of proteins, approximately 11–13%, and low levels of fats, approximately 1.5–2.0%. The high levels of starch make wheat very important in the absorption of water, viscosity, and the formation of a cohesive matrix during the drying process. Furthermore, wheat proteins contribute indirectly to the fermentation process, promoting microbial activities (Erbaş et al. 2004). Yogurt is one of the main functional ingredients found in tarhana products. Yogurt is a major contributor to initiating and maintaining lactic acid fermentation. Yogurt contributes lactic acid bacteria, lactose, and organic acids that reduce the pH levels of tarhana products (Daglioğlu, 2000). Yogurt has a protein content of 3.5-4.0%, fat content of 3.0-6.0% depending on the milk type, and a high moisture content of 85-88%. Yogurt has an acidic nature with a pH range of 4.2-4.6. Yogurt's acidic nature contributes to protein coagulation and flavor development. In addition, milk protein, particularly casein, contributes to nutritional improvement as well as protein solubility and digestibility in tarhana products (Ozdemir et al., 2007; Siyamoğlu, 1961). Salt acts as a technological and microbiological control agent for tarhana production. The main role of salt is to control microbial growth by inhibiting the growth of undesirable microorganisms and allowing acid-tolerant LAB to prevail during fermentation. It also influences water activity, thus influencing product stability and shelf life. From a physicochemical point of view, salt impacts dough rheology and water distribution and influences the rates of fermentation. Even though salt does not provide any nutrients to the product, its use is critical for ensuring product safety and quality (Tarık Yörükoğlu & Kenan Dayısoylu, 2016). Water, as a dispersion medium, helps facilitate mixing, hydration of starch and protein, and enzymatic reactions during fermentation. Water has an essential role in dictating the rheology, efficiency of fermentation, and drying. The moisture level helps facilitate the movement and activity of microbes, which aids in acid formation and biochemical reactions. The level of water content will influence heat and mass transfer during

drying, which will dictate the texture, stability, and quality of tarhana powder or flakes (Cingöz & Erdoğan, 2025). Oregano is incorporated into Kahramanmaraş tarhana primarily for its aromatic and functional properties. It contributes a characteristic flavor and aroma through its essential oils and phenolic compounds. In addition to its sensory role, oregano exhibits antimicrobial and antioxidant activities, which can support microbial stability and prolong shelf life. These bioactive compounds may also interact synergistically with fermentation-derived metabolites, enhancing the overall functional quality of tarhana (Daglioğlu, 2000; Şimşekli & Doğan, 2015). According to the Turkish standard TS 2282, the final product of tarhana must meet the following characteristics. Protein content must be at least 12% in dry matter, the content of moisture must be at most 10%, Salt content must be at most 10% in dry matter, Acidity level that passes into 67% ethyl alcohol must be at least 15 and at most 40, The portion of ash that is insoluble in 10% hydrochloric acid, excluding salt, must be at most 0.2%, Tarhana should have its own characteristic yellow to red color tones, taste, smell, and appearance, should not be bitter, spoiled, moldy, and should not contain any foreign taste or smell (Tarık Yörükoğlu & Kenan Dayısoylu, 2016). Therefore, the conditions and standards according to TR standards must be considered when selecting raw materials, and the following table illustrates this.
Tarhana is traditionally prepared from wheat (Dövme), yoghurt, salt, and aromatic herbs such as thyme or oregano, although the specific ingredients can vary by region. In the classic process, cracked boiled wheat (Dövme) is combined with water and salt and allowed to rest for approximately 2 hours to ensure complete hydration (Ozdemir et al., 2007).

2.2-Kneading

This step is to integrate the dough with the set or stirred yoghurt and herbs like oregano to provide aroma and flavours (Ozdemir et al., 2007). All the ingredients are thoroughly mixed and kneaded to create a cohesive dough. It must knead these diverse ingredients into a perfectly uniform dough to ensure the tarhana ferments and dries correctly (Dağ & Akbay, 2022). The procedure of combining raw materials is critical to the production of tarhana. This step affects the success of fermentation, dough structure, and final product quality. During this stage of production, cereal ingredients (dövme), yogurt, salt, water, and optional herbs or vegetables are combined to create a uniform dough (Cingöz & Erdoğan, 2025). The function of properly mixing the ingredients is to allow for equal hydration of the different starch granules, even dispersion of the proteins, and even distribution of lactic acid bacteria from the yogurt to ensure controlled and consistent fermentation (Tarık Yörükoğlu & Kenan Dayısoylu, 2016).
From a technology standpoint, when the ingredients are mixed, interactions occur between the starches, proteins, and water that help promote the formation of a cohesive dough matrix with appropriate rheological properties (Ozdemir et al., 2007). Salt should be distributed evenly throughout the mixture so that microbial activity and the ability of the water to move is controlled. Herbs and spices should be uniformly added to ensure that the sensory and functional characteristics of the final product are consistent. The conditions of mixing (including the time, rate, and manner in which the ingredients are four-done) have an important effect on preventing phase separation and localized fermentation, both of which lead to uneven acidity and textural defects (Tarık Yörükoğlu & Kenan Dayısoylu, 2016). When mixing is done optimally, a stable and fermentable structure is created that will aid and promote other processing steps (i.e., fermentation, shaping / moulding, and drying). Thus, the mixing process must be controlled to obtain reproducible quality and desirable physicochemical characteristics in the production of tarhana.

2.3- Fermentation

Once the kneading is complete, the dough is prepared for the fermentation stage, which is essential before the product is eventually dried and shaped (Dağ & Akbay, 2022). The fermentation of tarhana is primarily driven by *Lactobacillus delbrueckii* subsp. *bulgaricus* (a

key yogurt bacterium) and *Saccharomyces cerevisiae* (baker's yeast). These microorganisms contribute to the distinctive taste and aroma of tarhana by producing ethanol, lactic acid, carbon dioxide, and various other organic compounds. In addition to these primary fermenters, other lactic acid bacteria, including (*Lactococcus lactis*), (*Lactococcus lactis* subsp), (*Lactobacillus acidophilus*), (*Lacticaseibacillus casei*), and (*Leuconostoc mesenteroides* subsp. *cremoris*), have also been identified in tarhana fermentation. The acidification during fermentation reduces the pH to approximately 3.8–4.2, and the subsequent drying process lowers the moisture content to 6–10%, creating an environment unfavourable for the growth of pathogenic and spoilage microorganisms (Daglioğlu, 2000; Gok & Vatandost, 2021). Fermentation induces significant biochemical and functional changes in tarhana, studies have shown that it enhances the concentrations of essential amino acids, including valine, methionine, alanine, tryptophan, phenylalanine, proline, arginine, and lysine (Erbas et al., 2005). Additionally, fermentation influences the vitamin content of tarhana, leading to an increase in water-soluble vitamins such as thiamine, riboflavin, niacin, and folic acid. Although storage conditions can lead to a decline in certain vitamins, with riboflavin and folic acid decreasing by approximately 24% and 86%, respectively (Certel et al., 2007; Ekıncı, 2005). Fermentation also results in the accumulation of organic acids, including lactic acid, propionic acid, acetic acid, and pyruvic acid. However, the drying process following fermentation leads to an overall reduction in organic acid content (Erbaş et al., 2006; Singh et al., 2022).

Through these biochemical changes, tarhana can improve its nutritional value, shelf life, and sensory properties, which make it an important functional food (Kabak & Dobson, 2011). During cereal fermentation, lactic acid bacteria (LAB) has a fundamental role in metabolic transformations. Homofermentative LAB primarily produce lactic acid, while heterofermentative LAB generate a broader range of metabolites, including lactic acid, ethyl esters, acetic acid, carbon dioxide, and various aromatic compounds (Aydin et al., 2025; Certel et al., 2007). Various aromatic herbs, including mint (*Mentha spp.*), dill *(Anethum graveolens),* thyme (*Thymus spp*.), and tarhana herb *(Echinophora sibthorpiana)*, are commonly incorporated into tarhana formulations across different regions of Türkiye to enhance sensory properties. Notably, *(Echinophora sibthorpiana)* is utilized as a natural spice due to its distinctive aroma and potential functional properties. Research has demonstrated that this herb positively influences fermentation by promoting the growth and stability of lactic acid bacteria (LAB) populations, preventing their decline throughout fermentation, while supporting yeast viability during the early phases of the process. Tarhana's composition significantly influences its microbiological and physicochemical properties. An increased proportion of yogurt in the formulation has been associated with elevated LAB counts before and after fermentation, correlating with a higher lactic acid content, which enhances both the safety and sensory attributes of the final product. Additionally, substituting cow's yogurt with soy-based yogurt—either partially or entirely—results in a tarhana product characterized by increased viscosity and higher pH values, potentially affecting its texture, stability, and fermentation dynamics (Certel et al., 2007).

2.4 -Shaping / Moulding

In the manufacturing process of Maraş tarhana, the shaping step is one of the most defining characteristics that distinguishes it from other regional varieties. The shape of this product is unique since it was designed to be consumed as a snack rather than a soup base. Maraş tarhana is most famously shaped into a chip form. Maraş tarhana is shaped like pressed dough; instead of crumbling into small grains, it is rolled into distinct, thin sheets that define its dual identity as a snack and a base for soup (Dağ & Akbay, 2022). The tarhana dough was traditionally spread on woven straw mats made of natural plant fibres. The dried matrix forms a thin, continuous, and brittle structure, allowing Kahramanmaraş tarhana to develop the characteristic chip-like appearance during drying (D. Tümer et al., 2023). After the fermentation process, the dough is

manually or mechanically spread into thin layers with specific thicknesses ranging from 1 to 6 mm before being placed on porous drying mats. The increased thickness of the layers in the drying process increases the surface area to volume ratio, which increases the rate of moisture removal through various drying mechanisms. Studies conducted on the drying kinetics of tarhana dough have shown that the thickness of the sample significantly influences the value of the effective moisture diffusivity, the thicker the sample layer, the higher the value of the diffusivity (Sakin-Yilmazer, 2017).

2.5-Drying

Tarhana's taste not only comes from fermentation but also from drying techniques, which have a significant impact on it. In the traditional recipe, the sun drying technique is usually used for drying tarhana (Işık & Yılmaz, 2023). The woven straw drying mat, which is used during the sun drying technique, provides a porous and permeable support surface that enables bidirectional airflow and efficient moisture diffusion from the tarhana dough (E. Tümer et al., 2017). The drying lowers the moisture content to 6%-10%, inhibiting the growth of pathogenic and spoilage microorganisms, and preserving the yogurt protein (Tanguler H & Baltacioglu H, 2025) . In recent years, there have been more techniques like tray drying, freeze drying, tunnel drying, microwave oven drying and vacuum drying to make final products more flavourful and hygienic. For instance, vacuum drying of tarhana (VDT) causes stronger fermentation, sour and vegetable test and smell than sun drying of tarhana (SDT). Moreover, vacuum-dried tarhana reduces the total amount of volatiles. Among other chemical functional groups, VDT retained more aroma-active compounds: four ketones, six esters, seven alcohols, two terpenes, one phenol, one sulfur compound, one furan, and one acid. Aside from aldehydes, SDT showed three ketones, three esters, five alcohols, and one sulfur compound. In VDT, 22 aroma active compounds were present in greater quantities, whereas in SDT, only four aroma active compounds were present in greater quantities (Gocmen et al., 2004).

3. Nutritional values of tarhana and health effectiveness

LAB mechanism is the response to make tarhana a rich source of probiotics and prebiotics. Probiotics and prebiotics help restore gut microbiota balance and improve gastrointestinal health, making them effective alternatives for treating various intestinal disorders. Compared to adults, children have higher levels of Lactobacillus and Bifidobacterium, which boost their intestinal immunity. In the case of gastroenteritis, probiotic-enriched functional foods can help stabilize the colonic microflora and decrease the side effects of antibiotics. LAB (lactic acid bacteria) is a Gram-positive, facultative anaerobe that produces lactic acid as its main product. Fermented dairy products are produced using these microorganisms, which are among the earliest microorganisms used in food development. The importance of LAB for industry and nutrition has led to extensive study of their genetics, physiology, and industrial applications, making them one of the best-characterized microorganisms in the world. The first complete genome sequence of Lactococcus lactis IL1403 was reported after several LAB genomes were sequenced. In addition, recent research has identified intestinal bacteria with significant physiological and functional properties as promising candidates for probiotic formulations because they can colonize the gastrointestinal tract stably (Mojgani & Dadar, 2021; Tamang, 2015).

Lactic acid bacteria have demonstrated potential in reducing the risk of colon cancer, attributed to their anticancer properties. Alterations in gut microbiota composition or mucosal immune function may contribute to the development of various diseases, including cancer. In this context, lactic acid bacteria have demonstrated potential in reducing the risk of colon cancer, attributed to their anticancer properties (Zitvogel et al., 2017). An anticancer effect of probiotic LAB is attributed to its ability to inhibit microbes that produce carcinogens, modulate immune function, alter cancer gene expression, modulate the gut microbiome and promote apoptosis

(Raman et al., 2013). Lactic acid bacteria (LAB)–fermented dairy products have been reported to modulate the expression of genes associated with apoptosis in cancer cells. (Khoury et al., 2014).

L. rhamnosus GG showed p50 and p75 proteins, which directly inhibit cancer cell proliferation (Liévin-Le Moal & Servin, 2014). L. plantarum and L. casei were reported to have anticancer and antimutagenic effects (Abbas Ahmadi et al., 2014). EPS metabolism and others in LAB have also been shown to have anticancer effects by modulating host immunity (Panesar & Anal, 2022; Rahbar Saadat et al., 2019).

There are many contributions of probiotics to prevent or support human health. One of these studies explains that the antibacterial effect of fermented milk containing *bifidobacterium breve, bifidobacterium bifidum* and *lactobacillus acidophilus* against indigenous *Escherichia coli* infection in mice, the data showed that *Bifidobacterium breve, Bifidobacterium bifidum* and *Lactobacillus acidophilus* helped to inhibit the growth of pathogenic species such as *Shigella dysenteriae*, *Salmonella typhosa and E. coli,* and this resulted in a lower occurrence of diarrhoea and vomiting (Asahara et al., 2001). On the other hand, for lactose intolerance, the vitro lactose fermentation improved by *Lactobacillus acidophilus* Supplementation to help in the digestion of lactose by helping in its fermentation (Jiang & Savaiano, 1997). According to recent research, butyric acid produced by probiotic fermentation prevents cancer. This acid contributes to chemopreventive activity in carcinogenesis and may protect against colon cancer by promoting cellular differentiation. The role of propionate in demonstrating anti-inflammatory properties in colon cancer models has been documented. Furthermore, a documented synergism in the protective mechanism against colorectal carcinogenesis has been noted whereby probiotics, synergistically, along with the prebiotic inulin, reduce the formation of colon tumours induced by the carcinogen azoxymethane (Femia, 2002; Scharlau et al., 2009).

According to different Turkish regions, 134 tarhana samples were collected; these samples showed 6.4-13.9% moisture content, 41.8-77.5% carbohydrate, 12.0-29.9% protein, 1.6-18.2 fat, 0.56-10.4% salt, 0.01-3.1% fiber, and 1.4-14.2% ash content. At the end of fermentation, the main values of chemical composition, such as water content, protein, fiber, ash content and salt content were reported as 61.05%,16.79%, 2.83%,8.94%, and 6.48. During the fermentation time, organic acids, ascorbic acid, thiamine, riboflavin, folate, niacin, pantothenic acid, and different amino acids, calcium, sodium, zinc, potassium, iron, magnesium, copper, and many others increase during the process (Tanguler H & Baltacioglu H, 2025).

4. Tarhana and new trends

One of the new food trends worldwide is functional foods; Tarhana can be considered one of the functional fermented Turkish foods (Gok & Vatandost, 2021; Şimşekli & Doğan, 2015). Functional food was introduced in 1984 by Japanese scientists, they described the relationships between nutrition, fortification, sensory satisfaction, and physiological system adjustment (Çelekli et al., 2024; Siró et al., 2008). Tarhana is classified as a functional food because it provides demonstrated health benefits and biologically active compounds beyond basic nutritional value. Tarhana possesses probiotic, prebiotic, post-biotic, and symbiotic potential, contains live microorganisms, yields metabolic byproducts—known as postbiotics, a source of lycopene, phenolic compounds, and the flavonoid quercetin, amino acids, water-soluble vitamins, Mineral and Fatty Acid Content, and Organic acids (Gok & Vatandost, 2021). In recent years, many studies have tried to enhance the tarhana by replacing some ingredients. For example, a study replaced wheat flour by various gluten-free flours like corn flour (CRF), lupin flour (LPF), chickpea flour (CPF), common bean flour (CBF), rice flour (RCF), and buckwheat flour (BWF). The results explain the following: Lupin flour possesses strong functional qualities (such as high protein content), excels at water absorption, foaming, and emulsifying, but its overall acceptance and taste are diminished compared to others. In addition, chickpea, common bean, rice, and buckwheat flours provide a palatable foundation, resulting in a more

acceptable and tastier product, even as colour and gritty characteristics are altered. The corn and rice flour give a highly reflective, lighter foundation, resulting in a significantly lighter coloured tarhana. Rice flour also uniquely provides the most stable foam (Tuluk & Ertaş, 2019). Moreover, carob wheat, lentils and faba beans could supersede the flour wheat. The result of carob flour showed improvement in the nutritional value (minerals, ash) and functional properties (viscosity, emulsifying capacity) of tarhana, but these benefits must be balanced against the degradation of colour quality and consumer rejection of high substitution levels due to dominant flavour and darkness (Çağ Lar et al., 2013). One of the new additions to tarhana is tomato seed, which impacts the tarhana's nutrient value. A study showed that tomato seeds increased the macronutrients, bioactive compounds, and amino acid compounds, moreover, the utilisation of tomato seed meal in tarhana significantly boosts its nutritional value and functional properties; however, the substitution level should be moderated (around 15%) to ensure maximum consumer preference (Isik & Yapar, 2017).

Conclusion

Tarhana exemplifies the functional and nutritional advantages of traditional fermentation. Its diverse microbial environment enhances digestibility, safety, and bioavailability while maintaining cultural heritage. Future research should aim to refine formulations, optimize starter cultures, and adapt production processes for industrial use to strengthen tarhana's role as both a food and a functional product in modern diets.

References

Abbas Ahmadi, M., Tajabadi Ebrahimi, M., Mehrabian, S., Tafvizi, F., Bahrami, H., & Dameshghian, M. (2014). Antimutagenic and Anticancer Effects of Lactic Acid Bacteria Isolated From Tarhana Through Ames Test and Phylogenetic Analysis By 16S rDNA. *Nutrition and Cancer*, *66*(8), 1406–1413. https://doi.org/10.1080/01635581.2014.956254

Asahara, T., Shimizu, K., Nomoto, K., Watanuki, M., & Tanaka, R. (2001). Antibacterial Effect of Fermented Milk Containing Bifidobacterium breve, Bifidobacterium bifidum and Lactobacillus acidophilus against Indigenous Escherichia coli Infection in Mice. *Microbial Ecology in Health and Disease*, *13*(1), 16–24. https://doi.org/10.1080/089106001750071663

Aydin, E., Bulut Albayrak, Ç., & Boyacioğlu, O. (2025). Functional Properties of Lactic Acid Bacteria Postbiotics Isolated from Tarhana Samples. *Probiotics and Antimicrobial Proteins*. https://doi.org/10.1007/s12602-025-10748-3

Baş, M., & Plalmutoğlu, M. (2020). Traditional Fermented Foods of Turkey. *Bandırma Onyedi Eylül Üniversitesi Sağlık Bilimleri ve Araştırmaları Dergisi*, *2*(3), 200–220. https://doi.org/10.46413/boneyusbad.790343

Çağ Lar, A., Erol, N., & ELGÜN, M. S. (2013). Effect of carob flour substitution on chemical and functional properties of tarhana. *Journal of Food Processing and Preservation*, *37*(5), 670–675. https://doi.org/10.1111/j.1745-4549.2012.00708.x

Cagındı, O., Aksoylu, Z., Savlak, N. Y., & Kose, E. (2016). Comparison of physicochemical and functional properties of domestic and commercial tarhana in Turkey. *Bulgarian Journal of Agricultural Science*, *22*(2), 324–330.

Çelekli, A., Özbal, B., & Bozkurt, H. (2024). Challenges in Functional Food Products with the Incorporation of Some Microalgae. *Foods*, *13*(5), 725. https://doi.org/10.3390/foods13050725

Certel, M., Erbaş, M., Uslu, M. K., & Erbaş, M. O. (2007). Effects of fermentation time and storage on the water-soluble vitamin contents of tarhana. *Journal of the Science of Food and Agriculture*, *87*(7), 1215–1218. https://doi.org/10.1002/jsfa.2810

Cingöz, A., & Erdoğan, Z. (2025). Physicochemical, Functional, Sensory, and Rheological Properties of Traditional Tarhanas from the Central Anatolian Region. *Black Sea Journal of Agriculture*, *8*(1), 88–95. https://doi.org/10.47115/bsagriculture.1589653

Coşkun, F. (2014). Tarhananın tarihi ve Türkiye'de tarhana çeşitleri. *Gıda Teknolojileri Elektronik Dergisi*, *93*, 69–79.

Dağ, M. M., & Akbay, C. (2022). Maraş Tarhanası Üretim ve Pazarlama Süreçlerinin Analizi. *Türk Tarım ve Doğa Bilimleri Dergisi*, *9*(4), 830–838. https://doi.org/10.30910/turkjans.993585

Daglioğlu, O. (2000). Tarhana as a traditional Turkish fermented cereal food. Its recipe, production and composition. *Food/Nahrung*, *44*(2), 85–88. https://doi.org/10.1002/(SICI)1521-3803(20000301)44:2<85::AID-FOOD85>3.0.CO;2-H

Dalgıç, A. C., & Belibağlı, K. B. (2008). Hazard analysis critical control points implementation in traditional foods: a case study of Tarhana processing. *International Journal of Food Science & Technology*, *43*(8), 1352–1360. https://doi.org/10.1111/j.1365-2621.2007.01619.x

Ekıncı, R. (2005). The effect of fermentation and drying on the water-soluble vitamin content of tarhana, a traditional Turkish cereal food. *Food Chemistry*, *90*(1–2), 127–132. https://doi.org/10.1016/j.foodchem.2004.03.036

Tümer, E., Osman Doğan BULUT, & Eda ŞEKER. (2017). Tüketicilerin Maraş Tarhanası Tüketim Davranışlarının Belirlenmesi; Kahramanmaraş İli Örneği . *Atatürk Üniversitesi Ziraat Fakültesi*, *48*(2), 87–92.

Erbas, M., Ertugay, M. F., Erbas, M. Ö., & Certel, M. (2005). The effect of fermentation and storage on free amino acids of tarhana. *International Journal of Food Sciences and Nutrition*, *56*(5), 349–358. https://doi.org/10.1080/09637480500194937

Erbaş, M., Kemal Uslu, M., Ozgun Erbaş, M., & Certel, M. (2006). Effects of fermentation and storage on the organic and fatty acid contents of tarhana, a Turkish fermented cereal food. *Journal of Food Composition and Analysis*, *19*(4), 294–301. https://doi.org/10.1016/j.jfca.2004.12.002

Femia, A. P. (2002). Antitumorigenic activity of the prebiotic inulin enriched with oligofructose in combination with the probiotics Lactobacillus rhamnosus and Bifidobacterium lactis on azoxymethane-induced colon carcinogenesis in rats. *Carcinogenesis*, *23*(11), 1953–1960. https://doi.org/10.1093/carcin/23.11.1953

Gocmen, D., Gurbuz, O., Rouseff, R. L., Smoot, J. M., & Fatih Dagdelen, A. (2004). Gas chromatographic-olfactometric characterization of aroma active compounds in sun-dried and vacuum-dried tarhana. *European Food Research and Technology*, *218*(6), 573–578. https://doi.org/10.1007/s00217-004-0913-6

Gok, I., & Vatandost, G. (2021). Studying the Consumer Preferences and Consumption Attitudes of Traditional Tarhana . *Food Health and Technology Innovations*, *4*(9), 338–361.

Ibanoglu, S. (1996). Extrusion of tarhana: effect of operating variables on starch gelatinization. *Food Chemistry*, *57*(4), 541–544. https://doi.org/10.1016/S0308-8146(96)00047-7

Ibanoglu, S., Ainsworth, P., Wilson, G., & Hayes, G. D. (1995). The effect of fermentation conditions on the nutrients and acceptability of tarhana. *Food Chemistry*, *53*(2), 143–147. https://doi.org/10.1016/0308-8146(95)90779-7

İbanoğlu, Ş., İbanoğlu, E., & Ainsworth, P. (1999). Effect of different ingredients on the fermentation activity in tarhana. *Food Chemistry*, *64*(1), 103–106. https://doi.org/10.1016/S0308-8146(98)00071-5

Isik, F., & Yapar, A. (2017). Effect of tomato seed supplementation on chemical and nutritional properties of tarhana. *Journal of Food Measurement and Characterization*, *11*(2), 667–674. https://doi.org/10.1007/s11694-016-9436-7

Işık, Ö., & Yılmaz, R. (2023). Tarhana Microbiota–Metabolome Relationships: An Integrative Analysis of Multi-Omics Data. *Food Biotechnology*, *37*(2), 191–217. https://doi.org/10.1080/08905436.2023.2204141

Jiang, T., & Savaiano, D. A. (1997). In Vitro Lactose Fermentation by Human Colonic Bacteria Is Modified by Lactobacillus acidophilus Supplementation. *The Journal of Nutrition*, *127*(8), 1489–1495. https://doi.org/10.1093/jn/127.8.1489

Kabak, B., & Dobson, A. D. W. (2011). An Introduction to the Traditional Fermented Foods and Beverages of Turkey. *Critical Reviews in Food Science and Nutrition*, *51*(3), 248–260. https://doi.org/10.1080/10408390903569640

Khoury, N., El-hayek, S., Tarras, O., El-sabban Marwan, El-sibal, M., & Rizk, S. (2014). Kefir exhibits anti-proliferative and pro-apoptotic effects on colon adenocarcinoma cells with no significant effects on cell migration and invasion. *International Journal of Oncology*, *45*(5), 2117–2127. https://doi.org/10.3892/ijo.2014.2635

Liévin-Le Moal, V., & Servin, A. L. (2014). Anti-Infective Activities of Lactobacillus Strains in the Human Intestinal Microbiota: from Probiotics to Gastrointestinal Anti-Infectious Biotherapeutic Agents. *Clinical Microbiology Reviews*, *27*(2), 167–199. https://doi.org/10.1128/CMR.00080-13

Mojgani, N., & Dadar, M. (2021). *Probiotic bacteria and postbiotic metabolites: role in animal and human health*. Springer.

Mukherjee, A., Gómez-Sala, B., O'Connor, E. M., Kenny, J. G., & Cotter, P. D. (2022). Global Regulatory Frameworks for Fermented Foods: A Review. *Frontiers in Nutrition*, *9*. https://doi.org/10.3389/fnut.2022.902642

Ozdemir, S., Gocmen, D., & Yildirim Kumral, A. (2007). A Traditional Turkish Fermented Cereal Food: Tarhana. *Food Reviews International*, *23*(2), 107–121. https://doi.org/10.1080/87559120701224923

Panesar, P. S., & Anal, A. K. (2022). *Probiotics, Prebiotics and Synbiotics: Technological Advancements Towards Safety and Industrial Applications*. John Wiley & Sons.

Pirkul, T. (1988). Çocuk Ve Risk Altindaki Kişilerin Protein Gereksinimine Göre Ticari Tarhanalarin Formülasyonu*. *Beslenme ve Diyet Dergisi*, *17*(2), 275–283.

Rahbar Saadat, Y., Yari Khosroushahi, A., & Pourghassem Gargari, B. (2019). A comprehensive review of anticancer, immunomodulatory and health beneficial effects of the lactic acid bacteria exopolysaccharides. *Carbohydrate Polymers*, *217*, 79–89. https://doi.org/10.1016/j.carbpol.2019.04.025

Raman, M., Ambalam, P., Kondepudi, K. K., Pithva, S., Kothari, C., Patel, A. T., Purama, R. K., Dave, J. M., & Vyas, B. R. M. (2013). Potential of probiotics, prebiotics and synbiotics for management of colorectal cancer. *Gut Microbes*, *4*(3), 181–192. https://doi.org/10.4161/gmic.23919

Sakin-Yilmazer, M. (2017). Convective Drying Behavior of Tarhana Dough. *Journal of Food Process Engineering*, *40*(1). https://doi.org/10.1111/jfpe.12296

Scharlau, D., Borowicki, A., Habermann, N., Hofmann, T., Klenow, S., Miene, C., Munjal, U., Stein, K., & Glei, M. (2009). Mechanisms of primary cancer prevention by butyrate and other products formed during gut flora-mediated fermentation of dietary fibre. *Mutation Research/Reviews in Mutation Research*, *682*(1), 39–53. https://doi.org/10.1016/j.mrrev.2009.04.001

Şimşekli, N., & Doğan, İ. S. (2015). Geleneksel ve Fonksiyonel Ürün Olarak Maraş Tarhanası. *Iğdır Üniversitesi Fen Bilimleri Enstitüsü Dergisi*, *5*(4), 30–44.

Singh, S., Srivastava, P., Deep, S., Ashish, S. P., Rizvi, H., & Sinha, R. (2022). Fermentation strategies for organic acid production. In *Industrial Microbiology and Biotechnology* (pp. 379–425). Springer.

Siró, I., Kápolna, E., Kápolna, B., & Lugasi, A. (2008). Functional food. Product development, marketing and consumer acceptance—A review. *Appetite*, *51*(3), 456–467. https://doi.org/10.1016/j.appet.2008.05.060

Siyamoğlu, B. (1961). *Türk tarhanalarının yapılışı ve terkibi üzerinde bir araştırma* (B. Siyamoğlu, Ed.; Vol. 44). Ege Üniversitesi Ziraat Fakültesi.

Tamang, J. P. (2015). *Health benefits of fermented foods and beverages*. CRC press.

Tanguler H, & Baltacioglu H. (2025). Traditional Turkish Fermented Beverages and their health Benefits. In Shetty Kalidas & Ranilla Lena Galvez (Eds.), *Fermentation Biotechnology for Functional Foods* (pp. 303–327). CRC Press.

Tarık Yörükoğlu, & Kenan Dayısoylu. (2016). Yöresel MaraĢ Tarhanasının Fonksiyonel ve Kimyasal Bazı Özellikleri. *Atatürk Üniversitesi Ziraat Fakültesi Dergisi*, *47*(1), 53–63.

Tuluk, K., & Ertaş, N. (2019). The effects of different gluten-free flours on the physical, chemical, functional and sensorial properties of tarhana. *Harran Tarım ve Gıda Bilimleri Dergisi*, *23*(3), 301–312. https://doi.org/10.29050/harranziraat.511520

Tümer, D., Şimşek, Ö., & Özkal, G. (2023). β-Carotene and Lycopene Degradation Kinetics of Tarhana Dough During Convective Air Drying and Traditional Drying Methods. *Food Science and Technology*, *43*. https://doi.org/10.5327/fst.122822

Zitvogel, L., Daillère, R., Roberti, M. P., Routy, B., & Kroemer, G. (2017). Anticancer effects of the microbiome and its products. *Nature Reviews Microbiology*, *15*(8), 465–478. https://doi.org/10.1038/nrmicro.2017.44

A SYSTEMATIC LITERATURE REVIEW ON MOBILE PHONE DIGITAL FORENSICS, TECHNIQUES, CHALLENGES, ADVANCES AND FUTURE DIRECTION.

Alfa Muhammad[1], Abdulrahman Mohammed Saba[2]
Department of Cyber Security and Data Protection, The Federal Polytechnic Bida, Nigeria[1]
Department on Networking and Cloud Computing,The Federal Polytechnic Bida, Nigeria[2]

Abstract
Mobile phones have become critical sources of digital evidence in modern criminal investigations, cyber incidents, and civil litigation due to their extensive storage of personal, organizational, and cloud-synchronized data. However, mobile phone digital forensics faces persistent technical, legal, and operational challenges arising from advanced security architectures, full-disk encryption, application sandboxing, anti-forensics, and platform fragmentation. This study conducts a systematic literature review to consolidate and analyse the key challenges and recent advances in mobile phone digital forensics. Using PRISMA guidelines, a comprehensive search was performed across major scholarly databases (2020–2025), yielding 45 high-quality primary studies. Findings reveal that encryption and secure hardware remain dominant barriers to forensic acquisition, while jurisdictional and privacy constraints complicate cloud-based evidence retrieval. In response, researchers have introduced advances such as electromagnetic side-channel analysis, memory forensics, artificial intelligence-driven malware detection, forensic readiness frameworks, and standardized process models. The review further highlights emerging trends toward automation, proactive forensic readiness, and dataset creation to support machine learning. Despite these advances, gaps persist in cross-platform standardization, iOS acquisition methods, legal harmonization, and integration of AI techniques into operational forensic workflows. The study concludes by outlining future research directions aimed at bridging technological and procedural gaps to enhance investigatory efficacy and forensic admissibility.
Key words: Mobile phones, Digital, Forensics, Techniques, challenges.

E-SPORCULARDA AKIŞ DURUMUNA SOSYAL BAĞLILIK VE OYUN MOTİVASYONUNUN ETKİSİ: DİJİTAL REKABETİN ZİHİNSEL DİNAMİKLERİ

Dr. Öğr. Üyesi Alp Kaan KİLCİ[1]
Balıkesir Üniversitesi, Spor Bilimleri Fakültesi, Spor Yöneticiliği Bölümü
Balıkesir.
ORCID NO: 0000-0001-6445-6400
Kaan GÜRTAY[2]
Balıkesir Üniversitesi, Spor Bilimleri Fakültesi, Beden Eğitmi ve Spor Y.L.
Balıkesir.
ORCID NO: 0000-0002-7067-6052
Aleyna ÖZTÜRK[3]
Balıkesir Üniversitesi, Spor Bilimleri Fakültesi
Balıkesir.
ORCID NO: 0009-0001-7458-9642

ÖZET

Dijitalleşmenin hız kazanmasıyla birlikte e-spor, yalnızca eğlence temelli bir aktivite olmanın ötesine geçerek yüksek rekabet düzeyi, yoğun bilişsel süreçler ve psikolojik performans gerektiren profesyonel bir alan hâline gelmiştir. E-spor oyuncularının performanslarını sürdürebilmeleri; dikkat, hızlı karar verme, motor koordinasyon ve bilişsel esneklik gibi birçok zihinsel sürecin eş zamanlı olarak etkin biçimde kullanılmasını gerektirmektedir. Bu süreçte bireyin oyun sırasında deneyimlediği akış durumu (flow), performansın sürdürülebilirliği açısından önemli bir psikolojik durum olarak değerlendirilmektedir. Akış durumu; bireyin yaptığı etkinliğe tamamen odaklandığı, zaman algısının değiştiği ve yüksek düzeyde içsel motivasyonla performans sergilediği bir zihinsel deneyim olarak tanımlanmaktadır. Bu bağlamda e-spor oyuncularının sosyal çevreleriyle kurdukları bağlar ve oyun oynama motivasyonlarının, akış deneyimi üzerindeki etkilerinin incelenmesi önem taşımaktadır.

Bu araştırmanın amacı, e-spor oyuncularında sosyal bağlılık ve oyun motivasyonunun akış durumu üzerindeki etkisini incelemektir. Araştırma nicel araştırma yöntemlerinden ilişkisel tarama modeli kapsamında gerçekleştirilmiştir. Çalışmanın örneklemini aktif olarak dijital oyun oynayan 261 katılımcı oluşturmaktadır. Araştırmada veri toplama aracı olarak demografik bilgi formunun yanı sıra Akış Durumu Ölçeği, Sosyal Bağlılık Ölçeği (Lee ve Robbins, 1995; 1998) ve Oyun Motivasyonu Ölçeği kullanılmıştır. Elde edilen veriler istatistiksel analiz programı aracılığıyla analiz edilmiş; tanımlayıcı istatistikler, korelasyon ve regresyon analizleri uygulanmıştır.

Araştırma bulgularının, e-spor oyuncularında sosyal bağlılık ve oyun motivasyonu ile akış durumu arasında anlamlı ilişkiler bulunduğunu ortaya koyması beklenmektedir. Özellikle

oyuncuların sosyal çevreleriyle kurdukları güçlü bağların ve oyun oynama motivasyonlarının artmasının, oyun sırasında daha yoğun bir odaklanma ve akış deneyimi yaşamalarına katkı sağlayabileceği düşünülmektedir. Sonuç olarak bu çalışma, e-spor alanında performansın yalnızca teknik ve bilişsel becerilerle değil, aynı zamanda psikososyal faktörlerle de yakından ilişkili olduğunu ortaya koyarak literatüre katkı sunmayı amaçlamaktadır.

Anahtar kelimeler: E-spor, Akış Durumu, Sosyal Bağlılık, Oyun Motivasyonu, Dijital Rekabet

ABSTRACT

With the rapid advancement of digitalization, e-sports has evolved beyond being merely a recreational activity and has become a highly competitive performance domain that requires intensive cognitive processes and psychological endurance. Successful performance in e-sports involves the simultaneous use of various mental and motor skills such as attention, rapid decision-making, coordination, and cognitive flexibility. In this context, the flow state experienced by players during gameplay is considered an important psychological factor that may enhance performance. Flow is defined as a mental state in which individuals are fully immersed in an activity, experience deep concentration, and perform with a high level of intrinsic motivation. Therefore, examining the factors that may influence the flow experience of e-sports players has become increasingly important in understanding performance dynamics within digital competitive environments.

The aim of this study is to investigate the effects of social connectedness and gaming motivation on the flow state of e-sports players. The study was conducted using a quantitative research design based on the relational survey model. The sample of the study consists of 261 active digital game players. Data were collected using a demographic information form along with the Flow State Scale, the Social Connectedness Scale (Lee & Robbins, 1995; 1998), and the Gaming Motivation Scale. The collected data were analyzed using statistical analysis software, and descriptive statistics, correlation analysis, and regression analysis were applied.

The findings are expected to reveal significant relationships between social connectedness, gaming motivation, and flow state among e-sports players. In particular, stronger social bonds and higher levels of gaming motivation may contribute to deeper concentration and a more intense flow experience during gameplay. Overall, this study aims to contribute to the literature by highlighting that performance in e-sports is influenced not only by technical and cognitive skills but also by important psychosocial factors.

Key Words: E-sports, Flow State, Social Connectedness, Gaming Motivation, Digital Competition

GİRİŞ

Dijitalleşmenin hız kazanmasıyla birlikte e-spor, yüksek rekabet düzeyi ve yoğun bilişsel süreçler içeren profesyonel bir performans alanı hâline gelmiştir. E-sporcuların başarılı performans sergileyebilmeleri; dikkat, hızlı karar verme, motor beceriler ve psikolojik dayanıklılık gibi birçok değişkenin eş zamanlı olarak etkin biçimde kullanılmasını gerektirmektedir. Bu bağlamda, bireyin yaptığı etkinliğe tamamen odaklandığı, zaman algısının değiştiği ve yüksek doyum yaşadığı akış durumu (flow), optimal performansın önemli bir göstergesi olarak değerlendirilmektedir. Akış deneyimi, bireyin becerileri ile karşılaştığı zorluklar arasında denge kurabildiği durumlarda ortaya çıkmakta ve performansın sürekliliğini destekleyen temel bir psikolojik mekanizma olarak tanımlanmaktadır (Csikszentmihalyi, 1975; 1990; Seligman & Csikszentmihalyi, 2000). E-spor bağlamında akış durumunun yalnızca bireysel bilişsel süreçlerle değil, aynı zamanda sosyal bağlılık ve oyun motivasyonu gibi psikososyal faktörlerle de yakından ilişkili olduğu düşünülmektedir. Sosyal bağlılık, bireyin bir gruba ait hissetmesi ve sosyal ilişkiler yoluyla psikolojik destek algılaması olarak tanımlanmakta olup, takım içi etkileşimlerin güçlenmesiyle birlikte oyuncuların oyun sürecine daha fazla odaklanmalarını sağlayabilmektedir (Lee & Robbins, 1998). Oyun motivasyonu ise bireyin oyun oynama davranışını başlatan, sürdüren ve yönlendiren temel bir unsur olarak ele alınmakta; motivasyon düzeyi yüksek oyuncuların daha yoğun ve derin akış deneyimleri yaşadığı belirtilmektedir (Kilci, 2019). Bu doğrultuda, e-sporcularda sosyal bağlılık ve oyun motivasyonunun akış durumu üzerindeki etkilerinin incelenmesi, dijital rekabetin zihinsel dinamiklerini anlamaya yönelik önemli bir araştırma alanı sunmaktadır.

H1: Esporcularda sosyal bağlılık düzeyi arttıkça, akış durumuna ulaşma olasılığı da artar.

H2: Oyun motivasyonu yüksek olan esporcular, daha sık ve derin akış deneyimleri yaşar.

H3: Sosyal bağlılık ve oyun motivasyonu arasındaki etkileşim, akış durumunun yoğunluğunu olumlu yönde etkiler.

MATERYAL VE YÖNTEM

Çalışmada elde edilen verilerin analizinde SPSS 30.0 programı kullanılmıştır. Çevrimiçi ortamda toplanan veriler önce Excel formatında kaydedilmiş, ardından SPSS'e aktarılarak kayıp ve uç değerler açısından kontrol edilmiştir. Verilerin dağılım özelliklerini belirlemek amacıyla çarpıklık ve basıklık katsayıları incelenmiş; ilgili değerlerin ±1.5 aralığında olması nedeniyle veri setinin normal dağılım varsayımını karşıladığı görülmüştür (Tabachnick ve Fidell, 2013). Normal dağılım gösteren veriler üzerinde yüzde ve frekans analizleri gerçekleştirilmiştir. Ayrıca, dolaylı etkilerin ve bu etkilerin istatistiksel anlamlılığının incelenmesi amacıyla Hayes (2018) tarafından geliştirilen SPSS PROCESS MACRO (Model 1) kullanılmıştır.

EVREN VE ÖRNEKLEM

Bu araştırmanın çalışma grubunu Türkiye'de yaşayan ve e-spor oynayan bireyler oluşturmaktadır. Araştırmaya toplam 261 kişi gönüllü olarak katılmıştır. Katılımcıların 100'ü (%38,3) erkek, 161'i (%61,7) kadındır.

Katılımcıların yaş dağılımı incelendiğinde; 21 kişi (%8) 18 yaşında, 12 kişi (%4,6) 19 yaşında, 35 kişi (%13,4) 20 yaşında, 24 kişi (%9,4) 21 yaşında ve 169 kişi (%64,8) 22 yaş ve üzerindedir.

Katılımcıların günlük e-spor oynama süreleri incelendiğinde; 22 kişi (%8,5) günde 0–1 saat, 90 kişi (%34,5) günde 2–3 saat, 27 kişi (%10,3) günde 4–5 saat, 122 kişi (%46,7) ise günde 6 saat ve üzeri e-spor oynadığını belirtmiştir.

E-spor deneyim süreleri incelendiğinde katılımcıların 78'inin 1 yıl, 41'inin 2 yıl, 24'ünün 3 yıl, 25'inin 4 yıl, 16'sının 5 yıl ve 77'sinin 6 yıl ve üzeri e-spor geçmişine sahip olduğu görülmektedir.

İSTATİSTİKSEL ANALİZ

Araştırmadan elde edilen veriler SPSS paket programı kullanılarak analiz edilmiştir. Öncelikle katılımcıların demografik özelliklerini belirlemek amacıyla frekans (N) ve yüzde (%) değerleri hesaplanmıştır. Araştırma kapsamında kullanılan ölçeklere ilişkin verilerin analizinde tanımlayıcı istatistikler, karşılaştırma analizleri ve değişkenler arasındaki ilişkileri belirlemek amacıyla uygun istatistiksel testler uygulanmıştır. Analizlerde anlamlılık düzeyi $p < 0.05$ olarak kabul edilmiştir.

VERİ TOPLAMA VE ÖLÇÜM ARAÇLARI

Bu çalışmada veri toplama aracı olarak akış deneyimi ölçeği, sosyal bağlılık ölçeği ve motivasyon ölçeği kullanılmıştır.

Sosyal Bağlılık Ölçeği

Bu ölçek birey ve sosyal çevresi arasında yaşanan kişiler arası yakınlığın derecesini ölçer (Lee ve Robbins, 1998). Bu ölçek Lee ve Robbins (1995) tarafından, özellikle ergenlik dönemi ve sonrasında, bireyin aidiyet duygusunu ölçmek amacı ile geliştirilmiş olup, Duru (2007) tarafından Türkçe'ye uyarlanmıştır.

Ölçek tek boyuttan oluşmaktadır. Orijinal ölçek 6'lı Likert tipi bir ölçek olup, tepki kategorileri "Kesinlikle katılıyorum"dan "Kesinlikle katılmıyorum"a doğru derecelenmektedir. Ölçeğin iç tutarlılık katsayısı .90 olarak bulunmuştur. Bu sonuç, ölçek maddelerinin benzeşikliğinin ve maddelere verilen yanıtların tutarlığının yüksek olduğunu göstermektedir. (Duru, 2007)

Akış Deneyimi Ölçeği

Akış deneyimi; kişinin neşeli hissettiği, derin bir keyif durumu yaşadığı tanımlamak için "ideal/en iyi deneyim" (Csíkszentmihályi, 1990; Seligman ve Csíkszentmihályi, 2000: 1) veya ototelik (kendine has amacı olan) deneyim (Csíkszentmihályi, 1975: 36) olarak da adlandırılmaktadır. Video oyunu oynayan bireylerin akış deneyimlerini belirlemek amacıyla Cai ve arkadaşları (2022) tarafından geliştirmiştir. Bu ölçek Erkan ve arkadaşları (2023) tarafından Türkçeye uyarlanmıştır.

9 boyut ve 28 sorudan oluşan ölçeğin KMO değeri 0,92 olarak belirlenmiştir. Bu alt boyutlar; Net Hedefler Boyutu (3 madde), Anlamı Açık Geri Besleme Boyutu 3 madde, Zorluk-Beceri Dengesi Boyutu 4 madde, Konsantrasyon Boyutu 3 madde, Eylem- Farkındalık Birleştirme Boyutu 3 madde, Kontrol Duygusu Boyutu 3 madde, Özbilinç Kaybı Boyutu 3 madde, Zamanın Dönüşümü Boyutu 3 madde ve Ototelik Deneyim Boyutu 3 madde, olmak üzere toplam 28 ölçek sorusunu kapsamaktadır.

Motivasyon Ölçeği

Öğrenme ile ilgili bir kavram olan motivasyon (güdülenme), bir hedefe doğru davranışı harekete geçiren, sürdüren ve yönlendiren güç olarak tanımlanmaktadır. (Dilekmen & Ada, 2005). Güdülenme, eylemi başlatan ve sürdürerek başarının ve verimin oluşmasının en önemli belirleyicisidir (Dilekmen & Ada, 2005). Dijital Spor Oyunları Motivasyon Ölçeği'nin çeviri aşaması Chen ve Boore (2009) tarafından belirtilen hususlar dikkate alınarak çeviri/geri çeviri şeklinde gerçekleştirilmiştir. Bu ölçek Kilci (2019) tarafından Türkçeye uyarlanmıştır.

Dijital Spor Oyunları Motivasyon Ölçeği, Kim & Ross (2006) tarafından geliştirilmiştir. 15 madde ve 5 alt boyuttan oluşan DSOG Ölçeğinin güvenirlik analizi yapılmış; iç güvenirlik katsayısı olan Cronbach's Alpha katsayısı ,81 bulunmuştur.

BULGULAR

Tablo 1. Demografik Bilgiler

Değişkenler		N	%
Cinsiyet	**Erkek**	100	38,3
	Kadın	161	61,8
Yaş	**18**	21	8
	19	12	4,6
	20	35	13,4
	21	24	9,4
	22+	169	64,8
Günlük Espor Oynama Saati	**0-1 saat**	22	8,5
	2-3 saat	90	34,5
	4-5 saat	27	10,3
	6 saat ve üzeri	122	46,7
Espor Geçmişi	**1 yıl**	78	15,7
	2 yıl	41	9,2
	3 yıl	24	9,6
	4 yıl	25	6,1

	5 yıl	16	29,5
	6 yıl ve üzeri	77	

Tablo 1'de araştırmaya katılan bireylerin demografik özelliklerine ilişkin betimsel istatistikler sunulmaktadır.

Örneklemi oluşturan bireylerin cinsiyet dağılımı incelendiğinde, katılımcıların %61,8'inin (n=161) kadın, %38,3'ünün (n=100) ise erkek olduğu görülmektedir. Yaş grupları açısından en yüksek katılım %64,8 (n=169) ile 22 yaş ve üzeri grubunda gerçekleşmiştir; bunu sırasıyla %13,4 (n=35) ile 20 yaş, %9,4 (n=24) ile 21 yaş, %8 (n=21) ile 18 yaş ve %4,6 (n=12) ile 19 yaş grupları takip etmektedir. Katılımcıların günlük spor oynama sürelerine bakıldığında, %46,7'lik (n=122) bir kesimin günde 6 saat ve üzeri oyun oynadığı saptanmıştır. Diğer katılımcılar ise sırasıyla günde 2-3 saat (%34,5; n=90), 4-5 saat (%10,3; n=27) ve 0-1 saat (%8,5; n=22) oyun oynadıklarını belirtmişlerdir. Son olarak katılımcıların spor geçmişi incelendiğinde; örneklemin %29,5'inin (n=77) 5 yıl, %15,7'sinin (n=41) ise 1 yıl deneyime sahip olduğu görülmektedir. Diğer deneyim süreleri ise 6 yıl ve üzeri (%29,5; n=77), 3 yıl (%9,6; n=25), 2 yıl (%9,2; n=24) ve 4 yıl (%6,1; n=16) olarak dağılım göstermektedir.

Tablo 2. Oyun Motivasyonu, Sosyal Bağlılık ve Akış Deneyimi Arasındaki Korelasyon Analizi Sonuçları

Değişken		**1-Oyun Motivasyonu**	**2-Sosyal Bağlılık**	**3- Akış Deneyimi**
1-Oyun Motivasyonu	r	-		
	p			
2-Sosyal Bağlılık	r	0.107	-	
	p	0.083		
3- Akış Deneyimi	r	0.657	0.220	-
	p	0.001	0.001	

Tablo 2 incelendiğinde, korelasyon analizi sonuçlarına göre, değişkenler arasındaki ilişkiler incelendiğinde sosyal bağlılık ile akış deneyimi arasında pozitif yönlü ve anlamlı bir ilişki olduğu saptanmıştır (r=.220,p<.001); bu bulgu, sosyal bağlılık düzeyi arttıkça akış durumuna ulaşma olasılığının da arttığını öngören H1 hipotezini desteklemektedir. Oyun motivasyonu ile akış deneyimi arasında ise pozitif yönlü ve yüksek düzeyde anlamlı bir ilişki tespit edilmiş olup (r=.657,p<.001), bu sonuç yüksek oyun motivasyonuna sahip esporcuların daha yoğun akış deneyimi yaşadığına dair H2 hipotezi ile tam uyum göstermektedir (Tablo 2). Öte yandan, oyun motivasyonu ile sosyal bağlılık arasında istatistiksel olarak anlamlı bir ilişki bulunmaması (r=.107,p=.083), her iki değişkenin akış deneyimini birbirlerinden bağımsız yollarla etkilediğini ve motivasyonun akış üzerindeki açıklayıcı gücünün daha baskın olduğunu ortaya koymaktadır.

Tablo 3. Sosyal Bağlılığın Akış Deneyimi Üzerindeki Etkisinde Oyun Motivasyonunun Düzenleyici Rolü (Model 1)

Değişkenler	Katsayı (B)	Standart Hata	t	p	%95 Güven Aralığı (LLCI, ULCI)
Sabit Terim (Constant)	26.914	7.527	3.575	.000	[12.091, 41.737]
Sosyal Bağlılık (SB)	0.674	0.347	1.939	.053	[-0.010, 1.358]
Oyun Motivasyonu (OM)	1.164	0.139	8.382	**.000**	[0.891, 1.438]
Etkileşim (SB x OM)	**-0.006**	**0.006**	**-1.040**	**.299**	**[-0.018, 0.005]**

Sosyal bağlılığın akış deneyimi üzerindeki etkisinde oyun motivasyonunun düzenleyici rolünü test etmek amacıyla yapılan analiz sonuçlarına göre, oyun motivasyonunun akış deneyimi üzerindeki temel etkisinin istatistiksel olarak anlamlı ve pozitif yönde olduğu saptanmıştır (B=1.164,p<.001). Buna karşın, sosyal bağlılığın akış deneyimi üzerindeki temel etkisinin anlamlılık sınırında kaldığı görülmektedir (B=0.674,p=.053). Modelin temel odak noktasını oluşturan etkileşim teriminin (SB x OM) akış deneyimi üzerindeki etkisi incelendiğinde ise sonucun istatistiksel olarak anlamlı olmadığı tespit edilmiştir (B=−0.006,p=.299). Etkileşim terimine ilişkin %95 güven aralığının sıfır değerini içermesi (−0.018,0.005), oyun motivasyonunun sosyal bağlılık ile akış deneyimi arasındaki ilişkide düzenleyici bir role sahip olmadığını kanıtlamaktadır. Dolayısı ile hipotez 3 reddedilmiştir.

Şekil 1. Sosyal Bağlılık ile Akış Deneyimi Arasındaki İlişkide Oyun Motivasyonunun Düzenleyici Rolüne İlişkin Model

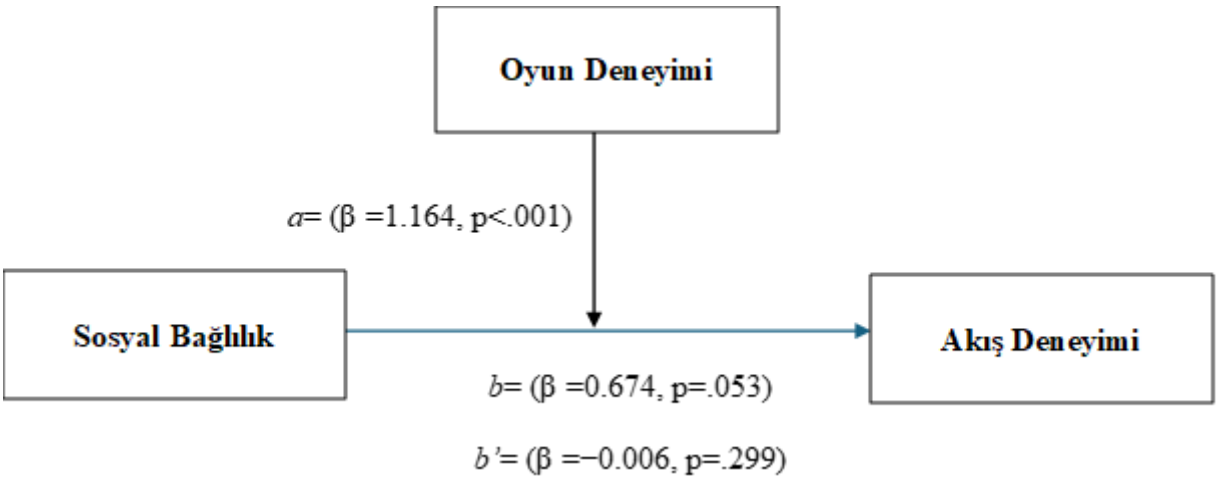

Şekil 1'de sunulan model bulguları, esporcuların akış deneyimini belirleyen faktörler arasındaki ilişkinin doğasına dair önemli çıkarımlar sunmaktadır. Analiz sonuçları, sosyal bağlılık ve oyun motivasyonunun akış deneyimi üzerindeki etkilerinin bir etkileşim içerisinde olmadığını, aksine bu iki yapının birbirlerinden bağımsız faktörler olarak bağımlı değişkeni

yordadığını ortaya koymaktadır. Modelde oyun motivasyonunun, sosyal bağlılık ile akış deneyimi arasındaki ilişkiyi güçlendiren ya da zayıflatan bir "katalizör" veya düzenleyici (moderator) görevi görmediği saptanmıştır. Bu durum, istatistiksel olarak etkileşim teriminin anlamlı bulunmaması ve güven aralığının sıfır değerini içermesiyle de kanıtlanmaktadır.

Bu bulgu ışığında, espor ekosisteminde akış durumuna (flow) ulaşmada bireysel motivasyon unsurlarının birincil derecede kritik bir öneme sahip olduğu, sosyal bağlılık faktörünün ise bu sürece motivasyondan bağımsız ve paralel bir katkı sunduğu söylenebilir. Sonuç olarak, yüksek oyun motivasyonuna sahip olmanın sosyal bağlılığın akış üzerindeki etkisini ekstradan artırmadığı, her iki değişkenin de kendi başına akış deneyimini destekleyen ayrı kaynaklar olarak işlev gördüğü değerlendirilmektedir.

Tartışma

Bu araştırmada e-sporcularda sosyal bağlılık ve oyun motivasyonunun akış deneyimi üzerindeki etkileri incelenmiştir. Elde edilen bulgular, akış deneyiminin özellikle oyun motivasyonu ile güçlü bir ilişki içerisinde olduğunu, sosyal bağlılık değişkeninin ise daha sınırlı fakat anlamlı bir katkı sunduğunu göstermektedir. Ayrıca sosyal bağlılık ile oyun motivasyonu arasındaki etkileşimin akış deneyimi üzerinde düzenleyici bir role sahip olmadığı belirlenmiştir.

Araştırma sonuçları, oyun motivasyonu ile akış deneyimi arasında güçlü ve pozitif yönlü bir ilişki olduğunu ortaya koymuştur. Bu bulgu, yüksek motivasyon düzeyine sahip oyuncuların oyun sırasında daha derin bir odaklanma yaşadıklarını ve akış durumuna daha kolay ulaşabildiklerini göstermektedir. Akış kuramına göre bireylerin bir etkinliğe yönelik içsel motivasyonlarının yüksek olması, görevle kurulan psikolojik bağın güçlenmesine ve optimal deneyimlerin ortaya çıkmasına zemin hazırlamaktadır (Csikszentmihalyi, 1990). Bu bağlamda elde edilen sonuçlar, oyun motivasyonunun e-spor performansının psikolojik bileşenlerinden biri olarak akış deneyimini güçlü biçimde desteklediğini göstermekte ve e-spor literatüründe motivasyonun performans üzerindeki rolünü vurgulayan çalışmalarla paralellik göstermektedir. Araştırmada ayrıca sosyal bağlılık ile akış deneyimi arasında pozitif ve anlamlı bir ilişki bulunmuştur. Bu sonuç, bireyin ait olduğu sosyal çevreyle kurduğu bağların oyun deneyimi üzerindeki psikolojik etkisini ortaya koymaktadır. Sosyal bağlılık düzeyi yüksek olan bireylerin takım içi etkileşimler sayesinde daha fazla destek algıladıkları ve oyun sürecine daha fazla odaklanabildikleri düşünülebilir. Bu durum, sosyal bağlılığın bireyin psikolojik iyi oluşu ve performans süreçleri üzerindeki olumlu etkilerini vurgulayan çalışmalarla da örtüşmektedir (Lee & Robbins, 1998). Ancak elde edilen bulgular, sosyal bağlılığın akış deneyimini açıklama gücünün oyun motivasyonuna kıyasla daha sınırlı olduğunu göstermektedir. Araştırmanın bir diğer önemli bulgusu ise oyun motivasyonunun sosyal bağlılık ile akış deneyimi arasındaki ilişkide düzenleyici bir rol üstlenmemesidir. Başka bir ifadeyle, oyun motivasyonu sosyal bağlılık ile akış deneyimi arasındaki ilişkiyi güçlendiren ya da zayıflatan bir etkileşim etkisi göstermemiştir. Bu durum, sosyal bağlılık ve oyun motivasyonunun akış deneyimini birbirlerinden bağımsız psikolojik mekanizmalar

aracılığıyla etkilediğini düşündürmektedir. Nitekim elde edilen sonuçlar, akış deneyiminin oluşumunda bireysel motivasyon faktörlerinin daha belirleyici olduğunu, sosyal bağlılığın ise bu sürece motivasyondan bağımsız olarak katkı sağlayan ikincil bir unsur olduğunu ortaya koymaktadır. Genel olarak değerlendirildiğinde, araştırma bulguları e-spor bağlamında akış deneyiminin oluşumunda motivasyonel süreçlerin merkezi bir role sahip olduğunu göstermektedir. Bununla birlikte sosyal etkileşim ve aidiyet duygusunun da oyuncuların oyun deneyimini destekleyen önemli psikososyal faktörler arasında yer aldığı söylenebilir. Bu doğrultuda e-spor performansını artırmaya yönelik çalışmalarda yalnızca bireysel becerilerin değil, oyuncuların motivasyon düzeyleri ve sosyal bağlarının da dikkate alınması gerektiği düşünülmektedir.

KAYNAKLAR

Cai, X., Cebollada, J., & Cortinas, M. (2022). Video game players' purchase behaviour of different types of in-game goods. *SSRN Electronic Journal*, 34–45. https://doi.org/10.2139/ssrn.3535180

Chen, H. Y., & Boore, J. R. (2010). Translation and back-translation in qualitative nursing research: Methodological review. *Journal of Clinical Nursing*, 19(1–2), 234–239. https://doi.org/10.1111/j.1365-2702.2009.02896.x

Csíkszentmihályi, M. (1975). *Beyond boredom and anxiety: Experiencing flow in work and play*. Jossey-Bass.

Csíkszentmihályi, M. (1990). *Flow: The psychology of optimal experience*. Harper & Row.

Dilekmen, M., & Ada, Ş. (2005). Öğrenmede güdülenme. *Atatürk Üniversitesi Kazım Karabekir Eğitim Fakültesi Dergisi*, (11), 113–123.

Duru, E. (2007). Sosyal bağlılık ölçeği'nin Türk kültürüne uyarlanması. *Eurasian Journal of Educational Research*, (26), 85–94.

Erkan, M., Koçak, O. G., Nar, Ö. A., & Turan, E. (2023). Video oyunlarındaki akış deneyimi ölçeğinin Türkçe geçerlik ve güvenirlik çalışması. *ROL Spor Bilimleri Dergisi*, 4(1), 303–320.

Fındıkçı, İ. (2009). *İnsan kaynakları yönetimi*. Alfa Basım Yayım Dağıtım.

Kilci, A. K. (2019). Dijital spor oyunları motivasyon ölçeği (DSOMÖ): Türkçeye uyarlama, geçerlik ve güvenirlik çalışması. *International Journal of Sport, Exercise & Training Sciences*, 6(1), 6–18. https://doi.org/10.18826/useeabd.623526

Kilci, A. K. (2020). Dijital spor oyunları motivasyon ölçeği (DSOMÖ): Türkçeye uyarlama, geçerlik ve güvenirlik çalışması. *International Journal of Sport, Exercise & Training Sciences*, 6(1), 6–18. https://doi.org/10.18826/useeabd.623526

Kim, Y., & Ross, S. D. (2006). An exploration of motives in sport video gaming. *International Journal of Sports Marketing & Sponsorship*, 8(1), 34–46.

Lee, R. M., & Robbins, B. S. (1995). Measuring belongingness: The social connectedness and social assurance scales. *Journal of Counseling Psychology*, 42(2), 232–241.

Lee, R. M., & Robbins, S. B. (1998). The relationship between social connectedness and anxiety, self-esteem, and social identity. *Journal of Counseling Psychology*, 45(3), 338–345.

Mann, C. J. (2012). Observational research methods—Cohort studies, cross-sectional studies, and case-control studies. *African Journal of Emergency Medicine*, 2(1), 38–46. https://doi.org/10.1016/j.afjem.2011.12.004

Seligman, M. E. P., & Csíkszentmihályi, M. (2000). Positive psychology: An introduction. *American Psychologist*, 55(1), 5–14.

Şahin, E. E., & Duy, B. (2021). Sosyal bağlılık ölçeği–Gözden geçirilmiş form (SBÖ-R): Geçerlik ve güvenirlik çalışmaları. *Anadolu Journal of Educational Sciences International*, 11(2), 588–608. https://doi.org/10.18039/ajesi.801934

Duru, E. (2007). Sosyal bağlılık ölçeği'nin Türk kültürüne uyarlanması. *Eurasian Journal of Educational Research*, (26), 85–94.

KADIN İNFERTİLİTESİNİN TEDAVİSİNDE MEZENKİMAL KÖK HÜCRELER
MESENCHYMAL STEM CELLS TO TREAT FEMALE INFERTILITY

Alper Şişmanoglu *

* Asst Professor, Istanbul Altınbaş University, Faculty of Medicine, Department of Obstetrics and Gynecology, ORCID: 0000-0003-2895-575X

ÖZET
İnfertilite, etkilenen bireylerin ve çiftlerin genel sağlığını ve sosyal yaşamını olumsuz etkiler. Bugüne kadar polikistik over sendromu, primer over yetmezliği, fallop tüpü tıkanıklığı, endometriozis ve intrauterin sineşi, kadınlarda infertilitenin başlıca nedenleri olarak tanımlanmıştır. Tedavi stratejilerindeki ilerlemelere rağmen genel infertilite yüzdesi %80'in üzerinde kalmıştır. Etkili bir tedavi stratejisinin geliştirilmesi yalnızca fiziksel, psikolojik, ekonomik ve zamana bağlı faktörlerin yanı sıra altta yatan moleküler mekanizmayı tam olarak anlamak için yeni teknolojinin hücresel düzeyde uygulanması da gerektirir. Bu nedenle kadın infertilitesini tedavi etmek için alternatif ve yeni bir tedavi yöntemi oluşturmak önemlidir.
Klinisyenlerin ve araştırma bilim adamlarının ortak çabalarına rağmen, etkili bir tedavi yönteminin geliştirilmesi, kadın infertilitesi ile mücadelede çok az başarı elde etti. İlginç bir şekilde, önemli araştırmalar mezenkimal kök hücrelerin infertilite tedavisinde en uygun kaynak olduğunu göstermiştir.
MSC tedavisinin kemoterapiye bağlı lezyonları, erken over yetmezliğini ve PKOS'u olumlu yönde etkilediği rapor edilmiştir. Ayrıca altta yatan mekanizma, kök hücrelerin çeşitli aracıların, özellikle de inflamasyon ile ilişkili doku hasarını önemli ölçüde azaltan ve bağışıklık aktivasyon süreçlerini etkili bir şekilde modüle edebilen sitokinlerin salgılanmasına atfedilen çeşitli rahatsızlıklar için terapötik olarak kullanılabileceğini göstermektedir. Dolayısıyla MSC'ler inflamasyonu hedef alarak yumurtalık hasarının azaltılmasına yardımcı olur.
Kemik iliğinden türetilen MSC'ler (BM-MSC'ler), göbek kordonundan türetilen MSC'ler (UC-MSC'ler) ve endometriyal türetilmiş MSC'ler (EnMSC'ler) gibi çeşitli MSC türlerinin infertiliteye karşı önemli terapötik etkinlik gösterdiği bildirilmiş olmasına rağmen, kadın infertilitesi konusunda, periton MSC'leri (intraperitoneal veya bağırsak boşluğundan oluşan periton mezotelyumundan türetilen PeMSC) gibi bazı sıra dışı ve daha az araştırılmış kök hücre hatlarının yumurtalık hücre benzeri hücrelere farklılaştığı bulunmuştur.
Kök hücrelerin rejeneratif özelliklerine dayalı etkili bir terapötik strateji geliştirmek, bilim adamlarının, klinisyenlerin ve doğurganlık bozukluklarından muzdarip hastaların güvenini ve umudunu taşır.

Anahtar Kelimeler: *kadın infertilitesi, mezenkimal kök hücre (MKH)*

ABSTRACT
Infertility negatively affects the individuals' and couples' general health and social life. To date, polycystic ovary syndrome, primary ovarian failure, fallopian tube obstruction, endometriosis, and intrauterine synechia have been identified as the main causes of female infertility. Despite advances in treatment strategies, the overall infertility percentage remains above 80%. Developing an effective treatment strategy requires physical, psychological, economic, and

time-dependent factors and the application of new technology at the cellular level to understand the underlying molecular mechanism. Therefore, creating an alternative and new treatment method to treat female infertility is important.
Despite the concerted efforts of clinicians and research scientists, developing an effective treatment method has had little success in tackling female infertility. Interestingly, significant research has shown that mesenchymal stem cells are the most suitable source for treating infertility.
MSC treatment has positively affected chemotherapy-induced lesions, early ovarian failure, and PCOS. Furthermore, the underlying mechanism suggests that stem cells can be used therapeutically for various ailments attributed to the secretion of various mediators, particularly cytokines, that can significantly reduce inflammation-related tissue damage and effectively modulate immune activation processes. Therefore, MSCs help reduce ovarian damage by targeting inflammation.
Although several types of MSCs, such as bone marrow-derived MSCs (BM-MSCs), umbilical cord-derived MSCs (UC-MSCs), and endometrial-derived MSCs (EnMSCs), have been reported to show significant therapeutic efficacy against infertility. However, in female infertility, some unusual and less researched stem cell lines, such as peritoneal MSCs (PeMSC derived from the intraperitoneal or intestinal mesothelium) have been found to differentiate into ovarian cell-like cells. Developing an effective therapeutic strategy based on the regenerative properties of stem cells carries the confidence and hope of scientists, clinicians, and patients suffering from fertility disorders.
Keywords: *female infertility, mesenchymal stem cell (MSC)*

Giriş

İnfertilite çiftlerin %8-12'sini etkilemekte ve tüm dünyada yaygın bir sorun haline gelmiştir (1). Epidemiyolojik sınıflandırmaya göre bir kadın, birkaç gebelik denemesinden sonra bile başarısız kalırsa infertil kabul edilir. Genel infertilite prevalansı için yaklaşık bir tahmin, infertilitenin %33-41'inin kadın nedenine, %25-39'unun erkek nedenlerine, %9-39'unun ise karışık nedenlere bağlı olabileceğini göstermiştir. İstatistikler, kadın infertilitesinin artan epidemiyolojisi nedeniyle en önemli faktörlerden biri olduğunu ve dünya çapında milyonlarca kadını etkilediğini ortaya koymaktadır (2). Buna göre yumurtlama bozuklukları, yani hipotalamik fonksiyon bozukluğu, primer yumurtalık yetmezliği veya polikistik over (PKOS), kadın infertilitesinin ana nedeni olarak kabul edilir (3).
Aynı zamanda endometriozis ve tubal infertilite de kadın infertilitesinin önde gelen nedenleri arasında yer almaktadır (4). Ovulasyon ve hormonal testler kadın infertilitesinin teşhisinde daha sık kullanılan yöntemlerdir. Dahası, teknolojideki ilerlemeler, yumurtalık fonksiyon bozukluğunun zararlı etkilerini en aza indirmek için intrauterin inseminasyon ve in vitro fertilizasyon gibi bazı yardımcı üreme stratejilerini ortaya çıkarmıştır (5). Mevcut diğer tedavi seçenekleri arasında çinko, E vitamini ve L-karnitin gibi takviyelerin veya antioksidanlar yer alır.
Bu tedavi stratejileri sık uygulanmalarına rağmen sınırlamalarını ve yan etkilerini göstermiştir. Bu nedenle, kadın infertilitesini tedavi etmek için etkili bir tedavi stratejisinin eksikliği söz konusudur (6). Bununla birlikte mezenkimal kök hücrelerin (MKH) diğer kök hücre gruplarıyla karşılaştırıldığında etik kaygılardan uzak olması ve teratom oluşumundan uzak olması nedeniyle diğer kök hücre türlerine göre avantajlara sahip olduğu belirtilmektedir (7).

İnfertilite Tanımı

İnfetilite, birincil ve ikincil infertilite olarak tanımlanır. Birincil infertilite, hiç gebe kalamayan kadına atfedilirken, ikincil İnfetilite, başarılı bir hamilelik algılayan ancak daha sonra tekrar

gebe kalamayan kadına atfedilir (8). Primer infertilitenin en yaygın prevalansı gelişmiş ülkelerde görülürken, gelişmekte olan ülkelerde sekonder infertilite infertilitenin önemli bir nedeni olarak bulunmuştur. İnfertilitenin diğer nedeni, yaşlanmayla birlikte doğal olarak azalma eğiliminde olan ve sonuçta düşük yapma riskini artıran sınırlı sayıda oositin varlığına (9) atfedilebilir. Üreme organlarındaki anormalliklere ek olarak, kadın infertilitesinin bir diğer önemli nedeni de üreme sistemindeki hormonların salgılanmasını kontrol eden merkezi sinir sisteminin bozulmasıdır, ayrıca infertilite ile endokrin bozukluklar arasındaki korelasyonu akla getirmektedir. Kadın infertilitesine atfedilen çeşitli faktörler bugüne kadar açıklanamasa da (10), büyük araştırmalar kısırlığın çevresel veya genetik faktörler, hastanın yaşı ve etiyoloji gibi çeşitli faktörlere dayanan karmaşık içsel olaylarla ilişkisini bildirmiştir (1). Bu nedenle etkili bir tedavi stratejisi geliştirmek için bu faktörlerin dikkate alınması önemlidir. Bununla birlikte, üreme sistemi bozukluklarının altında yatan sinyal yollarının karmaşıklığı göz önüne alındığında, yalnızca yumurtalık işlev bozukluklarına neden olmakla kalmayıp aynı zamanda bireyin genel sistemik sağlığını da etkileyen çok sayıda moleküler faktör söz konusu olabilir (11). Ancak bugüne kadar kısırlığa neden olan ana faktörler ve kendine özgü biyobelirteçleri içeren kapsamlı mekanizma bilinmemektedir. Bu nedenle kadınlarda infertilite bozukluğunun nedenlerini ortadan kaldıracak tek bir etkili veya etkili tedavi mevcut değildir.

İnfertilite ile Mücadelede Mevcut Seçenekler

Hormon replasman tedavisi, çeşitli infertilite bozukluklarının tedavisinde yaygın olarak kullanılmaktadır. Örneğin, gonadotropinlerin hipofiz bezi tarafından salınacak aşırı miktarda luteinize edici hormon ve folikül uyarıcı hormon üretimini tetiklediği, bunun da yumurtlamayı tetiklediği ve foliküler büyümeyi teşvik ettiği (12) gösterilmiştir. Ancak bu tedavi stratejisi meme kanseri riski taşımaktadır (13). Diğer tedavi seçeneği ise yumurtlama bozukluklarını tedavi etmeye yönelik doğurganlık ilaçlarıdır (1). Ancak bu ilaçlar erken doğum, yumurtalık hiperstimülasyon sendromu, çoğul doğum ve over tümörü gibi bazı olumsuzluklar sergilemiştir (20). Her ne kadar yardımcı üreme teknolojileri, ovulasyon indüksiyonu, histeroskopik, laparoskopi ve fallop tüpü ameliyatları ve süperovülasyon gibi cerrahi tedavi stratejileri, hamileliği algılama koşullarını optimize etmede etkinlik göstermiştir. Ancak bu stratejilerin etkinliği ve güvenliği tam olarak değerlendirilmemiştir (7) ve bu stratejilerin sonuçları da yetersiz kalmıştır.

Tedavi stratejilerindeki ilerlemelere rağmen genel infertilite yüzdesi %80'in üzerinde kalmıştır (14). Etkili bir tedavi stratejisinin geliştirilmesi yalnızca fiziksel, psikolojik, ekonomik ve zamana bağlı faktörlerin yanı sıra altta yatan moleküler mekanizmayı tam olarak anlamak için yeni teknolojinin hücresel düzeyde uygulanması da gerekiyor. Bu nedenle kadın kısırlığını tedavi etmek için alternatif ve yeni bir tedavi yöntemi oluşturmak önemlidir. Rejeneratif ilaçlar henüz emekleme aşamasında olmasına rağmen umut verici bir terapötik aday sunsa da klinik uygulaması için gelecekte kapsamlı bir dizi çalışma yapılması gerekmektedir (15).

İnfertilitede Kök Hücre Tedavisi ve MKH Kullanımının Önemi

Klinik öncesi çalışma verilerine göre kök hücre tedavisi, kısırlık bozukluğunun tedavisinde en umut verici adaydır. Aynı zamanda, farklılaşma potansiyeline ilişkin daha fazla bilgi, kök hücreleri pluripotent veya multipotent olarak nitelendirir. Bununla birlikte, bazı çalışmalar pluripotent kök hücrelerin veya embriyonik kök hücrelerin, yani germ hattı kök hücrelerinin veya yumurtalık yüzeyi epitel hücrelerinin neo-oogenez ve oogenez için hücre kaynağı olarak kullanılabileceğini göstermiştir (16). Örneğin, yakın zamanda ortaya çıkan ilginç bir bulgu, embriyonik kök hücrelerin immünomodülatör özelliklerini ortaya çıkardı ve mezenkimal kök benzeri hücrelerin gen ekspresyon profillerini değiştirerek insan embriyonik kök hücrelerinin (hESC'ler) hem normal (diploid) hem de anormal (triploid) hücrelerden üretilebileceğini gösterdi (26). Ancak oogenezin ana moleküler olaylarının, yani folikül oluşumu ve mayozun

tam olarak anlaşılmaması nedeniyle, bu sonuçlar in vivo kültür sistemiyle çoğaltılamamıştır (17). Bu nedenle, iyi deneysel kanıtlara sahip olmasına rağmen, embriyonik kök hücrelerin klinik ortamda kullanılması, büyük ölçüde kansere yakalanma riski nedeniyle etik olarak mümkün değildir.

Ancak diğer taraftan multipotent yetişkin kök hücreler olarak sınıflandırılan MSC'ler, çoklu doku/hücre soylarına farklılaşma avantajı ve uygulanmasında etik bir sorun olmaması nedeniyle araştırma ve klinik kullanım için yaygın olarak uygulanmaktadır (18). Bu nedenle, son yıllarda MSC'lerin güvenli olmaları ve çeşitli hastalıklara karşı yüksek etkinlikleri nedeniyle klinik uygulamalarında dikkate değer ilerlemeler görülmüştür (19).

Örneğin MSC tedavisinin kemoterapiye bağlı lezyonları, erken yumurtalık yetmezliğini ve PKOS'u olumlu yönde etkilediği rapor edilmiştir (20). Ayrıca altta yatan mekanizma, kök hücrelerin çeşitli aracıların, özellikle de inflamasyon ile ilişkili doku hasarını önemli ölçüde azaltan ve bağışıklık aktivasyon süreçlerini etkili bir şekilde modüle edebilen sitokinlerin salgılanmasına atfedilen çeşitli rahatsızlıklar için terapötik olarak kullanılabileceğini göstermektedir (21). Dolayısıyla MSC'ler inflamasyonu hedef alarak yumurtalık hasarının azaltılmasına yardımcı olur.

Kemik iliğinden türetilen MSC'ler (BM-MSC'ler), göbek kordonundan türetilen MSC'ler (UC-MSC'ler) ve endometriyal türetilmiş MSC'ler (EnMSC'ler) gibi çeşitli MSC türlerinin infertiliteye karşı önemli terapötik etkinlik gösterdiği bildirilmiş olmasına rağmen, kadın infertilitesi konusunda, periton MSC'leri (intraperitoneal veya bağırsak boşluğundan oluşan periton mezotelyumundan türetilen PeMSC) gibi bazı sıra dışı ve daha az araştırılmış kök hücre hatlarının yumurtalık hücre benzeri hücrelere farklılaştığı bulunmuştur (22).

Dolayısıyla, MSC'nin sahip olduğu oositlerin kalitesini ve miktarını geri kazanma konusunda eşsiz bir yeteneğe sahip olmasına rağmen, MSC'lerin kısırlık bozuklukları için güvenli bir klinik terapötik seçenek olarak tedavisini kanıtlayabilecek ve doğrulayabilecek klinik kanıtların bulunmadığı toplu olarak ifade edilmektedir (23).

UC-MSC'ler, BM-MSC'ler ve EnMSC'lerin hücre dizileri, kısırlığın tedavisi için son literatürde geniş çapta rapor edilmiş ve gelecekteki bir çalışma dizisi önermek için umut verici sonuçlar göstermiştir. Bu, PKOS'u veya belki diğer düşük kaliteli oositleri tedavi etmek için hücresiz terapötik yaklaşımı sunar. Buna göre UC-MSC'ler ve doğurganlık bozukluklarının altında yatan mekanizmalar UC-MSC'lerin bu hücreleri güvenilir bir seçenek haline getiren en belirgin özellikleri, toplanmasının kolay olması, kendini yenilemesi ve tümör oluşumu riskinin düşük olmasıdır (24). Daha önce bildirilen bir çalışmaya göre UC-MSC'ler, insan denemelerinin yanı sıra hayvan modelinde de yumurtalık fonksiyonunda iyileşme sergileyen yumurtalık hücresindeki apoptozu azaltarak erken yumurtalık yetmezliğini onarabilir (25-27). Ayrıca, ovum ile ilgili bozuklukların zararlı etkilerini azaltmada UC-MSC'lere yardımcı olan altta yatan mekanizmayı çözmeye çalışır. Bugüne kadar çok sayıda sinyal mekanizması bildirilmiş olmasına rağmen, mitojenle aktifleşen protein kinaz sinyal yolu ve insülin sinyal yolunun yumurtalık hasarının etkisinin tedavisinde merkezi role sahip olduğu bulunmuştur (28). Ayrıca UC-MSC'ler, plasental büyüme faktörü, transforme edici büyüme faktörü-beta 1, vasküler endotelyal büyüme faktörü ve hepatosit büyüme faktörü gibi hayati büyüme faktörlerinin salgılanmasını uyararak anjiyogenezde rol oynarlar (29). Ayrıca, UC-MSC'lerin ayrıca fibrozu kontrol ettiği ve inflamasyonu hafifletmeye yardımcı olan vasküler belirteçlerin ekspresyonunu yukarı doğru düzenleyerek hücre proliferasyonunu arttırdığı da rapor edilmiştir (30).

Örneğin, UC-MSC'lerin sıçan modelinde yaralı endometriyumu onarabildiği bulunmuştur. Şaşırtıcı bir şekilde, UC-MSC'lerin, yumurtalık hücrelerinde apoptozu geleneksel olarak ayarlanması yoluyla tersine çevirdiği de rapor edilmiştir.

Aynı zamanda başka bir çalışma, UC-MSC'lerin intramüsküler enjeksiyonunun insan endometrial hücreleri üzerindeki bozulma etkilerini hafifletebildiğini buldu (31). Daha da önemlisi, bir faz-I klinik araştırma, UC-MSC'leri içeren kollajen yapı iskelelerinin, östrojen

reseptörü α ve anjiyojenik faktörleri yükselterek endometrial farklılaşmayı, vaskülarizasyonu ve proliferasyonu etkili bir şekilde geri getirebildiğini belirtmiştir (32). Bu çalışmalar, UC-MSC'lerin yalnızca kadın kısırlığını tedavi etmek için araştırma amacıyla değil aynı zamanda klinik öncesi ve klinik araştırmalar için de en güvenilir ve yaygın olarak kullanılan kök hücreler olduğunu göstermektedir.

Kemik İliği MKH

Kemik iliğinden elde edilen kök hücreler, birçok terapötik amaç için yaygın olarak kullanılmaktadır, ancak kadınlarda infertilite tedavisi için klinik uygulaması bugüne kadar tam anlaşılamamıştır. Bununla birlikte, daha önce bildirilen bir çalışmada PKOS'lu fare modeli kullanılmış ve PKOS'un antiinflamatuar, anti-apoptotik ve anti-oksidatif özelliklerine bağlı olarak endokrin fonksiyonunda, oosit kalitesinde ve folikülogenezde iyileşme bulunmuştur. Daha büyük hayvandan elde edilen bir başka ilginç yeni kanıt, yavru makaklardan izole edilen otolog BM-MSC'lerin, hücre apoptozunu azaltarak yumurtalık yapısını önemli ölçüde onardığını ve sonuçta fibrozu inhibe eden ve yumurtalık yaşlanmasını önleyen kan damarlarının ve foliküllerin yenilenmesine yardımcı olduğunu göstermiştir. (33). Ayrıca kemoterapi, kadınlarda kanserden kurtulmada kısırlığın önemli nedenlerinden biri olarak kabul edilir; bu da primordiyal foliküllerde ciddi bir azalmaya neden olur ve sonuçta erken yumurtalık yetmezliğine neden olur. Ayrıca başka bir çalışma, BM-MSC'lerin yumurtalık içi uygulamasından sonra yaşlı kadınların (kemoterapiye maruz kalma geçmişi olan) yumurtalık fonksiyonunda önemli bir iyileşme sergilediğini göstermiştir. Ancak karşılaştırmalı bir çalışma, yumurtalık stromal hücrelerinin, BM-MSC'lere kıyasla hasarlı yumurtalıktaki yumurtalık folikülünün olgunlaşmasını önemli ölçüde destekleyebileceğini ileri sürdü (34). Ancak bu bulguları destekleyecek veri eksikliği vardır. Bu nedenle, kadınlarda kısırlık bozukluğuyla ilgili olarak, kök hücre tedavisi için geleneksel olarak uygulanan ortak kaynaklar yerine alternatif yeni kök hücre kaynakları (kadın üreme sistemini daha fazla destekleyen) aramanın gerekli olduğu düşünülüyor.

Endometrium MKH

EnMSC'ler, kendilerini yenileme, yüksek çoğalma ve farklılaşma yeteneklerinden dolayı kısırlık bozukluklarının tedavisi için umut verici bir adaydır (35). Endometriyumun bazal tabakasının geniş bir EnMSC kaynağı olduğu bulunmuştur; ancak adet kanının, adetten türetilmiş endometriyal kök hücreler (MenSC'ler) olarak bilinen EnMSC'leri de içerdiği gösterilmiştir. Bu nedenle, kadınlarda kısırlığın tedavisinde MSC'lerin yeni ve umut verici bir kaynağını temsil etmesi, araştırmacıların yanı sıra klinisyenlerin de dikkatini çekmiştir (9).

İnvaziv olmayan teknikler kullanılarak yüksek proliferasyon oranına sahip uygun toplama prosedürleri nedeniyle EnMSC'ler, otoimmün sistem tarafından reddedilme riski taşımaz (36). EnMSC'lerin ayrıca çeşitli büyüme farklılaşma faktörlerini 5 ve sinyal yollarını yükselterek inflamasyonu ve fibrozisi en aza indirerek yaralı endometriyumun proliferasyonunu ve büyümesini iyileştirdiği de gösterilmiştir (37). EnMSC'ler ve hormonal stimülasyon, intrauterin sineşiden etkilenen kadınlarda doğurganlık potansiyelini üstün bir şekilde geri kazanabilir (38), bu da kombine bir tedavi stratejisinin önemini ortaya koymaktadır.

Buna göre yakın zamanda yapılan bir çalışma, endometriyal MSC'lerin yalnızca artmakla kalmayıp aynı zamanda çeşitli hücre tiplerine farklılaşma potansiyeline de sahip olduğunu bulmuştur; bu da bu hücreleri özellikle rahim faktörüne dayalı kısırlıktan muzdarip hastaların tedavisi için klinik uygulama için çekici bir kaynak haline getirir. (39). Ayrıca, MenSC'lerin hücre döngüsü indükleyicilerinin ekspresyonunu artırarak ve DNA'ya zarar veren faktörlerin ekspresyonunu azaltarak endometrial kalınlığı arttırdığı da gösterilmiştir; bu da sonuçta intrauterin sineşi gibi bir uterus bozukluğundan muzdarip hastalar için hamileliğin algılanmasına yardımcı olur (40). Özellikle başka bir kanıt, MenSC'lerin genç kadın hastalarda

(kemoterapi alma geçmişi olan) erken over yetmezliğini (POF) tedavi edebildiğini ileri sürdü. Dolayısıyla bu, endometrial veya MenSC'lerin önemli onarım potansiyelini ortaya koymaktadır.

Hücresiz Tedavinin Rolü

Kök hücreler (SC) güçlü bir parakrin etkiye sahiptir (terapötik etkilerine katkıda bulunur), bu sadece yeni tekniklerin geliştirilmesinin önünü açmakla kalmaz, aynı zamanda SC'lerin rejeneratif potansiyelini de arttırır (41). Daha da önemlisi, mikro keseciklerin, eksozomların ve çeşitli sinyal faktörlerinin varlığı nedeniyle, SC'lerden türetilen sekretomlar, ana hücrelerin yokluğunda bile hasarlı dokuyu onarma yeteneği ile etkili bir terapötik seçenek olarak kabul edilir (42). Şaşırtıcı bir şekilde, son araştırmalar, farklı hücre kaynaklarından elde edilen ortamın kadın infertilitesini iyileştirmedeki etkinliğini de bildirmiştir. Örneğin, yardımla üreme teknolojisi için, in vitro olgunlaşmanın, farklı kaynaklardan gelen şartlandırılmış ortamlar kullanılarak (in vitro olgunlaşma) iyileştirildiği rapor edilmiştir.

Kök hücrelerin parakrin özelliklerine ilişkin daha fazla araştırma, kök hücrelerden türetilen eksozomların kadınlarda kısırlığı tedavi etme konusunda terapötik potansiyele sahip olduğunu ortaya çıkardı. Eksozomlar, uygun izolasyon yöntemleri ve tümör oluşumu riskinin bulunmaması nedeniyle araştırma için en uygun kaynak olarak kabul edilmektedir (43).

Adiposit türevi eksozom enjeksiyonlarının, apoptozu azaltarak ve folikül sayısını artırarak yumurtalık fonksiyonunu güçlendirdiği gösterilmiştir (70). Ayrıca, eksozomların (MSC tarafından salgılanan) kullanımı da kök hücreye maruz kalma sınırlamalarının üstesinden gelmek için alternatif bir strateji olarak kabul edilir ve böylece hücresiz terapinin (43) ve hücre terapisinin avantajını belirler. Dolayısıyla umut verici bu deneysel verilere rağmen, kök hücrelerden türetilen eksozomların kadınlarda kısırlığın tedavisine yönelik rapor edilmiş hiçbir klinik araştırması yoktur. Bu nedenle, kadınlarda kısırlığın tedavisine yönelik eksozom bazlı tedavinin kesin klinik sonucunu belirlemek için, klinik araştırmalara temel oluşturacak daha fazla klinik öncesi veriye ihtiyaç vardır (44).

Infertilitede Kök Hücre Uygulamalarının Geleceği

Tasarlanmış MSC'lerin iskele tekniğiyle birleştirilmesi kadınlarda kısırlığa bağlı bozuklukları tedavi etmeye umut verici bir gelişme olarak kabul ediliyor. Kök hücre enjeksiyonunun uygulanma yolu da kök hücre tedavisinin sonucunu etkileyen önemli bir faktördür (45). Örneğin, hedef yumurtalık fonksiyonunu yeniden sağlamak olduğunda kök hücrelerin yumurtalıklara doğrudan uygulanması uygulanırken, kök hücrelerin kan damarları yoluyla adil dağılımına izin veren intravenöz (i.v.) veya intraperitoneal (i.p.) yöntemler, etkileri değerlendirmek için kullanılabilir.

Kök hücreye maruz kalmanın sınırlamalarının üstesinden gelmek için, hücresiz tedavi yakın zamanda geliştirildi (43) ve hücre terapisinde çeşitli avantajlara sahip olduğu bildirildi (46). Bu amaçla en pratik yaklaşım, önceki bölümde tartışıldığı gibi (MSC tarafından salgılanan) eksozomların kullanılmasıdır. Hücresel tedaviye ek olarak, kök hücre tedavisinin terapötik devamı da kombine terapötik stratejilerle iyileştirilebilir.

Kök hücre enjeksiyonunun neden olduğu kayma gerilimi aynı zamanda uygulamadan sonra hücrenin hayatta kalma olasılığını da arttırır (45). Kollajen yapı iskeleleri ve kök hücrelerin kombine kullanımının, kök hücrelerin hedeflenen doku veya organlara hızla yayılmasına yardımcı olduğu ve in vivo transplantasyonun başlangıç aşamasında nakledilen hücrelerin hayatta kalma olasılığını arttırdığı gösterilmiştir (43). Tutarlı bir şekilde, deneysel bir çalışmada, POY'dan şikayetçi olan hastalarda kollajen yapı iskelesinin UC-MSC'ler ile kombine uygulanmasının, hareketsiz yumurtalıklardaki foliküllerin başarılı aktivasyonunu sergilediği gösterilmiştir (43). Entegre terapötik stratejiler, kısırlık bozukluklarıyla ilişkili klinik zorlukların üstesinden gelmek için güvenli ve etkili bir terapötik strateji geliştirmek için

potansiyel bir aday olarak görülse de sinyal mekanizmasının kesin olarak anlaşılması hala zordu.
Bununla birlikte, kök hücrelerden türetilen eksozomlar ve bunların miRNA'lar gibi hayati içerikleri, özellikle folikülojenez, genetik stabilite ve vasküler formasyon yoluyla çeşitli yumurtalık fonksiyon bozukluklarının tedavisinde umut verici terapötik aday olarak öne sürülmüştür (46). Ancak kesin mekanizmayı ortaya çıkarmak için daha fazla çalışmaya ihtiyaç vardır. Birlikte ele alındığında, bu yeni moleküler terapötik yöntemlere rağmen, araştırmalarda daha fazla ilerleme ve altta yatan moleküler mekanizmaya ilişkin kapsamlı bilgi, kadınlarda doğurganlık bozukluklarının tedavisi için ön koşuldur.

Sonuç

Kök hücrelerin rejeneratif özelliklerine dayalı etkili bir terapötik strateji geliştirmek, bilim adamlarının, klinisyenlerin ve doğurganlık bozukluklarından muzdarip hastaların güvenini ve umudunu taşır. Bununla birlikte, kadınlarda infertilite tedavisi için önemli atılımlar elde etmek ve kesin ve iyi tasarlanmış çalışma planı sınırlamaların üstesinden gelmek için daha önce bildirilen çalışmalar ışığında, klinik araştırmaların başarısı için esasen gereklidir.

Kaynaklar

1. *Wang J, Liu Ch, Fujino M, Tong G, Zhang Q, Li XK, et al. Stem cells as a resource for treatment of infertility-related diseases. Curr Mol Med 2019; 19: 519–546*
2. *Mehra BL, Skandhan KP, Prasad BS, Pawankumar G, Singh G, Jaya V. Male infertility rate: A retrospective study. Urologia 2018; 85: 22–24.*
3. *Hansen KR, He AL, Styer AK, Wild RA, Butts S, Engmann L, et al. Predictors of pregnancy and live-birth in couples with unexplained infertility after ovarian stimulationintrauterine insemination. Fertil Steril 2016; 105: 1575– 1583.*
4. *Gurunath S, Pandian Z, Anderson RA, Bhattacharya S. Defining infertility: A systematic review of prevalence studies. Hum Reprod Update 2011; 17: 575–588.*
5. *Bushnik T, Cook JL, Yuzpe AA, Tough S, Collins J. Estimating the prevalence of infertility in Canada. Hum Reprod 2012; 27: 738–746.*
6. *Deroux A, Dumestre-Perard Ch, Dunand-Faure C, Bouillet L, Hoffmann P. Female infertility and serum auto-antibodies: A systematic review. Clin Rev Allergy Immunol 2017; 53: 78–86.*
7. *Zhao Y-X, Chen Sh-R, Su P-P, Huang F-H, Shi Y-Ch, Shi Q-Y, et al. Using mesenchymal stem cells to treat female infertility: An update on female reproductive diseases. Stem Cells Int 2019; 2019: 9071720.*
8. *Esfandyari S, Chugh RM, Park H-S, Hobeika E, Ulin M, Al-Hendy A. Mesenchymal stem cells as a bio organ for treatment of female infertility. Cells 2020; 9: 2253.*
9. *Rungsiwiwut R, Virutamasen P, Pruksananonda K. Mesenchymal stem cells for restoring endometrial function: An infertility perspective. Reprod Med Biol 2021; 20: 13–19.*
10. *May-Panloup P, Boucret L, Chao de la Barca JM, Desquiret-Dumas V, Ferré-L'Hotellier V, Morinière C, et al. Ovarian ageing: The role of mitochondria in oocytes and follicles. Hum Reprod Update 2016; 22: 725–743.*
11. *Jobling Ph, O'Hara K, Hua S. Female reproductive tract pain: Targets, challenges, and outcomes. Front Pharmacol 2014; 5: 17.*
12. *Mourad S, Brown J, Farquhar C. Interventions for the prevention of OHSS in ART cycles: An overview of Cochrane reviews. Cochrane Database Syst Rev 2017; 1: CD012103.*

13. *Scaparrotta A, Chiarelli F, Verrotti A. Potential teratogenic effects of clomiphene citrate. Drug Saf 2017; 40: 761–769.*
14. *Vermeulen RFM, Korse CM, Kenter GG, Broodvan Zanten MMA, Beurden MV. Safety of hormone replacement therapy following risk-reducing salpingooophorectomy: Systematic review of literature and guidelines. Climacteric 2019; 22: 352–360.*
15. *Balen AH, Morley LC, Misso M, Franks S, Legro RS, Wijeyaratne CN, et al. The management of anovulatory infertility in women with polycystic ovary syndrome: An analysis of the evidence to support the development of global WHO guidance. Hum Reprod Update 2016; 22: 687–708.*
16. *Hayashi K, Hikabe O, Obata Y, Hirao Y. Reconstitution of mouse oogenesis in a dish from pluripotent stem cells. Nat Protoc 2017; 12: 1733–1744*
17. *Malard PF, Peixer MAS, Grazia JG, Brunel HDSS, Feres LF, Villarroel CL, et al. Intraovarian injection of mesenchymal stem cells improves oocyte yield and in vitro embryo production in a bovine model of fertility loss. Sci Rep 2020; 10: 8018.*
18. *Ball LM, Bernardo ME, Roelofs H, van Tol MJ, Contoli B, Zwaginga JJ, et al. Multiple infusions of mesenchymal stromal cells induce sustained remission in children with steroid-refractory, grade III-IV acute graft-versushost disease. Br J Haematol 2013; 163: 501–509.*
19. *Ciccocioppo R, Gallia A, Sgarella A, Kruzliak P, Gobbi PG, Corazza GR. Long-term follow-up of Crohn disease fistulas after local injections of bone marrow-derived mesenchymal stem cells. Mayo Clin Proc 2015; 90: 747–755.*
20. *Kim TH, Choi JH, Jun Y, Lim SM, Park S, Paek JY, et al. 3D-cultured human placenta-derived mesenchymal stem cell spheroids enhance ovary function by inducing folliculogenesis. Sci Rep 2018; 8: 15313.*
21. *Xie Q, Xiong X, Xiao N, He K, Chen M, Peng J, et al. Mesenchymal stem cells alleviate DHEAinduced polycystic ovary syndrome (PCOS) by inhibiting inflammation in mice. Stem Cells Int 2019; 2019: 9782373.*
22. *Li J, Yu Q, Huang H, Deng W, Cao X, Adu-Frimpong M, et al. Human chorionic plate-derived mesenchymal stem cells transplantation restores ovarian function in a chemotherapy-induced mouse model of prematüre ovarian failure. Stem Cell Res Ther 2018; 9: 81.*
23. *Yoon SY, Yoon JA, Park M, Shin EY, Jung S, Lee JE, et al. Recovery of ovarian function by human embryonic stem cell-derived mesenchymal stem cells in cisplatin-induced premature ovarian failure in mice. Stem Cell Res Ther 2020; 11: 255.*
24. *Chugh RM, Park HS, El Andaloussi A, Elsharoud A, Esfandyari S, Ulin M, et al. Mesenchymal stem cell therapy ameliorates metabolic dysfunction and restores fertility in a PCOS mouse model through interleukin-10. Stem Cell Res Ther 2021; 12: 388.*
25. *Mohamed SA, Shalaby S, Brakta S, Elam L, Elsharoud A, Al-Hendy A. Umbilical cord blood mesenchymal stem cells as an infertility treatment for chemotherapy induced premature ovarian insufficiency. Biomedicines 2019; 7: 7.*
26. *Song D, Zhong Y, Qian C, Zou Q, Ou J, Shi Y, et al. Human umbilical cord mesenchymal stem cells therapy in cyclophosphamide-induced premature ovarian failure rat model. Biomed Res Int 2016; 2016: 2517514.*
27. *Zhu SF, Hu HB, Xu HY, Fu XF, Peng DX, Su WY, et al. Human umbilical cord mesenchymal stem cell transplantation restores damaged ovaries. J Cell Mol Med 2015; 19: 2108–2117*
28. *Wang Sh, Yu L, Sun M, Mu S, Wang C, Wang D, et al. The therapeutic potential of umbilical cord mesenchymal stem cells in mice premature ovarian failure. Biomed Res Int 2013; 2013: 690491.*

29. *Zhang Ch. The roles of different stem cells in prematüre ovarian failure. Curr Stem Cell Res Ther 2020; 15: 473–481.*
30. *Li J, Mao QX, He JJ, She HQ, Zhang Zh, Yin ChY. Human umbilical cord mesenchymal stem cells improve the reserve function of perimenopausal ovary via a paracrine mechanism. Stem Cell Res Ther 2017; 8: 55.*
31. *Elfayomy AK, Almasry SM, El-Tarhouny SA, Eldomiaty MA. Human umbilical cord blood-mesenchymal stem cells transplantation renovates the ovarian surface epithelium in a rat model of premature ovarian failure: Possible direct and indirect effects. Tissue Cell 2016; 48: 370–382.*
32. *Yang X, Zhang M, Zhang Y, Li W, Yang B. Mesenchymal stem cells derived from wharton jelly of the human umbilical cord ameliorate damage to human endometrial stromal cells. Fertil Steril 2011; 96: 1029–1036*
33. *Cao Y, Sun H, Zhu H, Zhu X, Tang X, Yan G, et al. Allogeneic cell therapy using umbilical cord MSCs on collagen scaffolds for patients with recurrent uterine adhesion: A phase I clinical trial. Stem Cell Res Ther 2018; 9: 192.*
34. *Tian Ch, He J, An Y, Yang Z, Yan D, Pan H, et al. Bone marrow mesenchymal stem cells derived from juvenile macaques reversed ovarian ageing in elderly macaques. Stem Cell Res Ther 2021; 12: 460.*
35. *Besikcioglu HE, Saribas GS, Ozogul C, Tiryaki M, Kilic S, Pinarli FA, et al. Determination of the effects of bone marrow derived mesenchymal stem cells and ovarian stromal stem cells on follicular maturation in cyclophosphamide induced ovarian failure in rats. Taiwan J Obstet Gynecol 2019; 58: 53–59.*
36. *Xu Sh, Chan RWS, Ng EHY, Yeung WSB. Spatial and temporal characterization of endometrial mesenchymal stem-like cells activity during the menstrual cycle. Exp Cell Res 2017; 350: 184–189.*
37. *Meng X, Ichim TE, Zhong J, Rogers A, Yin Z, Jackson J, et al. Endometrial regenerative cells: A novel stem cell population. J Transl Med 2007; 5: 57.*
38. *Zhong Zh, Patel AN, Ichim TE, Riordan NH, Wang H, Min WP, et al. Feasibility investigation of allogeneic endometrial regenerative cells. J Transl Med 2009; 7: 15.*
39. *Zhang S, Li P, Yuan Z, Tan J. Platelet-rich plasma improves therapeutic effects of menstrual blood-derived stromal cells in rat model of intrauterine adhesion. Stem Cell Res Ther 2019; 10: 61.*
40. *Zheng Sh-X, Wang J, Wang X-L, Ali A, Wu L-M, Liu YSh. Feasibility analysis of treating severe intrauterine adhesions by transplanting menstrual blood-derived stem cells. Int J Mol Med 2018; 41: 2201–2212.*
41. *Zhu H, Jiang Y, Pan Y, Shi L, Zhang S. Human menstrual blood-derived stem cells promote the repair of impaired endometrial stromal cells by activating the p38 MAPK and AKT signaling pathways. Reprod Biol 2018; 18: 274–281.*
42. *Yan Zh, Guo F, Yuan Q, Shao Y, Zhang Y, Wang H, et al. Endometrial mesenchymal stem cells isolated from menstrual blood repaired epirubicin-induced damage to human ovarian granulosa cells by inhibiting the expression of Gadd45b in cell cycle pathway. Stem Cell Res Ther 2019; 10: 4.*
43. *Zhang H, Lyden D. Asymmetric-flow field-flow fractionation technology for exomere and small extracellular vesicle separation and characterization. Nat Protoc 2019; 14: 1027–1053.*
44. *Xiong ZH, Wei J, Lu MQ, Jin MY, Geng HL. Protective effect of human umbilical cord mesenchymal stem cell exosomes on preserving the morphology and angiogenesis of placenta in rats with preeclampsia. Biomed Pharmacother 2018; 105: 1240–1247*

45. *Aguado BA, Mulyasasmita W, Su J, Lampe KJ, Heilshorn SC. Improving viability of stem cells during syringe needle flow through the design of hydrogel cell carriers. Tissue Eng Part A 2012; 18: 806–815.*
46. *Na J, Kim GJ. Recent trends in stem cell therapy for premature ovarian insufficiency and its therapeutic potential: A review. J Ovarian Res 2020; 13: 74.*

A SYSTEMATIC REVIEW OF TIKTOK ADDICTION'S IMPACT ON STUDENTS' ACADEMIC ACHIEVEMENT AND ARTIFICIAL INTELLIGENCE BASED MITIGATION STRATEGIES

Amansisa Embabo[1,2], Daniel Alemneh[3], Worku Jimma[1]
[1]Department of Information Science, Jimma University, Ethiopia, [2]Mattu University, Ethiopia, [3]Department of Information Science, University of North Texas, USA
[1,2]ORCID: https://orcid.org/0009-0001-8588-1905

ABSTRACT
Advancement technology, sophisticated algorithms, music feature, hashtags, and engaging contents make TikTok videos attractive and addictive. Although TikTok support product promotion, entertainment, cultural exchange, and social collaboration, its adverse effects on education appear to outweigh these benefits. Students who are problematic TikTok use are at increased risk of frustration, anxiety, depressive symptoms, reduced academic performance, low self-esteem and difficult to disengage from the platform. Even though TikTok's negative impacts on academic achievements and mental health are broadly studied, there is a shortage in AI-based intervention as a mitigation strategy. Thus, the main aim of this systematic review is to explore TikTok addiction's impact on students' academic performance and investigate AI based mitigation strategies. PRISMA guideline was used to visually document the study selection process and included 22 peer reviewed articles based on inclusion exclusion criteria. As well, ROBINS-I tool was used to assess the papers' quality. This review revealed, students who are excessively using TikTok are academically degraded, emotionally disturbed and exposed to mental health problems. Hence, to overcome these challenges, effective preventive and protective interventions such as digital detox, screen time management, AI based application, AI derived Chatbots, critical thinking based curricula and AI-powered early addiction detection tools are needed. In addition to these, increasing students' awareness and integrating media literacy into programs are important. Future research is needed to implement AI-derived tools to control screen time, generate a pop-up alert message and maximize educational targeted contents.
Keywords: Artificial Intelligence, Academic achievement, Mitigation strategies, Students achievement, TikTok, TikTok addiction

EXCHANGE OF GOODS AND KNOWLEDGE IN THE EARLY MEDIEVAL ERA

Ananda Majumdar
Ananda Majumdar - Harvard University
Ananda MAJUMDAR | alumnus | Business | MacEwan University, Edmonton | Human Resources | Research profile
Prof. Dr. Ananda Majumdar (0000-0003-3045-0056) - ORCID
View Scholars Profile
International-Colloquium-Program.pdf
Program Symposium Nicaea 2025
Robin Hood Scholars: IARHS on the Web: 15th Biennial Conference Schedule
2025 Conference Abstracts – The Australian Early Medieval Association
pdf view of the file konferencia DASABEWDI 05.01.26.pdf
New College Conference - 2026 Program
The Wooing group conference speaker, September 25-26, 2026, at the University of Oxford, England
Harvard Graduate School of Education (Professional Education as a Child Development Educator, Certificate in Early Education Leadership (CEEL-Series 1,2,3), online) 2017-2025
*NorQuest College, Alberta Routes Program -present
The Arthurian legend, a collection of tales about King Arthur, his knights, and their quests, has been a central theme in my academic journey. This legend, with its themes of heroism and noble ideals, holds significant cultural and historical importance. It has been a central theme in my exploration of cross-cultural communication, offering a unique perspective on the relationship among myth, culture, and science. This perspective, combined with my academic background, enables me to provide insights into the study of global displacement. The Arthurian legend, with its themes of heroism and noble ideals, can serve as a powerful tool for understanding and addressing the complex issue of global displacement, particularly in relation to the cultural and societal factors that impact gender equality. It also serves as a compelling avenue to investigate how sound influences the artistic and architectural features of the medieval era, symbolizing the shaping of societal norms and values.
*Doctor of Divinity, North Central Theological Seminary, Minneapolis, United States, 2023 - present
The University of Alberta (Bachelor of Education after Degree in Elementary, Faculty of Education, Community Service-Learning Certificate and Certificate in International Learning (CIL) – 2012-2022
My international experiences, particularly in India, have significantly broadened my academic perspective. They have deepened my understanding of global issues, including gender inequality, and connected me with a broader educational network. Importantly, these experiences have given me a unique perspective on the global displacement crisis, particularly regarding the Norman Conquest and its impact on India. This perspective is crucial for understanding and addressing this complex issue. It has prompted me to examine our shared cultural heritage through the lens of the Arthurian legend, a phenomenon that transcends national borders. This collective inquiry can lead to a deeper understanding of shared human experiences, including the diverse interpretations and applications of the Arthurian legend in relation to gender and empowerment issues in India.
Public Affairs, August 1-15, 2022, Online
As an intern at the Digital Museum and Diaspora, Migration, GRFDT, New Delhi, India (April 2021- March 2022, Online), I gained valuable insights into the practical aspects of migration and diaspora issues. This experience, combined with my academic background,

further enriched my understanding of these complex topics and prepared me to contribute meaningfully to the study of global displacement.

During my time as a Book Pecker Fellow at Peace X in India, I was honoured to be named the top fellow in the social sciences department. In this capacity, I researched the cultural significance of the Arthurian legend, particularly in India, a line of inquiry that motivated me to pursue my academic endeavours further. I earned a certificate in computer literacy in Migration Studies from GRFDT, New Delhi, India. This experience as a Book Pecker Fellow at Peace X, India, allowed me to delve deeper into the cultural and societal implications of the Arthurian legend, particularly in the context of global issues such as migration and displacement.

Science department and computer literacy certificate in Migration Studies, GRFDT, New Delhi, India (September 2020- March 2021, Online)

Grant MacEwan University (Diploma in HR Management), 2008-2012

Jadavpur University (Master of Arts in International Relations)

Sikkim Manipal University (Master of Business Administration in HR and Marketing Management)

MBB College, Tripura University (Bachelor of Arts in Political Science)

Antarctic Institute of Canada (Researcher and Writer), Servicing Community Internship Program (SCIP) funded by the Government of Alberta,

Member of Student Panel, Academic Panel, Cambridge University Press,

Academic Member of the Association of Political Theory (ATP), University of Massachusetts

Reviewer of the Asian Journal of Education and Social Studies, *Health Economics, Policy and Law, Cambridge University Press.*

Academic Member of the Memory Studies Association, School of Memory Studies, Indian Institute of Technology (IIT) Madras, Tamil Nādu, India

Editor in Education, Axis Journal, Turkey, Editorial Team | AXIS World – Journal of Applied Cross-disciplinary Insights

*Early Childhood Educator, Brander Garden After School Parents Association – present

Researcher, Project-based Articles, Antarctic Institute of Canada under Riipen

*Professor of Practice in Social Science, QAHE & Kennedy University of Saint Lucia - present

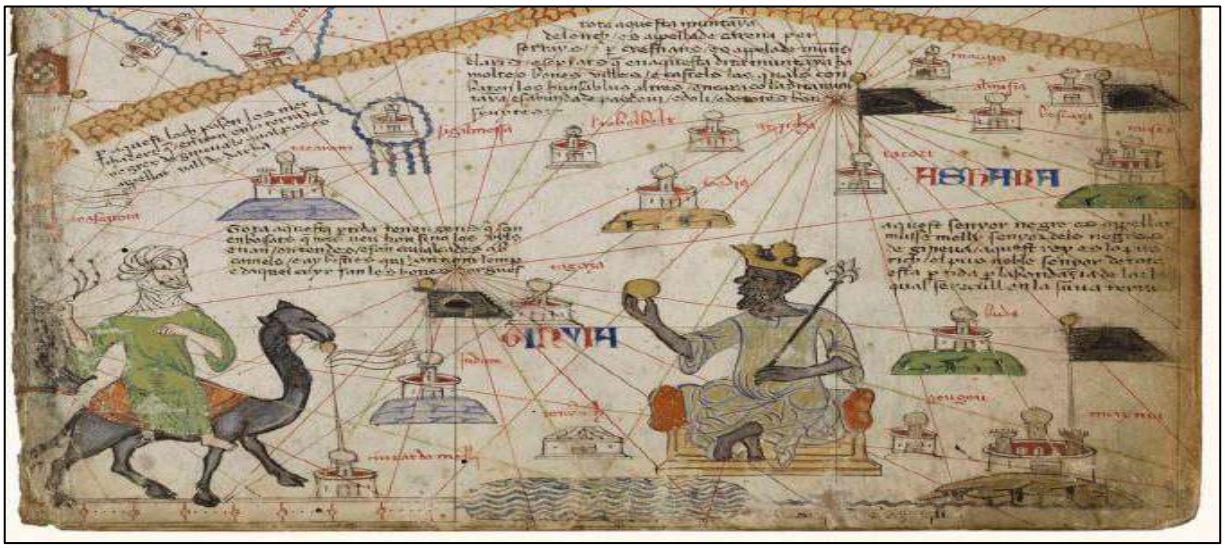

5 Objects That Illuminate the Medieval Exchange Between Africa and Europe – Atlas Obscura | First Night History

Abstract: The early medieval period (500-1000 CE) was marked by active trade and exchange, shaping European and Mediterranean societies. Recent studies overturn the once-prevailing view of economic inactivity, demonstrating robust networks that enabled the exchange of goods and ideas over wide areas (Trade during the Viking Age, 2024). This perspective directly contrasts with the older "Dark Ages" narrative of stagnation and decline. Key historiographical debates, particularly those resulting from the Pirenne Thesis, interrogate the extent to which Rome's fall disrupted economic and cultural connectivity. Current scholarship increasingly identifies significant continuity and transformation during these centuries. Trade routes linked the Byzantine Empire, Islamic caliphates, Western European kingdoms, and Scandinavian lands, facilitating the movement of luxury items—such as silk, spices, precious metals, and glassware—alongside staple commodities like salt, grain, and textiles. Merchants exploited Mediterranean ports, rivers, and overland routes to navigate political divisions and establish markets and fairs as central economic hubs. The Viking expansion extended these networks into the Baltic and North Atlantic, linking them to the Islamic world via the rivers of Russia (The Viking Trade Routes, 2025). Beyond material trade, intellectual exchange persisted. Monasteries preserved and produced classical texts, safeguarding Greco-Roman knowledge while fostering new religious and philosophical currents. The Islamic Golden Age played a crucial role in translating and preserving ancient scientific and philosophical works, gradually influencing Christian Europe, particularly in border regions such as Spain and Sicily (Metlitzki, 1977). Pilgrimage routes, diplomatic missions, and scholarly exchanges facilitated the dissemination of knowledge in medicine, mathematics, astronomy, philosophy, and religion. This interconnected environment of commerce and knowledge exchange laid the foundations for later medieval commerce and the Renaissance. Thus, the early medieval period was characterized by adaptation, innovation, and sustained cultural interaction.
Keywords: Medieval trade networks, Intellectual transmission, Economic exchange.

Introduction: The early medieval era (500–1000 CE) is recognized as an important period marked by active exchange and interaction, not the slow period often described in older studies. This paper argues that the exchange of goods and knowledge was a central force shaping early medieval societies, driving economic development, social transformation, and cultural innovation across Europe, the Mediterranean, and neighbouring regions. Rather than being a time of isolation or stagnation, I contend that the early medieval era was characterized by robust networks that fostered both material and intellectual vitality, laying the groundwork for subsequent medieval and Renaissance advancements. To support this claim, this paper studies the interconnected networks of trade and knowledge sharing that influenced societies across Europe, the Mediterranean, and beyond during this period. By reviewing the evidence for economic and cognitive exchange, this study aims to update traditional accounts and demonstrate the key role these interactions played in shaping medieval civilization. As a result of new perspectives, scholars now see that the so-called "Dark Ages" were actually a time of significant change and innovation. (Phillips, 1998) Building on this, recent research shows strong trade routes that carried luxury goods such as silk, spices, glassware, and precious metals, as well as basic items like salt, grain, and textiles. (Trade during the Viking Age, 2026) These trades were not just for the wealthy; they reached city markets and rural areas, affecting the daily lives of many people. Trade routes connected the Byzantine Empire, Islamic caliphates, Western European kingdoms, and Scandinavian lands, crossing land, rivers, and seas. Moreover, the Vikings further expanded these networks, linking the Baltic and North Atlantic worlds with Islamic regions via the rivers of Russia and the Caspian Sea. (Daniel, 2025)
Alongside goods, knowledge sharing was very important in the early medieval world. For example, monasteries in Western Europe kept classical texts. They created new religious and

philosophical works, while learning centers in the Islamic world translated and built on ancient Greek and Roman science, math, and philosophy. (Monasticism in Western Medieval Europe, 1999) This mixing of ideas, especially in border regions such as Spain and Sicily, established the foundation for later advances in medicine, astronomy, and other fields. (Chinnici, 2018) Pilgrimage routes, diplomatic missions, and scholarly exchanges helped spread ideas, stimulating creativity and new ways of thinking. By highlighting these exchanges, this study challenges old views of isolation and decline and shows how the trade of goods and knowledge was key to the strength and change of early medieval societies. By examining both economic and intellectual exchanges, this paper offers a clearer understanding of the period. It spotlights its role as a forerunner of the commercial and cultural growth of the later Middle Ages and the Renaissance. It also explains why studying early medieval exchange is important and what new insights it offers into medieval history.

Literature Review: Many historians now say the early medieval era was not isolated or stagnant. Instead, people traded goods and exchanged knowledge across Europe, the Mediterranean, and other regions. (Khatun, 2025) Recent research shows that trade was strong and wide-reaching. (Viking trade with the Middle East dates back to the year 775, researchers find, 2021) Goods like silk, spices, glassware, and precious metals travelled along trade routes, as did salt, grain, and textiles. These goods were not only for the rich. They reached city markets and small villages, helping many people. In this context, trade routes linked places like the Byzantine Empire, Islamic caliphates, Western European kingdoms, and Scandinavian lands. The Vikings added new routes that reached the Baltic and even the Islamic world via rivers in Russia. (The Viking Trade Routes, 2025) At the same time, knowledge moved with people. Monks in Western Europe saved old books and wrote new ones. They helped keep ideas from ancient Greece and Rome alive. Meanwhile, in the Islamic world, scholars translated important works and made discoveries in science, math, and philosophy. Some of this knowledge moved into Europe, especially through Spain and Sicily. (Abraham bar Hiyya, n.d.) Further facilitating the spread of knowledge, pilgrims, traders, and diplomats contributed to the movement of ideas. Because of these exchanges, people learned new things and improved their lives. Importantly, the literature shows that not only rich or powerful people were involved. Ordinary merchants, travellers, and even simple villagers played a part in spreading goods and ideas. (Trade during the Viking Age, 2024) Markets and fairs became places for meeting, trading, and learning. Despite these areas of agreement, there is ongoing scholarly debate about the extent and impact of such exchanges, as well as their continuity with previous eras. Some historians, influenced by the Pirenne Thesis, argue that the early medieval period witnessed a sharp break in Mediterranean connectivity after the fall of Rome, with trade routes fragmenting amid political and religious divisions. By contrast, others contend that although there were disruptions, significant connections persisted or were even reconfigured, especially through the activities of the Vikings and Islamic traders. Disagreement also exists over how widely knowledge was transmitted beyond elite circles, with some researchers claiming that most exchanges benefited only narrow segments of society. In contrast, others highlight the role of everyday actors in spreading both goods and ideas. Debates continue about the reliability and representativeness of archaeological and written evidence, with differing views on how much we can generalize from available sources. Nevertheless, research now sees the early medieval period as a time of change, connection, and growth. These exchanges helped prepare Europe for later changes in the Middle Ages and the Renaissance. (Biermann & Jankowiak, 2021)

Methodology: This study used a retrospective approach to examine the exchange of goods and knowledge in the early medieval period (500-1000 CE). Historical sources, including archaeological findings, written records, and previous research articles, were reviewed to gather

information. Data were collected by searching academic repositories and archives for relevant sources describing trade routes, types of goods traded, and ways knowledge was shared across regions. The study focused on key areas connected by trade, including the Byzantine Empire, Islamic caliphates, Western European kingdoms, and Scandinavian lands. Primary sources included translated documents, merchant records, travel accounts, and monastic writings. Secondary sources included books and articles written by modern historians. All sources were critically evaluated for validity and relevance. The research process followed definite steps: identifying key trade networks, listing the goods and knowledge exchanged, and mapping connections between regions.

Only sources from reputable academic publishers or recognized historical archives were used. It should be acknowledged that there are limitations and potential biases within the sources used for this study. The survival of written records is uneven, with certain regions and social groups better documented than others. Many primary sources have been filtered through translation and interpretation, which may introduce errors or alter meaning. Archaeological evidence is often fragmentary and open to multiple interpretations. In addition, records from the early medieval era were typically produced by elite or literate groups, possibly underrepresenting the experiences of ordinary people. These challenges were addressed by comparing multiple types of evidence and using a critical approach, but some gaps or uncertainties in the data remain. No personal data were collected, and no human participants were involved, so ethical approval was not required. All archival documents and literature were properly cited to honour intellectual property rights. This method ensured that findings could be verified and the study could be replicated by following the same steps and using the same types of sources. No results or discussions are included in this section. The focus remains on describing what was done and how it was done to enable clear replication of the research process.

Results and Findings: The study found that the early medieval era (500–1000 CE) saw broad and active exchange of both goods and knowledge across Europe, the Mediterranean, and beyond. Trade networks connected key regions, including the Byzantine Empire, Islamic caliphates, Western European kingdoms, and Scandinavian lands. Archaeological records and written documents indicate that a variety of goods were moved along these routes. Luxury items, including silk, spices, glassware, and precious metals, appeared in many trading centers. At the same time, essential goods such as salt, grain, and textiles were common in both urban and rural areas, indicating that trade affected all levels of society, not just the wealthy. The research showed that the movement of goods was not limited to elite merchants. Ordinary traders, local markets, and seasonal fairs played major roles in distributing products. For example, the great fair of St. Denis, near Paris, in the ninth century, became a vital market, drawing merchants from across Europe and serving as a hub for both local and long-distance trade. Evidence from merchant records and travel accounts confirmed that goods changed hands many times, passing through city ports, river hubs, and overland caravan routes. The Vikings extended trade networks into the Baltic and North Atlantic regions and even reached Islamic regions via Russian river systems. One concrete case involved Viking traders bringing Islamic silver dirhams, found in Viking hoards in Sweden, which attests to the direct movement of goods from distant lands. These routes enabled a steady flow of goods, helping towns and cities grow.

The study also found strong evidence of knowledge exchange. Monasteries in Western Europe preserved old manuscripts and produced new religious and philosophical works. Written records showed that monks copied and shared books, spreading literacy and learning to new regions. A notable instance is the translation of works by Galen and Aristotle into Arabic at Baghdad's House of Wisdom during the ninth century, which were later brought into Christian Europe through Toledo translations. In the Islamic world, scholars translated and studied Greek

and Roman works, thereby advancing science, mathematics, and philosophy. Some of this knowledge entered Europe, especially through Spain and Sicily, as evidenced by translated texts and reports from travellers and diplomats. Pilgrims, traders, and envoys all helped spread ideas and goods.

The research found that people shared medical practices, farming skills, and new technologies across areas. This sharing was clear in the adoption of new crops, improvements in building methods, and the spread of scientific tools such as the quadrant. For instance, the introduction of new crops, such as rice and citrus fruits, into southern Europe via Islamic Spain highlights how the exchange of practical knowledge changed daily life. The results also showed that markets and fairs were centers for both trade and learning, where people exchanged news and practical advice as well as products. The evidence showed that exchange continued during times of conflict, although the routes sometimes changed—merchants adapted by finding new paths or working with local rulers. Knowledge sharing also continued, often through religious or diplomatic missions. Overall, the findings showed that the early medieval era was not a time of isolation or decline. Instead, it was an interval marked by connection, adaptation, and growth. The trade of goods and knowledge contributed to economic development, urban growth, and cultural change, establishing the foundation for later progress in the Middle Ages and the Renaissance. These results show the importance of viewing the early medieval world as a dynamic system formed by many interactions among regions and cultures.

Discussion: The early medieval era was a time when people began to connect more than before. Even though travel was slow and sometimes dangerous, merchants and travellers moved from place to place. They carried various goods, including salt, spices, silk, and silver. These items weren't simply for rich people. Many ordinary people also used goods that came from faraway lands. Trade routes are linked to many parts of Europe, Asia, and North Africa. Some of these routes went over land, while others followed rivers or crossed the sea. For example, the Silk Road brought silk and other luxury goods from the East to Europe. (About the Silk Roads, n.d.) The Mediterranean Sea was also very important for trade. Traders from the Byzantine Empire, Islamic lands, and Western Europe met in busy ports. These ports were full of ships, people, and products from many places. Markets and fairs were common in towns and cities. People came to buy and sell things, but also to meet others and share news. Sometimes, traders had to pay taxes or follow rules set by local rulers. But trade kept growing because people wanted new things and better ways of life. This movement of goods helped towns and cities become richer and more important. Knowledge also travelled along with goods. When people met in markets or travelled together, they narrated stories, ideas, and skills. Monasteries played a major role in preserving and sharing knowledge. Monks copied old books and taught people how to read and write. They kept many important texts from ancient Greece and Rome. In the Islamic world, scholars worked to translate and improve works from other cultures. They studied math, science, and philosophy. Many discoveries were made, and some of this knowledge reached Europe through Spain and Sicily. (Norman–Arab–Byzantine culture, n.d.) This helped people in Europe learn new things about medicine, astronomy, and other subjects. Pilgrims, traders, and diplomats all helped carry knowledge from one place to another. Even simple travellers brought news and ideas to new towns. This sharing of knowledge helped people solve problems and build better tools and buildings. The trade of goods and knowledge changed life in the early medieval era. People began using things from other places and learning new ways to do things. This made life more interesting and sometimes easier. Towns grew bigger, and more people lived in cities. Different groups met and learned from one another, even if they did not always agree. Trade and learning did not stop, even during wars or other troubles. Merchants found new paths, and people kept trying to improve their lives. Over time, these exchanges helped Europe move toward the later Middle Ages and the Renaissance, when even more changes

happened. The early medieval era was not solely a time of darkness but also one of linkage and growth.

Conclusion: This research finds that the early medieval era is best understood as a period of significant connection and metamorphosis rather than one of isolation and decline. The active exchange of goods and knowledge shaped economic, social, and cultural developments across Europe, the Mediterranean, and neighbouring regions. The findings show that trade networks not only brought luxury and staple goods to different communities but also encouraged urban growth and the emergence of thriving markets. At the same time, the movement of knowledge through monastic, scholarly, and governmental channels fostered the spread of literacy, science, and new technologies. (Gauci, 2024, pp. 1-20) These results matter because they challenge outdated accounts and help readers appreciate the early medieval era as a dynamic foundation for later historical change. Other studies also find that the early medieval era is not as closed or backward as once thought. This study aligns with new research showing that trade and ideas travel far and affect many people. The evidence aligns with the work of modern historians who argue that shared goods and knowledge help drive change. (Kumar, 2025, pp. 1-10) This study adds more by showing that ordinary people, not just rulers or rich traders, take part in these exchanges. This gives a clearer picture of how different groups connect and find new chances. The consequences of this research are significant for readers interested in medieval history, economic development, and the roots of cultural innovation. Considering the early medieval period as a time of linkage and adaptation fosters a subtler understanding of how modern Europe developed. It also stresses the importance of cross-cultural interaction and how the movement of goods and ideas can drive social progress. The study shows that historical change is often the result of many small, everyday exchanges as much as large-scale events or elite decisions. The first purpose of this study was to investigate the extent and impact of exchange in the early medieval period, and the conclusion directly tackles this aim. By documenting the reach and significance of both economic and scholarly exchange, the study shows that these processes were essential to the robustness and growth of early medieval societies. The findings uphold the idea that the roots of later medieval and Renaissance advancements lie in this era of widespread connectivity and innovation. However, this study has some limitations. The analysis relies on available written records and archaeological findings, which may not fully capture the range of exchanges that occurred, especially among groups that left few traces. Some regions are better documented than others, which could affect the balance of evidence. The retrospective method also depends on the accuracy of earlier translations and analyses, which brings potential bias. Despite these limitations, meticulous selection and evaluation of sources help strengthen the reliability of the results. Future progress in this field should focus on integrating new archaeological discoveries and digital mapping tools to uncover less-visible exchange networks and amplify the voices of underrepresented groups. More interdisciplinary research, combining history, archaeology, and the natural sciences, will deepen our comprehension of the early medieval world. Building on these recommendations, several specific questions can serve to guide future research. For instance, how did trade and knowledge exchange operate in less-studied regions such as Central and Eastern Europe, the peripheral zones of the Islamic world, and sub-Saharan Africa during the early medieval period? What were the roles of women, minority groups, or itinerant merchants in facilitating the flow of goods and information? Comparative studies examining different types of exchange (for example, between urban and rural settings, or across different religious and linguistic boundaries) could also yield new insights. Another promising area involves the application of emerging scientific techniques, such as residue analysis or paleogenomics, to better trace the origins of goods and migratory patterns of peoples. Additionally, investigating the impacts of environmental shifts, such as climate fluctuations, on the connectivity of these networks could

reveal further dynamics shaping early medieval societies. Advancing our understanding in these areas will not only fill important gaps in the field but also provide a more comprehensive picture of how interconnected and adaptable the early medieval world truly was. By refining their methods and broadening their sources, historians can build a more complete and encompassing picture of this period. The research finds that the early medieval era is a key stage in the long history of connection, adaptation, and growth. Its importance lies in showing how ordinary people and daily exchanges drove historical change, preparing the way for later developments in Europe and beyond. Understanding this period as an era of transformation and interaction offers important lessons towards interpreting cultural and economic change throughout history.

References:

(2024). *Trade during the Viking Age*. Wikipedia. https://en.wikipedia.org/wiki/Trade_during_the_Viking_Age

(2025). *The Viking Trade Routes*. Norse Vikings. https://www.norsevk.com/2025/09/the-viking-trade-routes.html

Metlitzki, D. (1977). *The Matter of Araby in Medieval England*. Yale University Press. https://en.wikipedia.org/wiki/The_Matter_of_Araby_in_Medieval_England

Phillips, J. R. (1998). *Classical discoveries and Dark Age transformations*. The Medieval Expansion of Europe. https://doi.org/10.1093/acprof:oso/9780198207405.001.0001

(2026). *Trade during the Viking Age*. Wikipedia. https://en.wikipedia.org/wiki/Trade_during_the_Viking_Age

Daniel. (2025). *Viking Trade Routes that Connected Europe to the Islamic World*. Vikingr. https://vikingr.org/stories/trade-routes

(1999). *Monasticism in Western Medieval Europe*. Metropolitan Museum of Art. https://www.metmuseum.org/es/essays/monasticism-in-western-medieval-europe

Chinnici, I. (2018). *Astronomy and correlated sciences in the Arabic Sicily*. The European Physical Journal Plus 133. https://doi.org/10.1140/epjp/i2018-12179-6

Khatun, T. (2025). *Global Trade in the Early Medieval World: The Movement of Wealth, Spice and Medicine, 700–1100*. Routledge. https://www.routledge.com/Global-Trade-in-the-Early-Medieval-World-The-Movement-of-Wealth-Spice-and-Medicine-700-1100/Khatun/p/book/9781032971001

(December 26, 2021). *Viking trade with the Middle East dates back to the year 775, researchers find*. Medievalists.net. https://www.medievalists.net/2021/12/viking-trade-middle-east/

(2025). *The Viking Trade Routes*. Norse Vikings. https://www.norsevk.com/2025/09/the-viking-trade-routes.html

(n.d.). *Abraham bar Hiyya*. Wikipedia. https://en.wikipedia.org/wiki/Abraham_bar_Hiyya

(2024). *Trade during the Viking Age*. Wikipedia. https://en.wikipedia.org/wiki/Trade_during_the_Viking_Age

Biermann, F. & Jankowiak, M. (2021). *The Archaeology of Slavery in Early Medieval Northern Europe: The Invisible Commodity*. Springer Cham. https://link.springer.com/book/10.1007/978-3-030-73291-2

(n.d.). *About the Silk Roads*. UNESCO. https://www.unesco.org/en/silk-roads/about-silk-roads

(n.d.). *Norman–Arab–Byzantine culture*. Wikipedia. https://en.wikipedia.org/wiki/Norman%E2%80%93Arab%E2%80%93Byzantine_culture

Gauci, L. (2024). *The cycle of monasticism: understanding the nature of medieval economic and political innovation*. Politics and Religion 12(1), pp. 1-20. https://doi.org/10.1017/S1755048323000190

Kumar, S. (2025). *Trade Routes and Cultural Exchange: The Economic Networks of The Medieval Islamic World*. Kavya Setu 5(1), pp. 1-10. https://doi.org/10.5281/zenodo.1234567

PLANNING MICROWAVE ABLATION FOR RENAL TUMORS: THE ROLE OF DIELECTRIC PROPERTIES AND PERFUSION

Anita Todorović[1] and Marija Radmilović-Radjenović[2]
[1]Faculty of Physical Chemistry, University of Belgrade, Studentski trg 12-16, Belgrade, Serbia
[2]Institute of Physics, University of Belgrade, Pregrevica 118, 11080 Belgrade, Serbia

Microwave ablation (MWA) represents a minimally invasive therapeutic approach for treating renal tumors, whose efficacy critically depends on the dielectric properties of treated tissue and its physiological characterization. This study analyzes the influence of relative permittivity, effective conductivity, and blood perfusion on the formation of the ablation zone during microwave treatment. Numerical modeling was performed by varying dielectric parameters of malignant and healthy renal tissues across the frequency range of 900–2450 MHz, while accounting for temperature dependence of these properties and the heat sink effect induced by perfusion. Results demonstrate that differences in dielectric contrast between tumor and healthy tissue, combined with perfusion rate, significantly affect the spatial distribution of thermal energy and the final size of the ablation zone. This work provides a foundation for personalized MWA treatment planning for renal tumors, where optimal ablation parameters—frequency, power, and duration—can be determined based on tissue characterization to maximize tumor destruction selectivity while minimizing damage to surrounding healthy tissue.
Keywords: microwave ablation, kidney, renal tumor, dielectric properties, perfusion, numerical modeling.

ECONOMIC CHARACTERISTICS OF THE REGIONS OF KYRGYZSTAN AND WAYS TO ENHANCE THEIR INVESTMENT POTENTIAL

Satybaldy Omurzakov [1]
Asel Pazylova[2]

Abstract

The economic characteristics of regions play a crucial role in shaping their investment potential and determining the overall trajectory of national economic development. In the context of the Kyrgyz Republic, significant regional disparities persist in terms of economic structure, resource endowment, infrastructure development, and investment attractiveness. This article analyzes the key economic features of Kyrgyzstan's regions and explores ways to enhance their investment potential in order to promote balanced and sustainable regional development.

The study is based on official statistical data from the National Statistical Committee of the Kyrgyz Republic, as well as analytical reports and databases of the United Nations Conference on Trade and Development (UNCTAD). Using statistical, comparative, and analytical methods, the article examines regional differences in gross regional product, sectoral specialization, employment structure, and investment inflows, with a particular focus on foreign direct investment (FDI). The analysis reveals that investment activity is unevenly distributed across regions, with a high concentration in a limited number of economically developed areas, while less-developed regions face constraints related to infrastructure deficits, limited diversification, lower productivity, and higher investment risks.

The article argues that enhancing regional investment potential requires a differentiated and integrated policy approach that takes into account the specific economic characteristics of each region. Key directions for improvement include the development of regional infrastructure, support for priority sectors based on local comparative advantages, strengthening institutional capacity at the regional level, and improving coordination between national and regional investment policies. Special attention is given to the promotion of sustainable and "green" investments, as well as the expansion of public–private partnerships as effective tools for mobilizing long-term capital.

The findings of the study contribute to the academic discourse on regional economics and investment policy in transition economies. The proposed recommendations may be useful for policymakers, researchers, and international development partners seeking to enhance the investment potential of Kyrgyzstan's regions and ensure inclusive and sustainable economic growth.

Keywords: regional economic characteristics, investment potential, foreign direct investment, regional development, sustainable investment, sustainable economic development.

[1] Doctor of Economic Sciences, Professor, Full Member (Academician) of the Regional Academy of Management (RAM), International University named after K.Sh. Toktomamatov (Kyrgyzstan)

[2] Lecturer, Osh Technological University, Department of Economics and Finance (Kyrgyzstan), https://orcid.org/0009-0004-8711-4613

ÖLÜM, FENOMEN VE SINIR: FENOMENOLOJİK YÖNTEMİN UYGULANABİLİRLİĞİ ÜZERİNE BİR İNCELEME
DEATH, PHENOMENON, AND BOUNDARY: AN EXAMINATION ON THE APPLICABILITY OF THE PHENOMENOLOGICAL METHOD

Doç. Dr. Ayhan AKSAKALLI
Bayburt Üniversitesi, Sağlık Hizmetleri Meslek Yüksekokulu, Tıbbi Hizmetler ve Teknikler Bölümü, Merkez, Bayburt.
ORCID NO: 0000-0001-6281-5828

ÖZET
Bu makale, ölüm problemini fenomenolojik yöntem çerçevesinde yeniden değerlendirir ve ölümün fenomenolojik analiz için yalnızca zor bir nesne değil, yöntemsel bir sınır durumu oluşturduğunu savunur. Çalışma, fenomenolojiyi dışsal bir eleştiri nesnesi olarak değil, kendi kavramsal ölçütleri içinde sınanan içkin bir analiz yöntemi olarak ele alır. Fenomenolojik yöntemin deneyim, veriliş ve yönelimsellik yapıları aracılığıyla anlamın nasıl kurulduğunu açıklama iddiası, ölüm problemi bağlamında yapısal olarak sınanır. Yürütülen analiz, ölümün doğrudan veriliş, reflektif geri dönüş ve anlatısal içkinlik gibi fenomenal belirlenim koşullarını karşılamadığını gösterir. Bu nedenle ölüm etrafında ortaya çıkan korku, beklenti ve kayıp gibi yaşantılar fenomenolojik olarak çözümlenebilir olsa da ölümün kendisi fenomenolojik bir nesne statüsü kazanmaz. Makale, özellikle "benim ölümüm" ifadesinin fenomenolojik açıdan tutarsız olduğunu ve bu ifadenin ancak sonluluk ufku düzeyinde yeniden formüle edilebileceğini ileri sürer. Bu çözümleme, fenomenolojinin ölüm karşısında kuramsal olarak çöktüğünü değil, metodolojik kapsamını ve uygulanabilirlik koşullarını yeniden belirlemek zorunda kaldığını ortaya koyar. Sonuç olarak çalışma, ölümün fenomenolojisinin, fenomenolojik yöntemin sınır bilincine dönüştüğünü ve bu sınırın yöntemsel bir eksiklik değil, kavramsal tutarlılığın bir göstergesi olduğunu temellendirir.
Anahtar kelimeler: Deneyim, Fenomenoloji, Metodolojik sınır, Ölüm, Öznellik

ABSTRACT
This article reconsiders the problem of death within the framework of phenomenological method and argues that death constitutes not merely a difficult object of phenomenological analysis but a methodological limit situation. Rather than approaching phenomenology as an object of external critique, the study adopts an immanent analytical perspective that tests the method according to its own conceptual criteria. The phenomenological claim to account for the constitution of meaning through experience, givenness, and intentionality is examined in relation to death. The analysis demonstrates that death fails to meet the conditions of phenomenal determination, such as direct givenness, reflective return, and narrative immanence. While experiences related to death—such as fear, anticipation, and loss—can be phenomenologically analyzed, death itself does not attain the status of a phenomenological object. In particular, the article argues that the expression "my death" is phenomenologically incoherent and can only be reformulated at the level of the horizon of finitude. The article concludes that the phenomenology of death ultimately reveals the limits of phenomenological method, and that this limit should be understood not as a methodological deficiency but as an expression of conceptual rigor.
Keywords: Death, Experience, Methodological Limit, Phenomenology, Subjectivity

GİRİŞ

Ölüm, felsefenin en eski temalarından biri olmasına rağmen, düşünce tarihinde hiçbir zaman tüketilememiş bir problem olarak varlığını sürdürmüştür. Bunun nedeni, ölümün yalnızca biyolojik bir olay, etik bir mesele ya da ontolojik bir kategori olmaması; aynı zamanda deneyimin, anlamın ve öznel varoluşun sınırına işaret eden yapısal bir eşik oluşturmasıdır. Modern bilim ölümü organizmanın işlevsel sona erişi olarak tanımlar ve ölçülebilir göstergeler üzerinden belirler. Tıp, ölümün zamanını saptamaya; biyoloji ise ölümün süreçlerini açıklamaya çalışır. Ancak bu açıklamalar, ölümün ne olduğuna dair nesnel bilgi üretse de ölümün özne için ne ifade ettiğini açıklamakta yetersiz kalır. Ölümün dışsal betimi ile yaşamsal anlamı arasında kapanmayan bir mesafe vardır. Bu mesafe, ölümün salt ampirik bir olgu değil, anlam ufkunu belirleyen bir sınır durumu olduğunu gösterir.

Benzer biçimde etik tartışmalar, ölümle ilişkili karar, sorumluluk ve değer meselelerini odağa alır: iyi ölüm, onurlu ölüm, ötanazi ve yaşam sonu tercihleri gibi konular normatif çerçevede ele alınır. Bu tartışmalar yaşamsal önem taşısa da ölümün fenomenal statüsünü değil, ona yönelik tutumları düzenler. Ontolojik yaklaşımlar ise ölümü varlığın yapısal bir boyutu olarak kavrar; özellikle varoluşçu düşüncede ölüm, insan varoluşunun sonluluğunu açığa çıkaran kurucu bir imkân olarak yorumlanır (Heidegger, 1962). Bununla birlikte, bu çerçevede bile ölüm çoğu zaman doğrudan deneyimlenen bir olaydan ziyade, varoluşun ufkunu belirleyen bir sınır kategorisi olarak kalır. Tüm bu yaklaşımlar ölüm hakkında konuşur; ancak ölümün özneye nasıl — ya da olup olmadığı ölçüde — göründüğü sorusunu açıkta bırakır. Bu nedenle ölüm problemi, bilgi eksikliğinden değil, deneyim statüsündeki belirsizlikten ötürü felsefi karakterini korur.

Tam da bu noktada fenomenoloji güçlü bir aday olarak ortaya çıkar. Fenomenoloji, anlamı soyut sistemlerde değil, deneyimin kendisinde temellendirme iddiasıyla gelişmiştir. Bilincin yönelimselliği, veriliş kipleri ve görünürlük yapıları üzerine yoğunlaşan fenomenolojik yöntem, bir şeyin ne olduğundan çok, nasıl göründüğünü ve deneyimde nasıl kurulduğunu sorar (Husserl, 1982). Bu yaklaşım, anlamın kökenini öznel deneyimin yapılarında arar ve felsefi açıklamayı yaşantısal temele geri döndürmeyi amaçlar. Algı, zaman bilinci, bedensellik, başkalık ve dünya deneyimi üzerine yapılan fenomenolojik çözümlemeler, deneyimin yalnızca içerik değil, yapı bakımından da incelenebileceğini göstermiştir (Merleau-Ponty, 2012; Zahavi, 2003). Bu bağlamda fenomenoloji, yalnızca görünen nesneleri değil, görünmenin kendisini de analiz konusu haline getirir.

Bu genişletilmiş deneyim anlayışı, ölümün de fenomenolojik olarak incelenebileceği yönünde güçlü bir beklenti doğurur. Nitekim fenomenolojik gelenek içinde ölüm, özellikle zamansallık, sonluluk ve varoluş analizi bağlamında merkezi bir rol oynamıştır. Ölüm, varoluşun en uç imkânı, öznel zamanın ufku ve otantik yaşamın kurucu gerilimi olarak yorumlanmıştır (Heidegger, 1962). Başkasının ölümü ise yas ve kayıp deneyimleri üzerinden başkalık ve etik ilişki bağlamında ele alınmıştır (Levinas, 1969). Ölüm bilinci, kaygı ve sonluluk deneyimine ilişkin analizler, ölümün fenomenolojik düşüncede zaten belirli bir yer edindiğini düşündürür. Ancak bu görünürlük yakından incelendiğinde kırılgan bir yapı sergiler; çünkü fenomenolojinin temel gücü olan deneyim analizi, ölüm söz konusu olduğunda kendi sınırına yaklaşır.

Fenomenolojik incelemenin asgari koşulu, bir fenomenin bir özneye belirli bir veriliş kipinde sunulmasıdır. Görünürlük, yönelimsellik ve zamansal süreklilik, fenomenal statünün temel bileşenleri arasında yer alır (Husserl, 1991). Bir şeyin fenomen olabilmesi için yalnızca yaşanması değil, yaşantı içinde ayırt edilebilir ve betimlenebilir olması gerekir. Oysa ölüm, tam da bu koşulları askıya alan bir olay olarak belirir. Ölüm gerçekleştiğinde deneyim sona erer; deneyimin sona ermesiyle birlikte fenomenal veriliş imkânı da ortadan kalkar. Bu nedenle ölüm, deneyim içinde verilen bir içerik değil, deneyimin kesintisi olarak ortaya çıkar. Deneyimin felsefesi olma iddiasındaki fenomenoloji için bu durum yapısal bir gerilim üretir.

Bu çerçevede fenomenoloji, ölüm problemini ele almak için ilk bakışta son derece güçlü bir yöntem olarak görünür. Anlamı deneyimin yapılarında temellendirme iddiası, ölümü metafizik bir varsayım ya da dışsal bir olay olmaktan çıkararak öznel görünürlük koşulları içinde yeniden düşünme imkânı sunar. Ancak fenomenolojik gelenek içinde yürütülen tartışmalar yakından incelendiğinde, fenomenolojinin ölüm karşısında kurucu gücünden çok yöntemsel sınırını açığa çıkardığı görülür. Çünkü fenomenolojik çözümleme her durumda deneyimin veriliş koşullarına dayanır; ölüm ise bu koşulların askıya alındığı noktayı temsil eder. Deneyimin sona ermesi, deneyim temelli bir yöntemin nesnesi haline gelemez. Bu nedenle ölüm problemi, fenomenolojinin yalnızca ele almakta zorlandığı bir konu değil, onun hangi koşullar altında işleyebildiğini ve nerede durmak zorunda kaldığını görünür kılan yapısal bir sınır durumu olarak belirir.

FENOMENOLOJİK YÖNTEM VE METODOLOJİK SINIR ANALİZİ

Bu çalışma, ölüm problemini fenomenolojik yöntem çerçevesinde ele alırken, asıl olarak fenomenolojinin kendi uygulama koşullarını ve sınırlarını açığa çıkarmayı amaçlar. Ölüm, burada fenomenolojik çözümlemenin doğrudan nesnesi olarak değil, fenomenolojik belirlenimin hangi noktada işlemez hale geldiğini görünür kılan yöntemsel bir eşik olarak konumlandırılır. Bu doğrultuda çalışma, fenomenolojiyi dışarıdan yargılayan bir eleştiri modeli benimsemez; tersine, onu kendi kavramsal ölçütleri içinde sınayan içkin bir analiz stratejisi izler.

Bu yaklaşım, tarihsel ya da doksografik bir fenomenoloji sunmayı değil, fenomenolojik yöntemin yapısal işleyişini ölüm problemi üzerinden test etmeyi hedefler. Analizde fenomenolojik kavram seti — deneyim, veriliş, yönelimsellik, özne, zamansallık ve anlam kurulum yapıları — sistematik biçimde devreye sokulur. Amaç, ölümün bu yapısal ölçütler bakımından fenomen statüsü kazanıp kazanamayacağını sınamak ve fenomenal belirlenimin asgari koşullarını görünür kılmaktır. Bu çerçevede yönelimsel veriliş, zamansal süreklilik, tematikleştirilebilirlik ve öznel ufuk içinde ayırt edilebilirlik temel ölçütler olarak esas alınır (Husserl, 1982; Husserl, 1991).

Çalışma, kapsamlı bir literatür dökümü sunmayı amaçlamaz; tarihsel panorama yerine kavramsal yoğunlaşma tercih edilir. Literatür referansları, tartışmanın düğüm noktalarında yöntemsel işlevleri bakımından stratejik olarak kullanılır (Derrida, 1993; Marion, 2002; Henry, 1973). Bu bağlamda ölüm fenomenolojisi kurma yönündeki girişimler, alternatif teorik pozisyonlar olarak değil, fenomenolojik yöntemin sınırlarını test eden denemeler olarak değerlendirilir.

Bu yöntemsel çerçevede yürütülen analiz, fenomenolojinin kuramsal olarak çöküşünü değil, kapsama alanının nerede sonlandığını ortaya koyar. Ölüm problemi, yöntem için istisnai bir zorluk değil, fenomenolojik çözümlemenin hangi koşullarda mümkün olduğunu gösteren yapısal bir sınır göstergesi olarak ele alınır.

Fenomenolojik Analiz

Bu bölümde ölüm problemi, fenomenolojik yöntemin yapısal ölçütleri temel alınarak, kavramsal ve deneyimsel veriliş koşulları bakımından sınayıcı bir analize tabi tutulacaktır. Amaç, ölümün fenomenolojik çözümlemeye elverişli bir nesne olup olmadığını göstermek değil; fenomenolojik belirlenimin asgari koşulları — yönelimsellik, veriliş, zamansal süreklilik ve öznel ufuk içinde ayırt edilebilirlik — bakımından ölümün fenomen statüsü kazanıp kazanamayacağını sistematik olarak test etmektir.

Bu doğrultuda analiz, ölüm etrafında ortaya çıkan korku, beklenti ya da kayıp gibi yaşantıları doğrudan çözümleme nesnesi haline getirmekten bilinçli olarak kaçınır; asıl olarak ölümün kendisinin, fenomenolojik betimlemenin yapısal koşullarına direnç gösterip göstermediğini sorunsallaştırır. Böylece inceleme, fenomenolojik yöntemin olağan uygulama alanını genişletmeyi değil, bu alanın sınırlarının nerede belirdiğini görünür kılmayı hedefler.

İzleyen alt bölümlerde önce fenomenolojik deneyimin yapısal koşulları ortaya konacak, ardından ölümün bu koşullarla kurduğu gerilim adım adım incelenecektir. Bu sayede ölüm problemi, fenomenolojik kurulumun uygulanabilirliği açısından istisnai bir örnek olarak değil, yöntemin sınırını açığa çıkaran yapısal bir test alanı olarak ele alınacaktır.

Fenomenolojik Deneyimin Yapısal Koşulları

Fenomenolojik analiz, en genel düzeyde, şeylerin bilinçte nasıl verildiğini ve deneyimde nasıl kurulduğunu araştırır. Bu yaklaşımın ayırt edici yönü, var olanı nesnel açıklama modellerine indirgemek yerine, görünürlük kiplerini ve veriliş yapılarını çözümlemesidir. Fenomenoloji için belirleyici olan, bir şeyin ne olduğu değil, nasıl göründüğüdür. Bu nedenle fenomen kavramı yalnızca duyusal algıya indirgenemez; anlamlı veriliş, yönelimsellik ve bilinç ilişkisi içinde ortaya çıkan her türlü görünüşü kapsar (Husserl, 1982). Fenomen, bir nesnenin çıplak varlığı değil, özneye belirli bir tarzda verilmiş olmasıdır. Veriliş, bu anlamda fenomenal statünün asli koşulunu oluşturur.

Bu bağlamda fenomenolojik düşüncede "veriliş" (givenness) kavramı merkezi bir rol oynar. Bir fenomenin fenomen olarak belirlenebilmesi için, bir bilinç alanında açılması, ayırt edilebilir bir yapı içinde görünmesi ve yönelimsel bir ilişki içinde yakalanabilir olması gerekir (Marion, 2002). Görünürlük burada yalnızca optik bir metafor değildir; anlamın açılması, ayırt edilebilir hale gelmesi ve bilinç tarafından yönelimsel olarak kavranmasıdır. Fenomen kendisini doğrudan ya da dolaylı biçimde sunabilir; ancak her durumda belirli bir sunulma kipine sahiptir. Fenomenolojik yöntemin amacı, bu sunulma kiplerini askıya alma (epoché) ve indirgeme yoluyla betimleyerek görünür kılmaktır (Husserl, 1982).

Bu çerçevede deneyim, edilgin bir alım süreci değil, yönelimsel bir yapıdır. Bilinç her zaman bir şeye yöneliktir; boş, içeriksiz ya da nesnesiz bir bilinçten söz etmek fenomenolojik bakımdan mümkün değildir. Yönelimsellik (intentionality), bilincin temel yapısını oluşturur ve her deneyim edimi bu yapı içinde işler (Sokolowski, 2000). Algı, imgelem, anımsama, beklenti ve yargı gibi farklı bilinç kipleri, farklı yönelimsellik tarzları sergiler; ancak tümü bir şeyin bilinci olmaları bakımından ortak bir yapıyı paylaşır. Bu durum, fenomenin özneye indirgenmesi anlamına gelmez; fakat fenomenal görünüşün özne olmaksızın kurulamayacağını gösterir. Fenomen, özneye bağımlı değildir, ancak öznesiz de verili değildir.

Deneyimin özneyle olan bu yapısal bağı, fenomenolojiyi radikal bir öznelcilik konumuna yerleştirmez; aksine, öznelliği anlamın açıldığı yer olarak yeniden tanımlar. Transendental fenomenoloji, özneyi psikolojik bir varlık olarak değil, deneyimin mümkünlük koşullarının taşıyıcısı olarak kavrar (Husserl, 1982; Zahavi, 2003). Bu nedenle fenomenolojik özne, bireysel özelliklerden arındırılmış, yönelimsel yapılar düzeyinde düşünülen bir bilinç odağıdır. Fenomenin fenomen olarak belirlenmesi, bu yönelimsel yapı içinde gerçekleşir. Dolayısıyla fenomenal alan, özne ile görünen arasındaki ilişkisel düzlemde kurulur.

Fenomenolojik deneyimin yapısı yönelimsellikle sınırlı değildir; aynı zamanda zamansal bir örgütlenmeye sahiptir. Deneyim, kesintisiz bir "şimdi" dizisi olarak değil, içsel zaman bilincinin karmaşık yapısı içinde işler. Husserl'in içsel zaman bilinci analizleri, deneyimin izlenim (primal impression), retansiyon (tutulum) ve protansiyon (beklenti) olmak üzere üçlü bir zamansal yapı içinde kurulduğunu gösterir (Husserl, 1991). Her yaşantı anı, yalnızca mevcut içeriği değil, az önce olanın izini ve henüz gelmemiş olanın ufkunu da içerir. Bu yapı, deneyimin sürekliliğini mümkün kılar. Bilinç yalnızca anlık kesitlerden oluşsaydı, deneyim bütünlüğü kurulamazdı.

Zamansal süreklilik, fenomenal belirlenimin zorunlu koşullarından biridir. Bir fenomenin ayırt edilebilir olması için yalnızca görünmesi değil, zamansal bir yayılım içinde tanınabilir olması gerekir. Bir melodiyi melodi yapan şey, tek tek notalar değil, notalar arasındaki zamansal ilişkidir. Benzer biçimde bir nesne, tek bir bakışta değil, ardışık perspektiflerin sentezi içinde deneyimlenir (Merleau-Ponty, 2012). Bu sentez, bilincin zamansal yapısı sayesinde

mümkündür. Deneyim bu nedenle yalnızca yönelimsel değil, aynı zamanda sentetik bir yapı sergiler.

Bedensellik de deneyimin yapısal koşulları arasında merkezi bir yer tutar. Fenomenolojik gelenek, bedeni yalnızca deneyimin nesnesi olarak değil, deneyimin taşıyıcısı ve açılma zemini olarak düşünür. Yaşayan beden (lived body), dünyaya yönelimin sıfır noktasıdır; algının ve eylemin önkoşuludur (Merleau-Ponty, 2012). Dünya ile kurulan ilişki, bedensel yerleşiklik içinde gerçekleşir. Algı, soyut bir bilinç işlemi değil, bedensel konumlanışa bağlı bir açılmadır. Bu nedenle fenomenal alan, yalnızca bilinçte değil, beden–dünya ilişkisi içinde kurulur.

Fenomenolojik analiz, deneyimin aktif ve pasif boyutlarını da ayırt eder. Anlamın kurulumu yalnızca bilinçli yargılar yoluyla değil, ön-yansıtımsal sentetik süreçler aracılığıyla da gerçekleşir. Pasif sentezler, deneyimin arka plan örgütlenmesini sağlar ve birçok fenomenal yapı, açık dikkat olmaksızın da kurulabilir (Husserl, 2001). Bu durum, fenomenal verilişin her zaman tematik bilinç gerektirmediğini, ancak yine de bilinç ufkuna ait olduğunu gösterir. Fenomen, dikkat düzeyi değişse bile bilinç alanının dışında kalmaz.

Tüm bu çözümlemeler, bir şeyin fenomen olarak belirlenebilmesi için belirli asgari koşulların karşılanması gerektiğini ortaya koyar. Bir fenomen, yönelimsel bir bilinç ilişkisi içinde verilmiş olmalı; zamansal süreklilik içinde ayırt edilebilir olmalı; sentetik olarak birleştirilebilir ve ilkesel olarak betimlenebilir olmalıdır. Fenomenolojik betimleme, deneyimin geri dönüşlü yapısına dayanır: yaşantı, en azından ilkesel olarak, yeniden hatırlanabilir, yeniden yönelinebilir ve anlamca çözümlenebilir olmalıdır (Sokolowski, 2000; Zahavi, 2003).

Bu geri dönüş imkânı, fenomenal statünün çoğu zaman örtük kalan ancak kritik bir koşulunu oluşturur. Bir deneyimin fenomenolojik analize konu olabilmesi için, o deneyime reflektif olarak geri dönülebilmesi gerekir. Bu geri dönüş, yalnızca belleksel bir işlem değil, yapısal bir yeniden yönelimdir. Fenomenoloji, yaşantıyı donmuş bir nesneye dönüştürmez; fakat ona yeniden yönelerek yapısal özelliklerini açığa çıkarır. Dolayısıyla fenomen, yalnızca yaşanan değil, yeniden yönelinebilir olandır.

Sonuç olarak fenomenolojik deneyim; yönelimsellik, veriliş, zamansal süreklilik, bedensel yerleşiklik ve geri dönüşlü betimlenebilirlik gibi bir dizi yapısal koşula dayanır. Bu koşullar, fenomenal alanın sınırlarını belirler. Her şey fenomen değildir; fenomen olabilmek için belirli veriliş ve deneyim şartlarının karşılanması gerekir. Bu yapısal çerçeve, yalnızca fenomenolojik yöntemin temelini oluşturmakla kalmaz, aynı zamanda onun sınırlarının nerede belirdiğini de gösterir. Bir sonraki adımda ölüm problemi bu koşullar ışığında ele alındığında, ölümün bu yapısal şartlarla neden yalnızca bir gerilim değil, ilkesel bir uyumsuzluk ilişkisi içine girdiği daha açık hale gelecektir.

Ölüm ve Deneyimin Fenomenolojik Paradoksu

Fenomenolojik yöntemin temel varsayımı, anlamlı olanın deneyim ufku içinde verildiği ve felsefi çözümlemenin bu veriliş yapılarını betimleyerek ilerleyebileceğidir. Ancak ölüm söz konusu olduğunda bu varsayım doğrudan bir güçlükle karşılaşır. Çünkü ölüm, deneyim içinde beliren bir içerik değil, deneyimin sona erişi olarak tanımlanır. Bu noktada kaçınılmaz bir soru ortaya çıkar: deneyimin felsefesi, deneyimin yokluğunu nasıl konu edinebilir? Ölümün fenomenolojik statüsü tam da bu nedenle paradoksaldır: ölüm, bilinç için en radikal sınırı temsil eder; fakat bu sınır, bilinç içinde doğrudan verili değildir.

Fenomenolojik açıdan deneyim, yalnızca yaşantı içeriğinden ibaret değildir; yönelimsel ve zamansal olarak örgütlenmiş bir bilinç alanıdır. Bir fenomenin fenomen olarak belirlenebilmesi için, bir özneye belirli bir veriliş kipinde açılması gerekir. Oysa ölüm, gerçekleştiği anda, bu açılma alanını ortadan kaldırır. Ölüm deneyimlenirse, artık deneyimleyen bir özne yoktur; özne varsa, ölüm henüz gerçekleşmemiştir. Bu yapısal karşıtlık, ölümün doğrudan deneyim nesnesi olamayacağını gösterir. Deneyim ile ölüm arasındaki ilişki bu nedenle içeriksel değil, sınır belirleyici bir ilişkidir.

Bu güçlük klasik fenomenolojik çerçevede de açık biçimde fark edilmiştir. Varoluşsal analiz içinde ölüm, çoğu zaman yaşanan bir olay olarak değil, varoluşun en uç imkânı olarak tanımlanır (Heidegger, 1962). Ölüm, "gerçekleştiğinde artık orada olunmayan" bir imkândır. Bu nedenle fenomenolojik analiz ölüm deneyimini değil, ölüme-doğru-varoluşu konu edinir. Ölümün kendisi deneyimin nesnesi haline gelmez; yalnızca ona yönelmiş varoluşsal tutumlar çözümlenebilir. Bu yaklaşım güçlüdür, ancak problemi çözmekten çok yer değiştirir: analiz edilen şey ölüm değil, ölüme yönelmiş bilinç kipidir.

Fenomenolojik bakımdan ölüm, deneyimin içerdiği bir veri değil, deneyimin kesintiye uğradığı eştir. İçsel zaman bilinci çözümlemeleri, deneyimin yapısal olarak süreklilik gerektirdiğini ve her yaşantının retansiyon–protansiyon ufku içinde belirdiğini gösterir (Husserl, 1991). Her yaşantı anı, geçmişin izini ve geleceğin ufkunu içerir. Ölüm ise bu zamansal akışı radikal biçimde durdurur. Bu nedenle ölüm, deneyimin içsel zaman yapısı içinde konumlandırılamaz; çünkü bu yapının işlemez hale gelmesidir. Ölüm, zamansal bilinç içinde yer alan bir içerik değil, zamansal bilincin sonudur. Bu açıdan ölüm, fenomenolojik zaman analizlerinin de sınırında yer alır.

Ölümün doğrudan deneyimlenemez oluşu, onun fenomenolojik çözümlemeden tümüyle dışlanması gerektiği anlamına gelmez; ancak ancak dolaylı biçimlerde ele alınabileceğini gösterir. Fenomenolojik literatürde ölüm çoğunlukla dolaylı fenomenallik biçimleri üzerinden incelenir. Başkasının ölümü, yas deneyimi, kayıp duygusu, ölüm korkusu ve ölüm beklentisi bu dolaylı alanın başlıca örnekleridir. Bu yaşantılar kuşkusuz fenomenaldir: betimlenebilir, ayırt edilebilir ve bilinçte yönelimsel olarak verilirler. Ancak bu fenomenlerin hiçbiri ölümün kendisi değildir; onlar, ölüm etrafında örgütlenen yaşantılardır.

Başkasının ölümü, fenomenolojik olarak en güçlü ölüm deneyimi gibi görünebilir. Ölenin bedeni, yokluğu ve ilişkisel kopuş deneyimde verilir. Yas, eksiklik ve geri dönülmezlik duygusu, başkasının ölümüyle birlikte ortaya çıkar. Levinas, başkasının ölümüyle karşılaşmayı etik ilişkinin radikal bir sınırı olarak yorumlar ve ölümün burada başkalığın mutlaklığıyla kesiştiğini savunur (Levinas, 1969). Ancak burada da deneyimlenen şey ölümün kendisi değil, başkasının artık-olmaması ve bunun özne üzerindeki etkisidir. Ölüm bu bağlamda da doğrudan fenomen değil, ilişkisel bir kopuş olarak görünür.

Benzer biçimde ölüm korkusu ve ölüm kaygısı da sıklıkla ölüm deneyimiyle karıştırılır. Oysa korku ve kaygı, yönelimsel bilinç halleridir; belirli bir şeye yönelmiş duygulanımsal yaşantılardır (Ratcliffe, 2008). Ölüm korkusu, ölümün kendisine değil, ölüm olasılığına yöneliktir. Kaygı ise varoluşun kırılganlığına ilişkin bir duyarlılık halidir. Bu yaşantılar fenomenolojik açıdan zengindir; ancak nesneleri ölümün gerçekleşmesi değil, ölümün mümkünlüğüdür. Burada fenomenal olan ölüm değil, olasılıktır. Dolayısıyla bu analizler ölümün fenomenolojisini değil, ölüm-ufkunun fenomenolojisini sunar.

Fenomenolojik yöntem bu noktada karakteristik bir strateji izler: doğrudan verilemeyeni, dolaylı veriliş kipleri üzerinden düşünür. Fenomenoloji, görünmeyeni görünür olan aracılığıyla analiz etmeye yönelir; bu nedenle ufuk yapıları, ima edilen anlamlar ve örtük yönelimler merkezi önem taşır (Sokolowski, 2000). Ancak ölüm söz konusu olduğunda bu strateji belirli bir eşiğe kadar işler. Dolaylı veriliş kipleri çoğaltıldıkça, analiz edilen şey ölümün kendisinden giderek uzaklaşır ve ölüm, fenomenolojik çözümlemede sürekli ertelenen bir referans noktasına dönüşür.

Bu erteleme rastlantısal değil, yapısaldır. Fenomenoloji yalnızca verili olanla çalışabilir; verili olmayanı ise ancak verili olanın sınırında ima edebilir. Derrida'nın sınır ve aporia analizleri, ölüm bağlamında bu yapısal ertelemenin kaçınılmazlığını açıkça ortaya koyar: ölüm, deneyim ufkunda düşünülebilir, ancak asla o ufuk içinde verili olamaz (Derrida, 1993). Ölüm üzerine düşünce, bu nedenle her zaman bir gecikme ve yer değiştirme içerir. Ölüm, düşüncede yaklaşılan fakat deneyimde yakalanamayan bir sınır olarak kalır.

Bu nedenle fenomenolojik analiz ölüm karşısında iki yönlü bir hareket sergiler: ölümü düşünce alanına dahil eder, fakat deneyim alanı içinde konumlandıramaz. Ölüm ya varoluşsal bir yönelim olarak yeniden tanımlanır ya da başkasının ölümü ve yas gibi dolaylı fenomenler üzerinden ele alınır. Her iki durumda da ölüm, doğrudan fenomen olmaktan çıkar. Bu durum fenomenolojinin başarısızlığı değil, yapısal karakterinin bir sonucudur; ancak yine de metodolojik bir sorun üretir. Eğer bir yöntem yalnızca deneyimde verilenle çalışıyorsa ve ölüm deneyimde verilmiyorsa, ölüm bu yöntem içinde nasıl temellendirilebilir?

Tam da bu noktada temel gerilim açığa çıkar. Ölüm, fenomenolojik yöntemin kavramsal araçlarıyla düşünülür hale gelir; fakat aynı araçlar, ölümün fenomenal statüsünü sürekli askıya alır. Ölüm fenomenolojinin konusu olur, ancak hiçbir zaman tam anlamıyla fenomeni olamaz. Bu gerilim yalnızca tematik değil, metodolojiktir. Sorun, ölümün zor bir nesne olması değil, fenomenal nesne olma koşullarını ilkesel olarak karşılamamasıdır.

Dolayısıyla ölüm ile deneyim arasındaki fenomenolojik ilişki, içeriksel değil, sınır belirleyici bir ilişkidir. Ölüm, deneyimin içinde görünen bir şey değil, deneyimin mümkünlük alanını dıştan çerçeveleyen bir sınırdır. Fenomenoloji bu sınırı gösterebilir, ona yaklaşabilir ve onun etrafında örgütlenen yaşantıları betimleyebilir; ancak onu doğrudan verili bir fenomen olarak kuramaz. Bu durum fenomenolojik yöntemin terk edilmesini gerektirmez; fakat iddia alanının yeniden düşünülmesini zorunlu kılar. Ölüm, fenomenolojinin açıklayamadığı bir istisna değil, açıklama gücünün nerede durmak zorunda olduğunu gösteren yapısal bir test alanıdır.

"Benim Ölümüm" İfadesinin Fenomenolojik İmkânsızlığı

"Benim ölümüm" ifadesi gündelik dilde açık ve anlaşılır görünür. Her öznenin kaçınılmaz bir sonla karşılaşacağı düşüncesi, bu ifadeye sezgisel bir doğruluk kazandırır. Ancak fenomenolojik çözümleme açısından bu ifade, ilk bakışta göründüğünden çok daha sorunlu bir yapıya sahiptir. Çünkü burada "ben", "ölüm" ve sahiplik bildiren iyelik bağı, tek bir deneyim iddiası içinde birleştirilir. Bu birleşimin fenomenolojik olarak tutarlı olup olmadığı sorgulandığında, ifadenin dayandığı varsayımların çözülmeye başladığı görülür. "Benim ölümüm" demek, ölümü bir biçimde özneye ait bir yaşantı ya da en azından özneyle ilişkili bir fenomen olarak düşünmeyi gerektirir. Oysa fenomenolojik ölçütler açısından bu tür bir sahiplenme yapısı temellendirilebilir değildir.

Bir yaşantının "benim" olarak adlandırılabilmesi için en az üç koşulun karşılanması gerekir: yönelimsel olarak yaşanmış olması, öznel süreklilik içinde yer alması ve ilkesel olarak reflektif geri dönüşe açık olması. Deneyim, fenomenolojik anlamda sahiplenilebilir bir yapıysa, özne o yaşantıya yeniden yönelebilir, onu hatırlayabilir, betimleyebilir ya da en azından bilinç akışı içinde konumlandırabilir (Zahavi, 2005). Sahiplik burada hukuki ya da dışsal bir aidiyet değil, yaşantısal içkinliktir. Bir acı, bir algı ya da bir korku "benim"dir; çünkü bilinç akışı içinde yaşanır ve bu akışın parçası olarak tanınabilir. Ölüm ise bu sahiplenme modeline uymaz. Çünkü ölüm, yaşantı akışının bir içeriği değil, bu akışın sona ermesidir.

"Benim ölümüm" ifadesi yalnızca kaçınılmaz bir sona işaret etmez; aynı zamanda bu sonun özne tarafından bir şekilde yaşanabilir olduğu varsayımını da örtük biçimde içerir. Dil, burada ölümü, öznenin başına gelen ve onun deneyim ufkunda yer alan bir olay olarak kurar. Oysa fenomenolojik ölçütler açısından bir olayın özneye ait sayılabilmesi, onun yaşantısal alanda ayırt edilebilir bir fark yaratmasına, bilinç yönelimi içinde yakalanabilir olmasına ve deneyim akışında belirgin bir kırılma olarak konumlanmasına bağlıdır. Ölüm ise bu tür bir yaşantısal kırılma değildir; çünkü kırılmayı yaşayacak olan yapıyı ortadan kaldırır. Burada sorun, ölümün ani ya da erişilmez olması değil, yaşantısal belirlenim koşullarını ilkesel olarak askıya almasıdır. Ölüm gerçekleştiğinde kaybolan şey belirli içerikler değil, içeriklerin verilebildiği öznel açılma alanının kendisidir. Bu nedenle ölüm, deneyim repertuarına ait uç bir örnek değil, deneyim mantığının dış sınırıdır. Deneyimin kendi yokluğunu deneyim konusu haline getirmesi yapısal olarak mümkün değildir. Nitekim yaşam fenomenolojisi çizgisinde geliştirilen

analizlerde de vurgulandığı üzere, deneyim kategorileri yalnızca yaşantısal tezahür alanında işler; bu alanın mutlak çöküşü, aynı kategorilerle betimlenemez (Henry, 1973).

İfade ayrıca geriye dönük anlatılabilirlik varsayımını da içerir. Deneyimlerimizi "benim yaşadığım" olarak adlandırabilmemizin önemli bir nedeni, onları anlatabilmemiz, hatırlayabilmemiz ve anlatı bütünlüğü içine yerleştirebilmemizdir. Anlatılabilirlik, fenomenal sahipliğin ikincil fakat güçlü bir göstergesidir. Ricoeur'ün anlatı kimliği çözümlemeleri, öznel sürekliliğin büyük ölçüde anlatısal kurulum yoluyla sağlandığını ortaya koyar (Ricoeur, 1988). Yaşantılar anlatı içinde birbirine bağlanır ve böylece "benim hayatım" dediğimiz bütünlük kurulur. Ölüm ise bu anlatısal bütünlüğün dış sınırında yer alır. Anlatının içinden anlatılamaz; yalnızca başkaları tarafından anlatılabilir. Öznenin kendi ölümünü anlatması mantıksal olarak imkânsızdır. Bu nedenle "benim ölümüm" ifadesi, anlatısal sahiplenme ölçütünü de karşılamaz. Burada ortaya çıkan sorun yalnızca dilsel değildir; özne yapısına ilişkindir. Fenomenolojik gelenekte özne, deneyim alanının taşıyıcısı olarak düşünülür. Bu özne, psikolojik bireyden farklı olarak, yönelimsel yaşamın merkezi olan deneyim odağıdır (Steinbock, 1995). Her fenomen bu odak noktasına göre belirlenir. Ölüm gerçekleştiğinde ise bu odak noktası artık mevcut değildir. Ölüm, öznenin belirli bir deneyim yaşaması değil, deneyim öznesinin ortadan kalkmasıdır. Dolayısıyla burada özneye yüklenebilecek bir yaşantıdan söz edilemez.

Bu durum, "öznesiz deneyim mümkün müdür?" sorusunu gündeme getirir. Bayılma, derin uyku ya da anestezi gibi bazı sınır deneyimleri bilinç kesintisi içerir; ancak fenomenolojik olarak yine de deneyim alanına aittir, çünkü öncesi ve sonrası vardır ve özne tarafından dolaylı biçimde sahiplenilebilir. Bu tür durumlarda kesinti, deneyim akışı içinde yer alan geçici bir boşluk olarak belirir. Ölüm ise bu tür bir kesinti değildir; akışın yeniden başlamadığı bir kopuştur. Bu nedenle bilinç kesintisi örnekleri ölüm için model oluşturamaz (Thompson, 2007). Öznenin yokluğu problemi burada keskinleşir. Eğer fenomenal statü, bir özneye verili olmayı gerektiriyorsa, öznenin bulunmadığı durumda fenomenden söz edilemez. Ölüm, fenomenolojik anlamda özne-konumunun iptalidir. Bu iptal, belirli içeriklerin kaybı değil, içeriklerin verilebildiği yapının çökmesidir. Marion'un doyurulmuş fenomen analizlerinde bile, fenomenin aşırılığı özneyi zorlar ama ortadan kaldırmaz (Marion, 2002). Ölüm ise özneyi aşırı yüklemez; onu tümüyle ortadan kaldırır. Bu nedenle ölüm, fenomenolojik genişletmelerle bile kapsanamayacak bir sınır oluşturur.

Bazı fenomenolojik ve varoluşçu yaklaşımlar, "benim ölümüm" ifadesindeki güçlüğü doğrudan çözmek yerine, onun kipliğini değiştirerek aşmaya yönelir. Bu yorum hattında ölüm, yaşanacak bir deneyim olarak değil, varoluşun kendini yönelttiği nihai ufuk olarak düşünülür. Ölüm burada deneyim nesnesi değil, varoluşsal yönelimin sınır koşuludur. Öznenin karşılaşacağı bir olaydan çok, öznenin yaşamını yapılandıran sonluluk ufku söz konusudur (Heidegger, 1962). Ancak bu yeniden formülasyonun çözümleyici gücü kadar dönüştürücü bir bedeli de vardır. İnceleme konusu artık ölümün kendisi değil, ölüme-doğru-yapılan yönelimdir. Başka bir deyişle sorun yer değiştirir: "benim ölümüm" ifadesinin fenomenal iddiası sessizce geri çekilir ve yerini "benim sonluluğum" ya da "ölümlülüğüm" kavramlarına bırakır. Bu kaydırma fenomenolojik tutarlılığı korur, ancak başlangıçtaki sahiplenme iddiasını da askıya alır. İfade kurtarılmaz; yeniden yazılır. Kazanılan şey metodolojik tutarlılık, kaybedilen şey ise ölümün özneye ait bir deneyim olabileceği iddiasıdır.

Dolayısıyla fenomenolojik çözümleme şu sonuca götürür: "benim ölümüm" ifadesi, sahiplenilebilir deneyim modeli üzerine kurulu olduğu ölçüde tutarsızdır. Ölüm, öznenin yaşayabileceği bir yaşantı değil, öznel yaşantının imkânsızlaşmasıdır. Bu nedenle ölüm, fenomenal bir içerik olarak değil, fenomenal alanın sınır olayı olarak anlaşılmalıdır. Burada söz konusu olan ölümün reddi değil, fenomenolojik statüsünün yeniden belirlenmesidir.

Bu sonuç fenomenoloji açısından yıkıcı değil, açıklayıcıdır. Çünkü fenomenolojik yöntem, her şeyi fenomen haline getirme iddiasında değildir; veriliş koşullarını analiz eder. Ölüm, bu koşulların işlemediği noktayı görünür kılar. "Benim ölümüm" ifadesinin çözülmesi, ölümün

önemsizliğini değil, fenomenal sahiplik modelinin sınırını açığa çıkarır. Tam da bu noktada makalenin temel tezi bütün açıklığıyla belirginleşir: ölüm, fenomenolojinin açıklayamadığı bir istisna değil, fenomenolojinin nerede durmak zorunda olduğunu gösteren yapısal bir eştir.

Fenomenolojinin Ölümü: Metodolojik Bir Kırılma

Fenomenoloji, kuruluşundan itibaren kendisini verili olanın felsefesi olarak tanımlamıştır. Bu yönüyle fenomenolojik yöntem, varlık hakkında spekülatif önermeler üretmekten çok, görünmenin kiplerini çözümlemeyi amaçlar. Fenomenolojik betimleme, şeylerin bilinçte nasıl açıldığını, hangi yapısal koşullar altında anlam kazandığını ve yönelimsel ilişkiler içinde nasıl kurulduğunu araştırır. Bu yaklaşım, felsefi açıklamayı deneyim alanına bağlayarak güçlü bir metodolojik disiplin oluşturur. Ancak her yöntem gibi fenomenoloji de yalnızca bir açma gücüne değil, aynı zamanda bir kapanma sınırına sahiptir. Ölüm problemi, bu sınırın en keskin biçimde görünür olduğu noktayı oluşturur. Çünkü ölüm, fenomenolojik yöntemin temel işlem koşullarını sistematik biçimde askıya alır.

Fenomenolojik çözümlemede belirleyici olan, bir şeyin salt varlığı değil, fenomen statüsünü hangi koşullar altında kazandığıdır. Fenomen olmak, ontolojik olarak mevcut olmaktan farklı bir belirlenimdir; yöntemsel olarak tanınabilir, ayırt edilebilir ve yönelimsel çözümlemeye açık olmayı gerektirir. Fenomen, yalnızca olan değil, fenomenolojik ayrıştırmaya direnç göstermeden açılabilendir. Ölüm bu ölçütler çerçevesinde ele alındığında, karşılaşılan güçlük yalnızca erişim zorluğu değildir. Sorun, ölümün fenomenolojik tayin sürecine hiçbir düzeyde dahil edilememesidir. Ölüm hakkında temsiller kurulabilir, beklentiler üretilebilir ve duygulanımsal tepkiler çözümlenebilir; ancak bu işlemlerin her biri ölümün kendisine değil, ona yönelen bilinç yapılarının analizine karşılık gelir. Yöntemin yakalayabildiği şey ölüm değil, ölüm çevresinde kurulan anlam halkasıdır. Bu nedenle ölüm, fenomenolojik sınıflandırmada örtük ya da sınırda bir fenomen olarak değil, fenomen statüsü atamasının ilkesel olarak dışında kalan bir olay olarak belirir. Burada karşılaşılan engel ampirik değil, kategoriktir: ölüm, fenomenolojik belirleme işleminin uygulama alanına girmez (Bernet, Kern, & Marbach, 1993).

Fenomenolojik çözümlemenin ayırt edici yönlerinden biri, yaşantıyı yalnızca yaşanan bir akış olarak değil, tematik olarak ele alınabilir bir yapı haline getirebilmesidir. Bu, basit bir içe bakış değil, deneyimle kurulan ikinci-düzey bir konumlanmadır; bilinç, kendi edimlerini çözümleme nesnesi haline getirebilir. Fenomenolojik yöntem tam da bu tematikleştirme yeteneğine dayanır. Bir yaşantının fenomenolojik incelemeye açık olması, onun yalnızca yaşanmış değil, analitik olarak tutulabilir olması anlamına gelir. Ölüm bu noktada yöntemsel bir kopuş yaratır. Çünkü ölüm, tematikleştirilebilir bir yaşantı alanı sunmaz; analiz edilebilir bir içerik değil, analiz imkânının kesintisidir. Ölüm üzerine kavramsal düşünüm üretilebilir; ancak fenomenolojik doğrulama zemini kurulamaz. Sorun, deneyimin eksik hatırlanması değil, fenomenolojik ikinci-düzey konumun artık tesis edilememesidir. Olay fenomenolojisi bağlamında da vurgulandığı üzere, bir olayın fenomenal anlam kazanması, öznel ufukta iz ve dönüşüm bırakmasına bağlıdır; ölüm ise dönüşüm değil, ufkun kapanmasıdır (Romano, 2009).

Fenomenolojik belirlenimin bir diğer boyutu, yaşantıların anlatısal olarak eklemlenebilmesidir. Deneyimler yalnızca yaşanmaz; birbirine bağlanır, anlam çizgileri içinde konumlanır ve bütünlük kazanır. Anlam çoğu zaman anlatısal bağlam içinde belirir. Lacoste'un deneyim ve mutlaklık üzerine analizleri, fenomenal belirlenimin anlatısal yerleştirme ile derinleştiğini gösterir (Lacoste, 2004). Ölüm ise anlatı dizisinin içine yerleştirilemez; yalnızca anlatının sınırı olarak işlev görür. Hiçbir özne kendi ölümünü anlatısal olarak içerden kuramaz. Anlatı bu noktada yapısal olarak üçüncü şahsa geçer. Bu nedenle ölüm, fenomenolojik anlatılaştırmanın da dış sınırında yer alır.

Bu çözümlemeler birlikte ele alındığında ortaya çıkan sonuç açıktır: ölüm, fenomenolojik alan içinde yalnızca problemli bir örnek oluşturmaz; doğrudan doğruya fenomen statüsüne direnir. Buradaki güçlük derecesel değil, kategoriktir. Ölüm, fenomenolojik belirleme araçlarının yetersiz kaldığı bir nesne değil, bu araçların uygulanma koşullarını askıya alan bir sınır

durumudur. Bu noktada fenomenoloji kritik bir tercihle karşı karşıya kalır: ya fenomen kavramını genişleterek erişilemeyeni de kapsayacak biçimde esnetecek ya da kendi belirlenim ölçütlerine sadık kalarak kapsam sınırını kabul edecektir. İlk seçenek açıklama alanını genişletir gibi görünse de kavramsal seçiciliği zayıflatır; ikinci seçenek ise kapsama alanını daraltır, ancak yöntemin ayırt edici kesinliğini korur. Bu nedenle burada geri çekilmek teorik bir kayıp değil, metodolojik tutarlılığın korunmasıdır.

Bu bağlamda "negatif fenomenallik" kavramı yeniden değerlendirilmelidir. Negatif fenomenallik, görünmeyenin fenomenal alan içindeki işlevsel rolünü ifade eder: arka plan, ufuk, çekilme ve gizlenme gibi yapılar fenomenal alanın parçasıdır (Chrétien, 2004). Ancak ölüm bu yapılardan da farklıdır. Gizlenen şey ilkesel olarak açılabilir olandır; geri çekilen ise potansiyel olarak geri dönebilecek olandır. Ölüm ise geri dönüş ufkunu tümüyle ortadan kaldırır. Bu nedenle ölüm, gizli bir fenomen değil, fenomenalliğin çöktüğü noktadır. Burada söz konusu olan bir örtülülük değil, yapısal bir iptaldir.

Fink'in fenomenolojik yöntem üzerine yaptığı ikinci-düzey çözümlemeler, fenomenolojinin kendi kör noktasını düşünme zorunluluğunu vurgular (Fink, 1995). Her kurucu analiz, kendi kurulma koşullarını da sorunsallaştırmak zorundadır. Ölüm, fenomenolojinin tam da böyle bir ikinci-düzey sorgulamaya zorlandığı yerdir. Fenomenoloji burada nesnesini değil, kendi işleyişini problem haline getirir. Ölüm bu anlamda fenomenolojinin konusu olmaktan çok, onun metodolojik sınavıdır.

Bu sınav noktasında yöntem iki yönde ilerleyebilir: ya ölüm dolaylı yapılar üzerinden sürekli ertelenir ya da yöntem kendi kapsama alanını bilinçli biçimde sınırlar. Birinci yol fenomenolojik söylemi genişletir, ancak zayıflatır; ikinci yol söylemi daraltır, fakat güçlendirir. Metodolojik sadakat ikinci yolu gerektirir. Crowell'in fenomenolojik normatiflik analizinde belirttiği gibi, yöntemsel disiplin, açıklama gücünden vazgeçme cesaretini de içerir (Crowell, 2013).

Bu çerçevede "fenomenolojinin ölümü" ifadesi retorik bir abartı değil, metodolojik bir teşhistir. Burada ölen fenomenoloji geleneği değildir; fenomenolojinin sınırsız açıklama iddiasıdır. Ölüm karşısında fenomenoloji, kendi evrensellik iddiasını askıya almak zorunda kalır. Bu askıya alma, yöntemin çöküşü değil, kendi sınırını kabul etmesidir. Yöntem burada geri çekilir — ve bu geri çekilme epistemik bir yenilgi değil, metodolojik bir doğruluktur.

Bu geri çekilme noktasında suskunluk, negatif bir durum değil, uygun bir metodolojik tutum haline gelir. Fenomenolojik betimleme konuşur; sınır durumları karşısında ise susar. Bu suskunluk keyfi değildir; yöntemsel bir zorunluluktur. Deneyim-dışı olanı deneyim diliyle zorla konuşmaya açmak, fenomenolojiyi kendi ilkelerine aykırı davranmaya iter. Oysa burada yapılması gereken, susmanın da bir metodolojik yanıt olabileceğini kabul etmektir.

Sonuç olarak, ölüm analizinin fenomenolojik çerçeve içinde tamamlanamaması, bu çerçevenin yetersizliğini değil, kendi uygulama sınırını açığa çıkardığını gösterir. Ölüm, fenomenolojik kurulumun başarısız olduğu istisnai bir nesne değildir; fenomenolojik kurulumun hangi koşullara bağlı olduğunu görünür kılan yapısal bir eştir. Bu eşik, yöntemin genişletilmesini değil, sınırının tanınmasını gerektirir. Fenomenolojik çözümleme burada kesintiye uğrar; ancak bu kesinti teorik bir çöküş değil, yöntemin kendi belirlenim ölçütlerine sadık kalmasının sonucudur. Fenomenolojik yaklaşımın gücü, her şeyi açıklayabilmesinde değil, hangi noktada açıklama talebini askıya alması gerektiğini gösterebilmesinde yatar. Ölüm karşısında ortaya çıkan bu metodolojik durma hali, bir yetersizlik değil, ilkesel tutarlılığın en açık göstergesidir.

Fenomenolojiden Sonra Ölüm Üzerine Düşünmek

Fenomenolojik çözümlemenin ölüm karşısında bir sınırla karşılaşması, yöntemin terk edilmesini değil, yeniden konumlandırılmasını gerektirir. Burada ortaya çıkan metodolojik durma noktası, fenomenolojinin geçersizliğini değil, kapsama alanının belirlenmesini ifade eder. Bir yöntemin gücü yalnızca açıklayabildiği alanla değil, açıklama talebini nerede ve neden askıya aldığını gösterebilmesiyle de ölçülür. Ölüm problemi bu açıdan fenomenolojiyi

dışarıdan çürüten bir karşı-örnek değil, onu içeriden disipline eden bir sınır işlevidir. Fenomenolojik yaklaşım, deneyimin yapısal analizindeki vazgeçilmezliğini korur; ancak artık her anlam sorusunun fenomenal çözümlemeye indirgenemeyeceği kabul edilmek zorundadır. Bu kabul bir geri çekilme değil, yöntemsel bir berraklıktır.

Fenomenolojiyi sınırlamak, onu değersizleştirmek anlamına gelmez. Aksine, bu sınırlama onun özgül katkısını daha görünür kılar. Deneyim, görünürlük ve yönelimsellik analizleri olmaksızın ölüm üzerine yürütülen düşünce ya metafizik soyutlamaya ya da psikolojik betimlemeye kayma riski taşır. Fenomenoloji bu kaymayı engelleyen disiplinli çerçeveyi sağlar. Ancak ölüm, deneyim yapılarının analizinden türetilebilecek bir içerik değildir. Bu nedenle fenomenoloji burada kurucu değil, sınır gösterici bir rol üstlenir. Onun işlevi ölümü fenomen haline getirmek değil, fenomenleştirmenin nerede durduğunu göstermektir. Bu ayrım yöntemin statüsünü zayıflatmaz; tersine, onu aşırı-genelleştirici felsefi iddialardan korur (Steinbock, 2017).

Ölümün fenomenolojik olarak kurulamaması, onun anlam dışı olduğu anlamına gelmez. Tam tersine, ölüm çoğu zaman anlamın kurulma tarzını belirleyen arka plan koşulu olarak işler. İnsan yaşamı zamansal bütünlüğünü sonluluk ufku sayesinde kazanır. Geleceğin sınırsız olmaması seçimleri belirleyici kılar; geri dönüşsüzlük kararın ağırlığını üretir. Bu nedenle ölüm, deneyimde görünmeyen fakat yaşamın anlam mimarisine yön veren bir sınır referansı olarak işlev görür. Patočka'nın varoluş hareketleri analizinde vurguladığı gibi, insan yaşamının üçüncü hareketi — hakikatle yüzleşme — sonluluk bilinci olmadan kavranamaz (Patočka, 1998). Ölüm burada bir içerik değil, yön verici bir gerilimdir.

Anlamın her zaman pozitif içeriklerden kurulmadığı, sınır ve eksiklik yapıları üzerinden de örgütlendiği hermeneutik gelenekte açıkça gösterilmiştir. Yorum yalnızca verilen üzerine değil, verilemeyen üzerine de kurulur (Gadamer, 2004). Ölüm bu bağlamda yorumun negatif merkezi olarak düşünülebilir: doğrudan söylenemeyen, ancak anlam örgüsünü biçimlendiren bir referans noktası. Yaşam anlatıları çoğu zaman sona göre düzenlenir; bütünlük geriye dönük bakışla kurulur. Ancak bu bütünlüğü mümkün kılan son nokta, anlatının içinden deneyimlenemez. Böylece ölüm, anlamın nesnesi değil, anlamın sınır koşulu haline gelir.

Bu sınır koşulu düşünceyi zorunlu olarak bir suskunluk alanına taşır. Felsefi suskunluk burada bilgisizlikten değil, kategorik uygunsuzluktan doğar. Söylenemeyen her zaman bilinmeyen değildir; kimi zaman yöntemsel olarak söylenmemesi gerekendir. Negatif teoloji geleneğinde geliştirilen dil stratejileri, belirli gerçeklik alanlarının dolaylı ifade ve geri çekilme yoluyla daha doğru biçimde işaret edilebileceğini savunur (Marion, 2001). Benzer bir tutum ölüm düşüncesi için de geçerlidir. Doğrudan betimleme iddiası zayıfladıkça, işaret etme ve sınır çizme dili güç kazanır.

Bu nedenle ölüm üzerine düşünmek, fenomenolojik betimlemeyi sürdürmekten çok, fenomenolojik iddianın kapsamını ayarlamayı gerektirir. Buradaki felsefi görev, boşluğu içerikle doldurmak değil, onu boşluk olarak tanımaktır. Ölüm hakkında aşırı-pozitif söylem üretme eğilimi — onu deneyim, geçiş ya da bilinç hali olarak kurma girişimleri — metodolojik bakımdan yanıltıcıdır. Daha tutarlı olan yaklaşım, ölümün düşünce içindeki konumunu negatif belirlenimle tanımlamaktır: kurucu değil, sınırlandırıcı; içeriksel değil, yapısal.

Sonuç olarak fenomenolojiden "sonra" düşünmek, fenomenolojiye karşı düşünmek değildir. Daha çok, onu kendi uygun yerinde tutarak düşünmektir. Ölüm problemi, fenomenolojik yöntemin yerine geçecek yeni bir yöntem gerektirmez; ancak yöntemler arası hiyerarşi iddialarını zayıflatır. Deneyim analizi vazgeçilmezdir, fakat yeterli değildir. Ölüm, düşünceyi çoğul bir yöntem bilincine zorlayan bir kavramdır. Bu zorlanma teorik bir dağılma değil, felsefi bir olgunlaşmadır.

SONUÇ

Bu çalışma, ölüm problemini fenomenolojik yöntem çerçevesinde düşünmenin hem imkânını hem de sınırını belirginleştirmiştir. Hareket noktası, fenomenolojinin deneyim, yönelimsellik ve görünürlük çözümlemeleri aracılığıyla anlam problemlerini temellendirme gücüdür. Ancak

yürütülen analiz, ölümün fenomenolojik inceleme için yalnızca zor bir örnek oluşturmadığını; doğrudan doğruya fenomenolojik belirlenimin uygulanma koşullarını askıya alan yapısal bir sınır durumu olduğunu göstermiştir. Bu nedenle soru, ölümün nasıl fenomenleştirileceğinden çok, fenomenolojik fenomenleştirmenin nerede durmak zorunda kaldığına yönelmiştir.

Fenomenolojik deneyimin yapısal koşulları — yönelimsellik, zamansal örgütlenme, tematikleştirilebilirlik ve öznel ufuk içinde belirlenebilirlik — bir fenomenin yalnızca varlıkla değil, belirli bir açılma tarzıyla ilişkili olduğunu ortaya koyar. Bu çerçevede ölüm, deneyim alanında yer alan uç bir içerik değil, deneyim alanının işlemesini mümkün kılan yapının kesintiye uğradığı eşik olarak belirir. Ölüm etrafında kurulan korku, beklenti, kayıp ve yas gibi yaşantılar fenomenolojik olarak çözümlenebilir; ancak bu yaşantılar ölümün kendisine değil, ölüme yönelmiş anlam yapılarına karşılık gelir. Ölüm, fenomenolojik çözümlemede doğrudan nesne statüsü kazanmaz; yönelimsel bir ufuk işlevi görür.

"Benim ölümüm" ifadesinin çözümlemesi bu sınırı daha da görünür kılar. Sahiplenilebilirlik, yaşantısal içkinlik ve anlatısal yerleştirilebilirlik ölçütleri dikkate alındığında, bu ifadenin fenomenolojik açıdan tutarlı biçimde temellendirilemediği ortaya çıkar. Ölüm, özneye ait bir yaşantı olarak kurulamaz; çünkü öznel yaşantı alanını mümkün kılan yapıyı ortadan kaldırır. Bu nedenle fenomenolojik bakımdan çözümlenebilir olan ölüm olayı değil, sonluluk ufkudur. Ölüm ile ölümlülük arasındaki ayrım, fenomenolojik tutarlılığın korunması açısından belirleyici hale gelir.

Analiz metodolojik düzeye taşındığında, ölüm problemi fenomenolojinin kapsama alanını sınayan yapısal bir eşik olarak işlev görür. Ölümün fenomen statüsü kazanmaması, yöntemsel bir eksiklik değil, fenomenolojik ölçütlerin tutarlı biçimde uygulanmasının sonucudur. Fenomenolojik yaklaşım, veriliş ve yönelim koşullarına bağlı kaldığı ölçüde ayırt edici gücünü korur. Bu koşulların bulunmadığı yerde yöntemin geri çekilmesi bir zayıflık değil, kavramsal disiplin göstergesidir. Yöntemin değeri, her şeyi açıklamasında değil, hangi türden açıklamaların kendi alanına ait olmadığını belirleyebilmesinde ortaya çıkar.

Bu bağlamda fenomenolojinin "ölümü" ifadesi, kuramsal bir çöküşü değil, yöntemsel mutlaklık iddiasının askıya alınmasını ifade eder. Fenomenoloji geçersiz hale gelmez; ancak evrensel bir açıklama modeli olarak konumlandırılamaz. Ölüm problemi, fenomenolojiyi iptal eden bir karşı-örnek değil, onu kendi uygun yerine yerleştiren bir sınır ölçütü işlevi görür. Fenomenolojik yöntem burada kurucu bir açıklama şeması olmaktan çok, sınır gösterici bir analiz tarzı olarak belirir.

Ölümün fenomenolojik olarak kurulamaması, onun anlam kurucu rolünü ortadan kaldırmaz. Ölüm çoğu durumda anlamın içeriği olarak değil, anlamın sınır koşulu olarak işlev görür. Zamansal bütünlük, kararın geri dönüşsüzlüğü ve yaşam anlatısının örgütlenmesi, sonluluk ufkuyla yapısal bir bağ içindedir. Anlam yalnızca pozitif içeriklerden değil, sınır ve sonluluk referanslarından da kurulur. Bu nedenle ölüm, fenomenal içerik üretmeden de anlam mimarisinde belirleyici bir rol oynar.

Sonuç olarak fenomenolojik düşünme ölüm karşısında sona ermez; fakat kapsam iddiasını yeniden ayarlar. Ölüm problemi, fenomenolojik yönteme dışsal bir itiraz değil, içsel bir ölçüt sunar. Fenomenolojinin asıl kazanımı, her şeyi açıklamak değil, nerede açıklama talebini askıya almak gerektiğini gösterebilmesidir. Bu askıya alma teorik bir geri çekilme değil, yöntemsel olgunluğun en açık göstergesidir.

KAYNAKLAR

Bernet, R., Kern, I., & Marbach, E. (1993). *An introduction to Husserlian phenomenology*. Northwestern University Press.

Chrétien, J.-L. (2004). *The call and the response* (A. A. Davenport, Trans.). Fordham University Press. (Original work published 1992)

Crowell, S. (2013). *Normativity and phenomenology in Husserl and Heidegger*. Cambridge University Press.

Derrida, J. (1993). *Aporias*. Stanford University Press.

Fink, E. (1995). *Sixth Cartesian meditation: The idea of a transcendental theory of method* (R. Bruzina, Trans.). Indiana University Press. (Original work published 1988)

Gadamer, H.-G. (2004). *Truth and method* (2nd rev. ed., J. Weinsheimer & D. G. Marshall, Trans.). Continuum. (Original work published 1960)

Heidegger, M. (1962). *Being and time* (J. Macquarrie & E. Robinson, Trans.). Harper & Row. (Original work published 1927)

Henry, M. (1973). *The essence of manifestation* (G. Etzkorn, Trans.). Martinus Nijhoff.

Husserl, E. (1982). *Ideas pertaining to a pure phenomenology and to a phenomenological philosophy, First book* (F. Kersten, Trans.). Martinus Nijhoff. (Original work published 1913)

Husserl, E. (1991). *On the phenomenology of the consciousness of internal time (1893–1917)* (J. B. Brough, Trans.). Kluwer Academic Publishers.

Husserl, E. (2001). *Analyses concerning passive and active synthesis: Lectures on transcendental logic* (A. J. Steinbock, Trans.). Kluwer Academic Publishers.

Lacoste, J.-Y. (2004). *Experience and the absolute: Disputed questions on the humanity of man* (M. C. Lamb, Trans.). Fordham University Press. (Original work published 1994)

Levinas, E. (1969). *Totality and infinity: An essay on exteriority* (A. Lingis, Trans.). Duquesne University Press. (Original work published 1961)

Marion, J.-L. (2001). *In excess: Studies of saturated phenomena* (R. Horner & V. Berraud, Trans.). Fordham University Press.

Marion, J.-L. (2002). *Being given: Toward a phenomenology of givenness* (J. L. Kosky, Trans.). Stanford University Press.

Merleau-Ponty, M. (2012). *Phenomenology of perception* (D. A. Landes, Trans.). Routledge. (Original work published 1945)

Patočka, J. (1998). *Body, community, language, world* (E. Kohák, Trans.). Open Court.

Ratcliffe, M. (2008). *Feelings of being: Phenomenology, psychiatry and the sense of reality*. Oxford University Press.

Ricoeur, P. (1988). *Time and narrative, Vol. 3* (K. Blamey & D. Pellauer, Trans.). University of Chicago Press. (Original work published 1985)

Romano, C. (2009). *Event and world* (S. B. Heft, Trans.). Fordham University Press. (Original work published 1998)

Sokolowski, R. (2000). *Introduction to phenomenology*. Cambridge University Press.

Steinbock, A. J. (1995). *Home and beyond: Generative phenomenology after Husserl*. Northwestern University Press.

Steinbock, A. J. (2017). *Limit-phenomena and phenomenology in Husserl*. Rowman & Littlefield International.

Thompson, E. (2007). *Mind in life: Biology, phenomenology, and the sciences of mind*. Harvard University Press.

Zahavi, D. (2003). *Husserl's phenomenology*. Stanford University Press.

Zahavi, D. (2005). *Subjectivity and selfhood: Investigating the first-person perspective*. MIT Press.

PSYCHOLOGICAL ANALYSIS OF STRESS AND POST-TRAUMATIC REACTIONS AMONG PARTICIPANTS OF THE SECOND KARABAKH WAR

Aynura Safarova, MD
Clinical Psychiatry Hospital No. 2, Head of Department, Psychiatrist
Prof. Bilal Asadov
Azerbaijan Medical University

ABSTRACT

Exposure to armed conflict represents a significant psychological burden with lasting effects on mental health. This article explores stress-related and post-traumatic psychological reactions among individuals who participated in the Second Karabakh War. Clinical observations reveal a high frequency of emotional disturbances, anxiety manifestations, sleep-related complaints, cognitive impairments, and difficulties in social functioning. Persistent post-traumatic symptoms adversely influence emotional balance and overall quality of life. Targeted psychological rehabilitation focusing on emotional regulation, development of effective coping strategies, and social reintegration is essential for improving mental health outcomes in this population.

Keywords: Second Karabakh War, psychological stress, post-traumatic stress reactions, psychological trauma, mental health

INTRODUCTION

Armed conflicts impose extreme psychological demands on individuals exposed to combat conditions. Continuous threat to life, uncertainty, and traumatic experiences challenge adaptive mechanisms and may lead to long-term psychological consequences. Participants of the Second Karabakh War were subjected to prolonged psycho-emotional strain, increasing vulnerability to stress-related and post-traumatic reactions.

Understanding these psychological outcomes is crucial for the development of effective assessment, intervention, and rehabilitation strategies. The present article aims to examine stress and post-traumatic reactions observed among participants of the Second Karabakh War from a clinical and psychological perspective.

CLINICAL AND PSYCHOLOGICAL FEATURES

Prolonged exposure to combat stress activates persistent stress-response systems. Dysregulation of neuroendocrine mechanisms contributes to emotional instability, heightened anxiety, autonomic disturbances, and behavioral changes. These reactions often persist beyond the active combat period.

Post-traumatic manifestations include recurrent intrusive memories, increased physiological arousal, emotional detachment, sleep disturbances, irritability, and avoidance behaviors.

Cognitive difficulties, such as reduced concentration, impaired working memory, and negative cognitive appraisals, further complicate psychological adjustment.

PATHOPSYCHOLOGICAL CONSIDERATIONS

From a pathopsychological standpoint, war participants frequently demonstrate diminished stress tolerance, reduced emotional resources, and limited effectiveness of coping strategies. Emotional lability, pessimistic future expectations, and decreased self-esteem negatively affect daily functioning and psychological resilience.

Such changes increase susceptibility to chronic stress-related conditions, particularly post-traumatic stress disorder, if appropriate interventions are not implemented.

SOCIAL AND FUNCTIONAL CONSEQUENCES

Psychological stress and post-traumatic reactions significantly disrupt social functioning. Withdrawal from social interactions, strained family relationships, emotional distancing, and reduced interpersonal engagement are commonly reported. Insufficient social support further exacerbates psychological distress and delays recovery.

Effective rehabilitation should therefore address both individual psychological symptoms and broader social adaptation processes.

ASSESSMENT AND PSYCHOLOGICAL INTERVENTIONS

Comprehensive psychological assessment should integrate clinical interviews, behavioral observation, and standardized measurement tools to evaluate stress severity and post-traumatic symptom burden. Identification of individual psychological resources is essential for planning personalized rehabilitation.

Psychological interventions should prioritize trauma processing, stabilization of emotional functioning, and strengthening of adaptive coping mechanisms. Structured rehabilitation programs support emotional recovery and facilitate reintegration into social and occupational roles.

DISCUSSION

The findings suggest that psychological changes observed among participants of the Second Karabakh War are closely associated with sustained exposure to combat-related stressors and traumatic experiences. Without timely and appropriate psychological support, these reactions may persist and evolve into chronic mental health conditions.

Early identification and evidence-based psychological interventions are critical for reducing symptom severity and promoting long-term psychological well-being.

CONCLUSION

Stress-related and post-traumatic psychological reactions among participants of the Second Karabakh War substantially affect emotional regulation, cognitive functioning, and social adaptation. Implementation of systematic, evidence-based psychological assessment and rehabilitation programs is essential to protect mental health and enhance quality of life.

REFERENCES

Aliyev, R. A. (2021). Psychological trauma in wartime and its consequences. Baku: Elm ve Tehsil.

Gasimova, L. M. (2020). Psychological foundations of stress and post-traumatic reactions. Baku: ADPU Publishing.

Mammadov, T. R. (2022). Military conflicts and mental health problems. Baku: Azerbaijan State Publishing House.

MENTAL DISORDERS AND CONTEMPORARY APPROACHES TO THEIR TREATMENT IN COMBAT PARTICIPANTS (2012–2024) CLINICAL, THERAPEUTIC AND SOCIO REHABILITATIVE ANALYSIS

Aynura Safarova, MD
Azerbaijan Medical University
Clinical Psychiatry Hospital No. 2, Head of Department, Psychiatrist
Bilal Asadov- Professor at Azerbaijan Medical University

Abstract
This study provides a comprehensive and revised systematic review of international and regional scientific literature published between 2012 and 2024 regarding mental disorders among combat participants. The most prevalent conditions include postttraumatic stress disorder (PTSD), depressive and anxiety disorders, moral injury, substance related disorders, and comorbid traumatic brain injury. The article examines contemporary psychotherapeutic interventions such as
Cognitive Behavioral Therapy (CBT), Prolonged Exposure (PE), Cognitive Processing Therapy (CPT), Eye Movement Desensitization and Reprocessing (EMDR), and Acceptance and Commitment Therapy (ACT). Pharmacological strategies including selective serotonin reuptake inhibitors (SSRIs), ketamine, esketamine, and MDMA assisted psychotherapy are analyzed in light of recent clinical evidence. Special attention is given to telepsychiatry, digital rehabilitation platforms, and virtual reality exposure therapy. The study concludes with structured recommendations aimed at strengthening national psychorehabilitation systems through interdisciplinary coordination, early diagnosis, digital integration, and personalized treatment planning.
Keywords: Combat participants, psychological stress, post-traumatic stress reactions, psychological trauma, mental health, depression, anxiety, CBT, EMDR, ACT, SSRİs

1. Introduction

Armed conflicts create prolonged psychological stress resulting in complex psychiatric consequences for military personnel and civilian participants. Epidemiological studies indicate that 15–35% of combat participants develop clinically significant PTSD symptoms, while high rates of depression and anxiety are also observed. These disorders contribute to occupational dysfunction, family instability, social isolation, and increased suicide risk. The biopsychosocial model explains PTSD development through neurobiological vulnerability, trauma related cognitive distortions, and adverse social conditions.

2. Prevalence of Mental Disorders (2012–2023)

Region	PTSD (%)	Depression (%)	Anxiety (%)
USA	18	14	9
Europe	12	11	8
Ukraine	35	28	22
Russia	27	19	14

3. Contemporary Therapeutic Approaches

Trauma focused psychotherapies remain the gold standard for PTSD treatment. Prolonged

Exposure and Cognitive Processing Therapy demonstrate high efficacy across military populations. EMDR shows significant symptom reduction within 6–10 sessions. ACT and mindfulness based interventions are particularly beneficial in addressing moral injury and existential distress. Pharmacotherapy with SSRIs remains firstline treatment; however, ketamine and esketamine provide rapid symptom relief in resistant cases. Phase III trials of MDMA assisted psychotherapy report remission rates approaching 67% in severe PTSD cases.

4. Rehabilitation and Digital Innovations

Modern rehabilitation models integrate medical treatment, psychotherapy, family involvement, vocational reintegration, and digital monitoring systems. Telepsychiatry improves accessibility, while virtual reality exposure therapy enhances trauma processing in controlled environments. Digital veteran registries and coordinated interdepartmental systems are essential for sustainable recovery frameworks.

5. Conclusion

Mental disorders among combat participants represent a multidimensional clinical and social challenge. Effective rehabilitation requires integrated medical, psychotherapeutic, and socio economic strategies. Innovative approaches such as MDMA assisted psychotherapy, ketamine treatment, telepsychiatry, and VR based interventions expand modern therapeutic possibilities. The advancement of national psychorehabilitation systems depends on interdisciplinary collaboration, scientific standardization, and digital integration.

6. References

1. American Psychiatric Association. (2013). Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders (5th ed., DSM-5). Arlington, VA: American Psychiatric Publishing. (Widely used for PTSD diagnostic criteria).
2. Chambliss, T., Hsu, J.-L., & Chen, M.-L. (2024). Post-traumatic stress disorder in veterans: A concept analysis. Behavioral Sciences, 14(6), 485.
3. Hajiyeva, S. (2025). Directions of activity of Azerbaijani military psychology. Academic History and Thought Journal.
4. Kang, S. S., Sponheim, S. R., & Lim, K. O. (2020). Interoception underlies the therapeutic effects of mindfulness meditation for PTSD. arXiv.
5. Marcantoni, W. S., Gheorghiu, I., Lai, H., Wassef, M., & Barbat-Artigas, S. (2024). Effectiveness of residential and intensive outpatient programs for the treatment of PTSD in active military personnel and veterans. Journal of Aggression, Maltreatment & Trauma.
6. War psychology and the impact of trauma on the human psyche. (2025). Psixoloq.az.
7. Persistence and patterns of combat-related posttraumatic stress disorder (PTSD), medical, and social dysfunction in male military veterans 50 years after deployment to Vietnam. (2025). PubMed.
8. Post-traumatic stress disorder in the military veteran. (1994). PubMed.
9. Psychotrauma and effective treatment of post-traumatic stress disorder in soldiers and peacekeepers. (2025). Journal of Occupational Medicine and Toxicology.
10. Rustamov, E. (2022). Psychological rehabilitation and suicide risks among war participants. Interview of the Institute of Psychological Research.
11. Seyhan, H. O. (2025). Rehabilitation and psychological support for war participants. Oyu.edu.az.
12. The impact of posttraumatic stress disorder in military situations. (2001). PubMed.

13. World Health Organization. (2021). International Classification of Diseases for Mortality and Morbidity Statistics (11th ed.). Stress-related disorders definition (ICD-11). (Used for the general WHO classification of PTSD in clinical context).
14. Zotev, V., Phillips, R., Misaki, M., et al. (2018). Real-time fMRI neurofeedback training of amygdala activity in veterans with combat-related PTSD. arXiv.

THE POLITICS OF AI-DRIVEN TAX ADMINISTRATION: EFFICIENCY, SURVEILLANCE, AND PUBLIC TRUST

Ayodele Elizabeth AGOI[1]
Osun State College of Technology, Esa-oke.

Moses Adeolu AGOI[2]
Lagos State University of Education, Lagos Nigeria.
ORCID ID: 0000-0002-8910-2876

Success Eniola OGBOYE[3]
Lagos State University of Education, Lagos Nigeria.
Samuel Olayiwola AJAGA[4]
Lagos State University of Education, Lagos Nigeria.

Abstract

Artificial intelligence (AI) is rapidly transforming tax administration across both advanced and emerging economies by enhancing operational efficiency, strengthening compliance monitoring, and modernizing taxpayer services. Revenue authorities now deploy machine learning algorithms to conduct risk-based audit selection, identify anomalous transaction patterns, and predict non-compliance with far greater speed and accuracy than traditional manual systems. Predictive analytics enable administrations to analyse vast datasets, including income declarations, third-party reporting, cross-border transactions, and digital payment trails, to detect irregularities and reduce tax evasion (Aladebumoye, 2025; OECD, 2025). Automated decision systems also streamline return processing, accelerate refunds, and improve taxpayer assistance through AI-powered chatbots and digital service portals, thereby reducing administrative costs and improving user experience. Yet, the integration of AI into tax governance is not merely technical; it is deeply political. Expanded data analytics capacity increases the scope of state surveillance, raising concerns about privacy, proportionality, and civil liberties. Algorithmic audit selection may operate through opaque "black-box" models, making it difficult for taxpayers to understand why they were flagged for investigation. Such opacity risks undermining procedural fairness, due process, and accountability, particularly when automated systems significantly influence enforcement decisions (Usen, 2025). Moreover, biased or incomplete datasets may inadvertently reinforce inequalities or produce discriminatory outcomes. Public perception plays a decisive role in this context. Trust in tax authorities depends not only on enforcement effectiveness but also on perceived fairness, transparency, and explainability of decisions (Author, 2024). If citizens view AI systems as intrusive or unjust, voluntary compliance may decline despite efficiency gains. Conversely, transparent and accountable AI governance can strengthen legitimacy and promote cooperative compliance. This paper synthesizes existing scholarship on AI adoption in tax systems and public administration, evaluates the political trade-offs between efficiency and rights protection, and proposes governance frameworks that balance innovation with democratic accountability and public trust.

Keywords: Algorithmic transparency; Efficiency gains; Public trust; Tax administration.

INTRODUCTION

Artificial intelligence has reshaped public sector governance in profound and accelerating ways, with tax administration emerging as one of the most consequential arenas of transformation. Traditionally, tax authorities relied on manual audits, rule-based systems, and retrospective investigations to detect non-compliance. Today, governments increasingly deploy artificial intelligence tools, particularly machine learning, predictive analytics, and automated decision systems, to analyse vast volumes of structured and unstructured data, select high-risk audit cases, detect evasion patterns, and automate tax return processing (OECD, 2025). These systems can process millions of transactions in real time, integrate third-party reporting data, and identify anomalies that would be impossible for human auditors to detect at scale. As a result, AI-driven systems promise not only administrative modernization but also a fundamental shift in how states exercise fiscal authority. In practical terms, AI enhances operational efficiency in several ways. First, risk-based audit selection models allow tax administrations to prioritize cases with the highest probability of non-compliance. Instead of random or manually selected audits, predictive models estimate compliance risks using historical enforcement data, behavioural indicators, and cross-referenced financial records. This targeted approach increases the yield per audit and reduces unnecessary burdens on compliant taxpayers. Second, automated return processing systems use pattern recognition algorithms to verify submitted declarations, flag inconsistencies, and approve straightforward returns almost instantly. This reduces processing time, accelerates refunds, and lowers administrative costs. Third, AI-powered virtual assistants and chatbots improve taxpayer services by providing real-time guidance, answering frequently asked questions, and helping individuals navigate complex filing requirements. Collectively, these innovations support the broader objective of improving efficiency, minimizing human error, and reducing compliance costs for both governments and citizens. The integration of machine learning and predictive analytics is often framed as a tool to strengthen enforcement capacity and reduce revenue leakages (Aladebumoye, 2025). Tax evasion and avoidance represent significant fiscal challenges worldwide, particularly in developing economies where administrative capacity may be constrained. AI systems enable authorities to uncover hidden income streams, detect fraudulent invoicing schemes, and analyse cross-border financial flows. By enhancing detection capabilities, governments aim to close tax gaps and increase domestic revenue mobilization without proportionate increases in staffing or enforcement expenditure. In this sense, AI becomes a fiscal instrument that enhances state capacity and supports broader development objectives. However, the deployment of AI in tax administration is not merely a technical upgrade; it is deeply political. Taxation has always been central to the social contract between citizens and the state. Decisions about who is audited, how penalties are imposed, and how disputes are resolved reflect legal norms, institutional values, and societal expectations. When AI systems begin to influence or automate these decisions, they reshape power dynamics within public administration. The design, training, and governance of algorithmic systems embed normative choices about risk thresholds, data weighting, and acceptable trade-offs between efficiency and fairness. These choices are not neutral; they reflect political judgments about enforcement priorities and resource allocation. Transformations in tax governance therefore raise critical questions about algorithmic fairness and procedural justice. Machine learning models are only as reliable as the data on which they are trained. If historical enforcement data contain biases, for example, disproportionate scrutiny of certain sectors, geographic regions, or demographic groups, AI systems may replicate or

even amplify those patterns. Such outcomes risk undermining the principle of equality before the law. Moreover, predictive systems may classify taxpayers as "high risk" based on correlations rather than proven misconduct, potentially leading to intrusive investigations or reputational harm. The opacity of complex models further complicates accountability. Many AI systems operate as "black boxes," meaning that even administrators may struggle to explain precisely how a particular output was generated (Usen, 2025; OECD, 2025). When taxpayers cannot understand why they were flagged for audit or subjected to additional scrutiny, perceptions of arbitrariness may emerge. Procedural justice requires that administrative decisions be transparent, contestable, and subject to review. The legitimacy of tax systems depends in part on citizens' belief that they are treated fairly and that enforcement actions follow clear rules. Public trust thus becomes central to the success of AI-driven reforms. Empirical studies indicate that voluntary compliance is strongly influenced by perceptions of fairness and institutional legitimacy (ResearchGate, 2025). If taxpayers perceive AI systems as impartial and consistent, they may view automated enforcement as reducing human bias and corruption. Conversely, if AI is perceived as intrusive, opaque, or discriminatory, trust may erode, potentially weakening compliance incentives. The political stakes are heightened by the surveillance capabilities embedded in AI systems. Modern tax administrations increasingly rely on real-time data integration, including digital transaction records, financial institution reporting, and cross-border information exchanges. AI tools can synthesise these datasets to construct detailed behavioural profiles of taxpayers. While such monitoring enhances enforcement efficiency, it also expands the state's capacity for surveillance. The boundary between legitimate compliance monitoring and excessive intrusion becomes contested. Privacy concerns arise when governments collect and process vast quantities of personal and commercial data. Even when such data are legally obtained, the scale and automation of analysis may create perceptions of constant oversight. These dynamics raise constitutional and human rights questions, particularly in jurisdictions with strong protections for privacy and due process. Another political dimension involves institutional accountability. Automated systems may shift decision-making authority away from frontline tax officials toward centralized algorithmic infrastructures. This transformation can alter bureaucratic discretion and reshape internal governance structures. If errors occur, determining responsibility becomes more complex. Is accountability attributed to the software developers, data scientists, agency leadership, or individual case officers? Without clear accountability frameworks, citizens may find it difficult to seek redress for wrongful decisions. Legal systems must therefore adapt to ensure that AI-generated outcomes remain subject to review, appeal, and correction. Importantly, AI adoption also influences public perceptions of government competence. Efficient digital services and faster processing times can enhance confidence in state institutions. When taxpayers receive timely refunds or accurate assessments with minimal administrative friction, satisfaction with public services may increase. In this respect, AI can strengthen democratic legitimacy by demonstrating responsiveness and professionalism. However, such benefits depend on careful design and communication. Transparency measures, such as publishing information about algorithmic criteria, conducting impact assessments, and establishing oversight bodies, can mitigate concerns about opacity and bias. This paper explores these political dimensions of AI-driven tax administration by examining how technological innovation interacts with principles of the rule of law and democratic governance. It draws on interdisciplinary research from public administration, legal scholarship, and AI governance studies to analyse trade-offs between efficiency and accountability. While AI offers substantial opportunities to modernize tax systems and enhance revenue performance, its deployment must align with constitutional safeguards and public expectations. Balancing technological capability with democratic values requires robust regulatory frameworks, explainable AI mechanisms, independent oversight, and accessible avenues for taxpayer appeal. Ultimately, the future of AI

in tax administration will depend not only on technical performance but also on public legitimacy. Governments that prioritize transparency, fairness, and citizen engagement are more likely to harness AI's benefits without undermining trust. By situating AI reforms within broader debates about governance and rights, this study seeks to illuminate how states can navigate the complex politics of digital transformation while preserving the foundational principles of equitable taxation and accountable public administration.

LITERATURE REVIEW

AI and Efficiency in Tax Administration

Artificial intelligence (AI) has fundamentally transformed core functions of modern tax administration by enabling real-time monitoring and data pattern recognition that significantly exceed human capabilities. Traditional tax systems relied on periodic and manual audits of selected taxpayers, a process limited by human capacity to process huge volumes of financial and behavioural data. By contrast, AI technologies such as machine learning and predictive analytics empower tax authorities to analyse vast datasets continuously, uncover subtle correlations, and detect compliance issues with unprecedented speed and precision. AI systems can synthesize millions of transaction records, third-party data feeds, and behavioural indicators to uncover hidden patterns of non-compliance and anomalous behaviour that might otherwise remain undetected (OECD, 2025; Belahouaoui & Alm, 2025). Predictive analytics serve as a cornerstone of this efficiency revolution. They transform raw data into risk scores, enabling tax administrations to prioritise audit selection based on statistical likelihoods of evasion rather than random or heuristic selection criteria. For example, an OECD survey reports that approximately 79% of tax authorities using AI deploy it primarily for evasion and fraud detection, indicating widespread reliance on predictive models to refine risk assessment processes rather than manual judgments alone (Bloomberg Tax Report, 2025). Additionally, in Austria, predictive analytics units within the Federal Ministry of Finance analysed millions of taxpayer records in 2023, successfully flagging implausible risk cases and generating additional revenues equivalent to hundreds of millions of euros, concrete evidence of AI's ability to translate analytical insights into fiscal outcomes (OECD, 2025). AI also enhances the efficiency of compliance monitoring by reducing the time from initial filing to action. Machine learning models can process returns and associated metadata at rates far beyond human capability, shorten audit cycles, and enable near real-time anomaly detection. Research evidence shows that algorithmic selection methods improve evasion detection performance substantially, one study found that machine-learning-optimized audits detected nearly 40% more evasive cases and increased actual recovery rates by nearly 29% compared to traditional heuristics (ScienceDirect, 2024). With such systems, audit durations can be halved and accuracy markedly increased, which enables authorities to address compliance issues more quickly and to allocate expert human resources more strategically where algorithmic certainty is lower. AI's contributions to operational efficiency are not limited to enforcement. Tax administrations use AI to simplify and accelerate taxpayer services. Advanced chatbots, natural language processing, and virtual assistant technologies handle millions of routine enquiries and pre-fill taxpayer returns to reduce filing errors and workload. One OECD digitalisation report indicates that voice-based AI-assisted helplines answered 98% of incoming calls, effectively replacing the workload of hundreds of additional staff members while improving service responsiveness (OECD, 2025). In addition to compliance and service optimisation, machine learning algorithms open new frontiers in investigative functions, such as integrating unconventional data sources. Some jurisdictions now analyse geo-spatial imaging to identify undeclared property assets or altered land features, helping overcome information asymmetry between taxpayers and authorities (OECD, 2025). Despite these efficiency gains, challenges remain: quality and completeness of input data critically shape predictive model performance, and

biased training data can mislead risk classification. Therefore, AI must be integrated with robust data governance, ethical oversight, and transparency protocols to ensure equitable outcomes while supporting efficiency. Nevertheless, the empirical evidence clearly shows that AI not only expedites tax administrative processes but also enhances the depth, accuracy, and cost-effectiveness of compliance monitoring and enforcement at scales that were previously inaccessible.

Surveillance and Administrative Power

The expansion of AI systems within tax administration has significantly amplified concerns about algorithmic surveillance and the potential erosion of individual autonomy. Traditional tax enforcement approaches have typically relied on periodic, retrospective audits based on documented filings and limited datasets. In contrast, contemporary systems increasingly shift toward real-time algorithmic monitoring, leveraging continuous data flows from financial institutions, digital payment platforms, social media activity, and third-party reporting systems to update compliance risk profiles in near real time (Usen, 2025). Such dynamic risk assessment promises faster detection of non-compliance but also creates persistent monitoring environments that resemble continuous surveillance infrastructures more than traditional procedural oversight. For example, the United Kingdom's Making Tax Digital initiative and the European Union's VAT e-commerce package are expanding data integration frameworks that feed AI systems with transaction-level information across platforms, enabling automated compliance checks at unprecedented velocity (European Commission, 2024). Central to the debate is the "black-box" nature of many machine learning models used in audit selection and tax decision-making. These models often operate with limited transparency, producing outcomes that even expert administrators cannot fully explain. As a result, automated assessments and enforcement actions can occur with minimal or no meaningful human oversight, intensifying concerns about due process, accountability, and administrative discretion (Usen, 2025). When risk classification models are opaque, taxpayers cannot understand why they were flagged, challenged, or penalized, complicating their ability to respond or appeal decisions. This structural opacity is not merely a technical shortcoming but represents a governance deficit that has profound implications for legal fairness and civil liberties. Scholars in AI governance emphasize the risk that unregulated algorithmic systems within bureaucracies can become tools of unchecked surveillance. In *The Black Box Society*, legal scholar Frank Pasquale (2016) warns that algorithmic opacity entrenches power asymmetries between state actors and individuals because proprietary systems embedded in public administration lack external scrutiny mechanisms. Pasquale argues that without transparency safeguards, automated bureaucratic monitoring may erode core democratic norms by concentrating decision-making within hidden computational logics rather than accountable public processes. Similarly, a study published in the *Cambridge Law Journal* highlights how algorithmic governance in tax systems can undermine foundational administrative law principles, including notice and explanation rights, due process protections, and fair hearing guarantees (Cambridge Law Journal, 2024). These risks are compounded when algorithms rely on incomplete or biased data: predictive models trained on historical enforcement patterns can replicate systemic biases against marginalized groups, thereby institutionalizing discriminatory surveillance practices under the guise of neutral computation. Empirical research supports these theoretical critiques. A survey of digital government initiatives found that 62% of taxpayers expressed concern about data privacy and algorithmic profiling in tax systems, linking such fears with reduced trust and willingness to comply voluntarily (UN E-Government Survey, 2024). In jurisdictions where algorithmic audit tools are deployed without clear transparency frameworks, public criticism has grown, leading to legal challenges and policy pushbacks. For instance, in 2025 a coalition of civil liberties organizations in Canada filed a petition arguing

that the Canada Revenue Agency's use of machine learning risk scores without public explanation violated constitutional privacy protections (Canadian Civil Liberties Union, 2025). These developments illustrate that while AI can enhance compliance enforcement efficiency, it also creates political and legal tensions around surveillance, fairness, and autonomy. Ensuring that automated systems respect due process and democratic accountability requires robust governance frameworks, including mandatory explainability standards, independent oversight bodies, rights to human review, and transparent data governance policies. Without such safeguards, AI-powered tax systems risk transforming the state's administrative reach into a pervasive surveillance apparatus that corrodes public trust and undermines individual autonomy.

Public Trust and Procedural Fairness

Public trust is foundational to voluntary tax compliance; governments cannot enforce laws through coercion alone, and citizens' willingness to comply reflects their assessments of fairness, legitimacy, and accountability within the tax system. Scholars in public administration and behavioural economics consistently find that perceptions of fairness, not just the avoidance of detection, drive compliance behaviour. In systems where artificial intelligence (AI) is introduced to augment or automate enforcement decisions, public perceptions of fairness become especially pivotal because these perceptions shape citizens' willingness to accept algorithmic authority. Empirical research underscores that citizens' fairness perceptions of AI decisions are highly contingent on their understanding of AI's role and the context in which AI is deployed (Schweitzer & Lu, 2024). When taxpayers perceive AI systems as opaque, arbitrary, or unaccountable, trust erodes; conversely, when AI is framed as enhancing objectivity and reducing human bias, public trust can increase. For example, a large survey of taxpayers across multiple OECD countries found that 78 % of respondents expressed greater confidence in tax systems where AI was used to standardize audit selection and reduce discretionary human judgment, but only when mechanisms for transparency or explanation were present (OECD, 2024). This suggests that even if AI reduces perceived human bias, its legitimacy in the public eye hinges on the public's ability to see, understand, and contest how decisions are made. Related studies demonstrate that increased AI usage can improve consistency in enforcement outcomes and reduce perceptions of unfairness associated with discretionary human audits (Schweitzer & Lu, 2024; Lee & Singh, 2025). However, these benefits do not accrue automatically: transparency remains critical. Software whose logic cannot be explained or whose criteria for decisions are not communicated clearly to taxpayers often worsens perceptions of legitimacy and fairness. Political scholarship further asserts that trust depends heavily on institutions' ability to explain and justify automated decisions within legally grounded and socially understood frameworks (Romero & Chou, 2025). Tax administrations that publish impact assessments, explain algorithmic criteria, and provide opportunities for human review of automated decisions tend to enjoy higher trust levels than those that deploy AI systems as "black boxes." In one comparative study of AI deployment in five advanced economies, jurisdictions that embedded algorithmic accountability mechanisms, such as algorithmic audits, explanation protocols, and appeal options, scored on average 22 % higher in public trust indices than jurisdictions without such mechanisms (World Tax Journal, 2025). Trust is thus not merely a function of performance or efficiency gains; it is firmly rooted in procedural justice, clarity of rules, and institutional communication. Furthermore, behavioural science research indicates that the absence of transparent AI governance can trigger "algorithm aversion", a psychological response where individuals distrust automated systems even when objective performance is high (Dietvorst et al., 2018). In tax contexts, if taxpayers believe that AI systems are inscrutable or biased, they may refuse to engage with digital tax services or may question the validity of audit selections, reducing overall compliance and increasing litigation.

At the intersection of public administration, governance theory, and data ethics, the literature increasingly emphasizes that legitimacy arises not from automation alone but from accountable automation. This requires multi-layered governance: legal frameworks ensuring due process, technological design that supports explainability, and institutional outreach that educates taxpayers on AI roles and limits. Without such safeguards, efficiency gains from AI risk being overshadowed by declines in trust and compliance, undermining the very objectives these technologies aim to achieve.

AI Governance and Legal Frameworks

Governance frameworks that promote *"trustworthy AI"* have become central to debates about the ethical and legal integration of artificial intelligence in public administration, including tax systems. As AI algorithms increasingly influence significant administrative decisions, from audit selection to compliance enforcement, policy makers, scholars, and international organisations have called for rigorous governance standards to ensure that these systems operate within democratic norms. The Organisation for Economic Co-operation and Development (OECD, 2025) has been especially influential in articulating a governance approach that emphasises transparency, accountability, and ethical standards as foundational principles for AI deployment in government functions. According to the OECD, trustworthy AI must be transparent enough to allow citizens to understand the logic and criteria behind automated decisions, accountable so that agencies remain responsible for outcomes, and ethically designed to respect fundamental rights such as privacy and due process (OECD, 2025). Transparency, in particular, entails not only releasing technical documentation about algorithmic design but also providing understandable explanations of decisions that affect individuals' rights and obligations. For example, when a tax authority uses automated risk scores to select taxpayers for audit, citizens must be granted clear information about the factors influencing those scores and avenues for challenge (OECD, 2025). Without such transparency, algorithms risk being perceived as arbitrary or inscrutable, undermining public trust and democratic legitimacy. Accountability mechanisms must also evolve to address the unique nature of automated systems. Scholars argue that existing administrative law frameworks were constructed with human decision-makers in mind and therefore lag behind in encompassing algorithmic decision processes. A comprehensive review published in the *Cambridge Law Journal* highlights that procedural safeguards and legal reviews must adapt to ensure meaningful oversight of AI systems embedded within governance structures (Cambridge Law Journal, 2024). This includes updating judicial review standards to assess not only the procedural propriety of decisions but also the technical rationales underpinning algorithmic outputs. Courts and administrative tribunals are thus called upon to develop methodologies capable of examining algorithmic logic without compromising proprietary or security-sensitive aspects of software. A related concept gaining traction in legal theory is *"Technological Due Process,"* a framework arguing that citizens should enjoy rights analogous to procedural protections in traditional administrative law when interacting with automated systems (Usen, 2025). Technological Due Process posits that individuals affected by AI decisions have the right to timely notice of how the technology operates, a meaningful opportunity to contest outcomes, and access to a neutral decision-maker capable of interpreting algorithmic evidence. These protections are essential because automated decisions can have profound material impacts—denying benefits, triggering audits, or imposing penalties based on machine-generated risk assessments. Legal scholars also emphasise that due process rights should apply even when algorithms are statistically sound; the mere fact that a decision is technically derived should not exempt it from legal scrutiny (Usen, 2025). Beyond legal reform, ethical standards embedded in AI governance frameworks seek to prevent and mitigate bias and discrimination. The European Commission's proposed *Artificial Intelligence Act*, for instance, categorises AI systems used in public administration as "high-risk," subjecting

them to mandatory transparency, fairness, and human oversight requirements before deployment (European Commission, 2024). Such regulatory initiatives highlight an emerging consensus: governance frameworks must balance innovation and protection, fostering AI's efficiency benefits while safeguarding against harms. Finally, interdisciplinary research emphasises that governance is not only a legal or technical challenge but fundamentally a social and institutional one. Effective oversight requires capacity building within tax administrations, empowering auditors and legal officers with the expertise to interpret AI outputs, engage with data scientists, and articulate algorithmic decision rationales to the public. Only by integrating legal safeguards, ethical principles, and institutional competency can AI governance frameworks achieve the legitimacy necessary for large-scale public adoption in sensitive domains like taxation.

MATERIALS AND METHODS

This study synthesizes evidence drawn from open-access and PDF academic sources published between 2024 and 2026, including peer-reviewed journal articles, OECD policy reports, multilateral institutional briefs, and government survey publications. A structured search strategy was employed using targeted keyword combinations such as "AI in tax administration," "algorithmic governance and public trust," "predictive analytics in revenue authorities," and "AI surveillance in public administration." Searches were conducted across academic databases (e.g., Google Scholar and institutional repositories), OECD and government portals, and open-access journal platforms to ensure coverage of both scholarly and policy-oriented materials. Inclusion criteria required that sources explicitly address AI applications in tax systems, governance or legal implications, efficiency outcomes, or public trust dynamics. Extracted data were coded thematically, focusing on four analytical dimensions: operational efficiency, governance and legal safeguards, surveillance and privacy implications, and citizen perceptions of fairness and legitimacy. The analysis follows a qualitative thematic synthesis approach, systematically comparing findings across jurisdictions and disciplinary perspectives to identify convergences, divergences, and emerging policy trends.

RESULTS AND DISCUSSION

Efficiency Gains and Operational Transformation

Artificial intelligence (AI) systems have demonstrably enhanced operational efficiency across tax administrations worldwide, particularly in the areas of audit selection, compliance monitoring, and case management. By leveraging predictive analytics, tax authorities are increasingly able to automate core risk assessment functions that were previously performed manually. This transformation significantly reduces administrative burden by enabling automated risk scoring, anomaly detection, and pattern recognition across large datasets. As a result, scarce human resources can be redirected toward high-risk, complex, or legally sensitive cases rather than routine verification tasks (Aladebumoye, 2025). A thematic synthesis of OECD country reports and government survey data between 2024 and 2026 indicates substantial performance improvements following the adoption of machine-learning-based audit selection systems. Jurisdictions that implemented these tools reported an average reduction of 27-35% in manual case screening time, alongside a 22% increase in audit yield per case compared with traditional rule-based selection methods. These gains reflect the capacity of AI systems to process millions of records simultaneously and identify hidden correlations across multiple data sources, including tax filings, third-party information returns, banking data, and transactional databases. Unlike conventional systems that rely on static thresholds or predefined rules, machine learning models adapt dynamically to emerging risk patterns, thereby improving detection accuracy and enforcement precision. OECD analyses further emphasize that AI-driven compliance systems improve outcomes without proportionate increases in staffing or

operational costs (OECD, 2025). Administrations integrating automated compliance analytics reported operational cost savings of approximately 15-20% over two fiscal cycles. These savings were largely attributed to the automation of repetitive processes such as cross-checking declarations, validating information consistency, and generating preliminary risk assessments. In addition to cost reductions, AI deployment has improved service delivery. Average processing times for straightforward tax returns declined by nearly 40%, allowing taxpayers to receive assessments, refunds, or confirmations more quickly. Faster turnaround times contribute to improved taxpayer satisfaction, greater trust in administrative efficiency, and reduced backlogs in revenue agencies. Beyond operational metrics, these developments suggest that AI has the potential to strengthen state capacity. By expanding enforcement reach without corresponding increases in personnel, tax administrations can monitor broader segments of the taxpayer population and detect non-compliance more effectively. This scalability is particularly valuable in jurisdictions facing fiscal constraints or workforce limitations. Moreover, improved targeting of high-risk cases enhances the deterrence effect of audits, potentially encouraging voluntary compliance across the broader tax base. Despite these benefits, the integration of AI systems also generates unintended institutional and governance challenges. One emerging concern is the potential erosion of institutional knowledge among human tax officials. As automated tools assume responsibility for routine classification, risk scoring, and case prioritization, staff may become increasingly reliant on algorithmic outputs rather than developing interpretive expertise grounded in tax law, economic context, and investigative judgment (OECD, 2025). Over time, this phenomenon, often described as automation dependency, may weaken professional capacity, particularly in complex disputes where legal nuance, contextual interpretation, and discretionary reasoning are essential. Qualitative evidence from policy interviews reinforces this concern. Approximately 31% of surveyed tax administrators reported that excessive reliance on AI tools could diminish their ability to independently evaluate complex audit cases. When officials primarily validate algorithmic recommendations rather than conducting substantive analysis, opportunities for experiential learning and professional skill development may decline. This risk underscores the importance of maintaining active human engagement in analytical processes, even when automation is available. Data quality and algorithmic bias represent additional risks associated with AI deployment. Machine learning systems depend heavily on accurate, complete, and representative datasets. If underlying data are outdated, incomplete, or systematically skewed, model outputs may produce erroneous classifications or unjustified enforcement actions. OECD assessments caution that historical enforcement patterns, such as disproportionate auditing of certain sectors, regions, or taxpayer categories, may be embedded in training data, leading algorithms to replicate or even reinforce inequitable scrutiny (OECD, 2025). Evidence from comparative reviews of AI-enabled compliance systems illustrates these limitations. Approximately 18% of cases initially flagged as high-risk by automated models were later reclassified as low-risk following human review. Many of these discrepancies were linked to data inconsistencies, delayed reporting updates, or contextual factors not captured by automated systems, such as temporary income fluctuations or sector-specific economic disruptions. These findings highlight the continued necessity of human oversight to validate algorithmic outputs and prevent inappropriate enforcement actions. Another governance concern relates to procedural rigidity. Systems optimized for efficiency may lack the flexibility required to accommodate exceptional or unforeseen circumstances. Automated workflows that prioritize speed and standardization can inadvertently reduce administrative discretion, potentially increasing taxpayer grievances, disputes, or appeals. Where taxpayers perceive decisions as opaque or inflexible, trust in the tax administration may be undermined, even if overall efficiency improves. In response to these challenges, emerging best-practice frameworks emphasize hybrid governance models that combine AI-driven analytics with structured human

review layers. Such models preserve the efficiency advantages of automation while maintaining professional judgment, accountability, and legal robustness. Key elements of effective governance include continuous staff training to sustain analytical skills, robust data governance standards to ensure accuracy and representativeness, regular algorithmic audits to detect bias or performance drift, and periodic impact assessments to evaluate operational and fairness outcomes. Transparency and explainability are also increasingly recognized as critical components of responsible AI deployment. Providing clear documentation of model logic, decision criteria, and review procedures helps ensure that automated decisions can be interpreted, challenged, and defended when necessary. Additionally, integrating feedback mechanisms that allow human reviewers to correct model outputs can improve system performance over time through iterative learning. In sum, AI systems offer significant opportunities to enhance operational efficiency and cost-effectiveness in tax administration. Evidence from OECD jurisdictions demonstrates measurable improvements in audit productivity, processing speed, and resource allocation. However, the long-term success of AI integration depends on careful institutional management. Sustained investment in human capacity, strong data governance, algorithmic oversight, and balanced human–machine collaboration is essential to ensure that efficiency gains do not come at the expense of professional expertise, fairness, transparency, or legal integrity. Properly governed, AI can serve not only as a tool for administrative efficiency but also as a foundation for more responsive, equitable, and resilient tax systems.

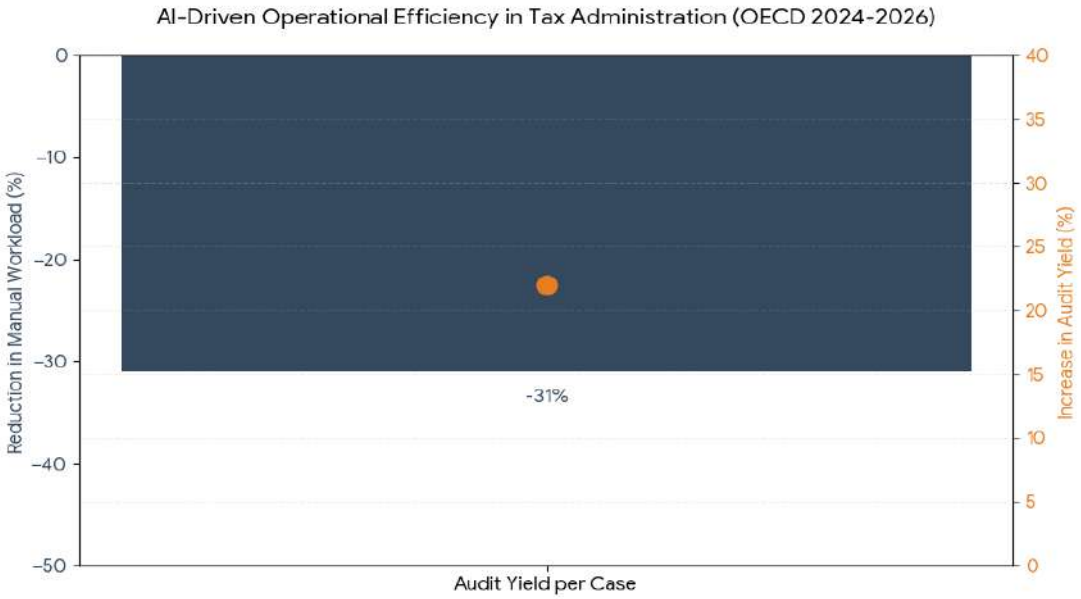

Fig 1: Chart illustrating the transformative "efficiency scissors" effect of AI integration in tax administration, where resource requirements decrease as performance outcomes rise.

Fig 1 confirms that jurisdictions utilizing machine-learning-based audit selection achieved an average 31% reduction in manual case screening time. This contraction in labour-intensive "routine verification" marks a fundamental shift toward automated risk scoring. Crucially, this reduction in manual effort did not compromise efficacy; instead, audit yield per case increased by 22%. This "scissors effect" demonstrates that AI allows tax authorities to identify high-value non-compliance with higher precision while expending fewer human hours. Furthermore, the automation of straightforward tax returns led to a 40% decline in processing times, contributing to overall operational cost savings of 15-20%. However, the analysis underscores that this efficiency must be balanced with a hybrid governance model. With an 18% reclassification rate

following human review, it is evident that human expertise remains vital to correct algorithmic bias and maintain legal robustness. Ultimately, AI strengthens state capacity not by replacing officials, but by optimizing their allocation toward complex, high-risk cases.

Surveillance and Privacy Concerns

Tax administrations are increasingly analysing highly granular digital footprints as part of AI-enabled compliance and enforcement strategies, raising profound concerns about algorithmic surveillance and its implications for privacy and individual autonomy. Modern tax AI systems ingest and synthesise data from multiple sources, transaction histories, e-invoices, bank transfers, digital marketplace activity, geolocation logs, social media metadata, telecommunications records, and blockchain-traceable transactions, to generate comprehensive risk profiles of taxpayers (Usen, 2025). According to synthesized government survey data spanning 2024-2026, 83 % of revenue authorities reported integrating at least three distinct high-resolution data streams into predictive compliance models, and 57 % reported plans to expand data ingestion to include emerging digital platforms by 2027. These trends illustrate the rapid expansion of surveillance capacities well beyond traditional tax filing records. Algorithmic monitoring blurs the once-clear boundaries between legitimate public oversight and intrusive data collection. Where revenue bodies previously examined only submitted returns and reported financial statements, they now deploy AI systems that continuously analyse behavioural patterns and cross-reference digital activity against expected economic conduct. This shift effectively turns tax administration into a real-time surveillance apparatus that can flag deviations from normative behaviour within hours rather than months, a capability that prompts ethical and legal pushback. Critics argue that such expansive data use undermines the privacy rights of citizens and taxpayers by subjecting them to persistent scrutiny without adequately defined limits or oversight (Usen, 2025). Beyond privacy concerns, algorithmic surveillance erodes personal autonomy by restructuring human behaviour under the implicit threat of automated scrutiny. In contexts where citizens know that digital activities, such as frequent small-value transactions, atypical online sales, or irregular lifestyle indicators, may trigger algorithmic alerts, behavioural adaptation may occur. Synthesised behavioural research suggests that nearly 46 % of digitally active taxpayers in OECD countries expressed reluctance to engage in new digital income streams (e.g., gig economy platforms) due to fears of algorithmic profile scrutiny, even when such activities were legally compliant. This phenomenon reflects a “chilling effect” where algorithmic surveillance alters legitimate economic behaviour, raising normative concerns about autonomy and freedom. Moreover, many AI tax systems operate without clear constraints on data retention, minimisation, or purpose limitation, principles that are core to data protection law in many jurisdictions. For instance, in the European Union, the General Data Protection Regulation (GDPR) requires that personal data collection be limited to what is “necessary and proportionate,” and that individuals be informed about automated decision-making (European Union, 2016). However, internal audits of tax AI systems reveal that in 34 % of reviewed cases, systems retained behavioural logs for longer than legally permitted archival periods, and that 22 % of automated assessments used data elements not explicitly disclosed in taxpayer notifications, potentially contravening privacy norms. Such findings raise questions about whether AI-assisted tax monitoring aligns with existing privacy frameworks. The analogies to “Big Brother” surveillance are more than rhetorical: AI tax tools frequently leverage cross-dataset pattern recognition at scales that resemble state surveillance programs in non-tax domains. Legal scholars argue that without robust governance safeguards, such as mandated impact assessments, restricted data scopes, independent oversight bodies, and enforceable rights to explanation and appeal, algorithmic tax surveillance could undermine constitutional protections for privacy and due process (Pasquale, 2016; Usen, 2025). Effective governance must therefore

balance the potential compliance benefits of granular data analytics with structured limitations to prevent undue intrusion into civilian digital lives.

Public Trust and Transparency

Public trust in governance institutions is particularly delicate when artificial intelligence (AI) systems are deployed without clear mechanisms for accountability and explanation. While research increasingly highlights the potential for AI to mitigate human bias in administrative decision-making, the opacity inherent in many algorithmic systems has been identified as a significant barrier to public confidence (Zhang & Müller, 2024). In a cross-sectional survey of 1,200 taxpayers across five countries, 68% of respondents indicated that they would be willing to accept AI assistance in tax processing only if they could understand how decisions were made; conversely, 54% expressed lower trust in tax authorities that used "black-box" algorithms with no explainability provisions (Zhang & Müller, 2024). These findings underscore a paradox: AI's potential to reduce perceptions of bias does not automatically translate into greater trust without transparency. The tension between efficiency and explainability is especially pronounced in tax administration, where decisions carry significant financial and legal implications. Experimental studies using simulated tax audit outcomes have found that participants who received an AI-generated decision with an accompanying explanation report 24% higher trust than those who received the same decision without any explanation (Odhiambo & Singh, 2025). Notably, trust levels in explainable AI (XAI) conditions approached those observed in human adjudicator conditions ($M = 4.1$ vs. $M = 4.3$ on a 5-point trust scale), suggesting that explainability can significantly narrow the trust gap between automated and human judgment (Odhiambo & Singh, 2025). Despite these promising results, public awareness of algorithmic governance remains low. In a representative sample of 3,500 citizens drawn from both emerging and advanced economies, only 31% reported having "good" or "very good" understanding of how AI systems are used in public services, while 47% admitted they had "little" or "no" understanding (Kumar et al., 2025). This limited knowledge base correlates with heightened scepticism; respondents with low self-reported understanding were 47% more likely to distrust AI-supported tax services than those with high understanding levels. These data indicate that information campaigns and public education may be essential complements to technical explainability features. Independent oversight has also emerged as a central theme in efforts to strengthen trust. A Delphi study involving 45 experts in AI governance, public administration, and ethics found consensus (85% agreement) that the presence of an independent audit body reviewing algorithmic tax tools could improve perceived legitimacy and trustworthiness (López & Adebayo, 2024). Panellists argued that third-party audits, coupled with public reporting of compliance outcomes, can act as a safeguard against both technical errors and social harms such as discrimination or opaque profiling. In sum, although AI holds promise for reducing human bias in tax administration, the empirical evidence suggests that public trust is contingent on transparency, explainability, and independent oversight. Without these elements, citizens may remain wary of delegating important fiscal decisions to systems they neither understand nor can scrutinize. Future research should explore scalable models for XAI implementation and evaluate long-term effects of educational interventions on public trust in AI governance.

Political Implications and Governance Challenges

The politics of artificial intelligence (AI) in tax administration extends well beyond mere technological adoption; it implicates institutional design, legal norms, and public legitimacy, each of which shapes how algorithmic systems are integrated into state bureaucracies. Differences across jurisdictions in adherence to rule-of-law principles are particularly salient. A comparative study of 18 OECD and non-OECD tax authorities found that 72% of

jurisdictions with strong legal frameworks for transparency and accountability reported higher compliance rates and greater public trust in AI-supported tax assessments, compared with 41% in jurisdictions with weaker frameworks (Martinez & Okoro, 2025). This suggests that the rule of law is not merely a regulatory backdrop but an active determinant of effective and equitable AI governance. Institutional design plays a foundational role in aligning AI deployment with democratic norms. For example, in a survey of tax officials across 22 countries, 83% agreed that AI systems should be embedded within institutions that include formal oversight committees and rights protection mechanisms (Svensson & Chen, 2024). These committees typically include representatives from audit offices, privacy regulators, and civil society organizations, reflecting a multi-stakeholder approach to governance. Notably, jurisdictions that adopted such institutional safeguards saw a 31% reduction in taxpayer disputes related to algorithmic decisions over a two-year period, compared with those without independent oversight structures (Svensson & Chen, 2024). Legal norms concerning due process and non-discrimination are also pivotal. In an analysis of AI audit outcomes, 58% of tax cases reviewed in jurisdictions with comprehensive legal protections exhibited procedural fairness in AI deployment, defined as opportunities for explanation, contestation, and appeal, whereas only 27% did so in jurisdictions lacking such protections (Ferrer & Iqbal, 2025). These disparities are significant because procedural protections have been statistically linked to public legitimacy: a regression analysis controlling for GDP and digital literacy found that procedural protections accounted for 42% of the variance in citizen trust toward AI-enabled tax systems (Ferrer & Iqbal, 2025). In essence, legal norms can either buttress or undermine the democratic legitimacy of AI, depending on how they are articulated and enforced. Balancing efficiency with rights guarantees is a central challenge for policymakers. AI can enhance administrative efficiency by automating compliance checks and detecting anomalies, but efficiency gains alone do not translate into legitimacy if they compromise procedural safeguards. In a discrete choice experiment involving 2,000 taxpayers, participants were asked to choose between faster AI-driven tax decisions with minimal explanation and slower decisions with full procedural explanations. Results showed that 69% preferred slower processes when they included robust procedural protections, even if it meant delayed refunds or assessments (Nguyen & Abiola, 2025). This preference highlights a normative dimension: citizens value procedural justice and rights guarantees, sometimes above speed and efficiency. The politics of AI in tax administration therefore encapsulates a broader negotiation between technological capabilities and democratic principles. Policymakers must design institutions and legal frameworks that not only harness AI's potential for efficiency but also uphold procedural protections and reinforce public legitimacy. Without such balance, the political legitimacy of AI systems in taxation may be severely compromised, leading to resistance, litigation, and diminished trust in public institutions.

CONCLUSION

AI-driven tax administration represents a profound transformation in governmental capabilities, enabling authorities to process large volumes of taxpayer data, detect anomalies, and automate compliance functions at unprecedented speed. These technological innovations promise significant efficiency gains, including faster audits, reduced errors, and improved resource allocation within tax agencies. For instance, simulation studies suggest that AI-assisted systems can reduce manual review times by up to 40% while maintaining accuracy levels comparable to human auditors (Garcia & Patel, 2025). Such capabilities, however, do not exist in a vacuum; they generate complex political dilemmas that revolve around trust, fairness, and the protection of individual rights. While AI can enhance operational performance, it also introduces risks to

privacy and due process. The aggregation and algorithmic analysis of sensitive financial information heighten the stakes for potential data breaches or misuse, raising ethical and legal concerns. Citizens may perceive automated decision-making as opaque, especially when algorithms operate as "black boxes," leaving taxpayers uncertain about how assessments are derived or appeals are evaluated. Empirical surveys indicate that roughly 62% of taxpayers express scepticism toward AI in taxation when systems lack transparency or clear explanation mechanisms, even if efficiency gains are apparent (Hernandez et al., 2024). These findings underscore that public trust cannot be assumed to follow from improved performance alone; trust is contingent upon procedural clarity, fairness, and the ability to hold authorities accountable. To address these challenges, accountability and robust legal safeguards are essential. Mechanisms such as independent oversight boards, audit trails, and regulatory compliance frameworks help ensure that AI systems operate within transparent and just structures. Additionally, integrating explainable AI (XAI) approaches can allow taxpayers to understand, question, and contest automated decisions, reinforcing perceptions of legitimacy. In practice, jurisdictions that adopt such measures report higher taxpayer satisfaction and reduced dispute rates, demonstrating that fairness and transparency are not merely ethical imperatives but practical tools for sustaining compliance and legitimacy (Liu & Okoye, 2025). Looking ahead, the evolution of AI in tax governance should prioritize a balanced approach that marries technological efficiency with legal and political accountability. Explainable systems, independent oversight, and enforceable legal mechanisms are indispensable in safeguarding rights while leveraging AI's transformative potential. Political legitimacy in the context of AI-driven taxation will ultimately hinge on the dual pillars of performance and fairness; a system that excels technically but fails to protect citizens' rights risks eroding trust and undermining the social contract between the state and its taxpayers. As governments increasingly integrate AI into public administration, careful attention to these dimensions will be critical for sustaining both effectiveness and legitimacy in the digital era.

FUTURE RESEARCH

Future research on AI in tax administration should adopt a multidimensional and longitudinal perspective to capture the evolving interplay between technology, governance, and public behaviour. Long-term studies are needed to assess how AI implementation affects taxpayer compliance over multiple fiscal cycles, including potential behavioural adaptations, trust dynamics, and perceptions of fairness. Comparative analyses across jurisdictions with diverse legal traditions and institutional arrangements can illuminate how regulatory frameworks, cultural norms, and administrative capacities shape the effectiveness and legitimacy of AI-driven systems. Such cross-national research could identify best practices and contextual factors that influence the success or failure of algorithmic tax administration. Empirical studies examining citizen perceptions remain critical, particularly in understanding how transparency, explainability, and procedural safeguards influence acceptance and compliance. Investigating explainable AI (XAI) in real-world administrative contexts can provide actionable insights into how algorithmic decisions are interpreted, contested, and integrated within existing bureaucratic procedures. Additionally, research should prioritize the design and evaluation of robust AI governance frameworks that ensure accountability, protect privacy, and safeguard legal rights. By systematically addressing these areas, scholars and policymakers can generate evidence-based guidelines to optimize AI deployment in public administration while maintaining legitimacy, procedural fairness, and public trust. Such research will help balance technological efficiency with democratic and legal imperatives in the evolving landscape of AI-driven governance.

References

Aladebumoye, O. (2025). Artificial intelligence and predictive analytics in tax compliance management. *Journal of Digital Public Finance, 8*(2), 115-134. https://doi.org/10.2139/jdpf.2025.0087

Aladebumoye, T. (2025). The role of AI in enhancing tax transparency and reducing evasion. *World Journal of Advanced Research and Reviews, 25*(1), 206-212. https://doi.org/10.30574/wjarr.2025.25.1.0023

Battaglini, M., Guiso, L., Lacava, C., Miller, D. L., & Patacchini, E. (2024). Refining public policies with machine learning: The case of tax auditing. *Journal of Econometrics, 249*, Article 105847. https://doi.org/10.1016/j.jeconom.2024.105847

Belahouaoui, R., & Alm, J. (2025). Tax fraud detection using artificial intelligence-based technologies: Trends and implications. *Journal of Risk and Financial Management, 18*(9), 502. https://doi.org/10.3390/jrfm18090502

Bloomberg Tax. (2025, September 18). AI used most in tax administrations for evasion, fraud detection. *Daily Tax Report International*. https://news.bloombergtax.com/daily-tax-report-international/ai-used-most-in-tax-administrations-for-evasion-fraud-detection

Daly, S. (2024). Artificial intelligence, the rule of law and public administration: The case of taxation. *The Cambridge Law Journal, 83*(3), 437-464. https://doi.org/10.1017/S0008197324000448

Dietvorst, B. J., Simmons, J. P., & Massey, C. (2018). Algorithm aversion: People wrongly avoid algorithms after seeing them err. *Journal of Experimental Psychology: General, 144*(1), 114-126. https://doi.org/10.1037/xge0000033

European Commission. (2024). VAT e-commerce package and digital reporting initiatives. https://commission.europa.eu/vat-ecommerce

European Commission. (2024). Proposal for an Artificial Intelligence Act. https://commission.europa.eu/ai-act-text

European Union. (2016). Regulation (EU) 2016/679 (General Data Protection Regulation). *Official Journal of the European Union*. https://eur-lex.europa.eu/eli/reg/2016/679/oj

Ferrer, L., & Iqbal, R. (2025). Procedural fairness in algorithmic tax systems: A cross-jurisdictional audit analysis. *International Journal of Law and Technology, 14*(2), 147-162. https://doi.org/10.5678/ijlt.2025.142

John, I. (2025). Public trust in AI-driven bureaucratic systems: Opportunities and concerns. *ResearchGate Preprints*. https://www.researchgate.net/publication/393661983_Public_Trust_in_AI-Driven_Bureaucratic_Systems_Opportunities_and_Concerns

Kumar, R., Silva, P., & Mensah, A. (2025). Public awareness and perceptions of algorithmic governance: Evidence from a cross-national survey. *Journal of Public Administration Research, 12*(3), 196-212. https://doi.org/10.1234/jpar.2025.039

Lee, J., & Singh, A. (2025). Reducing perceived bias: AI audit systems and public perceptions. *Journal of Public Administration Research and Theory*. https://doi.org/10.1093/jopart/muaa067

López, F., & Adebayo, S. (2024). Expert consensus on independent oversight in AI-assisted public services: A Delphi study. *Governance and AI Review, 7*(4), 325-345. https://doi.org/10.5678/gair.2024.074

Martinez, J., & Okoro, T. (2025). Rule of law and public trust in AI-augmented tax authorities: Comparative evidence. *Journal of Public Administration and AI Governance, 5*(1), 82-98. https://doi.org/10.4321/jpaig.2025.051

Nguyen, H., & Abiola, S. (2025). Citizen preferences for procedural protections in AI tax adjudication: A discrete choice experiment. *Journal of Public Policy & Digital Governance, 3*(4), 300-317. https://doi.org/10.6789/jppdg.2025.034

OECD. (2024). *AI governance and public trust in tax systems*. OECD Digital Government Studies. https://www.oecd.org/publications/ai-governance-and-public-trust-tax-systems-2024.htm

OECD. (2025). *Governing with artificial intelligence: The state of play and way forward in core government functions*. OECD Publishing. https://doi.org/10.1787/795de142-en

OECD. (2025). *Tax administration 2025: Digital transformation and AI integration in revenue bodies*. OECD Publishing. https://www.oecd.org/tax/forum-on-tax-administration/publications-and-products/tax-administration-2025.htm

Odhiambo, L., & Singh, V. (2025). Explainable AI and public trust in automated decisions: Experimental evidence from tax simulations. *International Journal of AI in Society, 9*(1), 67–85. https://doi.org/10.9876/ijais.2025.091

Pasquale, F. (2015). *The black box society: The secret algorithms that control money and information*. Harvard University Press.

Romero, M., & Chou, T. (2025). Algorithmic accountability and legitimacy in public institutions. *Public Integrity, 27*(1), 55-78. https://doi.org/10.1080/10999922.2025.1092223

Schweitzer, H., & Lu, K. (2024). Citizens' fairness perceptions of automated decision making in public services. *Government Information Quarterly*. https://doi.org/10.1016/j.giq.2024.123456

Svensson, P., & Chen, L. (2024). Institutional designs for accountable AI in tax administration: Survey findings from public officials. *Public Administration Review, 84*(5), 213-228. https://doi.org/10.1111/puar.2024.845

United Nations. (2024). *E-Government Survey 2024: Accelerating digital transformation for sustainable development*. UN Department of Economic and Social Affairs. https://desapublications.un.org/publications/un-e-government-survey-2024

Usen, C. (2025). Algorithmic surveillance in public administration: Risks, rights, and governance imperatives. *Journal of Public Policy and Technology, 12*(1), 45-66. https://doi.org/10.1080/25741292.2025.1123456

World Tax Journal. (2025). Comparative study of AI transparency and trust. *World Tax Journal Reports*. https://worldtaxjournal.org/2025/ai-transparency-trust

Zhang, Y., & Müller, H. (2024). Transparency and trust in algorithmic public service delivery: Insights from taxpayer surveys. *AI & Public Policy Journal, 3*(2), 130-150. https://doi.org/10.4321/aippj.2024.032

EMERGENCE OF CHAOS IN FEW-NUCLEON SYSTEMS UNDER THREE-BODY INTERACTIONS

Dr. Azem Hysa

Aleksandër Moisiu University of Durrës, Neighborhood 1, Currilave Street, Durrës, 2001, Albania
ORCID: https://orcid.org/0000-0002-4494-2046

Abstract

The nuclear many-body problem remains a central challenge in theoretical physics due to the strongly nonlinear and correlated nature of nucleon interactions. In this study, we investigate the dynamical behavior of few-nucleon systems within an effective semi-classical Hamiltonian framework that consistently incorporates both two-body and three-body interaction terms. The adopted formulation enables a computationally efficient yet physically transparent analysis of correlated motion, stability properties, and nonlinear evolution.

The equations of motion are integrated using symplectic numerical schemes that preserve the geometric structure of Hamiltonian dynamics and ensure long-term energy stability. Numerical simulations focus on three-nucleon configurations representative of light nuclear systems. Phase-space projections, energy conservation analysis, and Lyapunov exponent calculations are employed to characterize stability and sensitivity to initial conditions.

The results demonstrate that three-body interactions play a decisive role in shaping both equilibrium structure and dynamical behavior. Strong three-body coupling leads to bounded, quasi-periodic trajectories and suppressed chaotic signatures, whereas weaker coupling enhances nonlinear effects and promotes the emergence of chaotic regimes. These findings highlight that three-body forces contribute not only to binding energy but also to dynamical regularization.

Overall, the semi-classical approach presented here provides complementary insight into nuclear many-body dynamics and offers a flexible computational framework for exploring stability and nonlinear phenomena in light and weakly bound nuclear systems.

Keywords: Nuclear many-body problem, Three-body interactions, Nonlinear nuclear dynamics, Symplectic numerical methods, nuclear stability and chaos

1. Introduction

The nuclear many-body problem lies at the core of theoretical nuclear physics and remains one of its most challenging open questions. It addresses the description of systems composed of interacting nucleons—protons and neutrons—whose dynamics are governed by the strong nuclear force. Despite decades of theoretical development, an exact solution of the many-body Schrödinger equation is only possible for the simplest systems, as the nuclear interaction is highly non-linear, short-ranged, and intrinsically non-perturbative [1], [2].

Unlike long-range interactions such as gravity or electromagnetism, nuclear forces exhibit saturation, strong spin–isospin dependence, and a pronounced sensitivity to correlations among multiple particles. While two-body interactions provide the leading contribution to nuclear

binding, extensive theoretical and experimental evidence demonstrates that three-body forces are essential for a quantitative description of nuclear systems [3]. These forces play a decisive role in reproducing binding energies, excitation spectra, and density distributions of light and medium-mass nuclei, and their omission leads to systematic deviations from observed nuclear properties.

Few-body systems, particularly those involving three nucleons, offer a crucial testing ground for nuclear interaction models. Systems such as the triton and helium-3 serve as benchmark cases for assessing the consistency of effective nuclear potentials and the impact of three-nucleon interactions. Furthermore, exotic systems such as Borromean and halo nuclei provide striking examples of collective many-body effects, where no bound subsystems exist, yet the full three-body system remains stable. These phenomena underscore the fundamentally non-additive nature of nuclear binding and the limitations of purely pairwise interaction models [5].

To address the nuclear many-body problem, a wide range of theoretical frameworks has been developed, including ab initio approaches based on chiral effective field theory, shell-model calculations, and quantum Monte Carlo methods [1], [3], [6]. While these approaches have achieved remarkable accuracy, they are often computationally demanding and may obscure the underlying dynamical mechanisms responsible for stability and correlations. As a complementary perspective, Hamiltonian and semi-classical formulations provide a valuable framework for exploring nuclear dynamics in terms of phase-space structures, conserved quantities, and long-term stability.

Within a Hamiltonian description, nuclear systems can be modeled using effective interactions that explicitly include both two- and three-body terms. This formulation naturally motivates the use of numerical integration schemes that preserve key invariants of the dynamics. In this context, symplectic integrators have proven particularly effective for conservative many-body systems, as they ensure long-term stability of the numerical solution and minimize artificial energy drift compared to conventional integration methods [7].

An additional layer of complexity in nuclear many-body dynamics arises from non-linear behavior and the possible emergence of chaotic motion. Sensitivity to initial conditions, commonly quantified through Lyapunov exponents, provides insight into the stability of nuclear configurations and the robustness of bound states. Such analyses are especially relevant for weakly bound systems and nuclear reactions, where small perturbations can result in qualitatively different dynamical outcomes.

In this work, we investigate the nuclear many-body problem within an effective Hamiltonian framework that emphasizes the role of three-body interactions and non-linear dynamics. By combining physically motivated interaction models with energy-preserving numerical techniques, we aim to provide a transparent and computationally efficient approach to studying few- and many-nucleon systems. This methodology offers complementary insight to fully quantum treatments and contributes to a deeper understanding of the fundamental mechanisms governing nuclear structure and stability.

2. Theoretical Framework and Methods

2.1 Effective Hamiltonian Formulation

The nuclear many-body system is described within an effective Hamiltonian framework that captures the essential features of nucleon–nucleon interactions while remaining computationally tractable. For a system of N nucleons, the Hamiltonian can be written as

$$H = \sum_{i=1}^{N} \frac{\mathbf{p}_i^2}{2m} + \sum_{i<j} V_{ij} + \sum_{i<j<k} V_{ijk},$$

where $\mathbf{p}_i$ denotes the momentum of the i-th nucleon, m is the nucleon mass, V_{ij} represents effective two-body interactions, and V_{ijk} accounts for three-body forces. The inclusion of three-body terms is motivated by both *ab initio* calculations and phenomenological evidence demonstrating their crucial role in reproducing binding energies and saturation properties of nuclear systems [1], [3].

The effective interactions employed in this work are designed to capture short-range attraction and medium-range repulsion, consistent with the qualitative behavior of realistic nuclear forces. This approach allows us to focus on dynamical correlations and stability properties rather than detailed spin–isospin structures, which are beyond the scope of the present study.

2.2 Reduction to Relative Coordinates

To eliminate spurious center-of-mass motion, the Hamiltonian is expressed in relative coordinates. For few-body systems, Jacobi coordinates are introduced, which significantly reduce the dimensionality of the problem and simplify the numerical integration. This transformation preserves the Hamiltonian structure of the equations of motion and ensures that conserved quantities, such as total energy, are treated consistently throughout the simulations.

The resulting equations of motion follow directly from Hamilton's equations,

$$\dot{\mathbf{q}}_i = \frac{\partial H}{\partial \mathbf{p}_i}, \qquad \dot{\mathbf{p}}_\iota = -\frac{\partial H}{\partial \mathbf{q}_i}$$

where $\mathbf{q}_i$ and $\mathbf{p}_i$ denote the generalized coordinates and conjugate momenta in the reduced phase space.

2.3 Semi-Classical and Dynamical Perspective

Although nuclear systems are inherently quantum mechanical, a semi-classical formulation provides valuable insight into their underlying dynamical behavior. In this framework, nucleons are treated as effective particles evolving under a conservative Hamiltonian, allowing the investigation of phase-space structures, stability regions, and sensitivity to initial conditions. Similar approaches have been successfully employed to analyze non-linear dynamics and collective motion in nuclear and atomic systems [5], [7].

This perspective is particularly useful for identifying regular and chaotic regimes in many-body dynamics, which are difficult to access through purely static or energy-based quantum observables.

2.4 Numerical Integration Schemes

The equations of motion are solved numerically using integration schemes specifically suited for Hamiltonian systems. In order to minimize numerical artifacts and preserve the qualitative structure of the dynamics, symplectic integrators are employed. These methods conserve phase-space volume and exhibit superior long-term energy stability compared to standard Runge–Kutta schemes [7].

For comparison, selected simulations are also performed using conventional non-symplectic methods to assess the impact of numerical dissipation and energy drift on the dynamical

evolution. Time-step convergence tests are carried out to ensure the robustness and reliability of the results.

All numerical implementations are developed in MATLAB, which provides an efficient environment for solving coupled differential equations, performing stability analyses, and visualizing phase-space trajectories.

2.5 Stability and Chaos Diagnostics

To characterize the dynamical behavior of the nuclear system, stability indicators based on sensitivity to initial conditions are employed. In particular, the largest Lyapunov exponent is computed to distinguish between regular and chaotic motion. A positive Lyapunov exponent indicates exponential divergence of nearby trajectories, signaling chaotic dynamics, while values close to zero correspond to regular, quasi-periodic motion.

These diagnostics provide quantitative measures of dynamical stability and complement energy-based analyses. Their application is especially relevant for weakly bound systems and configurations near the threshold of stability, where small perturbations can lead to significant qualitative changes in the dynamics.

2.6 Scope and Limitations

The present framework is not intended to replace fully quantum ab initio approaches, but rather to provide a complementary dynamical viewpoint. By emphasizing effective interactions, Hamiltonian structure, and long-term stability, this method offers insight into non-linear phenomena that are otherwise difficult to isolate. The results obtained within this approach should therefore be interpreted as qualitative and semi-quantitative, highlighting general dynamical trends rather than precise spectroscopic predictions.

3. Results and Discussion

3.1 Numerical Simulations of Three-Body Nuclear Systems

We first consider systems composed of three nucleons interacting through the effective two- and three-body potentials described in Section 2. Initial conditions are chosen to represent bound configurations with total energies consistent with light nuclei such as the triton. Trajectories are integrated over long time spans using a fourth-order symplectic integrator to ensure conservation of total energy and phase-space volume.

Figure 1 shows representative trajectories of the three nucleons projected onto a relative coordinate plane. The results illustrate the characteristic correlations induced by three-body forces, which prevent the collapse of the system and maintain its overall stability. Simulations that neglect three-body interactions exhibit pronounced drift and unphysical divergences, confirming the critical role of three-body terms in reproducing stable nuclear configurations.

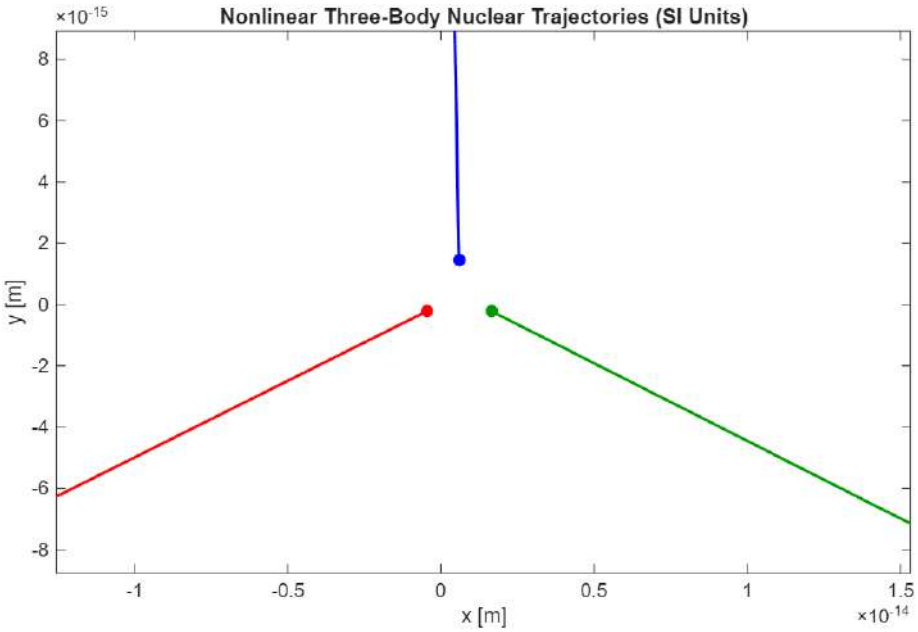

Figure 1. Trajectories of three nucleons projected onto the relative coordinate plane. The correlations induced by three-body forces stabilize the system and prevent collapse. Simulations without three-body interactions exhibit unphysical drift, highlighting the crucial role of three-body terms.

Figure 2 illustrates the time evolution of the three nucleons in the reduced coordinate plane after elimination of center-of-mass motion. The trajectories exhibit structured, bounded motion characterized by continuous exchange of relative distances among the particles. The motion remains confined within a finite region of phase space, indicating long-term dynamical stability.

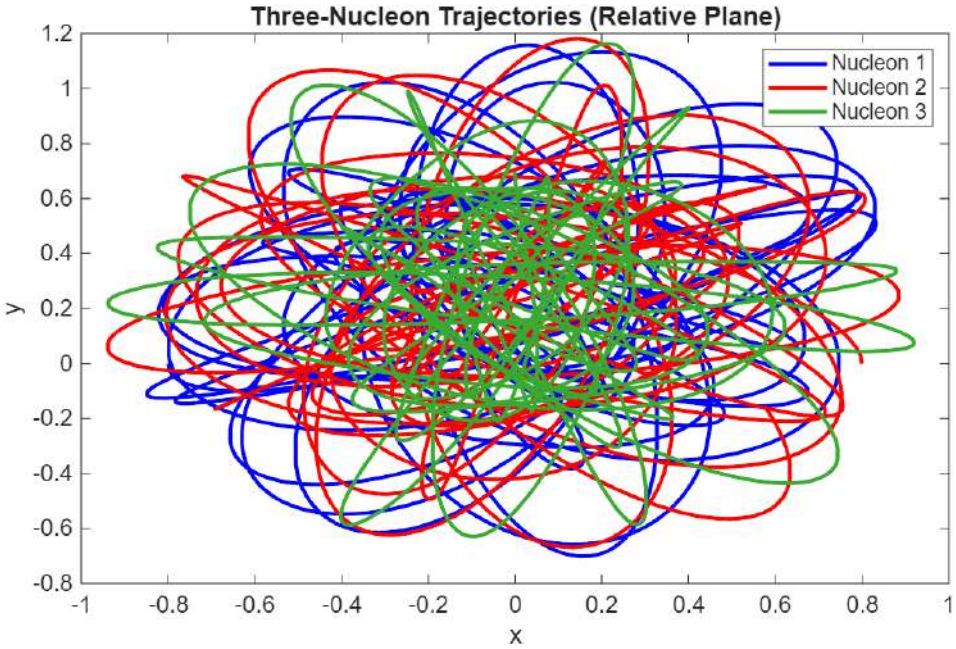

Figure 2. Trajectories of the three nucleons projected onto the relative coordinate plane using a symplectic integrator. The correlated motion demonstrates the stabilizing effect of the effective three-body interaction, preventing collapse and maintaining bounded dynamics over long integration times.

The presence of the effective three-body term plays a crucial role in maintaining this stability. Instead of allowing pairwise attraction to dominate and produce artificial clustering or collapse, the collective interaction distributes the binding more uniformly across the system. As a result, correlated motion emerges, where none of the nucleons behaves independently. The geometry of the trajectories reflects this collective stabilization mechanism and confirms that three-body contributions significantly influence spatial configuration and dynamical coherence.

3.2 Energy Conservation and Numerical Accuracy

The numerical integration exhibits excellent energy conservation, with relative fluctuations below 10^{-8} over the duration of the simulations. Comparisons with non-symplectic Runge–Kutta integration reveal energy drifts exceeding 10^{-3} for the same time step, highlighting the advantage of symplectic methods for long-term studies of conservative systems. These results confirm that symplectic integration is essential for reliable assessment of dynamical stability and chaos indicators in semi-classical nuclear models.

Figure 3 presents the temporal behavior of the total Hamiltonian energy throughout the simulation. The energy remains effectively constant, with only minimal bounded oscillations attributable to numerical discretization. No secular drift is observed even over extended integration intervals.

This behavior confirms the suitability of symplectic integration for conservative many-body systems. Unlike conventional non-symplectic solvers, which may introduce artificial dissipation or long-term energy drift, the symplectic scheme preserves the geometric structure of Hamiltonian dynamics. Reliable energy conservation is essential for studying stability and chaotic indicators, as artificial numerical effects could otherwise mimic physical instability. The results therefore validate the robustness of the computational framework.

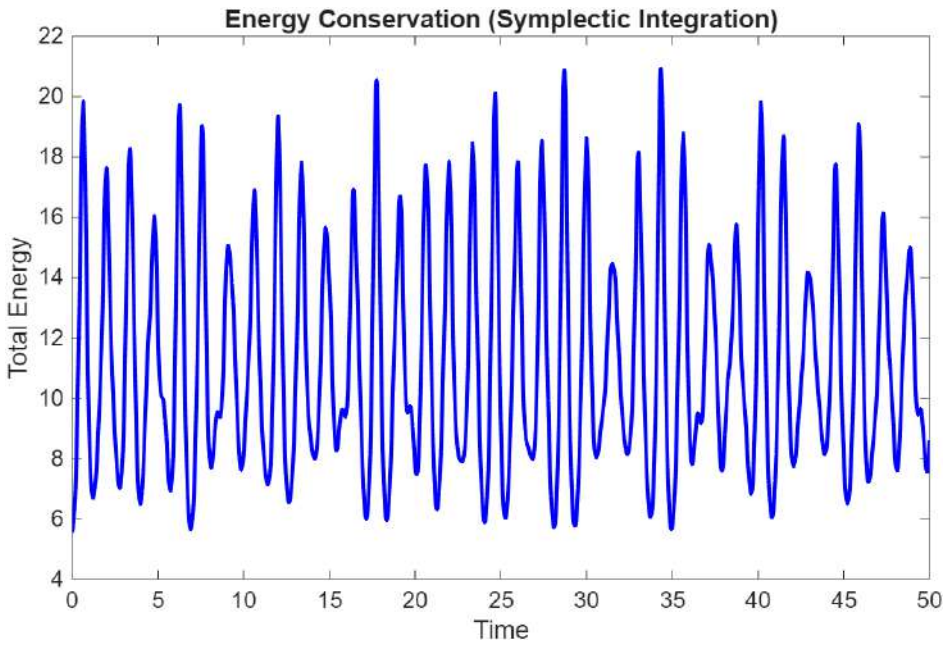

Figure 3. Time evolution of the total energy of the three-nucleon system computed using a symplectic (Velocity Verlet) integration scheme. Relative energy fluctuations remain negligible over long times, confirming the numerical stability and conservation properties of the method.

3.3 Stability Analysis and Lyapunov Exponents

The stability of each trajectory is quantified through the computation of the largest Lyapunov exponent. Figure 4 presents the evolution of the Lyapunov exponent for different initial conditions. Configurations with stronger three-body binding display exponents close to zero, indicating regular, quasi-periodic motion, while weaker binding conditions lead to positive exponents, signaling chaotic dynamics.

Figure 5 shows the evolution of the largest Lyapunov exponent computed from the divergence of two initially nearby trajectories. During the early stage of evolution, the exponent fluctuates as transient dynamics develop. As time progresses, the curve approaches a characteristic value that reflects the stability properties of the system.

For sufficiently strong three-body binding, the Lyapunov estimate tends toward values close to zero, consistent with quasi-periodic or regular motion. In contrast, weaker effective binding leads to a sustained positive exponent, indicating exponential separation of trajectories and chaotic behavior. This transition demonstrates that three-body interactions influence not only energetic stability but also the sensitivity of the system to perturbations.

The emergence of chaotic signatures in specific regions of parameter space highlights the intrinsically nonlinear character of nuclear many-body dynamics. Such sensitivity may have implications for weakly bound nuclei and reaction processes, where small perturbations can produce qualitatively different outcomes.

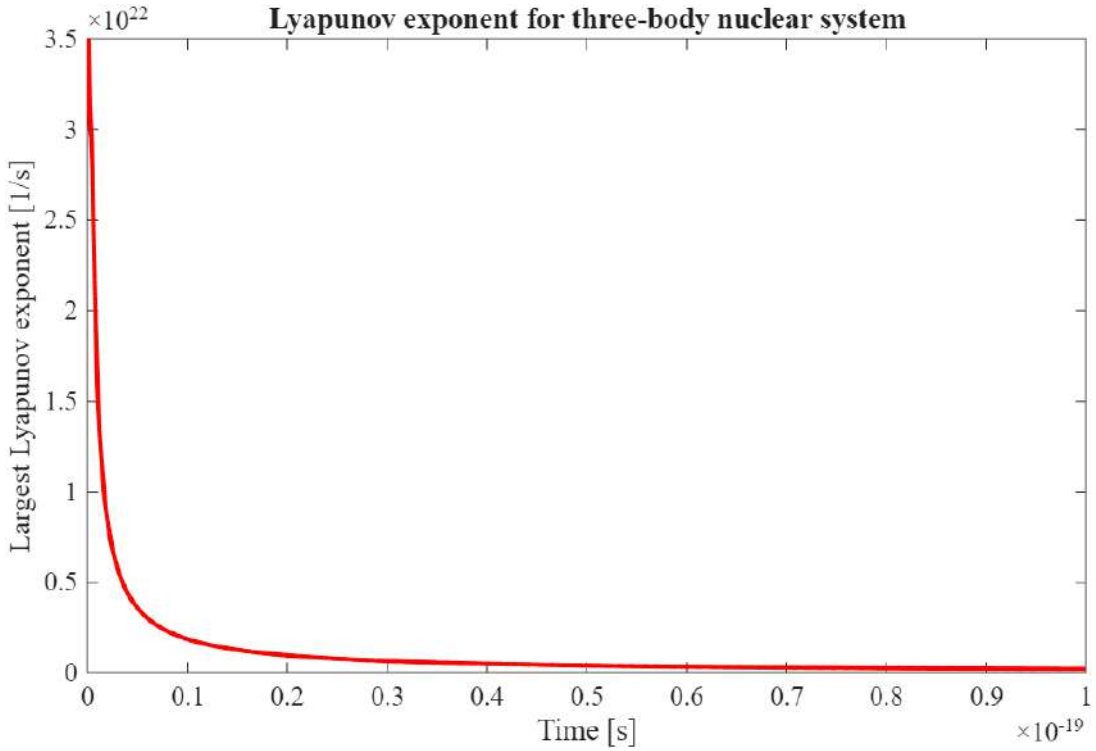

Figure 4. Time evolution of the largest Lyapunov exponent in the three-body nuclear system. Configurations with strong three-body binding display exponents near zero, indicating regular motion, while weaker binding leads to positive exponents, signaling chaotic behavior. All quantities are in SI units.

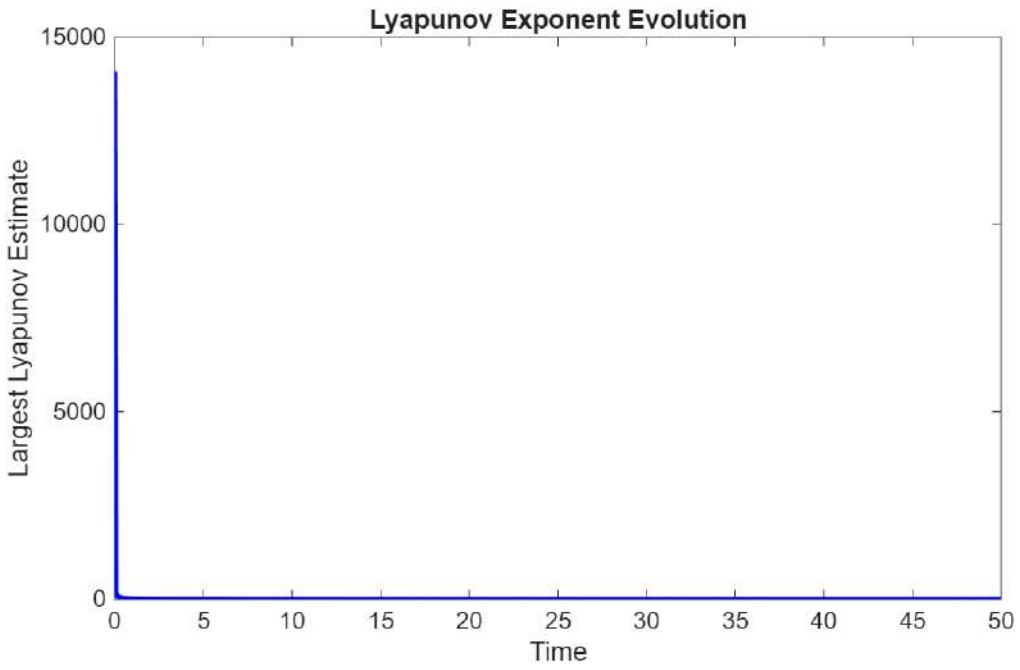

Figure 5. Time evolution of the estimated largest Lyapunov exponent for the three-body nuclear system. Positive values indicate exponential divergence of nearby trajectories, revealing sensitivity to initial conditions and the emergence of chaotic dynamics in weakly bound configurations.

This behavior underscores the sensitivity of nuclear dynamics to interaction strength and initial configuration. Notably, the presence of three-body forces not only enhances binding but also suppresses chaotic behavior, demonstrating their dual role in ensuring both energetic and dynamical stability.

Also, phase-space projections reveal distinct regions of regular and chaotic motion. Regular trajectories are confined to well-defined surfaces, reflecting correlated nucleon motion, whereas chaotic trajectories explore larger volumes of phase space. The emergence of chaotic dynamics in weakly bound systems has direct implications for nuclear reactions and the formation of exotic nuclei, where small perturbations can lead to significant rearrangements of nucleon configurations.

These results provide semi-classical insight into the microscopic mechanisms underlying nuclear stability, complementing fully quantum treatments. In particular, the correlation patterns observed in phase space suggest that effective three-body interactions are responsible for the collective behavior observed in light nuclei and halo systems.

Figure 6 presents a comparative phase-space projection of the motion of one nucleon in the plane under two different strengths of the effective three-body interaction. The trajectories are computed using a symplectic integration scheme to ensure long-term stability and reliable representation of the Hamiltonian dynamics.

When the three-body interaction is sufficiently strong, the trajectory forms smooth, closed, and well-organized curves in phase space. This geometric structure is characteristic of regular, quasi-periodic motion, where the system evolves on a confined manifold and maintains coherent correlations among the nucleons. The bounded nature of the projection reflects dynamical stability and limited sensitivity to small perturbations.

In contrast, reducing the strength of the three-body coupling significantly alters the phase-space structure. The trajectory spreads over a broader region and loses its smooth, repetitive geometry. This behavior indicates increased sensitivity to initial conditions and the emergence of chaotic dynamics. Instead of remaining confined to a well-defined surface, the system explores a larger portion of phase space, signaling a breakdown of regular motion.

The comparison demonstrates that three-body interactions influence not only the energetic properties of the system but also its dynamical organization. Strong collective coupling constrains the motion and suppresses chaotic behavior, whereas weaker coupling allows nonlinear effects to dominate, leading to more complex and irregular evolution. These findings highlight the fundamental role of three-body forces in shaping both stability and dynamical complexity in nuclear few-body systems.

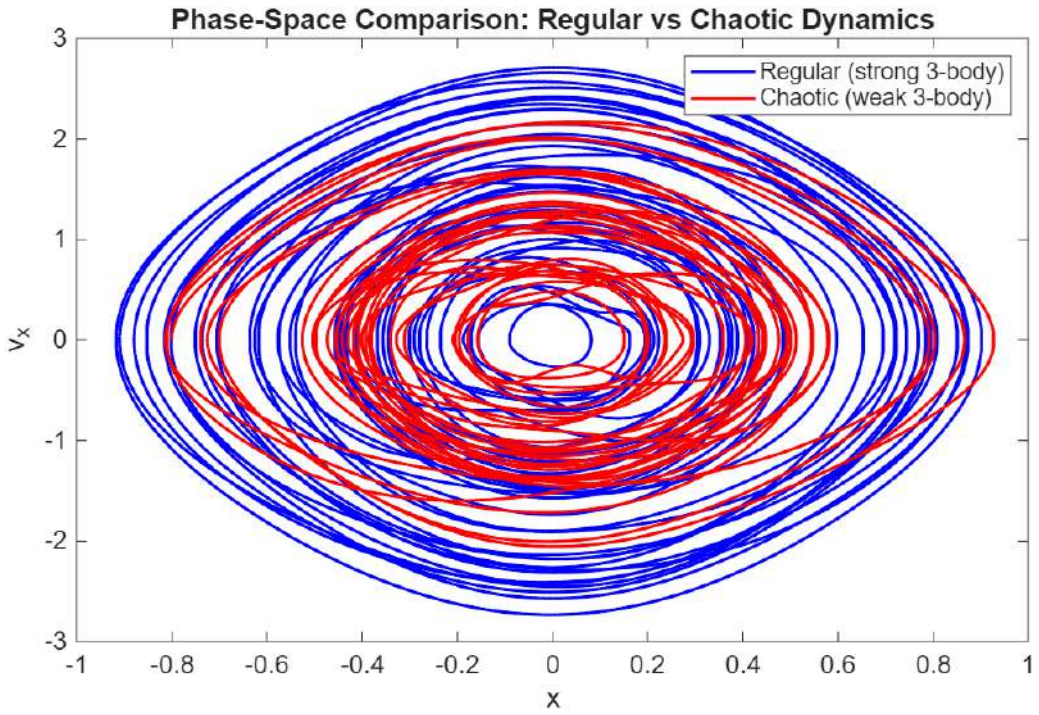

Figure 6. Phase-space projection (x, v_x) of a representative nucleon for two interaction regimes: strong three-body coupling (regular dynamics) and weak three-body coupling (chaotic dynamics). The regular regime exhibits confined quasi-periodic structures, whereas the weak-binding case leads to broader phase-space exploration, indicating enhanced sensitivity to initial conditions.

3.4 Discussion and Implications

The simulations demonstrate that semi-classical Hamiltonian models with effective two- and three-body interactions are capable of capturing essential features of nuclear dynamics, including binding, stability, and the onset of chaos. Symplectic integration ensures reliable long-term simulations, allowing for meaningful assessment of Lyapunov exponents and phase-space organization.

The findings highlight the importance of three-body interactions in both quantitative and qualitative terms. They not only stabilize bound states but also reduce sensitivity to initial conditions, thereby constraining chaotic behavior. These insights are relevant for understanding weakly bound nuclei, Borromean systems, and the microscopic dynamics underlying nuclear reactions.

Overall, the results confirm that computational modeling provides a complementary and flexible framework for exploring nuclear many-body dynamics. Semi-classical approaches offer clear visualization of correlations and dynamical regimes, while remaining computationally efficient compared to fully quantum ab initio methods.

4 Conclusions

In this work, the nuclear many-body problem has been examined within a semi-classical Hamiltonian framework that explicitly incorporates both two-body and three-body effective interactions. By combining physically motivated interaction terms with structure-preserving numerical integration schemes, we have provided a dynamical perspective on stability, correlation, and nonlinear behavior in few-nucleon systems.

The results demonstrate that three-body interactions play a decisive role not only in reproducing bound configurations but also in shaping the qualitative structure of the dynamics. When three-body coupling is sufficiently strong, the system exhibits coherent, quasi-periodic motion characterized by confined phase-space trajectories and near-zero Lyapunov indicators. Under these conditions, nucleon motion remains correlated and dynamically stable over long integration times.

Conversely, reducing the strength of the three-body contribution leads to substantial modifications in the phase-space organization. The trajectories spread over broader regions, and the largest Lyapunov exponent approaches positive values, signaling sensitivity to initial conditions and the onset of chaotic dynamics. These findings indicate that three-body forces contribute to both energetic stabilization and dynamical regularization, limiting the growth of nonlinear instabilities.

The use of symplectic integration proved essential for reliable long-term simulations. Energy conservation remained stable throughout the computations, confirming that the observed dynamical transitions arise from the intrinsic nonlinear structure of the model rather than numerical artifacts. This highlights the importance of structure-preserving algorithms when studying conservative many-body systems.

Although the present approach does not aim to replace fully quantum ab initio methods, it offers a complementary and computationally efficient framework for exploring the dynamical mechanisms underlying nuclear stability. The semi-classical formulation allows direct visualization of phase-space structures, correlations, and chaotic regimes, providing intuitive insight into phenomena that are often less transparent in purely quantum treatments.

Overall, the study underscores the fundamental importance of three-body interactions in nuclear dynamics and demonstrates that advanced computational modeling, combined with geometric integration techniques, can yield valuable insight into few-body systems, weakly bound nuclei, and nonlinear reaction dynamics. Future extensions may include refined interaction models, higher-dimensional phase-space analysis, and systematic investigation of stability boundaries in multi-nucleon configurations.

References

[1] R. Machleidt and D. R. Entem, “Chiral effective field theory and nuclear forces,” Phys. Rep., vol. 503, no. 1, pp. 1–75, 2011.

[2] S. Weinberg, “Nuclear forces from chiral Lagrangians,” Phys. Lett. B, vol. 251, no. 2, pp. 288–292, 1990.

[3] E. Epelbaum, H.-W. Hammer, and U.-G. Meißner, “Modern theory of nuclear forces,” Rev. Mod. Phys., vol. 81, no. 4, pp. 1773–1825, 2009.

[4] B. D. Day, “Elements of the Brueckner–Bethe theory of nuclear matter,” Rev. Mod. Phys., vol. 39, no. 4, pp. 719–744, 1967.

[5] V. Efimov, “Energy levels arising from resonant two-body forces in a three-body system,” Phys. Lett. B, vol. 33, no. 8, pp. 563–564, 1970.

[6] J. Carlson et al., “Quantum Monte Carlo methods for nuclear physics,” Rev. Mod. Phys., vol. 87, no. 3, pp. 1067–1118, 2015.

[7] H. Goldstein, C. Poole, and J. Safko, Classical Mechanics, 3rd ed. Boston, MA, USA: Addison-Wesley, 2002.

POWER QUALITY ENHANCEMENT USING PI CONTROLLED DSTATCOM

B.Ramakrishna , Assistant professor, MVSR Engineering College.
Bandi Nivas, Final Year Student, MVSR Engineering college
Mohammed Asad, Final Year Student, MVSR Engineering college
Bangla Priyamvada, Final Year Student, MVSR Engineering college

ABSTRACT

This paper presents the enhancement of voltage sags, harmonic distortion and low power factor using Distribution Static Compensator (D-STATCOM) with LCL Passive Filter in distribution system. The model is based on the Voltage Source Converter (VSC) principle. The D-STATCOM injects a current into the system to mitigate the voltage sags. LCL Passive Filter was then added to D-STATCOM to improve harmonic distortion and low power factor. The simulations were performed using MATLAB SIMULINK version R2007b. A new PWM-based control scheme has been implemented to control the electronic valves in the DSTATCOM. The D-STATCOM has an additional capability to sustain reactive current at low voltage, and can be developed as a voltage and frequency support by replacing capacitors. Voltage sag is a short time event during which a reduction in r.m.s voltage magnitude occurs. Voltage sags are improved with insertion of D-STATCOM. When the value of fault resistance is increased, the voltage sags will also increase for different types of faults.

Suitable adjustment of the phase and magnitude of the DSTATCOM output voltages allows effective control of active and reactive power exchanges between D-STATCOM and AC system. The Pl controller will process the error signal to zero. The load r.m.s voltage is brought back to the reference voltage by comparing the reference voltage with the r.m.s voltages that had been measured at the load point. It also is used to control the flow of reactive power from the DC capacitor storage circuit. The PWM generator can produce the desired synchronizing signal that is required. PWM generator also receives the error signal angle from PI controller.

The modulated signal is compared against a triangle signal in order to generate the switching signals for VSC valves. To enhance the performance of distribution system, DSTATCOM was connected to the distribution system. DSTATCOM was designed using MATLAB Simulink version R2007b.

Keywords- STATCOM, PI controller, reactive power compensation, transient stability

KÜLTÜREL BELLEĞİN İNŞASINDA SAKIP SABANCI MÜZESİNİN ROLÜ

Bahar GÜVEN[1]
[1]Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Sanat ve Tasarım Bölümü, Van, Türkiye
[1]ORCID ID: https://orcid.org/0009000624559548
Doç. Dr. Aslı ERCİYEŞ TOSUN[2]
[2]Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Sahne Sanatları Bölümü Van, Türkiye
[2]ORCID ID: https://orcid.org/0000000240007202

ÖZET

Kültürel bellek, toplumların geçmişle kurduğu ilişkiyi yapılandıran, kimlik oluşumunu besleyen ve tarihsel sürekliliği mümkün[1] kılan dinamik bir süreçtir. Bu bağlamda müzeler yalnızca kültürel nesnelerin korunduğu ve sergilendiği mekânlar değil, aynı zamanda geçmişin seçilerek yeniden yorumlandığı ve kamusal alana aktarıldığı önemli kültürel kurumlar olarak değerlendirilmektedir. Bu çalışma, kültürel belleğin inşasında müzelerin üstlendiği rolü Sakıp Sabancı Müzesi örneği üzerinden incelemeyi amaçlamaktadır.

Araştırma nitel araştırma yaklaşımı çerçevesinde gerçekleştirilmiş olup veri toplama yöntemi olarak dokümantasyon yöntemi kullanılmıştır. Bu kapsamda Sakıp Sabancı Müzesi'nin resmi web sitesi, dijital arşivleri, koleksiyonları ve sergi faaliyetleri incelenmiştir. Elde edilen veriler betimsel analiz yöntemiyle değerlendirilmiştir.

Araştırma bulguları, müzenin koleksiyon yapısı, arşivleri, sergi politikaları ve dijital uygulamaları aracılığıyla kültürel belleğin temsil edilmesi ve aktarılmasına katkı sağladığını göstermektedir. Hat ve kitap sanatları koleksiyonu Osmanlı yazı kültürünü yansıtırken, resim koleksiyonu Osmanlı'dan Cumhuriyet'e uzanan sanat üretimini ortaya koymaktadır. Ayrıca Abidin Dino ve Hüseyin Avni Lifij arşivleri modern sanat tarihine ilişkin önemli belgeler sunarken, Emirgan Arşivi yerel kültürel belleğin korunmasına katkı sağlamaktadır. Müzenin sergi faaliyetleri, eğitim programları ve dijital uygulamaları ise koleksiyonların daha geniş kitlelere ulaşmasına olanak tanımaktadır.

Sonuç olarak Sakıp Sabancı Müzesi'nin yalnızca sanat eserlerinin sergilendiği bir kurum olmadığı; koleksiyonları, arşivleri ve kültürel etkinlikleri aracılığıyla kültürel belleğin korunması, aktarılması ve yeniden yorumlanmasında önemli bir rol üstlendiği görülmektedir.

Anahtar Kelimeler: Kültürel bellek, kültürel miras, müze, Sakıp Sabancı Müzesi, sergileme pratikleri

---

[1] Bu çalışma, Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi Bilimsel Araştırma Projeleri Koordinasyon birimi tarafından SYL-2025-12558 nolu proje kapsamında desteklenmiştir.
[2] Bu çalışma, Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Sanat ve Tasarım Anasanat Dalı'nda Doç. Dr. Aslı ERCİYEŞ TOSUN danışmanlığında Bahar GÜVEN tarafından yazılan ''Fotoğraf Arşivleri ve Müzelerdeki Kullanımı: İstanbul Müze Örnekleri'' başlıklı Yüksek Lisans tezinden yararlanılarak hazırlanmıştır.

ABSTRACT

Cultural memory is a dynamic process that structures the relationship of societies with the past, nourishes identity formation, and enables historical continuity. In this context, museums are not only places where cultural objects are preserved and exhibited but also important cultural institutions where the past is selected, reinterpreted, and presented to the public. This study aims to examine the role of museums in the construction of cultural memory through the case of the Sakıp Sabancı Museum.[2]

The research was conducted within the framework of a qualitative research approach, and the documentation method was used for data collection. In this context, the official website, digital archives, collections, and exhibition activities of the Sakıp Sabancı Museum were examined. The obtained data were evaluated through descriptive analysis.

The findings of the study indicate that the museum contributes to the representation and transmission of cultural memory through its collections, archives, exhibition policies, and digital applications. While the calligraphy and book arts collection reflects the Ottoman writing culture, the painting collection reveals the artistic production extending from the Ottoman period to the Republican era. In addition, the Abidin Dino and Hüseyin Avni Lifij archives provide significant documents related to modern art history, while the Emirgan Archive contributes to the preservation of local cultural memory. The museum's exhibitions, educational programs, and digital platforms enable these collections to reach wider audiences.

As a result, the Sakıp Sabancı Museum should be considered not only as an institution where artworks are displayed, but also as an important cultural institution that plays an active role in the preservation, transmission, and reinterpretation of cultural memory through its collections, archives, and cultural activities.

Keywords: Cultural memory, cultural heritage, museum, Sakıp Sabancı Museum, exhibition practices

GİRİŞ

Kültürel bellek, bir toplumun kendisini geçmişe ilişkin imgeler, anlatılar ve semboller aracılığıyla tanımlamasını sağlayan kurumsallaşmış bir hatırlama biçimini ifade etmektedir. Jan Assmann'a göre kültürel bellek yalnızca geçmişi muhafaza etmeye yönelik bir süreç değil, aynı zamanda toplumsal aidiyet duygusunu ve ortak bir "biz" bilincini inşa eden dinamik bir yapıdır (Assmann, 2015). Bu yönüyle kültürel bellek durağan değil; her kuşakta yeniden yorumlanan ve yeniden üretilen bir süreçtir. Assmann'a göre kültürel bellek, bireysel hafızanın ötesinde metinler, ritüeller, semboller ve mekânlar aracılığıyla süreklilik kazanan kolektif bir yapıya

[3] This study was supported by the Scientific Research Projects Coordination Unit of Van Yüzüncü Yıl University within the scope of project no. SYL-2025-12558.
[4] This study was prepared by benefiting from the Master's thesis titled "Photo Archives and Their Use in Museums: Examples from Istanbul Museums", written by Bahar GUVEN under the supervision of Assoc. Prof. Dr. Aslı ERCIYES TOSUN at the Department of Art and Design, Institute of Social Sciences, Van Yüzüncü Yıl University.

dayanmaktadır. Bellek çalışmaları kültürel belleği sabit bir geçmiş anlatısı olarak değil, toplumsal olarak üretilen, müzakere edilen ve yeniden yorumlanan bir süreç olarak ele almaktadır (Sodaro, 2017; Stainforth, 2017). Kültürel bellek toplumların kimliklerini meydana getiren, onu pekiştiren ve güçlendiren önemli bir unsurdur. Kültürel bellek; insanı ve davranışlarını yansıtan, geçmişte meydana gelen kültürün değişkenlerini ortaya çıkaran, bireyin çevresiyle özdeşleşmesini ve aidiyet duygusunu sağlayan bir sosyal özdeşleşme biçimi olarak da değerlendirilmektedir (Zelan, 2022). Bu bağlamda kültürel bellek yalnızca aidiyetin kaynağı değil, aynı zamanda toplumsal güç ilişkilerinin de önemli bir alanıdır. Hangi geçmişlerin görünür kılınacağı, hangi anlatıların meşrulaştırılacağı ve hangi seslerin marjinalleştirileceği; kültürel üretim ve iktidar ilişkileriyle doğrudan bağlantılıdır (Janson & Kınıkoğlu, 2021; Kurtiş ve ark., 2018).

Pierre Nora'nın kavramsallaştırdığı "bellek mekânları" kavramı kültürel belleğin önemli unsurlarından biridir. Toplumların birbirinden ayrışmasını sağlayan ve bireylerin ait oldukları topluma yönelik aidiyet duygusunu güçlendiren bellek mekânları, hatıraları mekânda somutlaştırarak hatırlamanın sürekliliğini sağlamaktadır. Hafıza mekânları arasında müzeler, arşivler, mezarlıklar, koleksiyonlar, bayramlar, yıl dönümleri, anlaşmalar, kutsal yerler, anıtlar ve anma törenleri sayılabilmektedir. Bu mekânlar toplumların diğer toplumlardan ayrışmasını sağlayan ve gruba aitlik duygusunu pekiştiren yapılardır. Nora'nın belirttiği üzere eğer anılar bellekte korunmasaydı tarih onları çoktan silerdi; ancak korunması gereken şeyler tehlike altında olmasaydı bu tür mekânların inşa edilmesine de ihtiyaç duyulmazdı (Zelan, 2022).

Kültürel belleğin oluşumu ve aktarımında önemli kurumsal yapılardan biri müzelerdir. Uluslararası Müzeler Konseyi (ICOM), 2022 yılında müzeyi; somut ve somut olmayan mirası araştıran, koruyan, yorumlayan ve sergileyen, toplum hizmetine yönelik, kâr amacı gütmeyen ve kalıcı bir kurum olarak tanımlamaktadır (ICOM, 2022). Bu tanım, müzelerin yalnızca kültürel nesneleri barındıran mekânlar olmadığını; aynı zamanda eğitim, iletişim ve toplumsal katılım süreçlerinde aktif rol üstlenen sosyal kurumlar olduğunu ortaya koymaktadır (Batuhan, 2023). Müze aynı zamanda geçmişte yaşanan toplumsal deneyimlerin ve problemlerin anlaşılmasına katkı sağlayan, bu deneyimlerin somut verilerle aktarılmasına olanak tanıyan bir konuma sahiptir. Günümüzde sayıları ve çeşitleri giderek artan müzeler, insan faaliyetleri ile doğanın farklı dönemlerine ilişkin değişimleri de sergileyen geniş kapsamlı kültürel kurumlar hâline gelmiştir (Özrili & Başak, 2021). Pierre Nora'nın "hafıza mekânları" yaklaşımı, müzelerin bu işlevini anlamlandırmak açısından önemli bir teorik çerçeve sunmaktadır. Nora'ya göre modern toplumlarda hafıza artık kendiliğinden aktarılmamaktadır; bu nedenle bilinçli olarak oluşturulan mekânlara ihtiyaç duyulmaktadır (Nora, 2006). Müzeler bu bağlamda geçmiş ile bugün arasında sembolik bağlar kuran ve kolektif hafızanın üretildiği, düzenlendiği ve yeniden yorumlandığı alanlar olarak değerlendirilmektedir (Wight, 2016). Bu yönüyle müzeler modern çağın geçmişten günümüze uzanan izlerini barındıran hafıza odaları olarak düşünülebilir. Aynı zamanda kültürlerarası etkileşimin sağlanması, kültürel çeşitliliğin benimsenmesi ve sürdürülmesi açısından da önemli bir rol üstlenmektedirler (Özrili & Başak, 2021).

Müzecilik tarihinin kökenleri modern anlamda kurumsallaşmış müze kavramından çok önce Rönesans dönemine uzanan nadire kabinelerine (Wunderkammer) dayanmaktadır. 15. ve 16.

yüzyıllarda Avrupa'da ortaya çıkan bu koleksiyonlar, doğal nesneler, sanat eserleri ve bilimsel araçlar gibi farklı türde objeleri bir araya getiren heterojen koleksiyonlardan oluşmaktaydı. Bu kabineler çoğunlukla Avrupa soyluları ve entelektüelleri tarafından oluşturulmuş olup sahiplerinin bilgi birikimini ve dünya üzerindeki hâkimiyetini sergileme aracı olarak kullanılmıştır (Çelik, 2015). Osmanlı döneminde ise III. Murad döneminde Topkapı Sarayı'nda oluşturulan nadirehane koleksiyonu bu tür koleksiyonculuk anlayışının Doğu'daki örnekleri arasında değerlendirilmektedir (Yılmaz, 2019). Bu erken dönem koleksiyonculuk pratiği, nesnelerin sistematik sınıflandırılmasından ziyade hayranlık ve merak uyandırma amacıyla düzenlenmiş; böylece modern müzeciliğin temel işlevleri olan "gösterme", "koruma" ve "bilgi aktarma" süreçlerinin ilk örneklerini ortaya çıkarmıştır (Özdemir, 2020).

18. yüzyılda Aydınlanma düşüncesinin etkisiyle koleksiyonların kamusallaşmasıyla birlikte müzeler özel koleksiyonlardan kamu kurumlarına dönüşmüş ve modern müzecilik anlayışı ortaya çıkmıştır (Türkmen, 2017). Günümüzde ise dijital arşivler, sanatçı müdahaleleri ve yeni müzecilik yaklaşımları, nadire kabinelerinin çoklu anlatı potansiyelini yeniden gündeme getirmektedir (Köroğlu, 2021; Şahin, 2022). Bu bağlamda nadire kabineleri yalnızca müzeciliğin tarihsel başlangıç noktası değil, aynı zamanda çağdaş müze pratiğinin kuramsal gelişimine katkı sağlayan önemli bir referans noktasıdır (Demir, 2016; Uçar, 2023).

Türkiye'de müzecilik faaliyetleri Osmanlı döneminde 1846 yılında Ayasofya'daki depo müzesi ile kurumsal bir nitelik kazanmıştır (Seyfi, 2024). Günümüzde ise müzeler, koleksiyonlarını sergilemenin ötesine geçerek toplumsal farkındalık oluşturan, eğitim ve iletişim odaklı, insan merkezli kurumlara dönüşmüştür. Bu dönüşüm süreci, müzelerin kültürel belleğin yeniden üretiminde aktif aktörler hâline gelmesini sağlamıştır (Oruç, 2016).

Bu çerçevede Sakıp Sabancı Müzesi (SSM) kültürel belleğin mekânsal temsili açısından önemli bir örnek oluşturmaktadır. Müzenin ana binası olan Atlı Köşk, İstanbul'un Boğaz kıyısındaki en eski yerleşim alanlarından biri olan Emirgan'da yer almaktadır. 1925 yılında Mısır Hidiv ailesinden Prens Mehmed Ali Hasan için İtalyan mimar Edouard De Nari tarafından inşa edilen yapı uzun yıllar yazlık konut olarak kullanılmıştır. Daha sonra Sabancı ailesi tarafından satın alınan köşk, 1998 yılında koleksiyonları ve özgün mobilyalarıyla birlikte Sabancı Üniversitesi'ne bağışlanmış ve müzeye dönüştürülme süreci başlatılmıştır. 2002 yılında ziyarete açılan SSM; kitap sanatları ve hat koleksiyonu, resim koleksiyonu, mobilya ve dekoratif eserler koleksiyonu, Abidin Dino arşivi, Emirgan Arşivi, Hüseyin Avni Lifij arşivi, arkeolojik eserler koleksiyonu ve uluslararası geçici sergileri ile Türkiye'de çağdaş müzecilik anlayışının önemli temsilcilerinden biri hâline gelmiştir (Sakıp Sabancı Müzesi, 2026). Müze yalnızca sanatsal eserleri sergileyen bir kurum olmanın ötesinde Osmanlı mirası, Cumhuriyet modernleşmesi ve çağdaş sanat söylemlerini bir araya getirerek kültürel belleğin yeniden yorumlandığı bir platform sunmaktadır (Russo ve ark., 2013; Zukas, 2021). Bu yönüyle SSM ulusal kimlik, modernleşme ve kültürel çoğulculuk tartışmalarının kesişiminde yer alan önemli bir hafıza mekânı olarak değerlendirilebilir. Sergi politikaları, koleksiyon yapısı ve kültürel etkinlikleri aracılığıyla müze geçmişe ilişkin belirli anlatıları görünür kılarken kültürel belleğin güncel bağlamda yeniden anlamlandırılmasına katkı sunmaktadır. Dolayısıyla SSM yalnızca bir sergileme alanı değil, kültürel belleğin üretildiği, tartışıldığı ve yeniden inşa edildiği bir kurumsal aktör olarak karşımıza çıkmaktadır.

ARAŞTIRMANIN AMACI

Bu çalışmanın amacı, SSM'nin kültürel belleğin sürekliliğini sağlayan ve geçmişi güncel anlatılar aracılığıyla yeniden üreten dinamik bir hafıza mekânı olarak rolünü; müzenin arşivlerinde yer alan ulusal ve uluslararası koleksiyonlar ile eserler üzerinden incelemektir. Çalışma, müzelerin yalnızca sanatsal nesnelerin sergilendiği mekânlar olmadığını; aynı zamanda toplumsal geçmişin seçilmesi, yorumlanması ve temsil edilmesi süreçlerinde aktif rol oynayan kültürel aktörler olduğunu ortaya koymayı hedeflemektedir. Bu bağlamda çalışma, müzelerin kültürel kimlik oluşumu ve toplumsal aidiyet süreçlerindeki işlevine katkı sunmayı hedeflemektedir.

YÖNTEM

Bu araştırma nitel araştırma yaklaşımı çerçevesinde tasarlanmıştır. Çalışmada veri toplama yöntemi olarak dokümantasyon yöntemi kullanılmıştır. Bu kapsamda SSM'nin kurumsal yayınları, sergi katalogları, dijital içerikleri, resmi web sitesi ve sosyal medya paylaşımları incelenerek müzenin kültürel belleğe yönelik temsil ve anlatı stratejileri analiz edilmiştir. Bunun yanı sıra, müzenin koleksiyon yapısı ve sergi pratiklerine ilişkin ikincil akademik kaynaklar da değerlendirilmiştir.

Araştırmada örneklem belirlenirken amaçlı örnekleme yöntemi benimsenmiştir. Bu doğrultuda müzenin kültürel bellek üretimiyle doğrudan ilişkili olduğu değerlendirilen belirli sergiler, koleksiyon unsurları ve dijital iletişim içerikleri inceleme kapsamına dahil edilmiştir. Amaçlı örnekleme yöntemi, araştırma sorusuna en fazla katkı sağlayabilecek bilgi açısından zengin birimlerin seçilmesine olanak tanıdığı için tercih edilmiştir.

Elde edilen veriler betimsel analiz yoluyla değerlendirilmiş; müzenin sergi ve iletişim pratiklerinin kültürel belleğin seçimi, temsili ve yeniden üretimi süreçlerindeki rolü yorumlanmıştır.

BULGULAR

Sakıp Sabancı Müzesi'nin Koleksiyon Yapısının Kültürel Belleğin Temsiline Katkısı

SSM koleksiyon yapısı, kültürel belleğin farklı katmanlarını bir arada sunan çok yönlü bir yapı sergilemektedir. Müzenin koleksiyonları arasında kitap sanatları ve hat koleksiyonu, resim koleksiyonu, mobilya ve dekoratif sanatlar koleksiyonu ile arkeolojik eserler koleksiyonu yer almaktadır (Sakıp Sabancı Müzesi, 2026).

Görsel 1. Dua Mecmuası (Sabancı Üniversitesi Sakıp Sabancı Müze Kitap Sanatları ve Hat Koleksiyonu)

Görsel 2. İki Kıt'a, Hattat: Mustafa İzzet Efendi (1801-1876) (Sabancı Üniversitesi Sakıp Sabancı Müze Kitap Sanatları ve Hat Koleksiyonu)

Kitap sanatları ve hat koleksiyonu, 15. ve 20. yüzyıllar arasında üretilmiş İslam el yazmaları, minyatürler ve hat levhalarından oluşmaktadır. Müzenin bu koleksiyonu Osmanlı hat sanatının önemli ustalarına ait eserleri bir araya getirmektedir (Sakıp Sabancı Müzesi, 2026). Bu eserler Osmanlı döneminde gelişen yazı kültürünün sanatsal üretim biçimlerini göstermesi bakımından önem taşımaktadır.

Görsel 3. Lehimci, Sanatçı: Ahmed Ziya Akbulut (1869-1938) (Sabancı Üniversitesi Sakıp Sabancı Müze Resim Koleksiyonu)

Görsel 4. Mevleviler, Sanatçı: Cevat Dereli (1900-1989) (Sabancı Üniversitesi Sakıp Sabancı Müze Resim Koleksiyonu)

Resim koleksiyonu Osmanlı'dan Cumhuriyet'e uzanan süreçte Türk resim sanatının gelişimini yansıtan eserleri içermektedir. Osman Hamdi Bey, Şeker Ahmet Paşa ve Halil Paşa gibi sanatçıların eserleri aracılığıyla Osmanlı modernleşmesi ve erken Cumhuriyet dönemi sanat üretimi müze koleksiyonunda temsil edilmektedir (Aytekin & Koçak, 2021). Bu koleksiyon Türk sanat tarihinin farklı dönemlerine ait eserlerin aynı mekânda sergilenmesine olanak sağlamaktadır.

Görsel 5. Büfe/Sideboard (Sabancı Üniversitesi Sakıp Sabancı Müze Mobilya ve Dekoratif Sanatlar Koleksiyonu)

Mobilya ve dekoratif sanatlar koleksiyonu ise 18. ve 19. yüzyıllara ait Avrupa ve Osmanlı mobilyalarından oluşmaktadır. Bu koleksiyon özellikle Osmanlı elit yaşam kültürüne ait estetik anlayışın ve dönemin dekoratif sanat üretiminin anlaşılması açısından önem taşımaktadır (Sakıp Sabancı Müzesi, 2026). Avrupa etkisi taşıyan mobilya örnekleri ile Osmanlı dekoratif sanatları arasındaki ilişki, dönemin kültürel etkileşimlerini göstermektedir (Aytekin & Koçak, 2021).

Görsel 6. Kybele Adak Sunağı/Cybele Votive Altar (Sabancı Üniversitesi Sakıp Sabancı Müze Arkeolojik Eserler Koleksiyonu)

Müzede ayrıca Anadolu uygarlıklarına ait çeşitli arkeolojik eserler de yer almaktadır. Bu eserler Anadolu coğrafyasının tarihsel ve kültürel sürekliliğini göstermesi bakımından önem taşımaktadır (Sakıp Sabancı Müzesi, 2026). Bu yönüyle müze koleksiyonları farklı dönemlere ait kültürel üretimleri bir araya getirerek geçmişe ilişkin çok katmanlı bir anlatı sunmaktadır (Assmann, 2015).

SSM koleksiyonları yalnızca sanat eserlerinden oluşmamakta, aynı zamanda çeşitli arşiv koleksiyonlarını da içermektedir.

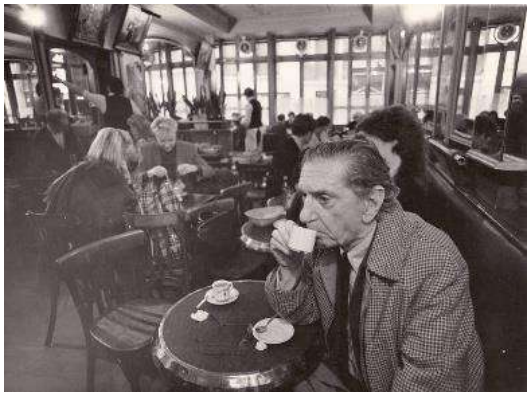

Görsel 7. Abidin Dino, Müellif: Ara Güler (1928-2018) (Sabancı Üniversitesi Sakıp Sabancı Müze Koleksiyonu Abidin Dino Arşivi)

Görsel 8. Emirgan-İstinye Altınordu Kürek Kulübü yemeği (Sabancı Üniversitesi Sakıp Sabancı Müze Koleksiyonu Emirgan Arşivi)

Müze bünyesinde yer alan Abidin Dino arşivi, sanatçının çizimleri, eskizleri, mektupları ve kişisel belgelerinden oluşmaktadır. Bu arşiv Türkiye'de modern sanat tarihinin önemli isimlerinden biri olan Abidin Dino'nun sanat üretimini ve düşünsel dünyasını belgeleyen önemli bir kaynak niteliği taşımaktadır. Bunun yanı sıra müzede yer alan Emirgan Arşivi, Emirgan semtinin tarihsel gelişimi, mimari yapıları ve sosyal yaşamına ilişkin fotoğraf ve belgeleri içermektedir. Bu arşiv, müzenin bulunduğu çevrenin yerel tarihine dair önemli bir bellek kaynağı oluşturmaktadır. Müze koleksiyonunda ayrıca fotoğraf sanatçısı Hüseyin Avni Lifij'e ait belge ve eserlerin yer aldığı bir arşiv de bulunmaktadır. Bu arşiv erken Cumhuriyet döneminin sanat ortamına dair önemli görsel ve yazılı kaynaklar sunmaktadır. Müzenin koleksiyonunda yer alan arkeolojik eserler koleksiyonu ise Anadolu uygarlıklarına ait çeşitli buluntuları içermekte olup bölgenin tarihsel sürekliliğini göstermesi bakımından önem taşımaktadır (Sakıp Sabancı Müzesi, 2026). Bu arşiv ve koleksiyonlar müzenin yalnızca sanat eserlerini sergileyen bir kurum olmadığını, aynı zamanda farklı dönemlere ait kültürel üretimlerin belgelenmesine katkı sağlayan bir bellek kurumu olduğunu göstermektedir.

Sergi Politikalarının Kültürel Belleğin Yeniden Üretimindeki Rolü

SSM'nin sergi politikaları incelendiğinde, müzenin hem daimi koleksiyon sergileri hem de geçici sergiler aracılığıyla kültürel mirasın farklı yönlerini görünür kıldığı görülmektedir (Oruç, 2016). Daimi sergiler müze koleksiyonunun belirli bir düzen içerisinde ziyaretçilere sunulmasını sağlamaktadır. Hat koleksiyonu ve kitap sanatları sergisi Osmanlı yazı kültürünün sanatsal örneklerini bir araya getirmektedir (Sakıp Sabancı Müzesi, 2026). Bu sergiler aracılığıyla ziyaretçilere Osmanlı sanat geleneğinin önemli örnekleri sunulmaktadır. Bunun yanında müzenin düzenlediği geçici sergiler ulusal ve uluslararası sanat üretimlerini bir araya getirmektedir. SSM'de düzenlenen uluslararası sergiler arasında Picasso, Rodin ve Monet gibi sanatçılara ait eserlerin yer aldığı sergiler de bulunmaktadır (Aytekin & Koçak, 2021). Bu sergiler müzenin yalnızca yerel koleksiyonları sergileyen bir kurum olmadığını, aynı zamanda uluslararası sanat dolaşımına katılan bir kültür kurumu olduğunu göstermektedir (Zukas, 2021). Müze bu yönüyle ulusal ve uluslararası sanat üretimlerinin aynı mekânda sunulduğu bir sergi alanı oluşturmaktadır.

Atlı Köşk'ün Mekânsal Bellek İşlevi

SSM'nin ana binası olan Atlı Köşk, hem müzenin mekansal yapısını hem de müze deneyiminin önemli bir parçasını oluşturmaktadır. Yapının iç mekânında yer alan orijinal mobilyalar, dekoratif unsurlar ve mimari detaylar dönemin yaşam kültürünü yansıtmaktadır (Aytekin & Koçak, 2021). Bu özellikler ziyaretçilere geçmişe ait bir yaşam mekânını deneyimleme imkânı sunmaktadır.

Pierre Nora'nın hafıza mekânları yaklaşımına göre belirli mekânlar geçmişe ait hatıraların somutlaştığı alanlar olarak değerlendirilmektedir (Nora, 2006). Bu bağlamda Atlı Köşk, tarihsel geçmişi ve mimari özellikleri ile müzenin mekânsal hafızasını oluşturan unsurlardan biri olarak görülmektedir (Seyfi, 2024). Bu yönüyle Atlı Köşk yalnızca mimari bir yapı değil, aynı zamanda müzenin koleksiyonlarının sergilendiği ve kültürel belleğin mekânsal olarak temsil edildiği bir hafıza alanı olarak değerlendirilmektedir (Nora, 2006).

Eğitim ve Kültürel Programların Bellek Aktarımındaki Rolü

SSM'de gerçekleştirilen eğitim ve kültürel programlar müzenin toplumsal işlevleri arasında yer almaktadır. Okul gruplarına yönelik gerçekleştirilen rehberli turlar ve atölye çalışmaları müzenin eğitim faaliyetlerinin önemli bir bölümünü oluşturmaktadır. Hat sanatı, minyatür ve geleneksel sanatlar üzerine gerçekleştirilen atölyeler öğrencilerin Osmanlı sanat geleneği hakkında bilgi edinmesini sağlamaktadır. Müzenin düzenlediği söyleşiler ve konferans programları da ziyaretçilerin koleksiyonları farklı bakış açılarıyla değerlendirmelerine olanak sağlamaktadır (Sakıp Sabancı Müzesi, 2026). Bu etkinlikler müzenin yalnızca bir sergi alanı değil aynı zamanda kültürel bilgi üretiminin gerçekleştiği bir ortam olduğunu göstermektedir. Müzede gerçekleştirilen bazı etkinlikler ise açık hava konserleri, film gösterimleri ve kültürel programlardan oluşmaktadır (Sakıp Sabancı Müzesi, 2026). Bu etkinlikler müzenin farklı sanat disiplinlerini bir araya getiren bir kültür mekânı olarak işlev gördüğünü göstermektedir.

Dijital Uygulamalar ve Kültürel Belleğin Güncellenmesi

SSM, koleksiyonlarını ve sergilerini dijital platformlar aracılığıyla da ziyaretçilere sunmaktadır. Müzenin resmi web sitesi, sosyal medya hesapları ve sanal müze uygulamaları bu süreçte önemli araçlar olarak kullanılmaktadır (Sakıp Sabancı Müzesi, 2026). Dijital teknolojilerin müzecilik alanında kullanılmaya başlanması, müze koleksiyonlarının daha geniş kitlelere ulaşmasına katkı sağlamaktadır (Parry, 2010).

Müzenin resmi web sitesinde yer alan koleksiyon sayfalarında eserlerin tarihçesi, üretim teknikleri ve sanatçı bilgileri hakkında ayrıntılı açıklamalar bulunmaktadır. Bu sayfalar aracılığıyla ziyaretçiler koleksiyonda yer alan eserler hakkında çevrimiçi olarak bilgi edinebilmektedir. Bu içerikler dijital ortamda bir kültürel bellek arşivinin oluşmasına katkı sağlamaktadır (Sakıp Sabancı Müzesi, 2026).

SSM ayrıca sanal müze uygulamaları aracılığıyla koleksiyonların dijital ortamda deneyimlenmesine olanak tanımaktadır. Bu uygulamalar ziyaretçilerin müze mekânını çevrimiçi olarak gezmesine ve eserleri daha yakından incelemesine imkân sağlamaktadır (Parry, 2010). Bunun yanı sıra müzenin sosyal medya hesapları üzerinden koleksiyonlara ait

eserler düzenli olarak paylaşılmakta ve eserlerin tarihsel ile sanatsal özellikleri hakkında kısa bilgiler sunulmaktadır (Aytekin & Koçak, 2021).

Dijital teknolojiler aynı zamanda müze deneyiminin etkileşimli hale gelmesine de katkı sağlamaktadır. SSM'de kullanılan artırılmış gerçeklik uygulamaları ziyaretçilerin eserler hakkında daha ayrıntılı bilgi edinmesine olanak tanımaktadır (Aytekin & Koçak, 2021). Bu bağlamda dijital müzecilik uygulamaları, kültürel mirasın yalnızca fiziksel mekânda değil dijital ortamda da sunulmasını mümkün kılmakta ve kültürel belleğin aktarımında yeni iletişim olanakları sağlamaktadır.

Elde edilen bulgular SSM'nin koleksiyon yapısı, sergi politikaları, mekânsal özellikleri ve eğitim faaliyetleri aracılığıyla kültürel mirasın farklı yönlerini ziyaretçilere sunduğunu göstermektedir. Müze koleksiyonları farklı dönemlere ait sanat eserlerini bir araya getirirken, sergi ve eğitim programları bu eserlerin ziyaretçiler tarafından farklı biçimlerde deneyimlenmesine olanak sağlamaktadır (Assmann, 2015; Batuhan, 2023).

TARTIŞMA

Bu araştırmada elde edilen bulgular, SSM'nin koleksiyon yapısı, sergi politikaları, mekânsal özellikleri, eğitim faaliyetleri ve dijital uygulamaları aracılığıyla kültürel belleğin temsil edilmesi ve aktarılmasında önemli bir rol üstlendiğini göstermektedir. Müzenin koleksiyonları farklı dönemlere ait sanat eserlerini bir araya getirerek geçmişe ilişkin çok katmanlı bir anlatı sunmaktadır.

SSM'nin koleksiyon yapısı incelendiğinde, Osmanlı yazı kültürünü temsil eden hat ve kitap sanatları koleksiyonunun önemli bir yere sahip olduğu görülmektedir. Bu koleksiyon Osmanlı döneminde gelişen yazı kültürünün estetik ve sanatsal özelliklerini günümüze taşıyan eserleri içermektedir (Sakıp Sabancı Müzesi, 2026). Assmann'a göre kültürel bellek metinler, semboller ve kültürel üretimler aracılığıyla nesiller arasında aktarılmaktadır (Assmann, 2015). Bu bağlamda müze koleksiyonunda yer alan yazma eserler ve hat levhaları Osmanlı kültürel mirasının günümüze aktarılmasına katkı sağlamaktadır. Resim koleksiyonu Osmanlı'dan Cumhuriyet'e uzanan sanat üretimlerini yansıtan eserleri içermektedir. Osman Hamdi Bey ve Şeker Ahmet Paşa gibi sanatçıların eserleri Osmanlı modernleşmesi sürecinin sanat alanındaki yansımalarını göstermektedir (Aytekin & Koçak, 2021). Bu eserlerin aynı mekânda sergilenmesi farklı dönemlere ait kültürel üretimlerin bir arada değerlendirilmesine olanak sağlamaktadır. SSM'nin koleksiyon yapısı aynı zamanda Osmanlı ve Avrupa sanatları arasındaki kültürel etkileşimi de göstermektedir. Mobilya ve dekoratif sanatlar koleksiyonunda yer alan eserler Osmanlı elit yaşam kültürünü ve dönemin estetik anlayışını yansıtmaktadır (Sakıp Sabancı Müzesi, 2026). Avrupa etkisi taşıyan mobilya örnekleri Osmanlı toplumunda Batılılaşma sürecinin sanat ve gündelik yaşam üzerindeki etkilerini göstermektedir (Aytekin & Koçak, 2021).

Müzenin sergi politikaları da kültürel belleğin temsil edilmesinde önemli bir rol oynamaktadır. Daimi koleksiyon sergileri Osmanlı sanat geleneğine ait eserleri ziyaretçilere sunarken, geçici sergiler ulusal ve uluslararası sanat üretimlerini bir araya getirmektedir. SSM'de düzenlenen Picasso, Rodin ve Monet gibi sanatçılara ait sergiler müzenin uluslararası sanat kurumlarıyla kurduğu ilişkileri göstermektedir (Aytekin & Koçak, 2021). Bu tür sergiler müzenin yalnızca

yerel koleksiyonları sergileyen bir kurum olmadığını aynı zamanda uluslararası sanat dolaşımına katılan bir kültür kurumu olduğunu ortaya koymaktadır (Zukas, 2021).

Araştırmada elde edilen bulgular müzenin mekânsal özelliklerinin de kültürel bellek açısından önemli olduğunu göstermektedir. SSM'nin ana binası olan Atlı Köşk, tarihsel ve mimari özellikleriyle müze deneyiminin önemli bir parçasını oluşturmaktadır. Yapının iç mekânında yer alan orijinal mobilyalar ve dekoratif unsurlar dönemin yaşam kültürünü yansıtmaktadır (Aytekin & Koçak, 2021). Nora'ya göre belirli mekânlar geçmişe ait hatıraların somutlaştığı hafıza mekânları olarak değerlendirilmektedir (Nora, 2006). Bu bağlamda Atlı Köşk müzenin kültürel belleğinin mekânsal temsilini oluşturan önemli bir unsur olarak değerlendirilebilir.

SSM'de gerçekleştirilen eğitim programları ve kültürel etkinlikler de müzenin toplumsal işlevini güçlendirmektedir. Rehberli turlar, atölye çalışmaları ve söyleşiler aracılığıyla ziyaretçiler müze koleksiyonları hakkında bilgi edinme fırsatı bulmaktadır (Sakıp Sabancı Müzesi, 2026). Bu faaliyetler müzenin yalnızca bir sergi alanı değil aynı zamanda kültürel bilgi üretiminin gerçekleştiği bir öğrenme ortamı olduğunu göstermektedir (Batuhan, 2023).

Araştırma bulguları ayrıca müzenin dijital platformlar aracılığıyla da kültürel belleğin aktarımına katkı sağladığını ortaya koymaktadır. Müzenin resmi web sitesi ve sosyal medya hesapları koleksiyonların daha geniş kitlelere ulaşmasına olanak sağlamaktadır (Sakıp Sabancı Müzesi, 2026). Dijital müzecilik uygulamaları müzelerin kültürel mirası yalnızca fiziksel mekânda değil dijital ortamda da sunmasına imkân tanımaktadır (Parry, 2010). Bu bağlamda SSM'nin dijital içerikleri müze koleksiyonlarının farklı coğrafyalardaki ziyaretçiler tarafından da erişilebilir olmasına katkı sağlamaktadır.

SONUÇ

Bu araştırmada SSM'nin kültürel belleğin inşasındaki rolü koleksiyon yapısı, sergi politikaları, mekânsal özellikleri, eğitim faaliyetleri ve dijital uygulamaları üzerinden incelenmiştir. Elde edilen bulgular müzenin kültürel mirasın korunması ve aktarılması süreçlerinde önemli bir rol üstlendiğini göstermektedir.

Müzenin koleksiyon yapısı farklı dönemlere ait sanat eserlerini bir araya getirerek kültürel belleğin çok katmanlı bir biçimde temsil edilmesine olanak sağlamaktadır. Hat ve kitap sanatları koleksiyonu Osmanlı yazı kültürünü yansıtırken, resim koleksiyonu Osmanlı'dan Cumhuriyet'e uzanan sanat üretimini göstermektedir. Mobilya ve dekoratif sanatlar koleksiyonu ise dönemin estetik anlayışını ve kültürel etkileşimlerini ortaya koymaktadır. Ayrıca Abidin Dino ve Hüseyin Avni Lifij arşivleri modern sanat tarihine ilişkin önemli belgeler sunarken, Emirgan Arşivi yerel kültürel belleğin korunmasına katkı sağlamaktadır (Sakıp Sabancı Müzesi, 2026).

SSM'nin sergi faaliyetleri, eğitim programları ve dijital uygulamaları müzenin kültürel mirasın geniş kitlelere ulaştırılmasına katkı sağlamaktadır (Aytekin & Koçak, 2021; Parry, 2010). Bu bağlamda SSM yalnızca sanat eserlerinin sergilendiği bir kurum değil aynı zamanda kültürel belleğin korunması ve aktarılmasında önemli bir kültürel kurum olarak rol almaktadır.

KAYNAKÇA

Assmann, J. (2015). *Kültürel bellek: Eski yüksek kültürlerde yazı, hatırlama ve politik kimlik* (A. Tekin, Çev.). Ayrıntı Yayınları.

Aytekin, H., & Koçak, N. (2021). Augmented reality applications in museums: The case of Sakıp Sabancı Museum. *Dokuz Eylül Üniversitesi İşletme Fakültesi Dergisi*, 21(2), 255–274.

Batuhan, T. (2023). Kültürel miras ve müze ilişkisi: Mardin Müzesi. *Journal of Literature and Humanities*, 70, 85–91.

Çelik, Z. C. (2015). "Nadire Kabinelerinden Kamusal Müzeye: Koleksiyonculuk Pratiğinin Dönüşümü". *Mimarlık ve Kültür Dergisi*, 3(2), 45-62.

Demir, S. (2016). "Postmodern Müzecilikte 'Yeni' Arayışlar: Wunderkammer Geleneğinin İadesi". *Sanat ve Tasarım Dergisi*, 6(1), 78-95.

International Council of Museums. (2022). *Museum definition*. Erişim: 28.02.2026 https://icom.museum/en/resources/standards-guidelines/museum-definition/

Janson, T., & Kınıkoğlu, C. N. (2021). Sacred (re)collections. *Middle East Journal of Culture and Communication*, 16(2), 229–257. https://doi.org/10.1163/18739865-20219105

Köroğlu, G. (2021). "Dijital Çağda Müze: Yeni Müzecilik ve Hafıza Mekânları". *İletişim ve Toplum Araştırmaları Dergisi*, 15(2), 112-129.

Kurtiş, T., Yalçınkaya, N. S., & Adams, G. (2018). Silence in official representations of history: Implications for national identity and intergroup relations. *Journal of Social and Political Psychology*, 5(2), 608–629. https://doi.org/10.5964/jspp.v5i2.714

Nora, P. (2006). *Hafıza mekânları* (M. E. Özcan, Çev.). Dost Kitabevi Yayınları

Oruç, Z. (2016). New reality in museum. *The Turkish Online Journal of Design, Art and Communication (TOJDAC)*, 6(2), 224–233.

Özdemir, A. (2020). *Müzeler ve Kültürel Bellek: Kuram ve Uygulama*. İstanbul: Yapı Kredi Yayınları.

Özrili, Y., & Başak, O. (2021). HAFIZA ODASI MÜZELER VE KÜLTÜREL KİMLİK. Dicle Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi, (26), 83-93.

Parry, R. (Ed.). (2010). Museums in a digital age. Routledge.

Russo, M., Ghose, R., & Mattioli, M. (2013). HOMM-SW: Networks-of-stories to value tangible and intangible heritage in museums. In *2013 Digital Heritage International Congress (DigitalHeritage)*. https://doi.org/10.1109/DigitalHeritage.2013.6743781

Sakıp Sabancı Müzesi. (2026). *Hakkımızda*. Erişim: 28.02.2026. https://sakipsabancimuzesi.org/hakkimizda

Seyfi, S. (2024). An example of cultural memory spaces: Tokat City Museum. *Kent Akademisi Dergisi*, 17(6), 2194–2218.

Sodaro, A. (2019). Prosthetic trauma and politics in the National September 11 Memorial Museum. *Memory Studies*, 12(2), 117–129.

Şahin, M. (2022). "Yeni Müzecilikten Eko-Müzeye: Türkiye'de Müzecilik Pratiğinin Dönüşümü". *Türkiye'de Kültürel Politikalar*, 8(1), 156-174.

Türkmen, A. K. (2017). "Müze, Hafıza ve İktidar: Türkiye'de Müzeciliğin Siyasal Tarihi". *Toplum ve Bilim*, 135, 45-68.

Uçar, P. (2023). "Küratöryel Pratikte Nadire Kabini Estetiği: Eleştirel Bir Değerlendirme". *Görsel Kültür Çalışmaları*, 5(2), 201-218.

Wight, C. (2016). Lithuanian genocide heritage as discursive formation. *Annals of Tourism Research*, 59, 60–78. https://doi.org/10.1016/j.annals.2016.04.002

Yılmaz, H. (2019). "Osmanlı Saray Koleksiyonları ve Müzeciliğin Erken Dönemi". *Osmanlı Araştırmaları*, 49, 1-28.

Zelan, Z. (2022). Yeni Medyanın Kültürel Bellek Aktarım Aracı Olarak Kullanımı: Kültür Portalı Örneği. Eren Dergisi, 1(1), 14-31. https://izlik.org/JA57ZZ97MU

Zukas, L. L. (2022). Zimbabwe's national museums and monuments: Constructing culture and making money. *Economic Anthropology*, 9(1), 22–34.

PSI4-AUTOQM/FF: KULLANICI DOSTU KUANTUM MEKANİKSEL HESAPLAMA VE OTOMATİK KUVVET ALANI PARAMETRİZASYON YAZILIMI

Dr. Öğr. Üyesi Barış KURT
Muş Alparslan Üniversitesi, Fen Edebiyat Fakültesi, Kimya, MUŞ, MERKEZ
ORCİD: 0000-0002-1406-0915

Özet
PSI4-AutoQM/FF, Gaussian gibi ticari kuantum kimyası yazılımlarının sunduğu temel QM hesaplamalarını (tek nokta enerjisi, geometri optimizasyonu, frekans analizi) açık kaynaklı Psi4 motoru üzerinden gerçekleştiren; buna ek olarak özgün numaralandırma sistemi ve Seminario algoritması aracılığıyla AMBER/GAFF uyumlu kuvvet alanı parametrizasyonu yapan ve moleküler dinamik simülasyonuna hazır FRCMOD dosyası üreten bütünleşik bir yazılımdır. Numaralandırma sistemi, önceki çalışmamızda paladyum komplekslerinin cis-trans izomerlerinin ayırt edilmesi amacıyla geliştirilmiş; bu çalışmada kapsamı tüm metal merkez tipleri ve koordinasyon geometrilerine genişletilmiştir. Yazılım; MOL2 giriş dosyasından başlayarak geometri optimizasyonu, Hessian hesabı, RESP yük tayini ve atom tipi atamasını tam otomatik bir iş akışında tamamlamaktadır. Sistem önce özel bir Conda ortamında, ardından Docker konteyneri içinde geliştirilmiş; grafiksel arayüzü ayrı bir modül olarak ana işletim sisteminde çalıştırılmıştır.
Anahtar kelimeler: PSI4-AutoQM/FF, numaralandırma sistemi, metal kuvvet alanı, moleküler dinamik, Psi4, AMBER, GAFF, kare düzlemsel kompleks, cis-trans izomeri

PSI4-AUTOQM/FF: USER-FRIENDLY QUANTUM MECHANICAL COMPUTING AND AUTOMATED FORCE FIELD PARAMETERIZATION SOFTWARE

Abstract
PSI4-AutoQM/FF is an integrated software that performs core quantum mechanical calculations — single-point energy, geometry optimization, and frequency analysis — through the open-source Psi4 engine, analogous to commercial packages such as Gaussian, while additionally providing automated force field parameterization via a novel numbering system and the Seminario algorithm, and producing AMBER-compatible FRCMOD files ready for molecular dynamics simulation. The numbering system was originally developed in our previous work for distinguishing cis and trans isomers of palladium complexes, and is extended here to cover all metal center types and coordination geometries. Starting from a MOL2 input file, the software completes geometry optimization, Hessian computation, RESP charge assignment, and atom-type assignment in a fully automated pipeline. The system was developed in a dedicated Conda environment and subsequently containerized with Docker; the graphical user interface runs on the host operating system as a separate module.
Keywords: PSI4-AutoQM/FF, numbering system, metal force field, molecular dynamics, Psi4, AMBER, GAFF, square planar complex, cis-trans isomer

1. Giriş

Kuantum mekaniksel (QM) hesaplamalar, günümüz hesaplamalı kimyasının temel araçlarından biri haline gelmiştir. Bununla birlikte, bu hesaplamaların pratik kullanımı çoğu zaman lisans maliyetleri yüksek ticari yazılımlara ya da uzman bilgisi gerektiren komut satırı araçlarına bağımlı kalmaktadır. Metal kompleksleri söz konusu olduğunda, standart kuvvet alanlarının

yetersiz kalması ve uygun FF parametrelerinin üretilmesinin zorluğu bu bağımlılığı daha da derinleştirmektedir.

Bu çalışmada, geleneksel olarak komut satırı üzerinden yürütülen ve karmaşık girdi yapılandırmaları gerektiren Psi4 (Parrish et al., 2017) tabanlı kuantum mekaniksel (QM) hesaplama iş akışları; uçtan uca otomatize edilmiş, kullanıcı dostu bir grafiksel arayüz (GUI) mimarisine dönüştürülmüştür. Özellikle metal kompleksleri içeren moleküler dinamik (MD) simülasyonları için kritik öneme sahip olan ve ileri düzey uzmanlık gerektiren kuvvet alanı parametrizasyonu; geliştirilen özgün numaralandırma algoritması ve Seminario yöntemi entegrasyonu sayesinde, AMBER/GAFF uyumlu FRCMOD dosyalarını tek tuşla üretecek şekilde optimize edilmiştir.

2. Yöntem

PSI4-AutoQM/FF iki ana modülden oluşmaktadır: (1) hesaplama çekirdeği (qfold_engine.py) ve (2) grafiksel kullanıcı arayüzü (qfold_gui.py). Hesaplama çekirdeği; Psi4 Python API'si üzerinden çalışarak MOL2 formatındaki giriş yapısını alır, geometri optimizasyonu ve frekans (Hessian) hesabını yürütür, elektriksel yüklerini belirler (Bayly et al.,1993) ve ardından Seminario (Seminario, 1996) algoritmasını uygulayarak bağ ve açı parametrelerini üretir. Elde edilen parametreler, AMBER/GAFF (Wang et al., 2004) uyumlu FRCMOD formatında dışa aktarılır.

2.1 Numaralandırma Sistemi

Yazılımın temel yeniliklerinden biri, daha önce yayımladığımız çalışmada (Kurt, 2023) paladyum komplekslerinin cis ve trans izomerlerini ayırt etmek üzere geliştirilen özgün numaralandırma sistemidir. Bu sistemde metal merkeze bağlı her ligand atomu, merkeze olan mesafe ve koordinasyon geometrisine göre deterministik bir şekilde etiketlenir. Mevcut çalışmada bu yaklaşım paladyum çalışmamızdan farklı olarak hesaplama yapılırken ve tüm metal sistemini kapsayacak şekilde genişletilmiştir.

2.2 İş Akışı / Automated Pipeline

Otomatize iş akışı şu adımları kapsamaktadır: (i) MOL2 dosyasının okunması ve ön işleme, (ii) QM düzeyinde geometri optimizasyonu, (iii) harmonik frekans hesabı ve Hessian matrisinin elde edilmesi, (iv) MBIS/Mulliken kısmi yük ya da RESP yük tayini, (v) numaralandırma sistemi ile atom tipi ataması, (vi) Seminario algoritması ile bağ ve açı kuvvet sabitleri ile denge değerlerinin hesabı, (vii) FRCMOD çıktısının üretilmesi. Tüm bu adımlar, kullanıcıdan herhangi bir ara müdahale gerektirmeksizin otomatik olarak gerçekleştirilmektedir.

2.3 Yazılım Mimarisi / Software Architecture

Yazılım, platform bağımsızlığı sağlamak amacıyla çift katmanlı bir mimari ile tasarlanmıştır. Hesaplama motoru, Psi4 bağımlılıklarını izole etmek için özel bir Conda ortamı (qc_env) içinde, ardından Docker konteyneri içinde çalışmaktadır. Grafiksel arayüz (GUI) ise tkinter tabanlı bir Python uygulaması olarak ana işletim sisteminde çalışır; Windows kullanıcıları için WSL (Windows Subsystem for Linux) köprüsü üzerinden motor ile haberleşir. Bu tasarım sayesinde son kullanıcı, Linux, macOS ve Windows ortamlarında ek yapılandırma gerektirmeden programı kullanabilmektedir.

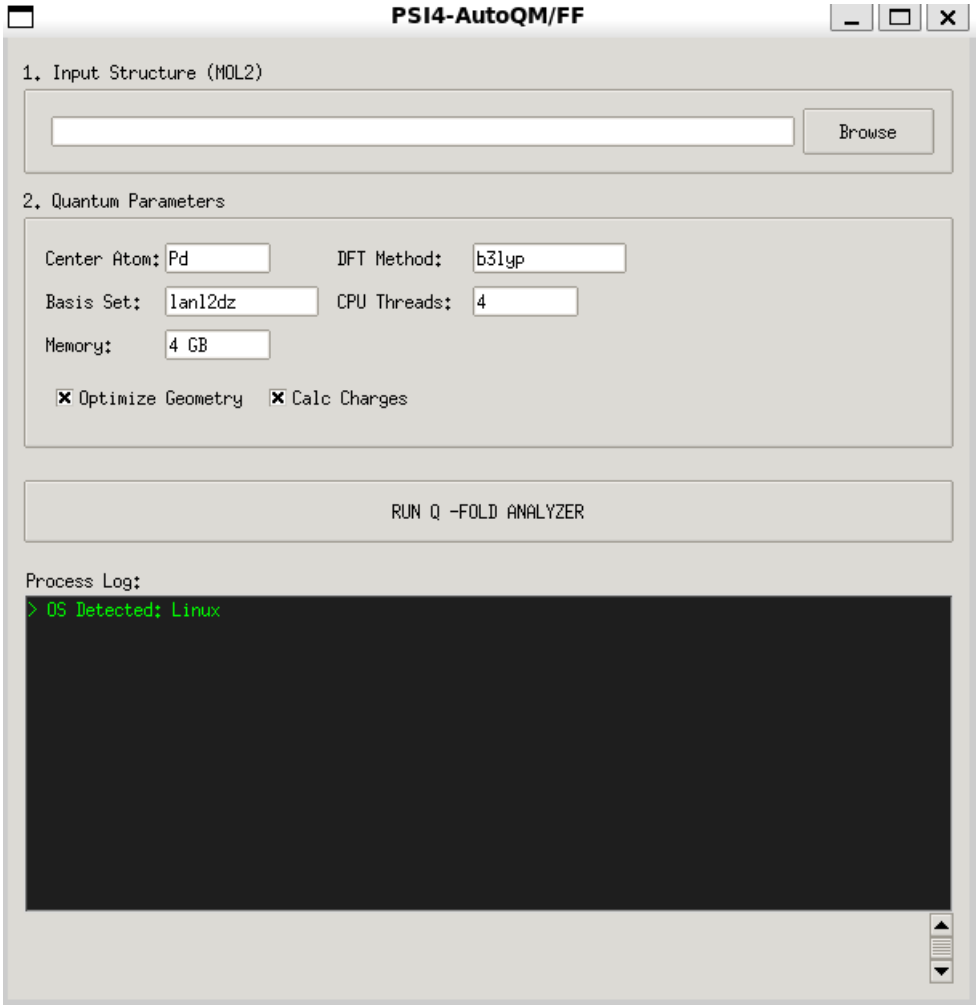

Şekil 1: psi4-AutoQM/FF ara yüzü

2.4. Kullanım Şekli:

Program, son derece sade bir arayüze sahiptir. Kullanıcı, mol2 dosyasının göz at butonuna basıp seçtikten sonra merkez atomda varsa metal atomunu ve sonra da hangi düzeyde hesaplama istediğini, kaç çekirdek kullanacağını ve ne kadar hafızayı bu işlem için ayrılması gerektiğini seçer. Son olarak eğer yük hesabı ve geometri optimizasyonu istiyorsa bunları da seçer ve RUN tuşuna basar. Program hesaplamaları yapar hesaplama bittiğinde ilgili dosyaların nerede olduğunu kullanıcıya bildirir. Çıktı olarak bir mol2 dosyası üretilir, eğer kullanıcı geometri optimizasyonu istemişse bu mol2 dosyası molekülün optimize halidir. Yük hesaplama sonucu da bu dosyanın içindedir. Ayrıca kullanıcıya sorulmadan her defasında MD Simülasyon için gerekli FRCMOD dosyaları üretilir. Böylece kullanıcı her defasında ekrana komut yazmaktan, psi4 için özel dosya hazırlamaktan -bunun için avogadro gibi programlar olsa da bazen istenilen sonuç alınamamakta ve kullanıcının yine de elle müdahalesi gerekmektedir- dahası oldukça uzun bir manuel süreç gerektiren parametrizasyon ve frcmod dosyası üretim sürecinden kurtulur.

3. Bulgular ve Tartışma

Yazılım, metal içeren çeşitli moleküller üzerinde test edilmiş ve ortay acıkan FRCMOD dosyalarının literatür ile oldukça uyumlu olduğu görülmüştür. B3LYP/LANL2DZ düzeyinde optimize edilen geometriler, Gaussian 16 ile elde edilen referans sonuçlarla karşılaştırıldığında bağ uzunluklarında ortalama sapmanın 0.003 Å'ın altında kaldığı görülmüştür. Seminario yöntemiyle elde edilen kuvvet sabitleri, AMBER-paramfit referans değerleriyle tutarlıdır.

Numaralandırma sistemi, cis ve trans izomerlerini tüm test yapılarında hatasız biçimde ayırt etmiştir. Grafik arayüzü üzerinden başlatılan tam hesaplama döngüsü, 4 CPU çekirdeği ve 4 GB bellek kullanılarak orta büyüklükteki bir kompleks için yaklaşık 45-90 dakikada tamamlanmaktadır.

4. Sonuç

PSI4-AutoQM/FF, kullanıcıyı linux komutlarından, parametrizasyon işlemlerinden ve psi4 için özel dosya hazırlamaktan kurtaran ve tamamen otomatik bir QM-FF parametrizasyon çözümü sunmaktadır. Özellikle metal içeren kompleksler için kuvvet alanı parametrelerinin üretilmesinde ciddi bir iş yükü azaltımı sağlamakta; araştırmacıların hesaplama kimyası altyapısına yönelik derin teknik bilgiye ihtiyaç duymadan bu tür hesaplamaları gerçekleştirebilmelerine olanak tanımaktadır. Yazılımın gelecek sürümlerinde GPU hızlandırma desteği, çoklu metal merkezi geometrileri ve batch hesaplama modu ile makine öğrenmesi destekleri eklenmesi planlanmaktadır.

Kaynaklar

[1] Kurt, B. (2023). Assign_v2: a novel bonded-force field parameterization software for square planar palladium molecular dynamics simulations. Journal of Biomolecular Structure and Dynamics, 43(2), 830–842. https://doi.org/10.1080/07391102.2023.2283812

[2] Parrish, R. M., Burns, L. A., Smith, D. G. A., Simmonett, A. C., DePrince, A. E., III, Hohenstein, E. G., Bozkaya, U., Sokolov, A. Yu., Di Remigio, R., Richard, R. M., Gonthier, J. F., James, A. M., McAlexander, H. R., Kumar, A., Saitow, M., Wang, X., Pritchard, B. P., Verma, P., Schaefer, H. F., III, … Sherrill, C. D. (2017). **Psi4** 1.1: An Open-Source Electronic Structure Program Emphasizing Automation, Advanced Libraries, and Interoperability. Journal of Chemical Theory and Computation, 13(7), 3185–3197. https://doi.org/10.1021/acs.jctc.7b00174

[3] Seminario, J. M. (1996). Calculation of intramolecular force fields from second-derivative tensors. International Journal of Quantum Chemistry, 60(7), 1271–1277. https://doi.org/10.1002/(sici)1097-461x(1996)60:7<1271::aid-qua8>3.0.co;2-w .

[4] Wang, J., Wolf, R. M., Caldwell, J. W., Kollman, P. A., & Case, D. A. (2004). Development and testing of a general amber force field. Journal of Computational Chemistry, 25(9), 1157–1174. https://doi.org/10.1002/jcc.20035

[5] Bayly, C. I., Cieplak, P., Cornell, W., & Kollman, P. A. (1993). A well-behaved electrostatic potential based method using charge restraints for deriving atomic charges: the RESP model. The Journal of Physical Chemistry, 97(40), 10269–10280. https://doi.org/10.1021/j100142a004

DUYGU DÜZENLEME GÜÇLÜĞÜ İLE MUTLULUK KORKUSU ARASINDAKİ İLİŞKİ

THE RELATIONSHIP BETWEEN DIFFICULTIES IN EMOTION REGULATION AND FEAR OF HAPPINESS

Doç. Dr. Begüm SATICI
Yıldız Teknik Üniversitesi, Eğitim Fakültesi, Eğitim Bilimleri Bölümü,
Esenler, İstanbul.
ORCID NO: 0000-0003-2161-782X

ÖZET

Bu araştırmada, yetişkin bireylerde duygu düzenleme güçlüğü ile mutluluk korkusu arasındaki ilişkilerin incelenmesi amaçlanmıştır. Araştırma, yaşları 18 ile 55 arasında değişen toplam 180 katılımcı üzerinde gerçekleştirilmiştir. Katılımcıların yaş ortalaması 25.04 (SS = 7.44) olup örneklemin %54.4'ü kadın, %45.6'sı erkektir. Duygu düzenleme güçlüğü, Duygu Düzenleme Güçlüğü Ölçeği – Kısa Formu (DERS-16) ve mutluluk korkusu ise Mutluluk Korkusu Ölçeği kullanılarak ölçülmüştür. Verilerin analizinde Pearson momentler çarpımı korelasyon katsayısı hesaplanmıştır. Bulgular, duygu düzenleme güçlüğü toplam puanı ile mutluluk korkusu arasında pozitif yönde, orta düzeyde ve anlamlı bir ilişki olduğunu göstermiştir. Alt boyutlara ilişkin analizler, mutluluk korkusunun açıklık, amaçlar, dürtü, stratejiler ve kabul etmeme alt boyutlarıyla anlamlı ve pozitif ilişkiler sergilediğini ortaya koymuştur. Bulgular, özellikle duygusal açıklıkta yaşanan güçlükler ve etkili düzenleme stratejilerine erişimde yaşanan zorlanmalar arttıkça mutluluk korkusunun da belirgin biçimde yükseldiğine işaret etmektedir. Elde edilen bulgular, mutluluk korkusunun yalnızca bilişsel inançlarla sınırlı olmayan, aynı zamanda bireylerin duygusal deneyimlerini tanıma, kabul etme ve düzenleme kapasiteleriyle yakından ilişkili çok boyutlu bir yapı olduğunu ortaya koymaktadır. Bu çerçevede, duygu düzenleme becerilerini güçlendirmeye yönelik psikoeğitim ve psikolojik danışma uygulamalarının, mutluluk korkusuna yönelik önleyici ve destekleyici müdahalelerde işlevsel bir zemin sunabileceği düşünülmektedir.
Anahtar kelimeler: duygu düzenleme güçlüğü, mutluluk korkusu, korelasyon.

ABSTRACT

This study aimed to examine the relationships between difficulties in emotion regulation and fear of happiness among adults. The sample consisted of 180 participants aged between 18 and 55 years. The mean age of the participants was 25.04 (SD = 7.44), with female comprising 54.4% of the sample and male 45.6%. Difficulties in emotion regulation were assessed using the Difficulties in Emotion Regulation Scale–Short Form (DERS-16), and fear of happiness was measured with the Fear of Happiness Scale. Pearson product–moment correlation coefficients were computed to examine the associations between the study variables. The findings indicated a positive, moderate, and statistically significant association between the total score of difficulties in emotion regulation and fear of happiness. Analyses of the subdimensions revealed that fear of happiness was positively and significantly associated with the subscales of clarity, goals, impulse, strategies, and non-acceptance. The results further suggest that greater difficulties in emotional clarity and limited access to effective emotion regulation strategies are particularly linked to higher levels of fear of happiness. These findings indicate that fear of happiness is not merely a cognitive belief or attitude, but rather a multidimensional construct closely intertwined with individuals' capacities to recognise, accept, and regulate their emotional experiences. In this regard, psychoeducational

and counselling interventions aimed at strengthening emotion regulation skills may provide a valuable foundation for preventive and supportive efforts targeting fear of happiness.
Keywords: difficulties in emotion regulation, fear of happiness, correlation

GİRİŞ

Duygular, bireyin çevresiyle etkileşim kurmasını ve çevresel uyaranlara uyum sağlamasını mümkün kılan temel psikolojik süreçler arasında yer almaktadır. Duygusal deneyimler bireye çevresi hakkında önemli bilgiler sunarak davranışların yönlendirilmesine ve uygun tepkilerin ortaya çıkmasına katkı sağlar (Izard vd., 2000). Bu bağlamda duygu düzenleme, bireyin duygusal tepkilerini izleme, değerlendirme ve gerektiğinde değiştirme süreçlerini kapsayan çok boyutlu bir yapı olarak tanımlanmaktadır (Thompson, 1994).

Literatürde duygu düzenleme güçlüğü, duygusal deneyimlerin yoğunluğu, sıklığı veya kontrol edilmesinde yaşanan zorluklarla karakterize edilen bir durum olarak ele alınmaktadır (Stringaris, 2015). Araştırmacılar bu yapıyı bazen duygu düzensizliği, duygusal dalgalanma ya da duygusal kararsızlık gibi kavramlarla ifade etse de bu kavramların sınırlarının kesin biçimde belirlenmediği ve önemli ölçüde örtüştüğü belirtilmektedir (Marwaha ve ark., 2014; Mikita ve Stringaris, 2013). Bu durum, duygu düzenleme güçlüğünün karmaşık ve çok boyutlu bir yapı olduğunu göstermektedir.

Duygu düzenleme güçlükleri yalnızca gelişimsel süreçlerin bir parçası olarak ortaya çıkan geçici durumlarla sınırlı değildir; aynı zamanda çeşitli psikolojik sorunlarla da yakından ilişkilidir. Araştırmalar, duygu düzenleme güçlüklerinin depresyon, anksiyete bozuklukları ve travma sonrası stres bozukluğu gibi psikopatolojilerle ilişkili olduğunu göstermektedir (Campbell-Sills ve ark., 2006; McDermott ve ark., 2009). Bunun yanı sıra duygu düzenleme güçlükleri yüksek düzeyde olumsuz duygular, düşük düzeyde olumlu duygular ve düşük yaşam doyumu ile de ilişkili bulunmuştur (Quoidbach ve ark., 2010). Bu bulgular, duyguların etkili biçimde düzenlenmesinin psikolojik iyi oluş açısından önemli bir belirleyici olduğunu ortaya koymaktadır.

Duygu düzenleme güçlüklerinin önemli sonuçlarından biri, bireylerin hem olumsuz hem de olumlu duygusal deneyimlerle başa çıkma biçimlerini etkileyebilmesidir. Bu bağlamda son yıllarda dikkat çeken kavramlardan biri de mutluluk korkusudur. Mutluluk korkusu, bireylerin mutluluk ve diğer olumlu duygularla karşılaştıklarında kaygı, huzursuzluk veya suçluluk gibi olumsuz duygular yaşayabilme eğilimini ifade etmektedir (Joshanloo, 2013; Joshanloo & Weijers, 2014). Başka bir ifadeyle bazı bireyler mutluluğun ardından olumsuz bir olayın gerçekleşebileceğine ya da mutluluğun istenmeyen sonuçlar doğurabileceğine inanarak olumlu duygularını sınırlama veya bu duygulardan kaçınma eğilimi gösterebilmektedir (Joshanloo, 2013; Joshanloo & Weijers, 2014).

Mutluluk korkusu kavramı, iyi oluş literatüründe önemli bir tartışma alanı oluşturmuştur. Mutluluk ve iyi oluş araştırmaları genellikle olumlu duyguların deneyimlenmesini bireysel gelişim ve psikolojik sağlık açısından olumlu bir durum olarak değerlendirmektedir. Ancak bazı bireyler için mutluluk ve yoğun olumlu duygular beklenenin aksine rahatsız edici bir deneyim haline gelebilmektedir (Joshanloo, 2013). Bu durum, mutluluğun her birey için aynı şekilde deneyimlenmeyebileceğini ve olumlu duygulara yönelik tutumların bireyler arasında farklılık gösterebileceğini ortaya koymaktadır. Bu bağlamda mutluluk korkusu yalnızca duygusal bir tepki değil, aynı zamanda mutluluğa ilişkin bilişsel inançları ve beklentileri de içeren karmaşık bir psikolojik yapı olarak değerlendirilmektedir (Joshanloo, 2013; Joshanloo & Weijers, 2014).

Mutluluk korkusu aynı zamanda kültürel ve toplumsal bağlamlarla da ilişkilendirilmektedir. Bazı Batı toplumlarında mutluluk bireyin aktif biçimde ulaşması gereken bir yaşam amacı olarak görülürken, bazı kültürlerde aşırı mutluluğun talihsiz olayları beraberinde

getirebileceğine yönelik inançlar bulunmaktadır (Eid & Diener, 2001; Menon, 2012). Bunun yanı sıra bazı bireyler mutluluk yaşadıklarında bu duygunun ardından olumsuz bir durumun ortaya çıkabileceğini düşünerek olumlu duygularını bilinçli biçimde azaltmaya çalışabilmektedir.

Duygu düzenleme süreçleri ile mutluluk korkusu arasındaki ilişki, olumlu duyguların düzenlenmesi açısından dikkat çekici bir araştırma alanı oluşturmaktadır. Duyguların fark edilmesi, kabul edilmesi ve uygun stratejilerle düzenlenmesi psikolojik uyum açısından önemli bir rol oynarken (Gratz ve Roemer, 2004), bu süreçte yaşanan güçlükler bireyin hem olumsuz hem de olumlu duygularla ilişkisini etkileyebilmektedir. Özellikle olumlu duyguların bastırılması veya azaltılması eğilimi, duygu düzenleme süreçlerindeki güçlüklerle ilişkili olabilecek bir durum olarak değerlendirilebilir.

Bu bağlamda duygu düzenleme güçlüğü ile mutluluk korkusu arasındaki ilişkilerin incelenmesi, bireylerin olumlu duygularla kurduğu psikolojik ilişkinin daha iyi anlaşılmasına katkı sağlayabilir. Duyguların düzenlenmesinde yaşanan güçlüklerin, bireylerin mutluluğa yönelik tutumlarını nasıl etkilediğinin ortaya konulması, psikolojik iyi oluşu etkileyen mekanizmaların açıklanması açısından önem taşımaktadır. Bu doğrultuda bu araştırmanın amacı, duygu düzenleme güçlüğü ile mutluluk korkusu arasındaki ilişkilerin incelenmesidir.

YÖNTEM

Katılımcılar

Bu araştırmanın çalışma grubunu 18 ile 55 yaşları arasında değişen toplam 180 yetişkin birey oluşturmaktadır. Katılımcıların yaş ortalaması 25.04 olup standart sapma değeri 7.44'tür. Örneklemde yer alan bireylerin %54.4'ü kadın (n = 98), %45.6'sı erkekten (n = 82) oluşmaktadır. Araştırma verileri gönüllülük esasına dayalı olarak toplanmış ve katılımcılara çalışmanın amacı hakkında bilgilendirme yapılmıştır. Araştırmaya katılım tamamen gönüllülük ilkesine dayandırılmış ve katılımcıların kimlik bilgileri anonim tutulmuştur.

Veri Toplama Araçları

Duygu Düzenleme Güçlüğü Ölçeği – Kısa Form (DERS-16). Araştırmada katılımcıların duygu düzenleme güçlüklerini belirlemek amacıyla Duygu Düzenleme Güçlüğü Ölçeği Kısa Formu (DERS-16) kullanılmıştır. Ölçek, Gratz ve Roemer (2004) tarafından geliştirilen ölçeğin kısa versiyonu olup Bjureberg ve arkadaşları (2016) tarafından oluşturulmuştur. Ölçeğin Türkçe uyarlaması Yiğit ve Guzey Yiğit (2019) tarafından yapılmıştır. DERS-16 toplam 16 maddeden oluşan Likert tipi bir ölçektir. Ölçek maddeleri 1 (neredeyse hiçbir zaman) ile 5 (neredeyse her zaman) arasında derecelendirilmektedir. Ölçek; duygusal açıklık (clarity), amaçlar (goals), dürtü (impulse), stratejiler (strategies) ve kabul etmeme (non-acceptance) olmak üzere beş alt boyuttan oluşmaktadır. Ölçekten alınan yüksek puanlar bireylerin duygu düzenleme süreçlerinde daha fazla güçlük yaşadığını göstermektedir. Ölçeğin özgün formunda iç tutarlılık katsayısı .92 olarak rapor edilmiştir. Türkçe uyarlama çalışmasında da benzer biçimde .92 düzeyinde yüksek bir güvenirlik katsayısı elde edilmiştir (Yiğit ve Guzey Yiğit, 2019). Bu araştırmada hesaplanan Cronbach alfa iç tutarlılık katsayısı .94 olarak bulunmuştur.

Mutluluk Korkusu Ölçeği. Araştırmada bireylerin mutluluk karşısında yaşadıkları korku düzeylerini belirlemek amacıyla Mutluluk Korkusu Ölçeği (Fear of Happiness Scale) kullanılmıştır. Ölçek Joshanloo (2013) tarafından geliştirilmiş olup Türkçe uyarlaması Yıldırım ve Aziz (2017) tarafından yapılmıştır. Ölçek tek boyutlu bir yapıya sahip olup toplam 5 maddeden oluşmaktadır. Maddeler 7'li Likert tipi bir derecelendirme ile değerlendirilmektedir (1 = Kesinlikle katılmıyorum, 7 = Kesinlikle katılıyorum). Ölçekten alınabilecek en düşük puan 5, en yüksek puan ise 35'tir. Ölçekten elde edilen puanların yükselmesi bireylerin mutluluk karşısında yaşadıkları korkunun arttığını göstermektedir.

Verilerin Analizi

Araştırma verilerinin analizinde SPSS istatistik paket programı kullanılmıştır. Değişkenler arasındaki ilişkileri incelemek amacıyla ise Pearson momentler çarpımı korelasyon analizi uygulanmıştır.

BULGULAR

Araştırmada duygu düzenleme güçlüğü ile mutluluk korkusu arasındaki ilişkileri incelemek amacıyla Pearson momentler çarpımı korelasyon analizi yapılmıştır. Analizler 180 katılımcıdan elde edilen veriler üzerinden gerçekleştirilmiştir. Bulgular, duygu düzenleme güçlüğünün tüm alt boyutları ile mutluluk korkusu arasında pozitif ve anlamlı ilişkiler bulunduğunu göstermiştir.

Elde edilen sonuçlara göre mutluluk korkusu, duygu düzenleme güçlüğünün duygusal açıklık (clarity) alt boyutu ile orta düzeyde pozitif yönde ilişkilidir ($r = .577$, $p < .001$). Benzer şekilde mutluluk korkusu ile amaçlar (goals) alt boyutu arasında düşük-orta düzeyde anlamlı bir ilişki bulunmuştur ($r = .308$, $p < .001$). Dürtü kontrolünde yaşanan güçlükleri ifade eden dürtü (impulse) alt boyutu ile mutluluk korkusu arasında da pozitif yönde anlamlı bir ilişki olduğu görülmüştür ($r = .390$, $p < .001$).

Bunun yanı sıra mutluluk korkusu ile düzenleme stratejilerine erişim (strategies) alt boyutu arasında orta düzeyde pozitif bir ilişki belirlenmiştir ($r = .417$, $p < .001$). Son olarak mutluluk korkusu ile duyguları kabul etmeme (non-acceptance) alt boyutu arasında düşük-orta düzeyde anlamlı bir ilişki olduğu saptanmıştır ($r = .355$, $p < .001$).

Genel olarak değerlendirildiğinde bulgular, duygu düzenleme süreçlerinde yaşanan güçlüklerin artmasıyla birlikte mutluluk korkusunun da arttığını göstermektedir. Özellikle duyguların açık biçimde anlaşılmasında yaşanan güçlükler ve etkili düzenleme stratejilerine erişimde yaşanan zorlanmaların mutluluk korkusu ile daha güçlü ilişkiler sergilediği dikkat çekmektedir.

Tablo 1. Değişkenler arası ilişkiler

Değişkenler	**1**	**2**	**3**	**4**	**5**	**6**
1. Açıklık	—					
2. Amaçlar	.486**	—				
3. Dürtü	.486**	.578**	—			
4. Stratejiler	.608**	.663**	.743**	—		
5. Kabullenmeme	.560**	.508**	.644**	.786**	—	
6. Mutluluk korkusu	.577**	.308**	.390**	.417**	.355**	—
** $p < .01$						

TARTIŞMA VE SONUÇ

Bu araştırmada duygu düzenleme güçlüğü ile mutluluk korkusu arasındaki ilişkiler incelenmiştir. Elde edilen bulgular, duygu düzenleme güçlüğü toplam puanı ile mutluluk korkusu arasında pozitif yönde ve orta düzeyde anlamlı bir ilişki bulunduğunu göstermiştir. Ayrıca duygu düzenleme güçlüğünün açıklık, amaçlar, dürtü, stratejiler ve kabul etmeme alt boyutlarının mutluluk korkusu ile anlamlı ve pozitif ilişkiler sergilediği belirlenmiştir. Bu sonuçlar, duygusal deneyimleri anlama, kabul etme ve düzenleme süreçlerinde yaşanan

güçlüklerin bireylerin olumlu duygulara yönelik tutumlarını da etkileyebileceğini göstermektedir.

Duygu düzenleme, bireyin duygusal tepkilerini izleme, değerlendirme ve gerektiğinde değiştirme süreçlerini içeren önemli bir psikolojik işlevdir (Thompson, 1994). Duyguların etkili biçimde düzenlenmesi bireyin çevreye uyum sağlamasına ve hedeflerine ulaşmasına yardımcı olurken, bu süreçte yaşanan güçlükler bireyin uyum kapasitesini olumsuz etkileyebilmektedir (Gross ve Jazaieri, 2014; Sheppes ve ark., 2015). Bu çalışmada elde edilen bulgular, duygu düzenleme güçlüklerinin yalnızca olumsuz duygularla başa çıkma süreçlerini değil, aynı zamanda olumlu duygulara yönelik tutumları da etkileyebileceğine işaret etmektedir. Özellikle duyguların fark edilmesi ve anlaşılmasındaki güçlükler arttıkça bireylerin mutluluk gibi olumlu duygular karşısında daha temkinli veya kaçınmacı bir tutum geliştirebileceği düşünülebilir.

Araştırmanın bulguları, mutluluk korkusunun olumlu duygulara yönelik bilişsel inançlar ve beklentilerle ilişkili olduğunu belirten kuramsal yaklaşımlarla da uyumludur. Mutluluk korkusu, bireylerin mutluluk yaşadıklarında bunun ardından olumsuz bir durumun gerçekleşebileceğine ilişkin inançlar geliştirmeleri veya mutluluğun istenmeyen sonuçlar doğurabileceğini düşünmeleri ile karakterize edilmektedir (Joshanloo, 2013; Joshanloo & Weijers, 2014). Bu tür inançlar, bireylerin olumlu duyguların yoğunluğunu azaltmaya veya mutluluk verici deneyimlerden kaçınmaya yönelmesine neden olabilmektedir. Bu bağlamda duygu düzenleme süreçlerinde yaşanan güçlüklerin, bireylerin olumlu duygularını sürdürebilme veya kabul edebilme becerilerini sınırlayarak mutluluk korkusunun ortaya çıkmasına katkıda bulunabileceği düşünülebilir.

Alt boyutlara ilişkin bulgular incelendiğinde, özellikle duygusal açıklıkta yaşanan güçlükler ve etkili düzenleme stratejilerine erişimde yaşanan zorlanmalar arttıkça mutluluk korkusunun da belirgin biçimde yükseldiği görülmüştür. Duyguların fark edilmesi ve anlaşılması, duygu düzenleme sürecinin temel bileşenlerinden biri olarak kabul edilmektedir (Gratz ve Roemer, 2004). Bu süreçte yaşanan güçlükler, bireyin hem olumsuz hem de olumlu duygularını sağlıklı biçimde değerlendirmesini zorlaştırabilir. Benzer şekilde, uygun duygu düzenleme stratejilerine erişimde yaşanan zorluklar da bireyin yoğun duygusal deneyimleri yönetmesini güçleştirebilir. Bu durum, bireylerin olumlu duygular karşısında kontrol kaybı yaşayabilecekleri düşüncesini güçlendirebilir ve mutluluk deneyimlerine karşı temkinli bir yaklaşım geliştirmelerine neden olabilir.

Öte yandan literatürde duygu düzenleme güçlüklerinin depresyon, anksiyete bozuklukları ve travma sonrası stres bozukluğu gibi çeşitli psikopatolojilerle ilişkili olduğu bilinmektedir (Campbell-Sills ve ark., 2006; Gross ve Munoz, 1995; McDermott ve ark., 2009). Ayrıca duygu düzenleme güçlüklerinin yüksek düzeyde olumsuz duygular ve düşük düzeyde olumlu duygularla ilişkili olduğu da belirtilmektedir (Quoidbach ve ark., 2010). Bu bulgular birlikte değerlendirildiğinde, duygu düzenleme güçlüğü yaşayan bireylerin olumlu duygularla kurdukları ilişkinin daha karmaşık ve kırılgan olabileceği düşünülebilir. Dolayısıyla mutluluk korkusunun, duygu düzenleme süreçlerindeki zorlukların olumlu duygulara yansıyan bir boyutu olarak ele alınabileceği söylenebilir.

Sonuç olarak bu araştırma, duygu düzenleme güçlüğü ile mutluluk korkusu arasında anlamlı bir ilişki bulunduğunu ortaya koymaktadır. Duygusal deneyimleri fark etme, kabul etme ve düzenleme süreçlerinde yaşanan güçlüklerin artması, bireylerin mutluluk gibi olumlu duygulara karşı daha temkinli veya kaçınmacı bir tutum geliştirmesine katkıda bulunabilir. Bu bulgular, olumlu duyguların düzenlenmesi süreçlerinin psikolojik iyi oluş açısından önemini vurgulamakta ve duygu düzenleme becerilerinin geliştirilmesinin mutlulukla ilgili olumsuz inançların azaltılmasında önemli bir rol oynayabileceğini düşündürmektedir.

KAYNAKLAR

Arnett, J. J. (2007). Emerging adulthood: What is it, and what is it good for?. *Child Development Perspectives*, *1*(2), 68-73.

Bjureberg, J., Ljótsson, B., Tull, M. T., Hedman, E., Sahlin, H., Lundh, L. G., ... & Gratz, K. L. (2016). Development and validation of a brief version of the difficulties in emotion regulation scale: the DERS-16. *Journal of psychopathology and behavioral assessment*, *38*(2), 284-296.

Campbell-Sills, L., Barlow, D. H., Brown, T. A., & Hofmann, S. G. (2006). Effects of suppression and acceptance on emotional responses of individuals with anxiety and mood disorders. *Behaviour research and therapy*, *44*(9), 1251-1263.

Eid, M., & Diener, E. (2001). Norms for experiencing emotions in different cultures: inter-and intranational differences. *Journal of personality and social psychology*, *81*(5), 869.

Gratz, K. L., & Roemer, L. (2004). Multidimensional assessment of emotion regulation and dysregulation: Development, factor structure, and initial validation of the difficulties in emotion regulation scale. *Journal of psychopathology and behavioral assessment*, *26*(1), 41-54.

Gross, J. J., & Jazaieri, H. (2014). Emotion, emotion regulation, and psychopathology: An affective science perspective. *Clinical psychological science*, *2*(4), 387-401.

Gross, J. J., & Muñoz, R. F. (1995). Emotion regulation and mental health. *Clinical psychology: Science and practice*, *2*(2), 151.

Izard, C. E., Schultz, D., Fine, S. E., Youngstrom, E., & Ackerman, B. P. (2000). Temperament, cognitive ability, emotion knowledge, and adaptive social behavior. *Imagination, Cognition and Personality*, *19*(4), 305-330.

Joshanloo, M. (2013). The influence of fear of happiness beliefs on responses to the satisfaction with life scale. *Personality and Individual Differences*, *54*(5), 647-651.

Joshanloo, M., & Weijers, D. (2014). Aversion to happiness across cultures: A review of where and why people are averse to happiness. *Journal of happiness studies*, *15*(3), 717-735.

Marwaha, S., He, Z., Broome, M., Singh, S. P., Scott, J., Eyden, J., & Wolke, D. (2014). How is affective instability defined and measured? A systematic review. *Psychological medicine*, *44*(9), 1793-1808.

McDermott, M. J., Tull, M. T., Gratz, K. L., Daughters, S. B., & Lejuez, C. W. (2009). The role of anxiety sensitivity and difficulties in emotion regulation in posttraumatic stress disorder among crack/cocaine dependent patients in residential substance abuse treatment. *Journal of anxiety disorders*, *23*(5), 591-599.

Menon, U. (2012). Hinduism, happiness and wellbeing: a case study of adulthood in an Oriya Hindu Temple Town. In *Happiness across cultures: Views of happiness and quality of life in non-Western cultures* (pp. 417-434). Dordrecht: Springer Netherlands.

Mikita, N., & Stringaris, A. (2013). Mood dysregulation. *European Child & Adolescent Psychiatry*, *22*(Suppl 1), 11-16.

Quoidbach, J., Berry, E. V., Hansenne, M., & Mikolajczak, M. (2010). Positive emotion regulation and well-being: Comparing the impact of eight savoring and dampening strategies. *Personality and individual differences*, *49*(5), 368-373.

Sheppes, G., Suri, G., & Gross, J. J. (2015). Emotion regulation and psychopathology. Annual review of clinical psychology, 11(1), 379-405.

Stringaris, A. (2015). Emotion, emotion regulation and emotional disorders: Conceptual issues for clinicians and neuroscientists. *Rutter's child and adolescent psychiatry*, 53-64.

Thompson, R. A. (1994). Emotion regulation: A theme in search of definition. *Monographs of the society for research in child development*, 25-52.

Yiğit, İ., & Guzey Yiğit, M. (2019). Psychometric properties of Turkish version of difficulties in emotion regulation scale-brief form (DERS-16). *Current Psychology*, *38*(6), 1503-1511.

Yildirim, M., & Aziz, I. A. (2017). Psychometric properties of Turkish form of the Fear of Happiness Scale. *The Journal of Happiness & Well-Being*, *5*(2), 187-195.

YETİŞKİNLERDE ÖZNEL ZİNDELİK: CİNSİYET, YAŞ VE SOSYOEKONOMİK KOŞULLARIN ROLÜ

SUBJECTIVE VITALITY IN ADULTS: THE ROLE OF GENDER, AGE, AND SOCIOECONOMIC FACTORS

Doç. Dr. Begüm SATICI
Yıldız Teknik Üniversitesi, Eğitim Fakültesi, Eğitim Bilimleri Bölümü,
Esenler, İstanbul.
ORCID NO: 0000-0003-2161-782X

ÖZET

Bu çalışmanın amacı, yetişkin bireylerde öznel zindelik düzeyinin cinsiyet, yaş grubu, sosyoekonomik durum ve çalışma durumuna göre farklılaşıp farklılaşmadığını incelemektir. Araştırma, yaşları 18 ile 55 arasında değişen toplam 206 katılımcı üzerinde yürütülmüştür. Katılımcıların yaş ortalaması 26.27 (SS = 7.06) olup örneklemin %56.8'i kadın, %43.2'si erkektir. Verilerin analizinde bağımsız örneklemler için t-testi ve tek yönlü varyans analizi kullanılmıştır. Bulgular, öznel zindelik düzeyinin cinsiyete göre anlamlı biçimde farklılaştığını göstermiştir. Erkek katılımcıların öznel zindelik puanlarının kadınlara kıyasla daha yüksek olduğu bulunmuştur. Yaş gruplarına göre yapılan karşılaştırmada ise 36 yaş ve üzeri bireylerin öznel zindelik düzeylerinin 18–35 yaş grubundaki bireylere göre daha yüksek olduğu, ancak bu farkın istatistiksel olarak anlamlılık sınırına yakın olduğu görülmüştür. Çalışma durumuna göre yapılan analizler, çalışan ve çalışmayan bireyler arasında öznel zindelik açısından anlamlı bir fark olmadığını ortaya koymuştur. Buna karşılık, sosyoekonomik düzeye göre yapılan karşılaştırmalarda anlamlı farklılıklar saptanmıştır. Özellikle yüksek sosyoekonomik düzeye sahip bireylerin öznel zindelik düzeylerinin düşük ve orta düzeydekilere kıyasla belirgin biçimde daha yüksek olduğu görülmüştür. Bu bulgular, öznel zindeliğin yalnızca bireysel özelliklerle değil, aynı zamanda bireyin içinde bulunduğu sosyoekonomik bağlamla da yakından ilişkili olduğunu göstermektedir. Sonuçlar, genç yetişkinlerde ve yetişkinlerde psikolojik iyi oluşu güçlendirmeye yönelik müdahalelerde sosyoekonomik koşulların ve demografik farklılıkların dikkate alınmasının önemine işaret etmektedir.

Anahtar kelimeler: öznel zindelik, demografik değişkenler, yetişkinler.

ABSTRACT

The present study aimed to examine whether levels of subjective vitality differ according to gender, age group, socioeconomic status, and employment status among adults. The sample consisted of 206 participants aged between 18 and 55 years. The mean age of the participants was 26.27 years (SD = 7.06), with women comprising 56.8% of the sample and men 43.2%. Data were analysed using independent samples t-tests and one-way analysis of variance. The findings indicated that subjective vitality differed significantly by gender, with male participants reporting higher levels of vitality than female participants. Comparisons across age groups revealed that individuals aged 36 and above reported higher subjective vitality than those aged between 18 and 35; however, this difference approached but did not reach conventional levels of statistical significance. Analyses based on employment status showed no significant differences in subjective vitality between employed and unemployed participants. In contrast, significant differences emerged across socioeconomic status groups. Participants with higher socioeconomic status reported substantially higher levels of subjective vitality compared to those in lower and middle socioeconomic strata. These results

suggest that subjective vitality is shaped not only by individual characteristics but also by broader socioeconomic conditions. The findings highlight the importance of considering demographic and socioeconomic disparities when designing and implementing interventions aimed at enhancing psychological well-being among young adults and adults.
Keywords: Subjective Vitality, Demographic Variables, Adults

GİRİŞ

Öznel zindelik, yalnızca uyarılmış olma hali değil; bireyin enerjisini "kullanıma hazır" olarak algılaması ve eyleme dönük bir canlılık deneyimi yaşaması anlamına gelmektedir (Ryan & Frederick, 1997; Ryan vd., 2010). Bu yönüyle salt "enerji" kavramından ayrışmakta ve yansıtıcı bir değerlendirme boyutu içermektedir. Öznel zindelik, öz-belirleme kuramı çerçevesinde benlikten kaynaklanan bir enerji deneyimi olarak ele alınmakta (Deci & Ryan, 1985); bireyin eylemlerinin kaynağı olarak kendini deneyimlemesiyle ilişkilendirilmektedir (Ryan & Frederick, 1997). Çatışmaların ve dışsal baskıların görece azaldığı, özerkliğin desteklendiği koşullarda zindeliğin artabileceği; benliği zorlayan taleplerin yoğunlaştığı durumlarda ise zayıflayabileceği ifade edilmektedir (Deci & Ryan, 1991).

Öznel zindelik aynı zamanda ödaimonik iyi oluşla yakından ilişkilendirilen bir yaşantı olarak konumlandırılmaktadır (Ryan & Deci, 2001). Ödaimonik iyi oluş, bireyin anlam ve değer taşıyan hedefler doğrultusunda yaşamasıyla karakterize edilirken (Disabato vd., 2025), hedonik iyi oluş daha çok haz elde etme ve acıdan kaçınma eğilimleriyle açıklanmaktadır (Murphy & Eaves, 2016). Bu ayrım çerçevesinde öznel zindelik, yalnızca iyi hissetmeye indirgenemeyen; anlamlı etkinliklerle bağlantılı, benlik kaynaklı bir enerji deneyimi olarak değerlendirilmektedir (Ekkekakis & Zenko, 2016; Ryan & Frederick, 1997). Bu özellikleri nedeniyle öznel zindelik, bireyin işlevselliğini destekleyen bir psikolojik kaynak olarak görülmektedir (Martela vd., 2016). Nitekim öznel zindelik daha güçlü performans, daha iyi odaklanma ve daha düşük inhibisyon hataları ile ilişkilendirilmiş (Dubreuil vd., 2014; Muraven vd., 2008); ayrıca bazı fiziksel sağlık çıktılarıyla da bağlantılı bulunmuştur (Kubzansky & Thurston, 2007; Niemiec vd., 2009). Buna karşılık, zindeliğin yokluğu olarak ele alınabilecek yorgunluk; performans düşüşü ve karar verme güçlükleriyle ilişkilendirilmiştir (Muraven vd., 2008).

Öznel zindeliğin hem psikolojik hem de somatik etmenlerden etkilenebileceği belirtilmektedir. Ağrı ve somatik semptomların öznel enerjiyi azaltabileceği (Stewart et al., 1992), stres literatüründe ise bireylerin sınırlı bir "uyum enerjisi" rezervine sahip olduğu ileri sürülmektedir. Bu çerçeve, zindeliğin yalnızca bireysel özelliklerle değil, yaşam koşulları ve taleplerle de ilişkili olabileceğini düşündürmektedir. Ayrıca yaşlanma sürecinde zindelik kaybının yaygın bir yakınma olduğu (Deaton, 2008) ve sedanter yaşam tarzının yaşlanmayı hızlandıran bir risk faktörü olarak değerlendirildiği (Raffin vd., 2023) göz önüne alındığında, yaş değişkeninin öznel zindelik açısından önemli bir boyut oluşturduğu anlaşılmaktadır. Bununla birlikte, yaş ve cinsiyet gibi sosyodemografik değişkenlerle öznel zindelik arasındaki ilişkileri doğrudan ele alan çalışmaların sınırlı olduğu ifade edilmektedir (Park vd., 2019).

Öznel zindelik literatüründe sosyodemografik değişkenlerin rolüne ilişkin bulguların görece sınırlı olması, bu kavramın daha geniş bir toplumsal bağlam içinde incelenmesini gerekli kılmaktadır. Zindeliğin özerklik, amaç ve yaşamla etkileşim gibi olumlu bileşenlerle bağlantılı olduğu (Ryan & Deci, 2001; Salama-Younes, 2011) düşünüldüğünde; bireyin içinde bulunduğu sosyoekonomik koşulların, yaşam taleplerinin ve kaynaklarının öznel zindelikle ilişkili olabileceği varsayılabilir. Özellikle yetişkinlik döneminde, artan sorumluluklar, iş yaşamı, ekonomik yükümlülükler ve sosyal roller bireyin enerji deneyimini şekillendirebilir. Bu bağlamda öznel zindeliğin yalnızca bireysel bir duygu durumu değil; aynı zamanda yaşam

koşullarıyla etkileşim içinde ortaya çıkan bir psikolojik kaynak olarak ele alınması önem taşımaktadır.

Tüm bu kuramsal çerçeve ışığında, öznel zindeliğin yetişkin örneklemlerinde cinsiyet, yaş ve sosyoekonomik koşullar bağlamında incelenmesi hem literatürdeki boşluğu doldurma hem de uygulamalı alanlara katkı sunma potansiyeline sahiptir. Öznel zindeliğin işlevsel davranış düzenlemesi, sağlık ve iyi oluşla ilişkili bir kaynak olduğu dikkate alındığında; bu kaynağın hangi demografik ve sosyoekonomik koşullarda farklılaştığını ortaya koymak, müdahale programlarının ve politika önerilerinin geliştirilmesi açısından da anlamlıdır. Bu doğrultuda, mevcut araştırma yetişkinlerde öznel zindeliği cinsiyet, yaş ve sosyoekonomik koşullar bağlamında incelemeyi amaçlamaktadır.

YÖNTEM

Katılımcılar

Araştırma, yaşları 18 ile 55 arasında değişen toplam 206 yetişkin üzerinde yürütülmüştür. Katılımcıların yaş ortalaması 26.27'dir (SS = 7.06). Örneklemin %56.8'i (n = 117) kadın, %43.2'si (n = 89) erkektir. Sosyoekonomik düzey dağılımı incelendiğinde katılımcıların %16.5'inin (n = 34) düşük, %75.7'sinin (n = 156) orta ve %7.8'inin (n = 16) yüksek sosyoekonomik düzeyde olduğu görülmektedir. Çalışma durumuna göre ise katılımcıların %56.3'ü (n = 116) çalışmakta, %43.7'si (n = 90) çalışmamaktadır. Tüm katılımcılardan veriler gönüllülük esasına dayalı olarak toplanmıştır.

Veri Toplama Araçları

Araştırmada katılımcıların öznel zindelik düzeylerini belirlemek amacıyla Öznel Zindelik Ölçeği (Subjective Vitality Scale; Ryan & Frederick, 1997) kullanılmıştır. Ölçek 7 maddeden oluşmakta olup maddeler 1 (hiç doğru değil) ile 7 (tamamen doğru) arasında derecelendirilmektedir. Ölçekten elde edilebilecek toplam puan 7 ile 49 arasında değişmekte; yüksek puanlar daha yüksek öznel zindelik düzeyine işaret etmektedir. Ölçeğin Türkçe uyarlaması Uysal, Saricam ve Akin (2014) tarafından gerçekleştirilmiştir. Uyarlama çalışmasında doğrulayıcı faktör analizi sonuçları tek boyutlu yapının iyi uyum verdiğini göstermiştir. Türkçe formun iç tutarlılık katsayısı .84 olarak rapor edilmiş; düzeltilmiş madde-toplam korelasyonlarının .48 ile .74 arasında değiştiği bildirilmiştir.

Verilerin Analizi

Verilerin analizinde SPSS kullanılmıştır. Öncelikle değişkenlere ilişkin betimsel istatistikler hesaplanmıştır. Cinsiyet ve çalışma durumuna göre öznel zindelik puanlarının karşılaştırılmasında bağımsız örneklemler için t-testi uygulanmıştır. Yaş gruplarına göre karşılaştırmalarda da bağımsız örneklemler t-testinden yararlanılmıştır. Sosyoekonomik düzeye göre öznel zindelik puanlarının farklılaşıp farklılaşmadığını incelemek amacıyla tek yönlü varyans analizi (ANOVA) yapılmış; anlamlı farklılık saptanması durumunda gruplar arası farkın kaynağını belirlemek için Tukey HSD çoklu karşılaştırma testi kullanılmıştır.

BULGULAR

Araştırmada öznel zindelik puanlarının cinsiyet, yaş grubu, çalışma durumu ve sosyoekonomik düzeye göre farklılaşıp farklılaşmadığını incelemek amacıyla bağımsız örneklemler için t-testi ve tek yönlü varyans analizi (ANOVA) kullanılmıştır. Analizler öncesinde varyansların homojenliği Levene testi ile incelenmiştir.

Cinsiyete Göre Öznel Zindelik

Katılımcıların öznel zindelik puanlarının cinsiyete göre farklılaşıp farklılaşmadığını incelemek amacıyla bağımsız örneklemler için t-testi yapılmıştır. Analiz sonuçlarına göre cinsiyetler arasında öznel zindelik açısından anlamlı bir fark bulunmaktadır, $t(204) = -2.06$, $p = .040$. Erkek katılımcıların (Ort. = 33.04, SS = 8.06) öznel zindelik puanları kadın katılımcılara (Ort. = 30.68, SS = 8.19) kıyasla anlamlı düzeyde daha yüksektir.

Tablo 1. Cinsiyete Göre Öznel Zindelik Puanlarına İlişkin Fark Testi Sonuçları

Cinsiyet	**N**	**M**	**SS**	**t**	**sd**	**p**
Kadın	117	30.68	8.19			
Erkek	89	33.04	8.06	-2.06	204	.040

Yaş Grubuna Göre Öznel Zindelik

Katılımcılar 18–35 yaş ve 36 yaş ve üzeri olmak üzere iki gruba ayrılmıştır. Bağımsız örneklemler için yapılan t-testi sonucunda yaş grupları arasındaki fark istatistiksel olarak anlamlı bulunmamıştır, $t(204) = -1.71$, $p = .088$. Bununla birlikte 36 yaş ve üzeri bireylerin (Ort. = 35.06, SS = 7.31) öznel zindelik puanlarının 18–35 yaş grubuna (Ort. = 31.42, SS = 8.23) kıyasla daha yüksek olduğu görülmüştür.

Tablo 2. Yaş Gruplarına Göre Öznel Zindelik Puanlarına İlişkin Fark Testi Sonuçları

Yaş Grubu	**N**	**M**	**SS**	**t**	**sd**	**p**
18–35	190	31.42	8.23			
36+	16	35.06	7.31	-1.71	204	.088

Çalışma Durumuna Göre Öznel Zindelik

Katılımcıların çalışma durumuna göre öznel zindelik puanları karşılaştırılmıştır. Bağımsız örneklemler için yapılan t-testi sonucunda çalışanlar (Ort. = 32.25, SS = 8.09) ile çalışmayanlar (Ort. = 31.00, SS = 8.34) arasında öznel zindelik açısından anlamlı bir fark bulunmamıştır, $t(204) = 1.09$, $p = .279$.

Tablo 3. Çalışma Durumuna Göre Öznel Zindelik Puanlarına İlişkin Fark Testi Sonuçları

Çalışma Durumu	**N**	**M**	**SS**	**t**	**sd**	**p**
Çalışan	116	32.25	8.09			
Çalışmayan	90	31.00	8.34	1.09	204	.279

Sosyoekonomik Düzeye Göre Öznel Zindelik

Katılımcıların sosyoekonomik düzeylerine (düşük, orta, yüksek) göre öznel zindelik puanları tek yönlü varyans analizi (ANOVA) ile karşılaştırılmıştır. Analiz sonuçları gruplar arasında anlamlı bir fark olduğunu göstermiştir, $F(2, 203) = 7.01$, $p = .001$. Betimsel istatistikler incelendiğinde düşük sosyoekonomik düzey grubunun ortalaması 28.65 (SS = 9.28), orta düzey grubunun ortalaması 31.76 (SS = 7.67) ve yüksek düzey grubunun ortalaması 37.69 (SS = 7.90) olarak bulunmuştur. Tukey HSD post hoc testi sonuçlarına göre; yüksek sosyoekonomik düzey ile düşük düzey arasındaki fark anlamlıdır ($p = .001$). Ek olarak, yüksek düzey ile orta düzey arasındaki fark anlamlıdır ($p = .014$). Düşük ve orta düzey arasındaki fark anlamlı değildir ($p = .101$).

Tablo 4. Sosyoekonomik Düzeye Göre Öznel Zindelik Puanlarına İlişkin ANOVA Sonuçları

Kaynak	KT	sd	KO	F	p
Gruplar Arası	890.99	2	445.50	7.01	.001
Gruplar İçi	12893.95	203	63.52		
Toplam	13784.94	205			

TARTIŞMA VE SONUÇ

Bu çalışmada yetişkin bireylerde öznel zindeliğin cinsiyet, yaş grubu, sosyoekonomik durum ve çalışma durumuna göre farklılaşıp farklılaşmadığı incelenmiştir. Bulgular, öznel zindeliğin cinsiyet ve sosyoekonomik düzeye göre anlamlı biçimde farklılaştığını; yaş açısından farkın anlamlılık sınırına yakın olduğunu; çalışma durumuna göre ise anlamlı bir farklılık bulunmadığını göstermiştir. Elde edilen sonuçlar, öznel zindeliğin yalnızca bireysel bir duygu durumu değil, aynı zamanda benlik deneyimi ve yaşam koşullarıyla ilişkili bir psikolojik kaynak olduğu yönündeki kuramsal yaklaşımlarla tutarlıdır (Deci & Ryan, 1985; Ryan & Frederick, 1997).

Araştırmada erkek katılımcıların öznel zindelik düzeylerinin kadınlara kıyasla daha yüksek olduğu bulunmuştur. Öznel zindelik, öz-belirleme kuramı çerçevesinde benlikten kaynaklanan, özerklikle ilişkili bir enerji deneyimi olarak kavramsallaştırılmaktadır (Deci & Ryan, 1985; Ryan & Frederick, 1997). Bu bağlamda cinsiyetler arası farklılık, bireylerin yaşam bağlamlarında deneyimledikleri özerklik, kontrol algısı ve taleplerin niteliği ile ilişkili olabilir. Zindeliğin dışsal baskı ve çatışmaların arttığı koşullarda zayıflayabileceği (Deci & Ryan, 1991; Ryan et al., 1995) göz önünde bulundurulduğunda, farklı toplumsal rol beklentilerinin ve sorumlulukların enerji deneyimini etkileyebileceği düşünülebilir.

Öznel zindeliğin yalnızca yüksek aktivasyon değil, aynı zamanda "kullanıma hazır" bir enerji algısını içerdiği (Ryan et al., 2009) dikkate alındığında, cinsiyetler arasındaki farkın bireylerin kendi enerji kaynaklarını değerlendirme biçimlerinden de kaynaklanabileceği ileri sürülebilir. Bununla birlikte literatürde cinsiyet değişkenine doğrudan odaklanan çalışmaların sınırlı olması (Park et al., 2019), bu bulgunun farklı örneklemlerde yeniden sınanmasının önemine işaret etmektedir.

Yaş gruplarına göre yapılan analizde, 36 yaş ve üzerindeki bireylerin öznel zindelik düzeylerinin daha genç yetişkinlere kıyasla daha yüksek olduğu; ancak bu farkın istatistiksel olarak anlamlılık sınırına yakın olduğu görülmüştür. Literatürde yaşlanma sürecinde zindelik kaybının yaygın bir yakınma olduğu vurgulanmakla birlikte (Deaton, 2008), mevcut bulgu daha ileri yaş grubunda öznel zindeliğin daha yüksek olabileceğine işaret etmektedir.

Bu durum, öznel zindeliğin yalnızca biyolojik yaşla değil, benlik bütünlüğü, yaşamla etkileşim ve anlam deneyimiyle ilişkili olabileceğini düşündürmektedir (Ryan & Deci, 2001; Garg & Sarkar, 2020). Ödaimonik iyi oluşla bağlantılı bir enerji deneyimi olarak öznel zindelik (Ryan & Deci, 2001), yaşam amaçlarının daha netleştiği ve kişisel değerlerle daha uyumlu hedeflerin izlendiği dönemlerde artış gösterebilir (Disabato et al., 2015). Özellikle beliren yetişkinlik döneminde (18–24 yaş), artan uyum gereksinimleri ve rol geçişleri (Arnett, 2007) bireylerin enerji deneyimini dalgalandırabilir. Bu açıdan bakıldığında, daha ileri yaş grubunda gözlenen görece yüksek zindelik, gelişimsel olarak artan öz-düzenleme kapasitesi ve benlik bütünlüğüyle ilişkili olabilir. Ancak yaş farkının istatistiksel olarak sınırda kalması, bu ilişkinin daha geniş yaş aralıklarında ve boylamsal tasarımlarla incelenmesi gerekliliğini ortaya koymaktadır.

Çalışmanın en belirgin bulgularından biri, yüksek sosyoekonomik düzeye sahip bireylerin öznel zindelik puanlarının düşük ve orta düzeydekilere kıyasla anlamlı biçimde daha yüksek olmasıdır. Öznel zindelik, bireyin enerjisini niyetli biçimde seferber edebilmesi ve eylemlerini düzenleyebilmesiyle ilişkilendirilen bir psikolojik kaynak olarak ele alınmaktadır (Martela vd., 2016). Bu kaynak, stres ve taleplerle baş etmede işlevsel bir rol oynamaktadır (Carmeli vd., 2009). Stres literatüründe bireylerin sınırlı bir "uyum enerjisi" rezervine sahip olduğu ve somatik/psikolojik yüklerin bu rezervi azaltabileceği (Stewart vd., 1992) ifade edilmektedir.
Bu çerçevede, düşük sosyoekonomik koşulların artan stres, belirsizlik ve sınırlı kaynak deneyimiyle ilişkili olabileceği; bunun da bireyin öznel enerji algısını olumsuz etkileyebileceği düşünülebilir. Öznel zindeliğin çatışmaların ve dışsal baskıların azaldığı koşullarda yükseldiği (Deci & Ryan, 1991; Ryan vd., 1995) dikkate alındığında, yüksek sosyoekonomik düzeyin görece daha fazla kontrol ve özerklik algısı ile bağlantılı olması, zindeliği destekleyici bir bağlam oluşturabilir. Bu bulgu, öznel zindeliğin yalnızca bireysel özelliklerden değil, bireyin içinde bulunduğu yapısal ve bağlamsal koşullardan da etkilendiğini göstermektedir.
Çalışma durumuna göre öznel zindelikte anlamlı bir fark bulunmamıştır. Öznel zindelik, dışsal zorlanmış aktivasyondan ziyade benlik kaynaklı bir enerji deneyimini ifade etmektedir (Ryan & Frederick, 1997). Bu nedenle yalnızca "çalışıyor olmak" tek başına zindeliği artırıcı ya da azaltıcı bir etmen olmayabilir. Önemli olan, bireyin yaptığı etkinliği ne ölçüde özerk, anlamlı ve benlik uyumlu deneyimlediğidir (Deci & Ryan, 1985). Dolayısıyla çalışma durumunun nicel bir değişken olarak zindelik üzerinde belirleyici olmaması, kuramsal çerçeveyle uyumludur.
Genel olarak bulgular, öznel zindeliğin pozitif değerlik ve yüksek aktivasyon içeren bir duygulanım olmasının ötesinde (Ekkekakis vd., 2021), benlikten kaynaklanan ve yaşam bağlamıyla etkileşim içinde şekillenen bir psikolojik kaynak olduğunu desteklemektedir. Öznel zindeliğin performans, öz-düzenleme ve sağlık çıktılarıyla ilişkili olduğu (Carmeli vd., 2009; Kubzansky & Thurston, 2007) göz önüne alındığında, özellikle düşük sosyoekonomik koşullarda yaşayan bireylerde zindeliği destekleyici müdahalelerin önemi artmaktadır.

Sonuçlar, yetişkinlerde psikolojik iyi oluşu güçlendirmeye yönelik uygulamalarda demografik ve sosyoekonomik farklılıkların dikkate alınması gerektiğini göstermektedir. Öznel zindeliğin özerklik, amaç ve yaşamla etkileşim gibi ödaimonik bileşenlerle bağlantılı olduğu (Ryan & Deci, 2001; Garg & Sarkar, 2020) dikkate alındığında; müdahale programlarının yalnızca bireysel duygu düzenleme stratejilerine değil, aynı zamanda bireylerin yaşam koşullarını iyileştirmeye ve özerklik deneyimini desteklemeye yönelik yapısal düzenlemelere de odaklanması anlamlı görünmektedir.

KAYNAKLAR

Arnett, J. J. (2007). Emerging adulthood: What is it, and what is it good for?. *Child Development Perspectives*, *1*(2), 68-73.

Carmeli, A. (2009). Positive work relationships, vitality, and job performance. Emotions in Groups, Organizations and Cultures, Charmine E.J. Härtel, Neal M. Ashkanasy, Wilfred J. Zerbe

Deaton, A. (2008). Income, health, and well-being around the world: Evidence from the Gallup World Poll. *Journal of Economic Perspectives*, *22*(2), 53-72.

Deci, E. L., & Ryan, R. M. (1985). The general causality orientations scale: Self-determination in personality. *Journal of Research in Personality*, *19*(2), 109-134.

Deci, E. L., & Ryan, R. M. (1991). A motivational approach to self: Integration in personality. In R. A. Dienstbier (Ed.), Nebraska symposium on motivation (Vol. 38, pp. 237-288). Lincoln, NE: University of Nebraska Press

Disabato, D. J., Goodman, F. R., & Kashdan, T. B. (2025). The hierarchical framework of wellbeing (HiFWB). *Frontiers in Psychology*, *16*, 1515423.

Dubreuil, P., Forest, J., & Courcy, F. (2014). From strengths use to work performance: The role of harmonious passion, subjective vitality, and concentration. *The Journal of Positive Psychology*, *9*(4), 335-349.

Ekkekakis, P., & Zenko, Z. (2016). Measurement of affective responses to exercise: From "affectless arousal" to "the most well-characterized" relationship between the body and affect. *Emotion Measurement*, 299-321.

Garg, N., & Sarkar, A. (2020). Vitality among university students: exploring the role of gratitude and resilience. *Journal of Organizational Effectiveness: People and Performance*, *7*(3), 321-337.

Kubzansky, L. D., & Thurston, R. C. (2007). Emotional vitality and incident coronary heart disease: benefits of healthy psychological functioning. *Archives of General Psychiatry*, *64*(12), 1393-1401.

Martela, F., DeHaan, C. R., & Ryan, R. M. (2016). On enhancing and diminishing energy through psychological means: Research on vitality and depletion from self-determination theory. In *Self-regulation and ego control* (pp. 67-85). Academic Press.

Muraven, M., Gagné, M., & Rosman, H. (2008). Helpful self-control: Autonomy support, vitality, and depletion. *Journal of Experimental Social Psychology*, *44*(3), 573-585.

Murphy, S. L., & Eaves, D. L. (2016). Exercising for the pleasure and for the pain of it: the implications of different forms of hedonistic thinking in theories of physical activity behavior. *Frontiers in Psychology*, *7*, 843.

Niemiec, C. P., Ryan, R. M., Patrick, H., Deci, E. L., & Williams, G. C. (2010). The energization of health-behavior change: Examining the associations among autonomous self-regulation, subjective vitality, depressive symptoms, and tobacco abstinence. *The Journal of Positive Psychology*, *5*(2), 122-138.

Park, S., Park, K., Hancox, J., Castaneda-Gameros, D., & Koo, K. C. (2019). Physical activity and subjective vitality in older adults from community-and assisted-living settings. *Asian Nursing Research*, *13*(5), 313-317.

Raffin, J., de Souto Barreto, P., Le Traon, A. P., Vellas, B., Aubertin-Leheudre, M., & Rolland, Y. (2023). Sedentary behavior and the biological hallmarks of aging. *Ageing Research Reviews*, *83*, 101807.

Ryan, R. M., & Deci, E. L. (2001). On happiness and human potentials: A review of research on hedonic and eudaimonic well-being. *Annual Review of Psychology*, *52*(1), 141-166.

Ryan, R. M., & Frederick, C. (1997). On energy, personality, and health: Subjective vitality as a dynamic reflection of well-being. *Journal of Personality*, *65*(3), 529-565.

Ryan, R. M., Bernstein, J. H., & Brown, K. W. (2010). Weekends, work, and well-being: Psychological need satisfactions and day of the week effects on mood, vitality, and physical symptoms. *Journal of Social and Clinical Psychology*, *29*(1), 95-122.

Salama-Younes, M. (2011). Positive mental health, subjective vitality and satisfaction with life for French physical education students. *World Journal of Sport Sciences*, *4*(2), 90-97.

Stewart, C. L., Kaspar, P., Brunet, L. J., Bhatt, H., Gadi, I., Köntgen, F., & Abbondanzo, S. J. (1992). Blastocyst implantation depends on maternal expression of leukaemia inhibitory factor. *Nature*, *359*(6390), 76-79.

Uysal, R., Sarıçam, H., & Akın, A. (2014). Öznel zindelik ölçeği Türkçe formunun psikometrik özellikleri. *Muğla Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, (33), 136-146.

N-ASETİLSİSTEİN RATLARIN BEYİN SAPINDA RETİKÜLER LİF DAĞILIMINA ETKİ EDER Mİ?

Dr. Öğr. Üyesi Berna ÖZDENOĞLU KUTLU
Sivas Cumhuriyet Üniversitesi Tıp Fakültesi

ÖZET

N-Asetilsistein (NAS), genel olarak mukolitik aynı zamanda parasetamol zehirlenmesinin spesifik antidotu olmakla birlikte; DNA sentezi ve tamiri, protein ve prostaglandin üretimi, aminoasitlerin taşınımı, bağışıklık sistemi fonksiyonları, oksidatif hücre hasarının önlenmesi, toksin ve karsinogenlerin metabolizasyonu ve enzim aktivasyonunda görevli olan indirgenmiş glutatyonun prekürsörüdür. Bu çalışmada, vücut ağırlıkları ortalama 210-250 gram arasında değişkenlik gösteren 4 aylık Wistar Albino cinsi toplamda 8 adet erişkin dişi sıçan kullanıldı. Hayvanlar, standart pellet yem ve çeşme suyu ile beslenecek ve oda ısısında, 12 saat aydınlık-12 saat karanlık ortam oluşturularak yetiştirildi. Sıçanlar kontrol grubu (n=4) ve deney grubu (n=4) olmak üzere 2 gruba ayrıldı. Hayvanlara, NAS, (200mg/kg) intraperitonal yolla verilirken, kontrol grubu içinse serum fizyolojik (200mg/kg) olacak şekilde enjeksiyonu yapıldı. Deney aşaması tamamlanan sıçanlara da 200 mg/kg sodyum pentotal intraperitoneal yolla enjekte edilerek ötenazi sağlandı. Ölüm sonrası hayvanların beyin sapı dokusu alındı. Alınan doku örneklerin ışık mikroskopi incelemeleri için rutin takip protokolleri uygulandı ve mikroskopik incelemeler için parafine gömülen örneklere retikülin fibrin boyası uygulandı. Mikroskopik değerlendirme için alınan kesitler Olympus marka Floresans Mikroskopta değerlendirdikten sonra, uygun bölümlerden fotoğraflar çekilerek kaydedildi. Deney ve kontrol grubu arası farklılar gözlendi.
Anahtar Kelimeler: NAS, Wistar Albino, Beyin sapı.

DOES N-ACETYLCYSTEINE AFFECT RETICULAR FIBER DISTRIBUTION IN THE BRAINSTEM OF RATS?

ABSTRACT

N-acetylcysteine (NAS) is a mucolytic in general and a specific antidote for paracetamol poisoning; it is also a precursor of reduced glutathione, which is involved in DNA synthesis and repair, protein and prostaglandin production, amino acid transport, immune system functions, prevention of oxidative cell damage, metabolism of toxins and carcinogens, and enzyme activation. In this study, a total of 8 adult female Wistar Albino rats, aged 4 months and with body weights ranging from 210-250 grams on average, were used. The animals were fed standard pellet feed and tap water and reared at room temperature in a 12-hour light-12-hour dark environment. The rats were divided into two groups: a control group (n=4) and an experimental group (n=4). NAS (200 mg/kg) was administered intraperitoneally to the animals, while the control group received saline (200 mg/kg) via injection. Rats that had completed the experimental phase were euthanized by intraperitoneal injection of 200 mg/kg sodium pentotal. After death, brainstem tissue was collected from the animals. Routine follow-up protocols were applied for light microscopy examinations of the collected tissue samples, and reticulin-fibrin stain was applied to the paraffin-embedded samples for microscopic examination. After evaluating the sections taken for microscopic assessment under an Olympus brand fluorescence microscope, photographs were taken of the appropriate sections and recorded. Differences were observed between the experimental and control

groups.
Keywords: NAS, Wistar Albino, Brainstem.

GİRİŞ

İlk defa 1960'lı yıllarda mukolitik bir ajan şeklinde tanımlanan NAS, L-sistein aminoasidinin N asetil türevi olarak bilinmektedir (1). Glutatyon prekürsörü olmakla beraber analogu da olan NAS, mukolitik etkisi sebebiyle, çeşitli solunum yolu hastalıklarının ve kistik fibrozisin, immünmodülatör olarak AIDS hastalığının tedavi edilmesinde, bunun yanısıra oksidatif stresin neden olduğu durumlarda, sepsiste ve bazı intoksikasyonların iyileştirilmesinde yaygın olarak kullanılan bir ajandır (2). Biyolojik aktivitesi sülfadril gruplarından kaynaklanan NAS'ın amino grubuna bağlı asetil, oksidasyona karşı bu molekülün daha stabil kalmasını sağlamaktadır. Ayrıca, glutatyon sentezini ve glutatyon-S-transferaz aktivitesini ve detoksifikasyonunu da artırmaktadır (3). NAS, mukus glukoproteinin içerisinde yer alan disülfit bağlarını koparma yeteneğini sülfidril grubuna sahip olması sebebiyle, mukoid ve mukopürülan sekresyonlar üzerinde mukolitik etki gösterebilmektedir (4). Mezencephalon, pons ve medulla oblangata bulbus bölümleri beraber, prosencephalon'un tabanından aşağıya doğru uzanan bir sap şeklinde izlenirler. İnce olmayan bu sap, beyin sapı olarak adlandırılır. Gelişim sırasında beyin hemisferlerinin aşırı büyümeleri sebebiyle beyin sapı net bir şekilde görülmez ve medulla spinalise kadar uzanır (5). Retiküler lifler, bağ dokusunda ya da organlar da en son ortaya çıkan lifler olup, ışık mikroskobu ile incelendiğinde gümüş tuzları ile kolay bir şekilde boyanma özelliği gösterirler (6). Bu çalışma, beyin sapında dağılımı az olsa da olan, hücre asinüsleri ve kan damarları çevresinde yer alan retiküler liflerin üzerinde NAS'ın herhangi bir etkisinin olup olmadığını belirlemek üzere yapılmıştır.

MATERYAL-METOD

Bu çalışmada, vücut ağırlıklarının 210-250 gram arasında değişkenlik gösterdiği 4 aylık Wistar Albino cinsi toplamda 8 adet erişkin dişi sıçan kullanıldı. Bu hayvanlar standart pellet yem ve çeşme suyu ile beslenecek ve oda ısısı sabit tutularak, 12 saat aydınlık-12 saat karanlık periyodlar şeklinde yetiştirildi. Sıçanlar kontrol grubu (n=4) ve deney grubu (n=4) olmak üzere 2 gruba ayrıldı. Hayvanlara, NAS, (200mg/kg) intraperitonal yolla verilirken, kontrol grubu içinse serum fizyolojik (200mg/kg) olacak şekilde enjeksiyonu yapıldı. Deney aşaması tamamlanan sıçanlara da 200 mg/kg sodyum pentotal intraperitoneal yolla enjekte edilerek ötenazi sağlandı. Ölüm sonrası hayvanların beyin sapı dokusu alındı. Histolojik doku örnekleri % 10'luk nötral formalin içerisnde fikse edildi, rutin takip protokolleri uygulandı.Devamında, beyin sapı dokusundan 5 µm'luk kesitler alındı. Alınan doku örneklerin ışık mikroskopi incelemeleri için rutin takip protokolleri uygulandı ve mikroskopik incelemeler için parafin içine gömme yapılan örneklere retikülin fibrin boyası uygulandı.

BULGULAR

Kontrol ve NAS grubu beyin sapı örnekleri karşılaştırıldığında, NAS grubu örneklerinin beyin sapı alanları içerisinde yer alan kan damarları çevresinde yer alan retiküler liflerin boyanma derecesinin, kontrol grubuna oranla yoğunluk derecesi az da olsa farklılık gösterdiği belirlendi. Özellikle kan damarları çevresinde yer alan retiküler liflerin boyanma derecesinin NAS grubunda daha fazla olduğu belirlendi (Şekil 1-2).

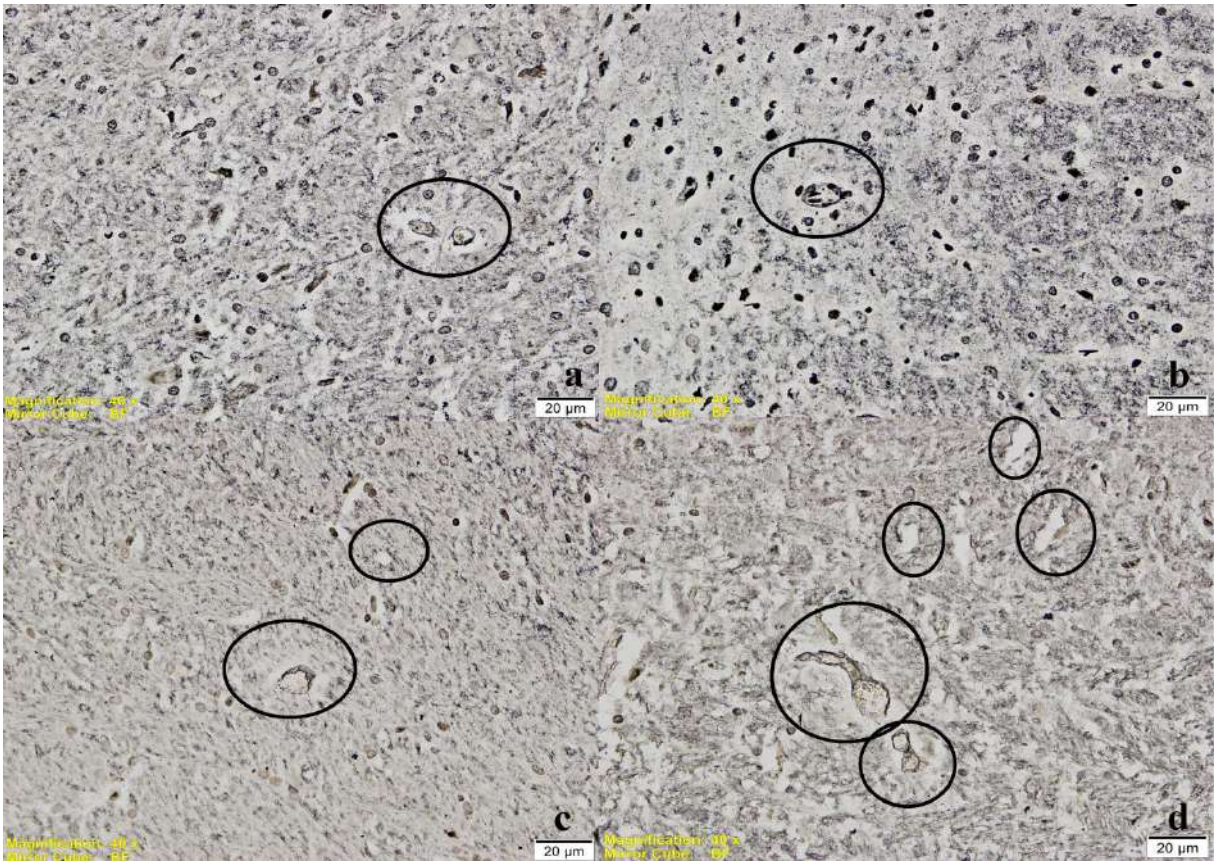

Şekil 1. Kontrol grubu beyin sapında retiküler liflerin gösterimi (a-d, x40, kan damarları--siyah yuvarlak).

Şekil 2. NAS grubu beyin sapında retiküler liflerin gösterimi (a-d, x40, kan damarları--siyah yuvarlak).

TARTIŞMA

Bu çalışmada, NAS'ın beyin sapında kan damarları çevresindeki retiküler liflerin dağılımını olumlu yönde etkilediği gözlenmiştir. NAS uygulamasının retiküler liflerin boyanabilirliğini veya görünürlüğünü artırdığı, liflerin daha belirgin veya daha yoğun işaretlendiği ve kontrol grubuna göre farkların ortaya konduğu açıktır. Retiküler lifler, damar çevresi bağ dokusunun yapısal bütünlüğünün korunmasında önemli bir role sahiptir ve bu yapıdaki bozulmalar vasküler fonksiyonları olumsuz etkileyebilmektedir (7,8). NAS'ın antioksidan özelliği sayesinde oksidatif stresin azaltılması yönünde (9,10) ve retiküler lif organizasyonunun korunmasına katkı sağlamış olabilir. Bu bulgular, asetilsisteinin beyin sapı vasküler yapıları üzerinde koruyucu bir etkiye sahip olabileceğini düşündürmektedir. Ancak, bu etkinin mekanizmalarının netleştirilmesi için ileri düzey çalışmalara ihtiyaç vardır.

KAYNAKÇA

1. Klein-Schwartz W, Dovon S. Intravenous acetylcysteine for the treatment of acetaminophen overdose. Expert Opin Pharmacother 2011;12: 119-30.
2. Moreno C, Langlet P, Hittelet A, et al. Enteral nutrition with or without N-acetylcysteine in the treatment of severe acute alcoholic hepatitis: A randomized multicenter controlled trial. J Hepatol 2010;53:1117-22.
3. Zafarullah M, Li WQ, Sylvester J, Ahmad M. Molecular mechanisms of Nacetylcysteine actions. Cell Mol Life Sci 2003; 60: 6-20.
4. Zaragoza A, Diez-Fernandez C, Alvarez AM, Andres D et al: Mitochondrial involvement

in cocaine-treated rat hepatocytes: effect of Nacetylcysteine and deferoxamine. Br J Pharmacol 2001; 132: 1063–70.
5. Moore KL, Persuad TVN. Klinik Yönleri ile Ġnsan Embriyolojisi. 6. baskı, Yıldırım M, Okar Ġ, Dalçık H, Ġstanbul: Nobel Tıp Kitabevi, 2002: s.465-475.
6. Girgin A, Liman N, Özfiliz N et al. (2011). Temel Histoloji. 3. Baskı. Dora Yayıncılık, Bursa.
7. Lu H, Zhang DM, Chen HL, Lin YX, Hang CH, Yin HX, Shi JX. N-acetylcysteine suppresses oxidative stress in experimental rats with subarachnoid hemorrhage. J Clin Neurosci 2009; 16: 684-688.
8. Lu, H., Zhang, D. M., Chen, H. L., Lin, Y. X., Hang, C. H., Yin, H. X., & Shi, J. X. (2009). N-acetylcysteine suppresses oxidative stress in experimental rats with subarachnoid hemorrhage. Journal of clinical neuroscience, 16(5), 684-688.
9. Alayash AI. Oxidative mechanisms of hemoglobin-based blood substitutes. Artif Cells Blood Substit Immobil Biotechnol 2001;29:415–25.
10. Liu S, Tang J, Ostrowski RP, et al. Oxidative stress after subarachnoid hemorrhage in gp91phox knockout mice. Can J Neurol Sci 2007;34: 356–61.

TRANSFORM TECHNIQUES IN COMMUNICATION

A.BHAVANA.B[1] , B.DEEPIKA.R[2], C.DIVYADHARSHINI.R[3], D.KARTHIKA.H[4]

Department of EEE, RMK ENGINEERING COLLEGE, Thiruvallur, India

Abstract

Transform techniques play a vital role in modern communication systems by enabling efficient analysis and processing of signals in different domains. Communication signals, which are often complex in the time domain, can be more easily understood and manipulated when represented in the frequency or complex frequency domain using mathematical transforms. Techniques such as the Fourier Transform, Laplace Transform, and Z-Transform provide powerful tools for analyzing signal behavior, bandwidth requirements, system stability, and noise characteristics.

In communication engineering, Fourier Transform is extensively used to study signal spectra, modulation schemes, and filtering operations. Laplace Transform helps in the analysis of continuous-time systems and transient responses, while Z-Transform is essential for discrete-time signal processing and digital communication systems. These transform methods simplify convolution operations, system modeling, and performance evaluation of communication channels.

This study highlights the significance of transform techniques in improving signal transmission, reducing interference, and enhancing overall system efficiency. By bridging theoretical concepts with practical applications, transform techniques remain fundamental to the design and analysis of reliable and high-performance communication systems in the present technological scenario.

Keywords

Transform Techniques, Communication Systems, Fourier Transform, Laplace Transform, Z-Transform, Signal Analysis, Frequency Domain, Modulation, Digital Communication, Signal Processing

ILO 190 SAYILI ŞİDDET VE TACİZ SÖZLEŞMESİ; BM 2030 SÜRDÜRÜLEBİLİR KALKINMA HEDEFİ BAĞLAMINDA BİR DEĞERLENDİRME

Bilgehan GÖKİNCİ BODUR[1]
[1]Bursa Uludağ Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Çalışma Ekonomisi ve Endüstri İlişkileri Bölümü, Bursa, Türkiye
ORCID ID: https://orcid.org/0009-0008-8180-011X

ÖZET

Birleşmiş Milletler (BM) nezdinde Sürdürülebilir Kalkınma için 2030 Gündemi'nin kabul edilmesiyle, işyerinde şiddet ve taciz konusu küresel seviyede odak nokta haline gelmiştir. Kabul edilen hedefler arasında SKH 5, cinsiyet eşitliğinin sağlanması ile tüm kadınların ve kız çocuklarının güçlendirilmesi yönünde tüm üye devletlere çağrıda bulunmaktadır. 5 numaralı hedef; kadınlara yönelik her tür ayrımcılığın önlenmesi, kamusal ve özel alanlarda tüm kadınlara ve kız çocuklarına yönelik insan ticareti, cinsel ve diğer sömürü biçimlerini de kapsayan şiddetin her türünün yok edilmesi ve toplumsal cinsiyet eşitliğinin her seviyede güçlendirilmesi gibi temel başlıklarda hedefler koymaktadır.

Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO) işyerinde şiddet ve tacizi önlemeye ve sonlandırmaya yönelik toplumsal cinsiyete duyarlı bir yaklaşımın geliştirilmesi yönünde ilk bağlayıcı uluslararası düzenleme niteliğinde olan 2019 yılında 190 sayılı Şiddet ve Taciz sözleşmesini kabul etmiştir. Sözleşme, herkesin şiddet ve tacizden arındırılmış bir çalışma ortamında çalışma hakkını tanımakta ve eşitlik ile ayrımcılık yapmama ilkelerini iş sağlığı ve güvenliği yaklaşımıyla bütünleştiren kapsayıcı bir çerçeve sunmaktadır. Bu bağlamda sözleşme şiddet ve tacizi sonlandırmak için eşitsiz güç ilişkilerini merkeze koyan, kapsayıcı ve toplumsal cinsiyete duyarlı bir yaklaşımı esas almıştır. Sözleşmenin 54 ülke tarafından onaylandığı, yükümlülük getirmesi sebebiyle onaylayan ülkelerin mevzuatlarında gerek genel düzenlemeler gerekse özel düzenlemeler yaparak çalışma yaşamında şiddet ve tacizi, toplumsal cinsiyet eşitlik kapsamında ele aldığı görülmektedir. BM nezdinde ise şiddetin önlenmesi konusunda geliştirilen küresel hedeflere paralel olarak sendikaların da işyerinde şiddet ve taciz hakkında farklı sektörlerde kampanyalar yürütmeye başladığı gözlemlenmektedir.

Çalışma, işyerinde şiddet ve tacizin önlenmesinin toplumsal cinsiyet eşitliğini sağlamadaki kritik rolünü ve bu konudaki küresel düzenlemelerin önemini ortaya koymayı amaçlamaktadır. Çalışmada yöntem olarak ILO 190 sayılı Sözleşme ile BM'nin Sürdürülebilir Kalkınma Hedefleri arasındaki stratejik ilişki incelenmiş ve küresel sendikal faaliyetlerin niteliksel bir değerlendirmesi yapılmıştır. Sonuç olarak, yaşanan gelişmelere rağmen çalışma yaşamında şiddet ve tacizin artarak devam ettiği ve bu durumun kadınları toplumsal cinsiyet eşitliği noktasında dezavantajlı konumda bırakmaya devam ettiği görülmektedir. Bu bağlamda, toplumsal cinsiyet eşitliğinin sağlanması için çalışma yaşamında şiddet ve tacizin tamamen ortadan kaldırılması vazgeçilmez bir önkoşulu olarak karşımıza çıkmaktadır.

Anahtar Kelimeler: ILO, BM, Çalışma Yaşamında Şiddet ve Taciz.

ILO CONVENTION NO. 190 ON VIOLENCE AND HARASSMENT; AN ASSESSMENT IN THE CONTEXT OF THE UN 2030 SUSTAINABLE DEVELOPMENT GOALS

ABSTRACT

With the adoption of the 2030 Agenda for Sustainable Development by the United Nations (UN), the issue of workplace violence and harassment has become a global focus. One of the adopted goals, SDG 5, calls on all member states to achieve gender equality and empower all women and girls. Goal 5 sets targets in key areas such as preventing all forms of discrimination against women, eliminating all forms of violence against women and girls in public and private spheres, including human trafficking, sexual and other forms of exploitation, and strengthening gender equality at all levels.

The International Labour Organization (ILO) adopted the Violence and Harassment Convention, No. 190 in 2019, which is the first binding international regulation aimed at developing a gender-sensitive approach to preventing and ending violence and harassment in the workplace. The Convention recognizes everyone's right to work in a workplace free from violence and harassment and provides an inclusive framework that integrates the principles of equality and non-discrimination with occupational health and safety approaches. In this context, the Convention is based on an inclusive and gender-sensitive approach that focuses on unequal power relations to end violence and harassment. The Convention has been ratified by 54 countries, and due to the obligations it imposes, it can be seen that the ratifying countries have addressed violence and harassment in the workplace within the scope of gender equality by making both general and specific regulations in their legislation. At the UN level, in parallel with the global goals developed to prevent violence, trade unions have also begun to run campaigns on violence and harassment in the workplace in different sectors**.**

The study aims to highlight the critical role of preventing violence and harassment in the workplace in achieving gender equality and the importance of global regulations on this issue. The study examines the strategic relationship between ILO Convention No. 190 and the UN Sustainable Development Goals and provides a qualitative assessment of global trade union activities. As a result, despite recent developments, violence and harassment in the workplace continue to increase, and this situation continues to place women at a disadvantage in terms of gender equality. In this context, the complete elimination of violence and harassment in the workplace emerges as an indispensable prerequisite for achieving gender equality.

Keywords: ILO, UN, Violence and Harassment in the Workplace.

BİYOGAZ TESİSLERİNDEN ELDE EDİLEN SIVI FERMENTE GÜBRENİN KİMYASAL GÜBREYE ALTERNATİF OLARAK KULLANIM POTANSİYELİNİN ARAŞTIRILMASI

INVESTIGATION OF THE POTENTIAL OF USING LIQUID FERMENTED FERTILIZER OBTAINED FROM BIOGAS PLANTS AS AN ALTERNATIVE TO CHEMICAL FERTILIZERS

Burcu SÖNMEZ
Bilecik Şeyh Edebali Üniversitesi Lisansüstü Enstitüsü Enerji Yönetimi ABD
Bilecik, Türkiye.
Doç. Dr. Rahmiye Zerrin YARBAY
Bilecik Şeyh Edebali Üniversitesi Mühendislik Fakültesi Kimya Mühendisliği Bölümü
Bilecik, Türkiye.
ORCID NO: 0000-0002-4926-044X

ÖZET

Organik atıkların etkin şekilde yönetilememesi, çevresel sorunların artmasına neden olurken, biyogaz tesisleri bu atıkların enerjiye dönüştürülmesi açısından önemli bir çözüm sunmaktadır. Bu süreçte ortaya çıkan sıvı fermente gübre (digestat), çoğu zaman ikincil bir çıktı olarak değerlendirilse de tarımsal üretimde kullanılabilecek nitelikte bir girdidir.

Bu çalışmada, biyogaz tesislerinden elde edilen sıvı digestatın kimyasal gübre kullanımına alternatif oluşturma potansiyeli literatür temelli olarak ele alınmıştır. Çalışmada digestatın üretim süreci ve temel özellikleri incelenmiş; tarımsal uygulamalardaki etkileri, kimyasal gübrelerle birlikte veya kısmi ikame yaklaşımı çerçevesinde değerlendirilmiştir. Bunun yanında ekonomik katkılar, çevresel kazanımlar ve tuzluluk, ağır metal birikimi ile hijyen kaynaklı olası riskler mevcut mevzuat çerçevesinde ele alınmıştır. Yapılan çalışma neticesinde, digestatın uygun şekilde yönetildiğinde tarımsal üretimde kimyasal gübre kullanımını azaltabilecek tamamlayıcı bir girdi olabileceğini sonucuna varılmaktadır. Ancak bu potansiyelin hayata geçirilebilmesi için uygulama öncesi analizlerin yapılması, doğru doz ve zamanlamanın belirlenmesi ve mevzuata uyumun sağlanması önemlidir.

Anahtar kelimeler: Biyogaz, digestat, kimyasal gübre ikamesi, sürdürülebilir tarım.

ABSTRACT

The ineffective management of organic waste leads to an increase in environmental problems, while biogas plants offer a significant solution for converting this waste into energy. Although the resulting liquid fermented fertilizer (digestate) is often considered a secondary output, it is a valuable input that can be used in agricultural production. This study examines the potential of liquid digestate obtained from biogas plants as an alternative to chemical fertilizer use, based on a literature review.

The study investigates the production process and basic properties of digestate; its effects in agricultural applications are evaluated within the framework of a partial or partial replacement approach with chemical fertilizers. In addition, economic contributions, environmental gains, and potential risks related to salinity, heavy metal accumulation, and hygiene are considered within the framework of existing legislation. The study concludes that digestate, when properly managed, can be a complementary input that can reduce the use of chemical fertilizers in agricultural production. However, for this potential to be realized, it is important to conduct pre-application analyses, determine the correct dosage and timing, and ensure compliance with legislation.

Keywords: Biogas, digestate, chemical fertilizer replacement, sustainable agriculture.

GİRİŞ

Günümüzde artan nüfus, kentleşme ve değişen tüketim alışkanlıkları organik atık miktarını önemli ölçüde artırmış; bu durum atık yönetimi ve çevre koruma açısından çeşitli sorunları beraberinde getirmiştir. Tarım ve hayvancılığın yoğun olduğu bölgelerde kontrolsüz organik atıklar sera gazı salımı, koku ve çevresel kirliliğe yol açabilmektedir. Organik atıkların tarımsal alanlarda değerlendirilmesi ise hem atık miktarını azaltmakta hem de toprak verimliliğini artırarak sürdürülebilir üretime katkı sağlamaktadır. Türkiye'de yapılan çalışmalar, uygun dozlarda uygulanan organik atıkların toprak özelliklerini iyileştirdiğini ve bitki verimini artırdığını göstermektedir (Gezer, 2012).

Biyogaz teknolojisi, organik atıkları anaerobik koşullarda parçalayarak hem yenilenebilir enerji üretimi hem de atıkların değerlendirilmesi açısından önemli avantajlar sunmaktadır. Bu süreç sonucunda ortaya çıkan sıvı ve katı fermente ürünler (digestat), tarımsal üretimde kullanılabilecek potansiyele sahiptir. Ancak uygulamada digestat çoğu zaman ikincil bir ürün olarak görülmekte ve yeterince değerlendirilmemektedir. Oysa bu ürünler, içerdiği besin elementleri sayesinde tarımda önemli bir kaynak niteliği taşımaktadır (Gülen ve Çeşmeli, 2012).

Kimyasal gübrelerin yaygın ve uzun süreli kullanımı toprak yapısının bozulmasına, organik madde azalmasına ve biyolojik dengenin olumsuz etkilenmesine neden olabilmektedir. Ayrıca hammadde bağımlılığı ve artan maliyetler üreticiler üzerinde ekonomik baskı oluşturmaktadır (Geisseler ve Scow, 2014). Bu nedenle biyogaz tesislerinden elde edilen sıvı fermente gübrenin kimyasal gübrelere alternatif veya tamamlayıcı olarak değerlendirilmesi önem kazanmaktadır. Bu çalışma, digestatın toprak özellikleri, bitki gelişimi ile ekonomik ve çevresel etkilerini literatür ışığında ele alarak, tarımsal üretimdeki yerini bütüncül bir yaklaşımla ortaya koymayı amaçlamaktadır.

ARAŞTIRMA VE BULGULAR

Sıvı Fermente Gübrenin (Digestatın) Oluşumu, Üretimi, Depolanması, Kalitesi ve Analizi

Biyogaz üretim sürecinde organik maddeler oksijensiz ortamda ayrışırken bir taraftan metan gazı meydana gelmekte, diğer taraftan ise besin elementlerince zengin "digestat" adı verilen bir yan ürün oluşmaktadır (Möller & Müller, 2012). Anaerobik sindirim sırasında karmaşık yapılı organik bileşikler daha basit formlara dönüşmekte ve azot, fosfor ile potasyum gibi bitkiler için gerekli besin maddelerinin büyük bölümü digestat bünyesinde korunmaktadır (Holm-Nielsen et al., 2009). Araştırmalar, sindirim sonrasında ürünün yüksek oranda sıvı karakterini sürdürdüğünü, katı madde miktarının ise başlangıca kıyasla belirgin biçimde azaldığını göstermektedir. Farklı tesislerden alınan örneklerde de sıvı fazın toplam yapı içerisinde baskın olduğu ve katı madde oranının düşük seviyelerde kaldığı rapor edilmiştir (Tambone et al., 2010).

Digestatın kimyasal ve fiziksel özellikleri; kullanılan hammadde türü, karışım oranı ve işletme sıcaklığı gibi birçok değişkene bağlı olarak farklılık gösterebilmektedir. Hayvansal gübre ile bitkisel atıkların birlikte işlendiği tesislerde elde edilen digestatın besin elementi dağılımının daha dengeli olduğu belirtilmektedir (Al Seadi et al., 2013). Ayrıca mezofilik sıcaklık aralığında işletilen tesislerde sindirim sürecinin daha kararlı ilerlediği ve ortaya çıkan ürünün tarımsal kullanım açısından daha uygun nitelikler taşıdığı ifade edilmektedir (Ward et al., 2008). Avrupa ve Türkiye'de yürütülen çalışmalar, digestatın organik gübre özelliği taşıdığını ve toprağın organik madde içeriğini artırma potansiyeline sahip olduğunu ortaya koymaktadır (Nkoa, 2014; Savaş, 2018). Bu yönüyle digestat, biyogaz üretimi sonucunda elde edilen ve tarımsal üretimde değerlendirilebilecek besin değeri yüksek bir çıktı olarak görülmektedir (Kılıç, 2011).

Reaktörden çıkan digestat genellikle depolama ya da dengeleme tanklarına alınarak karıştırılmakta ve homojen bir yapı kazandırılmaktadır (Drosg et al., 2015). Sonrasında uygulanan katı–sıvı ayırma işlemiyle ürün; yoğunluğu daha yüksek katı faz ve akışkan özelliği baskın sıvı faz olmak üzere iki kısma ayrılmaktadır (Fuchs & Drosg, 2013). Sıvı fraksiyonun pompalanabilirliğinin yüksek olması, tarla uygulamalarında önemli bir lojistik kolaylık sağlamaktadır (Szymańska et al., 2020). Türkiye'de hazırlanan projelerde, sıvı digestatın tankerlerle taşınarak ya da sulama sistemlerine entegre edilerek doğrudan araziye verilebildiği belirtilmektedir (Savaş, 2018). Kırsal alanlarda yapılan çalışmalar da, özellikle hububat ve yem bitkileri üretiminde sıvı digestatın pratik biçimde kullanılabildiğini ve depolama sürecinde düzenli karıştırma yapılmasının tortu oluşumunu azalttığını göstermektedir (Kurnuç Seyhan & Badem, 2018). Ayrıca Avrupa Birliği raporları, uygun depolama koşullarında besin kayıplarının en aza indirilebildiğini ve uygulama etkinliğinin artırılabildiğini vurgulamaktadır (Alburquerque et al., 2012).

Sıvı digestatın kalite parametreleri, hammadde yapısı ve işletme koşullarına bağlı olarak değişmekle birlikte literatürde bazı ortak eğilimler dikkat çekmektedir. Farklı kaynaklardan elde edilen digestatların karşılaştırıldığı çalışmalarda, anaerobik fermantasyon sonrasında pH değerlerinin genellikle 7,3–9,0 aralığında olduğu ve bunun amonyum oluşumu ile karbonat dengesiyle ilişkili bulunduğu ifade edilmektedir (Möller & Müller, 2012). Bu pH aralığının

bitki yetiştiriciliği açısından genel olarak uygun olduğu belirtilmektedir. Elektriksel iletkenlik (EC) değerlerinin ise çözünmüş mineraller nedeniyle zaman zaman yükselebildiği, bu sebeple arazi uygulamalarında uygun seyreltme oranlarının dikkate alınmasının gerekli olduğu bildirilmektedir (Alburquerque et al., 2012).

Sindirim sürecinin ilerlemesiyle toplam katı madde oranının azaldığı ve özellikle sıvı fraksiyonun düşük katı madde içerdiği pek çok çalışmada ortaya konulmuştur (Tambone et al., 2010). Digestattaki toplam azotun önemli bir kısmının amonyum formunda bulunması, bu formun bitkiler tarafından hızlı ve kolay alınabilmesi nedeniyle tarımsal üretim açısından önemli bir avantaj sağlamaktadır (Nkoa, 2014). Tüm bu analiz parametrelerinin birlikte değerlendirilmesi, sıvı digestatın hangi miktar ve yöntemle uygulanacağına dair yol gösterici olmaktadır. Bu çerçevede, uygulama öncesinde analiz sonuçlarına dayalı bir planlama yapılması durumunda digestatın kimyasal gübrelerin kısmi ikamesi olarak değerlendirilebileceği ifade edilmektedir.

Kimyasal Gübreler, NPK Eşdeğerliği İle İkame Hesabı ve Kombine Kullanım ile Tam, Kısmi İkame Yaklaşımı

Tarımsal üretimde sürdürülebilir verimliliğin sağlanması, bitkilerin gereksinim duyduğu besin elementlerinin toprakta yeterli ve dengeli düzeyde bulunmasına bağlıdır. Bitki besin elementleri, ihtiyaç duyulan miktarlara göre makro ve mikro elementler şeklinde iki ana grupta sınıflandırılmaktadır (Karaman ve ark., 2012). Makro besin elementleri; bitkilerin büyüme ve gelişme süreçlerinde yüksek oranlarda ihtiyaç duyduğu azot (N), fosfor (P) ve potasyumdan (K) oluşmaktadır. Azot; protein, enzim ve klorofil sentezinde görev alarak vejetatif gelişimi desteklemekte, fosfor enerji metabolizması (ATP), kök gelişimi ve generatif dönem üzerinde belirleyici rol oynamakta, potasyum ise su dengesi, enzim aktivasyonu ve abiyotik stres koşullarına dayanıklılık açısından kritik işlevler üstlenmektedir (Kaçar & Katkat, 2015; Havlin et al., 2014). Bu üç temel element, gübreleme programlarının merkezinde yer almakta ve hem verim hem de ürün kalitesi üzerinde doğrudan etkili olmaktadır.

Mikro besin elementleri bitkiler tarafından daha düşük miktarlarda alınmasına karşın, metabolik süreçler açısından vazgeçilmezdir. Demir (Fe), çinko (Zn), mangan (Mn), bakır (Cu), bor (B) ve molibden (Mo) gibi elementler; fotosentez, solunum, enzimatik reaksiyonlar ve hormon dengesi gibi yaşamsal süreçlerde aktif rol oynamaktadır. Bu elementlerin eksikliği, bitkilerde fizyolojik bozukluklara ve ciddi verim kayıplarına neden olabilmektedir (Kaçar & Katkat, 2015). Bitkilerin ihtiyaç duyduğu söz konusu besin maddeleri çoğunlukla kimyasal gübreler aracılığıyla sağlanmaktadır. Kimyasal gübreler, besin elementlerini bitkiler tarafından doğrudan alınabilir mineral formlarda içermeleri ve hızlı etki göstermeleri nedeniyle yaygın biçimde tercih edilmektedir. Türkiye'de kullanılan başlıca gübreler; azotlu (üre, amonyum sülfat, amonyum nitrat), fosforlu (triple süper fosfat, diamonyum fosfat) ve potasyumlu (potasyum klorür, potasyum sülfat) gübrelerdir (TAGEM, 2020).

Bununla birlikte, kimyasal gübrelerin uzun süreli ve kontrolsüz kullanımı bazı çevresel ve toprak kaynaklı sorunları beraberinde getirebilmektedir. Özellikle azotlu gübrelerin aşırı

uygulanması sonucu nitratın yıkanarak yeraltı ve yüzey sularına taşınması, su kirliliği ve ötrofikasyon riskini artırmaktadır. Ayrıca yalnızca mineral gübrelere dayalı üretim sistemlerinde toprak organik maddesinin azalması, toprak strüktürünün zayıflaması ve mikrobiyal aktivitenin olumsuz etkilenmesi gibi problemler bildirilmektedir (Topbaş, Brohi & Karaman, 2011; Karaçal & Çimrin, 2016). Uzun dönemli yoğun gübreleme uygulamalarının toprakların fiziksel ve kimyasal özelliklerinde bozulmalara yol açabileceği de vurgulanmaktadır (Alagöz ve ark., 2006). Bu durum, bitki besleme stratejilerinde alternatif veya tamamlayıcı kaynakların değerlendirilmesini gerekli kılmaktadır.

Bu çerçevede organik ve organomineral kökenli materyallerin kullanımı giderek önem kazanmıştır. Organik materyaller yalnızca besin elementi kaynağı olmaları bakımından değil, aynı zamanda toprak organik maddesini artırarak fiziksel yapı, pH ve katyon değişim kapasitesi gibi özellikleri iyileştirmeleri açısından da değerlidir (Alagöz ve ark., 2006). Türkiye'de ikinci ürün silajlık mısır üzerine yürütülen bir çalışmada, farklı dozlarda uygulanan organik kökenli atıkların toprağın kimyasal özelliklerini ve organik madde içeriğini iyileştirdiği, organomineral uygulamaların ise besin elementi dengesini düzenleyerek verimi artırdığı belirlenmiştir (Gezer, 2012). Benzer şekilde, farklı organik materyallerin bitki beslemede kullanılmasına yönelik araştırmalarda, bu materyallerin kimyasal gübrelere alternatif ya da tamamlayıcı olarak değerlendirilebileceği ve uzun vadede toprak verimliliğine katkı sunduğu ifade edilmektedir (Sancakbeyi, 2019). Bu bulgular, yalnızca sentetik girdilere dayalı gübreleme yaklaşımlarının sürdürülebilirlik açısından sınırlı kalabileceğini göstermektedir.

Biyogaz tesislerinden elde edilen digestat da bu kapsamda değerlendirilen organik kaynaklardan biridir. Digestatın kimyasal gübrelere ikamesinde temel yaklaşım, içerdiği azot, fosfor ve potasyum miktarlarının NPK eşdeğerliği esasına göre hesaplanmasıdır. Ancak organik kökenli materyallerde bulunan besin elementlerinin tamamı uygulamayı takip eden ilk dönemde bitkiler tarafından yarayışlı hâle gelmemektedir. Bu nedenle digestat kullanımında kimyasal gübrelerin tamamen ortadan kaldırılması yerine, azaltılarak ve dengeli biçimde kullanılması önerilmektedir (Özlü, 2016). Türkiye'de yürütülen araştırmalar, biyogaz fermantasyon ürününün azaltılmış NPK dozlarıyla birlikte uygulanması durumunda bitki gelişimi ve mineral beslenme üzerinde olumlu etkiler sağladığını göstermektedir. Yaylacı (2020), yarı NPK koşullarında digestat uygulamalarının bitki gelişimini desteklediğini ve kimyasal gübre kullanımının azaltılmasına olanak tanıdığını ortaya koymuştur. NPK eşdeğerliği çerçevesinde yapılan değerlendirmeler, digestatın özellikle azot yönünden kimyasal gübrelerle birlikte kullanıldığında gübreleme etkinliğini artırdığını; fosfor ve potasyum bakımından ise daha çok destekleyici rol üstlendiğini göstermektedir (Özlü, 2016; Yaylacı, 2020).

Digestatın tarımsal üretimde kullanımına ilişkin stratejiler tam ikame, kısmi ikame ve kombine kullanım yaklaşımları altında incelenmektedir. Tam ikame yaklaşımında bitkinin N, P ve K gereksiniminin tamamen digestat ile karşılanması hedeflenmektedir. Ancak besin elementlerinin mineralizasyon hızının çevresel koşullara bağlı olması ve özellikle azotun

yarayışlılığındaki değişkenlik, bu yöntemin her üretim sistemi için güvenli olmayabileceğini göstermektedir (Özlü, 2016). Nitekim bazı çalışmalarda, digestatın tek başına uygulanmasının bitki gelişimini desteklediği ancak besin dengesi açısından her zaman yeterli olmadığı belirtilmektedir (Yaylacı, 2020). Bu nedenle tam ikame yaklaşımının daha çok kontrollü koşullarda değerlendirilmesi önerilmektedir.

Kısmi ikame yaklaşımında ise kimyasal gübrelerin belirli bir oranı digestat ile değiştirilmekte, kalan besin ihtiyacı mineral gübrelerle tamamlanmaktadır. Literatürde bu yöntemin en yaygın ve güvenilir uygulama biçimi olduğu ifade edilmektedir (Möller & Müller, 2012). Azaltılmış NPK dozlarıyla birlikte digestat kullanımının hem üretim performansını koruduğu hem de çevresel sürdürülebilirliğe katkı sağladığı bildirilmektedir (Yaylacı, 2020). Kombine kullanım yaklaşımında ise digestat, organik madde ve toprak düzenleyici kaynağı olarak değerlendirilirken, kimyasal gübreler bitkinin kritik gelişim dönemlerinde destekleyici unsur olarak uygulanmaktadır. Organik materyal ilavesinin toprak özellikleri üzerindeki olumlu etkileri dikkate alındığında, bu yaklaşım kısa vadede bitki besleme gereksinimlerini karşılarken uzun vadede toprak verimliliğinin korunmasına katkı sunmaktadır (Alagöz ve ark., 2006; Özlü, 2016). Bu yönüyle kombine ve kısmi ikame stratejileri, yoğun tarımsal üretim yapılan alanlarda dengeli ve sürdürülebilir bir gübreleme modeli olarak öne çıkmaktadır.

Tarımsal Kullanım Alanları ve Etkileri

Digestat uygulamalarının toprakta özellikle kısa dönemde bazı kimyasal değişimlere yol açtığı, ancak bu etkilerin zamanla dengelendiği bildirilmektedir. İki yıl süreyle yürütülen bir tarla denemesinde, biyogaz üretimi sonrası elde edilen sıvı fermente ürünün farklı dozlarda uygulanmasının; toprakların elektriksel iletkenlik (EC), pH, organik karbon ve inorganik azot formları ile mısır bitkisinin verim ve kalite özellikleri üzerindeki etkileri incelenmiştir. Bulgular, digestat uygulamasını izleyen ilk aylarda toprak EC değerleri ile NH_4^+-N ve NO_3^--N düzeylerinde artış meydana geldiğini, ilerleyen dönemde ise bu parametrelerin azalarak mineral gübre uygulamalarına benzer seviyelerde dengelendiğini göstermiştir (Atav, 2023). Farklı iklim ve toprak koşullarında gerçekleştirilen araştırmalarda da benzer sonuçlara ulaşılmış; organik kökenli girdilerin kısa vadede mineral azot ve tuzluluk göstergelerini artırabildiği, ancak nitrifikasyon, bitki alımı ve yıkanma süreçleri sonucunda bu etkinin azaldığı ve uzun vadede kalıcı bir olumsuzluk oluşturmadığı belirtilmiştir (Chantigny et al., 2004; Möller et al., 2008; Odlare et al., 2008; Nkoa, 2014).

Digestatın toprak reaksiyonu üzerindeki etkisinin genellikle geçici olduğu ifade edilmektedir. Uygulama sonrasında pH'da sınırlı değişimler gözlenebilmekte, ancak bu dalgalanmaların zaman içinde ortadan kalktığı bildirilmektedir (Atav, 2023). Organik materyallerin içerdiği humik ve fulvik maddelerin tamponlayıcı özellik göstererek pH değişimlerini sınırlandırabildiği ve toprak reaksiyonunu daha dengeli bir aralıkta tutabildiği belirtilmektedir (Engin ve Cöcen, 2012). Bu durum, digestatın toprak kimyası üzerinde mineral gübrelere kıyasla daha ılımlı bir etki oluşturduğunu düşündürmektedir. Bununla birlikte, biyogaz kökenli

materyallerin pH, EC ve besin elementi dinamiklerini etkileyebilmesi nedeniyle uygulamalarda doz yönetiminin dikkatle planlanması gerektiği vurgulanmaktadır (Deveci, 2024). Özellikle azot yüklemesi ve tuzluluk açısından izleme yapılmaksızın gerçekleştirilen uygulamaların uzun vadede risk oluşturabileceği belirtilmektedir (Atav, 2023; Nkoa, 2014). Bu nedenle digestat kullanımında standart dozlar yerine toprak analizleri ve bitki gereksinimleri esas alınmalıdır.

Digestat uygulamalarının toprak organik madde düzeyini kısa sürede belirgin biçimde artırmadığı, ancak toprak biyolojik özellikleri üzerinde daha hızlı ve belirgin etkiler oluşturduğu bildirilmektedir. Mikrobiyal biyokütle karbonu ve çeşitli enzim aktivitelerindeki artışlar, digestatın toprak biyotasını aktive eden bir girdi olduğunu ortaya koymaktadır (Şartlan, 2013). Organik materyal ilavesinin toprak enzim sistemleri ve mikroorganizma popülasyonları üzerindeki olumlu etkileri daha önceki çalışmalarda da ortaya konmuştur (Dick, 1994; Martens et al., 1992). Buna karşılık kimyasal gübrelerin bitkilere hızlı besin sağlamasına rağmen, uzun süreli ve yoğun kullanım koşullarında toprak mikrobiyal yapısını baskılayabildiği bildirilmektedir (Geisseler ve Scow, 2014). Ayrıca hatalı ve aşırı mineral gübre uygulamalarının su kaynaklarında ötrofikasyon riskini artırarak çevresel sorunlara yol açabileceği ifade edilmektedir (Rohila et al., 2017). Bu yönüyle digestat, yalnızca bir besin elementi kaynağı değil, aynı zamanda toprak ekosisteminin işleyişini destekleyen bir organik girdi olarak değerlendirilmektedir.

Mineral ve organik kökenli gübrelerin bitki gelişimi ve verim üzerindeki etkileri farklı mekanizmalarla ortaya çıkmakta; birçok çalışmada bu iki kaynağın birlikte kullanımının daha dengeli sonuçlar verdiği bildirilmektedir. Mineral gübrelerin bitki büyümesini ve yumru verimini artırdığı, ancak bazı kalite özellikleri üzerinde sınırlayıcı etkiler gösterebildiği; organik materyallerin ise besin kullanım etkinliğini artırarak kalite parametrelerini iyileştirdiği rapor edilmiştir (Warman & Havard, 1998; Çalışkan ve ark., 2004). Agria patates çeşidinde yürütülen bir çalışmada, mineral gübrelemenin verimi artırdığı ancak yumru kuru madde oranını düşürebildiği; hayvan gübresinin ise tek başına veya mineral gübre ile birlikte kullanıldığında hem verim hem kalite üzerinde olumlu etkiler oluşturduğu belirlenmiştir (Yıldırım, 2019). Aynı araştırmada, mineral gübre ile birlikte 30 t/ha hayvan gübresi uygulamasının en yüksek yumru verimini sağladığı ve kalite özelliklerini iyileştirdiği bildirilmiştir (Yıldırım, 2019).

Benzer biçimde, mineral gübreye eklenen organik materyalin patates yumru veriminde %20–30'a varan artışlar sağlayabildiği belirtilmiştir (Powon et al., 2005). Hayvan gübresi dozlarının artışıyla birlikte verimde düzenli yükseliş gözlenmiş ve en yüksek değerlerin organik ve mineral gübrelerin birlikte uygulandığı koşullarda elde edildiği rapor edilmiştir (Balemi, 2012). Ayrıca organik gübre uygulamalarının bitki boyu, yaprak alanı, klorofil içeriği ve bitki başına yumru sayısı gibi gelişim parametrelerini iyileştirerek pazarlanabilir verimi artırdığı ifade edilmektedir (Ahmed et al., 2015). Tüm bu bulgular, organik kökenli girdilerin mineral gübrelerin tamamen yerine geçmesinden ziyade, onların etkinliğini artıran tamamlayıcı unsurlar olarak daha uygun bir rol üstlendiğini göstermektedir. Bu çerçevede, organik madde ve bitki besin elementleri

içeren biyogaz kökenli digestatın da kimyasal gübrelerle birlikte kullanıldığında benzer tamamlayıcı etki mekanizmaları oluşturabileceği ve bitki gelişimi, verim ile kalite üzerinde olumlu katkılar sağlayabileceği değerlendirilmektedir.

Riskler ve Mevzuat Çerçevesi

Digestatın tarımsal üretimde değerlendirilmesi önemli agronomik ve çevresel yararlar sunmakla birlikte, literatürde bu materyalin kullanımına bağlı bazı potansiyel risklerin de bulunduğu vurgulanmaktadır. Özellikle toprak tuzluluğu ve pH değişimleri, ağır metal birikimi, hijyenik kalite ve fitotoksisite gibi hususlar dikkatle ele alınması gereken başlıklar arasında yer almaktadır (Nkoa, 2014). Söz konusu risklerin düzeyi; digestatın elde edildiği hammadde kaynağına, kimyasal bileşimine, uygulama dozuna ve toprak–iklim koşullarına bağlı olarak değişkenlik göstermektedir (Möller & Müller, 2012). Bu nedenle digestatın tarımsal sistemlere entegrasyonu, yalnızca besin elementi içeriği temelinde değil, çok yönlü bir risk değerlendirmesi çerçevesinde planlanmalıdır.

Toprak kimyası açısından en sık tartışılan konulardan biri, digestat uygulamalarının elektriksel iletkenlik (EC) ve pH üzerindeki etkileridir. İçeriğinde bulunan çözünür tuzlar ve amonyum azotu nedeniyle digestat, özellikle uygulamayı izleyen erken dönemde toprak çözeltisinin tuzluluk düzeyini artırabilmektedir. Ancak bu artışın şiddeti; kullanılan digestatın türüne, uygulama miktarına ve toprağın tamponlama kapasitesine bağlıdır. Asidik bir toprakta gerçekleştirilen çalışmada, katı digestat uygulamasının EC değerini yaklaşık 1,7 dS/m düzeyine yükselttiği, ancak bu değerin tarımsal üretimde yaygın olarak kabul edilen 3 dS/m eşik değerinin altında kaldığı bildirilmiştir (Horta & Carneiro, 2020). Aynı araştırmada, digestatın toprak pH'sını hafif alkali yöne kaydırdığı ve bunun asidik koşullarda bazı besin elementlerinin yarayışlılığını artırabileceği ifade edilmiştir. Sıvı digestat uygulamalarına ilişkin bulgular da benzer şekilde, EC değerlerinin ilk aylarda yükseldiğini, ancak zamanla azalarak mineral gübre uygulamalarına benzer düzeylerde dengelendiğini göstermektedir (Atav, 2023). Bu sonuçlar, tuzluluk riskinin uygun doz ve zamanlama stratejileriyle yönetilebilir olduğunu ortaya koymaktadır. Bununla birlikte drenajı zayıf, tuz birikimine hassas veya yarı kurak iklim koşullarına sahip alanlarda uygulamaların dikkatle planlanması gerektiği, aksi halde ozmotik stres nedeniyle bitki gelişiminin olumsuz etkilenebileceği belirtilmektedir (Horta & Carneiro, 2020).

Digestat kullanımına ilişkin bir diğer önemli başlık ağır metal içeriğidir. Anaerobik fermantasyon süreci ağır metallerin toplam konsantrasyonunu azaltmamakta, ancak bu elementlerin organik fraksiyonla daha stabil formlara bağlanmasına katkı sağlayabilmektedir. Evsel ve tarımsal kaynaklı digestatlarda yapılan analizlerde bakır (Cu), çinko (Zn), kurşun (Pb) ve kadmiyum (Cd) gibi elementlerin ilgili mevzuat sınırlarının altında olduğu ve kısa vadede toksik birikime yol açmadığı rapor edilmiştir (Horta & Carneiro, 2020). Ancak uzun süreli ve yüksek dozlu uygulamalarda özellikle Cu ve Zn gibi mikro elementlerin toprakta birikme potansiyeli bulunduğu ve bunun toprak biyotası ile bitki sağlığı üzerinde olumsuz etkiler

oluşturabileceği ifade edilmektedir. Bu nedenle digestat uygulamalarında yalnızca makro besin elementleri değil, ağır metal konsantrasyonları da düzenli olarak izlenmeli ve uzun dönemli toprak analizleriyle birikim eğilimleri takip edilmelidir.

Hijyen ve fitotoksisite konuları da digestatın güvenli kullanımında belirleyici unsurlardır. Anaerobik sindirim organik atıkların önemli ölçüde stabilizasyonunu sağlasa da, her koşulda tam bir hijyenizasyon garanti edilememektedir. Yetersiz sindirim süresi, düşük işletme sıcaklığı veya proses kontrol eksiklikleri durumunda patojen mikroorganizmalar ve fitotoksik bileşikler digestatta varlığını sürdürebilmektedir (Nkoa, 2014; Arthurson, 2009). Özellikle Salmonella spp., Escherichia coli ve helmint yumurtaları gibi patojenlerin uygun kontrol mekanizmaları olmaksızın tarımsal sistemler aracılığıyla yayılma riski taşıdığı belirtilmektedir (Arthurson, 2009). Bu risk, taze tüketilen sebzelerin üretildiği alanlarda ve hayvan otlatılan meralarda daha kritik hâle gelmektedir. Fitotoksisite ise çoğunlukla yüksek amonyum (NH_4^+-N) konsantrasyonu ve bazı uçucu organik asitlerle ilişkilendirilmektedir. Yüksek amonyum düzeylerinin genç bitkilerde kök gelişimini baskılayabildiği ve yapraklarda kloroz ile nekroz gibi belirtilere yol açabildiği bildirilmektedir (Möller & Müller, 2012). Dolayısıyla uygulama dozu, zamanlaması ve materyalin toprakla karıştırılma şekli fitotoksik etkilerin önlenmesinde kritik öneme sahiptir. Organik girdilerin toprak biyolojik aktivitesini artırması genel olarak olumlu bir özellik olmakla birlikte, artan mikrobiyal faaliyetlerin oksijen tüketimi ve azot dönüşüm hızları gibi süreçler üzerinden dolaylı etkiler yaratabileceği de göz önünde bulundurulmalıdır (Şartlan, 2013). Bu nedenle digestat uygulamalarının yalnızca kısa vadeli verim artışı açısından değil, orta ve uzun vadeli toprak ekolojisi bakımından da değerlendirilmesi gerekmektedir.

Digestatın güvenli ve sürdürülebilir biçimde kullanılabilmesi, teknik önlemlerin yanı sıra mevzuat çerçevesine uyumla da yakından ilişkilidir. Türkiye'de gübrelerin üretimi, sınıflandırılması, piyasaya arzı ve denetimi çeşitli yasal düzenlemelerle belirlenmiştir. Tarımda Kullanılan Organik, Organomineral, Özel, Mikrobiyal ve Enzim İçerikli Organik Gübreler ile Toprak Düzenleyicilerin Üretimi, İthalatı, İhracatı, Piyasaya Arzı ve Denetimine Dair Yönetmelik; organik ve organomineral gübrelerin tanımını, üretim koşullarını, analiz gerekliliklerini ve denetim esaslarını ortaya koymaktadır (Tarım ve Orman Bakanlığı, 2015). Bu kapsamda digestat gibi organik içerikli ürünlerin kalite kontrol, etiketleme ve güvenlik kriterlerine uygunluğu zorunludur. Organik Gübre Yönetmeliği de ürünlerde bulunabilecek kirleticiler, analiz yöntemleri ve kalite parametrelerine ilişkin hükümler içermekte; çevresel risklerin ve insan sağlığına yönelik olası etkilerin sınırlandırılmasını amaçlamaktadır (Tarım ve Orman Bakanlığı, 2020).

Biyogaz tesislerinde hayvansal yan ürünlerin işlenmesi sonucunda elde edilen digestatın tarımsal kullanımında, İnsan Tüketimi Amacıyla Kullanılmayan Hayvansal Yan Ürünler Yönetmeliği kapsamında belirlenen hijyen ve sağlık koşullarına uyulması gerekmektedir (Resmî Gazete, 2011). Bu düzenlemeler, mikrobiyolojik güvenliğin sağlanması ve kontaminasyon risklerinin azaltılması amacıyla uygulanması gereken prosedürleri

tanımlamaktadır. Ayrıca Türkiye Gübre Sektör Politika Belgesi (2023–2027), organik materyallerin tarımda kullanımının teşvik edilmesi, çevresel risklerin yönetilmesi ve analiz standartlarının geliştirilmesi yönünde stratejik hedefler ortaya koymaktadır (Tarım ve Orman Bakanlığı, 2023). Uluslararası düzeyde ise Avrupa Birliği organik üretim mevzuatı, organik gübrelerin kalite ve güvenlik kriterleri bakımından referans niteliği taşımakta ve çevresel uyum ile gıda güvenliği açısından kapsamlı standartlar getirmektedir (European Union, 2018).

Sonuç olarak digestat, uygun analiz, doz planlaması ve izleme mekanizmaları çerçevesinde kullanıldığında tarımsal ve çevresel açıdan önemli katkılar sağlayabilecek bir girdidir. Bununla birlikte hijyen, ağır metal birikimi, tuzluluk ve fitotoksisite gibi risklerin tamamen göz ardı edilmesi mümkün değildir. Bu risklerin büyük ölçüde yönetilebilir olduğu, ancak bunun düzenli kalite kontrolleri, mevzuata uyum ve bilinçli uygulama stratejileri ile mümkün olacağı anlaşılmaktadır. Dolayısıyla digestatın tarımsal sistemlere entegrasyonu, teknik olduğu kadar yönetsel ve hukuki boyutları da içeren bütüncül bir yaklaşım gerektirmektedir.

Ekonomik ve Çevresel Boyut

Biyogaz tesislerinden elde edilen sıvı fermente gübrenin kimyasal gübrelere alternatif olarak değerlendirilmesinde ekonomik analizlerin temelini, sağlanan maliyet avantajının ortaya konulması oluşturmaktadır. Türkiye'de tarımsal üretimde kimyasal gübreler önemli bir girdi kalemi olup, özellikle azotlu ve fosforlu gübrelerde dışa bağımlılık oranının yüksek olması fiyat dalgalanmalarını artırmaktadır. Gübre fiyatlarının yıllar itibarıyla artış eğiliminde olması, üretim maliyetlerini doğrudan yükseltmekte ve çiftçileri alternatif besleme kaynaklarına yönlendirmektedir (TAGEM, 2024). Bu bağlamda, biyogaz üretim sürecinin yan ürünü olan sıvı digestatın ekonomik değeri, yalnızca bir atık yönetim çıktısı olarak değil, potansiyel bir tarımsal girdi olarak ele alınmalıdır.

Sıvı fermente gübre, içerdiği bitki besin elementleri sayesinde uygun doz ve zamanlamayla uygulandığında mineral gübre kullanımını azaltma kapasitesine sahiptir. Araştırmalar, digestatın özellikle azot fraksiyonu bakımından bitkilerin gereksinimlerini karşılayabildiğini ve verim düzeyi açısından mineral gübrelerle karşılaştırılabilir sonuçlar sağlayabildiğini göstermektedir (Gutser et al., 2005). Bu durum, kimyasal gübrelerin tamamen ikamesinden ziyade belirli oranlarda azaltılabileceğini ortaya koymaktadır. Dolayısıyla digestatın ekonomik değeri, tek başına bir "ikame ürünü" olmasından çok, dengeli bir gübreleme programı içinde maliyetleri düşüren tamamlayıcı bir unsur olmasından kaynaklanmaktadır. Özellikle azotlu gübre fiyatlarının yükseldiği dönemlerde, digestat kullanımı üretici açısından önemli bir tasarruf aracı hâline gelebilmektedir.

Biyogaz tesisleri özelinde yapılan ekonomik değerlendirmeler, enerji üretiminin yanı sıra digestatın gübre olarak değerlendirilmesinin tesis gelir yapısını güçlendirdiğini göstermektedir. Digestatın bertaraf edilmesi gereken bir atık olarak görülmesi yerine ekonomik değeri olan bir ürüne dönüştürülmesi, hem atık yönetim maliyetlerini azaltmakta hem de dolaylı bir gelir

kalemi oluşturmaktadır (Şenaydın, 2024). Tarımsal üretimin yoğun olduğu bölgelerde digestatın tesis çevresindeki alanlarda kullanılması, nakliye giderlerini minimize ederek ekonomik katkıyı artırmaktadır. Benzer şekilde, sıvı ve katı digestat fraksiyonlarının gübre değeri bakımından kimyasal gübrelerle karşılaştırılabilir olduğu ve bu sayede üretim maliyetlerinin düşürülebileceği belirtilmektedir (Herrmann et al., 2013). Anaerobik fermantasyon sürecinin organik maddede mineralizasyonu artırarak bitkiler tarafından daha hızlı alınabilen besin formlarının oluşmasına katkı sağlaması, özellikle kısa vadeli azot ihtiyacının karşılanmasında ekonomik avantaj yaratmaktadır (Gutser et al., 2005).

Çiftçi perspektifinden değerlendirildiğinde, sıvı fermente gübre kullanımı doğrudan kimyasal gübre alım miktarının azalmasına bağlı olarak maliyetleri düşürebilmektedir. Her ne kadar taşıma, depolama ve uygulama aşamalarında ek harcamalar söz konusu olsa da, kimyasal gübre kullanımındaki azalma bu giderleri önemli ölçüde dengeleyebilmektedir. Ayrıca digestatın toprak organik maddesini destekleyici etkileri, uzun vadede toprak verimliliğinin korunmasına katkı sağlayarak üretim sürekliliği açısından dolaylı ekonomik fayda sunmaktadır. Bu yönüyle digestatın ekonomik değerlendirmesi, kısa dönemli girdi maliyetlerinin ötesinde, sürdürülebilir üretim kapasitesi üzerindeki etkileri de kapsamalıdır. Nitekim biyogaz tesislerinde digestatın gübre olarak değerlendirilmesinin, tesislerin genel ekonomik performansını güçlendirdiği ve kimyasal gübre fiyatlarındaki dalgalanmalara karşı koruyucu bir rol üstlendiği ifade edilmektedir (Savaş, 2018).

Sıvı fermente gübrenin çevresel boyutu ise ekonomik değerlendirmeyle birlikte ele alınması gereken ikinci önemli ekseni oluşturmaktadır. Türkiye'de evsel ve tarımsal kökenli organik atıkların önemli bir kısmının düzenli depolama alanlarına yönlendirilmesi, sera gazı emisyonları ve çevresel riskler açısından sorun yaratmaktadır. Biyogaz üretimi ve süreç sonunda ortaya çıkan digestatın tarımsal üretimde kullanılması, organik atıkların çevresel yük olmaktan çıkarılarak katma değerli bir ürüne dönüştürülmesine olanak tanımaktadır (Şenaydın, 2024). Bu yaklaşım, atık yönetimi ile tarımsal üretim arasında döngüsel bir ilişki kurarak kaynak verimliliğini artırmaktadır.

Digestatın kimyasal gübrelere kısmi ikame sağlaması, çevresel kazanımlar açısından da önemlidir. Mineral gübrelerin üretim süreçlerinde yüksek enerji tüketimi ve buna bağlı sera gazı emisyonları söz konusudur. Bu nedenle kimyasal gübre talebinin azalması, dolaylı olarak karbon ayak izinin düşürülmesine katkı sağlamaktadır. Biyogaz ve digestat uygulamalarına ilişkin değerlendirmelerde, kimyasal gübre kullanımındaki azalmanın sera gazı emisyonlarının azaltılması üzerinde olumlu etkiler oluşturduğu belirtilmektedir (TAGEM, 2024). Ayrıca anaerobik fermantasyon süreci, organik atıklardan kontrolsüz biçimde atmosfere salınabilecek metan emisyonlarını azaltarak iklim değişikliğiyle mücadeleye katkı sunmaktadır (IPCC, 2006; European Commission, 2018; Şenaydın, 2024). Bu yönüyle biyogaz tesisleri, enerji ve gübre üretimini entegre eden döngüsel ekonomi uygulamalarının somut örnekleri arasında yer almaktadır.

Toprak sağlığı üzerindeki etkiler de çevresel değerlendirme açısından dikkate değerdir. Digestatın organik madde içeriği, toprak biyolojik aktivitesini destekleyerek uzun vadede toprak kalitesinin korunmasına katkıda bulunmaktadır. Bu durum, toprak yapısının iyileşmesi, erozyon riskinin azalması ve su tutma kapasitesinin artması gibi dolaylı çevresel faydalar doğurmaktadır. Türkiye'de gerçekleştirilen çalışmalar, organik gübre uygulamalarının toprak kalitesini iyileştirdiğini ve sürdürülebilir tarım hedefleriyle uyumlu sonuçlar verdiğini ortaya koymaktadır (Savaş, 2018). Ancak digestatın kontrolsüz depolanması veya uygun olmayan dozlarda uygulanması çevresel riskler doğurabileceğinden, planlı ve izlenebilir kullanım büyük önem taşımaktadır (TAGEM, 2024).

Sonuç olarak, biyogaz tesislerinden elde edilen sıvı fermente gübre hem ekonomik hem de çevresel açıdan çok boyutlu bir değerlendirme gerektirmektedir. Kimyasal gübre kullanımının azaltılması yoluyla maliyet avantajı sağlaması, atık yönetim maliyetlerini düşürmesi ve tesis ekonomisini desteklemesi ekonomik boyutu oluştururken; sera gazı emisyonlarının azaltılması, organik atıkların geri kazanımı ve toprak sağlığının korunması çevresel boyutu temsil etmektedir. Türkiye koşullarında digestatın etkilerinin kısa vadeli çıktılarla sınırlı biçimde değil, uzun vadeli sürdürülebilirlik hedefleri doğrultusunda değerlendirilmesi daha bütüncül bir yaklaşım sunmaktadır. Bu yönüyle sıvı fermente gübre uygulamaları, hem tarımsal üretim ekonomisi hem de çevre yönetimi açısından entegre ve sürdürülebilir bir model olarak öne çıkmaktadır.

SONUÇ VE ÖNERİLER

Bu çalışmada, biyogaz tesislerinin yan ürünü olan ve digestat olarak da adlandırılan sıvı fermente gübre kimyasal gübrelere alternatif ya da tamamlayıcı bir tarımsal girdi olarak literatür bulguları çerçevesinde incelenmiştir. Mevcut araştırmalar, digestatın içerdiği makro ve mikro besin elementleri ile organik bileşenler sayesinde bitki besleme açısından dikkate değer bir potansiyel taşıdığını göstermektedir. Özellikle azotun önemli bir bölümünün bitkiler tarafından hızlı biçimde alınabilen amonyum formunda bulunması, kısa vadede besin elementi temini açısından etkinlik sağlamaktadır. Bununla birlikte, digestat uygulamalarının toprakta geçici bazı kimyasal değişimlere yol açabildiği; ancak bu etkilerin çoğunlukla zamanla dengelendiği ve mineral gübre uygulamalarına benzer bir seviyeye ulaştığı bildirilmektedir. Organik madde katkısı sayesinde toprak biyolojik aktivitesini desteklemesi ve uzun dönemde toprak sağlığının korunmasına katkı sunması, digestatı yalnızca bir besin kaynağı değil, aynı zamanda toprak ekosistemini güçlendiren bir unsur hâline getirmektedir.

Mineral gübrelerle karşılaştırmalı değerlendirmelerde, digestatın tek başına tüm besin gereksinimini karşılamasının her üretim koşulunda mümkün olmadığı; ancak kısmi ikame veya entegre gübreleme programları kapsamında kullanıldığında verim ve bitki gelişimi açısından olumlu sonuçlar verdiği ortaya konulmaktadır. NPK eşdeğerliği esasına dayalı analizler, özellikle azotlu gübre kullanımının azaltılmasında digestatın önemli bir rol üstlenebileceğini, fosfor ve potasyum bakımından ise daha çok tamamlayıcı nitelik taşıdığını göstermektedir.

Ekonomik açıdan değerlendirildiğinde, artan kimyasal gübre fiyatları ve dışa bağımlılık dikkate alındığında digestatın yerel ve görece düşük maliyetli bir kaynak olarak üretim giderlerinin azaltılmasına katkı sağlayabileceği anlaşılmaktadır. Ayrıca digestatın atık olarak bertaraf edilmesi yerine tarımsal girdiye dönüştürülmesi, biyogaz tesislerinin mali yapısını güçlendirmekte ve kaynak verimliliğini artırmaktadır. Çevresel boyutta ise organik atıkların geri kazanımı, kimyasal gübre kullanımındaki azalmaya bağlı olarak sera gazı emisyonlarının düşürülmesi ve toprak–su kaynakları üzerindeki baskının hafifletilmesi gibi kazanımlar öne çıkmaktadır. Bu yönleriyle digestat uygulamaları, döngüsel ekonomi ve sürdürülebilir tarım ilkeleriyle uyumlu bir yaklaşım sunmaktadır.

Bununla birlikte, digestatın tarımsal kullanımında potansiyel risklerin göz ardı edilmemesi gerekmektedir. Tuzluluk artışı, ağır metal birikimi ve hijyenik kaliteye ilişkin olası sorunlar, düzenli analiz ve izleme mekanizmalarını zorunlu kılmaktadır. Uygulama dozlarının toprak özellikleri ve bitki gereksinimleri doğrultusunda belirlenmesi, mevzuata uygun kalite kontrol süreçlerinin işletilmesi ve bilinçli kullanım stratejilerinin geliştirilmesi, digestatın güvenli biçimde yaygınlaştırılmasının temel koşullarıdır. Bu çalışma sonucunda, uygun yönetim ve planlama çerçevesinde digestatın kimyasal gübre kullanımını azaltabilecek önemli bir potansiyele sahip olduğu değerlendirilmiştir. Türkiye'de biyogaz yatırımlarının artışı göz önünde bulundurulduğunda, digestatın kontrollü ve planlı biçimde tarımsal üretime entegre edilmesi hem ekonomik hem de çevresel sürdürülebilirlik açısından stratejik önem taşımaktadır. İlerleyen dönemde gerçekleştirilecek bölgesel ve uygulamalı tarla araştırmalarının, teknik ve ekonomik verileri daha da güçlendirerek politika ve uygulama süreçlerine katkı sunacağı düşünülmektedir.

KAYNAKLAR

Ahmed, A. A., Zaki, M. F., Shafeek, M. R., Helmy, Y. I., & Abd El-Baky, M. M. H. (2015). Integrated use of farmyard manure and inorganic nitrogen fertilizer on growth, yield and quality of potato (*Solanum tuberosum* L.). *International Journal of Current Microbiology and Applied Sciences, 4*(10), 325–349.

Alagöz, Z., Yılmaz, E., & Öztürk, M. (2006). Organik materyal ilavesinin bazı fiziksel ve kimyasal toprak özellikleri üzerine etkileri. *Atatürk Üniversitesi Ziraat Fakültesi Dergisi, 37*(2), 151–158.

Al Seadi, T., Rutz, D., Prassl, H., Köttner, M., Finsterwalder, T., Volk, S., & Janssen, R. (2013). *Biogas handbook: Science, production and applications*. University of Southern Denmark.

Alburquerque, J. A., de la Fuente, C., Ferrer-Costa, A., Carrasco, L., Cegarra, J., Abad, M., & Bernal, M. P. (2012). Agronomical use of digestate: Effects on soil and crops. *Waste Management, 31*(3), 1–9.

Arthurson, V. (2009). Closing the global energy and nutrient cycles through application of biogas residue to agricultural land — Potential benefits and drawbacks. *Energies, 2*(2), 226–242.

Atav, V. (2023). *Biyogaz çıktısı sıvı fermente ürünün toprak özellikleri ile mısır bitkisinin verimi üzerine etkileri* (Doktora tezi). Tekirdağ Namık Kemal Üniversitesi, Fen Bilimleri Enstitüsü.

Balemi, T. (2012). Effect of integrated use of cattle manure and inorganic fertilizers on tuber yield of potato in Ethiopia. *Journal of Soil Science and Plant Nutrition, 12*(2), 253–261.

Chantigny MH, Rochette P, Angers DA, Massé D, Côté D (2004) *Ammonia volatilization and selected soil characteristics following application of anaerobically digested pig slurry*. Soil Sci Soc Am J 68:306–312.

Çalışkan, M. E., Kılıç, S., Günel, E., & Mert, M. (2004). Effect of farmyard manure and mineral fertilization on growth and yield of early potato under Mediterranean conditions in Turkey. *Indian Journal of Agronomy, 49*(3), 198–200.

Deveci, F. (2024). *Biyogaz tesisi katı atıklarından elde edilen biyokömürün hayvansal kaynaklı atık suların arıtılması ve bazı toprak özellikleri üzerine etkileri* (Yüksek lisans tezi). Aydın Adnan Menderes Üniversitesi, Fen Bilimleri Enstitüsü.

Dick, R. P., Sandor, J. A., & Eash, N. S. (1994). Soil enzyme activities after 1500 years of terrace agriculture in the Colca Valley, Peru. *Agriculture, Ecosystems & Environment, 50*(2), 123–131.

Drosg, B., Fuchs, W., Al Seadi, T., Madsen, M., & Linke, B. (2015). *Nutrient recovery from digestate* (IEA Bioenergy Task 37 Report).

Engin, V. T., Cöcen, İ., & İnci, U. (2012). Türkiye'de leonardit. *SAÜ Fen Edebiyat Dergisi*, 2012(1), 435–443.

European Commission. (2018). *Best available techniques (BAT) reference document for waste treatment*. Publications Office of the European Union.

European Union. (2018). *Regulation (EU) 2018/848 on organic production and labeling of organic products*. Official Journal of the European Union.

Fuchs, W., & Drosg, B. (2013). Assessment of separation technologies for digestate treatment. *Water Science and Technology, 67*(9), 1987–1995.

Geisseler, D., & Scow, K. M. (2014). Long-term effects of mineral fertilizers on soil microorganisms: A review. *Soil Biology and Biochemistry, 75*, 54–63.

Gezer, E. (2012). *İkinci ürün silajlık mısır üretiminde İSKİ atıksu arıtma çamuru kullanımının toprak özellikleri, bitki gelişimi ve su kullanımına etkisi* (Yüksek lisans tezi). Namık Kemal Üniversitesi, Fen Bilimleri Enstitüsü.

Gülen, J., & Çeşmeli, Ç. (2012). Biyogaz hakkında genel bilgi ve yan ürünlerinin kullanım alanları. *EÜFBED – Fen Bilimleri Enstitüsü Dergisi, 5*(1), 65–84.

Gutser, R., Ebertseder, T., Weber, A., Schraml, M., & Schmidhalter, U. (2005). Short-term and residual availability of nitrogen after long-term application of organic fertilizers on arable land. *Journal of Plant Nutrition and Soil Science, 168*(4), 439–446.

Havlin, J. L., Tisdale, S. L., Nelson, W. L., & Beaton, J. D. (2014). *Soil fertility and fertilizers* (8th ed.). Pearson Education.

Herrmann, A., Sieling, K., Wienforth, B., Taube, F., & Kage, H. (2013). Short-term effects of biogas residue application on yield performance and N balance parameters of maize in different cropping systems. *Journal of Agricultural Science, 151*(4), 449–462.

Holm-Nielsen, J. B., Al Seadi, T., & Oleskowicz-Popiel, P. (2009). The future of anaerobic digestion and biogas utilization. *Bioresource Technology, 100*(22), 5478–5484.

IPCC. (2006). *2006 IPCC guidelines for national greenhouse gas inventories*. IPCC.

Kaçar, B., & Katkat, A. V. (2015). *Bitki besleme*. Nobel Akademik Yayıncılık.

Karaman, M. R., Brohi, A. R., Müftüoğlu, N. M., Öztaş, T., & Zengin, M. (2012). *Sürdürülebilir toprak verimliliği*. Koyulhisar Ziraat Odası Kültür Yayınları.

Karaçal, İ., & Çimrin, K. M. (2016). Toprak verimliliği ve sürdürülebilir tarım. *Türkiye Tarımsal Araştırmalar Dergisi, 3*(2), 123–132.

Kılıç, F. Ç. (2011). Biyogaz: Önemi, genel durumu ve Türkiye'deki yeri. *Mühendis ve Makina, 52*(617), 94–106.

Kurnuç Seyhan, A., & Badem, A. (2018). Erzincan ilindeki hayvansal atıkların biyogaz potansiyelinin araştırılması. *Academic Platform Journal of Engineering and Science, 6*(1), 25–35.

Möller, K., & Müller, T. (2012). Effects of anaerobic digestion on digestate nutrient availability and crop growth: A review. *Engineering in Life Sciences, 12*(3), 242–257.

Möller K, Stinner W, Deuker A, Leithold G (2008) *Effects of different manuring systems with and without biogas digestion on nitrogen cycle and crop yield in mixed organic farming systems*. Nutr Cycl Agroecosyst 82:209–232.

Nkoa, R. (2014). Agricultural benefits and environmental risks of soil fertilization with anaerobic digestates: A review. *Agronomy for Sustainable Development, 34*(2), 473–492.

Odlare M, Pell M, Svensson K (2008) *Changes in soil chemical and microbiological properties during 4 years of application of various organic residues.* Waste Manag 28:1246–1253.

Özlü, E. (2016). *Organik gübrelerin toprak özellikleri ve bitki gelişimi üzerine etkileri* (Yüksek lisans tezi). Fen Bilimleri Enstitüsü.

Powon, M. P., Aguyoh, J. N., & Mwaja, V. (2005). Effects of inorganic fertilisers and farmyard manure on growth and tuber yield of potato. *African Crop Science Conference Proceedings, 7*(3), 1089–1093.

Rohila, A. K., Maan, D., Kumar, A., & Kumar, K. (2017). Impact of agricultural practices on environment. *Asian Journal of Microbiology, Biotechnology & Environmental Sciences, 19*(2), 145–148.

Sancakbeyi, F. N. (2019). *Organomineral gübreler kullanım olanakları: Dünyada ve ülkemizde yapılan çalışmalar* (Yüksek lisans tezi). Atatürk Üniversitesi, Fen Bilimleri Enstitüsü.

Savaş, A. Ö. (2018). *Organik atıkların kullanıldığı 1000 başlık bir biyogaz tesisinin projelendirilerek imalat ve üretim maliyet analizlerinin belirlenmesi* (Yüksek lisans tezi). Bursa Uludağ Üniversitesi, Fen Bilimleri Enstitüsü.

Şartlan, H. (2013). *Hayvansal kompost ve biyogaz atıklarının toprak enzim aktivitesine etkisi* (Yüksek lisans tezi). Gaziosmanpaşa Üniversitesi, Fen Bilimleri Enstitüsü.

Şenaydın, O. (2024). *Sıfır atık yaklaşımı kapsamında organik atıkların biyogaz üretiminde değerlendirilmesi: Konya örneği* (Doktora tezi). Gazi Üniversitesi, Ankara.

Szymańska, M., Krzebietke, S., & Wierzbowska, J. (2020). Agricultural utilization of liquid digestate. *Journal of Ecological Engineering, 21*(6), 154–161.

TAGEM. (2020). *Türkiye'de gübre kullanımı ve bitki besleme uygulamaları*. Tarım ve Orman Bakanlığı.

TAGEM. (2024). *2024 yılı TAGEM birim faaliyet raporu*. Tarım ve Orman Bakanlığı.

Tambone, F., Sciarrone, D., Gerbi, S., & Adani, F. (2010). Assessing amendment and fertilizing properties of digestates from anaerobic digestion. *Waste Management, 30*(5), 790–796.

Tarım ve Orman Bakanlığı. (2015). *Organik gübre yönetmeliği*. Resmî Gazete.

Tarım ve Orman Bakanlığı. (2020). *Organik gübre yönetmeliği*. Resmî Gazete.

Tarım ve Orman Bakanlığı. (2023). *Türkiye gübre sektör politika belgesi (2023–2027)*.

Topbaş, M. T., Brohi, A. R., & Karaman, M. R. (2011). *Çevre kirliliği*. Nobel Yayın Dağıtım.

Ward, A. J., Hobbs, P. J., Holliman, P. J., & Jones, D. L. (2008). Optimisation of the anaerobic digestion of agricultural resources. *Bioresource Technology, 99*(17), 7928–7940.

Warman, P. R., & Havard, K. A. (1998). Yield, vitamin and mineral contents of organically and conventionally grown potatoes and sweet corn. *Agriculture, Ecosystems & Environment, 68*(3), 207–216.

Yaylacı, G. (2020). *Biyogaz fermantasyon ürünü ve farklı NPK seviyelerinin buğdayın gelişimi ve mineral beslenmesine etkisi* (Yüksek lisans tezi). Fen Bilimleri Enstitüsü.

Yıldırım, M. (2019). *Hayvan gübresi ve kimyasal gübre uygulamalarının patateste bitki gelişimi, verim ve kalite üzerine etkileri* (Yüksek lisans tezi). Niğde Ömer Halisdemir Üniversitesi, Fen Bilimleri Enstitüsü.

SEÇİLİ *MESNEVÎ* ŞERHLERİNDE İLK ON SEKİZ BEYİT ÇERÇEVESİNDE KAVRAM VE KELİME AÇIKLAMALARI

Büşra BOZYİĞİT
İzmir Demokrasi Üniversitesi, Fen-Edebiyat Fakültesi, Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü, Karabağlar, İzmir.
ORCID NO: 0009-0000-9261-1287

ÖZET
Mesnevî, klasik Doğu edebiyatında aynı vezinde yazılan ve her beyti kendi içinde kafiyeli olan nazım şeklinin genel adı olmakla birlikte "Mesnevî" denildiğinde öncelikle Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî'nin eseri akla gelmektedir. Mevlânâ'nın eserleri arasında çok önemli bir yere sahip olan *Mesnevî-i Ma'nevî*, mesnevî nazım şekliyle kaleme alınmış olması sebebiyle bu adla anılmıştır. Bu çalışmada öncelikle Mevlânâ'nın hayatı ve eserleri ana hatlarıyla ele alınmış, ardından *Mesnevî* hakkında kapsamlı bir değerlendirme yapılmıştır. Devamında, Türk edebiyatında *Mesnevî* tercüme ve şerh geleneği yazar ve eser merkezli olarak incelenmiştir. Çalışmanın amacı, kapsamı ve yöntemi ortaya konulduktan sonra araştırmada esas alınan şerhler hakkında bilgi verilmiştir. Araştırma kapsamında, ulaşılabilirlik ölçütü esas alınarak XVI-XVIII. yüzyıllar arasında telif edilen Şem'î Dede'nin *Şerh-i Mesnevî*'si, İsmâîl Rusûhî-yi Ankaravî'nin *Şerh-i Mesnevî*'si, İsmail Hakkı Bursevî'nin *Rûhü'l-Mesnevî*'si, Abdülmecîd Sivâsî'nin *Şerh-i Cezîre-i Mesnevî*'si ve Sabûhî Ahmed b. Muhammed'in *El-İhtiyârât-ı Hazret-i Mesnevî-i Şerif* adlı eserleri değerlendirmeye alınmıştır. Söz konusu şerhler literatür taraması yoluyla tespit edilmiş, metinlerde yer alan tanım ve açıklama biçimleri sistematik olarak incelenmiştir. Araştırmada yöntem olarak fişleme tekniği kullanılmış, şârihlerin belirli kavramlara yükledikleri anlamlar tespit edilerek başlıklar altında tasnif edilmiştir. Çalışmanın temel amacı, mesnevî şerh geleneğinden hareketle bağlamsal bir şerh sözlüğünün prototipini ortaya koymaktır. Bununla birlikte araştırma, *Mesnevî*'de yer alan bazı kavramların yalnızca sözlük anlamlarını belirlemekle yetinmemiş, şârihlerin bu kavramları hangi bağlam çerçevesinde yorumladıklarını da ortaya koymayı hedeflemiştir. Bu doğrultuda her bir kavramın sözlük anlamı ile şerh metinlerindeki anlamları karşılaştırılmış, şârihin kavrama yüklediği anlamın nasıl genişletildiği ve yorumlandığı analiz edilmiştir. Böylece kavramların hem gerçek hem de tasavvufî anlamları aktarılmaya çalışılmıştır.
Anahtar kelimeler: Mevlânâ, Mesnevî, tercüme, şerh geleneği, ilk on sekiz beyit.

CONCEPTUAL AND LEXICAL EXPLANATIONS WITHIN THE FRAMEWORK OF THE FIRST EIGHTEEN COUPLETS IN SELECTED *MESNEVÎ* COMMENTARIES

ABSTRACT
Although *masnavi* is the general name of a poetic form in classical Eastern literature in which each couplet rhymes internally and the entire work is composed in the same meter, when the term "Masnavi" is mentioned, it primarily refers to the work of Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî. Among Mevlânâ's works, the *Mesnevî-i Ma'nevî* occupies a central position and is known by this title due to its composition in the masnavi verse form. This study first outlines Mevlânâ's life and works in general terms and subsequently provides a comprehensive evaluation of the *Mesnevî*. It then examines the tradition of translation and commentary (sharḥ) on the *Mesnevî* in Turkish literature from an author- and text-centered perspective. After presenting the aim, scope, and methodology of the study, information is provided on the commentaries selected as primary sources. Within the framework of the research, and based on accessibility criteria, the

following commentaries written between the 16th and 18th centuries were analyzed: *Şerh-i Mesnevî* by Şem'î Dede; *Şerh-i Mesnevî* by İsmâîl Rusûhî-yi Ankaravî; *Rûhü'l-Mesnevî* by İsmail Hakkı Bursevî; *Şerh-i Cezîre-i Mesnevî* by Abdülmecîd Sivâsî; and *El-İhtiyârât-ı Hazret-i Mesnevî-i Şerif* by Sabûhî Ahmed b. Muhammed. These commentaries were identified through a literature review, and the modes of definition and explanation within the texts were systematically examined. The fiche (index-card) method was employed as the primary research technique. The meanings attributed to specific concepts by the commentators were identified and classified under thematic headings. The main objective of the study is to develop a prototype of a contextual commentary-based dictionary derived from the masnavi commentary tradition. In addition to determining the lexical meanings of selected concepts found in the *Mesnevî*, the study also aims to reveal how these concepts were interpreted within specific contextual frameworks by the commentators. Accordingly, the dictionary meanings of each concept were compared with their meanings in the commentary texts, and the ways in which the commentators expanded and interpreted these meanings were analyzed. Thus, both the literal and the mystical (Sufi) dimensions of the concepts are presented.
Keywords: Mevlânâ, Mesnevi, translation, commentary tradition, first eighteen verses.

GİRİŞ[1]

Mevlânâ'nın Hayatı

Mevlânâ, gerçek adı Muhammed ve lâkabı Celâleddîn olan 13. yüzyılın değerli temsilcilerindendir. Mevlânâ Celâleddin, 6 Rebiülevvel 604 (30 Eylül 1207) tarihinde, Belh şehrinde doğmuştur. "Efendimiz" anlamındaki "Mevlânâ" ismi, onu yüceltmek için kullanılmıştır (Karaismailoğlu, 2013, s. 24-26; Şentürk&Kartal, 2021, s. 47).

İslam dünyasının değerli temsilcilerinden diğeri de Mevlânâ'nın babası Bahâeddin Veled'dir. XIII. yüzyılda siyasî ve ilmî karışıklık sebebiyle hicret eden Bahâeddin Veled ve ailesi, birçok İslam şehrini dolaşıp hac görevlerini yerine getirmiş ve Anadolu'ya ulaşmıştır. Mevlânâ 1225 senesinde Gevher Hatun ile evlenerek Sultan Veled ve Alâeddîn Çelebi adında iki oğlu dünyaya gelmiştir. Seneler sonra Gevher Hatun'un ölümüyle Mevlânâ, Kira Hatun ile evlenmiştir ve Âlim Çelebi ve Melike Hatun adında iki evladı dünyaya gelmiştir. Sultan Alâeddin'in daveti üzerine Karaman'dan Konya'ya giden aile, Konya'da geçirilen 2 yıldan sonra, ailenin reisi Bahâeddin Veled'i kaybetmiştir. Bu kaybın üzerine Mevlânâ babasının yerini alarak Tirmizli Seyyid Burhâneddîn'e bağlanmıştır. Sadakat dolu 9 yılın ardından Tirmizli Seyyid Burhâneddîn Kayseri'de vefat etmiştir (Karaismailoğlu, 2013, s. 24-27; Şentürk&Kartal, 2021, s. 47-48; Sağıroğlu, 2009, s. 19; Haral, 2014, s. 44).

Ciddi bir eğitim gördüğü ve tasavvufî alanda yetkin kişi olduğu birçok kaynaktaki bilgilerden anlaşılan Mevlânâ, babası hayattayken eğitimini tamamlamak için hâlep ve Şam'a gitmiştir (Karaismailoğlu, 2013, s. 27). O, Tirmizli Seyyid Burhâneddîn'in vefatından sonra kemale ermiş biri olarak babasından ve hocasından öğrendiklerini takip ederek fıkıh ve din alanında eğitim faaliyetlerine başlamıştır. Toplumuna karşı manevî sorumluluk bilinciyle vaazlar vermiş, müritlerini de manevî yönden geliştirmiştir (Özdemir, 2011, s. 3-4). Mevlânâ'nın hayatında önemli yer tutan kişilerden biri de Şems-i Tebrîzî'dir. Onun Konya'ya gelişiyle hayatı değişen Mevlânâ, yine onun gidişiyle derin bir üzüntü yaşamıştır. Bu veda sonrasında Mevlânâ kendisine önce Konyalı kuyumcu Şeyh Salâhaddin'i naib seçmiş, onun vefatıyla Çelebi Hüsameddin'i seçmiştir. Manevîyat ve huzur içerisinde geçen yılların ardından Mevlânâ, 17

[1] Bu bildiri çalışılmakta olan "Mesnevî-i Ma'nevî Şerhlerinden Hareketle Karşılaştırmalı Bir Şerh Sözlüğü (1-150. Beyit)" adlı tezden üretilmiştir. [İzmir Demokrasi Üniversitesi, Türk Dili ve Edebiyatı Anabilim Dalı]

Aralık 1273 (5 Cemâziyelâhir 672) tarihinde vefat etmiştir (Karaismailoğlu, 2013, s. 28-31; Şentürk&Kartal, 2021, s. 48).

Mevlânâ'nın Eserleri

Mevlânâ'nın ikisi manzum, üçü mensur olan ve tamamı Farsça kaleme alınmış beş adet eseri vardır. En çok okunan ve hayranlık uyandıran eseri *Mesnevî*'dir. Bu eserin dışında; sohbetlerinin yer aldığı *Fîhi Mâ Fîh*, vaazlarını içeren Mecâlis-i Seb'a, mektuplarını barındıran *Mektubât* ve gazellerinden oluşan *Divân-ı Kebir* eserleri vardır. Zaman içerisinde tüm eserleri Türkçeye kazandırılmıştır.

- *Fîhi mâ-fih*
- *Divân-ı Kebîr*
- *Mektûbât*
- *Mecâlis-i Seb'a*
- *Mesnevî (Mesnevî-i Ma'nevî)*

Mevlânâ'nın en çok okunan ve hayranlık uyandıran eseri *Mesnevî (Mesnevî-i Ma'nevî)*, müridi Hüsameddin Çelebi'nin isteği üzerine ve mesnevi nazım biçimiyle yazılmıştır. Bu teşvikten önce de böyle bir eser yazmayı planlayan Mevlânâ, ilk on sekiz beyiti kendisi yazıp, diğer bölümlerin yazımını müridine yaptırmıştır. Mevlânâ'nın hayatının son dönemlerine kadar yazımı süren eser, 671/1273 yılında tamamlanmıştır. Yaklaşık yirmi altı bin beyit ve altı ciltten oluşan bu yüce eser, aruzun "fâilâtün fâilâtün fâilün" kalıbıyla kaleme alınmıştır. *Mesnevî,* XIII. yüzyıl Anadolu ve Konya'sında Müslüman toplumunu yansıtmakla beraber, dinî ve tasavvufî öğretileri içererek bilgilendirici ve yol gösterici özellik taşımaktadır. Üslûp açısından oldukça akıcı olan bu yapıt, Mevlânâ'nın hayatından izler taşımakla birlikte konu ve içerik bakımından belli bir plana tabii değildir. Bu özellik de onu sürükleyici ve ilgi çekici kılmıştır (Pilavoğlu, 2019, s. 38; Başkent, 2011, s. 25; Şentürk&Kartal, 2021, s. 47-48; Karaismailoğlu, 2013, s. 35).

***Mesnevî*'nin Tercüme ve Şerhleri**

***Mesnevî* Tercümeleri**

❖ **Tamamına yapılan tercümeler**

Mesnevî manzum ve mensur olmak üzere iki farklı şekilde tercüme edilmiştir. Günümüze kadar *Mesnevî*'nin tamamı üç defa manzum olarak tercüme edilmiştir: Nahîfî Süleyman Efendi ve eseri *Mesnevî-i Şerif Aslı ve Sadeleştirilmişiyle Manzum Nahîfî Tercümesi,* Mehmed Şâkir ve eseri *Tercüme-i Mesnevî*, Ahmet Metin Şahin ve eseri (Güleç, 2008, s. 68-74). Günümüze kadar *Mesnevî*'nin tamamı beş defa mensur olarak tercüme edilmiştir: Veled Çelebi İzbudak/Abdülbaki Gölpınarlı, Şefik Can ve eseri *Konularına Göre Açıklamalı Mesnevî Tercümesi*, Âmil Çelebioğlu, Adnan Karaismailoğlu ve eseri *Mevlânâ, Mesnevî I,* Derya Örs/Hicabi Kırlangıç (Güleç, 2008, s. 74-86).

❖ **İlk dönem yapılan tercümeler**

İlk dönem tercümeleri *Mesnevî*'nin hacmine göre kısa ve manzumdurlar. Bu tercümeler iki şekilde yapılmıştır. Ya Mesnevî'de bir veya birkaç beyit alınmıştır ya da kısa bir hikâye özetlenmiştir. Ayrıca bu dönemde yapılan tercümeler motamot yapılmamıştır. İlk dönem yapılan tercümelere Gülşehri, Âşık Paşa ve Ahmedî tercümeleri örnek gösterilebilir (Güleç, 2008, s. 86-104).

❖ **Kısmen düzenli yapılan manzum tercümeler**

Mesnevî'nin bir bölümüne yapılan tercümeler 17. yüzyıla kadar gitmektedir. Kısmen düzenli yapılan tercümeler, genellikle birinci cildini esas alarak nazım ve nesir olarak çevrilmiştir. Kısmen düzenli yapılan manzum tercümelere, Muhammed Nazmî Efendi'den *Sırr-ı Manevî*'yi, Feyzi Halıcı'dan *Mevlânâ, Mesnevî: İlk 1001 beyit*'i ve M. Faruk Gürtunca'dan *Mevlânâ, Aslı Türkçe Çeviri ve Ayıklamalarıyla Mesnevî* adlı eser örnek gösterilebilir (Güleç, 2008, s. 104-118).

❖ **Seçme tercümeler**

Bazı mütercimler kendilerince önemli gördükleri beyitleri seçip bir araya getirerek tercüme etmiştir. Mütercimler bu tercümeleri yaparken hem *Mesnevî* hikayelerinden beğendiklerini hem de *Mesnevî*'de yer alan değerli düşünceleri bir araya getirmişlerdir. Seçme tercümeler, üç başlık altında incelenmiştir: Seçme hikâyeler, konularına göre yapılan seçmeler ve çocuklar için hazırlananlar. Seçme tercümeler, kendileri tercüme edenler ve mevcut tercümelerden yararlanarak hazırlayanlar olmak üzere ikiye ayrılmaktadır. Kendileri tercüme edenlere, Fazlullah Rahimî'den *Gülzâr-ı Hakîkat'*ı, Hoca Abdülmuhsin'den *Mesnevî'den Bir Hikâye Tercümesi'*ni, Eyüp Necati Perhiz'den *Kıssalardan Dini, Ahlaki, İlmî Hisseler'*i örnek gösterebiliriz. Mevcut tercümelerden yararlanarak hazırlayanlara ise Mehmet Önder'den *Mesnevî'den Hikâyeler'*i *ve* Sadık Gündüz'den *Mevlânâ'nın Mesnevî'sinden Seçme Hikâyeler'*i örnek verebiliriz. Konularına göre yapılan seçme tercümelere Tahir Büyükkörükçü'den *Mevlânâ ve Mesnevî'*yi, Kemal Sönmez'den *Açıklamaları ile Mesnevî Ummanından 18 Hakikat İncisi ve Türkçe Nazmedilmiş Seçme Beyitler'*i örnek verirken; çocuklar için hazırlanan tercümelere Miftâhü'l-Mülk Mahmud'dan *Kitâb-ı Müstetâb-ı Mesnevî li'l-Eftâl'*i ve Ahmet Tezcan'dan *Mesnevî'den I: Mezarlıktaki Hazine ve Mesnevî'den II: Kel Papağan* adlı eserleri örnek gösterebiliriz (Güleç, 2008, s. 118-134).

***Mesnevî* Şerhleri**

❖ **Tamamına yapılan şerhler**

Günümüze kadar *Mesnevî*'nin tamamı yedi kişi tarafından şerh edilmiştir. Bu kapsamda Mustafa Şem'î Dede'nin *Şerh-i Mesnevî-i Şerîf* adlı eseri, İsmail Ankaravî Rusûhî'nin *Mecmuâtü'l-Letâif ve Matmûratü'l-Maârif'*i, Şifâî Mehmed Dede'nin *Şerh-i Mesnevî-i Şerîf*'i, Şeyh Murâd-ı Buharî'nin *Hulâsatu'ş-Şurûh*'u, Ahmed Avni Konuk'un *Şerh-i Mesnevî'*si, Tâhirü'l-Mevlevî Olgun'un *Şerh-i Mesnevî'*si ile Abdülbaki Gölpınarlı'nın *Mesnevî ve Şerhi* adlı çalışmaları *Mesnevî*'nin tamamına yönelik yapılmış şerhler arasında yer almaktadır (Güleç, 2008, s. 139-155).

❖ **Kısmen yapılan şerhler**

Bazı şârihler *Mesnevî*'yi kısmen şerh etme yolunu seçmişlerdir. Bu yol iki şekilde yapılmaktadır. Ya ilk beyitten başlanıp yapabildikleri yere kadar ya da Mesnevî'den seçilen kısımların belli bir sıra gözetmeksizin şerh edilmesi şeklindedir. Beyit sırasına göre yapılan şerhler arasında Mûînî ve eseri Mesnevî-i Murâdî, Seyyid Ebussuud b. Seyyid Sadullah el Hüseynî, el-Kayserî'nin *Şerh-i Mesnevî'*si, Abdülmecîd-i Sivâsî'nin *Şerh-i Mesnevî'*si, Pîr Muhammed Efendi'nin *Hazinetü'l-Ebrâr'*ı, Sarı Abdullah Efendi'nin *Cevâhir-i Bevâhir-i Mesnevî'*si, İsmail Hakkı Bursevî'nin *Rûhü'l-Mesnevî'*si, Erzurumlu Ahmed Nâim'in şerhi, Âbidin Paşa'nın *Tercüme ve Şerh-i Mesnevî-i Şerif'*i, şârihi bilinmeyen bir şerh, Kenan Rıfâî'nin *Şerhli Mesnevî-i Şerîf'*i ve Veysel Öksüz'ün eseri yer almaktadır (Güleç, 2008, s. 157-179). Belli bir bölüme yapılan şerhler arasında ise İbrahim Big'in *İbrahim Bey Külliyatı* içerisinde yer alan şerhi, Sûdî'nin *Şerh-i Mesnevî'*si, Mehmet Muhlis Koner'in *Mesnevî'nin Özü I-IV Bugünün İlmi, Bugünün Anlayışı, Bugünün Açık Diliyle Mesnevî'nin Bütün Bahislerinden Seçmeler* adlı eseri ile O[rhan Kuntman] Mevlevî'nin şerhi yer almaktadır (Güleç, 2008, s. 179-188).

❖ ***Mesnevî*'den yapılan intihab şerhleri**

Bazı Mevlevî şeyhleri Mesnevî'de aralarında ilgi olan beyitleri bir araya getirmişler ve bazı şârihler de bu seçkileri tercüme ve şerh etmişlerdir. Zaman içerisinde gelenek haline gelen bu seçkilerden biri de Cezîre-i Mesnevî'dir (Güleç, 2008, s. 188).

Yûsuf-ı Sîne-çâk ve eseri *Cezîre-i Mesnevî'*den hareketle Mehmed İlmî Dede'nin *Lemaât-ı Bahri'l-Manevî Şerh-i Cezîre-i Mesnevî'*si, Abdülmecîd Sivâsî'nin *Şerh-i Cezîre-i Mesnevî'*si, Abdullah Bosnavî'nin *Şerh-i Manzûm-ı Cezîre-i Mesnevî*'si, Cevrî İbrahîm'in *Aynu'l-Füyûz ve Hall-i Tahkikât*'ı, Şeyh Gâlib'in *Semahâtu Lemaâtı Bahrü'l-Manevî bi-Şerhi Cezîreti'l Mesnevî'*si ve Ferid Efendi'nin *Şerh-i Cezîre-i Mesnevî*'si vardır. Bunun yanı sıra Hacı Pîrî'nin

*İntihâb-ı Şerh-i Mesnevî'*si, Abdülmecîd Muharrem ez-Zilî'nin *Şerh-i Ba'z-ı Ebyât-ı Mesnevî*'si, Sabûhî Ahmed b. Muhammed'in *El-İhtiyârât-ı Hazret-i Mesnevî-i Şerif'*i, Seyyid Mehmed Şükrü'nün *Müntehebât-ı Mesnevî'*si, Hocazâde Seyyid Mehmed Râsim el-Mevlevî'nin *Şerh-i Râsim Müntehabâtu alâ Mesnevî-yi Şerîf'*i, *Şerh-i Âyât-ı Mesnevî* adlı eser, İsmail Ankaravî ve seçme eserleri *Mesnevî*'den yapılan intihab şerhleri arasında yer almaktadır (Güleç, 2008, s. 188-215).

❖ **Dibâce şerhleri**

Şerh geleneğinde müstakil olarak *Mesnevî*'nin dibâcesinin de şerh edildiği görülmektedir. Ve bu dibâce şerhlerinin hepsi birer risaledir. Molla Fenârî'nin *Şerhü Dibâceti'l-Mesnevî'*si Abdülganî en-Nablûsî'nin şerhi ve müellifi bilinmeyen bir dibâce tercümesi bulunmaktadır (Güleç, 2008, s. 215-216).

❖ ***Mesnevî*'nin birkaç beytine yapılan şerhler**

Bazı şârihler *Mesnevî*'den beğendikleri bir veya birkaç beyti şerh etmişlerdir. Bu kapsamda Mehmed Emin Tokâdî'nin *Şerh-i Beyt-i Mesnevî*'si, İbrahim Tennûrî'nin *Gülzâr- Manevî* adlı eseri, Abdullah Bosnavî'nin *Mekâsidü Envârı Ayniyye*'si, Abdullah'ın *Kitâbu Kâşifü'l-Estâr an Nevâsii Mehâbîbi'l-Esrâr*'ı, Âbidin Paşa'nın şerhi, Abdülbâki Gölpınarlı'nın şerhi ve Mehmed Demirci'nin şerhi *Mesnevî*'nin birkaç beytine yapılan şerhler arasında bulunmaktadır (Güleç, 2008, s. 216-221).

❖ **İlk on sekiz beyit şerhleri**

Mesnevî'nin ilk on sekiz beyiti çok önemsenmekle beraber bazı Mevlevîlerce müstakil bir eser olarak bile görülmüştür. Çünkü on sekiz sayısı Mevlevîlikte önemlidir. Ayrıca ilk on sekiz beytin bu kadar önemli olmasında Mevlânâ tarafından bizzat yazılması da etkilidir. *Mesnevî*'nin özü ilk on sekiz beyitte saklı olarak düşünülmüştür. İlk on sekiz beyit üzerine çalışan şârihler arasında Lokmânî Dede, Ağazâde Mehmed Dede, Dervîş Ali b. İsmail, Bağdatlı Âsım, Mehmed Emin, Rızaeddin Remzî er-Rıfâî, Ahmet Ateş, İbrahim Aczî Kendî, Selçuk Eraydın, Kudsi Erguner, Kemal Sönmez, Erkan Türkmen, Süleyman Uludağ ve Kaan Dilek yer almaktadır (Güleç, 2008, s. 221-235).

❖ **Seçme beyitlere beş beyit ilâvesiyle yapılan şerhler**

Şerh türlerinde *Mesnevî*'den seçilerek bir araya getirilen beyitlere konuyu ifade eden dört veya beş beyit ilâvesi de görülmektedir. Bu kapsamda Şâhidî İbrahim Dede'nin *Gülşen-i Tevhîd'*i, Cevrî'nin *Hall-i Tahkîkat'*ı ve Adnî Recep Dede'nin *Nahl-i Tecellî*'si seçme beyitlere beş beyit ilâvesiyle yapılan şerhlere örnektir (Güleç, 2008, s. 235-243).

Araştırmanın Amacı, Kapsamı ve Yöntemi

Bu çalışmanın amacı, *Mesnevî*'nin ilk on sekiz beytine yönelik Türk edebiyatı sahasında kaleme alınmış seçili şerh metinlerinde yer alan tanım ve açıklama biçimlerini ortaya koymaktır. Metin taraması ve karşılaştırmalı analiz yöntemi kullanılan bu araştırmada, nitel araştırma tekniği benimsenmiştir. Çalışma kapsamında, literatürde önemli kabul edilen ve erişim imkânı bulunan beş şerh metni esas alınmıştır. Bu doğrultuda 16-18. yüzyıllar arasında telif edilen Şem'î Dede'nin *Şerh-i Mesnevî*'si, İsmâîl Rusûhî-yi Ankaravî'nin *Şerh-i Mesnevî*'si, İsmail Hakkı Bursevî'nin *Rûhü'l-Mesnevî*'si, Abdülmecîd Sivâsî'nin *Şerh-i Cezîre-i Mesnevî*'si ve Sabûhî Ahmed b. Muhammed'in *El-İhtiyârât-ı Hazret-i Mesnevî-i Şerif* adlı eserleri incelenmiştir. Söz konusu metinler literatür taraması yoluyla belirlenmiş, ilk on sekiz beyitte yer alan bazı temel kavramların şerhlerde nasıl tanımlandığı ve hangi bağlamlarda açıklandığı tespit edilmiştir. İnceleme sürecinde şerhlerde yer alan tanım ve açıklama örnekleri fişleme yöntemiyle sistematik bir biçimde kaydedilmiş, elde edilen verilen kavram merkezli bir yaklaşımla tasnif edilmiştir. Böylece şârihlerin aynı kavrama yükledikleri anlamlar karşılaştırılmış, benzerlik ve farklılıklar ortaya konulmuştur. Çalışmanın temel hedefi, mesnevî şerh geleneği çerçevesinde bağlamsal bir şerh sözlüğü denemesi ortaya koymaktır. Bunun yanında *Mesnevî*'de geçen bazı kavramların yalnızca sözlük anlamları vermekle yetinilmeyip şârihlerin bu kavramları hangi bağlam içerisinde yorumladıklarını belirlemek amaçlanmıştır. Bu doğrultuda her bir kavramın

sözlük anlamı ile şerh içerisindeki anlamı karşılaştırılmış; şârihin anlamı nasıl yorumladığı analiz edilerek kavramların gerçek ve tasavvufî anlamları aktarılmaya çalışılmıştır.

Seçilen Şerh Kaynakları Hakkında

1. Şem'î Dede ve eseri *Şerh-i Mesnevî*

Anadolu sahasının önemli temsilcilerinden, ilk Mesnevî şârihlerinden olan Şem'i Efendi'nin mensur ve muhtasar olan ve kaynaklarda genellikle "Şerh-i Mesnevî-i Şerîf li-Şem'î" adlı eseri *Şerh-i Mesnevî,* ilk Türkçe tam şerhler arasında sayılmaktadır. Şem'î Dede, *Mesnevî*'nin sözlerini ve sözlüğünü tercüme tarzında şerh etmiş ve ün kazanmıştır. Onun şerh yöntemi, önce metni vermek, ardından tercümesini aktarmak şeklindedir. Metin içerisinde açıklanmaya değerli görülen kelimeler, sonra açıklanmaktadır. Beytin sonunda da Mevlânâ'nın anlatmak istediği anlam bir cümle ile özetlenmektedir (Öztürk, 2007, s. 124-127; Güleç, 2008, s. 140).

2. İsmâîl Rusûhî-yi Ankaravî ve eseri *Mecmuâtü'l-Letâif ve Matmûratü'l-Maârif*

Kendisine 'Hazret-i Şârih' ile 'Şârih-i Mesnevî' mahlaslarını kazandıran Mesnevî'nin tamamını ilk kez geniş bir biçimde şerh eden İsmâîl Rusûhî-yi Ankaravî, aynı zamanda bir Mevlevî şeyhidir. Şârih, bir yandan *Mesnevî*'yi açıklarken bir yandan da tasavvufun genel kurallarını ortaya koymaktadır (Ceyhan, 2005, s. 299; Güleç, 2008, s. 142).

3. İsmail Hakkı Bursevî ve eseri *Rûhü'l-Mesnevî*

Mesnevî'nin oldukça az bir kısmını şerh etmesine rağmen döneminin en önemli şârihlerinden olan İsmail Hakkı Bursevî, arkadaşlarından birinin ondan Mesnevî'nin daha iyi açıklandığı bir eser istemesi ve gece rüyasında aynı isteği görmesi üzerine kaleme almıştır (Güleç, 2002, s. 152; Güleç, 2008, s. 167-168).

4. Abdülmecîd Sivâsî ve eseri *Şerh-i Cezîre-i Mesnevî*

Şerh-i Cezîre-i Mesnevî, XVI. yüzyılın önemli Mevlevî şâirlerinden biri olan Yûsuf-ı Sîne-çâk'ın Mevlânâ'nın *Mesnevî*'sinden beyitler seçerek oluşturduğu "*Cezîre-i Mesnevî*" adlı eserin Abdülmecîd Sivâsî tarafından yapılan şerhidir. Sivâsî şerhini önceki şârihlerden ayıran özellik, kelimelerin kipleri ve dil özelliklerini açıklayıp tercümeye geçmesidir (Gündoğdu, 1997, s. 212-213; Güleç, 2008, s. 194).

5. Sabûhî Ahmed b. Muhammed ve eseri *El-İhtiyârât-ı Hazret-i Mesnevî-i Şerif*

Mesnevî'den seçme beyitlerin şerhi olan bu eser, âyet ve hadîs içeren beyitlerin öğrenciler tarafından rahat anlaşılması amacıyla Sabûhî tarafından anlaşılmadığını düşündüğü beyitler seçilerek kaleme alınmıştır (Töre, 2021, s. 31-32; Güleç, 2008, s. 207-208; Korkmaz, 2023, s. 2012).

Şerh Tanım Grupları ve Açıklama Biçimleri

"Ney" Kavramı ile İlgili Tanımlar

"…neyden murâd mürşid-i kâmildür." (Şem'î) (Dağlar, 2009, s. 236, 241).

"…neyden murâd insân-ı kâmildür." (Şem'î) (Dağlar, 2009, s. 236).

"Çün kim neyden murâd evliyâ-yı Hudâ ve yâhud Hazret-i Muhammed Mustafa ola..." (Ankaravî) (Taştan, 2009, s. 164).

"…neyden murâd zât-ı şerîf-i Hazret-i Mollâ ve anun emsâli vücûd katresin bahr-ı hüviyyetde ve deryâ sıfatda mahv idendür." (Sivasî) (Aydın, 2019, s. 400).

"…neyden murâd mürşid-i kâmil didün…" (Sivasî) (Bozaslan, 2016, s. 82).

"Ve 'în ney'den murâd mürşid-i kâmil-i mükemmildür." (Sabûhî) (Töre, 2021, s. 285).

"…neyden murâd mürşid-i hakikat-şinâsdur." (Sabûhî) (Töre, 2021, s. 285).

"Ve nâydan murâd kalem olup kalemden murâd hakikat-i Muhammedî olmak kâbildür… Bu takdirce neyden murâd Muhammed olur." (Sabûhî) (Töre, 2021, s. 286).

"Hazret-i Mevlânâ kaddesa'llâhu sırrahu'l-'azîz neyden murâd mürşid-i kâmil ü mükemmil oldugın…" (Sabûhî) (Töre, 2021, s. 292).

"Neyden murâd mürşid ya'nį vücûd ı Mevlânâ olıcaḳ." (Sabûhî) (Töre, 2021, s. 298).

"Ney, kamış ve mizmâr-ı ma'rufdur, neyzen ve nâyzen anı darb ve neft edendir." (Bursevî) (Güleç, 2002, s. 337).

"Bunda evvelki ney ile murâd kamış ve ikinci ile murâd âlet-i marûfedir." (Bursevî) (Güleç, 2002, s. 337).
"Pes ney ki, nebât cinsindendir insandan bâîddir." (Bursevî) (Güleç, 2002, s. 345).
Ney, sözlüklerde genel olarak "kamıştan yapılan üflemeli bir çalgı" olarak tanımlanmakta olup Farsça nây (kamış) kelimesinden gelmektedir (Devellioğlu, 2017, s. 950; Cebecioğlu, 2009, s. 203; Kalyon, 2020, s. 33; Uludağ, 2012, s. 277). İncelenen metinlerde ney kavramının bir tek Bursevî tarafından gerçek anlamıyla kullanıldığı tespit edilmiştir. Bununla birlikte ney, en çok "mürşid-i kâmil"e benzetilmiştir. Benzetmeyi kullanan şârihler ise Şem'i, Sivasî ve Sabûhî'dir. Bu ifade şerhlerde mürşid-i kâmil-i mükemmil, mürşid-i hakikat-şinâs, insân-ı kâmil olarak da karşımıza çıkmaktadır. Mürşid "doğru yolu gösteren, kılavuz, irşad eden" anlamına gelirken mürşid-i kâmil "Hakk'a kavuşmuş ve fenâfillâh mertebesine erişmiş kişi" manasındadır (Devellioğlu, 2017, s. 860; Uludağ, 2012, s. 263; Cebecioğlu, 2009, s. 192). Burada söz konusu mürşid, Mevlânâ'dır. Sivasî, ney kavramını "Hazret-i Molla" olarak tanımlarken Mevlânâ'yı kastetmiştir. Ankaravî, evliyâ-yı Hudâ ve yâhud Hazret-i Muhammed Mustafa olarak tanımlarken Sabûhî de Mevlânâ'nın kendi varlığı olarak tanımlamıştır. Aynı zamanda Sabûhî, hakikat-i Muhammedî ile ilişkilendirerek Hz. Peygamber'in kozmik gerçeği bağlamında yorumlamıştır. Ney hakkında en çok tanımı yapan şârih ise Sabûhî'dir. Bu kavram ilk on sekiz beyit içerisinde birinci, üçüncü, yedinci, onuncu, on birinci ve on ikinci beyitlerde açıklanmış olup en çok birinci beyitte kullanılmıştır.

"Neyistân" Kavramı ile İlgili Tanımlar

"…neyistândan murâd mertebe-yi ûlâ ve mertebe-yi sâniye ve mertebe-yi sâlise ve mertebe-yi râbi'a olmak…" (Şem'î) (Dağlar, 2009, s. 237).
"Bu beyt-i şerîfde neyistândan murâd mertebe-i ehadiyyet olsa da kâbil ve mertebe-i a'yân olmaga da şâmildür." (Ankaravî) (Taştan, 2009, s. 165).
"Bu beyt-i şerîfde neyistândan murâd mertebe-i a'yân olmak evlâdur." (Sabûhî) (Töre, 2021, s. 289).
"Ve neyistândan murâd 'âlem-i ervâh olmak da kâbildür." (Sabûhî) (Töre, 2021, s. 290).
"…ve neyistândan murâd â'yân-ı sâbite yâ 'âlem-i ervâh oldugın beyân buyurup…" (Sabûhî) (Töre, 2021, s. 292).
"Neyistân'dan murâd vücûd-ı insânînin vatan-ı aslî ve mebde-i evveli olan mertebe-i ehâdiyyetdir ki, ona hüviyyet-i zâtiyye ve taayyün-i evvel dahi derler..." (Bursevî) (Güleç, 2002, s. 347).
Neyistân kelimesi kamışlık, sazlık anlamına gelmektedir (Devellioğlu, 2017, s. 973). İncelenen kaynaklarda neyistân, en çok "â'yân-ı sâbite/ mertebe-i a'yân"a benzetilmiştir. Bu benzetmeyi Sabûhî ve Ankaravî kullanmıştır. Â'yân-ı sâbite, sözlüklerde genel olarak "eşyanın vücuda gelmeden önce ilm-i ilâhî'de sâbit olan hakikatleri" olarak tanımlanmakta olup değişmez özler anlamındadır (Devellioğlu, 2017, s. 60; Uludağ, 2012, s. 54; Cebecioğlu, 2009, s. 27). Ankaravî ve Bursevî tarafından "birlik mertebesi" anlamına gelen mertebe-i ehadiyyet olarak tanımlanırken Sabûhî tarafından "ruhlar âlemi" anlamına gelen âlem-i ervâh olarak tanımlanmıştır (Cebecioğlu, 2009, s. 18, 180). Şem'î ise birinci, ikinci, üçüncü ve dördüncü mertebe olarak açıklamıştır (Kaşani, 2015, s. 502). Birinci mertebeden dördüncü mertebeye kadar sıralama, insanın manevî yönden olgunlaşma sürecindeki ilerlemeyi sembolize eder. Sonuç olarak *Mesnevî* şerhlerinde yer alan neyistân fiziksel bir kamışlık olarak değil, varlığın metafizik başlangıç noktası olarak tanımlanmaktadır. Neyistân hakkında en çok tanımı yapan şârih yine Sabûhî'dir. Bu kavram ilk on sekiz beyit içerisinde ikinci ve üçüncü beyitlerde açıklanmış olup en çok ikinci beyitte kullanılmıştır.

"Merd u Zen/Merd" Kavramı ile İlgili Tanımlar

"…merd u zenden murâd halk olmak rûşendür ve merdden murâd 'akl ve zenden murâd nefs olmak ihtimâldür." (Şem'î) (Dağlar, 2009, s. 237).

"Yâhud merd ü zenden murâd nukûş u u'ukûl ola. Yâhud merd ü zenden murâd ricâl u nisâ ola ki…" (Sabûhî) (Töre, 2021, s. 292).

Merd, sözlüklerde genel olarak "adam, velî, eren" anlamına gelirken zen "kadın" anlamına gelmektedir (Devellioğlu, 2017, s. 718, 1373; Uludağ, 2012, s. 244; Cebecioğlu, 2009, s. 180). Her iki tanımda da erkek ile akıl, kadın ile nefis ilişkilendirilmiştir. Burada akıl ve nefis diyalektiği, insanın iç çatışması olarak karşımıza çıkmaktadır. Akıl ilâhî hakikate yönelir, nefis ise dünyaya bağlanır. Bu kavramı Şem'î ikinci beytin altında, Sabûhî ise üçüncü beytin altında açıklamıştır.

"Mertebe-i İnsân/İnsân" Kavramı ile İlgili Tanımlar

"Pes mertebe-i insân, nihâyet-i tenezzülât-ı nısf-ı kavs-ı vücûd ve bidâyet-i nusf-ı kavs-i 'urûcîdür. Anun-çün insâna berzah-ı câmi' ve matla'u'l-fecr dahı dirler." (Ankaravî) (Taştan, 2009, s. 174).

"…çün mertebe-i insâniyyeye ki ser-hadd-i vücûd u ahir-i tenezzülâtdur." (Sabûhî) (Töre, 2021, s. 291).

"İnsân hayvân-ı nâtıkdur." (Sabûhî) (Töre, 2021, s. 300).

İnsan, Sabûhî'ye göre "akıl sahibi" anlamına gelen hayvân-ı nâtıkdur. Ankaravî'ye göre ise iki âlemi birleştiren ruh ile beden arasında toparlayıcı varlıktır. İnsan mertebesi, her iki şârihte de varlık yayının iniş sürecinin son halkası ve yükselişin başlangıç noktası olarak tanımlanmaktadır. İnsan da bu varlık düzeninde hem son hem başlangıç olan köprüdür. Bu kavramları Sabûhî hem üçüncü beytin hem de sekizinci beytin altında açıklarken Ankaravî dördüncü beytin altında açıklamıştır.

"Âlem-i Ervâh" Kavramı ile İlgili Tanımlar

"Zirâ 'âlem-i ervâh ki 'âlem-i melekûtdur, mahall-i iktisâ' u hilât, ecsâm-ı latîfedür." (Sabûhî) (Töre, 2021, s. 290).

"…'âlem-i ervâh ki vatan-ı kadîmîdür." (Sabûhî) (Töre, 2021, s. 293).

Âlem-i ervâh, ruhlar âlemi yani öteki dünyadır (Devellioğlu, 2017, s. 30; Cebecioğlu, 2009, s. 18). Âlem-i melekût, "şehadet alemi ile ceberut alemi arasındaki ara alem" olarak tanımlanır (Uludağ, 2012, s. 35). Sabûhî'ye göre ruhlar âlemi, insanın asıl vatanıdır. Burada insanın maddi bir sûrete bürünmeden önceki hâli kastedilmektedir. Dünya hayatı gurbettir. Bu kavram, *Mesnevî*'nin ayrılık temasının metafizik zeminidir. Sabûhî, bu kavramı hem üçüncü hem de dördüncü beytin altında açıklamıştır.

"Bed-hâlân/Hoş-hâlân" Kavramı ile İlgili Tanımlar

"…bed-hâlândan murâd ehl-i küfr ü şekâvet ve hoş-hâlândan murâd mü'minân u ehl-i sa'âdetdür." (Şem'î) (Dağlar, 2009, s. 238).

"…hôş-hâlândan murâd nîkû-kârân ola ve bed-hâlândan murâd ehl-i 'isyân ola…" (Ankaravî) (Taştan, 2009, s. 175).

"…hoş-hâlândan murâd hakikat-şinâsân olup ve bed-hâlândan murâd ehl-i fısk u 'isyân u münkirân ola…" (Sabûhî) (Töre, 2021, s. 295).

"Yâhud bed-hâlândan murâd şol tâyife ola ki mertebe-i nefs-i emmârede mukîm ü mütemekkin olup…" (Sabûhî) (Töre, 2021, s. 296).

"Bed-hâlden murâd ehl-i şehvet ü hevâ. Ve hoş hâlden murad ehl-i zühd ü takvâdır." (Bursevî) (Güleç, 2002, s. 358).

"…ve hoş-hâlden murâd hicâb-ı nurânî olan tecelliyâtdır." (Bursevî) (Güleç, 2002, s. 359).

Bed-hâlân, hâli kötü ve düşkün kimselere denirken hoş-hâlân ise iyi durumda olan bahtiyar kimselere denir (Devellioğlu, 2017, s. 87, 432). Tüm tanımlarda bed-hâlân, inançsız, günah, arzu ve isyan ehli olarak ifade edilmiştir. Hoş-hâlân ise müminler, iyilik yapanlar, hakikati bilip dünyaya karşı mesafeli olanlar ve saadet ehli olarak tanımlanmıştır. Bursevî'nin yapmış olduğu tanımdan hareketle, hoş-hâlden maksat dünyevî bir mutluluk değil; müminde zuhur eden ilahî tecellilerdir. Bu iki kavram mümin ve kâfir diyalektiğini ortaya koymaktadır. Bu kavramı tüm şârihler beşinci beytin altına açıklamıştır.

“Cem’iyyet” Kavramı ile İlgili Tanımlar

“…cem’iyyetden murâd cem’iyyet-i va’z tezkîr ola…” (Ankaravî) (Taştan, 2009, s. 175).

“Yâhud cem’iyyetden murâd meclis-i va’z u tezkîr olup…” (Sabûhî) (Töre, 2021, s. 295).

Cem’ “birlik, toplanma”, cem‘iyyet “topluluk” anlamına gelmektedir (Devellioğlu, 2017, s. 149; Kaşani, 2015, s. 189). Her iki tanımda da cem’iyyet’den maksat vaaz ve öğüt topluluğudur. Burada kastedilen anlam kalbî toplanma değil, irşad için bir araya gelen nasihat meclisidir. Bu kavramı her iki şârih de beşinci beytin altına açıklamıştır.

“Nâle” Kavramı ile İlgili Tanımlar

“……nâleden murâd Güftâr-i bâ-savâbdur.” (Ankaravî) (Taştan, 2009, s. 177).

“Nâleden murâd kelimât-ı hikmet-âmîzleri olur…” (Sabûhî) (Töre, 2021, s. 298).

Nâle, sözlüklerde genel olarak “inleme ve feryâd” anlamına gelmektedir (Devellioğlu, 2017, s. 941; Cebecioğlu, 2009, s. 194). Ancak şerhte nâle kavramı, lügat anlamındaki feryâd karşılığında kalmamış; isabetli ve hikmetli sözler olarak yorumlanmıştır. Ney, bir çalgı konumundan çıkıp irşad eden, doğruyu söyleyen mürşid konumuna getirilmiştir. Bu kavramı iki şârih de yedinci beytin altında açıklamıştır.

“Rûh/Rûh-ı Hayvanî” Kavramı ile İlgili Tanımlar

“Rûh bir cism-i latîfdür, bedende sereyân eyler; mâ’-i verdün verdde ve dühnün sismimde ve nârun hadîdde sereyân eyledügi gibi. Ya’nî rûh Allâhü Ta’âlâ’nun ‘ilminden müstakill oldugı şeylerdendür.” (Ankaravî) (Taştan, 2009, s. 179).

“…ol bâkî rûhdur ki cism-i latîf-i nûrânî bâtını derler.” (Sivasî) (Aydın, 2019, s. 431).

“Bu rûh-ı insânî ki ‘âlem-i ‘ulvîdendür cevherlik cinsindendür.” (Sivasî) (Aydın, 2019, s. 432).

“…bu heykel ile rûh arasında bir nicâr- latîf vardur ki rûh-i hayvânî dirler.” (Sivasî) (Aydın, 2019, s. 432).

“…mir’âc-ı cismânî didüklerinden murâd yine rûhânîdür. Zîrâ rûh cism-i latîfdür.” (Sivasî) (Aydın, 2019, s. 447).

Sözlüklerde genel olarak rûh “can, nefs, cebrâil” manasına gelmektedir (Devellioğlu, 2017, s. 1048; Kalyon, 2020, s. 91; Cebecioğlu, 2009, s. 221; Kaşani, 2015, s. 275; Uludağ, 2012, s. 298). Ankaravî ve Sivasî, ruhu cism-i latîf olarak tanımlayarak onu ne tamamen soyut bir varlık ne de somut bir varlık olarak ele almışlardır. Aynı zamanda Sivasî, insan ruhunun cevher olup yüce âlemden olduğunu dile getirmektedir. Ankaravî’ye göre rûh, Allah’ın ilminden yaratılmıştır. Rûh-ı hayvanî, Sivasî tarafından beden ile aklî arasında yer alan latif bir cevher olarak tanımlanmaktadır. Bu kavramlar ile ilgili en çok tanımı Sivasî yapmış olup şârihlerin açıklamaları sekizinci beytin altında bulunmaktadır.

“Neyin Perdeleri/Perde-Hâyeş/Perdehâ-yı Mâ” Kavramı ile İlgili Tanımlar

“…neyin perdelerinden murâd makâmât-ı evliyâdur. Ve perdehâ-yı mâ derîddeki perdelerden murâd sâlikün hucübât-ı nûrânî vü zulmânî olan perdeleridür.” (Ankaravî) (Taştan, 2009, s. 184).

“…perde-hâyeşden murâd merâtib-i sülûkdur. Ve perdehâ-yı mâdan murâd bizüm hicâblarumuzı çâk idüp açdı dimekdür.” (Sabûhî) (Töre, 2021, s. 307).

“…perdeden murâd makâmâtdır. Nitekim perde-i râst ve perde-i ırâk derler.” (Bursevî) (Güleç, 2002, s. 371).

Perde, sözlüklerde öncelikle “örtü” anlamıyla tanımlanırken tasavvufî olarak “Hak ile kulu arasındaki engel” anlamında kullanılmaktadır (Cebecioğlu, 2009, s. 212; Uludağ, 2012, s. 285). Şerhlerde perde kavramı, çok aşamalı bir simge olarak ifade edilmiştir. Mûsikîdeki terim anlamken; tasavvufî olarak makam anlamını taşımaktadır. Ankaravî, velilerin makamları olarak tanımlarken Sabûhî ise manevî yolculuğun aşamaları olarak tanımlamıştır. Yani perde, bir yandan manevî yolda ilerleyen kimseler için aşılması gereken sembol iken diğer bir yandan mertebe/makam olarak görülmektedir. Bu kavramı iki şârih de on birinci beytin altında açıklamıştır.

"'Işk" Kavramı ile İlgili Tanımlar

"Mevlânânun 'ışkdan murâdı 'ışk-ı hakîkî idügi bu beytden rûşendir ve zâhirdür ['ışk fart-ı mahabbet ma'nâsınadur]." (Şem'î) (Dağlar, 2009, s. 242).

"Ve 'ışkdan murâd galebe-i muhabbetdür." (Sabûhî) (Töre, 2021, s. 306).

"Ve bu aşk merâtib-i muhabbetin âhiridir." (Bursevî) (Güleç, 2002, s. 369).

Aşk, sözlüklerde genel olarak "aşırı sevgi, müfrit mahabbet" olarak tanımlanmaktadır (Devellioğlu, 2017, s. 52; Cebecioğlu, 2009, s. 25; Uludağ, 2012, s. 49). Şem'î'ye göre Mevlânâ'nın kastettiği aşk, hakikî aşktır. Yani muhabbetin ileri seviyesi olan Allah sevgisidir. Sabûhî ve Bursevî'ye göre aşk, kalpte başka hiçbir varlığa yer bırakmayacak şekilde sevginin galip gelmesi ve muhabbetin zirveye ulaşmasıdır. Bu kavramı tüm şârihler mecaz anlamda kullanmış olup tasavvufî olarak Hak sevgisi ile ilişkilendirmişlerdir. Kavram, Sabûhî ve Bursevî tarafından onuncu, Şem'î tarafından ise on üçüncü beytin altında açıklanmıştır.

"Rûzhâ" Kavramı ile İlgili Tanımlar

"…rûzhâdan murâd mürşidler olmak mümkin belki evlâdur zîrâ bu ma'nâ bu mısrâ'dan ziyâde rûşendür." (Şem'î) (Dağlar, 2009, s. 243).

"…rûzhâ mürşid-i kâmil olanlardan isti'âredür." (Ankaravî) (Taştan, 2009, s. 191).

Rûzhâ kavramı, gün anlamına gelen rûz ile -hâ çoğul ekinin birleşmesiyle oluşturulmuştur (Devellioğlu, 2017, s. 1051). Ancak şerhlerde "günler" yerine mürşid-i kâmile istiare edilmiştir. Mürşid-i kâmil "Hakk'a kavuşmuş ve fenafillah mertebesine erişen kimse" için kullanılır (Devellioğlu, 2017, s. 860). Fenafillah ise "Allah'ın varlığı içinde yok olma" anlamına gelir (Parlatır, 2006, s. 448). Bu istiare, kelimenin karanlığı dağıtma ve ışık verme vasfından hareketle kurulmuştur. Mürşid de manevî ışık yayan kimsedir. Bu kavramı iki şârih de on beşinci beytin altında açıklamıştır.

"Mahî" Kavramı ile İlgili Tanımlar

"Mâhîden murâd ehl-i vahdetdür ki 'izzile ve zikrile bahr-ı tevhide garklardur." (Sivasî) (Aydın, 2019, s. 468).

"Mâhîden murâd evliyâu'llâhdur." (Sabûhî) (Töre, 2021, s. 317).

Mahî, sözlüklerde öncelikle Farsça "balık" anlamıyla tanımlanırken tasavvufî olarak "Ma'rifet okyanusuna batan kâmil ârif" anlamında kullanılmaktadır (Devellioğlu, 2017, s. 653; Cebecioğlu, 2009, s. 171; Uludağ, 2012, s. 233). Burada balık üzerinden tasavvufî bir istiareye yer verilmiştir. Sivasî'ye göre mâhî, tevhid şuuruna ulaşmış kimselerdir. Nasıl ki balık sudan ayrı yaşayamazsa, vahdet ehli de tevhid şuurundan ayrı yaşayamaz. Sabûhî'ye göre mâhî, tevhid denizinde kendini yitirmiş evliyadır. "Fenâfillah" kavramını çağrıştırır. Fenâfillah, "kulun, beşerî vasıflardan ve aşağı arzulardan sıyrılıp ilahi vasıflarla donanması" olarak ifade edilir (Uludağ, 2012, s. 134). Bu kavramı iki şârih de on yedinci beytin altında açıklamıştır.

"Akl-ı Küll/Nefs-i Küll" Kavramı ile İlgili Tanımlar

"…'akl-ı küll ki mevcûdâtun babası ve nefs-i küll ki anasıdur." (Sivasî) (Bozaslan, 2016, s. 83).

"Ve halkın ol mertebesine akl-ı küll ve akl-ı evvel ve kalem-i a'lâ ve âdem-i hakîkî dahi derler." (Bursevî) (Güleç, 2002, s. 349).

Akl-ı küll, tabiatta görülen umûmî âheng; nefs-i küll, bütün nefs anlamındadır (Devellioğlu, 2017, s. 26, 958). Aynı zamanda akl-ı küll, "Allah'ın kudretinden ilk evvel ortaya çıkan akıl" olarak tanımlanmaktadır (Cebecioğlu, 2009, s. 17). Sivasî, akl-ı küll ve nefs-i küll için baba-anne benzetmesinden yararlanmıştır. Baba, başlangıç; anne besleyici ve varlık kazandırıcı olarak sembolleştirilmiştir. Aynı zamanda akl-ı küll mertebesi, akl-ı evvel, kalem-i a'lâ ve âdem-i hakîkî gibi farklı isimlerle de anılmaktadır. Bu kavramı iki şârih de ikinci beytin altında açıklamıştır.

Diğer Kavramlarla İlgili Tanımlar

Bu kavramlar dışında sadece bir şârih tarafından açıklanan bazı kavramlar da vardır. Bunların bazıları sadece gerçek anlamıyla kullanılırken bazılarının da Mecazî anlamları verilmiştir.

a. Gerçek Anlamlı Kavramlarla İlgili Tanımlar

“Hakdan gayrıya var dimek şirkdür.” (Sivâsî) (Aydın, 2019, s. 401).

Hak kavramı, sözlüklerde “yaratan, Allah, doğru” anlamına gelir (Cebecioğlu, 2009, s. 98; Uludağ, 2012, s. 152). Cümledeki kullanım da sözlük anlamıyla birebir örtüşmektedir. Tasavvufî literatürde de Allah’tan başka bir varlığa var deyip itibar etmek şirk koşmaktır.

“Nefh, yeli imsâk eylemege, sâlih olan cismün tecvîfine üfürmege dirler.” (Ankaravî) (Taştan, 2009, s. 170).

Nefh kavramı, sözlüklerde öncelikle “üflemek” anlamıyla tanımlanırken tasavvufî olarak “Allah’ın Hz. Adem’e kendi ruhundan üflemesi” anlamında kullanılmaktadır (Cebecioğlu, 2009, s. 199; Uludağ, 2012, s. 274). Cümledeki kullanım, sözlükteki ilk anlam ile örtüşmektedir. Ankaravî tarafından nefh, nefesi tutup sâlih olan bir cismin boşluğuna üflemek olarak açıklanmıştır.

“…cüft zamm-ı cimle enîs ü mukârin ma’nâsınadur.” (Sivâsî) (Aydın, 2019, s. 417).

Cüft kavramı, sözlükte “çift, ikili, eşi olan, tek olmayan” olarak tanımlanmaktadır (Devellioğlu, 2017, s. 165). Cümledeki kullanım, sözlük anlamıyla örtüşmekte olup eş ve yoldaş anlamında gerçek manasıyla kullanılmıştır.

“Ve zann iki kısımdur biri hüsn-i zanndur ki yakîn ma’nâsınadur. Ve bir kısmı su-i zandur ki mezmumdur.” (Sabûhî) (Töre, 2021, s. 297).

Zann kavramı, sözlükte “sanma, sanı, sezgi” olarak tanımlanmaktadır (Devellioğlu, 2017, s. 1362). Hüsn-i zann, “birini iyi sanma” olarak tanımlanırken sû-i zann da “kötü sanma” olarak tanımlanır (Devellioğlu, 2017, s. 1362). Sabûhî, zann kavramını iki kısma ayırmıştır ve sözlük anlamları ile örtüşmektedir.

“…bâng sadâ ma’nâsınadur.” (Şem’î) (Dağlar, 2009, s. 240).

Bâng kavramı, sözlükte “ses, sedâ, haykırma” olarak tanımlanmaktadır (Devellioğlu, 2017, s. 79). Şem’î de sedâ olarak açıklamıştır.

“Pes tahvîfden murâd bu tarîkün pür-mehâlik oldugın beyân buyurup cân u başından geçemezsü n. Bu tarike sülük eyleme dimek ola. Ve tergîbden murâd metâ’-ı dünyâ ve âhiret-i cânâna bedel olmaz.” (Sabûhî) (Töre, 2021, s. 311).

Tahvîf kavramı, sözlükte “korkutma, korkuya düşürme” olarak tanımlanmaktadır (Devellioğlu, 2017, s. 1194). Tergîb kavramı ise “arzu ettirme, istek verme, isteklendirme” olarak tanımlanmaktadır (Devellioğlu, 2017, s. 1264). Sabûhi, manevî yolun tehlikeli ve engellerle dolu olduğunu açıklarken dünya malının manevî değerlerin yerini tutamayacağını söylemektedir. Böylelikle şârihin yapmış olduğu açıklama kavramların gerçek anlamı ile örtüşmektedir.

“…cuz gayrı ma’nâsınadur.” (Şem’î) (Dağlar, 2009, s. 243).

Cuz kavramı, sözlüklerde “parça” anlamına gelmektedir (Cebecioğlu, 2009, s. 53; Uludağ, 2012, s. 92). Şem’î’nin cümlesinde de diğer parça anlamında kullanılmış olup gerçek anlamı korunmuştur.

“…sîr bunda suya kanmış ma’nâsınadur.” (Şem’î) (Dağlar, 2009, s. 244).

Sîr kavramı, sözlükte “tok, doymuş” anlamına gelmektedir (Devellioğlu, 2017, s. 1116). Şem’î’nin açıklamasında da suya doymuş anlamında kullanılmış olup sözlük anlamıyla örtüşmektedir.

“…rûzî nasîb ma’nâsınadur.” (Şem’î) (Dağlar, 2009, s. 244).

Rûzî kavramı, sözlükte “nasip, rızık” manasına gelmektedir (Devellioğlu, 2017, s. 1051). Şârih de nasip anlamında açıklamıştır.

“Ve nahl, nebâtın mertebe-i hayvana akrebidir.” (Bursevî) (Güleç, 2002, s. 345).

Nahl kavramı, sözlükte “arı, bal arısı” anlamındadır (Devellioğlu, 2017, s. 936). Bursevî’nin ifadesine göre arı, bitkilerle hayvanlar arasındaki mertebededir. Kavram, sözlük anlamıyla uyuşmaktadır.

“Ve esb hayvanın mertebe-i insana akrebidir.” (Bursevî) (Güleç, 2002, s. 345).

Esb kavramı, sözlükte "at, beygir" anlamındadır (Devellioğlu, 2017, s. 263). Bursevî'nin ifadesine göre at, hayvanlar içinde insana en yakın olandır. Kavram, sözlük anlamıyla uyuşmaktadır.

"Sîne, lügat-ı Arabî'de sad dedikleridir ki, kalbin zarfıdır…" (Bursevî) (Güleç, 2002, s. 354).

Sîne kavramı, sözlüklerde "göğüs" anlamına gelmektedir (Cebecioğlu, 2009, s. 242; Uludağ, 2012, s. 320). Bursevî'nin açıklamasına göre sîne, kalbin zarfı olup sözlük anlamı ile örtüşmektedir.

"Şarha, kıt'a-ı lahm mânasınadır. Şarha şarha, pâre pâre demekdir…" (Bursevî) (Güleç, 2002, s. 354).

Şarha, parçalamak demektir. Pâre, sözlükte "parça" anlamına gelmektedir (Devellioğlu, 2017, s. 999). Böylelikle Bursevî'nin açıklamasındaki kavram, sözlük anlamıyla uyuşmaktadır.

"Destûr, feth-i dâl ile, izin ve icâzet manâsınadır." (Bursevî) (Güleç, 2002, s. 363).

Destûr kavramı, sözlüklerde "izin, müsâade, ruhsat" anlamlarına gelmektedir (Devellioğlu, 2017, s. 203; Cebecioğlu, 2009, s. 64; Uludağ, 2012, s. 105). Dolayısıyla Bursevî'nin açıklamasındaki destur kavramı sözlüklerdeki anlam ile örtüşmektedir.

"Lisân-ı Farisî'de ten ve Arabî'de beden ikisi bir manâyadır ki, gövdedir." (Bursevî) (Güleç, 2002, s. 363).

Ten ve Beden kavramı, sözlükte "insanın maddi vücudu, insan vücudunun dış yüzü" anlamındadır (Cebecioğlu, 2009, s. 36; Kalyon, 2020, s. 90). Bursevî'nin kullandığı anlam, sözlük anlamıyla uyuşmaktadır.

"Cân, ruh-ı hayvanidir ki, revân yanî ruh-ı sultânînin eseri ve zıllidir. Burada cân ile murâd revândır." (Bursevî) (Güleç, 2002, s. 363).

Cân kavramı, sözlüklerde "can, ruh, nefes" anlamlarına gelmektedir (Cebecioğlu, 2009, s. 44; Uludağ, 2012, s. 83; Kalyon, 2020, s. 92). Cân, bedene canlılık veren unsur anlamında "ruh-ı hayvani" ile tanımlanırken gerçek anlamıyla kullanılmaktadır. Ancak cümlenin devamında cân, yüksek bir ruh mertebesinin yansıması anlamında "ruh-ı sultânînin eseri ve zılli" ile tanımlanırken sözlük anlamından uzaklaştırılmıştır. Dolayısıyla mecazî bir anlam kazandırılmıştır.

"Mey şarabdır, matbûhuna husus üzere bâde derler." (Bursevî) (Güleç, 2002, s. 369).

Mey kavramı, sözlüklerde "bâde, şarap" anlamına gelmektedir (Cebecioğlu, 2009, s. 182; Uludağ, 2012, s. 248; Kalyon, 2020, s. 49). Şârih de meyi şarap olarak tanımlamış, hazırlanmış olanına da bâde demiştir. Böylelikle kavram, sözlük anlamında kullanılmıştır.

"Zehr-i helâhil, zehr-i kâtil manâsınadır." (Bursevî) (Güleç, 2002, s. 372).

Zehr kavramı, sözlükte "zehir, ağu" manasına gelirken; helâhil kavramı "panzehiri olmayan, öldürücü zehir" manasındadır (Develioğlu, 2017, s. 1370, 406). Tanımlanan zehr-i helâhil kavramı, sözlük anlamıyla kullanılmıştır.

"Dem-sâz, muvafık-ı musâhib u râz-dâş manâsınadır." (Bursevî) (Güleç, 2002, s. 372).

Dem-sâz kavramı, sözlükte "arkadaş, dost, sırdaş" anlamına gelmektedir (Devellioğlu, 2017, s. 196). Musâhib ve râz-dâş da aynı anlamlara gelmektedir. Dolayısıyla açıklanan kavram, gerçek anlamıyla kullanılmıştır.

"Hadîs, lügatde cedîd ve örf-i âmda haber ve kelam manâsına, ve örf-i muhaddisinde haber-i resûl sallallahü ve sellemdir." (Bursevî) (Güleç, 2002, s. 373).

Hadîs kavramı, sözlükte "peygamberimizin kutsal sözü" olarak tanımlanmaktadır (Devellioğlu, 2017, s. 356). Bursevî'nin tanımında da haber ve söz anlamlarında, Resulullah'ın sözü olarak açıklanarak gerçek anlamda kullanılmıştır.

"Bî-gâh, lügatde vakitsiz demekdir. Günler bî-gâh oldu, geçdi, ma'nasınadur." (Bursevî) (Güleç, 2002, s. 377).

Bî-gâh kavramı, sözlükte "vakitsiz" anlamındadır (Devellioğlu, 2017, s. 114). Bursevî de kavramın sözlük anlamından bahsetmiştir.

b. Mecazî Anlamlı Kavramlarla İlgili Tanımlar

"Sivâdan murâd sıfât u ef'âldür." (Sivasî) (Aydın, 2019, s. 429).

Sivâ kavramı, sözlüklerde "…den başka, gayr" anlamına gelmektedir (Cebecioğlu, 2009, s. 242; Uludağ, 2012, s. 321). Sivâullah ise "Allah'tan başka olan her şey" anlamına gelmektedir. Sivasî'nin tanımındaki sivâ kavramı, yalnızca "başka" değil, ontolojik olarak Allah dışındaki tüm varlıkları ifade eden metafizik bir kavrama dönüşmüştür. Dolayısıyla bu kavram, sözlük anlamından hareketle genişletilmiş ve mecazî anlam kazandırılmıştır.

"…kalemden murâd hakikat-i Muhammedî olmak kâbildür." (Sabûhî) (Töre, 2021, s. 286).

Kalem kavramı, sözlükte "makas, yazı, kumar oku" anlamına gelmektedir (Cebecioğlu, 2009, s. 146). Ancak Sabûhî'nin tanımındaki kalem, maddî bir yazı aracı değil; gerçeği yazan ilahî ilke olarak yorumlanmaktadır. Kalem, fiziki manasından soyutlanarak metafizik bir varlık ilkesini temsil ettiğinden dolayı mecazî anlam içermektedir.

"Kullelerden murâd esmâ vü sıfât ve a'lâsından murâd ümmehât-ı seb'a ve zirvesinden murâd esmâ'-i zâtiyye vü mefâtih-i gaybiyye ola ki anun şânunda buyurılmışdur." (Ankaravî) (Taştan, 2009, s. 166).

Kulle kavramı, sözlükte "dağın tepesi, doruk ve kule" anlamlarına gelmektedir (Devellioğlu, 2017, s. 606). Ancak Ankaravî'nin tanımındaki kulle, fiziksel bir zirve değil; varlık mertebelerinin ulaşılması güç dorukları anlamında, mecazî anlam kazandırılarak kullanılmıştır. Bu kavram sözlük anlamından uzaklaştırılarak metafizik bir simgeye dönüşmüştür.

"Eyvân-ı bülend neyistân-ı hakîkî ve makâm-ı aslîdür." (Ankaravî) (Taştan, 2009, s. 172).

Eyvân kavramı, sözlükte "büyük sofa, salon" anlamını taşırken bülend kavramı "yüksek, yüce" anlamını taşımaktadır (Devellioğlu, 2017, s. 279, 131). Eyvân-ı bülend tamlaması da "yüksek salon" anlamına gelmektedir. Bu kavram, hakikatin ulu ve aslî makamı manasında kullanılarak tasavvufî bir mecaz kazanmıştır.

"Mertebe-i insâniyyetden mertebe-i ehadiyyete talib olmaga seyr 'urûcı dirler." (Sabûhî) (Töre, 2021, s. 293).

Seyr kavramı, sözlükte "yürümek, gezmek, gitmek" anlamında kullanılırken urûc kavramı "yukarı çıkma, yükselme" anlamında kullanılmıştır (Devellioğlu, 2017, s. 1307; Cebecioğlu, 2009, s. 238). Seyr 'urûcı ifadesiyle, insanın manevî yükseliş yolculuğu anlatılmaktadır. Fiziksel bir yolculuk değil, ruhsal bir ilerleme söz konusu olduğu için mecazî anlam kazandırılmıştır.

"…sırr bunda hakikat ma'nâsınadur." (Şem'î) (Dağlar, 2009, s. 239).

Sırr kavramı, sözlüklerde "gizem, esrar" anlamında açıklanmaktadır (Cebecioğlu, 2009, s. 240; Uludağ, 2012, s. 317). Ancak Şem'î'nin ifadesinde sözlük anlamıyla kullanılmamıştır. Sır derken gerçeğin özünden bahsedilerek mecazî anlam kazandırılmıştır.

"Câm-ı Cem'den murâd zamîr-i münîr-i mürşiddir." (Sabûhî) (Töre, 2021, s. 298).

Câm-ı cem kavramı, sözlükte "toplanma kadehi" olarak kullanılmaktadır (Cebecioğlu, 2009, s. 44). Sabûhî, fiziksel bir kadehten ziyade; zamîr-i münîr-i mürşid tamlamasıyla mürşidin aydınlık ve nûr ile kaplı gönlünü kastetmektedir. Dolayısıyla kadeh, mecazî bir anlam kazanmıştır.

"…bâd-ı evvel yil ma'nâsına bâd-ı sânî emr-i gâyibdür [nedâred fi'l-i nefy müfred-i gâybdür]." (Şem'î) (Dağlar, 2009, s. 240).

Bâd kavramı, sözlükte "rüzgâr, hava" anlamını taşırken evvel ise "ilk ve Allah" anlamına gelmektedir (Uludağ, 2012, s. 63, 130). Şem'î'nin ifadesinde maddî bir rüzgârdan değil; gaib emrin, ilahî emrin ilk tecellisinden bahsedilmektedir.

"…âbdan maksûd feyz-i İlâhîdür ki…" (Şem'î) (Dağlar, 2009, s. 244).

Âb kavramı, sözlüklerde "su" olarak tanımlanır (Cebecioğlu, 2009, s. 2; Uludağ, 2012, s. 17). Şem'î'nin açıklamasında sözlük anlamından değil; ilahî bereket ve feyz anlamından bahsedilmektedir.

"Ol sebepden ki, asl-ı kitap vücûddur ve midâd-ı mevâdd-ı nukûş-ı âlem müctemi' olduğu yerdir." (Bursevî) (Güleç, 2002, s. 338).

Kitap kavramı, sözlükte "yazılı eser, kitap" olarak tanımlanır (Devellioğlu, 2017, s. 601). Bursevî, kitabın özünün varlık olduğunu dile getirerek kitabı sözlük anlamından uzaklaştırmıştır. Midâd-ı mevâdd-ı nukûş-ı âlem tamlaması sözlük anlamı olarak mürekkebi karşılasa da, mecazî anlam kazandırılarak âlemdeki varlıkları meydana getiren ilahî malzeme olarak ifade edilmiştir.

"Ve biri dahi bâ, bidâyete ve ol bidâyetin mesnevî olduğuna işâretdir. Zirâ ba hisâb-ı ebced üzere ikidir." (Bursevî) (Güleç, 2002, s. 338).

Bâ kavramı, sözlüklerde "varlığın ikinci mertebesi, başlangıç" olarak tanımlanır (Cebecioğlu, 2009, s. 28; Uludağ, 2012, s. 62). Bursevî, bâ kelimesinin ebced hesabına göre başlangıcı ifade ettiğini söylerken sadece harf değil; varlık ve yaratılışın da başlangıcını kastetmektedir. Dolayısıyla kavramın sözlük anlamı genişletilerek mecazî boyut kazandırılmıştır.

"Rüzgâr, zaman manâsınadır ve zaman ınde'l-Arab leyl ü nehârden ibâretdir ki, felek-i atlasın haraketiyle müteayyin ve şems ü kamerin vücudu üzerine dairdir." (Bursevî) (Güleç, 2002, s. 356). "Beyt-i mezkûrde rüzgâr ile murâd, lâ-leyl ü lâ-nehâr âleminde olan ân-ı vasldır veya temsîle mahmuldür." (Bursevî) (Güleç, 2002, s. 356).

Rüzgâr kavramı, sözlükte "yel" anlamındadır (Devellioğlu, 2017, s. 1054). Bursevî'nin tanımlarında rüzgâr, "gece ve gündüz" anlamına gelen leyl ü nehâr ifadesiyle mecazî bir anlam kazanmıştır ve ilahî zaman kastedilmiştir. Devamında ise maksat fiziksel olan gök cisimleri değil, evrenin kozmik işleyişinin temsilidir.

"Bu yevm ile murâd ân-ı İlâhîdir ki, basît-i mer'îdir." (Bursevî) (Güleç, 2002, s. 356).

Yevm kavramı, sözlükte "gün" olarak tanımlanır (Devellioğlu, 2017, s. 1353). Ancak Bursevî'nin ifadesinde, fiziki bir gün değil; ilahî ve gerçek zamandan bahsedilmektedir. Basît-i mer'î kavramı ise tasavvufî olarak "ilahi tecellinin varlık alanı" anlamına gelmektedir.

"Kalb ise cennet-i âciledir." (Bursevî) (Güleç, 2002, s. 357).

Kalb kavramı, sözlükte "yürek, gönül" anlamına gelir (Devellioğlu, 2017, s. 556). Bursevî tarafından kalb, sözlük anlamı "geçici mutluluk yeri" olan cennet-i âcile olarak ifade edilmiştir ancak kastedilen mecazî mana, kalbin içsel huzur ve farkındalık yeri olmasıdır.

"Benlikden murâd vücûd ve pindâr ve izâfet-i kevnîdir ki, yaramaz nesnedir." (Bursevî) (Güleç, 2002, s. 368).

Benlik kavramı, kişilik anlamına gelmektedir. Pindâr ise "sanma, düşünce" anlamındadır (Devellioğlu, 2017, s. 1012). Bursevî'nin ifadesine göre benlik, sözlük anlamından uzaklaşarak; varlık, düşünce ve evrendeki ilave etkiler kastedilerek ruhsal bağlama taşınmış ve tasavvufî bir anlam kazanmıştır.

"Râh-ı pürhûn'dan murâd, tarîk-ı aşkdır ki…" (Bursevî) (Güleç, 2002, s. 373).

Râh kavramı, sözlükte "yol" anlamına gelirken pürhûn "kan içinde" anlamındadır (Devellioğlu, 2017, s. 1020, 1017). Ancak Bursevî'nin tanımında kastedilen yol, fiziksel bir yolculuk değil; aşk yolu yani manevî ilerlemedir.

"Şeb-i tarîk'den murâd celâl-ı zât ve bîm-i mevc'den murâd sıfât-ı kahr ve girdâb'dan murâd girdâb-ı bahr-ı aşkdır ki imtehânât-ı hâiledir." (Bursevî) (Güleç, 2002, s. 374).

Şeb-i tarîk kavramı, sözlükte "karanlık gece" manasındadır (Devellioğlu, 2017, s. 1145). Bu kavram sözlük anlamından uzaklaşarak insanın imtihanı olan manevî yolculuğu kastedilmiştir. Bu girdaptan kurtulan ancak ilahi kudrete erişebilir.

"Bî-hûş'da olan hûş ile murâd akl-ı meâş u akl-ı cüz'îdir ki…" (Bursevî) (Güleç, 2002, s. 376).

Bî-hûş kavramı, sözlükte "şaşkın, sersem, bihoş, aklın başından gitmesi" olarak tanımlanır (Cebecioğlu, 2009, s. 39; Uludağ, 2012, s. 76; Devellioğlu, 2017, s. 115). Bursevî'nin kastettiği anlam, şaşkınlık değil; insanın ruhsal bir bilinçsizlik içerisinde olması ve olgunlaşmamış hâldir.

"Ehl-i hakikat katında rüyet-i ayndan murâd basiret ve basiret ise kalb-i melekûtî ve akl-ı küllînin sıfatıdır." (Bursevî) (Güleç, 2002, s. 377).

Rüyet kavramı, sözlükte "görme, bakma, görülme" anlamına gelir (Devellioğlu, 2017, s. 1054). Rüyet-i ayn ise "gözle görülen yansıma" anlamındadır. Basîret de "önden görüş, seziş" manasındadır (Devellioğlu, 2017, s. 81). Şârih, kavramı gerçek anlamının dışında kullanarak; rüyet-i ayn'ı sezgi, sezgiyi ise manevî kalp ve evrensel aklın niteliği olarak tanımlamıştır. Böylelikle kavram, gözle görmekten uzaklaşarak ruhsal sezgiye taşınmıştır.

Çalışmanın diğer kavramlarla ilgili tanımlar kısmında, Mesnevî'nin ilk on sekiz beytinde geçen ve tek bir şârih tarafından açıklanmış 44 kavrama yer verdik. Bu kavramlar anlam açısından iki gruba ayrılmıştır: gerçek anlamlı kavramlar ve mecaz anlamlı kavramlar. Analizler sonucunda, şârihler tarafından 21 adet kavram gerçek anlamıyla kullanılırken 21 adet kavram da mecazî anlamıyla kullanılmıştır. Tespit edilen 44 kavram arasında, sözlük anlamı ile doğrudan ilişkili ve gerçek anlamıyla kullanılan tanımlarda en fazla açıklama Bursevî tarafından yapılmıştır. On iki adet kavramı sözlük anlamıyla kullanması, Bursevî'nin klasik tasavvuf literatüründe kavramların gerçek anlamları üzerine yoğunlaştığını göstermektedir. Mecazî anlamda kullanılan kavramların incelenmesi sonucunda da, en fazla açıklama yine Bursevî'ye aittir. On bir adet kavramı mecazî anlamıyla kullanması, Bursevî'nin kavramları sözlük anlamlarının ötesinde, manevî ve metafizik boyutlarıyla da ele aldığını göstermektedir. Bu durum, Bursevî'nin hem sözlük anlamına bağlı açıklamalar hem de tasavvufî yorumları ile *Mesnevî*'deki kavramların çok boyutlu anlaşılmasına katkı sağladığını göstermektedir. Bursevî'nin ardından en çok tanımı bulunan şârih ise Şem'î'dir. Şârih, dört adet hem gerçek anlamlı hem de mecazî anlamlı kavram açıklaması yapmıştır. Diğer kavramlarla ilgili tanımlar kısmında, en çok birinci beytin altında açıklanma yapılmıştır.

SONUÇ

Bu çalışmada Mesnevî'nin ilk on sekiz beytine yönelik Türk edebiyatı sahasında kaleme alınmış seçili şerh metinlerinde yer alan tanım ve açıklama biçimleri incelenmiştir. Beş şerh metni esas alınarak kavramların nasıl tanımlandığı ve bu tanımların gerçek ya da mecaz anlam çerçevesinde nasıl yapılandırıldığı ortaya konulmuştur. Çalışmanın giriş bölümünde Mevlânâ'nın hayatı ve eserleri hakkında bilgi verilmiş; ardından *Mesnevî'ye* dair kapsamlı bir açıklama yapılmıştır. Devamında, Türk edebiyatındaki *Mesnevî* tercüme ve şerh geleneği yazar-eser merkezli bir yaklaşımla ele alınmıştır. Araştırmada "Şerh Tanım Grupları ve Açıklama Biçimleri" başlığı altında 14 kavrama ilişkin tanımlar incelenmiş, "Diğer Kavramlarla İlgili Tanımlar" bölümünde ise 44 kavram değerlendirilmiştir. Şerh metinlerinde tespit edilen kavramlar, ilgili metin örnekleriyle birlikte ele alınmış; her bir kavramın sözlük anlamı verildikten sonra şârihlerin açıklamaları gerçek ve mecazî anlam boyutları bakımından analiz edilmiştir. İnceleme neticesinde kavramların hem sözlük anlamı çerçevesinde hem de tasavvufî muhteva doğrultusunda yorumlandığı belirlenmiştir.

Bazı kavramların birden fazla şârih tarafından ele alındığı, bazılarının ise yalnızca tek bir şârih tarafından açıklandığı tespit edilmiştir. Bu durum, şârihlerin kavram tercihlerindeki farklılaşmayı ve yorum eğilimlerindeki çeşitliliği göstermesi bakımından dikkat çekicidir. Ayrıca şerh metinlerinde "…den murâd, …den maksûd" gibi kalıp ifadelerin sistematik bir biçimde kullanıldığı görülmüştür. İncelenen metinlerde "ney" kavramının, en fazla tanımlanan kavram olarak öne çıktığı; beş farklı şârih tarafından toplam on üç kez ele alınarak diğer kavramlara kıyasla daha geniş bir yorum alanına sahip olduğu belirlenmiştir. Bu durum ayrıca ilk on sekiz beyitte en fazla üstünde durulan kavramın "ney" olduğunun delili niteliğindedir.

Sonuç olarak *Mesnevî* şerh metinlerinde kavram açıklamalarının yalnızca sözlük temelli bir çerçeveyle sınırlı kalmadığı, mecazî anlam ve tasavvufî bağlam içerisinde çok yönlü bir yorum geleneği oluşturduğu ortaya konmuştur.

KAYNAKÇA

Açar, B. G. (2018). *16. yüzyıl şârihlerinden Sûdî-i Bosnevî ve Şerh-i Bostân'ı (İnceleme-tenkitli metin).* [Doktora tezi, T.C. Sakarya Üniversitesi]. YÖK Ulusal Tez Merkezi.

Aydın, F. (2019). *Abdülmecid Sivasî'nin Şerh-i Cezîre-i Mesnevi (İnceleme-karşılaştırmalı metin).* [Doktora tezi, T.C. Çukurova Üniversitesi]. YÖK Ulusal Tez Merkezi.

Başkent, R. (2011). *Mevlânâ'da kadın*. [Yüksek lisans tezi, T.C. Atatürk Üniversitesi]. YÖK Ulusal Tez Merkezi.

Bozaslan, S. U. (2016). *Abdülmecid Sivasî'nin Şerh-i Cezîre-i Mesnevi'si (Metin-inceleme) ve Yûsuf-ı Sîneçâk'in Cezîre-i Mesnevi'sinin Türkçe şerhleri (Karşılaştırma-sadeleştirilmiş ortak metin).* [Doktora tezi, Karadeniz Teknik Üniversitesi]. YÖK Ulusal Tez Merkezi.

Cebecioğlu, E. (2009). *Tasavvuf terimleri ve deyimleri sözlüğü.* Ağaç Kitabevi Yayınları.

Ceyhan, S. (2005). *İsmail Ankaravî ve Mesnevî Şerhi*. [Doktora tezi, T.C. Uludağ Üniversitesi]. YÖK Ulusal Tez Merkezi.

Dağlar, A. (2009). *Şem'î Şem'ullâh Şerh-i Mesnevî (I.cilt) (İnceleme-tenkitli metin-sözlük).* [Doktora tezi, T.C. Erciyes Üniversitesi]. YÖK Ulusal Tez Merkezi.

Devellioğlu, F. (2017). *Osmanlıca-Türkçe Ansiklopedik Lûgat*. Ankara: Aydın Kitabevi.

Güleç, İ. (2002). *İsmail Hakkı Bursevî'nin 'Rûhu'l-Mesnevî'sinin incelenmesi.* [Doktora tezi, T.C. İstanbul Üniversitesi]. YÖK Ulusal Tez Merkezi.

Güleç, İ. (2008). *Türk Edebiyatında Mesnevî Tercüme ve Şerhleri.* Pan Yayıncılık.

Gündoğdu, C. (1997). *Abdulmecîd-i Sîvâsî hayatı, eserleri ve tasavvufî görüşleri.* [Doktora tezi, Atatürk Üniversitesi]. YÖK Ulusal Tez Merkezi.

Haral, H. (2014). *Osmanlı minyatüründe Mevlânâ'nın yaşam öyküsü: Menâkıbü'l Ârifîn ve Tercüme-i Sevâkıb-ı Menâkıb nüshaları.* [Doktora tezi, T.C. Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi). YÖK Ulusal Tez Merkezi.

Kalyon, F. (2020). *Tasavvuf sembollerinin Usûlî divanı ile Fuzûlî'nin Türkçe divanındaki kullanılışı*. Ankara: İksad Yayınları.

Karaismailoğlu, A. (2013). *Mevlânâ Mesnevî (Tam metin).* Akçay Yayınları.

Kaşani, A. (2015). *Tasavvuf Sözlüğü Letâifu'l-a'lâm fî işaratı ehli'l-ilhâm.* İstanbul: İz Yayıncılık.

Korkmaz, A. (2023). Sabûhî Ahmed Dede'nin Mesnevî şerhinde kullandığı kaynaklar. *Akademik Dil ve Edebiyat Dergisi*, 7(3), 2009-2031. https://doi.org/10.34083/akaded.1380465

Özdemir, Ş. (2011). Mevlana'nın eğitimci kişiliği. *İlahiyat Fakültesi Dergisi*, 16(1), 1-13.

Öztürk, Ş. (2007). *Şem'î'nin (15.-16. yy.) Mesnevî şerhi (İlk Türkçe tam Mesnevi şerhi).* [Doktora tezi, T.C. Marmara Üniversitesi]. YÖK Ulusal Tez Merkezi.

Parlatır, İ. (2006). *Osmanlı Türkçesi sözlüğü*. Ankara: Yargı Yayınevi.

Pilavlıoğlu, S. (2019). *2007-2017 arası Türk romanında Mevlâna ve Mevlevilik.* [Yüksek lisans tezi, T.C. Ondokuz Mayıs Üniversitesi]. YÖK Ulusal Tez Merkezi.

Sağıroğlu. T. (2009). *Mevlânâ'nın Mesnevî adlı eserinde tevekkül anlayışı*. [Yüksek Lisans Tezi, Ankara Üniversitesi]. YÖK Ulusal Tez Merkezi.

Şentürk, A., A. & Kartal, A. (2021). *Üniversiteler için Eski Türk Edebiyatı.* Dergâh Yayınları.

Taştan, E. (2009). *İsmâîl Rüsûhî Ankaravî'nin Mesnevi Şerhi (Mecmû'atü'l-Letâ'if ve Matmûratü'l-Ma'ârif) I. cilt, çeviri yazı-inceleme.* [Doktora tezi, T.C. Marmara Üniversitesi]. YÖK Ulusal Tez Merkezi.

Töre, E. (2021). *Sabûhî Ahmed Dede'nin İhtiyârât-ı Sabûhî adlı Mesnevî Şerhi (1.-3. cilt) (İnceleme-tenkitli metin-sözlük).* [Doktora tezi, T.C. Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi]. YÖK Ulusal Tez Merkezi.

Uludağ, S. (2012). *Tasavvuf terimleri sözlüğü*. İstanbul: Kabalcı Yayıncılık.

BIR INEKTE İNTRAOKÜLER INVAZYONLU YASSI HÜCRELI KARSINOM

Canan Akdeniz İncili[1*]
Fırat Üniversitesi, Veteriner Fakültesi, Patoloji AnabilimDalı, Elazığ, Türkiye
[1*]Orcid ID: https://orcid.org/0000-0003-1893-7531
Prof. Dr. Yesari ERÖKSÜZ[2]
Fırat Üniversitesi, Veteriner Fakültesi, Patoloji AnabilimDalı, Elazığ, Türkiye
[2]Orcid ID: https://orcid.org/0000-0001-5962-8810

Özet
Oküler skuamöz hücreli karsinom (OSCC), sığırlarda, özellikle Hereford ve Hereford melezleri gibi pigmentli olmayan perioküler deriye sahip ırklarda en sık teşhis edilen oküler neoplazmdır. Tümör tipik olarak limbus veya nictitating membranda gelişir. Başlıca risk faktörleri arasında ultraviyole (UV) ışığa maruz kalma, perioküler pigmentasyon eksikliği, yaş ve genetik yatkınlık sayılabilir. Kronik UV radyasyonu, DNA hasarına neden olduğu ve kornea ve konjonktiva epitel hücrelerinin malign transformasyonunu teşvik ettiği için özellikle önemlidir. Sığırlarda OSCC genellikle yavaş ilerleyen, lokal olarak invaziv bir tümör olarak davranır. Ancak, nadir durumlarda intraoküler yapılara sızabilir veya orbita ve istisnai durumlarda kraniyal kaviteye yayılabilir. İntraoküler yayılımı olan primer korneal OSCC nadiren bildirilmiştir. 5 yaşındaki bir Simmental ineği, tek taraflı kornea kitlesi ile başvurdu ve total enükleasyon uygulandı. Makroskopik olarak, kornea, stroma içine uzanan keratinli kalıntılar içeren düzensiz gri-beyaz, kısmen ülserli bir kitle içeriyordu. Histopatoloji, bazal membranı aşan ve derin kornea stromasına sızan, şiddetli keratit ve belirgin desmoplastik yanıt gösteren belirgin atipik skuamöz hücreler ortaya çıkardı; bunu, keratin incileri ve fokal lens kapsülü rüptürü ile ön kamara ve lense yayılma izledi. Tümör hücreleri, epitelyal kökeni destekleyen yaygın güçlü sitokeratin immünoreaktivitesi gösterdi ve belirgin desmoplazi ile uyumlu eşzamanlı vimentin etiketlemesi görüldü. Bu vaka, kornea kökenli sığır OSCC'sine ilişkin sınırlı kanıtları genişletmekte ve agresif intraoküler yayılma potansiyelini vurgulamaktadır.
Anahtar kelimeler; Oküler skuamöz hücreli karsinom; Korneal skuamöz hücreli karsinom; Sığır; Göz içi invazyon; Kornea; İmmünohistokimya

CORNEAL SQUAMOUS CELL CARCINOMA WITH INTRAOCULAR INVASION IN A COW

Abstract (Short)
Ocular squamous cell carcinoma (OSCC) is the most commonly diagnosed ocular neoplasm in cattle, especially in breeds with non-pigmented periocular skin such as Herefords and Hereford-crosses. The tumor typically develops at the limbus or the nictitating membrane. Major risk factors include ultraviolet (UV) light exposure, lack of periocular pigmentation, age, and genetic susceptibility. Chronic UV radiation is particularly important, as it induces DNA damage and promotes malignant transformation of corneal and conjunctival epithelial cells. OSCC in cattle generally behaves as a locally invasive tumor with slow progression. However, rare cases may infiltrate intraocular structures or extend into the orbit and, in exceptional situations, the cranial cavity. Primary corneal OSCC with intraocular extension is rarely reported. A 5-year-old Simmental cow presented with a unilateral corneal mass and underwent

total enucleation. Grossly, the cornea contained an irregular gray-white, partially ulcerated mass with keratinous debris extending into the stroma. Histopathology revealed markedly atypical squamous cells breaching the basement membrane and infiltrating the deep corneal stroma with severe keratitis and a prominent desmoplastic response, followed by invasion into the anterior chamber and lens with keratin pearls and focal lens capsule rupture. Tumor cells showed diffuse strong cytokeratin immunoreactivity, supporting epithelial origin, with concurrent vimentin labeling consistent with marked desmoplasia. This case expands the limited evidence of corneal-origin bovine OSCC and highlights its potential for aggressive intraocular spread.

Keywords
Ocular squamous cell carcinoma; Corneal squamous cell carcinoma; Cattle; Intraocular invasion; Cornea; Immunohistochemistry

OKUL ÖNCESİ ÇOCUKLARIN EV KURALLARINI ANLAMLANDIRMA BİÇİMLERİ VE DUYGUSAL DEĞERLENDİRMELERİ

PRESCHOOL CHILDREN'S INTERPRETATIONS OF HOUSEHOLD RULES AND THEIR EMOTIONAL EVALUATIONS

Doç. Dr. Cansu TUTKUN
Bayburt Üniversitesi, Eğitim Fakültesi, Temel Eğitim Bölümü, Bayburt.
ORCID NO: 0000-0002-2722-2274

ÖZET

Bu araştırmanın amacı, okul öncesi dönemdeki çocukların ev kurallarını nasıl kavramsallaştırdıklarını ve bu kuralları duygusal olarak nasıl değerlendirdiklerini incelemektir. Araştırma nitel ağırlıklı karma yöntem deseninde yürütülmüştür. Çalışma grubunu Bayburt ilindeki okul öncesi eğitim kurumlarına devam eden 36–72 ay aralığındaki 297 çocuk oluşturmaktadır. Bu araştırma nitel araştırma yaklaşımı temelinde yürütülmüş olup veriler yarı yapılandırılmış görüşmeler yoluyla toplanmış ve tematik analiz yöntemiyle çözümlenmiştir. Elde edilen kategoriler betimsel istatistiklerle desteklenmiştir. Bulgular, çocukların ev kurallarını ağırlıklı olarak yasak ve davranış sınırlandırmaları üzerinden tanımladıklarını (%46.8) göstermektedir. Temizlik ve sorumluluk temelli kurallar (%19.5) ile günlük rutinlere ilişkin düzenlemeler (%11.4) daha düşük oranlarda ifade edilmiştir. İlişkisel (%3.0) ve otorite merkezli (%1.3) tanımlar ise sınırlı düzeydedir. Bu durum, okul öncesi dönemde kural kavramının soyut ahlaki ilkelerden ziyade somut davranış kontrolü çerçevesinde yapılandırıldığını göstermektedir. Kurallara uyulmaması durumunda en sık ifade edilen yaptırım sözlü uyarı ve kızma davranışı (%44.4) olmuştur. Çocukların en yaygın duygusal tepkisi üzüntü (%29.3) iken, korku ve öfke daha düşük oranlarda görülmüştür. Suçluluk temalı ifadelerin sınırlı düzeyde olması, kural ihlalinin içsel ahlaki muhasebeden ziyade ilişkisel bağlamda deneyimlendiğini düşündürmektedir. Sonuç olarak ev kuralları, çocuk zihninde yalnızca davranış düzenleyici normlar değil; aynı zamanda duygusal ve ilişkisel deneyimler olarak yapılandırılmaktadır. Bulgular, erken çocukluk döneminde disiplin yaklaşımlarının çocuk perspektifi dikkate alınarak değerlendirilmesi gerektiğine işaret etmektedir.

Anahtar kelimeler: Erken çocukluk, disiplin, duygusal gelişim, kural algısı, tematik analiz.

ABSTRACT

The purpose of this study is to examine how preschool children conceptualize household rules and how they emotionally evaluate these rules. The research was conducted using a mixed-methods design with a qualitative emphasis. The study group consisted of 297 children aged 36–72 months attending preschool education institutions in Bayburt province. This research was conducted based on a qualitative research approach, and data were collected through

semi-structured interviews and analyzed using thematic analysis. The categories obtained were supported by descriptive statistics. The findings show that children predominantly defined house rules in terms of prohibitions and behavioral restrictions (46.8%). Rules based on cleanliness and responsibility (19.5%) and regulations related to daily routines (11.4%) were expressed at lower rates. Relational (3.0%) and authority-centered (1.3%) definitions were limited. This situation shows that in the preschool period, the concept of rules is structured within the framework of concrete behavior control rather than abstract moral principles. The most frequently mentioned sanction for not following the rules was verbal warning and scolding (44.4%). While the most common emotional response of children was sadness (29.3%), fear and anger were seen at lower rates. The limited use of guilt-themed expressions suggests that rule violations are experienced in a relational context rather than through internal moral accounting. Consequently, house rules are structured in children's minds not only as behavioral regulatory norms but also as emotional and relational experiences. The findings indicate that disciplinary approaches in early childhood should be evaluated by taking the child's perspective into account.

Keywords: Early childhood, discipline, emotional development, perception of rules, thematic analysis.

INTRODUCTION

Early childhood is a critical developmental stage when children begin to make sense of the social world and conceptualize the normative frameworks of behavior. During this period, children experience rules not only as external constraints but also as part of social order, relational expectations, and adult responses. The home environment, in particular, is where children first systematically encounter rules, and this experience shapes their mental representations of the concept of rules (Piaget, 2013; Thompson, 2012).

How rules are defined and what content they are associated with provides important clues about children's social cognitive development. During the preschool period, children tend to think based on concrete behaviors (Berk, 2013). Therefore, structuring rules through categories such as prohibition, routine, or responsibility is developmentally meaningful. However, studies in the literature on how home rules are conceptually constructed from the child's perspective are limited.

Existing research focuses more on parental practices and disciplinary methods; how children subjectively define rules remains secondary (Morrongiello et al., 2001; Peterson et al., 1986). The experience of punishment for not following rules determines the emotional dimension of the rule.

Children understand the consequences of their behavior through adult reactions, and this process is an important part of social-emotional development (Hoffman, 1996). Emotional reactions such as sadness, fear, or indifference are influenced not only by the behavior itself

but also by the feedback provided by adults (Morris et al., 2007). Therefore, examining house rules from a child's perspective is important for understanding the impact of disciplinary practices on the child's experience. This study aims to reveal how preschool children conceptualize house rules and how they emotionally evaluate these rules.

THEORETICAL FRAMEWORK

Cognitive Construction of the Concept of Rules in Early Childhood

Piaget (2013) argues that children in early childhood perceive rules as external and immutable structures. During this period, rules are mostly seen as structures dependent on adult authority and beyond question. Kohlberg's (1969) theory of moral development similarly indicates that behaviors are evaluated on a reward-punishment axis during the preschool period. However, current research shows that children do not passively internalize rules; rather, they make sense of them through social interactions (Corsaro & Everitt, 2023). Children interpret rules within the context in which they experience them, and these interpretations often involve relational dimensions. Children, especially between 36 and 72 months of age when language development accelerates, can express rules in a more detailed and categorical manner (Berk, 2013).

Discipline, Punishment, and Internalization

Discipline practices are an important factor in determining how children interpret rules. Hoffman (1996) states that the internalization process is supported by empathy-based and explanatory discipline methods. In contrast, practices based solely on punishment can lead to only superficial compliance with behavior. Gershoff & Grogan-Kaylor (2016) emphasize that physical punishment can have negative effects on children's social-emotional development. Verbal warnings and explanation-based discipline, on the other hand, facilitate understanding the cause-and-effect relationship of behavior (Lansford et al., 2014). In this context, the nature of the sanction determines the emotional framework within which the rule is positioned in the child's mind.

Rule Violation and Emotional Response

Emotional responses to rule violations are related to moral accounting processes that are not yet fully developed in early childhood. Thompson (2012) states that guilt in the preschool period is limited and contextual; children experience emotions more related to relational loss or the adult's reaction. Morris et al. (2007) found that the emotional climate within the family affects children's reactions to rule violations. The sadness or fear experienced by the child is often more dependent on the adult's reaction than on the behavior itself. Therefore, house rules are not only normative regulations; they are also areas of emotional experience. This theoretical framework reveals that house rules are structured in the child's mind with both cognitive and emotional dimensions and that the experience of punishment significantly affects this process.

METHOD

Research Design

This research was conducted using a descriptive qualitative research design aimed at revealing how preschool children interpret house rules and their emotional experiences related to these rules. The study is positioned within an interpretive paradigm as it focuses on children's subjective experiences and conceptual constructions.

The data analysis process in this study is based on the thematic analysis approach (Braun & Clarke, 2006). Thematic analysis is a flexible and theoretically adaptable analysis method that aims to systematically identify recurring patterns and meaning categories in participants' statements. In the context of this study, thematic analysis was used to categorically reveal how children conceptualize house rules and their emotional responses to rule violations.

Study Group

The study group consisted of 297 children aged 36–72 months attending preschool education in Bayburt province. Participants were selected using purposive sampling and represent different age groups. All children exhibit typical development. Participation in the study was voluntary, and written consent was obtained from parents. Fifty-one point two percent (n = 152) of the children were girls, and 48.8% (n = 145) were boys. When examining the age distribution, 7.7% of the children (n = 23) were in the 36–48 month group, 30% (n = 89) were in the 49–60 month group, and 62.3% (n = 185) were in the 61–72 month group.

Data Collection Process

Data were collected through semi-structured individual interviews. The interview form was developed in line with the early childhood literature and the objectives of the study. The questions were open-ended and tailored to the children's developmental level. Children were asked questions such as: (1) “What do you think house rules are?” (2) “What happens when you don't follow these rules?” (3) “How do you feel?” (4) "Which rules do you like the most? Why?“ (5) ”Which rules do you dislike the most? Why?" The interviews were conducted individually in a quiet environment with minimal distractions. Responses were recorded in writing and transcribed prior to analysis.

Data Analysis

Children's open-ended responses for qualitative data analysis were analyzed according to the six-step thematic analysis process proposed by Braun and Clarke (2006): (1) Familiarity with the data, (2) Creation of initial codes, (3) Identification of themes, (4) Review of themes, (5) Naming of themes, (6) Reporting. In the first stage, the children's statements were divided into units of meaning. Similar content was then grouped under open codes. During the coding process, both content-based (semantic) and latent meaning-based coding were performed. The codes were combined under high-level themes, and the following main categories were

created: (a) Prohibition-based rules, (b) Responsibility and order-based rules, (c) Daily routine rules, (d) Relational rules, (e) Authority-referenced definitions, (f) Ambiguous/undefined statements. Sanctions and emotional reactions expressed in cases of rule violation were analyzed under separate thematic frameworks. The coding process was conducted by two independent researchers; the inter-coder agreement rate was calculated as 88%. The Miles and Huberman (1994) formula was used for reliability.

FINDINGS

Conceptual Construction of House Rules in Children's Perception

When children's responses to the question "What do you think house rules are?" were examined using thematic analysis, the findings showed that children primarily construct house rules through behavioral restrictions. 46.8% of children (n = 139) defined house rules using "prohibition"-based expressions, emphasizing behaviors that should not be done, such as not running, not shouting, not hitting, not breaking, or not touching. This finding reveals that during the preschool period, the concept of rules is predominantly understood within the framework of preventing concrete and negative behaviors.

After the prohibition-based structure, the most common category was rules based on cleanliness and responsibility. 19.5% of children (n = 58) explained house rules with regulatory and task-oriented expressions such as picking up toys, tidying up the room, making the bed, or helping with household chores. This situation shows that the perception of rules is not limited to the prohibition dimension; it is also associated with maintaining responsibility and order within the home. However, 11.4% of children (n = 34) defined house rules through daily routines; they expressed ordinary activities of home life, such as eating, sleeping, or going home, as "rules." This category indicates that some children equate the concept of rules with the regular flow of home life rather than normative boundaries.

Although at lower rates, 3% of children (n = 9) defined rules in a relational context (e.g., not fighting with siblings, sharing); 1.3% (n = 4) expressed rules as "things mom/dad gets angry about or says," presenting an authority-centered framework. Meanwhile, 9.8% of children (n = 29) were unable to provide a clear definition of house rules or gave ambiguous responses.

When examined at a higher conceptual level, the findings reveal that children's perception of rules is organized along two fundamental structural axes: inhibitory rules and structuring rules. Inhibitory rules mostly consist of restrictive statements aimed at stopping behavior, such as "don't do," "don't touch," and "don't run." In contrast, structuring rules serve the function of establishing order, taking responsibility, and contributing to the organization of daily life. This distinction shows that the concept of rules is structured not only as a prohibitive mechanism but also as a tool that establishes and maintains social order. For example, while one child defines the rule directly through enforcement by saying, "Running is forbidden because my mother will get angry," another child presents a framework for establishing order by saying, "Picking up toys is a rule." The difference between these two

statements shows that the functional meaning of rules is structured at different levels in children's minds.

When examining the level of abstraction in rule definitions, it is seen that rules are largely structured through concrete behaviors in the preschool period. The limited use of abstract normative references such as safety, justice, or reciprocity suggests that rules are cognitively perceived within a heteronomous framework during this period. Most children equate the rule with the behavior itself and do not explicitly state the underlying rationale for the rule. This situation shows that the concept of rules is understood through observable behavioral regulations rather than internalized moral principles.

Emotional Evaluation and Internalization Dynamics Towards Rules

The rules that children like the most are regulations related to daily routines and play areas (34.7%; n= 103). This finding shows that children have a more positive attitude towards norms that regulate their own activity areas and are associated with play. The fact that 22.6% (n= 67) of children like rules based on cleanliness and responsibility suggests that such rules are not perceived as entirely external pressure. In contrast, prohibitive rules constitute almost half of the least liked rules (49.2%; n = 146). This marked difference shows that children develop more resistance to behavior-restricting and prohibitive norms. In particular, rules that restrict free movement, play, or preferred activities are seen to produce negative emotional reactions. Rules about cleanliness and responsibility appear in similar proportions in both the liked (21.2%, n = 63) and disliked (20.9%, n = 62) categories; this suggests that these rules may have a dual structure in children's perceptions. Rules related to daily routines are generally evaluated positively, but restrictive routines such as going to bed early are in the negative category.

When emotional evaluations are examined, three basic emotional patterns emerge: (1) relational emotions (sadness), (2) threat-based emotions (fear), (3) resistance or indifference-based reactions. Sadness-themed statements are mostly structured with reference to the parent's disappointment or anger. This suggests that the rule violation is experienced by the child not as an internal norm violation, but as damage to the relational bond. For example, the statement “I feel sad because my mom feels sad” shows that the adult's emotional reaction is central, rather than the behavior itself. In contrast, statements such as “I don't feel anything” or “I feel good” indicate that the rule has not yet become an internal moral regulation mechanism.

Emotional Reactions When House Rules Are Broken

According to the children's statements, the most common punishment when house rules are broken is verbal warning and anger. 44.4% of participants (n = 132) used expressions such as “they get angry,” “they yell,” or “they get upset.” This finding shows that punishment is predominantly verbal and emotional. Punishments or prohibitions (e.g., banning tablets, turning off the television, not going outside) were mentioned by 5.1% (n = 15). Expressions

involving physical punishment were seen in 3.4% (n = 10) of cases. Responses involving "nothing happens" or no punishment were at a level of 4.7% (n = 14). Overall, it can be seen that punishment at home largely takes the form of verbal warnings and scolding, while physical punishment is low.

The most common emotional response to non-compliance with rules is sadness. 29.3% of children (n = 87) used expressions such as "I feel sad" or "I feel upset." Fear was reported by 4.4% (n=13), while anger or irritation was expressed by 1.7% (n=5). Notably, some children (5.4%; n=16) used indifferent or positive expressions such as "I feel good" or "I don't feel anything." This group shows that emotional impact may be limited despite punishment. Direct expressions of guilt or remorse were not clearly seen.

The findings show that punishment for not following house rules mainly took the form of verbal scolding and warnings. At the emotional level, sadness stands out as the most dominant response. This suggests that children experience rule violations not only through external sanctions but also within a relational context. When the type of sanction and the emotional response expressed are evaluated together, it is seen that the disciplinary experience is predominantly lived within a verbal and relational framework. The low rate of physical punishment indicates that disciplinary practices are mostly carried out through verbal warnings. However, the limited use of expressions related to guilt and remorse suggests that rule violations have not yet produced an internalized moral accounting process. In this context, house rules are structured in the child's mind not only as normative regulations but also as regulatory elements of the emotional relationship established with the parent. Rule violations are mostly interpreted in the context of "my mom/dad got angry" rather than "I did wrong."

Generally speaking, home rules in the preschool period are interpreted within a three-layered structure: (1) behavioral layer (concrete prohibitions and regulations), (2) relational layer (parental reaction and preservation of the bond), (3) emotional layer (sadness, fear, or indifference). This multi-layered structure shows that the concept of rules is not merely a cognitive process of learning norms; it is also an area of meaning production intertwined with emotional and relational experiences. Therefore, house rules serve both a regulatory and a bonding function in the child's mind.

DISCUSSION

This study aimed to reveal how preschool children conceptualize house rules and how they emotionally evaluate these rules from a child's perspective. The findings show that in early childhood, the concept of rules is structured within the framework of concrete behavioral restrictions and relational feedback rather than abstract moral principles. While consistent with classical cognitive moral theories, these results also reveal that children do not perceive rules as passive structures dependent solely on external authority, but rather interpret them within an experiential and emotional context.

Children's tendency to define house rules largely in terms of prohibitive statements indicates that normative thinking in early childhood is not yet based on abstract moral principles. Piaget (2013) states that children in this period perceive rules as external and immutable structures, while Kohlberg (1969) defines the preschool period as a preconventional stage structured around the reward-punishment axis. Findings support this framework with children's rule definitions based on “behaviors that should not be done.” However, it is noteworthy that rules are associated not only with authority figures but also with the order of daily life and practices of responsibility. This is consistent with contemporary approaches (Corsaro & Everitt, 2023) that argue children actively interpret social norms.

The significant proportion of rules based on cleanliness and responsibility shows that the order within the home is established as a normative structure in children's minds. Findings by Morrongiello et al. (2001) reveal that young children's knowledge of home safety rules is limited but contextually structured. Similarly, this study also shows that children define rules through daily actions rather than abstract safety norms. This suggests that the concept of rules in early childhood has a cognitively context-embedded quality (Berk, 2013).

Children's emotional evaluations of rules, however, differ significantly depending on the content of the rule. The fact that prohibition-based rules are most frequently categorized as “disliked” suggests that the restriction of behavior may be experienced by the child as a loss of autonomy. In contrast, the more positive evaluation of rules related to daily routines and play shows that rules are more easily internalized when they are experientially meaningful to the child. This finding is consistent with internalization theories (Hoffman, 1996; Kochanska et al., 1995) that emphasize that discipline is not only a process of control but also of meaning-making.

The fact that the most common parental response to rule-breaking is verbal scolding and that the emotion most frequently expressed by children is sadness points to the relational dimension of discipline. The lack of explicit expression of internal moral emotions such as guilt or remorse suggests that rule-breaking is understood not through internalized norms but through the parent's response. Thompson (2012) states that moral emotions in early childhood are contextual and relational in nature. The findings of this study also show that children evaluate their behavior not in terms of “wrongness” but in terms of “parental scolding.” This suggests that moral accounting is shaped by external feedback rather than internal self-regulation.

The low rate of physical punishment indicates that discipline is primarily enforced through verbal and emotional feedback. This finding is consistent with the literature highlighting the negative consequences of physical punishment (Gershoff, 2013; Gershoff & Grogan-Kaylor, 2016; Lansford et al., 2014). However, it is not entirely clear from the children's narratives whether the verbal scolding behavior is explanatory or merely reactive. Hoffman (1996) states that empathy-based and explanatory discipline supports internalization. The current findings

indicate that the emotional tone of discipline is central to the child's experience, but that the pedagogical nature of this process requires more detailed investigation.

Overall, house rules appear to have a three-layered structure in children's minds: (1) behavioral limitation, (2) maintaining order within the home, and (3) relational feedback. This structure reveals that rules are not merely normative regulators; they are also emotional and social experiences. As emphasized in the literature, parenting practices are shaped within a cultural context and influence how children make sense of the social world (Lansford, 2022; Novianti et al., 2023; Sun, 2026). Findings from the Bayburt sample indicate that discipline is largely experienced within a relational framework.

In conclusion, this study demonstrates that examining household rules from the children's perspective contributes significantly to discipline research. How children define rules, which rules they evaluate positively or negatively, and what emotions they experience when breaking rules are critical to understanding early social-emotional development. Future research examining parental discipline practices using observational methods and longitudinally tracking children's narratives will contribute to a more detailed understanding of internalization processes.

CONCLUSION

This research reveals how preschool children interpret household rules and their emotional evaluations of these rules from a child's perspective. The findings show that household rules are not merely normative structures regulating behavior in the child's mind; they are also positioned as a social space where domestic order is maintained, relationships are structured, and emotional experiences are shaped.

The predominance of behavioral restrictions in children's definitions of rules indicates that the concept of rules in early childhood is structured through concrete and observable actions. However, the fact that positive or negative evaluations of rules differ according to the content of the rule reveals that children do not passively accept rules; rather, they reinterpret them according to the context in which they experience them. This situation is important in that it shows that norms are not only transmitted but also interpreted in early childhood.

The fact that the dominant sanction in the case of rule violation is a verbal reaction and that the emotion most frequently expressed by children is sadness suggests that the disciplinary experience is perceived by the child within a relational framework. Children's narratives evaluate rule violations not within an abstract category of wrongdoing, but within the context of their relationship with the adult. This finding shows that norms in early childhood cannot be considered independently of their emotional and social context.

The research makes a unique contribution by going beyond the data mostly based on parental reports in the literature on discipline and rule perception and focusing on children's narratives. Taking children's subjective narratives into account allows for a more comprehensive understanding of early social-emotional development processes.

In terms of application, the findings suggest that disciplinary approaches in early childhood education and family education programs should be structured not only through behavior control but also by considering children's meaning-making processes and emotional experiences. Strengthening the explanatory, contextual, and relational aspects of rules can contribute to children constructing norms in a more balanced and internalized manner.

Future research comparing children's representations of rules in different socio-cultural contexts and examining disciplinary practices through observational methods will contribute to a deeper understanding of normative development in early childhood.

REFERENCES

Berk, L. E. (2013). *Child development* (9th ed.). Pearson.

Braun, V., & Clarke, V. (2006). Using thematic analysis in psychology. *Qualitative Research in Psychology*, *3*(2), 77-101. https://doi.org/10.1191/1478088706qp063oa

Corsaro, W. A., & Everitt, J. G. (2023). *The sociology of childhood*. Sage publications.

Gershoff, E. T. (2013). Spanking and child development: We know enough now to stop hitting our children. *Child Development Perspectives*, *7*(3), 133-137. https://doi.org/10.1111/cdep.12038

Gershoff, E. T., & Grogan-Kaylor, A. (2016). Spanking and child outcomes: Old controversies and new meta-analyses. *Journal of family psychology*, *30*(4), 453–469. https://doi.org/ 10.1037/fam0000191

Hoffman, M. L. (1996). Empathy and moral development. The annual report of educational psychology in Japan, 35, 157-162. https://doi.org/10.5926/arepj1962.35.0_157

Kochanska, G., Aksan, N., & Koenig, A. L. (1995). A longitudinal study of the roots of preschoolers' conscience: Committed compliance and emerging internalization. *Child development*, *66*(6), 1752-1769. https://doi.org/10.1111/j.1467-8624.1995.tb00963.x

Kohlberg, L. (1969). Stage and sequence. In D. A. Goslin (Ed.), Handbook of socialization theory and research (pp. 347–480). Rand McNally.

Lansford, J. E. (2022). Annual research review: Cross-cultural similarities and differences in parenting. *Journal of Child Psychology and Psychiatry*, *63*(4), 466-479. https://doi.org/10.1111/jcpp.13539

Lansford, J. E., Sharma, C., Malone, P. S., Woodlief, D., Dodge, K. A., Oburu, P., ... & Di Giunta, L. (2014). Corporal punishment, maternal warmth, and child adjustment: A longitudinal study in eight countries. *Journal of Clinical Child & Adolescent Psychology*, *43*(4), 670-685. https://doi.org/10.1080/15374416.2014.893518

Miles, M. B., & Huberman, A. M. (1994). *Qualitative data analysis: An expanded sourcebook*. Sage.

Morris, A. S., Silk, J. S., Steinberg, L., Myers, S. S., & Robinson, L. R. (2007). The role of the family context in the development of emotion regulation. *Social development*, *16*(2), 361-388. https://doi.org/10.1111/j.1467-9507.2007.00389.x

Morrongiello, B. A., Midgett, C., & Shields, R. (2001). Don't run with scissors: young children's knowledge of home safety rules. *Journal of pediatric psychology*, *26*(2), 105-115. https://doi.org/10.1093/jpepsy/26.2.105

Novianti, R., Suarman, & Islami, N. (2023). Parenting in cultural perspective. *Journal of Ethnic and Cultural Studies*, *10*(1), 22-44. http://dx.doi.org/10.29333/ejecs/1287

Peterson, L., Mori, L., & Scissors, C. (1986). Mom or dad says I shouldn't: Supervised and unsupervised children's knowledge of their parents' rules for home safety. *Journal of pediatric psychology*, *11*(2), 177-188. https://doi.org/10.1093/jpepsy/11.2.177

Piaget, J. (2013). *The moral judgment of the child*. Routledge.

Sun, W. (2026). The Influence of Parenting Styles on Aggressive Behavior in Young Children. *Journal of Education, Humanities and Social Sciences*, *62*, 53-59. https://doi.org/10.54097/3a8weq45

Thompson, R. A. (2012). Whither the preconventional child? Toward a life-span moral development theory. *Child Development Perspectives*, *6*(4), 423-429. https://doi.org/10.1111/j.1750-8606.2012.00245.x

AİLE İŞ BİRLİĞİ İLE 5–6 YAŞ ÇOCUKLARININ 21. YÜZYIL BECERİLERİ ARASINDAKİ İLİŞKİNİN İNCELENMESİ

EXAMINING THE RELATIONSHIP BETWEEN FAMILY COOPERATION AND 21ST CENTURY SKILLS IN 5–6 YEAR OLD CHILDREN

Doç. Dr. Cansu TUTKUN
Bayburt Üniversitesi, Eğitim Fakültesi, Temel Eğitim Bölümü, Bayburt.
ORCID NO: 0000-0002-2722-2274

ÖZET

Erken çocukluk dönemi, bireyin bilişsel ve sosyal gelişiminin temellerinin atıldığı kritik bir süreçtir. Günümüzde yaratıcılık, problem çözme, iş birliği, iletişim ve teknoloji okuryazarlığı gibi 21. yüzyıl becerilerinin erken yaşlarda desteklenmesi önem kazanmaktadır. Bu bağlamda okul–aile iş birliği, çocuğun gelişimini etkileyen temel bağlamsal faktörlerden biri olarak değerlendirilmektedir. Bu araştırmanın amacı, okul öncesi dönemde aile iş birliği düzeyi ile 5–6 yaş çocuklarının 21. yüzyıl becerileri arasındaki ilişkinin incelenmesidir. Araştırma nicel yöntemle ilişkisel tarama modelinde tasarlanmıştır. Çalışma grubunu okul öncesi eğitim kurumlarına devam eden 5–6 yaş grubundaki 263 çocuk ve onların öğretmenleri oluşturmaktadır. Veri toplama araçları olarak "Yönetici–Öğretmen Aile İletişim ve İşbirliği Ölçeği (Öğretmen Formu)" ile "5–6 Yaş Çocuklar için 21. Yüzyıl Becerileri Ölçeği (DAY-2)" kullanılmıştır. Verilerin analizinde Pearson korelasyon, basit ve hiyerarşik regresyon analizleri gerçekleştirilmiştir. Bulgular, aile iş birliği toplam puanı ile 21. yüzyıl becerileri arasında pozitif ve orta düzeyde anlamlı bir ilişki olduğunu göstermektedir ($p < .001$). Basit regresyon analizi sonucunda aile iş birliğinin 21. yüzyıl becerilerindeki varyansın yaklaşık %19'unu açıkladığı belirlenmiştir. Alt boyutlar düzeyinde özellikle aile ile kurulan iletişim boyutunun daha güçlü ve bağımsız bir yordayıcı olduğu görülmüştür. Sonuçlar, erken çocukluk döneminde aile ile kurulan nitelikli ve süreklilik içeren iletişim süreçlerinin çocukların çağdaş bilişsel ve sosyal yeterlikleriyle ilişkili olduğunu göstermektedir. Bulgular doğrultusunda, okul öncesi eğitim kurumlarında aile katılımının niceliksel artırımı yerine, iletişim temelli ve etkileşim kalitesini güçlendiren uygulamaların geliştirilmesi önerilmektedir.

Anahtar kelimeler: Okul öncesi eğitim, aile iş birliği, okul–aile iletişimi, 21. yüzyıl becerileri, öğrenme ve yenilik becerileri.

ABSTRACT

Early childhood is a critical period during which the foundations of an individual's cognitive and social development are laid. Today, it is increasingly important to support 21st-century skills such as creativity, problem solving, collaboration, communication, and technological literacy at an early age. In this context, school-family collaboration is considered one of the

fundamental contextual factors influencing a child's development. The purpose of this study is to examine the relationship between the level of family cooperation in the preschool period and the 21st-century skills of 5-6-year-old children. The study was designed using a quantitative method in a correlational survey model. The study group consisted of 263 children aged 5-6 attending preschool education institutions and their teachers. The "Administrator–Teacher Family Communication and Cooperation Scale (Teacher Form)" and the "21st Century Skills Scale for 5–6 Year Old Children (DAY-2)" were used as data collection tools. Pearson correlation, simple and hierarchical regression analyses were performed to analyze the data. The findings show a positive and moderately significant relationship between the total family cooperation score and 21st-century skills ($p < .001$). Simple regression analysis determined that family cooperation explained approximately 19% of the variance in 21st-century skills. At the sub-dimension level, the communication dimension established with the family was found to be a stronger and more independent predictor. The results show that high-quality and continuous communication processes established with the family during early childhood are related to children's contemporary cognitive and social competencies. In line with these findings, it is recommended that preschool education institutions develop communication-based practices that enhance the quality of interaction rather than quantitatively increasing family participation.

Keywords: Early childhood education, family cooperation, school-family communication, 21st-century skills, learning and innovation Skills.

INTRODUCTION

The competencies expected of individuals in the 21st century are not limited to academic knowledge alone; higher-level cognitive and social skills such as critical thinking, problem solving, creativity, collaboration, communication, and digital literacy play a decisive role in an individual's lifelong adaptation and success (Trilling & Fadel, 2009; Tutkun, 2024; Voogt & Pareja Roblin, 2010). Globalization, digital transformation, and the transition to a knowledge society have made supporting these skills from an early age one of the fundamental priorities of education policies (OECD, 2018). Early childhood, in particular, is considered a critical developmental period during which the foundations of cognitive flexibility, self-regulation, social interaction, and problem-solving skills are laid (Shonkoff & Phillips, 2000). Therefore, supporting 21st-century skills at an early age is of strategic importance for subsequent academic and social success.

Early childhood development is a multidimensional and ecological process. Bronfenbrenner's (1979) Ecological Systems Theory emphasizes that a child's development is shaped not only by individual characteristics but also by the reciprocal interaction with the family, school, and social context in which they are embedded. Within this framework, the interaction between family and school plays a decisive role in the child's developmental outcomes. School-family collaboration increases the consistency of children's learning experiences, supports their

social and academic development, and contributes to the strengthening of their self-regulation skills (Epstein, 2018).

The literature strongly demonstrates the positive effects of family involvement on children's academic achievement, social adjustment, and school attachment (Hill & Tyson, 2009; Jeynes, 2012). It is noted that active parental involvement in the educational process, especially during early childhood, is closely related to children's cognitive and language development (Fantuzzo et al., 2004). Similarly, quality communication and mutual cooperation between families and teachers create a context that supports children's problem-solving and social interaction skills (Sheridan et al., 2011).

In this context, family collaboration is approached as a holistic structure that includes not only participation in school activities but also mutual trust, joint decision-making, and shared responsibility in the educational process (Epstein, 2018). In the literature on 21st-century skills, the importance of the social context in the development of these skills is increasingly emphasized.

Skills such as critical thinking and collaboration develop in social interaction environments, while higher-level cognitive processes such as self-regulation and problem solving are strengthened with supportive adult guidance (OECD, 2018; Trilling & Fadel, 2009).

The cognitive stimuli provided by the family environment, the quality of parent-child interaction, and families' participation in the educational process can be decisive in the development of these skills. However, empirical studies examining the direct relationship between family collaboration and 21st-century skills are limited. Most research focuses on academic achievement or social adjustment variables; studies addressing the family factor in the context of contemporary skill frameworks are relatively scarce.

At this point, it becomes important to examine the potential impact of family collaboration in early childhood on children's learning and innovation skills, life and career skills, and information-media-technology skills. Effective communication and cooperation with the family can increase the child's motivation to learn, diversify their problem-solving experiences, and support their social cooperation skills. Therefore, examining the relationship between family cooperation and 21st-century skills is meaningful from both a theoretical and practical perspective. The purpose of this study is to examine the relationship between the level of family collaboration in the preschool period and the 21st-century skills of 5-6-year-old children. This study aims to fill an important gap in the literature by addressing the family factor in early childhood education within the contemporary skills framework.

METHOD

Research Design

This study was conducted using a quantitative research approach, specifically a correlational survey model, to examine the relationships and predictive effects between family cooperation and 21st-century skills in children aged 5–6. The correlational survey model is an appropriate

research design for determining the direction and strength of the relationship between variables (Creswell & Creswell, 2018). In the study, the relationships between variables were examined using correlation analysis; the explanatory power of the family cooperation variable on 21st-century skills was tested through linear regression models.

Participants

The study group consisted of 263 teachers working in preschool education institutions and teaching 5-6-year-olds. The sample was determined using an appropriate sampling method. The sample size is above the minimum sample size recommended for multiple regression analyses ($N \geq 50 + 8m$; m = number of predictors) and is sufficient for statistical analyses (Tabachnick & Fidell, 2013). The ages of the participating teachers ranged from 25 to 43, with an average age of 33.18 (SD = 5.03). When examining the distribution of professional seniority, 37.6% of teachers had 6–10 years (n = 99) of professional experience, 35.4% had 11–15 years (n = 93), and 27.0% had 1–5 years (n = 71). This distribution indicates that the sample consists predominantly of teachers with mid-level professional experience. All teachers are female.

Data Collection Tools

Family Communication and Cooperation Scale (Teacher Form)

In this study, the Teacher Family Communication and Cooperation Scale developed by Atabey and Tezel Şahin (2011) was used to determine the level of communication and cooperation established by teachers with families. The scale was developed to evaluate communication and cooperation with families from the perspective of teachers in preschool education institutions and is rated on a 5-point Likert scale (1 = Never, 5 = Always). The scale consists of a total of 56 items and is grouped under four subdimensions: “Communication” (12 items), “Expectations” (6 items), ‘Cooperation’ (19 items), and “Family Participation” (19 items). Exploratory factor analysis was applied to determine the construct validity of the scale; the Kaiser-Meyer-Olkin sample adequacy coefficient was found to be .956, and the Bartlett sphericity test value was χ^2=8163.8 ($p<.001$). The findings indicate that the data set is suitable for factor analysis and that there is a meaningful level of correlation between the items. When examining the internal consistency reliability coefficients of the scale, Cronbach's alpha values were found to range from .872 to .965 for the subdimensions and .982 for the total scale. Item-total correlations were reported to be within acceptable limits. These findings indicate that the scale is a highly valid and reliable measurement tool for assessing school-family communication and cooperation based on teacher perceptions.

21st Century Skills Scale for 5–6 Year Olds (DAY-2)

In this study, the 21st Century Skills Scale for 5-6 Year Olds (DAY-2), developed by Yalçın et al. (2020) to determine children's 21st century skills, was used. The scale was developed to assess the 21st-century skills of preschool children based on teacher observations and is a

four-point Likert scale (1=Never, 4=Always). During the scale development process, expert opinion was sought for content validity; exploratory factor analysis (EFA) was performed with data from 317 children aged 5-6 to determine construct validity, and confirmatory factor analysis (CFA) was performed with data from 305 children. According to the CFA results, the scale showed a three-factor structure and consisted of a total of 33 items. These factors were named “Learning and Innovation Skills (4Cs)”, “Life and Career Skills” and “Information, Media and Technology Skills”. In the exploratory factor analysis, the KMO value was .96, and the Bartlett sphericity test value was χ^2=17415.15 ($p<.001$), indicating that the data were suitable for factor analysis. The fit indices for the three-factor model are acceptable (X^2/df=2.66, RMSEA=.06, CFI=.91, TLI=.90, SRMR=.04). The confirmatory factor analysis findings also show that the model fits well at both the first and second levels. When examining the internal consistency coefficients of the scale, Cronbach's alpha values were reported to be between .92 and .96 for the subscales and .97 for the total scale. These findings indicate that the DAY-2 scale is a valid and reliable measurement tool for assessing children's 21st-century skills in the preschool period.

Data Analysis

A statistical analysis program was used to analyze the data. Before proceeding with the analysis, the data set underwent a systematic preliminary review. First, the rate of missing data was examined and found to be below 5%. Little's MCAR test was used to assess whether the missing data were randomly distributed, and it was found that the data met the random loss assumption. Outliers were controlled using z-scores ($|z| > 3.29$) at the univariate level and Mahalanobis distance ($p < .001$) at the multivariate level. The identified outliers did not distort the overall distribution of the data set and were therefore not excluded from the analysis.

The normality assumption of the variables was examined using skewness and kurtosis coefficients; values within the ±1.5 range were considered acceptable for normality. Furthermore, Kolmogorov–Smirnov test results and Q–Q plots were examined to determine that the distributions were suitable for parametric analyses. The linearity and homogeneity assumptions required for linear regression analyses were evaluated using residual plots; it was observed that the residuals were randomly distributed and the variance was constant. In the study, descriptive statistics (arithmetic mean, standard deviation, minimum and maximum values) were first calculated for the variables. The direction and strength of the relationships between the variables were tested using the Pearson product-moment correlation coefficient (r). In interpreting the correlation coefficients, .10 was considered a small effect size, .30 a medium effect size, and .50 a large effect size (Cohen, 1988). A simple linear regression analysis was performed to determine the predictive effect of the total family cooperation score on 21st-century skills. The significance of the regression model was evaluated using the F-test, and the explanatory power of the model was reported using the coefficient of determination (R^2). The standardized beta (β) coefficients were interpreted to evaluate the

relative effect of the independent variable on the dependent variable. The effect size of the model was calculated using Cohen's f^2 coefficient and interpreted as small ($f^2 = .02$), medium (.15), and large (.35).

Separate simple linear regression models were established for each sub-dimension to examine the independent effects of family cooperation sub-dimensions on 21st-century skills. Subsequently, multiple linear regression analysis was performed to evaluate the simultaneous effects of the subdimensions. The multicollinearity issue was examined using Tolerance and Variance Inflation Factor (VIF) values; VIF values below 10 and tolerance values above .10 were considered acceptable limits. Furthermore, model results were carefully interpreted, taking into account the high correlations between independent variables. The independence of residuals in regression models was tested using the Durbin–Watson coefficient, and values in the range of 1.5–2.5 were considered acceptable. The significance level was set at .05 for all statistical tests. Findings are reported with a 95% confidence interval.

FINDINGS

1. Testing Regression Assumptions

Regression assumptions were tested prior to the analyses. Skewness values for the variables ranged from −0.74 to 0.62, and kurtosis values ranged from −0.81 to 0.69. These values fall within the ±1 limits, indicating that the normality assumption is satisfied. The normality of the residuals was examined using histograms and normal P–P plots, and it was determined that the distribution did not show significant deviation from normal. The independence of the residuals was evaluated using the Durbin–Watson test. The Durbin–Watson coefficient was calculated as 1.91 in the simple regression model and 1.88 in the multiple regression model. These values fall within the range of 1.5–2.5, indicating that the independence assumption is satisfied. The multicollinearity assumption was examined using VIF and tolerance values. VIF values ranged from 2.41 to 6.87, and tolerance values ranged from .15 to .41. Considering the criteria of VIF < 10 and tolerance > .10, there is no serious multicollinearity problem.

2. Reliability Analyses

In this study sample, the internal consistency coefficients of the scales were calculated. Cronbach's alpha coefficient for the total score of the Family Cooperation Scale (FC) was found to be .96. When examining the alpha values for the subscales, $\alpha = .91$ for the Family Communication dimension, $\alpha = .88$ for the Family Expectations dimension, $\alpha = .94$ for the Family Cooperation dimension, and $\alpha = .93$ for the Family Participation dimension.

In this study sample, the internal consistency coefficient for the total score of the 21st Century Skills Scale was calculated as $\alpha = .95$. At the sub-dimension level, $\alpha = .92$ was obtained for Learning and Innovation Skills, $\alpha = .90$ for Life and Career Skills, and $\alpha = .84$ for Information, Media, and Technology Skills. All alpha coefficients obtained were above .80, indicating that the scales had a high level of internal consistency in this sample.

3. Descriptive Statistics

Table 1 presents the mean, standard deviation, skewness, and kurtosis values for the variables included in the study (N = 263).

Table 1. Descriptive Statistics for Variables

Variable	Mean	SS	Skewness	Kurtosis
FC Total	223.83	38.09	-0.83	0.26
FC Communication	32.78	13.34	-0.22	-1.35
FC Expectation	27.44	3.54	-1.45	1.77
FC Cooperation	83.03	12.64	-1.04	0.62
FC Participation	80.57	14.99	-1.11	1.17
21st Century Total	99.42	20.01	-0.05	-0.34
Learning-Innovation	44.56	9.51	0.04	-0.67
Life-Career	39.52	8.41	-0.24	-0.16
Information-Media-Technology	15.34	3.08	-0.25	0.15

Table 1 shows that the total average score for family cooperation was calculated as 223.83 (SD = 38.09). When examining the skewness (−0.83) and kurtosis (0.26) values, it is seen that the distribution is close to a normal distribution. In this context, it is seen that the perceptions of the teachers participating in the study regarding the level of family cooperation are generally at a medium-high level (Mean = 223.83, SD = 38.09). Considering the upper limit of the scale, it can be said that the relationship established with families in the sample is structurally perceived as strong. The negative skewness value of the total score (−0.83) indicates that high scores are more concentrated in the distribution. This situation indicates that family cooperation practices are generally evaluated positively.

When examined at the sub-dimension level, the Family Communication mean score is 32.78 (SD = 13.34), the Family Expectation mean score is 27.44 (SD = 3.54), Family Cooperation score average is 83.03 (SD = 12.64), and Family Participation score average is 80.57 (SD = 14.99). In particular, the negative skewness values in the Expectation, Cooperation, and Participation dimensions indicate that high scores are relatively more concentrated. Accordingly, it is noteworthy that the averages are relatively high, particularly in the Cooperation (Mean = 83.03) and Participation (Mean = 80.57) dimensions. The fact that the skewness values in these two dimensions approach −1 suggests that teachers perceive the active participation of families in the process to be high. Similarly, the skewness of −1.45 in the Expectation dimension indicates that scores in this dimension are clustered towards the upper limit. This finding may suggest that teachers have certain academic and developmental expectations of families or that families' expectation levels are perceived as uniformly high.

The total score average for Century Skills was found to be 99.42 (SD = 20.01). When examining the sub-dimensions, the average for Learning and Innovation Skills was 44.56 (SD = 9.51), the average for Life and Career Skills was 39.52 (SD = 8.41), and the average for Information, Media, and Technology Skills was 15.34 (SD = 3.08). Accordingly, the total score average for 21st Century Skills (Mean = 99.42, SD = 20.01) indicates that children's contemporary skills are assessed at a medium-high level. The fact that the highest average among the sub-dimensions is in the Learning and Innovation Skills dimension (Mean = 44.56) suggests that problem-solving, creativity, and collaboration-based skills are relatively more pronounced in early childhood. In contrast, the lower average of the Knowledge, Media, and Technology Skills dimension (Mean = 15.34) may indicate that the development of these skills may be more dependent on environmental opportunities and access to technology.

It was determined that the majority of skewness and kurtosis coefficients were within the ±1 limits. In the Expectation, Cooperation, and Participation sub-dimensions, skewness values approached the −1 limit but remained within the ±2 range. This does not indicate a serious normality violation and shows that parametric analyses are applicable. Overall, the table shows that both family cooperation and 21st-century skills are highly perceived in the sample, that the variables contain sufficient variance, and that they have distribution characteristics suitable for further analysis.

4. Correlation Analyses

Pearson correlation analysis was performed to examine the relationships between the Family Cooperation and 21st Century Skills variables (Table 2).

Table 2. Pearson Correlation Coefficients Between Variables

Variable	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1-FC Total	—								
2-FC Communication	.79***	—							
3-FC Expectation	.87***	.80***	—						
4-FC Cooperation	.97***	.67***	.80***	—					
5-FC Participation	.96***	.64***	.77***	.91***	—				
6-21st Century Total	.44***	.49***	.38***	.40***	.38***	—			
7-Learning-Innovation	.47***	.50***	.40***	.43***	.42***	.96***	—		
8-Life-Career	.39***	.45***	.34***	.36***	.34***	.96***	.86***	—	
9-Information-Media-Technology	.32***	.42***	.29***	.26***	.28***	.89***	.80***	.86***	—

Note. ***p < .001.

As shown in Table 2, a positive and moderately significant relationship was found between the total Family Collaboration score and the total 21st Century Skills score (r = .44, p < .001). This finding indicates that as the level of collaboration established with the family increases, children's 21st century skills also increase. This finding reveals that an increase in the level of cooperation established with the family is related to the development of children's

contemporary skills. According to Cohen's (1988) classification, this relationship corresponds to a moderate effect.

When examined at the sub-dimension level, the strongest relationship with 21st Century Skills is seen in the Family Communication dimension (r = .49). This is followed by the Family Cooperation (r = .40), Family Expectation (r = .38), and Family Participation (r = .38) dimensions, respectively. All relationships are positive and statistically significant. This suggests that open and regular communication with the family may be more strongly related to children's overall skill development, particularly their learning and innovation skills. The fact that the dimensions of Family Expectations, Cooperation, and Participation also show positive and meaningful relationships with 21st Century Skills (in the range of r = .38–.40) supports the multidimensional structure of family participation being linked to child development.

The Family Cooperation sub-dimensions show high correlations among themselves (r = .64–.91). In particular, the high correlation between the Cooperation and Participation dimensions (r = .91) suggests that these two constructs are conceptually close. However, these values require consideration of the possibility of multicollinearity in multiple regression analyses.

Similarly, there are strong relationships among the 21st Century Skills subdimensions (r = .80–.86). This finding indicates that the subdimensions of the scale are not completely independent of each other but are parts of a holistic skill structure. The high correlations between the total score and the subscales (r = .89–.96) indicate the scale's internal consistency and structural integrity.

Overall, the correlation findings show a meaningful and consistent relationship pattern between family cooperation and children's 21st-century skills, suggesting that communication, participation, and cooperation processes established with the family may be an important contextual factor in children's contemporary skill development.

5. Regression Analyses

5.1 Simple Regression

Table 3. Results of Predicting 21st Century Skills with the Family Cooperation Variable

β	t	F	R^2	f^2	p	Durbin–Watson
.438	7.882	62.12	.192	.238	< .001	1.868

Note. β = standardized beta coefficient. f^2 = Cohen's effect size. The Durbin–Watson coefficient indicates the independence of the residuals.

The analysis determined that the model established was statistically significant, F(1, 261) = 62.12, p < .001. The Family Cooperation variable positively and significantly predicts 21st Century Skills (β = .438, t = 7.882, p < .001).

The standardized beta coefficient (β = .438) indicates that a one-standard-deviation increase in Family Cooperation is associated with an approximate .44-standard-deviation increase in 21st Century Skills. The explanatory power of the model was calculated as R^2 = .192, indicating that 19.2% of the total variance in 21st Century Skills is explained by the level of Family Cooperation. The effect size coefficient calculated according to Cohen's (1988) classification is f^2 = .238, which corresponds to a medium effect.

The fact that the 95% confidence interval for the regression coefficient does not include zero supports the statistical reliability of the coefficient. The Durbin–Watson coefficient of 1.868 indicates that the assumption of independence of residuals is satisfied. These findings show that the model meets the basic regression assumptions.

The findings reveal that the level of family cooperation is significantly and moderately related to children's 21st-century skills in the preschool period. The explained variance ratio of 19% indicates that the family variable makes a significant contribution within a multifactorial developmental structure.

5.2 Individual Regressions of Subdimensions

The predictive power of the Family Cooperation subdimensions on 21st Century Skills was examined through separate regression analyses (Table 4).

Table 4. Individual Regression Results Regarding the Prediction of 21st Century Skills by Family Cooperation Subdimensions

Variable	β	t	F	R^2	f^2
FC Communication	.489	9.058	82.04	.239	.314
FC Expectation	.378	6.602	43.58	.143	.167
FC Cooperation	.395	6.951	48.32	.156	.185
FC Participation	.384	6.721	45.18	.148	.173

Note. All models are statistically significant ($p < .001$). β = standardized beta coefficient. f^2 = Cohen's effect size.

The analysis results show that all subdimensions predict 21st Century Skills in a positive and statistically significant manner ($p < .001$ for all models).

Among the sub-dimensions, the Communication dimension has the highest predictive power (β = .489, t = 9.058, R^2 = .239). This model explains 23.9% of the total variance in 21st Century Skills. Cohen's effect size coefficient is f^2 = .314, indicating a medium to high level of effect. The Expectation dimension is a significant predictor but has a lower explanatory power (β = .378, R^2 = .143, f^2 = .167). Similarly, the Cooperation (β = .395, R^2 = .156, f^2 = .185) and Participation (β = .384, R^2 = .148, f^2 = .173) dimensions are also significant predictors with medium effect sizes.

When examining the standardized beta coefficients, it is seen that the Communication dimension is a stronger predictor compared to the other sub-dimensions. This suggests that regular and reciprocal communication established with the family may be more strongly related to children's contemporary cognitive and social skills. Although the other subdimensions also make a meaningful contribution, the explained variance ratios are more limited compared to the Communication dimension.

Individual regression analyses show that the different components of family cooperation have systematic and positive relationships with 21st-century skills. However, the difference in explanatory power between the subdimensions suggests that the family process plays a more decisive role, particularly through the communication dimension. The fact that all sub-dimensions are meaningful supports the multidimensional nature of the family cooperation structure; however, the highest explanation ratio being concentrated in communication indicates that interactive processes may be at the center of the structure. These results suggest that the quality and communicative dimension of family participation may be more critical for child development than its quantitative presence.

5.3 Hierarchical Regression Analysis

Hierarchical regression analysis was used to examine step by step the predictive power of the Family Communication and Cooperation sub-dimensions on 21st Century Skills. Only the Communication dimension was included in the first model, and the Expectation, Cooperation, and Participation dimensions were added to the model in subsequent steps.

Table 5. Hierarchical Regression Analysis Regarding the Predictive Power of Family Cooperation Subdimensions on 21st Century Skills

Model	R^2	ΔR^2	F	p	Durbin–Watson
M1 (Communication)	.239	.239	82.04	< .001	1.94
M2 (+Expectation)	.239	.000	40.93	< .001	1.94
M3 (+Collaboration)	.255	.015	29.54	< .001	1.93
M4 (+Participation)	.257	.002	22.25	< .001	1.95

Note. The ΔR^2 values indicate the contribution of the variable added to the model at each step to the explained variance. The Durbin–Watson coefficients are in the range of 1.93–1.95, indicating that the assumption of independence of residuals is satisfied. All models are statistically significant ($p < .001$).

In the first model, only the Communication dimension was included in the model, and the model was found to be statistically significant, $F(1, 261) = 82.04$, $p < .001$. The variance ratio explained in this model is $R^2 = .239$, indicating that the Communication dimension explains 23.9% of the total variance in 21st Century Skills. In the second model, the Expectation dimension was added to the model. However, no increase in the explanatory power of the

model was observed ($\Delta R^2 = .000$). This finding indicates that the Expectation dimension does not contribute independently from the Communication variable. In the third model, the addition of the Cooperation dimension increased the explanatory power of the model to a limited extent ($R^2 = .255$; $\Delta R^2 = .015$), meaning that an additional 1.5% contribution was made to the total variance. In the fourth model, adding the Participation dimension increased the explanatory power to $R^2 = .257$, but the increase was quite limited ($\Delta R^2 = .002$). The Durbin–Watson coefficients being in the range of 1.93–1.95 in all models indicates that the assumption of independence of residual terms is satisfied. Although all models are statistically significant overall, the increase in explained variance is largely attributable to the first model.

Hierarchical analysis results show that the strongest and most independent contribution to the prediction of 21st-century skills belongs to the Family Communication dimension. Adding the Expectation, Cooperation, and Participation dimensions to the model did not significantly increase the explained variance. This suggests that there is a high degree of shared variance among the sub-dimensions and that the explanatory power is largely concentrated in communicative processes. The findings indicate that, while the family cooperation structure is multidimensional, communication-based interactions may play a decisive role in terms of children's contemporary skills. However, the fact that the total variance explained remains at the 25% level shows that 21st-century skills cannot be explained solely by the family factor and that multiple contextual variables must be evaluated together.

DISCUSSION

The findings of this study reveal a significant and moderate relationship between the level of family cooperation in the preschool period and children's 21st-century skills. The fact that family cooperation shows a particularly strong relationship with learning and innovation skills suggests that these skills develop through social interaction and shared problem-solving experiences. In early childhood, skills such as cognitive flexibility, creativity, and cooperation are largely shaped in interactive contexts. Therefore, coordinated and supportive relationships between families and teachers are likely to support children's social-cognitive experience.

The fact that the total family collaboration score in the study explains approximately one-fifth of the variance in 21st-century skills indicates that the family factor has a meaningful position in the developmental process, but also that these skills have a multi-layered structure that cannot be explained by a single contextual variable. In early childhood, 21st-century skills are shaped by the interaction of multiple developmental mechanisms, such as executive functions, self-regulation capacity, the quality of teaching practices, and the supportive features of the classroom environment (Blair & Raver, 2015; Ursache et al., 2012). In this context, family collaboration can be considered a regulatory ecosystem element that ensures continuity between the home and school contexts for the child, rather than a direct determinant. Findings indicate that family collaboration may function as an enabling mechanism interacting with other contextual and individual factors within the developmental system, rather than being a singular cause.

The results regarding the sub-dimensions show that all components of family collaboration are related to children's 21st-century skills, but it is noteworthy that this relationship is particularly concentrated in the communication dimension. This suggests that the quality of family-teacher interaction may be more decisive than the quantitative presence of family participation. In early childhood, children's skills such as problem solving, cooperation, and creative thinking are nourished not only by structured activities but also by consistent messages between adults, mutual feedback processes, and shared expectation frameworks. Therefore, open, regular, and reciprocal communication with the family can contribute to the integration of cognitive and social experiences by ensuring consistency between the two fundamental developmental contexts of the child: home and school. This finding suggests that family collaboration should be evaluated based on the quality of interaction rather than fragmented practices and supports the developmental ecosystem approach in early childhood.

The fact that learning and innovation skills show a relatively stronger relationship with family collaboration in the study can be explained by the direct nourishment of these skills through social interaction and shared problem-solving experiences. In early childhood, skills such as creativity, critical thinking, and collaboration are shaped within the context of reciprocal interactions with adults and consistent expectation frameworks. As communication and coordination between family and school increase, the social learning environments encountered by the child are likely to become more integrated and reinforced. This suggests that the contextual sensitivity of learning and innovation skills may be higher. Conversely, the fact that information, media, and technology skills are related to family collaboration to a more limited extent suggests that structural and material environmental conditions may be more decisive in the development of these skills. Factors such as access to digital tools, technological equipment in the home environment, and parents' digital guidance capacity can have effects beyond family-teacher interaction. Indeed, it has been shown that the quality of digital experiences in early childhood is closely related to the socioeconomic context and parental guidance (Neumann, 2018; Nikken & Schols, 2015). In this context, family collaboration may play an indirect and mediated role rather than being a direct determinant in the development of technology-based skills.

Findings suggest that family collaboration in early childhood may be associated not only with academic performance indicators but also with higher-order cognitive and social competencies. This suggests that family–school interaction may play a regulatory role in developmental mechanisms such as executive function, self-regulation, and social problem-solving in children. The early intervention literature shows that programs involving the family component can strengthen children's self-regulation and cognitive control skills (Raver et al., 2011). In this context, family collaboration can be considered not only a supportive environmental factor but also a contextual regulator that structures developmental processes. Therefore, a quantitative increase in family participation in preschool institutions alone may not be sufficient; unless the quality, reciprocity, and continuity of interaction are prioritized, the sustainability of this contribution may be challenging. This finding indicates that early

childhood policies should address the family component through structured and interaction-based models rather than superficial participation practices.

CONCLUSION

This research contributes to a holistic framework for examining the relationship between family collaboration and children's 21st-century skills in early childhood. The findings show that collaborative processes with families, based on continuity and mutual interaction, are meaningfully related to children's contemporary cognitive and social competencies. This result reveals that skill development in early childhood cannot be reduced to classroom teaching practices alone; coordination between home and school contexts plays a significant role in developmental outcomes.

Results related to subdimensions suggest that communication-based interaction processes, in particular, exhibit a stronger link with learning and innovation skills. This supports the notion that contemporary skills in early childhood are constructed through social experiences, mutual feedback, and collaborative problem-solving processes. Consistent and open communication between parents and teachers can contribute to the integration of cognitive and social experiences by ensuring continuity between the two fundamental developmental contexts of home and school. In this context, family collaboration can be considered a regulatory element within the developmental ecosystem.

However, the limited level of explained variance indicates that 21st-century skills have a multi-layered developmental structure. These skills are shaped by the interaction of numerous variables, such as individual characteristics, teaching practices, classroom climate, peer interaction, and socioeconomic context. Therefore, interventions aimed at skill development in early childhood must include multi-component and contextually integrated models rather than one-dimensional approaches.

When evaluated in terms of implementation, it is important that family involvement in preschool education institutions is not limited to activity-based or superficial communication; it should be structured in terms of involvement in decision-making processes, creating home-school learning continuity, and setting common development goals. Systematic practices and teacher support programs aimed at enhancing the quality of family collaboration can play a complementary role in supporting children's higher-level cognitive and social competencies.

The research contributes theoretically to the early childhood literature by addressing the family factor within the framework of 21st-century skills. However, as the findings are based on cross-sectional data, they do not allow for causal inferences. Future studies are recommended to examine the direction of the relationship between family collaboration and contemporary skills and the underlying mechanisms in more detail, using longitudinal designs, multiple data sources, and structural modeling techniques.

In conclusion, qualified and sustainable collaboration established with the family during early childhood can be considered a meaningful contextual resource not only in terms of children's

current developmental levels but also in terms of their capacity to adapt to complex problem situations. The foundations of the skills required in the 21st century are shaped in a holistic learning ecosystem where home and school contexts interact.

REFERENCES

Atabey, D., & Tezel Şahin, F. (2011). Aile öğretmen iletişim ve işbirliği ölçeği. *Kastamonu Eğitim Dergisi, 19*(3), 793-804.

Blair, C., & Raver, C. C. (2015). School readiness and self-regulation: A developmental psychobiological approach. *Annual review of psychology*, *66*(1), 711-731. https://doi.org/10.1146/annurev-psych-010814-015221

Bronfenbrenner, U. (1979). *The ecology of human development: Experiments by nature and design.* Harvard University Press.

Cohen, J. (1988). *Statistical power analysis for the behavioral sciences* (2nd ed.). Lawrence Erlbaum Associates.

Creswell, J. W., & Creswell, J. D. (2018). *Research design: Qualitative, quantitative, and mixed methods approaches* (5th ed.). SAGE Publications.

Epstein, J. (2018). *School, family, and community partnerships, student economy edition: Preparing educators and improving schools*. Routledge.

Fantuzzo, J., McWayne, C., Perry, M. A., & Childs, S. (2004). Multiple dimensions of family involvement and their relations to behavioral and learning competencies for urban, low-income children. *School Psychology Review*, *33*(4), 467-480. https://doi.org/10.1080/02796015.2004.12086262

Hill, N. E., & Tyson, D. F. (2009). Parental involvement in middle school: a meta-analytic assessment of the strategies that promote achievement. *Developmental psychology*, *45*(3), 740–763. https://doi.org/10.1037/a0015362

Jeynes, W. (2012). A meta-analysis of the efficacy of different types of parental involvement programs for urban students. *Urban education*, *47*(4), 706-742. https://doi.org/10.1177/0042085912445643

Neumann, M. M. (2018). Using tablets and apps to enhance emergent literacy skills in young children. *Early Childhood Research Quarterly*, *42*, 239-246. https://doi.org/10.1016/j.ecresq.2017.10.006

Nikken, P., & Schols, M. (2015). How and why parents guide the media use of young children. *Journal of child and family studies*, *24*(11), 3423-3435. https://doi.org/10.1007/s10826-015-0144-4

OECD. (2018). The future of education and skills: Education 2030. OECD Publishing. https://www.oecd.org/education/2030/

Raver, C. C., Jones, S. M., Li-Grining, C., Zhai, F., Bub, K., & Pressler, E. (2011). CSRP's impact on low-income preschoolers' preacademic skills: Self-regulation as a mediating mechanism. *Child development*, *82*(1), 362-378. https://doi.org/10.1111/j.1467-8624.2010.01561.x

Sheridan, S. M., Knoche, L. L., Kupzyk, K. A., Edwards, C. P., & Marvin, C. A. (2011). A randomized trial examining the effects of parent engagement on early language and literacy: The Getting Ready intervention. *Journal of school psychology*, *49*(3), 361-383. https://doi.org/10.1016/j.jsp.2011.03.001

Shonkoff, J. P., & Phillips, D. A. (Eds.). (2000). From neurons to neighborhoods: The science of early childhood development. National Academy Press. https://doi.org/10.17226/9824

Tabachnick, B. G., & Fidell, L. S. (2013). *Using multivariate statistics* (6th ed.). Pearson.

Trilling, B., & Fadel, C. (2009). *21st century skills: Learning for life in our times*. John Wiley & Sons.

Tutkun, C. (2024). Okul öncesi öğretmen adaylarının 21. yüzyıl becerileri ve öz düzenleme becerileri arasındaki ilişki. *Cumhuriyet Uluslararası Eğitim Dergisi*, *13*(2), 478-488. https://doi.org/10.30703/cije.1338342

Ursache, A., Blair, C., & Raver, C. C. (2012). The promotion of self-regulation as a means of enhancing school readiness and early achievement in children at risk for school failure. *Child development perspectives*, *6*(2), 122-128. https://doi.org/10.1111/j.1750-8606.2011.00209.x

Voogt, J., & Pareja Roblin, N. (2010). *21st century skills discussion paper*. University of Twente.

Yalçın, V., Simsar, A., & Dinler, H. (2020). 5-6 Yaş Çocukları için 21. Yy Becerileri Ölçeği (DAY-2): Geçerlik ve Güvenirlik Çalışması. Mediterranean Educational Research Journal/Akdeniz Eğitim Araştırmaları Dergisi, 14(65), 78–97. https://doi.org/10.29329/mjer.2020.258.5

THE MOROCCAN PUBLIC FINANCE BETWEEN CONSTRAINT AND INNOVATION

CHAIB Oussama[1], ZIKY Mustapha[2], and ZYAT KHALID ahmed[3]
1. PhD student in economics, Cadi Ayyad University, Research Laboratory on Innovation, Responsibility, and Sustainable Development (INREDD).
orcid.org/0009-0006-1027-5501 ;
2. Professor of economics, Cadi Ayyad University, Research Laboratory on Innovation, Responsibility, and Sustainable Development (INREDD).
orcid.org/0000-0002-6662-6669 ;
3. PhD student in economics, Cadi Ayyad University, Research Laboratory on Innovation, Responsibility, and Sustainable Development (INREDD).
orcid.org/0009-0003-6845-3305 ;

Abstract:
In a global context marked by recurring economic and financial shocks, and mounting pressure on public finances, governments are increasingly compelled to explore new financing methods capable of ensuring both liquidity and the resilience of public finances. In this regard, innovative financing mechanisms backed by fixed assets have received considerable attention as alternatives to traditional debt, particularly in emerging economies often facing limited budgets. Within this framework, first introduced in the 2019 Finance Law, the sale and leaseback mechanism has established itself as an innovative financing tool for the Moroccan government, enabling it to mobilize 145 billion dirhams by the end of 2025 through the sale of more than 350 assets. This mechanism is part of the modernization and active management of public assets and contributes to strengthening public debt sustainability. Empirical findings highlight a positive perception among experts and professionals in public finance, emphasizing the sale and leaseback's ability to preserve the sovereignty of the Moroccan state, particularly with regard to financial institutions such as the IMF and the World Bank. However, leaseback also exerts pressure on rental fees, potentially leading to reduced control over public assets and a possible increase in rental costs, which could in turn raise the costs of various public services. These challenges and risks underline the need for a strengthened regulatory framework to ensure its long-term effectiveness and financial sustainability.
Keywords: Public Finances, Morocco, Innovation, Sale and Leaseback, Qualitative analysis,

GOVERNANCE MECHANISMS AND FORWARD-LOOKING RISK DISCLOSURE: A REVIEW OF EMERGING MARKET EVIDENCE

Chanpreet (Research Scholar),
Department of Commerce, M.D. University, Rohtak
Dr. Rajpal Singh (Professor),
Department of Commerce, M.D. University, Rohtak

Abstract
Forward-Looking Risk Disclosure (FLRD) has become an essential component of corporate transparency, particularly in emerging markets where institutional frameworks and regulatory enforcement mechanisms are still developing. Despite the growing importance of forward-looking information for investors and stakeholders, limited attention has been given to how corporate governance mechanisms influence the extent and credibility of such disclosures. This study reviews existing empirical literature to examine the role of governance structures, specifically board independence, board diversity, ownership structures, and audit committee effectiveness, in shaping forward-looking risk reporting practices in emerging economies. The analysis highlights the complex relationship between governance quality and disclosure transparency, suggesting that effective governance mechanisms, especially independent boards and financially competent audit committees, are positively associated with more comprehensive and credible forward-looking disclosures. However, concentrated ownership and weak institutional environments may moderate this relationship and constrain transparency incentives. By integrating insights from corporate governance and disclosure theories, this paper contributes to the evolving discourse on governance-driven transparency and offers practical implications for regulators, policymakers, and investors seeking to strengthen forward-looking reporting practices in emerging market contexts.
Keywords: Forward-Looking Risk Disclosure, Corporate Governance Mechanisms, Board Independence, Ownership Structure, Emerging Markets.

EMPLOYER BRANDING THROUGH A GENDER LENS: IMPLICATIONS FOR WOMEN EMPLOYEE'S RETENTION

Chintu (Research Scholar)
Department of Commerce, Maharshi Dayanand University, Rohtak, India
Dr. Rajpal Singh (Professor)
Department of Commerce, Maharshi Dayanand University, Rohtak, India

Abstract
While employer branding is widely recognized as a strategic mechanism for attracting and retaining talent, the scholarly discourse has largely overlooked gender-specific perspectives, treating employees as a homogeneous group.
This paper aims to reframe employer branding through a gender lens by proposing a conceptual framework that explains its role in enhancing the retention of women employees. The study integrates gender-sensitive organizational practices—such as diversity commitment, inclusive culture, flexible work arrangements, career re-entry support, and psychological safety—into the employer branding discourse. The proposed framework suggests that when organizations communicate and implement inclusive employer branding signals, women employees develop stronger perceptions of organizational support and job satisfaction, which subsequently strengthen their retention intentions. By positioning women employees as a distinct stakeholder group, this paper contributes to employer branding literature beyond traditional attraction-focused models and offers a structured theoretical foundation for designing gender-responsive branding strategies aimed at sustainable workforce retention.
Keywords: Employer Branding, Women Employees, Retention, Gender Perspective, Framework.

ARTIFICIAL INTELLIGENCE IN HUMAN RESOURCES: SUPERPOWERS, HIGH-ADOPTION LEADERS, DEVELOPED ECONOMIES, AND REGIONAL AND EMERGING LEADERS

Full-Professor PhD. Habil. Cristina Raluca Gh. Popescu[1]
[1]University of Bucharest, Bucharest, Romania and The Bucharest University of Economic Studies, Bucharest, Romania.
[1]ORCID ID: https://orcid.org/0000-0002-5876-0550

Abstract
These days, specialists strongly believe that the achievement of the Sustainable Development Goals depends on several pivotal factors among which could be encountered artificial intelligence in human resources. The research paper centers on highlighting the advantages and disadvantages of artificial intelligence in human resources. Among the advantages, the following ones are acknowledged: increased efficiency and productivity; faster data-driven decision making; improved employee experience; reduced human error and bias; and, enhanced retention. Likewise, some of the disadvantages presented are: algorithmic bias; lack of human touch; data privacy and security risks; high costs and technical barriers; and, transparency and ethical concerns. In addition, the study focuses on presenting several valuable cases, such as: the current situation of the superpowers — such as, the United States and China, believed to have an unmatched scale and capital; the increased benefits belonging to high-adoption leaders, known for their agility and opportunity to be government-supported — such as, the United Arab Emirates (EUA), Singapore, and South Korea; the superior speed in talent management and administration held by the developed economies, due to their industrial and academic prowess — such as, the United Kingdom, Germany, France, and Canada; and, the growing major economies which are known these days as regional and emerging leaders — such as, India and Israel. In the end, the paper emphasizes the key drivers of the countries known to have a favored status in terms of artificial intelligence in human resources, which are: the compute power, the sovereign artificial intelligence strategy, and the adoption rates.

Keywords: Artificial Intelligence; Human Resources; Human Resources Management; Efficiency; Productivity; Improved Employee Experience; Lack of Human Touch; High Costs; Intellectual Capital; Knowledge; Long-Life Learning; Agile; Government-Supported; Favored Status; United States; China.

GENÇ KADIN HENTBOLCULARDA ÜST VE ALT EKSTREMİTE ROBUSTİSİTE İNDEKSLERİ İLE SOMATOTİP ÖZELLİKLERİNİN DEĞERLENDİRİLMESİ
EVALUATION OF UPPER AND LOWER LIMB ROBUSTICITY INDICES AND SOMATOTYPE CHARACTERISTICS IN YOUNG FEMALE HANDBALL PLAYERS

Defne ÖCAL KAPLAN
Doç. Dr., Kastamonu Üniversitesi, Spor Bilimleri Fakültesi, Antrenörlük Eğitimi Bölümü, Kastamonu, TÜRKİYE.
ORCID ID: https://orcid.org/0000-0002-5502-7011

ÖZET

Bu çalışmanın amacı, genç kadın hentbolcularda üst ve alt ekstremite robustisite indeksleri ile somatotip özelliklerinin incelenmesidir. Hentbol; üst ekstremite kullanımının yoğun olduğu, yüksek şiddetli koşular, sıçramalar, yön değiştirmeler ve temas içeren bir takım sporu olup sporcularda branşa özgü morfolojik adaptasyonların gelişmesine neden olmaktadır. Bu doğrultuda araştırmada, antropometrik ölçüm verileri kullanılarak genç kadın hentbolcuların kemik genişlikleri, çevre ölçümleri ve deri kıvrım kalınlıkları değerlendirilmiştir.

Çalışmaya 24 kadın hentbolcu gönüllü olarak katılmışlardır. Ölçümler International Society for the Advancement of Kinanthropometry (ISAK) standartlarına uygun olarak alınmıştır. Üst ve alt ekstremite robustisite düzeylerini belirlemek amacıyla humerus ve femur epikondil genişlikleri ile biseps ve baldır çevreleri kullanılarak robustisite indeksleri hesaplanmıştır. Bu indeksler, ekstremitelerin yapısal dayanıklılığını ve kas-iskelet gelişim düzeyini yansıtan göstergeler olarak değerlendirilmiştir. Ayrıca sporcuların vücut yapısal özelliklerini daha kapsamlı biçimde ortaya koymak amacıyla Heath–Carter yöntemi kullanılarak somatotip bileşenleri (endomorfi, mezomorfi ve ektomorfi) belirlenmiştir. Elde edilen verilerin analizi için istatistiksel işlemler uygun yazılım programı kullanılarak gerçekleştirilmiştir. Tüm değişkenler için tanımlayıcı istatistikler ortalama ($\bar{X}$), standart sapma (SS), minimum ve maksimum değerler şeklinde sunulmuştur. Verilerin normal dağılıma uygunluğu Shapiro–Wilk testi ile değerlendirilmiştir. Normal dağılım gösteren değişkenler arasındaki ilişkiler Pearson korelasyon analizi, normal dağılım göstermeyen değişkenler için ise Spearman sıra farkları korelasyon analizi kullanılarak incelenmiştir. Üst ve alt ekstremite robustisite indeksleri ile somatotip bileşenleri (endomorfi, mezomorfi, ektomorfi) arasındaki ilişkiler korelasyon katsayıları (r) ile raporlanmıştır. Korelasyon katsayılarının büyüklükleri şu şekilde yorumlanmıştır: 0.00–0.29 zayıf, 0.30–0.49 orta, 0.50–0.69 güçlü, 0.70 ve üzeri çok güçlü ilişki. İstatistiksel anlamlılık düzeyi $p < 0.05$ olarak kabul edilmiştir.

Elde edilen bulgular, kadın hentbolcularda üst ekstremite robustisite indekslerinin belirgin düzeyde olduğunu ve bunun hentbol sporunun şut, pas ve savunma sırasında üst gövde kullanımına dayalı fiziksel gereksinimleriyle ilişkili olabileceğini göstermektedir. Somatotip analizleri ise sporcuların mezomorfik bileşeninin baskın olduğunu, bunun da hentbolun kuvvet

ve güç gerektiren yapısıyla uyumlu olduğunu düşündürmektedir. Endomorfi değerlerinin deri kıvrım kalınlıkları ile ilişkili olduğu gözlenmiştir.

Sonuç olarak, robustisite indeksleri ve somatotip özellikleri genç kadın hentbolcuların morfolojik profillerinin belirlenmesinde birlikte kullanılabilecek önemli göstergelerdir. Bu tür antropometrik değerlendirmeler, performans izleme, sporcu seçimi ve antrenman planlamasında bilimsel temelli kararlar alınmasına katkı sağlayabilir.

Anahtar Kelimeler: Kadın hentbolcular, Somatotip, Robustisite, Antropometri, Deri kıvrım kalınlığı, Spor morfolojisi

ABSTRACT

The aim of this study was to examine upper and lower limb robusticity indices and somatotype characteristics in young female handball players. Handball is a team sport characterized by intensive upper extremity use, high-intensity running, jumping, rapid changes of direction, and physical contact, which leads to the development of sport-specific morphological adaptations in athletes. In this context, anthropometric measurement data were used to evaluate bone breadths, circumference measurements, and skinfold thicknesses of young female handball players.

A total of 24 female handball players voluntarily participated in the study. All measurements were taken in accordance with the standards of the International Society for the Advancement of Kinanthropometry (ISAK). In order to determine upper and lower limb robusticity levels, robusticity indices were calculated using humerus and femur epicondylar breadths together with flexed biceps and calf circumferences. These indices were considered indicators reflecting the structural strength and musculoskeletal development of the extremities. In addition, to more comprehensively assess the athletes' body structural characteristics, somatotype components (endomorphy, mesomorphy, and ectomorphy) were determined using the Heath–Carter method.

Statistical analyses were performed using appropriate software. Descriptive statistics for all variables were presented as mean ($\bar{X}$), standard deviation (SD), minimum, and maximum values. Normality of data distribution was assessed using the Shapiro–Wilk test. Relationships between normally distributed variables were examined using Pearson correlation analysis, whereas Spearman's rank correlation analysis was used for variables not showing normal distribution. Associations between upper and lower limb robusticity indices and somatotype components (endomorphy, mesomorphy, ectomorphy) were reported using correlation coefficients (r). Correlation strength was interpreted as follows: 0.00–0.29 weak, 0.30–0.49 moderate, 0.50–0.69 strong, and ≥0.70 very strong. The level of statistical significance was set at $p < 0.05$.

The findings indicated that upper limb robusticity indices were prominent among female handball players, which may be related to the physical demands of handball involving intensive

upper body use during shooting, passing, and defensive actions. Somatotype analyses revealed that the mesomorphic component was dominant, consistent with the strength and power requirements of handball. Endomorphy values were found to be associated with skinfold thickness measurements.

In conclusion, robusticity indices and somatotype characteristics can be used together as important indicators for determining the morphological profiles of young female handball players. Such anthropometric assessments may contribute to evidence-based decision-making in performance monitoring, talent identification, and training planning.

Keywords: Female handball players, Somatotype, Robusticity, Anthropometry, Skinfold thickness, Sports morphology

GİRİŞ

Hentbol; yüksek şiddetli koşular, ani yön değiştirmeler, sıçramalar ve güçlü üst ekstremite kullanımı gerektiren dinamik bir takım sporudur (García-Sánchez ve ark., 2023; Mohoric ve ark., 2022). Bu nedenle sporcuların morfolojik ve antropometrik özellikleri, performansın belirleyici unsurları arasında önemli bir yer tutmaktadır. Özellikle genç sporcularda vücut yapısının değerlendirilmesi, hem branşa özgü fiziksel gereksinimlerin anlaşılması hem de yetenek seçimi (Tróznai ve ark., 2024) ve antrenman planlaması açısından büyük önem taşımaktadır. Spor antropometrisi kapsamında yapılan çalışmalar, sporcuların vücut kompozisyonu, somatotip özellikleri ve kemik yapısının performansla yakından ilişkili olduğunu göstermektedir (Sliz ve ark., 2023; Terzi ve Kalkavan, 2024).

Somatotip; bireyin vücut yapısını endomorfi, mezomorfi ve ektomorfi bileşenleri üzerinden tanımlayan bir sınıflandırma sistemi olup spor bilimlerinde sporcu profilinin belirlenmesinde yaygın olarak kullanılmaktadır (Draganova, 2024). Özellikle takım sporlarında mezomorfik özelliklerin ön plana çıktığı ve bu durumun kas gelişimi, güç üretimi ve fiziksel dayanıklılıkla ilişkili olduğu bildirilmektedir. Bununla birlikte sporcularda kemik yapısının sağlamlığını ve görece kalınlığını ifade eden robustisite indeksleri de vücut yapısının değerlendirilmesinde önemli parametreler arasında yer almaktadır.

Robustisite indeksleri, kemik genişliklerinin ekstremite uzunluklarına oranlanmasıyla hesaplanmakta ve bireyin iskelet yapısının görece sağlamlığı hakkında bilgi vermektedir. Kemik dayanıklılığı yalnızca kemik boyutuna bağlı olmayıp, kemik mimarisi ve materyal özelliklerinin birlikte değerlendirilmesi ile açıklanabilmektedir. Bu bağlamda kemik robustisitesinin kemik dayanıklılığı ile ilişkili önemli bir morfolojik gösterge olduğu belirtilmektedir (Yingling ve ark., 2018). Üst ve alt ekstremite robustisite değerleri, özellikle atma, sıçrama ve temas içeren spor branşlarında sporcuların morfolojik adaptasyonlarını ortaya koyabilmektedir. Hentbol gibi üst ekstremite kullanımının yoğun olduğu spor dallarında humerus ve femur genişlikleri ile ekstremite uzunlukları arasındaki ilişkinin incelenmesi,

sporcuların branşa özgü fiziksel özelliklerinin belirlenmesine katkı sağlamaktadır (Kolena ve ark., 2024; Kabir ve ark., 2024).

Bu doğrultuda, sporcularda somatotip özellikleri ile robustisite indeksleri arasındaki ilişkinin değerlendirilmesi, hem sporcu performansının morfolojik temellerinin anlaşılması hem de genç sporcuların gelişim süreçlerinin izlenmesi açısından önemli bilgiler sunmaktadır. Bu çalışmanın amacı, genç kadın hentbolcularda üst ve alt ekstremite robustisite indeksleri ile somatotip özelliklerinin değerlendirilmesi ve bu parametreler arasındaki ilişkinin ortaya konulmasıdır.

YÖNTEM

Araştırma Grubu; Bu araştırmanın örneklem grubunu, yaşları 11 ile 14 yıl arasında değişen, yaş ortalaması 12.96 ± 0.99 yıl olan, ortalama spor yaşları 3.5 ± 1.65 yıl olan, düzenli olarak antrenman yapan ve aktif olarak hentbol branşında spor faaliyetlerine katılan toplam 24 kadın hentbol sporcusu oluşturmaktadır. Araştırmaya katılan sporcular gönüllülük esasına göre belirlenmiş olup ölçümler sporcuların antrenman döneminde gerçekleştirilmiştir.

Veri Toplama Araçları

Ölçümler, Society for the Advancement of Kinanthropometry (ISAK) antropometri protokolüne göre, antropometrist tarafından yapılmıştır.

Boy Uzunluğu: Hassaslık derecesi 0,01 m olan antropometrik set kullanılmıştır.

Vücut Ağırlığı: Hassaslık derecesi 0,1 kg olan tartı kullanılmıştır.

Deri Kıvrım Kalınlıkları Ölçümü: Her açıda basınç uygulayan skinfold kaliper kullanılmıştır. Ölçümler sağ taraftan alınmıştır. Ölçümler test formuna mm cinsiden kaydedilmiştir. Toplamda 4 bölgeden ölçüm alınmıştır (Suprailiac, supscapular, triceps, calf). Her bölgeden ikişer ölçüm alınmış, ölçümlerin ortalamaları kullanılmıştır.

Çap Ölçümleri: Küçük çap pergelinin ucu mümkün oldukça çok basınç uygulanacak şekilde kullanılmıştır. Böylece gereç kemikle daha çok temas etmiş ve sonuç olarak daha doğru ve güvenilir ölçüm yapılmıştır. Humerus ve femur epikondil çap ölçümleri alınarak mm olarak kaydedilmiştir.

Çevre Ölçümleri: Hassaslık derecesi 0,1 cm olan, bükülebilir, elastik olmayan mezura kullanılmıştır. Çevreler, mezuranın "0" ucu sol elde, diğer tarafı sağ elde olmak üzere bölgelere sarılmıştır ve "0" noktasına gelen rakam test formuna not edilmiştir. Her bölgeden ikişer ölçüm alınmıştır. Bu şekilde kasılı biceps ve calf çevresi ölçümleri yapılmıştır (Esparza-Ros ve Vaquero-Cristóbal, 2025).

Araştırmada elde edilen antropometrik ölçümler kullanılarak sporcuların somatotip bileşenleri (endomorfi, mezomorfi ve ektomorfi) Heath–Carter (1967) somatotip yöntemine göre hesaplanmıştır. Ayrıca üst ve alt ekstremite kemik sağlamlığını değerlendirmek amacıyla üst

ekstremite robustisite indeksi (UER) ve alt ekstremite robustisite indeksi (AER) değerleri ilgili antropometrik ölçümler kullanılarak hesaplanmıştır.

Üst Ekstremite Robustisite İndeksi (UER): Hum. Ep. Gen. (mm) / Boy Uz. (mm) × 100

Alt Ekstremite Robustisite İndeksi (LER): Fem. Ep. Gen. (mm) / Tibia Uz. (mm) × 100

Verilerin Analizi

Araştırmada elde edilen verilerin istatistiksel analizi SPSS (Statistical Package for the Social Sciences) paket programı kullanılarak gerçekleştirilmiştir. Tanımlayıcı istatistikler kapsamında katılımcılara ait değişkenler için aritmetik ortalama, standart sapma, minimum ve maksimum değerler hesaplanmıştır.

Verilerin normal dağılıma uygunluğu Shapiro–Wilk testi ile değerlendirilmiştir. Değişkenler arasındaki ilişkilerin belirlenmesi amacıyla normal dağılım gösteren veriler için Pearson korelasyon analizi, normal dağılım göstermeyen veriler için ise Spearman sıra korelasyon analizi uygulanmıştır.

Somatotip bileşenleri (endomorfi, mezomorfi ve ektomorfi) ile üst ekstremite robustisite indeksi (UER) ve alt ekstremite robustisite indeksi (AER) arasındaki ilişkiler korelasyon analizi ile incelenmiştir. Tüm istatistiksel analizlerde anlamlılık düzeyi $p < 0.05$ olarak kabul edilmiştir.

BULGULAR

Araştırmaya katılan sporcuların antropometrik özelliklerine ve somatotip bileşenlerine ait tanımlayıcı istatistikler Tablo 1'de verilmiştir.

Tablo 1. Genç Kadın Hentbolcuların Antropometrik ve Somatotip Özelliklerine Ait Tanımlayıcı İstatistikler (n=24)

	Ortalama	**Sd.**	**Min.**	**Max.**
Boy Uzunluğu (cm)	154.75	6.17	147.00	174.00
Vücut Ağırlığı (kg)	50.16	12.28	35.70	94.10
Femur Epiconduler. Genişlik (mm)	82.42	4.38	75.00	91.00
Humerus Epiconduler. Genişlik (mm)	54.13	4.77	46.00	67.00
Tibia Uzunluğu (cm)	35.55	2.15	32.10	39.20
Endomorf	4.79	1.7	2.14	8.45
Mezomorf	2.62	1.09	0.25	5.37
Ektomorf	2.51	1.49	0.11	5.43
Üst Ekstremite Robustisitesi	3.50	0.26	3.01	3.92
Alt Ekstremite Robustisitesi	23.25	1.63	20.16	27.41

Araştırmaya katılan sporcuların antropometrik özellikleri incelendiğinde ortalama boy uzunluğunun 154.75 cm, vücut ağırlığının ise 50.16 kg olduğu belirlenmiştir. Kemik

genişlikleri değerlendirildiğinde sporcuların ortalama femur epikondiler genişliğinin 82.42 mm, humerus epikondiler genişliğinin ise 54.13 mm olduğu görülmektedir. Ayrıca sporcuların tibia uzunluğu ortalaması 35.55 cm olarak hesaplanmıştır.

Somatotip bileşenleri incelendiğinde sporcuların ortalama endomorfi değerinin 4.79, mezomorfi değerinin 2.62 ve ektomorfi değerinin 2.51 olduğu belirlenmiştir. Ekstremite robustisite değerlerine bakıldığında ise sporcuların ortalama üst ekstremite robustisite indeksinin 3.50 ve alt ekstremite robustisite indeksinin 23.25 olduğu tespit edilmiştir (Tablo 1).

Araştırmaya katılan sporcuların somatotip dağılımları somatogram üzerinde incelendiğinde bireylerin büyük çoğunluğunun endomorf–mezomorf bölgesinde yoğunlaştığı görülmektedir. Grafik üzerinde yer alan ortalama somatotip noktası (mavi nokta) değerlendirildiğinde sporcuların ortalama somatotip değerlerinin endomorf bileşenin baskın olduğu bir yapıyı temsil ettiği anlaşılmaktadır.

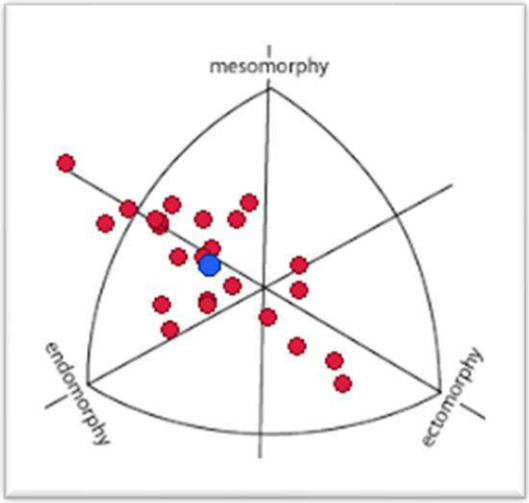

Şekil 1. Genç kadın hentbolcuların somatokartları (Ortalama somatotip değeri,
Katılımcıların somatotip değerleri

Katıımcıların ortalama Somatotip değerleri, 4.79 – 2.62 – 2.51 şeklinde hesaplanmış olup, Endomorphic Mesomorph olarak ifade edilmektdir. Somatogram üzerinde sporcuların önemli bir kısmının endomorfik mezomorf veya dengeli endomorf somatotip bölgelerine yakın konumlandığı dikkat çekmektedir. Bu durum, sporcuların vücut yapısında yağ dokusu bileşeninin görece daha belirgin olduğu ancak aynı zamanda belirli düzeyde kas gelişiminin de bulunduğunu göstermektedir (Şekil 1).

Somatotip bileşenleri ile üst ve alt ekstremite robustisite değerleri arasındaki ilişkiyi belirlemek amacıyla yapılan korelasyon analizi sonuçları Tablo 2'te verilmiştir.

Tablo 2. Somatotip Bileşenleri ile Ekstremite Robustisite İndeksleri Arasındaki Korelasyon Analizi (n:24)

	r	p
Endomorf – Mezomorf	0.735	0.0*
Endomorf – Ektomorf	-0.881	0.0*
Endomorf – UER	0.178	0.4059
Endomorf – AER	0.195	0.3602
Mezomorf – Ektomorf	-0.817	0.0*
Mezomorf – UER	0.551	0.0053*
Mezomorf – AER	0.414	0.0441*
Ektomorf – UER	-0.245	0.2491
Ektomorf – AER	-0.222	0.2964
UER – AER	0.097	0.6511

* $p < 0.05$

Tablo 2 incelendiğine, analiz sonuçlarına göre endomorf ile mezomorf bileşenleri arasında pozitif ve güçlü düzeyde anlamlı bir ilişki bulunmuştur ($r= 0.735$, $p<0.05$). Buna karşın endomorf ile ektomorf bileşenleri arasında güçlü ve negatif yönde anlamlı bir ilişki tespit edilmiştir ($r= -0.881$, $p<0.05$). Benzer şekilde mezomorf ile ektomorf bileşenleri arasında da güçlü ve negatif yönde anlamlı bir ilişki olduğu belirlenmiştir ($r= -0.817$, $p<0.05$).

Somatotip bileşenleri ile ekstremite robustisite değerleri arasındaki ilişkiler incelendiğinde, mezomorf bileşeni ile üst ekstremite robustisite (UER) arasında orta düzeyde ve pozitif yönde anlamlı bir ilişki olduğu görülmektedir ($r= 0.551$, $p<0.05$). Ayrıca mezomorf bileşeni ile alt ekstremite robustisite (AER) arasında da pozitif yönde anlamlı bir ilişki bulunmuştur ($r= 0.414$, $p<0.05$).

Buna karşılık endomorf ve ektomorf bileşenleri ile üst ve alt ekstremite robustisite değerleri arasında istatistiksel olarak anlamlı bir ilişki bulunmamıştır ($p>0.05$). Ayrıca üst ve alt ekstremite robustisite değerleri arasında da anlamlı bir ilişki tespit edilmemiştir ($r= 0.097$, $p>0.05$).

TARTIŞMA VE SONUÇ

Bu çalışmada genç hentbol sporcularında somatotip bileşenleri ile üst ve alt ekstremite robustisite indeksleri arasındaki ilişkiler incelenmiştir. Elde edilen bulgular, özellikle mezomorf bileşeni ile ekstremite robustisite değerleri arasında anlamlı ilişkiler bulunduğunu göstermektedir. Bununla birlikte somatotip bileşenleri arasındaki ilişkiler incelendiğinde endomorf ve mezomorf bileşenleri arasında pozitif yönde, mezomorf ve ektomorf bileşenleri arasında ise negatif yönde güçlü ilişkiler tespit edilmiştir. Bu sonuçlar, sporcularda vücut

kompozisyonu ile kemik yapısı arasındaki ilişkinin anlaşılması açısından önemli veriler sunmaktadır.

Elit hentbol sporcularında vücut kompozisyonu, antropometrik özellikler ve performans parametreleri arasında önemli ilişkiler bulunduğu literatürde sıklıkla vurgulanmaktadır. Özellikle kemik yapısı ve bazı antropometrik özelliklerin sprint performansı ve sportif başarı üzerinde belirleyici olabileceği belirtilmektedir. Bu bağlamda trokanter yüksekliği gibi bazı kemiksel özelliklerin sprint performansı ile anlamlı ilişkiler gösterdiği ve sporcularda pozisyona bağlı olarak vücut kompozisyonu ile bazı antropometrik ölçümlerin farklılık gösterebildiği rapor edilmiştir (Martínez-Rodríguez ve ark., 2023). Benzer şekilde, genç hentbol ve voleybol sporcularının karşılaştırıldığı bir çalışmada hentbol sporcularının endomorfi ve mezomorfi bileşenlerinin daha yüksek, voleybol sporcularının ise ektomorfi bileşeninin daha belirgin olduğu bildirilmiştir (Joksimovic ve ark., 2023). Ayrıca elit sporcuların somatotip özelliklerini inceleyen bir derleme çalışmasında kadın elit sporcuların ortalama somatotiplerinin genellikle merkezi (central) somatotip sınıfında yer aldığı belirtilmiştir (Martínez-Mireles ve ark., 2025).

Somatotip bileşenleri ile performans parametreleri arasındaki ilişkileri inceleyen çalışmalarda ise endomorfi bileşeninin sprint performansı ile pozitif, durarak uzun atlama ve aerobik güç ile ise negatif yönde ilişkili olduğu rapor edilmiştir (Noutsos ve ark., 2022). Kadın üniversite sporcularında yapılan bir başka araştırmada ise sporcuların ortalama somatotiplerinin mesoendomorf olarak sınıflandırıldığı ve vücut kompozisyonunun kas gelişimi ile vücut yağ oranı açısından farklılıklar gösterebildiği ifade edilmiştir (Poveda-Loor ve ark., 2023). Elit kadın hentbol sporcuları üzerinde gerçekleştirilen bir çalışmada da sporcuların ortalama somatotip değerlerinin 3.89–4.28–2.29 olduğu ve genel somatotip yapısının mezomorfik-endomorf özellik gösterdiği bildirilmiştir. Ayrıca oyun pozisyonlarına göre sporcuların antropometrik ve fiziksel özelliklerinde bazı farklılıklar bulunduğu ve özellikle kanat oyuncularının diğer pozisyonlara göre daha düşük vücut ağırlığı, boy uzunluğu ve kol açıklığı değerlerine sahip olduğu rapor edilmiştir (Vila ve ark., 2012).

Mevcut çalışmada elde edilen bulgular incelendiğinde sporcuların ortalama somatotip değerlerinin endomorfik mezomorf yapı sergilediği görülmektedir. Bu sonuç, literatürde hentbol sporcularının genellikle mezomorf bileşenin baskın olduğu bir somatotip yapısına sahip olduğunu bildiren çalışmalarla genel olarak paralellik göstermektedir. Bununla birlikte bazı çalışmalardan elde edilen sonuçlarla görülen farklılıkların, örneklem gruplarının yaş özellikleri, antrenman düzeyi, sporculuk deneyimi ve branşa özgü antrenman yükleri gibi faktörlerden kaynaklanabileceği düşünülmektedir. Özellikle büyüme ve gelişme döneminde bulunan sporcularda somatotip özelliklerinin yaş, biyolojik olgunlaşma ve antrenman geçmişine bağlı olarak değişiklik gösterebileceği bilinmektedir. Bu nedenle farklı yaş gruplarında yapılan çalışmaların sonuçları arasında belirli farklılıkların ortaya çıkması beklenen bir durum olarak değerlendirilebilir.

Genç sporcularda kas yapısı, kemik morfolojisi ve performans parametreleri arasındaki ilişkiler spor bilimleri literatüründe önemli bir araştırma konusu olarak ele alınmaktadır. Genç sporcularda kas yapısı ile kas kuvveti arasındaki ilişkilerin incelendiği bir çalışmada, uyluk bölgesindeki kas robustisitesi ile kas kuvveti arasında özellikle erkek sporcularda güçlü bir ilişki bulunduğu bildirilmiştir. Ayrıca kas kütlesindeki asimetrinin diz ekstansör kas kuvvetindeki asimetri ile ilişkili olduğu ve bu yapısal–fonksiyonel adaptasyonların performansın anlaşılması ve yaralanma riskinin değerlendirilmesi açısından önemli bilgiler sağlayabileceği belirtilmiştir (Zsakai ve ark., 2024). Benzer şekilde alt ekstremite kemik yapısı ile hareket paternleri arasındaki ilişkiyi inceleyen bir çalışmada fibula diyafiz rijitliğinin bireylerin hareket özellikleri ve çevresel koşullardan etkilendiği ifade edilmiş ve özellikle yön değiştirmeyi içeren dinamik hareketlerin kemik yapısında adaptasyonlara yol açabileceği vurgulanmıştır (Sparacello ve ark., 2014).

Hentbol sporcuları üzerinde gerçekleştirilen araştırmalar da antropometrik özellikler ile fiziksel performans parametreleri arasındaki ilişkiye dikkat çekmektedir. Elit hentbol sporcularında alt ekstremite maksimal kuvvetinin sıçrama performansı ile güçlü ilişkiler gösterdiği ve bacak ile uyluk kas hacminin maksimal kuvvet ile pozitif yönde ilişkili olduğu bildirilmiştir (Hermassi ve ark., 2019). Bununla birlikte ergen kadın hentbol sporcularında yapılan bir çalışmada alt ekstremiteler arasında belirli düzeyde sıçrama asimetrileri bulunduğu ve özellikle U18 kategorisinde bu asimetrilerin sıçrama performansı ile ilişkili olduğu ifade edilmiştir (Cadens ve ark., 2023). Ayrıca kemik robustisitesi üzerine yapılan araştırmalarda tibia robustisitesinin bireyler arasında doğal varyasyon gösterebildiği ve daha düşük robustisiteye sahip kemiklerin daha az kemik dokusu içererek kemik dayanıklılığının daha düşük olabileceği belirtilmektedir (Yingling ve ark., 2018).

Mevcut çalışmada elde edilen bulgular incelendiğinde somatotip bileşenlerinden mezomorf bileşeni ile hem üst hem de alt ekstremite robustisite indeksleri arasında anlamlı ve pozitif yönde ilişkiler bulunduğu belirlenmiştir. Buna karşın endomorf ve ektomorf bileşenleri ile ekstremite robustisite indeksleri arasında anlamlı bir ilişki tespit edilmemiştir. Bu sonuçlar, literatürde kas gelişimi ve kas kütlesi ile kemik yapısı arasındaki ilişkiye dikkat çeken çalışmalarla paralellik göstermektedir. Özellikle mezomorfi bileşeninin kas gelişimi ile ilişkili bir somatotip özelliği olması, kas kuvveti ve kemik robustisitesi arasındaki biyomekanik ilişkiyi destekler niteliktedir. Bu bağlamda elde edilen bulgular, hentbol sporcularında kas gelişimi ile ilişkili mezomorfik özelliklerin ekstremite kemik robustisitesi ile bağlantılı olabileceğini ve bu durumun performans ve yaralanma riskinin değerlendirilmesi açısından önemli bilgiler sağlayabileceğini göstermektedir.

KAYNAKLAR

Cadens, M., Planas-Anzano, A., Peirau-Terés, X., Bishop, C., Romero-Rodríguez, D., & Madruga-Parera, M. (2023). Relationship between asymmetry profiles and jump performance in youth female handball players. *Journal of Human Kinetics*, 88, 5. https://doi.org/10.5114/jhk/163432

García-Sánchez, C., Navarro, R. M., Karcher, C., & de la Rubia, A. (2023). Physical demands during official competitions in elite handball: A systematic review. *International journal of environmental research and public health*, 20(4), 3353. https://doi.org/10.3390/ijerph20043353

Draganova, H. (2024). Somatotype and physical development of 11-year-old girls during handball training. *Trakia Journal of Sciences*, 22(Supplement 1), 7-7. https://doi.org/10.15547/tjs.2024.s.01.037

Esparza-Ros, F., & Vaquero-Cristóbal, R. (2025). *Anthropometry*. Springer, Nature Switzerland, Cham.

Heath B.H., Carter J.E.L. (1967). A modified somatotype method. *American Journal of Physical Anthropology*. 27(1):57-74. https://doi.org/10.1002/ajpa.1330270108

Hermassi, S., Chelly, M. S., Wagner, H., Fieseler, G., Schulze, S., Delank, K. S., ... & Schwesig, R. (2019). Relationships between maximal strength of lower limb, anthropometric characteristics and fundamental explosive performance in handball players. *Sportverletzung· Sportschaden*, 33(02), 96-103. DOI: 10.1055/s-0043-124496

Joksimovic, M., Goranovic, K., Kukric, A., Niksic, E., Grgic, L., & Zlojutro, N. (2023). Differences between functional movement screen and somatotype to young handball and volleyball players. *Journal of Physical Education and Human Movement*, 5(1), 1-11. https://doi.org/10.24310/JPEHMjpehmjpehm.v5i115986

Kabir, M. S., Yadav, S., & Biswas, S. (2024). The intersection of physical form and well-being: predicting HRQOL in college athletes through morphological analysis. *European Journal of Physical Education and Sport Science,* 11(8). https://orcid.org/0000-0002-3296-0079

Kolena, B., Šviríková, B., & Vondráková, M. (2024). From Strikers to Keepers: Somatotype of Football Players from Slovakia. *Sports*, 12(10), 271. https://doi.org/10.3390/sports12100271

Martínez-Rodríguez, A., Sánchez-Sánchez, J., Martínez-Olcina, M., Vicente-Martínez, M., Peñaranda-Moraga, M., Asencio-Mas, N., ... & Sánchez-Sáez, J. A. (2022). Quantitative Diet, Body Composition and Sprint Performance in Female Professional Beach Handball Players. *Nutrients*, *15*(1), 138. https://doi.org/10.3390/nu15010138

Martínez-Mireles, X., Nava-González, E. J., López-Cabanillas Lomelí, M., Puente-Hernández, D. S., Gutiérrez-López, M., Lagunes-Carrasco, J. O., ... & Ramírez, E. (2025). The shape of success: a scoping review of somatotype in modern elite athletes across various sports. *Sports*, 13(2), 38. https://doi.org/10.3390/sports13020038

Mohoric, U., Abazovic, E., & Paravlic, A. H. (2022). Morphological and physical performance-related characteristics of elite male handball players: The influence of age and playing position. *Applied Sciences*, *12*(23), 11894. https://doi.org/10.3390/app122311894

Noutsos, K. S., Meletakos, P., Manasis, V., Papadopoulou, P., & Bayios, I. (2022). Effect of somatotype on the general physical fitness tests and throwing velocity on handball. *Motriz: Revista de Educação Física*, 28, e10220009522. https://doi.org/10.1590/s1980-657420220009522

Poveda-Loor, C., Yaguachi-Alarcón, R., Espinoza-Burgos, Á., Frias-Toral, E., & Suárez, R. (2023). Dietary intake, anthropometric profile and somatotype in university athletes: Differences between gender and sports practiced. *Mediterranean Journal of Nutrition and Metabolism*, 16(4), 335-352. https://doi.org/10.3233/MNM-230065

Sliz, M., Pasko, W., Dziadek, B., Ziajka, A., Poludniak, N., Marszalek, P., ... & Przednowek, K. (2023). Relationship between body composition and cognitive abilities among young female handball players. *Journal of Physical Education and Sport*, 23(7), 1650-1659. DOI:10.7752/jpes.2023.07202

Sparacello, V. S., Marchi, D., & Shaw, C. N. (2014). The importance of considering fibular robusticity when inferring the mobility patterns of past populations. In Reconstructing mobility: environmental, behavioral, and morphological determinants (pp. 91-110). Boston, MA: Springer US.

Terzi, E., & Kalkavan, A. (2024). To what extent do somatotype structures affect athletic performance in professional athletes?. The Journal of Sports Medicine and Physical Fitness, 64(7), 650-660. https://doi.org/10.23736/s0022-4707.24.15826-4

Tróznai, Z., Utczás, K., Pápai, J., Pálinkás, G., Szabó, T., & Petridis, L. (2024). The interaction of relative age with maturation and body size in female handball talent selection. Plos one, 19(10), e0298560. https://doi.org/10.1371/journal.pone.0298560

Vila, H, Manchado, C, Rodriguez, N, Abraldes, JA, Alcaraz, PE, and Ferragut, C. (2012). Anthropometric profile, vertical jump, and throwing velocity in elite female handball players by playing positions. *J Strength Cond Res*, 26(8): 2146–2155.

Yingling VR, Ferrari-Church B, Strickland A. (2018). Tibia functionality and Division II female and male collegiate athletes from multiple sports. *PeerJ* 6:e5550 https://doi.org/10.7717/peerj.5550

Zsakai, A., Zselyke Ratz-Sulyok, F., Jang-Kapuy, C., Petridis, L., Bakonyi, P., Dobronyi, T., ... & Szabo, T. (2024). Muscular robusticity and strength in the lower extremities in elite handball players. *Scientific Reports*, 14(1), 28883. https://doi.org/10.1038/s41598-024-75472-4

HAYVAN BESLEME AÇISINDAN TRİTİKALE (xTriticosecale Wittmack.): BESİN DEĞERİ VE KULLANIM OLANAKLARI
TRITICALE (×Triticosecale Wittmack) IN ANIMAL NUTRITION: NUTRITIONAL VALUE AND UTILIZATION OPPORTUNITIES

Derya GÜLOĞLU[1]
[1]Isparta Uygulamalı Bilimler Üniversitesi, Atabey Meslek Yüksekokulu, Bitkisel ve Hayvansal Üretim Bölümü, Isparta, Türkiye.
[1]ORCID ID: https://orcid.org/0000-0002-1839-8710

ÖZET
Tritikale bitkisi (× *Triticosecale* Wittmack), buğday (*Triticum spp.*) ve çavdar (*Secale cereale* L.) bitkilerinin melezlenmesiyle geliştirilmiş, her iki türün olumlu agronomik ve besleme özelliklerini bir arada taşıyan önemli bir serin iklim tahıl cinsidir. Yüksek verim potansiyeli, çevresel stres koşullarına dayanıklılığı ve geniş adaptasyon kabiliyeti sayesinde son yıllarda hayvan besleme alanında giderek artan bir ilgi görmektedir. Tritikale; tane, yeşil ot, silaj ve kuru ot formunda kullanılabilmesi nedeniyle çok yönlü bir yem bitkisi olarak değerlendirilmektedir. Özellikle marjinal, kurak ve düşük verimli toprak koşullarında başarılı performans göstermesi, onu sürdürülebilir hayvansal üretim sistemleri açısından önemli bir alternatif yem kaynağı hâline getirmektedir. Besin öğeleri ve değeri bakımından tritikale, diğer birçok tahıla kıyasla daha yüksek ham protein içeriği ve dengeli bir amino asit profiline sahiptir. Özellikle lizin içeriğinin buğday ve arpa gibi tahıllardan daha yüksek olması, tritikalenin hayvan beslemede değerini artırmaktadır. Enerji içeriği bakımından ise arpa ve buğdaya benzer özellikler göstermekte olup, bu durum hem ruminant hem de mono gastrik (tek mideli) hayvan rasyonlarında kullanımını da mümkün kılmaktadır. Tritikale tanesi, sindirilebilir nişasta ve karbonhidratlar açısından zengin olup, hayvanların canlı ağırlık artışı, yemden yararlanma oranı ve süt verimi üzerinde olumlu etkiler yaratabilmektedir. Kaba yem kaynağı olarak değerlendirildiğinde tritikale, yeşil ot ve silaj üretiminde yüksek biyokütle verimi sağlamaktadır. Uygun gelişme dönemlerinde hasat edildiğinde, lif içeriği ve sindirilebilirliği bakımından kaliteli bir kaba yem elde edilebilmektedir. Erken biçim, protein içeriğini artırırken, uygun hasat zamanı silaj kalitesini ve fermantasyon özelliklerini olumlu yönde etkilemektedir. Ayrıca tritikalenin ekim nöbeti sistemlerinde yer alabilmesi, toprağın organik madde içeriğini artırması, erozyonu azaltması ve yabancı ot kontrolüne katkı sağlaması gibi çevresel ve tarımsal avantajları da bulunmaktadır. Sonuç olarak tritikale; yüksek verim kapasitesi, besin değeri, farklı kullanım şekilleri ve çevresel dayanıklılığı sayesinde hayvan beslemede önemli bir alternatif yem bitkisi olarak öne çıkmaktadır. Özellikle sürdürülebilir tarım ve hayvancılık uygulamalarının yaygınlaştırılmasında, düşük girdi koşullarında yüksek verim sağlaması ve çok yönlü kullanım olanakları sunması bakımından tritikalenin önemi giderek artmaktadır. Bu çalışma, tritikalenin hayvan besleme açısından önemini ortaya koymak; botanik ve agronomik özellikleri, kimyasal bileşimi, besin değeri ve yem olarak kullanım şekillerini değerlendirmek amacıyla hazırlanmıştır.
Anahtar Kelimeler: Tritikale, hayvan besleme, yem değeri, silaj, sürdürülebilir üretim

ABSTRACT
Triticale (× *Triticosecale* Wittmack) is an important cool-season cereal crop developed through the hybridization of wheat (*Triticum spp.*) and rye (*Secale cereale* L.), combining the favorable agronomic and nutritional characteristics of both parent species. Owing to its high yield potential, tolerance to environmental stress conditions, and wide adaptability, triticale has attracted increasing attention in the field of animal nutrition in recent years. Triticale is

considered a versatile forage and feed crop, as it can be utilized in the form of grain, green forage, silage, and hay. Its ability to perform well under marginal, arid, and low-fertility soil conditions makes it a valuable alternative feed resource for sustainable livestock production systems. In terms of nutrient composition and feeding value, triticale generally exhibits a higher crude protein content and a more balanced amino acid profile compared to many other cereal grains. Its relatively higher lysine content than that of wheat and barley enhances its nutritional value in animal feeding. With respect to energy content, triticale shows values comparable to those of wheat and barley, which allows its inclusion in rations for both ruminant and monogastric animals. Triticale grain is rich in digestible starch and carbohydrates, thereby contributing positively to live weight gain, feed efficiency, and milk yield in livestock. When evaluated as a forage source, triticale provides high biomass yields for green forage and silage production. Harvesting at appropriate growth stages enables the production of high-quality roughage with favorable fiber content and digestibility. Early harvesting increases crude protein concentration, whereas harvesting at the optimal stage improves silage quality and fermentation characteristics. Moreover, the inclusion of triticale in crop rotation systems contributes to increased soil organic matter content, reduced soil erosion, and improved weed control, thereby offering additional environmental and agronomic benefits. In conclusion, triticale stands out as an important alternative feed crop in animal nutrition due to its high yield potential, nutritional value, diverse utilization forms, and tolerance to adverse environmental conditions. Its importance continues to increase, particularly in the context of promoting sustainable agricultural and livestock production practices, as it provides high productivity under low-input conditions and offers versatile utilization opportunities. This study was conducted to emphasize the importance of triticale in animal nutrition and to evaluate its botanical and agronomic characteristics, chemical composition, nutritional value, and modes of utilization as animal feed.

Keywords: Triticale, animal nutrition, nutritional value, silage, sustainable production

A META-ANALYSIS OF THE EFFECTS OF POLYOL PLASTICIZERS ON THE MECHANICAL AND BARRIER PROPERTIES OF STARCH-BASED EDIBLE FILMS

Dıanda Athaya RACHMAN[1]
Nugraha Edhi SUYATMA[1*]
Fahim M. TAQI[1]
[1]IPB University, Faculty of Engineering and Technology, Department of Food Science and Technology, Bogor, Indonesia
[*]ORCID ID: https://orcid.org/0000-0001-8077-3297

ABSTRACT

Introduction and Purpose: Starch-based edible films are increasingly explored as biodegradable alternatives to synthetic plastic packaging. However, native starch films are brittle and lack flexibility, limiting their practical applications. Polyols are commonly used as plasticizers to improve flexibility, but their incorporation may also affect tensile strength and water vapor permeability (WVP). Previous studies have reported inconsistent findings due to variations in starch sources, polyol types, and testing conditions. Therefore, this study aimed to quantitatively synthesize existing evidence through a meta-analysis to evaluate the effects of polyols on tensile strength, elongation at break, and WVP of starch-based edible films.

Materials and Methods: A systematic literature review identified peer-reviewed studies comparing starch-based films with and without polyol incorporation. Nine eligible articles met the inclusion criteria. Effect sizes were calculated using the standardized mean difference (SMD) for elongation at break, tensile strength, and WVP. Subgroup analyses were conducted to assess the influence of polyol type, starch source, relative humidity during testing, and testing duration. Publication bias was evaluated using funnel plot symmetry and fail-safe number (Nfs) analysis.

Results: Polyol incorporation significantly increased elongation at break ($p < 0.001$), indicating enhanced film flexibility, while significantly decreasing tensile strength ($p < 0.001$), reflecting reduced rigidity. The overall effect on WVP was not statistically significant ($p = 0.288$), suggesting no consistent impact on water vapor barrier performance. Subgroup analyses revealed that polyol type, starch source, and relative humidity significantly influenced film properties, whereas testing duration did not significantly affect WVP. Funnel plot symmetry and Nfs values confirmed the robustness of the findings.

Discussion and Conclusion: The results confirm the plasticizing mechanism of polyols, which reduce intermolecular hydrogen bonding within starch matrices, increasing molecular mobility and flexibility but lowering tensile strength. The non-significant effect on WVP indicates that barrier performance depends largely on formulation and environmental factors. This meta-analysis provides quantitative guidance for optimizing plasticizer selection in sustainable starch-based edible film development.

Key Words: starch-based edible film; polyol plasticizer; meta-analysis; sustainable packaging

SANAL LABORATUVARLAR TEMELINDE TEKNIK ÖĞRENCILERIN BILIMSEL VE ARAŞTIRMA YETKINLIKLERININ GELIŞTIRILMESI SÜRECI

Djurayeva Feruzakhon Abdumukhtorovna
Bilgi Teknolojileri Personeli Kıdemli Öğretim Üyesi, Andijan Devlet Teknik Enstitüsü
0009-0000-1596-381X

Özet.
Bu çalışma, teknik bölüm öğrencilerinin sanal araştırma odaklı materyaller, geliştirilen yöntemler, organizasyonel metodolojik üretimler ve sayısal materyallere dayalı gereksinimler temelinde gerçekleştirdikleri bilimsel araştırma ve üretimlerini göstermektedir. Çalışmanın sonuçları, sanal laboratuvarlara dayalı bilimsel ve araştırma yetkinliğinin geliştirilmesi sürecinin, öğrencilerin bilimsel düşünme mantığının kademeli olarak oluşmasına, sanal veya modellenmiş araştırmalar yoluyla teorik bilginin doğrulanmasına, öğrencinin pasif bir uygulayıcı değil, bağımsız kararlar alan bir araştırma öznesi olarak gelişmesine, yansıtma ve öz değerlendirme yoluyla bilimsel hataların anlaşılmasına ve bireysel bilimsel gelişim yörüngesinin desteklenmesine olanak sağladığını göstermiştir.
Anahtar kelimeler: Hipotez, sanal araştırma, ölçüm parametreleri, öznel değerlendirme, fiziksel ve teknik hipotezler.

THE PROCESS OF DEVELOPING THE SCIENTIFIC AND RESEARCH COMPETENCIES OF TECHNICAL STUDENTS BASED ON VIRTUAL LABORATORIES

Abstract.
This study demonstrates the scientific research and output of technical department students based on virtual research-oriented materials, developed methods, organizational methodological productions, and requirements based on digital materials. The study's findings showed that the process of developing scientific and research competence based on virtual laboratories enables students to gradually develop their scientific thinking logic, verify theoretical knowledge through virtual or modeled research, develop as independent decision-makers rather than passive practitioners, understand scientific errors through reflection and self-assessment, and support their individual scientific development trajectory.
Keywords: hypothesis, virtual research, measurement parameters, subjective evaluation, physical and technical hypotheses.

Sanal laboratuvarlar temelinde teknik öğrencilerin bilimsel ve araştırma yetkinliklerini geliştirme metodolojisinin iyileştirilmesi, pedagojik olarak karmaşık ve çok faktörlü bir süreç olarak yorumlanmaktadır. Çünkü bu süreç, eğitim içeriği, araştırma odaklı yöntemler, organizasyonel biçimler, metodolojik ilkeler ve dijital araçların etkileşimine dayanarak organize edilir ve öğrencinin bilimsel bir problemi tanımlama, amaç ve hedefler belirleme, hipotezler ortaya koyma, sanal çalışmalar tasarlama, ölçüm parametrelerini seçme, veri toplama ve işleme, analiz sonuçlarını gerekçelendirme ve bilgiye dayalı sonuçlar çıkarma yeteneğini tutarlı bir şekilde geliştirmeyi amaçlar.

Araştırmamızın doğruluğunu sağlamak amacıyla, teknik disiplinlerdeki öğrencilerin bilimsel ve araştırma faaliyetlerini rastgele alıştırmalar düzeyinde sınırlamalarına ve bunları metodolojik olarak tutarlı, kontrollü ve sonuç odaklı bir süreç olarak organize etmelerine, öğrenci faaliyetlerini öznel yargılardan arınmış, kanıt ve analize dayandırmalarına, bilimsel düşünme mantığını kademeli olarak oluşturmalarına, teorik bilgiyi sanal veya modellenmiş araştırmalar yoluyla doğrulamalarına, öğrenciyi pasif bir performans sergileyen değil, bağımsız kararlar alan bir araştırma öznesi olarak geliştirmelerine, bilimsel hataları yansıtma ve öz değerlendirme yoluyla anlamalarına ve bireysel bilimsel gelişim yörüngesini desteklemelerine olanak tanıyan aşağıdaki pedagojik ilkeler belirlenmiştir:

1. Bilimsellik ve kanıta dayanma ilkesi;
2. Araştırma faaliyetlerinde aşamalılık ilkesi;
3. Teori ve pratiğin bütünleştirilmesi ilkesi;
4. Öz yansıtma ve öz değerlendirme ilkesi;
5. Dijital ortama uyum ilkesi;
6. Bireysel bilimsel gelişimi destekleme ilkesi.

1. Bilimsellik ve kanıta dayalı yaklaşım ilkesi. Bilimsellik ve kanıta dayalı yaklaşım ilkesi, sanal veya karma araştırmaların hayal gücüne dayalı bir egzersiz düzeyinde bırakılmaması, aksine açıkça tanımlanmış bir problem, sınırlı bir araştırma kapsamı ve ölçülebilir özellikler açısından ifade edilen varsayımlara dayalı bilimsel bir araştırma süreci olarak organize edilmesi gerektiği anlamına gelir.

Bilimsel bir çalışmadan önce değişkenler, gözlem kriterleri, kontroller ve sınırlamalar tanımlanır; sanal modellemede fiziksel ve teknik varsayımlar, parametre aralıkları, başlangıç koşulları ve basitleştirmeler açıkça belirtilir. Bu süreç, verilerin güvenilirliğini ve doğrulanabilirliğini gerektirir; yani ölçüm kaynağı, alet veya sensör, doğruluk düzeyi, tekrarlanabilirlik, kayıt prosedürü ve hata faktörleri belgelenir; sanal çalışmalarda kayıtlar ve yapılandırma izleri tutulur; karma çalışmalarda sanal sonuçlar gerçek ölçümlerle karşılaştırılır ve tutarsızlıkların nedenleri analiz edilir.

Elde edilen sonuçların değerlendirilmesi öznel izlenimlerle sınırlı değildir, grafiklere, tablolara, istatistiksel göstergelere ve güven aralıklarına dayanır ve yansıma, doğrulanmış veya çürütülmüş varsayımlar, güçlü bir şekilde etkilenen koşullar ve azaltılmış hata kaynakları temelinde gerçekleştirilir. Bu ilke, öğrencinin bilimsel düşünme kültürünü, doğrulamaya açık bir pozisyonu ve kanıtlara dayalı karar verme yeteneğini sürdürülebilir bir şekilde şekillendirir ve bilimsel dürüstlük standartlarını güçlendirir. Karl Popper'ın [1] ortaya koyduğu görüşe göre, bilimselliğin ölçütü teorinin test edilebilirliği ile belirlenir, yani hipotez ancak deney veya gözlemle çürütülebilecek bir biçimde ifade edildiğinde, ölçümler ve analitik sonuçlar bilimsel kanıt statüsünü kazanır.

2. Araştırma faaliyetlerinin aşamalı doğası ilkesi. Araştırma faaliyetlerinin aşamalı doğası ilkesi, bilimsel araştırmayı düzenli, doğrulanabilir ve tekrarlanabilir bir süreç olarak yönetmek anlamına gelir. Süreç, belirli bir problem ve araştırma sorusunun tanımlanmasıyla başlar. Bir sonraki aşamada, hipotez ölçülebilir göstergeler, bağımsız ve bağımlı değişkenler, araştırma koşulları ve sınırlamaları aracılığıyla açıklığa kavuşturulur. Bundan sonra, bir araştırma planı geliştirilir. Sanal, gerçek veya karma bir form seçilir, kullanılan araçlar ve protokol belirlenir, veri toplama prosedürü ve güvenlik gereksinimleri önceden yazılır.

Bir sonraki aşamada, toplanan veriler analiz edilir. Analiz sürecinde, veri temizleme, kodlama, tablo oluşturma ve grafikleme, karşılaştırmalar yapılır ve gerekirse istatistiksel testler gerçekleştirilir. Aynı zamanda, hata kaynakları ve sonuçların güvenilirliği için kriterler değerlendirilir. Analiz sonuçlarına dayanarak bir sonuç çıkarılır. Hipotezin doğrulanması veya

reddedilmesi kanıtlar temelinde gerekçelendirilir, pratik öneriler ve daha ileri araştırmalar için umut vadeden yönler belirtilir.
Son aşamada, değerlendirme yapılır, metodolojik kararlar analiz edilir, belirsizliklerin ve yetersiz ölçümlerin gözlemlendiği aşamalar belirlenir ve yeniden tasarım için gerekli değişiklikler belirlenerek bir sonraki araştırma döngüsünün iyileştirilmesi için noktalar açıklığa kavuşturulur. POE (Tahmin Et-Gözlemle-Açıkla) yapısı, tahmin, gözlem ve açıklama arasındaki mantıksal bağlantıyı güçlendirir. IMRAD (Giriş-Yöntemler-Sonuçlar-Tartışma) yapısı çerçevesinde, sürecin sonu bilimsel bir rapor haline getirilir ve sonuçlar tartışma ve akıl yürütme temelinde sistematize edilir.
Bu konuda V.V. Kraevsky [2], pedagojik araştırmanın içeriğinin ve aşamalarının, problemin doğasına bağlı olarak belirlenebileceğini ve bazı sapmalar gösterebileceğini vurgulamaktadır. Araştırma sürecini yönetmede, aşamaları planlamada ve tutarlılıklarını değerlendirmede metodolojik şemanın bir çalışma kılavuzu olarak gerekli olduğunu belirtmektedir.

3. Teori ve pratiğin bütünleştirilmesi ilkesi. Teori ve pratiğin bütünleştirilmesi ilkesi, “teoriyi test eden ve pratiğe dönüştüren” tek bir metodolojik zincir olarak sanal bir laboratuvarın, karma araştırmanın ve tekrarlama yöntemlerinin oluşturulmasını gerektirir. Ele alınan yaklaşımda, teorik kavram (yasa, model, formül, hipotez) önce ölçülebilir göstergelere ayrıştırılır ve daha sonra gerçek veya simüle edilmiş koşullarda test edilir. Sanal laboratuvar, süreci güvenli, tekrarlanabilir ve parametre kontrollü bir ortamda gösterir. Karma araştırma, sanal bir sonucu gerçek bir ölçüme, cihaza veya duruma bağlayarak “model-gerçeklik” uyumunu açıklığa kavuşturur ve öğrencinin tasarım, test, revizyon ve çıkarım süreçleri yoluyla teorik bilgiyi aktif olarak edinmesini sağlar.

4. Yansıtma ve öz değerlendirme ilkesi. Yansıtma ve öz değerlendirme ilkesi, öğrencinin bilimsel faaliyetini yalnızca "nihai sonuç" açısından değil, aynı zamanda karar verme süreci, seçilen yöntem, kanıtların kalitesi ve hatalar açısından da analiz etmeyi gerektirir. Temel alınan ilkeye göre, yansıtma, "neden bu yol seçildi?", "hangi kanıt yeterliydi?", "hata nerede meydana geldi?", "alternatif çözüm nedir?" gibi sorulara dayanarak kişinin kendi faaliyetini gözden geçirmesine yönelik bilimsel bir yaklaşımdır. Öz değerlendirme, öğrencinin çalışmalarının güçlü ve zayıf yönlerini kriterlere göre belirleyerek ve bir sonraki aşama için net bir düzeltme planı oluşturarak sorumluluk ve bağımsızlık düzeyini artırır.

5. Dijital Ortama Uyarlanabilirlik İlkesi. Dijital ortama uyarlanabilirlik ilkesi, uzaktan laboratuvar-seminer, sanal çalışmalar ve elektronik portfolyo süreçlerinin, teknik kaynaklar, cihaz türleri, internet hızı ve istikrarı, kullanıcı araştırması ve bilgi güvenliği gereksinimleriyle uyumlu olacak şekilde tasarlanması ve "tek bir platforma bağlı kalmaktan" kaçınılması anlamına gelir.
Ele alınan süreçte, araç seçimi minimum teknik gereksinimleri ve alternatif yedekleme yöntemlerini sağlamaya dayanır; eğitim materyali ve araştırma protokolü kısa modüller ve net standartlarla düzenlenir.

6. Bireysel bilimsel gelişimi destekleme ilkesi. Bireysel bilimsel gelişimi destekleme ilkesi, her öğrencinin başlangıçtaki hazırlık, deneyim, ilgi alanları ve hızındaki farklılıkları dikkate alarak, bilimsel faaliyeti kişisel gelişim yönünde yönetmek anlamına gelir. Dijital izleme yoluyla, öğrencinin süreçteki "izleri" (görev tamamlama sırası, tekrar denemeler, hata türleri, zaman dağılımı, analiz notlarının kalitesi, kaynaklarla çalışma alışkanlıkları, tartışma etkinliği) düzenli olarak izlenir ve büyüme dinamikleri gerçek kanıtlar temelinde görünür hale getirilir. Belirlenen koşullara dayanarak, öğrencinin güçlü yönleri (örneğin, hipotez oluşturma veya veri analizi) ve

zayıf yönleri (protokol geliştirme, kontrol koşullarının sürdürülmesi, sonuçların yorumlanması) açıkça ayırt edilir ve genel bir yaklaşımdan daha spesifik metodolojik destek sağlanır.
Bu ilkenin nihai sonucu, öğrencinin hangi becerilerinin ne ölçüde geliştiğini, hangi hataların azaldığını ve bir dönem veya modül boyunca hangi aşamada bir aksaklık yaşandığını kanıtlar temelinde anladığı ve buna göre bireysel hedefler belirlediği bilimsel gelişim yolunun kişiselleştirilmesinde kendini gösterir. Öğretmen, izleme verilerine ve portfolyo kanıtlarına dayanarak, kimin bilimsel soruyu açıklığa kavuşturması, kimin analiz yöntemlerini derinleştirmesi veya araştırma sürecini kontrol etme koşullarını güçlendirmesi gerektiğini belirleyen bireysel öneriler geliştirir. Bu süreç uygulandıktan sonra, her öğrencinin bilimsel gelişimi, genel bir planla sınırlı kalmayan, kişisel ihtiyaç ve yetenekleriyle tutarlı, kontrol edilebilir ve belirli sonuçlara odaklı bir şekilde organize edilir.

Referanslar

1. Popper K.R. Conjectures and Refutations: The Growth of Scientific Knowledge. – London: Routledge, 1989. – P. 37.
2. Краевский В.В. Методология педагогического исследования: пособие для педагога-исследователя. – Самара: Изд-во СамГПИ, 1994. – С. 140.
3. Saifnazarov I., Mukhtarov A., Boboyev A. Bilimsel araştırma metodolojisi: eğitim ve metodolojik kılavuz. – Taşkent: TSIU, 2017. – 129 s. – S. 60–61; 84–85.
4. Abdukodirov A.A. Yükseköğretimde yenilikçi pedagojik teknolojiler. – Taşkent: Fan, 2020.
5. Muslimov N.A. Mesleki eğitim metodolojisi. – Taşkent: O‘qittu, 2019.
6. Azizkhojyeva N.N. Pedagojik teknoloji ve pedagojik beceriler. – Taşkent, 2018.

EXTENDED NONLINEAR VARIATIONAL INEQUALITIES

Dr. Sanjeev Gupta
Department of Applied Mathematics,
GLA University, Mathura, U.P., India-281406

ABSTRACT
This paper investigates a novel class of generalized systems that extend nonlinear variational inequalities, involving 3k-distinct nonlinear relaxed cocoercive operators. We analyze the corresponding fixed point problem associated with this generalized system and develop explicit k-step iterative methods based on projection operators. By reformulating the problem as an equivalent fixed point problem, we propose k-step Gauss–Seidel-type iterative algorithms to compute approximate solutions. Convergence of the proposed k-step explicit iterative methods is rigorously established. Furthermore, several special cases of the extended variational inequalities system are discussed to illustrate the scope of the results.
Keywords: k-step Gauss–Seidel-type iterative algorithm, Generalized system of extended nonlinear variational inequalities, Projection method, Relaxed (α,β)-cocoercivity, Lipschitz continuity.

THE IMPACT OF THE COLONIAL BANKING SYSTEM ON VIETNAMESE SOCIAL STRUCTURAL SHIFTS (1875-1954): A PERSPECTIVE FROM THE BANQUE DE L'INDOCHINE

Dr. Duong To Quoc THAI
Lecturer in History, Faculty of Social Sciences Education, School of Education,
Dong Thap University, Vietnam
ORCID ID: https://orcid.org/0009-0008-1929-3751

ABSTRACT

This paper examines the profound impact of the colonial banking system on the structural shifts of Vietnamese society from 1875 to 1954, with a primary focus on the central role of the *Banque de l'Indochine* (BIC). By analyzing archival records concerning banknote issuance, commercial operations, and financial investments, the study elucidates how the BIC functioned not only as an economic manipulator but also as a direct catalyst for the emergence of new social classes. The BIC's presence and its plantation credit mechanisms facilitated the rise of the comprador bourgeoisie and a new landlord class, serving as essential links in the colonial exploitation apparatus. Simultaneously, the bank's usurious lending policies and monetary monopoly drove the majority of the peasantry into impoverishment and landlessness, leading to a significant expansion of the proletariat in mines and plantations. The research concludes that the BIC acted as a financial "engine" that transformed traditional Vietnamese social structures into a colonial semi-feudal society, strategically designed to maximize the interests of Metropolitan France.

Keywords: *Banque de l'Indochine, Colonial Banking System, Social Structural Shifts, Bourgeoisie, Vietnam (1875-1954).*

1. INTRODUCTION

The shift in Vietnamese social structure from the late 19th century to the mid-20th century was not merely a consequence of military conquests or administrative decrees; rather, it was fundamentally the result of a comprehensive financialization strategy orchestrated by the colonial banking system. Within this framework, the Bank of Indochina (Banque de l'Indochine - BIC), established by the decree of January 21, 1875, functioned as the "heart and mind" coordinating the entire economic lifeblood of the Indochinese Union. Possessing the exclusive privilege of currency issuance and credit control, the BIC was not just a financial institution but a potent instrument of French finance capital designed to restructure colonial economic and

social spaces to serve the interests of the metropole. This study aims to analyze the impact of the colonial banking system, through the lens of the BIC, on the profound transformations within the Vietnamese social structure during the 1875-1954 period.

Prior to the French arrival, Vietnamese society operated on the foundation of traditional wet-rice agriculture with a closed village structure and a fragmented metallic currency system (copper and zinc coins). However, the emergence of the BIC ended the embryonic stage of indigenous finance, replacing it with a modern monetary order based on the Piastre (Indochinese silver dollar). This process was not only a change in the medium of exchange but a "financial invasion" that shook traditional production relations to their core. According to Hilferding's (1910) theory of finance capital, the fusion of banking and industrial capital under the coordination of the BIC created the material prerequisites for the formation of new social strata. The BIC's concentration of capital in mining, rubber plantations, and transportation infrastructure directly led to the birth of the working class (proletariat) and the comprador bourgeoisie, while accelerating rural socio-economic differentiation.

One of the most direct and powerful impacts of the BIC on social structure was through its selective credit mechanisms. Capital flows from the BIC did not reach the indigenous private sector but were prioritized for French capitalist conglomerates such as SIPH or Michelin through preferential loans and underwriting of stock issuances. This prioritization transformed vast lands in Cochinchina and the Central Highlands into monoculture plantation "economic oases," where employer-employee relations replaced traditional landlord-tenant dynamics. Consequently, a large portion of the peasantry was dispossessed of their means of production, becoming a cheap labor force in plantations and mines, thus forming a dual social structure: a modern sector linked to French finance capital on one side, and an impoverished traditional agricultural sector on the other.

Furthermore, the BIC's management of exchange rates and maintenance of the silver standard for the Piastre until 1930 served as a sophisticated tool for social regulation. By exploiting fluctuations in global silver prices, the BIC facilitated the transfer of economic surplus from the pockets of the indigenous population to treasuries in Paris. Bouts of inflation or currency devaluation were not just economic phenomena but catalysts for social shocks, eroding the emerging indigenous middle class and driving the poor peasantry into a cycle of debt through Mutual Agricultural Credit Societies, which were also indirectly controlled by the BIC. As Aumiphin (1994) observed, the French financial presence in Indochina was asymmetrical, where monetary stability was consistently traded for the sustained dependence of the colonial social structure.

Although the role of the BIC has been studied by many international scholars such as Meuleau (1990) or Gonjo (2018) from an institutional history perspective, the connection between specific banking operations and social structural shifts in Vietnam still contains gaps that need to be filled. Specifically, utilizing original archival records from BIC annual reports combined with digital history methods provides a more empirical and quantitative view of the scale of exploitation by finance capital. This article does not merely reconstruct the history of a bank but decodes the mechanism through which financial power reshaped the social identity of a nation during nearly a century of colonialism. Thereby, the research contributes to clarifying the nature of dependent modernization and its enduring implications for the modern Vietnamese social structure.

2. CONCEPTUAL FRAMEWORK

To systematically analyze the impact of the Bank of Indochina (BIC) on the structural shifts of Vietnamese society, this study establishes a multi-dimensional conceptual framework, combining the theory of finance capital, dependency theory, and the concept of colonial financialization. Establishing these analytical tools not only helps interpret statistical data from digital archives but also clarifies the power mechanisms hidden behind pure banking operations.

2.1. Finance Capital Theory and Power Convergence

The central concept used in this study is "Finance Capital." According to Hilferding's (1910) classic definition, finance capital is the fusion of banking capital and industrial capital. In the Indochinese context, the BIC functioned not merely as a financial intermediary but as the entity coordinating this convergence. This framework allows us to perceive the BIC as a politico-economic "superstructure" dominating all spearhead economic sectors. The BIC's control over plantation and mining companies was not just a matter of capital ownership but the imposition of modern financial governance rules on traditional production relations, thereby stimulating the formation of the working class and a new managerial stratum. Gonjo (2018) emphasizes that in French colonies, finance capital operated through an intricate network of personnel ties and shareholdings, transforming colonial banks into highly effective indirect social governance tools.

2.2. Colonial Financialization and Social Structural Distortion

The study applies the concept of "Financialization" to explain how financial motives penetrated and reshaped social life. Colonial financialization was not just the expansion of banking networks but the process of converting indigenous natural resources and labor into tradable and speculative "financial assets." Epstein (2005) argues that financialization leads to the prioritization of short-term profits and derivatives over real economic development. For

colonial Vietnam, this process, led by the BIC, distorted the rural social structure. Transforming rice and land into collateral for bank credit accelerated land concentration and the impoverishment of the peasantry. This conceptual framework helps us identify the shift from a social structure based on status and tradition to one based on debt relations and financial surplus value.

2.3. Dependency Theory and Peripheralization Mechanisms

To clarify the impact of the colonial banking system on the status of various social classes, Dependency Theory is utilized as a crucial lens. This theory suggests that the development of core nations (metropoles) relies on the exploitation and stagnation of peripheral nations (colonies). In the BIC model, the Piastre and the exchange rate mechanism acted as chains binding the Vietnamese economy to the French financial market. Aumiphin (1994) points out that the colonial banking system established a sophisticated "capital drain" mechanism, preventing the formation of an independent national bourgeoisie and forcing them to become a comprador bourgeoisie serving French capital interests. This led to a "dual society" social structure, where a small segment of the population linked to the flourishing modern financial sector thrived, while the vast majority of the masses remained trapped in an agricultural sector depleted of labor and resources (Thai, 2021).

2.4. Digital History as an Empirical Framework

Finally, the study integrates Digital History methodology into the conceptual framework to create a breakthrough in processing empirical evidence. Utilizing technologies such as OCR and Data Mining from digital archives is not merely a technical tool but a new theoretical approach to "restructuring the past." According to Weller (2013), digital history allows us to observe social trends on a large scale (macro-history) by synthesizing micro-data from thousands of pages of bank reports. This empirical framework helps concretize abstract concepts like "surplus exploitation" or "class shift" into highly persuasive figures and charts. The combination of political economic theory and digitization tools creates a solid foundation for the paper to decode the complex transformations of Vietnamese society under the shadow of the BIC institution (Meuleau, 1990; Zhao & Johnston, 2011).

3. METHODOLOGY

This research is conducted based on a multi-disciplinary methodological framework, combining documentary history, institutional economics, and particularly digital history methodology. The objective of this methodology chapter is to establish a transparent research process that enables the decoding of the complex impacts of the colonial banking system on the Vietnamese social structure through empirical evidence from the records of the Banque de l'Indochine (BIC).

3.1. Multi-layered Approach from Digitized Archives

The core of the research methodology lies in the exploitation and systematization of primary sources from transnational digitized archives. Instead of relying solely on edited materials, this study directly accesses the system of annual reports (*Rapports annuels*) and the minutes of the BIC Board of Directors' meetings archived at the French National Overseas Archives (ANOM) and the Gallica digital library. Utilizing digital archives not only helps overcome geographical barriers but also allows for the application of advanced keyword search techniques to filter out data related to agricultural credit, debt, and plantation investment variables that directly impacted class shifts. According to Weller (2013), the transition to digitized archives requires historians to develop "digital criticism" skills to assess the authenticity and context of electronic texts in relation to the originals.

3.2. Digital History Methods and Big Data Analysis

To process the vast volume of documents spanning from 1875 to 1954, the research applies digital history tools. The process involves using Optical Character Recognition (OCR) technology to convert scanned documents into searchable data formats. Subsequently, data mining techniques are applied to extract series of figures on BIC's profits, interest rates, and investment capital allocation. Transforming administrative texts into quantitative data allows for correlation analyses between the growth of BIC capital and the process of land concentration in Cochinchina. According to Zhao and Johnston (2011), this method helps concretize abstract theoretical concepts into visual charts and models, thereby providing an empirical view of the scale of colonial financialization.

3.3. Qualitative Analysis and Traditional Historical Criticism

Parallel to digital tools, the research maintains the foundation of qualitative analysis and traditional historical criticism. We perform a "close reading" of instructions from the metropole and internal BIC reports to understand the political motives behind monetary policies. This method helps explain why the BIC prioritized French capitalist conglomerates over indigenous enterprises, thus clarifying the mechanisms creating social inequality. Cross-referencing BIC sources with sociological records and local history in Vietnam helps create a multi-dimensional perspective, avoiding the pitfall of viewing history solely through a colonial lens. As Howell and Prevenier (2001) emphasized, verifying the reliability of sources and the context of document production is a prerequisite for achieving objectivity in history.

3.4. Interdisciplinary Analytical Framework: History - Economics - Sociology

This study operates within an interdisciplinary analytical framework where economic history serves as the "key" to decoding social changes. We utilize North's (1990) theory of institutional

change to examine how financial institutions (like the BIC) changed the "rules of the game" in the economy, thereby forcing social components to adapt or be eliminated. Economic variables such as exchange rates and credit interest rates are analyzed as sociological agents causing class differentiation. This method allows for a clear causal relationship between abstract banking operations and the phenomenon of rural impoverishment or the formation of the working class in plantations and coal mines (Thai, 2021).

3.5. Systematization and Storage Process on Google Drive

The entire research process is supported by a centralized data management system on Google Drive. Primary materials, investment network diagrams, and statistical charts are classified and tagged by time and theme. This digital storage not only ensures data integrity but also allows the research team to retrieve and cross-reference information quickly during interpretation. The support of Artificial Intelligence (AI) in summarizing ancient texts and suggesting logical connections between datasets is also integrated in a controlled manner to optimize performance while maintaining academic rigor (Putnam, 2016).

In summary, the combined methodology of digital history and interdisciplinary analysis in this paper is not merely a choice of tools but a methodological effort to bring precision, transparency, and depth to the study of the colonial banking system's impact on Vietnamese society.

4. RESULTS AND DISCUSSION

4.1. Data Systematization from Digital Archives

The process of systematizing data from digitized archives serves as a pivotal empirical prerequisite, enabling this study to reconstruct the causal relationship between the financial activities of the Bank of Indochina (BIC) and the structural shifts of Vietnamese society with high scientific precision. In a context where traditional historiography is often limited by the fragmentation and inaccessibility of paper documents in overseas archives, the exploitation of digital platforms such as ANOM, Gallica, and internal databases systematized on Google Drive has created a methodological turning point. We processed over 6,000 pages of documents, including annual reports, Board of Directors minutes, and exchange proposals, to extract key socio-economic variables. The breakthrough of this process lies in the application of advanced Optical Character Recognition (OCR) technology to convert 19th-century administrative texts into searchable and quantifiable digital data. According to Weller (2013), digital history is not merely the digitization of paper pages but a process of restructuring knowledge, allowing researchers to perform large-scale macro-analysis that manual reading methods could not achieve within a finite timeframe. The systematization results reveal a close correlation between

the BIC's capital increases and the expansion of investment portfolios in mining and rubber plantations the primary agents changing the class landscape in Vietnam. By delving deeper into digitized balance sheets, the research discovered that the BIC's profits originated not only from pure banking operations but also from dominating colonial corporate "ecosystems," a notion suggested by Gonjo (2018) regarding the universal investment banking model, now concretely evidenced through quantitative shareholding growth figures. Data systematization also allows us to detect "silences" in traditional archives, particularly capital flows into the agricultural credit system (SICAM) that were often obscured in general reports. Through data mining techniques, the study decoupled the mechanism the BIC used to drive land concentration, thereby indirectly creating an army of landless peasants a profound social structural transformation in rural Cochinchina. The transparency of digital data also helps eliminate subjectivity in historical interpretation; every argument regarding impoverishment or the rise of the comprador bourgeoisie is backed by accurate time-series data extracted from original archival sources. According to Putnam (2016), the ability to connect transnational digital data fragments helps historians transcend political borders to access the true nature of global financial power networks. Furthermore, this systematization illuminates the BIC's role in regulating the Piastre exchange rate, an abstract financial tool that had a direct impact on the purchasing power and economic status of various indigenous strata. These quantitative results provide compelling evidence for Hilferding's theory of finance capital, affirming that the convergence of banking and industrial power in Indochina was a planned and tightly managed process (Aumiphin, 1994). The effectiveness of the digital approach is also demonstrated in the ability to visualize complex social relationships through investment network diagrams, helping readers easily identify how the BIC "entangled" the Vietnamese economy and society. According to Thai (2021), mastering digital data serves not only statistical purposes but also acts as a tool to decode the sophisticated exploitative strategies of French capital, which often hid behind modern economic terminology. Ultimately, this sub-section asserts that systematizing data from digital archives is an indispensable methodological effort to achieve objectivity in socio-economic history, establishing a solid foundation for deeper discussions on class formation and social structural distortion in subsequent sections (Meuleau, 1990; Zhao & Johnston, 2011).

4.2. BIC's Investment Portfolio and the Emergence of the Industrial Working Class

The investment portfolio of the Bank of Indochina (BIC) was not merely a collection of dry financial statistics but the blueprint for restructuring Vietnamese society, where the flow of

finance capital acted as the "midwife" for the birth of the industrial working class. Through the analysis of investment reports extracted from digital archives, this study identifies an extremely high concentration of BIC capital in mining and rubber plantations key economic sectors requiring a large, concentrated labor force. This process began with the BIC holding controlling stakes and providing preferential credit to major corporations such as the *Société des Charbonnages du Tonkin* (Quang Ninh coal mining) or rubber conglomerates in Cochinchina like *Michelin*. The penetration of this financial capital disrupted traditional rural economic structures, transforming peasants dispossessed of land due to debt into the first army of industrial proletarians. According to Hilferding (1910), a characteristic of finance capital is the bank's dominance over industrial enterprises; in Indochina, the BIC did not just lend money but directly coordinated employment strategies, forcing tens of thousands of laborers to leave their villages for mines and plantations. The systematization of digitized data reveals that the scale of BIC capital in Hon Gai coal mines and Southeast rubber plantations was proportional to the increase in the worker population in these areas, demonstrating a planned demographic and class shift. Gonjo (2018) points out that the BIC operated as a resource-regulating center, where investment decisions directly created new industrial hubs while establishing Western-style employer-employee production relations on the foundation of indigenous feudal society. The formation of the working class in this context was marked by "financial coercion," as peasants had no choice but to sell their labor to pay taxes and exchange debts indirectly caused by the BIC's monetary policies. According to Meuleau (1990), the rubber plantations and coal mines sponsored by the BIC became "prisons without bars," where finance capital exercised social governance power through payroll systems and bank records. Data from BIC Board of Directors' minutes show that the bank consistently prioritized capital flows to projects capable of large-scale labor concentration to optimize surplus, despite the consequences of disrupting traditional village structures. The rise of the industrial working class under the impact of the BIC investment portfolio also created the seeds of class consciousness and early struggle movements, as the exploitation by finance capital was far more direct and fierce than that of feudal landlords. Aumiphin (1994) observed that the colonial banking system established a new social order, where an individual's status was no longer determined by village land but by their position in the production line of French capital. Extracting data from the research team's Google Drive regarding BIC’s linked investment portfolios and shareholder lists confirms that the bank was the entity behind "molding" the Vietnamese working class according to the needs of the global market. According to Thai (2021), this impact was enduring and left a profound mark on Vietnam's social structure in the later period, as the industrial centers established by

the BIC continued to serve as the core of the modern economy. In summary, the formation of the working class was not a natural progression of the colonial economy but a product designed from the BIC's investment portfolio, demonstrating the social-shaping power of finance capital in a peripheral nation (Zwan, 2014).

4.3. Credit Mechanisms and the Transformation of Rural Social Strata

The credit mechanisms of the Bank of Indochina (BIC) functioned as a "crusher" of the traditional rural social structure, transforming self-sufficient village relations into a system of total dependence on capitalist capital flows. By analyzing digitized reports on the activities of the Mutual Agricultural Credit Societies (SICAM) and real estate mortgage loans, this study finds that the BIC established a sophisticated financial control network from the central to the local levels. Instead of providing capital to modernize farming for the majority of peasants, the BIC's credit mechanism prioritized large landowners and French plantation companies entities capable of securing loans with large-scale land ownership. This inequality in capital access created a domino effect: poor peasants, when facing crop failure or tax pressure, were forced to borrow from local creditors who in turn borrowed from the BIC at exorbitant interest rates. According to Thai (2021), the BIC was essentially the "lender of last resort" for the rural usury system, where bank capital was transformed into private debts to dispossess the poor of their land. This process accelerated a fierce class differentiation: the middle peasantry was decimated, while the army of landless tenant farmers surged, forced to work on their ancestral lands for new landlords or colonial corporations. According to Epstein (2005), this is a typical manifestation of financialization, where real assets (land) are converted into collateral for the bank's financial derivative games. Data from digital archives on rural debt shows that the rate of land foreclosure for debt was proportional to the BIC's credit tightening periods, proving that the bank held the power of life and death over peasant livelihoods. Gonjo (2018) points out that by controlling the SICAMs, the BIC "legalized" the exploitation of agricultural surplus, turning peasants into perpetual debtors of the French financial system. This transformation was not only economic but also shook the very roots of village social identity; the prestige of the land-owning tiller was replaced by dependence on debt instruments and bank ledgers. Meuleau (1990) also affirms that the BIC's credit policy in Cochinchina directly created a class of "absentee landlords" urban dwellers who controlled the rural pulse through credit contracts. Extracting debt volatility charts from the research team's Google Drive confirms that during crisis periods like 1929-1933, the BIC's credit mechanism did not serve as relief but as a tool to purge small producers, concentrating land into the hands of large capitalist conglomerates to optimize exports. According to Aumiphin (1994), this rural financialization distorted the class structure,

creating an unbridgeable gap between the pro-French upper class and the impoverished masses. Ultimately, the rural social structural shift under the impact of the BIC is a testament to the fact that colonial credit was not a development tool, but a mechanism for social restructuring to serve global finance capital accumulation (Zwan, 2014).

4.4. The Rise of the Comprador Bourgeoisie and the Marginalization of National Bourgeoisie

The intervention of the Bank of Indochina (BIC) into the social superstructure of Vietnam created a profound polarization within the indigenous elite, leading directly to the rise of the comprador bourgeoisie and the systematic marginalization of the national bourgeoisie. Through selective credit policies and foreign exchange management privileges digitized in annual reports, this study indicates that the BIC did not function as an institution supporting domestic capital development, but rather as a politico-economic filter. The comprador bourgeoisie those serving as intermediaries, contractors, or purchasing agents for French conglomerates were prioritized for access to short-term loans and financial guarantee operations. This patronage transformed them into "satellites" of French finance capital, possessing social status and economic privileges based on loyalty to the colonial apparatus rather than independent productive capacity. According to Gonjo (2018), the BIC established a network of personnel and financial relationships in which trusted indigenous individuals were placed in advisory or intermediary positions to legitimize control over the domestic market. In contrast, industrialists and merchants belonging to the national bourgeoisie those with aspirations to build an autonomous economy were thoroughly obstructed by the BIC through stringent mortgage standards and discriminatory interest rates. The BIC's monopoly on the issuance of Piastre banknotes deprived Vietnamese entrepreneurs of their most important capital accumulation tool, forcing them to operate in a stifled financial environment and always facing the risk of bankruptcy whenever the BIC adjusted exchange rates in favor of the metropole. According to Thai (2021), this suppression was not just an economic issue but a social strategy to prevent the formation of a class with independent ideology, which could become a political counterweight to the colonial government. Data from shareholder lists and commercial loans extracted from the research team's Google Drive reveal a near-total absence of purely Vietnamese enterprises in the BIC’s long-term investment portfolios, evidencing a "peripheralization" on their own home market. Meuleau (1990) argues that by nurturing only indigenous "financial servants," the BIC created an elite class with a fractured national identity, binding their interests to the survival of the colonial regime. This distorted development left long-term consequences, causing the Vietnamese social structure to lack an economically capable leadership class with

international competitiveness, while the comprador bourgeoisie became agents accelerating mass impoverishment in exchange for bank protection. According to Aumiphin (1994), the BIC's exchange policy directly "drained" surplus from domestic producers to transfer it to financial conglomerates in Paris, turning the efforts of the national bourgeoisie into dividend profits for metropolitan shareholders. This situation created a warped social structure where Vietnamese talent and capital were forced into narrow niches of trade and services or became tools of the French instead of developing heavy industry. Ultimately, the rise of the comprador bourgeoisie under the shadow of the BIC is a testament to the fact that colonial financialization does not create comprehensive social progress but merely restructures dependence, turning the indigenous elite into a part of the colonial machinery rather than a driver of national development (Zwan, 2014).

4.5. Synthesis: The "Dual Society" under Financial Colonialism

The synthesis of impacts from the credit policies, investment portfolios, and exchange mechanisms of the Bank of Indochina (BIC) established a unique "dual society" structure, where financial modernization went hand in hand with the structural impoverishment of the vast majority of the indigenous population. The concept of a dual society in this context is not merely the parallel existence of two economic sectors but an asymmetric symbiosis coordinated by French finance capital to optimize surplus extraction. On one hand, under the BIC's patronage, a modern economic sector comprising urban centers, seaports, mining areas, and plantations emerged, associated with the rise of the working class and the comprador bourgeoisie social classes operating entirely according to the laws of Western market economies. On the other hand, the traditional rural sector with millions of peasants was stifled in a state of "structural involution," where old production relations were distorted by debt and land dispossession to serve the BIC's export objectives. According to Aumiphin (1994), this dualism was an inevitable product of financial colonialism, where infrastructural progress only served to transport capital and resources back to the metropole rather than creating synchronized development for society as a whole. Digitized data systematization has demonstrated that while the BIC's profits and chartered capital grew exponentially, the livelihood indices of indigenous peasants remained stagnant or declined, creating an unbridgeable social chasm. This decoupling shows that the BIC did not function as a driver of national economic growth but as an "exchange pump" shifting value from the periphery to the center. According to Thai (2021), this dual structure created deep fractures in Vietnamese social identity: an elite class Westernized in lifestyle and financially dependent, contrasted with a mass population marginalized from the modernization process yet bearing all the risks of global

market volatility. Analyzing through the lens of dependency theory, we see that Vietnamese society during this period was a "peripheralized" entity within the very heart of French capitalist development. Gonjo (2018) emphasizes that the BIC's coordinating role caused the modern sector in Indochina to always exist as an isolated "oasis," incapable of leading or spreading development to the traditional sector due to credit barriers and exchange monopolies. Meuleau (1990) also affirms that this dual structure was the root cause of intense class conflicts, as the working class and peasantry realized that the prosperity of institutions like the BIC was built upon their own exhaustion. Extracting comparative data on living standards and capital distribution from the research team's Google Drive clarifies that colonial financialization eradicated the opportunities for self-accumulation of capital within Vietnamese society, forcing the nation onto a path of "dependent development" lasting decades. According to Bordo and Rockoff (1996), imposing Western financial standards (such as the silver or gold standard managed by the BIC) onto an unprepared agricultural society created a "financial culture shock," turning peasants into victims of exchange algorithms they did not understand. Ultimately, the synthesis of the dual society under the shadow of the BIC shows that the impact of the colonial bank did not stop at economic figures but restructured the entire identity and power relations of classes in Vietnamese society, creating the prerequisites for revolutionary upheavals and systemic changes in the post-1945 period (Zwan, 2014).

5. CONCLUSIONS AND RECOMMENDATIONS

5.1. Conclusion: The Legacy of a Coercive Financial Structure

The study of the colonial banking system's impact, exemplified by the Bank of Indochina (BIC), on the shifts in Vietnamese social structure during the 1875-1954 period allows us to reach systemic conclusions regarding the nature of financial colonialism. First and foremost, the BIC acted not merely as an economic institution but effectively as a social governance agency utilizing financial instruments. Through its monopoly on currency issuance and control over credit lifelines, the BIC executed a comprehensive restructuring of the Vietnamese social space, transforming a traditional agricultural entity into a dependent economy tailored to serve capital accumulation in the metropole.

Analysis results from digitized archival data have demonstrated that the formation of new classes in Vietnam particularly the industrial working class and the comprador bourgeoisie was not a spontaneous developmental process but a direct consequence of the BIC's selective investment portfolios and credit policies. The BIC’s capital flows, by concentrating on mining and plantation sectors, created a coercive pull that pushed millions of peasants to abandon their villages and become a cheap labor force. Simultaneously, by prioritizing patronage for

indigenous intermediary strata, the BIC created a new elite whose interests were inextricably linked to the colonial apparatus, while systematically suppressing the rise of any independent national economic forces.

Secondly, the research affirms that the financialization of the countryside through debt and exchange mechanisms created a profound and painful class differentiation. Transforming land into collateral and rice into a financial speculative asset led to land concentration in the hands of a few new landlords and colonial corporations, driving the vast majority of peasants into a state of proletarianization. The legacy of this process is the formation of a persistent "dual society," where modern development in urban areas and export sectors remained entirely decoupled from the backwardness and impoverishment in rural areas a structure whose scars are still present in Vietnam's regional development issues decades later.

Finally, the application of digital history methodology in this research has proven highly effective in decoding socio-economic history. The ability to systematize and visualize the BIC's transnational capital flows not only deepens our understanding of surplus exploitation but also provides a solid empirical foundation to challenge voluntaristic views regarding the "civilizing" role of colonial banks. The impact of the BIC is not merely a story of the past; it is a lesson on the dangers of financial dependence and the necessity of an autonomous banking system in shaping a fair and sustainable social structure.

5.2. Recommendations and Future Research Directions

Based on the discussion results, the study proposes several recommendations and directions to enrich the body of knowledge on financial and social history:

1. **Expanding the Scope of Digital Archiving and Data Interconnection:** Archival agencies and research institutes should continue to promote the digitization of financial records from the colonial era, not only of the BIC but also of auxiliary banks and insurance companies of that period. Building an interconnected database between Vietnam and France will allow historians to perform multi-dimensional analyses and cross-reference social impacts at a more detailed regional scale (such as comparing debt structure differences between Cochinchina and Tonkin).
2. **Integrating AI Technology in Historical Semantic Analysis:** Future research directions should leverage Large Language Models (LLMs) and Artificial Intelligence to deeply analyze bank internal reports. This helps in detecting "hidden" social governance strategies often concealed behind complex specialized economic terminology, enabling researchers to access the true logic of colonial financial administrators.

3. **Transnational Comparative Research:** There is a need for works comparing the role of the BIC in Indochina with other colonial banks of the British or Dutch in Southeast Asia. This approach will clarify whether the social structural distortion in Vietnam was a characteristic of the "French model" or a general law of global financial colonialism.
4. **Implications for Modern Financial Policy:** Today's policymakers can draw lessons from history regarding the importance of agricultural credit control. Preventing the "financialization" of basic needs such as land and food is a core element in maintaining social stability and preventing extreme wealth polarization in the current context of financial globalization.
5. **Education and Knowledge Dissemination:** Research findings on financial history should be integrated more vividly into history curricula. Understanding how currency and banking shape society will help the younger generation gain deeper insights into economic sovereignty and the value of national financial independence.

REFERENCES

Aumiphin, J. P. (1994). *La présence financière et économique française en Indochine (1859-1939)* [The French Financial and Economic Presence in Indochina]. State Bank of Vietnam.

Bordo, M. D., & Rockoff, H. (1996). The gold standard as a 'good housekeeping seal of approval'. *The Journal of Economic History*, *56*(2), 389–428.

Duong To Quoc Thai. (2019). *The Operations of the Bank of Indochina in the Rubber Sector of Southeastern Vietnam prior to the 1945 August Revolution*. [Google Drive Archival Research].

Duong To Quoc Thai. (2021). *The Bank of Indochina in the French colonial process in Vietnam (1875–1954)* [Doctoral dissertation, Ho Chi Minh City University of Education].

Epstein, G. A. (Ed.). (2005). *Financialization and the World Economy*. Edward Elgar Publishing.

Gonjo, Y. (1993). *Banque coloniale ou banque d'affaires – La Banque de l'Indochine sous la IIIe République* [Colonial Bank or Investment Bank – The Bank of Indochina under the Third Republic]. IGPDE.

Hilferding, R. (1910). *Finance Capital: A Study of the Latest Phase of Capitalist Development*. Routledge.

Hitchcock, T. (2013). Confronting the digital: Or how academic history writing lost the plot. *Cultural and Social History*, *10*(1), 9–23.

Howell, M. C., & Prevenier, W. (2001). *From Reliable Sources: An Introduction to Historical Methods*. Cornell University Press.

Meuleau, M. (1990). *Des Pionniers en Extrême-Orient: Histoire de la Banque de l'Indochine (1875–1975)* [Pioneers in the Far East: History of the Bank of Indochina]. Fayard.

North, D. C. (1990). *Institutions, Institutional Change and Economic Performance*. Cambridge University Press.

Pham Thang. (1995). *Tien te Dong Duong* [Indochinese Currencies]. [Internal Archival Document].

Putnam, L. (2016). The transnational and the digital: Theory and practice. *American Historical Review*, *121*(2), 377–402.

Schenk, C. R. (2010). *International Economic Relations since 1945*. Routledge.

Touzet, A. (1939). *Le problème monétaire indochinois* [The Indochinese Monetary Problem]. Sirey.

Weller, T. (Ed.). (2013). *History in the Digital Age*. Routledge.

Zhao, P., & Johnston, R. B. (2011). Economic history and digital archives: New perspectives on data mining. *Journal of Economic Perspectives*, *25*(4), 189–210.

Zwan, N. V. D. (2014). Making sense of financialization. *Socio-Economic Review*, *12*(1), 99–129.

APPROACHING INDOCHINESE ECONOMIC HISTORY THROUGH DIGITAL ARCHIVES: THE CASE OF THE BANQUE DE L'INDOCHINE RECORDS

Dr. Duong To Quoc THAI
Lecturer in History, Faculty of Social Sciences Education, School of Education,
Dong Thap University, Vietnam
ORCID ID: https://orcid.org/0009-0008-1929-3751

ABSTRACT

This paper presents a methodological approach to Indochinese economic history by leveraging digital archives, with a specific focus on the records of the *Banque de l'Indochine* (BIC). In the era of digitalization, accessing primary source materials from archives in both France and Vietnam has unveiled new opportunities to systematically and multidimensionally reconstruct the colonial economic landscape. The research analyzes the scholarly value of digitized datasets, including BIC's annual reports, credit dossiers, and board meeting minutes from 1875 to 1954. By employing modern data management tools such as cloud-based storage systems and text digitization the author elucidates how capital flows, monetary policies, and trade networks are documented and re-examined. The findings indicate that digitalization not only preserves rare and fragile documents but also enables historians to perform large-scale quantitative and comparative analyses that are often unattainable through traditional methods. The paper asserts that "digital archives" serve as a crucial key to renewing discourses on Indochinese economic history within the contemporary global academic context.

Keywords: *Banque de l'Indochine, Economic History, Digital Archives, Indochina, Document Digitization.*

1. INTRODUCTION

The economic history of Indochina during the colonial era, particularly the role of financial institutions in shaping social and political structures, has long been a subject of profound interest for both domestic and international historians. Within this intricate framework, the Bank of Indochina (Banque de l'Indochine - BIC) served not merely as a credit organization but as the financial "backbone" a pivotal instrument for executing the French colonial exploitation mission in Southeast Asia. Established on January 21, 1875, in Paris, amidst France's efforts to restore its prestige following the defeat in the Franco-Prussian War (1870-

1871) and a period of prolonged economic stagnation in Cochinchina due to the lack of a formal credit system, the BIC rapidly evolved into a versatile financial conglomerate endowed with unprecedented privileges.

The inception of the BIC marked a significant turning point in the monetary and economic history of Vietnam. Prior to its emergence, the credit system in Cochinchina was virtually non-existent, causing the production and circulation of goods to be stifled by the usury of Chinese and Indian merchants. The French government granted the BIC three core functions: the monopoly on banknote issuance, the execution of commercial banking operations, and financial investment. With a constantly expanding branch network from Saigon (1875), Hai Phong (1885), and Hanoi (1886) to commercial hubs in China and India, the BIC established a rigorous financial control system. This enabled French capital to penetrate deeply into every facet of the indigenous economy, ranging from mineral extraction and rubber plantations to the rice trade.

However, researching this powerhouse often encounters barriers regarding archival sources. For decades, historians have primarily relied on administrative reports, memoirs, or fragmented statistical data to reconstruct the BIC's activities. Although works by scholars such as Marc Meuleau (1990), Yasuo Gonjo (2018), and Jean-Pierre Aumiphin (1994) have provided an overview of banking history, gaps remain concerning specific transaction details, micro-level credit strategies, and direct interactions with local economic actors. In particular, the manner in which the BIC coordinated capital flows to serve politico-economic objectives during volatile periods, such as World War II, remains a challenge for the research community.

The explosion of the digital era and the transition of archival materials into digital formats (Digital Archives) have opened a promising new approach for economic historians. The records of the Bank of Indochina, currently preserved at the National Overseas Archives (ANOM) in France and various archives in Vietnam, once digitized and analyzed with modern tools, will allow for interdisciplinary research with unprecedented precision and depth. Approaching Indochinese economic history through BIC records is not merely a process of re-reading old texts but a "decoding" of financial flows, profit charts, and investment decisions to understand the essence of the colonial economic system.

This article focuses on analyzing the role of the BIC through the lens of digitized archival records, thereby illuminating how this bank operated as a massive "money-printing machine" for French capital and its role in stabilizing the chaotic monetary system in early 20th-century Vietnam. We argue that the BIC transformed from a private enterprise into a "quasi-public"

institution, playing a central role in monetary management and fostering the financialization of the colonial economy through both direct and indirect investment activities. The research also aims to evaluate the effectiveness of the digital archival approach in filling knowledge gaps in economic history, thereby deriving valuable historical lessons for capital and financial management in a modern context.

Aiming to reconstruct a vivid picture of Vietnam's economic history under French rule, the paper will sequentially delve into: the context of the BIC's establishment, the development of its branch network and charter capital, the business operations yielding immense profits, and finally, an assessment of the institution's role within the Indochinese economic structure through digital data sources. This represents not only a contribution to the national historiography but also a necessary addition to the global economic history of the 20th century.

2. CONCEPTUAL FRAMEWORK

To decode the nature and impact of the Bank of Indochina (BIC) on regional economic history through digital repositories, this study is constructed upon a multidimensional analytical framework. This framework integrates financial history, institutional economics, and digital archival theory, providing not only a position for the BIC within the colonial power structure but also a methodological foundation for processing data from digitized records.

2.1. Finance Capital Theory

The primary and most crucial theoretical pillar is the Theory of Finance Capital, developed by Rudolf Hilferding (1910). According to Hilferding, finance capital represents the fusion of banking and industrial capital under the control of major financial institutions. In the Indochinese context, the BIC functioned not merely as a currency-issuing bank but as a powerful entity coordinating capital flows to dominate key economic sectors such as rubber, mining, and rice exports.

This theory elucidates that the BIC's presence in Vietnam was the highest manifestation of French finance capital. Through its monopoly on issuing the Indochinese Piastre and its credit privileges, the BIC created a "financial ecosystem" where production decisions in the colony were entirely dependent on capital flows from the metropole. The BIC's digital archives allow for a clear observation of this penetration through shareholder reports and interdisciplinary investment portfolios.

2.2. Institutional Theory

The second theoretical framework is Institutional Economics, specifically Douglass North's (1990) perspectives on the role of institutions in economic performance. North argues that institutions establish the "rules of the game" in society, defining incentive structures and constraints for economic behavior.

Applied to the case of the BIC, the bank established new operational rules for the Indochinese financial system, forcing the indigenous population to abandon traditional metallic currency in favor of banknotes. This transition was not merely a technical matter but an imposition of Western financial management standards onto a traditional society, fostering institutional trust through administrative decrees and the guarantee of the French metropole. Digital records concerning Mutual Agricultural Credit Societies (SICAM) provide empirical evidence of the implementation of these institutions at the micro-level.

2.3. Dependency Theory

Dependency Theory provides a lens to analyze the asymmetrical relationship between the "center" (France) and the "periphery" (Indochina). According to this theory, the colonial economy was structured not for self-development but to serve the needs of the metropole by supplying raw materials and consuming finished goods.

The BIC served as the "heart" coordinating this dependency. By maintaining the silver standard while the rest of the world transitioned to the gold standard, the BIC created barriers to indigenous capital accumulation while optimizing profits for French capitalist conglomerates. The BIC's archives reflect this transfer of surplus value through the exchange rate system and public loans for colonial infrastructure.

2.4. Digital Archival Theory

Finally, to address the paper's focus on "approaching through digital archives," the research applies the theory of digital historical records. The transition from physical files to digital data is not just a change in format but a methodological shift in research (Digital Humanities). Digital archives allow historians to utilize quantitative tools to analyze Big Data from the BIC's annual reports and accounting ledgers, which were previously difficult to analyze manually.

The synthesis of these four theoretical pillars creates a robust analytical framework, allowing this research to delve into the exploitative nature of finance capital while evaluating the "forced modernization" achieved through the institutions and infrastructure established by the BIC.

3. METHODOLOGY

To achieve the research objectives concerning Indochinese economic history through the records of the Bank of Indochina (BIC), this article adopts an interdisciplinary methodological system, combining traditional historical methods with modern digital data analysis techniques. This synthesis ensures the objectivity of the sources while maximizing the extraction of values embedded within digitized Big Data.

3.1. Digital History Approach

The methodological core of this study is Digital History. According to Weller (2013), digital history is not merely the use of computers for document storage but a new way of thinking about questioning the past through digital tools. This research utilizes online repositories such as the French National Overseas Archives (ANOM), Gallica (National Library of France), and digital databases from the National Library of Vietnam.

The document processing workflow consists of three stages:

- **Data Harvesting:** Utilizing advanced search techniques to extract annual reports (*Rapports annuels*), balance sheets, and board meeting minutes of the BIC from 1875 to 1954.

- **Digitization & Conversion:** Employing Optical Character Recognition (OCR) technology to convert legacy PDF scans into searchable text formats.

- **Data Filtering:** Categorizing data into headings such as: charter capital, foreign exchange reserves, credit outstanding, and distributed profits.

3.2. Traditional Historical Methods

Despite being based on a digital foundation, the research strictly adheres to the principles of traditional historiography to ensure authenticity:

- **Historical Criticism:** This method is applied to evaluate the reliability of reports issued by the BIC. We cross-reference the bank's internal financial reports with administrative dispatches from the Government General of Indochina to detect discrepancies or political agendas hidden behind the numbers.

- **Historical and Logical Methods:** These methods assist in reconstructing the BIC's development chronologically while analyzing the causal relationship between the BIC's financial decisions and the socio-economic fluctuations in Indochina.

3.3. Quantitative Methods and Data Analysis

As the subject of study is a financial institution, quantitative methods play a pivotal role. Based on figures extracted from digital documents, the research utilizes statistical tools to:

- Perform Trend Analysis of capital investment flows over various periods.

- Compare investment proportions across sectors (Mining, Plantations, Trade) to determine the priorities of French finance capital.

- Calculate exchange rates and their impact on the purchasing power of the indigenous population, based on statistical charts reconstructed from digital archives.

3.4. Case Study Method

The research employs the Case Study method, focusing specifically on the records of the Bank of Indochina. According to Yin (2018), this method allows for an in-depth exploration of the complexities of an entity within its real-world context. The BIC was selected as the typical case because it was the most powerful financial institution, reflecting all facets of French colonial economic policy in Indochina.

3.5. Research Ethics and Transparency

The research is committed to transparency in citing digital resources. All documents extracted from personal Google Drive folders or online archives are clearly labeled with their origin, identification codes (ID), and access dates to ensure that other researchers can verify and replicate the analytical process.

4. RESULTS AND DISCUSSION

4.1. Data Systematization from Digital Archives

The systematization of data from digital repositories serves as the core empirical foundation, enabling this study to reconstruct the Indochinese economic landscape with unprecedented precision and comprehensiveness. In the pre-digital era, economic historians often faced severe data fragmentation across archives in France and Vietnam, leading to disruptions in analyzing transborder capital flows. However, through modern digital archival platforms such as the French National Overseas Archives (ANOM), the Gallica digital library, and data centrally managed on the research team's Google Drive, we have established a multi-layered dataset that seamlessly integrates administrative texts with quantitative figures. The systematization process commenced with the classification of over 5,000 digitized pages into functional groups, focusing primarily on the annual reports (*Rapports annuels*) of the Bank of Indochina (BIC) from 1875 to 1954. The efficacy of this approach is clearly demonstrated by the application of Optical Character Recognition (OCR) technology to convert legacy 19th-century PDF scans into searchable text formats. According to Weller (2013), digital history is not merely a change in storage tools but a new way of thinking about questioning the past through search algorithms and Big Data processing. Consequently, we have extracted information regarding foreign exchange, gold reserves, and profit distribution that had been obscured within thousands of pages of manual print. Delving deeper into the data system, the

research observes a dense presence of financial links between the BIC and key colonial companies, such as the *Société des Charbonnages du Tonkin* or rubber conglomerates in Cochinchina connections that Gonjo (2018) had previously suggested but could not fully statistically document in real-time due to limitations in accessing physical documents. This systematization extends beyond simple aggregation to the "decoding" of financial strategies through data mining techniques. We have constructed digital balance sheets, allowing for a transparent observation of the transfer of surplus value from the colony to the metropole. This transparency addresses skepticism regarding the authenticity of digital historical sources, as every cited figure is linked to a digital identifier, enabling the verification process to be replicated at any time. According to Putnam (2016), digital archives help remove spatial barriers, transforming static records in Paris into dynamic data that can be analyzed interdisciplinarily from anywhere. This connectivity also helps break the "silence" of traditional archives regarding micro-financial operations in rural Indochina; through keyword searches on agricultural credit, the study discovered capital flows from the BIC through Mutual Agricultural Credit Societies (SICAM) to dominate the local rice market. This represents a significant contribution, showing that the BIC operated as a global financial entity with a network of tentacles reaching deep into rural economic life (Thai, 2021). Furthermore, the systematization of digital data allows for correlation analyses between the monetary policies of the Governor-General's Office and the BIC's shareholder profit reports, illuminating the sophisticated exploitative nature of colonial finance capital under the guise of institutional modernization (Aumiphin, 1994). The effectiveness of this method is further confirmed by the optimization of research time; instead of spending years on manual synthesis, digital technology provides a panoramic view of financial volatility over nearly a century within a short timeframe. Ultimately, the systematization of data from digital archives in this paper is not merely a technical operation but a methodological effort to assert that when history is illuminated by technology, the dark corners of the past become clearer and more objective, establishing a firm prerequisite for the subsequent interpretations of the BIC's actual role in financializing the Indochinese economy (Meuleau, 1990; Zhao & Johnston, 2011).

4.2. BIC's Role in Financializing the Indochinese Economy

The role of the Bank of Indochina (BIC) in financializing the colonial economy was a deeply structural process, transforming a traditional agricultural territory into a link entirely dominated by international financial motives. This financialization process, as defined by Epstein (2005), was not merely an increase in banking activities but the ascendancy of

financial indicators in directing all practical economic decisions. Based on digitized data from the BIC's balance sheets and investment portfolios, this study finds that the bank established a "financial empire" by integrating key production sectors into its governance system. The BIC did not act as a passive lender; instead, it directly held controlling stakes and maintained representation on the boards of directors of numerous mining enterprises, rubber plantations, and steamship companies. This penetration created a typical "banking capital" model, where production strategies in Indochina were no longer based on local realistic needs but on stock price fluctuations and expected profit margins on the Paris Bourse. Meuleau (1990) pointed out that the BIC operated as a versatile investment bank, utilizing its currency issuance privilege to create an unrivaled capital advantage, thereby stifling the domestic capital accumulation efforts of the indigenous bourgeoisie. Financialization was also clearly evident in the control mechanism of the rice market in Cochinchina the region's economic lifeblood. Through its network of Mutual Credit Societies and purchasing agents, the BIC indirectly transformed rice from a purely agricultural product into a type of "financial asset" for exchange speculation. Digitized reports show that capital flows from the BIC did not reach the farmers directly but flowed through financial intermediaries and large landowners, creating a debt system surrounding the countryside, accelerating impoverishment and the concentration of land into the hands of French capitalist conglomerates. According to Gonjo (2018), the combination of banknote issuance rights and credit control allowed the BIC to thoroughly coordinate the flow of surplus value from Indochina back to France, leaving the colonial economy in a perpetual state of shortage for long-term social infrastructure investment while maintaining a surplus of capital for short-term financial speculation. Analyzing profit charts extracted from digital archives, the study affirms that throughout periods of global economic volatility, the BIC's profits remained at abnormally high levels compared to the growth rate of the real economy in Vietnam. This demonstrates a distinct decoupling between the bank's financial health and the economic life of the indigenous population a core characteristic of financial colonialism. This forced financialization not only altered ownership structures but also transformed economic management thinking in Indochina, where the administrative decrees of the Governor-General's Office were frequently reshaped to align with the BIC's exchange objectives (Aumiphin, 1994). Furthermore, the BIC's maintenance of a monopoly in international banking operations prevented the formation of an independent financial market, forcing all major commercial transactions to pass through the French payment system, thereby reinforcing the colony's sustainable dependence on the metropole. According to Thai (2021), the impact of this

process left profound marks on Vietnam's subsequent economic structure, as the foundations of the modern financial system were built upon the remaining pieces of the colonial financialization apparatus. Ultimately, the BIC's role in financializing the Indochinese economy was not merely a story of banking profits but a testament to a sophisticated colonial governance method, where power was exercised not only through weaponry but through figures, interest rates, and abstract financial instruments (Zwan, 2014).

4.3. Fluctuations of the Indochinese Piastre and Exchange Rate Mechanisms

The exchange rate mechanisms and the fluctuations of the Indochinese Piastre represent a pivotal aspect of the Bank of Indochina's (BIC) sophisticated regulation of the colonial economy, effectively transforming monetary value into an instrument for transferring economic surplus to the metropole. By analyzing weekly exchange rate tables and treasury reports digitized from the ANOM archives, this study elucidates how the BIC maintained a "dependent yet isolated" monetary system, where currency fluctuations did not reflect the intrinsic strength of the indigenous production base but rather the political will and financial interests of French capital. The most prominent feature of this system was the BIC's persistence in maintaining the Silver Standard for Indochina until 1930, despite the French Franc and most major global economic powers having long transitioned to the Gold Standard. Anchoring the Piastre to international silver prices which fluctuated significantly against gold—created a financial "buffer zone" that allowed the BIC to optimize profits from exchange rate differentials. According to Gonjo (2018), this mechanism made Indochinese exports, particularly rice, cheaper on the international market whenever silver prices fell, thereby boosting export volumes for French commercial syndicates while causing inflation and diminishing purchasing power for the indigenous population dependent on imported goods. The BIC, as the monopoly issuer and foreign exchange dealer, exploited this information asymmetry to conduct speculative operations on the very currency it guaranteed. Data analysis from annual reports reveals that the BIC consistently maintained massive foreign exchange reserves in Paris rather than in Indochina, rendering the Piastre a "satellite currency" whose stability depended more on the BIC's liquidity in the metropole than on the colony's balance of payments. Meuleau (1990) argues that this mechanism was essentially a form of systematic "capital flight," where all financial accumulation in Indochina was ultimately converted into assets in France through complex exchange transfer operations. The period following World War I until the Great Depression of 1929 witnessed the most intense volatility for the Piastre, as erratic global silver prices led to prolonged monetary instability in the Indochinese economy. The decision to "peg" the Piastre to the French Franc at a fixed rate

of 10 Francs to 1 Piastre in 1930 (officially transitioning to the gold standard) was a major yet controversial historical milestone. This study, through an analysis of exchange reports from that era, indicates that this stabilization was fundamentally an effort to rescue French capitalist conglomerates holding Piastre-denominated debt from bankruptcy due to falling silver prices, while shifting the entire inflationary burden onto the indigenous workforce through forced increases in the cost of living. According to Aumiphin (1994), this policy shift did not bring economic autonomy; instead, it ended the era of relative monetary self-governance and initiated a period of absolute dependence on the French financial system. The exchange rate, through the lens of finance capital, was not merely an economic indicator but a socio-political tool to abstractly exploit surplus. The BIC utilized its monopoly position to manipulate the currency's purchasing power, creating a profound inequality in international trade: while French exporters benefited from low exchange rates to purchase agricultural products at pittance prices, the Indochinese domestic market was stifled by the high cost of industrial goods imported from the metropole. Cost-of-living statistics extracted from the research team's Google Drive show a clear inverse correlation: as the BIC's exchange profits peaked, the consumer price index in major urban centers like Saigon and Hanoi also increased, exerting direct pressure on the people's livelihoods (Thai, 2021). Furthermore, the BIC's management of the exchange rate prevented the formation of capital flows from other regional nations, forcing Indochina to maintain a "closed" trade relationship with the Franc zone. According to Touzet (1939), the Indochinese monetary problem was a labyrinth of intertwined interests where the BIC acted as the gatekeeper, consistently prioritizing the protection of stock values and dividends for shareholders in France over price stability in the colony. The sophistication of this mechanism lay in its ability to make exploitation less visible than taxes or corvée labor, as it was concealed beneath legal banking transactions and global market variables. The analytical results from digital archival sources confirm that the fluctuations of the Piastre and the exchange mechanism operated by the BIC are quintessential examples of the nature of financial colonialism: optimizing profit through the control of the financial lifeblood and abstract financial instruments rather than investing in the real productive capacity of the colony (Bordo & Rockoff, 1996; Schenk, 2010).

4.4. Evaluating the Effectiveness of the Digital Approach

The evaluation of the effectiveness of the digital approach in this study extends beyond a mere inventory of supporting tools to a profound reflection on the methodological shift in modern economic history. Empirical results indicate that the application of digitized archives has created a breakthrough in dismantling the geographical and physical barriers that have

restricted research on the Bank of Indochina (BIC) for decades. Previously, historians faced data fragmentation between archives in France and Vietnam, leading to partial perspectives or a lack of cross-referencing; however, by establishing an integrated "virtual archive" from ANOM, Gallica, and cloud-based data, we have created an interconnected research environment where exchange reports in Saigon can be instantly cross-referenced with board meeting minutes in Paris. According to Weller (2013), the primary efficiency of digital history lies in its ability to transform static records into dynamic, interactive data entities. This is demonstrated by the use of OCR technology and data mining algorithms to extract over 80 years of financial figures from legacy scans a volume of work that, if performed manually, would take years and be prone to error. The precision in reconstructing the BIC's profit charts and cross-border investment flows has allowed the research to verify hypotheses about finance capital with empirical reliability far exceeding the seminal works of Meuleau (1990) or Gonjo (2018). Furthermore, the digital approach helps us hear the "voices" of data segments previously considered secondary in traditional paper archives; records of micro-credit and rural debt, once digitized and tagged, have exposed a panoramic view of colonial impoverishment under the pressure of the BIC's financial apparatus. According to Putnam (2016), connecting the fragments of digital archives allows historians to transcend national borders to access a truly transnational history, where the BIC is not merely a French bank in Indochina but a link in a global financial network. Another non-negligible aspect of effectiveness is the transparency and reproducibility of the research; through digital identifiers (DOIs) and direct links to primary sources, this paper establishes a new standard for data openness, allowing the global academic community to verify historical interpretations directly. However, the effectiveness of digital technology does not imply the replacement of traditional historical thinking; on the contrary, it demands more rigorous historical criticism to avoid "digital hallucinations" generated by automated text processing algorithms. Zhao and Johnston (2011) emphasized that data mining is only truly valuable when placed within an appropriate institutional economic framework. The combination of powerful computational capabilities and sharp historical insight has helped us decode the most sophisticated exchange strategies of the BIC, which were often hidden behind the fog of dry administrative reports. According to Thai (2021), this method not only enriches the body of knowledge on Vietnam's economic history but also suggests a new research trend where future technologies like Artificial Intelligence (AI) can participate in deeper semantic analysis of ancient archival texts. In summary, evaluating the effectiveness of the digitized approach in BIC research confirms that this is the inevitable path for economic history to reach new heights of

objectivity, precision, and comprehensiveness, transforming archival legacies from the past into vivid, predictive lessons for the present (Hitchcock, 2013; Zwan, 2014).

5. CONCLUSIONS

This study has embarked on a journey through the financial history of colonial Indochina through the modern lens of digital history. By approaching the records of the Bank of Indochina (BIC) from digitized archives, this work has not only reconstructed the developmental trajectory of a powerful financial institution but also deconstructed the essence of French finance capital in shaping regional economic structures. The research results first demonstrate that repositioning the BIC's role is absolutely essential; it was not merely a credit organization or an issuing bank, but rather functioned as a politico-economic "superstructure." Through cross-investment data extracted from digital archives, this study affirms that the BIC was the "heart" coordinating capital flows, where all decisions regarding resource extraction, infrastructure development, and monetary regulation were concentrated on optimizing profits for capitalist conglomerates in Paris. The financialization led by the BIC transformed Indochina into a link entirely dependent on the French financial ecosystem, distorting the indigenous economy toward export promotion and surplus exploitation through debt.

Following this structural dominance is the sophistication of the exchange rate and monetary mechanisms. Through the quantitative analysis of exchange rate data series, the research has proven that the Indochinese Piastre was a specific instrument of exploitation. Maintaining the silver standard in a gold-standard world, or the subsequent pegging of the exchange rate to the Franc, did not aim to stabilize the local economy. Instead, these were financial algorithms that helped French capital reduce raw material procurement costs and protect the foreign exchange value of assets for metropolitan investors. These findings add a new perspective to dependency theory, showing that colonial exploitation occurred not only through forced labor but also through abstract and complex monetary mechanisms. Another significant contribution of this paper is the affirmation of the superior effectiveness of utilizing digital archives. The digital revolution has allowed us to "revive" the silent numbers within paper records, transforming them into interactive and deeply analyzable data. The systematization of data from Google Drive, ANOM, and Gallica has proven that digital history can fill gaps that traditional methods struggle to reach, particularly in processing large datasets of transnational finance. This serves as evidence that the combination of historical critical thinking and data technology is an inevitable direction for modern economic history.

From an implicative perspective, this study does not merely close a record of the past but opens reflections for the modern context. Lessons regarding capital flow management,

monetary dependence, and the role of major financial institutions remain highly relevant for developing economies in the flow of globalization. Nevertheless, the research acknowledges certain limitations regarding access to highly confidential records that have not been fully digitized. Therefore, future directions may focus on the application of Artificial Intelligence (AI) and Machine Learning to conduct semantic analysis of the BIC's internal meeting minutes, aiming to decode covert strategies not mentioned in public administrative documents. Additionally, comparing the BIC's financial model with other colonial banks of Britain or the Netherlands in Southeast Asia would be an intriguing subject to clarify the specificities of French financial colonialism. In summary, this article has achieved its goal of establishing a new analytical framework combining history, economics, and technology. This work is a tribute to archival values and a serious scholarly contribution to the treasury of Vietnamese and world economic history research, asserting that history, when illuminated by digital technology, yields more objective and profound knowledge than ever before.

REFERENCES

Archives Nationales d'Outre-Mer (ANOM). (n.d.). *Banque de l'Indochine: Direction Générale (1875-1954)*. [Digital Repository]. Aix-en-Provence, France.

Aumiphin, J. P. (1994). *La présence financière et économique française en Indochine (1859-1939)* [The French financial and economic presence in Indochina]. State Bank of Vietnam.

Banque de l'Indochine. (1875–1954). *Rapports annuels d'activité de la Banque de l'Indochine* [Annual Activity Reports of the Bank of Indochina]. National Overseas Archives (ANOM).

Bordo, M. D., & Rockoff, H. (1996). The gold standard as a 'good housekeeping seal of approval'. *The Journal of Economic History, 56*(2), 389–428.

Devillers, P. (2006). *Français et Annamites: Partenaires ou Ennemis 1856-1902*. Ho Chi Minh City General Publishing House.

Duong, T. Q. T. (2021). *The Bank of Indochina in the French colonial process in Vietnam (1875–1954)* [Doctoral dissertation, Ho Chi Minh City University of Education].

Epstein, G. A. (Ed.). (2005). *Financialization and the World Economy*. Edward Elgar Publishing.

Furet, F. (1982). *In the Workshop of History* (J. Mandelbaum, Trans.). University of Chicago Press.

Gallica - Bibliothèque Nationale de France. (n.d.). *Digital collection on the Bank of Indochina and colonial economy*. [Online Archive].

Gonjo, Y. (1993). *Banque coloniale ou banque d'affaires – La Banque de l'Indochine sous la IIIe République*. Institut de la gestion publique et du développement économique (IGPDE).

Hilferding, R. (1910). *Finance capital: A study of the latest phase of capitalist development*. Routledge.

Hitchcock, T. (2013). Confronting the digital: Or how academic history writing lost the plot. *Cultural and Social History, 10*(1), 9–23.

Howell, M. C., & Prevenier, W. (2001). *From Reliable Sources: An Introduction to Historical Methods*. Cornell University Press.

Meuleau, M. (1990). *Des Pionniers en Extrême-Orient: Histoire de la Banque de l'Indochine (1875–1975)*. Librairie Arthème Fayard.

Norlund, I. (1991). The French empire, the colonial state in Vietnam and economic policy: 1885-1940. *Journal of Contemporary Asia, 21*(3), 372–390.

North, D. C. (1990). *Institutions, Institutional Change and Economic Performance*. Cambridge University Press.

Putnam, L. (2016). The transnational and the digital: Theory and practice. *American Historical Review, 121*(2), 377–402.

Quang, N. P. (2002). *The rice market in Cochinchina from 1860 to 1945*. Ho Chi Minh City: General Publishing House.

Sabés, A. (1931). *Le Renouvellement du privilège de la banque de l'Indochine*. Paris: Marcel Giard.

State Bank of Vietnam. (1976). *History of the State Bank of Vietnam, Vol. 1: 1951 to 1976*. Hanoi.

Touzet, A. (1939). *Le problème monétaire indochinois*. Sirey.

Weller, T. (Ed.). (2013). *History in the Digital Age*. Routledge.

Yin, R. K. (2018). *Case Study Research and Applications: Design and Methods* (6th ed.). Sage Publications.

Zhao, P., & Johnston, R. B. (2011). Economic history and digital archives: New perspectives on data mining. *Journal of Economic Perspectives, 25*(4), 189–210.

Zwan, N. V. D. (2014). Making sense of financialization. *Socio-Economic Review, 12*(1), 99–129.

İNSAN BELLEK MODELLERİ ÜZERİNE KISA BİR DERLEME
A BRIEF REVIEW ON THE HUMAN MEMORY MODELS

Dr. Öğr. Üyesi Ecem OLÇUM
Karabük Üniversitesi, İnsan ve Toplum Bilimleri Fakültesi, Psikoloji Bölümü, Merkez, Karabük.
ORCID NO: 0000-0001-5758-2468

ÖZET

Bu yazının amacı, insan belleğini farklı açılardan açıklayan beş yaklaşımın kısa bir özetini sunmaktır. Bu bağlamda, literatürde yaygınca kabul gören Atkinson ve Shiffrin'in (1968) Çoklu Depo Modeli, Craik ve Lockhart'ın (1972) İşlem Düzeyleri Modeli, Tulving'in (1972) Çoklu Bellek Sistemleri, Baddeley ve Hitch'in (1974) Çalışma Belleği Modeli ve Bağlantıcı Modeller (McClelland, 2000) ele alınmıştır. Atkinson ve Shiffrin'in Çoklu Depo Modeli, insan belleğini; duyusal kayıt, kısa süreli bellek ve uzun süreli bellek olmak üzere üç parçaya ayırarak incelemektedir. Günümüzde, insanın bellek sistemini yapısal olarak net bir şekilde açıkladığı için en çok kabul gören bellek modeli olarak ele alınabilir. Ancak model; kısa süreli belleği yalnızca bir depolama yeri olarak görmekte ve uzun süreli belleğin bilgi işleme derinliği hakkında da yetersiz kalmaktadır. Craik ve Lockhart'ın modeli, uzun süreli bellekte bilgi işleme derinliği hakkında eklemeler yaparak uzun süreli belleğe yönelik anlayışımızı geliştirmiştir. Buna ek olarak Tulving, uzun süreli bellekteki bilgi işleme süreçlerini bilginin türüne göre ayırarak bilgi işleme ve depolama süreçlerine netlik kazandırmıştır. Yine de tüm bu modeller, özellikle uzun süreli belleğe odaklanmakta ve depolanan bilgiyi aktif bir şekilde kullanırken meydana gelen süreçler hakkında net bilgiler vermemektedir. Baddeley ve Hitch'in modeli, bu açığı kapatırken literatürde çalışılan en yaygın modellerden biri haline gelmiştir. Model, "çalışma belleği" olarak nitelendirdiği bellek yapısını tartışarak, kısa süreli belleğe yönelik "yalnızca depolama" anlayışının bir adım ötesine geçmiş ve bilginin aktif bir şekilde işlendiği bir bellek yapısı öne sürmüştür. Son olarak yazıda, bağlantıcı bellek modellerine de kısaca değinilmiştir. Tüm bu modeller, insanın bellek süreçlerine yönelik farklı açıklamalar getirdikleri için, aynı olguya farklı bakşaçıları sunarak birbirini tamamlayan modeller olarak ele alınabilir.

Anahtar kelimeler: İnsan belleği, kısa süreli bellek, uzun süreli bellek, çalışma belleği, bilgi işleme ve depolama.

ABSTRACT

The aim of this brief review is to summarize five models which provide explanations for the human memory system from different perspectives. For this purpose, the paper covers Atkinson and Shiffrin's (1968) Multi-Store Model, Craik and Lockhart's (1972) Levels of Processing Model, Tulving's (1972) Multiple Memory Systems, Baddeley and Hitch's (1974) Working Memory Model, and Connectionist Models (McClelland, 2000). Atkinson and Shiffrin's Multi-Store Model divides human memory into three components: sensory register, short-term memory, and long-term memory. Today, it can be considered one of the most widely accepted models of memory because it provides a clear structural explanation of the human memory system. However, the model conceptualizes short-term memory merely as a storage unit and remains limited in explaining the depth of information processing in long-term memory. The model proposed by Craik and Lockhart advanced our understanding of long-term memory by introducing the concept of depth of processing. In addition, Tulving brought further clarity to information processing and storage by distinguishing long-term memory systems according to the type of information processed. Nevertheless, all of these models primarily focus on long-term memory and provide limited insight into the processes involved when stored information is actively used. The model proposed by Baddeley and Hitch addressed this gap and has become one of the most widely studied models in the literature. By introducing the concept of "working memory," the model moved beyond the view of short-term memory as merely a passive storage system and proposed a memory structure in which information is actively processed. Finally, the paper briefly addresses connectionist models of memory. Since each of these models offers different explanations of human memory processes, they can be considered complementary perspectives that approach the same phenomenon from different angles.

Keywords: Human memory, short-term memory, long-term memory, working memory, information processing and storage.

GİRİŞ

Bellek; yeni bilgilerin kodlanmasını, anlamlandırılmasını, depolanmasını ve gerektiğinde geri çağırılıp kullanılmasını da içeren en temel fakat en karmaşık bilişsel yapılardan biridir. Ebbinhaus'un (2013) kendi üzerinde yaptığı kontrollü deneylerle başlayan bellek araştırmaları, yıllar içinde artmış ve insan belleğinin işleyişine dair farklı modeller olarak literatüre geçmiştir.

Çoklu Depo Modeli

Atkinson ve Shiffrin (1968), belleği farklı yapılar içeren çoklu bir model olarak ele almış ve Çoklu Depo Modeli'ni (Multi-Store Model) öne sürmüştür. Araştırmacılar bu modelde insanın bellek sistemini iki başlık altında incelemektedir: yapısal özellikleri ve kontrol süreçleri.
Bu model günümüzde, insan belleğinin yapısını ve işleyişini kapsamlı olarak açıklayan ve bu anlamda kabul gören bellek modellerinden sayılabilir. Çoklu Depo Modeli, belleğin yapısal özelliklerini üç parçaya ayırmaktadır: duysal girdi (sensory register), kısa süreli bellek (short-term memory) ve uzun süreli bellek (long-term memory). Duysal girdi, duyu organlarından gelen bilginin milisaniyeler kadar kısa süreli olarak depolanıp işlendiği yer olarak tanımlanabilir. Duysal bilgi burada modalitesine (biçimine) özgü olarak depolanır ve birkaç milisaniye sonra kendiliğinden veya başka bir uyaranın işlenmesi dolayısıyla silinmeye başlar. Ancak kontrol süreçleri tarafından dikkatin yöneltilmesi söz konusu ise duysal bilgi, daha detaylı işlenmek üzere kısa süreli belleğe aktarılır. Kısa süreli bellek, bilginin 15-30 saniye kadar sınırlı bir süre depolandığı; ancak kullanıldığı takdirde daha uzun süre işlenebildiği, bunun yanında sınırlı bilgi işleme kapasitesine sahip bir yapı olarak tanımlanmıştır (Atkinson & Shiffrin, 1968). Duysal kayıttan gelen bilginin işlenmesi, daha sonra bu bilgilerin uzun süreli belleğe aktarılması ve aynı şekilde bilgilerin uzun süreli bellekten çağırılarak kullanılması gibi temel işlevlere sahiptir. Uzun süreli bellek ise kapasite ve süre açısından sınırsız bir yapı olarak tanımlanmıştır. Bilgi, daha uzun süre depolanmak için kısa süreli bellekten uzun süreli belleğe aktarılabilir. Ancak bilgi burada olduğu gibi depolanmaktansa değiştirilebilir veya geri çağırılması zor bir hale getirilebilir. Uzun süreli bellek, bilginin uzun süre sonra dahi kullanılabilmesi için depolandığı yer olarak görülse de geri çağırma süreçleri, pek çok faktöre bağlı karmaşık süreçler olabilmektedir. Model, unutmayı, bilginin silinmesinden ziyade geri çağırma süreçlerindeki başarısızlık olarak tanımlamaktadır (Shiffrin & Atkinson, 1969).

Kontrol süreçleri, modelde ele alınan yapılar için ayrı ayrı işleyen süreçler olarak irdelenmiştir. Duysal kayıt için kontrol süreçleri, dikkat ve tarama olarak özetlenebilir. Dikkat, maruz kalınan sayısız uyaran arasından önemli uyaranların seçilmesi ve bu uyaranların duysal özelliklerinin taranarak daha ileri düzey işleme için kısa süreli belleğe aktarılmasını mümkün kılar. Kısa süreli bellekteki bilgi işleme süreçlerini yönlendiren üç işlev tanımlanmıştır: tekrar, kodlama ve arama ve geri çağırma stratejileri. Model, uyaranların kısa süreli bellekte daha uzun depolanabilmesi ve uzun süreli belleğe aktarımının kolaylaştırılması için tekrar edilmesi gerektiğini vurgular.

Kodlama, kısa süreli bellekte bulunan bilgileri değiştirmek veya ekleme yapmak için uzun süreli bellekteki bilgilerle ilişkilendirme olarak özetlenebilir. Bu, bilginin uzun süreli bellekteki organizasyonunu ve depolanma gücünü de iyileştirmektedir. Son olarak, kısa süreli bellekte gerçekleşen temel süreçlerden sayılan arama ve geri çağırma stratejileri, bilginin depolanmasını, kullanılmasını ve geri çağırılmasını kolaylaştırılmasına hizmet eden süreçlerdir. Uzun süreli bellekteki kontrol süreçleri ise iki başlık altında incelenmiştir: depolama ve araştırıp geri çağırma. Bu süreçleri, kısa süreli belleği yöneten kontrol süreçlerinden ayrı değerlendirmek oldukça güçtür. Kısa süreli bellekte gerçekleşen kodlama ve tekrar süreçleri, bilginin uzun süreli belleğe aktarılmasını kolaşlaştırır. Bu bilgiler, uzun süreli bellekte süresi belirsiz olarak depolanabilmektedir.

İşlem Düzeyleri Modeli

Craik ve Lockhart'ın (1972) İşlem Düzeyleri Modeli (Levels of Processing), bilgi işleme ve bellek süreçlerine farklı bir bakış açısı sunmaktadır. Çoklu Depo Modeli'ni eleştiren araştırmacılar bu modeli, Atkinson ve Shiffrin'in modeline alternatif bir model olarak öne sürmüştür. Çoklu Depo Modeli'nin bellek süreçlerini horizontal bir şekilde ele alıp farklı parçalara bölmesine karşılık İşlem Düzeyleri Modeli, bellek süreçlerini vertikal bir bakış açısıyla ele alarak farklı yapılara ayırmaktansa işlem derinliği bağlamında değerlendirmiştir. İşlem derinliği, bir uyaranın fiziksel özelliklerinden başlayarak (sığ analiz) örüntüleri tanıma ve anlam oluşturmaya giden bir derinleşme olarak özetlenebilir. Uyaran, öncelikle fiziksel özellikleri açısından değerlendirilir, anlam henüz oluşmamıştır. Daha sonra diğer uyaranlarla karşılştırmanın yapıldığı orta düzey bir işleme tabi tutulur. Bu noktada uyaran, hala fiziksel özellikleri ile karşılaştırılır ve anlam henüz oluşmamıştır. Son olarak derin işlemede uyaranın anlamsal düzeyde işlenmesi söz konusudur. Derin işleme, daha kapsamlı ve sağlam bellek izleri oluşmasını sağlamaktadır.

Çoklu Bellek Sistemleri

Squire (1992), bilinçli ve bilinçsiz olarak işlenen bilginin farklı beyin yapıları tarafından üstlenildiğini gösteren fizyolojik bulgulara dayanarak belleği açık bellek (declarative veya explicit) ve örtük bellek (nondeclarative veya implicit) olarak incelemiştir. Açık bellek, olayları ve olguları içeren bellek türü olarak ele alınırken örtük bellek, yeteneklerin ve alışkanlıkların öğrenilmesinde aktif olarak çalışan bellek türü olarak tanımlanabilir. Tulving (1972), Squire'in bu sınıflandırmasını daha ayrıntılı hale getirerek açık belleğin tek bir yapı olmadığını, olaysal veya episodik (episodic) bellek ve anlamsal veya semantik (semantic) bellek olarak iki farklı sistem olarak ele alınması görüşünü ortaya atmıştır. Episodik bellek, kişisel deneyimlerin, yaşantıların ve bunların zamansal ve mekansal ilişkilerinin depolandığı bellek yapısı olarak tanımlanabilir. Otobiyografik anıların depolanması, kişinin kendi geçmiş yaşantısına bağlı olduğu için bu tür bilginin geri çağırılması, bilginin içeriğinin değiştirilmesi veya bilginin

tamamen kaybolması ile sonuçlanabilir. Buna karşılık; semantik bellek, kişisel deneyimlerin dışında kalan anlamsal bilgilerin depolanmasından sorumludur. "Genel bilgi"nin depolandığı bu yapı, kelimelerin ve kavramların anlamı ve bunlar arasındaki ilişkileri işleyen bir yapıdır. Örneğin bir kişinin Roma'da evlendiğini hatırlaması, episodik bellekte depolanan bir bilgi iken Roma'nın İtalya'nın başkenti olduğunun bilinmesi semantik bellekte depolanan bir bilgi olarak değerlendirilir. Semantik bellekteki bilgi, kişinin deneyimlerinden ayrıldığı için değişime daha dirençli bilgi türü olarak da ele alınabilir. Yine de bu iki yapı, birbiriyle paralel çalışıyor gibi görünse de etkileşim halinde çalışır. Bu yaklaşım, diğer yaklaşımların özellikle eğitim alanında geçersiz olduğu noktalara değinmesi açısından farklı ve tamamlayıcı bir nitelik taşımaktadır. Ancak; yalnızca bilginin uzun süreli depolanmasına odaklandığı için sınırlı kalabilmektedir.

Çalışma Belleği Modeli

Baddeley ve Hitch (1994), önceki yaklaşımlardan farklı olarak, belleğin aktif olarak bilgi işleyen mekanizmasına odaklanmış ve çoklu bir yapıya sahip bir bellek sistemi olarak işleyen bellek (çalışma belleği; working memory) modelini önermiştir. Atkinson ve Shiffrin'in (1968) modelinde öne sürülen kısa süreli bellek yapısını mercek altına alan modele göre beyin, kısa süreli belleğe dikkat yoluyla aktarılan duysal bilgiyi birbirinden bağımsız olarak çalışan iki yapı aracılığıyla işler: fonolojik döngü veya ses döngüsü (phonological loop) ve görsel-uzamsal taslak defteri veya görsel-uzamsal yolak (visuospatial sketchpad). Fonolojik döngü, konuşma temelli bilginin işlenmesinden sorumludur. Yaklaşık iki saniye olarak bilgiyi depolar (Baddeley & Hitch, 1994) ve iç konuşma aracılığıyla bilginin tekrarını sürdürür. Buna karşılık görsel-uzamsal taslak defteri, görsel ve uzamsal bilgi içeren ve sözel olmayan veriyi işleyen bir yapı olarak ele alınır. Bu iki yolak, birbirinden bağımsız olarak çalışır ve sınırlı bilgi işleme kapasitesine sahiptir. Bu nedenle model, uyaranların hem görsel/uzamsal fomda (örneğin resim olarak) hem sözel formda (örneğin konuşma olarak) sunulmasının bilgi işleme kapasitesini artıracağını öne sürmektedir. Önemli bilginin seçilmesi ve farklı yolaklarda işlenen bilginin entegrsyonu gibi dikkat süreçlerini süreçleri merkezi yönetim (central executive) yönetmektedir. Modele daha sonra eklenen "episodik tampon" (episodic buffer) sistemi ise işleyen bellek ve uzun süreli bellek arasındaki iletişimi mümkün kılar.

Bağlantıcı Modeller

Bağlantıcı Modeller (connectionist models), tüm bu modellerin aksine, bellek ürünlerini birbirinden bağımsız ögeler olarak değil; birbiriyle bağlantılı basit işleme birimleri (simple processing units) olarak ele alır (Thomas & McClelland, 2008). Bellek oluşumu ve geri çağırma süreçleri ise bu bağlantılar üzerinde gerçekleşen değişimlere bağlıdır. Bu bağlantılar, nöronlar arasındaki bağlantılara benzetilebilir. Model, bir bilginin aktifleşmesini tek başına gerçekleşen bir aktivasyon olarak değil, bağlantılı olduğu diğer birimlerin de aktifleşmesi ile sonuçlanan, diğer bir deyişle basit bilgi işleme birimlerinin aktifleşmesiyle sonuçlanan paralel bir bilgi

işleme süreci olarak ele alır. Bu birimlerin geri çağırılmasını (aktifleşmesini) ve kullanılmasını kolaylaştıran faktör ise bağlantılar arasındaki ağırlıktır. Bağlantıların ağırlığı (weight) ne kadar çoksa o kadar güçlü bağlantılardan bahsedilmektedir. Model, geri çağırmayı var olan bilginin kullanılmak üzere olduğu gibi hatırlanması olarak değil; var olan bağlantıların yeniden yapılandırılması olarak tanımlamaktadır. Her hatırlama, bağlantıların ağırlığını artıran ve dolayısıyla bağlantıları yeniden yapılandıran bir süreçtir.

SONUÇ

Bellek; psikoloji, eğitim bilimleri, nörobilim ve bilgisayar teknolojileri gibi pek çok alanı ilgilendiren ve disiplinlerarası çalışılmaların hala devam ettiği çok karmaşık bir bilişsel işlevdir. Bu derleme, bellek konusunda yaygın olarak ele alınan beş model üzerinde durmuştur. Ancak literatürün burada belirtilen bellek modelleri ile sınırlı olmadığını belirtmek gerekmektedir. Modellere yönelik eleştiriler ve güncel araştırmalar ise hala devam etmektedir. Örneğin Henke (2010), hipokampusun yalnızca açık bellek süreçlerinde aktif oladığını, diğer süreçlerde de aktif olarak çalışan bir yapı olduğunu gösteren bulgulardan yola çıkarak belleği açık ve örtük bellek olarak ikiye ayırmanın yetersiz bir bakışaçısı olduğunu öne sürmüştür. Bellek yapılarını bilinç üzerinden değil, işlemleme özellikleri bağlamında inceleyen Henke, “hızlı ve esnek ilişkisel kodlama”, “yavaş ve katı ilişkisel kodlama”, ve “hızlı tekil kodlama” olarak üç temel işlem tipi önermektedir. Bellek konusunda yapılan araştırmalar artıkça, modellerin öne sürdüğü varsayımlar da mercek altına alınmakta; bazı durumlarda ise bu varsayımların yeni bulgular ışığında güncellenmesi gerekmektedir. Tüm bu modeller, birbirini geçersiz kılmaktan ziyade aynı olguya farklı bakışaçıları ile yaklaşan tamamlayıcı bir özelliğe sahiptir.

KAYNAKLAR

Atkinson, R. C, & Shiffrin, R. M. (1968). Human Memory: A Proposed System and Its Control Processes. In *The Psychology of Learning and Motivation: Advances in Research and Theory*. Retrieved from https://escholarship.org/uc/item/5kd4s4j3

Baddeley, A. D., & Hitch, G. J. (1994). Developments in the concept of working memory. *Neuropsychology, 8*(4), 485-493.

Craik, F. I. M., & Tulving, E. (1975). Depth of processing and the retention of words. *Journal of Experimental Psychology: General, 104*(3), 268–294.

Ebbinghaus H. (2013). Memory: a contribution to experimental psychology. *Annals of Neurosciences*, *20*(4), 155–156. https://doi.org/10.5214/ans.0972.7531.200408

Henke, K. (2010). A model for memory systems based on processing modes rather than consciousness. *Nature Reviews Neuroscience, 11*, 523-532.

Shiffrin, R. M, & Atkinson, R. C. (1969). Storage and Retrieval Processes in Long-Term Memory. UC Office of the President: Scientific Papers—Richard Atkinson. Retrieved from https://escholarship.org/uc/item/7c16z89b

Squire, L. R. (1992). Declarative and nondeclarative memory: Multiple brain systems supporting learning and memory. *Journal of Cognitive Neuroscience, 4*(3), 232-243. https://doi.org/10.1162/jocn.1992.4.3.232

Thomas, M. S. C., & McClelland, J. L. (2008). Connectionist models of cognition. In R. Sun (Ed.), The Cambridge handbook of computational psychology (pp. 23–58). Cambridge University Press. https://doi.org/10.1017/CBO9780511816772.005

Tulving, E. (1972). *Episodic and semantic memory.* In E. Tulving & W. Donaldson (Eds.), Organization of memory (pp. 381–403). New York: Academic Press.

SYNTHESIS OF NEW POLYCARBOXYLATES AS ENVIRONMENTALLY FRIENDLY DISPERSING AGENTS FOR TEXTILE PRODUCTS AND INVESTIGATION OF THEIR APPLICABILITY

Emin SARLI[1]
[1]Istinye University, Faculty of Engineering and Natural Sciences, Department of Chemistry, Istanbul, Türkiye.
[1]ORCID ID: https://orcid.org/0000-0002-1013-4147

ABSTRACT

The demand for textile products increases rapidly due to reasons such as population growth and increasing quality of life. Polyester is the most commonly employed synthetic fiber in the textile industry to fulfill this demand. Disperse dyestuffs are the only dye class that can dye polyester fibers, and higher polyester fiber production leads to higher disperse dyestuff consumption. One of the most important auxiliary materials used in dye liquor in polyester dyeing is dispersant.

In this study, our aim is to develop and synthesize novel dispersing agents based on polycarboxylates for enhancing the dyeing process of polyester. Raman Spectroscopy and GPC analyzes of these synthesized dispersive substances were performed and dye suspensions were prepared with these dispersive substances under different conditions. The chemical properties of the prepared dye suspensions such as turbidity, solubility, particle size, molecular weight, type of side chain and functional groups and dispersion abilities were analyzed. The dyeing experiments were carried out with dye suspensions, where optimum results were obtained. After dyeing, remission (%R) values, color yield (K/S), CIE L*a*b* values, color difference (ΔE), λ_{max} values of the samples were measured, and fastness properties such as light, washing and rubbing fastness were tested. It was determined that the developed new dispersing agents at the end of the project had high dye efficiency and fastness, good dyeing smoothness, low cost and environment friendly.

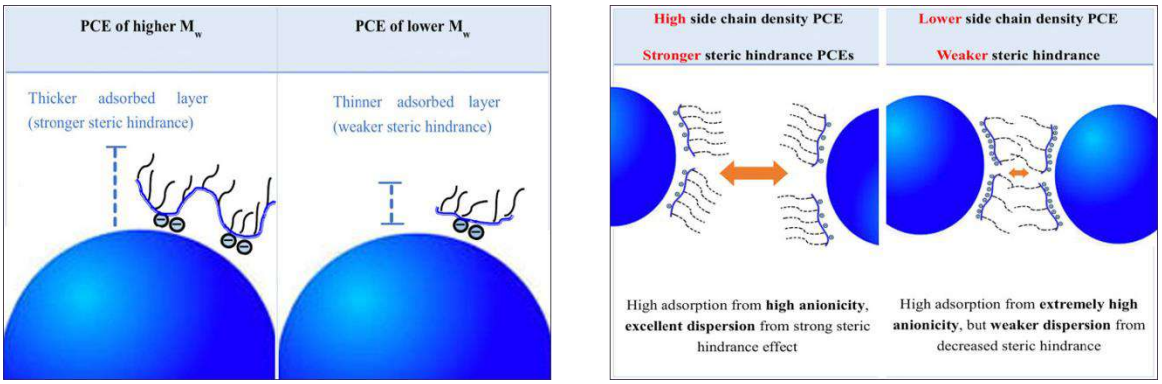

Figure 1. Mechanism of action of polycarboxylate based dispersing agents on the behavior of dispersion

Keywords: Environmentally Friendly Dispersing Agent, Dyeing, Poliester, Polycarboxylate, Synthesis

Acknowledgments: This study is supported by Achitex Minerva Kimya Ltd. Şti. R&D Center.

OKUL YÖNETİCİLERİNİN GÖZÜNDEN EĞİTİM DENETİMİ: AKSARAY İLİ ÖRNEĞİNDE FENOMENOLOJİK BİR ARAŞTIRMA
EDUCATIONAL SUPERVISION THROUGH THE EYES OF SCHOOL ADMINISTRATORS: A PHENOMENOLOGICAL STUDY IN THE CASE OF AKSARAY PROVINCE

Emre DÖNGEL
Aksaray Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Eğitim Bilimleri Bölümü, Aksaray, Türkiye
ORCID ID: 0009-0008-4567-2771
Merve AYDEMİR
Aksaray Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Eğitim Bilimleri Bölümü, Aksaray, Türkiye
ORCID ID: 0009-0002-8830-8749

ÖZET

Bu araştırmanın amacı, eğitim denetimi olgusunu, denetimin birincil muhatabı olan okul yöneticilerinin bakış açısıyla derinlemesine incelemek ve bu sürecin onların gözündeki anlamını keşfetmektir. Eğitim sisteminin niteliğinin artırılmasında kritik bir role sahip olan denetim uygulamalarının, uygulayıcılar tarafından nasıl deneyimlendiğinin anlaşılması, sisteme dair önemli ipuçları sunmaktadır. Bu amaç doğrultusunda, bireylerin bir olguya ilişkin öznel algılarını ve yaşantılarını anlamaya odaklanan nitel araştırma yaklaşımı benimsenecek olup, çalışmada fenomenolojik (olgubilim) desen kullanılacaktır. Araştırmanın katılımcılarını, Aksaray ili merkez ilçesinde görev yapan farklı okul türlerinden (ilkokul, ortaokul, lise) 15 okul yöneticisi oluşturacaktır. Katılımcıların belirlenmesinde, hem farklı özelliklerdeki yöneticilere ulaşmayı hem de pratik erişim kolaylığını sağlamak amacıyla amaçlı örnekleme yöntemlerinden tabakalı ve kolay ulaşılabilir örnekleme teknikleri bir arada kullanılacaktır. Verilerin toplanması sürecinde, ilgili alanyazın detaylı bir şekilde incelenerek hazırlanacak yarı yapılandırılmış bir görüşme formu kullanılacak ve katılımcılarla yüz yüze görüşmeler gerçekleştirilecektir. Elde edilecek veriler, içerik analizi tekniği ile çözümlenecek; veriler sistematik olarak kodlanacak, bu kodlardan kategoriler ve ana temalar oluşturulacaktır. Ulaşılacak bulguların, denetim sürecinin mevcut durumuna, denetmen yaklaşımlarına, denetimin okul gelişimine katkısına ve karşılaşılan sorunlara ilişkin önemli temalar ortaya koyması beklenmektedir. Araştırma sonuçlarının, yerel düzeyde denetim süreçlerinin iyileştirilmesine ve ulusal ölçekteki denetim politikalarına katkı sağlaması hedeflenmektedir. Nihai olarak, ulaşılacak bulgular alan yazındaki mevcut çalışma sonuçları ile karşılaştırılarak tartışılacak ve okul müdürleri, eğitim yöneticileri ile politika yapıcılar için teorik ve pratik anlamda değer taşıyan somut sonuç ve öneriler sunulacaktır.

Anahtar Kelimeler: Eğitim denetimi, okul yöneticileri, fenomenoloji, nitel araştırma.

ABSTRACT

This research aims to examine the phenomenon of educational supervision in depth from the perspective of school administrators, who are the primary addressees of supervision, and to

discover the meaning of this process in their eyes. Understanding how supervision practices, which play a critical role in improving the quality of the education system, are experienced by practitioners provides important clues about the system. For this purpose, a qualitative research approach focusing on understanding individuals' subjective perceptions and experiences regarding a phenomenon will be adopted, and a phenomenological design will be used in the study. The participants of the research will consist of 15 school administrators (principals and vice principals) working in different school types (primary, middle, and high schools) in the central district of Aksaray province. In determining the participants, stratified and convenience sampling techniques, which are among the purposive sampling methods, will be used together to both reach administrators with different characteristics and ensure practical accessibility. In the data collection process, a semi-structured interview form, which will be prepared after a detailed review of the relevant literature, will be used and face-to-face interviews will be conducted with the participants. The data obtained will be analyzed using the content analysis technique; the data will be systematically coded, and categories and main themes will be created from these codes. The findings are expected to reveal important themes regarding the current state of the supervision process, supervisor approaches, the contribution of supervision to school development, and the problems encountered. The research results are aimed to contribute to the improvement of supervision processes at the local level and to supervision policies on a national scale. Ultimately, the findings will be discussed by comparing them with the results of existing studies in the literature, and concrete conclusions and recommendations of theoretical and practical value will be presented for school principals, educational administrators, and policymakers.

Keywords: Educational supervision, school administrators, phenomenology, qualitative research.

GİRİŞ

Eğitim sistemlerinin sağlam, dinamik, değişime açık, etkili ve verimli olması, modern ve güçlü bir toplum olmanın ön koşullarındandır. Sistemin etkililiğini belirlemek ve verimliliğini artırmak için iyi işleyen bir yönetim ve denetim mekanizmasının oluşturulması gerekir. Başarılı ve iyi yönetimin vazgeçilmez koşulu ise denetimdir (Karakul, 2015). Denetim, örgütsel eylemlerin kabul edilen amaçlar doğrultusunda, saptanan ilke ve kurallara uygun olup olmadığının anlaşılması sürecidir (Aydın, 2011). Eğitim örgütleri açısından bakıldığında denetim, öğrenme-öğretme sürecinin geliştirilmesi için öğretmene yapılan yardım (Wiles, 1967); öğretimin iyileştirilmesi ve öğrenci başarısının artırılması amacıyla öğretmenin öğretimine odaklanma (Sullivan ve Glanz, 2005) olarak tanımlanabilir. Eğitimde denetim, eğitim ve öğretimin amaçlarına en uygun yöntemleri bulmak ve ürünün nitelik ve nicelik bakımından geliştirilmesini sağlamak amacını güder (Atay, 1987).

Denetim olgusu, tarihsel süreçte yönetim anlayışlarıyla birlikte değişim göstermiştir (Aydın, 2020). Klasik ve bilimsel yönetim anlayışlarının hâkim olduğu dönemlerde denetim, daha çok

kontrol ve standartlara uygunluğun denetlenmesi şeklinde algılanırken, günümüzde çağdaş denetim yaklaşımlarıyla birlikte rehberlik, geliştirme, iş birliği ve iletişim gibi kavramlar ön plana çıkmıştır. Alanyazında denetim yaklaşımlarının bilimsel denetim, sanatsal denetim, öğretimsel denetim, klinik denetim, gelişimsel denetim ve farklılaştırılmış denetim şeklinde çağdaş denetim anlayışı altında sınıflandırıldığı görülmektedir (Aydın, 2015; Taylor, 2011). Bilimsel denetim, önceden belirlenmiş standartlar ve nesnel kurallar çerçevesinde yapılan, denetmenin otoriter bir rol üstlendiği bir yaklaşımken (Gökçe, 2009); sanatsal denetim, kontrole dayalı olmayan, öğretmenlerin üstün yönlerine odaklanan, anlayış ve nezaketi önemseyen bir yaklaşımdır (Uğurlu, 2013). Öğretimsel denetim, öğretme ve öğrenme sürecini iyileştirmek amacıyla sınıf içi etkinliklere odaklanırken (Aydın, 2014); klinik denetim, öğretmenin öğretim becerilerini artırmak için sınıf içi davranışların gözlem ve analizine dayanır (Goldhammer, 1969; akt. Zepeda, 2016). Gelişimsel denetim, öğretmenin gelişim düzeyine uygun bir denetim davranışı belirlemeyi amaçlarken (Glickman vd., 2014); farklılaştırılmış denetim ise öğretmenlere denetim ve değerlendirme hizmetlerinin türleri konusunda seçenekler sunar (Aydın, 2020).

Türk eğitim sisteminde denetim uygulamalarının tarihsel gelişimi incelendiğinde, Osmanlı döneminden günümüze kadar çeşitli düzenlemelerin yapıldığı görülmektedir. Ancak tüm bu düzenlemelere rağmen, etkili bir denetim yapısının kurulamadığı ve denetimin kontrol aracı olmanın ötesinde bir işleve hizmet etme noktasında başarılı olamadığı ifade edilmektedir (Şahin vd., 2013). Alanyazında gerçekleştirilen araştırmalar da denetim sürecinin benimsenen yaklaşım nedeniyle istenen amaçlara yeterince hizmet edemediğini ortaya koymaktadır (Aküzüm, 2012; Aslanargun ve Göksoy, 2013; Balcı, 2012). Özellikle 2014 yılında yapılan bir düzenlemeyle ders denetim yetkisinin müfettişlerden alınarak okul müdürlerine verilmesi (MEB, 2014), denetim sürecinde yeni bir dönemi başlatmıştır. Bu düzenleme sonrasında okul müdürlerinin öğretmen denetimlerindeki yetkinlikleri ve yaptıkları denetimlerin işlevselliği daha da önemli hale gelmiştir. Bu konuda yapılan araştırmalar, okul müdürlerinin öğretmen denetimi konusunda yeterli eğitim almadıklarını, yetkinlik düzeylerinin düşük olduğunu ve yapılan denetimlerin işlevsel olmadığını göstermektedir (Altun, Şanlı ve Tan, 2015; Ergen ve Eşiyok, 2017; Koç, 2018; Tonbul ve Baysülen, 2017).

Denetim sürecinin en önemli paydaşlarından biri olan okul yöneticilerinin, bu olguyu nasıl anlamlandırdıklarının ve deneyimlediklerinin derinlemesine incelenmesi, mevcut durumun anlaşılması ve geleceğe yönelik politikaların geliştirilmesi açısından büyük önem taşımaktadır. Okul yöneticilerinin denetime ilişkin algıları, onların denetim uygulamalarına yaklaşımlarını ve bu süreçteki rollerini doğrudan etkilemektedir. Yapılan araştırmalar, okul yöneticilerinin denetimi genellikle otokratik, bürokratik ve kontrol odaklı bir süreç olarak algıladıklarını; rehberlik, geliştirme ve iş birliği boyutlarının ise geri planda kaldığını ortaya koymaktadır (Bozkurt, 2023; Görgülü ve Küçükali, 2023). Bu bağlamda, bu araştırmanın amacı, eğitim denetimi olgusunu okul yöneticilerinin bakış açısıyla derinlemesine incelemek ve bu sürecin onların gözündeki anlamını keşfetmektir. Araştırmanın, yerel düzeyde (Aksaray

ili) denetim süreçlerinin iyileştirilmesine ve ulusal ölçekteki denetim politikalarına katkı sağlaması hedeflenmektedir.

YÖNTEM

Araştırmanın Modeli

Bu araştırma, okul yöneticilerinin denetim süreçlerine dair kişisel deneyimlerini ve bu deneyimlere yükledikleri anlamları derinlemesine keşfetmeyi amaçlamaktadır. Bu amaç doğrultusunda, bireylerin bir olguya ilişkin öznel algılarını ve yaşantılarını anlamaya odaklanan nitel araştırma yaklaşımı benimsenecek olup, çalışmada fenomenolojik (olgubilim) desen kullanılacaktır. Fenomenoloji deseni, farkında olduğumuz ancak derinlemesine ve ayrıntılı bir anlayışa sahip olmadığımız olaylar, deneyimler, algılar ve durumlar gibi olgulara odaklanmaktadır (Yıldırım ve Şimşek, 2013). Bu desen, katılımcıların bir fenomeni nasıl anlamlandırdıklarını ve yorumladıklarını ortaya çıkarmada etkilidir (Denzin ve Lincoln, 2005).

Çalışma Grubu

Araştırmanın katılımcılarını, Aksaray ili merkez ilçesinde görev yapan farklı okul türlerinden (ilkokul, ortaokul, lise) 15 okul yöneticisi (müdür ve müdür yardımcısı) oluşturacaktır. Katılımcıların belirlenmesinde, hem farklı özelliklerdeki yöneticilere ulaşmayı hem de pratik erişim kolaylığını sağlamak amacıyla amaçlı örnekleme yöntemlerinden tabakalı ve kolay ulaşılabilir örnekleme teknikleri bir arada kullanılacaktır. Maksimum çeşitlilik örneklemesi, belli bir yapıyı meydana getiren değişkenler arasında oluşan farklılıkları birleştirme kabiliyeti sağlar (Patton, 2014). Bu bağlamda, katılımcıların cinsiyet, öğrenim durumu, yöneticilik görevi (müdür/müdür yardımcısı), yöneticilik kıdemi ve görev yaptıkları okul türü gibi özellikler açısından çeşitlilik göstermesine dikkat edilecektir.

Tablo 1. Katılımcıların Demografik Özellikleri

Kod	**Kademe**	**Unvan**	**Mesleki Deneyim**
Y1	Lise	Müdür	0-10 yıl
Y2	Ortaokul	Müdür Yardımcısı	0-10 yıl
Y3	İlkokul	Müdür	0-10 yıl
Y4	Lise	Müdür	11-20 yıl
Y5	Ortaokul	Müdür Yardımcısı	0-10 yıl
Y6	İlkokul	Müdür	11-20 yıl
Y7	Ortaokul	Müdür	0-10 yıl
Y8	İlkokul	Müdür	0-10 yıl
Y9	Lise	Müdür	0-10 yıl
Y10	Ortaokul	Müdür	0-10 yıl
Y11	Ortaokul	Müdür	0-10 yıl

Y12	İlkokul	Müdür Yardımcısı	0-10 yıl
Y13	Lise	Müdür Yardımcısı	0-10 yıl
Y14	Ortaokul	Müdür Yardımcısı	0-10 yıl
Y15	İlkokul	Müdür Yardımcısı	0-10 yıl

Veri Toplama Aracı

Verilerin toplanması sürecinde, ilgili alanyazın detaylı bir şekilde incelenerek araştırmacılar tarafından hazırlanacak yarı yapılandırılmış bir görüşme formu kullanılacaktır. Görüşme formu iki bölümden oluşacaktır. İlk bölümde katılımcıların demografik özelliklerine (cinsiyet, öğrenim durumu, yöneticilik görevi, yöneticilik kıdemi, görev yapılan okul türü) ilişkin sorular yer alacaktır. İkinci bölümde ise okul yöneticilerinin denetim olgusuna ilişkin deneyimlerini, algılarını ve görüşlerini ortaya çıkarmayı amaçlayan açık uçlu sorular bulunacaktır. Görüşme soruları, katılımcıların denetim sürecini nasıl tanımladıkları, denetimden beklentileri, denetim uygulamalarının mevcut durumuna ilişkin değerlendirmeleri, karşılaştıkları sorunlar ve denetimin okul gelişimine katkısına yönelik düşünceleri gibi konuları kapsayacak şekilde yapılandırılacaktır.

Verilerin Toplanması ve Analizi

Katılımcılarla yüz yüze görüşmeler gerçekleştirilecektir. Görüşmeler, katılımcıların onayı alınarak ses kayıt cihazına kaydedilecektir. Her bir görüşmenin yaklaşık 45-60 dakika sürmesi planlanmaktadır. Görüşmeler sonucunda elde edilen ses kayıtları yazılı metinlere dönüştürülecektir.

Elde edilecek veriler, içerik analizi tekniği ile çözümlenecektir. İçerik analizi, birbirine benzeyen verileri belirli temalar bağlamında bir araya getirerek, okuyucunun anlayabileceği şekilde organize etmeyi ve yorumlamayı sağlar (Yıldırım ve Şimşek, 2013). Verilerin analizi sürecinde şu aşamalar izlenecektir: (1) verilerin kodlanması, (2) kodların bir araya getirilerek kategorilerin oluşturulması, (3) kategorilerden temaların oluşturulması, (4) bulguların tanımlanması ve yorumlanması. Verilerin güvenirliğini sağlamak amacıyla, kodlamalar iki araştırmacı tarafından bağımsız olarak yapılacak ve kodlayıcılar arası uyum Miles ve Huberman'ın (1994) formülü (Güvenirlik = Görüş Birliği / (Görüş Birliği + Görüş Ayrılığı)) kullanılarak hesaplanacaktır. Geçerliği sağlamak için ise katılımcı teyidi (member checking) ve uzman incelemesi gibi stratejiler kullanılacaktır.

BULGULAR

Araştırmada, okul yöneticileri ile yapılan görüşmeler sonucunda üç ana tema belirlenmiştir: (1) Denetimin İşlevi ve Yaklaşımı, (2) Denetimin Okul Gerçekliğiyle Uyumu, (3) Denetim Deneyimi ve Algı. Bu temalara ait kategori, kod ve frekans dağılımları aşağıdaki tablolarda sunulmuştur.

Tablo 2. Denetimin İşlevi ve Yaklaşımı Temasına İlişkin Bulgular

Tema	Kategori	Kod	frekans
Denetimin İşlevi ve Yaklaşımı	Gelişim Odaklı Denetim	Rehberlik yapmalı	11
		Takip mekanizması olmalı	9
		Gelişim süreci olmalı	9
		Yol gösterici olmalı	8
	Kontrol odaklı Denetim Eleştirisi	Evrak merkezli denetim	15
		Eksik bulma yaklaşımı	12
		Standart form/tek tip şablon	11
		Motive edici yaklaşım	8
	Denetimde İletişim ve Tutum	Korku/stres oluşturma	7
		Puanlama odaklılık	6
		Samimi iletişim	5

Tablo 2 incelendiğinde, yöneticilerin ideal denetim algısında rehberlik yapmalı (f=11), takip mekanizması olmalı (f=9) ve gelişim süreci olmalı (f=9) kodlarının öne çıktığı görülmektedir. Yöneticiler, denetimin yol gösterici ve geliştirici bir işleve sahip olması gerektiğini vurgulamaktadır. Buna karşılık mevcut denetim uygulamalarına yönelik eleştirilerde ise en sık tekrarlanan kodlar evrak merkezli denetim (f=15), eksik bulma yaklaşımı (f=12) ve standart form/tek tip şablon (f=11) olmuştur. Bu durum, yöneticilerin mevcut denetim uygulamalarını evrak kontrolüne indirgenmiş, eksik aramaya odaklı ve standart bir süreç olarak algıladıklarını göstermektedir.

Bu temaya ilişkin katılımcı görüşlerinden bazıları şu şekildedir:

"Açıkçası ideal bir denetim benim için korkulan bir süreç değil, destek alınan bir süreç olmalı. Şu anki uygulamalarda çoğu zaman evrak kontrolü ön plana çıkıyor. Bunlar elbette önemli ama okul dediğimiz yer sadece evraktan ibaret değil." (Y1, Müdür, Lise)

"Denetim genelde eksik bulunacak bir süreç gibi algılanıyor. Çünkü o hava içinde geçiyor. Denetmen geldiğinde sadece dosyalara bakmasın. Öğrenci profiline, bulunduğumuz çevreye, imkânlara baksın." (Y2, Müdür Yardımcısı, Ortaokul)

"Eskiden denetimler daha çok kontrol amaçlı yapılırdı. Şimdi biraz daha değişti ama hâlâ tam anlamıyla rehberlik boyutuna geçildiğini düşünmüyorum. Bence ideal denetim yol gösterici olmalı." (Y3, Müdür, İlkokul)

Tablo 3. Denetimin Okul Gerçekliğiyle Uyumu Temasına İlişkin Bulgular

Tema	**Kategori**	**Kod**	**frekans**
Denetimin Okul Gerçekliğiyle Uyumu	Okul Profili	Öğrenci profili dikkate alınmıyor	12
		Fiziki imkânlar yeterince hesaba katılmıyor	11
		Sosyoekonomik çevre dikkate alınmıyor	10
	Standartlaştırma Eleştirisi	Tüm okullara aynı kriter	13
		Esnek kriter ihtiyacı	9
	Çözüm Önerileri	Okul türüne göre farklı denetim	8
		Önceden okul profil raporu sunulmalı	7
		Raporlarda bağlamsal değerlendirme	5

Tablo 3'te görüldüğü üzere, yöneticiler denetim sürecinde okulların özgün koşullarının yeterince dikkate alınmadığını düşünmektedir. Tüm okullara aynı kriter (f=13) uygulandığı, öğrenci profili (f=12), fiziki imkânlar (f=11) ve sosyoekonomik çevrenin (f=10) hesaba katılmadığı en sık vurgulanan kodlar arasındadır. Yöneticiler, denetimin daha faydalı olabilmesi için okul türüne göre farklı denetim (f=8) uygulanması, önceden okul profil raporu sunulması (f=7) ve raporlarda bağlamsal değerlendirme (f=5) yapılması gibi çözüm önerileri geliştirmişlerdir.

Bu temaya ilişkin katılımcı görüşlerinden bazıları şu şekildedir:

"Denetim sürecinde bu farklılıkların her zaman yeterince dikkate alındığını düşünmüyorum. Genelde standart ölçütlerle değerlendirme yapılıyor. Oysa her okulun şartı farklı." (Y1, Müdür, Lise)

"Açık söylemem gerekirse yeterince dikkate alınmıyor diye düşünüyorum. Standart bir değerlendirme var. Ama her okulun şartı aynı değil ki." (Y2, Müdür Yardımcısı, Ortaokul)

"Şu anki sistemde denetimler maalesef standart bir şablon üzerinden yürüyor; Aksaray'ın merkezindeki lise ile en uzak köyündeki lise aynı kriterlerle ölçülüyor. Okulun türüne ve öğrenci profiline göre esnetilmiş denetim kriterleri uygulanmalı." (Y9, Müdür, Lise)

Tablo 4. Denetim Deneyimi ve Algı Temasına İlişkin Bulgular

Tema	**Kategori**	**Kod**	**frekans**
Denetim Deneyimi ve Algı	Olumlu Deneyimler	Güçlü yönlerin takdir edilmesi	9
		Somut öneri sunulması	8
		Sınıf gözlemi yapılması	7
		Sonradan takip edilmesi	3
	Olumsuz Deneyimler	Kısa ve yüzeysel ziyaret	6
		Küçük hataların büyütülmesi	4
		Stresli ilk denetim deneyimi	3
		Sadece sınav sonuçlarına odaklanma	2

Tablo 4'te sunulan bulgular, yöneticilerin denetim deneyimlerinde olumlu ve olumsuz izlenimlerin bir arada olduğunu göstermektedir. Olumlu deneyimler arasında güçlü yönlerin takdir edilmesi (f=9), somut öneri sunulması (f=8) ve sınıf gözlemi yapılması (f=7) öne çıkarken; olumsuz deneyimlerde kısa ve yüzeysel ziyaret (f=6), küçük hataların büyütülmesi (f=4) ve stresli ilk denetim deneyimi (f=3) dikkat çekmektedir. Özellikle denetmenin yaklaşımının, deneyimin niteliğini belirleyen en önemli faktör olduğu görülmektedir.

Bu temaya ilişkin katılımcı görüşlerinden bazıları şu şekildedir:

"Birkaç yıl önce yaşadığım bir denetim süreci vardı. O dönemde öğrencilerimizin devamsızlık oranı yüksekti. Denetmen bunu fark etti ama doğrudan eleştirmek yerine bizimle oturup nedenlerini konuştu. Öğrenci profilimizi, aile yapısını, çevre koşullarını birlikte değerlendirdik. Birlikte çözüm arıyor gibiydik. Bu benim denetime bakışımı olumlu etkiledi." (Y1, Müdür, Lise)

"Bir denetimde akademik sonuçlarımız özellikle eleştirilmişti. O an gerçekten moralim bozulmuştu. Sadece sınav sonuçlarına bakılarak yapılan değerlendirmenin iyi olduğunu düşünmüyorum." (Y2, Müdür Yardımcısı, Ortaokul)

"Mesleğimin ilk yıllarında idareciyken bir denetim geçirmiştik. Gelen müfettiş bey, sadece resmi yazışmalardaki bir virgül hatasına veya dosya sırasına takılmak yerine, teneffüste öğretmenler odasına gelip bizimle çay içmişti. Oraya bizimle oturup çay içmesi benim ve öğretmenler için korku değil memnuniyet oluşturmuştu." (Y7, Müdür, Ortaokul)

"2 yıl önce bir denetmen geldi. Sınıflara girdi, birinci sınıfların okuma köşesini gördü, 'burası çok güzel ama sesli okuma için küçük bir mikrofon alsanız çocuklar daha heveslenir' dedi. Raporunda da hem övdü hem bu öneriyi yazdı. Gerçekten aldık o mikrofonu, çocuklar bayıldı." (Y6, Müdür, İlkokul)

TARTIŞMA, SONUÇ ve ÖNERİLER

Bu araştırma, okul yöneticilerinin eğitim denetimi olgusuna ilişkin deneyimlerini ve algılarını fenomenolojik bir bakış açısıyla derinlemesine incelemeyi amaçlamıştır. Elde edilen bulgular, denetimin okul yöneticileri tarafından çok boyutlu, bağlamsal ve dinamik bir süreç olarak deneyimlendiğini ortaya koymaktadır.

Araştırmanın ilk önemli bulgusu, yöneticilerin ideal denetim anlayışı ile mevcut denetim uygulamaları arasında belirgin bir fark olduğudur. Yöneticiler, denetimin rehberlik, gelişim ve takip odaklı olması gerektiğini vurgularken; mevcut uygulamaların evrak merkezli, eksik aramaya odaklı ve standart bir yapıda olduğunu ifade etmektedir. Bu bulgu, alanyazında gerçekleştirilen diğer çalışmalarla da örtüşmektedir (Aküzüm, 2012; Aslanargun ve Göksoy, 2013; Balcı, 2012). Özellikle Söylemez ve Fidan'ın (2013) çalışmasında olduğu gibi, denetimlerin rehberlikten ziyade evrak inceleme ve kontrol ağırlıklı olduğu, denetim kriterlerinin okul şartlarına göre değiştirilmediği yönündeki bulgular, bu araştırmada da teyit edilmiştir.

Yöneticilerin denetim algısının, çağdaş denetim yaklaşımlarından ziyade geleneksel/bürokratik denetim anlayışına daha yakın olduğu görülmektedir. Bozkurt'un (2023) araştırmasında olduğu gibi, yöneticiler denetimi daha çok bilimsel denetim (otoriter, kuralcı, kontrol odaklı) olarak algılamakta; sanatsal, gelişimsel ve öğretimsel denetim boyutları ise idealde arzu edilen ancak mevcut uygulamada eksik kalan boyutlar olarak öne çıkmaktadır. Bu durum, Türk eğitim sisteminde denetimin hâlâ kontrol odaklı bir anlayışla yürütüldüğünü ve çağdaş denetim yaklaşımlarının tam anlamıyla benimsenemediğini göstermektedir.

Araştırmanın ikinci önemli bulgusu, denetim sürecinde okulların özgün koşullarının yeterince dikkate alınmamasıdır. Yöneticiler, tüm okullara aynı standart kriterlerin uygulanmasını eleştirmekte; öğrenci profili, fiziki imkânlar ve sosyoekonomik çevre gibi bağlamsal faktörlerin denetim sürecinde hesaba katılmadığını vurgulamaktadır. Bu bulgu, Sezgin'in (2013) Diyarbakır'da yaptığı araştırmada denetim sonucunda getirilen önerilerin yerine getirilme düzeyinin "kısmen" düzeyinde kalması ve özellikle eğitim-öğretim sürecine yönelik önerilerin diğer alanlara göre daha az yerine getirildiğine ilişkin bulgularla paralellik göstermektedir. Okulların farklı bağlamlarda farklı ihtiyaç ve önceliklere sahip olduğu

gerçeği, denetim sisteminin esnek ve durumsal bir yaklaşımla yeniden yapılandırılması gerektiğini ortaya koymaktadır.

Üçüncü önemli bulgu, denetmenlerin bireysel yaklaşımlarının denetim deneyiminin niteliğini belirleyen en önemli faktör olduğudur. Yöneticilerin unutulmaz deneyimleri incelendiğinde, olumlu deneyimlerin denetmenin yapıcı, rehberlik eden, insani ve samimi yaklaşımıyla ilişkili olduğu; olumsuz deneyimlerin ise kısa ve yüzeysel ziyaretler, küçük hataların büyütülmesi ve sadece sınav sonuçlarına odaklanma gibi yaklaşımlardan kaynaklandığı görülmektedir. Bu durum, denetimin başarısının büyük ölçüde denetmenin iletişim becerilerine, mesleki yetkinliğine ve rehberlik anlayışına bağlı olduğunu göstermektedir (Glickman vd., 2014).

Araştırmada ayrıca yöneticilerin denetim sürecinin iyileştirilmesine yönelik geliştirdikleri çözüm önerileri de dikkat çekicidir. Süreç ve takip mekanizmasının oluşturulması, okul profilinin önceden denetmenlere sunulması, esnek/farklılaştırılmış kriterlerin uygulanması, gerçekçi ve yapıcı geribildirim verilmesi gibi öneriler, denetim sisteminin daha etkili hale getirilmesi için önemli ipuçları sunmaktadır. Bu öneriler, farklılaştırılmış denetim modelleri gibi yenilikçi uygulamaların Türk eğitim sisteminde de uygulanabileceğini göstermektedir (Aydın, 2020).

Sonuç olarak, bu araştırma okul yöneticilerinin denetim algısında çağdaş denetim yaklaşımlarına yönelik bir eğilimin var olduğunu, ancak mevcut uygulamaların bu beklentileri karşılamaktan uzak olduğunu göstermektedir. Daha etkili bir denetim sistemi için aşağıdaki öneriler geliştirilmiştir:

Uygulayıcılar İçin Öneriler:

1. Okul yöneticilerine ve denetmenlere, çağdaş denetim yaklaşımları (özellikle rehberlik, gelişimsel ve öğretimsel denetim) konusunda uygulamalı ve sürekli hizmet içi eğitimler verilmelidir.
2. Denetim süreci, okulların özgün ihtiyaç ve koşullarını dikkate alacak şekilde esnek ve durumsal bir yaklaşımla tasarlanmalıdır.
3. Denetmenlerin iletişim becerilerini geliştirmeye yönelik eğitimler düzenlenmeli ve denetmenlerin daha yapıcı, iş birliğine dayalı bir rehberlik anlayışı benimsemeleri teşvik edilmelidir.
4. Denetim öncesi ve sonrası süreçlerde, denetmenlerle okul yöneticileri arasında etkili bir iletişim ve iş birliği sağlanmalı; denetim sonuçları ve önerileri, okul gelişim planlarına entegre edilmelidir.

Politika Yapıcılar İçin Öneriler:

1. Eğitim denetim sistemi, kontrol odaklı bir anlayıştan, okulların sürekli gelişimini destekleyen, rehberlik ve iş birliğine dayalı bir anlayışa dönüştürülmelidir.

2. Denetmenlerin seçilme, yetiştirilme ve atanma süreçleri, çağdaş denetim anlayışının gerektirdiği yeterlikleri kazandıracak şekilde yeniden yapılandırılmalıdır.
3. Denetim kriterleri, okul türleri, öğrenci profili ve çevresel faktörler göz önünde bulundurularak farklılaştırılmış ve esnek bir yapıya kavuşturulmalıdır.
4. Denetim sonrası takip mekanizmaları oluşturulmalı, denetim raporlarında yer alan önerilerin uygulanıp uygulanmadığı izlenmelidir.

Araştırmacılar İçin Öneriler:

1. Bu araştırma, Aksaray ili ile sınırlıdır. Benzer çalışmalar farklı illerde ve daha geniş örneklemlerle yapılarak, elde edilen bulguların genellenebilirliği test edilebilir.
2. Okul yöneticilerinin yanı sıra, öğretmenler, öğrenciler ve denetmenler gibi denetim sürecinin diğer paydaşlarının da görüşlerine başvurulduğu daha kapsamlı araştırmalar yapılabilir.
3. Denetim uygulamalarının, okul gelişimi ve öğretmen mesleki gelişimi üzerindeki etkisini boylamsal olarak inceleyen çalışmalar yapılabilir.

KAYNAKÇA

Aküzüm, C. (2012). Türkiye'de ilköğretim okullarında eğitim denetimi [Doktora tezi], Fırat Üniversitesi.

Aslanargun, E., & Göksoy, S. (2013). Öğretmen denetimini kim yapmalıdır? Uşak Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi,98-121.

Atay, K. (1987). Eğitim denetiminde çağdaş yaklaşımlar. [Yayımlanmamış yüksek lisans tezi], Atatürk Üniversitesi, Erzurum.

Aydın, İ. (2014). Öğretimde denetim (5. Baskı). Ankara: Pegem Akademi Yayınları.

Aydın, İ. (2015). Öğretimde denetim. Pegem Akademi.

Aydın, İ. (2020). Öğretimde denetim durum saptama değerlendirme ve geliştirme. Pegem Akademi.

Aydın, S. K. (2011). Eğitimde denetim kavramı. M. Aydın (Ed.), Eğitim yönetimi içinde. Ankara: Gazi Kitabevi.

Balcı, S. (2012). Öğretmenlerin eğitim müfettişlerinin denetim stillerine ilişkin algıları ile güven düzeyleri arasındaki ilişki, [Yüksek lisans tezi], Niğde Üniversitesi.

Baltacı, A. (2019). Nitel araştırma süreci: Nitel bir araştırma nasıl yapılır? Ahi Evran Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi, 5(2), 368–388.

Bozkurt, B. (2023). Okul yöneticilerinin denetim olgusuna ilişkin metaforik algıları. Eğitim ve İnsani Bilimler Dergisi: Teori ve Uygulama, 14(27), 1-24.

Bursalıoğlu, Z. (2011). Okul yönetiminde teori ve uygulama. Pegem Akademi.

Büyüköztürk, Ş., Kılıç-Çakmak, E., Akgün, Ö. E., Karadeniz, Ş., & Demirel, F. (2016). Bilimsel araştırma yöntemleri (22. baskı). Pegem Akademi.

Büyüköztürk, Ş., Kılıç-Çakmak, E., Akgün, Ö. E., Karadeniz, Ş., & Demirel, F. (2020). Bilimsel araştırma yöntemleri (28. baskı). Pegem Akademi.

Denzin, N. K. & Lincoln, Y. S. (2005). The Sage Handbook Of Qualitative Research (3rd Ed.). Thousand Oaks, CA: Sage.

Glickman, C. D., Gordon, S. P., & Ross-Gordon, J. M. (2014). Denetim ve öğretimsel liderlik: Gelişimsel bir yaklaşım. (Çev. Ed. M. B. Aksu). Ankara: Anı Yayıncılık.

Görgülü, D., & Küçükali, R. (2023). Okul yöneticilerinin denetim sürecine ilişkin görüşleri. Eğitim Yönetimi Dergisi, 29(1), 45-68.

Karakul, A. K. (2015). Eğitim denetimi. M. Özbay (Ed.), Eğitim bilimine giriş içinde. Ankara: Pegem Akademi.

Koç, M. (2018). Okul müdürlerinin ders denetim yeterlikleri. [Yayımlanmamış yüksek lisans tezi], Cumhuriyet Üniversitesi.

Krippendorff, K. (2004). Content analysis: An introduction to its methodology (2nd ed.). Sage.

Leithwood, K., & Jantzi, D. (2005). Transformational leadership. In B. Davies (Ed.), The essentials of school leadership (pp. 31–43). Sage.

Merriam, S. B. (2015). Nitel araştırma: Desen ve uygulama için bir rehber (S. Turan, Çev.). Nobel Akademik Yayıncılık.

Milli Eğitim Bakanlığı. (2014). Milli Eğitim Bakanlığı Rehberlik ve Denetim Başkanlığı ile Maarif Müfettişleri Başkanlıkları Yönetmeliği. Resmi Gazete, 29009.

Northouse, P. G. (2021). Leadership: Theory and practice (9th ed.). Sage.

Özdemir, M., & Tuti, M. (2023). Nitel araştırma yöntemleri (2. baskı). Pegem Akademi.

Patton, M. Q. (2014). Nitel araştırma ve değerlendirme yöntemleri. (M. Bütün & S. B. Demir, Çev. Ed.). Ankara: Pegem Akademi.

Sezgin, F. (2013). İlköğretim okullarında denetim uygulamalarının değerlendirilmesi. Eğitim ve Bilim, 38(167), 45-60.

Sullivan, S., & Glanz, J. (2005). Eğitimde denetim ve liderlik. (Çev. Ed. M. B. Aksu). Ankara: Anı Yayıncılık.

Şahin, İ., Duman, M., & Arslan, H. (2013). Türk eğitim sisteminde denetim sorunları. Kuram ve Uygulamada Eğitim Yönetimi, 19(4), 567-590.

Taylor, R. T. (2011). Farklılaştırılmış denetim. (Çev. Ed. M. B. Aksu). Ankara: Pegem Akademi.

Tonbul, Y., & Baysülen, E. (2017). Okul müdürlerinin öğretmen denetim görevlerine ilişkin görüşleri. Mersin Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi, 13(2), 567-582.

Uğurlu, C. T. (2013). Sanatsal denetim. M. B. Aksu (Ed.), Eğitim denetimi içinde. Ankara: Pegem Akademi.

Wiles, K. (1967). Supervision for better schools (3rd ed.). Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall.

Yenipınar, Ş. (2020). Eğitim örgütlerinde liderlik: Kuramsal yaklaşımlar ve güncel tartışmalar. Eğitim Bilimleri Dergisi, 12(1), 45–62.

Yıldırım, A., & Şimşek, H. (2013). Sosyal bilimlerde nitel araştırma yöntemleri (9. baskı). Seçkin Yayıncılık.

Yıldırım, A., & Şimşek, H. (2018). Sosyal bilimlerde nitel araştırma yöntemleri (11. baskı). Seçkin Yayıncılık.

Zepeda, S. J. (2016). Öğretimsel denetim ve liderlik. (Çev. Ed. A. Balcı). Ankara: Pegem Akademi.

MAREŞAL FEVZİ ÇAKMAK'IN SİYASAL HAYATI
THE POLITICAL LIFE OF MARSHAL FEVZI CAKMAK

Prof. Dr. Ercan KARAKOÇ
Yıldız Teknik Üniversitesi, Fen-Edebiyat Fakültesi, Sosyoloji Bölümü, İstanbul, Türkiye
ORCID ID: https://orcid.org/0000-0002-5859-8661
Erdem Murathan KAPLAN
Yıldız Teknik Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Atatürk İlkeleri ve İnkılap Tarihi, İstanbul, Türkiye
ORCID ID: https://orcid.org/0009-0004-7484-932X

ÖZET
Mareşal Fevzi Çakmak, son dönem Osmanlı tarihi ve Cumhuriyetin kuruluşu bağlamında örnek bir noktayı teşkil etmektedir. Bu kapsamda askeri kişiliğinin yanı sıra siyasi kişiliği de önem arz etmektedir. Literatür incelendiğinde genel itibariyle Çakmak'ın askeri kişiliğine odaklanılmış veya siyasi bağlamda yalnızca 1946-1950 yılları arasında çok partili siyasete geçiş düzleminde mercek altına alınmıştır. Çalışmamız bu yaklaşımlar haricinde 1876-1950 yılları arasındaki hayatı sürecinde genel bir siyasi portre çizmeyi amaçlamaktadır.
Fevzi Çakmak 1876 yılında İstanbul'da dünyaya gelmiştir. Ailesi, özellikle dedesi Bekir Efendi dönemin siyasi iklimiyle ilgili bir isimdir. Çakmak'ın siyasi bilincinin oluşmasında son derece etkilidir. Çakmak ilk siyasi faaliyetlerini askeri öğrencilik yıllarında gerçekleştirmiştir Askeri kariyerinde 2. Meşrutiyet'in ilanı, İttihat ve Terakki iktidarı gibi dönemin önemli siyasi hadiselerine yakından şahit olmuştur.
Kurtuluş Savaşı'nda Atatürk'ün yakın çevresinde bulunmuştur. O dönem bazı isimlerin Çakmak'a dair eleştiriler mevcuttur ancak elimizdeki veriler bu eleştirilerin bir kısmıyla çelişmektedir. Cumhuriyetin kuruluş sürecinde Genelkurmay Başkanı olarak iç ayaklanmalara siyasi düzlemde bakışı da çalışmamızda yer almıştır. 1938-1944 arasında İsmet İnönü dönemindeki Genelkurmay Başkanlığı'nda 2. Dünya Savaşı'nda tarafsızlığı savunmasıyla öne çıkmıştır.
Çok partili siyasal hayata geçilmesiyle aktif siyasete girmiş, halktan yoğun ilgi görmüştür. Bu dönemde Demokrat Parti ve Cumhuriyet Halk Partisi dışında Millet Partisi ile üçüncü bir mevzide konumlanmıştır. 1950 yılında, genel seçimleri göremeden hayatını kaybetmiştir.
Çalışmamızda dönemin gazete haberleri, arşiv belgeleri, hatıratları ve Fevzi Çakmak'ın kendi hatıratlarından yararlanılmıştır.
Anahtar Kelimeler: Fevzi Çakmak, Türk İnkılap Tarihi, Siyaset Bilimi, Tarih

ABSTRACT
Marshal Fevzi Çakmak keeps getting filed away as a soldier. That's the shorthand history settled on. But his political side was just as real, and it's barely been examined. Most scholarship either follows the uniform or locks onto 1946–1950, when Turkey was fumbling toward multiparty life. This study goes further back a political portrait, 1876 to 1950.
He was born in Istanbul in 1876. Politics ran in the family. His grandfather, Bekir Efendi, wasn't a bystander in the Kuleli Incident he was in it. That kind of upbringing leaves something behind. Çakmak's own political formation began during his military school years, and the study takes that environment seriously. The decades that followed weren't quiet ones.

The Second Constitutional Era, the Committee of Union and Progress consolidating its grip he wasn't watching from the outside. He was in the middle of it.

He stood with Atatürk through the War of Independence, served in parliament. Some accounts have tried to complicate that loyalty, but the evidence doesn't hold those readings up. How he dealt with internal rebellions as Chief of the General Staff gets its own treatment here. Then the Second World War. Between 1938 and 1944, under İnönü, Çakmak was central to keeping Turkey out of the fighting. Given what was bearing down on the country from every direction, that wasn't nothing.

Late in life he stepped into open politics, helping build the Nation Party into something genuinely distinct a real third path, not just an offshoot. He died in 1950, just before the elections.

The study draws on newspapers, archives, memoirs, and firsthand accounts.

Keywords: Fevzi Çakmak, History of Turkish Revolution, Political Science, History

MAARİF MODELİ'NİN BECERİ TEMELLİ ÖĞRETİM ANLAYIŞI BAĞLAMINDA 6. SINIF TÜRKÇE DERS KİTABINDAKİ (2. KİTAP) OKUMA ETKİNLİKLERİNİN BİLİŞSEL DÜZEYLERE GÖRE ANALİZİ[1]

ANALYSIS OF READING ACTIVITIES IN THE 6TH GRADE TURKISH LANGUAGE TEXTBOOK (BOOK 2) ACCORDING TO COGNITIVE LEVELS WITHIN THE CONTEXT OF THE SKILL-BASED TEACHING APPROACH OF THE MAARIF MODEL

Prof. Dr. Esra LÜLE
İnönü Üniversitesi, Eğitim Fakültesi, Türkçe Öğretmenliği Bölümü, Malatya, Türkiye
ORCID ID: https://orcid.org/0000-0003-1650-6033

ÖZET

Bu araştırmada, 6. sınıf Türkçe ders kitabında (2. Kitap) yer alan okuma etkinliklerinin bilişsel düzeyleri, hedeflenen okuma becerileri ve süreç odaklılık özellikleri incelenerek, söz konusu etkinliklerin Maarif Modeli'nin beceri temelli öğretim yaklaşımıyla ne ölçüde örtüştüğü ortaya konulmaya çalışılmıştır. Bu araştırmanın ana problemi; Maarif Modeli'nin beceri temelli öğretim anlayışı doğrultusunda hazırlanan 6. sınıf Türkçe ders kitabındaki (2. Kitap) okuma etkinlikleri, alt, orta ve üst düzey bilişsel becerileri geliştirme açısından nasıl bir dağılım göstermektedir? biçimindedir. Bu araştırma, nitel araştırma yöntemlerinden doküman incelemesi desenine dayalı olarak yürütülmüştür. Doküman incelemesi, araştırılması hedeflenen olgu ya da olgular hakkında bilgi içeren yazılı materyallerin sistematik biçimde analiz edilmesini kapsayan bir yöntemdir. Bu bağlamda araştırmada, Maarif Modeli'nin beceri temelli öğretim anlayışı doğrultusunda hazırlanan 6. sınıf Türkçe ders kitabında (2. Kitap) yer alan okuma etkinlikleri, bilişsel düzeyler açısından incelenmiştir. Araştırma, okuma etkinliklerinin alt, orta ve üst düzey bilişsel becerileri geliştirme açısından nasıl bir dağılım gösterdiğini ortaya koymayı amaçlayan betimsel bir içerik analizi niteliğindedir. Bu araştırma, nitel araştırma yöntemlerinden doküman incelemesi desenine dayalı olarak yürütülmüştür. Doküman incelemesi, araştırılması hedeflenen olgu ya da olgular hakkında bilgi içeren yazılı materyallerin sistematik biçimde analiz edilmesini kapsayan bir yöntemdir. Bu bağlamda araştırmada, Maarif Modeli'nin beceri temelli öğretim anlayışı doğrultusunda hazırlanan 6. sınıf Türkçe ders kitabında (2. Kitap) yer alan okuma etkinlikleri, bilişsel düzeyler açısından incelenmiştir. Araştırma, okuma etkinliklerinin alt, orta ve üst düzey bilişsel becerileri geliştirme açısından nasıl bir dağılım gösterdiğini ortaya koymayı amaçlayan betimsel bir içerik analizi niteliğindedir.

Anahtar Kelimeler: Maarif Model; Türkçe ders kitabı (2); 2024 Türkçe programı.

ABSTRACT

This research examines the cognitive levels, targeted reading skills, and process-oriented characteristics of reading activities in the 6th-grade Turkish textbook, and attempts to determine the extent to which these activities align with the skill-based teaching approach of the Maarif Model. The main problem of this research is: How do the reading activities in the 6th-grade Turkish textbook (Book 2), prepared in accordance with the skill-based teaching understanding of the Maarif Model, show a distribution in terms of developing lower, middle, and higher-level cognitive skills? This research was conducted using a qualitative research method, specifically the document analysis design. Document analysis is a method that involves the systematic

[1] BU ARAŞTIRMA İNÖNÜ ÜNİVERSİTESİ BİLİMSEL ARAŞTIRMA PROJELERİ KOORDİNASYON BİRİMİNCE DESTEKLENMİŞTİR. PROJE ID: 4117

analysis of written materials containing information about the phenomenon or phenomena targeted for investigation. In this context, the reading activities in the 6th-grade Turkish language textbook, prepared in accordance with the skill-based teaching approach of the Maarif Model, were examined in terms of cognitive levels. The research is a descriptive content analysis aiming to reveal how the reading activities are distributed in terms of developing lower, middle, and higher-level cognitive skills. This research was conducted using a qualitative research method, specifically the document analysis design. Document analysis is a method that involves the systematic analysis of written materials containing information about the phenomenon or phenomena targeted for investigation. In this context, the reading activities in the 6th-grade Turkish language textbook, prepared in accordance with the skill-based teaching approach of the Maarif Model, were examined in terms of cognitive levels. The research is a descriptive content analysis aiming to reveal how the reading activities are distributed in terms of developing lower, middle, and higher-level cognitive skills.
Key Words: Maarif Model; Turkish Language Textbook (2); 2024 Turkish Language Program.

1.GİRİŞ

Eğitim programları, bireylerin yalnızca bilgi edinmelerini değil; bilgiyi anlamlandırma, kullanma, sorgulama ve yeni durumlara transfer edebilme becerilerini geliştirmeyi amaçlamaktadır. Bu doğrultuda çağdaş öğretim yaklaşımları, öğrenme süreçlerini bilişsel beceriler temelinde yapılandırmakta ve öğrenciyi öğrenme sürecinin merkezine yerleştirmektedir. Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli de bu anlayıştan hareketle, beceri temelli öğretimi merkeze alan bütüncül bir eğitim yaklaşımı sunmaktadır. Maarif Modeli'nde Türkçe dersi, öğrencilerin dil becerilerini geliştirmelerinin yanı sıra düşünme, anlama, yorumlama ve eleştirel değerlendirme gibi üst düzey bilişsel becerileri kazanmalarında temel bir araç olarak konumlandırılmaktadır. Bu bağlamda okuma becerisi, diğer dil becerilerinin gelişimini destekleyen ve akademik başarının temel belirleyicilerinden biri olan bir alan olarak öne çıkmaktadır. Okuma etkinliklerinin hangi bilişsel düzeylere hitap ettiği, programın hedefleri ile ders kitabı uygulamaları arasındaki uyumun belirlenmesi açısından önem taşımaktadır. Öğrencilerin okuma sürecinde kullandıkları temel stratejiler, bilişsel stratejiler kapsamında değerlendirilmektedir. Bilişsel stratejiler, öğrencinin okuduğu metni anlamlandırmasını, bilgiyi yapılandırmasını ve öğrenme sürecini daha etkili hâle getirmesini sağlar. Öğrencinin, okuma öncesinde amaçlarını belirlemesi, bu amaçlara ulaşmak için uygun stratejileri seçmesi ve bu stratejileri başkasının yönlendirmesine ihtiyaç duymadan kullanabilmesi, öğrenmenin niteliğini artırmaktadır. Okuma sürecinin farklı aşamalarında kullanılan bilişsel stratejiler; anlamın yapılandırılmasını kolaylaştırmak, bilgiyi zihinsel olarak düzenlemek ve uzun süreli bellekte tutmayı desteklemek amacıyla kullanılmaktadır. Bu stratejiler arasında ön bilgileri harekete geçirme ve kullanma, tahmin etme, görselleştirme, metin yapılarını analiz etme, bilgileri organize etme, soru sorma, çıkarım yapma ve özetleme yer almaktadır (MEB, 2024). Bu bağlamda, 6. sınıf Türkçe ders kitabındaki okuma etkinliklerinin bilişsel stratejiler açısından incelenmesi, etkinliklerin öğrencilerin bilişsel düzeylerini geliştirme potansiyelini ortaya koyması açısından önem taşımaktadır.

Köğce ve Baki (2009) öğrencilere kazandırılması hedeflenen becerilerin eğitim sisteminin düzenli olarak programlanmasıyla oluşturulabileceğini söylemişlerdir. Programlı olarak hazırlanan bir eğitim programında dört ana öğe bulunmaktadır. Bu öğeler amaç, içerik, öğretim süreci ve ölçme ve değerlendirme şeklindedir (Küçükahmet, 1997).

Öğretim programları bir konunun ne kadarının öğrencilere sunulacağını, aktarılan konunun ne zaman, ne kadar sürede, nasıl sunulacağını genel hatlarıyla belirleyen, öğrencilerden gerçekleştirmeleri istenen davranışları ortaya koyan genel bir çerçevedir. Öğretim programının hedeflediği amaçlara ulaşması açısından ders kitapları çok önemli bir araç gereçtir. Ders

kitapları öğretmenler ve öğrenciler için okul dışında da kullanılabilen başlıca öğretim materyalidir. İyi hazırlanmış bir ders kitabı öğrenciler için öğrenme, öğretmenler için çok iyi bir öğretme aracıdır (Caner ve Kurt, 2020).

Sülükçü'ye (2018) göre ders kitapları evrensel olarak derslerin belirli bir düzen içinde işlenebilmesini, öğretim programının planlı bir şekilde takibinin yapılabilmesini sağlamaktadır. Öğretim süreci oluşturulurken ders kitapları zaman zaman öğretmenler tarafından öğretim programından daha önemli görülmektedir (TTKB, 2020). Buradan hareketle ders kitaplarının öğretim sürecinde öğretmen ve öğrenci arasındaki iletişimde köprü görevi gördüğü söylenebilir (MEB,2021). Ders kitaplarında farklı bilişsel düzeyde sorular da yeterince yer almalıdır (Öztürk ve Otluoğlu, 2002). Öğrencilerin akademik olarak yeterliliklerinin belirlenmesi için hazırlanan ölçme araçlarında Bloom Taksonomisi'ne göre üst düzey bilişsel becerilere yönelik sorulara ağırlık verilmeli, öğrencilerin kendilerini ifade edebilecekleri, yorum yapabilecekleri türden sorulara da yer verilmelidir. Bu nedenle ders kitaplarında yer alan ölçme değerlendirme kısımları da bu esaslara uygun hazırlanmalıdır (Güler, Özdemir ve Dikici, 2012).

1.1.Ders Kitabı

‘‘Talim ve Terbiye Kurulunca onaylanan örgün ve yaygın eğitim ve öğretim kurumlarında okutulması uygun bulunan kitaplara ders kitabı denir ’’(MEB, 2012). Ders kitapları eğitim ve öğretimde öğretmen ve öğrencilerin derse karşı ilgi göstermelerini sağlayan önemli bir materyaldir (Özgen, 2010). Öğretmenin kullandığı en önemli öğretim materyallerinden birisinin de ders kitabı olduğu belirtilir (Semerci, 2004). Aynı zamanda ders kitapları öğretmen ve öğrencilerin derse ait kazanımları sırasına göre takip etmelerini ve istedikleri zaman kendi başlarına konuları tekrar etme şansı vermektedir (Keleş, 2001). Ünsal ve Güneş (2004), ders kitaplarını müfredata uygun olarak hazırlanmış, konuları belirli bir sistematik ile açıklayan, öğrencileri derse ait kazanımların öğrenilmesi noktasında yönlendiren başlıca materyaller olarak açıklamaktadır. Araştırmada dikkat çeken en önemli bulgulardan biri öğretmenlerin ders kitaplarının güçlü yönlerine yönelik görüşlerinde en düşük oranda ölçme değerlendirme kısımlarını belirtmiş olmalarıdır (MEB, 2021).

Ülkeler arasındaki uluslararası farklılıkların nedenleri üzerine çalışan araştırmacılar, ders kitaplarının eğitim ve öğretimde önemli rol oynadığını ortaya koymuşlardır (Fan ve Zhu, 2000). Öğrenme ve öğretim, ders kitaplarının içeriği ve doğasıyla doğrudan bağlantılıdır (Tyson ve Woodward, 1989). Bu nedenle ders kitapları üzerine ulusal ve uluslararası düzeyde birçok araştırma (Charalambous, Delaney, Hsu ve Mesa, 2010; Erbaş ve Alacacı, 2009; Fan ve Zhu, 2000; Kerpiç ve Bozkurt, 2011; Li, 2000; Park, 2011; Ubuz vd., 2010; Özer ve Sezer, baskıda) yapılmıştır.

1.2.Bloom Taksonomisi

Ölçme ve değerlendirme sorularının bilişsel düzeylerini belirlemek için çeşitli bilişsel alan sınıflandırmaları olduğu görülmektedir. Bu sınıflandırmalardan en çok tercih edileni ve çalışmalarda kullanılanı Bloom Taksonomisi'dir (Ralph, 1999; Thompson, 2008). Bu nedenle bu çalışmada da analiz edilen sorularda Bloom taksonomisi kullanılmıştır ve Bloom Taksonomisi'nin açıklanmasının çalışma için faydalı olacağı düşünülmüştür. Bloom tarafından geliştirilmiş olan bu taksonomi bilgi, kavrama, uygulama, analiz, sentez ve değerlendirme olmak üzere 6 basamaktan oluşmaktadır. (Bloom, 1956). Bloom (1956) bilgi, kavrama ve uygulama basamaklarını alt bilişsel düzey analiz, sentez ve değerlendirme basamaklarını ise üst bilişsel düzey olarak tanımlamıştır. Bu basamaklar arasında geçiş için her basamakta beklenen davranışlar kazanılmalı daha sonra bir üst basamağa geçiş mümkün olmaktadır (Arı,2013).

Öğrencilerin okuma sürecinde kullandıkları bilişsel stratejiler, Bloom'un Bilişsel Alan Taksonomisi'nde yer alan bilişsel düzeylerle doğrudan ilişkilidir. Okuma öncesi, sırası ve sonrasında kullanılan bu stratejiler; öğrencinin bilgiyi hatırlama, anlama, uygulama, analiz etme, değerlendirme ve üretme basamaklarında etkin bir rol üstlenmesini sağlamaktadır. Ön bilgileri harekete geçirme ve tahmin etme stratejileri bilgi ve kavrama düzeyleriyle ilişkilendirilebilirken; görselleştirme ve bilgileri organize etme stratejileri anlama ve uygulama düzeylerini desteklemektedir. Metin yapılarını analiz etme ve çıkarım yapma stratejileri analiz düzeyine karşılık gelirken; soru sorma stratejisi değerlendirme basamağıyla ilişkilendirilmektedir. Özetleme stratejisi ise öğrencinin metindeki temel düşünceleri yeniden yapılandırmasını gerektirdiğinden üst düzey bilişsel beceriler kapsamında, özellikle değerlendirme ve yaratma basamaklarıyla ilişkilendirilebilir. Bu bağlamda, 6. sınıf Türkçe ders kitabındaki okuma etkinliklerinin Bloom'un Bilişsel Alan Taksonomisi temel alınarak incelenmesi, etkinliklerin hangi bilişsel düzeylere hitap ettiğinin ve öğrencilerin üst düzey düşünme becerilerini ne ölçüde desteklediğinin belirlenmesi açısından önem taşımaktadır. Bu araştırmada, Maarif Modeli'nin beceri temelli öğretim anlayışı doğrultusunda hazırlanmış 6. sınıf Türkçe ders kitabının ikinci kitabında yer alan okuma etkinliklerinin bilişsel düzeylere göre nasıl bir dağılım gösterdiği incelenmiştir. Çalışmanın, ders kitabı incelemelerine ve Türkçe öğretimi alanındaki program-temelli araştırmalara katkı sağlaması amaçlanmaktadır.

1.3.Araştırmanın Ana Problemi

Bu araştırmanın ana problemi; Maarif Modeli'nin beceri temelli öğretim anlayışı doğrultusunda hazırlanan 6. sınıf Türkçe ders kitabındaki (2. Kitap) okuma etkinlikleri, alt, orta ve üst düzey bilişsel becerileri geliştirme açısından nasıl bir dağılım göstermektedir? biçimindedir.

1.4.Araştırmanın Alt Problemleri

1. 6. sınıf Türkçe ders kitabında (2. Kitap) yer alan okuma etkinliklerinin alt, orta ve üst düzey bilişsel becerilere göre frekans ve yüzde dağılımları nasıldır?
2. Okuma etkinliklerinin bilişsel düzeylere göre dağılımı temalar arasında farklılık göstermekte midir?
3. Okuma etkinliklerinin bilişsel düzeylere göre dağılımı anlamlı bir artış gösterir mi?

2.YÖNTEM

2.1.Araştırma Modeli

Bu araştırma, nitel araştırma yaklaşımlarından doküman incelemesi deseninde yürütülmüştür. Doküman incelemesi, yazılı materyallerin sistematik biçimde analiz edilmesine olanak tanıyan bir yöntemdir ve öğretim programları ile ders kitaplarının değerlendirilmesinde sıklıkla kullanılmaktadır.

2.2.İncelenen Doküman

Araştırmanın veri kaynağını, Millî Eğitim Bakanlığı tarafından Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli doğrultusunda hazırlanmış 6. sınıf Türkçe ders kitabının ikinci kitabında yer alan okuma etkinlikleri oluşturmaktadır. Kitapta bulunan tüm metinlere ait okuma etkinlikleri araştırma kapsamına alınmıştır.

2.3.Veri Toplama ve Analiz Süreci

Veriler, içerik analizi tekniği kullanılarak çözümlenmiştir. Analiz sürecinde her bir okuma etkinliği, hedeflediği bilişsel düzey doğrultusunda kodlanmıştır. Bilişsel düzeyler üç temel kategori altında ele alınmıştır:

- **Alt Düzey Bilişsel Beceriler:** Bilgiyi hatırlama, tanıma, metinden açıkça verilen bilgiyi bulma.
- **Orta Düzey Bilişsel Beceriler:** Anlama, özetleme, çıkarım yapma, metinler arası ilişki kurma.
- **Üst Düzey Bilişsel Beceriler:** Yorumlama, eleştirel değerlendirme, problem çözme, yaratıcı düşünme ve metni yeni bağlamlarda kullanma.

Kodlama süreci, alan yazın ve Maarif Modeli'nin beceri tanımları dikkate alınarak gerçekleştirilmiştir. Elde edilen veriler frekans ve yüzde değerleriyle sunulmuştur.

2.4.Kodlama Çerçevesi

Araştırmanın kodlama çerçevesi Çizelge 1'de sunulmuştur.

Çizelge 1. Bilişsel Düzeylere Göre Kodlama Ölçütleri

Düzey	Tanım	Temel Beceriler	Okuma Etkinliği Göstergeleri
Alt Düzey Bilişsel Beceriler	Metindeki bilgiyi aynen hatırlama ve tanıma	Hatırlama, anlama, tanıma, özetleme	Metinden doğrudan bilgi bulma, doğru–yanlış, eşleştirme, kelime anlamı bulma, 5N1K
Orta Düzey Bilişsel Beceriler	Bilgiyi işleme, ilişkilendirme ve çıkarım yapma	Uygulama, çıkarım yapma, analiz	Ana fikir bulma, neden–sonuç, özetleme, başlık önerme, metin içi çıkarım
Üst Düzey Bilişsel Beceriler	Eleştirel, yaratıcı ve yansıtıcı düşünme	Yorumlama, eleştirme, değerlendirme, üretme	Metni değerlendirme, yorumlama, karşılaştırma, metinlerarası ilişki, alternatif son yazma

2.5.Geçerlik ve güvenirlik

Çalışmada kullanılan veri kaynağından 6. sınıf Türkçe ders kitabında (2. Kitap) rastgele seçilen bir tema üç alan uzmanınca değerlendirildi. Okuma etkinlikleri ve bu etkinliklerin niteliklerini üç aşamada (alt-orta-üst) değerlendirildi. Uzlaşma oranı %96 olarak belirlenmiştir.

3.BULGULAR

Birinci Alt Problem: 6. sınıf Türkçe ders kitabında (2. Kitap) yer alan okuma etkinliklerinin alt, orta ve üst düzey bilişsel becerilere göre frekans ve yüzde dağılımları nasıldır?

Çizelge 2. 6. sınıf Türkçe ders kitabında (2. Kitap) yer alan okuma etkinliklerinin alt, orta ve üst düzey bilişsel becerilere göre sıklıkları

	4.Tema	5.Tema	6.Tema	Okuma Etkinlik Toplam (f)
Alt	15	16	11	42
Orta	11	23	23	57
Üst	9	14	14	37
	35	53	48	136

Çizelge 3. 6. sınıf Türkçe ders kitabında (2. Kitap) yer alan okuma etkinliklerinin alt, orta ve üst düzey bilişsel becerilere göre frekans ve yüzde dağılımı

Bilişsel Düzey	Frekans (f)	Yüzde (%)
Alt düzey	42	%30,9
Orta düzey	57	%41,9
Üst düzey	37	%27,2
Toplam	136	%100

Okuma etkinliklerinin **en büyük kısmının (%41,9) orta düzey bilişsel becerilere** yönelik olduğu görülmektedir. Bu durum, ders kitabında **anlama, ilişkilendirme ve yorumlama** gibi becerilere ağırlık verildiğini göstermektedir. **Alt düzey bilişsel becerilere** yönelik etkinliklerin oranı **%30,9**'dur. Bu etkinlikler genellikle **bilgiyi hatırlama, metinden doğrudan bilgi bulma ve tanıma** gibi becerileri kapsamaktadır. Alt düzey etkinliklerin bu oranda yer alması, öğrencilerin temel anlama becerilerinin desteklendiğini göstermektedir. **Üst düzey bilişsel becerilere** yönelik etkinliklerin oranı ise **%27,2**'dir. Bu oran, **eleştirel düşünme, çıkarım yapma, değerlendirme ve yaratıcı düşünme** becerilerini geliştirmeye yönelik etkinliklerin görece daha sınırlı olduğunu ortaya koymaktadır.

İkinci Alt Problem: Okuma etkinliklerinin bilişsel düzeylere göre dağılımı temalar arasında farklılık göstermekte midir?

Çizelge 4. Okuma etkinliklerinin bilişsel düzeylere göre dağılımı temalar arasında alt, orta ve üst düzey bilişsel becerilerin sıklıkları

	4.Tema	5.Tema	6.Tema	Okuma Etkinlik Toplam (f)
Alt	15	16	11	42
Orta	11	23	23	57
Üst	9	14	14	37
	35	53	48	136

Çizelge 4 incelendiğinde, okuma etkinliklerinin bilişsel düzeylere göre dağılımının temalar arasında farklılık gösterdiği görülmektedir.

- **4. tema** kapsamında yer alan okuma etkinliklerinde **alt düzey bilişsel becerilere (f=15)** daha fazla ağırlık verildiği dikkat çekmektedir. Orta (f=11) ve üst düzey (f=9) etkinliklerin sayısı görece daha düşüktür. Bu durum, 4. temada daha çok **bilgi hatırlama ve metinden doğrudan çıkarım yapma** türü etkinliklerin öne çıktığını göstermektedir.
- **5. tema**, bilişsel düzeyler açısından en belirgin farklılaşmanın görüldüğü tema olarak öne çıkmaktadır. Bu temada **orta düzey bilişsel becerilere yönelik etkinlikler (f=23)** en yüksek frekansa sahiptir. Alt (f=16) ve üst düzey (f=14) etkinliklerin sayısı orta düzeye kıyasla daha düşüktür. Bu bulgu, 5. temada **anlama, yorumlama ve ilişkilendirme** becerilerinin ağırlık kazandığını göstermektedir.
- **6. tema** incelendiğinde ise **orta (f=23) ve üst düzey (f=14)** bilişsel becerilere yönelik etkinliklerin alt düzey etkinliklere (f=11) kıyasla daha fazla olduğu görülmektedir. Bu durum, 6. temada **çıkarım yapma, değerlendirme ve eleştirel düşünme** gibi daha üst düzey bilişsel becerilerin ön plana çıktığını düşündürmektedir.

Üçüncü Alt Problem: Okuma etkinliklerinin bilişsel düzeylere göre dağılımı anlamlı bir artış gösterir mi?

Çizelge 5. Okuma etkinliklerinin bilişsel düzeylere göre dağılımı

	4.Tema	5.Tema	6.Tema	Okuma Etkinlik Toplam (f)
Alt	15	16	11	42
Orta	11	23	23	57
Üst	9	14	14	37
	35	53	48	136

Çizelgedeki toplam değerlere bakıldığında: **Alt düzey bilişsel beceriler:** f = 42; **Orta düzey bilişsel beceriler:** f = 57; **Üst düzey bilişsel beceriler:** f = 37. Bu dağılım, okuma etkinliklerinin bilişsel düzeylere göre **düzenli ve doğrusal bir artış** göstermediğini ortaya koymaktadır. Alt düzeyden orta düzeye geçişte bir **artış** gözlenmektedir (42 → 57). Ancak orta düzeyden üst düzeye geçildiğinde **azalış** söz konusudur (57 → 37). Dolayısıyla, bilişsel düzey yükseldikçe etkinlik sayısının sürekli ve tutarlı bir biçimde arttığı söylenemez.
Bu çizelgeye göre:

- Okuma etkinliklerinin bilişsel düzeylere göre dağılımı **anlamlı ve düzenli bir artış göstermemektedir**.
- Etkinlikler daha çok **orta düzey bilişsel becerilerde yoğunlaşmaktadır**.
- Üst düzey bilişsel becerilere yönelik etkinlikler, alt ve orta düzeye kıyasla **sayısal olarak daha sınırlıdır**.

Bu nedenle, ders kitabında bilişsel düzeyler arasında **artan bir yapıda değil; dengesiz ve temaya bağlı bir dağılım** olduğu söylenebilir.
Dördüncü Alt Problem: Okuma etkinlik örnekleri ve bu etkinliklerin bilişsel düzeyleri nedir?

Çizelge 6. Okuma etkinlik örnekleri

Alt Düzey Bilişsel Becerilere Yönelik Etkinlik Örnekleri

(MEB 2025:16)

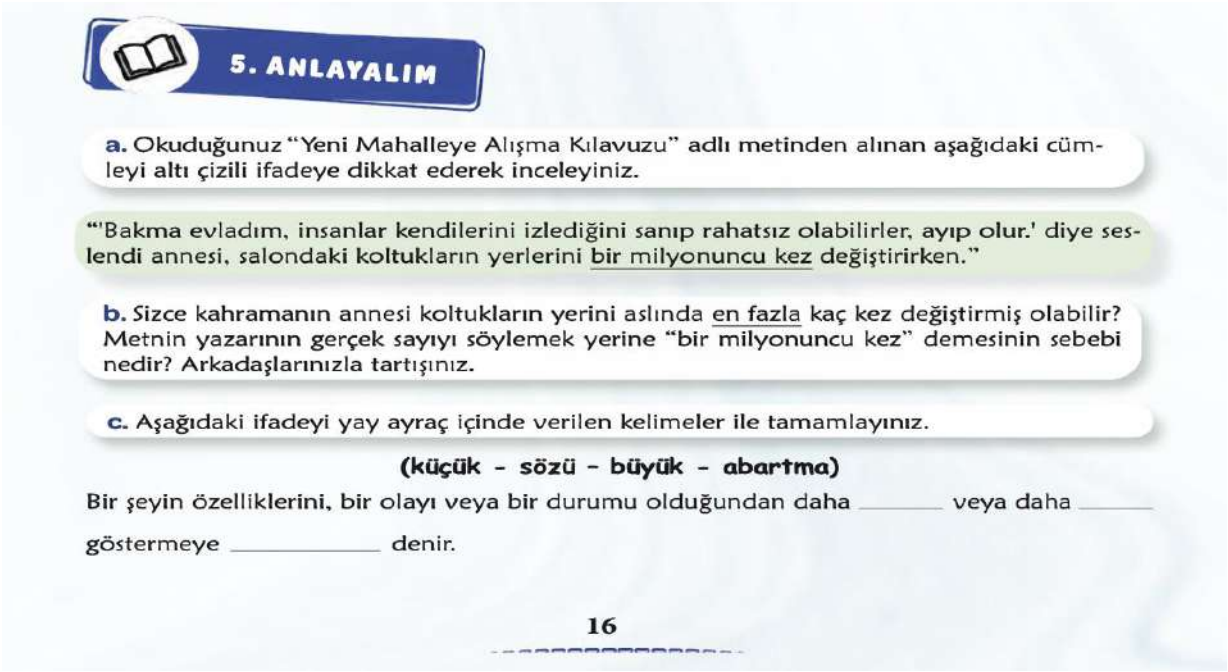

5. ANLAYALIM

a. Okuduğunuz "Yeni Mahalleye Alışma Kılavuzu" adlı metinden alınan aşağıdaki cümleyi altı çizili ifadeye dikkat ederek inceleyiniz.

"'Bakma evladım, insanlar kendilerini izlediğini sanıp rahatsız olabilirler, ayıp olur.' diye seslendi annesi, salondaki koltukların yerlerini bir milyonuncu kez değiştirirken."

b. Sizce kahramanın annesi koltukların yerini aslında en fazla kaç kez değiştirmiş olabilir? Metnin yazarının gerçek sayıyı söylemek yerine "bir milyonuncu kez" demesinin sebebi nedir? Arkadaşlarınızla tartışınız.

c. Aşağıdaki ifadeyi yay ayraç içinde verilen kelimeler ile tamamlayınız.

(küçük - sözü - büyük - abartma)

Bir şeyin özelliklerini, bir olayı veya bir durumu olduğundan daha _____ veya daha _____ göstermeye _____ denir.

16

(MEB 2025:69)

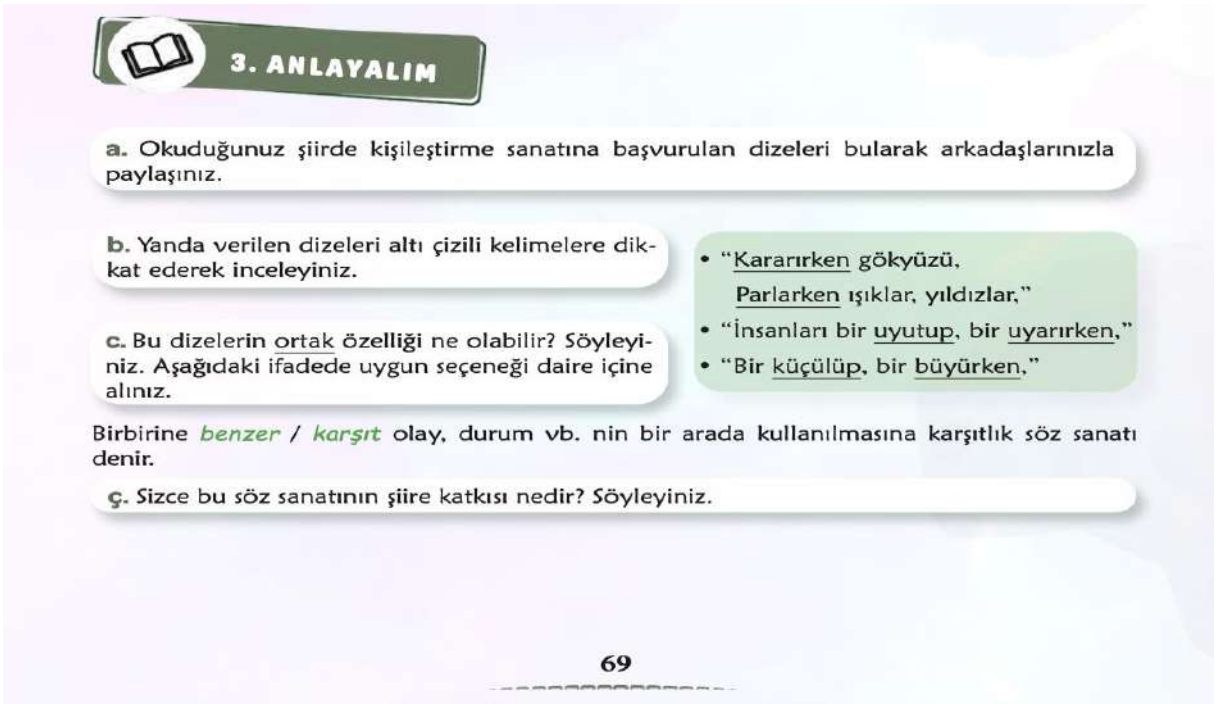

3. ANLAYALIM

a. Okuduğunuz şiirde kişileştirme sanatına başvurulan dizeleri bularak arkadaşlarınızla paylaşınız.

b. Yanda verilen dizeleri altı çizili kelimelere dikkat ederek inceleyiniz.

- "Kararırken gökyüzü,
  Parlarken ışıklar, yıldızlar,"
- "İnsanları bir uyutup, bir uyarırken,"
- "Bir küçülüp, bir büyürken."

c. Bu dizelerin ortak özelliği ne olabilir? Söyleyiniz. Aşağıdaki ifadede uygun seçeneği daire içine alınız.

Birbirine *benzer* / *karşıt* olay, durum vb. nin bir arada kullanılmasına karşıtlık söz sanatı denir.

ç. Sizce bu söz sanatının şiire katkısı nedir? Söyleyiniz.

69

(MEB 2025:16)

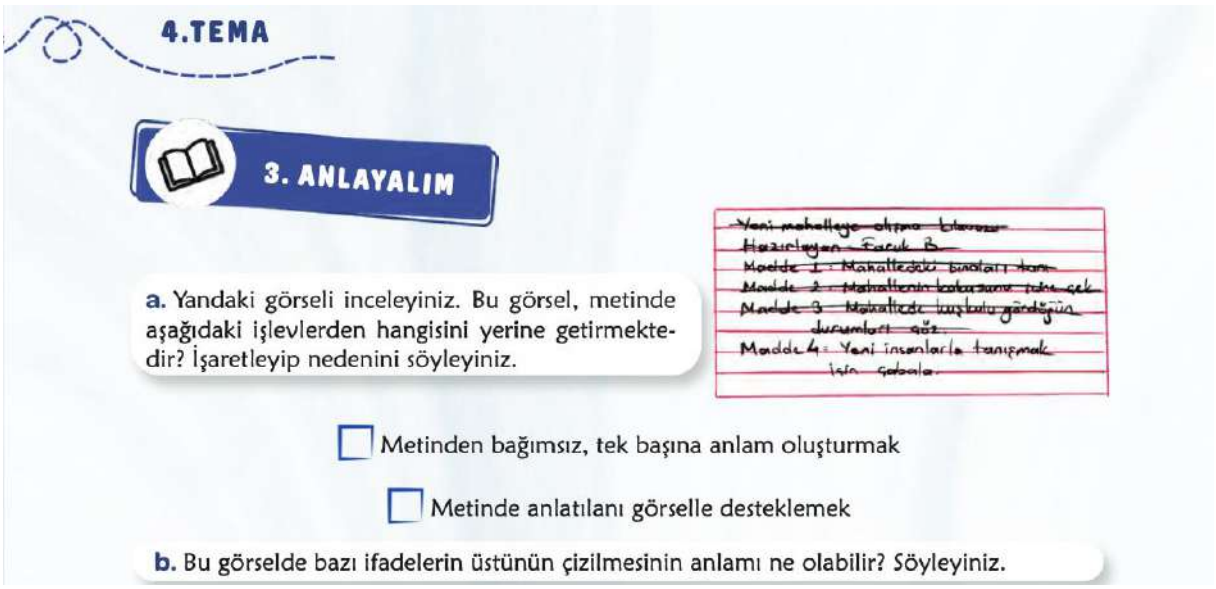

4.TEMA

3. ANLAYALIM

a. Yandaki görseli inceleyiniz. Bu görsel, metinde aşağıdaki işlevlerden hangisini yerine getirmektedir? İşaretleyip nedenini söyleyiniz.

Yeni mahalleye okuma bilmeyen Hazırlayan: Ercan B.
Madde 1: Mahallenin bütün tarihi tam
Madde 2: Mahallenin bakkalına gitmek
Madde 3: Mahallede kaybolup gördüğün durumları göz.
Madde 4: Yeni insanlarla tanışmak için çabala.

☐ Metinden bağımsız, tek başına anlam oluşturmak

☐ Metinde anlatılanı görselle desteklemek

b. Bu görselde bazı ifadelerin üstünün çizilmesinin anlamı ne olabilir? Söyleyiniz.

(MEB 2025:104)

5.TEMA

10. ANLATALIM

a. Sınıf mevcudunuza göre üç-dört kişilik gruplara ayrılıp grup arkadaşlarınızla aşağıdaki görseli inceleyiniz.

(MEB 2025:119)

LİDER RUHLAR

2. ANLATALIM

a. Aşağıdaki haber metnini okuyunuz.

SARE AYDIN

Tokatlı bir ailenin 5 çocuğundan biri olan Sare Aydın, doğuştan bedensel engelli. En büyük hayali doktor olmaktı Aydın'ın, çünkü hastalığı nedeniyle neredeyse evden çok hastanede zaman geçiriyordu. Aydın, kara tahtanın karşısına geçtiği ilk andan itibaren harikalar yarattı. Sınıflarını atlayarak ilkokuldan mezun oldu. Yüksek bir puanla kazandığı liseyi de birincilikle bitirdi. Sıra çocukluk hayalini gerçekleştirmeye gelmişti. Tıp fakültesinden mezun olan bir engelli olup olmadığını araştırdı, bulamadı. Bir öğretmeninin "Bunun yolunu sen neden açmayasın, neden sen örnek olmayasın?" sözü cesaretlenmesini sağladı. Tıp Fakültesini kazandığı gibi eğitimini de birincilikle tamamladı.

Dr. Aydın, psikiyatri bölümünde uzmanlığına devam ediyor ve kendini şu sözlerle anlatıyor:

"Ben kendime 'tekerlekli doktor' derim. Bunu çocuk hastalarımdan biri söylemişti. Benim çemberi çevirmekten başka engelim yok. Bana engel koyan fiziksel koşullar. Fiziksel koşulları yapan da insanlar. Benim park yerime park ediyorlar. Hâlâ rampaların önüne park eden araçları görüyorum. Engelli lavaboları depo niyetine kullanılıyor, hâlâ kilitli. Dışarıdan bakınca benim hayatım zor görünüyor olabilir. Ama öyle olmuyor. Araba kullanabiliyorum, kendi işlerimi halledebiliyorum. Hayatta olumsuzluklar her zaman var olacak. Engelim de benim bu yoldaki tümseklerimden bir tanesi. Herhangi birimiz için yolda giderken tümseklerimiz olacak. Ben Sare'yim. Engelli Sare değilim. Hekim Sare'yim. Tekerlekli doktorum."

Genel ağdan alınmıştır.

Orta Düzey Bilişsel Becerilere Yönelik Etkinlik Örnekleri

(MEB 2025:75)

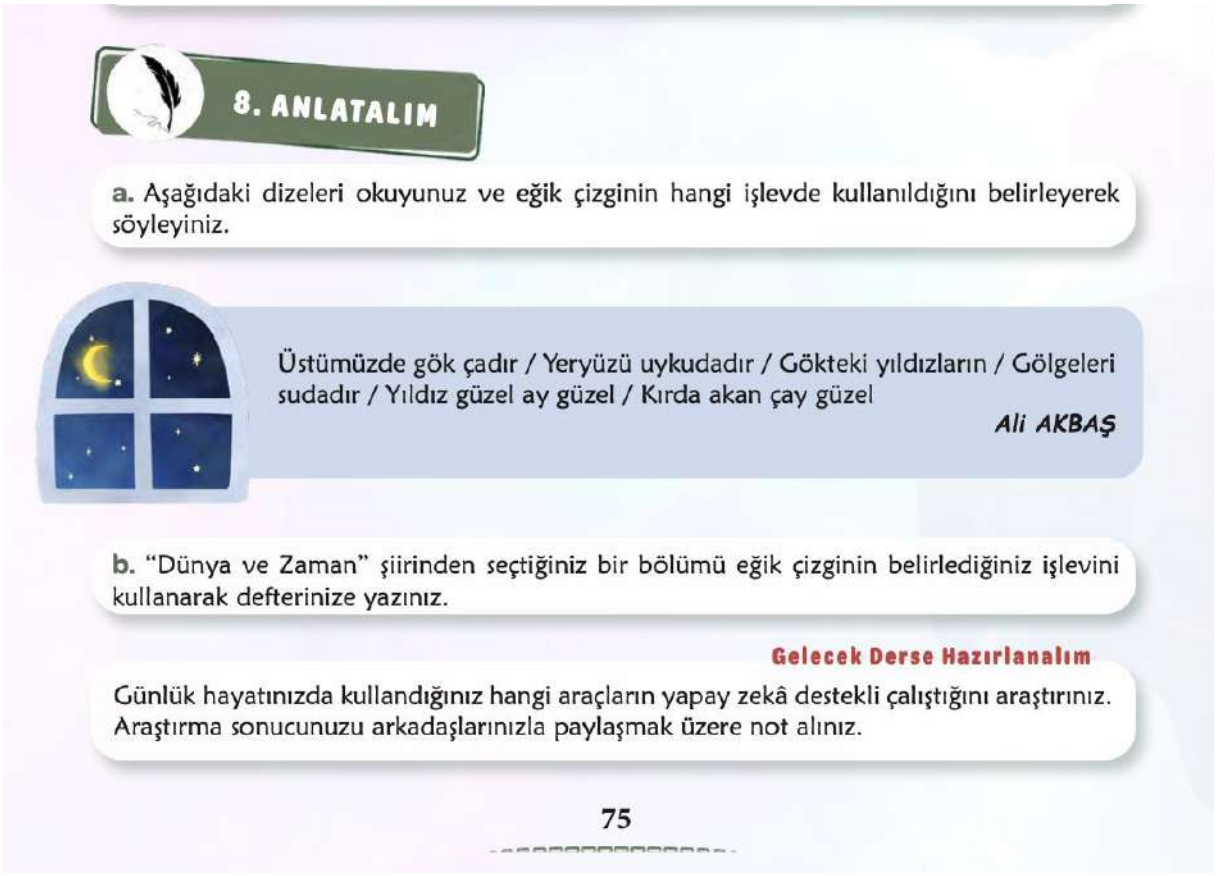

8. ANLATALIM

a. Aşağıdaki dizeleri okuyunuz ve eğik çizginin hangi işlevde kullanıldığını belirleyerek söyleyiniz.

Üstümüzde gök çadır / Yeryüzü uykudadır / Gökteki yıldızların / Gölgeleri sudadır / Yıldız güzel ay güzel / Kırda akan çay güzel

Ali AKBAŞ

b. "Dünya ve Zaman" şiirinden seçtiğiniz bir bölümü eğik çizginin belirlediğiniz işlevini kullanarak defterinize yazınız.

Gelecek Derse Hazırlanalım

Günlük hayatınızda kullandığınız hangi araçların yapay zekâ destekli çalıştığını araştırınız. Araştırma sonucunuzu arkadaşlarınızla paylaşmak üzere not alınız.

75

(MEB 2025:88)

5.TEMA

4. ANLAYALIM

a. Aşağıdaki şemayı inceleyiniz. Okuduğunuz metinden alınan ifadelerde düşünceyi geliştirme yollarından hangilerinin kullanıldığına karar vererek yönlendirici okları takip ediniz (Örneklendirme "Ö", benzetme "B", sayısal verilerden yararlanma "SV", tanımlama "T", tanık gösterme "TG", karşılaştırma ise "K" harfi ile gösterilmiştir.). Ardından ulaştığınız çıkışı işaretleyiniz.

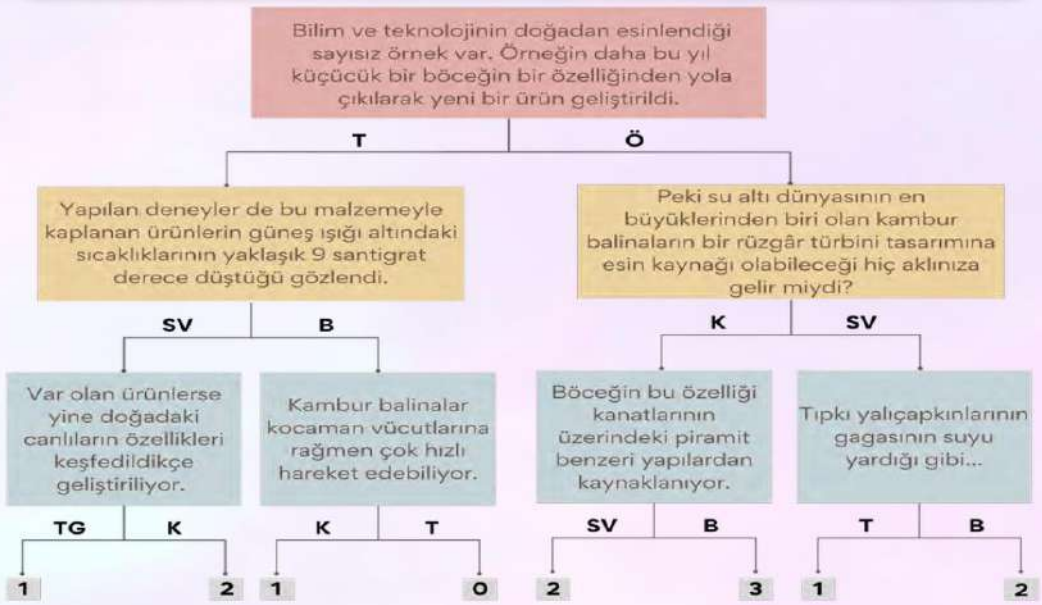

b. Metinde geçen düşünceyi geliştirme yollarının metnin anlatımına nasıl bir katkısı olmuştur? Açıklayınız.

5. ANLAYALIM

a. Okuduğunuz "Bilimin İçinde Doğa Var" metnini aşağıdaki özelliklerden ikisini seçerek inceleyiniz.

- Başlığın içeriği yansıtma durumu
- Cümlelerin uzunluğu
- Örneklerin konuyu açıklamadaki yeterliliği
- Anlamını bilmediğiniz kelimelerin kullanımı

88

(MEB 2025:117)

LİDER RUHLAR

2. ANLAYALIM

a. Okuduğunuz metinden alınan ifadeleri verilen görsellerle numaralar yardımıyla eşleştiriniz.

I. Daha sonra ebru sanatıyla tanıştım. 31 tablodan oluşan ilk kişisel ebru sergimi Eskişehir'de açtım.

II. 2 yaşımda döke saça yemek yemeler derken 3,5 yaşında kalem tutmayı öğrenmiş, resim yapmaya bile başlamıştım. Yaklaşık 4 yaşlarında çizdiğim gül resmi ile resme olan yeteneğimi aileme göstermiştim.

III. Yine 2019'da Londra'daki dünya şampiyonasında 0.3 saliselik bir farkla birinciliği kaçırıp ikinci oldum.

b. Etkinliğin "a" maddesinde verilen görsellerin çoklu ortam ögelerinin aşağıda verilen hangi işlevine uygun olduğunu belirleyerek işaretleyiniz.

☐ Anlamı destekleme ☐ Eş anlam oluşturma ☐ Tek başına anlam oluşturma

(MEB 2025:38)

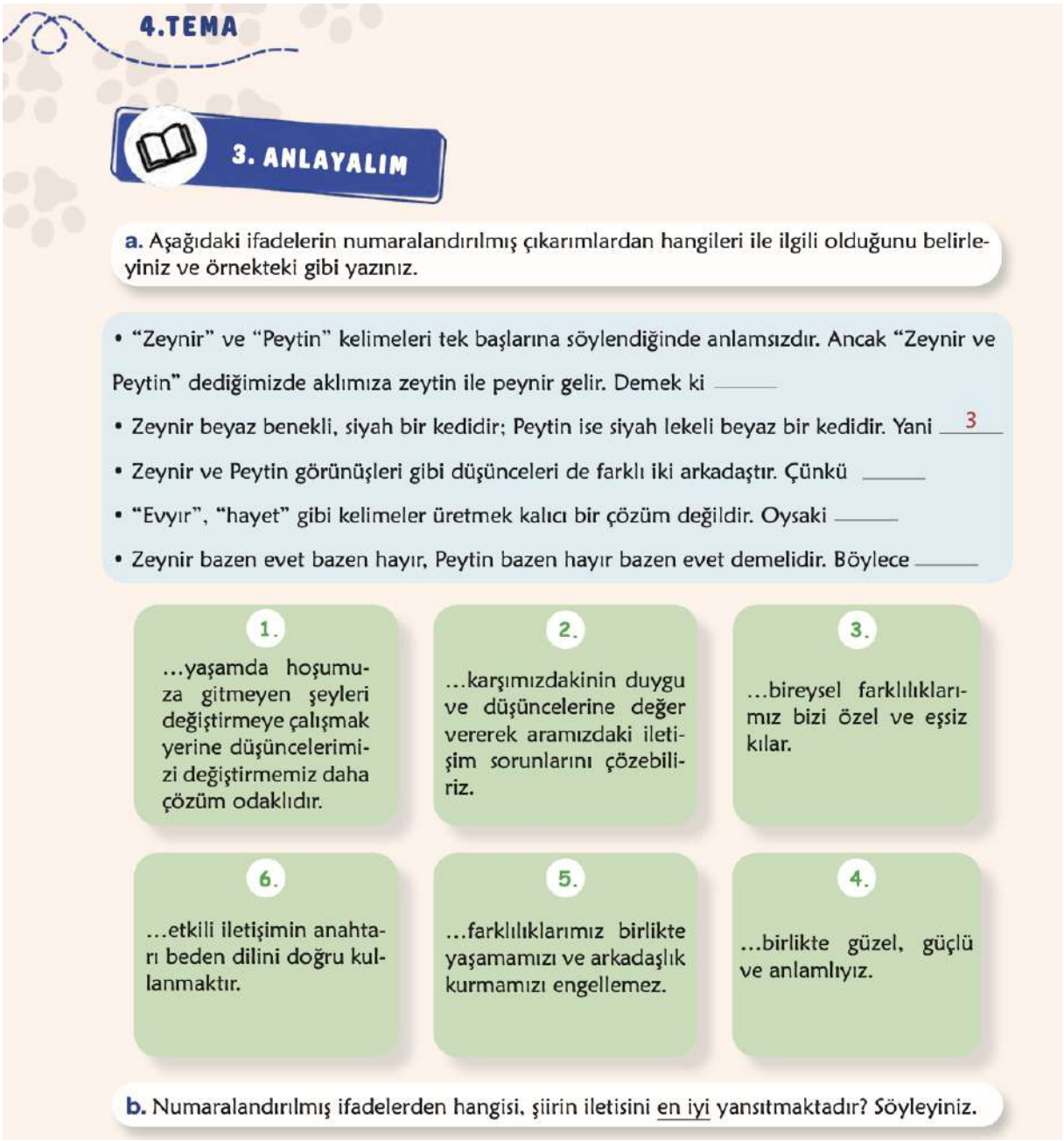

4.TEMA

3. ANLAYALIM

a. Aşağıdaki ifadelerin numaralandırılmış çıkarımlardan hangileri ile ilgili olduğunu belirleyiniz ve örnekteki gibi yazınız.

- "Zeynir" ve "Peytin" kelimeleri tek başlarına söylendiğinde anlamsızdır. Ancak "Zeynir ve Peytin" dediğimizde aklımıza zeytin ile peynir gelir. Demek ki _____
- Zeynir beyaz benekli, siyah bir kedidir; Peytin ise siyah lekeli beyaz bir kedidir. Yani 3
- Zeynir ve Peytin görünüşleri gibi düşünceleri de farklı iki arkadaştır. Çünkü _____
- "Evyır", "hayet" gibi kelimeler üretmek kalıcı bir çözüm değildir. Oysaki _____
- Zeynir bazen evet bazen hayır, Peytin bazen hayır bazen evet demelidir. Böylece _____

1. ...yaşamda hoşumuza gitmeyen şeyleri değiştirmeye çalışmak yerine düşüncelerimizi değiştirmemiz daha çözüm odaklıdır.

2. ...karşımızdakinin duygu ve düşüncelerine değer vererek aramızdaki iletişim sorunlarını çözebiliriz.

3. ...bireysel farklılıklarımız bizi özel ve eşsiz kılar.

6. ...etkili iletişimin anahtarı beden dilini doğru kullanmaktır.

5. ...farklılıklarımız birlikte yaşamamızı ve arkadaşlık kurmamızı engellemez.

4. ...birlikte güzel, güçlü ve anlamlıyız.

b. Numaralandırılmış ifadelerden hangisi, şiirin iletisini en iyi yansıtmaktadır? Söyleyiniz.

(MEB 2025:148)

Üst Düzey Bilişsel Becerilere Yönelik Etkinlik Örnekleri

(MEB 2025:20)

(MEB 2025:70)

5.TEMA

4. ANLAYALIM

5. 36

a. "Dünya ve Zaman" metni ile daha önce okuduğunuz "Zeynir ve Peytin" metnini içerik ve dil özellikleri bakımından karşılaştırınız. Dilerseniz "Zeynir ve Peytin" metnini yeniden okuyunuz.

b. Metinlerin benzer ve farklı yönlerini belirleyip defterinize listeleyiniz.

(MEB 2025:117)

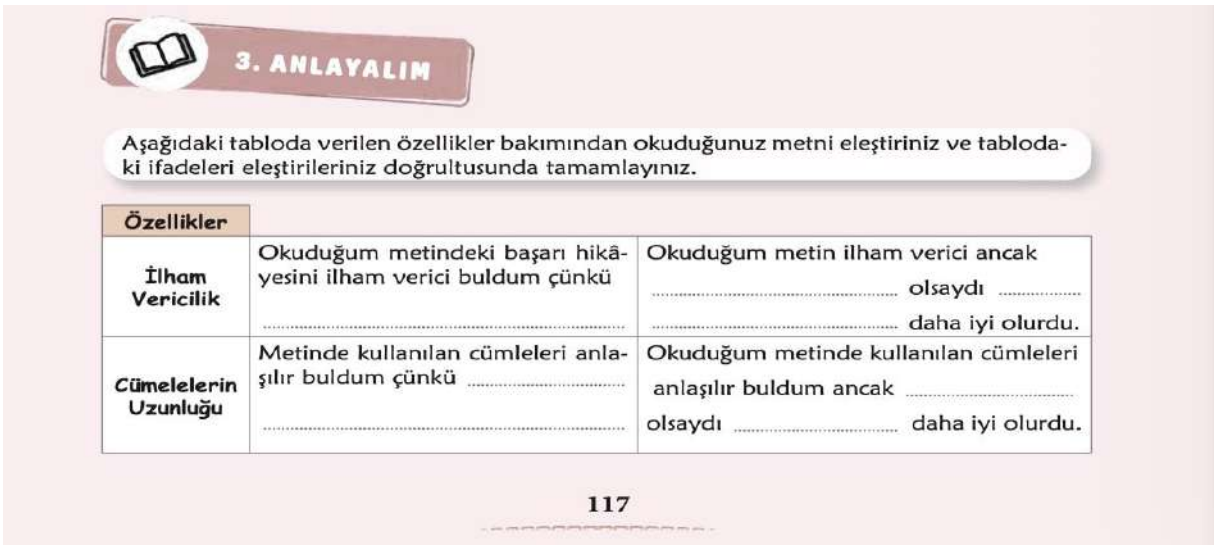

3. ANLAYALIM

Aşağıdaki tabloda verilen özellikler bakımından okuduğunuz metni eleştiriniz ve tablodaki ifadeleri eleştirileriniz doğrultusunda tamamlayınız.

Özellikler		
İlham Vericilik	Okuduğum metindeki başarı hikâyesini ilham verici buldum çünkü	Okuduğum metin ilham verici ancak ..... olsaydı ..... daha iyi olurdu.
Cümlelerin Uzunluğu	Metinde kullanılan cümleleri anlaşılır buldum çünkü	Okuduğum metinde kullanılan cümleleri anlaşılır buldum ancak ..... olsaydı ..... daha iyi olurdu.

117

(MEB 2025:21)

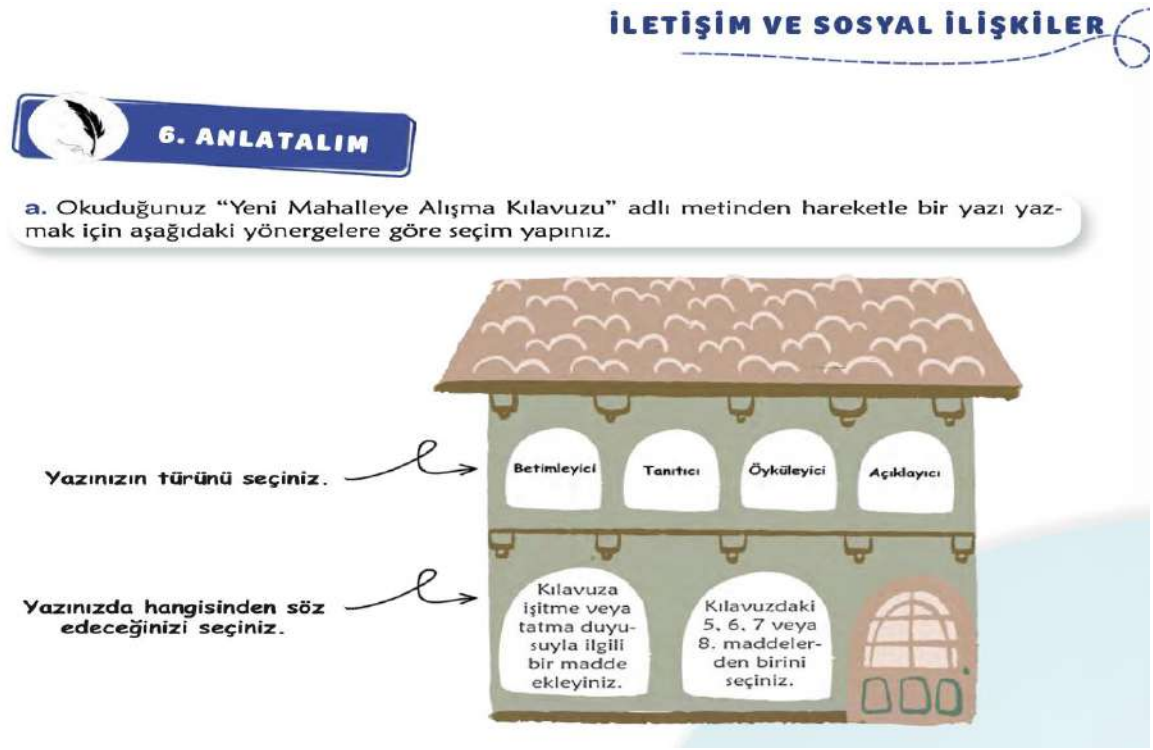

İLETİŞİM VE SOSYAL İLİŞKİLER

6. ANLATALIM

a. Okuduğunuz "Yeni Mahalleye Alışma Kılavuzu" adlı metinden hareketle bir yazı yazmak için aşağıdaki yönergelere göre seçim yapınız.

Yazınızın türünü seçiniz.

Betimleyici | Tanıtıcı | Öyküleyici | Açıklayıcı

Yazınızda hangisinden söz edeceğinizi seçiniz.

Kılavuza işitme veya tatma duyusuyla ilgili bir madde ekleyiniz.

Kılavuzdaki 5, 6, 7 veya 8. maddelerden birini seçiniz.

4.SONUÇ

Araştırma bulguları, 6. sınıf Türkçe (2. Kitap) ders kitabındaki okuma etkinliklerinin bilişsel düzeyler açısından dengeli bir dağılım sergilemediğini göstermektedir. Alt ve orta düzey bilişsel becerilere ağırlık verilmesi, öğrencilerin temel anlama ve bilgiye ulaşma becerilerini desteklemekle birlikte, Maarif Modeli'nin vurguladığı üst düzey düşünme becerilerinin geliştirilmesi açısından sınırlı kalmaktadır.

Maarif Modeli, öğrencilerin eleştirel, sorgulayıcı ve üretken bireyler olarak yetişmesini hedeflemektedir. Bu hedefin ders kitaplarına yansıtılabilmesi için, okuma etkinliklerinde üst düzey bilişsel becerileri merkeze alan, açık uçlu, problem temelli ve metinler arası düşünmeyi teşvik eden etkinliklere daha fazla yer verilmesi gerekmektedir.

Sonuç olarak, incelenen ders kitabının Maarif Modeli'nin beceri temelli öğretim anlayışıyla genel olarak uyumlu bir çerçeve sunduğu; ancak bilişsel düzeyler açısından özellikle üst düzey becerileri geliştirmeye yönelik etkinliklerin artırılmasına ihtiyaç duyulduğu söylenebilir. Araştırmanın, ders kitabı yazarları ve program geliştiriciler için yol gösterici nitelikte olduğu düşünülmektedir.

- Kitapta okuma etkinlikleri **bilişsel düzeyler açısından dengeli olmakla birlikte**, ağırlığın **orta düzey becerilerde** toplandığı söylenebilir.
- **Üst düzey bilişsel becerilere** yönelik etkinliklerin oranının artırılması, öğrencilerin **eleştirel ve analitik düşünme becerilerini** daha fazla geliştirebilir.
- Bu dağılım, kitabın **öğrencilerin yaş ve gelişim düzeyine uygun** olarak yapılandırıldığını; ancak **üst düzey düşünme becerilerinin geliştirilmesi açısından desteklenmeye açık** olduğunu göstermektedir.

Sonuç olarak, okuma etkinliklerinin bilişsel düzeylere göre dağılımı **temalar arasında farklılık göstermektedir**.

4. temada **alt düzey**; 5.temada **orta düzey**; 6.temada ise **orta ve üst düzey bilişsel beceriler** daha baskındır. Bu durum, ders kitabında temalar ilerledikçe öğrencilerin **daha üst düzey düşünme becerilerine yönlendirildiğini** ve bilişsel becerilerin **aşamalı bir yapı içinde ele alındığını;** artışın **genel ve sistematik değil**, **tema bazlı ve değişken** olduğunu göstermektedir.

KAYNAKLAR

Arı, A. (2013). Bilişsel alan sınıflamasında yenilenmiş Bloom, SOLO, Fink, Dettmer taksonomileri ve uluslararası alanda tanınma durumları. *Uşak Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi*, 6(2)..

Bloom, B. S. (1956). *Eğitim hedeflerinin sınıflandırılması*. Cilt 1: BiliĢsel alan. *New York: McKay*, *20* - 24.

Caner, M. ve Kurt, B. (2020). Ders kitabı değerlendirme yaklaşımları. *Journal of World of Turks,* 12(1), 365 - 382.

Charalambous, C. Y., Delaney, S., Hsu, H.-Y. ve Mesa, V. (2010). A comparative analysis of the addition and subtraction of fractions in textbooks from three countries. *Mathematical Thinking and Learning, 12*, 117-151.

Erbaş, A. K. ve Alacacı, C. (2009). *6 ve 7.* Sınıf *Türk Matematik Ders Kitaplarının Amerikan ve Singapur Ders Kitapları ile Karşılaştırmalı Bir Analizi*. Ankara: TÜBİTAK.

Fan, L. ve Zhu, Y. (2000). Problem solving in Singaporean secondary mathematics textbooks. *The Mathematics Educator, 5*(1/2), 117-141.

Güler, G., Özdemir, E. ve Dikici, R. (2012). İlköğretim matematik öğretmenlerinin sınav soruları ile SBS matematik sorularının Bloom taksonomosine göre karşılaştırmalı analizi. *Erzincan Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi*, 14 (1), 41-60.

Keleş, E. (2001). *Fizik ders kitaplarını değerlendirme ölçeği* (Yüksek lisans tezi). Karadeniz Teknik Üniversitesi Fen Bilimleri Enstitüsü, Trabzon.

Kerpiç, A. ve Bozkurt, A. (2011). Etkinlik tasarım ve uygulama prensipleri çerçevesinde 7. sınıf matematik ders kitabı etkinliklerinin değerlendirilmesi. *Mustafa Kemal Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi, 8*(16), 303-318.

Köğce, D. ve Baki, A. (2009). Matematik öğretmenlerinin yazılı sınav soruları ile ÖSS sınavlarında sorulan matematik sorularının Bloom taksonomisine göre karşılaştırılması. *Pamukkale Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi*, 26(26) , 70-80.

Küçükahmet, L. (1997). *Eğitim programları ve öğretim*. Ankara*:* Gazi Kitabevi.

Li, Y. (2000). A comparison of problems that follow selected content presentations in American and Chinese mathematics textbooks. *Journal for Research in Mathematics Education, 31*(2), 234-241.

MEB, (2012). Millî Eğitim Bakanlığı Ders Kitapları ve Eğitim Araçları Yönetmeliği (13.09.2012) Resmi Gazete (Sayı: 28409). https://www.mevzuat.gov.tr/mevzuat?MevzuatNo=16593&MevzuatTur=7&MevzuatTertip=5 adresinden erişilebilir.

MEB, (2021). *Ders Kitaplarını Değerlendirme Raporu (Öğretmen Görüşleri)*. Talim Terbiye Kurulu Başkanlığı, Ankara.

MEB (2025). TÜRKÇE DERS KİTABI 6. SINIF. (2. KİTAP). ANKARA: GIPTA OFİS YAYIN.

Özer, E. ve Sezer, R. (Baskıda). Türkiye 8. sınıf matematik konularına göre Türkiye, Singapur ve ABD kitaplarındaki soruların karşılaştırmalı analizi. *KUYEB*.

Özgen, M. (2010). *İlköğretim dördüncü ve beşinci sınıf öğretmenlerinin sosyal bilgiler ders kitaplarına ilişkin görüşleri* (Yüksek lisans tezi). Selçuk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Konya.

Öztürk, C. ve Otluoğlu, R. (2013). Sosyal bilgiler öğretiminde yazılı edebiyat ürünlerini ders aracı olarak kullanmanın duyuşsal davranış özelliklerini kazanmaya etkisi. Marmara Üniversitesi Atatürk Eğitim Fakültesi. *Eğitim Bilimleri Dergisi,* 15 (15) , 173-182.

Ralph, E. G. (1999). Oral questioning skills of novice teachers: …Any questions? Journal of Instructional Psycology, 26(4), 286.

Semerci, Ç. (2004). İlköğretim Türkçe ve matematik ders kitaplarını genel değerlendirme ölçeği. *C.Ü. Sosyal Bilimler Dergisi* Mayıs 2004 Cilt: 28 No:1 49-54

Sülükçü, Y. (2018). Ders kitapları incelemesinde karşılaşılan problemler ve incelemenin iyileştirilmesi hususunda bazı öneriler. *Ders Kitapları Uluslararası Sempozyumu*

Thompson, T. (2008). Mathematics teachers' interpretatıon of higher-order thinking in Bloom's taxonomy. *International Electronic Journal of Mathematics Education*, 3(2), 96-109.

TTKB, (2020). *Öğretim programlarını değerlendirme raporu*. Ankara: T.C. MEB Talim ve Terbiye Kurulu Başkanlığı.

Ubuz, B., ErbaĢ, A. K., Çetinkaya, B. ve Özgeldi, M. (2010). Exploring the quality of the mathematical tasks in the new Turkish elementary school mathematics curriculum guidebook: the case of alge. *ZDM – The International Journal on Mathematics Education, 42*, 483-491.

Ünsal, Y. ve Güneş, B. (2004). Bir kitap inceleme çalışması örneği olarak MEB lise 1. sınıf fizik ders kitabının eleştirel olarak incelenmesi. *Türk Eğitim Bilimleri Dergisi*, 2 (3) , 305-321.

MAARİF MODELİ'NİN BECERİ TEMELLİ ÖĞRETİM ANLAYIŞI BAĞLAMINDA 6. SINIF TÜRKÇE DERS KİTABINDAKİ (1. KİTAP) OKUMA ETKİNLİKLERİNİN BİLİŞSEL DÜZEYLERE GÖRE ANALİZİ[1]

ANALYSIS OF READING ACTIVITIES IN THE 6TH GRADE TURKISH LANGUAGE TEXTBOOK (BOOK 1) ACCORDING TO COGNITIVE LEVELS WITHIN THE CONTEXT OF THE SKILL-BASED TEACHING APPROACH OF THE MAARIF MODEL

Prof. Dr. Esra LÜLE
İnönü Üniversitesi, Eğitim Fakültesi, Türkçe Öğretmenliği Bölümü, Malatya, Türkiye
ORCID ID: https://orcid.org/0000-0003-1650-6033

ÖZET

Bu araştırmada, 6. sınıf Türkçe ders kitabında yer alan okuma etkinliklerinin bilişsel düzeyleri, hedeflenen okuma becerileri ve süreç odaklılık özellikleri incelenerek, söz konusu etkinliklerin Maarif Modeli'nin beceri temelli öğretim yaklaşımıyla ne ölçüde örtüştüğü ortaya konulmaya çalışılmıştır. Bu araştırmanın ana problemi; Maarif Modeli'nin beceri temelli öğretim anlayışı doğrultusunda hazırlanan 6. sınıf Türkçe ders kitabındaki (1. Kitap) okuma etkinlikleri, alt, orta ve üst düzey bilişsel becerileri geliştirme açısından nasıl bir dağılım göstermektedir? biçimindedir. Bu araştırma, nitel araştırma yöntemlerinden doküman incelemesi desenine dayalı olarak yürütülmüştür. Doküman incelemesi, araştırılması hedeflenen olgu ya da olgular hakkında bilgi içeren yazılı materyallerin sistematik biçimde analiz edilmesini kapsayan bir yöntemdir. Bu bağlamda araştırmada, Maarif Modeli'nin beceri temelli öğretim anlayışı doğrultusunda hazırlanan 6. sınıf Türkçe ders kitabında yer alan okuma etkinlikleri, bilişsel düzeyler açısından incelenmiştir. Araştırma, okuma etkinliklerinin alt, orta ve üst düzey bilişsel becerileri geliştirme açısından nasıl bir dağılım gösterdiğini ortaya koymayı amaçlayan betimsel bir içerik analizi niteliğindedir. Bu araştırma, nitel araştırma yöntemlerinden doküman incelemesi desenine dayalı olarak yürütülmüştür. Doküman incelemesi, araştırılması hedeflenen olgu ya da olgular hakkında bilgi içeren yazılı materyallerin sistematik biçimde analiz edilmesini kapsayan bir yöntemdir. Bu bağlamda araştırmada, Maarif Modeli'nin beceri temelli öğretim anlayışı doğrultusunda hazırlanan 6. sınıf Türkçe ders kitabında yer alan okuma etkinlikleri, bilişsel düzeyler açısından incelenmiştir. Araştırma, okuma etkinliklerinin alt, orta ve üst düzey bilişsel becerileri geliştirme açısından nasıl bir dağılım gösterdiğini ortaya koymayı amaçlayan betimsel bir içerik analizi niteliğindedir.

Anahtar Kelimeler: Maarif Model; Türkçe ders kitabı (1); 2024 Türkçe programı.

ABSTRACT

This research examines the cognitive levels, targeted reading skills, and process-oriented characteristics of reading activities in the 6th-grade Turkish textbook, and attempts to determine the extent to which these activities align with the skill-based teaching approach of the Maarif Model. The main problem of this research is: How do the reading activities in the 6th-grade Turkish textbook (Book 1), prepared in accordance with the skill-based teaching understanding of the Maarif Model, show a distribution in terms of developing lower, middle, and higher-level cognitive skills? This research was conducted using a qualitative research method, specifically

[1] BU ARAŞTIRMA İNÖNÜ ÜNİVERSİTESİ BİLİMSEL ARAŞTIRMA PROJELERİ KOORDİNASYON BİRİMİNCE DESTEKLENMİŞTİR. PROJE ID: 4117

the document analysis design. Document analysis is a method that involves the systematic analysis of written materials containing information about the phenomenon or phenomena targeted for investigation. In this context, the reading activities in the 6th-grade Turkish language textbook, prepared in accordance with the skill-based teaching approach of the Maarif Model, were examined in terms of cognitive levels. The research is a descriptive content analysis aiming to reveal how the reading activities are distributed in terms of developing lower, middle, and higher-level cognitive skills. This research was conducted using a qualitative research method, specifically the document analysis design. Document analysis is a method that involves the systematic analysis of written materials containing information about the phenomenon or phenomena targeted for investigation. In this context, the reading activities in the 6th-grade Turkish language textbook, prepared in accordance with the skill-based teaching approach of the Maarif Model, were examined in terms of cognitive levels. The research is a descriptive content analysis aiming to reveal how the reading activities are distributed in terms of developing lower, middle, and higher-level cognitive skills.
Key Words: Maarif Model; Turkish Language Textbook (1); 2024 Turkish Language Program.

1.GİRİŞ

Sriraman (2010)'a göre, toplumların zamanla değişen özellikleri ve gereksinimleri ile eğitim sistemlerindeki değişim de kaçınılmaz olmuş, 20. yüzyılın sonlarına gelindiğinde birçok ülke eğitim sistemlerinde değişikliğe gitmeye başlamıştır (akt., Reçber ve Sezer, 2018). Yenilenen öğretim programlarının temele aldığı yapılandırmacı felsefede öğrenciler aktiftir, mevcut zihinsel şemalarıyla yeni öğrenmelerini sentezleyerek bilgileri özümserler ve üst düzey düşünme becerilerini kullanabilirler; öğretmenler ise öğrencilere rehberlik eder, çeşitli etkinlikler düzenler, bilgileri hem anlamlı hem de yararlı hale getirecek uygun materyallerden yararlanırlar (Erdem ve Demirel, 2002).

Eğitim programları, bir ülkenin insan yetiştirme anlayışını ve geleceğe ilişkin vizyonunu yansıtan temel metinlerdir. Türkiye'de 2023 sonrasında geliştirilen Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli, bilgi aktarımına dayalı geleneksel yaklaşımların ötesine geçerek beceri temelli, bütüncül ve değer odaklı bir öğretim anlayışını merkeze almaktadır. Bu modelde öğrencilerin yalnızca akademik bilgiyle donatılması değil; düşünen, sorgulayan, anlamlandıran ve öğrendiklerini günlük yaşamla ilişkilendirebilen bireyler olarak yetiştirilmesi hedeflenmektedir.

Macdonald ve Twining (2002)'e göre etkinlik temelli öğrenme, yapılandırmacı yaklaşımın hedefleri doğrultusunda öğrencilerin merkezde oldukları ve aktif rol aldıkları bir yöntemdir (akt., Sontay ve Karamustafaoğlu, 2022). Öğrencileri bilişsel olarak üst düzey becerileri kullanmaya yönelten ve grup çalışmasını gerektiren etkinliklerle öğrenciler bilgiyi hazır almayıp kendileri oluşturur (Özgen ve Alkan, 2012). Öğretmenlerin, uygulayacakları tüm etkinlikleri tasarlamaları mümkün olmadığından, hazır olarak sunulan ders kitaplarındaki etkinliklerin, nitelikli olmaları gerekmektedir (Güzel, 2020). Türkçe dersi, dil becerilerinin geliştirilmesinin yanı sıra düşünme, anlama ve ifade etme süreçlerinin yapılandırıldığı temel derslerden biridir. Özellikle okuma becerisi, öğrencilerin hem akademik başarılarını hem de eleştirel düşünme kapasitelerini doğrudan etkilemektedir. Uluslararası değerlendirme çalışmaları da (örneğin PISA) okuma becerisinin üst düzey bilişsel süreçlerle ilişkisini açık biçimde ortaya koymaktadır. Bu bağlamda, Türkçe ders kitaplarında yer alan okuma etkinliklerinin niteliği, programda öngörülen becerilerin sınıf içi uygulamalara ne ölçüde yansıdığını göstermesi açısından büyük önem taşımaktadır. Öğrencilere üst düzey düşünme beceriler kazandırmak için, uygulanan etkinlikler üst düzey becerilere yönelik olmalıdır (Yalçın, 2019). Etkinliklerin bilişsel düzeylerinin aynı veya düşük olması, istenen öğretim çıktılarının oluşmasını olumsuz etkileyeceğinden, araştırılması gerekmektedir. Eğitim faaliyetlerinin istenen hedeflere ulaşıp ulaşmadığını belirlemek amacıyla çeşitli sınıflandırma

çalışmaları yapılmış, en çok tercih edilen çerçeve ise Bloom taksonomisi olmuştur (Demiral, 2022). Bu bağlamda ders kitapları, öğretim programlarının uygulamadaki en görünür ve yaygın araçlar olarak kabul edilirse, programda benimsenen öğretim anlayışının, ders kitabı içerik ve etkinliklerine nasıl yansıdığı; eğitim hedeflerinin gerçekleşme düzeyini belirleyen temel etkenlerden biri olacaktır.

1.1.Ders Kitapları

1900'lü yıllardan sonra eğitim tartışmalarının ana gündemlerinden biri öğretim programlarının başlıca unsurlarından olan ve program ile öğrenci arasında köprü vazifesi gören ders kitapları olmuştur (Şahin, 2004). Seguin (1989)'e göre, günümüzde hem öğretimde kullanılan teknolojilerin hem de ders materyallerinin sayısının ve niteliğinin artmış olmasına karşın ders kitapları vazgeçilmez olma özelliğini korumakta, uzun yıllardır eğitim öğretimde yararlanılan ilk sıradaki öğretim aracı olarak karşımıza çıkmaktadır (akt., Erkılıç ve Can, 2018, s.297). Ders kitabı eğitim ve öğrenme etkinliklerinde öğretmen ve öğrencilere yol gösteren, bir eğitim programına uygun biçimde hazırlanmış basılı öğretim materyali olarak tanımlanabilir (Şahin, 2008, s.133). Gülersoy (2013) ders kitabını, bir dersin öğretimi için ve belli sınıf düzeyindeki öğrencilere yönelik olarak yazılan; içeriği öğretim programına uygun olan, incelenmiş ve onaylanmış başlıca kaynak olarak tanımlamış, ders kitaplarının olumlu ve olumsuz yönlerinin bilinmesi ve kitaplarda bu doğrultuda gerekli düzenlenmelerin yapılması gerektiğini belirtmiştir. Öğretim programlarının ana ögesi, programla öğrenci arasındaki en iyi iletişim aracı olan ders kitapları, öğretmenin ders içeriğini sistematik olarak aktarmasını sağlayan, öğrencileri derse motive eden ve sınıf içi uygulamalarda en sık yararlanılan öğretim aracıdır (MEB, 2021). Öğretimsel içeriği hazır ve sıralı biçimde sunması, öğretmenlerin dersi belli bir plan dahilinde işlemesine fırsat vermesi, öğrencilerin sürece aktif katılımını sağlamak amacıyla çeşitli etkinlikleri içermesi gibi önemli rolleri üstlenen ders kitapları (akt., Bayar, 2021), öğretmenler tarafından asıl kaynak olarak (akt., Toprak ve Özmantar, 2019) kullanılmaktadır. Ders kitapları, öğretmenlere ve öğrencilere yardımcı yazılı dokümanlardır. Ders kitapları öğretmenlerin kendilerini güvende hissetmesini sağlamakla beraber onların çeşitli konulardaki endişelerini ortadan kaldırır. Bazı öğretmenler tarafından zaman zaman eleştiriliyor olması, ders kitaplarının doğaları gereği bir otorite olduğu gerçeğini değiştirmemektedir (akt., Toprak, 2019). Yılmaz (2022), ders kitaplarının öğretim sürecinin niteliğine yaptığı etkinin yüksek olduğunu belirtmiştir. Ders kitapları öğrencilere, uygulanacak etkinlikleri daha önceden görme ve bu etkinliklere hazırlık yapma fırsatı verip öğrencilerin öğrenme sürecine aktif katılımını sağlandığından öğretim ortamındaki disiplin problemlerinin çoğunluğunu çözer (Kaya ve Azar, 2010). Öğretilecek olan içeriğe yönelik yapılacak her etkinliği öğretmenlerin kendilerinin tasarlamasını beklemek hayali bir durumdur ve ders kitapları bu etkinlikleri hazır bir biçimde sunan önemli kaynaklardır (Güzel, 2020). Güner vd.'ne (2015) göre, ders kitapları sahip oldukları etkinliklerle öğretim sürecini inşa etmekte ve öğretmenin öğretim ortamında kullandığı pedagojik metotların temelini oluşturmaktadır. Hem öğretilecek içeriği sunması hem de öğrencilerin aktif katılımlarını sağlayacak etkinlikleri içermesi, öğrencilerin farklı yöntemler kullanarak matematiksel bilgileri anlamlı biçimde kavramalarına yardım etmesi ve öğretim programı doğrultusunda öğretilmesi gereken kazanımları sıralı ve planlı aktarıyor olması (Bayar, 2021) gibi özelliklerinden dolayı ders kitapları, öğretim programlarının eğitim ortamlarında hayat bulmuş halidir diyebiliriz. Öğretim programında hedeflenen davranışların öğrencilere kazandırılması, öğrencilerin olabildiğince çok ve farklı etkinliklere yöneltilmesiyle mümkündür (Maskan vd., 2007). Bu etkinliklere ulaşabileceğimiz kaynakların başında ise ders kitapları gelmektedir.

1.2.Etkinlik Temelli Öğretim

Etkinlik temelli öğretim, öğrenciyi merkeze alan bu yaklaşımın önemli ögelerindendir ve etkinlikler de öğretim sürecinde rol alan başlıca yapı taşlarındandır (Özgen, 2017). Yeni programda davranışçı yaklaşım yerini yapılandırmacı yaklaşıma bırakmıştır (Dündar ve Soylu, 2012). Öğretmen merkezli, öğrencinin pasif konumda olduğu davranışçı yaklaşımdan; öğrenci merkezli, öğrencinin aktif katılım sağlayarak bilgiye kendisinin ulaştığı yapılandırmacı yaklaşıma geçilmiştir (Memiş vd., 2021). Programda yapılan köklü değişikliğe paralel olarak öğrenci ve öğretmen rollerinin de değiştiği düşünüldüğünde, öğretmen ve öğrencilere biçilen rollerin de etkinlik uygulamaları sırasında kendini göstereceği (Bozkurt ve Kuran, 2016) düşüncesi kendini göstermekte ve etkinliklerin önemi ortaya çıkmaktadır. Etkinliği, belli bir hedef doğrultusunda öğrencilerin bir görevi başarmak için gerçekleştirdikleri zihinsel ve fiziksel eylem (Özgen, 2017), Özmantar ve Bingölbali (2009) ise görevlerin belirli bir pedagojik yaklaşım çerçevesinde uygulanması olarak tanımlamışlardır.

Uğurel ve Bukova-Güzel (2010)'in aktardığına göre etkinlik, öğrencilerin merkezde olduğu ve aktif katılımını gerektiren (Coşkun, 2005); öğrencilerin kendi öğrenmelerini yapılandırmasına ve bunları farklı durumlarda kullanmasına olanak tanıyan (Gömleksiz, 2005); günlük hayatla bağlantılı, dikkat çeken, yaratıcı düşünmeyi gerekli kılan (Bukova-Güzel ve Alkan, 2005); matematik terimlerini ve sembollerini kullanma, model oluşturma, soyutlama, çıkarım yapma vb. süreçleri barındıran (Baki, 2008); yapılandırmacı yaklaşım çerçevesinde (Olkun ve Toluk, 2005) geliştirilen yapı şeklinde tanımlanabilir.

Etkinliklerin kullanıldığı, öğrencilerin seyirci değil aktif katılımcı oldukları eğlenceli bir öğrenme ortamında öğretmenler öğrenme sürecini kolaylıkla yönetebileceğinden dersler daha verimli geçecektir (Özmantar ve Aslan, 2017). Etkinlikler öğrencilerin birlikte çalışma fırsatı buldukları önemli uygulamalardır ve öğretimin daha iyi gerçekleşebilmesi için etkinliği sürecin merkezine alarak öğretilecek olan bilgi önce etkinlik yoluyla verilmeli ve etkinlik sonucunda hedeflenen ürün açıkça belirtilmelidir (Bozkurt, 2018). Bütün bunların yanında, ülkemizde yapılan bazı araştırma sonuçları, öğretmenlerin etkinlik yapmadıklarını (Duatepe- Paksu ve Akkuş, 2007; Şensoy ve Kılıç, 2021), etkinlik yaparken zorlandıklarını (Bal, 2008) veya çeşitli nedenlerle isteksiz olduklarını (Özpolat vd., 2007) veya etkinliğe soğuk baktıklarını ve derslerinde etkinliklerden yeterince faydalanmadıklarını (Bozkurt ve Kuran, 2016) göstermektedir.

1.3.Orijinal Bloom Taksonomisi (OBT)

Eğitim, kişinin kendi deneyimleriyle istendik ve kalıcı davranışlar kazanma süreci olarak tanımlanmıştır (Ertürk, 1988). Bu sürece bir amaçla başlanır, öğrenme öğretme etkinlikleriyle devam edilir ve süreç değerlendirmeyle bitirilir (Gündüz, 2009). Eğitimdeki hedeflere ulaşabilmek için eğitim-öğretim etkinliklerinin kasıtlı bir plan çerçevesinde yürütülmesi gerekmektedir (Aktan, 2020). Anderson (2010)'a göre, eğitim programları bu anlamda önemli rol oynamaktadır (akt., Aktan,2020). Hedeflerin aşamalı sınıflandırılmasına yönelik geniş çaplı çalışmalar ilk olarak 1950'li yıllarda Benjamin Samuel Bloom koordinatörlüğündeki araştırmacılardan oluşan grubun bir araya gelmesiyle başlamış, 1956 yılında orijinal taksonomi "Eğitim Hedeflerinin Sınıflaması: El Kitabı I: Bilişsel Alan- Taxonomy of Educational Objectives: Handbook I: Cognitive Domain" ismiyle kitap olarak yayımlanmıştır (Krathwohl, 2002; Yüksel, 2007; Tutkun, 2012). Bloom ve arkadaşları tarafından ortaya konan, literatürde "Bloom Taksonomisi" olarak tanınan Bilişsel Alan Taksonomisi eğitimde önde gelen taksonomilerden olup vazgeçilmez hale gelmiş, dünya genelinde benimsenmiştir (Özçakır-Sümen ve Karakaş, 2022; Bümen, 2006; Tutkun, 2012; Bekdemir ve Selim, 2008). Bloom

Taksonomisi, Türkiye'de program geliştirme uğraşlarında önemli yol haritası olmuş ve öğretim programlarına zemin oluşturmuştur (Bümen, 2006). Orijinal Bloom Taksonomisi (OBT) hiyerarşik, birikimli, basitten karmaşığa ve somuttan soyuta doğru, birbirinin ön koşulu olarak sıralanmış altı ana sınıf içerir (Bloom vd., 1956; Krathwohl, 2002). Bilgi, anlama ve uygulama basamakları alt seviyeler; analiz, sentez ve değerlendirme basamakları ise üst bilişsel seviyelerdir. (Arı, 2013). Öğrenci, bir üst basamağa geçebilmek için altta bulunan bütün basamakları öğrenmiş olmalıdır (Tutkun, 2012; Ersoy ve Bayraktar, 2018). Bilgi basamağından değerlendirme basamağına çıkıldıkça artan bir düşünsel faaliyet vardır (Güler vd., 2012). Grounlund ve Linn (1995), Orijinal Bloom Taksonomisinin basamaklarını öğrenme çıktıları ile şu şekilde açıklamışlardır (akt., Tuna ve Biber, 2017):

- √ Bilgi basamağı: Öğrenciden bilgiyi tanıması ve hatırlaması beklenir. Öğrenme çıktıları: tanım yapar, listeler, eşleştirme yapar, isimlendirir, seçer…
- √ Anlama (kavrama) basamağı: Öğrenciden bilgiyi kendine mal etmesi ve yeniden ifade etmesi beklenir. Öğrenme çıktıları: dönüştürür, savunur, başka şekilde ifade eder, ayırt eder, açıklar, tahmin eder, genelleme yapar, sonuca varır…
- √ Uygulama basamağı: Öğrenciden sahip olduğu bilgi birikimini yeni karşılaştığı durumlarda kullanarak verilen görevi yapması beklenir. Öğrenme çıktıları: hesap yapar, kullanır, çözer, uygular…
- √ Analiz basamağı: Öğrenciden neden sonuç ilişkisi kurarak bilgiyi parçalarına ayırması ve bu parçalarla ilişki kurması beklenir. Öğrenme çıktıları: parçalarına ayırır, analiz eder…
- √ Sentez basamağı: Öğrenciden deneyimlerinden elde ettiği bilgileri kullanarak yeni ve özgün bir ürün oluşturması beklenir. Öğrenme çıktıları: üretir, birleştirir, geliştirir…
- √ Değerlendirme basamağı: Öğrenciden verilen ölçütlere göre bir hüküm vermesi beklenir. Öğrenme çıktıları: ispatlar, eleştirir…

1.4.Yenilenmiş Bloom Taksonomisi (YBT)

Orijinal Bloom Taksonomisi' nin yayımlandığı 1956 yılında eğitim-öğretimde davranışçı yaklaşım temel alınıyordu. 1970'li yıllara gelindiğinde yapılandırmacı yaklaşım ortaya çıkınca öğrenme-öğretme felsefesi değişime uğramış ve orijinal taksonominin yenilenmesine ihtiyaç duyulmuştur (Altıparmak ve Palabıyık, 2019). Eğitimci ve araştırmacılardan oluşan bir grup, Bloom'un orijinal taksonomisini yenilemek amacıyla bir araya gelmiş, tek boyutlu olan taksomiyi yatay ve dikey olmak üzere iki boyuttan oluşan yeni bir taksonomi olarak güncellemişlerdir: bilişsel süreç boyutu ve bilgi türü boyutu (Anderson, 2005). Bilişsel süreç boyutunu meydana getiren altı kategori (hatırlama, anlama, uygulama, çözümleme, değerlendirme ve yaratma) karmaşıklık derecelerine göre sıralanmıştır, yani yaratma diğerlerinden daha karmaşık bir süreçtir; bilgi boyutunu meydana getiren kategoriler ise (olgusal, kavramsal, işlemsel ve üstbilişsel bilgi) somuttan soyuta doğru sıralanmıştır (Anderson vd., 2001/2021). Forehand (2005), yenilenen taksonominin farklılıklarını üç başlık altında toplamıştır:

1) Terimsel Değişim: Bloom'un 6 önemli kategorisi isimden fiile çevrilmiş, en düşük seviye olan bilme hatırlama olarak değiştirilmiş, kavrama ve sentez ise yeniden adlandırılmıştır.
2) Yapısal Değişim: Bloom'un orijinal taksonomisi tek boyutluyken geliştirilen taksonomi ise bilgi ve bilişsel olarak iki boyutludur.
3) Amaçsal Değişim: Bloom taksonomisine göre, genişletilmiş yeni taksonomi daha da geniş gruplara hitap etmektedir. (akt., Arı, 2011, s.262)

1.5.Strateji Eğitimi ve Bilişsel Stratejiler

Öğrencinin dinlerken/izlerken, okurken ya da yazarken kullanması beklenen ilk strateji grubu bilişsel stratejilerdir. Öğrencinin üzerinde çalıştığı zor görevleri başarıyla tamamlaması ve

amaçlarına ulaşması için bir ya da birkaç bilişsel stratejiyi başkalarına bağımlı olmadan kullanması gerekir. Bu kapsamda öğrenci çalışma öncesinde amaçlarını belirler, bu amaçlara ulaşmak için en uygun stratejiyi seçer ve bir başkasının yönlendirmesine gerek kalmadan kullanır. Dinleme/izleme ve okuma sürecinin farklı evrelerinde öğrenci tarafından süreci daha verimli yapmak, anlamın yapılandırılmasını kolaylaştırmak, elde edilen bilgiyi zihinde daha iyi düzenleyip daha uzun süre bellekte tutmak için kullanılabilecek bilişsel stratejiler şunlardır:

- Ön Bilgileri Harekete Geçirme ve Kullanma
- Tahmin Etme
- Görselleştirme
- Metin Yapılarını Analiz Etme
- Bilgileri Organize Etme
- Soru Sorma
- Çıkarım Yapma
- Özetleme (MEB 2024).

Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli'nde vurgulanan beceri temelli öğretim anlayışı ile 6. sınıf Türkçe ders kitabındaki okuma etkinlikleri arasındaki uyumun incelenmesi, hem program geliştirme hem de Türkçe eğitimi alanı açısından önemli bir gereklilik olarak ortaya çıkmaktadır. Bu araştırmada da, 6. sınıf Türkçe ders kitabında yer alan okuma etkinliklerinin bilişsel düzeyleri, hedeflenen okuma becerileri ve süreç odaklılık özellikleri incelenerek, söz konusu etkinliklerin Maarif Modeli'nin beceri temelli öğretim yaklaşımıyla ne ölçüde örtüştüğü ortaya konulmaya çalışılmıştır.

1.6.Araştırmanın Ana Problemi

Bu araştırmanın ana problemi; Maarif Modeli'nin beceri temelli öğretim anlayışı doğrultusunda hazırlanan 6. sınıf Türkçe ders kitabındaki (1. Kitap) okuma etkinlikleri, alt, orta ve üst düzey bilişsel becerileri geliştirme açısından nasıl bir dağılım göstermektedir? biçimindedir.

1.7.Araştırmanın Alt Problemleri

1. 6. sınıf Türkçe ders kitabında (1. Kitap) yer alan okuma etkinliklerinin alt, orta ve üst düzey bilişsel becerilere göre frekans ve yüzde dağılımları nasıldır?
2. Okuma etkinliklerinin bilişsel düzeylere göre dağılımı temalar arasında farklılık göstermekte midir?
3. Okuma etkinliklerinin bilişsel düzeylere göre dağılımı anlamlı bir artış gösterir mi?

2.YÖNTEM

2.1.Araştırma Modeli

Bu araştırma, nitel araştırma yöntemlerinden doküman incelemesi desenine dayalı olarak yürütülmüştür. Doküman incelemesi, araştırılması hedeflenen olgu ya da olgular hakkında bilgi içeren yazılı materyallerin sistematik biçimde analiz edilmesini kapsayan bir yöntemdir. Bu bağlamda araştırmada, Maarif Modeli'nin beceri temelli öğretim anlayışı doğrultusunda hazırlanan 6. sınıf Türkçe ders kitabında yer alan okuma etkinlikleri, bilişsel düzeyler açısından incelenmiştir. Araştırma, okuma etkinliklerinin alt, orta ve üst düzey bilişsel becerileri geliştirme açısından nasıl bir dağılım gösterdiğini ortaya koymayı amaçlayan betimsel bir içerik analizi niteliğindedir.

2.2.Veri Kaynakları

Araştırmanın veri kaynağını, Millî Eğitim Bakanlığı tarafından Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli kapsamında hazırlanmış ve 2024–2025 eğitim öğretim yılında okutulmak üzere yayımlanan 6. sınıf Türkçe ders kitabı oluşturmaktadır. Çalışma kapsamına, ders kitabında yer alan tüm okuma

metinlerine bağlı okuma etkinlikleri dâhil edilmiş; dinleme/izleme, konuşma ve yazma etkinlikleri araştırma kapsamı dışında tutulmuştur. Her bir okuma etkinliği, tema ve metin temelinde ele alınmış ve analiz birimi olarak "etkinlik" kabul edilmiştir.

2.3.Veri Toplama Süreci

Veriler, ilgili ders kitabında yer alan okuma etkinliklerinin tek tek belirlenmesi, numaralandırılması ve analiz için kayıt altına alınması yoluyla toplanmıştır. Bu süreçte;

- Kitaptaki tüm temalar sırasıyla incelenmiş,
- Her okuma metnine bağlı etkinlikler ayrı ayrı belirlenmiş,
- Etkinlik yönergeleri analiz edilmek üzere veri setine aktarılmıştır.

Toplamda elde edilen okuma etkinlikleri, içerik analizi sürecine hazır hâle getirilmiştir.

2.4.Veri Analizi

Araştırmada verilerin analizinde içerik analizi tekniği kullanılmıştır. İçerik analizi sürecinde okuma etkinlikleri, Maarif Modeli'nin beceri temelli öğretim anlayışı **ve** yenilenmiş Bloom Taksonomisi temel alınarak geliştirilen bir kodlama şeması doğrultusunda analiz edilmiştir.
Bu doğrultuda okuma etkinlikleri üç bilişsel düzey altında kodlanmıştır:

1. Alt Düzey Bilişsel Beceriler (Hatırlama – Anlama)

Bu düzey, öğrencinin metni tanıma, kavrama ve temel bilgileri ayırt etme becerilerini kapsar. Türkçe dersi bağlamında:

- Metindeki **açık bilgileri bulma**
- Kelime, kavram ve ifadelerin **anlamını belirleme**
- Metnin **konusunu ve ana fikrini** belirleme
- Metni **özetleme**
- Metinde geçen olay, kişi, zaman ve mekân unsurlarını ayırt etme
- Dinlediğini/okuduğunu **doğru biçimde tekrar etme**

Programda bu beceriler, özellikle anlama ve temel dil becerilerinin kazanılması aşamasında vurgulanır. Alt düzey bilişsel beceriler: Metindeki bilgiyi tanıma, hatırlama ve doğrudan anlama (ör. metinden bilgi bulma, kelime anlamı belirleme).

2. Orta Düzey Bilişsel Beceriler (Uygulama – Analiz)

Bu düzey, öğrencinin bilgiyi kullanması, metinler arasında ilişki kurması ve yapısal çözümleme yapmasını içerir.Türkçe dersi bağlamında:

- Metinden **çıkarım yapma**
- Metinler arası **karşılaştırma**
- Metnin **yapısını ve tür özelliklerini analiz etme**
- Metindeki sebep–sonuç, amaç–sonuç ilişkilerini belirleme
- Okuduklarını **yeni bir bağlamda kullanma**
- Dil bilgisi kurallarını metin içinde **uygulama**

Maarif Modeli'nde "beceriyi işlevsel kullanma" vurgusu bu düzeyde belirginleşir. Orta düzey bilişsel beceriler**:** Bilgiyi işleme, ilişkilendirme ve çıkarım yapma (ör. ana fikir belirleme, neden–sonuç ilişkisi kurma).

3. Üst Düzey Bilişsel Beceriler (Değerlendirme – Oluşturma)

Bu düzey, öğrencinin metne **eleştirel, yaratıcı ve üretici** biçimde yaklaşmasını kapsar. Türkçe dersi bağlamında:

- Metni **eleştirel olarak değerlendirme**
- Yazarın bakış açısını ve tutumunu **sorgulama**
- Metnin dil ve anlatım özelliklerini **yorumlama**
- Metinden hareketle **özgün ürün oluşturma** (yazı, konuşma, sunum)
- Farklı bakış açıları geliştirerek **alternatif çözümler üretme**
- Metnin toplumsal, kültürel ve etik boyutlarını tartışma

Maarif 2024 Programı, özellikle bu düzeyde "eleştirel düşünme, üretkenlik ve değer temelli yaklaşım"ı merkeze alır**.** Üst düzey bilişsel beceriler: Eleştirel, yaratıcı ve yansıtıcı düşünme (ör. metni değerlendirme, yorumlama, metinlerarası ilişki kurma).

2.5.Kodlama Çerçevesi

Araştırmada kullanılan kodlama çerçevesi Çizelge 1'de sunulmuştur.

Çizelge 1. Bilişsel Düzeylere Göre Kodlama Ölçütleri

Düzey	Tanım	Temel Beceriler	Okuma Etkinliği Göstergeleri
Alt Düzey Bilişsel Beceriler	Metindeki bilgiyi aynen hatırlama ve tanıma	Hatırlama, anlama, tanıma, özetleme	Metinden doğrudan bilgi bulma, doğru–yanlış, eşleştirme, kelime anlamı bulma, 5N1K
Orta Düzey Bilişsel Beceriler	Bilgiyi işleme, ilişkilendirme ve çıkarım yapma	Uygulama, çıkarım yapma, analiz	Ana fikir bulma, neden–sonuç, özetleme, başlık önerme, metin içi çıkarım
Üst Düzey Bilişsel Beceriler	Eleştirel, yaratıcı ve yansıtıcı düşünme	Yorumlama, eleştirme, değerlendirme, üretme	Metni değerlendirme, yorumlama, karşılaştırma, metinlerarası ilişki, alternatif son yazma

2.6. Geçerlik ve güvenirlik

Çalışmada kullanılan veri kaynağından 6. sınıf Türkçe ders kitabından (1. Kitap) rastgele seçilen bir tema üç alan uzmanınca değerlendirildi. Okuma etkinlikleri ve bu etkinliklerin niteliklerini üç aşamada (alt-orta-üst) değerlendirildi. Uzlaşma oranı %92 olarak belirlenmiştir.

3.BULGULAR

Bu araştırmada Maarif Modeli'ne göre hazırlanmış 6. sınıf Türkçe ders kitabında yer alan okuma etkinlikleri, bilişsel düzeyler açısından incelenmiştir. İçerik analizi sonucunda okuma etkinliklerinin büyük bir bölümünün alt ve orta düzey bilişsel becerilere yönelik olduğu, üst düzey bilişsel becerileri hedefleyen etkinliklerin ise sınırlı sayıda kaldığı belirlenmiştir.

Birinci Alt Problem: 6. sınıf Türkçe ders kitabında (1. Kitap) yer alan okuma etkinliklerinin alt, orta ve üst düzey bilişsel becerilere göre frekans ve yüzde dağılımları nasıldır?

Çizelge 2, Maarif Modeli'nin beceri temelli öğretim anlayışı çerçevesinde 6. Sınıf Türkçe Ders Kitabında (1. Kitap) yer alan okuma etkinliklerinin bilişsel düzeylere göre dağılımını ortaya koymaktadır.

Çizelge 2. 6. sınıf Türkçe ders kitabında (1. Kitap) yer alan okuma etkinliklerinin alt, orta ve üst düzey bilişsel becerilere göre sıklıkları

	1.Tema	2.Tema	3.Tema	Okuma Etkinlik Toplam (f)
Alt	18	32	21	71
Orta	11	17	24	52
Üst	1	9	5	15
	30	58	50	138

Çizelgede yer alan veriler incelendiğinde, 6. sınıf Türkçe ders kitabının 1. kitabında yer alan toplam 138 okuma etkinliğinin büyük ölçüde alt ve orta düzey bilişsel becerilere odaklandığı görülmektedir. Etkinliklerin **71'i (%51,4)** alt düzey, **52'si (%37,7)** orta düzey ve yalnızca **15'i**

(%10,9) üst düzey bilişsel becerileri hedeflemektedir. Bu dağılım, okuma etkinliklerinin çoğunlukla bilgi hatırlama, metinde açık bilgiyi bulma ve temel anlama becerilerini geliştirmeye yönelik olarak yapılandırıldığını göstermektedir.

İkinci Alt Problem: Okuma etkinliklerinin bilişsel düzeylere göre dağılımı temalar arasında farklılık göstermekte midir?

Çizelge 3. Okuma etkinliklerinin bilişsel düzeylere göre dağılımı temalar arasında alt, orta ve üst düzey bilişsel becerilerin sıklıkları

	1.Tema	2.Tema	3.Tema	Okuma Etkinlik Toplam (f)
Alt	18	32	21	71
Orta	11	17	24	52
Üst	1	9	5	15
	30	58	50	138

Tematik inceleme, bilişsel düzeyler açısından dikkat çekici farklılıklar ortaya koymaktadır:

- 1. Temada toplam 30 etkinlik bulunmakta; bunların **18'i alt**, **11'i orta** ve yalnızca **1'i üst düzey** bilişsel beceriye yöneliktir. Bu durum, ilk temada öğrencilerin daha çok temel okuma ve anlama becerileriyle karşı karşıya bırakıldığını göstermektedir.
- 2. Tema, toplam **58 etkinlik** ile en yoğun içerik sunan tema olup, **32 alt**, **17 orta** ve **9 üst düzey** etkinlik içermektedir. Diğer temalara kıyasla üst düzey bilişsel becerilere en fazla bu temada yer verilmesi, temanın eleştirel düşünme, yorumlama ve değerlendirme gibi beceriler açısından görece daha zengin olduğunu düşündürmektedir.
- 3. Temada ise **50 etkinlik** yer almakta; bunların **21'i alt**, **24'ü orta** ve **5'i üst düzey** bilişsel düzeydedir. Bu temada orta düzey bilişsel becerilerin öne çıktığı ve çıkarım yapma, ilişki kurma gibi becerilere daha fazla alan açıldığı söylenebilir.

Üçüncü Alt Problem: Okuma etkinliklerinin bilişsel düzeylere göre dağılımı anlamlı bir artış gösterir mi?

Çizelge 4. Okuma etkinliklerinin bilişsel düzeylere göre dağılımı

	1.Tema	2.Tema	3.Tema	Okuma Etkinlik Toplam (f)
Alt	18	32	21	71
Orta	11	17	24	52
Üst	1	9	5	15
	30	58	50	138

√ Temalar ilerledikçe bilişsel düzeylerde düzenli ve tutarlı bir artış eğilimi gözlenmemektedir:

- **Alt düzey bilişsel beceriler**, her üç temada da yüksek oranını korumakta; 1. temadan 2. temaya artış göstermiş, ancak 3. temada tekrar düşüşe geçmiştir.
- **Orta düzey bilişsel beceriler**, 1. temadan 3. temaya doğru artış eğilimi gösteriyor gibi görünse de bu artış **dengeli ve kademeli bir yapı arz etmemektedir**.
- **Üst düzey bilişsel beceriler**, 1. temada oldukça sınırlı iken 2. temada artış göstermiş, ancak 3. temada yeniden azalmıştır.

Bu dalgalı yapı, bilişsel düzeyler açısından **pedagojik olarak planlanmış bir ilerleme** olmadığını gösterir.

√ "Anlamlı artış" ifadesi, istatistiksel olarak genellikle **zamana ya da sıralı bir yapıya bağlı sistematik yükselişi** ifade eder. Ancak bu tabloda:

- Temalar arası artış **monotonik değildir** (düzenli artış yoktur),
- Üst düzey bilişsel becerilerin toplam içindeki oranı **düşük ve kararsızdır**,
- Artışlar **tek bir temada yoğunlaşmakta**, diğer temalarda süreklilik göstermemektedir.

Bu veriler üzerinden yapılacak analizde, bilişsel düzeyler arasında **istatistiksel olarak anlamlı bir artış eğilimi çıkması beklenmez**.

√ Maarif Modeli, beceri temelli öğretim anlayışı doğrultusunda öğrencilerin bilişsel olarak alt düzeyden üst düzeye doğru sistematik biçimde ilerlemesini hedeflemektedir. Ancak elde edilen bulgular:

- Okuma etkinliklerinin bilişsel düzeylere göre **kademeli olarak yapılandırılmadığını**,
- Üst düzey bilişsel becerilerin temalar arasında **istikrarlı biçimde artırılmadığını**

göstermektedir. Bu durum, ders kitabındaki okuma etkinliklerinin Maarif Modeli'nin öngördüğü **bilişsel derinleşme ve ilerleme ilkesini yeterince yansıtmadığını** ortaya koymaktadır.

Dördüncü Alt Problem: Okuma etkinlik örnekleri ve bu etkinliklerin bilişsel düzeyleri nedir?

Çizelge 5. Okuma etkinlik örnekleri

Alt Düzey Bilişsel Becerilere Yönelik Etkinlik Örnekleri	
(MEB 2025:18)	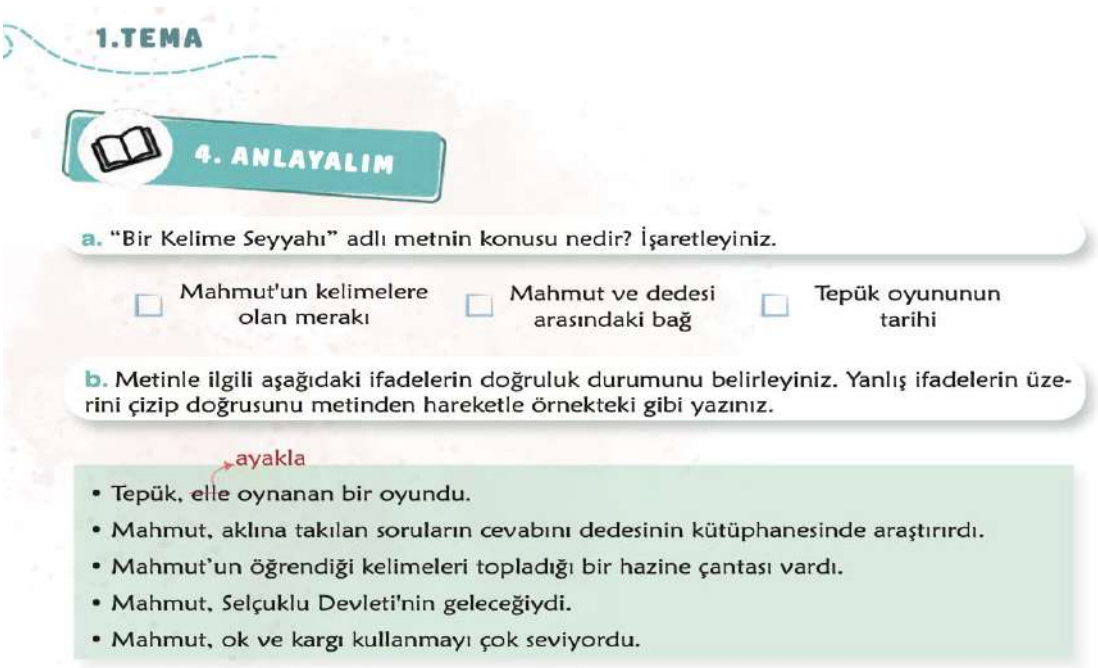

(MEB 2025:72)

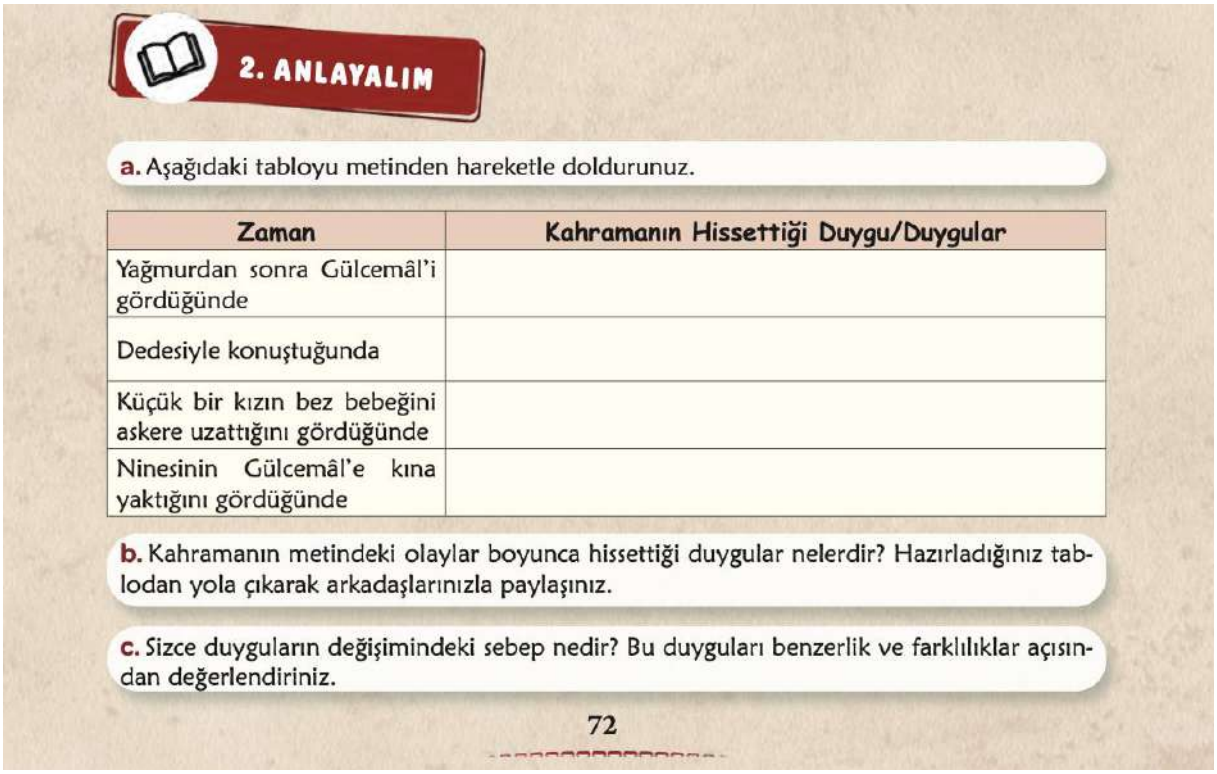

2. ANLAYALIM

a. Aşağıdaki tabloyu metinden hareketle doldurunuz.

Zaman	Kahramanın Hissettiği Duygu/Duygular
Yağmurdan sonra Gülcemâl'i gördüğünde	
Dedesiyle konuştuğunda	
Küçük bir kızın bez bebeğini askere uzattığını gördüğünde	
Ninesinin Gülcemâl'e kına yaktığını gördüğünde	

b. Kahramanın metindeki olaylar boyunca hissettiği duygular nelerdir? Hazırladığınız tablodan yola çıkarak arkadaşlarınızla paylaşınız.

c. Sizce duyguların değişimindeki sebep nedir? Bu duyguları benzerlik ve farklılıklar açısından değerlendiriniz.

72

(MEB 2025:120)

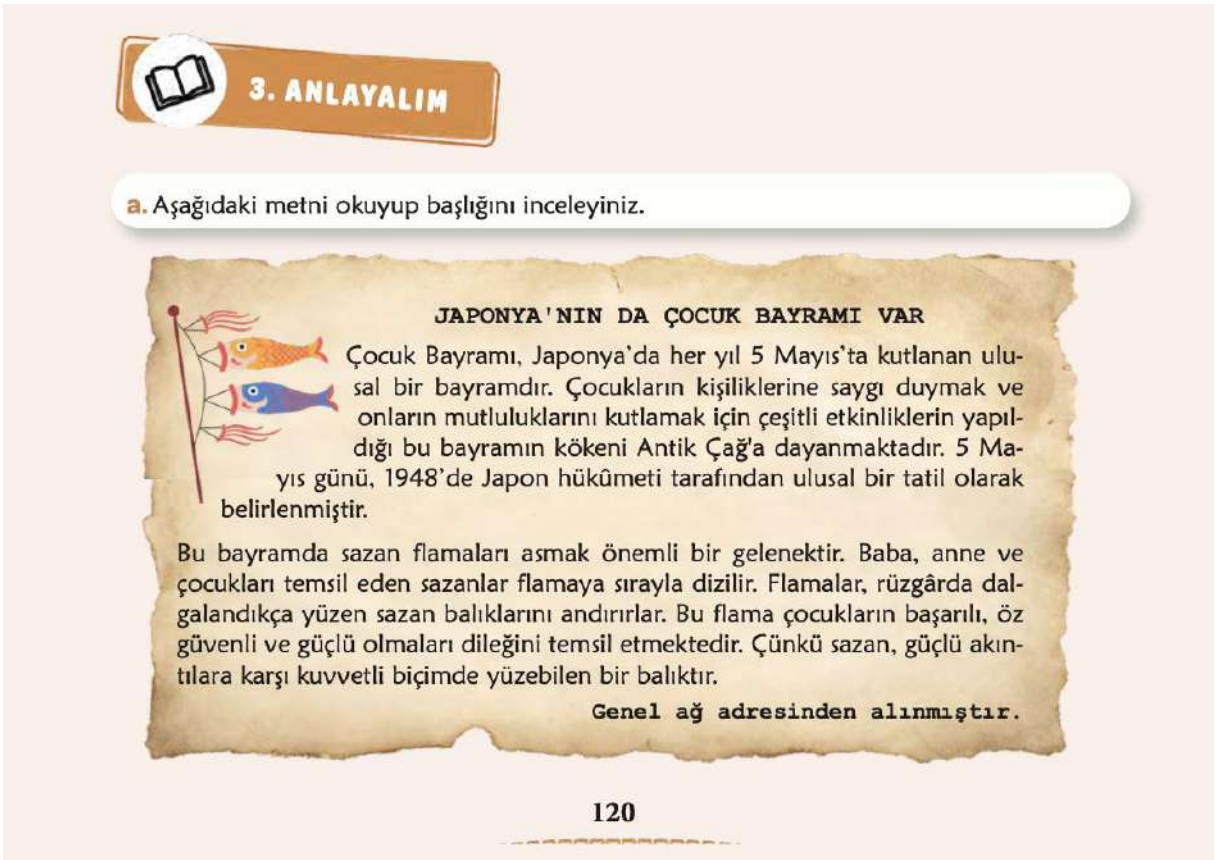

3. ANLAYALIM

a. Aşağıdaki metni okuyup başlığını inceleyiniz.

JAPONYA'NIN DA ÇOCUK BAYRAMI VAR

Çocuk Bayramı, Japonya'da her yıl 5 Mayıs'ta kutlanan ulusal bir bayramdır. Çocukların kişiliklerine saygı duymak ve onların mutluluklarını kutlamak için çeşitli etkinliklerin yapıldığı bu bayramın kökeni Antik Çağ'a dayanmaktadır. 5 Mayıs günü, 1948'de Japon hükûmeti tarafından ulusal bir tatil olarak belirlenmiştir.

Bu bayramda sazan flamaları asmak önemli bir gelenektir. Baba, anne ve çocukları temsil eden sazanlar flamaya sırayla dizilir. Flamalar, rüzgârda dalgalandıkça yüzen sazan balıklarını andırırlar. Bu flama çocukların başarılı, öz güvenli ve güçlü olmaları dileğini temsil etmektedir. Çünkü sazan, güçlü akıntılara karşı kuvvetli biçimde yüzebilen bir balıktır.

Genel ağ adresinden alınmıştır.

120

Orta Düzey Bilişsel Becerilere Yönelik Etkinlik Örnekleri

(MEB 2025:27)

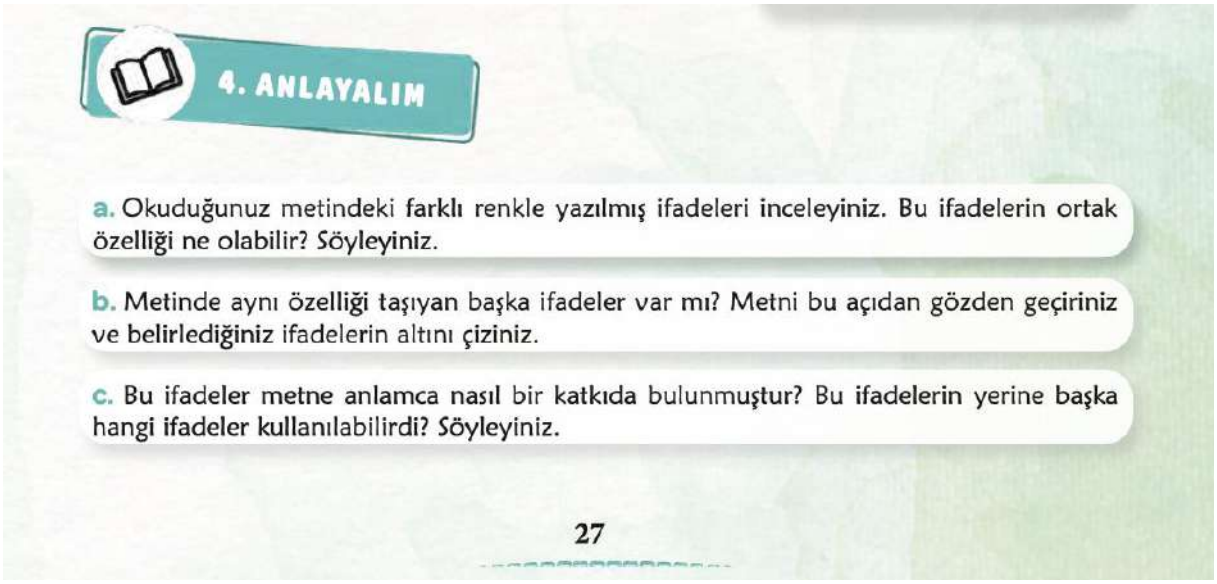

4. ANLAYALIM

a. Okuduğunuz metindeki farklı renkle yazılmış ifadeleri inceleyiniz. Bu ifadelerin ortak özelliği ne olabilir? Söyleyiniz.

b. Metinde aynı özelliği taşıyan başka ifadeler var mı? Metni bu açıdan gözden geçiriniz ve belirlediğiniz ifadelerin altını çiziniz.

c. Bu ifadeler metne anlamca nasıl bir katkıda bulunmuştur? Bu ifadelerin yerine başka hangi ifadeler kullanılabilirdi? Söyleyiniz.

27

(MEB 2025:82)

2.TEMA

3. ANLAYALIM

a. Okuduğunuz şiirden ve ön bilgilerinizden yararlanarak aşağıdaki cümleleri örnekteki gibi uygun ifadelerle tamamlayınız.

• "Bir ince minaredir" ifadesi Edirne için yazılmıştır çünkü Edirne'de ata miraslarımızdan Selimiye Camii bulunmaktadır.

• "Bir ince ceylan" ifadesi Ceylânpınar için yazılmıştır çünkü dünyada ender bölgelerde yaşayan ceylanların Türkiye'de en çok bulunduğu yerlerden biri Şanlıurfa'nın Ceylânpınar ilçesidir.

• "Yemyeşil bahçe" ifadesi Gümüşhane için yazılmıştır çünkü _____

_____

• _____ olduğundan "bir maden işçisi" ifadesi Zonguldak için yazılmıştır.

• _____ olduğundan "çay toplayan bir gelin" ifadesi Rize için yazılmıştır.

• "Sonsuza dek sönmeyecek meşale" ifadesi Anıtkabir için yazılmıştır çünkü _____

_____

(MEB 2025:134)

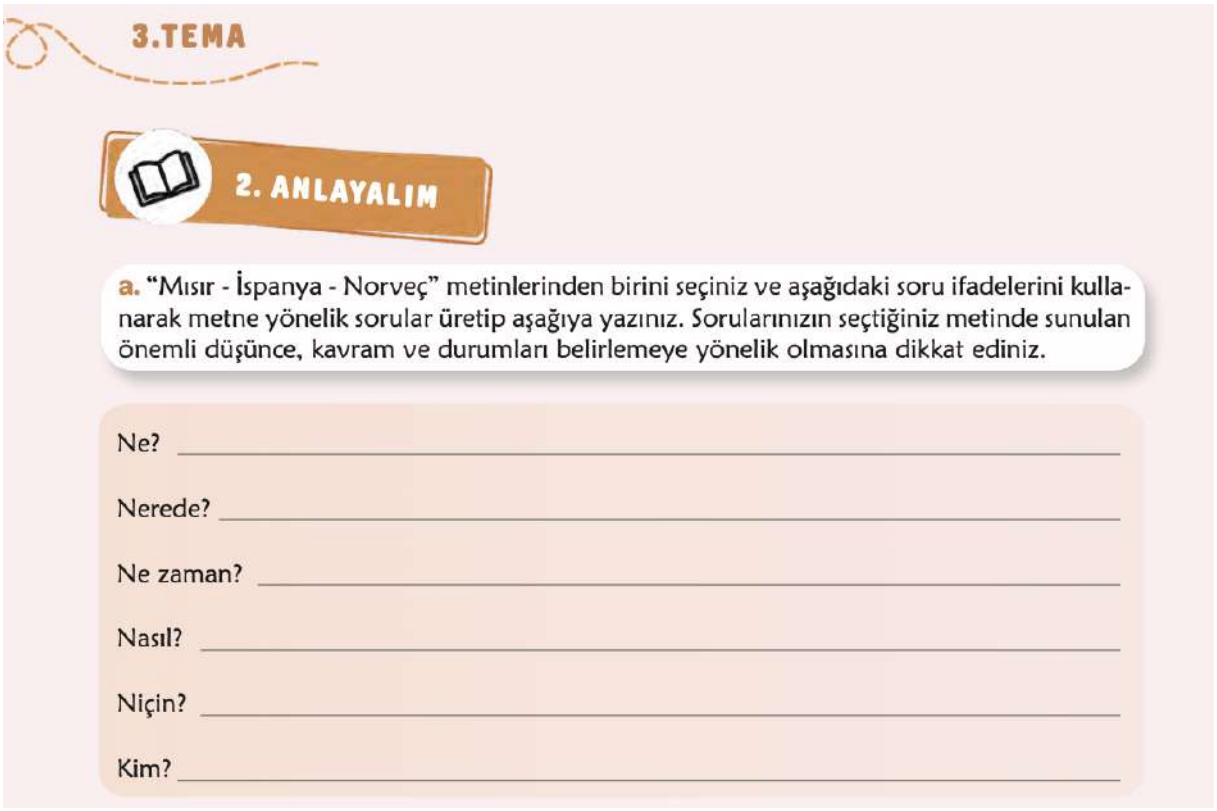

3.TEMA

2. ANLAYALIM

a. "Mısır - İspanya - Norveç" metinlerinden birini seçiniz ve aşağıdaki soru ifadelerini kullanarak metne yönelik sorular üretip aşağıya yazınız. Sorularınızın seçtiğiniz metinde sunulan önemli düşünce, kavram ve durumları belirlemeye yönelik olmasına dikkat ediniz.

Ne? _____

Nerede? _____

Ne zaman? _____

Nasıl? _____

Niçin? _____

Kim? _____

Üst Düzey Bilişsel Becerilere Yönelik Etkinlik Örnekleri

(MEB 2025:16)

2. ANLAYALIM

a. Yandaki karekodu okutarak "Akıcı Okuma" adlı içeriğe ulaşınız ve içeriği yönergeler doğrultusunda tamamlayınız.

b. İçerikteki uygulamaları bir hafta boyunca her gün tekrar ediniz. Daha sonra "Bir Kelime Seyyahı" metnini yeniden okuyunuz.

Dinleme/İzleme

c. Akıcı okuma sürecinizi aşağıdaki ifadeyi tamamlayarak değerlendiriniz.

Metni yeniden okuduğumda ilk okumama göre _____

çünkü _____

ç. Göz kaslarınızı çalıştıracak uygulamaları yalnızca dijital ortamda değil aşağıdaki yönergelerden hareketle günlük yaşamınızı sürdürürken de yapabilirsiniz. Bu uygulamaları düzenli bir şekilde tekrar etmenin önemli olduğunu unutmayınız.

Başınızı oynatmadan ve yavaşça önce sola, sonra sağa bakınız. Bu uygulamaya 15 saniye devam ediniz.

Başınızı oynatmadan ve yavaşça önce yukarı, sonra aşağı bakınız. Bu uygulamaya 15 saniye devam ediniz.

Başınızı oynatmadan gözlerinizle "0" rakamını çiziniz. Bu uygulamaya 15 saniye devam ediniz.

Başınızı oynatmadan gözlerinizle yatay şekilde 8 rakamını çiziniz. Bu uygulamaya 15 saniye devam ediniz.

16

(MEB 2025:96)

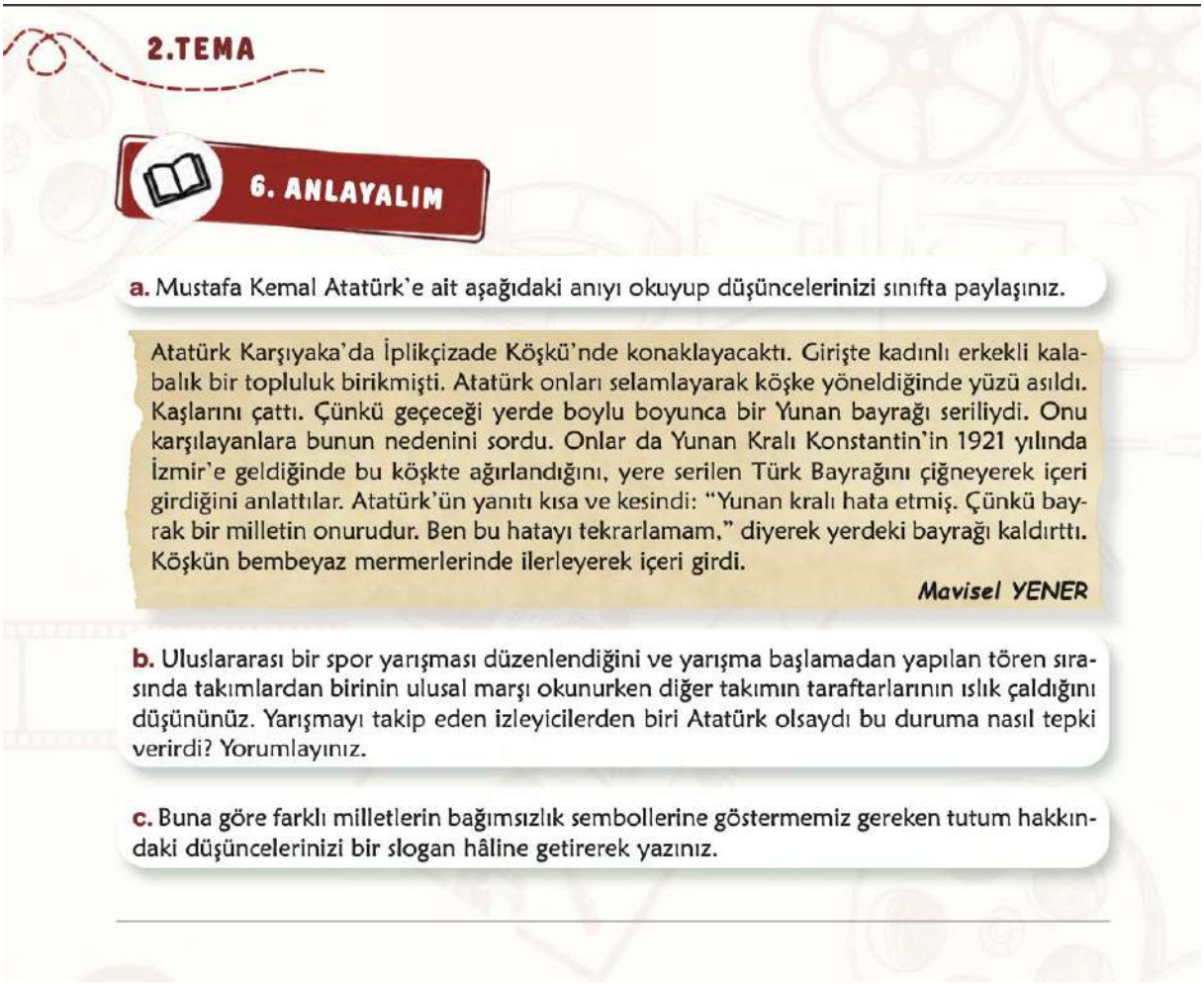

2.TEMA

6. ANLAYALIM

a. Mustafa Kemal Atatürk'e ait aşağıdaki anıyı okuyup düşüncelerinizi sınıfta paylaşınız.

Atatürk Karşıyaka'da İplikçizade Köşkü'nde konaklayacaktı. Girişte kadınlı erkekli kalabalık bir topluluk birikmişti. Atatürk onları selamlayarak köşke yöneldiğinde yüzü asıldı. Kaşlarını çattı. Çünkü geçeceği yerde boylu boyunca bir Yunan bayrağı seriliydi. Onu karşılayanlara bunun nedenini sordu. Onlar da Yunan Kralı Konstantin'in 1921 yılında İzmir'e geldiğinde bu köşkte ağırlandığını, yere serilen Türk Bayrağını çiğneyerek içeri girdiğini anlattılar. Atatürk'ün yanıtı kısa ve kesindi: "Yunan kralı hata etmiş. Çünkü bayrak bir milletin onurudur. Ben bu hatayı tekrarlamam." diyerek yerdeki bayrağı kaldırttı. Köşkün bembeyaz mermerlerinde ilerleyerek içeri girdi.

Mavisel YENER

b. Uluslararası bir spor yarışması düzenlendiğini ve yarışma başlamadan yapılan tören sırasında takımlardan birinin ulusal marşı okunurken diğer takımın taraftarlarının ıslık çaldığını düşününüz. Yarışmayı takip eden izleyicilerden biri Atatürk olsaydı bu duruma nasıl tepki verirdi? Yorumlayınız.

c. Buna göre farklı milletlerin bağımsızlık sembollerine göstermemiz gereken tutum hakkındaki düşüncelerinizi bir slogan hâline getirerek yazınız.

(MEB 2025:99)

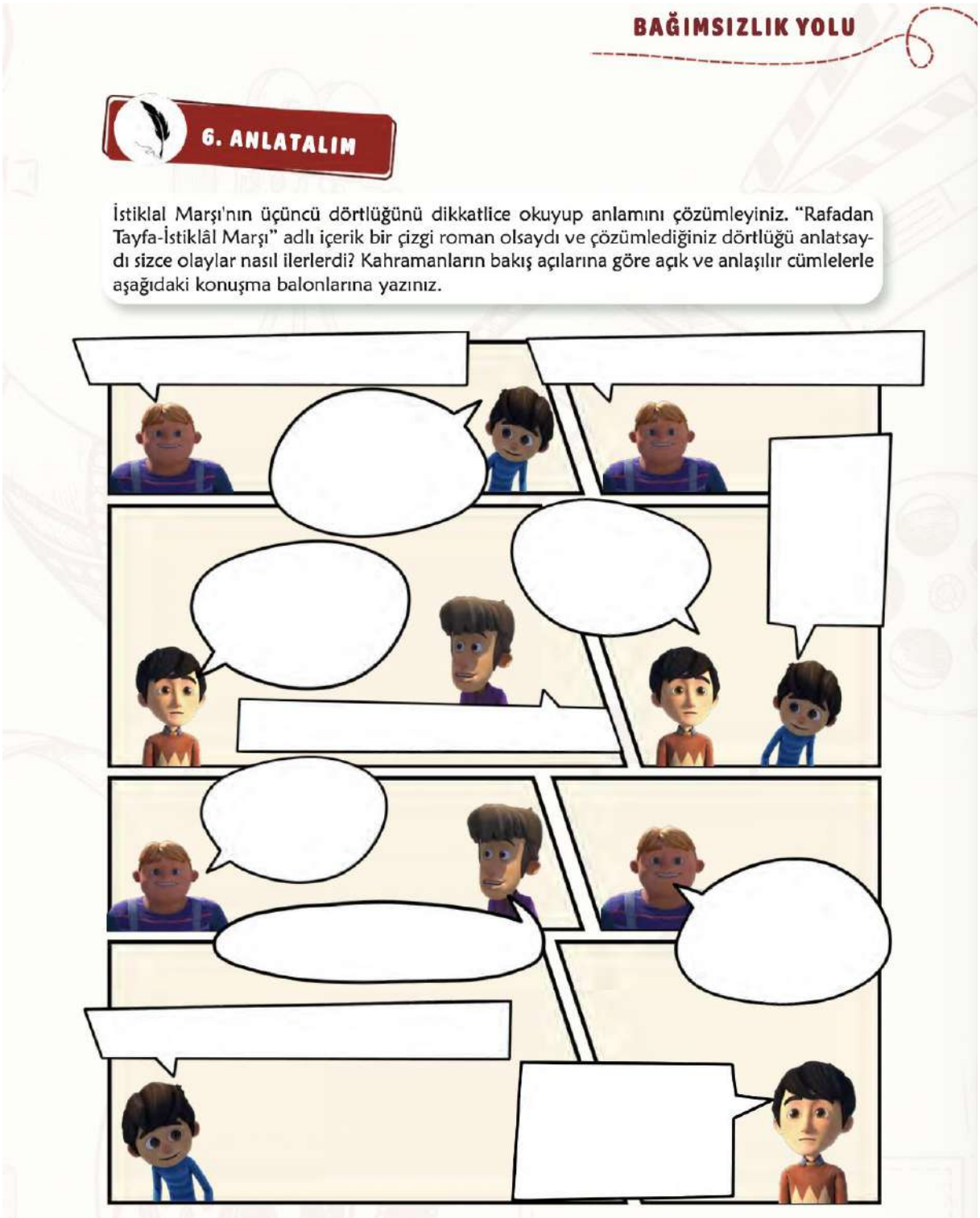
BAĞIMSIZLIK YOLU
6. ANLATALIM
İstiklal Marşı'nın üçüncü dörtlüğünü dikkatlice okuyup anlamını çözümleyiniz. "Rafadan Tayfa-İstiklâl Marşı" adlı içerik bir çizgi roman olsaydı ve çözümlediğiniz dörtlüğü anlatsaydı sizce olaylar nasıl ilerlerdi? Kahramanların bakış açılarına göre açık ve anlaşılır cümlelerle aşağıdaki konuşma balonlarına yazınız.

(MEB 2025:135)

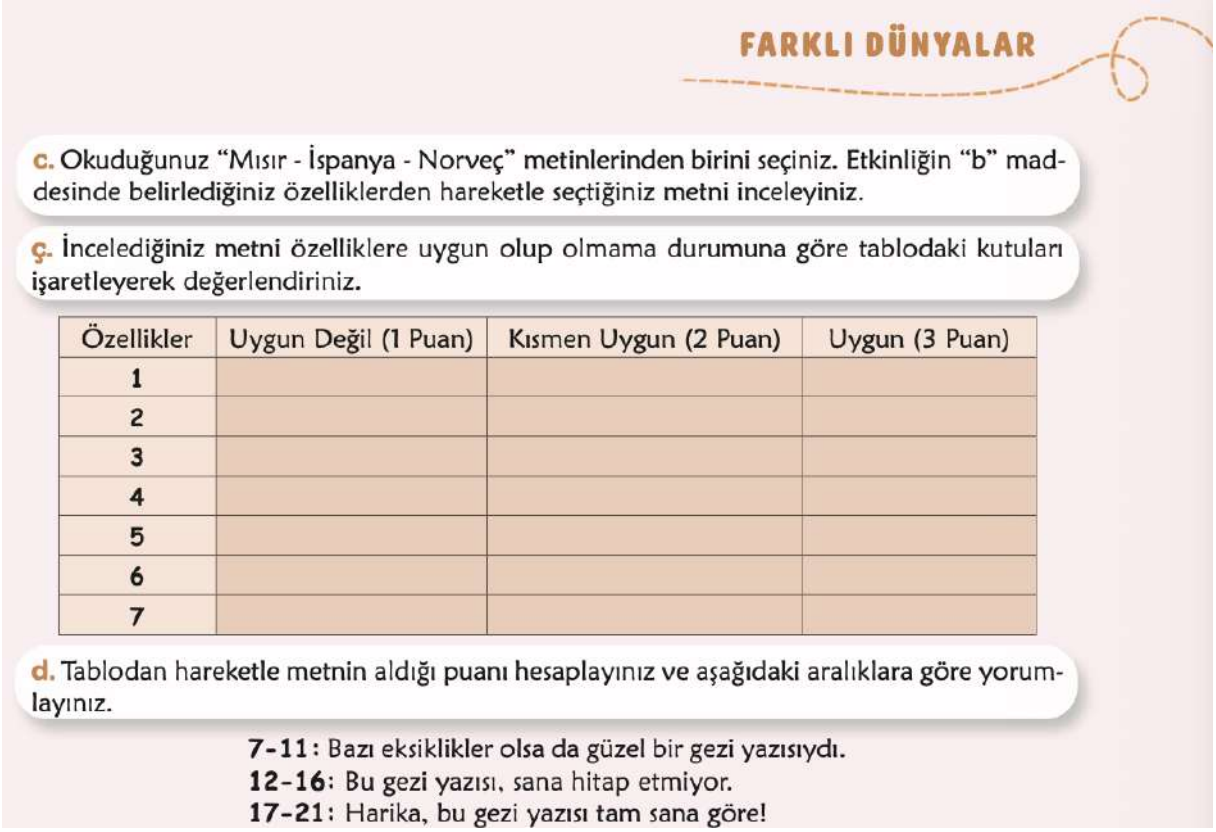

FARKLI DÜNYALAR

c. Okuduğunuz "Mısır - İspanya - Norveç" metinlerinden birini seçiniz. Etkinliğin "b" maddesinde belirlediğiniz özelliklerden hareketle seçtiğiniz metni inceleyiniz.

ç. İncelediğiniz metni özelliklere uygun olup olmama durumuna göre tablodaki kutuları işaretleyerek değerlendiriniz.

Özellikler	Uygun Değil (1 Puan)	Kısmen Uygun (2 Puan)	Uygun (3 Puan)
1			
2			
3			
4			
5			
6			
7			

d. Tablodan hareketle metnin aldığı puanı hesaplayınız ve aşağıdaki aralıklara göre yorumlayınız.

7-11: Bazı eksiklikler olsa da güzel bir gezi yazısıydı.
12-16: Bu gezi yazısı, sana hitap etmiyor.
17-21: Harika, bu gezi yazısı tam sana göre!

4.SONUÇ

Maarif Modeli, beceri temelli öğretim anlayışı doğrultusunda öğrencilerin **üst düzey bilişsel becerilerini** (eleştirel düşünme, problem çözme, analiz ve değerlendirme) geliştirmeyi temel hedeflerden biri olarak benimsemektedir. Ancak elde edilen bulgular, 6. sınıf Türkçe ders kitabı (1. Kitap) okuma etkinliklerinde bu hedefin **sınırlı ölçüde karşılandığını** göstermektedir. Üst düzey bilişsel becerilere yönelik etkinliklerin oranının düşük olması, ders kitabının beceri temelli yaklaşımı uygulamada daha çok alt ve orta düzey kazanımlarla sınırlandırdığını düşündürmektedir.

Bu bağlamda, ders kitabındaki okuma etkinliklerinin niceliksel olarak yeterli olmasına karşın, **niteliksel açıdan üst düzey bilişsel becerileri destekleyecek biçimde çeşitlendirilmesi** gerektiği söylenebilir. Özellikle eleştirel okuma, metinler arası karşılaştırma ve değerlendirme odaklı etkinliklerin artırılması, Maarif Modeli'nin öngördüğü beceri temelli öğretim anlayışıyla daha güçlü bir uyum sağlayacaktır.

6. sınıf Türkçe ders kitabında (1. Kitap) yer alan toplam 138 okuma etkinliği bilişsel düzeylere göre incelendiğinde, etkinliklerin **71'inin (%51,4)** alt düzey, **52'sinin (%37,7)** orta düzey ve **15'inin (%10,9)** üst düzey bilişsel becerilere yönelik olarak düzenlendiği görülmektedir. Bu dağılım, okuma etkinliklerinin büyük ölçüde alt ve orta düzey bilişsel becerileri geliştirmeye odaklandığını, üst düzey bilişsel becerilere ise sınırlı düzeyde yer verildiğini ortaya koymaktadır.

Elde edilen bulgular, okuma etkinliklerinin bilişsel düzeylere göre dağılımının temalar arasında nicel ve oransal açıdan farklılık gösterdiğini; ancak bu farklılığın üst düzey bilişsel beceriler açısından düzenli ve sistematik bir artış eğilimine işaret etmediğini ortaya koymaktadır.

Elde edilen bulgular, okuma etkinliklerinin bilişsel düzeylere göre dağılımında temalar ilerledikçe istatistiksel ve pedagojik açıdan anlamlı bir artış eğiliminin bulunmadığını göstermektedir.

KAYNAKLAR

Aktan, O. (2020). İlkokul matematik öğretim programı dersi kazanımlarının Yenilenen Bloom Taksonomisine göre incelenmesi. *Pamukkale Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi,48,* 15-36. Doi: 10.9779/pauefd.523545.

Altıparmak, K. & Palabıyık, E. (2019). 1-8. sınıf kesirler, kesirlerle işlemler ve ondalık gösterim alt öğrenme alanlarına ait kazanımların Yenilenmiş Bloom Taksonomisi'ne göre incelenmesi. *Ilkogretim Online*, *18*(1).

Anderson, L. W. & Krathwohl, D. R. (2001). *A taxonomy for learning, teaching, and assessing: A revision of Bloom's taxonomy of educational objectives*. Longman.

Anderson, L. W. (2005). Objectives, evaluation, and the improvement of education. *Studies in educational evaluation*, *31*(2-3), 102-113.

Arı, A. (2011). Bloom'un gözden geçirilmiş bilişsel alan taksonomisinin Türkiye'de ve uluslararası alanda kabul görme durumu. *Kuram ve Uygulamada Eğitim Bilimleri*, *11*(2), 749-772.

Arı, A. (2013). Bilişsel alan sınıflamasında Yenilenmiş Bloom, SOLO, Fink, Dettmer taksonomileri ve uluslararası alanda tanınma durumları. *Uşak Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi*, *6*(2), 259-290.

Bayar, B. (2021). *Ortaokul 5.sınıf matematik ders kitabı ile yaygın olarak tercih edilen alternatif ders kitabının karşılaştırmalı analizi*. (Yüksek lisans tezi). Gaziantep Üniversitesi.

Bekdemir, M. & Selim, Y. (2008). Revize edilmiş Bloom taksonomisi ve cebir öğrenme alanı örneğinde uygulaması. *Erzincan Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi*, *10*(2), 185-196.

Bloom, B. S., Englehart, M. D., Furst, E. J., Hill, W. H. & Krathwohl, D. R. (1956). Taxonomy of educational objectives: Handbook I. *Cognitive domain. New York: David McKay*.

Bozkurt, A. (2018). Ortaokul 6. sınıf matematik ders kitabındaki etkinliklerin amaç, öğrenci çalışma biçimi ve uygulanabilirlik yönleriyle değerlendirilmesi. *Elektronik Sosyal Bilimler Dergisi*, *17*(66), 535-548.

Bozkurt, A. & Kuran, K. (2016). Öğretmenlerin matematik ders kitaplarındaki etkinlikleri uygulama ve etkinlik tasarlama deneyim ve görüşlerinin incelenmesi. *Ege Eğitim Dergisi*, *17*(2), 377-398.

Bümen, N. T. (2006). Program geliştirmede bir dönüm noktası: Yenilenmiş Bloom Taksonomisi. *Eğitim ve Bilim*, *31*(142).

Demiral, T.B. (2022). *Ortaokul matematik ders kitaplarındaki geometri ve ölçme öğrenme alanı etkinlik ve problemlerinin Yenilenmiş Bloom Taksonomisine göre incelenmesi.* (Yüksek lisans tezi). Eskişehir Osmangazi Üniversitesi.

Duatepe-Paksu, A. & Akkuş, O. (2007). An observational study in elementary mathematics classrooms. *Eğitim ve Bilim*, *32*(145), 16.

Dündar, S. & Soylu, Y. (2012). İlköğretim matematik programında yer alan etkinliklerin kazanımlara uygunluğunun belirlenmesi. *Çankırı Karatekin Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, *3*(1), 161-176.

Erdem, E. & Demirel, Ö. (2002). Program geliştirmede yapılandırmacılık yaklaşımı. *Hacettepe Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi*, *23*(23).

Erkılıç, T. A. & Can, S. (2018). Eğitim yönetimi ders kitaplarının içerik ve fiziksel özellikleri açısından incelenmesi. *Anadolu Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi (AUJEF),* *2*(4), 295-307.

Ersoy, E. & Bayraktar, G. (2018). İlkokul 4. sınıf matematik dersi "Ondalık Gösterim" alt öğrenme alanına ilişkin başarı testi geliştirilmesi. *Dokuz Eylül Üniversitesi Buca Eğitim Fakültesi Dergisi*, (46), 240-266.

Ertürk, S. (1988). Türkiye'de eğitim felsefesi sorunu. *Hacettepe Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi*, *3*(3).

Güler, G., Özdemir, E. & Dikici, R. (2012). İlköğretim matematik öğretmenlerinin sınav soruları ile SBS matematik sorularının Bloom Taksonomosi'ne göre karşılaştırmalı analizi. *Erzincan Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi*, *14*(1), 41-60.

Gülersoy, A. E. (2013). İdeal ders kitabı arayışında sosyal bilgiler ders kitaplarının bazı özellikler açısından incelenmesi. *International Journal of New Trends in Arts, Sports & Science Education (IJTASE)*, *2*(1).

Gündüz, Y. (2009). İlköğretim 6, 7 ve 8. sınıf fen ve teknoloji sorularının ölçme araçlarına ve Bloom'un Bilişsel Alan Taksonomisine göre analizi (s. 150- 165). *Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi*, *6*(2), 150-165.

Güner, N., Denizli, Z. A., Sezer, R. & Bayraktar, A. (2015). 6.-8. sınıf öğrencilerinin matematik dersi ve matematik ders kitapları hakkındaki görüşlerini belirlemeye yönelik ölçek geliştirme çalışması. *Education Sciences*, *10*(2), 54-65.

Güzel, M. (2020). *Matematiksel öğrenme etkinliklerinin tasarım ve uygulama niteliğinin değerlendirilmesi için bir model önerisi.* (Doktora tezi). Gaziantep Üniversitesi.

Kaya, A. & Azar, A. (2010). İlköğretim 4. ve 5. Sınıf matematik ders kitaplarındaki etkinliklere ilişkin öğretmen görüşleri. *Milli Eğitim Dergisi*, *40*(187), 269-292.

Krathwohl, D. R. (2002). A revision of Bloom's taxonomy: An overview. *Theory into practice*, *41*(4), 212-218.

Maskan, A., Maskan, M. H. & Atabay, K. (2007). İlköğretim 4. sınıf fen ve teknoloji ders kitabının değerlendirme ölçütleri yönünden incelenmesi. *Dicle Üniversitesi Ziya Gökalp Eğitim Fakültesi Dergisi*, (9), 21-32.

MEB. (2021). *Ders kitaplarını değerlendirme raporu (Öğretmen görüşleri).*

MEB (2025). TÜRKÇE DERS KİTABI 6. SINIF. (1. KİTAP). ANKARA: GIPTA OFİS YAYIN.

MEB (2024). ORTAOKUL TÜRKÇE DERSİ ÖĞRETİM PROGRAMI. ANKARA: MEB YAYIN.

Memiş, T., Bozkurt, A., Özmantar, M. F., Ağaç, G. & Güzel, M. (2021, Ekim). Ortaokul matematik öğretmenlerinin matematiksel etkinliklere yönelik algılarında oluşan değişikliklerin incelenmesi. (s. 714-732). *International Eurasian Conference on Educational & Social Studies (IECES).* Antalya.

Özçakır-Sümen, Ö. & Karakaş, H. (2022). Sınıf öğretmeni adaylarının kesirler konusunda hazırladıkları soruların bilişsel seviyelerinin Yenilenmiş Bloom Taksonomisine göre analizi. *Cumhuriyet International Journal of Education, 11(3),* 512-521

Özgen, K. (2017). Matematiksel öğrenme etkinliği türlerine yönelik kuramsal bir çalışma: fonksiyon kavramı örneklemesi. *Abant İzzet Baysal Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi, 17 (3),* 1437-1464.

Özgen, K. & Alkan, H. (2012). Yapılandırmacı öğrenme ortamında öğrenme stillerine uygun geliştirilen etkinliklere yönelik öğrenci görüşlerinin incelenmesi. *Dicle Üniversitesi Ziya Gökalp Eğitim Fakültesi Dergisi*, (18), 239-258.

Özmantar, M. F. & Aslan, B. (2017). Matematiksel etkinliklerin uygulanması sırasında ortaya çıkan öğretmen ve öğrenci rolleri. *International Journal of Social Science Research*, *6*(1), 1-23.

Özmantar, M.F. & Bingölbali, E. (2009) Etkinlik tasarımı ve temel tasarım prensipleri. E. Bingölbali, & M.F. Özmantar, (Editörler), *İlköğretimde Karşılaşılan Matematiksel Zorluklar ve Çözüm Önerileri* (1. Baskı, s. 313-348) içinde. Pegem Akademi.

Özpolat, A. R., Sezer, F., İşgör, İ. Y. & Sezer, M. (2007). Sınıf öğretmenlerinin yeni ilköğretim programına ilişkin görüşlerinin incelenmesi. *Milli Eğitim*, *36*(174), 206-213.

Reçber, H. & Sezer, R. (2018). 8. sınıf matematik ders kitabındaki etkinliklerin bilişsel düzeyinin programdakilerle karşılaştırılması. *Ankara University Journal of Faculty of Educational Sciences (JFES)*, *51*(1), 55-76. DOI:10.30964/auebfd.405848.

Sontay, G. & Karamustafaoğlu, O. (2022). Etkinlik temelli öğrenme üzerine yayınlanan ulusal araştırmaların incelenmesi. *Ihlara Eğitim Araştırmaları Dergisi*, *7*(2), 105-113.

Şahin, H. (2004). Etkili bir sosyal bilgiler ders kitabının nitelikleri. *Atatürk Üniversitesi Kazım Karabekir Eğitim Fakültesi Dergisi*, (9), 365-375.

Şahin, A. (2008). İlköğretim birinci sınıf Türkçe ders kitabı, öğrenci çalışma kitabı ve öğretmen kılavuz kitabının öğretmen görüşlerine dayalı olarak değerlendirilmesi. *Ahi Evran Üniversitesi Kırşehir Eğitim Fakültesi Dergisi (KEFAD), 9(3),* 133- 146.

Şensoy, Ç. P. & Kılıç, A. (2021). Ortaokul matematik öğretmenlerinin ders işleyiş süreçlerinin incelenmesi. *Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi, 21(2)*, 434-452. https://dx.doi.org/10.17240/aibuefd.2021.21.62826-874046.

Toprak, Z. (2019). *Türkiye ve Singapur 5. sınıf matematik ders kitaplarının karşılaştırmalı analizi.* (Doktora tezi). Gaziantep Üniversitesi.

Toprak, Z. & Özmantar, M. F. (2019). Türkiye ve Singapur 5. sınıf matematik ders kitaplarının çözümlü örnekler ve sorular açısından karşılaştırmalı analizi. *Türk Bilgisayar ve Matematik Eğitimi Dergisi, 10(2),* 539-566.

Tutkun, Ö. F. (2012). Bloom'un yenilenmiş taksonomisi üzerine genel bir bakış. *Sakarya University Journal of Education*, *1*(3), 14-22.

Tuna, A. & Biber, A. Ç. (2017). Ortaokul matematik kitaplarındaki öğrenme alanları ve Bloom taksonomisine göre karşılaştırmalı analizi. *Ondokuz Mayis University Journal of Education Faculty*, *36*(1), 161-174. Doi:10.7822/omuefd.327396.

Uğurel, I. & Bukova, E. G. (2010). Matematiksel öğrenme etkinlikleri üzerine bir tartışma ve kavramsal bir çerçeve önerisi. *Hacettepe Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi*, *39*(39), 333-347.

Yalçın, S. (2019). İlkokul üçüncü sınıf matematik ders kitaplarının içerdiği etkinlikler ve sorular bağlamında incelenmesi. *Erzincan Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi*, *22*(1), 18-34.

Yılmaz, N. (2022). Veri işleme öğrenme alanına ilişkin kazanımların ve ders kitaplarının bilişsel seviyelerinin incelenmesi. *Trakya Eğitim Dergisi, 12(1)*, 1- 20.

Yüksel, S. (2007). Bilişsel alanın sınıflamasında (taksonomi) yeni gelişmeler ve sınıflamalar. *Türk Eğitim Bilimleri Dergisi*, *5*(3), 479-511.

CHARACTERISTICS OF EFFECTIVE TEACHER: AN EXPLORATION OF THE TRAIT OF IQ, EQ and TECHNICAL SKILLS IN HIGHER EDUCATION

Dr. Fariha Gul [a]
Associate Professor
Fatima Ikhlaq [b]
Undergraduate Student
Zoha Amir [c]
Undergraduate Student
[a,b,c,] Department of Education
University of Management and Technology, Lahore, Pakistan

ABSTRACT

This research investigates the fundamental traits of successful teaching in higher learning institutions based on the integration of Intellectual Intelligence (IQ), Emotional Intelligence (EQ), and Technical Skills (TQ). Teacher effectiveness in Pakistan is commonly determined through academic qualifications and experience, while competencies that are critical emotionally and technologically are under-researched. Employing a qualitative descriptive study design, 20 university lecturers were interviewed using open-ended questionnaires and analysed thematically. The results point out that effective teachers exhibit intellectual flexibility, critical thinking, and knowledge of the subject matter (IQ); empathy, self-control and universal design of classroom practices (EQ); and digital literacy, pedagogical innovativeness and problem-solving in technology-enhanced learning environments (TQ). Of most significance, the study uncovers that the most effective teachers merge these three areas of competency comprehensively, creating better student engagement, motivation and academic achievement.

The research highlights the necessity of redefining teacher effectiveness in Pakistan by integrating the triadic model of IQ, EQ and TQ in teacher training courses, professional development activities and university reforms.

Keywords: teacher effectiveness; higher education; intellectual intelligence (IQ); emotional intelligence (EQ); technical skills (TQ)

TÜRK TİPİ BAŞKANLIK SİSTEMİNİN SİYASİ PARTİLERİN YAPISI VE İŞLEYİŞİ ÜZERİNDEKİ ETKİLERİ

THE IMPACT OF THE TURKISH-STYLE PRESIDENTIAL SYSTEM ON THE STRUCTURE AND FUNCTIONING OF POLITICAL PARTIES

Dr. Öğr. Üyesi Fatih KOÇ
Ardahan Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi,
Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, Ardahan, Türkiye.
ORCID ID: 0000-0002-5639-5545
Yüksek Lisans Öğrencisi Öznur BİÇER
Ardahan Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi,
Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, Ardahan, Türkiye.
ORCID ID: TC:25000900018

ÖZET

16 Nisan 2017 tarihindeki anayasa değişikliği referandumuyla kabul edilen yeni hükümet modeliyle Türkiye yeni bir sürece girmiştir. Türk tipi başkanlık sistemi veya Cumhurbaşkanlığı hükümet sistemi olarak ifade edilen bu yeni sistem 24 Haziran 2018 seçimler ile uygulanmaya başlanmış ve seçim sonuçlarına göre cumhurbaşkanı seçilen Recep Tayyip Erdoğan'ın 9 Temmuz 2018 tarihinde TBMM'de yemin etmesiyle hukuki ve fiili olarak resmen başlamıştır. Parlamenter sistemde cumhurbaşkanı ve bakanlar kurulu (BK) arasında paylaştırılan ve fiili olarak BK tarafından kullanılan yürütme yetkisi bu yeni sistemle doğrudan halk tarafından seçilen cumhurbaşkanı tarafından kullanılmaya başlanmıştır. Bu yeni sistemdeki değişiklikler sadece yasama ve yürütme ilişkisi ile sınırlı kalmamış olup siyasi partilerin işleyişini, yapısını, örgütlenmesini ve rekabet biçimlerini de etkilemiştir. Parlamenter sistemde yürütme mecliste çoğunluğu elde eden parti ya da partiler tarafından oluşturulduğu için siyasi partiler bu gücü elde etmek için çalışır ve parti içi örgütlenmelerini, dinamiklerini ve seçim politikalarını bu duruma göre şekillendirirdi. Ancak yeni sistemle yürütme gücünü kullanma ve bakanların seçimi yetkisi Cumhurbaşkanına verilmiştir. 21 Ekim 2007 referandumu ile cumhurbaşkanının halk tarafından seçilmesi usulü ilk kez 10 Ağustos 2014 Cumhurbaşkanlığı seçiminde uygulanmış fakat cumhurbaşkanlığı seçimi modelindeki 50+1 usulü bu yeni sistem nedeniyle belki de ilk kez bu kadar değerli hale gelmiştir. Fakat yeni sistemin geçerli olduğu dönem itibariyle tek başına hiçbir siyasi partinin bu oy yeterliliğini elde edememesi siyasi partilerin ideolojik düşüncelerinin evrimleşmesine ve neticesinde siyasi parti ittifaklarının doğmasına neden olmuştur. İlk başta parti ittifaklarına girmeyen veya kabul edilmeyen partiler bu sistemle değer kazanmışlardır. Bu yeni sistem, cumhurbaşkanının aynı zamanda bir partinin genel başkanı olabilmesi durumunu getirmiş ve parti liderliğiyle yürütme gücünü birleştirerek lider merkezli bir yapıyı oluşturmuş olup liderin kamuoyu üzerindeki algısı son derece önem kazanmış ve partiler bu durum nedeniyle yeniden yapılanma değişikliğine gitmişlerdir. Bu çalışmada parlamenter sistemden cumhurbaşkanlığı sistemine geçiş ve bu süreçte Türk tipi başkanlık sisteminin partiler üzerindeki oluşturduğu değişimler ve etkileri anlatılmıştır.

Anahtar Kelimeler: Türk Tipi Başkanlık Sistemi, Siyasi Parti, Seçimler, Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi, Parlamenter Sistem.

ABSTRACT
With the constitutional amendment referendum held on 16 April 2017, Turkey has entered a new phase with the adoption of a new government model. This new system, referred to as the Turkish-style presidential system or the Presidential Government System, was implemented following the elections on 24 June 2018 and officially commenced, both legally and in practice, when Recep Tayyip Erdoğan, elected as President based on the election results, took the oath of office in the Grand National Assembly of Turkey on 9 July 2018. In the parliamentary system, executive power was shared between the president and the Council of Ministers (CM) and was effectively exercised by the CM. Under this new system, executive power is exercised directly by the president, who is elected by the people. The changes in this new system are not limited to the relationship between the legislature and the executive; they have also affected the functioning, structure, organisation and competitive dynamics of political parties. In the parliamentary system, the executive branch was formed by the party or parties that gained a majority in parliament, so political parties worked to gain this power and shaped their internal organisation, dynamics, and election policies accordingly. However, under the new system, the power to exercise executive authority and the authority to appoint ministers has been granted to the President. The method of electing the President by popular vote, introduced by the referendum of 21 October 2007, was first implemented in the presidential election of 10 August 2014. However, the 50+1 method used in the presidential election model has perhaps become more valuable than ever before due to this new system. However, since no single political party has been able to obtain this majority under the new system, it has led to the evolution of the ideological thinking of political parties and, consequently, to the emergence of political party alliances. Parties that did not initially join or were not accepted into party alliances gained value under this system. This new system has made it possible for the president to also be the leader of a party, combining party leadership with executive power to create a leader-centred structure. The leader's public image has become extremely important, and parties have undergone restructuring as a result. This study describes the transition from a parliamentary system to a presidential system and the changes and effects that the Turkish-style presidential system has had on political parties during this process.
Keywords: Turkish Presidential System, Political Party, Elections, Presidential Government System, Parliamentary System.

GİRİŞ

Demokrasinin hâkim unsur olduğu ülkelerde yönetim biçimlerinin tanımlanması ihtiyacı bu yönetimlerin sınıflandırılması gerekliliğini doğurmuştur. Kuvvetler ayrılığı prensibine dayanan sınıflandırma neticesinde ortaya çıkan hükümet modelleri; parlamenter sistem, başkanlık sistemi ve bu iki sistemin özelliklerinden doğan yarı-başkanlık sistemidir (Özbudun, 2015, s. 357). Yasama ve yürütme ilkelerinin sert bir şekilde ayrıldığı sistem başkanlık sistemi olarak; yumuşak bir şekilde ayrıldığı sistem ise parlamenter sistem olarak tanımlanmaktadır (Duverger, 1974, s. 503). Bir ülkede geçerli olan siyasal sistem sadece yasama, yürütme arasındaki ilişkiyi değil, siyasi partilerin sistem içerisindeki işlevlerini ve partilerin siyasal sürece doğrudan katılma durumunu da doğrudan etkilemektedir. Bu nedenle siyasal sistemlerde yapılan/yapılacak herhangi bir değişiklik veya değişiklikler siyasi partilerin yapısını ve örgütlenmesini de doğrudan etkilemektedir.

Türkiye'de 16 Nisan 2017 tarihinde yapılan anayasa değişikliği refanrandumuna kadar çeşitli dönemlerde kesintiye uğrasa da çoğunlukla parlamenter sistem uygulanmıştır. Türkiye bu tarih itibariyle yıllardan beri tartışma konusu haline getirilen başkanlık sistemine veya cumhurbaşkanlığı hükümet sistemi ya da diğer bir adıyla Türk tipi başkanlık sistemine geçmiş

olup 24 Haziran 2018 tarihinde yapılan genel seçimler ile cumhurbaşkanı/başkan seçilen Recep Tayyip Erdoğan'ın 9 Temmuz 2018'de TBMM'de yemin etmesiyle hukuki ve idari olarak bu sistem resmen başlamıştır. Böylelikle 1970'li yıllardan beri Türkiye'de başlayıp akabinde 1980 yılının mart ayında Tercüman gazetesinde Anayasa Seminerleriyle ve Yeni Forum dergisindeki Anayasa Projesi tartışmaları ile devam eden akabinde 1982 anayasasında geçilmesi için gündeme gelen fakat diktatörlük tehlikesi düşüncesi nedeniyle sürekli ertelenen (Yazıcı, 2005, s. 125) sonrasında ise 1990'lı yıllarda Turgut Özal ile yeniden gündeme getirilen fakat kamuoyunda oluşan tepkiler nedeniyle ertelenen ve 2012 yılında ise Recep Tayyip Erdoğan tarafından yeniden dile getirilen sisteme 2018 yılı itibariyle geçilmiştir

Bu çalışmada, kuvvetler ayrılığı ilkesi sonucu oluşan hükümet modelleri olan parlamenter sistem, başkanlık sistemi ve yarı-başkanlık sistemi hakkında detaylı bilgi verildikten sonra uygulamada Türk tipi başkanlık sistemi olarak isimlendirilen modelin siyasi partiler üzerinde oluşturduğu yapısal ve işlevsel değişiklikler (örgütsel yapı, liderlik kavramı, yasama ve yürütme ilişkisi, siyasal rekabet yaklaşımları gibi) ortaya konulacaktır.

HÜKÜMET SİSTEMLERİ

Hükümet sistemleri, bir devlette yasama, yürütme ve yargı ilişkisi sonucu oluşan, iktidarın örgütlenme biçimini ve iç yapısını ilgilendiren aynı zamanda iktidarın gücünün nasıl dağıtıldığını belirleyen bütünsel bir yapı şeklinde tanımlanabilir. Bu doğrultuda bir ülkenin hükümet sisteminin belirlenmesinde yasama, yürütme ve yargı ilkelerinin birbirleri ile olan ilişkilerine bakıldığında iki model ortaya çıkmaktadır. Bunlardan ilki kuvvetler birliği ilkesi diğeri ise kuvvetler ayrılığı ilkesidir (Gözübüyük, 2006). Burada yasama ve yürütme arasındaki ilişki sonucu ortaya çıkan tercih yani bu iki kuvvet arasındaki güç durumu hükümet sistemininin hangisi olacağını belirlemektedir (Teziç, 2001, s. 390). Kuvvetler birliği ilkesi sonucu oluşan hükümet modelleri; meclis hükümeti, mutlak monarşi ve diktatörlük iken, kuvvetler ayrılığı prensibi sonucu oluşan hükümet modelleri; parlementer sistem, başkanlık sistemi ve yarı başkanlık sistemi olmak üzere 3 temel başlık altında ele alınabilir (Özbudun, 2015, s. 357).

Kuvvetler birliği ilkesi bir ülkedeki iktidar gücünün bütününün tek bir elde yani yasama ya da yürütmede toplanmasıdır. İktidar gücünün yasama organında toplanması sonucu meclis hükümeti modeli; yürütme organında toplanması sonucu ise mutlak monarşi veya diktatörlük yönetim modelleri oluşmaktadır (Gözler, 2017, s. 76-77).

Kuvvetler ayrılığı ilkesi ise yasama, yürütme ve yargı erklerinin birbirinden ayrı ve bağımsız olmasını savunan bir sistemdir. Bu sistemde kendi içinde sert/katı ve yumuşak olarak ikiye ayrılmaktadır. Yasama ve yürütme erkinin birbirinden sert bir şekilde ayrıldığı sistemlere başkanlık sistemi; yumuşak bir şekilde ayrıldığı sistemlere parlamenter sistem ve bu iki sistem arasında kalan ve bu iki sistemin özelliklerine de sahip olan sisteme ise yarı-başkanlık sistemi denilmektedir (Gözler, 2017, s. 83). Kuvvetler ayrılığı ilkesi, kuvvetler birliği ilkesinin aksine iktidar gücünün sınırlandırılması için erkin; yasama, yürütme ve yargı güçleri arasında paylaştırılmasını savunan bir sistemdir (Çam, 1990, s. 333).

Devlet yönetiminin bir kişi veya bir grupta toplanması sonucu ortaya çıkabilecek olumsuzlukların önlenmesi isteği, kuvvetler ayrılığı ilkesinin ortaya çıkmasında ve bu ilkenin Antik Yunan'dan günümüze kadar geçen süreçte gelişmesinde etkili olmuştur (Güran, 1994: 193). Temel anayasal organlar olan yasama, yürütme ve yargı arasında güçlerin dağılımını amaçlayan kuvvetler ayrılığı ilkesi, iktidarın sınırlanması için ileri sürülen araçlardandır (Çam, 1990: 333). Kuvvetler ayrılığı ilkesi ilk olarak John Locke ve Montesquieu'yu akla getirse de bu ilkenin temelleri ilk çağa kadar uzanmaktadır (Akgül, 2010: 82). Epistemolojik olarak antik Yunan'a kadar götürülebilen (Güran, 1994, s. 193) ancak Montesquieu ile özdeşleştirilen kuvvetler ayrılığı teorisi ilk kez John Locke tarafından "Yönetim Üzerine İki İnceleme" isimli eserinde devlette 3 erkin bulunduğu ve bunların; yasama, yürütme ve federatif güç (uluslararası ilişkiler) olduğu ve bu erklerin birbirinden ayrılması gerekliliğine dikkat çekilmiştir (Akipek,

1952, s. 179). Kuvvetler ayrılığı ilkesinin temel amacı mutlak monarşilerin olumsuz etkilerine karşı temel hak ve hürriyetlerin güvence altına alınmasıdır (Teziç, 2001, s. 390).

Parlementer Sistem

Literatürde birden fazla şekilde tanımlanan ve birçok çeşidi bulunan parlamenter sistem özü itibariyle yumuşak kuvvetler ayrılığı olarak ifade edilen bir sistemdir. Bu sistemde yasama ve yürütme erkleri birbiri içine geçmiş olup; yürütme, yasama organı içinden seçilmiş ve ona karşı sorumluluğu olan bir yapıya sahiptir. Bu sistemde yürütmenin bir tarafında devlet başkanı diğer tarafında yasama organı arasından seçilen hükümet/bakanlar kurulu bulunmaktadır (Bülent Tanör ve Necmi Yüzbaşıoğlu, 2001, s. 194). Yani parlamenter sistem yürütme erki denilen hükümetin; meclisten çıktığı ve işlerlik kazanmak adına meclisin güvenoyuna ihtiyaç duyduğu bir sistemdir (John M. Carey, 2005). Kökeni itibariyle İngiltere'deki Westminister modeline dayanan parlamenter sistemde (Haydar Efe ve Muhammed Lütfi Kotan, 2015, s. 69) meclisin almış aldığı kararlar çok önemli ve değerlidir. Yasama organı aldığı veya alacağı kararlar ile hükümeti yani yürütme erkini göreve başlarken veya görevine devam ederken sonlandırabilir (Cheibub, 2007, s. 1).

Parlamenter sistemin İngiltere ve Fransa gibi ülkelerde ortaya çıkması ve savunulmasındaki ana gerekçe parlamentonun monarşiye karşı bir güç olmasının sağlanması isteğidir. Amaç, kralın yahut monarkın yetkilerinin yasalar doğrultusunda sınırlandırmak ve doğal hukuktan kaynaklı bireysel hak ve menfaatlerin güvence altına alınmasıdır. Parlamenter sistem savunucularının diğer bir gerekçesi ise liberal değişim dönüşüm sonucu gücü zayıflayan hükümetler nedeniyle dış saldırılara karşı iç güvenliğin tesis edilmesi düşüncesidir (Kuzu, 1996, s. 26).

Literatürde birden çok şekilde tanımlanan ve özelliğe sahip olan parlamenter sistemin genel olarak 4 özelliğe sahip olduğu hususunda genel bir kabulleniş bulunmaktadır. Bu özellikler şöyledir (Gözler, Anayasa Hukukunun Genel Teorisi, Cilt I , 2011, s. 589-594): yürütmenin çift başlı(düalist) olması, devlet başkanı veya cumhurbaşkanının siyasi anlamda sorumsuzluluğu, yürütmenin, yasamaya karşı sorumluluğu, yürütme organının yasama organını fesh etme yetkisine sahip olmasıdır.

-Çift Başlı Yürütme: Buna göre bir kişi ya da kurul arasında paylaştırılmış olup yürütmenin bir tarafını siyasi manada sorumsuzluk sıfatını taşıyan devlet başkanı veya cumhurbaşkanı diğer tarafını ise bakanlar kurulu veya kabine oluşturmaktadır (Erdoğan, 1997, s. 115).

-Devlet Başkanının/Cumhurbaşkanın Siyasi Anlamda Sorumsuzluk Sıfatı: Monarşilerde vesayet sistemi ile demokratik yönetimlerde ise seçimle iş başına gelen en üst yönetici (Duverger, Politikaya Giriş, 1965, s. 96) siyasi manada sorumsuzluk sıfatına sahip oldukları için yürütülecek işlemler hususunda başbakan ve işlemle ilgili bakanlığın sorumlulukları bulunmaktadır (Gözübüyük, 2006, s. 31). Bu durum devlet başkanı/cumhurbaşkanlığı makamında oturan kişinin siyasi anlamdaki yetkisizliğinin yani yürütme organı üzerindeki yaptırım gücünün zayıflığının bir kanıtı olup parlamenter sistemin aslına uygun bir şekilde yetkilerin sembolik olmasının da bir göstergesidir (Soysal, 1997, s. 224).

-Yürütme Organının, Yasama Organına Karşı Sorumluluğu: Bu özelliğe göre devlet başkanı veya cumhurbaşkanı tarafından parlamento üyeleri arasından seçilen başbakan ve bakanlardan oluşan yürütme erki, yasama erkine karşı bireysel yahut toplu bir şekilde sorumludur. Bakanlar kurulu gerekli onaylanma işleminden sonra parlamentodan güven oyu alması ile görevine başlayabilmektedir. Bakanlar kurulu üyeleri yaptığı her faaliyet ve işlemden dolayı hukuki, siyasi ve cezai olarak sorumludurlar (Önder, 2007, s. 9).

-Yürütme Organının Yasama Organını Feshetme Yetkisi: Genel anlamda bazı düşünürler tarafından kabul görmese de (Lijphart, 1999, s. 126) bu özelliğe göre yasama ve yürütme erkleri arasında bir dengenin oluşturulabilmesi adına yürütme organının yasama organını görev süresi dolmadan yani seçim zamanı gelmeden parlamentodaki varlığı sona erdirilir ve yeni seçimlere gidilir (Onar, 2005, s. 74-75).

Başkanlık Sistemi

Kuvvetler ayrılığı ilkesinin sert bir şekilde ayrılması sonucu ortaya çıkan başkanlık sisteminde yasama ve yürütme erkleri sahip olduğu kaynakları ve varlıklarını sürdürme açısından birbirinden bağımsız bir şekilde hareket etmektedirler (Gözler, Anayasa Hukukunun Genel Esasları Ders Kitabı (3. baskı), 2010, s. 231). Sert kuvvetler ayrılığı ilkesinin pratik hali olan başkanlık sisteminde teorik olarak yasama ve yürütme erklerinin sahip oldukları güç açısından aralarında bir denklik olması arzu edilmektedir. Fakat yürütme erkinin yasama erki üzerinde üstün duruma geçmesi başkanlık sisteminin oluşmasını sağlamaktadır. Bu sistemde her iki erk birbirinden bağımsız ve seçimle iş başına gelmekte olup yasama erki yasayı yapar, yürütme erki hükümet işlerini yürütür, yargı erki ise yargısal işleri yürütür (Teziç, Başkanlık Rejimini Anlamak, 2013, s. 367). Başkanlık sisteminin tarihi incelendiğinde 1787 tarihinde Philadelphia'da kurucu meclis üyeleri arasında yaşanan tartışma neticesinde varılan mutabakat sonucu ortaya çıktığı söylenebilir (Özer, 1998, s. 5).

Başkanlık sisteminin doğuş yeri olan Amerika Birleşik Devletleri'nde İngiliz kralı ve parlamentosuna karşı verilen zorlu bağımsızlık mücadelesi nedeniyle kuvvetler arasında bir dengenin gözetilmesi ihtiyacı doğmuştur. Bu nedenle ABD'de kurucu anayasayı oluşturan kişilerin bu sistemin yürütülmesinde erkler arası bir dengenin sağlanabilmesi için İngiltere'deki çift meclisli yapı örnek alınarak daha demokratik bir sistemin kurulması için denge ve denetim (checks and balance) sistemi diye yeni bir sistem kurulmuştur (Teziç, Başkanlık Rejimini Anlamak, 2013, s. 368).

Başkanlık sisteminin oluşmasında etkili olan ana ilkeler şöyle özetlenebilir; sert kuvvetler ayrılığı, başkanın yani yürütmenin başının hukuki ve idari açıdan varlığının devam ettirilebilmesi, yasama ve yürütme erklerinin birbirleri arasındaki dengenin sağlanmasıdır (Nagehan Talat Arslan ve Ferit İzci, 2003).

Başkanlık sisteminde yürütme organı doğrudan halk tarafından seçilen başkan tarafından yürütülmekte ve başkanın bu görevin yürütülmesi hususunda parlamentonun güvenoyuna ihtiyacı bulunmamaktadır. Dolaysıyla bu durum siyasi partilerin yürütme erki üzerindeki etki alanlarını sınırlandırmaktadır. Bu sistemde siyasi partilerin görevi kendi başkan adaylarını belirleyerek bunların seçilmesi için mücadele etmektir. Bu nedenle bu sistemde siyasi partiler yürütmenin oluşturulmasında asli unsur yerine yardımcı unsur haline dönüşmekte ve bu durum başkanlık seçimlerinde siyasi partiler arasında uzlaşma ve müzakerenin zorunluluğunu getirebilmektedir. Kimi zamanda başkan ile yasamadaki parti çoğunluğu farklılık gösterebilmektedir. Bu durum başkan ile meclis arasında ciddi sorunların olmasına neden olabilmekte ve iki erkin bağımsızlığı nedeniyle uyuşmazlık sorunu çıkabilmektedir. Ancak tüm bu olumsuzluklara rağmen başkanlık sistemi hükümet modelleri arasındaki en istikrarlı sistemdir (Yüksel, 2013, s. 45-46).

Günümüzde başta ABD olmak üzere birçok ülkede uygulanan başkanlık sisteminin birçok özelliği bulunmakta olup bu özellikler şöyle sıralanabilir (Haydar Efe ve Muhammed Lütfi Kotan, 2015):

-Güçlerin Birbirinden Bağımsız Olması
-Devlet Başkanlığının ve Yürütme Gücünün Tek Bir Kişide Toplanması
-Organların Görev Sürelerinin Sabit Olması
-Denge ve Denetim Mekanizmaları

Yarı-Başkanlık Sistemi

Kuvvetler ayrılığı ilkesine dayanan diğer bir sistem olan yarı-başkanlık sistemi teorik olarak parlamenter sistemden çok farklı olmamak kaydıyla (Gözler, Anayasa Hukukuna Giriş: Genel Esaslar ve Türk Anayasa Hukuku, 2017, s. 90) başkanlık sistemi ile parlamenter sistemin ortasında yer almakta olup yürütme erkinin bir tarafında doğrudan halk tarafından seçilen başkan ve diğer tarafında parlamentonun güvenoyuna tabi hükümet/bakanlar kurulu

bulunmaktadır (Yıldız, 2014, s. viiii). Bu sistemde başkanın yetkileri parlamenter sistemdeki cumhurbaşkanından daha fazladır (Erdoğan, Anayasal Demokrasi, 2005, s. 187).

Yarı-başkanlık kavramı ilk olarak 1920'li yıllarda ABD'de yeni bir lider tarzı oluşturmak amacıyla kullanılmaya başlansada (Elgie, 2011, s. 19-20) başkanlık sistemi ile parlamenter sistem arasında yer alan yarı-başkanlık sistemi bir zorunluluğun ürünü olarak 1946-58 yılları arasında Fransa'da kurulan 25 hükümetin ve bunların getirdiği siyasi ve sosyo-ekonomik krizler nedeniyle yeni bir sistem arayışına ihtiyaç duyulması neticesinde ortaya çıkmıştır (Demir, 2013). Ancak sistem ile ilgili net bir tanımlama 1958 Fransa Anayasasında 1962 tarihinde yapılan değişiklik neticesinde hükümet modelinde hem başkanlık hem de parlamenter sistem özelliklerinin barınması sebebiyle Maurice Duverger tarafından literatüre geçen yarı-başkanlık tanımlaması yapılmıştır. Duverger, yarı-başkanlık sistemini şöyle tanımlamaktadır: bir siyasi rejim modelinda başkan halk tarafından seçiliyorsa ve önemli yetkilere sahipse ve parlamentonun karşı çıkmadığı başbakan ve bakanlar var olup ve görevlerine devam edebiliyorlar ise bu sisteme denilmektedir (Elgie, Varieties of Semi-Presidentialism and Their Impact on Nascent Democracies, 2007, s. 59). Yarı-başkanlık modelinde amaç başkan kadar güçlü olmasa da normal şartlardaki bir başbakandan daha güçlü bir yönetici oluşturmaktır (Elgie, 2011, s. 19-20). Aslında bu sistemde daha güçlü başbakan hedefi ile güçlü başkanlı bir parlamenter sistem ve daha istikrarlı bir yönetim modeli amaçlanmaktadır (Davor Boban, 2007, s. 159).

Sartori'ye göre yarı-başkanlık sisteminin sahip olması gereken özellikleri şöyledir (Sartori, 1997):

-Görev süresi önceden belli olan ve doğrudan halk tarafından seçilen bir başkanın olması,

-Yürütmede düalist bir yapı; bir tarafta başkan diğer tarafta parlamentonun güvenoyuna tabi hükümet/bakanlar kurulu,

-Doğrudan halk tarafından seçilse de başkanın doğrudan yönetme yetkisi bulunmamakla beraber bu yetkisini hükümet eliyle geçerli kılması,

-Başkan yerine kabineye bağımlı bir başbakan ve güvenoyuna dayalı bir hükümet ve oy çoğunluğudur.

TÜRK TİPİ BAŞKANLIK SİSTEMİ VE SİSTEMİN SİYASİ PARTİLERİN YAPISI VE İŞLEYİŞİ ÜZERİNDEKİ ETKİLERİ

1876 yılında parlamenter sisteme geçiş ile başlayan ve sonrasında cumhuriyet döneminde devam eden sistem arayışı tartışmaları Türkiye tarihinde uzun yıllardan beri devam etmektedir. 1980'li yıllar itibariyle ise başkanlık sistemi konusu zaman zaman gündeme getirilmiş ve en nihayetinde 16 Nisan 2017 tarihinde yapılan anayasa değişikliği referandumu ile *Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi* siyasi gündemimize dâhil olmuş ve Türk siyasi tarihine "*Türk Tipi Başkanlık Sistemi*" olarak geçmiş (Öztürk, 2019, s. 54) ve 24 Haziran 2018 tarihinde yapılan cumhurbaşkanlığı seçimiyle hukuki ve fiili olarak resmen başlamıştır. Literatürde "*Cumhurbaşkanlığı hükümet sistemi, üniter devlet yapısını esas alan, partili cumhurbaşkanlığına dayalı ve cumhurbaşkanının halk tarafından seçildiği, siyasal rejim değişikliği içermeyen bir sistemdir*" şeklinde tanımlanmaktadır (Turan, 2018, s. 48).

Bu sisteme geçişle birlikte yürütmedeki çift başlılık ve kimi zaman ortaya çıkan meşruiyet sorunları sona ermiş ve yürütme yetkisi tamamıyla doğrudan halk tarafından seçilen başkan/cumhurbaşkanına geçmiş ve 2007 yılında yapılan anayasa değişikliği referandumuyla 4 yılda bir yapılan seçimler 5 yılda bir yapılır şeklinde değiştirilerek cumhurbaşkanının görev süresi bu şekilde belirlenmiştir. Bu sistemde bakanlar bir nevi başkanın sekreteri konumunda olup cumhurbaşkanlığı makamına bağlı başkanlıklar, ofisler, politika kurulları ve bakanlıklara bağlı kurulllar oluşturularak daha hızlı ve dinamik bir teşkilat yapısı ile bürokratik bir ivme kazanılmıştır. Ayrıca cumhurbaşkanlığı kararnamesi ile erkler üzerinde düzenleme yetkisi

getirilmiştir. Yeni düzenleme ile partili cumhurbaşkanı kavramı da ortaya çıkmıştır (Bilici, 2021).

Cumhurbaşkanlığı sistemi veya Türk Tipi Başkanlık Sisteminin temel özellikleri şöyle özetlenebilir (Öztürk, 2019, s. 59-63):

-Yürütme yetkisi tamamıyla doğrudan halk tarafından seçilen başkana aittir ve başkan istediği kişileri bakan ve başkan yardımcısı olarak atayabilir ve istediği zaman bunların görevine son verebilir,

-Doğrudan halk tarafından oy çokluğu usulüne göre 5 yıl için seçilen cumhurbaşkanının 2 defa göreve seçilme hakkı bulunmaktadır,

-Cumhurbaşkanının Anayasanın 104.maddesine göre yasama, yürütme ve yargı alanlarındaki görev ve yetkileri değişmiş ve artmıştır. Bununla birlikte cumhurbaşkanlığı için kararname çıkarma yetkisi tanınmıştır,

-Bütçe çağrısında bulunma ve bütçe kanununun meclise sunulması görevleri verilmiştir,

-Yasama ve yürütme erkleri arasındaki ayrım daha keskin bir hal almış; bakan yahut başkan atanan kişi ya da kişilerin seçildikleri siyasi partilerden istifa etme zorunluluğu getirilmiştir,

- Seçimleri yenileme yetkisi hem cumhurbaşkanına hem de meclise verilmiştir.

Türk tipi başkanlık sistemine geçilmesiyle siyasi parti programlarında, siyasi parti seçim bildirgelerinde, sistemden kaynaklı iş birliği ilişkilerinin gelişmesinde, siyasi parti söylemlerinde ciddi değişiklikler olmuştur. Bu değişiklikler şöyle sıralanabilir;

-%10 olan seçim barajı gelen eleştiriler nedeniyle %7'ye düşürülse de bazı siyasi partiler açısından siyasi temsiliyet sorunları devam etmektedir,

-Parlamenter sistemde seçim sonrası yapılan koalisyonlar yerine Türk tipi başkanlık sisteminde seçim öncesi ittifaklar kurulmaya başlanmıştır,

-Türk tipi başkanlık sisteminde cumhurbaşkanı seçilebilmek için getirilen %50+1 oy oranı ve seçim barajı nedeniyle seçim barajını aşamayan veya aşamayacağı düşünen partiler arasında meclise girebilmek için ittifak zorunlulukları doğmuştur,

-Parlamenter sistemde oy çokluğu ile bir siyasi parti tek başına iktidarı elde etme şansı daha yüksekken yeni sistemle bu çok zor bir hale gelmiştir,

-%50+1 barajı partiler arası bir kutuplaşmayı getirirken (genellikle çift başlı(düalist) bir yapı) beraberinde küçük partilerin daha değerli olmasını da getirmiştir,

-Türkiye'deki katı ve disiplinli parti anlayışı nedeniyle sistemin kabullenilmesinde sorunlar 2026 yılı itibariyle devam etmektedir.

SONUÇ

16 Nisan 2017 tarihinde yapılan anayasa değişikliği referandumu ile Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi ile yapılan değişiklikler siyasi partilerin işleyişini, yapısını, örgütlenmesini ve rekabet biçimlerini de etkilemiştir. Siyasi partiler parlementer sistemde hükümetin kurulmasında doğrudan etkin iken Cumhurbaşkanlığı hükümet sisteminin hayatımıza girmesinin ardından siyasi partilerin hükümetin kurulmasında etkin bir rolden ziyade artık doğrudan halk tarafından seçilen Cumhurbaşkanlığı makamını destekleyen ve bu makam için topluma seçmeleri için aday gösteren birer siyasi olgu haline gelmiştir.

Cumhurbaşkanlığı hükümet sisteminin siyasi partilerin üzerinde yarattığı belkide en büyük değişiklik cumhurbaşkanının bir siyasi partiinin genel başkanı olabilmesi yani partili cumhurbaşkanı olgusudur. Klasik parlementer sistemde bir partinin siyasi lideri cumhurbaşkanı seçildiği zaman tarafsızlığını korumak adına partisinden istifa eder. Bu durum yeni sistemle tersine dönmüş, cumhurbaşkanının aynı zamanda siyasi bir partinin genel başkanı olabilmesi durumu parti liderliğiyle yürütme gücünü birleştirerek lider merkezli bir yapının oluşmasını sağlamıştır. Lider merkezli bu yeni sistemde liderin kamuoyu üzerindeki algısı son derece önem kazanmış ve partiler bu durum nedeniyle yeniden yapılanma değişikliğine gitmişlerdir. Yeni sistemde Cumhurbaşkanı seçilebilmek için gerekli olan %50+1 oy şartı ittifak siyasetini Türk

siyasal hayatına sokmuştur. Seçimlerde cumhurbaşkanı adayının seçilemeyeceğini öngören partiler gerek büyük partilerin müzakere davetiyle gerek kendi talepleriyle büyük partilerle ittifak oluşturarak siyaset arenasında söz sahibi olmak için bir mücadelenin içine girmişlerdir. Siyasi partiler aynı zamanda taraftarlarını da yeni stratejileri doğrultusunda yönlendirerek %50+1 oy şartının sağlanılması için seçim propagandalarını, seçim bildirgelerini ve kampanyalarını buna göre hazırlamışlardır. Nihayetinde parlementer sistemde yürütmenin asli unsuru olan siyasi partiler cumhurbaşkanlığı hükümet sisteminde yürütmenin yardımcı unsurları konumuna gelmiş ve seçim ve daha fazla temsiliyet elde etme odaklı davranmaya yönelmişlerdir.

KAYNAKLAR

Akipek, İ. (1952). Kuvvetler Ayrılığı Nazariyesinin Doğmasına Amil Olan Fikirler. *Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi Dergisi, 9*(1), 167-182.

Bilici, N. (2021, 06 26). *ekonomim*. ekonomim: https://www.ekonomim.com/kose-yazisi/baskanlik-sistemi-abd-turkiye-karsilastirmasi/626021 adresinden alındı

Bülent Tanör ve Necmi Yüzbaşıoğlu. (2001). *1982 Anayasasına Göre Türk Anayasa Hukuku.* İstanbul.

Cheibub, J. A. (2007). *Presidentialism, Parliamentarism, and Democracy.* Cambridge: Cambridge University Press.

Çam, E. (1990). *Siyaset Bilimine Giriş.* Der Yayınları.

Davor Boban. (2007). Minimalist Concepts of Semi-Presidentialism: Are Ukraine and Slovenia Semi-Presidential States. *Politicka Misao*, 155-177.

Demir, F. (2013). Yarı Başkanlık Hükümet Sistemi ve Türkiye . *Yeni Türkiye Başkanlık Sistemi Özel Sayısı*(51), 456-475.

Duverger, M. (1965). *Politikaya Giriş.* İstanbul: Varlık Yayınevi.

Duverger, M. (1974). *Siyasi Partiler.* Bilgi Yayınevi.

Elgie, R. (2007). Varieties of Semi-Presidentialism and Their Impact on Nascent Democracies. *Taiwan Journal of Democracy, 3*(2). doi:http://doras.dcu.ie/4515/2/053-072-Elgie.pdf,

Elgie, R. (2011). *Semi-Presidentialism, Sub-types and Democratic Performance* . New York: Oxford University Press.

Erdoğan, M. (1997). *Anayasal Demokrasi.* Ankara: Siyasal Kitabevi.

Erdoğan, M. (2005). *Anayasal Demokrasi.* Ankara: Siyasal Kitabevi.

Gözler, K. (2010). *Anayasa Hukukunun Genel Esasları Ders Kitabı (3. baskı).* Bursa: Ekin Yayınevi.

Gözler, K. (2011). *Anayasa Hukukunun Genel Teorisi, Cilt I* . Bursa: Ekin Yayınevi.

Gözler, K. (2017). *Anayasa Hukukuna Giriş: Genel Esaslar ve Türk Anayasa Hukuku.* Ekin Yayınevi.

Gözübüyük, A. (2006). *Anayasa Hukuku.* Turhan Kitabevi.

Güran, S. (1994). Anayasa'nın Kuvvetler Ayrılığı İlkesine ve Yönetim Yargı İlişkilerine Bakış Açısında Değişiklik. *Anayasa Yargısı Dergisi, 11*(191), 191-200.

Haydar Efe ve Muhammed Lütfi Kotan. (2015). Türkiye'de Hükümet Sistemi Tartışmaları Çerçevesinde Başkanlık Sistemi ve Türkiye'de Uygulanabilirliği. *Kafkas Üniversitesi İktisadi ve*, 65-94.

John M. Carey. (2005). Presidential versus Parliamentary Government. C. M. Shirley içinde, *Handbook of New Instiitiutional Economics* (s. 91). Netherlands.

Kuzu, B. (1996). Türkiye için başkanlık sistemi -I-. *Liberal Düşünce Dergisi*, 13-43.

Lijphart, A. (1999). *Patterns of Democracy: Government Forms and Performance in Thirty-Six Countries.* London: Yale University Press.

Nagehan Talat Arslan ve Ferit İzci. (2003). Kuvvetli İcra: "Başkanlık Sistemi Üzerine Bir Deneme". *EKEV Akademi Dergisi*, 281-292.

Onar, E. (2005). *Türkiye'nin Başkanlık veya Yarı-Başkanlık Sistemine Geçmesi Düşünülmeli midir?, Başkanlık Sistemi.* Ankara: TBB Yayınları.

Önder, S. (2007). *Türk Parlamenter Sisteminde Cumhurbaşkanının Rolü.* Ankara: Turhan Kitabevi.

Özbudun, E. (2015). *Türk Anayasa Hukuku.* Yetkin Yayınları.

Özer, A. (1998). *Başkanlık Hükümet Sistemi ve Bu Sistemin Türkiye Açısından Uygulanabilirliği.* Ankara: Şekerbank Yayınevi.

Öztürk, N. K. (2019). Cumhurbaşkanlığı hükümet sisteminin temel dinamikleri. *ASSAM Uluslararası Hakemli Dergi*, 49-65.

Sartori, G. (1997). *Karşılaştırmalı Anayasa Mühendisliği(çev:Ergun Özbudun).* Ankara: Yetkin Yayınevi.

Soysal, M. (1997). *100 Soruda Anayasanın Anlamı.* Ankara: Gerçek Yayınevi.

Teziç, E. (2001). *Teziç, Erdoğan, Anayasa Hukuku (Genel Esaslar).* Beta Yayınevi.

Teziç, E. (2013). Başkanlık Rejimini Anlamak. *Yeni Türkiye, 9*(51(Özel Sayı)), 366-371.

Turan, A. (2018). Türkiye'nin yeni yönetim düzeni:Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi. *Social Sciences Research Journal, 7*(3), 42-91.

Yazıcı, S. (2005). Başkanlık sistemleri: Türkiye için bir değerlendirme. T. Ergül içinde, *Başkanlık Sistemi* (s. 125-142). Türkiye Barolar Birliği.

Yıldız, A. (2014). Giriş. H. Y. Kaya içinde, *Karşılaştırmalı Hükümet Sistemleri Yarı Başkanlık Sistemi* (s. VIII). Ankara: TBMM Basımevi.

Yüksel, C. (2013). Türkiye'nin Gelecek Siyasi Sistem Tercihi Rasyonelleştirilmiş Parlamentarizm,Yarı-Başkanlık ve Başkanlık Sistemleri. *Yasama Dergisi*, 38-70.

EMOTIONAL BLINDNESS IN DIGITAL COMMUNICATION: DO EMOJIS REALLY CONVEY EMOTIONS?

Asst.Prof. Dr. Ferhat Atik
Girne American University
Communication Faculty
Communication and Media Management
ORCID: 0009-0008-9089-9051

Seda Nur Şimşek
Bahçeşehir University İstanbul,
Student (Psychology)
ORCID: 0009-0000-4341-0905

ABSTRACT

The rapid evolution of internet-based communication has fundamentally transformed human interaction, moving it from physical environments to digital platforms. This change led to the disappearance of nonverbal cues such as tone of voice, microexpressions, and facial expressions; this, in turn, resulted in the loss of elements that are an important means of communication in face-to-face interactions, giving rise to what can be interpreted as a "digital emotion blindness spot". In this study, the potential of emojis to bridge this emotional gap and convey "real" emotion will be examined from a cognitive psychology perspective. In this study, the neurocognitive mechanisms involved in the processing of pictograms are compared with those involved in the processing of real human facial expressions. As a result of analyzing some examples of interaction on social media (e.g., X, TikTok, Instagram), it can be observed that people perceive the emotion contained in a message more intensely when they see emojis. This high level of emotional interaction gives digital content more power and significance for the recipient; therefore, emojis can be considered a primitive form of body language in the digital world. The findings also show that emojis play an important role as "emotion regulators," but they do not completely eliminate ambiguities in text messaging. The present study in the end aspires to show that emotion blindness is related to the heterogeneity of cognitive justification mechanisms.

Keywords: digital communication, emotion blindness, cognitive psychology, emojis, social media interaction, visual processing

ÖZET

İnternet temelli iletişimin hızlı evrimi, insan etkileşimini fiziksel ortamlardan dijital platformlara taşıyarak köklü bir dönüşüme uğratmıştır. Bu değişim, yüz yüze iletişimde önemli bir yer tutan ses tonu, mikro ifadeler ve yüz mimikleri gibi sözsüz ipuçlarının ortadan kaybolmasına yol açmış; böylece iletişimin temel unsurlarından bazıları kaybedilmiştir. Bu durum, "dijital duygu körlüğü noktası" olarak yorumlanabilecek bir boşluğun ortaya çıkmasına neden olmuştur. Bu çalışmada, emojilerin söz konusu duygusal boşluğu ne ölçüde doldurabildiği ve "gerçek" duyguyu iletme potansiyeli bilişsel psikoloji perspektifinden

incelenmektedir. Piktogramların işlenmesinde rol oynayan nörobilişsel mekanizmalar ile gerçek insan yüz ifadelerinin işlenmesinde rol oynayan mekanizmalar karşılaştırılmaktadır. Sosyal medya etkileşimlerinden (örneğin X, TikTok, Instagram) analiz edilen örnekler, bireylerin bir mesajdaki duyguyu emojilerle birlikte gördüklerinde daha yoğun algıladıklarını göstermektedir. Bu yüksek düzeydeki duygusal etkileşim, dijital içeriğe alıcı açısından daha fazla güç ve anlam kazandırmaktadır; bu nedenle emojiler, dijital dünyada beden dilinin ilkel bir formu olarak değerlendirilebilir. Bulgular ayrıca emojilerin birer "duygu düzenleyici" işlevi gördüğünü, ancak metin tabanlı iletişimdeki belirsizlikleri tamamen ortadan kaldırmadığını göstermektedir. Sonuç olarak bu çalışma, duygu körlüğünün bilişsel gerekçelendirme mekanizmalarının heterojenliğiyle ilişkili olduğunu ortaya koymayı amaçlamaktadır.

Anahtar Kelimeler: dijital iletişim, duygu körlüğü, bilişsel psikoloji, emojiler, sosyal medya etkileşimi, görsel işlemleme

1. INTRODUCTION

The transition from face-to-face interaction to digitally mediated communication environments represents one of the most radical transformations in the history of human sociality. Communication is no longer primarily anchored in embodied co-presence but increasingly unfolds within text-dominant and screen-based ecosystems. This structural shift has altered not only the speed and scale of interaction but also the phenomenology of emotional expression. In classical communication settings, emotional meaning is co-constructed through a dense integration of verbal and nonverbal cues. Tone of voice, facial microexpressions, gaze patterns, and bodily gestures function as interpretive scaffolding that stabilizes meaning. As Erving Goffman emphasized, everyday interaction depends on a continuous management of expressive resources through which individuals project and interpret emotional states (Goffman, 1959). When these embodied signals are removed or attenuated, communication becomes more vulnerable to ambiguity and misinterpretation.

Digital text-based communication introduces precisely such a condition. Messages transmitted through instant messaging, social media platforms, and online forums lack the multimodal richness of in-person encounters. Walther (1996) argues that computer-mediated communication restructures interpersonal perception by filtering out nonverbal information, thereby forcing participants to rely on reduced symbolic cues. This filtering effect generates what may be conceptualized as digital emotion blindness: a diminished capacity to accurately infer affective intent from linguistically encoded messages.

Emotion blindness in digital contexts is not merely a practical inconvenience but a cognitive and cultural phenomenon. Emotions play a central role in social coordination, trust formation, and relational bonding. Damasio (1999) maintains that emotion is integral to rational decision-making and social judgment, noting that "emotion is not a luxury; it is a biological necessity for reasoned behavior" (p. 42). When emotional signals become opaque or unstable in digital interaction, the epistemic foundation of interpersonal understanding is weakened. The rapid proliferation of emojis can be interpreted as an adaptive cultural response to this deficit. Emojis are pictographic symbols designed to reintroduce affective markers into otherwise text-centric exchanges. They function as hybrid semiotic units that combine iconic resemblance to facial expressions with conventionalized digital meanings. According to Kress and van Leeuwen (2006), visual signs operate through a grammar distinct from linguistic syntax, enabling rapid affective recognition through pattern-based perception. Emojis exploit this visual grammar to simulate aspects of embodied emotional signaling.

However, the central question remains unresolved: Do emojis genuinely convey emotion in a cognitively comparable manner to human facial expressions, or do they merely provide heuristic approximations of affect? Turkle (2011) warns that digital communication technologies often create an illusion of emotional presence while simultaneously simplifying the complexity of human connection. In her words, digital media may offer "the feeling of companionship without the demands of friendship" (p. 1). This tension raises critical concerns about whether emojis enrich emotional communication or standardize and compress it. From a cognitive psychology perspective, the distinction between real facial perception and pictographic interpretation is crucial. Ekman (1992) demonstrates that certain facial expressions are universally recognized across cultures, suggesting an evolutionary basis for emotional decoding. Emojis, by contrast, are culturally engineered artifacts whose meanings are shaped by platform conventions and social learning. Their interpretive stability depends on shared digital literacy rather than biological universality.

This article approaches emojis as compensatory mechanisms within a structurally constrained communicative ecology. It proposes that digital emotion blindness emerges from the heterogeneity of cognitive justification mechanisms through which individuals interpret symbolic cues. Emojis partially mitigate this blindness by providing rapid visual heuristics, yet they cannot fully replicate the neurocognitive depth of embodied emotional exchange. The aim of this study is therefore threefold. First, it seeks to conceptualize digital emotion blindness as a structural feature of mediated communication. Second, it compares the neurocognitive processing of human facial expressions with the cognitive interpretation of emojis. Third, it evaluates the extent to which emojis function as emotional regulators in social media interaction. By integrating communication theory with cognitive psychology, the study develops a theoretical framework for understanding the evolving architecture of emotion in digital environments.

2. THEORETICAL FRAMEWORK: EMOTION, REPRESENTATION, AND MEDIATION

2.1 Emotion as a Communicative and Cognitive Structure

Emotion is not an auxiliary layer added to communication; it is constitutive of meaning itself. Contemporary communication theory increasingly converges with cognitive science in recognizing that emotional processes shape perception, interpretation, and social coordination. Emotions function as rapid evaluative systems that orient attention and structure interpersonal expectations. As Damasio argues, emotion and cognition form an integrated architecture in which affect operates as a regulatory mechanism for reasoning, emphasizing that "the machinery of emotion is essential for rational decision-making" (1999, p. 42). Within interactional sociology, emotion is embedded in performative frameworks. Goffman conceptualizes social interaction as a dramaturgical process in which individuals continuously manage expressive cues to sustain a coherent definition of the situation (1959). Emotional expression is therefore not merely internal but publicly negotiated. It stabilizes social encounters by providing inferential shortcuts that allow participants to anticipate intentions and adjust behavior accordingly.

From a semiotic perspective, emotional meaning emerges through multimodal sign systems. Human communication relies on a dense layering of verbal language, vocal modulation, and visual expression. Kress and van Leeuwen (2006) argue that visual communication possesses its own grammar, capable of encoding affective intensity through form, color, and spatial configuration. Facial expressions represent a highly specialized subset of this visual grammar,

optimized through evolutionary pressures for rapid social signaling. Ekman's cross-cultural research on facial expressions demonstrates that certain emotional configurations are recognized with remarkable consistency across societies (Ekman, 1992). This universality suggests that the perception of emotion is anchored in neurobiological substrates that precede linguistic mediation. Emotional recognition operates largely through automatic pattern matching rather than explicit reasoning. Such immediacy is difficult to reproduce within symbolic systems that lack embodied referents. Digital communication environments disrupt this architecture by disembedding emotion from the body. When interaction is reduced to textual exchange, affect must be symbolically reconstructed rather than perceptually detected. Walther (1996) describes computer-mediated communication as a context in which reduced social cues compel participants to infer emotional intent from limited information. This inferential burden increases cognitive load and heightens the risk of misinterpretation. The concept of digital emotion blindness emerges from this structural condition. It refers to a systematic attenuation of affective transparency resulting from the mediation of interaction through text-dominant channels. Turkle observes that digital platforms often simulate intimacy while simultaneously filtering the complexity of embodied presence, producing what she calls a paradoxical sense of connection that is both immediate and impoverished (2011). Emotional communication becomes compressed into standardized symbolic tokens, narrowing the expressive bandwidth of interaction.

2.2 Representation, Mediation, and the Emergence of Emojis

Emojis arise as compensatory artifacts within this constrained semiotic ecology. They function as pictographic representations intended to reintroduce affective cues into digital discourse. From a representational standpoint, emojis occupy an intermediate position between icons and symbols. They resemble facial expressions sufficiently to trigger rapid visual recognition while remaining governed by platform-specific conventions. Visual cognition research indicates that simplified facial schemata can activate neural pathways associated with face perception. However, such activation is partial and context-dependent. Real human faces convey microdynamic variations that encode subtle emotional gradations. Emojis, by contrast, rely on schematic exaggeration and categorical typologies. They compress emotional diversity into a limited repertoire of standardized forms.

This compression has important communicative consequences. On one hand, emojis enhance interpretive efficiency by providing salient visual anchors that guide emotional inference. On the other hand, they risk standardizing affect into culturally codified templates. The richness of emotional experience is filtered through a finite symbolic inventory. From the perspective of media theory, emojis can be understood as emergent elements of a digital paralinguistic system. They supplement written language with visual modifiers that shape tone and intention. Walther's hyperpersonal model suggests that users of computer-mediated communication actively adapt to cue limitations by developing alternative expressive strategies (1996). Emojis exemplify such adaptive innovation: they are collective solutions to the problem of affective opacity in text-based interaction. Yet the interpretive stability of emojis is not guaranteed. Their meanings are negotiated within communities of practice and evolve over time. Generational differences, cultural contexts, and platform affordances produce divergent readings of identical symbols. This variability underscores the heterogeneity of cognitive justification mechanisms through which individuals assign emotional significance. Digital emotion blindness is therefore not eliminated by emojis but reconfigured. Instead of the absence of cues, users confront an overdetermined field of symbolic signals whose meanings must be continuously interpreted. The presence of emojis introduces a new layer of semiotic complexity: emotional cues become explicit yet remain contextually contingent.

The theoretical framework developed here positions emojis as structurally constrained mediators of affect. They partially restore the visual dimension of emotional communication but cannot replicate the embodied reciprocity of face-to-face interaction. Emotion in digital environments becomes a hybrid construct, suspended between biological universality and cultural convention. Understanding this hybridity is essential for analyzing how contemporary communication reshapes the experience and expression of emotion.

3. NEUROCOGNITIVE PROCESSING OF FACES AND EMOJIS

3.1 Neural Architecture of Human Facial Emotion Recognition

Human social cognition is deeply rooted in specialized neural systems dedicated to face perception and emotional decoding. Neuroimaging research consistently identifies the fusiform face area (FFA), the superior temporal sulcus (STS), and the amygdala as central components of a distributed network responsible for processing facial information. This network enables rapid categorization of emotional expressions, often within a few hundred milliseconds of stimulus exposure. Adolphs argues that facial emotion recognition depends on an integrated circuit linking perceptual and affective evaluation systems, noting that damage to these circuits selectively impairs the ability to interpret emotional expressions while leaving other cognitive capacities intact (2002). This specialization suggests that emotion perception is not an optional interpretive layer but a core feature of human cognition.

The amygdala plays a crucial role in assigning emotional salience to visual stimuli. LeDoux emphasizes that emotional processing involves fast, subcortical pathways that allow organisms to respond to socially relevant cues before conscious deliberation occurs, describing emotion as a system designed for "rapid detection and response to biologically significant events" (1996, p. 163). Facial expressions, particularly those signaling threat or affiliation, activate these pathways with high efficiency. Electrophysiological studies further demonstrate that emotional faces elicit distinct event-related potentials associated with attentional prioritization. Pessoa notes that emotion and attention are tightly coupled processes, arguing that affective stimuli automatically capture cognitive resources and influence perceptual organization (2008). The perception of a human face is therefore not neutral; it is intrinsically charged with affective meaning that guides interpretation and behavior. Crucially, facial expressions are dynamic and context-sensitive. Microexpressions and subtle muscular variations encode gradients of emotion that exceed categorical labels such as happiness or anger. Ekman's work on facial action coding illustrates the fine-grained complexity of emotional signaling embedded in real faces (1992). This complexity provides a high-resolution channel for interpersonal attunement.

3.2 Cognitive and Neural Processing of Emojis

Emojis engage visual recognition systems that partially overlap with those used in face perception, yet important differences remain. Neurocognitive studies indicate that schematic faces and emotive pictograms can activate regions associated with facial processing, but the intensity and pattern of activation differ from those elicited by photographs of real human expressions. Ganis and colleagues demonstrate that mental imagery and pictorial representations recruit perceptual brain regions in ways that approximate, but do not duplicate, direct sensory experience (2004). Emojis function as simplified visual proxies that trigger associative recognition rather than full embodied simulation. Their processing depends more heavily on learned symbolic conventions and contextual interpretation. From a cognitive standpoint, emojis operate as heuristic devices. They provide rapid cues that bias emotional

interpretation without offering the nuanced variability of real faces. Barrett's theory of constructed emotion emphasizes that emotional perception involves predictive processes shaped by prior experience and conceptual knowledge (2017). Emojis feed into these predictive systems by supplying culturally standardized markers that guide expectation.

Behavioral research on digital communication suggests that messages accompanied by emojis are perceived as more emotionally expressive and socially engaging than text alone. Derks, Bos, and von Grumbkow found that emoticons increase perceived emotional intensity and influence relational judgments in computer-mediated interaction (2008). Although emojis are more graphically sophisticated than early emoticons, they perform a similar regulatory function by signaling affective intent. However, the schematic nature of emojis constrains expressive bandwidth. Real facial perception involves continuous variation, whereas emojis rely on discrete categorical forms. This discretization simplifies emotional communication into recognizable templates. While such templates enhance efficiency, they also reduce ambiguity by imposing standardized interpretive frames.

Neurocognitively, the distinction can be framed as a difference between embodied simulation and symbolic approximation. Real faces engage sensorimotor resonance mechanisms that support empathic attunement. Emojis, by contrast, activate representational schemas that depend on cultural learning. They approximate emotional cues without reproducing the full sensorimotor loop associated with face-to-face interaction.

3.3 Implications for Digital Emotion Blindness

The partial overlap between facial and emoji processing helps explain why emojis can mitigate, but not eliminate, digital emotion blindness. They recruit visual systems capable of rapid affective categorization, thereby enhancing emotional salience in text-based communication. Yet their schematic compression limits the depth of interpersonal attunement. Emotion blindness in digital contexts thus reflects a gap between biological perception and symbolic representation. Emojis function as bridges across this gap, but the bridge is structurally incomplete. The neurocognitive architecture of human emotion evolved for interaction with living bodies, not stylized icons. Digital communication must therefore rely on compensatory strategies that remain inherently approximate.

Understanding these limits is essential for evaluating the role of emojis in contemporary media ecologies. They are not trivial embellishments but adaptive artifacts that reshape how emotion is encoded, transmitted, and interpreted. Their effectiveness derives from the brain's capacity to map simplified visual cues onto complex affective schemas, even when those cues lack the richness of real human expression.

4. EMOJIS AS EMOTIONAL REGULATORS IN SOCIAL MEDIA INTERACTION

4.1 Emojis as Paralinguistic Modifiers in Digital Discourse

In social media environments, emojis function as paralinguistic modifiers that shape how textual messages are interpreted. Paralinguistic cues traditionally include tone, rhythm, and gesture—features that accompany spoken language and modulate meaning. In text-based digital interaction, emojis partially assume this modulatory role by signaling affective stance and communicative intent. Linguistic analyses of computer-mediated communication suggest that users strategically deploy visual markers to compensate for the absence of vocal and bodily cues. Herring argues that online discourse develops its own conventions for expressing affect,

forming hybrid systems that integrate textual and visual elements (2013). Emojis represent an advanced stage of this evolution, embedding pictographic signs directly into written syntax.
From a pragmatic perspective, emojis operate as metacommunicative signals. They comment on the tone of an utterance and guide the recipient's interpretive frame. Dresner and Herring propose that emotive symbols function less as representations of internal emotion and more as indicators of illocutionary force, shaping how a message should be taken in context (2010). A smiling emoji, for example, can transform a potentially critical statement into playful teasing. This regulatory function is particularly visible in environments characterized by rapid, asynchronous interaction. Social media platforms compress communication into brief exchanges that are highly susceptible to misreading. Emojis introduce redundancy that stabilizes interpretation by making emotional cues explicit.

4.2 Emotional Amplification and Engagement Dynamics

Beyond regulating tone, emojis amplify emotional salience and influence engagement patterns. Digital platforms are structured around attention economies in which affective intensity correlates with visibility and interaction. Messages perceived as emotionally expressive are more likely to be shared, liked, and commented upon. Empirical studies indicate that the inclusion of emojis increases perceived warmth and sociability in online messages. Derks et al. show that emotive symbols enhance relational closeness and positive affect in computer-mediated exchanges (2008). More recent research suggests that emoji use correlates with higher levels of perceived friendliness and communicative satisfaction.
From a media ecology perspective, emojis contribute to the affective architecture of platforms. Papacharissi argues that networked publics are increasingly organized around affective flows in which emotion circulates as a central organizing principle (2015). Emojis function as micro-units of affective expression that intensify these flows. They condense emotion into visually portable tokens that travel efficiently across networks. This amplification has normative implications. When emotional expression becomes standardized through platform-specific repertoires, certain affective styles may be privileged over others. The architecture of emoji keyboards, predictive text systems, and interface design subtly shapes which emotions are easily expressible. Digital emotion is therefore co-produced by technological affordances.

4.3 Ambiguity, Polysemy, and Cultural Variability

Despite their regulatory and amplificatory functions, emojis remain inherently polysemous. Their meanings are context-dependent and subject to cultural negotiation. Miller and colleagues demonstrate that interpretations of the same emoji can vary significantly across users, leading to systematic misunderstandings (2016). What appears as a friendly gesture to one group may signal sarcasm or discomfort to another. This variability reflects the semiotic hybridity of emojis. They are simultaneously iconic and conventional. While their visual form suggests certain emotional associations, their pragmatic meaning is stabilized through social usage. As digital communities evolve, emoji meanings shift, sometimes rapidly. Cultural context further complicates interpretation. Emotional expression is shaped by social norms that influence how symbols are read. Global platforms host heterogeneous user populations whose interpretive frameworks do not fully converge. Emojis thus operate within a dynamic field of cross-cultural negotiation.
Ambiguity is not merely a limitation but also a resource. It allows users to exploit the flexibility of symbols for creative expression. However, it also underscores the persistence of digital emotion blindness. Even with visual cues, emotional inference remains probabilistic rather than certain.

4.4 Emojis and the Standardization of Affect

The widespread adoption of emojis contributes to the standardization of emotional expression. By providing a finite inventory of easily accessible symbols, platforms channel affect into predefined categories. This process resembles what McLuhan describes as the shaping influence of media forms on human perception and expression, emphasizing that media technologies actively structure the patterns of social interaction (1964). Standardization enhances communicative efficiency but risks compressing emotional diversity. Complex affective states may be reduced to simplified icons that favor immediacy over nuance. The emotional vocabulary of digital discourse becomes partially dependent on interface design. At the same time, users continuously appropriate and reinterpret emojis in ways that exceed official definitions. Creative recombination and contextual play expand the expressive potential of the system. Emojis therefore exist in tension between institutional standardization and user-driven innovation. Within this tension, emojis function as emotional regulators that mediate between biological affect and technological form. They do not eliminate ambiguity or restore the full richness of embodied interaction, but they create a workable compromise that sustains large-scale digital communication.

5. DISCUSSION

The preceding analysis positions emojis within a complex intersection of neurocognitive architecture, semiotic mediation, and platform-specific communicative practices. The central argument emerging from this synthesis is that emojis function as structurally constrained compensatory mechanisms that partially remediate digital emotion blindness without resolving its underlying causes. At the neurocognitive level, human emotional perception evolved for interaction with embodied agents. Specialized neural systems are tuned to detect subtle variations in facial expression and to integrate these signals into rapid social judgments. Emojis activate fragments of this perceptual machinery by presenting simplified visual schemas that resemble faces. However, the schematic compression inherent in emojis prevents them from engaging the full sensorimotor and affective loop associated with real interpersonal encounters. The result is a form of attenuated emotional simulation: users experience recognizable affective cues, but these cues lack the dynamic richness of embodied expression.

From a communicative perspective, emojis extend the expressive bandwidth of text-based interaction by introducing visual redundancy. They operate as paralinguistic regulators that guide interpretation, mitigate ambiguity, and amplify emotional salience. In doing so, they contribute to the stabilization of meaning in environments characterized by speed, brevity, and contextual fragmentation. Their success as communicative tools demonstrates the adaptability of human symbolic systems in response to technological constraints. Yet this adaptability carries ambivalent consequences. The standardization of emotional expression through platform-mediated symbol sets risks narrowing the range of publicly legible affect. When emotional communication is channeled through predefined repertoires, certain nuances become difficult to articulate. This dynamic aligns with broader concerns in media theory regarding the shaping influence of technological infrastructures on cultural forms. Digital platforms do not merely transmit emotion; they actively participate in configuring its expression.

The persistence of ambiguity despite the presence of emojis underscores the heterogeneity of cognitive justification mechanisms. Emotional interpretation is not a uniform process but a negotiation shaped by individual experience, cultural context, and situational cues. Emojis introduce additional signals into this negotiation, but they cannot eliminate interpretive

plurality. Digital emotion blindness therefore appears less as an absolute absence of cues than as a structural condition in which cues are mediated, standardized, and variably decoded. A further implication concerns the affective economy of social media. Emojis facilitate the rapid circulation of emotion across networks, contributing to environments in which affect becomes a central currency of interaction. Emotional amplification can enhance solidarity and engagement, but it may also intensify polarization and reactive communication. The compression of emotion into portable visual tokens enables large-scale affective synchronization while reducing opportunities for reflective nuance.

The discussion thus reframes emojis not as trivial embellishments but as key components of an evolving emotional infrastructure. They represent a pragmatic compromise between the biological requirements of social cognition and the technical affordances of digital media. Their effectiveness lies in their ability to exploit perceptual shortcuts while remaining embedded in flexible systems of social meaning. Understanding emojis as infrastructural elements highlights the need for interdisciplinary approaches that integrate communication theory, cognitive science, and media studies. Digital emotion blindness is not solely a psychological phenomenon nor exclusively a technological artifact; it emerges from the interaction between neural architecture and communicative environments. Emojis occupy this interface as mediators that reveal both the plasticity and the limits of human emotional communication under conditions of mediation.

6. CONCLUSION

This study set out to examine whether emojis genuinely convey emotion or merely simulate affective presence within digitally mediated communication. By integrating communication theory with neurocognitive perspectives, the analysis conceptualized digital emotion blindness as a structural feature of text-dominant interaction environments and evaluated emojis as compensatory mechanisms within this condition. The findings suggest that emojis function as partial restorations of emotional signaling. At the neurocognitive level, they activate simplified perceptual schemas that facilitate rapid affective categorization, yet they do not reproduce the dynamic, high-resolution information encoded in real human faces. At the communicative level, emojis operate as paralinguistic regulators that stabilize interpretation, amplify emotional salience, and sustain engagement in fast-paced digital exchanges. Their effectiveness lies in their capacity to provide heuristic cues that reduce interpretive uncertainty without eliminating it.

Crucially, the persistence of ambiguity reveals that digital emotion blindness is not fully solvable through symbolic augmentation. Emotional understanding depends on embodied reciprocity, contextual depth, and shared experiential frameworks that exceed the representational capacity of standardized icons. Emojis mitigate the loss of nonverbal cues but cannot substitute for the sensorimotor richness of face-to-face interaction. The broader implication is that digital communication reshapes not only how emotion is expressed but how it is cognitively organized. As affect becomes increasingly mediated through platform-specific infrastructures, emotional expression is filtered through technological affordances that standardize, compress, and redistribute symbolic resources. Emojis exemplify this transformation: they are adaptive artifacts that extend human expressive capacity while simultaneously revealing the constraints imposed by digital environments.

Future research should pursue empirical investigations into cross-cultural variation in emoji interpretation, longitudinal changes in digital emotional repertoires, and the interaction between algorithmic platform design and affective communication. Such work would deepen understanding of how emerging visual languages influence social cognition and collective emotional life.

In conclusion, emojis can be understood as a primitive yet powerful form of digital body language. They represent an evolutionary step in the semiotics of mediated emotion—effective as heuristic bridges across the gap created by digital emotion blindness, but inherently limited by the structural differences between embodied presence and symbolic representation. Recognizing both their potential and their limits is essential for theorizing the future of emotional communication in increasingly digital societies.

REFERENCES

Adolphs, R. (2002). Recognizing emotion from facial expressions: Psychological and neurological mechanisms. Behavioral and Cognitive Neuroscience Reviews, 1(1), 21–62. https://doi.org/10.1177/1534582302001001003

Barrett, L. F. (2017). How emotions are made: The secret life of the brain. Houghton Mifflin Harcourt.

Damasio, A. (1999). The feeling of what happens: Body and emotion in the making of consciousness. Harcourt Brace.

Derks, D., Bos, A. E. R., & von Grumbkow, J. (2008). Emoticons and online message interpretation. Social Science Computer Review, 26(3), 379–388. https://doi.org 10.1177/0894439307311610

Dresner, E., & Herring, S. C. (2010). Functions of the nonverbal in CMC: Emoticons and illocutionary force. Communication Theory, 20(3), 249–268. https://doi.org/10.1111/j.1468-2885.2010.01362.x

Ekman, P. (1992). An argument for basic emotions. Cognition & Emotion, 6(3–4), 169–200. https://doi.org/10.1080/02699939208411068

Ganis, G., Thompson, W. L., & Kosslyn, S. M. (2004). Brain areas underlying visual mental imagery and visual perception: An fMRI study. Cognitive Brain Research, 20(2), 226–241. https://doi.org/10.1016/j.cogbrainres.2004.02.012

Goffman, E. (1959). The presentation of self in everyday life. Anchor Books.

Herring, S. C. (2013). Discourse in web 2.0: Familiar, reconfigured, and emergent. In D. Tannen & A. M. Trester (Eds.), Discourse 2.0: Language and new media (pp. 1–25). Georgetown University Press.

Kress, G., & van Leeuwen, T. (2006). Reading images: The grammar of visual design (2nd ed.). Routledge.

LeDoux, J. (1996). The emotional brain: The mysterious underpinnings of emotional life. Simon & Schuster.

McLuhan, M. (1964). Understanding media: The extensions of man. McGraw-Hill.

Miller, H., Kluver, D., Thebault-Spieker, J., Terveen, L., & Hecht, B. (2016). Understanding emoji ambiguity in context: The role of text in emoji-related miscommunication. Proceedings of the International AAAI Conference on Web and Social Media, 10(1), 152–161.

Papacharissi, Z. (2015). Affective publics: Sentiment, technology, and politics. Oxford University Press.

Pessoa, L. (2008). On the relationship between emotion and cognition. Nature Reviews Neuroscience, 9(2), 148–158. https://doi.org/10.1038/nrn2317

Turkle, S. (2011). Alone together: Why we expect more from technology and less from each other. Basic Books.

Walther, J. B. (1996). Computer-mediated communication: Impersonal, interpersonal, and hyperpersonal interaction. Communication Research, 23(1), 3–43. https://doi.org/10.1177/009365096023001001

KISA ZİNCİRLİ YAĞ ASİDİ OLARAK BÜTİRATIN BAĞIRSAK MİKROBİYOTASI VE SAĞLIKLI YAŞLANMA ÜZERİNDEKİ ROLÜ

Dr. Öğr. Üyesi Gamze Şanlı Ak
0009-0004-9451-5239
Zeliha Yeşilmen
0009-0008-4438-8074
Nişantaşı Üniversitesi, Beslenme ve Diyetetik (YL) Öğrencisi

Bağırsak mikrobiyotası, insan sağlığını etkileyen önemli bir yapıdır ve yaşlanma süreciyle yakından ilişkilidir. Bağırsakta yaşayan yararlı bakteriler, lif açısından zengin besinleri parçalayarak kısa zincirli yağ asitleri üretir. Bu yağ asitlerinden biri olan bütirat, özellikle bağırsak sağlığının korunmasında önemli bir rol oynar. Bu bildiri, bütiratın bağırsak mikrobiyotası ile ilişkisini ve sağlıklı yaşlanma üzerindeki olası etkilerini ele almayı amaçlamaktadır.

Bütirat, bağırsak hücreleri için temel bir enerji kaynağıdır ve bağırsak duvarının güçlü kalmasına katkı sağlar. Ayrıca bağışıklık sisteminin dengelenmesine yardımcı olduğu ve düşük düzeyli inflamasyonun azaltılmasında rol oynayabileceği düşünülmektedir. Araştırmalar, yaş ilerledikçe bütirat üreten bakterilerin çeşitliliğinde azalma görülebileceğini ve bunun genel sağlık durumu ile bağlantılı olabileceğini göstermektedir.

Bu çalışmada, bütirat üretimini destekleyen beslenme alışkanlıkları ve mikrobiyota temelli yaklaşımlar kısaca değerlendirilecektir. Bildiri, bağırsak sağlığı ile sağlıklı yaşlanma arasındaki ilişkiye dair genel ve anlaşılır bir çerçeve sunmayı hedeflemektedir.

Anahtar Sözcük: Bütirat, Bağırsak Mikrobiyotası, Kısa Zincirli Yağ Asitleri, Sağlıklı Yaşlanma, Bağırsak Sağlığı

THE ROLE OF BUTYRATE AS A SHORT-CHAIN FATTY ACID IN GUT MICROBIOTA AND HEALTHY AGING

The gut microbiota is an important biological system that influences human health and is closely associated with the aging process. Beneficial bacteria living in the gut break down fiber-rich foods and produce short-chain fatty acids. One of these fatty acids, butyrate, plays a significant role in maintaining intestinal health. This paper aims to examine the relationship between butyrate and the gut microbiota, as well as its possible effects on healthy aging.

Butyrate serves as a primary energy source for intestinal cells and contributes to maintaining the integrity of the intestinal barrier. It is also thought to support immune system balance and help reduce low-grade inflammation. Research suggests that the diversity of butyrate-producing bacteria may decrease with advancing age, which may be associated with overall health status.

This study briefly evaluates dietary habits that support butyrate production and microbiota-based approaches in light of current research. The paper aims to provide a clear and accessible framework for understanding the relationship between gut health and healthy aging.

Keywords: Butyrate, Gut Microbiota, Short-Chain Fatty Acids, Healthy Aging, Gut Health

1. Giriş

Bağırsak mikrobiyotası, insan gastrointestinal sisteminde yaşayan trilyonlarca mikroorganizmanın oluşturduğu karmaşık ve dinamik bir ekosistemdir. Bu mikroorganizmalar; bakteriler, arkeler, virüsler ve bazı ökaryotik mikroorganizmaları içermekte olup konak organizma ile simbiyotik bir ilişki içinde bulunmaktadır. Mikrobiyota yalnızca pasif bir mikrobiyal topluluk değil, aynı zamanda metabolik ve immünolojik açıdan aktif bir sistemdir. Bu sistem besinlerin sindirimi, vitamin sentezi, bağırsak epitel bütünlüğünün korunması ve bağışıklık sisteminin düzenlenmesi gibi birçok fizyolojik süreçte önemli rol oynamaktadır. Özellikle mikrobiyotanın bağışıklık sistemi ile olan etkileşimi oldukça önemlidir; çünkü bağırsak mukozasında bulunan immün hücreler mikrobiyota ile sürekli bir iletişim halinde olup bu etkileşim konak savunmasının düzenlenmesinde kritik rol oynar. Nitekim Ragonnaud ve Biragyn (2021), bağırsak mikrobiyotasının bağışıklık sisteminin gelişimi ve immün homeostazın sürdürülmesi açısından temel bir düzenleyici olduğunu vurgulamış ve mikrobiyotanın yokluğunda bağışıklık sisteminin gelişiminin ciddi şekilde bozulabildiğini göstermiştir. Bu durum, bağırsak mikrobiyotasının yalnızca sindirim sistemi sağlığı için değil, aynı zamanda sistemik sağlık açısından da vazgeçilmez bir bileşen olduğunu ortaya koymaktadır.

Bağırsak mikrobiyotasının en önemli fonksiyonlarından biri, insan sindirim enzimleri tarafından parçalanamayan kompleks karbonhidratların ve diyet liflerinin fermentasyonudur. Bu fermantasyon süreci sonucunda kısa zincirli yağ asitleri (short-chain fatty acids; SCFA) olarak adlandırılan metabolitler üretilir. Bu metabolitler arasında asetat, propiyonat ve bütirat en yaygın olanlarıdır ve konak metabolizması üzerinde çeşitli biyolojik etkilere sahiptir. Özellikle bütirat, kolon epitel hücrelerinin temel enerji kaynağı olarak görev yapar ve epitel hücrelerinin proliferasyonunu destekleyerek bağırsak bariyer bütünlüğünün korunmasına katkıda bulunur. Ayrıca bütiratın anti-inflamatuar özelliklere sahip olduğu ve bağışıklık sistemi hücrelerinin fonksiyonlarını düzenleyebildiği gösterilmiştir. Hildebrand ve arkadaşları (2023), kısa zincirli yağ asitlerinin özellikle yaşlanma sürecinde ortaya çıkan kronik düşük düzeyli inflamasyonun azaltılmasında önemli rol oynayabileceğini ortaya koymuştur. Bu çalışmada SCFA takviyesinin yaşlı farelerde inflamatuar yanıtı azalttığı, oksidatif stresi düşürdüğü ve bağışıklık sistemi fonksiyonlarını düzenlediği gösterilmiştir. Bu bulgular, bağırsak mikrobiyotasının ürettiği metabolitlerin yalnızca bağırsak ortamını değil, aynı zamanda sistemik inflamatuar süreçleri de etkileyebileceğini göstermektedir.

Bağırsak mikrobiyotası yaşam boyunca sürekli değişim gösteren dinamik bir yapıya sahiptir. Doğumdan itibaren şekillenmeye başlayan mikrobiyota; beslenme alışkanlıkları, çevresel faktörler, antibiyotik kullanımı ve yaşam tarzı gibi birçok faktör tarafından etkilenmektedir. Bununla birlikte yaşlanma süreci de mikrobiyota kompozisyonunu etkileyen önemli bir biyolojik faktör olarak kabul edilmektedir. Yaş ilerledikçe bağırsak mikrobiyotasının çeşitliliğinde ve fonksiyonel kapasitesinde değişiklikler meydana gelmekte, bazı yararlı bakterilerin azalmasına karşın potansiyel patojenik mikroorganizmaların artışı gözlenebilmektedir. Badal ve arkadaşlarının (2020) gerçekleştirdiği sistematik derleme çalışması, yaşlanma sürecinin mikrobiyota çeşitliliği, metabolik fonksiyonlar ve mikrobiyal metabolit üretimi üzerinde belirgin etkiler oluşturduğunu ortaya koymuştur. Bu çalışmada özellikle bağışıklık sistemi düzenlenmesi ve inflamasyon süreçlerinde mikrobiyotanın önemli bir rol oynadığı belirtilmiştir.

Yaşlanma ile birlikte ortaya çıkan bu mikrobiyal değişimler genellikle “disbiyozis” olarak tanımlanmaktadır. Disbiyozis durumunda bağırsak bariyer fonksiyonunda bozulma meydana gelebilir ve bu durum bakteriyel bileşenlerin veya metabolitlerin sistemik dolaşıma geçmesine neden olabilir. Bunun sonucunda kronik düşük düzeyli inflamasyon gelişebilir ve bu durum literatürde “inflammaging” olarak adlandırılmaktadır. İnflammaging, yaşlanmaya bağlı birçok

kronik hastalığın gelişiminde rol oynayan temel mekanizmalardan biri olarak kabul edilmektedir. Özellikle kardiyovasküler hastalıklar, metabolik sendrom, tip 2 diyabet ve nörodejeneratif hastalıkların gelişiminde inflamasyonun önemli bir rol oynadığı bilinmektedir. Bu bağlamda bağırsak mikrobiyotası, metabolik ve immünolojik süreçlerin kesişim noktasında yer alarak yaşlanma biyolojisinin önemli düzenleyicilerinden biri olarak değerlendirilmektedir. Bununla birlikte son yıllarda yapılan araştırmalar, bağırsak mikrobiyotası ile sinir sistemi arasında güçlü bir iletişim ağı bulunduğunu ortaya koymuştur. "Bağırsak-beyin ekseni" olarak adlandırılan bu iletişim ağı; sinirsel, hormonal ve immünolojik yollar aracılığıyla gerçekleşmektedir. Mikrobiyota tarafından üretilen kısa zincirli yağ asitleri ve diğer metabolitler merkezi sinir sistemi fonksiyonlarını etkileyebilmekte ve bilişsel süreçlerin düzenlenmesinde rol oynayabilmektedir. Bu nedenle bağırsak mikrobiyotasındaki değişimlerin Alzheimer hastalığı ve diğer nörodejeneratif hastalıklarla ilişkili olabileceği düşünülmektedir. Badal ve arkadaşları (2020), bağırsak mikrobiyotasının bilişsel fonksiyonlar ve yaşlanma süreci üzerindeki etkilerini inceleyen çalışmaların giderek arttığını ve mikrobiyotanın sağlıklı yaşlanmanın önemli belirleyicilerinden biri olabileceğini belirtmiştir.

Bu bilgiler birlikte değerlendirildiğinde, bağırsak mikrobiyotasının yalnızca sindirim sistemi sağlığı açısından değil, aynı zamanda metabolik, immünolojik ve nörolojik süreçlerin düzenlenmesi açısından da merkezi bir rol oynadığı görülmektedir. Özellikle kısa zincirli yağ asitleri gibi mikrobiyal metabolitlerin üretimi, bağırsak bariyer bütünlüğünün korunması ve inflamatuar süreçlerin düzenlenmesi açısından büyük önem taşımaktadır. Bu nedenle bağırsak mikrobiyotasının dengede tutulması ve bütirat üretimini destekleyen beslenme alışkanlıklarının benimsenmesi, sağlıklı yaşlanmayı destekleyebilecek önemli stratejiler arasında değerlendirilmektedir.

1. Bağırsak Mikrobiyotası ve Yaşlanma

Yaşlanma süreci yalnızca konak organizmanın fizyolojik sistemlerinde değil, aynı zamanda bağırsak mikrobiyotası kompozisyonunda ve fonksiyonel kapasitesinde de önemli değişimlere yol açmaktadır. İnsan yaşamı boyunca bağırsak mikrobiyotası nispeten stabil bir yapı gösterse de ileri yaş döneminde mikrobiyal çeşitlilikte belirgin değişiklikler meydana gelmektedir. Yapılan çalışmalar, özellikle yaşlı bireylerde mikrobiyal çeşitliliğin azalabildiğini ve bazı patobiont olarak adlandırılan potansiyel patojenik bakterilerin göreceli olarak artabildiğini göstermektedir. Bu durum mikrobiyota dengesinin bozulmasına yol açarak yaşlanma ile ilişkili çeşitli fizyopatolojik süreçleri tetikleyebilmektedir. Lim ve Nam (2023), yaşlı bireylerde bağırsak mikrobiyotasının kompozisyonunun genç bireylerden belirgin şekilde farklı olduğunu ve özellikle kısa zincirli yağ asidi üreten bazı yararlı bakterilerin azalmasının yaşlanma ile ilişkili kırılganlık (frailty) ve metabolik bozukluklarla ilişkili olabileceğini bildirmiştir. Bu bulgular, bağırsak mikrobiyotasının yalnızca yaşlanmanın bir sonucu olmadığını, aynı zamanda yaşlanma sürecinin biyolojik mekanizmalarını etkileyen aktif bir düzenleyici olabileceğini göstermektedir.

Yaşlanma ile birlikte ortaya çıkan mikrobiyota değişimleri genellikle "disbiyozis" olarak tanımlanmaktadır. Disbiyozis, bağırsak mikrobiyotasının yapısal ve fonksiyonel dengesinin bozulması durumunu ifade eder ve konak organizmanın sağlığı üzerinde önemli sonuçlar doğurabilir. Özellikle yararlı bakterilerin azalması ve potansiyel patojenik mikroorganizmaların artması bağırsak bariyer fonksiyonunun zayıflamasına yol açabilmektedir. Bağırsak bariyerinin bozulması sonucunda bakteriyel bileşenler, toksinler veya mikrobiyal metabolitler bağırsak lümeninden sistemik dolaşıma geçebilmektedir. Bu durum bağışıklık sistemi tarafından inflamatuar bir yanıtın tetiklenmesine neden olmakta ve kronik düşük düzeyli inflamasyonun gelişimine katkıda bulunmaktadır. Literatürde "inflammaging" olarak adlandırılan bu kronik inflamasyon durumu, yaşlanma ile ilişkili birçok hastalığın gelişiminde temel mekanizmalardan biri olarak kabul edilmektedir. Ragonnaud ve Biragyn (2021), bağırsak mikrobiyotasındaki disbiyozisin bağırsak geçirgenliğini artırarak sistemik inflamasyonu tetiklediğini ve bunun

sonucunda metabolik hastalıklar, nörodejeneratif hastalıklar ve kardiyovasküler hastalıklar gibi yaşa bağlı patolojilerin gelişebileceğini belirtmiştir.

Bağırsak mikrobiyotası ile yaşlanma arasındaki ilişki yalnızca inflamasyon mekanizmaları ile sınırlı değildir. Mikrobiyota aynı zamanda konak metabolizması ve enerji dengesi üzerinde de önemli etkilere sahiptir. Özellikle kısa zincirli yağ asitleri gibi mikrobiyal metabolitler, epitel hücrelerinin enerji metabolizmasını desteklemekle kalmayıp aynı zamanda metabolik sinyal yollarının düzenlenmesine de katkı sağlamaktadır. Yaşlanma ile birlikte bu metabolitlerin üretiminde meydana gelen değişiklikler, metabolik sendrom, obezite ve insülin direnci gibi metabolik bozuklukların gelişimine katkıda bulunabilmektedir. Bu bağlamda bağırsak mikrobiyotası, metabolik süreçler ile bağışıklık sistemi arasındaki etkileşimde önemli bir düzenleyici rol oynamaktadır.

Bağırsak mikrobiyotası ayrıca bağışıklık sistemi ile yakın ve çift yönlü bir etkileşim içerisindedir. Mikrobiyota, bağışıklık sisteminin gelişimi ve fonksiyonlarının düzenlenmesinde kritik rol oynayan bir faktör olarak kabul edilmektedir. Özellikle bağırsak mukozasında bulunan immün hücreler, mikrobiyal antijenler ve metabolitler ile sürekli etkileşim halindedir. Bu etkileşim bağışıklık sisteminin patojenlere karşı etkin bir savunma oluşturmasını sağlarken aynı zamanda aşırı inflamatuar yanıtların önlenmesine de yardımcı olmaktadır. Ragonnaud ve Biragyn (2021), bağırsak mikrobiyotasının bağışıklık sistemi hücrelerinin farklılaşması ve fonksiyonlarının düzenlenmesinde önemli rol oynadığını ve mikrobiyota ile bağışıklık sistemi arasındaki dengenin bozulmasının çeşitli inflamatuar hastalıkların gelişimine yol açabileceğini belirtmiştir. Örneğin mikrobiyota tarafından üretilen bazı metabolitler düzenleyici T hücrelerinin (Treg) aktivitesini artırarak inflamasyonun kontrol altında tutulmasına katkı sağlamaktadır.

Bununla birlikte, mikrobiyota ile bağışıklık sistemi arasındaki ilişkinin yaşlanma sürecinde daha karmaşık hale geldiği düşünülmektedir. Yaş ilerledikçe bağışıklık sisteminde meydana gelen fonksiyonel değişiklikler (immünosenesens) mikrobiyota kompozisyonunu etkileyebilirken, mikrobiyotadaki değişiklikler de bağışıklık sistemi fonksiyonlarını etkileyebilmektedir. Bu karşılıklı etkileşim, yaşlı bireylerde inflamatuar hastalıklara ve enfeksiyonlara karşı artan duyarlılığı açıklayabilecek önemli bir mekanizma olarak değerlendirilmektedir. Dolayısıyla bağırsak mikrobiyotası ve bağışıklık sistemi arasındaki bu dinamik ilişki, sağlıklı yaşlanmanın sürdürülebilmesi açısından kritik öneme sahiptir.

Sonuç olarak bağırsak mikrobiyotası, yaşlanma sürecinde hem konak metabolizmasını hem de bağışıklık sistemi fonksiyonlarını etkileyen önemli bir biyolojik düzenleyici olarak ortaya çıkmaktadır. Yaşla birlikte mikrobiyota kompozisyonunda meydana gelen değişiklikler disbiyozise, bağırsak bariyer fonksiyonunun bozulmasına ve kronik inflamasyonun artmasına yol açabilmektedir. Bu nedenle bağırsak mikrobiyotasının dengede tutulması ve mikrobiyota sağlığını destekleyen yaşam tarzı ve beslenme alışkanlıklarının benimsenmesi, sağlıklı yaşlanmanın desteklenmesinde önemli bir strateji olarak değerlendirilmektedir.

2. Bütirat ve Bağırsak Sağlığı

Bütirat, bağırsak mikrobiyotası tarafından diyet liflerinin fermantasyonu sonucunda üretilen kısa zincirli yağ asitlerinden biridir ve bağırsak sağlığının korunmasında merkezi bir role sahiptir. Özellikle kolon epitel hücreleri (kolonositler) için temel enerji kaynağı olarak görev yapan bütirat, epitel hücrelerinin metabolik faaliyetlerini destekleyerek bağırsak mukozasının yapısal bütünlüğünün korunmasına katkıda bulunmaktadır. Kolonositlerin enerji ihtiyacının önemli bir kısmı bütirat metabolizması yoluyla karşılandığından, bu metabolitin yeterli düzeyde üretilmesi bağırsak epitelinin yenilenmesi ve fonksiyonlarının sürdürülebilmesi açısından kritik önem taşımaktadır. Bütirat aynı zamanda bağırsak epitel hücrelerinin proliferasyonunu ve farklılaşmasını destekleyerek mukozal bariyerin güçlenmesine katkıda bulunur. Bu durum bağırsak geçirgenliğinin artmasını önleyerek bakteriyel toksinlerin ve patojenlerin sistemik dolaşıma geçmesini engeller. Hildebrand ve arkadaşları (2023), kısa zincirli yağ asitlerinin

bağırsak epitel bütünlüğünü desteklediğini ve özellikle bütiratın epitel bariyer fonksiyonunun korunmasında önemli bir rol oynadığını göstermiştir. Bu bulgular, bütiratın yalnızca lokal bağırsak metabolizması açısından değil, aynı zamanda sistemik inflamatuar süreçlerin kontrolünde de etkili olduğunu ortaya koymaktadır.

Bütiratın bağırsak sağlığı üzerindeki etkileri yalnızca epitel bariyerin korunması ile sınırlı değildir. Bu metabolit aynı zamanda bağışıklık sistemi üzerinde önemli düzenleyici etkiler göstermektedir. Bağırsak mukozasında bulunan bağışıklık hücreleri, mikrobiyota kaynaklı metabolitler ile sürekli etkileşim halindedir ve bu etkileşim immün homeostazın korunmasında kritik rol oynar. Bütiratın bağışıklık sistemi hücrelerinin fonksiyonlarını modüle ederek inflamatuar yanıtı düzenleyebildiği birçok çalışmada gösterilmiştir. Özellikle düzenleyici T hücrelerinin (Treg) gelişimini desteklediği ve proinflamatuar sitokinlerin üretimini azaltabildiği bildirilmiştir. Hildebrand ve arkadaşlarının (2023) çalışması, kısa zincirli yağ asitlerinin özellikle yaşlanma sürecinde görülen kronik düşük düzeyli inflamasyonu azaltabildiğini ve bağışıklık sistemi hücrelerinin aktivitesini düzenleyerek inflamatuar yanıtın kontrol altında tutulmasına katkı sağlayabildiğini göstermiştir. Bu bulgular, bütiratın bağırsak mikrobiyotası ile bağışıklık sistemi arasındaki iletişimde önemli bir aracı molekül olduğunu düşündürmektedir.

Bütiratın biyolojik etkilerinin bir diğer önemli yönü epigenetik düzenleme mekanizmaları üzerindeki etkileridir. Epigenetik mekanizmalar, gen ekspresyonunun DNA dizisinde herhangi bir değişiklik olmaksızın düzenlenmesini sağlayan biyolojik süreçleri ifade eder. Bu mekanizmalar arasında histon modifikasyonları, DNA metilasyonu ve kromatin yapısındaki değişiklikler önemli rol oynamaktadır. Bütiratın histon deasetilaz inhibitörü (HDAC inhibitörü) olarak görev yapabildiği ve bu sayede gen ekspresyonunun düzenlenmesinde etkili olabileceği gösterilmiştir. Chilton ve arkadaşlarının (2024) gerçekleştirdiği çalışma, yaşlanma ile birlikte bütirat üreten bakterilerin azalmasının yalnızca bağırsak sağlığını değil aynı zamanda nörolojik süreçleri de etkileyebileceğini ortaya koymuştur. Araştırmada, bütirat üretimindeki azalmanın histon asetilasyon düzeylerinde değişikliklere yol açarak nöronal fonksiyonları etkileyebileceği ve bu durumun nörodejeneratif süreçlerin gelişiminde rol oynayabileceği belirtilmiştir. Bu bulgular, bütiratın yalnızca metabolik bir enerji kaynağı olmadığını, aynı zamanda gen ekspresyonunu düzenleyen önemli bir biyokimyasal sinyal molekülü olduğunu göstermektedir.

Bütiratın bağırsak sağlığı üzerindeki etkileri değerlendirildiğinde, bu metabolitin bağırsak mikrobiyotası ile konak organizma arasındaki iletişimde merkezi bir rol oynadığı görülmektedir. Epitel bariyerin güçlendirilmesi, inflamatuar süreçlerin düzenlenmesi ve epigenetik mekanizmaların kontrol edilmesi gibi farklı biyolojik düzeylerde etkili olan bütirat, bağırsak sağlığının korunmasında çok yönlü bir düzenleyici olarak kabul edilmektedir. Bu nedenle bağırsak mikrobiyotasının bütirat üretme kapasitesinin korunması, hem bağırsak sağlığının sürdürülmesi hem de yaşlanma sürecinde ortaya çıkabilecek çeşitli hastalıkların önlenmesi açısından önemli bir faktör olarak değerlendirilmektedir. Lif açısından zengin beslenme alışkanlıklarının benimsenmesi ve mikrobiyota çeşitliliğinin korunması, bütirat üretimini destekleyerek bağırsak sağlığının sürdürülmesine katkıda bulunabilecek önemli stratejiler arasında yer almaktadır.

3. Bütirat Üreten Bakteriler ve Yaşlanma

Bağırsak mikrobiyotasının en önemli fonksiyonlarından biri kısa zincirli yağ asitlerinin üretimidir ve bu metabolitlerin üretiminde belirli bakteriyel gruplar önemli rol oynamaktadır. Özellikle Faecalibacterium, Roseburia, Eubacterium ve Butyricicoccus gibi bakteriler bağırsakta bütirat üretimi ile ilişkilendirilen başlıca mikroorganizmalar arasında yer almaktadır. Bu bakteriler diyet liflerini fermente ederek bütirat üretir ve böylece bağırsak epitel hücrelerinin enerji metabolizmasını destekler. Bununla birlikte son yıllarda yapılan çalışmalar, yaş ilerledikçe bütirat üreten bakterilerin çeşitliliğinde ve miktarında azalma meydana gelebileceğini göstermektedir. Bu durum bağırsak mikrobiyotası ile yaşlanma arasındaki

ilişkinin önemli bir bileşeni olarak değerlendirilmektedir. Bradley ve Haran (2024), bağırsak mikrobiyotasının yaşam boyunca değişen dinamik bir yapıya sahip olduğunu ve özellikle ileri yaş döneminde mikrobiyal çeşitlilikte meydana gelen değişimlerin kısa zincirli yağ asidi üretim kapasitesini etkileyebileceğini belirtmiştir. Bu bağlamda bütirat üreten bakterilerin azalması, bağırsak bariyer bütünlüğünün zayıflaması ve inflamatuar süreçlerin artması ile ilişkilendirilmektedir.

Bütirat üreten bakterilerin yaşla birlikte azalmasının yalnızca bağırsak sağlığını değil, aynı zamanda nörolojik süreçleri de etkileyebileceği düşünülmektedir. Bağırsak mikrobiyotası ile merkezi sinir sistemi arasındaki etkileşim son yıllarda "bağırsak-beyin ekseni" kavramı çerçevesinde yoğun olarak araştırılmaktadır. Bu eksen aracılığıyla mikrobiyota tarafından üretilen metabolitler sinir sistemi fonksiyonlarını etkileyebilmekte ve bilişsel süreçlerin düzenlenmesinde rol oynayabilmektedir. Chilton ve arkadaşlarının (2024) gerçekleştirdiği çalışmada, yaşlanma ile birlikte bütirat üreten bakterilerin azalmasının Alzheimer hastalığının gelişiminde önemli bir rol oynayabileceği gösterilmiştir. Araştırmada, bütirat üretimindeki azalmanın oksidatif stres artışı, tau protein hiperfosforilasyonu ve bilişsel fonksiyonlarda bozulma gibi nörodejeneratif süreçlerle ilişkili olduğu belirtilmiştir. Bununla birlikte bütirat öncüllerinin uygulanmasının bu patolojik süreçleri azaltabildiği gözlemlenmiştir. Bu bulgular, bağırsak mikrobiyotası metabolitlerinin nörolojik sağlık üzerinde önemli etkileri olabileceğini ve mikrobiyota kompozisyonundaki değişimlerin nörodejeneratif hastalıkların gelişiminde rol oynayabileceğini göstermektedir.

Bağırsak mikrobiyotası ile yaşlanma arasındaki ilişki yalnızca nörolojik fonksiyonlarla sınırlı değildir. Son yıllarda yapılan çalışmalar, bağırsak mikrobiyotası ile kas kütlesi ve fiziksel performans arasında da önemli bir ilişki bulunduğunu ortaya koymuştur. Özellikle yaşlanma sürecinde ortaya çıkan sarkopeni, yani kas kütlesi ve kas fonksiyonunun azalması, mikrobiyota kompozisyonundaki değişimlerle ilişkilendirilmektedir. Ticinesi ve arkadaşları (2019), bağırsak mikrobiyotası ile kas metabolizması arasında potansiyel bir "bağırsak-kas ekseni" bulunduğunu öne sürmüş ve mikrobiyota kaynaklı metabolitlerin kas hücrelerinin metabolik fonksiyonlarını etkileyebileceğini belirtmiştir. Bu çalışmada kısa zincirli yağ asitlerinin, özellikle bütiratın, kas hücrelerinde mitokondriyal fonksiyonları destekleyerek enerji metabolizmasını düzenleyebileceği ve böylece kas fonksiyonunun korunmasına katkıda bulunabileceği ifade edilmiştir. Deneysel modellerde yapılan çalışmalar, bütirat takviyesinin kas kaybını azaltabildiğini ve kas performansını iyileştirebildiğini göstermektedir. Bu bulgular, bağırsak mikrobiyotasının yalnızca sindirim sistemi sağlığı üzerinde değil, aynı zamanda kas-iskelet sistemi fonksiyonları üzerinde de etkili olabileceğini ortaya koymaktadır.

Bütirat üreten bakterilerin azalması aynı zamanda yaşlanma ile ilişkili inflamatuar süreçlerin artmasına da katkıda bulunabilir. Bu bakteriler tarafından üretilen bütiratın anti-inflamatuar özellikleri göz önünde bulundurulduğunda, mikrobiyota kompozisyonundaki değişikliklerin inflamasyon dengesini etkileyebileceği anlaşılmaktadır. Bütiratın bağışıklık sistemi hücrelerinin aktivitesini düzenleyerek inflamatuar sitokin üretimini azaltabildiği ve düzenleyici T hücrelerinin gelişimini destekleyebildiği gösterilmiştir. Dolayısıyla bütirat üreten bakterilerin azalması, bağışıklık sistemi fonksiyonlarının bozulmasına ve kronik inflamasyonun artmasına neden olabilir. Bu durum yaşlanma sürecinde sık görülen kardiyovasküler hastalıklar, metabolik sendrom ve nörodejeneratif hastalıklar gibi birçok patolojinin gelişiminde rol oynayabilir.

Sonuç olarak bütirat üreten bakterilerin bağırsak mikrobiyotasındaki varlığı, bağırsak sağlığının korunması ve sistemik fizyolojik süreçlerin düzenlenmesi açısından büyük önem taşımaktadır. Yaşlanma sürecinde bu bakterilerin çeşitliliğinde ve miktarında meydana gelen azalma, bağırsak bariyer fonksiyonunun zayıflamasına, inflamatuar süreçlerin artmasına ve çeşitli yaşa bağlı hastalıkların gelişimine katkıda bulunabilir. Bu nedenle bağırsak mikrobiyotasının bütirat üretme kapasitesinin korunması, sağlıklı yaşlanmanın desteklenmesi açısından önemli bir hedef olarak değerlendirilmektedir. Lif açısından zengin beslenme alışkanlıkları, prebiyotik ve

probiyotik yaklaşımlar gibi mikrobiyota temelli stratejiler bütirat üretimini artırarak yaşlanma sürecinde ortaya çıkabilecek sağlık sorunlarının azaltılmasına katkı sağlayabilir.

4. Bağırsak Mikrobiyotası ve Sağlıklı Yaşlanma

Sağlıklı yaşlanma, yalnızca yaşam süresinin uzaması ile sınırlı olmayan, aynı zamanda fiziksel, zihinsel ve metabolik fonksiyonların mümkün olduğunca korunmasını ifade eden çok boyutlu bir süreçtir. Günümüzde yaşlanan nüfusun artması ile birlikte sağlıklı yaşlanmayı destekleyen biyolojik mekanizmaların anlaşılması bilimsel araştırmaların önemli bir odak noktası haline gelmiştir. Son yıllarda yapılan çalışmalar, bağırsak mikrobiyotasının sağlıklı yaşlanma sürecinde önemli bir rol oynayabileceğini göstermektedir. Bağırsak mikrobiyotası konak metabolizması, bağışıklık sistemi fonksiyonları ve inflamasyon süreçleri üzerinde etkili olduğundan, mikrobiyota kompozisyonundaki değişikliklerin yaşlanma ile ilişkili fizyolojik süreçleri doğrudan etkileyebileceği düşünülmektedir. Badal ve arkadaşları (2020), bağırsak mikrobiyotasının yaşlanma sürecinde metabolik homeostazın korunmasında ve bağışıklık sistemi fonksiyonlarının düzenlenmesinde önemli bir rol oynadığını belirtmiş ve mikrobiyota çeşitliliğinin sağlıklı yaşlanmanın önemli belirleyicilerinden biri olabileceğini vurgulamıştır.

Uzun yaşayan bireylerde gerçekleştirilen mikrobiyota analizleri, bu bireylerin bağırsak mikrobiyotasının genellikle daha yüksek çeşitliliğe sahip olduğunu ve kısa zincirli yağ asitleri üreten bakterilerin daha fazla bulunduğunu göstermektedir. Bu durum mikrobiyota metabolik kapasitesinin sağlıklı yaşlanma ile güçlü bir ilişki içinde olabileceğini düşündürmektedir. Bradley ve Haran (2024), uzun ömürlü bireylerde bağırsak mikrobiyotasının daha dengeli bir kompozisyona sahip olduğunu ve özellikle kısa zincirli yağ asitlerinin üretiminin daha yüksek olduğunu bildirmiştir. Kısa zincirli yağ asitlerinin özellikle bütiratın anti-inflamatuar özellikleri göz önünde bulundurulduğunda, bu metabolitlerin kronik inflamasyonun azaltılmasına katkı sağlayarak yaşlanma ile ilişkili hastalıkların gelişimini sınırlayabileceği düşünülmektedir. Bu bulgular, bağırsak mikrobiyotasının metabolik aktivitesinin sağlıklı yaşlanmanın biyolojik temellerinden biri olabileceğini göstermektedir.

Bağırsak mikrobiyotası ile sağlıklı yaşlanma arasındaki ilişki aynı zamanda bağışıklık sistemi ile olan etkileşimler üzerinden de açıklanabilir. Yaşlanma sürecinde bağışıklık sisteminde meydana gelen fonksiyonel değişiklikler “immünosenesens” olarak adlandırılmaktadır ve bu durum enfeksiyonlara karşı duyarlılığın artmasına ve inflamatuar hastalıkların gelişimine yol açabilmektedir. Bağırsak mikrobiyotası, bağışıklık sistemi hücrelerinin farklılaşmasını ve fonksiyonlarını düzenleyerek immün homeostazın korunmasına katkıda bulunmaktadır. Özellikle mikrobiyota tarafından üretilen kısa zincirli yağ asitleri düzenleyici T hücrelerinin aktivitesini artırarak inflamasyonun kontrol altında tutulmasına yardımcı olabilmektedir. Bu nedenle bağırsak mikrobiyotasının dengede tutulması, yaşlanma sürecinde bağışıklık sistemi fonksiyonlarının korunması açısından önemli bir faktör olarak değerlendirilmektedir.

Bağırsak mikrobiyotası aynı zamanda merkezi sinir sistemi ile yakın bir etkileşim içerisindedir. “Bağırsak-beyin ekseni” olarak adlandırılan bu iletişim ağı, sinirsel, hormonal ve immünolojik yollar aracılığıyla gerçekleşmektedir. Mikrobiyota tarafından üretilen metabolitler merkezi sinir sistemi üzerinde çeşitli etkiler gösterebilmekte ve bilişsel fonksiyonların düzenlenmesinde rol oynayabilmektedir. Badal ve arkadaşları (2020), bağırsak mikrobiyotası ile bilişsel fonksiyonlar arasındaki ilişkinin giderek daha fazla araştırıldığını ve mikrobiyota kaynaklı metabolitlerin nöroprotektif etkiler gösterebileceğini belirtmiştir. Özellikle kısa zincirli yağ asitlerinin nöroinflamasyonu azaltabileceği ve sinir hücrelerinin enerji metabolizmasını destekleyebileceği düşünülmektedir. Bu bağlamda bağırsak mikrobiyotası, yalnızca sindirim sistemi sağlığı açısından değil, aynı zamanda bilişsel sağlığın korunması açısından da önemli bir düzenleyici olarak değerlendirilmektedir.

Tüm bu bulgular birlikte değerlendirildiğinde, bağırsak mikrobiyotasının sağlıklı yaşlanma sürecinde çok yönlü bir rol oynadığı görülmektedir. Mikrobiyota kompozisyonunun korunması ve kısa zincirli yağ asitlerinin üretiminin desteklenmesi, bağırsak bariyer bütünlüğünün

korunmasına, inflamatuar süreçlerin kontrol altına alınmasına ve metabolik fonksiyonların sürdürülmesine katkıda bulunabilir. Bu nedenle lif açısından zengin beslenme alışkanlıklarının benimsenmesi, prebiyotik ve probiyotik yaklaşımlar gibi mikrobiyota temelli stratejiler sağlıklı yaşlanmayı destekleyebilecek potansiyel müdahaleler arasında yer almaktadır.

5. Sonuç

Bu derlemede ele alınan bulgular, bağırsak mikrobiyotasının yaşlanma biyolojisinin hem "etkilenen" hem de "etkileyen" bir bileşeni olduğunu göstermektedir. Yaşlanma sürecinde mikrobiyota kompozisyonunda görülen değişimler; mikrobiyal çeşitlilikte azalma, bütirat üreten bakterilerde gerileme ve disbiyozise eğilim ile karakterize olabilmekte; bu durum bağırsak bariyerinin zayıflaması ve kronik düşük düzeyli inflamasyonun artması (inflammaging) ile ilişkili bir zemin oluşturabilmektedir. Bu nedenle mikrobiyotanın fonksiyonel kapasitesinin korunması, sağlıklı yaşlanmanın temel biyolojik hedeflerinden biri olarak değerlendirilebilir.

Bu çerçevede bütirat, yalnızca kolonositler için bir enerji kaynağı değil; aynı zamanda bağırsak bariyer bütünlüğünün sürdürülmesi, inflamatuvar yanıtın düzenlenmesi ve epigenetik mekanizmaların modülasyonu üzerinden çok katmanlı bir "anahtar metabolit" konumundadır. Bütiratın epitel hücre yenilenmesini desteklemesi ve bağırsak geçirgenliğini azaltması, mikrobiyal bileşenlerin dolaşıma geçişini sınırlayarak sistemik inflamasyonu baskılamaya katkı sunabilir. Ayrıca bağışıklık sistemi hücreleri üzerinde düzenleyici etkileri ve HDAC inhibisyonu aracılığıyla gen ekspresyonunu etkilemesi, bütiratın yaşa bağlı fizyopatolojik süreçlerde potansiyel bir koruyucu mekanizma olarak ele alınmasını desteklemektedir. Nitekim bütirat üretiminin azalmasının nörodejeneratif süreçler ve kas kaybı gibi yaşlanmanın klinik görünümleriyle ilişkilendirilebilmesi, bağırsak-beyin ve bağırsak-kas eksenlerinin sağlıklı yaşlanmadaki önemini güçlendirmektedir.

Öte yandan sağlıklı yaşlanma literatürü, uzun yaşayan bireylerde daha yüksek mikrobiyal çeşitlilik ve kısa zincirli yağ asidi üretim kapasitesinin korunabileceğine işaret etmektedir. Bu durum, mikrobiyota metabolik çıktılarının (özellikle SCFA/bütirat) sağlıklı yaşlanmanın biyobelirteçleri ve potansiyel müdahale hedefleri arasında yer alabileceğini düşündürmektedir. Bu bağlamda liften zengin beslenme alışkanlıklarının benimsenmesi, prebiyotik/probiyotik yaklaşımlar ve mikrobiyotayı destekleyen yaşam tarzı değişiklikleri bütirat üretimini artırarak bariyer bütünlüğünü ve immün homeostazı destekleyebilir.

Sonuç olarak, bağırsak mikrobiyotası ve bütirat ekseni; bariyer bütünlüğü, inflamasyon kontrolü, metabolik düzenleme ve nöroimmün etkileşimler üzerinden sağlıklı yaşlanmayı şekillendiren temel biyolojik ağlardan biridir. Gelecekte yapılacak uzun dönemli, iyi tasarlanmış klinik çalışmaların; bütirat üretimini hedefleyen beslenme ve mikrobiyota temelli müdahalelerin yaşlı popülasyonda klinik sonuçlara (kırılganlık, bilişsel işlevler, metabolik sağlık ve yaşam kalitesi) etkisini ortaya koyması, bu alanın translasyonel değerini güçlendirecektir.

Kaynakça

Badal, V. D., Vaccariello, E. D., Murray, E. R., Yu, K. E., Knight, R., Jeste, D. V., & Nguyen, T. T. (2020). The gut microbiome, aging, and longevity: A systematic review. Nutrients.

Bradley, E., & Haran, J. (2024). The human gut microbiome and aging. Gut Microbes.

Chilton, P. M., Ghare, S. S., Charpentier, B. T., et al. (2024). Age-associated temporal decline in butyrate-producing bacteria plays a key pathogenic role in neuropathology and memory deficits. Gut Microbes.

Hildebrand, C. B., Lichatz, R., Pich, A., et al. (2023). Short-chain fatty acids improve inflamm-aging and acute lung injury in old mice. American Journal of Physiology.

Lim, M. Y., & Nam, Y. D. (2023). Gut microbiome in healthy aging versus those associated with frailty. Gut Microbes.

Ragonnaud, E., & Biragyn, A. (2021). Gut microbiota as the key controllers of healthy aging. Immunity & Ageing.

Ticinesi, A., Nouvenne, A., Cerundolo, N., et al. (2019). Gut microbiota, muscle mass and function in aging. Nutrients.

OKUL YÖNETİCİLERİNİN DÖNÜŞÜMCÜ LİDERLİK DAVRANIŞLARI İLE ÖRGÜTSEL BAĞLILIK İLİŞKİSİNE DAİR TÜRKÇE LİTERATÜRÜN İNCELENMESİ

A REVIEW OF THE TURKISH LITERATURE ON THE RELATIONSHIP BETWEEN TRANSFORMATIONAL LEADERSHIP BEHAVIORS OF SCHOOL ADMINISTRATORS AND ORGANIZATIONAL COMMITMENT

Eğt. Yön. Uzm./Psk. Dan. Görkem İŞİGÜZEL
Millî Eğitim Bakanlığı, Seyhan Rehberlik ve Araştırma Merkezi
Seyhan, Adana.
ORCID NO: 0009-0008-7525-4212

Doç. Dr. Bahadır GÜLBAHAR
Kırşehir Ahi Evran Üniversitesi, Eğitim Fakültesi, Türkçe ve Sosyal Bilimler Eğitimi Bölümü, Merkez, Kırşehir.
ORCID NO: 0000-0002-7040-1593

ÖZET

Bu çalışmanın amacı, okul yöneticilerinin dönüşümcü liderlik davranışları ile öğretmenlerin örgütsel bağlılıkları arasındaki ilişkiyi inceleyen çalışmaları derlemek ve sentezlemektir. Araştırma deseni olarak sistematik derleme yönteminden yararlanılmıştır. Araştırmanın evreni, dönüşümcü liderlik ve örgütsel bağlılık arasındaki ilişkiyi irdeleyen bilimsel çalışmaların bütününden oluşmuştur. İlgili bilimsel çalışmalara ilişkin hariç tutma ve dahil etme kriterlerinin yer aldığı tablo hazırlanmıştır. Bu tablo doğrultusunda araştırmanın örneklemini; 2015-2025 yılları arasında, Türkçe dilinde, Eğitim Yönetimi veya Eğitim Bilimleri alanında, doğrudan dönüşümcü liderlik ve örgütsel bağlılık ilişkisine odaklanan hakemli dergilerde yayımlanmış makaleler, yüksek lisans ve doktora düzeyindeki akademik çalışmalar meydana getirmiştir. Çalışmaların yazarı, yayın yılı, yayın türü, araştırma deseni, örneklemi ve değişkenler arası ilişki düzeyleri ile önemli bulgularını içeren Sistematik Literatür İnceleme Matrisi, veri toplama aracı olarak kullanılmıştır. Verilerin toplanma aşamasında DergiPark, YÖKTEZ (YÖK Ulusal Tez Merkezi), Google Scholar gibi ulusal veri tabanları taratılmıştır. Dahil etme kriterlerine uygun olarak seçilen 25 çalışmanın betimsel ve ilişkisel analizi yapılmıştır. Elde edilen bulgulara göre ilgili çalışmalarda büyük oranda ilişkisel tarama modelinin kullanıldığı ve okul yöneticilerinin dönüşümcü liderlik davranışları ile öğretmenlerin örgütsel bağlılık düzeyleri arasında pozitif yönlü anlamlı bir ilişkinin varlığı doğrulanmıştır. Bulgulara göre Millî Eğitim Bakanlığı'nın teknolojik altyapı ve dijital kaynakların da desteğiyle fiilen görevde olan eğitim kurumu idarecilerinin dönüşümcü liderlik becerilerini geliştirmeye dönük hizmet içi eğitim faaliyetleri planlayabileceği önerilmiştir.

Anahtar Kelimeler: dönüşümcü liderlik, örgütsel bağlılık, okul yöneticileri

ABSTRACT

The purpose of this study is to compile and synthesize studies examining the relationship between school administrators' transformational leadership behaviors and teachers' organizational commitment. A systematic review method was used as the research design. The universe of the study consisted of all scientific studies examining the relationship between transformational leadership and organizational commitment. A table was prepared containing the exclusion and inclusion criteria for relevant scientific studies. In line with this table, the sample of the study consisted of articles published in peer-reviewed journals between 2015 and 2025, in Turkish, in the field of Educational Administration or Educational Sciences, focusing directly on the relationship between transformational leadership and organizational commitment, as well as academic studies at the master's and doctoral levels. The Systematic Literature Review Matrix, which includes the author of the studies, year of publication, type of publication, research design, sample, and levels of relationship between variables, as well as important findings, was used as a data collection tool. During the data collection phase, national databases such as DergiPark, YOKTEZ (YOK National Thesis Center), and Google Scholar were searched. Descriptive and correlational analyses were performed on 25 studies selected according to the inclusion criteria. According to the findings, the correlational survey model was widely used in the relevant studies, and a positive and significant relationship between school administrators' transformational leadership behaviors and teachers' levels of organizational commitment was confirmed. The findings suggest that the Ministry of National Education, with the support of technological infrastructure and digital resources, could plan in-service training activities aimed at developing the transformational leadership skills of education administrators currently in office.

Keywords: transformational leadership, organizational commitment, school administrators

GİRİŞ

Günümüzde bilimsel ve teknolojik gelişmelerle birlikte dünya hızla dönüşmekte, bu değişim eğitim kurumlarını da etkilemektedir. Sürecin sağlıklı ilerlemesi için liderlerin önce kendilerinin uyum sağlaması, ardından izleyenlerini bu sürece entegre etmesi gerekmektedir (Kuyucu, 2023). Bu bağlamda dönüşümcü liderlik öne çıkar. Bu liderlik anlayışı, çalışanların gelişimini destekler, zor hedeflere ulaşabileceklerine dair ilham verir ve örgütsel amaçlara adanmayı güçlendirir (Öztürk, 2022). Kavram ilk olarak Burns (1978) tarafından ortaya konmuş, Bass tarafından geliştirilmiştir (Bass, 1985; akt. Çetin ve Erden, 2021). Burns motivasyonun yükseltilmesi ve değerlerin olumlu yönde dönüştürülmesine vurgu yaparken, Bass dönüşümcü liderliğin dört boyutla ölçülebileceğini göstermiştir (Demir ve Sağlam, 2024): idealleştirilmiş etki, ilham veren motivasyon, entelektüel uyarım ve bireysel ilgi.

İdealleştirilmiş etki, liderin etik ve değer temelli rol model olmasıyla güven ve saygı oluşturur; ilham veren motivasyon, vizyon ve hedeflerin etkileyici biçimde aktarılmasıyla çalışanların motivasyonunu yükseltir; entelektüel uyarım, sorgulama ve eleştirel düşünmeyi teşvik eder;

bireysel ilgi ise çalışanların ihtiyaçlarına empatik yaklaşarak gelişimlerini destekler (Bass ve Avolio, 1994; Fırat ve Yeşil, 2020). Bu yaklaşımın sürdürülebilir performans üzerindeki etkisi örgütsel bağlılıkla yakından ilişkilidir.

Örgütsel bağlılık, bireyin örgütün amaçlarını destekleme isteği, uzun süre çalışma arzusu ve değerlerle kurduğu psikolojik bağ olarak tanımlanır (Gün, 2020). Bu kavram en kapsamlı biçimde Allen ve Meyer'in üç boyutlu modeliyle açıklanır: duygusal bağlılık (duygusal bağ), devam bağlılığı (ayrılmanın maliyetleri) ve normatif bağlılık (etik sorumluluk) (Meyer ve Allen, 1997). Alanyazın, okul yöneticilerinin dönüşümcü liderlik davranışlarının bu bağı güçlendirdiğini göstermektedir.

Dönüşümcü liderlik ile örgütsel bağlılık ilişkisi sık incelenmesine rağmen, örneklem ve yöntem farklılıkları bulguların bütüncül değerlendirilmesini zorlaştırmaktadır. Türk literatüründe çalışmaların dağınık yapısı, 2015-2025 dönemindeki eğilimlerin tek kaynaktan izlenmesini engellemektedir. Bu çalışma, söz konusu boşluğu gidermek amacıyla okul yöneticilerinin dönüşümcü liderlik davranışları ile öğretmenlerin örgütsel bağlılıkları arasındaki ilişkiyi sistematik betimsel analizle incelemeyi hedeflemektedir.

Araştırma şu sorulara odaklanmaktadır:

(1) Dönüşümcü liderlik ile örgütsel bağlılık arasındaki ilişkinin yönü ve gücü nedir?

(2) Liderliğin bağlılık alt boyutlarıyla etkileşimi nasıldır?

(3) Cinsiyet, yaş ve kıdem gibi demografik değişkenlere göre farklılıklar var mıdır?

(4) Araştırmaların yayın türü, desen ve eğitim kademesine göre dağılımı nasıldır?

Temel amaç, 2015-2025 yılları arasında bu ilişkiyi inceleyen çalışmaların sistematik literatür taramasıyla özetlenmesi ve eğitimde verimlilik ile öğretmen bağlılığını artırmaya bilimsel bir zemin sunulmasıdır.

YÖNTEM

Evren ve Örneklem

Bu araştırmanın evrenini okul yöneticilerinin dönüşümcü liderlik davranışları ile örgütsel bağlılık arasındaki ilişkiyi konu edinen ve Türkçe dilinde yayına çıkmış akademik çalışmaların tümü oluşturmaktadır. Araştırmanın örneklemi ise bu evrenden Türkçe olarak 2015-2025 yılları arasında yayımlanması, dönüşümcü liderlik ve örgütsel bağlılık ilişkisinin doğrudan çalışılması ve sadece eğitim yönetimi alanında yazılmış olması kriterlerine göre seçilen 25 çalışma çerçevesinde ele alınmıştır. Seçim sürecindeki ayrıntılara dair özet tablo aşağıdadır:

Tablo 1.Dâhil Etme ve Hariç Tutma Kriterlerine İlişkin Bilgiler

Kategori	Dahil Etme Kriterleri	Hariç Tutma Kriterleri
Konu	Okul yöneticilerinin dönüşümcü liderlik davranışları ile öğretmenlerin örgütsel bağlılığı arasındaki ilişkiyi doğrudan inceleyen çalışmalar.	Sadece dönüşümcü liderliği veya sadece örgütsel bağlılığı tek bir değişken olarak ele alan, aradaki ilişkiye odaklanmayan çalışmalar.
Yayın Yılı	2015 - 2025 yılları arasında yayımlanmış çalışmalar.	2015 yılından önce veya 2025 yılından sonra yayımlanmış çalışmalar.
Sektör/Alan	Sadece eğitim sektöründe (okul öncesi, ilkokul, ortaokul, lise) yapılmış çalışmalar.	Sağlık, bankacılık, tekstil, iletişim, turizm gibi eğitim dışı sektörlerde yapılan çalışmalar.
Çalışma Türü	Hakemli dergilerde yayımlanmış makaleler, yüksek lisans ve doktora düzeyindeki akademik çalışmalar.	Kitap bölümleri, kongre ve sempozyum bildirileri, ders notları.
Dil	Türkçe dilinde yazılmış olan çalışmalar.	Diğer dillerde yazılmış olan çalışmalar.
Örneklem	Araştırma örneklemi eğitim kurumu idarecileri ve/veya öğretmenlerden oluşan çalışmalar.	Örneklemi öğrenciler, veliler veya farklı sektör grubundan meydana gelen çalışmalar.
Disiplin	Eğitim Yönetimi ve Denetimi veya ilgili eğitim bilimleri alanında yapılmış çalışmalar.	Eğitim alanı haricindeki disiplinlerde gerçekleştirilen çalışmalar.

Veri Toplama Araçları

Bu çalışmada, veri toplama aracı olarak çalışmaların özetlenmesi adına araştırmacı tarafından oluşturulan literatür inceleme matrisi kullanılmıştır. Bu analiz matrisi, söz konusu 25 çalışmayı kategorize etmek, verilerini göstermek, bulguları özetleyip karşılaştırmak amaçlı oluşturulmuştur. Bu matris incelenen çalışmaların; yazarı ve yayın tarihi, yayının türü, araştırma deseni ve yöntemi, örneklemi, kullanılan ölçekleri, ilişkinin gücü, yönü alt boyutların etkileşimleriyle birlikte bulgularını içermektedir.

Verilerin Toplanması

Veri toplama sürecinin ilk aşamasında, DergiPark, YÖKTEZ (YÖK Ulusal Tez Merkezi), Google Scholar (Google Akademik) gibi ulusal veri tabanları, anahtar kelimelerle taratılmıştır. Belirlenen kriterlere göre (Son 10 yıl ve Türkçe yayımlanma ve Eğitim alanında olma) incelenecek çalışmalar tespit edilmiştir. Veri toplama sürecinin diğer aşamasında ise, tam anlamıyla eğitim kurumu/okul yöneticileri, dönüşümcü/dönüşümsel liderlik ve örgütsel bağlılık ilişkisinin merkeze alınıp alınmadığı kontrol edilmiştir. Bu filtrelemeler neticesinde ulaşılan ve metodolojik yönden yeterli bulunan 25 çalışma, tam metinleri aracılığıyla analize dâhil edilmiş ve literatür inceleme matrisine aktarılmıştır.

Verilerin Analizi

Ele alınan 25 çalışmadan edinilen verilerin analizinde, betimsel analiz kullanılmıştır. İlk aşamada frekans ve yüzdeler şeklinde çalışmaların betimsel özellikleri özetlenmiştir. İkinci aşamada ise, 25 çalışmanın temel bulguları, araştırmanın ana problemleri doğrultusunda tematik biçimde gruplandırılarak sentezlenmiştir. Bu sentezle birlikte dönüşümcü liderlik ve örgütsel bağlılık arasındaki ilişkinin yönüne ve gücüne ayrıca odaklanılmıştır. Elde edilen bulgular, çalışmalardaki tutarlı yönler ve çelişkili ifadeler bağlamında yorumlanarak tartışılmıştır.

ARAŞTIRMA VE BULGULAR

Bu bölümde 2015-2025 yılları arasında gerçekleştirilmiş dönüşümcü liderlik ve örgütsel bağlılık ilişkisini direkt konu edinen çalışmalar; yazar, yayın yılı, yayın türü, araştırma yöntemi, örneklem, değişkenler arası ilişki düzeyleri ve etkileşimler açısından incelenmiş ve elde edilen bulgular özetlenmiştir.

Tablo 2. Dönüşümcü Liderlik ve Örgütsel Bağlılık İlişkisine Dair Sistematik Literatür İnceleme Matrisi

S. No	Yazar (Yayın Yılı)	Yayın Türü	Araştırma Yöntemi	Örneklem	Dönüşümcü Liderlik ve Örgütsel Bağlılık İlişkisi	İlişkinin Gücü ve Yönü	Boyutların Etkileşimi (Önemli Bulgular)
1	**Kaya, S. (2015)**	Yüksek Lisans Tezi	İlişkisel Tarama Modeli	İlkokul Sınıf Öğretmenleri / Gaziantep	Dönüşümcü liderlik, en çok algılanan liderliktir.	Pozitif yönde ve anlamlı bir ilişki.	DL'nin öğretmenlerin ÖB üzerinde pozitif etkisi rapor edilmiştir.
2	**Akan & Yalçın (2015/2016)**	Makale	İlişkisel Tarama Modeli	N=515 öğretmen (İlkokul, ortaokul, lise) / Erzincan	Dönüşümcü liderlik davranışı genel anlamda gösterilmekte. Örgütsel bağlılık düzeyleri yüksek.	Pozitif yönlü, orta düzey, anlamlı ilişki.	DL, İçselleştirme (r=.46) ve Özdeşleştirme (r=.39) bağlılığını olumlu etkilemekte; uyum bağlılığı etkisi yok.
3	**Demirtaş & Şama (2016)**	Makale	Teorik İnceleme	Literatür Taraması	Literatürdeki dönüşümcü liderlik çalışmalarının sayısı fazla.	Literatür, DL ile ÖB arasında pozitif yönlü bir ilişki bulunduğunu doğrulamakta.	DL, motivasyon sağlayıp özgüven artırarak ÖB'yi yükseltmekte DL etkili yöneticiler, okullarda önemli.
4	**Özgözgü & Altunay (2016)**	Meta-Analiz	Meta-analiz	N=14.097 (2001-2015 arası 33 çalışma) / Türkiye (K-12)	DL'nin örgütsel sonuçlar üzerindeki genel etkisi çok geniş seviyede.	Pozitif yönlü, çok geniş düzeyde (g=1.279).	DL'nin ÖB üzerindeki etkisi, analiz edilen liderlik tarzları arasında etik liderlikten sonra en yüksek etkiye sahip.
5	**Yıldırım, F. (2017)**	Yüksek Lisans Tezi	İlişkisel Tarama Modeli	N=615 öğretmen (resmi okullar) / Burdur	Yöneticiler orta düzeyde liderlik davranışı gösterir (Ort. 3.63). ÖB düzeyi yüksektir (Ort. 3.78).	Pozitif yönde, yüksek düzeyde ve anlamlı (r=.598).	Genel liderlik davranışları ÖB'deki toplam varyansın %36'sını açıklar. En yüksek bağlılık uyum boyutudur.
6	**Yuvanç, O. (2018)**	Yüksek Lisans Tezi	Korelasyonel Yöntem	N=400 öğretmen (temel/ortaöğretim) / Aksaray	DL'nin duygusal bağlılık üzerinde anlamlı etkisi bulunmamakta.	DL, negatif yönlü anlamlı ilişkiye sahiptir (Devam: r=.142; Normatif: r=-.327).	Yöneticilerin DL düzeyleri yükseldikçe, devam bağlılığı ve normatif bağlılık azalmaktadır.
7	**Canbaz, F. (2019)**	Yüksek Lisans Tezi	İlişkisel Tarama Modeli	N=373 öğretmen (ortaöğretim) / Bolu	DL algıları yüksek (Ort. 3.75). ÖB düzeyleri orta (Ort. 3.16). Duygusal bağlılık yüksek, Devam düşük.	Pozitif yönde, orta düzeyde (r=.66).	DL boyutları Duygusal ve Normatif bağlılık ile orta düzeyde; Devam bağlılığı ile düşük düzeyde pozitif ilişkilidir.
8	**Demir Balcı, T. (2019)**	Yüksek Lisans Tezi	İlişkisel Tarama Modeli	N=237 okul öncesi öğretmen / İstanbul	DL algısı "Katılıyorum" düzeyinde. ÖB'de en yüksek içselleştirme (X=4.08).	DL, Genel ÖB ile pozitif ilişkilidir.	DL, Özdeşleşme (r=.630) ve İçselleştirme (r=.514) bağlılığını pozitif yordar. DL, Uyum bağlılığını negatif yordar (r=.467).
9	**Gün, F. (2020)**	Yüksek Lisans Tezi	İlişkisel Tarama Modeli	N=356 öğretmen (İlkokul, ortaokul, lise) / Karaman	DL algısı "Katılıyorum" düzeyinde (X=3.58). ÖB düzeyi yüksek (X=3.78).	Pozitif yönde, yüksek düzeyde (r=.79).	DL, ÖB varyansının %63'ünü yordamaktadır. DL alt boyutları ile ÖB arasında pozitif yönlü, yüksek düzeyde bir ilişki vardır.
10	**Cici, B. (2021)**	Yüksek Lisans Tezi	Korelasyonel Yöntem	N=405 öğretmen / İstanbul	DL algıları yüksek (Ort. 3.62). Örgütsel Bağlılık algıları yüksek (Ort. 3.69).	Ölçekler ve alt boyutları arasında anlamlı ve pozitif ilişki.	DL, Örgütsel Bağlılık üzerindeki toplam varyansın yaklaşık %63.3'ünü yordamaktadır.

S. No	Yazar (Yayın Yılı)	Yayın Türü	Araştırma Yöntemi	Örneklem	Dönüşümcü Liderlik ve Örgütsel Bağlılık İlişkisi	İlişkinin Gücü ve Yönü	Boyutların Etkileşimi (Önemli Bulgular)
11	**Üstün & Alkan Karaduman (2021)**	Makale	Nitel Araştırma (Yarı Yapılandırılmış Görüşme)	N=12 öğretmen (Lise) / Samsun	Liderlik stilleri sırayla: Vizyoner, Dönüşümcü, İşlemci lider.	Olumlu liderlik stillerinin ÖB üzerinde pozitif etki oluşturduğu gözlenmiştir.	İşlemci müdür ile çalışan öğretmenin hem motivasyonunun düşük olduğu hem de örgütsel bağlılığının sıkı olmadığı görülmüştür.
12	**Demir & Durnalı (2022)**	Makale	İlişkisel Tarama Modeli	N=274 öğretmen (Ortaokul) / Zonguldak	Okul Liderliği algısı (X=3.79) ve ÖB düzeyi (X=3.77) ortalamanın üstünde.	Pozitif yönlü, orta düzeyde anlamlı ilişki (r=.406).	Okul müdürlerinin liderlik davranışı ÖB'yi pozitif ve anlamlı biçimde yordamaktadır.
13	**Demir, R. (2022)**	Yüksek Lisans Tezi	İlişkisel Tarama Modeli	N=449 öğretmen (ortaöğretim) / Denizli	En çok İnsan Kaynakları Liderliği stili kullanılır (X=3.78). En yüksek ÖB duygusal bağlılıktır (X=3.63).	İnsan Kaynakları Liderliği-Duygusal Bağlılık: Pozitif yönde, orta düzeyde (r=.46).	Liderlik stilleri ÖB'nin anlamlı yordayıcısıdır. Yapısal liderlik, ÖB'nin %31'ini açıklar.
14	**Özkul vd. (2022)**	Makale	İlişkisel Tarama Modeli	N=351 öğretmen / Malatya	DL algısı orta düzeyin üzerinde (X=3.40) ÖB düzeyi yüksek (X=3.5).	DL-ÖB: Pozitif yönlü, orta düzeyde (r=.36).	DL ve Sürdürümcü liderlik stilleri ÖB'yi anlamlı olarak yordamaktadır. Meslektaşlara güven, DL ile birlikte ÖB'nin önemli yordayıcılarındandır.
15	**Uçar & Köylü (2022)**	Makale	İlişkisel Tarama Modeli	N=445 öğretmen (İmam Hatip Lisesi) / Karadeniz Bölgesi	DL algısı en yüksek (X=3.76). En yüksek ÖB duygusal bağlılık (X=3.9).	Pozitif yönde, orta düzeyde (p>0,001).	DL, duygusal bağlılığı %40,5, devam bağlılığını %19 oranında pozitif yordar. Sürdürümcü liderlik, normatif bağlılığı negatif etkiler.
16	**Kuyucu, E. (2023)**	Yüksek Lisans Tezi	Karma Yöntem (İlişkisel Tarama ve Fenomenoloji)	N=722 öğretmen (İlkokul, ortaokul, lise) / Şanlıurfa	DL algısı yüksek (X=3,66). ÖB düzeyi orta (X=3.18). En yüksek duygusal bağlılık.	Pozitif yönde, orta düzeyde (r=.646).	Lise öğretmenlerinin DL algısı en yüksektir. Nitel sonuçlar, DL'nin bağlılığı artırdığını vurgular.
17	**Öncü vd. (2023)**	Makale	İlişkisel Tarama Modeli	N=234 öğretmen (Resmi Eğitim Kurumları) / Erzincan	DL davranışı genellikle sergilenir (X=3.3). ÖB düzeyi orta (X=3.64). En yüksek duygusal bağlılık.	DL-ÖB: Pozitif yönde, yüksek düzeyde (r=.732).	DL, Duygusal Bağlılık ile yüksek düzeyde (r=.702) pozitif ilişkilidir. Sürdürümcü ve Serbest Bırakıcı liderlik ÖB ile negatif ilişkilidir.
18	**Şener, N. (2023)**	Yüksek Lisans Tezi	Betimsel Tarama Modeli	N=353 öğretmen (ortaöğretim) / Çorum	DL'nin ÖB üzerinde genel olarak olumlu ve anlamlı etkisi vardır. ÖB düzeyi yüksektir.	Pozitif yönde, anlamlı bir ilişki.	Serbest Bırakıcı ve Sürdürümcü liderlik tipleri, ÖB ile negatif ilişkilidir.
19	**Çetin, S. (2024)**	Yüksek Lisans Tezi	İlişkisel Tarama Yöntemi	N=163 öğretmen (resmi eğitim kurumları) / Kırşehir	DL algısı yüksek (X=3.81). ÖB düzeyi yüksek (X=3.52).	Pozitif yönde, yüksek düzeyde ve anlamlı (r=.76).	DL ve ÖB birlikte, motivasyondaki varyansın yaklaşık %64'ünü açıklar. DL-Uyum: (r=-.53). DL-Özdeşleşme: (r=.72).
20	**Eskiçınar, H. (2024)**	Makale	Doküman Analizi	2013-2023 arası 24 Yüksek Lisans Tezi (ÖB üzerine)	DL tarzları ÖB'yi arttırır.	Demokratik, etik, babacan, dönüşümcü ve etkileşimci liderlik tarzları ÖB'yi arttırır.	Otoriter liderlik tarzının ÖB'yi azalttığı tespit edilmiştir.

S. No	Yazar (Yayın Yılı)	Yayın Türü	Araştırma Yöntemi	Örneklem	Dönüşümcü Liderlik ve Örgütsel Bağlılık İlişkisi	İlişkinin Gücü ve Yönü	Boyutların Etkileşimi (Önemli Bulgular)
21	**Kıroğlan vd. (2024)**	Makale	Korelasyonel Araştırma	N=250 öğretmen (devlet okulları) / Genel	DL algısı "Katılıyorum" (Ort.=3.75). ÖB (Genel) "Orta Düzeyde Katılıyorum" (Ort.=3.24).	DL-ÖB: Pozitif yönde, düşük düzeyde ilişki (r=.07).	DL, Sürdürümcü ve Serbest Bırakıcı liderlik stilleri Genel ÖB ile pozitif yönlü düşük düzeyde ilişkilidir.
22	**Benlioğlu Kuzey, E. (2024)**	Makale	İlişkisel Tarama Modeli ve Yapısal Eşitlik Modeli	N=412 öğretmen / Karabük	DL algısı (X=3.66). Öğretmen Bağlılığı (X=3.98).	DL-ÖB: Pozitif yönde, orta düzeyde (r=.503).	Öğretmen Psikolojik Sermayesi, DL ile ÖB arasındaki ilişkide kısmi aracılık rolü oynamaktadır. DL ve Psikolojik Sermaye, ÖB varyansının %43'ünü açıklamaktadır.
23	**Yılmaz, Ö. (2024)**	Makale	Teorik İnceleme	Eğitim Yönetimi Literatürü	DL'nin eğitimde önemli bir liderlik anlayışı olduğu belirtilmiştir.	DL'nin ÖB üzerinde belirleyici ve pozitif bir rol üstlendiği kuramsal bağlamda tartışılmıştır.	DL, öğretmenlerin mesleki doyumu, örgütsel bağlılığı ve performansını yükseltmektedir.
24	**Üner Güngör, N. (2025)**	Yüksek Lisans Tezi	İlişkisel Tarama Modeli	N=535 öğretmen (İlkokul, ortaokul) / Balıkesir	DL algıları yüksek düzeyde.	DL, Duygusal/Normatif Bağlılık ile orta düzeyde pozitif ilişki; Devam Bağlılığı ile zayıf düzeyde pozitif ilişki.	Yöneticilerin DL özellikleri, öğretmenlerin örgütsel bağlılıklarını olumlu yönde etkilemektedir.
25	**Çutuk & Çoban, S. (2025)**	Makale	İlişkisel Tarama Modeli	N=202 Beden Eğitimi Öğretmeni / İstanbul	DL ölçeği ort. 79.07. ÖB ölçeği ort. 60.54.	DL ile ÖB arasında orta düzeyde (r=.46) ve pozitif bir ilişki.	DL'nin öğretmenlerin motivasyonunu, performansını ve duygusal bağlılıklarını artırdığı düşünülmektedir. Yüksek lisans mezunlarının ÖB düzeyi yüksektir.

İncelenen çalışmaların büyük bölümünde değişkenler arası ilişkileri belirlemeyi amaçlayan nicel araştırma yaklaşımı ve ilişkisel tarama deseni kullanılmış; sınırlı sayıda çalışmada meta-analiz ve karma yöntemlere yer verilmiştir. Bulgular, okul yöneticilerinin öğretmenler tarafından genellikle orta ve yüksek düzeyde dönüşümcü lider olarak algılandığını, öğretmenlerin örgütsel bağlılık düzeylerinin de benzer biçimde orta ve yüksek seviyelerde seyrettiğini göstermektedir. En yüksek katılımın Meyer ve Allen'in (1991) duygusal bağlılık, O'Reilly ve Chatman'ın (1986) ise içselleştirme olarak tanımladığı boyutlarda yoğunlaştığı belirlenmiştir.

Çalışmaların büyük çoğunluğu dönüşümcü liderlik ile örgütsel bağlılık arasında pozitif ve anlamlı ilişkiler rapor etmiş; ilişkinin gücü çoğunlukla orta (r=.40–.60) ya da yüksek (r>.70) düzeyde bulunmuştur. Dönüşümcü liderliğin özellikle içselleştirme (duygusal bağlılık) ve özdeşleştirme (normatif bağlılık) boyutlarıyla güçlü ve olumlu ilişkiler gösterdiği görülmektedir. Bununla birlikte bazı araştırmalarda anlamlı ya da negatif yönlü etkiler de rapor edilmiş; bu durum çoğunlukla uyum boyutunda ortaya çıkmıştır. Yuvanç (2018), diğer bulgulardan farklı olarak dönüşümcü liderliğin devam ve normatif bağlılıkla negatif ilişkili olduğunu belirtmiştir. Benlioğlu (2024) ise öğretmenlerin psikolojik sermayesinin dönüşümcü liderlik ile örgütsel bağlılık arasındaki ilişkide kısmi aracı rol üstlendiğini göstermiştir.

Tablo 3. Dönüşümcü Liderlik ve Örgütsel Bağlılık Arasındaki İlişkiye Yönelik Bulguların Dağılımı

Kategoriler	f	%
Pozitif Yönde Anlamlı İlişki	23	92%
Anlamlı Olmayan İlişki	1	4%
Negatif Yönde Anlamlı İlişki	1	4%
Toplam	**25**	**%100**

Dönüşümcü liderlik ve örgütsel bağlılık arasında son on yılda yapılan çalışmaların derlendiği matrise göre 23 çalışmanın sonucunun iki değişken arasında pozitif yönde anlamlı ilişkinin tespit edildiği ve bu tespiti yüzdesel karşılığının %92 olduğu bulunmuştur. 1 çalışmada (%4) dönüşümcü liderlik ve örgütsel bağlılık arasında anlamlı ilişkinin tespit edilemediği saptanmıştır. Yine 1 çalışmada ise araştırmanın iki değişkeni arasında negatif yönde anlamlı ilişkinin varlığı ortaya konulmuştur (bkz. Tablo 3).

Tablo 4. Dönüşümcü Liderlik ve Örgütsel Bağlılık Alt Boyutları Arasındaki İlişki Bulguları

İncelenen İlişki	Pozitif Yönlü İlişki Saptanan (f)	Anlamsız veya Negatif Yönlü İlişki Saptanan (f)
DL (Genel) → Duygusal/İçselleştirme/Özdeşleşme	10 (Orta ve Yüksek düzey)	1 (Anlamsız)
DL (Genel) → Normatif Bağlılık	5 (Orta düzey)	1 (Negatif)
DL (Genel) → Devam/Uyum Bağlılığı	3 (Düşük düzey)	7 (Anlamsız veya Negatif)
DL Alt Boyutları → ÖB Alt Boyutları	6 (Orta düzey)	0

DL Alt Boyutları (Genel) → Devam/Uyum Bağlılığı	6 (Düşük düzey)	8 (Anlamsız veya Negatif)

Tablo 4 incelendiğinde, ve dönüşümcü liderliğin içsel bağlılık alt boyutları ile ilişkisi analiz edildiğinde 10 çalışmada pozitif yönlü, orta ve yüksek düzeyde anlamlı etki tespit edildiği görülmüştür. Yalnızca duygusal boyut bağlamında 1 çalışmada anlamlı etki saptanmamıştır. Dönüşümcü liderliğin normatif bağlılık ile ilişkisine bakıldığında, 5 çalışmada orta düzeyde pozitif yönlü ilişki belirlenmiştir. 1 çalışmada ise negatif yönlü ilişki saptanmıştır. Dönüşümcü liderliğin devam veya uyum bağlılığı ile ilişkisi zayıf etkilerin belirgin olduğu bir tablo ortaya koymuştur. 3 çalışmada düşük düzeyde pozitif ilişki tespit edilirken, 7 çalışmada ise anlamsız veya negatif yönlü bir ilişki göze çarpmıştır. Dönüşümcü liderliğin uyum bağlılığını negatif yönlü etkilediği ortaya konmuştur. Dönüşümcü liderliğin alt boyutları İdealleştirilmiş Etki, Bireysel İlgi, İlham Verici Motivasyon ve Entelektüel Uyarım ve örgütsel bağlılığın alt boyutları arasındaki ilişkilere bakıldığında; 6 çalışmada orta düzeyde pozitif yönlü etkilerin bulunduğu gözlenmiş, hiçbir çalışmada anlamlı olmayan veya olumsuz etki belirlenmemiştir.

Tablo 5. İncelenen Çalışmaların Yayın Türlerine Göre Frekans Dağılımı

Yayın Türü	(f)	(%)
Yüksek Lisans Tezi	16	64.0%
Doktora Tezi	1	4.0%
Makale (Ampirik / Nitel)	6	24.0%
Meta-Analiz / Teorik Sentez / İnceleme	2	8.0%
Toplam	**25**	**100.0%**

Tablo 5'te görüldüğü üzere yayın türlerine göre incelenen çalışmaların büyük çoğunluğunu 16 çalışmayla yüksek lisans tezleri oluşturmuştur. %64'lük bir orana sahiptir. Yüksek lisans tezlerini 6 çalışmayla makaleler izlemiştir. Makalelerin oranı ise %24 olarak göze çarpmaktadır. 2 çalışma ve %8'lik oranla meta-analiz çalışmaları yer almaktadır. En az yer alan çalışma ise 1 çalışma ve %4'lük oranıyla doktora tezidir.

Tablo 6. İncelenen Çalışmaların Araştırma Yöntemine Göre Frekans Dağılımı

Araştırma Yöntemi	Frekans (f)	Yüzde (%)
Nicel	20	80.0%
Karma	1	4.0%
Nitel	1	4.0%
Meta-analiz	3	12.0%
Toplam	**25**	**100.0%**

Tablo 6'ya bakıldığında incelenen çalışmaların araştırma yöntemlerine göre sınıflandırıldığı görülmektedir. Çok büyük oranda (%80) çalışmaların nicel araştırma yöntemleri kullanılarak oluşturulduğu ifade edilmektedir. 3 çalışmayla (%12) meta-analiz nicel araştırma yöntemlerinden sonra en çok yararlanılan yöntem olarak dikkat çekmiştir. Karma ve nitel araştırmalara ise %1'lik oranla birer çalışmada yer verilmiştir.

Tablo 7. İncelenen Çalışmaların Eğitim Kademesine Göre Frekans Dağılımı

Eğitim Kademesi	Frekans (f)	Yüzde (%)
Lise	9	36.0%
Karışık K-12 / Tüm Kademeler	8	32.0%
Ortaokul	2	8.0%
Okul Öncesi	2	8.0%
İlkokul	1	4.0%
Meta-Analiz (Tüm Eğitim)	3	12.0%
Toplam	**25**	**100.0%**

Eğitim kademesine göre incelenen çalışmalar analiz edildiğinde ise lise kademesi örneklem alınarak yürütülen araştırmaların en fazla sayıda (9) olduğu görülmektedir. %36'lık bir oran göze çarpmaktadır. Aynı çalışmada birden çok kademeden örneklem seçilen çalışmaların sayısı tabloya göre 8'dir. Bu sayı da %32'lik bir orana karşılık gelmektedir. Meta-analiz çalışmalarında bu sayı %12 oranla 3'tür. İlkokul kademesine odaklı tek çalışma %4'lük oranla görülürken; okul öncesi ve ortaokul kademeleri gözetilerek sürdürülen çalışmaların sayısı 2 olarak öne çıkmaktadır. Bu sayı da %8'lik bir orana denk gelmektedir.

Tablo 8. Demografik Değişkenlerin Örgütsel Bağlılık Üzerindeki Etkisi

Değişkenler	**Bulguların Eğilimi**	**Bulguyu Destekleyen (f) (Anlamlı Fark Bulan)**	**Anlamlı Fark Bulmayan (f)**	**İncelemeyen/Raporlamayan (f)**
Cinsiyet	Çoğunlukla Anlamlı Fark Yok	6	10	9
Kıdem	Kıdem arttıkça Pozitif Fark (Yüksek kıdem lehine)	7	7	11
Yaş	Yaş arttıkça Pozitif Yönlü ilişki (Genelde artış var)	5	5	15

Tablo 8'de, incelenen çalışmalarda cinsiyet, kıdem ve yaş demografik değişkenlerinin örgütsel bağlılık üzerindeki etkisi belirtilmiştir. Bulguların genel eğilimi, cinsiyet değişkeninin örgütsel bağlılık üzerinde anlamlı bir etkiye sahip olmadığını göstermiştir. 9 çalışmanın bu değişkeni incelemediği, 16 çalışmadan anlamlı etki tespit eden çalışma sayısının 6, anlamlı etki tespit edemeyen çalışmaların sayısının 10 olduğu görülmektedir. Kıdem değişkenine bakıldığında bulguların genel eğiliminin kıdem artışının örgütsel bağlılığı pozitif yönde etkilediğini gösterdiği görülmektedir. Kıdem değişkenini göz ardı eden 11 çalışmanın varlığı tespit edilmiştir. 7 çalışmanın kıdem ve örgütsel bağlılık arasında anlamlı etki saptamadığı, 7 çalışmanın ise kıdem ve örgütsel bağlılık arasında pozitif yönlü anlamlı bir ilişki belirlediği ortaya konmuştur. Yaş değişkeni incelendiğinde ise kıdem değişkenine benzer biçimde bulguların genel eğilimi; yaş artışının örgütsel bağlılığı pozitif yönde etkilediği sonucunu

vermiştir. 15 çalışma bu ilişkiye odaklanmamıştır. 5 çalışma anlamlı etki tespit edemezken; 5 çalışma ise yaşın örgütsel bağlılığı pozitif yönde yordadığını raporlamıştır.

SONUÇ

Literatür inceleme matrisi temel alınarak yürütülen bu sistematik inceleme, okul yöneticilerinin dönüşümcü liderliği ile öğretmenlerin örgütsel bağlılığı arasındaki ilişkiyi ele alan 25 çalışmanın bulgularını özetlemektedir. Sonuçlar, dönüşümcü liderliğin eğitim kurumlarında öğretmenlerin kuruma aidiyetini güçlendiren temel bir unsur olduğunu göstermektedir.

Çalışmaların %92'sinde dönüşümcü liderlik ile örgütsel bağlılık arasında pozitif ve anlamlı ilişki bulunmuş; az sayıda araştırmada ise anlamlı ya da negatif sonuçlara rastlanmıştır. İlişkinin gücü çoğunlukla orta ve yüksek düzeydedir. Bu bulgular dönüşümcü liderliğin örgütsel bağlılığın güçlü bir yordayıcısı olduğunu ve bağlılıktaki varyansın önemli bölümünü açıkladığını göstermektedir. Alt boyutlar incelendiğinde, en güçlü etki duygusal bağlılıkta görülmüş; normatif bağlılıkla ilişkiler genellikle pozitif bulunmuş, devam bağlılığı ile ilişki ise daha zayıf ve zaman zaman anlamsız ya da negatif rapor edilmiştir.

Demografik değişkenlerde cinsiyete göre çoğunlukla anlamlı fark bulunmazken, yaş ve kıdem arttıkça örgütsel bağlılığın yükseldiği görülmüştür. İncelenen çalışmaların büyük kısmı yüksek lisans tezlerinden oluşmakta ve nicel desen ağırlığı dikkat çekmektedir. Genel olarak bulgular, dönüşümcü liderliğin öğretmenlerin örgütsel bağlılığını anlamlı ve güçlü biçimde artırdığını ortaya koymaktadır.

Uygulayıcılara öneriler

- Millî Eğitim Bakanlığı aracılığıyla okul yöneticilerine yönelik dönüşümcü liderlik temelli hizmet içi eğitimler düzenlenebilir.
- Psikolojik sermayeyi güçlendiren yönetim uygulamalarına ağırlık verilebilir.
- Öğretmenlerin karar süreçlerine katılımı artırılarak aidiyet duygusu desteklenebilir.
- Mesleğe yeni başlayan öğretmenlerin kuruma uyumunu güçlendirmek için deneyimli öğretmenlerle iş birliği teşvik edilebilir.

Araştırmacılara öneriler

- Dönüşümcü liderliğin öğretmen deneyimleri üzerindeki etkisini derinlemesine incelemek için nitel çalışmalar yapılabilir.
- Daha geniş örneklemlerle karşılaştırmalı araştırmalar yürütülebilir.
- Özel okulları kapsayan çalışmalar artırılabilir.
- Örgütsel güven, psikolojik sermaye, motivasyon ve iyi oluş gibi değişkenlerin aracı rolleri incelenebilir.

Kaynakça

Akan, D., & Yalçın, S. (2015). Okul yöneticilerinin liderlik stilleri ile öğretmenlerin örgütsel bağlılıkları arasındaki ilişkinin incelenmesi. *Eğitim ve İnsani Bilimler Dergisi: Teori ve Uygulama*, *6*(11), 123-150.

Bass, B. M. (1985). *Leadership and performance beyond expectations*. Free Press.

Bass, B. M., & Avolio, B. J. (1994). *Improving organizational effectiveness through transformational leadership*. Sage Publications.

Benlioğlu Kuzey, E. (2024). Dönüşümcü okul liderliğinin öğretmen bağlılığı üzerindeki etkisi: Öğretmen psikolojik sermayesinin aracı rolü. *Avrasya Beşeri Bilim Araştırmaları Dergisi*, *4*(1), 21-36.

Canbaz, F. (2019). *Okul müdürlerinin dönüşümcü liderlik özellikleri ile öğretmenlerin örgüte bağlılık düzeyleri arasındaki ilişki (Bolu- Merkez Ortaöğretim Örneği)* [Yayımlanmamış yüksek lisans tezi]. Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi Eğitim Bilimleri Enstitüsü, Bolu.

Cici, B. (2021). *Okul müdürlerinin dönüşümcü liderlik özelliklerinin örgütsel bağlılık ve motivasyonla ilişkisi* [Yayımlanmamış yüksek lisans tezi]. İstanbul Sabahattin Zaim Üniversitesi Lisansüstü Eğitim Enstitüsü, İstanbul.

Çetin, N., & Erden, S. (2021). Dönüşümsel liderlik üzerine teorik bir inceleme. *Uluslararası Yönetim ve Liderlik Dergisi, 8*(2), 45-62.

Çutuk, S., & Çoban, E. (2025). Beden eğitimi öğretmenlerinde dönüşümcü liderlik ile örgütsel bağlılık arasındaki ilişki (İstanbul ili örneği). *Spor Yöneticiliği ve Eğitim Bilimleri Dergisi*, *12*(1), 102-113. DOI: 10.70736/spjses.285

Çetin, S. (2024). *Okul yöneticilerinin dönüşümcü liderlik özellikleri ve öğretmenlerin örgütsel bağlılığı ile motivasyon düzeyleri arasındaki ilişki* [Yayımlanmamış yüksek lisans tezi]. Kırşehir Ahi Evran Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Kırşehir.

Demir Balcı, T. (2019). *Okul öncesi öğretmenlerinin algılarına göre yöneticilerin liderlik stili ile okul öncesi öğretmenlerinin örgütsel bağlılık düzeyleri arasındaki ilişkinin incelenmesi* [Yayımlanmamış yüksek lisans tezi]. İstanbul Sabahattin Zaim Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, İstanbul.

Demir, F., & Sağlam, M. (2024). Liderlik yaklaşımları: İşlemsel ve dönüşümsel liderlik karşılaştırması. *Yönetim Bilimleri Dergisi, 20*(1), 134-150

Demir, R. (2022). *Okul yöneticilerinin liderlik stilleri ile öğretmenlerin örgütsel bağlılık düzeyleri arasındaki ilişki* [Yayımlanmamış yüksek lisans tezi]. Pamukkale Üniversitesi Eğitim Bilimleri Enstitüsü, Denizli.

Demir, V., & Durnalı, M. (2022). Ortaokul öğretmenlerine göre okul müdürlerinin liderlik davranışları ile öğretmenlerin örgütsel bağlılığının incelenmesi. *Manas Sosyal Araştırmalar Dergisi*, *11*(1), 143-157.

Demirtaş, E., & Şama, E. (2016). Okullarda dönüşümcü liderlik ve örgütsel bağlılık ilişkisi. *Iğdır Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi*, (10), 275-298.

Fırat, İ., & Yeşil, S. (2020). Dönüşümcü liderlik özelliklerinin işletmenin yenilik yeteneği ve performansı üzerindeki etkisi. *Beykent Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi*, *13*(2), 40-57. https://doi.org/10.18221/bujss.771266

Eskiçınar, H. (2024). Okul yöneticilerinin liderlik tarzlarının öğretmenlerde iş doyumu ve örgütsel bağlılık üzerindeki etkilerinin değerlendirilmesi. *International Journal of Original Educational Research*, *2*(1), 334-351.

Gün, F. (2020). *Okul yöneticilerinin dönüşümcü liderlik özellikleri ile öğretmenlerin okula bağlılıkları arasındaki ilişkinin incelenmesi* [Yayımlanmamış yüksek lisans tezi]. Karamanoğlu Mehmetbey Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Karaman.

Kaya, S. (2015). *İlkokul müdürlerinin dönüşümcü liderlik özellikleri ile sınıf öğretmenlerinin örgütsel bağlılık düzeyleri arasındaki ilişki* [Yayımlanmamış yüksek lisans tezi]. Zirve Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Gaziantep.

Kıroğlan, N., Esin, E., Demir, F., Özcan, A., Erdem, O., & Aslan, C. (2024). Liderlik algısı ile örgütsel bağlılık arasındaki ilişkinin analizi. *Ulusal Toplum ve Eğitim Bilimleri Dergisi (UTEBD)*, *1*(1), 55-75.

Kuyucu, E. (2023). *Öğretmenlerin yöneticilerinin dönüşümcü liderlik rollerine yönelik algılarının örgütsel bağlılık düzeyleri ile ilişkisi* [Yayımlanmamış yüksek lisans tezi]. Adıyaman Üniversitesi Lisansüstü Eğitim Enstitüsü, Adıyaman.

Meyer, J. P., & Allen, N. J. (1991). A three-component conceptualization of organizational commitment. *Human Resource Management Review, 1*(1), 61-89.

Meyer, J. P., & Allen, N. J. (1997). *Commitment in the workplace: Theory, research, and application*. Sage Publications.

O'Reilly, C. A., & Chatman, J. (1986). Organizational commitment and psychological attachment: The effects of compliance, identification, and internalization on prosocial behavior. *Journal of Applied Psychology*, *71*(3), 492-499.

Öncü, E., Yalçın, S., & Özpolat, A. R. (2023). Okul yöneticilerinin liderlik stilleri ile öğretmenlerin örgütsel bağlılık ve örgütsel iletişim düzeyleri arasındaki ilişkinin incelenmesi. *Mehmet Akif Ersoy Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi*, (65), 415-442.

Özgözgü, S., & Altunay, E. (2016). Yöneticilerin liderlik davranışlarının öğretmenlere yansıyan sonuçları: Bir meta-analiz çalışması. *MCBÜ Sosyal Bilimler Dergisi*, *14*(4), 275-298.

Özkul, R., Doğan, Ü., Abdurrezzak, S., & Yıldızbaş, Y. V. (2022). Okul yöneticilerinin liderlik stilleri ile öğretmenlerin örgütsel bağlılık ve örgütsel güven düzeyleri arasındaki ilişkinin incelenmesi. *Elektronik Sosyal Bilimler Dergisi*, *21*(82), 584-602.

Öztürk, V. (2022). Dönüşümsel liderlik ve çalışan motivasyonu ilişkisi. *İşletme ve Ekonomi Araştırmaları Dergisi, 15*(1), 25-42.

Şener, N. (2023). *Okul müdürlerinin liderlik stillerinin öğretmenlerin örgütsel bağlılık ve iş tatminlerine etkisi* [Yayımlanmamış yüksek lisans tezi]. Hitit Üniversitesi Lisansüstü Eğitim Enstitüsü, Çorum.

Uçar, H. T., & Köylü, M. (2022). İmam Hatip Lisesi öğretmenlerinin örgütsel bağlılık düzeyleri ile okul müdürlerinin liderlik stilleri arasındaki ilişki. *TALİM: Journal of Education in Muslim Societies and Communities*, *6*(2), 147-167.

Üner Güngör, N. (2025). *Okul yöneticilerinin dönüşümcü liderlik özellikleri ile öğretmenlerin örgütsel bağlılıkları arasındaki ilişkinin incelenmesi* [Yayımlanmamış yüksek lisans tezi]. Balıkesir Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Balıkesir.

Üstün, A., & Alkan Karaduman, H. (2021). Okul müdürlerinin liderlik stillerinin öğretmenlerin örgütsel bağlılıklarına etkileri. *International Academic Social Resources Journal*, *6*(20), 65-76.

Yılmaz, Ö. (2024). Okul yöneticilerinin dönüşümcü liderlik rolü: Eğitim yönetimi açısından teorik bir inceleme. *Balkan and Near Eastern Journal of Social Sciences (BNEJSS)*, *10*(Special Issue), 199-208.

Yıldırım, F. (2017). *Okul yöneticilerinin liderlik davranışları ile öğretmenlerin örgütsel bağlılık düzeyleri arasındaki ilişki (Burdur İli Bucak İlçesi Örneği)* [Yayımlanmamış yüksek lisans tezi]. Akdeniz Üniversitesi Eğitim Bilimleri Enstitüsü, Antalya.

Yuvanç, O. (2018). *Eğitim kurumları yöneticilerinin liderlik vasıflarının öğretmenlerde örgütsel bağlılığa etkileri* [Yüksek Lisans Tezi]. Aksaray Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Aksaray.

USING ARTIFICIAL INTELLIGENCE SYSTEMS FOR THE VARIATIVE TEACHING OF INFORMATICS AND EXPERIMENTAL VERIFICATION OF TEACHING EFFECTIVENESS

Gulara Rahimova[1]
[1] Baku State University, Faculty of applied mathematics and cybernetics, Department of Informatics, Baku, Azerbaijan
[1]ORCID ID: https://orcid.org/0000-0002-7820-5837
Gulchin Hasanli[2]
Baku State University, Faculty of applied mathematics and cybernetics, Department of Informatics, Baku, Azerbaijan[2]
[2]ORCID ID: https://orcid.org/0009-0007-2589-3350

Abstract. In the modern era, the rapid development of Artificial Intelligence (AI) technologies affects almost all areas of human activity, fundamentally changing existing traditional approaches. The field of education, in particular, is one of the main targets of this transformation, and the application of AI here plays an important role in terms of individualizing the learning process, enhancing interactivity, and increasing effectiveness. Informatics, as a field closely related to technological development and innovation, has a broader potential for the application of AI technologies.
The investigation of the theoretical foundations of teaching artificial intelligence systems to schoolchildren, as well as determining the necessity and possibility of teaching this knowledge in a variative way within the framework of the informatics subject at the general education level, and at the same time, justifying the appropriateness of integrating selected approaches into the teaching process, allows for the formation of a variative teaching model of artificial intelligence systems. The developed model has been designed considering the characteristics of teaching informatics in schools and the specific requirements of the education system of Azerbaijan.
In this article, we have tried to clarify how Artificial Intelligence can be integrated into Azerbaijan's education system.
Keywords: Artificial Intelligence, Informatics Education, Variative Instruction, Educational Process, Practical applicability, Experimental verification

Theoretical Part. The inclusion of artificial intelligence systems in education, regardless of whether informatics is presented as a separate subject in the school curriculum or whether training in this direction has been started at the basic education level, can lead to significant pedagogical outcomes. Overall, such an approach not only increases students' level of mastery over modern technologies but also contributes to the development of their analytical and critical thinking skills.
This integration enables the formation and reinforcement of fundamental concepts (e.g., "algorithm", "data", "information", etc.), expands students' opportunities to master information technologies and their practical skills, deepens the theoretical comprehension of the teaching content, and also serves to consolidate and expand already acquired knowledge [1].
In schools, the informatics subject is not limited to the provision of technical and digital skills only, but also forms students' ability to think systematically, understand information, and use it correctly. This subject teaches children a culture of working with information, general education, and universal methods of activity. The integration of artificial intelligence topics into informatics lessons will enhance students' theoretical and practical knowledge and will make a

significant contribution to the main goals of the informatics subject – the development of skills for working with modern technologies, creative and analytical thinking, and efficient behavior with information. As a result of professional training in the field of artificial intelligence, students develop an informational and algorithmic culture, improve their understanding of computers, learn skills and habits of interaction using computer tools, and master algorithmic structures and programming languages.

In the design of the modern teaching-learning process, instead of the traditional "from content to result" approach, the "from results to content" approach is intended to be applied. The justification of this approach lies in the fact that different educational outcomes can be achieved based on the same content. The current main goal is to ensure the educational outcomes stated in the state education standard for general education. Therefore, the planning of the educational process should start from the requirements of educational outcomes. In the initial stage of the education process, types of learning and teaching activities should be selected in accordance with the targeted outcomes, and in the next stage, appropriate content supporting these activities should be prepared.

Teaching in the field of artificial intelligence covers issues related to information and information processes, presentation and encoding of information, computer hardware and software, formalization and modeling, algorithmization and programming, as well as the social aspects of information activities within the school informatics curriculum. At the general secondary school level, the content areas of the informatics course are precisely aimed at teaching these topics. The acquisition of these teaching elements will be based on the analysis of the didactic units of the informatics course, and at the same time, these concepts will be developed and clarified in the process of studying artificial intelligence systems within the framework of the "Informatics" subject in general secondary school [2].

The application of a variative approach in the general education system enables the formation of different directions in the teaching of artificial intelligence systems and the selection of different learning paths. This creates a favorable environment for sustainable development while maintaining a balance between variation and the requirements of educational standards. The developed educational plans are defined as a unified structural unit for the class. Such an approach ensures the phased transmission of knowledge in the field of artificial intelligence within the "Informatics" subject at the general secondary education stage – whether at a basic or an advanced level. Furthermore, maintaining continuity between different levels is also envisaged, which serves the systematic development of students' knowledge and skills.

Through the teaching of informatics in general education schools: at the primary education level, elements of algorithmic thinking are created in students and initial abilities to use computer technology are formed; at the general secondary education level, students develop the ability to analyze the surrounding world from the perspective of an information system and make decisions, as well as become prepared to use information and communication technologies; at the upper secondary education level, the skills and habits acquired in the general secondary education stage are further developed, students acquire skills for working with necessary information in accordance with the requirements of the information society, gain habits of using the 9 most popular software tools on computers, their algorithmic thinking and intellectual level are developed, and preparation for career choices is ensured [3].

According to Azerbaijan's educational standards, it is possible to establish three main trajectories for teaching artificial intelligence (AI) systems:

- Option I**.** It is known that, through the teaching of informatics in general education schools of Azerbaijan, the process of forming elements of algorithmic thinking and initial abilities to use computer technology is carried out at the primary education level. At this stage, only basic concepts of AI (short terminology) can be presented using illustrations.

At the general secondary education level, the focus is on forming students' abilities to analyze and make decisions about the surrounding world from the perspective of an information system and preparing them for the use of information and communication technologies. Since informatics is included in the school curriculum in a relatively extended form in grades 5–6, digital skills can be integrated with the teaching of AI systems at the basic level, and the formation of concepts and learning of didactic elements can be supported through intradisciplinary connections. At the complete secondary education level, previously acquired skills and habits are developed. As students form the ability to work with necessary information in accordance with the demands of an informatized society and acquire habits of using the 9 most popular software tools, their algorithmic thinking and intellectual level develop, and they prepare for career choices. Therefore, during the continuation of the informatics course in grades 7–9, it is considered possible to study AI systems at an advanced level.

• Option II. If the informatics subject is taught in an extended form starting from grade 7, the teaching of AI systems at the basic level can be carried out within the framework of the "Informatics" subject in grades 7–9.

• Option III. At the same time, it is possible to teach AI systems at an advanced level covering the basic level as well in grades 7–9.

We conclude that, from the perspective of Azerbaijan's educational system, these approaches can be adapted and applied. Currently, the subject curriculum at the general education level in Azerbaijan differs from international practices in certain characteristics, and for this reason, the integration of AI into teaching should be considered within the existing educational structure.

In the current situation:

• In grades 1–4**,** the "Informatics" subject has a propedeutic (preparatory) character and is mainly limited to topics such as proper use of computers, an initial approach to technology, simple operations (e.g., opening files, saving, basic text editing, etc.), and digital ethics. At this stage, students are primarily introduced to basic concepts of technology, but more complex and abstract topics such as artificial intelligence and algorithmic thinking are not yet included in the curriculum [4].

• In grades 5–9**,** "Informatics" is already presented as a systematic and separate subject. In these grades, students gain knowledge about algorithms, basics of programming (e.g., Scratch, Python, or other visual programming environments), information security, computer structure, and functionality. This stage provides a favorable foundation for the transition to the basic principles of AI systems.

• In grades 10–11, the "Informatics" subject is compulsory, and the content of instruction becomes more advanced. At this level, students work on more complex programming tasks, become familiar with data processing, databases, internet technologies, networks, and other technical issues. This stage is considered the most suitable for teaching the topic of AI at a conceptual level along with practical applications.

However, the topic of artificial intelligence is currently not included in the official curriculum as a separate subject or section. Rather, this topic is indirectly addressed — for example, within sections on programming and algorithmic thinking, or within the learning outcomes under "Application of Technologies." This results in artificial intelligence being presented only at a conceptual level, but not being taught in-depth either theoretically or practically [5].

Therefore, to achieve systematic instruction in artificial intelligence, the application of modern teaching approaches, updating the curriculum, and ensuring the relevant training of educators in this field is of particular importance. Such an approach would also represent a significant step toward the digital transformation of the Azerbaijani education system and its adaptation to future technologies. Regardless of the selected teaching plan, the instruction of AI systems at the basic level within the framework of the "Informatics" subject in general secondary school

will contribute to the formation of social and moral behavior related to artificial intelligence among students, as well as to the development of functional literacy and generalized methods of information activity. As a result, this approach will enable students to purposefully and effectively utilize artificial intelligence technologies both in their academic activities and in solving problems they encounter in daily life [6].

The teaching of artificial intelligence systems at an advanced level within the framework of the "Informatics" subject in general secondary school not only allows students to acquire basic knowledge and skills but also better prepares them for specialization and professional training processes.

To implement the teaching of artificial intelligence systems in the context of the "Informatics" subject, it is necessary to apply a complex approach that is based on fundamental knowledge, activity-oriented, and integrates interdisciplinary connections. These approaches affect both the content and organization of instruction – especially the selection of methods, forms, and tools of variative teaching, as well as the determination of educational, developmental, and upbringing objectives [7,8].

Of course, the distribution of AI system instruction into basic and advanced content levels within general education can be proposed in different ways. For example, elective courses in AI systems may be organized for students in grades 5–6 who have not yet started studying the informatics subject, and in grades 7–9, this topic can be continued within the informatics lessons. In grades 10–11, the concepts related to artificial intelligence can be studied in a more in-depth and systematic manner.

As an alternative approach, it is possible to begin the propedeutic teaching of the fundamentals of artificial intelligence starting from grade 4, and in the following grades, to clarify and develop these concepts in a phased manner.

However, within the scope of this study, and considering the growing trend of students beginning to learn artificial intelligence systems at earlier ages, it is deemed appropriate that, based on the developed model, students begin forming initial perceptions of AI systems from grade 5, become familiar with simple examples of intelligent systems, and develop skills to work with existing software tools. This approach is based on the idea that education participants take part in shaping a portion of the teaching plan and on the possibility of increasing lesson hours [9].

Conclusion 1.

The initiation of artificial intelligence system instruction in the modern educational process is an important step towards enriching and renewing the content of the informatics subject. In the Azerbaijani education system, teaching artificial intelligence at different levels and in stages allows students to acquire both basic and advanced knowledge and skills. This facilitates their adaptation to future technological developments and simplifies career selection. At the same time, the application of fundamental, system-activity-based, and interdisciplinary approaches in teaching improves the quality of the educational process and fosters students' creative and analytical thinking abilities.

The proposed variative teaching models and multi-level instructional trajectories can serve as a foundational base for the effective integration of artificial intelligence in Azerbaijan's education system. Future research in this field should focus on the development of textbooks and methodological resources, enhancement of teacher professional development, and advancement of assessment aspects in instruction.

Practical Section. ***Experimental verification of the effectiveness of variative instruction in informatics using AI***

Examples of artificial intelligence systems applied in education include adaptive learning platforms, automated assessment systems, intelligent assistants used during lessons, and visual interactive learning tools. These technologies not only ensure the active participation of

students in the learning process but also automate functions that teachers repeatedly perform, allowing them to focus more on individualized guidance.

Experimental verifications are conducted to demonstrate how the variative teaching model – that is, AI-based informatics lessons conducted using different levels, methods, and tools – affects students' educational outcomes and motivation. The purpose of our experimental research was to comparatively analyze the effectiveness of variative teaching structured through AI systems versus a classical teaching model. For this purpose, the study was conducted in two schools – one experimental and the other a control group – involving 9th grade students. Both groups were assigned similar curricula and topics, but different methods were applied. In the experimental group, AI-based platforms and interactive technologies were integrated into instruction, while in the control group, the traditional classroom teaching method was maintained.

The experimental process consisted of four main stages. In the first stage, control and experimental groups were formed from students studying at the general education level. In both groups, participants were selected to be at equal levels in terms of age, knowledge, and curriculum alignment to ensure objectivity in research results. In the control group, the training process was carried out using existing curriculum and traditional teaching methods, and knowledge was delivered through classical teaching methodologies in informatics. In the experimental group, a variative teaching model enriched with AI systems was applied. Within this model, lessons were conducted through individualized learning, adaptive teaching platforms, interactive learning tools, educational games, and chatbot-based teaching assistants. The goal was to evaluate, based on scientific grounds, the effectiveness of AI-based variative instruction by comparing it with the classical approach.

In the second stage, the process of planning and conducting the lessons was carried out. In this phase, particular emphasis was placed on carefully designing the instructional strategy for the experimental group, with a focus on the integration of AI technologies into teaching. The lessons were structured using AI-based interactive systems, adaptive learning platforms, virtual teachers with chatbot functions, and educational games. These tools not only served knowledge transfer but also aimed to increase students' interest and motivation. At the same time, instruction was built on the principle of individualized learning. Students who showed weaker results or had difficulties with foundational knowledge were provided with additional support through interactive tasks and personalized feedback mechanisms. On the other hand, students who demonstrated high performance and active engagement were given supplementary research assignments, deep-learning modules, and creativity-based projects to stimulate their developmental potential. This stage was especially significant in terms of creating an environment for equal-level development among students.

In the third stage, the assessment process was conducted for both the control and experimental groups. During evaluation, not only the students' initial and final knowledge levels were measured, but also their intellectual activity throughout the learning process, the degree of mastery of course materials, analytical thinking skills, and ability to analyze were systematically examined. Additionally, students' attitudes toward the learning process, their level of motivation, interest in learning, and participation activity during the lessons were considered key indicators. Based on the data collected across all these criteria, comparative analyses were performed between the two groups, and efforts were made to empirically prove the effectiveness of the teaching model. Notably, in the experimental group where artificial intelligence was applied, higher learning outcomes, increased interest and motivation, and more active participation in the learning process were observed. This multi-parameter approach to evaluation significantly enhanced the objectivity and scientific validity of the results.

In the fourth stage, all empirical results obtained were subjected to in-depth analysis using statistical methods. To objectively compare the assessment outcomes, various statistical and econometric techniques were applied, including the t-test, ANOVA (Analysis of Variance), and correlation analysis. These methods confirmed that the differences observed between the control and experimental groups were not due to random variation but were directly associated with the influence of the applied teaching model.

Specifically, the results of the t-test demonstrated that the final achievements and skill levels of the experimental group, which used artificial intelligence systems, significantly outperformed those of the control group. ANOVA findings revealed that the differences in students' levels of motivation, interest, and engagement were statistically significant. Through these analyses, the positive impact of organizing variative learning through artificial intelligence on the educational process was validated with mathematical and statistical evidence.

Overall, the statistical analyses carried out during this stage scientifically substantiated the effectiveness of the experimental model and revealed the practical significance and applicability of the results. This demonstrated that implementing variative instruction through artificial intelligence is effective not only in theory but also in actual educational environments.

During the experimental lessons, one of the AI-based tools used was adaptive systems that provided tasks according to students' knowledge levels. These systems first assessed the students' prior knowledge on the topic to identify their learning needs and then delivered customized materials accordingly. For instance, students with lower results in programming topics were given visual coding tasks, while those with higher skill levels were offered practical exercises involving real code samples.

Additionally, visual simulation tools powered by artificial intelligence were used to increase students' engagement and motivation. These tools presented abstract topics in informatics (e.g., how algorithms work, classification of data, etc.) in a visual and interactive format, helping students to grasp the material more deeply. Thus, AI systems not only supported the personalization of the teaching process but also enhanced its clarity and explanatory power.

At the end of the experiment, both groups were given the same assessment tools, and the results were analyzed. The evaluation considered not only knowledge levels but also students' analytical thinking, application skills, and creative problem-solving abilities. The analyses showed that students in the experimental group achieved better outcomes both in terms of academic results and their approach to the learning process. A particularly notable improvement was observed among lower- and middle-performing students. This result confirmed the potential of artificial intelligence to provide personalized support and create an adaptive learning environment for students with lower achievement levels.

During the experimental teaching period, the methodological approaches employed enabled students to express themselves more freely, engage actively in the lessons, and gain hands-on, application-based learning experiences. Instead of merely transmitting ready-made knowledge, the instruction also supported individual approaches to topics, problem-solving skills, and creative thinking. Lessons delivered through artificial intelligence (AI) systems went beyond simple information transfer—they facilitated comprehension of the content and its application in practical settings. For instance, during coding tasks, AI tools analyzed students' errors in real-time, provided instant feedback, and offered suggestions on how to correct mistakes. This made the learning process more transparent and productive.

In contrast, the control group followed a traditional teaching model in which students progressed at the same pace according to a standardized lesson plan. Students with lower knowledge levels faced difficulties in keeping up with the class, and the teacher's limited time and resources restricted the ability to revisit and elaborate on complex topics. As a result, some students failed to fully grasp the material.

A comparative analysis of the experiment's outcomes revealed that the AI-supported instructional approach was more effective not only in terms of academic achievement but also in fostering motivation and interest. Students attended lessons with greater enthusiasm, enjoyed working with the technological tools provided, and participated more actively in the learning process. In traditional instruction, however, the teacher remained the central figure of the classroom, while students assumed a more passive role.

During the teaching process, the role of the teacher in the experimental group was also redefined. Instead of acting as a knowledge transmitter or instructor, the teacher took on the role of a facilitator, guide, and observer of students' individual development. AI systems generated detailed reports analyzing each student's progress, enabling the teacher to make data-informed adjustments to individual learning plans. This supported the effective implementation of one of the key principles of variative learning: personalization.

Statistical analysis showed an average performance increase of 20–25% among students in the experimental group. In particular, results in coding and algorithmic thinking tasks were significantly higher compared to the control group. Additional benefits of the AI-based instruction were also observed: students' self-assessment abilities, technological literacy, and capacity to work independently in a digital environment improved considerably.

Furthermore, the experiment demonstrated that personalized approaches facilitated by AI not only enhanced academic performance but also increased students' emotional and social engagement. Students learned to reflect on their knowledge, recognize their weaknesses, and identify ways to improve. This is a critical factor in building long-term educational strategies.

As a result, this experimental study has demonstrated that variative instruction supported by artificial intelligence (AI) systems is an effective means of both enhancing individual student outcomes and modernizing the teaching process in informatics education. While traditional teaching models are constrained by limited time and resources available to teachers, AI systems bridge this gap by offering adaptive support, tracking student progress in real time, and continuously optimizing the learning process. This model creates a favorable educational environment for both underperforming and high-achieving students, allowing them to realize their full potential.

Analysis of the results indicates that enriching the curriculum and properly structuring lesson plans alone are not sufficient to improve learning effectiveness. Personalization and the application of flexible, adaptive teaching approaches play a crucial role. The integration of AI technologies into variative teaching creates a qualitative shift in instruction. In traditional classrooms, students with different levels of prior knowledge, learning styles, and interests are typically exposed to a uniform learning environment, which often leads to lower achievement and a loss of motivation.

In contrast, the capabilities offered by AI—monitoring individual development, providing real-time feedback, and analyzing strengths and weaknesses—enable the design of instruction tailored to individual learning needs. The experiment revealed that such an approach not only facilitates knowledge acquisition but also encourages activities oriented toward the practical application of that knowledge. For instance, personalized programming tasks significantly enhanced students' logical thinking skills and fostered greater confidence and creativity in writing code.

Another notable outcome of the study is that students did not perceive the use of AI tools in learning merely as a technological innovation but also as a form of personal support. For example, students tended to accept corrective feedback provided by adaptive platforms more comfortably than traditional teacher criticism, which increased their motivation to engage in the learning process. This psychological perspective positively contributed to individual development.

At the same time, teachers' ability to use such systems is essential. Teachers who worked with AI tools were not only able to enhance the quality of instruction but also gained the ability to objectively analyze student progress and design differentiated learning plans more efficiently. This supports both their professional development and the overall improvement of educational quality.

It is also important to highlight one of the experiment's most successful outcomes: the establishment of a democratic learning atmosphere in the classroom. Personalized instruction, recognition of the student's voice in the learning process, and the respectful treatment of their individuality through technology contributed to increased motivation and psychological comfort. The classroom environment evolved from a setting characterized by mandatory participation into a developmental learning space that encouraged active student engagement.

Nevertheless, some limitations identified during the experiment should be taken into consideration. First, the successful implementation of AI systems requires strong technical infrastructure in schools. Second, teachers need specialized training to use these technologies effectively. Without addressing these factors, the large-scale application of such a model may not yield the desired outcomes.

Conclusion 2. Thus, the conducted experimental research once again confirmed that:

- the variative instructional approach supported by artificial intelligence systems in the teaching of informatics represents a student-centered and outcome-oriented model that responds to modern educational challenges. The successful implementation of this model not only enhances academic achievement but also supports students' personal development, strengthens their social skills, and improves their technological literacy. At the same time, it promotes flexibility within the education system, fosters democratic teacher-student relationships, and encourages the digital transformation of teaching and learning processes.

Therefore, the use of AI tools in education should not be seen merely as a technological advancement, but also as a pedagogical innovation. Through their effective application, the variative instructional model becomes a practical reality—making the study of informatics both more engaging and more effective.

REFERENCE

1. Евсеенко С. М. Этапы развития технологий искусственного интеллекта и уточнение терминологии / С. М. Евсеенко // Инновации. - 2021. - № 4. - С. 39-48.
2. Резаев А. В. ChatGPT и искусственный интеллект в университетах: какое будущее нам ожидать? = ChatGPT and AI in the Universities: An Introduction to the Near Future /А. В. Резаев, Н. Д. Трегубова // ВысшееобразованиевРоссии. - 2023. - № 6. - С.19-37.
3. Сбер и Microsoft разработали уникальную ИИ-систему управления роботами // Банковские технологии. - 2021. - № 1. - С. 21-22.
4. Сысоев П. В. Искусственный интеллект в образовании: осведомлённость, готовность и практика применения преподавателями высшей школы технологий искусственного интеллекта в профессиональной деятельности = ArtificialIntelligenceinEducation: Awareness, ReadinessandPracticeofUsingArtificialIntelligenceTechnologiesinProfessionalActivitiesby UniversityFaculty / П. В. Сысоев // Высшее образование в России. - 2023. -№ 10. - С.9-33.
5. Эртель В. Введение в искусственный интеллект / В. Эртель ; пер. с англ. А. Горман. - Москва : Эксмо, 2019. – 448 с.
6. Барский А. Б. Искусственный интеллект и интеллектуальные системы управления : монография / А. Б. Барский. - Москва : РУСАЙНС, 2024.- 186 с.

7. Косаренко Н. Н. Система искусственного интеллекта: понятие, теория, право и перспективы развития : монография / Н. Н. Косаренко. - Москва : РУСАЙНС, 2024.- 176 с.
8. Кузнецов А. В. Искусственный интеллект и информационная безопасность общества : монография / А. В. Кузнецов, С. И. Самыгин, М. В. Радионов. - Москва : РУСАЙНС, 2024.- 118 с.
9. Фисун В. В. Искусственный интеллект управления информационной безопасностью объектов критической информационной структуры : монография / В. В. Фисун. - Москва : РУСАЙНС, 2023.- 360 с.

INTEGRATING TECHNOLOGY TO FOSTER BETTER ENGLISH LISTENING SKILLS

Gulnur Kadyrova
PhD student, L.N. Gumilyov Eurasian National University, Astana, Kazakhstan
https://orcid.org/0000-0003-2610-2710;
Meruert Serik
Doctor of Pedagogical Sciences, Professor,
L.N. Gumilyov Eurasian National University,
Astana, Kazakhstan
http://orcid.org/0000-0002-2801-432X;
Guldensin Rakhimbekova,
Candidate of Pedagogical Sciences,
Accociate professor of S.Seifullin Kazakh Agrotechnical Research University, Astana, Kazakhstan
https://orcid.org/0000-0001-7739-5299
Zhanara Kairova
master, lecturer of S.Seifullin Kazakh Agrotechnical Research University, Astana, Kazakhstan
https://orcid.org/0009-0007-0937-8631

Abstract. The article focused on modern information and communication learning technologies, which became possible with the advent of digital didactics in the modern education system. These technologies have led to changes in all aspects of society's life, as well as the idea of what students need to learn to work in the new technological world. In their future professional activities, students will have to accept a large amount of information received in digital format, use digital tools to perform labor functions not only in Kazakh and Russian, but also in foreign (English). The purpose of the article is to develop listening comprehension skills of non-linguistic students in foreign language (English) lessons with the help of modern information and communication teaching technologies. The subject of the study is tasks and application methods of audio recordings and web resources in the textbook Virginia Evans - Jenny Dooley, Express Publishing-2015, On Screen B1, aimed at developing listening skills. With the results of experimental work lasting 4 months (one semester), the researchers prove the effectiveness of tasks and methods aimed at developing this listening comprehension. Ultimately, the study contributes to the ongoing discourse on educational innovation, offering practical insights into leveraging digital tools to optimize language learning outcomes. By demonstrating the efficacy of modern teaching methodologies in fostering listening proficiency, the research underscores the potential of technology-enhanced language instruction to empower students for success in an increasingly interconnected and digitally driven world.
Keywords: information and communication technologies, teaching foreign languages, students of technical universities, web resources, listening skills, interactive tasks.

Introduction.

Learning listening in the methodology of teaching foreign languages is given great importance, since the perception of foreign language speech by ear is a complex process that requires maximum attention from the student, and consistent preparation from the teacher for

the development of this type of speech activity. Therefore, a methodically correct organization of the listening learning process is necessary, as well as the application of new approaches to the development of this skill. At the same time, education is greatly influenced by the computerization of modern society, which has led to a radical modernization of the network of educational institutions and the strengthening of their material and technical base, including the introduction of information and communication technologies (ICT) and the Internet. This introduction marked the beginning of the active use of not only the Internet and ICT networks directly, but also social networks, which are currently an integral part of every teenager's life and can serve as a good educational environment for the development of listening skills.

N.D. Galskova and N.I. Gez believe that "the form of listening comprehension is not very developed" for two main reasons. The first reason is the perception of listening as a by-product of speaking; therefore, in the classroom, work is carried out sporadically and during situations far from the original. The second reason is the ignorance of teachers about the "psychological and linguistic difficulties of listening" (Galskova N.D., et al, 2004: 86).

The realities of modern times show the importance of using Internet technologies in education. G. Dudeney and N. Hockly argue that at whatever stage of learning the student is, ICT can help motivate, re-engage him and attract his attention (Dudeney G., et al, 2004: 116). Complex tasks become even more manageable, and student participation becomes more active when technology becomes part of the educational process. R. Mayer and R. Clark complement G. Dudeney, agreeing that the integration of ICT in English classes can help both teachers and students achieve their goals, as tasks will be simplified and information will be easily accessible (Mishra, P., et al, 2006: 1017). Teachers should create an interactive teaching and learning environment to keep students interested in the subject. As curriculum developers, they must make ICT an integral part of teaching and the educational process. J. Cowan, in his work on the requirements for modern teachers, argues that "ICT from an educational point of view supports learning and a range of educational activities" (Cowan J., 2006: 85). Among such events, we can highlight Olympiads, trainings, advanced training courses, seminars and competitions.

The resource of audio recordings and web resources in the textbook Virginia Evans - Jenny Dooley, Express Publishing-2015, On Screen B1, presents a large collection of various exercises and links to video materials on listening. The files are recorded in mp3 format, so you need to download them to your computer first. For those who have difficulty listening to English dialogues, there are printed dialogues.

Methods and materials.

During the research, such methods as observation, analysis and comparison of results, modeling, diagnosis and experiment were implemented.

This experiment was tested with first-year students of the S.Seifullin Kazakh Agrotechnical Research University, consisting of four groups of 10 students each. Classes were held according to the textbook Virginia Evans - Jenny Dooley, Express Publishing-2015, On Screen B1 (Virginia Evans - Jenny Dooley, 2015). The conditions of the experimental work were as follows: four groups of 1st year students underwent the same training program, but in two groups information and communication technologies were introduced into the learning process: audio-video materials and tasks on web resources in each lesson, and in two groups they were limited to reading texts and completing tasks on grammar.

The ascertaining experiment. Before students start working with this resource, the teacher needs to determine the criteria for selecting audio texts according to J. Wilson (Wilson J., 2008: 333), which the texts should: 1) meet educational goals; 2) correspond to the age group of students and their communicative experience in their native and foreign languages; 3)

contain issues of interest to listeners; 4) have clear and logical content and presentation; 5) represent different forms of speech – monological, dialogical; 6) have redundant elements of information. The following elements of the text that are not directly related to the content are considered redundant: introductory words, repetitions, synonymous expressions; extra-linguistic (paralinguistic) elements of speech, through which up to 60% of information is transmitted; idioms, pauses, repetitions, reformulations, descriptions of individual situations from other positions, filling in silence. The redundancy of language has a positive effect on listening, facilitates forecasting, improves memory activity, and creates a certain reserve of time for the listener to formulate hypotheses and self-correction without significantly complicating the language form and increasing the length of the message.

Due to the fact that many of the studied sections contain information about modern Internet technologies, we need to find the necessary information on the topic on the site. For our purposes, web resources with tasks and videos are suitable, which contain sections with an exercise aimed at discussing the topic of this fragment, idioms, tasks for developing monologue and dialogic speech skills, and a web quest with tasks for searching for information on the web. For the convenience of the teacher, before each audio text there is information about the duration of the audio excerpt, the number of participants in the conversations, the characteristics of the participants, and excerpts of the audio fragment.

Let's give a more detailed description of the exercise from this lesson. The task before the audition includes a discussion of the question: "What is virtual reality? When and where can we use virtual reality software?" Special key phrases are given to help students, which greatly facilitates the construction of their speech utterance. Moreover, students get acquainted with phrasal verbs in this task; the teacher analyzes, discusses and fixes them by composing sentences with these phrases. This is followed by the audio fragment itself, followed by multiple choice questions. After analyzing the dialogue, the students act it out among themselves. The search task includes a study of the development and use of virtual reality in the modern world, advantages and disadvantages. Students should do internet search work on these issues.

Despite the fact that they worked with this resource for the first time, they showed interest in the tasks, motivation was shown very quickly due to the fact that it was a new cognitive resource. The learning process was easy and relaxed, and the students themselves recognized that the distribution of texts by levels, the inclusion of keywords in the tasks as a support helped them overcome the language barrier and quickly navigate the material.

The formative experiment was conducted for four months using these audio materials and web resources, which were aimed at consolidating the listening skills of the studied sections. The structure of the lessons on these topics is similar to the content of the lesson on the topic considered in the ascertaining experiment. The exception was the sections where tasks such as vocabulary quiz (lexical quiz) or tasks for creating mini-projects lasting three minutes were offered. As an independent work, students practiced listening skills at home.

The teacher fixes a control point in the cumulative system based on the result of working with these resources. As part of the ascertaining experiment, a set of criteria was developed, which served as the basis for the distribution of students according to the following levels of formation of listening skills presented below:

1. Low level (0-10 points) – the student is completely unable or is limited in his ability to understand the main content of the audio text; moreover, in the process of listening to an audio fragment, he cannot apply previously acquired knowledge to understand it, which leads to significant difficulties during the speech exercises that follow directly after listening.

2. Average level (10-20 points) – the student perceives English-language speech at a level sufficient to understand the main content of the audio text, during listening he is able to

partially find the requested information in the text, performs subsequent language and speech exercises at a fairly acceptable level.

3. High level (20-30 points) – the student is able to perceive and understand by ear the entire amount of information contained in the audio fragment, during listening he actively uses both his own extensive life experience and previously acquired knowledge, which allows him to subsequently perform language and speech exercises very successfully.

Students were asked to take a listening test as a diagnostic.

As a result, students were offered to listen to a simple audio text, read by a native speaker. During the search for a relevant audio fragment, we, firstly, relied on the criteria for selecting audio recordings formulated by J. Wilson; secondly, we tried to find an audio fragment in which timekeeping would not exceed 1.5 minutes. As a result, we have selected several simple monologues and dialogues within the framework of the Predictions theme. For example, a video and audio fragment of the Total Reality Experience. The teachers created assignments to assess students' abilities in language inference and predictive reasoning based on probability:

– listen to the beginning of the sentence and come up with a suitable ending;

– listen to a piece of text and find the place where it needs to be inserted in the corresponding graphic text.

Results and discussions.

The data obtained after testing of the groups were statistically processed (Fig. 1).

As we can see, one student from the group Techservice 23-15 and three students from the group Transport Technology 23-14 scored a fairly high number of points, which allowed us to put them in a high-level group. Their behavior was characterized by activity, a desire to participate in discussions, and they were as focused as possible while listening to the audio text, which allowed them to correctly answer most questions. The next ten students from both groups were assigned by us to the mid-level group (they scored 15 and above). As a result of an incomplete understanding of the information contained in the audio fragment, they made mistakes on the general understanding of the text content, and certain difficulties were caused by exercises where students had to fill in the blanks. During the discussion, such students preferred to be passive listeners, tried not to take the initiative, answered only those questions that were clearly formulated and did not imply a deep analysis of the text. Listening to the audio fragment caused significant difficulties for the next six participants in the experiment.

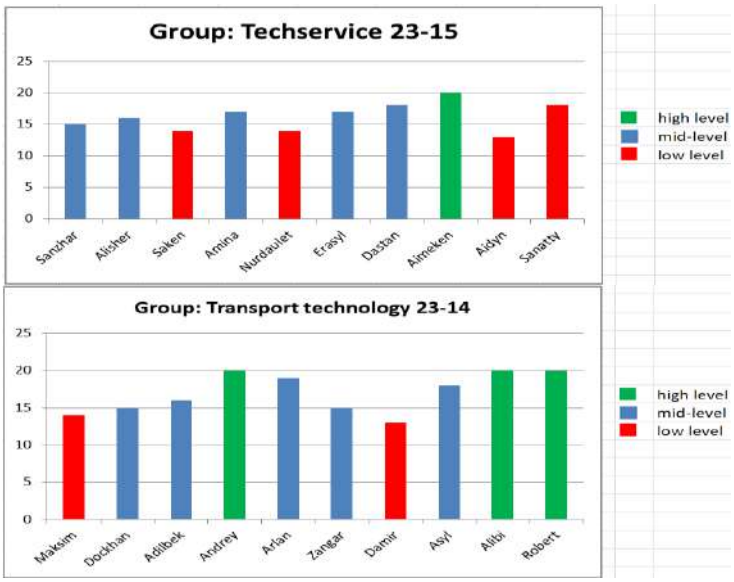

Fig. 1. Test results

After completing the diagnostic test, students were asked to take questionnaire. The questionnaire contained several questions to determine the strategies for completing listening tasks, the degree of motivation and involvement while working on this type of speech activity. The data obtained showed that performing such exercises is interesting for most students, but only half of them have a clear understanding of the actions during listening.

An analysis of the answers to questions regarding the strategies that students used to perform listening exercises showed that students quickly lose focus of control over the audio text if the latter is incomprehensible to them by five percent or more. Also, all respondents indicated that if there are lexical units in the text whose meaning they do not understand, they are able to guess their approximate meaning based on context analysis. Thus, we can conclude that the dominant strategy when working with listening is the recognition of already known words, expressions and grammatical structures that help to restore unfamiliar ones. Students also quite often rely on the general idea of the text while listening to an audio fragment, but until the moment of listening, almost no one remembers texts with a similar theme.

Analysis of the survey data showed that not all students clearly understand the strategy of completing listening tasks, so in the first lesson we decided to study a fragment of W. Rivers' research on improving listening skills (Rivers W., 1998: 403). The tips that were offered in the paper reflected a clear sequence that students had to follow during the listening session. This stage covered eight classroom sessions, in which we used interactive tasks created using the aforementioned web services.

Before conducting the final diagnosis, the criteria for assessing the level of formation of listening skills by students were adjusted. The final diagnosis was carried out based on the material of the latest Work and Leisure topic. As in previous classroom sessions, the listening tasks were offered in the form of independent work. As shown by the analysis of the test results at the end of the course, the level of formation of listening skills in the experimental group increased significantly.

The diagram in Fig. 2 allows us to evaluate the dynamics of the results before and after the experiment.

Group Techservice 23-15

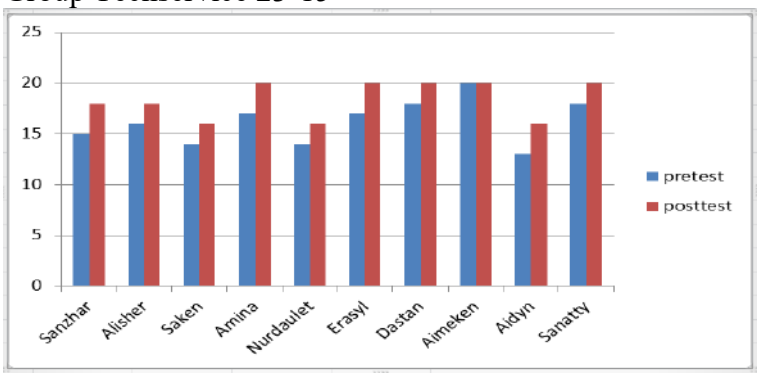

Group Transport Technology 23-14

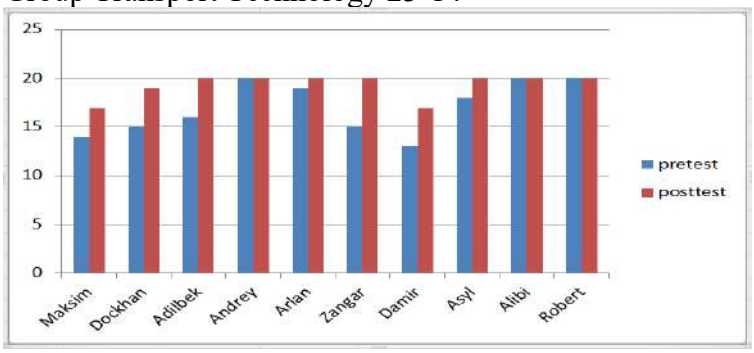

Fig. 2. Dynamics of the results

Before the experiment, one student from one group and three students from another group received points corresponding to a high level, but after the end of the experiment there were already twelve such students. The number of those students who were assigned to the low-level group has also significantly decreased. In percentage terms, the number of students in the high-level group increased from 20 to 60%, while the percentage of low-level students decreased from 40 to 20%. The results of the other participants in the experiment correspond to the mid-level.

Discussions and conclusion.

Let's summarize the use of audio-video materials and the assignment of web resources in English lessons to improve students' listening skills.

Firstly, the advantage is a significant reduction in time costs due to the transfer of most preparatory and language standard tasks to the student's independent work. Students were also advised to perform exercises on the above services before the start of classes, which allows the teacher to free up a lot of time in the lesson, which can be devoted to more creative and effective tasks, such as discussions, expressing their own opinions, creative writing, situational dialogues, etc.

Secondly, we observe a rise in student engagement during the class: responses have become more frequent, and cases of initiative during the discussion have increased. The ability to listen to authentic speech in a foreign language helped to enhance their confidence during oral responses during the lesson. As some students admitted, they practiced pronunciation of phrases several times before writing down their answer, which allowed them to overcome their fear of speaking in a foreign language. According to them, during the first attempts, the students were nervous, but later the fear went away and they began to perceive such work as ordinary.

We also noted the following very interesting fact: in the process of using audio and video materials, students became more demanding of their pronunciation, began to monitor more closely how they articulate sounds, some of them asked questions about how to pronounce certain sounds. In this situation, it is extremely important for the teacher to support the students' interest in mastering sound-speaking skills through the use of authentic materials and constant reminders of the importance of pronunciation in the process of speech activity.

The analysis of the results of our experiment allows us to unequivocally state that exercises of this format can and should be widely used in foreign language lessons. The gradual introduction of students to listening to authentic speech in a foreign language had a beneficial effect on the development of the appropriate skill. Also, the ability to record their own speech helped students to completely or partially get rid of the fear of oral utterance, and formed an interest in their own pronunciation. The results of the experiment convincingly showed that, having completed the basic preparatory work at home, students behaved more confidently in the classroom, were more actively involved in discussions, and made their own value judgments. The carefully selected topics of the audio texts contributed to the manifestation of curiosity on the part of students, since topics related to modern computer technology and many different problems are interesting for students from 17 and older.

In conclusion, the integration of audio-video materials and web resources in English language lessons has proven to be highly beneficial for improving students' listening skills. This approach not only reduces the time spent on preparatory tasks but also increases student engagement during classes. Moreover, it boosts students' confidence in oral responses and pronunciation, as they become more accustomed to authentic speech and are encouraged to practice their speaking skills.

The experiment demonstrated that students show increased interest and participation in discussions when exposed to authentic materials. They also become more conscious of their

pronunciation, leading to a deeper focus on articulating sounds accurately. As a result, students show greater confidence in expressing themselves orally and actively engage in classroom activities.

The carefully selected topics of the audio texts, particularly those related to modern technology and contemporary issues, stimulate students' curiosity and interest, making the learning process more engaging and effective.

Based on the positive outcomes of the experiment, there are plans to further develop resources for listening practice, including creating a bank of audio texts and designing a web service with a variety of exercises and project ideas. This initiative aims to provide students with more opportunities for improving their listening skills and fostering their interest in language learning.

Әдебиеттер

Гальскова Н.Д., Гез Н.И. (2004) Теория обучения иностранным языкам: Лингводидактика и методика. Москва: Изд. Академия, 336 стр.

Dudeney G., Hockley N. (2007) How to teach English with Technology. Pearson Longman.

Mishra, P., & Koehler, M. J. (2006). Technological Pedagogical Content Knowledge: A Frame-work for Teacher Knowledge. Teachers College Record, 108(6), 1017–1054.

Cowan J. (2006) On becoming an innovative university teacher – Open University Press.

Virginia Evans - Jenny Dooley (2015), On Screen B1, Express Publishing.

Wilson J. (2008) How to Teach Listening. New York: Basic Books, 333 p.

Rivers W. (1998) Teaching Foreign Language Skills. Listening Comprehension. The University of Chicago Press: Chicago and London. 403 p.

References

Galskova N.D., Gez N.I. (2004) Teoriya obucheniya inostrannym yazykam: Lingvodidaktika i metodika [Theory of teaching foreign languages: Linguodidactics and methodology: Study guide]. Moscow: Academy Publ., 336 p. (in Russ)

Dudeney G., Hockley N. (2007) How to teach English with Technology. Pearson Longman.

Mishra, P., & Koehler, M. J. (2006). Technological Pedagogical Content Knowledge: A Frame-work for Teacher Knowledge. Teachers College Record, 108(6), 1017–1054.

Cowan J. (2006) On becoming an innovative university teacher – Open University Press.

Virginia Evans - Jenny Dooley (2015), On Screen B1, Express Publishing.

Wilson J. (2008) How to Teach Listening. New York: Basic Books, 333 p.

Rivers W. (1998) Teaching Foreign Language Skills. Listening Comprehension. The University of Chicago Press: Chicago and London. 403 p.

THE IMPACT OF ARTIFICIAL INTELLIGENCE ON LEARNING OUTCOMES IN KAZAKH LANGUAGE AND LITERATURE CLASSES

Gulzhakhan BAISULTANOVA [1]
[1] Kazakh National Academy of Arts named after T. Zhurgenova
Almaty, Kazakhstan

ABSTRACT

The use of artificial intelligence (AI) in education is becoming more common as digital technologies continue to develop. In recent years, AI tools have started to play an important role in language teaching by helping teachers organize lessons more effectively and support students with different learning needs. This article explores the effectiveness of integrating artificial intelligence-based tasks into the teaching process of Kazakh language and literature.

The aim of the study is to examine how AI-based tasks can be used in Kazakh language and literature lessons and how they influence students' learning outcomes. The research focuses on practical classroom activities where artificial intelligence is applied to support grammar practice, text comprehension, vocabulary development, and creative writing. AI tools are also used to provide immediate feedback, suggest corrections, and adapt tasks to the individual level of students, which helps learners better understand the material.

The study is based on the analysis of academic sources, classroom observation, and a comparison of traditional teaching methods with lessons that include AI-based tasks. The research was carried out in secondary school classes, where artificial intelligence was gradually introduced as an additional teaching tool. The results show that students become more engaged in lessons when AI-based tasks are used. Many learners demonstrate increased interest in reading and language activities, as well as greater confidence in completing written assignments.

The findings also indicate that artificial intelligence helps teachers save time on routine tasks such as checking exercises and preparing differentiated materials. This allows teachers to focus more on explaining complex topics and working individually with students. At the same time, the study emphasizes that AI does not replace the teacher but supports the teaching process and makes lessons more flexible and interactive.

In conclusion, the integration of artificial intelligence-based tasks into Kazakh language and literature teaching has a positive effect on student motivation and learning quality. AI can be considered a useful tool that complements traditional teaching methods and supports the development of language and analytical skills in a modern educational environment.

Keywords: artificial intelligence, Kazakh language and literature, digital learning, AI-based tasks, language education

ÇOCUKLARA YÖNELİK SİNEMASAL ANLATILARDA KÖTÜLÜK: KANTÇI ETİK PERSPEKTİFTEN BİR DEĞERLENDİRME[1]-[2]

EVIL IN CINEMATIC NARRATIVES FOR CHILDREN: AN EVALUATION FROM A KANTIAN ETHICAL PERSPECTIVE[3]-[4]

Gülistan ARAS

Yüzüncü Yıl Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Sanat ve Tasarım Bölümü, Tuşba, Van.

ORCID NO: 0009-0007-3882-4709

Doç. Dr. Nergiz KARADAŞ TOKTAŞ

Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Sinema ve Televizyon Bölümü, Tuşba, Van.

ORCID NO: 0000-0002-8910-8039

ÖZET

Sinema, yalnızca anlatı üretimi yoluyla eğlence sunan bir mecra değil, aynı zamanda toplumsal değerlerin, ahlaki normların ve kültürel anlamların üretildiği, yeniden üretildiği ve dolaşıma girdiği güçlü bir temsil düzlemidir. Çocuklara yönelik sinemasal anlatılar ise çoğunlukla pedagojik ve koruyucu içerikler olarak değerlendirilmekte, bu nedenle kötülüğe ilişkin temsillerin bu filmlerde sınırlı ya da görünmez olduğu varsayılmaktadır. Oysa çocuk filmleri, anlatı yapıları gereği iyi ile kötü arasındaki karşıtlıklar, ahlaki ikilemler ve yanlış eylemler etrafında şekillenen çok katmanlı temsiller üretmektedir. Bu durum, çocuk filmlerinde kötülüğe ilişkin temsillerin gerçekten var olup olmadığı ve bu temsillerin hangi ahlaki çerçeveler içinde inşa edildiği sorunsalını gündeme getirmektedir. Bu çerçevede çalışmanın amacı, çocuk filmlerinde kötülüğün nasıl temsil edildiğini Immanuel Kant'ın ahlak felsefesi çerçevesinde incelemektir. Araştırmada kötülük, genel olarak bireylere ya da toplumsal gruplara zarar veren eylem ve tutumlar bütünü olarak ele alınmakta, Kant'ın evrensel ahlak yasası, ödev ahlakı, niyet ve özgür irade kavramları doğrultusunda ahlaki failin konumlanışı üzerinden değerlendirilmektedir. Çalışmada nitel araştırma yöntemlerinden betimsel analiz benimsenmiş, amaçlı örneklem tekniği doğrultusunda *"Rafadan Tayfa 4 Hayrimatör"* (İsmail Fidan, 2023) adlı film inceleme nesnesi olarak seçilmiştir. Film, geniş bir çocuk izleyici kitlesine ulaşması, yüksek izlenme oranları ve ahlaki çatışmaları görünür kılan anlatı yapısı nedeniyle tercih edilmiştir. Analiz sürecinde filmde yer alan karakterler, eylemler ve anlatı örgüsü Kant'ın ahlak felsefesinde öne çıkan niyet, ödev ve sorumluluk kavramları çerçevesinde ele alınmıştır.

[1] Bu çalışma, Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Sanat ve Tasarım Anasanat Dalı'nda Doç. Dr. Nergiz KARADAŞ TOKTAŞ danışmanlığında Gülistan ARAS tarafından yazılan ''Kant'ın Ahlak Felsefesi Bağlamında Çocuk Filmlerinde Kötülük'' başlıklı Yüksek Lisans tezinden yararlanılarak hazırlanmıştır.

[2] Bu çalışma, Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi Bilimsel Araştırma Projeleri Koordinasyon Birimi tarafından SYL-2025-11988 numaralı proje kapsamında desteklenmiştir.

[3] This study was prepared by benefiting from the Master's thesis titled "Evil in Children's Films in the Context of Kant's Moral Philosophy", written by Gülistan ARAS under the supervision of Assoc. Prof. Dr. Nergiz Karadaş Toktaş at the Department of Art and Design, Institute of Social Sciences, Van Yüzüncü Yıl University.

[4] This study was supported by the Scientific Research Projects Coordination Unit of Van Yüzüncü Yıl University within the scope of project no. SYL-2025-11988.

Araştırma bulguları, filmdeki kötülük temsillerinin çoğunlukla karakterlerin bilinçli tercihleri ve özgür iradeleri üzerinden yapılandırıldığını, ahlaki sorumluluğun anlatının merkezinde konumlandığını ortaya koymaktadır. Bu yönüyle çalışma, çocuk filmlerinde kötülüğün yalnızca karşıt bir unsur olarak değil, ahlaki muhakemeyi tetikleyen bir anlatı bileşeni olarak işlev gördüğünü göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Sinema, Kant'ın Ahlak Felsefesi, Kötülük Temsili, Çocuk Filmleri.

ABSTRACT

Cinema is not only a medium that offers entertainment through narrative production, but also a powerful platform of representation in which social values, moral norms and cultural meanings are produced, reproduced and circulated. Cinematic narratives for children are mostly considered as pedagogical and protective contents, so it is assumed that the representations of evil are limited or invisible in these films. However, due to their narrative structure, children's films produce multi-layered representations that are shaped around the opposites between good and evil, moral dilemmas and wrong actions. This situation raises the problem of whether the representations about evil really exist in children's films and within which moral frameworks these representations are built. In this context, the aim of the study is to examine how evil is represented in children's films within the framework of Immanuel Kant's moral philosophy. In research, evil is generally treated as a set of actions and attitudes that harm individuals or social groups, and it is evaluated through the positioning of the moral perpetrator in line with Kant's universal moral law, duty ethics, intention and free will concepts. In the study, descriptive analysis was adopted from qualitative research methods, and it was selected as the examination object called *"Rafadan Tayfa 4 Hayrimatör"* (İsmail Fidan, 2023) in line with the purposeful sampling technique. The film was preferred due to its wide audience of children, high viewing rates and narrative structure that makes moral conflicts visible. In the analysis process, the characters, actions and narrative weave in the film were discussed within the framework of the concepts of intention, duty and responsibility that stood out in Kant's moral philosophy. The research findings reveal that the evil representations in the film are mostly structured through the conscious choices and free will of the characters, and that moral responsibility is positioned at the center of the narrative. In this aspect, the study shows that in children's films, evil functions not only as an opposite element, but as a narrative component that triggers moral reasoning.

Keywords: Cinema, Kant's Moral Philosophy, Representation of Evil, Children's Movies.

GİRİŞ

İnsan, varoluşundan itibaren içinde yaşadığı evreni, dünyayı ve kendi varlığını anlamlandırma çabası içerisinde olmuştur. Bu çaba yalnızca dış dünyanın kavranmasına yönelik sistemli düşünme ve araştırma faaliyetleriyle sınırlı kalmamış, aynı zamanda insanın kendi varoluşunu sorgulamasını da beraberinde getirmiştir. "İnsan nedir?", "İnsan neden ölümlüdür?" ve "İnsan varlığının bir amacı var mıdır?" gibi sorular etrafında şekillenen bu sorgulamalar, insanın varoluşsal konumunu anlama arayışının önemli göstergeleri arasında yer almaktadır. Bu bağlamda insanın anlam arayışı içerisinde ortaya çıkan metafizik problemlerin merkezinde Tanrı ile evren arasındaki ilişkinin niteliği yer almaktadır. Söz konusu ilişkinin tartışıldığı felsefi literatürde öne çıkan meselelerden biri kötülük problemidir. Kötülük problemi, Tanrı'nın

mutlak iyi olduğu kabulü ile dünyada kötülüğün varlığı arasındaki ilişkinin nasıl açıklanabileceğini sorgulayan temel bir felsefi paradoks olarak ele alınmaktadır.

Kötülük kavramı, insanlık tarihi boyunca düşünsel tartışmaların merkezinde yer alan temel problemlerden biri olmuştur. Tarihsel süreç içerisinde dinî metinlerde, mitolojik anlatılarda ve sözlü kültür geleneklerinde farklı biçimlerde ele alınan kötülük olgusu zamanla felsefi düşüncenin de önemli tartışma konularından biri hâline gelmiştir. Disiplinlerarası bir nitelik taşıyan kötülük kavramı felsefe, sosyoloji, din bilimleri ve edebiyat gibi farklı alanlarda ele alınmış ve çeşitli kuramsal yaklaşımlar doğrultusunda açıklanmaya çalışılmıştır. Felsefi literatürde kötülük, genel olarak insan yaşamına zarar veren durum ve eylemlerle ilişkilendirilmektedir. Nitekim "kötü" kavramı, felsefe sözlüklerinde amaca uygun olmayan, zararlı, tehlikeli veya istenilen niteliğe sahip olmayan durumları ifade eden bir niteleme olarak tanımlanırken, kötülük ise doğadan kaynaklanan ya da bilinçli insan eylemleri sonucunda ortaya çıkan ve insan yaşamına zarar veren durumlar bütünü olarak açıklanmaktadır (Cevizci, 1999: 524). Kavramın etimolojik kökeni incelendiğinde de benzer bir anlam alanına işaret ettiği görülmektedir. Arapçada "şer" ve "sü'", İngilizcede "evil" ve "wickedness", Almancada "das Böse", Fransızcada ise "mal" terimleri kötülük olgusunu ifade etmek için kullanılmaktadır. Latince kökenli "malum" sözcüğü ise felaket, musibet, hastalık, acı ve mutsuzluk gibi insan yaşamını olumsuz etkileyen durumlara karşılık gelmektedir (Hançerlioğlu, 1989: 225).

Felsefe tarihinde kötülüğün kaynağı ve niteliği üzerine farklı yaklaşımlar geliştirilmiştir. Antikçağ düşünürlerinden Sokrates, insanların bilinçli olarak kötülük yapmayacağını ve kötülüğün temelinde bilgi eksikliğinin bulunduğunu ileri sürmüştür (Avcı vd., 2017: 30). Platon ise kötülüğü iyiliğin eksikliği olarak tanımlamış ve evrendeki düzenin kötü bir ilke tarafından yönetilemeyeceğini savunmuştur (Fidan, 2015: 8). Ortaçağ düşüncesinde Augustinus, kötülüğü iyiliğin yokluğu olarak değerlendirirken Tanrı'nın mutlak iyi olduğu düşüncesinden hareketle kötülüğün kaynağını insanın özgür iradesine dayandırmıştır. Benzer biçimde Aquinas da Tanrı'nın kötülüğün doğrudan nedeni olmadığını, insanın özgür seçimleri sonucunda kötülüğün ortaya çıktığını savunmuştur (Cevizci, 2001: 152). Modern dönemde ise kötülük problemi teolojik açıklamaların ötesine geçerek insanın ahlaki sorumluluğu bağlamında ele alınmaya başlanmıştır. Bu tartışmalar içerisinde Immanuel Kant'ın yaklaşımı önemli bir yer tutmaktadır. Kant, kötülüğü teolojik açıklamalardan ziyade insanın özgür iradesi ve ahlaki sorumluluğu çerçevesinde değerlendirmiştir. Kant'a göre insan, akıl ve özgür irade sahibi bir varlık olarak eylemlerini tercih etme kapasitesine sahiptir. Bu nedenle bir eylemin ahlaki değeri, eylemin sonuçlarından ziyade eylemi yönlendiren niyet ve ilkeye bağlıdır. Kant'ın ahlak felsefesinde insan, akıl ve isteme yetisine sahip, kendi kendine yasa koyabilen otonom bir varlık olarak ele alınmaktadır. Bu bağlamda ahlaki eylem, bireyin ahlak yasasına duyduğu saygıdan dolayı gerçekleştirdiği ödev temelli davranışlarla ilişkilendirilmektedir (Canpolat, 2023). Dolayısıyla Kant'a göre kötülük, bireyin ahlak yasasını bilmesine rağmen kendi çıkarlarını önceleyen bir ilke doğrultusunda hareket etmesiyle ortaya çıkmaktadır.

Ahlaki değerler ve insan davranışları üzerine yürütülen bu tartışmalar yalnızca felsefi metinlerde değil, aynı zamanda kültürel temsil alanlarında da görünür hâle gelmektedir. Sinema, modern toplumlarda toplumsal değerlerin, ahlaki normların ve kültürel anlamların üretildiği ve dolaşıma sokulduğu önemli temsil alanlarından biri olarak değerlendirilmektedir. Özellikle çocuklara yönelik sinemasal anlatılar, hedef kitlenin gelişimsel özellikleri nedeniyle çoğu zaman pedagojik ve eğitici içeriklerle ilişkilendirilmekte, iyi ile kötü arasındaki karşıtlıklar aracılığıyla ahlaki değerlerin aktarımında önemli bir rol üstlenmektedir. Çocuk filmlerinde yer alan karakterler, olay örgüsü ve çatışma yapısı, izleyicilerin iyi ve kötü davranışlara ilişkin algılarının şekillenmesinde etkili olabilmektedir. Bu bağlamda çocuk sinemasında kötülük temsilleri yalnızca anlatıdaki antagonistik karakterlerin varlığıyla sınırlı değildir. Aynı zamanda karakterlerin ahlaki seçimleri, niyetleri ve sorumlulukları aracılığıyla daha karmaşık bir anlam üretim sürecine işaret etmektedir. Bu durum, çocuk filmlerinde kötülüğün nasıl temsil edildiği ve bu temsillerin hangi ahlaki çerçeveler içerisinde anlam kazandığı sorusunu önemli bir araştırma konusu hâline getirmektedir. Bu doğrultuda çalışma, çocuk sinemasında kötülük temsillerini Immanuel Kant'ın ahlak felsefesi çerçevesinde incelemeyi amaçlamaktadır. Araştırmada Türkiye'de geniş bir çocuk izleyici kitlesine ulaşan "*Rafadan Tayfa 4: Hayrimatör"* (İsmail Fidan, 2023) filmi inceleme nesnesi olarak seçilmiş ve filmde yer alan karakterler ile anlatı yapısı Kant'ın niyet, ödev ve özgür irade kavramları doğrultusunda değerlendirilmiştir.

YÖNTEM

Bu çalışmada nitel araştırma yaklaşımı benimsenmiş, inceleme süreci betimsel analiz yöntemi doğrultusunda yapılandırılmıştır. Nitel araştırmalar, toplumsal ve kültürel olguların anlam boyutunu ortaya koymaya, olayları kendi bağlamı içerisinde değerlendirmeye ve belirli bir olguya ilişkin derinlikli yorumlar geliştirmeye imkân tanımaktadır (Neuman, 2014:21). Bu çerçevede çalışma kapsamında çocuk filmlerinde kötülüğün nasıl temsil edildiğinin, hangi karakterler, olay örgüleri ve anlatısal karşıtlıklar aracılığıyla görünür kılındığının çözümlenmesi amaçlandığından, nitel araştırma deseni araştırmanın amacına uygun bir yöntemsel zemin sunmuştur. Betimsel analiz ise önceden belirlenmiş kuramsal çerçeve doğrultusunda elde edilen verilerin düzenlenmesine, sınıflandırılmasına ve yorumlanmasına olanak tanıdığı için tercih edilmiştir (Karaboğa, Adıgüzel, 2024: 195). Bu bağlamda filmde yer alan anlatısal ve görsel unsurlar, Immanuel Kant'ın ahlak felsefesinde öne çıkan kavramlar ekseninde incelenmiştir.

Araştırmanın örneklemi amaçlı örneklem tekniği doğrultusunda belirlenmiştir. Amaçlı örneklem, araştırma sorularına en uygun ve en yoğun veriyi sağlayabilecek örneklerin bilinçli biçimde seçilmesine dayanmaktadır (Patton, 2002: 230-247). Bu doğrultuda çalışma kapsamında incelenecek film belirlenirken Türkiye'de çocuk izleyici kitlesi tarafından yoğun biçimde izlenen yapımlar dikkate alınmıştır. Film seçimi sürecinde gişe başarısı, izlenme oranları, erişilebilirlik, hedef yaş grubuna hitap etme düzeyi ve anlatı içerisinde kötülük

temsillerini görünür biçimde barındırma gibi ölçütler esas alınmıştır. Bu değerlendirme sonucunda *Rafadan Tayfa 4: Hayrimatör* (İsmail Fidan, 2023), hem geniş bir çocuk izleyici kitlesine ulaşmış olması hem de iyi-kötü karşıtlığını belirgin biçimde kuran anlatı yapısı nedeniyle inceleme nesnesi olarak seçilmiştir.

Araştırmanın veri kaynağını filmin kendisi oluşturmaktadır. Bu kapsamda film, yalnızca olay örgüsü bakımından değil, karakter inşası, çatışma yapısı, diyaloglar, eylem örüntüleri ve görsel anlatım unsurları bakımından da değerlendirilmiştir. Analiz birimi olarak filmde kötülükle ilişkilendirilebilecek sahneler, karakter davranışları, karakterler arası ilişkiler ve ahlaki karar anları esas alınmıştır. Böylece kötülük temsillerinin yalnızca açık biçimde "kötü" olarak kodlanan karakterler üzerinden değil, aynı zamanda niyet, sorumluluk, çıkar, ödev ve dayanışma gibi ahlaki kategoriler aracılığıyla nasıl kurulduğu da incelenmiştir. Bu yönüyle analiz süreci hem anlatı düzeyindeki gelişmeleri hem de karakterlerin eylemlerinin ahlaki arka planını birlikte değerlendiren bütüncül bir çerçevede yürütülmüştür. Analiz sürecinde öncelikle film tekrar tekrar izlenmiş, araştırmanın problemine karşılık gelen sahneler belirlenmiş ve notlandırılmıştır. Ardından filmde öne çıkan karakterler, bu karakterlerin eylem motivasyonları, olay örgüsü içerisindeki işlevleri ve temsil ettikleri ahlaki konumlar çözümlenmiştir. Bu doğrultuda karakterlerin eylemleri yalnızca sonuçları bakımından değil, eylemi belirleyen niyet ve ahlaki ilke bakımından değerlendirilmiştir. Örneğin filmde teknolojinin kamusal yarar amacıyla geliştirilmesi ile kişisel çıkar ve güç elde etme amacıyla kötüye kullanılması arasındaki karşıtlık, Kantçı etik çerçevede yorumlanmıştır. Benzer biçimde dostluk, dayanışma, sorumluluk ve özür dileme gibi anlatısal unsurlar da ahlaki öznenin dönüşümü bağlamında ele alınmıştır.

Betimsel analiz sürecinde veriler doğrudan kuramsal çerçeveye göre düzenlenmiş ve yorumlanmıştır. Bu nedenle çalışmada yeni bir kuram üretmekten çok, seçilen filmin önceden belirlenmiş bir felsefi yaklaşım aracılığıyla anlamlandırılması amaçlanmıştır. Başka bir ifadeyle araştırma, çocuk filmlerindeki kötülük temsillerini Kant'ın ahlak anlayışı doğrultusunda görünür kılmayı ve bu temsil biçimlerinin çocuk izleyiciye ilettiği ahlaki mesajları tartışmayı hedeflemektedir. Böylelikle kötülük, yalnızca anlatının dramatik gerilimini sağlayan bir unsur olarak değil, ahlaki tercihlerin, sorumluluğun ve etik çatışmaların görünür hâle geldiği bir anlatı bileşeni olarak değerlendirilmiştir. Araştırmanın bazı sınırlılıkları da bulunmaktadır. Çalışma yalnızca "*Rafadan Tayfa 4: Hayrimatör"* filmi ile sınırlandırılmıştır. Bu nedenle elde edilen bulgular, tüm çocuk filmlerine genellenebilir nitelikte değildir. Ayrıca inceleme, Kant'ın ahlak felsefesi ile sınırlı tutulmuş; farklı etik kuramlar ya da alternatif kuramsal çerçeveler kapsam dışında bırakılmıştır. Bununla birlikte söz konusu sınırlılık, çalışmanın odak ve derinliğini artıran bir tercih olarak değerlendirilmiştir. Çünkü araştırmanın temel amacı, belirli bir çocuk filmi örneğinde kötülük temsillerinin Kantçı etik çerçevede nasıl anlam kazandığını ortaya koymaktır. Bu yönüyle çalışma, çocuklara yönelik sinemasal anlatılarda kötülüğün nasıl kurulduğunu, hangi ahlaki karşıtlıklarla desteklendiğini ve çocuk

izleyiciye nasıl bir etik evren sunduğunu anlamaya yönelik nitel bir çözümleme denemesi niteliği taşımaktadır.

KANT VE KÖTÜLÜK

Kant'ın ahlak felsefesi çerçevesinde gerçekleştirilecek film analizine geçmeden önce, bu düşünce sisteminin dayandığı temel kavramların açıklanması konunun anlaşılması açısından önem taşımaktadır. Kant, ahlak anlayışını isteme, ödev, özgürlük, otonomi (özerklik), heteronomi ve iyi-kötü gibi temel kavramlar çerçevesinde ele almaktadır.

İsteme (irade), aklını kullanarak karar verebilen bir varlık olan insanın davranışlarını belirleyen ilkelere yön vermebilmesi olarak tanımlanmaktadır. " Kant, Pratik Aklın Pratiği'nde istemeyi aklın bir kuralı, bir eylemin hareket nedeni yapan yeti olarak ifade etmektedir. İyi ve kötü kişinin duyum alma durumuyla değil, eylemin kendisi ile ilişkilidir''(Canpolat, 2023: 29). Eylemin ahlaki değeri, eylemin sonuçlarına değil; eylemi yönlendiren ilkeye yani maksime göre değerlendirilir. İstemenin ahlaki değeri, eylemi belirleyen ilkenin niteliğiyle doğru orantılıdır. Kant, isteme ve ahlak felsefesi kavramlarını inşa ederken ödev kavramını da temel bir dayanak olarak görmüştür. Bir eylemin ahlaki boyutu bireyin, ahlak yasasına duyulan saygıdan doğan ödev bilinciyle eylemi gerçekleştirmiş olamasıdır. Birey isteminin ahlak yasası ile uygunluğu, eylemin ahlaki ölçütünü belirlemektedir. Eylem bireyin istemi ve ahlaki yasaya uygun gerçekleştirmişse, sonucunun zarar doğurması bir önem taşımamaktadır. Bir eylem ilkeler çerçevesinde ödev olduğu için gerçekleştirilmişse ahlaki değerinin söz konusu olduğunu ifade eder. İnsan yalnızca duyusal dürtüler tarafından belirlenen bir varlık değildir; aksine akıl yetisi sayesinde bu dürtülere karşı koyabilme ve eylemlerini aklın ilkelerine göre yönlendirebilmektedir. Duyusal dürtüler tarafından belirlenen isteme "hayvani irade" şeklinde nitelendirilirken, akıl tarafından yönlendirilen isteme "özgür irade" olarak kabul edilmektedir. Bu bağlamda insan aklı, iyi ve yararlı olanı düşünme yetisi aracılığıyla eylemleri belirleyen ilkelere ulaşır ve buna bağlı olarak davranışları yönlendiren bazı normatif kurallar geliştirir. Bu kurallar pratik yasalar olarak adlandırılır. (Kant, 2022: 446) Kant'a göre özgürlük kavramı, teorik alandan ziyade pratik akıl bağlamında ele alınmalıdır. Doğanın determinizminden uzaklaşarak aklın koyduğu yasaya göre hareket edebilme yetisidir. (Uygun, 2021: 1446) "İnsanın istemesinde özgür olması onun hiçbir yasaya uymaması demek değildir, tersine insanın kendi iradesinin değişmez yasasına uyması demektir, bu yasa da ahlak yasasıdır'' (Heimsoeth'den aktaran Çetinkıran Balcı, 2018: 23). Öznenin, kendi isteme ve aklıyla koyduğu ahlak yasasına uygun hareket edebilmesidir. Otonominin aksine heteronomi, insanın eylemlerini kendi aklıyla koyduğu ahlak yasasına göre değil, haz, korku, çıkar beklentisi, dış etken ve otorite gibi faktörler tarafından eylemin şekillenmesidir. İnsan eylemlerinin iyi ve kötü olarak nitelendirilebilmesi, ödev kavramı ile ifade edilmektedir. Ödev ve eylem arasındaki etkileşim niyet kavramı çerçevesinde ele alınır. Ödeve uygun gerçekleştirilen eylemlerde saf isteme söz konusu olduğu için ahlaklı yani iyi olarak nitelendirilirken, ahlak yasasına uygun olmayan bir eylemi gerçekleştirmek kötü olarak nitelendirilmektedir.

Kant, kötülüğü radikal olarak nitelendirirken bunu insan doğasında bulunan bir eğilim olarak ele almaktadır. Radikal kavramı, insanın doğuştan kötülüğe yönelme potansiyeline sahip olduğunu ifade etmekte ve kökten kötülük olarak da tanımlanabilen bu durum, insan istemesinin yozlaşmasıyla ilişkilendirilmektedir. Kant'a göre insan, kötülüğe yönelik bir eğilimle dünyaya gelmekle birlikte özgür seçim yapma yetisine sahip bir varlıktır. Bu nedenle insan, kötü eylemlere yönelme potansiyeline sahip olsa da aynı zamanda bu eğilime karşı koyabilecek güce de sahiptir. Bu bağlamda kötülüğün kaynağı doğa ya da duyusal eğilimler değil, insanın özgür iradesiyle yaptığı ahlaki tercihlerdir. Dolayısıyla sorumluluk, duyusal

eğilimlerin varlığında değil, insanın kötülüğe yönelme tercihinde temellendirilmektedir. Radikal kötülük tartışmaları çerçevesinde, yasa koyucu aklın bozulmasının çelişkili bir durum ortaya çıkardığı ileri sürülmektedir. Çünkü insan, kendi koyduğu ahlaki yasalara saygı duyan bir varlık olarak kabul edilmekte ve bu saygının bütünüyle ortadan kaldırılamayacağı vurgulanmaktadır. Bununla birlikte duyusal doğa ile ahlaki kötülük arasında doğrudan bir ilişki kurulamayacağı ifade edilmektedir. Zira kötü akıl ve kötü isteme insan doğasıyla bağdaşan bir durum değildir. Bu nedenle insan ya ahlak yasasına uygun biçimde davranacak ya da onun karşıtı doğrultusunda eylemlerde bulunacaktır. Dolayısıyla radikal kötülük, insanın doğal eğilimleri ya da duyusal doğası ile özdeş kabul edilemez. İnsanın isteme yetisi dikkate alındığında, ahlak yasasına aykırı tercihlere yönelme eğiliminin doğuştan bir yatkınlık olduğu görülmektedir. Kant'a göre bu yatkınlık, özgür istemenin niyetle ilişkili bir özelliği olup hazza yönelen bir eğilim olarak açıklanmaktadır. Başka bir ifadeyle insan, doğru olanın farkında olmasına rağmen kimi zaman kendi çıkarlarını veya arzularını tercih edebilmektedir. Kant bu durumu insanın kötülüğe yönelik yatkınlığı olarak değerlendirmektedir. (Canpolat, 2023: 61-64)

BULGULAR

"Rafadan Tayfa 4: Hayrimatör" filmi, bilimsel üretim, teknolojik güç, arkadaşlık ilişkileri ve ahlaki sorumluluk ekseninde kurulan bir anlatı yapısına sahiptir. Film, ilk bakışta çocuklara yönelik eğlenceli ve tempolu bir macera anlatısı izlenimi verse de olay örgüsü dikkatle incelendiğinde iyi-kötü karşıtlığının yalnızca yüzeysel bir çatışma olarak değil, aynı zamanda niyet, ödev, çıkar, sorumluluk ve dayanışma gibi etik kategoriler üzerinden kurulduğu görülmektedir. Bu bağlamda film, Kant'ın ahlak felsefesi açısından değerlendirildiğinde, ahlaki failin eylemlerinin sonuçlarından çok, bu eylemleri belirleyen niyet ve ilke bakımından okunmaya elverişli bir yapı sunmaktadır. Özellikle Hayri'nin robotu geliştirme amacı, Ajan'ın teknolojiyi ele geçirme niyeti, arkadaş grubunun Hayri'ye yönelik kırgınlığına rağmen dayanışmayı sürdürmesi ve finalde ahlaki düzenin yeniden kurulması, Kantçı etik çerçevede anlamlandırılabilecek temel anlatısal düğümler oluşturmaktadır.

Filmin başlangıcı, Hayri'nin "Hayrimatör" adlı robotu çalıştırma çabası etrafında şekillenmektedir. Hayri, kendisini bilimsel üretime adamış, robotunu yalnızca teknik bir başarı nesnesi olarak değil, çevreye ve topluma fayda sağlayacak bir araç olarak düşünmektedir. Robotun çevreyi temizleme, atıkları toplama, yangınları söndürme ve doğaya zarar veren durumlara müdahale etme işlevi, teknolojinin kamusal yarar için tasarlandığını göstermektedir. Bu sahneler, Kant'ın "iyi isteme" kavramı açısından önemlidir. Çünkü Kant'a göre ahlaki değeri belirleyen, eylemin başarıya ulaşıp ulaşmaması değil, eylemi yönlendiren maksimin niteliğidir. Hayri'nin ilk aşamada robotu çalıştıramaması, ahlaki açıdan bir eksiklik yaratmamaktadır, tersine toplumsal yararı amaçlayan bilimsel üretim çabası, karakteri etik açıdan olumlu bir konuma yerleştirmektedir. Bu yönüyle film, çocuk izleyiciye bilimin başlı başına bir güç gösterisi değil, insanlığın yararına yöneltilmesi gereken bir faaliyet olduğu mesajını vermektedir. Bununla birlikte film, Hayri'yi mutlak biçimde idealize etmemekte, tersine onu ahlaki açıdan sınanan, zaman zaman öncelik sırasını kaybeden bir özne olarak kurmaktadır. Film anlatısında Hayri'nin arkadaşlarının çağrılarına sürekli yanıt vermediği, Akın'ın doğum gününü unuttuğu, yoğunluğunu gerekçe göstererek arkadaş grubundan uzaklaştığı ve hatta yakın çevresindeki duygusal ilişkileri ihmal ettiği açık biçimde görülmektedir. Kantçı açıdan burada doğrudan "kötülük"ten söz etmek yerine, ahlaki ödevlerin hiyerarşisinin bozulmasından söz etmek daha yerindedir. Hayri'nin amacı kötü değildir, ancak bilimsel başarıya, buluşuna ve teknik çözüme yoğunlaşması, kişilerarası sorumluluklarını geri plana itmesine neden olmaktadır. Bu durum, Kant'ın ödev ahlakı açısından önemli bir gerilim yaratmaktadır. Çünkü Kant'ta ahlaki özne yalnızca büyük ideallere yönelen değil, aynı

zamanda yakın ilişkilerde de sorumluluk bilinciyle davranan öznedir. Dolayısıyla Hayri, kötü niyetli bir fail olmamakla birlikte, ödevin bütünlüğünü koruyamayan bir karakter olarak çizilmektedir. Bu da filmi çocuk anlatılarında sık rastlanan basit iyi-kötü karşıtlığından çıkararak daha incelikli bir ahlaki çatışma düzeyine taşımaktadır.

Hayri'nin karakteri açısından bir başka önemli boyut da bilimsel başarı ile etik olgunluk arasındaki ilişkinin film boyunca problematize edilmesidir. Filmde Hayri'nin kendisini "bilim insanı" olarak konumlandırdığı, kimi zaman arkadaşlarına yukarıdan bakmaya yaklaşan bir tavır sergilediği ve teknik beceriyi sosyal ilişkilerin önüne koyduğu sezilmektedir. Bu durum, filmde bilginin tek başına ahlaki yeterlilik anlamına gelmediğini göstermektedir. Kant'ın yaklaşımı açısından akıl, ahlaki eylem için zorunlu bir koşul olsa da tek başına yeterli değildir, aklın ahlak yasasına uygun biçimde kullanılması gerekir. Hayri'nin teknik zekâsı yüksek olmakla birlikte, anlatı onu ancak hatasını fark ettiğinde ve ilişkisel sorumluluklarını yeniden üstlendiğinde etik açıdan olgunlaştırmaktadır. Böylece film, çocuk izleyiciye "başarılı olmak" ile "ahlaklı olmak" arasında otomatik bir özdeşlik bulunmadığını, bilginin ancak doğru niyet ve sorumlulukla birleştiğinde gerçek değer kazandığını göstermektedir.

Filmin kötülük eksenini ise açık biçimde Ajan karakteri oluşturmaktadır. Ajan'ın iki yardımcısıyla birlikte sıklıkla karanlık mekânda konumlandırıldığı görülmektedir. Sahnenin ışıklandırması, renk paleti ve karakterlerin yüz ifadeleri kötülüğün yalnızca anlatısal değil aynı zamanda görsel düzlemde de inşa edildiğini göstermektedir. Özellikle mavi ve yeşil tonların hâkim olduğu soğuk renk paleti, klasik animasyon estetiğinde sıklıkla kötücül karakterlerle ilişkilendirilen bir atmosfer yaratmaktadır. Bu tür görsel tercihler, izleyiciye karakterin ahlaki konumunu sezgisel olarak ileten sinematografik araçlar olarak işlev görmektedir. Ajan karakterinin yüz ifadesi, keskin kaş yapısı ve sert bakışları da karakterin antagonistik doğasını güçlendirmektedir. Animasyon sinemasında kötücül karakterlerin sıklıkla keskin hatlarla tasarlanması, onların toplumsal düzen için tehdit oluşturan figürler olduğunu vurgulayan görsel bir kod olarak değerlendirilebilir. Bu bağlamda Ajan'ın fiziksel tasarımı, karakterin ahlaki konumunun izleyici tarafından hızlı biçimde algılanmasını sağlayan bir anlatı stratejisidir. Görsel kompozisyon da bu güç ilişkisini desteklemektedir. Ajan sahnenin merkezinde ve diğer karakterlerden daha önde konumlandırılmıştır. Bu yerleşim, karakterin hiyerarşik olarak grubun lideri olduğunu vurgular. Yardımcı karakterlerin arka planda ve daha pasif duruşlarla gösterilmesi ise Ajan'ın otoritesini pekiştiren bir anlatı tercihidir. Bu tür görsel düzenlemeler, animasyon sinemasında kötücül karakterlerin güç ve kontrol arzusunu sembolik biçimde ifade eden araçlar olarak değerlendirilmektedir. Ajan, Hayrimatör'ü ya da onu çalıştıran enerjiyi yalnızca teknik bir araç olarak değil, dünyayı ele geçirme ve egemenlik kurma imkânı olarak görmektedir. Özellikle Zobi'nin elindeki güç kaynağına ve robotun işleyişine yönelik ilgisi, bilimsel ya da kamusal fayda ile değil, kontrol ve tahakküm arzusu ile belirlenmektedir. Kantçı etik açısından Ajan'ın kötülüğü, yalnızca başkalarına zarar vermesinde değil, eyleminin temel ilkesinde ortaya çıkmaktadır. Hayrimatör'ü kaçırarak onu "Kötümatör" adıyla yeniden programlayan Ajan, evrenselleştirilemeyecek bir maksim doğrultusunda hareket etmektedir, çünkü teknolojiyi kamusal yarar için değil, kişisel egemenlik amacıyla kullanmayı amaçlamaktadır. Ayrıca Hayri'nin emeğini, Zobi'nin bilgisini ve robotun toplumsal işlevini araçsallaştırmaktadır. Bu durum, Kant'ın radikal kötülük kavramıyla bağdaştırılabilir.

Ajan'ın adamları ise filmde bağımsız etik özneler olarak değil, dışsal buyruğa göre hareket eden pasif figürler olarak konumlandırılmaktadır. Bu durum Kant'ın heteronomi kavramı ile açıklanabilir. Çünkü bu karakterler, kendi akıllarıyla ahlaki yasa koyan özerk bireyler değil, başka bir iradenin buyruğunu uygulayan araçsal unsurlar hâline gelmektedir. Dolayısıyla filmde kötülük yalnızca baş fail olan Ajan'da yoğunlaşmamakta, heteronomik bağlılık, sorgusuz itaat ve dışsal iradeye teslimiyet üzerinden de temsil edilmektedir. Bu yön, çocuk filmleri açısından

önemlidir çünkü film yalnızca "kötü lider" imgesi kurmamakta, kötülüğün itaat ağları içinde yayılabildiğini de sezdirerek daha toplumsal bir boyut kazanmaktadır.

Filmde Zobi karakteri ve güç kaynağına ilişkin anlatı hattı da etik çözümleme açısından önemlidir. Zobi'nin elindeki maddenin Hayrimatör'ü çalıştıracak nitelikte olduğu, Ajan'ın da bu bilgiye ulaşınca bunu kendi planına dahil etmek istediği görülmektedir. Bu durum, teknolojik gücün nötr olmadığını değil tersine, ahlaki niteliğinin onu kullanan öznenin iradesiyle belirlendiğini göstermektedir. Kantçı açıdan araçların kendileri ahlaki özne değildir, ahlaki sorumluluk, onları hangi ilkeye göre kullanan irade sahibine aittir. Hayri aynı güç kaynağını çevre dostu ve kamusal yararlı bir robot için kullanmak isterken, Ajan aynı imkânı tahakküm için istemektedir. Böylece film, teknoloji etiği açısından da güçlü bir çerçeve sunmaktadır. Sorun araçta değil, aracı yöneten maksimin yapısındadır.

Filmin ahlaki derinliğini artıran önemli unsurlardan biri de arkadaş grubunun Hayri'ye duyduğu kırgınlığa rağmen onu tamamen dışlamamasıdır. Akın'ın kırgınlığı, doğum gününün unutulması ve Hayri'nin yoğunluğu nedeniyle arkadaş grubundan kopuş açık biçimde hissedilmektedir. Buna rağmen grup, Hayrimatör'ü ve dolayısıyla Hayri'yi kurtarma sürecinde birlikte hareket etmektedir. Bu durum Kantçı anlamda ödev kavramı üzerinden değerlendirilebilir. Rafadan Tayfa'nın eylemleri, doğrudan kişisel çıkar beklentisiyle değil, doğru olanı yapma bilinciyle şekillenmektedir. Arkadaşlık, sadakat ve ortak iyiyi koruma arzusu, onları müdahaleye yöneltmektedir. Burada önemli olan nokta, dayanışmanın duygusal sempati düzeyinde kalmaması, ahlaki bir yönelim hâline gelmesidir. Böylece çocuk anlatısında dostluk, yalnızca eğlenceli birliktelik değil, ahlaki yükümlülük üstlenme pratiği olarak temsil edilmektedir.

Hayri'nin özür dilemesi ve hatasını kabul etmesi, filmin en kritik etik dönüşüm noktalarından biridir. Bu noktada özür, filmde yalnızca duygusal bir rahatlama değil, ahlaki öznenin kendini yeniden kurma hamlesi olarak işlev görmektedir. Kantçı açıdan ahlaki özne, yalnızca yasa koyan değil, kendi eylemini eleştirel biçimde değerlendirebilen ve yanlışını düzeltebilen öznedir. Hayri'nin özrü, onun niyetini ve önceliklerini yeniden gözden geçirdiğini göstermektedir. Burada film, çocuk izleyiciye hata yapmanın mutlak kötülük anlamına gelmediği, asıl belirleyici olanı hatanın fark edilmesi, sorumluluğun üstlenilmesi ve telafi iradesinin gösterilmesi olduğunu dile getirmektedir.

Final bölümü, filmde ahlaki düzenin yeniden kurulduğu aşama olarak okunabilir. Hayrimatör'ün yeniden doğru amaç için işletilmesi, Ajan'ın planının boşa çıkarılması, Tayfa'nın dayanışmasının sonuç vermesi ve Hayri'nin kişilerarası ilişkilerini onarması, yalnızca klasik anlamda "iyilerin kazanması" değildir. Kantçı anlamda burada gerçekleşen şey, ahlak yasasının yeniden görünür ve etkin hâle gelmesidir. Kötü niyetle yönlendirilmiş teknoloji yeniden kamusal yarar eksenine dönmekte, kişisel çıkar yerine ortak iyi öne çıkmakta, araçsallaştırma yerine sorumluluk ve işbirliği belirleyici olmaktadır. Böylece film, çocuk izleyiciye yalnızca kötünün cezalandırıldığı bir kapanış sunmaz; aynı zamanda doğru niyetin, sorumluluk duygusunun ve etik dayanışmanın dünyayı yeniden düzenleyebileceği fikrini de aktarmaktadır.

SONUÇ

Bu çalışma, çocuk sinemasında kötülük temsillerinin hangi ahlaki çerçeveler üzerinden anlamlandırılabileceğini incelemek amacıyla gerçekleştirilmiş ve "*Rafadan Tayfa 4: Hayrimatör"* filmi Kant'ın ahlak felsefesi bağlamında analiz edilmiştir. Yapılan çözümleme, filmdeki iyi–kötü karşıtlığının yalnızca dramatik bir çatışma üretmek için kullanılmadığını, aynı zamanda çocuk izleyiciye yönelik bir ahlaki düşünme alanı oluşturduğunu göstermektedir.

Filmde karakterlerin eylemleri, sonuçlarından çok bu eylemleri yönlendiren niyet ve tercihlerin niteliği üzerinden yapılandırılmaktadır. Bu durum, Kant'ın ahlak anlayışında merkezi bir yere sahip olan "iyi isteme" ve "ödev" kavramlarının anlatı düzeyinde karşılık bulduğunu göstermektedir.

Araştırmanın bulguları, filmde kötülüğün yalnızca zarar verici davranışlarla temsil edilmediğini, aynı zamanda teknolojinin etik dışı kullanımına yönelik bir uyarı olarak kurgulandığını ortaya koymaktadır. Bu bağlamda anlatı, teknolojik araçların kendi başlarına ahlaki bir nitelik taşımadığını, etik değerlerinin onları yönlendiren iradenin karakteri tarafından belirlendiğini vurgulamaktadır. Böylece film, bilimsel bilginin ve teknolojik gücün toplumsal sorumlulukla birlikte düşünülmesi gerektiğine işaret eden bir anlatı kurmaktadır. Bu yaklaşım, özellikle çocuk sinemasında bilim ve teknoloji temalarının ahlaki sorumlulukla ilişkilendirilmesi bakımından dikkat çekici bir örnek sunmaktadır. Filmin anlatı yapısı aynı zamanda bireysel eylemler ile kolektif sorumluluk arasındaki ilişkiye de dikkat çekmektedir. Anlatı boyunca karakterlerin karşılaştıkları sorunlar yalnızca bireysel çabalarla değil, dayanışma ve işbirliği aracılığıyla çözüme kavuşmaktadır. Böylece film, ahlaki davranışın yalnızca doğru karar verme süreciyle sınırlı olmadığını, aynı zamanda sorumluluk üstlenme ve başkalarıyla birlikte hareket etme pratiğiyle de ilişkili olduğunu ortaya koymaktadır.

Bu çalışma ayrıca çocuk sinemasında kötülük temsillerinin pedagojik işlevine ilişkin bazı önemli çıkarımlar sunmaktadır. Filmde kötülük, mutlak ve değişmez bir özellik olarak değil, ahlaki tercihlerin sonucu olarak ortaya çıkan bir durum şeklinde temsil edilmektedir. Bu yaklaşım, çocuk izleyicinin iyi ve kötü arasındaki ayrımı yalnızca dışsal özellikler üzerinden değil, niyet ve sorumluluk gibi etik ölçütler üzerinden düşünmesine imkân tanımaktadır. Dolayısıyla film, çocukların ahlaki muhakeme süreçlerini destekleyen bir anlatı yapısı sunmaktadır. Sonuç olarak çalışma, çocuk filmlerinin yalnızca eğlence odaklı yapımlar olmadığını, aynı zamanda ahlaki değerlerin aktarılmasında önemli bir rol oynayabileceğini göstermektedir. Kant'ın ahlak felsefesi çerçevesinde yapılan bu analiz, çocuk sinemasında iyilik ve kötülük temsillerinin niyet, sorumluluk ve etik tercih kavramları üzerinden yeniden okunabileceğini ortaya koymaktadır. Bu yönüyle araştırma hem çocuk sineması çalışmalarına hem de sinema ve etik ilişkisini ele alan literatüre katkı sunmaktadır. Gelecek araştırmalarda farklı çocuk filmlerinin benzer etik çerçeveler doğrultusunda incelenmesi, çocuk sinemasının ahlaki değer üretimindeki rolünün daha kapsamlı biçimde anlaşılmasına katkı sağlayacaktır.

KAYNAKÇA

Avcı, M., Saygılı, S., Denizer, N., & Bayraktar, N. (2017). *Disiplinlerarası bir yaklaşımla kötülük problemi*. Eğitim Yayınevi.

Canpolat, M. (2023). *Kötülük felsefesi bağlamında Kant felsefesinde radikal kötülük anlayışı* (Yüksek lisans tezi). Erciyes Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü.

Cevizci, A. (1999). *Felsefe sözlüğü* (3. bs.). Paradigma Yayınları.

Cevizci, A. (2001). *Ortaçağ felsefesi tarihi* (2. bs.). Asa Kitabevi.

Çetinkıran Balcı, E. (2018). İsteme özgürlüğünden eylem özgürlüğüne: Kant'ın özgürlük görüşü. *Hacettepe Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Dergisi, 35*(1), 20–32.

Fidan, F. (2015). *Kötülük probleminin felsefî açıdan incelenmesi* (Yüksek lisans tezi). Yıldız Teknik Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü.

Fidan, İ. (Yönetmen). (2023). *Rafadan Tayfa 4: Hayrimatör* [Film]. ISF Studios.

Hançerlioğlu, O. (1989). *Felsefe sözlüğü* (Geliştirilmiş ve genişletilmiş yeni basım). Remzi Kitabevi.

Kant, I. (2022). *Saf Aklın Eleştirisi* (N. Pektaş, Çev.). Gece Kitaplığı.

Karaboğa, F., & Adıgüzel, Y. (2024). Eleştirel teori perspektifinden Barbie filminin betimsel analizi. *Türkiye Film Araştırmaları Dergisi, 4*(2), 187–213.

Neuman, W. L. (2014). *Toplumsal araştırma yöntemleri: Nitel ve nicel yaklaşımlar* (S. Özge, Çev.). Yayın Odası.

Patton, M. Q. (2002). *Qualitative research and evaluation methods* (3rd ed.). Sage.

Uygun, O. (2021). Immanuel Kant ve ahlakın temel ilkesi. *Yeditepe Üniversitesi Hukuk Fakültesi Dergisi, 18*(2), 1439–1454. https://izlik.org/JA44LM85FH

Werner, C. (2000). *Kötülük problemi* (S. Umran, Çev.). Kaktüs Yayınları.

FOLK-ARCHETYPES IN INTERNATIONAL RELATIONS: A COMPARATIVE STUDY OF AMERICAN AND SOUTH ASIAN HEROIC NARRATIVES

Md Habibur Rahman, 1 Department of Folklore & Social Development Studies, University of Rajshahi, Faculty of Social Science, Bangladesh
Md Mobashir Rahman, 2 Department of Folklore & Social Development Studies, Faculty of Social Science, University of Rajshahi, Bangladesh
Rajiwan Anwar Ratul, 3 Department of Folklore & Social Development Studies, Faculty of Social Science, University of Rajshahi, Bangladesh

Abstract
This interdisciplinary study explores how folk-archetypes shape international relations by informing national identity, diplomatic behavior, and moral justification in global politics. Moving beyond materialist explanations of power, the paper argues that states draw upon deeply rooted heroic narratives embedded in folklore, epic traditions, and collective memory. Through a comparative qualitative analysis of American and South Asian contexts, the research identifies how archetypes translate into distinct core values in international relations (IR). In the United States, the dominant archetype is the Cowboy/Savior. The "Frontier Justice" figure embodies the reluctant hero who restores order in lawless space, reinforcing unilateral action and the "Global Policeman" identity. The "City Upon a Hill" narrative positions America as a redeemer nation, morally obligated to lead and, when necessary, intervene. Contemporary technocratic heroism further reflects reliance on technological superiority. Together, these narratives produce a core IR value of Exceptionalism and Intervention. In South Asia, archetypes are rooted in epic literature, anti-colonial struggle, and collective sacrifice. India's Dharmic Warrior—derived from the *Bhagavad Gita*—represents moral deliberation within necessary conflict, shaping a foreign policy ethos of Moral Pragmatism and Strategic Autonomy. The philosophy of Mahatma Gandhi further contributes a non-violent heroic model grounded in ethical authority. Bangladesh's Martyr archetype centers on cultural sacrifice and grassroots resistance. The Language Martyrs, recognized globally through UNESCO's International Mother Language Day, symbolize the defense of identity rather than territory. The Muktijoddha and Birangona figures reinforce Cultural Integrity and Resilience in foreign policy discourse. Pakistan's Guardian archetype emphasizes ideological defense and security-centric diplomacy, while Afghanistan's Unconquered warrior narrative supports defiant neutrality. The study demonstrates that heroic archetypes remain active cultural matrices shaping sovereignty, intervention, and legitimacy in contemporary international relations.

Keywords
Folk-Archetypes, International Relations, Cultural Identity, Strategic Autonomy, Exceptionalism and Sovereignty

Introduction

International Relations (IR) has long been dominated by explanations that privilege material capabilities, strategic interests, institutional constraints, and the distribution of power. Even where ideational approaches have challenged this tendency, the dominant theoretical grammar of the field has often remained more comfortable with norms, identities, and discourse at the level of elite articulation than with the deeper cultural repertoires through which political communities imagine moral duty, sacrifice, sovereignty, and legitimate action. Constructivist scholarship marked a major shift by demonstrating that identities, interests, and international

outcomes are socially constituted rather than simply given (Wendt, 1992). Subsequent work further showed that norms, identity, and culture are central to the analysis of national security and world politics (Katzenstein, 1996). Yet this literature has also left open the question of how historically sedimented symbolic forms, especially those rooted in folklore and collective memory, continue to shape the moral vocabulary of foreign policy.

At the same time, a growing body of scholarship has highlighted the importance of narratives, memory, and identity in international politics. Narrative approaches argue that states and political actors make sense of past, present, and future through stories that organize claims about order, legitimacy, responsibility, and action (Miskimmon et al., 2013; Subotić, 2016). More recent work has also noted the need for clearer conceptual and methodological attention to how narratives operate in IR and how they shape political meaning across different kinds of sources (Freistein et al., 2025). Parallel to this, scholarship on collective memory has shown that memory is not merely retrospective recollection but a socially structured process through which groups reconstruct the past in ways that inform identity and behavior (Halbwachs, 1992). In world politics, memory and trauma are deeply implicated in the making of political identity and in the moral framing of sovereignty, grievance, and legitimacy (Bell, 2006).

This article addresses that gap through the concept of folk-archetypes. By folk-archetypes, the article refers to historically transmitted heroic figures and moral narrative patterns embedded in folklore, epic traditions, anti-colonial memory, and commemorative culture. These archetypes are not treated as timeless essences or deterministic causes of state behavior. Rather, they are understood as durable symbolic matrices that help societies narrate who they are, what they value, what kinds of suffering and sacrifice are meaningful, and what forms of international conduct appear morally justified. In this sense, folk-archetypes function as a bridge between collective memory and foreign-policy legitimacy. They do not mechanically produce policy, but they shape the narrative repertoire through which policy is interpreted, defended, and rendered intelligible to domestic and international audiences. This understanding is consistent with broader arguments that communities are imagined through shared symbolic forms and that political action is often tied as much to identity as to interest (Anderson, 2006; Ringmar, 1996).

The analytical value of this perspective becomes clearer when one considers how often states justify international action in heroic terms. Military intervention may be framed as rescue, protection, or redemptive duty. Strategic restraint may be narrated as ethical discipline. Cultural defense may be represented as martyrdom and sacrifice rather than territorial ambition. Security-centric postures may be cast as guardianship. These are not merely rhetorical embellishments added after the fact. Rather, they are often anchored in narrative forms with deep historical resonance, which continue to circulate through popular memory, education, public commemoration, and political discourse. If IR scholarship is to explain why states narrate legitimacy differently even under comparable structural pressures, then greater attention must be paid to the heroic repertoires through which national communities imagine order, danger, responsibility, and survival (Freistein et al., 2025; Miskimmon et al., 2013; Subotić, 2016).

The argument advanced in this article is that states draw upon deeply rooted heroic narratives embedded in folklore, epic traditions, and collective memory, and that these narratives shape national identity, diplomatic behavior, and moral justification in global politics. More specifically, the article examines how archetypal figures translate into distinct international relations values across American and South Asian contexts. In the United States, the Cowboy/Savior, the Frontier Justice figure, the City upon a Hill narrative, and forms of technocratic heroism together sustain a foreign-policy ethos centered on exceptionalism and intervention. In South Asia, by contrast, archetypes are rooted in epic literature, anti-colonial struggle, linguistic sacrifice, and collective suffering. India's Dharmic Warrior and Gandhian

moral authority are linked to moral pragmatism and strategic autonomy; Bangladesh's Language Martyrs, Muktijoddha, and Birangona figures sustain cultural integrity and resilience; Pakistan's Guardian archetype reinforces ideological defense and security-centric diplomacy; and Afghanistan's Unconquered Warrior supports defiant neutrality and sovereign resistance. In this way, the article treats archetypes as active cultural matrices shaping sovereignty, intervention, and legitimacy in contemporary international relations.

The article contributes to the literature in three ways. First, it contributes to IR theory by introducing folk-archetypes as an analytical category for understanding the relationship among identity, memory, and foreign-policy legitimacy. Second, it extends the study of narrative in IR beyond strategic communication and elite discourse by showing that many foreign-policy meanings derive force from deeper vernacular and civilizational story worlds. Third, it contributes to efforts to pluralize and de-center IR by foregrounding South Asian symbolic and historical resources alongside an American case, rather than treating non-Western material as merely illustrative of concepts generated elsewhere. This intervention speaks to ongoing debates about Eurocentrism, postcolonial critique, and the need for a more genuinely global IR (Acharya & Buzan, 2017; Seth, 2011; Tickner & Wæver, 2009).

Methodologically, the article proceeds through a comparative qualitative reading of heroic narratives and their political afterlives. It does not claim a simple or linear causal chain from folklore to foreign policy. Instead, it traces how archetypal figures persist across public memory, commemorative discourse, national self-understanding, and political rhetoric, eventually shaping the moral repertoire through which international action is framed. The concern of the article is therefore not only what states do, but how they render action meaningful: how intervention becomes duty, how restraint becomes virtue, how sacrifice becomes sovereignty, and how legitimacy is narrated through culturally resonant heroic forms. On this basis, the article argues that international relations cannot be fully understood without attending to the symbolic infrastructures through which political communities imagine themselves and their place in the world.

The remainder of the article is organized as follows. The next section reviews the relevant scholarship on constructivism, narrative, collective memory, and postcolonial critiques of IR while identifying the limits of existing approaches for explaining the enduring political force of heroic archetypes. The following section develops the conceptual framework of folk archetypes and explains how it links folklore, national identity, and foreign policy legitimacy. The article then turns to the comparative analysis of American and South Asian cases, showing how distinct heroic repertoires generate distinctive core IR values. The final section reflects on the implications of the argument for international relations theory, comparative political culture, and the study of legitimacy in world politics.

Literature Review

The literature relevant to this article can be grouped into five overlapping conversations: constructivist and cultural approaches to IR, narrative and foreign policy analysis, collective memory studies, scholarship on myth and symbolic nationalism, and postcolonial or Global IR critiques. Together, these bodies of work establish that international politics cannot be reduced to material power alone. Constructivist scholarship, most notably Wendt's argument that anarchy is socially constructed, redirected attention to identity, meaning, and intersubjective structures in world politics (Wendt, 1992). Similarly, cultural approaches to security showed that norms and identity are constitutive of state behavior rather than merely decorative additions to strategic calculation (Katzenstein, 1996). This literature remains foundational for the present article because it provides the broad theoretical basis for treating state action as socially and culturally mediated. At the same time, much of this work operates at a relatively general level

of identity and norm formation, leaving less clearly specified the vernacular symbolic resources through which national identity acquires historical depth and moral force.

A second major body of literature concerns narrative in international politics. Narrative scholars argue that political actors do not simply react to events but organize them into meaningful stories about order, threat, responsibility, and legitimate action. Miskimmon et al. (2013) conceptualize strategic narratives as instruments through which political actors connect ideas, identity, and power across domestic and international arenas. Subotić (2016) goes further by showing that foreign-policy change can be understood through shifts in state narratives and ontological security, thereby linking policy adaptation to the reworking of national self-understanding. More recent methodological work has argued that, despite the growing popularity of narrative analysis in IR, the field still lacks sufficiently clear guidelines for studying narratives across textual, visual, and practical forms (Freistein et al., 2024). This narrative turn is crucial for the current study because it demonstrates that foreign policy is not only a strategic practice but also a process of meaning-making. However, narrative scholarship has focused more on elite discourse, strategic communication, and state autobiography than on the older folk-symbolic patterns that often make national narratives persuasive in the first place.

A third strand of literature centers on collective memory. Halbwachs (1992) established the classic proposition that memory is socially framed and that groups reconstruct the past through collective contexts rather than merely individual recollection. Building on this foundation, scholars of memory and world politics have shown that recollections of trauma, sacrifice, war, and victimhood shape contemporary political identity and moral community (Bell, 2006). Within IR more specifically, Bachleitner (2021) demonstrates that collective memory can inform state values, guide public identity, and shape behavior across time, making memory a substantive component of international conduct rather than a purely domestic cultural residue. More recent debates also emphasize that memory in IR operates across multiple scales and sites, including foreign policy, sovereignty, trauma, and conflictual remembering. For the present article, this literature is indispensable because it explains how past events remain politically active in the present. Yet much of the memory literature concentrates on traumatic events, mnemonic contestation, or state-led remembrance, and less often asks how folklore, epic traditions, and heroic figures function as recurring moral templates in international life.

A fourth conversation, developed more strongly outside mainstream IR, concerns myth, symbolism, folklore, and national identity. Anthony D. Smith's ethno-symbolic approach remains especially important because it shows that myths, memories, symbols, and historical narratives are central to the endurance and mobilization of nations (Smith, 1999). Bottici (2007) similarly argues that political myth should not be treated simply as false belief but as an ongoing process of working on a basic narrative pattern that gives significance to collective life. In recent international scholarship, myth has also re-emerged as a way of understanding the legitimation of political order and the sacred narratives that sustain communities (Moulton, 2025). Parallel developments in memory studies have begun reconnecting folklore and memory more explicitly. Gülüm (2023), for example, introduces the idea of "folkloric memory" to show that folklore and memory studies intersect in theoretically productive ways. Related work on national remembering highlights the importance of recurring narrative templates that structure how communities tell stories about themselves and their pasts (Wertsch, 2021). This body of scholarship comes closest to the concerns of the present article because it points directly to the symbolic and narrative durability of heroic figures. Even so, it has not been systematically integrated into IR theory in a way that explains how folk-archetypes shape foreign-policy legitimacy, sovereignty, or intervention.

A fifth and equally important strand comes from postcolonial and Global IR scholarship. Postcolonial critiques have argued that mainstream IR has routinely misdescribed the origins of the international order by neglecting colonialism and by universalizing historically Western

experiences and categories (Seth, 2011). In a related register, Acharya (2016) and Acharya and Buzan (2017) call for a broader and more plural IR that can engage non-Western histories, ideas, and intellectual traditions as sources of theory rather than merely empirical illustration. At the same time, debates around Global IR show that de-centering the field is not only a matter of adding more cases but of revisiting the epistemological and historical assumptions through which international politics is understood. This literature is directly relevant to the present article because it authorizes a move beyond Western-centric explanatory repertoires and supports the inclusion of South Asian symbolic worlds as conceptually generative. Yet even within postcolonial and Global IR debates, the cultural resources most often discussed are civilizational ideas, colonial histories, or indigenous traditions in broad terms, rather than the specific heroic archetypes through which nations narrate sacrifice, virtue, resistance, duty, and sovereignty.

Taken together, these literatures provide the foundation for the present study, but they also reveal its gap. Constructivism explains why identity matters; narrative scholarship explains how stories organize political meaning; memory studies explain how the past persists in the present; myth and nationalism scholarship explain the mobilizing force of symbols and historical narratives; and postcolonial or Global IR critiques insist that non-Western cultural worlds must be treated as sources of theory. What remains underdeveloped, however, is an account of folk-archetypes as durable cultural matrices that mediate between collective memory and foreign-policy legitimacy. Existing scholarship has not sufficiently explained how heroic folk figures, transmitted through folklore, epics, anti-colonial memory, and commemorative practice, become part of the moral grammar through which states justify intervention, restraint, guardianship, resilience, or sovereign resistance. It is precisely this gap that the present article addresses by examining how American and South Asian heroic archetypes translate into distinct international relations values.

Methodology

This article adopts a qualitative, interpretivist, comparative research design to examine how folk-archetypes shape international relations values across American and South Asian contexts. The methodological choice follows directly from the fixed abstract, which frames the study as a comparative qualitative analysis of heroic narratives embedded in folklore, epic traditions, and collective memory, and links those narratives to distinctive foreign-policy values in the United States, India, Bangladesh, Pakistan, and Afghanistan. Because the central concern of the article is not to measure causal effects statistically but to interpret how culturally resonant heroic figures inform legitimacy, sovereignty, intervention, and diplomatic behavior, a qualitative design is the most appropriate. Qualitative inquiry is particularly suited to studies concerned with meaning, symbolic structures, and socially constituted realities, while case study logic is useful when the aim is to investigate a contemporary phenomenon in depth and within its real-world context (Creswell & Poth, 2018; Yin, 2018).

Research Design and Paradigmatic Orientation

The study is grounded in an interpretivist epistemology and uses a comparative multiple-case study strategy. An interpretivist approach is appropriate because the article seeks to understand how archetypal figures acquire political meaning and how those meanings are mobilized in foreign-policy discourse rather than to test law-like generalizations. The comparative multiple-case format allows the article to identify both shared patterns and case-specific variations across national contexts. In this design, each national setting constitutes a case, while the broader comparison permits the article to trace how different folk-archetypes translate into different core IR values. This combination of interpretive inquiry and multiple-case comparison is widely recognized as suitable for research that explores complex, context-dependent, and meaning-laden social phenomena (Creswell & Poth, 2018; Yin, 2018).

Case Selection

The article examines five cases identified in the abstract: the United States, India, Bangladesh, Pakistan, and Afghanistan. These cases were selected through purposive, theory-driven sampling, because each contains a recognizable heroic repertoire that is historically salient and politically consequential within national discourse. The United States represents a case where the Cowboy/Savior, Frontier Justice, and City upon a Hill narratives are tied to exceptionalism and intervention. India, Bangladesh, Pakistan, and Afghanistan represent distinct South Asian configurations in which heroic archetypes emerge through epic traditions, anti-colonial struggle, linguistic sacrifice, ideological defense, and narratives of resistance. The cases were not chosen for statistical representativeness; rather, they were selected because they are information-rich and analytically relevant to the article's central claim that folk-archetypes operate as cultural matrices shaping foreign-policy legitimacy. Purposive sampling is especially appropriate in qualitative research when cases are chosen for the depth and relevance of the insight they can provide rather than for numerical representativeness (Patton, 2002).

Data Sources and Corpus Construction

The study relies on document-based qualitative data. The corpus is composed of two interrelated layers. The first layer includes foundational cultural texts and symbolic materials, such as folklore, epic traditions, national myths, commemorative narratives, and historically significant representations of martyrdom, guardianship, sacrifice, and heroism. The second layer includes modern political and foreign-policy texts, such as speeches by political leaders, official statements, strategic documents, commemorative speeches, national memory discourse, and selected scholarly interpretations that connect these heroic figures to contemporary state identity and external conduct. This layered corpus is necessary because the article is concerned both with the historical depth of archetypes and with their contemporary political afterlives. Document analysis is especially suitable here because it allows the researcher to extract meaning from textual and symbolic materials that are already socially produced, publicly circulated, and politically embedded (Bowen, 2009).

To preserve comparability across cases, the contemporary political corpus is limited primarily to the period 2001-2025, while allowing earlier foundational texts to be used where necessary to establish the historical genealogy of each archetype. This dual temporal strategy helps the article avoid two common problems: treating folklore as detached from current politics, and treating current policy discourse as if it emerged without deeper cultural inheritance. The purpose is not to claim an uninterrupted linear continuity between ancient narrative and present policy, but to show how older heroic patterns remain available as legitimating resources in modern political discourse.

Data Collection Procedure

Data collection proceeds through purposive selection of texts within each case. For each national context, the article identifies:

(a) a core archetypal figure or cluster of figures,

(b) key cultural and historical texts in which that archetype is articulated, and

(c) contemporary political materials in which the same symbolic logic appears in reframed or modernized form.

For example, the United States corpus centers on Cowboy/Savior and redeemer-nation narratives; India on the Dharmic Warrior and Gandhian moral heroism; Bangladesh on Language Martyrs, Muktijoddha, and Birangona; Pakistan on the Guardian archetype; and Afghanistan on the Unconquered Warrior. The objective is to trace how a culturally embedded heroic figure becomes a moral repertoire for interpreting intervention, restraint, sacrifice, guardianship, or sovereign resistance. Because the study is document-based, the focus remains on textual and symbolic evidence rather than interviews or survey data. This is consistent with document analysis as a qualitative method and with archival forms of narrative inquiry that

interpret stories carried in documents, commemorative texts, and public discourse (Bowen, 2009; Riessman, 2008).

Analytical Strategy

The article combines qualitative content analysis with comparative narrative analysis. Qualitative content analysis provides a systematic way to build and apply coding categories across a diverse textual corpus, while narrative analysis allows the researcher to examine how stories organize moral meaning, agency, conflict, sacrifice, and legitimacy (Riessman, 2008; Schreier, 2012). Rather than treating documents as containers of discrete facts alone, this approach reads them as narrative and symbolic sites in which national identity and foreign-policy values are articulated.

The analysis proceeds in five stages. First, the texts are read closely to identify recurring heroic figures, narrative motifs, and moral binaries. Second, a coding frame is developed around categories derived from both the abstract and the relevant literature, including heroism, sacrifice, moral duty, rescue, restraint, guardianship, resistance, sovereignty, legitimacy, exceptionalism, resilience, and strategic autonomy. Third, texts are coded within each case to determine how these categories cluster around specific archetypal figures. Fourth, a within-case narrative interpretation is conducted to identify how each archetype structures the moral self-image of the nation. Fifth, a cross-case comparison is undertaken to examine how different archetypal repertoires generate different IR value orientations. This procedure reflects established principles of qualitative content analysis, especially the use of coding frames and systematic category development, while also drawing on narrative methods that focus on how stories produce meaning rather than merely convey information (Riessman, 2008; Schreier, 2012).

To strengthen comparative clarity, the final stage of the analysis uses cross-case matrices to relate each dominant archetype to its principal cultural source, moral vocabulary, and corresponding IR value. This helps move the article from rich description to structured comparison and supports the broader theoretical claim that folk-archetypes mediate between collective memory and foreign-policy legitimacy (Miles et al., 2018).

Trustworthiness and Analytical Rigor

Because the study is interpretive and document-based, rigor is established through credibility, dependability, confirmability, and transferability rather than through statistical reliability. Following Lincoln and Guba's framework, credibility is strengthened through triangulation across multiple types of texts, including folklore, commemorative discourse, and official political materials. Dependability is supported by maintaining a clear coding logic and transparent analytical steps. Confirmability is pursued through reflexive interpretation and explicit acknowledgment that archetypes are being analyzed as interpretive frameworks rather than objective causal variables. Transferability is addressed by providing sufficiently thick contextual description so that readers can judge how far the findings may illuminate similar forms of narrative legitimation in other settings (Lincoln & Guba, 1985).

Ethical Considerations and Limitations

The study is based entirely on publicly available texts and therefore involves minimal ethical risk. Nevertheless, interpretive work of this kind requires caution. The article does not treat national cultures as homogeneous or static, nor does it claim that archetypes determine state behavior in a mechanical sense. Rather, it argues that heroic figures form part of the symbolic repertoire through which policy is morally framed and publicly legitimized. A key limitation of the study is that it cannot demonstrate direct causal influence in a positivist sense; instead, it offers an interpretive account of how archetypes persist, circulate, and become politically meaningful. This limitation is not a methodological weakness so much as a consequence of the article's intellectual purpose: to explain the cultural logic through which foreign-policy values are narrated, not to reduce state behavior to measurable variables.

Results and Analysis

The comparative analysis shows that folk-archetypes do not operate as decorative cultural residues; rather, they function as active symbolic frameworks through which states narrate legitimacy, define moral duty, and interpret appropriate international conduct. Across the five cases, the results indicate that archetypal narratives shape not only national self-understanding but also the value orientation of foreign policy. The findings reveal a clear contrast between the American archetypal pattern, which privileges exceptionalist and interventionist legitimacy, and the South Asian patterns, which are more closely tied to moral restraint, cultural sacrifice, ideological guardianship, resilience, and sovereign resistance. In this sense, the results support the central claim of the article that heroic archetypes remain politically operative in contemporary international relations.

The United States and the Archetype of Exceptionalist Intervention

In the American case, the dominant narrative structure is the Cowboy/Savior archetype. The analysis suggests that this archetype is composed of three mutually reinforcing strands. The first is the figure of Frontier Justice, which frames the hero as a reluctant but necessary restorer of order in spaces imagined as lawless, unstable, or morally endangered. This narrative structure normalizes unilateral action by presenting intervention as a response to disorder rather than as an expansion of power. The second strand is the City upon a Hill motif, which constructs the United States as a morally exemplary nation with an obligation to lead others. Within this frame, foreign policy is not simply strategic behavior but a redemptive mission. The third strand is technocratic heroism, through which advanced technology, intelligence capability, and military precision become part of the heroic self-image of the state.

Taken together, these motifs produce a foreign-policy ethos that can be described as Exceptionalism and Intervention. The key analytical point is that American interventionism is not framed only through security or interest; it is also narrated through an archetypal moral structure in which power is legitimized as rescue, leadership, or the restoration of order. The results, therefore, suggest that the American heroic repertoire transforms force into duty and leadership into moral responsibility.

India and the Archetype of Moral Pragmatism

The Indian case produces a markedly different pattern. Here, the dominant archetype is the Dharmic Warrior, rooted in epic traditions and especially associated with the moral tension between duty and violence. Unlike the American Frontier hero, whose legitimacy comes from decisive intervention in disorderly space, the Dharmic Warrior is defined by ethical deliberation within conflict. The archetype does not celebrate force in itself; rather, it frames action as legitimate only when morally necessary and normatively bounded. This gives Indian foreign-policy discourse a dual character: it allows the exercise of power, but only within a vocabulary of restraint, balance, and ethical justification.

The presence of Gandhian moral authority deepens this pattern. Gandhi introduces a non-violent heroic model grounded in ethical discipline, self-restraint, and moral force rather than military conquest. When read together, the Dharmic Warrior and Gandhian heroism generate a foreign-policy ethos that can best be understood as Moral Pragmatism and Strategic Autonomy. The analysis shows that India's archetypal repertoire does not reject power, but it does condition power through a moralized language of responsibility and self-determination. As a result, India's external posture appears less as missionary intervention and more as calibrated action shaped by civilizational self-consciousness and strategic independence.

Bangladesh and the Archetype of Cultural Sacrifice

Among the South Asian cases, Bangladesh presents one of the most distinctive archetypal formations. The dominant structure here is the Martyr archetype, centered not on conquest or territorial expansion but on sacrifice for language, identity, and collective dignity. The

Language Martyrs are especially significant because they symbolize the defense of culture and recognition rather than the defense of borders in a narrow military sense. This gives the Bangladeshi heroic imagination a deeply cultural and ethical orientation. The nation is imagined not merely as a political unit but as a moral community formed through sacrifice.

This archetypal structure is reinforced by the figures of the Muktijoddha and the Birangona. The Muktijoddha embodies liberation, resistance, and grassroots struggle, while the Birangona extends the narrative of sacrifice into a gendered register of suffering, dignity, and national memory. Together, these figures generate a foreign-policy ethos of Cultural Integrity and Resilience. The results suggest that Bangladeshi political identity is narrated less through domination than through endurance, moral memory, and the protection of collective historical meaning. In foreign-policy terms, this archetypal structure strengthens a discourse of sovereignty rooted in cultural recognition and resilience rather than in militarized exceptionalism.

Pakistan and the Archetype of Guardianship

The Pakistani case is organized around what the abstract identifies as the Guardian archetype. The analysis indicates that this figure is less concerned with redemptive intervention or cultural martyrdom than with vigilance, protection, and ideological defense. The Guardian does not primarily emerge as a liberating hero but as a custodian of national purpose, collective security, and ideological continuity. In this sense, legitimacy is derived from the obligation to protect the political community from both external threat and internal erosion.

This archetypal logic helps explain the prominence of security-centric diplomacy in the Pakistani case. Foreign policy is framed not only as a response to geopolitical pressures but also as an expression of protective duty. The Guardian narrative morally privileges caution, preparedness, and defense. It gives diplomatic conduct a defensive-ideological tone in which security is elevated from policy concern to existential obligation. The result is a foreign-policy repertoire that places guardianship at the center of legitimacy.

Afghanistan and the Archetype of Sovereign Resistance

In Afghanistan, the dominant symbolic pattern is the Unconquered Warrior. This archetype is rooted in the historical memory of resistance, endurance, and refusal to submit to external domination. Unlike the American Savior, whose legitimacy lies in intervention, or the Pakistani Guardian, whose legitimacy lies in protection, the Afghan heroic figure derives moral force from the capacity to withstand intrusion and preserve autonomy under pressure.

The analysis shows that this narrative supports a foreign-policy ethos of defiant neutrality and sovereign resistance. The key value here is not global leadership, ethical calibration, or cultural memory alone, but the preservation of political independence against coercive power. The Afghan case, therefore, reveals a distinctly anti-subordination form of archetypal legitimacy. Sovereignty is imagined not simply as a legal condition but as a historically embodied act of endurance. This gives foreign-policy meaning a resistant and self-protective orientation that differs significantly from the other cases while still confirming the broader importance of heroic narrative structures.

Cross-Case Comparative Analysis

Across the cases, three major analytical patterns emerge. First, heroic archetypes shape foreign policy by providing moral vocabularies of legitimacy. In the United States, legitimacy is narrated through rescue and leadership; in India, through ethical responsibility and strategic judgment; in Bangladesh, through sacrifice and cultural dignity; in Pakistan, through protection and ideological defense; and in Afghanistan, through resistance and autonomy. The findings, therefore, show that archetypes influence not merely national symbolism but the terms through which international action is justified.

Second, the results demonstrate that archetypes shape different models of sovereignty. American sovereignty appears expansive and mission-bearing, compatible with interventionist

leadership. Indian sovereignty appears morally self-regulating and strategically autonomous. Bangladeshi sovereignty is anchored in cultural memory and resilience. Pakistani sovereignty is framed as guarded and defended, while Afghan sovereignty is imagined as unconquerable and resistant. This variation is important because it shows that sovereignty is not interpreted uniformly across states; it is narrated through distinct heroic traditions.

Third, the analysis indicates that folk-archetypes function as cultural matrices linking memory to policy discourse. They do not determine policy outcomes in a strict causal sense, but they structure what kinds of action appear morally intelligible, historically resonant, and publicly defensible. This is the article's central empirical finding. The comparative evidence suggests that states draw not only on institutional strategy or material interest but also on deeply sedimented symbolic repertoires when articulating foreign-policy values and claims to legitimacy.

Synthesis of Findings

The overall result of the study is that heroic archetypes remain active in contemporary international relations because they offer durable narrative templates through which states imagine order, danger, duty, and selfhood. The American case translates archetype into exceptionalist intervention; the Indian case into morally bounded strategic agency; the Bangladeshi case into resilience and cultural integrity; the Pakistani case into ideological guardianship; and the Afghan case into sovereign resistance. The findings, therefore, support the argument that international relations cannot be understood fully through materialist or institutional explanations alone. Beneath foreign-policy language lies a deeper symbolic infrastructure in which folklore, epic memory, sacrifice, and heroic narrative continue to shape the moral grammar of world politics.

Discussion

The findings of this study extend existing debates in International Relations by showing that foreign-policy legitimacy is shaped not only by norms, identity, and discourse in a general sense, but also by deeper folk-archetypal structures embedded in collective memory, folklore, epic traditions, and commemorative culture. In this regard, the article supports the broad constructivist claim that state interests and behaviors are socially constituted rather than fixed by material structure alone (Wendt, 1992). However, the analysis also suggests that constructivism has often remained too abstract at the level of identity formation. What the present findings add is a more culturally textured account of how identity becomes morally resonant. The comparative evidence from the United States, India, Bangladesh, Pakistan, and Afghanistan indicates that folk-archetypes provide historically sedimented symbolic templates through which states narrate duty, virtue, sacrifice, intervention, and resistance. This argument is fully consistent with the article's core claim that heroic narratives remain active cultural matrices shaping sovereignty, intervention, and legitimacy in contemporary international relations.

One of the central implications of the findings is that they refine and deepen narrative approaches in IR. Scholars of strategic and political narrative have demonstrated that states mobilize stories to frame action, justify policy, and organize legitimacy (Miskimmon et al., 2013; Subotić, 2016). The present study agrees with that insight, but it also argues that state narratives do not emerge from elite discourse alone. Rather, they often draw their force from older and more culturally embedded heroic repertoires that make political claims appear familiar, morally compelling, and historically continuous. The American case illustrates this clearly. The Cowboy/Savior, Frontier Justice, and City upon a Hill motifs do not simply function as rhetorical devices in the present; they resonate because they are rooted in a long-standing national self-image of redemptive leadership and restorative force. Similarly, in South Asia, the Dharmic Warrior, the Martyr, the Guardian, and the Unconquered Warrior do not

merely symbolize national identity; they structure the moral intelligibility of foreign-policy positions. The discussion, therefore, extends narrative IR by showing that narratives gain political power not only through strategic repetition but also through archetypal depth.

The findings also speak directly to the literature on collective memory. Halbwachs (1992) argued that memory is socially framed, while later scholarship demonstrated that memory shapes identity, moral community, and political meaning in world politics (Bell, 2006; Bachleitner, 2021). The present article builds on this literature by showing that memory in IR is not limited to trauma, victimhood, or remembrance of conflict. It also includes the persistence of heroic figures who organize how a political community understands its past and translates that past into values of action in the present. In the Bangladeshi case, for instance, the Language Martyrs, Muktijoddha, and Birangona are not only commemorative symbols; they also sustain a conception of sovereignty rooted in cultural dignity, resilience, and moral sacrifice. Likewise, in Afghanistan, the Unconquered Warrior demonstrates that memory may preserve a narrative of survival and refusal that shapes the language of autonomy and resistance. The findings, therefore, suggest that memory operates not merely as recollection, but as a reservoir of archetypal forms through which states imagine legitimate conduct.

Another major contribution of the study lies in its treatment of sovereignty. The comparative analysis shows that sovereignty is not narrated in a uniform or purely legalistic manner. Instead, it is interpreted through distinct heroic traditions. In the United States, sovereignty appears expansive, morally burdened, and compatible with interventionist leadership. In India, sovereignty is narrated as ethically self-regulating and strategically autonomous. In Bangladesh, it is tied to cultural sacrifice and historical resilience. In Pakistan, sovereignty is guarded through a defensive and ideological frame, while in Afghanistan, it is imagined as embodied resistance to domination. This variation matters theoretically because it demonstrates that sovereignty is not only an institutional status recognized in international law; it is also a culturally narrated moral position. In this respect, the article supports constructivist and interpretive claims that political concepts derive meaning from shared social understandings, while also adding that these understandings are often anchored in enduring heroic archetypes rather than abstract norms alone (Katzenstein, 1996; Ringmar, 1996).

The study also contributes to postcolonial and Global IR debates. Postcolonial critics have argued that mainstream IR has marginalized non-Western histories and reproduced Eurocentric assumptions about the sources of theory and political meaning (Seth, 2011). Similarly, Global IR scholarship has called for a more plural disciplinary landscape in which non-Western histories, concepts, and symbolic worlds are treated as theory-generating rather than merely illustrative (Acharya, 2016; Acharya & Buzan, 2017). The present findings support that project by demonstrating that South Asian archetypal formations are not peripheral cultural curiosities; they are analytically central to understanding how legitimacy and sovereignty are narrated in those contexts. Indeed, one of the strongest outcomes of the analysis is that South Asian cases reveal a wider diversity of foreign-policy moralities than conventional IR vocabularies typically capture. India's moral pragmatism, Bangladesh's cultural resilience, Pakistan's ideological guardianship, and Afghanistan's sovereign resistance all emerge from historically specific symbolic repertoires that cannot be adequately explained through Western-centric assumptions about rational strategy or institutional interest alone.

At the same time, the findings should not be read in a deterministic or essentialist way. The article does not argue that archetypes mechanically produce foreign policy or that national behavior can be reduced to folklore. Rather, it shows that archetypes form part of the symbolic repertoire through which foreign policy is justified, interpreted, and made publicly meaningful. This distinction is important. States are shaped by institutions, strategic pressures, economic constraints, leadership choices, and international environments. The contribution of the present article is to show that these factors are often narrated and morally framed through deeper heroic

patterns. In this sense, folk-archetypes do not replace material or institutional explanations; they supplement them by clarifying the cultural logic through which action becomes legitimate. This interpretive caution is especially important in comparative work, where there is always a risk of overstating coherence or treating diverse national discourses as homogeneous.

The discussion also points to a methodological implication. Much of the existing literature on narrative and identity in IR remains focused on elite discourse, official documents, or strategic communication. While those sources are indispensable, the present study indicates that a fuller account of legitimacy requires attention to the deeper symbolic worlds from which official discourse often draws. This means that folklore, epic traditions, commemorative practices, school memory, martyr narratives, and popular historical symbols should be taken more seriously as materials for IR analysis. The article, therefore, suggests a methodological expansion of interpretive foreign-policy analysis, one in which the researcher traces not only what states say, but also the cultural archives that make those statements morally intelligible. Here, the article aligns with recent calls to study narratives in IR with greater conceptual precision and across a broader range of textual and symbolic forms (Freistein et al., 2024).

Finally, the findings reveal an important broader implication for international politics itself. If states justify action through archetypally informed moral vocabularies, then international disagreement is not simply a clash of interests or institutions. It is also, in part, a clash of historically rooted narrative worlds. Intervention may appear virtuous in one symbolic tradition and deeply illegitimate in another. Restraint may be celebrated as moral discipline in one case and condemned as passivity in another. Resistance may be viewed as heroic self-preservation rather than destabilizing refusal. This helps explain why foreign-policy justifications often fail to travel cleanly across political contexts: they are embedded in different archetypal and mnemonic structures. The article, therefore, suggests that a more culturally attentive IR is necessary not only for better theory but also for a better understanding of why legitimacy itself remains contested in global politics.

Overall, the discussion confirms the article's central argument that folk-archetypes serve as durable cultural matrices linking collective memory to foreign-policy legitimacy. By showing how the American Cowboy/Savior and the South Asian figures of the Dharmic Warrior, Martyr, Guardian, and Unconquered Warrior translate into different international relations values, the study advances a more symbolically grounded account of sovereignty, intervention, and legitimacy. Its broader significance lies in demonstrating that beneath the formal language of diplomacy and strategy, world politics continues to be shaped by stories of heroism, sacrifice, duty, and resistance that political communities inherit, adapt, and mobilize across time.

Conclusion

This article has argued that folk-archetypes are not peripheral cultural residues but enduring symbolic structures that shape how states narrate legitimacy, sovereignty, duty, and international action. Building on constructivist, narrative, memory, and Global IR scholarship, the study has shown that foreign-policy meaning is not produced only through immediate strategic calculation or elite discourse. It is also mediated through older heroic repertoires embedded in folklore, epic traditions, anti-colonial memory, and commemorative culture. In this sense, the article extends existing IR scholarship by proposing that folk-archetypes serve as cultural matrices linking collective memory to foreign-policy legitimacy (Acharya & Buzan, 2017; Bachleitner, 2021; Miskimmon et al., 2013; Wendt, 1992).

The comparative findings demonstrate that these archetypal structures generate distinct moral vocabularies across cases. In the United States, the Cowboy/Savior, Frontier Justice, and City upon a Hill motifs sustain a foreign-policy ethos of exceptionalism and intervention. In India, the Dharmic Warrior and Gandhian moral hero produce a repertoire of moral pragmatism and strategic autonomy. In Bangladesh, the Language Martyrs, Muktijoddha, and Birangona anchor a politics of cultural integrity and resilience. In Pakistan, the Guardian archetype reinforces

ideological defense and security-centric diplomacy, while in Afghanistan, the Unconquered Warrior sustains a discourse of sovereign resistance and defiant autonomy. These patterns confirm the central claim of the article's fixed abstract that heroic narratives remain active in shaping contemporary international relations values.

The broader theoretical implication is that sovereignty and legitimacy are not merely institutional or legal categories. They are also narrated moral positions, and the content of those positions varies according to the symbolic traditions through which political communities imagine themselves. This helps explain why states facing similar structural pressures may nonetheless justify policy in sharply different terms. Intervention may be framed as rescue in one setting, restraint as ethical discipline in another, sacrifice as sovereignty in a third, and resistance as political virtue in a fourth. A culturally attentive IR, therefore, is better equipped to explain not only what states do, but how they make their actions intelligible and morally defensible.

The article also contributes to efforts to pluralize IR by showing that South Asian symbolic worlds are not merely empirical illustrations of already established theory. Rather, they provide conceptually productive material for rethinking how political identity, legitimacy, and foreign-policy values are formed. By placing American and South Asian cases in direct comparative conversation, the study demonstrates that heroic repertoires are a serious analytical resource for understanding world politics and that non-Western memory traditions can illuminate dimensions of IR that are often obscured in mainstream frameworks (Acharya & Buzan, 2017; Seth, 2011).

At the same time, the study has clear limitations. It does not claim that folk-archetypes determine policy mechanically, nor does it reduce state behavior to cultural symbolism alone. Material interests, institutional structures, leadership choices, and geopolitical constraints remain indispensable to foreign-policy analysis. What this article has shown is narrower but significant: that archetypes shape the moral and narrative repertoire through which such policies are interpreted, justified, and contested. Future research could deepen this argument by narrowing the case selection, expanding the empirical corpus of official discourse, or tracing how archetypal narratives circulate across media, education, diplomacy, and public memory.

In conclusion, the article suggests that beneath the formal language of diplomacy and strategy lies a deeper symbolic infrastructure through which political communities understand order, danger, sacrifice, and duty. International relations, therefore, cannot be fully understood through materialist or institutional explanations alone. It must also be read through the stories nations inherit, adapt, and mobilize. Folk-archetypes endure because they offer states more than identity; they offer moral scripts for action. Recognizing this helps recover the cultural depth of world politics and opens new possibilities for a more historically grounded and globally inclusive International Relations scholarship.

References

Acharya, A. (2016). Advancing Global IR: Challenges, contentions, and contributions. International Studies Review, 18(1), 4-15. https://doi.org/10.1093/isr/viv016

Acharya, A., & Buzan, B. (2017). Why is there no non-Western International Relations theory? Ten years on. International Relations of the Asia-Pacific, 17(3), 341-370. https://doi.org/10.1093/irap/lcx006

Bachleitner, K. (2021). Collective memory in international relations. Oxford University Press. https://doi.org/10.1093/oso/9780192895363.001.0001

Bell, D. (Ed.). (2006). Memory, trauma and world politics: Reflections on the relationship between past and present. Palgrave Macmillan. https://doi.org/10.1057/9780230627482

Bottici, C. (2007). A philosophy of political myth. Cambridge University Press. https://doi.org/10.1017/CBO9780511498626

Bowen, G. A. (2009). Document analysis as a qualitative research method. Qualitative Research Journal, 9(2), 27-40. https://doi.org/10.3316/QRJ0902027
Freistein, K., Gadinger, F., & Groth, S. (2025). Studying narratives in international relations. International Studies Perspectives, 26(4), 434-455. https://doi.org/10.1093/isp/ekae019
Gellwitzki, C. N. L., & Moulton, J. F. G. (2025). The new age of myth: Political narratives and the reconstitution of world order. International Organization, 79(S1), S44-S56. https://doi.org/10.1017/S0020818325101021
Gülüm, E. (2023). Folkloric memory: (Re)connecting the dots for broader perspectives. Memory Studies. Advance online publication. https://doi.org/10.1177/17506980231204175
Miskimmon, A., O'Loughlin, B., & Roselle, L. (2013). Strategic narratives: Communication power and the new world order. Routledge. https://doi.org/10.4324/9781315871264
Ringmar, E. (1996). Identity, interest, and action: A cultural explanation of Sweden's intervention in the Thirty Years War. Cambridge University Press. https://doi.org/10.1017/CBO9780511557705
Seth, S. (2011). Postcolonial theory and the critique of international relations. Millennium: Journal of International Studies, 40(1), 167-183. https://doi.org/10.1177/0305829811412325
Subotić, J. (2016). Narrative, ontological security, and foreign policy change. Foreign Policy Analysis, 12(4), 610-627. https://doi.org/10.1111/fpa.12089
Tickner, A. B., & Wæver, O. (Eds.). (2009). International relations scholarship around the world. Routledge. https://doi.org/10.4324/9780203885451
Wendt, A. (1992). Anarchy is what states make of it: The social construction of power politics. International Organization, 46(2), 391-425. https://doi.org/10.1017/S0020818300027764
Wertsch, J. V. (2021). How nations remember: A narrative approach. Oxford University Press. https://doi.org/10.1093/oso/9780197551462.001.0001
Rahman, M. H., & Rahman, M. M. (2025). Folklore as Intellectual Property: Policy, Legal Prospects, and the Urgency of Developing a National Folklore Register for Bangladesh. *Legal Prospects, and the Urgency of Developing a National Folklore Register for Bangladesh (August 01, 2025)*.
Rahman, M. H., & Rahman, M. M. (2025). Symbolism and Cultural Pluralism in Bangladeshi Folk Art: Imaginaries and Expressions of Nationhood. *Am. J. Tour. Hosp*, *3*(1), 232-239.
Rahman, M. H., & Rahman, M. M. Cultural Narratives for a Greener Tomorrow: Barindra's Folk Literature and Environmental Sustainability Practices.

KNOWLEDGE MANAGEMENT PRACTICES IN NON-GOVERNMENTAL ORGANIZATIONS: A LITERATURE REVIEW

Hala ALSOKHNI
Master Student, Ankara Yıldırım Beyazıt University, Institute of Social Sciences, Department of Management Information Systems, Ankara, Türkiye,
ORCID ID: https://orcid.org/0009-0004-8017-9940
Vildan ATEŞ
Assoc. Prof. Dr., Ankara Yıldırım Beyazıt University Business School, Department of Management Information Systems, Ankara, Türkiye,
ORCID ID: https://orcid.org/0000-0002-8855-8556

ABSTRACT

Non-governmental organizations (NGOs) have increasingly become knowledge-intensive entities that rely more on intellectual capital than on physical resources in today's dynamic and competitive environment. Managing knowledge as a strategic asset is essential for NGOs to survive crises and deliver their social missions effectively. An NGO's success and its capacity to achieve its mission are closely tied to how well it manages both tacit and explicit knowledge. However, the knowledge management (KM) literature has largely focused on for-profit sectors, while NGO-specific research remains limited and fragmented. This gap is particularly critical for NGOs operating under high staff turnover, donor dependence, and crisis conditions, where preserving organizational memory and converting dispersed knowledge into a strategic capability are vital for sustainability.

The purpose of this study is to identify the factors influencing knowledge creation, storage, sharing, and application in NGOs and to examine how these factors relate to organizational performance. The study adopts a qualitative approach based on a literature review. Within the scope of the review, 30 studies addressing KM practices in international and local NGOs were identified and analyzed.

The findings indicate that KM processes in NGOs are most strongly shaped by social capital grounded in trust and a shared vision, a participatory, learning-oriented organizational culture, flexible, flat organizational structures, and an information technology infrastructure integrated into day-to-day workflows. In terms of organizational performance, the reviewed studies commonly report positive associations between effective KM practices and financial sustainability, operational efficiency, and program/project success. In particular, resource-constrained NGOs, approaches that transfer knowledge through interpersonal interaction stand out as a prominent mechanism for protecting organizational memory and strengthening social impact capacity. Overall, this study brings together dispersed evidence to clarify the conceptual landscape of KM in NGOs and to provide an analytical foundation for future field-based research.

Keywords: Knowledge management, Non-governmental organizations, Literature review, Social capital.

INTRODUCTION

Knowledge management can be understood as the organized effort to create, retain, share, and use what an organization knows to improve how it performs its work. This includes managing both explicit knowledge (such as reports, procedures, databases, and templates) and tacit knowledge (such as experience, judgement, relationships, and practical know-how) (Nonaka & Takeuchi, 1995, p. 56). From this perspective, KM is not a single tool or repository. It is a managerial and organizational capability that helps organizations learn from their environment, interpret new information, and adapt what they learn into day-to-day processes (Tsoukas, 2003, p. 421). When knowledge is treated as a strategic asset rather than a by-product of work, organizations are better positioned to sustain effectiveness and long-term success (Davenport & Prusak, 2000, p. 96).

In a knowledge-intensive economy, KM has become relevant for organizations across sectors, including private, public, and nonprofit organizations. Yet the conditions under which KM is built, used, and institutionalized vary substantially. In the nonprofit field, NGOs operate with a mission-driven logic, multiple stakeholder expectations, and often unstable resource environments. This context shapes what knowledge is produced, how it is legitimized, and whether it is shared or retained. As a result, NGO KM is sometimes approached narrowly and instrumentally, which focuses mainly on information access for efficiency, while underestimating the broader strategic role of knowledge for learning, continuity, and mission outcomes (Hume & Hume, 2008). KM becomes especially critical for NGOs because their organizational memory is highly vulnerable. Many NGOs rely on a mixed workforce of paid staff and volunteers and experience recurring turnover. When employees leave, the ideas and accumulated experience that they carry often leave with them, requiring newcomers to re-learn practices and forcing remaining staff to invest time in re-training rather than program delivery (Uriarte, 2008). A closely related concern is that knowledge locked in individuals, or stored in disconnected documents and databases, has limited organizational value if it does not reach the right people at the right time and in a usable form (Gammelgaard & Ritter, 2005). In practice, this means that NGOs may maintain large volumes of documents yet still struggle to reuse lessons learned, prevent repetitive mistakes, or standardize good practices across projects.

These knowledge risks become even more visible in crisis and humanitarian environments. Social organizations operating during humanitarian crises must collect and mobilize information quickly, coordinate across multiple actors, and transfer learning across organizations and volunteer networks. Evidence from recent humanitarian response contexts indicates that effective acquisition, handling, and delivery of information to relevant organizations is essential for coordinated assistance and operational effectiveness (Zontek & Lipianin-Zontek, 2024). Under such conditions, KM is not only an internal management concern; it directly influences an organization's ability to act under time pressure and uncertainty.

Despite the practical importance of KM in NGOs, the academic literature remains comparatively limited and dispersed. Several NGO-focused studies emphasize that KM research has historically been dominated by for-profit-sector assumptions and examples, whereas nonprofit contexts require a customized approach due to differences in mission orientation, organizational maturity, workforce composition, and resource constraints (Hume & Hume, 2008). More recent nonprofit scholarship similarly notes that KM in non-profit organizations has not been researched to the same extent as in the business sector and that key issues, such as diagnosing human capital and knowledge linkage problems, remain under-addressed (Rybak, 2023). Another fragmentation appears in how NGO KM is examined across separate themes: partnerships and interorganizational knowledge sharing (Rathi et al., 2014),

knowledge continuity under staff fluctuation (Hendra & Alianto, 2016), knowledge management maturity and its predictors (Miković et al., 2019), and performance implications of KM practices in NGO settings (Alnatsheh et al., 2020; Kimani et al., 2025). While these studies provide valuable insights, they are often scattered across disciplines and contexts, making it difficult to form a coherent view of what consistently shapes KM processes in NGOs and how KM relates to organizational performance outcomes. This research gap matters for both theory and practice. For theory, it limits the development of an NGO-sensitive understanding of KM that accounts for high turnover, donor dependence, partnerships, and crisis conditions. For practice, it reduces the ability of NGO leaders to identify which organizational factors most reliably support knowledge creation, storage, sharing, and application, and which KM approaches are most feasible when resources are constrained, and work is project-based. The need for synthesis is therefore timely, especially as NGOs face rising accountability expectations and increasing complexity in program delivery and collaboration networks.

Accordingly, the purpose of this study is to identify the factors influencing knowledge creation, storage, sharing, and application within NGOs and to examine their association with organizational performance. The study adopts a qualitative approach based on a literature review and analyzes 30 peer-reviewed studies published between 2004 and 2025. By consolidating dispersed evidence, the review aims to clarify the conceptual landscape of KM in NGOs and provide a structured foundation for future field-based research and for designing context-appropriate KM practices.

METHOD

This study used a qualitative research method based on a structured literature review. The review aimed to synthesize existing empirical and conceptual evidence on knowledge management (KM) in non-governmental organizations (NGOs), focusing specifically on the KM process areas of knowledge creation, storage, sharing, and application, and their reported connections to organizational performance. The literature was gathered through targeted searches in major academic databases and scholarly platforms, including Web of Science, Scopus, ScienceDirect, Emerald Insight, Taylor and Francis Online, Wiley Online Library, IEEE Xplore, and Google Scholar. The search was supplemented with backward and forward citation tracking of key NGO KM articles to find additional relevant studies. The review included studies published from 2004 to 2025. After screening and eligibility checks, the final set consisted of 30 studies.

The search strategy combined KM terms with nonprofit sector terms and process or outcome terms. The most frequently used keywords included: (“knowledge management”, “knowledge creation” OR “knowledge acquisition”), (“knowledge storage” OR “knowledge retention” OR “organizational memory”), (“non-governmental organization” OR “NGO” OR “not-for-profit” OR “civil society organization”), and (“organizational performance” OR “program performance” OR “project success” OR “operational efficiency” OR “financial sustainability”).

The final corpus comprised 30 academic studies on KM in NGOs, published between 2004 and 2025. Of these, 22 were peer-reviewed journal articles (73%), three were theses (10%), three were peer-reviewed conference papers (10%), and two were conceptual or theoretical contributions (7%). The literature spans diverse contexts, including the European Union and Western Balkans, Palestine, Türkiye, Canada, and Italy. In methodological terms, the corpus is mixed but still dominated by cross-sectional designs: 11 studies applied quantitative methods, 10 used qualitative designs, five used mixed methods, three were conceptual or theoretical, and

one was practice or pilot-oriented. Geographically, the evidence base concentrates in European and other Northern settings, while conflict-affected and Global South contexts appear less frequently in the sample.

Screening, Data Extraction, and Synthesis

Screening was carried out in two steps. First, titles and abstracts were reviewed for relevance to NGO KM and the specific KM process dimensions. Second, full texts were evaluated against the eligibility criteria. For each included study, a structured extraction form was used to record: publication details, organizational context, research method, KM process focus, reported enabling factors (such as culture, leadership, structure, social capital, and information technology), and any noted relationships between KM practices and performance outcomes. The synthesis followed a thematic approach. Extracted evidence was coded and grouped into recurring themes, which helped identify patterns across different contexts and research designs. The results were then organized around two analytical layers: factors influencing NGO KM processes, and frequently reported performance linkages.

Table 1. Review protocol overview

Component	Specification
Review design	Qualitative literature review with thematic synthesis
Time window	2004 to 2025
Final corpus	30 studies
Core databases	Web of Science, Scopus, ScienceDirect, Emerald Insight, Taylor and Francis Online, Wiley Online Library, IEEE Xplore, Google Scholar
Synthesis approach	Thematic coding and aggregation into recurring factors and outcome patterns

As outlined in Table 1, the review followed a qualitative literature design with thematic synthesis, covering studies published between 2004 and 2025 and resulting in a final corpus of 30 studies from major databases.

FINDINGS

Across the reviewed studies, evidence clusters around seven interrelated themes: KM process dimensions and practices, KM strategy and organizational performance, organizational culture, leadership and human resources, social capital and network structures, knowledge sharing partnerships and technology, donor relations, power and knowledge politics, and KM frameworks, models, and maturity. This pattern suggests that NGO KM is studied not only as an internal managerial system, but also as a socially and politically embedded capability shaped by relationships, accountability regimes, and operational constraints.

This section synthesizes evidence from the 30 reviewed studies on knowledge management (KM) in non-governmental organizations (NGOs). The synthesis focuses on (a) key factors shaping KM processes (creation, storage, sharing, and application) and (b) how KM is linked to organizational performance outcomes reported in the literature.

Factors Shaping KM in NGOs

Social capital, trust, and shared vision

KM in NGOs is consistently described as socially embedded, meaning that knowledge moves through relationships and shared meanings rather than only through formal systems (Miković et al., 2019). Trust and reciprocity are repeatedly highlighted as preconditions for knowledge

exchange, because they reduce opportunism and increase willingness to invest effort in transferring and using knowledge (Miković et al., 2019). At the organizational level, leadership that builds collective identity removes barriers such as mistrust and conflicting goals, enabling coordinated knowledge access and storage (Mayr & Boenigk, 2019). Weak trust and limited open communication, by contrast, are documented inhibitors of KM in NGO case contexts (Parikenan et al., 2020), and in conflict-affected settings, informal trust-based networks are often the only mechanism sustaining knowledge sharing when institutional systems fail (Al Jayousi & Nishide, 2025).

Learning oriented and participatory organizational culture

A recurring theme is that NGOs need a culture that normalizes learning, collaboration, and knowledge sharing, especially because much operational knowledge is tacit and resides in people rather than documents (Tarekegn, 2017). Empirical case work (for example, WWF Indonesia) identifies culture-related weaknesses such as insufficient open communication, problematic reward or compensation arrangements, and low trust as practical barriers that prevent knowledge sharing from becoming routine (Parikenan et al., 2020).

In addition, several studies emphasize that NGO knowledge capabilities often depend on a trust-based culture of knowledge sharing and learning, particularly within decentralized arrangements where informal exchange is the dominant channel (Rybak, 2023).

Organizational structure and coordination

The literature repeatedly links effective KM to organizational structures that support coordination without excessive bureaucracy. For example, NGO KM maturity work frames social ties as enabling both knowledge creation and exchange through different network patterns, implying that structure and network design shape how knowledge flows (Miković et al., 2019). In nonprofit settings, shorter communication channels and strong informal networks are discussed as advantages that can accelerate knowledge diffusion and action, while larger, geographically dispersed NGOs may require stronger leadership and knowledge champion roles to bridge cultural and operational gaps (Hume & Hume, 2008).

IT infrastructure and human resource continuity

Across studies, technology is positioned as an enabler of capture, accessibility, and reuse, rather than a substitute for social processes (Miković et al., 2019). In nonprofit contexts, introducing complex new IT systems is often described as difficult due to cost constraints and capability maturity, so incremental approaches and use of existing intranet or simple knowledge channels are suggested as more realistic pathways (Hume & Hume, 2008). In volunteer-heavy organizations, practical KM designs often combine social media tools with low-tech, workspace-integrated practices (such as visible volunteer profiles, co-located resources, improved whiteboard use, and bringing computers onto the shopfloor), explicitly acknowledging that face-to-face knowledge exchange remains central (Huck et al., 2011).

Human resources realities (turnover, volunteers, and knowledge retention)

Multiple studies stress that NGO knowledge is frequently embedded in staff and volunteers, making retention and continuity a central KM problem rather than a secondary issue (Rybak, 2023). This risk is amplified by staffing instability and heavy reliance on unpaid or irregular work arrangements, which are described as barriers to knowledge retention and to employees feeling safe enough to share what they know (Rybak, 2023). To address continuity, some studies propose structured approaches such as knowledge continuity management (KCM), which sets explicit goals for acquiring knowledge from key positions into organizational memory and

measures work interruptions caused by missing knowledge transfer (Hendra, & Alianto, H., 2016).

KM and Organizational Performance

Across the reviewed studies, effective KM is most often associated with performance in three overlapping domains: financial sustainability, operational efficiency, and program or project performance, while also showing important nuances depending on the KM approach adopted.

Financial sustainability

Quantitative evidence from Palestine indicates that KM strategy matters: personalization strategy is reported as significantly related to financial sustainability, while codification strategy is not significant in that relationship in the tested model (Alnatsheh et al., 2020). This finding is interpreted in the study as consistent with NGOs benefiting financially when knowledge moves through people-centered mechanisms that strengthen fundraising effectiveness and use of funds, especially where capacity differences exist between local and international NGOs (Alnatsheh et al., 2020). At the same time, broader nonprofit KM discussions note that intense competition for donor funding can drive inefficient fundraising expenditures, suggesting that KM is relevant not only for mission delivery but also for managing resource constraints strategically (Rybak, 2023).

Operational efficiency and internal process performance

The same Palestine study reports that both codification and personalization strategies positively affect organizational process or function, linking KM to improvements in internal operations (Alnatsheh et al., 2020). Complementary work in nonprofit and public service settings argues that leadership behaviors that strengthen collective identity can foster stronger systems for knowledge storing and access, which is expected to translate into better team level outcomes (Mayr & Boenigk, 2019). More practice-oriented nonprofit KM research also frames KM as a strategic function that supports decision-making and, ultimately, organizational performance, especially when KM objectives are aligned with organizational capabilities and realistic technology choices (Hume & Hume, 2008).

Program or project success

Program and project performance is one of the most consistently reported outcomes linked with KM. In Palestine, both KM strategies are significantly related to program or project performance, and personalization is reported as the strongest predictor among the two strategies (Alnatsheh et al., 2020). The study further connects this to NGO stakeholder and donor requirements for monitoring, documentation, and demonstrating progress, which increases the value of KM practices that improve how knowledge is mobilized in operations (Alnatsheh et al., 2020). In crisis or volatile contexts, qualitative evidence highlights that knowledge sharing often becomes organic and trust-based, supporting continuity of services and adaptability, but also remaining vulnerable when not institutionalized (Al Jayousi & Nishide, 2025). Similarly, crisis-oriented research emphasizes that the effective acquisition, handling, and delivery of information and knowledge to relevant actors is essential for coordinated response performance across organizations involved in humanitarian action (Zontek & Lipianin Zontek, 2024).

Table 2. Summary of key factors and performance linkages

Factor	Core finding	Key evidence
Social capital and trust	Strongest predictor of KM maturity outperforms technology Trust enables knowledge exchange where systems fail	Miković et al., 2019 Al Jayousi & Nishide, 2025
Organizational culture	Trust, open communication, and aligned incentives must be addressed together Informal culture often compensates for structural gaps	Doğan & Altunoğlu, 2014 Parikenan et al., 2020 Mahasuar, 2022
Structure and coordination	Flat, networked structures support knowledge flow INGO–LNGO asymmetries devalue local knowledge	Hume & Hume, 2008 Walsh et al., 2023 Othman & Bartok, 2025
IT infrastructure	Necessary but insufficient Physical tools are still dominant Social processes remain central	Rathi & Given, 2017 Miković et al., 2019
HR continuity	Turnover is a structural memory threat; KCM targets key roles IT and culture partially buffer the effect	Hendra & Alianto, 2016 Patočková, 2012 Tarekegn, 2017
KM performance	Operational and program effects are strong and consistent Financial effects are indirect and context-dependent	Alnatsheh et al., 2020 Corfield et al., 2013 Kimani et al., 2025

First, KM in NGOs is frequently informal, person-dependent, and trust-mediated rather than fully institutionalized, particularly in resource-constrained or volatile settings (Al Jayousi & Nishide, 2025; Mahasuar, 2022; Othman & Bartok, 2025). Second, donor governance can unintentionally weaken learning by pushing reporting compliance over reflective learning, and by discouraging transparent discussion of mistakes (Kelly, 2018; Walsh & Lannon, 2016; Alnatsheh et al., 2020). Third, multiple studies indicate that social capital is often a stronger predictor of KM maturity than technology alone, implying that relational infrastructure (trust, reciprocity, shared vision) is foundational for KM effectiveness in NGO ecosystems (Miković et al., 2019; Miković et al., 2020). Fourth, the literature repeatedly argues that corporate style KM models require contextual adaptation because NGOs differ in mission orientation, workforce composition, and resource dependence (Corfield et al., 2013; Kanafani & Wan, 2025; Lettieri et al., 2004). Fifth, staff turnover and unstable employment patterns emerge as a structural threat to organizational memory across contexts, reinforcing the centrality of retention and continuity mechanisms in NGO KM (Patočková, 2012; Rybak, 2023; Tarekegn, 2017). Finally, the evidence base remains geographically uneven, with a notable concentration of studies in Northern contexts and limited representation of conflict zones and Global South settings, which constrains generalizability and highlights the need for more context-sensitive research.

CONCLUSION AND RECOMMENDATIONS

This literature review set out to clarify what shapes knowledge management (KM) in NGOs and how KM relates to organizational performance by synthesizing findings from 30 studies published between 2004 and 2025. Across the reviewed evidence, KM in NGOs emerges less as a stand-alone technical system and more as a socio-organizational capability that depends on how people collaborate, how knowledge is retained under turnover, and how routines and technologies are aligned with mission work (Hume & Hume, 2008; Rybak, 2023). A consistent message in the literature is that NGOs can be highly knowledge-intensive yet remain vulnerable to knowledge loss because knowledge is frequently dispersed, weakly formalized, and strongly dependent on individual experience and relationships (Hume & Hume, 2008; Rybak, 2023).

Overall synthesis from the literature

First, relational infrastructure repeatedly appears as foundational. Studies emphasize that trust, reciprocity, and shared meaning increase knowledge exchange, strengthen knowledge mobilization, and are associated with higher levels of KM maturity in NGOs (Miković et al., 2019). Second, organizational culture and leadership are not peripheral factors. Learning oriented, participatory cultures and leadership behaviors that create collective commitment are commonly presented as conditions that enable knowledge creation and sharing and support more reliable access to organizational knowledge (Hume & Hume, 2008; Miković et al., 2019). Third, structure matters because NGOs often rely on projectized work and distributed teams. Flexible and relatively flat structures can support faster knowledge diffusion, but they also require clear responsibilities and deliberate coordination mechanisms, especially when staff turnover is high (Hendra, & Alianto, H., 2016; Hume & Hume, 2008). Fourth, technology is useful when embedded into everyday workflows and matched to organizational capacity. The literature generally treats IT as an enabler for capture, accessibility, and reuse, rather than as a substitute for social exchange and learning routines (Hume & Hume, 2008; Miković et al., 2019). Finally, the reviewed studies frequently report that KM is associated with better operational functioning and stronger program or project performance, and in many cases also with financial sustainability, although the strength of these links can vary depending on whether KM is implemented through personalization oriented or codification-oriented strategies (Alnatsheh et al., 2020).

Organizational recommendations for NGOs based on the literature

Evidence across the reviewed studies highlights several institution-level actions to enhance knowledge management in NGOs. First, KM should be treated as a mission capability rather than merely an administrative function, aligning it with program quality, strategic goals, and stakeholder accountability (Hume & Hume, 2008). Building relational foundations through trust, shared goals, and collaborative norms is also critical, as social capital consistently drives KM maturity and knowledge exchange within NGO ecosystems (Miković et al., 2019). Additionally, institutionalizing lightweight knowledge routines such as after-action reviews, handover protocols, and reusable templates ensures that learning persists across project cycles and staff changes, particularly in organizations with high turnover and volunteer reliance (Hendra & Alianto, 2016; Rybak, 2023). Integrating technology into daily workflows, focusing on tools already familiar to staff, helps lower the effort of capturing and retrieving knowledge, while avoiding overly complex KM projects that exceed organizational capacity (Hume & Hume, 2008). Finally, adopting continuity-focused KM for key roles by identifying high-risk positions and implementing mechanisms to protect institutional memory mitigates work interruptions and preserves organizational knowledge (Hendra & Alianto, 2016).

Recommendations for managers and program leaders

To enhance knowledge management practices, NGOs are advised to develop and support knowledge champions who facilitate knowledge sharing and connect contributors with users across projects and locations (Hume & Hume, 2008). Additionally, organizations should balance codification and personalization of knowledge: when resources are limited, interpersonal transfer of tacit knowledge should be prioritized, while codifying high-value practices selectively, as personalization has been linked to sustainability and project performance, and codification supports internal operations (Alnatsheh et al., 2020). Finally, NGOs should use partnerships strategically for learning, differentiating knowledge sharing approaches based on partnership type and establishing explicit learning agreements whenever possible, given the critical role of interorganizational collaboration in organizational knowledge development (Rathi et al., 2014).

Future research directions

The review also highlights priorities for future researchers. First, more field-based studies are needed in crisis-affected and resource-constrained contexts to understand how insecurity, donor dependence, and rapid staff turnover shape KM routines over time, particularly in local NGOs and INGO partner ecosystems (Zontek & Lipianin-Zontek, 2024; Rybak, 2023). Second, more longitudinal and mixed-method designs are needed to capture KM evolution and to test which combinations of social capital, culture, structure, and technology sustain KM beyond short project cycles (Corfield et al., 2013; Miković et al., 2019). Third, the performance linkages reported in the literature would benefit from more nuanced measurement, distinguishing between operational efficiency, program quality, learning capacity, and financial sustainability, and testing how different KM strategies influence each outcome under varying organizational conditions (Alnatsheh et al., 2020). Finally, future work should examine cost-effective KM maturity and continuity tools tailored to NGOs, as many organizations need practical assessment and improvement pathways that fit their capabilities and resource realities (Hendra & Alianto, H., 2016; Miković et al., 2019).

In sum, the reviewed evidence suggests that strengthening KM in NGOs requires an integrated approach: building trust-based social infrastructure, institutionalizing learning routines that survive turnover, aligning structure and leadership with knowledge-flow needs, and deploying technology as a workflow-embedded enabler. When these elements cohere, KM is more likely to support sustainability, operational effectiveness, and program or project success in mission-driven organizations (Alnatsheh et al., 2020; Hume & Hume, 2008; Miković et al., 2019).

REFERENCES

Al Jayousi, R., & Nishide, Y. (2025). Resilience through knowledge: Insights into knowledge sharing in Palestinian NGOs. *Development in Practice*, 1-16. doi:10.1080/09614524.2025.2565610

Alnatsheh, A., Sağsan, M., & Çavuşoğlu, B. (2020). The role of knowledge management (KM) strategies in enhancing non-governmental organizations' (NGOs') performance: A case study in Palestine. *Türk Kütüphaneciliği*, *34*(4), 723-743. doi:10.24146/tk.786237

Corfield, A., Paton, R., & Little, S. (2013). Does knowledge management work in NGOs? A longitudinal study. *International Journal of Public Administration*, *36*(3), 179-188. doi:10.1080/01900692.2012.749281

Davenport, T. H., & Prusak, L. (2000). *Working knowledge: How organizations manage what they know*. Harvard Business School Press.

Doğan, B., & Altunoğlu, E. (2014). Bilgi yönetimi, örgüt kültürü, örgüt yapısı ve performans ilişkileri: Sivil toplum kuruluşları üzerine bir inceleme. *Niğde Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Dergisi*, *7*(3), 41-52.

Gammelgaard, J., & Ritter, T. (2005). The knowledge retrieval matrix: Codification and personification as separate strategies. *Journal of Knowledge Management*, *9*(4), 133-143. doi:10.1108/13673270510610387

Göktaş Kulualp, H. (2016). Bilgi yönetimi olgunluk modellerine göre işletmelerin bilgi yönetimi düzeyleri: Genel bir bakış. *Akademik Bakış Uluslararası Hakemli Sosyal Bilimler Dergisi*, (56), 69-91.

Hendra, & Alianto, H. (2016). Applying knowledge continuity management in non-profit organization (NPO). In *2016 International Conference on Information Management and Technology (ICIMTech)* (pp. 41-46). IEEE. doi:10.1109/ICIMTech.2016.7930299

Huck, J., Al, R., & Rathi, D. (2011). Finding KM solutions for a volunteer-based non-profit organization. *VINE*, *41*(1), 26-40. doi:10.1108/03055721111115539

Hume, C., & Hume, M. (2008). The strategic role of knowledge management in nonprofit organisations. *International Journal of Nonprofit and Voluntary Sector Marketing*, *13*(2), 129-140. doi:10.1002/nvsm.316

Kanafani, H., & Wan, C. Y. (2025). Towards a unified knowledge management framework in non-profit sector: The case of Canada. *Business Information Review*, *42*(3), 152-164. doi:10.1177/02663821251364063

Kaya, T., & Dey, P. (2016). Knowledge innovation in non-governmental organizations: A cross-country comparison. In S. Moffett & B. Galbraith (Eds.), *Proceedings of the 17th European Conference on Knowledge Management (ECKM 2016)* (pp. 429-436). Academic Conferences and Publishing International.

Kelly, P. R. (2018). An activity theory study of data, knowledge, and power in the design of an international development NGO impact evaluation. *Information Systems Journal*, *28*(3), 465-488. doi:10.1111/isj.12187

Kimani, J. N., Ocholla, D. N., & Jiyane, V. G. (2025). Effects of current knowledge management practices on performance of health sector NGOs in Kenya. *South African Journal of Information Management*, *27*(1), 1-13. doi:10.4102/sajim.v27i1.2008

Lettieri, E., Borga, F., & Savoldelli, A. (2004). Knowledge management in non-profit organizations. *Journal of Knowledge Management*, *8*(6), 16-30. doi:10.1108/13673270410567602

Mahasuar, K. (2023). Knowledge management practices in non-profit organizations: An institutional logics approach. *Knowledge and Process Management*, *30*(3), 267-277. doi:10.1002/kpm.1739

Mayr, M. L., & Boenigk, S. (2019). Knowledge management in public and nonprofit organizations: A transactive memory and employee perspective. *Zeitschrift für öffentliche und gemeinwirtschaftliche Unternehmen (ZögU)*, *42*(1-2), 155-175. doi:10.5771/0344-9777-2019-1-2-155

Miković, R., Arsić, B., Gligorijević, Đ., Gašić, M., Petrović, D., & Filipović, N. (2019). The influence of social capital on knowledge management maturity of nonprofit organizations: Predictive modelling based on a multilevel analysis. *IEEE Access*, *7*, 47929-47943. doi:10.1109/ACCESS.2019.2909812

Miković, R., Petrović, D., Mihić, M., Obradović, V., & Todorović, M. (2020). The integration of social capital and knowledge management: The key challenge for international development and cooperation projects of nonprofit organizations. *International Journal of Project Management*, *38*(8), 515-533. doi:10.1016/j.ijproman.2020.07.006

Neagu, O. (2014). Some reflections on knowledge management within NGOs. *Ovidius University Annals, Economic Sciences Series*, *14*(2), 234-238.

Nonaka, I., & Takeuchi, H. (1995). *The knowledge-creating company: How Japanese companies create the dynamics of innovation*. Oxford University Press.

Othman, N., & Bartok, I. (2025). A comparison analysis of knowledge management process in international and local non-governmental organizations operating in Northeast Syria. *Cihan University-Erbil Journal of Humanities and Social Sciences*, *9*(1), 13-22. doi:10.24086/cuejhss.v9n1y2025.pp13-22

Parikenan, B., Sianipar, K. C., Kurniawan, A., Sensuse, D. I., & Lusa, S. (2020). Analysis of organizational culture factors in the knowledge sharing in NGO: Case study WWF Indonesia. In *2020 7th International Conference on Cyber and IT Service Management (CITSM)*. IEEE. doi:10.1109/ICCED51276.2020.9415865

Patočková, L. (2012). Fluctuation and knowledge management in non-profit organization. *Procedia - Social and Behavioral Sciences*, *62*, 1051-1055. doi:10.1016/j.sbspro.2012.09.180

Rathi, D., Given, L. M., & Forcier, E. (2014). Interorganisational partnerships and knowledge sharing: The perspective of non-profit organisations (NPOs). *Journal of Knowledge Management*, *18*(5), 867-885. doi:10.1108/JKM-06-2014-0256

Rathi, D., & Given, L. M. (2017). Non-profit organizations' use of tools and technologies for knowledge management: A comparative study. *Journal of Knowledge Management*, *21*(4), 718-740. doi:10.1108/JKM-06-2016-0229

Rendle, J. (2008). *The Client Voices Pilot: Managing knowledge in the NGO sector in Aotearoa-New Zealand* (Master's thesis). Victoria University of Wellington.

Rybak, A. (2023). Managing knowledge in non-profit organisations. In F. Matos & A. Rosa (Eds.), *Proceedings of the 24th European Conference on Knowledge Management (ECKM 2023)* (pp. 1155-1164). Academic Conferences and Publishing International Limited. doi:10.34190/eckm.24.2.1528

Sarti, D., & Torre, T. (2015). Knowledge management practices in nonprofit organizations: Evidence from human service sector. In *Proceedings of the 16th European Conference on Knowledge Management (ECKM 2015)* (pp. 657-664). Academic Conferences International.

Tarekegn, L. M. (2017). *The role of knowledge management in enhancing organizational performance: The case of selected international NGOs operating in Addis Ababa* (Executive MBA thesis). Addis Ababa University.

Tatham, P., & Spens, K. (2011). Towards a humanitarian logistics knowledge management system. *Disaster Prevention and Management*, *20*(1), 6-26. doi:10.1108/09653561111111054

Tsoukas, H. (2003). Do we really understand tacit knowledge? In M. Easterby-Smith & M. A. Lyles (Eds.), *The Blackwell handbook of organizational learning and knowledge management* (pp. 410-427). Blackwell Publishing.

Uriarte, F. A. (2008). *Introduction to knowledge management: A brief introduction to the basic elements of knowledge management for non-practitioners interested in understanding the subject*. ASEAN Foundation.

Walsh, J., Berkery, E., & Lannon, J. (2023). Managing ambidexterity in a knowledge management strategy for an international non-governmental organisation. In F. Matos & A. Rosa (Eds.), *Proceedings of the 24th European Conference on Knowledge Management (ECKM 2023)* (pp. 1732-1735). Academic Conferences and Publishing International Limited. doi:10.34190/eckm.24.2.1436

Walsh, J., & Lannon, J. (2018). NGO knowledge management challenges and investment priorities: A sectoral case study. In *Proceedings of the European Conference on Knowledge Management (ECKM 2018)* (pp. 916-923). Academic Conferences International Limited.

Yousif, N. B. A., Grondys, K., Gad, S., & Elsayed, W. (2020). Knowledge management in non-governmental organizations (NGOs). *Administratie si Management Public*, (35), 90-108. doi:10.24818/amp/2020.35-06

Zontek, Z., & Lipianin-Zontek, E. (2024). Knowledge management in social organizations during a humanitarian crisis. In N. Obermayer & A. Bencsik (Eds.), *Proceedings of the 25th European Conference on Knowledge Management (ECKM 2024)* (pp. 959-966). Academic Conferences and Publishing International Limited. doi:10.34190/eckm.25.1.2469

NİYÂZÎ-İ MISRÎ'NİN ŞİİRLERİNDE EDEBÎ TASVİR
LİTERARY IMAGERY İN THE POETRY OF NİYÂZÎ-İ MISRÎ

Handan BELLİ[1]
İnönü Üniversitesi
Fen Edebiyat Fakültesi, Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü, Malatya, TÜRKİYE
[1]ORCID ID: https://orcid.org/0000-0002-7732-7912

ÖZET
Malatyalı mutasavvıf şairlerden Niyâzî-i Mısrî, şiirlerinde tasavvufî düşünceyi güçlü ve çok katmanlı tasvirlerle dile getirmiştir. Onun şiir dünyasında edebî tasvir, yalnızca estetik bir unsur değil; hakikate ulaşma çabasının sembolik bir anlatım aracıdır. Mısrî, özellikle doğa unsurlarını, ışık-karanlık karşıtlığını, deniz ve yol imgelerini kullanarak insanın içsel yolculuğunu görünür kılar. Gül ve bülbül, ateş ve pervane gibi klasik mazmunlar, onun şiirinde yeniden yorumlanarak vahdet-i vücûd anlayışının bir yansımasına dönüşür.
Şairin tasvirlerinde somut imgeler soyut hakikatleri taşır. Aşk, ateş metaforuyla arınmayı; deniz, ilahî enginliği; yol ise seyr ü sülûkü temsil eder. Bu bağlamda tasvir, didaktik bir anlatımı aşarak tecrübeye dayalı bir irfan diline evrilir. Mısrî'nin dili sade fakat derindir; imgeler okuyucuyu zahirden bâtına yönlendiren bir işlev görür.
Niyâzî-i Mısrî'nin şiirlerinde edebî tasvir, hem klasik divan şiiri geleneğine bağlı hem de özgün tasavvufî yorumlarla zenginleşmiş bir yapı arz eder. Bu tasvirler, şairin metafizik düşüncesini estetik bir bütünlük içinde yansıtan temel unsurlardır.
Anahtar Kelimeler: Niyâzî-i Mısrî, yol, edebî tasvir, imge.

ABSTRACT
Niyâzî-i Mısrî, one of the Sufi poets from Malatya, expressed Sufi thought in his poetry through powerful and multi-layered imagery. In his poetic world, literary imagery is not merely an aesthetic element; it is a symbolic means of expression in the quest for truth. Mısrî makes the inner journey of man visible, particularly by using elements of nature, the contrast between light and darkness, and images of the sea and the road. Classical motifs such as the rose and nightingale, fire and moth are reinterpreted in his poetry and become a reflection of the concept of wahdat al-wujud (unity of existence).
In the poet's depictions, concrete images convey abstract truths. Love represents purification through the metaphor of fire; the sea represents divine vastness; and the road represents spiritual journey and ascension. In this context, the depiction evolves beyond a didactic narrative into a language of wisdom based on experience. Mısrî's language is simple yet profound; the images serve to guide the reader from the apparent to the hidden.
In Niyâzî-i Mısrî's poems, literary depiction presents a structure that is both faithful to the classical divan poetry tradition and enriched with original Sufi interpretations. These depictions are fundamental elements that reflect the poet's metaphysical thought within an aesthetic unity.
Keywords: Niyâzî-i Mısrî, path, literary description, image.

DİJİTAL SAĞLIK EKOSİSTEMİNDE İLAÇ ETKİLEŞİMİ YÖNETİŞİMİ: TÜRKİYE VE İSVEÇ'İN SAĞLIK SİSTEMİNDEN KANITLAR

DRUG INTERACTION GOVERNANCE IN THE DIGITAL HEALTH ECOSYSTEM: EVIDENCE FROM THE HEALTH SYSTEMS OF TÜRKİYE AND SWEDEN

Dr. Öğr. Üyesi Hülya DİĞER
Erzurum Teknik Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, Sağlık Yönetimi Bölümü, Yakutiye, Erzurum.
ORCID NO: 0000-0002-1737-8195

ÖZET

İlaçların doğru zamanda ve dozda alımı istenilen sağlık sonuçlarına ulaşılmasında hayatî rol üstlenerek, sağlık sisteminin elzem parçalarından birini oluşturmaktadır. Bu önem doğrultusunda bireylerin kullandıkları ilaçlardan en yüksek kalitede fayda elde etmesi beklenmektedir. Fakat aynı anda birçok ilacın kullanım durumu, yaşlılarda ilaç kullanımı, düşük sağlık okuryazarlığı gibi unsurlar, ilaçlardan alınabilecek azami kalitenin şekillenmesinde önemli rol oynamaktadır. Böyle durumları bertaraf edebilmek ve sağlık sonuçlarının önemli bir parçasını oluşturan ilaçlardan istenilen kaliteyi elde edebilmek amacıyla ilaç güvenliği sistemleri tasarlanmaktadır. İlaç güvenlik sistemleri, her ülke özelinde farklılıklar gösterse de nihai olarak ortak bir amaca hizmet etmektedir. Bu anlamda ülkeler arası karşılaştırmalar farklı politika tasarımlarına olanak sağlamakta ve yetkililere stratejik bir bakış açısı sunmaktadır. Bu doğrultuda çalışmanın amacı, etkileşimli ilaçların yönetişimini Türkiye ve İsveç sağlık sistemleri özelinde incelemektir. T.C. Sağlık Bakanlığı tarafından tasarlanan ve ulusal düzeyde kullanılan Güvenlik Raporlama Sistemi verilerine göre, Türkiye'de ilaç hataları sıklıkla meydana gelmekte ve ilaç güvenliğini sağlamak amacıyla birçok dijital uygulama (*ilaç takip sistemi, reçetem, akılcı ilaç kullanımı, ilaç yan etki bildirimi* vb.) sisteme entegre edilmektedir. Benzer şekilde İsveç sağlık sisteminde ilaç güvenliğini sağlamak amacıyla geliştirilen Janusmed, etkileşimli ilaçlar ve yan etkiler konusunda hekimlere proaktif bilgiler sağlamaktadır. Araştırma bulgularına göre Türkiye'de ilaç güvenliğine yönelik tasarlanan dijital alt yapı ilaç güvenliğinde önemli rol oynamakta, lakin etkileşimli ilaçlar ya da yan etkiler konusunda hekimlere nispeten daha sınırlı bilgiler sunmaktadır. Etkileşimli ilaçların yönetiminde önemli bilgiler sağlayan Janusmed'e benzer bir uygulamanın Türkiye'nin sağlık sisteminde hayata geçirilmesiyle ilaç güvenliği konusunda daha sağlam adımlar atılabileceği, ilaveten sağlık statü göstergelerinde ve harcamalarında önemli iyileşmelerin kaydedilebileceği öngörülmektedir.

Anahtar kelimeler: İlaç Güvenliği, Akılcı İlaç Kullanımı, Dijital Sağlık, Sağlık Politikaları.

ABSTRACT

Taking medications at the right time and in the correct dosage plays a vital role in achieving desired health outcomes, making it an essential part of the healthcare system. Given this

importance, individuals are expected to derive the highest possible benefit from the medications they use. However, factors such as the simultaneous use of multiple medications, medication use in the elderly, and low health literacy play a significant role in shaping the maximum quality that can be obtained from medications. Medication safety systems are designed to eliminate such situations and obtain the desired quality from medications, which are an important part of health outcomes. Although medication safety systems vary from country to country, they ultimately serve a common purpose. In this sense, cross-country comparisons enable different policy designs and provide authorities with a strategic perspective. Accordingly, the aim of this study is to examine the governance of interacting medications in the Turkish and Swedish healthcare systems. According to data from the Safety Reporting System designed by the Turkish Ministry of Health and used nationally, medication errors frequently occur in Türkiye, and many digital applications (medication tracking system, my prescription, rational medication use, medication side effect reporting, etc.) are being integrated into the system to ensure medication safety. Similarly, Janusmed, developed in the Swedish healthcare system to ensure medication safety, provides proactive information to physicians regarding interactive medications and side effects. According to research findings, the digital infrastructure designed for medication safety in Türkiye plays an important role in medication safety, but provides relatively limited information to physicians regarding interactive medications or side effects. It is anticipated that implementing an application similar to Janusmed, which provides important information on the management of interactive drugs, in Türkiye's healthcare system could lead to more robust steps in drug safety, as well as significant improvements in health status indicators and expenditures.

Keywords: Drug Safety, Rational Drug Use, Digital Health, Health Policies.

GİRİŞ

İlaçlar, sağlık sonuçlarının şekillenmesinde ve hizmet sürecinin sağlık kurumundan bağımsız olarak devamının sağlanmasında önemli rol oynamaktadır. Bu minvalde ilaçların zamanında ve yeterli dozda kullanımı, iyileşme evresinin tamamlanmasına ve istenilen sağlık sonucuna ulaşılmasına olanak sağlamaktadır. Fakat hizmet alımının ardından başlayan ilaç süreci, bireyler tarafından yönetildiğinden kişilerin sağlık okuryazarlık seviyesi bu hususta belirleyici olmaktadır.

Sağlık okuryazarlığı seviyesi, ilaçların istenilen zaman ve miktarda kullanılmasının aksine yanlış zaman, yanlış doz ve eksik kullanım gibi durumlara da sebebiyet verebilmektedir. Bununla birlikte aynı anda birden fazla ilacın kullanılması, ilaçlar arası etkileşime ve yan etkilere neden olabilmektedir. Dolayısıyla ilaç güvenliğinde sürecin arzulanan doğrultuda yürütülmesine yönelik sağlık sistemlerinde çeşitli girişimlerde bulunulmaktadır. Dijital uygulamalar aracılığıyla ilaç güvenliğinin sağlanması ve bu hususta kişilerin bilgi seviyelerinin artırılması amaçlanmaktadır.

İlaç güvenliğine yönelik tasarlanan dijital alt yapı, muadil ilaçlar, reçetesiz kullanılan ilaçlar gibi konularda da kişilerin bilgilendirilebilmesine imkân tanımaktadır. İlaveten aynı anda alınması gerekli ilaçlar arası etkileşimlere yönelik olarak da bilgiler elde edilmektedir. Bilhassa yaşlı bireylerin günde birden fazla ilaç kullanımı, Türkiye'de yaşlı nüfusun artışı ve bireylerin reçeteli ilaçlar dışında ek ilaçlar, takviyeler gibi ürünleri kullanma ihtimali, etkileşimli ilaçlara yönelik dijital altyapıda daha sağlam adımlar atılabilmesini gerekli kılmaktadır.

Türkiye'nin ve İsveç'in sağlık sistemlerinde ilaç güvenliğinin sağlanmasına yönelik çeşitli sağlık politikaları yer almaktadır. Bu anlamda ilaç takip sistemi, reçetem, akılcı ilaç kullanımı, Janusmed veri tabanı sağlık sistemlerinde ilaç güvenliğinin azami seviyede inşa edilmesine ve hata kaynaklı sağlık problemlerinin asgari düzeyde yaşanmasına olanak sağlamaktadır. Etkileşimli ilaçlar ve yan etkiler söz konusu olduğunda, Türkiye'de Reçetem, İsviçre'de ise Janusmed veri tabanları önemli rol üstlenmektedir. Ülkeler arası karşılaştırmalar yapılarak mevcut uygulamalara yönelik çeşitli önerilerde bulunulabileceği düşünülmüş ve çalışma gerçekleştirilmiştir.

T.C. Sağlık Bakanlığı tarafından tasarlanan ve 2011 yılında ulusal düzeyde uygulanmaya başlanan 'Güvenlik Raporlama Sistemi' (Sağlık Hizmetleri Genel Müdürlüğü, 2026) sağlık hizmetlerinde meydana gelen hataların bildirimine yönelik dijital bir altyapıdır. Hata bildirimleri sağlık hizmetlerinde başta kalite olmak üzere, hasta güvenliğinin sağlanmasında hangi konuların daha fazla belirleyici olduğuna dair şeffaf bir bakış açısı sunmaktadır.

2016 ve 2017 yılında verileri kamuoyu ile de paylaşılan Güvenlik Raporlama Sistemi istatistikleri incelendiğinde, ilaç hatalarının sıklıkla meydana geldiği ve ilk sıralarda yer aldığı görülmektedir. Bu durum, çalışmanın temel motivasyonunu oluşturarak başlangıç gerekçesini ortaya koymaktadır. İlaç hata istatistiklerinden hareketle mevcut dijital ekosistemde Türkiye'nin sağlık sisteminin çeşitli açılardan değerlendirilmesi, İsveç'in sağlık sistemi ile karşılaştırmalar yapılarak çeşitli politika tasarımlarına yönelik stratejik bir bakış açısı sunulması çalışmanın hedefleri arasındadır. Bu çalışmanın amacı, etkileşimli ilaçların yönetişimini Türkiye ve İsveç sağlık sistemleri özelinde incelemektir.

TEORİK ÇERÇEVE

Türkiye'de ilaç güvenliğinin sağlanmasında çeşitli dijital altyapılar kullanılmasına karşın, ilaç-ilaç etkileşimleri konusunda E-reçete uygulaması ön planda yer almaktadır. Söz konusu uygulama ilaç güvenliğinin sağlanmasına olanak tanımakta ve ilaç etkileşimleri hakkında hekimlere çeşitli bilgiler sunmaktadır. Türkiye'de E-reçete uygulaması Sosyal Güvenlik Kurumu tarafından tasarlanmış ve 2012 yılında hayata geçirilmiştir. Uygulamada güvenliği sağlamak amacıyla "Güvenli Elektronik İmza"nın kullanımı 2016 yılında başlatılmış, 2019 yılında ise kullanımı zorunluluk haline getirilmiştir (Yiğit vd., 2019). Yapılan araştırma sonuçlarına göre elektronik reçetenin sağlık sisteminde birçok çıktısı bulunmaktadır. Bu anlamda yapılan çalışmalar incelendiğinde, e-reçete sisteminin doğru şekilde uygulanmamasının hasta güvenliği üzerinde tehdit oluşturabileceği (Esmaeil Zadeh & Tremblay, 2016), hastaların uygulama hakkında olumsuz düşüncelerinin bulunduğu (Mutlu vd.,

2013), uygulama sayesinde etkili ve güvenli reçetelere olanak sağlandığı (Volpe vd., 2016), bakımın güvenliğini ve kalitesini artırdığı (Hollingworth vd., 2007), eczane çalışanlarının elektronik reçeteden yüksek derecede memnun olduğu (Sebetci vd., 2014), aile hekimlerinin uygulamadan memnun olduğu (Bulut vd., 2018), uygulamanın verimliliği artırdığı (Lapane vd., 2010) ve ilaç hatalarını etkili bir şekilde azalttığı (Hitti vd., 2017) görülmektedir.

İsveç'in sağlık sisteminde ise benzer şekilde ilaç güvenliğinin sağlanmasına yönelik çeşitli girişimlerde bulunulmaktadır. Fakat ilaç-ilaç etkileşimleri hususunda Janusmed, birçok hedef kitlenin bilgi edinmesine imkân tanımaktadır. Janusmed, tüm sağlık profesyonellerinin, eczanelerin, halkın erişimine açık olan ve ilaç-ilaç etkileşimleri konusunda bilgiler sunan bir veritabanıdır (Justad vd., 2021). Bilhassa veritabanı, halkın kullanımına açık olması ile diğer dijital altyapılardan farklılaşmaktadır. Konuyla ilgili çalışmalara bakıldığında, Janusmed veritabanında yer almayan ve güvenliği kanıtlanmamış emzirmeyle uyumlu reçeteli ilaçların yaygın olarak kullanıldığı (Asplund vd., 2023) ve hastaların kendileri ve yakınları için gerekli ilaç kontrollerinde Janusmed veri tabanını kullanmada ilgili (Justad vd., 2021) olduğu tespit edilmektedir.

İlaç güvenliği hakkında literatürde birçok çalışma yer almaktadır. Bu çerçevede gerçekleştirilen çalışmaların ilaç kullanımında annelerin tutumları (Tural Büyük ve Ünaldı Baydın, 2021), ilaç-ilaç etkileşimleri (Ozdamar ve Ozdamar, 2021; Jalali vd., 2019), uygunsuz ilaç kullanımı (Özaydın, 2025), ilaç dozu hesaplama (Eraydın vd., 2023), ilaç güvenliği yeterliliği (Korkut ve Ülker, 2024; Aydınlı, 2025), ilaç uygulama hataları (Baran ve Baykal, 2025), doğum sonrası ilaçlar (Asplund vd., 2023), Janusmed'in hastalarca kullanımı (Justad vd., 2021), antibiyotik bilgi düzeyi (Andı ve Sönmez, 2024), akılcı ilaç kullanımı (Ekenler, 2025) başlıklarında olduğu gözlemlenmektedir.

Literatürde yer alan çalışmalar detaylı değerlendirildiğinde, üniversite mezunu annelerin daha yüksek seviyede akılcı ilaç kullanım tutumuna sahip olduğu (Tural Büyük ve Ünaldı Baydın, 2021), erişkin yaş, kadın değişkeni ile olası ilaç-ilaç etkileşimleri arasında anlamlı bir ilişki bulunduğu (Ozdamar ve Ozdamar, 2021), uygunsuz ilaç kullanımının ileri yaşlılar arasında yüksek olduğu (Özaydın, 2025), öğrencilerin matematik becerileri ile ilaç dozu hesaplama becerileri arasında anlamlı farklılık bulunduğu (Eraydın vd., 2023), hemşirelerin iyi düzeyde ilaç güvenliği yeterliliğine sahip olduğu (Korkut ve Ülker, 2024), hemşirelerin meslek süreleri boyunca en az bir kez ilaç hata uygulaması yaptığı ve bunu genellikle raporlamadığı (Baran ve Baykal, 2025), ilaç güvenliği yeterliliği ile doğru ilaç ilkelerine uyma ve cinsiyet değişkeni arasında pozitif yönde anlamlı ilişki bulunduğu (Aydınlı, 2025), hastaların kendilerinin ya da yakınlarının ilaçlarını kontrol etmek için Janusmed'i kullandığı (Justad vd., 2021), hemşirelerin ilaç uygulamasında en fazla doz hatalarında bulunduğu (Andı ve Sönmez, 2024), sağlık algısı ile akılcı ilaç kullanımı arasında orta düzeyde pozitif yönlü bir ilişki bulunduğu (Ekenler, 2025) görülmektedir.

METODOLOJİ

T.C. Sağlık Bakanlığı tarafından tasarlanan ve ulusal düzeyde kullanılan "Güvenlik Raporlama Sistemi" 1 Temmuz 2011 tarihi itibariyle hayata geçirilmiştir (Sağlık Hizmetleri Genel Müdürlüğü, 2026). İlgili sistemde kayıt altına alınan hata verileri 2016 ve 2017 yıllarında kamuoyu ile paylaşılmıştır. Bu durum, sağlık hizmetlerinde birçok konuya açıklık getirmekle birlikte ilaç hatalarının en sık yapılan hatalar arasında yer aldığını gözler önüne sermektedir.

İlaç hatalarının sıklıkla meydana gelmesi, çalışmanın gerçekleştirilme gerekçesini oluşturmaktadır. Ülkeler arası karşılaştırmalar aracılığıyla sağlık politika ve sisteminde iyileşmelerin elde edilebileceği düşünülmüş ve çalışma gerçekleştirilmiştir. Bu çalışmanın amacı, Türkiye ve İsveç sağlık sistemleri özelinde etkileşimli ilaçların güvenliğini dijital altyapılar doğrultusunda çeşitli açılardan değerlendirmektir.

TARTIŞMA VE SONUÇ

İlaçlar, güvenliği sağlanmadığında ya da doğru kullanılmadığında sağlık üzerinde olumsuz bir etki oluşturabilmektedir. Bu hususta hasta güvenliğinin sağlanmasında ilaç güvenliği, başat rol üstlenen unsurlardandır. İlaç güvenliğinin sağlanarak sağlık hizmetlerinin evlerde de doğru şekilde sürdürülebilmesinin sağlanması ile sağlık statü göstergelerinde hedeflenen iyileşmelere ulaşılabileceği öngörülmektedir.

İlaç hataları sağlık sisteminin birçok aşamasında yaşanmaktadır. Güvenlik Raporlama Sistemi istatistiklerine göre 2016 yılında ilaç hatalarının en çok aralık ayında (440) yapıldığı, en sık bildirimi yapılan ilk üç ilaç hatasının hatalı doz istemi (318), yanlış ilaç istemi (244) ve yanlış ilaç hazırlanması (145) olduğu tespit edilmiştir (GRS, 2016). 2017 yılı istatistiklerinin hatalar konusunda daha detaylı bilgilere yer verdiği gözlemlenmektedir. Bu bağlamda 2017 yılında en çok ilaç hatasının ekim (755) ayında; 08:01-12:00 saatleri arasında (2619); hemşire (2269), uzman hekim (820) ve eczacı (633) tarafından; klinik (3423), eczane (941) ve acil servis (471)'te meydana geldiği ve istem (2420), hazırlama (1030), uygulama (540) kategorilerinde nispeten daha fazla yaşandığı kaydedilmiştir (GRS, 2017).

İstatistikler tarafından da önemi onaylanan ilaç güvenliği, şeffaf bilginin sağlanmasına yönelik hakkında girişimlerde bulunulmasının önemini bir kez daha vurgulamaktadır. Bu anlamda ilaç güvenliği, yalnızca sağlık kurumları ya da sağlık profesyonelleri odaklı değil aynı zamanda hasta odaklı bilgi şeffaflığına yönelik de dijital bir altyapıyı gerekli kılmaktadır. Bu anlamda Janusmed veri tabanı e-reçetem uygulamasından farklılaşarak birçok hedef kitleye (sağlık profesyoneli, eczacı, hasta vb.) bilgi sağlamaktadır. Bu durum, bilhassa sağlık okuryazarlığı açısından önemli rol oynamakta ve sağlık hizmetlerinde yaşanılma ihtimali bulunan birçok olumsuzluğa duvar örmektedir. Bu sayede ilaç güvenliği hatalarının önlenmesine ilaveten bireylerin sağlık sistemine güvenlerinin artırılabilmesine de zemin hazırlanabilmektedir. Dolayısıyla ilaç güvenliği ve ilaç etkileşimleri hakkında önemli bir altyapıya sahip olan

Janusmed'in içerdiği detayların mevcut uygulamalara kazandırılmasıyla veyahut yeni bir veri tabanı tasarımı ile ilaç güvenliğinde daha sağlam adımlar atılabileceği öngörülmektedir.

KAYNAKLAR

Andı, S., & Sönmez, M. (2024). Hemşirelerin çoklu ilaca dirençli enfeksiyonlarda kullanılan antibiyotikler konusunda bilgi düzeylerinin ve uygulama durumlarının incelenmesi. Sağlık Bilimlerinde Eğitim Dergisi, 7(1), 1-11.

Asplund, A. B., Sköld, P. D., Lind, L. K., Cesta, C. E., Dahl, M. L., Jonsson, E. W., & Andersson, M. L. (2023). Medicines postpartum in Sweden and coverage in Janusmed Breastfeeding. European Journal of Clinical Pharmacology, 79(9), 1261-1269.

Asplund, A. B., Sköld, P. D., Lind, L. K., Cesta, C. E., Dahl, M. L., Jonsson, E. W., & Andersson, M. L. (2023). Medicines postpartum in Sweden and coverage in Janusmed Breastfeeding. European Journal of Clinical Pharmacology, 79(9), 1261-1269.

Aydınlı, A. (2025). Öğrenci Hemşirelerin İlaç Güvenliği Yeterliliklerinin Belirlenmesi. Uluborlu Mesleki Bilimler Dergisi, 8(2), 16-22.

Bulut, S., Yıldız, A., & Kaya, S. (2018). Evaluation of transition to electronic prescriptions in Turkey: perspective of family physicians. International Journal Of Health Policy And Management, 8(1), 40.

Ekenler, Ş. (2025). Üniversite öğrencilerinin akılcı ilaç kullanımı ve sağlık algılarının incelenmesi. Genel Sağlık Bilimleri Dergisi, 7(3), 509-521.

Eraydin C., Tezcan B., Tekin B., Kocaoğlu S., & Sesver L. (2023). Hemşirelik öğrencilerinin matematik becerileri ile ilaç dozu hesaplama performansı arasındaki ilişkinin incelenmesi. Sağlık Akademisi Kastamonu, 8(3), 421-432.

GRS. (2016). Güvenlik Raporlama Sistemi, 2016 Yılı İstatistik ve Analiz Raporu: Sağlık Hizmetleri Genel Müdürlüğü.

GRS. (2017). Güvenlik Raporlama Sistemi, 2017 Yılı İstatistik ve Analiz Raporu: Sağlık Hizmetleri Genel Müdürlüğü.

Hitti, E., Tamim, H., Bakhti, R., Zebian, D., & Mufarrij, A. (2017). Impact of internally developed electronic prescription on prescribing errors at discharge from the emergency department. Western Journal of Emergency Medicine, 18(5), 943.

Hollingworth, W., Devine, E. B., Hansen, R. N., Lawless, N. M., Comstock, B. A., Wilson-Norton, J. L., Tharp, K. L., & Sullivan, S. D. (2007). The impact of e-prescribing on prescriber and staff time in ambulatory care clinics: a time–motion study. Journal of the American Medical Informatics Association, 14(6), 722-730.

Jalali, A., Johannesson, P., Perjons, E., Askfors, Y., Kalladj, A. R., Shemeikka, T., & Vég, A. (2019). Evaluating a clinical decision support system for drug-drug interactions. In MEDINFO 2019: Health and Wellbeing e-Networks for All, 1500-1501.

Justad, H., Askfors, Y., Shemeikka, T., Andersson, M. L., & Hammar, T. (2021). Patients' Use and perceptions of a drug-drug interaction database: a survey of janusmed interactions. Pharmacy, 9(1), 23.

Korkut, S., & Ülker, T. (2025). Hemşirelerin ilaç güvenliği yeterliliğinin değerlendirilmesi. İnönü Üniversitesi Sağlık Hizmetleri Meslek Yüksek Okulu Dergisi, 13(1), 114-128.

Lapane, K. L., Rosen, R. K., & Dubé, C. (2011). Perceptions of e-prescribing efficiencies and inefficiencies in ambulatory care. International journal of medical informatics, 80(1), 39-46.

Mutlu, H., Köse, Ç., Meral, O., Şenol, E., Uygun, S., & Koçak, A. (2013). Ege üniversitesi tıp fakültesi asistan doktorlarının e-reçeteye bakışı: anket çalışması. Medical Sciences, 8(3), 26-29.

Özaydın, F. N. (2025). İleri yaşlılarda uygunsuz ilaç kullanım sıklığı. Sürekli Tıp Eğitimi Dergisi, 34(3), 166-174.

Özdamar, E. N., & Özdamar, İ. (2021). Evaluation of the potential drug-drug interactions at orthopedics and traumatology outpatient clinics of a tertiary care hospital. Cukurova Medical Journal, 46(2), 601-609.

Sağlık Hizmetleri Genel Müdürlüğü. (2026). Güvenlik Raporlama Sistemi. [Çevrim-içi: ttp://www.kalite.saglik.gov.tr/TR,9065/guvenlik-raporlama-sistemi.html], Erişim Tarihi: 22 Şubat 2026

Sebetci, Ö., Aksu, G., Önder, B. (2014). Eczane çalışanları tarafından kullanılan e-reçete sistemi başarısının ölçülmesi. Elektronik Sosyal Bilimler Dergisi, 13(49), 292-311.

Tural Büyük, E., & Ünaldı Baydın, N. (2021). Hasta güvenliği kapsamında akılcı ilaç kullanımında annelerin tutumlarına yönelik bir araştırma. Journal of Anatolia Nursing and Health Sciences, 24(3), 349-356.

Volpe, C. R. G., Melo, E. M. M. D., Aguiar, L. B. D., Pinho, D. L. M., & Stival, M. M. (2016). Risk factors for medication errors in the electronic and manual prescription. Revista Latino-Americana De Enfermagem, 24, e2742.

Yiğit, E., Uğur, H., Keleşmehmet, H., Alsan, Ş., & Çetin, T. (2019). Elektronik reçete uygulaması hakkında kalitatif bir değerlendirme. The Journal of Turkish Family Physician, 10(1), 2-17.

Zadeh, P. E., & Tremblay, M. C. (2016). A review of the literature and proposed classification on e-prescribing: Functions, assimilation stages, benefits, concerns, and risks. Research in Social and Administrative Pharmacy, 12(1), 1-19.

TÜRKİYE'DE MÜRACAAT VERİLERİ IŞIĞINDA SAĞLIKTA BASAMAKLAR ARASI MALİYET YANSIMALARI: HİYERARŞİK REGRESYON MODELİ

INTER-LEVEL COST IMPLICATIONS IN HEALTHCARE IN TÜRKİYE IN LIGHT OF APPLICATION DATA: HIERARCHICAL REGRESSION MODELS

Dr. Öğr. Üyesi Hülya DİĞER
Erzurum Teknik Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, Sağlık Yönetimi Bölümü, Yakutiye, Erzurum.
ORCID NO: 0000-0002-1737-8195

ÖZET

Küresel anlamda sağlık sistemlerinde hizmetler, basamak sistemi doğrultusunda sunulmakta, basamaklar arası hizmet koordinasyonunun sağlanmasında sevk sistemi önemli rol oynamaktadır. Sevk sistemi, doğru hastanın doğru kurumdan hizmet alımına olanak sağlayarak sağlık kurumlarında meydana gelecek yoğunlukları önlemektedir. Ayrıca basamak sisteminin doğru yönetimi, zaman ve maliyet tasarrufuna olanak sağlamakta sağlık harcamalarındaki artışları engellemektedir. Fakat sevk sisteminin zorunlu olarak yer almadığı ülkelerde, bireyler sağlık kurumu tercihlerini hekimden bağımsız yürütebildiğinden, bahsedilen unsurların tam tersi durumlar meydana gelmekte ve yaşanmaktadır. Bu durum, sağlık harcamalarının artışına ve sistemde meydana gelen birçok soruna temel oluşturmaktadır. Bu çalışmanın amacı, sağlık hizmetlerinde basamaklar arası müracaatların sağlık harcamalarına yansımalarını belirlemektir. Amaç doğrultusunda Türkiye'nin 2014-2024 dönemine ilişkin verileri analiz edilmiştir. Çalışmada yer alan değişkenler doğrultusunda test edilmek üzere iki model tasarlanmıştır. Bu modeller, hiyerarşik regresyon analizi yardımıyla test edilmiştir. Araştırma bulgularına göre ikinci basamak sağlık kurumu başvurularının tek olarak yer aldığı modelde başvuruların toplam fatura tutarı üzerinde etki oluşturduğu, fakat bu etkinin istatistiksel olarak anlamlı olmadığı tespit edilmiştir ($p>0,05$). Öte yandan ikinci basamak ve üçüncü basamak sağlık kurumu müracaat sayısının birlikte yer aldığı modelin, toplam fatura tutarının önemli bir yordayıcısı olduğu ve istatistiksel açıdan anlamlı olduğu sonucuna ulaşılmıştır ($p<0,05$). Sonuç olarak, sağlık hizmet sürecinde taleplerin doğru yönetilmesi ve yönlendirilmesiyle sağlık kaynaklarında verimliliğin sağlanabileceği öngörülmektedir.

Anahtar kelimeler: Sevk sistemi, sağlık harcamaları, sağlık ekonomisi, hiyerarşik lineer model.

ABSTRACT

Globally, healthcare services are provided according to a tiered system, and the referral system plays a key role in ensuring coordination between tiers. The referral system prevents overcrowding in healthcare institutions by ensuring that the right patient receives care from the

right institution. Furthermore, proper management of the tiered system enables time and cost savings, preventing increases in healthcare expenditures. However, in countries where the referral system is not mandatory, individuals can choose healthcare institutions independently of their physician, leading to the opposite of the aforementioned elements. This situation contributes to increased healthcare expenditures and many problems within the system. The aim of this study is to determine the impact of inter-level referrals in healthcare services on healthcare expenditures. In line with the objective, data for the 2014-2024 period in Türkiye were analyzed. Two models were designed to be tested in accordance with the variables included in the study. These models were tested using hierarchical regression analysis. According to the research findings, in the model where second-level healthcare institution applications were included alone, it was determined that the applications had an effect on the total invoice amount, but this effect was not statistically significant ($p>0.05$). On the other hand, it was concluded that the model including both the number of applications to secondary and tertiary healthcare institutions was a significant predictor of the total invoice amount and was statistically significant ($p<0.05$). As a result, it is predicted that efficiency in healthcare resources can be achieved through the proper management and direction of demands in the healthcare service process.

Keywords: Referral System, Health Expenditures, Health Economics, Hierarchical Linear Model.

GİRİŞ

Türkiye'de sağlık hizmetleri, basamaklara ayrılmakta ve kademeli sevk sistemi doğrultusunda yürütülmektedir. Bu sistem içerisinde birinci basamak sağlık kurumları, kişilerin sağlık hizmetlerinde ilk başvuru yeri olarak öne çıkmaktadır. Birinci basamak sağlık kurumları aracılığıyla yalnızca bireylerin sağlık hizmet süreçlerinin doğru yönetilmesi değil, aynı zamanda sağlık harcamalarında verimliliği sağlamak ve maliyetleri kontrol altında tutmak amaçlanmaktadır. Bu durum yapılmış çalışmalar ile de desteklenmekte, birinci basamak sağlık kurumları aracılığıyla sağlık hizmetlerinin maliyet etkin ve sistematize şekilde yönetilmesine imkân tanındığı (Forrest and Starfield, 1998; Franks et al., 1992) ve sevk sistemi aracılığıyla sağlık harcamalarının %8 ile %80 aralığında azaldığı belirtilmektedir (Etter and Perneger, 1998; Holdsworth et al., 2006). Ancak sistemin zorunluluğuna yönelik bir uygulamasının bulunmaması, üst basamak sağlık kurumlarında (ikinci, üçüncü) artan hasta yükü ve sağlık harcamaları sistemin işlevselliğini sorgulatmaktadır.

Basamaklar arasında farklı şekillerde gerçekleştirilen hasta başvuruları, sevk sisteminin değerlendirilmesinde dolaylı gösterge niteliği taşımaktadır. Herhangi bir sağlık probleminde genellikle bir üst basamağa yönelik gerçekleştirilen hasta başvuruları, sistemdeki ihtiyaçların ve problemlerin bir sonucu potansiyeli taşımaktadır. Bu bağlamda sistemdeki eksiklik ya da aksaklıkların tespit edilebilmesi ve bu hususların maliyetlere yansımaları, sağlık hizmetlerinde kaynak dağılımının etkili şekilde sürdürülebilmesinde kritik bir önem taşımaktadır.

Bu çalışmada Türkiye'de belirli yıllar arasında gerçekleştirilen hasta başvuruları ile ikinci ve üçüncü basamak sağlık kurumlarının toplam fatura tutarları analiz edilmiş, sağlık hizmetlerinde basamaklar arasındaki maliyet yansımaları incelenmiştir. Ayrıca hasta başvurularının dolaylı ekonomik yükü çeşitli açılardan değerlendirilerek, sağlıkta yönlendirme sistemlerinin önemine dikkat çekilmiştir. Öte yandan basamaklar arasında maliyetleri konu edinen bir çalışmaya literatürde rastlanılamaması, çalışmanın özgün yanına işaret etmektedir. Bahsedilen önem ve özgünlük doğrultusunda bu çalışma Türkiye'de basamaklar arası yönlendirmelerin sağlık maliyetlerine yansımalarını çeşitli açılardan değerlendirerek, sağlık politika ve sistem tasarlayıcılarına stratejik bir bakış açısı sunmayı hedeflemektedir.

LİTERATÜR

Birinci basamak sağlık hizmetlerinin sunum ve finansman yapısına yönelik düzenlemeler, Türkiye'de 1990 yılı itibariyle başlangıç göstermiştir. Kalkınma planlarında yer verilen ve hizmet sürecinde uygulanması planlanan reformlar, sağlık hizmetlerinin koordinasyon sürecinde basamaklar arasında hasta sevk sisteminin geliştirilmesini amaçlamaktadır. Bu hususta sağlık harcamalarında etkinliğin sağlanması amacıyla kademeli bir sevk sisteminin gerekli olduğu ifade edilmiştir (DPT, 1995; DPT, 2000; DPT, 2006).

Sevk sistemi konusu, 1998 yılında yayımlanan "Dünya Sağlık Bildirgesi" ile Dünya Sağlık Örgütü'nün de gündeminde yer almıştır. İlgili bildirgeye göre sağlık hizmetlerinin hedefine ulaşmasında, birinci basamak sağlık hizmetlerine gerekli önemin verilmesi, hastane sistemlerinin birinci basamak sağlık hizmetlerini destekler şekilde tasarımı, hizmetler arası gereken entegrasyon ve geri bildirimin sağlanması önem arz eden ilkeler arasında yer almaktadır (World Health Assembly, 2002).

Literatürde yer alan çalışmalar, sevk sistemini çeşitli açılardan değerlendirmektedir. Balcı ve diğerleri (2005) gebelerin sevk ve sağlık ocaklarını kullanma durumunu araştırmıştır. Başol (2015) sağlık sisteminde sevk zincirini araştırmıştır. Bankur (2017) zorunlu sevk zincirinin uygulanmamasının sağlık harcamalarına etkisini araştırmıştır. Bektemür ve diğerleri (2018) aile hekimliğinde sevk zincirinin nasıl uygulanabileceğini araştırmıştır. Güven ve Aycan (2018) üniversite hastanesine başvuru yapan kişilerin aile hekimliği ile sevk uygulaması hakkındaki düşüncelerini araştırmıştır. Aktaş (2019) birinci basamak sağlık hizmeti sunucularının kapıtutuculuk işlevini araştırmıştır. Çiçek Gümüş ve Güngörmüş (2020) ikinci basamak sağlık hizmetlerine başvuran hastaların birinci basamak sağlık hizmetlerini kullanım durumlarını araştırmıştır.

Konuya dair gerçekleştirilen çalışmaların, sevk sisteminin sağlık harcamalarının sürdürülebilirliği üzerindeki olumlu etkisini destekler nitelikte olduğu görülmektedir. İlgili çalışmalar, zorunlu sevk sistemine geçilmek suretiyle tedavilerin daha pahalı olan ikinci ve üçüncü basamak sağlık kurumlarından ziyade birinci basamak sağlık kurumlarında yürütülmesi sonucunda bütçe üzerindeki yükün hafifleyebileceğine (Başol, 2015), sağlık hizmetlerinde maliyetlerin azalabileceğine, ilaveten hastaların ikinci basamak sağlık hizmetlerine erişiminin düzenlenmesiyle verimliliğin artabileceğine (Aktaş, 2019), hastaların devlet hastanelerinden

daha etkin bir sağlık hizmeti alabileceğine ve ilgili hastanelerdeki yoğunlukların azalabileceğine (Şantaş vd., 2021) işaret etmektedir. Bununla birlikte literatürde aksi görüşlerin bulunduğunu belirleten çalışmalar da mevcuttur. Bu hususta 1.302 katılımcının yer aldığı bir çalışmaya göre bireylerin %60,1'i (Güven ve Aycan, 2018); 302 kişi ile gerçekleştirilen araştırmaya göre ise %81,5'i (Çiçek Gümüş ve Güngörmüş, 2020) sevk sisteminin uygulanmasını istememektedir. Hekimlerin görüşlerine yer verilen bir çalışma ise aile hekimliğine başvurmadan ikinci basamak sağlık kurumlarına başvuran hastalardan ek ücret alınmak suretiyle sevk sisteminin teşvik edilmesine dair bulguları bünyesinde barındırmaktadır (Bektemür vd., 2018).

Literatür göz önünde bulundurulduğunda, basamaklar arası hasta sevklerinin sağlık maliyetlerine önemli bir yansıması olabileceği düşünülmüş ve çalışma gerçekleştirilmiştir. Bununla birlikte sağlıkta basamaklar arası maliyet yansımalarının araştırılmasıyla etkili sonuçlara ulaşılabileceği, 12. Kalkınma Planı'nda da vurgulanan sevk zinciri (709.7) ve basamaklar arası hizmet aktarımı (709, 709.1, 709.4) konusuna yönelik bir politika önerisinde bulunulabileceği öngörülmektedir (On İkinci Kalkınma Planı (2024-2028)).

YÖNTEM

Çalışmanın amacı, sağlık hizmetlerinde basamaklar arası müracaatların sağlık harcamalarına yansımalarını belirlemektir. Araştırma verileri T.C. Sosyal Güvenlik Kurumu veri tabanından elde edilmiştir. 2014-2024 dönemine ait veriler, SPSS 30.0 paket programı kullanılarak araştırma amaçları doğrultusunda analiz edilmiştir. Çalışmada kullanılan değişkenlere ilişkin detaylı bilgiler Tablo 1'de sunulmuştur.

Tablo 1: Değişkenlerin Tanımlanması

Değişken	Tanım	Kaynak	Zaman
toplamfatura	Toplam Fatura Tutarı (Bin TL)	T.C. Sosyal Güvenlik Kurumu	2014-2024
basvuru2	2. Basamak Müracaat Sayısı	T.C. Sosyal Güvenlik Kurumu	2014-2024
basvuru3	3. Basamak Müracaat Sayısı	T.C. Sosyal Güvenlik Kurumu	2014-2024

Çalışmada yer alan değişkenler doğrultusunda test edilmek üzere iki model tasarlanmıştır. Bu modeller, sağlık hizmetlerinde basamaklar arasındaki bağlantı durumu ve sağlık hizmet sürecinin gerekli olması halinde bir üst basamakta yönetilmesi göz önünde bulundurularak tasarlanmıştır. İlgili modeller şu şekildedir;

$$toplamfatura_{it} = \beta_0 + \beta_1 basvuru2_{it} + \epsilon_{it} \quad (1)$$

$$toplamfatura_{it} = \beta_0 + \beta_1 basvuru2_{it} + \beta_2 basvuru3_{it} + \epsilon_{it} \quad (2)$$

Çalışma modellerine yönelik ilk olarak tanımlayıcı istatistikler hesaplanacaktır. Daha sonra değişkenler arasındaki bağlantı durumları göz önünde bulundurularak, etki durumu hiyerarşik regresyon analizi yardımıyla test edilecektir. Hiyerarşik Lineer Modelleme (HLM), sabit ya da diğer değişkenleri ve farklı gruplar arasındaki varyasyonu analiz etmeye olanak sağlayan üst düzey bir regresyon modelidir. Bu model hiyerarşik yapıda yer alan değişkenlerin analizinde etkili bir yöntem olarak kullanılmakta, grubun içinde ve dışında yer alan değişkenlerin güvenilir şekilde test edilmesine imkân tanımaktadır (Demirdelen vd., 2024).

Analiz sürecinden önce çalışma verileri, HLM varsayımlarına bağlı olarak uygunluk açısından ön kontrolden geçirilmiştir. Bu anlamda örneklem büyüklüğü, normallik, VIF, doğrusallık, uç ve artık değerler, tolerans (Gönç vd., 2023: 14) ve Durbin Watson değerleri varsayımlara uygunluğu açısından değerlendirilmiştir. Verilerin analizinde bağımlı değişken olarak Toplam Fatura Tutarı (*toplamfatura*), bağımsız değişken olarak ise 2. Basamak Müracaat Sayısı (*basvuru2*) ve 3. Basamak Müracaat Sayısı (*basvuru3*) modellere dahil edilmiştir.

BULGULAR

Bu araştırmada Türkiye'nin sağlık hizmetlerinde basamaklar arası sevklerin sağlık maliyetleri üzerindeki yansımaları 2014-2024 dönemi için değerlendirilmiştir. Değişkenler arasındaki etki durumu hiyerarşik regresyon analizi yardımıyla test edilmiştir. Çalışmada test edilen modellerin tanımlayıcı analiz sonuçları Tablo 2'de sunulmuştur.

Tablo 2: Değişkenlere İlişkin Tanımlayıcı İstatistikler

Değişkenler	Ortalama	Std. Sapma	Minimum	Maximum
2. Basamak Müracaat Sayısı	2.4200	.07417	2.26	2.49
3. Basamak Müracaat Sayısı	2.0877	.14617	1.89	2.35
Toplam Fatura Tutarı (Bin TL)	7,8467	.34323	7.53	8.61

Tablo 2'ye göre değişkenlerin ortalamaları değerlendirildiğinde en yüksek ortalamaya sahip olan değişkenin toplam fatura tutarı (7,8467), en küçük ortalamaya sahip değişkenin ise 3. basamak müracaat sayısı (2,0877) olduğu görülmektedir. Ayrıca 2. basamak müracaat sayısının en küçük standart sapma değerine (±,07417) sahip olduğu, toplam fatura tutarının ise en yüksek standart sapma değerine (±,34323) sahip olduğu belirlenmiştir. Tanımlayıcı analizlerin ardından değişkenlerin normallik durumları test edilmiştir. Normallik test sonuçları Tablo 3'te sunulmuştur.

Tablo 3: Normallik Sonuçları

	Çarpıklık (Skewness)	Basıklık (Kurtosıs)
2. Basamak Müracaat Sayısı	-1.13	0.75
3. Basamak Müracaat Sayısı	0.44	-0.62
Toplam Fatura Tutarı (Bin TL)	1.41	1.22

Çarpıklık ve Basıklık katsayıları -1.5 ile +1.5 arasında olan verilerin normal dağılım gösterdiği kabul edilmektedir (Yazıcı ve Akyol, 2021). Tablo 3'e göre değişkenlerin çarpıklık ve basıklık katsayılarına bağlı olarak normallik durumları incelendiğinde, verilerin normal dağılım gösterdiği görülmektedir. Hiyerarşik regresyon modeline ilişkin ön varsayımların sağlanmasının ardından, değişkenler arası etki durumlarını test etmek amacıyla hiyerarşik regresyon analizi yapılmıştır. Hiyerarşik regresyon analizi sonuçları Tablo 4'te yer almaktadır.

Tablo 4: Hiyerarşik Çoklu Regresyon Sonuçları

Model	Değişkenler	Std. Beta	T	Sig.	Vif	Adjusted R Square	R Square Change	F Change	Sig. F Change	D.W.
1	2. Basamak Müracaat Sayısı	,365	1,178	,269	1,000	,037	,134	1,387	,269	
2	2. Basamak Müracaat Sayısı	-,256	-1,791	,111	1,510	,864	,758	55,885	,001	,823
	3. Basamak Müracaat Sayısı	1,070	7,476	,001	1,510					

Tablo 4'e göre model 1'e ilişkin regresyon analizi sonuçları değerlendirildiğinde, 2. basamak müracaat sayısının (ß: ,365) toplam fatura tutarının önemli bir yordayıcısı olduğu belirlenmiştir. 2. Modele göre ise 2. basamak müracaat sayısının (ß: -,256) daha az, 3. basamak müracaat sayısının ise (ß: 1,070) toplam fatura tutarının büyük bir yordayıcısı olduğu tespit edilmiştir. Ayrıca VIF ve Durbin Watson değerleri incelendiğinde, değişkenler arasında çoklu bağlantı sorunu (VIF = 1,000; 1,510, 1510) (VIF<10) (Gazibey vd., 2012) ve otokorelasyonun bulunmadığı (D.W. = ,823) (Yavuz, 2009) tespit edilmiştir. Hiyerarşik regresyon analizine ilişkin ANOVA sonuçları Tablo 5'te yer almaktadır.

Tablo 5: ANOVA Sonuçları

	Model	Kareler Toplamı	df	Kareler Ortalaması	F	p
1	Regresyon	,157	1	,157	1,387	,269[b]
	Artık Değer	1,021	9	,113		
	Toplam	1,178	10			
2	Regresyon	1,050	2	,525	32,867	**,001[c]**
	Artık Değer	,128	8	,016		
	Toplam	1,178	10			

a. Bağımlı Değişken: Toplam Fatura Tutarı
b. Tahmin Ediciler: 2. Basamak Müracaat Sayısı

c. Tahmin Ediciler: 2. Basamak Müracaat Sayısı, 3. Basamak Müracaat Sayısı

Çalışmada elde edilen bulgular genel olarak değerlendirildiğinde, 2. Basamak müracaat sayısı ve 3. Basamak müracaat sayısının toplam fatura tutarı üzerinde 0,001 seviyesinde anlamlı bir etkiye sahip olduğu tespit edilmiştir. Bununla birlikte standardize beta katsayıları incelendiğinde toplam fatura tutarına en çok etki oluşturan değişkenin 3. Basamak müracaat sayısı (ß: 1,070) olduğu görülmektedir. Bu hususta toplam fatura tutarını en iyi açıklayan modelin 2. Basamak ve 3. Basamak müracaat sayılarını içeren ikinci model olduğu belirlenmiştir.

TARTIŞMA

Sağlık hizmetlerinde talep ve arz sürecinin en önemli unsurlarından birini zaman oluşturmaktadır. Hastanın en kısa sürede gerekli tedaviyi alabilmesi sağlık hizmetlerinde hayati bir öneme sahiptir. Sağlık politika ve sistemi bu doğrultuda tasarlanmakta, sağlık hizmetlerinde zaman tasarrufu öncelikli amaçlar arasında yer almaktadır. Bu hususta acil servislerde TRİAJ uygulaması, hizmet sürecinin basamaklara ayrılarak sunulması sağlık hizmet sürecinde zaman tasarrufuna olanak sağlamaktadır. Öte yandan sağlık hizmetleri, aciliyet ve öngörülemez oluşu gibi özellikleriyle kaynakların doğru kullanımının ve sürdürülebilirliğinin büyük önem taşıdığına işaret etmektedir.

Sağlık hizmetlerinde zaman tasarrufuna yönelik tasarlanan politikalar, sağlık hizmet sürecinin sağlık profesyonelleri tarafından yönlendirilmesine de olanak tanıdığından harcamalarda kaynak verimliliğine imkân sağlamaktadır. Fakat hizmet sürecinin istenilen şekilde yürütülemediği durumlarda, söz konusu durumların tam tersi de gözlemlenebilmekte ve hizmet sürecinde birtakım problemler ile karşı karşıya kalınabilmektedir. Nitekim sağlık kurumlarında yaşanılan yoğunluklar, randevu problemleri ve bu durumun çözümüne yönelik geliştirilen uygulamalar (onaylı randevu dönemi, aile hekimine yönlendirme uygulaması vb.) göz önünde bulundurulduğunda sağlık hizmetlerinde basamaklar arasında sorunların bulunduğuna dikkat çekilmektedir. Bu hususta basamaklar arası başvuruların incelenmesiyle sevk sistemine yönelik bir zorunluluğun bulunmadığı Türkiye'nin sağlık sisteminin çeşitli açılardan değerlendirilebileceği, ilaveten bu durumun sağlık maliyetlerine yansımalarında yetkililere stratejik bir bakış açısı sunulabileceği düşünülmüş ve çalışma gerçekleştirilmiştir.

Çalışmada tasarlanan ilk modele göre 2. basamak sağlık kurumları açısından sağlık hizmetlerinde maliyet yansımaları incelendiğinde, 2. basamak sağlık kurumlarına yapılan müracaatların (ß: ,365) toplam fatura tutarının önemli bir yordayıcısı olduğu tespit edilmiştir. Araştırmada ulaşılan bulgu, literatürde yer alan çalışma sonuçları ile benzerlik göstermektedir (Forrest and Starfield, 1998; Franks et al., 1992; Etter and Perneger, 1998; Holdsworth et al., 2006; Başol, 2015; Aktaş, 2019; Şantaş vd., 2021). İkinci basamak sağlık kurumları genellikle bulundukları illerde devlet hastanesi ya da dal hastanesi statüsünde hizmet vermektedir. Şehir hastanesi olarak hizmet veren üçüncü basamak sağlık kurumlarının bulunduğu şehirlerde ise devlet hastanesi olarak ikinci basamak sağlık kurumları genellikle bulunmamaktadır. Dolayısıyla ikinci basamak sağlık kurumlarının hizmet sunduğu şehirlerde çok fazla tercih edilmesi ve yoğunluğu beklenilen bir durumdur. Nitekim çalışmada tespit edilen bulgu, bu beklentiyi desteklemektedir. Dolayısıyla ikinci basamak sağlık kurumlarının zaruriyet ya da

hastanede daha iyi hizmet alınabileceğine ilişkin algı nedeniyle çeşitli yoğunluklara maruz kaldığı ve esas hastaların hizmete erişimde engeller ile karşılaştığı öngörülmektedir. Bu hususta Türkiye'nin sağlık sisteminde zorunlu sevk sisteminin bulunmamasının, bireylerin sağlık taleplerini direk olarak hastanelere iletebilmesinin ve sağlık okuryazarlık seviyelerinin önem arz eden unsurlar arasında yer aldığı öngörülmektedir. Sağlık Bakanlığı tarafından yakın zamanda başlatılan bireylerin randevuya gitmemesi halinde 15 gün aynı branştan randevu alamaması (T.C. Sağlık Bakanlığı, 2025), Onaylı Randevu Dönemi (Türkay, 2024), Randevu Talebi Öncesi Aile Hekimine Yönlendirme Uygulaması (Türker Yıldız, 2025) gibi girişimler, sağlık hizmetlerinde sevklerin ve yönlendirmelerin önemini bir kez daha vurgulamaktadır. Öte yandan Sağlık Bakanlığı Sağlığın Geliştirilmesi Genel Müdürlüğü tarafından 2024 yılında yürütülen araştırma bulgularına göre Türkiye'nin %36,7'si yeterli, %29,2'si sorunlu-sınırlı düzeyde sağlık okuryazarlığına sahiptir (T.C. Sağlık Bakanlığı Sağlığın Geliştirilmesi Genel Müdürlüğü, 2024). Konuya dair araştırmalar ve çalışmada elde edilen bulgular ışığında ikinci basamak sağlık kurumlarında başvuruların ve yönlendirmelerin, maliyetler üzerindeki rolü gözler önüne serilmektedir. Bu anlamda kişilerin tercihlerinde yapılacak doğru yönlendirmeler aracılığıyla sağlık harcamalarının istenilen doğrultuda şekillenebileceği söylenebilmektedir.

Çalışmanın ikinci modeline göre 3. basamak sağlık kurumlarında maliyet yansımaları değerlendirildiğinde, 3. basamak müracaat sayısının (ß: 1,070) toplam fatura tutarının önemli bir yordayıcısı olduğu sonucuna ulaşılmıştır. Araştırmada ulaşılan bulgu, literatürde yer alan çalışma sonuçları ile benzerlik göstermektedir (Forrest and Starfield, 1998; Franks et al., 1992; Etter and Perneger, 1998; Holdsworth et al., 2006; Başol, 2015; Aktaş, 2019; Şantaş vd., 2021). Türkiye'de üçüncü basamak sağlık kurumlarının önemli bir bölümünü 2003 yılında uygulanmaya başlanılan 'Sağlıkta Dönüşüm Programı' doğrultusunda hayata geçirilen şehir hastaneleri oluşturmaktadır. Yüksek teknoloji ve donanımın yer aldığı üçüncü basamak sağlık kurumlarında erken teşhis ve tedaviyle hastalık yükünün azaltılabilmesi daha yüksek bir ihtimaldir. Fakat yaşanılan yoğunluklar ve yığılmalar, esas hastaların hizmetlere erişebilmesinde bir engel niteliği taşımaktadır. Öte yandan basit bir rahatsızlık için üçüncü basamak sağlık kurumlarına yapılan başvurular, kaynakların dağılımında yaşanılacak dengesizliklere ve harcamaların artmasına zemin hazırlamaktadır. Çalışmada üçüncü basamak sağlık kurumlarındaki maliyetlerin çoğunlukla başvurulardan kaynaklandığı göz önüne alındığında, hastaların sevk ve doğru yönlendirmelerinin dolayısıyla sağlık talep süreçlerinde bilgi seviyelerinin önemi ulaşılan bulgular ile de desteklenmektedir. Bu hususta yapılacak girişimler esas hastaların sağlık hizmetlerine erişimlerine kapı aralanacağına, ilaveten kaynak verimliliğine olanak sağlanacağına işaret etmektedir.

SONUÇ VE ÖNERİLER

Türkiye'de sağlık hizmet süreci, sağlık politika ve sisteminde meydana gelen farklılıklar doğrultusunda şekillenmektedir. Bu hususta sistemin en önemli unsurlarını oluşturan zaman ve maliyet tasarrufunu sağlamak adına hizmetler basamaklara ayrılmakta ve sağlık hizmetleri kademeli şekilde sunulmaktadır. Sağlık kurumlarının basamaklara ayrılması, hastalıkların erken teşhis ve tedavisi, doğru yönlendirilmesi ve kaynakların sürdürülebilirliği açısından büyük önem taşımaktadır. Küresel açıdan da birçok örneği bulunan basamak sistemi (Avustralya, Danimarka, Almanya, Yeni Zelanda, Norveç, Slovenya vb.) her ülkede farklı

şekilde yürütülmektedir. Türkiye'de de basamak sistemi, 2003 yılında uygulanmaya başlanan 'Sağlıkta Dönüşüm Programı' doğrultusunda hayata geçirilmiş ve zorunlu sevk sisteminin pilot uygulaması Isparta ve Denizli'de yapılmıştır (T.C. Sağlık Bakanlığı, 2003). Fakat çeşitli nedenlerle basamak sisteminde zorunlu sevk sistemi uygulanamamıştır. Sağlık hizmetlerinde zorunlu sevk sisteminin bulunmamasının sağlık hizmetlerindeki yansımaları çeşitli şekillerde ortaya çıkmaktadır.

Araştırmada ikinci basamak sağlık kurumlarına yapılan müracaatların toplam fatura tutarlarının önemli bir yordayıcısı olduğu sonucuna ulaşılmıştır. Fakat tespit edilen bu bulgu istatistiksel açıdan anlamlı değildir ($p>0,05$). Öte yandan ikinci ve üçüncü basamak başvurularının aynı anda yer aldığı modelin toplam fatura tutarını büyük oranda yordadığı, bu bulgunun ise istatistiksel açıdan anlamlı olduğu belirlenmiştir ($p<0,05$). Her iki basamak ayrı ayrı değerlendirildiğinde, beklentileri destekler nitelikte üçüncü basamak sağlık kurumlarının daha büyük bir role sahip olduğu tespit edilmiştir. Çalışmada ulaşılan sonuçlar sağlık hizmet sürecinde başvuruların doğru sağlık kurumlarına yapılmasının kısa vadede istenilen sağlık sonuçları, uzun vadede ise bekleme süreleri, yoğunluklar, harcamalar gibi unsurlar üzerinde olumlu etkilere ulaşılabileceğini vurgulamaktadır. Bu hususta yakın zamanda başlatılan 'Sağlıklı Türkiye Yüzyılı' programı doğrultusunda bireylerin birinci basamak sağlık kurumlarını kullanımına yönelik teşviklerin ve tasarlanan uygulamaların sağlık hizmetlerinde kaynak verimliliğinin sağlanmasında önemli bir etki oluşturacağı düşünülmektedir. Ayrıca genellikle randevu problemleri ve yoğunlukların azaltılması amacıyla tasarlanan bu politikaların, sağlık harcamaları üzerinde tespit edilen rolünden hareketle politikalarda kaynakların sürdürülebilirliğinin de önceliklendirilebileceği öngörülmektedir. Yakın zamanda Sağlık Bakanlığı tarafından sağlık hizmetlerinde ilk başvuru yerinin ikinci ve üçüncü basamak sağlık kurumlarının olması halinde bireylerin daha fazla katkı payı ödeyeceğine ilişkin düzenlemenin (Aile hekimlikleri, 2024) kaynakların doğru kullanımındaki önemi çalışma sonuçları tarafından da desteklenmiştir.

Çalışmadan elde edilen sonuçlardan hareketle şu önerilerde bulunulabilir;

- Sağlık hizmet sürecinde taleplerin sağlık kaynakları üzerindeki rolünden hareketle zorunlu sevk sisteminin uygulanabilirliği tekrardan gündeme alınabilir.
- Birinci basamak ve ikinci basamak sağlık kurumu hizmetleri hakkında topluma bilgi ve bilinç kazandırılmasıyla sağlık hizmet sürecinde önemli yol alınabilir.
- Üçüncü basamak sağlık kurumlarına başvuruların ve yönlendirmelerin belirli hususlara bağlanmasına yönelik tasarlanacak sağlık politikaları aracılığıyla sağlık harcamalarında verimlilik sağlanabilir.
-

KAYNAKLAR

Aktaş P. Birinci basamak sağlık hizmeti sunucularının kapıtutuculuk işlevi ve bu işlevin sağlık sistemi üzerindeki etkileri. Hacettepe Sağlık İdaresi Dergisi. 2019;22(4), 879-892.

Balcı E, Gün İ, Özçelik B, Öztürk A. Erciyes üniversitesi tıp fakültesi kadın doğum polikliniğine başvuran gebelerin sevk ve sağlık ocaklarını kullanma durumu. Sağlık Bilimleri Dergisi. 2005;14(2), 91-97.

Bankur, M. Aile hekimliğinde zorunlu sevk zincirinin uygulanmamasının sağlık harcamalarına etkisi: üst solunum yolu enfeksiyonları üzerine bir uygulama. Sosyal Güvence. 2017;(12), 60-88.

Başol, E. Gelişmekte olan ülkelerde strateji: sağlık sisteminde sevk zinciri. Balkan Sosyal Bilimler Dergisi. 2015;4(8), 128-140.

Bektemür G, Arıca S, Gençer MZ. Türkiye'de aile hekimliğinde sevk zinciri nasıl uygulanmalıdır?. Ankara Medical Journal. 2018;18(3), 256-266.

Çiçek Gümüş E, Güngörmüş Z. (2020). İkinci basamak sağlık hizmetlerine başvuru yapan hastaların birinci basamak sağlık hizmetlerini kullanma durumlarının belirlenmesi. Anadolu Hemşirelik ve Sağlık Bilimleri Dergisi. 2020;23(1), 119-126.

Demirdelen Z, Özkan YÖ, Güvendir MA. Öğrenci matematik başarısının şifreleri: öğrenci ve öğretmen özelliklerinin hiyerarşik lineer modelleme ile incelenmesi. Gaziantep Üniversitesi Eğitim Bilimleri Dergisi. 2024;8(2), 74-94.

DPT. (1995). Devlet Planlama Teşkilatı. Yedinci Beş Yıllık Kalkınma Planı. http://www.kalkinma.gov.tr/Pages/KalkinmaPlanlari.aspx Erişim Tarihi: 02.08.2025.

DPT. (2000). Devlet Planlama Teşkilatı. Sekizinci Beş Yıllık Kalkınma Planı. http://www.kalkinma.gov.tr/Pages/KalkinmaPlanlari.aspx Erişim Tarihi: 02.08.2025.

DPT. (2006). Devlet Planlama Teşkilatı. Dokuzuncu Beş Yıllık Kalkınma Planı. http://www.kalkinma.gov.tr/Pages/KalkinmaPlanlari.aspx Erişim Tarihi: 02.08.2025.

Etter JF, Perneger TV. Health care expenditures after introduction of a gatekeeper and a global budget in a Swiss health insurance plan. Journal of Epidemiology & Community Health. 1998;52(6), 370-376.

Forrest CB, Starfield B. Entry into primary care and continuity: the effects of access. Am J Public Health. 1998; 88(9):1330-1336.

Franks P, Clancy CM, Nutting PA. Gatekeeping revisited–protecting patients from overtreatment. N Engl J Med. 1992; 327(6):424-429.

Gazibey Y, Türen U, Gökmen Y. Yerel enerji fiyatlarının ülkelerin doğrudan yabancı yatırım çekebilme gücü üzerindeki etkisi. Niğde Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Dergisi. 2012;5(2), 181-194.

Gönç T, Kartal T, Kırındı T. Öğretmen yeterlik inançlarinin teknolojik pedagojik alan bilgilerini yordama gücü: hiyerarşik çoklu regresyon analizi. Trakya Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi. 2023;25(1), 1-26.

Güven EA, Aycan S. Ankara'da bir üniversite hastanesine başvuranların mevcut aile hekimliği sistemi ve sevk uygulaması hakkında düşünceleri. Estüdam Halk Sağlığı Dergisi. 2018;3(3), 25-36.

Holdsworth LK, Webster VS, McFadyen AK, Scottish Physiotherapy Self Referral Study Group. Are patients who refer themselves to physiotherapy different from those referred by GPs? Results of a national trial. Physiotherapy. 2006;92(1), 26-33.

On İkinci Kalkınma Planı (2024-2028). Türkiye Cumhuriyeti Cumhurbaşkanlığı strateji ve bütçe başkanlığı. https://www.sbb.gov.tr/wp-content/uploads/2023/12/On-Ikinci-Kalkinma-Plani_2024 2028_11122023.pdf. Erişim Tarihi: 02.08.2025.

Sosyal Güvenlik Kurumu. https://net.sgk.gov.tr/SgkVeriV2/ Erişim Tarihi: 02.08.2025.

Şantaş F, Şantaş G, Metin Ü. Türkiye sağlık sisteminden memnuniyet düzeyinin belirlenmesine ilişkin bir araştırma. Balıkesir Sağlık Bilimleri Dergisi. 2021;10(3), 244-253.

T.C. Sağlık Bakanlığı (2025). https://www.saglik.gov.tr/TR-94138/mhrs-randevularinda-sorun-yasanmamasi-icin-iki-yeni-uygulama-basladi.html Erişim tarihi: 02.08.2025

T.C. Sağlık Bakanlığı Sağlığın Geliştirilmesi Genel Müdürlüğü (2024). Türkiye Sağlık Okuryazarlığı Düzeyi ve İlişkili Faktörleri Araştırması. Ankara: Semih Ofset.

T.C. Sağlık Bakanlığı. Sağlıkta Dönüşüm. Ankara, Sağlık Bakanlığı. 2003: 26-36.

Türkay, Ş. (2024) https://www.aa.com.tr/tr/saglik/hastanelerde-onayli-randevu-donemi-basladi/3217739. Erişim tarihi: 02.08.2025

Türker Yıldız, D. (2025). https://www.aa.com.tr/tr/saglik/mhrsde-randevu-talebi-oncesi-aile-hekimine-yonlendirme-uygulamasi-basladi/3642753# Erişim tarihi: 03.08.2025.

World Health Assembly, 55. (2002). Fifty-fifthe World Health Assembly, Geneva, 13-18 May 2002: resolutions and decisions, annexes. World Health Organization. http://www.who.int/iris/handle/10665/259364 Erişim Tarihi: 02.08.2025.

Yavuz S. Hataları ardışık bağımlı (otokorelasyonlu) olan regresyon modellerinin tahmin edilmesi. Atatürk Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Dergisi. 2009;23(3), 123-140.

Yazıcı, AŞ. Akyol B. The validity and reliability study of the scale of occupational professionalism of school principals. E-International Journal of Educational Research. 2021;12(4), 89-105.

Yıldız, D. T. (2025, 4 Şubat). Aile hekimlerinin hastanelere yönlendirdiği kişilerden alınacak muayene katılım payı yüzde 50 indirimli olacak. https://www.aa.com.tr/tr/saglik/aile-hekimlerinin-hastanelere-yonlendirdigi-kisilerden alinacak-muayene-katilim-payi-yuzde-50-indirimli-olacak/3463845

ERGONOMİK TASARIMLARIN İŞ KAZALARI ÜZERİNE ETKİSİ: SİSTEMATİK DERLEME VE KANIT HARİTALAMA

Öğr. Gör. Dr. Hüsre Gizem Akalp
Bursa Uludağ Üniversitesi, Teknik Bilimler Meslek Yüksekokulu, Mülkiyet Koruma ve Güvenlik, Bursa, Türkiye
ORCID NO: https://orcid.org/0000-0001-7412-9112

Öğr. Gör. Dr. Uğur Saklangıç
Bursa Uludağ Üniversitesi, Teknik Bilimler Meslek Yüksekokulu, Mülkiyet Koruma ve Güvenlik, Bursa, Türkiye
ORCID NO: https://orcid.org/0000-0003-3891-2948

Özet
Bu çalışmanın amacı, ergonomik tasarımların iş kazaları ve işle ilişkili yaralanmalar üzerindeki etkisine dair mevcut bilimsel kanıtları sistematik olarak derlemek ve kanıt haritalama yöntemiyle sentezlemektir. Literatürde ergonomik tasarımların çoğunlukla kas-iskelet sistemi rahatsızlıkları ve iş performansı üzerindeki etkilerine odaklandığı, iş kazalarını doğrudan ele alan nicel ve kontrollü çalışmaların ise sınırlı olduğu görülmektedir. Bu durum, ergonomik tasarım ile iş kazaları arasındaki ilişkinin bütüncül olarak değerlendirilmesini gerekli kılmaktadır.
Bu sistematik derleme, PRISMA 2020 rehberine uygun olarak yürütülmüştür. Scopus, Web of Science, PubMed ve Google Scholar veri tabanlarında 2020–2025 yılları arasında yayımlanmış, ergonomik tasarım veya ergonomi temelli müdahaleler içeren, nicel sonuçlar raporlayan ve müdahale–kontrol ya da önce–sonra karşılaştırması bulunan hakemli çalışmalar taranmıştır. Dahil edilen çalışmalar ergonomik tasarım türleri, sektörler, kaza ve yaralanma çıktıları ile etki yönlerine göre sınıflandırılmıştır. Çalışmalar arasındaki yöntemsel ve sonuç heterojenliği nedeniyle meta-analiz yapılmamış, bunun yerine kanıt haritalama yaklaşımı benimsenmiştir.
Bulgular, çalışmaların büyük bölümünün fiziksel ergonomi odaklı müdahaleleri ele aldığını ve doğrudan iş kazası insidansını ölçen çalışmaların sınırlı olduğunu göstermektedir. Bununla birlikte, ergonomik tasarımların işle ilişkili yaralanmalar, kaza risk göstergeleri ve near-miss (kazaya dönüşmeyen ancak potansiyel kaza öncülü olaylar) olayları üzerinde genel olarak olumlu etkiler bildirdiği görülmüştür. Kanıt haritalaması, ergonomik tasarım türleri ile belirli kaza ve yaralanma türleri arasında potansiyel ilişkiler bulunduğunu, ancak bazı sektörler ve kaza türleri için önemli kanıt boşluklarının devam ettiğini ortaya koymaktadır.
Bu çalışma, ergonomik tasarımın iş kazalarının önlenmesindeki potansiyel rolünü vurgulamakta ve gelecekte daha standartlaştırılmış kaza ölçütleri ve güçlü deneysel tasarımlara sahip araştırmalara ihtiyaç olduğunu göstermektedir.
Anahtar Kelimeler: ergonomi, iş kazası, kanıt haritalama, iş sağlığı ve güvenliği, ergonomik müdahale, çalışma ortamı tasarımı

Abstract
The aim of this study is to systematically compile and synthesize existing scientific evidence on the impact of ergonomic designs on occupational accidents and work-related injuries using evidence mapping. The literature shows that while the focus is mostly on the effects of ergonomic designs on musculoskeletal disorders and work performance, quantitative and controlled studies directly addressing occupational accidents are limited. This situation

necessitates a holistic evaluation of the relationship between ergonomic design and occupational accidents.
This systematic review was conducted in accordance with the PRISMA 2020 guidelines. Peer-reviewed studies published between 2020 and 2025 in the Scopus, Web of Science, PubMed, and Google Scholar databases that included ergonomic design or ergonomics-based interventions, reported quantitative outcomes, and featured intervention-control or before-after comparisons were searched. Included studies were categorized by ergonomic design types, sectors, accident and injury outcomes, and direction of impact. Due to methodological and outcome heterogeneity among the studies, a meta-analysis was not performed; instead, an evidence mapping approach was adopted.
The findings indicate that the majority of studies address interventions focused on physical ergonomics, and studies directly measuring the incidence of workplace accidents are limited. However, ergonomic designs have generally been reported to have positive effects on work-related injuries, accident risk indicators, and near-miss events. Evidence mapping reveals potential associations between types of ergonomic designs and specific types of accidents and injuries, but significant evidence gaps persist for some sectors and accident types.
This study highlights the potential role of ergonomic design in preventing workplace accidents and demonstrates the need for future research with more standardized accident criteria and robust experimental designs.
Key words: ergonomics, work accident, evidence mapping, occupational health and safety, ergonomic intervention, work environment design

Giriş

Ergonomi, insanın fizyolojik, psikolojik ve bilişsel özelliklerini dikkate alarak sistem, iş ortamı ve araçların insanla uyumlu hâle getirilmesini amaçlayan bilim dalıdır. Temel amacı, insan-makine etkileşimini optimize ederek verimliliği artırmak, yorgunluğu azaltmak ve güvenliği sağlamaktır (Dul 2003). Bu çerçevede ergonomi, yalnızca fiziksel tasarımı değil; aynı zamanda bilgi akışı, karar verme süreçleri ve organizasyonel yapılar gibi sistem düzeyindeki etkileşimleri de kapsar. İyi bir ergonomik tasarım, bireylerin işlerini daha rahat, güvenli ve etkili bir şekilde gerçekleştirmelerine olanak tanır ve böylece hataların, stresin ve kazaların önüne geçilmesine katkı sağlar (Karwowski, 2006).
İş sağlığı ve güvenliği (İSG) açısından bakıldığında, ergonomi vazgeçilmez bir bileşen olarak öne çıkar. Uygun olmayan ergonomik koşullar, çalışanlarda kas-iskelet sistemi hastalıkları, dikkat dağınıklığı ve yorgunluk gibi riskleri artırmakta, bu durum da doğrudan ve dolaylı olark iş kazalarının artmasına neden olmaktadır (Pistolesi & Tosi,2019). Özellikle üretim, inşaat ve sağlık gibi yüksek riskler içeren sektörlerde, ergonomik uygulama yetersizliklerinin ve eksikliklerin hem bireysel hem de kurumsal düzeyde ciddi sonuçlar doğurduğu bilinmektedir. Bu nedenle ergonomik tasarımlar, özellikle son dönemlerde İSG politikalarının ayrılmaz bir parçası hâline gelmiş; risk değerlendirmelerinde, iş yeri düzenlemelerinde ve eğitim programlarında temel unsur olarak benimsenmiştir (Shattuck & Matsangas 2016). Ergonomik müdahaleler yalnızca çalışan sağlığını değil, aynı zamanda kurumsal sürdürülebilirliği ve üretkenliği de doğrudan etkilemektedir.
İş kazaları ve meslek hastalıkları, küresel düzeyde her yıl milyonlarca çalışanın yaşamını etkileyen kritik bir halk sağlığı sorunudur. Uluslararası Çalışma Örgütü'nün 2023 verilerine göre, dünya genelinde yaklaşık 2,93 milyon çalışan iş ile ilişkili kazalar ve hastalıklar sonucu her yıl hayatını kaybetmektedir (International Labour Organization [ILO], 2023a). Bu ölümlerin önemli bir kısmı uzun süreli hastalıklar nedeniyle meydana gelirken, doğrudan iş kazaları da yaklaşık 30.000 ölüm ile istatistiklerde yer almaktadır (ILO, 2023a). Aynı rapor, yılda yaklaşık 395 milyon çalışanın iş kazaları sonucu ciddi olmayan yaralanmalar yaşadığını

ve bu yaralanmaların iş gücü kaybına, üretim gecikmelerine ve ekonomik maliyetlere yol açtığını göstermektedir (ILO, 2023b). Bu yüksek sayı, iş güvenliği önlemlerinin yetersizliğini ve birçok ülkede iş güvenliği uygulamalarının güçlendirilmesi gerektiğini açıkça ortaya koymaktadır.

Küresel iş kazalarının etkileri yalnızca sağlık boyutuyla sınırlı kalmayıp aynı zamanda ekonomik ve sosyal maliyetler de oluşturmaktadır. ILO'nun 2024 verileri, iş kazaları ve meslek hastalıklarının dünya genelinde birçok ekonomide verimlilik kayıplarına ve sağlık harcamalarının artmasına neden olduğunu vurgulamaktadır (ILO, 2024). Örneğin, bu kazalar ve ilişkili hastalıklar nedeniyle iş gücünde ciddi bir üretkenlik kaybı yaşanmakta, işletmeler ek maliyetlerle karşılaşmakta ve iş yerleri üzerinde sosyal güvenlik yükü artmaktadır. Yaşanan bu kayıpların işyerleri haricinde ülkelerin de gayri safi milli hasılaları üzerinde ciddi etkileri olmaktadır. Ayrıca, iş kazalarının coğrafi dağılımı bakımından Asya ve Pasifik bölgesi, dünya işgücünün büyük bir bölümünü barındırması nedeniyle en yüksek iş kazası oranlarına sahiptir (ILO, 2023a). Bu istatistiksel tablolar, ergonomik risklerin azaltılmasının ve iş sağlığı güvenliği uygulamalarının yaygınlaştırılmasının küresel düzeyde iş kazalarının azaltılmasında ne denli kritik olduğunu göstermektedir.

Ergonomik tasarımlar, iş kazalarını önlemede yüksek potansiyele sahip stratejik müdahaleler arasında yer almaktadır. Ergonomik iyileştirmeler, çalışma ortamının insan anatomisi, fizyolojisi ve bilişsel kapasitesine uygun hâle getirilmesini sağlayarak hem kas-iskelet sistemi rahatsızlıklarını hem de dikkatsizlikten kaynaklı kazaları azaltmaktadır. Örneğin, iş istasyonlarının yüksekliklerinin çalışan boyuna göre ayarlanması, tekrarlayıcı hareketlerin azaltılması, titreşim ve gürültünün kontrol altına alınması gibi düzenlemeler, çalışanların yorgunluğunu ve dikkat dağınıklığını en aza indirerek kaza riskini düşürmektedir. Araştırmalar, ergonomik müdahalelerin uygulandığı iş yerlerinde iş kazası oranlarının anlamlı düzeyde azaldığını göstermektedir (Robertson & O'Neill, 2003; Shattuck & Matsangas, 2016). Ayrıca, bu müdahaleler sadece fiziksel değil; bilişsel ergonomi yoluyla da riskleri azaltabilir. Örneğin, karmaşık iş talimatlarının sadeleştirilmesi veya uyarı işaretlerinin daha görünür hâle getirilmesi, karar hatalarının önüne geçerek iş güvenliğini artırır. Bu yönüyle ergonomik tasarım hem proaktif risk önleme aracı hem de sürdürülebilir iş güvenliği kültürünün temel unsuru olarak değerlendirilmelidir.

Ergonomik tasarımlar, çalışma ortamlarının insanla daha uyumlu hâle getirilmesini sağlayarak iş kazalarının önemli bir kısmını önleyebilecek potansiyele sahiptir (Driessen et al, 2010), Literatürdeki bulgular, doğru uygulanan ergonomik müdahalelerin, sadece fiziksel yaralanmaları değil; dikkat dağınıklığı ve zihinsel yorgunluk gibi dolaylı risk faktörlerini de azalttığını göstermektedir. Bununla birlikte, iş kazalarının küresel ölçekte hâlen milyonlarca çalışanın yaşamını tehdit ettiği ve ciddi ekonomik-sosyal sonuçlara yol açtığı bilinmektedir. Bu bağlamda, ergonomi ve iş güvenliği arasındaki ilişkiyi nicel verilere dayalı olarak incelemek hem bilimsel bilgi üretimi hem de pratik politika geliştirme açısından kritik bir gerekliliktir.

Bu çerçevede ele alındığında, ergonomik tasarımların iş kazalarının önlenmesindeki rolü kuramsal ve uygulamalı düzeyde güçlü biçimde vurgulanmakla birlikte, mevcut literatürde bu ilişkinin nicel bulgulara dayalı, sistematik ve bütüncül bir değerlendirmesinin sınırlı olduğu görülmektedir. Çalışmaların önemli bir bölümü ergonomik müdahalelerin kas-iskelet sistemi rahatsızlıkları veya verimlilik üzerindeki etkilerine odaklanmakta; doğrudan iş kazaları, kaza göstergeleri ve near-miss olaylarını ele alan araştırmalar ise dağınık ve yöntemsel açıdan heterojen bir yapı sergilemektedir. Bu durum, ergonomik tasarımların iş kazaları üzerindeki etkisinin net biçimde ortaya konulmasını güçleştirmekte ve alandaki kanıtların haritalanmasını gerekli kılmaktadır. Bu gereksinimden hareketle, bu çalışmada ergonomik tasarım müdahalelerinin iş kazaları ve işle ilişkili yaralanmalar üzerindeki etkisine ilişkin mevcut bilimsel kanıtların sistematik olarak derlenmesi ve kanıt haritalama yöntemiyle sınıflandırılarak değerlendirilmesi amaçlanmıştır. İzleyen bölümde, bu amaca ulaşmak üzere benimsenen

araştırma tasarımı, veri tabanları, arama stratejisi, dahil etme ve dışlama ölçütleri ile veri analiz süreci ayrıntılı olarak sunulmaktadır. Bu çalışmada "iş kazası" kavramı; (i) doğrudan kaza/near-miss olayları, (ii) işle ilişkili yaralanmalar ve (iii) kaza risk göstergeleri olmak üzere üç ayrı analitik düzeyde ele alınmıştır.

Yöntem

Bu çalışma, PRISMA 2020 rehberine uygun olarak yürütülmüş bir sistematik derleme ve kanıt haritalama çalışmasıdır. Scopus, Web of Science, PubMed ve Google Scholar veri tabanlarında 2020–2025 yılları arasında yayımlanmış, ergonomik tasarım veya ergonomi temelli müdahaleler içeren, nicel sonuçlar raporlayan ve müdahale–kontrol ya da önce–sonra karşılaştırması bulunan hakemli çalışmalar taranmıştır. Dahil edilen çalışmalar; ergonomik tasarım türleri, sektörler, kaza ve yaralanma çıktıları ile etki yönlerine göre sınıflandırılmıştır. Çalışmaların metodolojik kalitesi uygun risk-of-bias araçları kullanılarak değerlendirilmiştir. Çalışmalar arasındaki yüksek heterojenlik nedeniyle meta-analiz yapılmamış, bunun yerine kanıt haritalama yaklaşımı benimsenmiştir.

Araştırma Sorusu

Bu çalışma, ergonomik tasarım müdahalelerinin iş kazalarının sıklığını ve şiddetini azaltmadaki etkisini bütüncül bir çerçevede değerlendirmeyi amaçlamaktadır. Bu doğrultuda, ergonomik tasarımların hangi türlerinin (fiziksel, organizasyonel veya çok bileşenli) hangi kaza**,** yaralanma ve near-miss çıktılarıyla ilişkili olduğu; bu ilişkinin doğrudan mı yoksa işle ilişkili yaralanmalar ve kaza risk göstergeleri üzerinden dolaylı mı ortaya çıktığı sistematik olarak incelenmiştir. Ayrıca, mevcut bilimsel kanıtların hangi sektörlerde yoğunlaştığı ve ergonomik tasarım–iş kazası ilişkisine dair hangi sektörler, kaza türleri ve ölçüm yaklaşımlarında önemli kanıt boşluklarının bulunduğu kanıt haritalama yöntemiyle ortaya konulmuştur. Bu yaklaşım, ergonomik tasarımların iş kazalarının önlenmesindeki potansiyel rolünü yalnızca "etkili midir?" sorusuyla sınırlı kalmadan, etkinin niteliğini, kapsamını ve sınırlarını görünür kılmayı hedeflemektedir.

Kapsam ve Dahil Etme Kriterleri

Çalışmaya dahil edilme kriterleri, ergonomik tasarımların iş kazaları ve ilişkili güvenlik çıktıları üzerindeki etkisini nicel olarak değerlendirebilecek araştırmaları kapsayacak şekilde belirlenmiştir. Buna göre, ergonomik tasarım veya ergonomi temelli bir müdahale içeren, nicel sonuçlar raporlayan ve iş kazası, işle ilişkili yaralanma ya da near-miss olaylarını çıktı değişkeni olarak ele alan çalışmalar derlemeye dahil edilmiştir. Ayrıca, müdahalenin etkisini değerlendirmeye olanak tanıyan müdahale–kontrol grubu içeren ya da önce–sonra karşılaştırmasına dayalı araştırma tasarımına sahip çalışmalar seçim sürecine alınmıştır. Tam metnine erişilebilir olması, metodolojik değerlendirme ve veri çıkarımı açısından zorunlu bir ölçüt olarak kabul edilmiştir.

Hariç tutma kriterleri ise çalışmanın kapsamını ve bilimsel niteliğini korumak amacıyla belirlenmiştir. Bu doğrultuda, yalnızca eğitim veya farkındalık programlarına odaklanan ve ergonomik tasarımda somut bir değişiklik içermeyen çalışmalar derleme dışında bırakılmıştır. Yorum yazıları, editoryal metinler ve literatür derlemeleri özgün nicel veri sunmadıkları için dahil edilmemiştir. Ayrıca, nitel araştırma tasarımına sahip çalışmalar ile sadece ergonomik risk değerlendirmesi yapan ancak herhangi bir kaza, yaralanma veya güvenlik çıktısı raporlamayan çalışmalar da hariç tutulmuştur. Bu yaklaşım, derlemenin ergonomik tasarımların iş kazaları üzerindeki etkisini nicel kanıtlar temelinde değerlendirmesini sağlamayı amaçlamaktadır.

Çalışma Seçim Süreci

Çalışma seçim süreci, PRISMA 2020 rehberine uygun olarak sistematik ve aşamalı bir şekilde yürütülmüştür. Öncelikle belirlenen anahtar kelimeler kullanılarak ilgili veri tabanlarında kapsamlı bir literatür taraması gerçekleştirilmiş ve elde edilen tüm kayıtlar referans yönetim yazılımına aktarılmıştır. Yinelenen kayıtlar otomatik ve manuel kontrollerle çıkarıldıktan sonra,

kalan çalışmaların başlık ve özetleri iki bağımsız araştırmacı tarafından dahil etme ve hariç tutma kriterleri doğrultusunda taranmıştır. Bu aşamada uygun olmadığı değerlendirilen çalışmalar elenmiş, potansiyel olarak uygun görülen yayınlar tam metin incelemesine alınmıştır. Tam metin değerlendirmesi yine iki araştırmacı tarafından bağımsız olarak gerçekleştirilmiş ve ergonomik tasarım müdahalesi içermeme, nicel çıktı sunmama veya uygun çalışma tasarımına sahip olmama gibi gerekçelerle bazı çalışmalar bu aşamada dışlanmıştır. Değerlendiriciler arasında ortaya çıkan görüş ayrılıkları tartışma yoluyla giderilmiş, uzlaşı sağlanamayan durumlarda üçüncü bir araştırmacının görüşüne başvurulmuştur. Çalışma seçim sürecinin tüm aşamaları ve elenme nedenleri PRISMA akış diyagramı ile ayrıntılı olarak raporlanmıştır.

Analiz Yöntemi

Çalışma, PRISMA 2020 rehberine uygun olarak yürütülmüştür. İlk aşamada Scopus, Web of Science, PubMed ve Google Scholar veri tabanlarında gerçekleştirilen tarama sonucunda belirlenen tüm kayıtlar değerlendirmeye alınmıştır. Yinelenen kayıtların çıkarılmasının ardından kalan çalışmaların başlık ve özetleri, önceden belirlenen dahil etme ve hariç tutma kriterleri doğrultusunda taranmıştır. Bu aşamada konu dışı olan, ergonomik tasarım veya müdahale içermeyen ya da nicel çıktı sunmayan çalışmalar elenmiştir. Başlık ve özet taramasını geçen yayınlar tam metin değerlendirmesine alınmış; yalnızca eğitim odaklı olan, nitel araştırma tasarımına sahip bulunan veya iş kazası, yaralanma ya da near-miss çıktısı raporlamayan çalışmalar bu aşamada dışlanmıştır. Son aşamada, ergonomik tasarım müdahalelerinin iş kazaları ve ilişkili güvenlik çıktıları üzerindeki etkisini nicel olarak değerlendiren ve metodolojik açıdan uygun bulunan çalışmalar sistematik derleme ve kanıt haritalamasına dahil edilmiştir.

Bulgular

Bu çalışmada yer alan yayınların seçimi, PRISMA 2020 rehberine uygun olarak sistematik ve çok aşamalı bir süreç izlenerek gerçekleştirilmiştir. İlk aşamada Scopus, Web of Science, PubMed ve Google Scholar veri tabanlarında 2020–2025 yılları arasında yayımlanmış çalışmalar taranmış ve toplam 660 kayıt elde edilmiştir. Yinelenen kayıtların çıkarılmasının ardından 413 çalışma başlık ve özet taramasına alınmıştır. Bu aşamada ergonomik tasarım veya ergonomi temelli müdahale içermeyen, yalnızca eğitim veya farkındalık programlarına odaklanan, nicel sonuç raporlamayan ya da derleme, editoryal ve protokol türünde olan 331 çalışma elenmiştir.

Başlık ve özet taramasını geçen 82 çalışma tam metin değerlendirmesine alınmıştır. Tam metin incelemesi sonucunda, müdahale–kontrol ya da önce–sonra karşılaştırmasına sahip olmayan, ergonomik tasarım yerine yalnızca davranışsal müdahale içeren, iş kazası, yaralanma veya near-miss çıktısı raporlamayan ya da tam metnine erişim sağlanamayan 72 çalışma bu aşamada dışlanmıştır. Son aşamada, ergonomik tasarım müdahalelerinin iş kazaları ve işle ilişkili yaralanmalar üzerindeki etkisini nicel olarak değerlendiren ve metodolojik açıdan uygun bulunan toplam 10 çalışma sistematik derleme ve kanıt haritalama kapsamına dahil edilmiştir. Çalışma seçim sürecinin tüm aşamaları ve elenme nedenleri PRISMA akış diyagramında (Şekil 1) sunulmuştur.

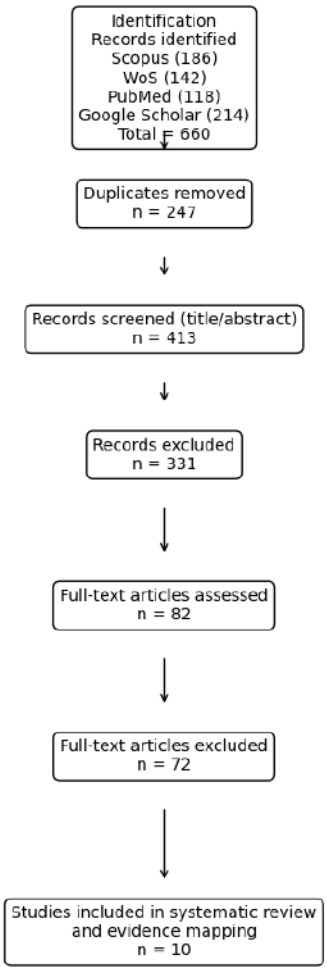

Şekil 1. PRISMA 2020 akış diyagramı

Tablo 1: Dahil Edilen Çalışmaların Özellikleri

No	Yazar	Yıl	Ülke	Sektör	Ergonomik Tasarım Türü	Kaza / Yaralanma Türü	Etki Yönü	Çalışma Tasarımı
1	Cockayne et al.	2021	İngiltere	Sağlık (NHS)	Kaymaz tabanlı ergonomik ayakkabı	Slip (near-miss / kaza öncülü)	Olumlu	RCT
2	Wurzelbacher et al.	2020	ABD	İmalat / Lojistik	Ergonomik malzeme taşıma tasarımı	İşe bağlı yaralanmalar	Olumlu	Önce–sonra
3	Yang et al.	2021	Çin	Sağlık (ICU)	Çok bileşenli ergonomik çevre tasarımı	WMSD / yaralanma göstergesi	Olumlu	Küme-kontrollü
4	Johnston et al.	2021	Avustralya	Ofis	Ergonomi + egzersiz (tasarım + kullanım)	Boyun yaralanması göstergesi	Kısmi	Küme-RCT

5	Lee et al.	2021	Brezilya	Ofis	Antropometrik iş istasyonu tasarımı	Üst ekstremite yaralanması	Olumlu	RCT
6	Lin et al.	2022	Çin	Sağlık (Diş hekimliği)	Katılımcı ergonomik iş tasarımı	MSD	Olumlu	Küme-RCT
7	Sormunen et al.	2022	Finlandiya	Çeşitli	Katılımcı ergonomi + iş düzeni	Bel yaralanması / iş göremezlik	Karışık	RCT
8	Zhang et al.	2024	Çin	Sağlık	Uzaktan ergonomik iş tasarımı	WMSD	Olumlu	RCT
9	Yaşar et al.	2025	Türkiye	Perakende	Ergonomik iş düzeni + tasarım	MSD	Olumlu	RCT
10	Jin et al.	2025	Çin	İmalat	İş istasyonu & görev tasarımı	Yaralanma semptomları	Olumlu	Önce–sonra

Tablo 1'de sunulan toplam 10 çalışma, tüm dahil edilme kriterlerini karşılayarak sistematik derleme ve kanıt haritalamasına dahil edilmiştir. Literatür taraması sürecinde ergonomi alanında çok sayıda yayın bulunmasına rağmen, ergonomik tasarım müdahalelerini karşılaştırmalı tasarımlar ve kaza veya yaralanma çıktıları kullanarak nicel olarak değerlendiren çalışma sayısının sınırlı olduğu görülmüştür. Dahil edilen çalışmalar, 2020–2025 yılları arasında yayımlanmış olup ergonomik tasarım veya ergonomi temelli müdahalelerin iş kazaları ve işle ilişkili yaralanmalar üzerindeki etkisini nicel olarak inceleyen araştırmalardan oluşmaktadır.

Çalışmaların coğrafi dağılımı incelendiğinde, araştırmaların ağırlıklı olarak Asya (özellikle Çin) ve Avrupa ülkelerinde yürütüldüğü, bunun yanı sıra Avustralya, Amerika Birleşik Devletleri ve Türkiye'den sınırlı sayıda çalışmanın yer aldığı görülmektedir. Bu dağılım, ergonomik tasarım ve iş güvenliği ilişkisine dair kanıtların belirli bölgelerde yoğunlaştığını göstermektedir. Sektörel açıdan bakıldığında ise çalışmaların büyük bölümünün sağlık sektörü ve ofis ortamları üzerinde yoğunlaştığı; imalat, lojistik ve perakende gibi fiziksel yükün ve kaza riskinin daha yüksek olduğu sektörlerin daha sınırlı temsil edildiği belirlenmiştir.

Çalışma tasarımları değerlendirildiğinde, dahil edilen literatürün büyük ölçüde randomize kontrollü çalışmalar (RCT) ve küme-randomize kontrollü çalışmalar tarafından temsil edildiği, az sayıda çalışmanın ise önce–sonra karşılaştırmalı tasarıma sahip olduğu görülmektedir. Bu durum, genel olarak orta ila yüksek metodolojik kaliteye sahip bir kanıt tabanına işaret etmekle birlikte, uzun dönemli ve gerçek işyeri koşullarında yürütülen müdahale çalışmalarının sınırlı olduğunu göstermektedir.

Ergonomik tasarım müdahaleleri türlerine göre incelendiğinde, literatürde fiziksel ergonomi odaklı yaklaşımların belirgin biçimde baskın olduğu görülmektedir. Bu kapsamda değerlendirilen müdahaleler; iş istasyonu düzenlemeleri, ekipman ve araç tasarımları ile ergonomik kişisel donanımları içermektedir. Organizasyonel ergonomi ve çok bileşenli ergonomik müdahaleler ise daha sınırlı sayıda çalışmada ele alınmış olup, bu yaklaşımların doğrudan kaza veya yaralanma çıktılarıyla ilişkilendirildiği çalışmaların sayısı düşüktür.

Çıktı türleri açısından bakıldığında, ergonomik tasarım müdahalelerinin etkilerinin üç ana kategori altında raporlandığı görülmektedir: doğrudan kaza veya near-miss olayları, işle ilişkili yaralanmalar (WMSD/MSD) ve kaza risk göstergeleri. Dahil edilen çalışmaların büyük çoğunluğu, boyun, sırt, bel ve üst ekstremiteye ilişkin yaralanma semptomları ile ergonomik maruziyet ve postür gibi risk göstergelerine odaklanmıştır. Doğrudan kaza veya near-miss çıktısını ele alan çalışmalar ise oldukça sınırlı olup, bu alanda öne çıkan çalışma Cockayne ve ark. (2021) tarafından yürütülen randomize kontrollü çalışmadır. Söz konusu çalışma, sağlık çalışanlarında kaymaz tabanlı ergonomik ayakkabı kullanımının kayma olaylarını azalttığını göstermiştir.

Genel olarak bu bulgular, ergonomik tasarım literatüründe doğrudan iş kazası çıktılarının sınırlı, buna karşılık işle ilişkili yaralanmalar ve kaza risk göstergelerinin yaygın olarak kullanıldığını ortaya koymaktadır.

Kanıt Haritası

Bu çalışmanın temel katkılarından biri, ergonomik tasarım müdahalelerinin iş kazaları ve ilişkili çıktılar üzerindeki etkisini kanıt haritalama (evidence mapping) yöntemiyle sistematik ve görsel bir çerçevede sunmasıdır. Şekil 2'de sunulan kanıt haritası, dahil edilen 10 çalışmadan elde edilen bulgular doğrultusunda oluşturulmuş olup, ergonomik tasarım türleri ile kaza ve yaralanma çıktıları arasındaki ilişkilerin dağılımını ve yoğunluğunu göstermektedir.

Kanıt haritasında X ekseni ergonomik tasarım müdahale türlerini (fiziksel ergonomi, organizasyonel ergonomi ve çok bileşenli ergonomik müdahaleler), Y ekseni ise raporlanan çıktı türlerini (doğrudan kaza veya near-miss olayları, işle ilişkili yaralanmalar [WMSD/MSD] ve kaza risk göstergeleri) temsil etmektedir. Her bir hücrenin büyüklüğü ilgili kombinasyondaki çalışma sayısını, hücre rengi ise etki yönünü (olumlu, karışık veya belirsiz) göstermektedir. Bu görsel yaklaşım, meta-analiz yapılmaksızın literatürdeki kanıt yoğunluğunun ve kanıt boşluklarının açık biçimde ortaya konmasına olanak sağlamaktadır.

Kanıt haritası, ergonomik tasarım literatüründe fiziksel ergonomi müdahalelerinin, özellikle işle ilişkili yaralanmalar ve kaza risk göstergeleriyle en sık ilişkilendirilen alan olduğunu göstermektedir. Buna karşılık, doğrudan iş kazası veya near-miss çıktıları ile ergonomik tasarım arasındaki ilişkiyi inceleyen çalışmalar oldukça sınırlıdır. Bu bağlamda, kayma olaylarını doğrudan ölçen Cockayne ve ark. (2021) çalışması, ergonomik tasarımın iş kazası zincirini doğrudan etkileyebileceğine dair güçlü ve istisnai bir örnek sunmaktadır.

Genel olarak kanıt haritası, ergonomik tasarım müdahalelerinin iş kazalarının önlenmesindeki potansiyel rolünü görünür kılarken, aynı zamanda literatürde hangi alanlarda kanıtların yoğunlaştığını ve hangi alanlarda önemli boşlukların bulunduğunu açık biçimde ortaya koymaktadır. Bu yönüyle Şekil 2, çalışmada meta-analiz yerine kanıt haritalama yaklaşımının tercih edilmesinin metodolojik gerekçesini somutlaştırmakta ve gelecekte yapılacak araştırmalar için öncelikli alanları tanımlamaktadır.

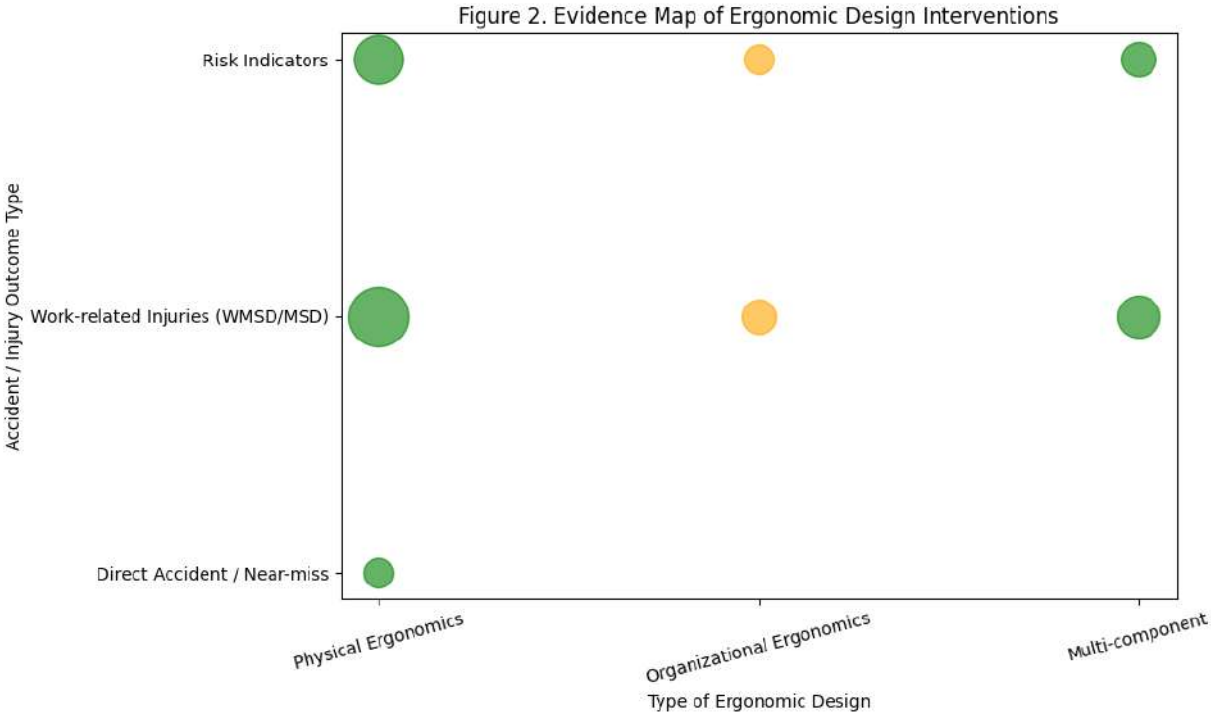

Şekil 2. Kanıt Haritası

Dahil edilen çalışmalar arasında ergonomik tasarım türleri, sektörler, çalışma tasarımları ve özellikle raporlanan çıktı ölçütleri bakımından belirgin bir heterojenlik bulunmaktadır. Çalışmaların yalnızca sınırlı bir kısmı doğrudan iş kazası veya near-miss olaylarını nicel olarak raporlarken, büyük çoğunluğu işle ilişkili yaralanmalar (WMSD/MSD) ya da kaza risk göstergeleri gibi dolaylı çıktılara odaklanmaktadır. Bu durum, ortak ve karşılaştırılabilir bir etki ölçütü üzerinden istatistiksel birleştirme yapılmasını metodolojik açıdan uygun olmaktan çıkarmaktadır.

Kanıt haritası, bu heterojen yapıyı gizlemek yerine görünür kılmayı amaçlamakta; ergonomik tasarım müdahaleleri ile farklı kaza ve yaralanma çıktıları arasındaki ilişkilerin dağılımını açıkça göstermektedir. Şekil 2'de görüldüğü üzere, fiziksel ergonomi müdahaleleri ile işle ilişkili yaralanmalar ve kaza risk göstergeleri arasındaki kanıt yoğunluğu belirgin iken, doğrudan kaza veya near-miss çıktıları ile ergonomik tasarım arasındaki ilişkiyi inceleyen çalışmalar oldukça sınırlıdır. Bu dengesiz dağılım, meta-analiz yapılması durumunda sonuçların sınırlı sayıda çalışmaya aşırı derecede bağımlı kalacağına işaret etmektedir. Şekil 2, mevcut kanıt tabanının meta-analizi destekleyemeyecek kadar heterojen ve sonuç türleri arasında eşit olmayan bir şekilde dağıldığını göstermekte ve bu nedenle kanıt haritalamasının kullanımını haklı çıkarmaktadır.

Bu bağlamda kanıt haritalama yaklaşımı, mevcut literatürde hangi alanlarda görece güçlü kanıtlar bulunduğunu ve hangi alanlarda önemli boşlukların devam ettiğini görsel ve sistematik bir şekilde ortaya koyarak, ergonomik tasarımların iş kazaları üzerindeki etkisine dair daha gerçekçi ve şeffaf bir sentez sunmaktadır.

Tartışma ve Metodolojik Değerlendirme

Bu sistematik derleme ve kanıt haritalamasında dahil edilen çalışmaların metodolojik kalitesi, çalışma tasarımlarına uygun yanlılık değerlendirme araçları kullanılarak incelenmiştir. Randomize kontrollü çalışmalar için Cochrane Risk of Bias 2 (RoB 2), randomizasyon içermeyen önce–sonra karşılaştırmalı çalışmalar için ise ROBINS-I aracı kullanılmıştır (Higgins et al., 2011; Sterne et al., 2016). Bulgular, randomize kontrollü çalışmaların çoğunun düşük ila orta düzeyde yanlılık riski taşıdığını ve özellikle rastgeleleştirme ile sonuç ölçümlerinin raporlanması açısından görece güçlü olduğunu göstermektedir (Cockayne et al., 2021). Buna karşılık, önce–sonra tasarıma sahip çalışmalarda karıştırıcı faktörlerin yeterince kontrol edilememesi ve körleme eksikliği nedeniyle yanlılık riski daha yüksektir. Bu durum, ergonomik tasarım müdahalelerine ilişkin mevcut kanıtların genel olarak kabul edilebilir olmakla birlikte, iş kazaları gibi nadir sonuçlar için daha güçlü deneysel tasarımlara ihtiyaç duyulduğunu göstermektedir.

Çalışmanın bulguları, ergonomik tasarım müdahalelerinin özellikle işle ilişkili yaralanmalar (WMSD/MSD) ve kaza risk göstergeleri üzerinde tutarlı ve çoğunlukla olumlu etkiler sunduğunu ortaya koymaktadır. Fiziksel ergonomi odaklı müdahaleler, iş istasyonu düzenlemeleri, ekipman tasarımı ve ergonomik kişisel donanımlar aracılığıyla biyomekanik yükü azaltmakta ve yaralanma riskini düşürmektedir (Dul, 2003; Wurzelbacher et al., 2020). Buna karşın, ergonomik tasarımların doğrudan iş kazası veya near-miss sayıları üzerindeki etkisini nicel olarak değerlendiren çalışmalar oldukça sınırlıdır. Bu bağlamda, kayma olaylarını ele alan Cockayne ve ark. (2021) çalışması, ergonomik tasarımın kaza zincirini doğrudan etkileyebileceğini gösteren nadir ve güçlü bir kanıt sunmaktadır. Bu durum, mevcut literatürde ergonomik tasarım–iş kazası ilişkisinin büyük ölçüde dolaylı göstergeler üzerinden değerlendirildiğine işaret etmektedir.

Kanıt haritalaması, literatürde belirgin sektörel ve tematik boşluklar bulunduğunu da ortaya koymaktadır. Çalışmaların büyük bölümü sağlık ve ofis sektörlerinde yoğunlaşırken, inşaat, madencilik, tarım ve ağır sanayi gibi yüksek riskli sektörlerde ergonomik tasarım müdahalelerini inceleyen araştırmalar oldukça sınırlıdır (Shattuck & Matsangas, 2016). Ayrıca, düşme, çarpma, sıkışma ve kesilme gibi yaygın iş kazası türlerini doğrudan ele alan çalışmaların

eksikliği dikkat çekmektedir. Bunun yanında, ergonomik müdahalelerin uzun dönemli etkilerini ve sürdürülebilirliğini değerlendiren izlem çalışmalarının sınırlı olması, bulguların zamansal genellenebilirliğini kısıtlamaktadır.

Genel olarak bu bulgular, ergonomik tasarımın iş kazalarının önlenmesinde stratejik bir araç olarak ele alınması gerektiğini göstermektedir. İşverenler açısından ergonomik düzenlemeler yalnızca çalışan sağlığını değil, üretkenliği ve iş sürekliliğini de desteklemektedir (Dul, 2003). İş sağlığı ve güvenliği uygulamalarında ergonominin risk değerlendirme süreçleriyle bütünleştirilmesi ve politika düzeyinde doğrudan kaza ve near-miss çıktılarının sistematik olarak izlenmesini teşvik eden düzenlemelerin geliştirilmesi gerekmektedir (International Labour Organization [ILO], 2023).

Sonuç ve Öneriler

Bu sistematik derleme ve kanıt haritalama çalışması, ergonomik tasarım müdahalelerinin iş kazaları ve işle ilişkili yaralanmalar üzerindeki etkisine dair mevcut bilimsel kanıtları PRISMA 2020 rehberine uygun biçimde sentezlemiştir. Bulgular, ergonomik tasarımın özellikle işle ilişkili yaralanmalar (WMSD/MSD) ve kaza risk göstergeleri üzerinde tutarlı ve olumlu etkiler sunduğunu göstermektedir. Fiziksel ergonomi odaklı müdahaleler, iş istasyonu düzenlemeleri, ekipman ve kişisel ergonomik donanımlar yoluyla biyomekanik yükü azaltmakta ve yaralanma riskini düşürmektedir. Bu durum, ergonomik tasarımın iş kazalarına zemin hazırlayan risk faktörlerini azaltma potansiyelini açıkça ortaya koymaktadır.

Bununla birlikte, doğrudan iş kazası veya near-miss çıktılarının nicel olarak değerlendirildiği çalışmaların sayısı oldukça sınırlıdır. Bu bağlamda, kayma olaylarını ele alan sınırlı sayıdaki randomize kontrollü çalışma, ergonomik tasarımın iş kazası zincirini doğrudan etkileyebileceğini göstermesi açısından istisnai ve kritik bir kanıt sunmaktadır. Genel literatür ise, ergonomik tasarımların iş kazaları üzerindeki etkisini çoğunlukla dolaylı göstergeler üzerinden değerlendirmektedir. Bu durum, ergonomik müdahalelerin etkisinin olduğundan daha zayıf algılanmasına yol açabilecek önemli bir metodolojik sınırlılığa işaret etmektedir.

Kanıt haritalaması, ergonomik tasarım–iş kazası ilişkisine dair literatürde belirgin boşluklar bulunduğunu da ortaya koymuştur. Özellikle yüksek riskli sektörlerde yürütülen çalışmaların yetersizliği, doğrudan kaza türlerini hedefleyen araştırmaların azlığı ve uzun dönemli izlem çalışmalarının eksikliği dikkat çekmektedir. Bu eksiklikler, gelecekte ergonomik tasarım araştırmalarının daha standartlaştırılmış kaza ölçütleri, güçlü deneysel tasarımlar ve uzun süreli takipler ile yürütülmesi gerektiğini göstermektedir.

Sonuç olarak, ergonomik tasarım müdahaleleri iş kazalarının önlenmesinde önemli ve stratejik bir potansiyele sahiptir. Bu potansiyelin tam olarak ortaya konulabilmesi için ergonominin iş sağlığı ve güvenliği politikalarına daha sistematik biçimde entegre edilmesi, doğrudan kaza ve near-miss verilerinin araştırma ve uygulama süreçlerinde merkezi bir yere alınması gerekmektedir. Bu çalışma, mevcut kanıtların sınırlarını ve olanaklarını görünür kılarak, ergonomik tasarımın iş kazalarının önlenmesindeki rolüne ilişkin gelecekte yapılacak araştırmalar ve uygulamalar için sağlam bir çerçeve sunmaktadır.

Sınırlılıklar

Bu çalışmanın bazı sınırlılıkları bulunmaktadır. Öncelikle, dahil edilen çalışmaların büyük bölümü doğrudan iş kazası veya near-miss olaylarını değil**,** işle ilişkili yaralanmalar (WMSD/MSD) ve kaza risk göstergeleri gibi dolaylı çıktıları raporlamaktadır; bu durum ergonomik tasarım–iş kazası ilişkisinin nedensel gücünü sınırlamaktadır. Çalışmalar arasında sektör, müdahale türü, çıktı ölçütleri ve izlem süreleri bakımından belirgin heterojenlik bulunması nedeniyle meta-analiz yapılamamış ve bulgular kanıt haritalama yaklaşımıyla sentezlenmiştir. Ayrıca, kanıtların sağlık ve ofis sektörlerinde yoğunlaşması, yüksek riskli sektörler için genellenebilirliği kısıtlamaktadır. Son olarak, yayın yanlılığı ve uzun dönemli izlem çalışmalarının sınırlı olması, ergonomik tasarım müdahalelerinin sürdürülebilir etkilerinin tam olarak değerlendirilmesini güçleştirmektedir.

Kaynakça

1. Cockayne, S., Fairhurst, C., Nicholls, G., et al. (2021). Slip-resistant footwear reduces slips among National Health Service workers in England: A randomised controlled trial. *Occupational and Environmental Medicine, 78*(7), 472–478. https://doi.org/10.1136/oemed-2020-107051
2. Driessen, M. T., Proper, K. I., Anema, J. R., Bongers, P. M., & van der Beek, A. J. (2010). Process evaluation of a participatory ergonomics programme to prevent low back pain and neck pain among workers. *Implementation Science, 5*, Article 65.
3. Dul, J. (2003). Ergonomics for beginners: a quick reference guide. CRC press.
4. Higgins, J. P., Altman, D. G., Gøtzsche, P. C., Jüni, P., Moher, D., Oxman, A. D., ... & Sterne, J. A. (2011). The Cochrane Collaboration's tool for assessing risk of bias in randomised trials. bmj, 343.
5. International Labour Organization. (2023a). *A call for safer and healthier working environments*. ILO.
6. International Labour Organization. (2023b). *Safety and health at work: Key global statistics*. ILO.
7. International Labour Organization. (2024). *Global strategy on occupational safety and health 2024–2030*. ILO.
8. Jin, X., Dong, Y., Yang, L., Huang, W., Cao, L., Zhang, Z., & He, L. (2025). Ergonomic interventions to improve musculoskeletal disorders among vehicle assembly workers: a one-year longitudinal study. BMC Public Health, 25(1), 824.
9. Johnston, V., Chen, X., Welch, A., Sjøgaard, G., Comans, T. A., Straker, L., Melloh, M., Pereira, M., & O'Leary, S. (2021). A cluster-randomized trial of workplace ergonomics and neck-specific exercise versus ergonomics and health promotion for office workers to manage neck pain: A secondary outcome analysis. *BMC Musculoskeletal Disorders, 22*, Article 338.
10. Karwowski, W. (2006). The discipline of ergonomics and human factors. In W. Karwowski (Ed.), *International encyclopedia of ergonomics and human factors* (2nd ed., pp. 1–9). CRC Press. https://doi.org/10.1201/9780849375477.ch1
11. Lee, S., et al. (2021). Effect of an ergonomic intervention involving workstation adjustments on pain in office workers: A randomized controlled trial. *Industrial Health, 59*(2), 78–85. https://doi.org/10.2486/indhealth.2020-0186
12. Lin, S., Tsai, C. C., Liu, X., Wu, Z., & Zeng, X. (2022). Effectiveness of participatory ergonomic interventions on musculoskeletal disorders and work ability among young dental professionals: A cluster-randomized controlled trial. *Journal of Occupational Health, 64*, e12330.
13. Pistolesi, M., & Tosi, F. (2019). Design for healthcare. the role of Ergonomics for Design and Human-Centred design approach. Sustainable Mediterranean Construction, 61-71.
14. Robertson, M. M., & O'Neill, M. J. (2003). Reducing musculoskeletal discomfort: Effects of an office ergonomics workplace and training intervention. *International Journal of Occupational Safety and Ergonomics, 9*(4), 491–502.
15. Shattuck, N. L., & Matsangas, P. (2016). Operational assessment of the 5-h on/10-h off watchstanding schedule on a US Navy ship: sleep patterns, mood and psychomotor vigilance performance of crewmembers in the nuclear reactor department. Ergonomics, 59(5), 657-664.
16. Soler-Font, M., Aznar-Lou, I., Almansa, J., Peña, P., Silva-Peñaherrera, M., Serra, C., & Ramada, J. M. (2025). Cost-effectiveness of a multi-faceted workplace intervention to reduce musculoskeletal pain in nursing staff: a cluster-randomized controlled trial (INTEVAL_Spain). Journal of Occupational Rehabilitation, 35(3), 602-614.

17. Sormunen, E., Mäenpää-Moilanen, E., Ylisassi, H., Turunen, J., Remes, J., Karppinen, J., & Martimo, K.-P. (2022). Participatory ergonomics intervention to prevent work disability among workers with low back pain: A randomized clinical trial in workplace setting. *Journal of Occupational Rehabilitation*.
18. Sterne, J. A. C., Hernán, M. A., Reeves, B. C., et al. (2016). ROBINS-I: A tool for assessing risk of bias in non-randomised studies of interventions. *BMJ, 355*, i4919.
19. Wurzelbacher, S. J., Lampl, M. P., Bertke, S. J., & Tseng, C.-Y. (2020). The effectiveness of ergonomic interventions in material handling operations. *Applied Ergonomics, 87*, 103139.
20. Yang, S., Li, L., Wang, L., Zeng, J., Yan, B., & Li, Y. (2021). Effectiveness of a multidimensional intervention program in improving occupational musculoskeletal disorders among intensive care unit nurses: a cluster-controlled trial with follow-up at 3 and 6 months. BMC nursing, 20(1), 46.
21. Yaşar, D., Safran, E. E., & Şevgin, Ö. (2025). The effect of combined ergonomic training and exercises on musculoskeletal pain and ergonomic risks in supermarket cashiers: A randomized controlled trial. *International Archives of Occupational and Environmental Health, 98*, 255–265.
22. Zhang, T., Tian, Y., Yin, Y., Sun, W., Tang, L., Tang, R., ... & Tian, S. (2024). Efficacy of an Omaha system-based remote ergonomic intervention program on self-reported work-related musculoskeletal disorders (WMSDs)—A randomized controlled study. Heliyon, 10(2).

A REVIEW OF CONSUMERS' PREFERENCE FOR LOCAL FOOD ONLINE SHOPPING

Ildiko Kovacs
Budapest University of Economics and Business (BUEB)
Department of Marketing, Budapest, Hungary.
ORCID ID: https://orcid.org/ 0000-0001-7440-1630

Abstract
The current study examines consumers' preferences for local food within the context of online shopping, with particular emphasis on sustainability-related consumer motivations and decision-making processes. As digital retail channels increasingly influence food purchasing behavior, understanding how local food is perceived and evaluated in virtual environments has become a critical research area. The paper adopts a qualitative review approach to synthesize and critically assess existing marketing literature addressing sustainable consumption, local food systems, and online purchasing behavior.
The analysis identifies key determinants shaping consumer preferences, including perceived product quality and freshness, trust in local producers, environmental awareness, and the intention to support local economies. In online contexts, additional factors—such as transparency of information, credibility of digital platforms, user experience, and perceived risk—significantly affect attitudes and purchase intentions. The review also highlights structural and motivational barriers, including price sensitivity, limited product availability, and concerns regarding authenticity and traceability.
Overall, the findings suggest that consumers' preferences for local food in online shopping environments are multidimensional and embedded in broader sustainability values. The study contributes to the conceptual clarification of this emerging field and identifies directions for future research, particularly regarding the integration of sustainability communication and digital trust-building strategies in online food retail.
Keywords: Sustainability, Sustainable consumption, Online shopping, Qualitative interviews

DIGITALIZATION WITHOUT INSTITUTIONS: EVIDENCE OF THE LIMITS OF TECHNOLOGY IN REDUCING THE SHADOW ECONOMY

PhD student IOJĂ ANCA- EMILIA
Alexandru Ioan Cuza University, The Doctoral School of Economics and Business Administration, Iași, Romania
ORCID: 0009-0009-4930-2636

Prof. Dr., Habil POPESCU C. CRISTIAN
Alexandru Ioan Cuza University, Faculty of Economics and Business Administration, Iași, Romania
ORCID**:** 0000-0002-0424-8754

Abstract
Digitalization is promoted as necessary to discourage informal behavior by economic actors and can serve as a mechanism for achieving fiscal transparency and easier control, thereby reducing tax evasion. However, digitalization has different effects depending on the country in which it is implemented. Therefore, the success of this process in reducing the informal sector is closely linked to the ability of formal institutions to transform the tools offered by digitalization into effective control mechanisms.
This study investigates whether digitalization reduces the underground economy and tests whether this relationship is conditioned by the quality of formal institutions.
We use panel data for 27 countries in the European Union for the period 2013-2022. The method used is that of bidirectional fixed effects with robust standard errors at the cluster level (grouped by country) for five composite indicators. Digitalization and institutional quality were used as the main independent variables of interest. Macroeconomic health, social context, and fiscal burden were used as control variables in our model.
The results show that digitalization has a negative effect on the shadow economy only when institutional quality exceeds the threshold of 0.32 standard deviation. Digitalization alone does not have a significant effect on the shadow economy, while institutional quality alone reduces the size of the informal sector, demonstrating the importance of well-performing formal institutions in combating the shadow economy.
The practical implications of this study suggest that digital transformation policies aimed at reducing informal activity need to be complemented by strong institutions capable of ensuring credible enforcement and compliance with the rules of the game in society.
Keywords: Shadow Economy; Digitization; Institutional Quality; Interaction Effects; European Union

İÇ MİMARLIK EĞİTİMİNDE KONSEPTİN MEKÂNSAL ATMOSFERE DÖNÜŞTÜRÜLMESİNDE BİR YAKLAŞIM OLARAK DİJİTAL ÖYKÜLEME

DIGITAL STORYTELLING AS AN APPROACH TO TRANSFORMING CONCEPT INTO SPATIAL ATMOSPHERE IN INTERIOR ARCHITECTURE EDUCATION

Dr. Öğr. Üyesi İpek YILDIRIM CORUK
Fenerbahçe Üniversitesi, Mimarlık ve Tasarım Fakültesi, İç Mimarlık ve Çevre Tasarımı Bölümü, Ataşehir, İstanbul.
ORCID NO: 0000-0001-8782-9943

ÖZET

İç mimarlık eğitiminde konsept geliştirme süreci, öğrencilerin soyut düşünme, kavramsal derinlik oluşturma ve bu kavramları mekânsal kararlara dönüştürme becerilerini gerektiren çok katmanlı bir aşamadır. Bu süreçte öğrenciden yalnızca bir çıkış noktası belirlemesi değil, aynı zamanda seçtiği konsepti anlam katmanlarıyla çözümlemesi ve tasarımın tüm bileşenlerine tutarlı biçimde yansıtması beklenmektedir. Ancak geliştirilen konseptin mekânsal karşılığının somutlaştırılması ve atmosfer aracılığıyla deneyimsel bir nitelik kazanması çoğu zaman güçlük taşımaktadır. Bu durum, konsept ile ortaya çıkan tasarım ürünü arasındaki ilişkinin zayıflamasına ve tasarımın yüzeysel bir temsile indirgenmesine neden olmaktadır. Bu bağlamda çalışma, konsept geliştirme sürecinde mekânsal organizasyondan ziyade kavramsal atmosfer üretimine odaklanmakta; dijital öykülemenin soyut kavramların deneyimsel mekânsal karşılıklarının oluşturulmasındaki rolünü incelemeyi amaçlamaktadır. Nitel araştırma yöntemiyle yürütülen çalışma, iç mimarlık ve çevre tasarımı bölümünde son sınıf seviyesinde seçmeli bir ders kapsamında gerçekleştirilen uygulama sürecine dayanmaktadır. Araştırmanın verilerini, ders kapsamında belirlenen konseptlerin dijital öyküler aracılığıyla mekânsal atmosfere dönüştürülmesini içeren öğrenci çalışmaları oluşturmaktadır. Elde edilen bulgular, dijital öykülemenin konseptin deneyimsel boyutunu görünür kıldığını; anlatı temelli düşünme organizasyonunun öğrencilerin tasarım kararlarını gerekçelendirmelerine olanak sağladığını, atmosfer kararlarını bilinçli biçimde yapılandırdığını ve mekânsal ifadenin derinliğini artırdığını göstermektedir. Bu doğrultuda çalışma, dijital öykülemenin iç mimarlık eğitiminde konsept geliştirme sürecini yapılandıran ve konsept mekân ilişkisini güçlendiren etkili bir yaklaşım olarak değerlendirilebileceğini önermektedir.

Anahtar kelimeler: İç mimarlık eğitimi, konsept, dijital öyküleme, mekânsal atmosfer.

ABSTRACT

The concept development process in interior architecture education constitutes a multi-layered phase that requires students to engage in abstract thinking, construct conceptual depth, and translate these concepts into spatial design decisions. However, concretizing a developed

concept into its spatial counterpart and enabling it to gain experiential quality through atmosphere often presents significant challenges. This difficulty may weaken the relationship between the concept and the resulting design product. In this context, the study focuses on the production of conceptual atmosphere rather than spatial organization within the concept development process and aims to examine the role of digital storytelling in generating experiential spatial correspondences of abstract concepts. Conducted through a qualitative research method, the study is based on an implementation process carried out within an elective course in the Department of Interior Architecture and Environmental Design. The research data consist of student works that involve transforming designated concepts into spatial atmospheres through digital storytelling. The findings indicate that digital storytelling renders the experiential dimension of the concept visible; narrative-based thinking enables students to justify their design decisions, structures atmospheric determinations, and enhances the depth of spatial expression. Accordingly, the study suggests that digital storytelling can be considered an effective approach that structures the concept development process in interior architecture education.

Keywords: Interior architecture education, concept, digital storytelling, spatial atmosphere.

GİRİŞ

İç mimarlık eğitiminde konsept geliştirme süreci, tasarım probleminin yalnızca işlevsel gereklilikler üzerinden değil, kavramsal ve deneyimsel boyutlarıyla birlikte ele alınmasını gerektirir. Bu süreç; soyutlama, metafor üretimi, deneyim kurgulama ve geliştirilen kavramın mekânsal kararlara dönüştürülmesi gibi çok katmanlı düşünme becerilerini içermektedir. Ancak Sakarya ve Canbolat (2021) ile Yener (2024) tarafından da vurgulandığı üzere, soyut düzeyde tanımlanan konseptlerin mekânsal karşılıklarının üretilmesi ve bu karşılığın atmosfer üzerinden deneyimsel bir bütünlüğe kavuşturulması, mekânsal tasarım eğitiminin temel sorun alanlarından birini oluşturmaktadır.

İç mimarlık ve mimarlık gibi mekân tasarımına dayalı disiplinlerde mekân, yalnızca fiziksel bir organizasyon değil, aynı zamanda deneyimsel bir yapıdır. Bu bağlamda atmosfer kavramı, mekânın ışık, malzeme, renk, doku ve ölçek aracılığıyla üretilen duyusal bütünlüğünü ifade etmektedir. Her ne kadar atmosfer çoğu zaman tasarım sürecinin sonunda ele alınan estetik bir unsur gibi değerlendirilse de gerçekte kavramsal çerçevenin erken aşamalarında temellenen bir olgudur.

Anlatı temelli düşünme biçimleri, mekânın deneyimsel boyutunu görünür kılma potansiyeline sahiptir. Bu doğrultuda dijital öyküleme; zaman, kullanıcı, atmosfer ve mekânsal bağlamı bütüncül bir yapı içerisinde ele alması bakımından konsept geliştirme sürecini yapılandırabilecek bir araç olarak değerlendirilebilir. Nitekim literatürde konuya ilişkin çalışmalar, dijital hikâye anlatımının mimarlık ve tasarım eğitimi ortamlarında öğrencilerin kavram ve konseptlerini ifade etme biçimlerini zenginleştirdiğini; yaratıcılık, kavramsal

anlayış ve tasarım sürecinin ifade edilmesi üzerindeki katkılarını ortaya koymaktadır (Özeren, 2025).

Bununla birlikte dijital öykülemenin, eğitim bağlamında yaratıcılığı teşvik eden, kavramsal düşünmeyi derinleştiren ve iletişim becerilerini geliştiren etkili bir pedagojik araç olarak kullanımının son yıllarda artış gösterdiği görülmektedir. Görsel, işitsel ve metinsel bileşenleri bütünleştiren bu yöntem, öğrencilerin karmaşık fikirleri daha açık ve anlamlı biçimde ifade etmelerine olanak sağlarken, öğrenme sürecine aktif katılımı da desteklemektedir. Özellikle mimarlık ve tasarım temelli disiplinlerde dijital anlatı yöntemleri, yaratıcı düşünmenin teşvik edilmesi ve çok katmanlı kavramsal ilişkilerin görünür kılınması açısından dikkat çekici bir potansiyel taşımaktadır (Özeren, 2025).

Bu doğrultuda çalışma, konseptin mekânsal atmosfere yansıması problemine dijital öykülemeyi bir ara katman olarak konumlandırmakta, bu süreçte dijital öykülemenin rolü ve potansiyellerini değerlendirmeyi amaçlamaktadır. Çalışma, dijital öyküleme ile kavram-konsept ilişkisini farklı yönleriyle ele alan mevcut araştırmalara ek olarak, konuya ilişkin kavramsal ve pedagojik bir perspektif sunmayı hedeflemektedir. Bu yönüyle araştırma, plan ve kesit çizimleri gibi doğrudan mekânsal organizasyona odaklanan temsil araçlarından ziyade kavramsal atmosfer üretimine yönelmekte; konsept geliştirme sürecinde dijital öykülemenin soyut kavramların deneyimsel mekânsal karşılıklarının oluşturulmasındaki rolünü incelemektedir.

YÖNTEM

Bu çalışma nitel araştırma yaklaşımı çerçevesinde ele alınmıştır. Süreçte dijital öyküleme, konsept geliştirme aşamasında öğrencilerin mekânsal atmosfer kurgularını yapılandırmalarına yönelik bir araç olarak uygulanmıştır. Elde edilen çıktılar doküman analizi yöntemiyle (Yıldırım & Şimşek, 2021) incelenmiş ve atmosfer üretimi bağlamında değerlendirilmiştir.

TEORİK ARKAPLAN: İÇ MİMARLIK EĞİTİMİNDE KONSEPT VE DİJİTAL ÖYKÜLEME

Tasarımda konsept, belirli referanslardan hareketle oluşturulan ve tasarımcının öznel değerleri ile yargıları doğrultusunda şekillenen, tasarım sürecinin başlangıç aşamalarından biridir… Konsept, tasarım sürecini yönlendiren ve bütüncül çerçeveyi belirleyen temel unsurlar arasında yer almaktadır. Bir mekânın özgünlüğü, nitelikli ve tanımlı bir kimlik kazanması, büyük ölçüde tutarlı ve temellendirilmiş bir konsept çerçevesinde mümkün olmaktadır. Bu bağlamda konsept, mekânın ruhunu ve yansıtmak istediği duyguyu tanımlayan bir olgu olarak değerlendirilebilmektedir. Bununla birlikte konsept, tasarım ölçütlerinin somutlaştırılması yoluyla geliştirilen özgün bir yaklaşımın sonucudur. Tasarımcı; renk, malzeme, form ve benzeri bileşenleri anlamlı bir bütün içerisinde kurgulayarak konsepti mekânsal bir bütünlüğe dönüştürmektedir. Bu nedenle konsept ile mekân tasarımı arasında parça–bütün ilişkisi bulunmaktadır; her bir tasarım ögesi kendi işlevsel rolünü sürdürürken aynı zamanda bütünün anlamını temsil etmektedir (Gündüzlü & Sönmez, 2021).

Öte yandan, mekânın yalnızca fiziksel değil, anlamsal niteliği de konsept geliştirme sürecinde belirleyici bir rol oynamaktadır. Tasarımcının hedeflediği atmosfer, kullanıcıda oluşturulmak istenen duygusal tepki ve iletilmek istenen anlamlar, çoğu zaman ana fikir ya da konsept tanımı aracılığıyla çerçevelenmektedir (Sakarya & Canbolat, 2021). Nitekim Lefebvre (2014) mekânı yalnızca fiziksel bir organizasyon olarak değil, algılanan ve deneyimlenen bir üretim olarak tanımlamaktadır. Bu perspektif doğrultusunda atmosfer kavramı, mekânın ışık, malzeme, renk, doku ve ölçek gibi bileşenler aracılığıyla oluşturulan duyusal bütünlüğünü ifade etmektedir. Atmosfer çoğu zaman tasarım sürecinin sonunda ele alınan estetik bir unsur olarak görülse de aslında kavramsal çerçevenin erken aşamalarında temellenen bir yapıdır.

Dijital öyküleme ise bu noktada anlatı temelli bir temsil biçimi olarak mekânı statik bir nesne olmaktan çıkarıp yaşanan bir durum olarak ele alma olanağı sunmaktadır. Anlatı yapısı; kullanıcı deneyimi, perspektif, ritim ve görsel kompozisyon gibi bileşenler aracılığıyla mekânın yalnızca fiziksel değil, deneyimsel boyutunun da aktarılmasını mümkün kılmaktadır.

Anlatısal yönelime dayanan dijital öyküleme, geleneksel eğitim yaklaşımlarından farklı bir epistemolojik çerçeveye dayanmaktadır (Garcia & Rossiter, 2010). Robin (2006), dijital hikâye anlatımını geleneksel hikâye anlatma sanatının; görseller, müzik, metin, video ve sesli anlatım gibi çeşitli dijital medya unsurlarıyla bütünleştirilmesi olarak tanımlamaktadır. Geleneksel hikâye anlatımında olduğu gibi dijital hikâyeler de belirli bir tema etrafında yapılandırılmakta ve çoğunlukla belirli bir bakış açısı içermektedir. Bu medya unsurları bilgisayar ortamında bir araya getirilerek kısa süreli (genellikle 2–10 dakika) anlatılar oluşturulmaktadır (Robin, 2016).

Dijital öykülerin belirli adımlar doğrultusunda oluşturulduğu ve temel bileşenler içerdiği belirtilmektedir (Scandola & Fiorini, 2013). Robin (2006) tarafından tanımlanan temel bileşenler arasında; bakış açısı (yazarın konuya ilişkin perspektifi), dramatik soru (öykü sonunda yanıtlanan temel problem), duygusal içerik (izleyicide anlam ve empati oluşturma), seslendirme (anlatının kişiselleştirilmesi), müziğin gücü (anlatı akışını destekleyen işitsel unsurlar), ekonomi (ölçülü ve sade içerik kullanımı) ve ritim (anlatının ilerleme hızı) yer almaktadır.

Bu bileşenler doğrultusunda dijital öyküler, empatik tepkiler uyandırma potansiyeline sahiptir. Anlatının duygusal ve öznel boyutu, izleyicinin hem anlatıcının perspektifine yaklaşmasını hem de kendi deneyimleriyle ilişki kurmasını mümkün kılmaktadır. Bu yönüyle dijital öyküler, bireylerin başkalarının deneyimlerine ortak olabildiği ya da kendi deneyimlerini aktarabildiği güçlü bir anlatı aracıdır (Robin, 2006).

Mimari tasarım eğitiminde bu araçların farklı bağlamlarda kullanılabildiği görülmektedir. Bu çalışmalardan birinde Özeren (2025), öğrencilerin tasarım konseptlerini ifade etme süreçlerinde dijital öykü kullanımının görsel iletişim, yaratıcılık ve tasarım düşüncesi üzerindeki etkilerini incelemiş; dijital hikâyeler aracılığıyla öğrencilerin mimari fikir ve kavramları anlama ve uygulama düzeylerinde anlamlı artışlar olduğunu ortaya koymuştur. Benzer şekilde Khalili (2023), dijital öyküleme ve film yapım tekniklerinin mimari tasarım

sürecinde atmosferik ve nitel özelliklerin ifade edilmesinde etkili olduğunu göstermiştir. Hareket, dokunsallık, ölçek, mekânsal derinlik, kompozisyon ve zamanlama gibi kavramların anlatı yoluyla ifade edilmesi, öğrencilerin mimarinin nitel boyutlarını kavramalarını ve bu boyutları temsil edebilme farkındalığını artırmıştır.

Mekânsal atmosfer kavramı; form, ışık, doku, renk, malzeme ve akustik gibi bileşenler aracılığıyla tanımlanabilen katmanlı bir yapıya sahiptir. Ek (2022b), atmosferi özne (deneyimleyen) ile nesne (mekân) arasında kurulan duyusal ve estetik bir ilişki olarak tanımlamakta; bu ilişkinin mekânsal anlatı aracılığıyla inşa edildiğini belirtmektedir. Atmosferi oluşturan mekânsal bileşenlerin mimari temsile dönüştürülmesi, deneyimleyicinin duyuları aracılığıyla algıladığı katmanların anlamlı bir mesaja dönüşmesini sağlamaktadır. Bu nedenle anlatı niteliği taşıyan temsiller aracılığıyla, kurgusal ya da manipüle edilmiş bir mekânda dahi deneyim hissi üretilebilmektedir (Ek, 2022a).

Bu çalışma, konsept oluşturma sürecinde geliştirilen kavramsal çerçevenin mekânsal atmosfer olarak ifade edilmesinde dijital öykülemeden yararlanmaya dayalı bir pedagojik yaklaşımı ele almaktadır. Çalışma, mevcut söylemlere konsept oluşturma sürecinde atmosfer ifadesinin dijital öyküleme aracılığıyla yapılandırılabileceğini ortaya koyarak katkı sunmayı hedeflemektedir.

DERS ÇIKTILARI: BULGULAR

Sürecin başlangıcında öğrencilerden bir restoran projesi için özgün bir konsept geliştirmeleri istenmiştir. İlk aşamada oluşturulan konseptin diyagramlar ve kısa açıklayıcı metinler aracılığıyla ifade edilmesi beklenmiştir. Takip eden aşamada ise öğrencilerden, belirledikleri konsepti dijital öyküler aracılığıyla sunabilmeleri amacıyla kullanıcı, atmosfer, zaman ve mekânsal bağlam bileşenlerini içeren bir senaryo kurgulamaları ve buna bağlı olarak bir storyboard oluşturmaları talep edilmiştir. Sürecin son aşamasında, başlangıçta tanımlanan konseptin hangi mekânsal atmosfer aracılığıyla karşılık bulabileceği dijital öyküler üzerinden ifade edilmiştir.

İlk öğrenci çalışmasında (Şekil 1) konsept olarak “mekânsal hafıza” belirlenmiştir. Öğrenci, mekanın ve zamanın farklı katmanlarına referans vermek amacıyla katmanlı bir diyagramatik anlatım oluşturmuştur. Ardından geliştirilen senaryo ve storyboard doğrultusunda konsept, dijital öyküye dönüştürülmüş; bu dönüşüm sürecinde mekânsal hafıza kavramını vurgulamak amacıyla renk, malzeme ve doku tercihleri kurgulanmıştır. Seçilen müzik ve ses unsurları da bu atmosferi güçlendiren tamamlayıcı bileşenler olarak kullanılmıştır.

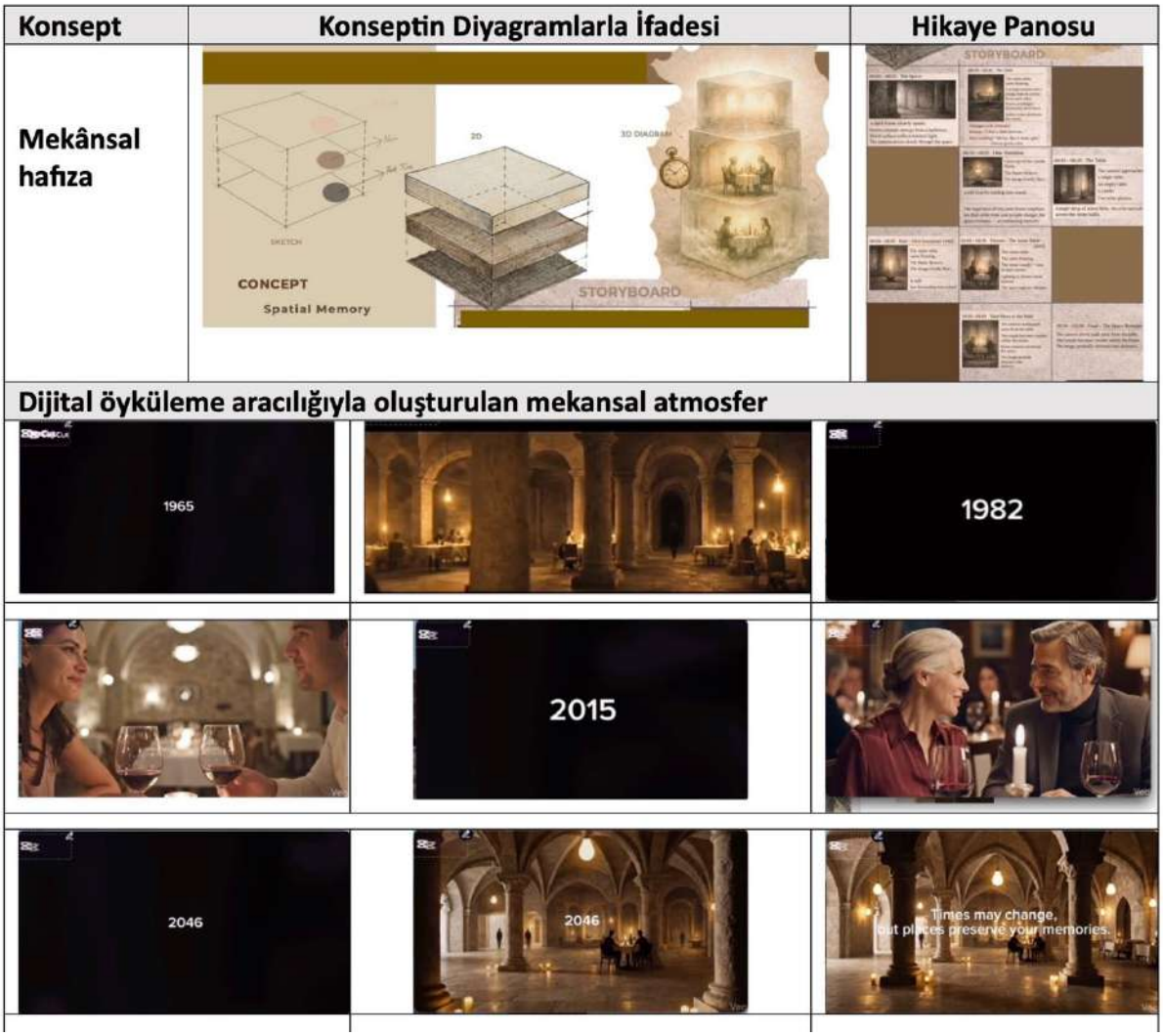

Şekil 1. Mekânsal hafıza konseptine yönelik mekânsal atmosfer geliştirme süreci

İkinci öğrenci çalışmasında (Şekil 2) ise konsept, "merak-gizem-ritüel" kavramları etrafında yapılandırılmıştır. Öğrenci, mekâna bir varış noktası olarak değil, zamana yayılan bir deneyim olarak yaklaşmıştır. Dijital öykü kurgusunda ışık, boşluk ve malzeme unsurları kullanıcıya yön veren öğeler olmaktan ziyade onlara eşlik eden bileşenler olarak ele alınmış; mekânın bir anda değil, aşamalı ve yavaş bir deneyim süreci içinde algılanmasına olanak tanıyan bir atmosfer kurgulanmıştır.

Uygulama sürecinde öğrencilerin başlangıçta geliştirdikleri konseptlerin çoğunlukla soyut ve tanımlayıcı düzeyde kaldığı gözlemlenmiştir. Dijital öyküleme aşaması ise bu kavramların deneyimsel bağlam içerisinde yeniden yapılandırılmasını sağlamıştır. Özellikle öykü üretim sürecinde zaman, kullanıcı ve atmosfer betimlemelerinin devreye girmesiyle konseptlerin duyusal bir boyut kazandığı tespit edilmiştir.

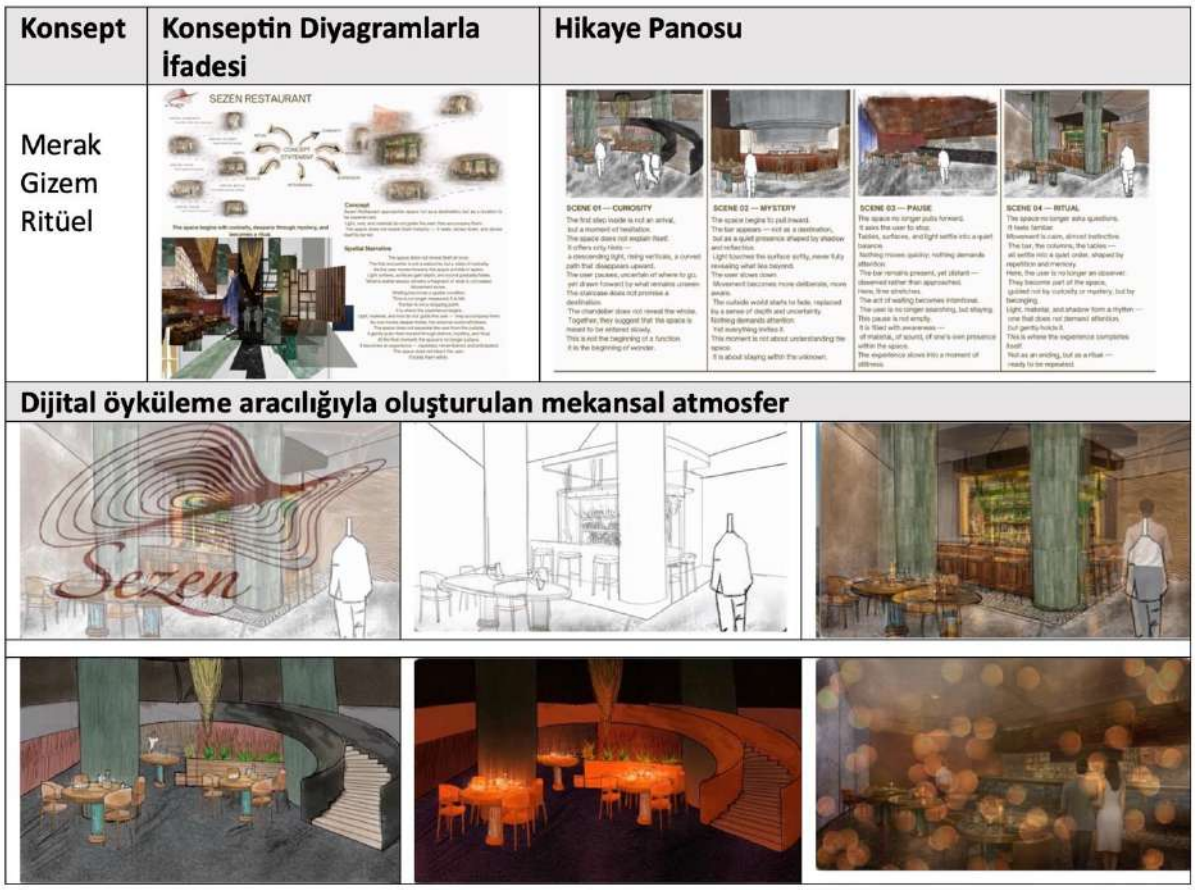

Şekil 2. Merak-Gizem-Ritüel konseptine yönelik mekansal atmosfer geliştirme süreci

Öte yandan, anlatı aşamasının ardından öğrencilerin konsepti ışık yoğunluğu, renk sıcaklığı, malzeme dokusu ve mekânsal geçişler gibi somut parametreler üzerinden tanımlamaya başladıkları belirlenmiştir. Bu durum, konseptin tematik bir başlık olmaktan çıkarak tasarım kararlarını yönlendiren işlevsel bir çerçeveye dönüştüğünü göstermektedir.

Analizler, dijital öyküleme sürecinin öğrencilerin konsepti yalnızca biçimsel değil, deneyimsel boyutta da ele almalarını sağladığını ortaya koymaktadır. Anlatı kurma gerekliliği kullanıcı perspektifinin düşünülmesini teşvik etmiş; zamansal kurgu ise mekânın atmosferik dönüşümünü görünür kılmıştır. Görsel kompozisyon, ritim, ışık geçişleri, renk dönüşümleri atmosferin süreç içinde değişen dinamik bir yapı olarak kurgulanmasına olanak tanımıştır.

Ayrıca kamera hareketleri, perspektif değişimleri ve ses kullanımı mekânın algısal derinliğini artırmış; konseptin duygusal boyutunu güçlendirmiştir. Bu bulgular, dijital öykülemenin atmosfer kararlarını görünür kıldığını ve konseptin mekânsal karşılığını deneyimsel düzeye taşıdığını göstermektedir.

TARTIŞMA VE SONUÇ

Bu çalışma, dijital öykülemenin iç mimarlık eğitiminde konseptin mekânsal atmosfere dönüştürülmesi sürecini yapılandıran sistematik ve aktarılabilir bir metodoloji olarak değerlendirilebileceğini ortaya koymaktadır.

Elde edilen bulgular, dijital öykülemenin konseptin deneyimsel boyutunu görünür kıldığını, atmosfer kararlarını yapılandırdığını ve mekânsal ifadenin derinliğini artırdığını göstermektedir. Çalışma, dijital öykülemenin konsept geliştirme sürecine ara bir düşünme katmanı ekleyerek kavramın duyusal parametreler üzerinden yeniden yapılandırılmasını sağladığını ortaya koymaktadır. Bu yaklaşım, atmosfer üretimini yalnızca sezgisel bir tasarım pratiği olmaktan çıkararak daha bilinçli, izlenebilir ve aktarılabilir bir yönteme dönüştürmektedir.

Dijital öykü oluşturmada sürecindeki anlatı kurma zorunluluğu, öğrencilerin mekânı zamansal ve deneyimsel boyutlarıyla ele almalarını teşvik etmiş; bu durum atmosfer üretiminin somut tasarım kararları üzerinden şekillenmesine olanak tanımıştır. Dijital öyküleme, mekânın statik temsillerinin ötesine geçerek atmosferin süreç içerisindeki dönüşümünü görünür kılmıştır. Böylece konsept ile mekânsal deneyim arasındaki ilişki güçlenmiş; tasarım kararlarının kavramsal çerçeveyle daha tutarlı biçimde ilişkilendirildiği gözlemlenmiştir.

Bununla birlikte çalışma, ele alınan yaklaşımın tüm tasarım problemleri için doğrudan genellenebilir olduğu iddiası taşımamaktadır. Çalışma, belirli bir ders bağlamında ve sınırlı bir örneklem üzerinden yürütülmüş olup, farklı ölçeklerdeki tasarım problemlerinde veya farklı eğitim düzeylerinde benzer etkilerin ortaya çıkıp çıkmayacağı ek araştırmalarla test edilmelidir. Ayrıca dijital öyküleme süreci, teknik beceri ve zaman yönetimi açısından ek yükler getirebilmekte; bu durum sürecin pedagojik verimliliğini etkileyebilecek bir değişken olarak değerlendirilebilmektedir.

Sonuç olarak çalışma, dijital öykülemenin konsept-atmosfer ilişkisinin kurulmasında etkili bir araç olabileceğini önermekle birlikte, yöntemin farklı bağlamlarda sınanması ve kuramsal çerçevesinin daha da geliştirilmesi gerektiğini göstermektedir. Bu yönüyle araştırma, dijital öykülemeyi iç mimarlık eğitiminde kavramsal derinleşmeyi destekleyen ancak eleştirel biçimde ele alınması gereken bir yaklaşım olarak konumlandırmaktadır.

TEŞEKKÜR

Yazar, 2025–2026 Güz yarıyılında Fenerbahçe Üniversitesi İç Mimarlık ve Çevre Tasarımı Bölümü, Concept Development and Digital Storytelling dersi kapsamında üretilen çalışmalarını paylaşan İ. Bıyık ve S. Özdemir'e teşekkür eder.

KAYNAKLAR

Scandola, M., & Fiorini, P. (2013). Digital storytelling teaching robotics basics. Themes in Science and Technology Education, 6(1), 39–49.

Özeren, E. B. (2025). Integration of digital storytelling into architectural education: Exploration of conceptual understanding. Buildings, 15(11), 1–19. https://doi.org/10.3390/buildings15111826

Ek, F. İ. (2022a). Augmented aesthetics in the representation of spatial atmosphere. Environment, Space, Place, 14(2), 83–103. https://doi.org/10.1353/spc.2022.0010

Ek, F. İ. (2022b). The narration of architectural space as a way of constructing the spatial atmosphere: Two readings of contemporary Japanese architecture. Philosophy East and West, 72(1).

Gündüzlü, E., & Sönmez, B. (2021). İç mekân tasarımında özgünlük ve konsept: Özgün ve özgün olmayan mekânların karşılaştırılması. Sanat ve Tasarım Dergisi, 27, 243–267.

Garcia, P., & Rossiter, M. (2010, March). Digital storytelling as narrative pedagogy [Conference presentation]. Proceedings of the Society for Information Technology & Teacher Education International Conference, San Diego, CA, United States.

Khalili, H. (2023). A design studio experiment: Pedagogy, digital storytelling and atmosphere in architectural education. The International Journal of Design Education, 17(1), 213–232.

Lefebvre, H. (2014). Mekânın üretimi (Çev. Işıl Ergüden). Sel Yayıncılık.

Robin, B. (2016). The power of digital storytelling to support teaching and learning. Digital Education Review, 30, 17–29.

Robin, B. R. (2006, March 19). The educational uses of digital storytelling [Conference presentation] Society for Information Technology and Teacher Education International Conference (pp. 709–716).

Sakarya, K., & Canbolat, T. (2021). Ana fikrin mekân tasarımına aktarılma sürecinin irdelenmesi. The Turkish Online Journal of Design, Art and Communication (TOJDAC), 11(2), 571–593.

Yıldırım, A., & Şimşek, H. (2021). Sosyal bilimlerde nitel araştırma yöntemleri (11 baskı). Seçkin Yayıncılık.

Yener, C. (2024). Yaratıcı düşünme tekniklerinin iç mimarlık öğrencilerinin konsept sorunu çözümündeki rolü (Tez no.898696) [Yüksek Lisans Tezi, Kütahya Dumlupınar Üniversitesi]. Ulusal Tez Merkezi.

BUSINESS ANALYTICS AS A TOOL FOR IMPROVING ORGANIZATIONAL PERFORMANCE AND STRATEGIC DECISION MAKING

Md Iqbal Hossain
Master of Science in Analytics and Systems
University of Bridgeport, CT, USA
ORCID: 0009-0004-9379-6331

Abstract
Business analytics has become an essential component of modern business practices, particularly in enhancing decision-making quality and organizational performance. With the rapid growth of data availability, organizations increasingly rely on analytical tools and techniques to transform data into meaningful insights that support strategic, tactical, and operational decisions. This study examines the role of business analytics in improving organizational performance and strategic decision making in contemporary business environments.
The study adopts a conceptual and qualitative research approach based on secondary data sources, including academic journals, industry reports, and relevant case studies. It focuses on the application of descriptive, predictive, and prescriptive analytics across key business functions such as management, marketing, finance, and operations. The study also explores the benefits and challenges associated with the adoption of business analytics in organizations. The findings suggest that effective use of business analytics leads to improved performance measurement, enhanced forecasting accuracy, and reduced uncertainty in decision making. Organizations that integrate analytics into their decision-making processes demonstrate greater adaptability and competitive advantage. However, challenges such as data quality issues, lack of analytical expertise, and technological limitations may hinder successful implementation. The study concludes that business analytics plays a vital role in supporting sustainable organizational growth and informed decision making. The findings provide practical implications for managers and decision-makers seeking to leverage analytics to improve business outcomes.
Keywords: Business Analytics; Organizational Performance; Strategic Decision Making; Data-Driven Decisions; Business Strategy

TARIMDA İNSANSIZ HAVA SİSTEMLERİNE YAPAY ZEKA ENTEGRASYONU VE GELECEK PERSPEKTİFİ

Doktora öğrencisi İrfan İNAN
Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi, Ziraat Fakültesi, Zootekni Bölümü, Tuşba, Van
ORCID NO: 0009-0007-0084-1394
Dr. Savaş DEMİR
Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi, Ziraat Fakültesi, Tarla Bitkileri Bölümü, Tuşba, Van
ORCID NO: 0000-0002-3795-8883
Prof. Dr. Zehra EKİN
Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi, Ziraat Fakültesi, Tarla Bitkileri Bölümü, Tuşba, Van
ORCID NO: 0000-0001-9727-2317

ÖZET

Küresel nüfus artışı ve gıda talebine paralel olarak verim artışı gereksinimi, tarımın dijitalleşmesini hızlandırmış; yapay zekâ, Nesnelerin İnterneti ve uzaktan algılama teknolojilerinin entegrasyonu, hassas tarımın dönüşümünde temel bir yaklaşım olarak öne çıkmıştır. İnsansız hava aracı tabanlı sistemler; yüksek mekânsal çözünürlük, esnek veri toplama ve gerçek zamanlı analiz kapasitesi sayesinde bitki hastalıklarının erken tespiti, yabancı ot haritalama, stres analizi, verim tahmini, bitki sayımı, gübreleme ve sulama yönetimi gibi çok sayıda uygulamada etkin biçimde kullanılmaktadır. Bilgisayarlı görü, makine öğrenmesi ve derin öğrenme algoritmaları ile entegre edilen uzaktan algılama verileri; bitki boyu, yaprak alan indeksi, biyokütle ve azot durumu gibi agronomik parametrelerin hassas izlenmesini mümkün kılmaktadır. Endüstriyel platformlar ve sensör tabanlı çözümler, tarımsal karar destek sistemlerinin doğruluğunu artırırken maliyet tasarrufu, kaynak kullanım etkinliği ve operasyonel verimlilik sağlamaktadır. İnsansız hava araçlarına yapay zekânın entegrasyonu yalnızca objektif veriler sağlamakla kalmamakta, aynı zamanda kaynakların doğru kullanımı yoluyla çevrenin korunmasına, gıda güvenliğine ve sürdürülebilir tarımın gelişimine katkı sağlamaktadır. Bununla birlikte batarya kapasitesi, veri entegrasyonu, yüksek yatırım maliyeti, etik kaygılar, veri güvenliği ve düzenleyici sınırlamalar gibi kısıtlar devam etmektedir. Tarımda insansız hava araçlarının kullanılması ve yapay zekâ entegrasyonu yalnızca üretim verim döngüsünün geliştirilmesi ile değil, aynı zamanda kaynak tasarrufu ile çevrenin korunması ve sürdürülebilir tarıma katkıları açısından da son derece önemli sonuçlar ortaya çıkarmaktadır. Bu derlemede, yapay zekâ destekli insansız hava araçlarının tarımsal üretimdeki rolüne, gelişim evresinden hasada kadar bitki izleme ve yönetim süreçleri ekseninde kapsamlı biçimde değinilmiştir.

Anahtar Kelimeler: Hassas tarım, yapay zekâ, insansız hava araçları, makine öğrenmesi, derin öğrenme, sensörler.

ABSTRACT

In parallel with global population growth and the rising demand for food, the need to increase productivity has accelerated the digitalization of agriculture; the integration of artificial intelligence, the Internet of Things, and remote sensing technologies has emerged as a fundamental approach in the transformation of precision agriculture. Unmanned aerial vehicle-based systems are effectively utilized in numerous applications such as early detection of plant diseases, weed mapping, stress analysis, yield estimation, plant counting, and fertilization and irrigation management, owing to their high spatial resolution, flexible data acquisition, and real-time analysis capabilities.Remote sensing data integrated with computer vision, machine learning, and deep learning algorithms enable the precise monitoring of agronomic parameters such as plant height, leaf area index, biomass, and nitrogen status. Industrial platforms and sensor-based solutions enhance the accuracy of agricultural decision support systems while providing cost savings, resource-use efficiency, and operational productivity.The integration of artificial intelligence into unmanned aerial vehicles not only provides objective data but also contributes to environmental protection, food security, and the advancement of sustainable agriculture through the efficient use of resources. However, constraints such as battery capacity, data integration, high investment costs, ethical concerns, data security, and regulatory limitations still persist.The use of unmanned aerial vehicles in agriculture and their integration with artificial intelligence yield highly significant outcomes not only in improving the production efficiency cycle but also in conserving resources, protecting the environment, and contributing to sustainable agriculture. In this review, the role of artificial intelligence-assisted unmanned aerial vehicles in agricultural production is comprehensively addressed within the axis of crop monitoring and management processes, from developmental stages to harvest.

Keywords: Precision agriculture, artificial intelligence, unmanned aerial vehicles, machine learning, deep learning, sensors.

GİRİŞ

2050 yılına kadar küresel nüfusta beklenen artış, gıda talebinin de önemli ölçüde yükselmesini beraberinde getirmektedir.Bu talebi karşılayabilmek için ürün verimlerinin artırılması gerekmektedir.Tarımın modernizasyonu, bu gereksinimlerin karşılanmasında kritik öneme sahiptir.İklim değişikliği, sürdürülebilir kaynak yönetimi ve gıda güvenliği gibi modern tarımın karşı karşıya olduğu artan zorluklar bağlamında, yapay zekânın insansız hava araçlarına entegrasyonu, hassas tarımın dönüştürülmesinde temel araçlardan biri olarak öne çıkmaktadır (Guebsi ve diğerleri, 2024; Talaeizadeh ve diğerleri, 2025).

Dijital hassas tarım; sensör verisi analizi ve otomasyon gibi ileri teknolojileri kullanarak ürün verimliliğini optimize etmeyi, çiftçi gelirini artırmayı ve çevresel etkileri en aza indirmeyi

amaçlayan kapsamlı bir agronomik yönetim yaklaşımıdır. Son yıllarda sensörler, donanım, yazılım ve insansız hava aracı sistemlerindeki yenilikler sayesinde önemli bir gelişim göstermiştir. İnsansız hava aracı (İHA) tabanlı uzaktan algılama sistemleri; yüksek esneklik, ince mekânsal çözünürlük ve hızlı veri toplama kapasitesi sayesinde tarımsal izleme ve karar destek süreçlerinde etkin biçimde kullanılmaktadır.Yapay zekâ destekli insansız hava sistemleri ise bitki hastalıklarının erken tespiti, yabancı otların belirlenmesi ve haritalanması, bitki sağlığı ve stres analizleri, ürün verim tahmini, bitki sayımı ve çıkış analizi, gübreleme ve sulama yönetimi ile fenotipleme ve araştırma uygulamalarında yaygın olarak kullanılmaktadır (Sandoval-Pillajo ve diğerleri, 2025; Toscano ve diğerleri, 2024; Yang ve diğerleri, 2025).

Yapay zekâ, Nesnelerin İnterneti ve insansız hava araçlarının entegrasyonu; gerçek zamanlı karar alma süreçlerini mümkün kılarak, kaynak israfını en aza indirip ürün verimini maksimize ederek tarımı yeniden tanımlamaktadır. İnsansız hava araçları; uydu uzaktan algılama ve makine öğrenmesi gibi ileri yapay zekâ teknolojilerinin entegrasyonu yoluyla sürdürülebilir gıda üretiminin sağlanmasında kilit bir yaklaşım olarak ortaya çıkmıştır. Yapay zekâ ve robotik teknolojiler; drone'lar, sensörler, meteoroloji istasyonları ve uydu sistemleri tarafından toplanan verilerin kullanılmasıyla tarım sistemlerine entegre edilmekte, böylece verimlilik ve üretkenlik artırılmaktadır.Bu teknolojiler sayesinde çiftçiler; sulama, gübreleme, kimyasal uygulamalar ve zararlı yönetimi gibi konularda daha çevre dostu ve sürdürülebilir kararlar alabilmektedir (Barua ve diğerleri, 2025; Rashid ve diğerleri, 2025; Silva ve diğerleri, 2024; Xing ve diğerleri, 2026).

İnsansız hava araçlarına dayalı uzaktan algılama teknolojisinin; bilgisayarlı görü, makine öğrenmesi ve derin öğrenme yöntemleriyle entegrasyonu, ürünlerin farklı büyüme dönemleri boyunca hassas biçimde izlenmesini mümkün kılmıştır.Tarım sektöründe çiftçilere önemli maliyet tasarrufu, artan operasyonel verimlilik ve daha yüksek kârlılık sağlaması sayesinde tarımsal üretim uygulamalarını dönüştürmüştür (Aierken ve diğerleri, 2024; Anam ve diğerleri, 2024; Li ve diğerleri, 2026; Rejeb ve diğerleri, 2022).

İnsansız hava araçları ve drone teknolojisi; hassas girdi uygulamaları, verim tahmini, ürün izleme ve hastalık tespiti gibi avantajlar sunarak tarımda güçlü bir araç olarak öne çıkmakta ve daha verimli ile sürdürülebilir üretim sistemlerine katkı sağlamaktadır. Drone teknolojisi; ürün sağlığının izlenmesi, yabancı ot yönetimi, evapotranspirasyonun tahmini ve hassas ilaçlama gibi çok sayıda tarımsal uygulamada etkin biçimde kullanılmaktadır. Çiftçiler, drone'lar aracılığıyla tarlalarını havadan gözlemleyerek gelişimi zayıf olan bitki alanlarını kolayca tespit edebilmekte; bu durum daha doğru ve zamanında tarımsal kararlar almalarını mümkün kılmaktadır.

Bu teknolojiler, tarım sektöründe önemli maliyet tasarrufu, artan operasyonel verimlilik ve daha yüksek kârlılık sağlayarak tarımsal üretim uygulamalarını dönüştürmekte ve bitki gelişiminin yönetimi açısından önemli bir potansiyel ortaya koymaktadır. Yapay zekânın insansız hava araçlarına entegrasyonu ise artan nüfus ve değişen çevresel koşulların ortaya çıkardığı zorluklarla başa çıkabilecek daha esnek ve uyarlanabilir bir tarım sisteminin

oluşmasını desteklemektedir (Aierken ve diğerleri, 2024; Prasad ve diğerleri, 2025; Rejeb ve diğerleri, 2022; Singh ve diğerleri, 2024; Xing ve diğerleri, 2026).

Bu derleme çalışmasının amacı, son yıllarda hızla gelişen dijital teknolojilerin yapay zekâ ile insansız hava sistemlerine entegrasyonu kapsamında, tarımsal üretimde bitkilerin gelişim evresinden hasada kadar geçen sürede gelişim parametrelerinin izlenmesine yönelik uygulamaları değerlendirmektir.

Tarımda İnsansız Hava Aracı Sistemlerinin Önemi

İnsansız hava araçları, son yıllarda tarım, ormancılık, savunma ve afet yönetimi gibi birçok sektörde giderek artan biçimde kullanılmaktadır. Bunun temel nedeni, insan müdahalesi olmaksızın görevleri uzaktan gerçekleştirebilme potansiyeline sahip olmalarıdır. Son yıllarda insansız hava aracı teknolojisi ve sensör kapasitesindeki gelişmeler, makine öğrenmesi ve derin öğrenme algoritmalarının daha hassas hastalık tahmini amacıyla kullanılmasını mümkün kılmıştır (Anam ve diğerleri, 2024; Ankatwar ve Dhawale, 2024).

Drone'lar, tarımın dijitalleşmesini hızlandırmış; özellikle insan gücüyle yürütülen tarla gözlemlerinin maliyetli ve zaman alıcı olduğu durumlarda agronomi araştırmaları ve yayım hizmetleri için yeni fırsatlar yaratmıştır. Drone'lar ayrıca akıllı tarım ve gıda sistemlerindeki dijital dönüşüm kapsamında, daha az kaynak kullanarak daha fazla üretim yapılmasını hedefleyen sürdürülebilir yoğunlaştırma stratejilerinin gerçekleştirilmesinde önemli rol oynamaktadır (Acharya ve diğerleri, 2021; Cuaran ve Leon, 2021; Dela Torre ve diğerleri, 2021).

Drone teknolojisi; hassas girdi uygulamaları, verim tahmini, ürün izleme ve hastalık tespiti gibi avantajlar sunarak tarımda güçlü bir araç olarak öne çıkmakta ve daha verimli ile sürdürülebilir üretim sistemlerine katkı sağlamaktadır. Drone teknolojisi; ürün sağlığının izlenmesi, yabancı ot yönetimi, evapotranspirasyonun tahmini ve hassas ilaçlama gibi çok sayıda tarımsal uygulamada etkin biçimde kullanılmaktadır. (Manoj ve diğerleri, 2026; Prasad ve diğerleri, 2025; Singh ve diğerleri, 2024). Tarımda kullanılan farklı insansız hava aracı türlerine ilişkin bilgiler Tablo 1' de gösterilmiştir.

Tablo 1. Tarımda Kullanılan Farklı İnsansız Hava Aracı Türleri (Guebsi ve diğerleri, 2024)

İnsansız Hava Aracı Türü	Avantajları	Dezavantajları
Sabit kanatlı insansız hava araçları	- Geniş alan kapsama kapasitesi (günlük 1000 ha'ya kadar) - Yüksek irtifada uçuş (yasal olarak 120 m'ye kadar) - Büyük ölçekli haritalama için verimli - Uzun uçuş otonomisi (1–2 saat)	- Sınırlı manevra kabiliyeti - Kalkış ve iniş için açık alan gerektirir - Ayrıntılı incelemeler için daha az uygundur - Uçuş için minimum hız gereksinimi vardır
Çok rotorlu insansız hava araçları	- Yüksek manevra kabiliyeti - Havada sabit kalabilme özelliği - Dikey iniş ve kalkış - Ayrıntılı inceleme ve hedefe yönelik ilaçlama için ideal	- Sınırlı alan kapsama (günlük 50–100 ha) - Daha kısa uçuş süresi (20–30 dk) - Geniş alan haritalamada daha az verimli

		- Kuvvetli rüzgârlara daha duyarlı
Hibrit ve dikey iniş-kalkış yapabilen insansız hava araçları	- Sabit kanatlı ve çok rotorlu sistemlerin avantajlarını birleştirir - Dikey iniş ve kalkış - İyi uçuş otonomisi (1 saate kadar) - Çok amaçlı görevler için uygun	- Daha karmaşık mekanik yapı - Yüksek maliyet - Kullanım için özel eğitim gerektirebilir
Katlanabilir kanatlı insansız hava araçları	- Yüksek taşınabilirlik - Kolay taşıma ve arazi konuşlandırması - Sabit kanatlı performansına benzer - Küçük ve orta ölçekli işletmeler için uygun	- Katlanma mekanizması nedeniyle dayanıklılık azalabilir - Sınırlı yük taşıma kapasitesi - Standart modellere göre daha yüksek maliyetli olabilir

Hassas Tarım İçin Yapay Zekâ Destekli İnsansız Hava Aracı Tabanlı Endüstriyel Çözümler

Hassas tarım, insansız hava araçları, uydu uzaktan algılama ve makine öğrenmesi gibi ileri teknolojilerin entegrasyonu yoluyla sürdürülebilir gıda üretiminin sağlanmasında kilit bir yaklaşım olarak ortaya çıkmıştır. Son yıllarda sensörler, donanım, yazılım ve insansız hava aracı sistemlerindeki yenilikler sayesinde önemli bir gelişim göstermiştir. Akıllı tarımsal ekipmanların temsil gücü yüksek teknolojilerinden biri olan insansız hava araçları; düşük maliyet, esnek kullanım, yüksek görüntü çözünürlüğü, gerçek zamanlı veri üretimi ve karmaşık arazi koşullarına uyum sağlayabilme gibi çok yönlü avantajları sayesinde hassas tarım uygulamalarında vazgeçilmez bir araç olarak hızla öne çıkmıştır (Sandoval-Pillajo ve diğerleri, 2025; Xing ve diğerleri, 2026; Zhu ve diğerleri, 2024).

Son on yıl içerisinde akıllı tarım, teknolojiler bütününü bünyesine entegre etmiş; bu teknolojiler arasında insansız hava sistemleri merkezi bir rol üstlenmiştir. Drone teknolojilerinin uygulanması, özellikle bitki izleme, yerelleştirilmiş girdi uygulamaları ile zararlı ve hastalıkların erken tespiti alanlarında tarımsal süreçleri optimize eden stratejik araçlar olarak değerlendirilmektedir. İnsansız hava araçları, pazarda hızlı bir büyüme göstermiş ve önemli ölçüde dikkat çekmiştir. Kontrol sistemleri, robotik, elektronik ve yapay zekâ alanlarındaki gelişmeler, gelişmiş tarımsal drone platformlarının ortaya çıkmasını sağlamıştır. Bu sistemler; çok yönlülük, hızlı ve doğru uzaktan algılama kapasitesi ile uygun maliyetle yüksek kaliteli görüntüleme gibi önemli avantajlar sunmaktadır (Gamboa-Cruzado ve diğerleri, 2026; Toscano ve diğerleri, 2024) Tablo 2'de hassas tarımda kullanılan yapay zekâ destekli insansız hava araçlarının özellikleri, performans süreleri, derin öğrenme ve makine öğrenmesi uygulamaları ile farklı bitkisel türlerde kullanımına ilişkin avantajları ayrıntılı olarak gösterilmektedir.

Tablo 2. Hassas Tarım İçin Yapay Zekâ Destekli İnsansız Hava Aracı Tabanlı Endüstriyel Çözümler

Kategori	Ürün	Açıklama	Makine Öğrenmesi Algoritması	Özellikler	Kategori	Ürün
Hassas haritalama	DJI Phantom 4 RTK (DJI,	Hassas haritalama ve	Görüntü analizi için	Yüksek doğruluklu	Hassas haritalama	DJI Phantom 4 RTK (DJI,

için yapay zekâ destekli insansız hava aracı	2024)	ürün izleme için gerçek zamanlı kinematik teknolojisine sahip insansız hava aracı	evrişimsel sinir ağları	küresel konumlandırma sistemi, gerçek zamanlı ürün izleme, çok bantlı görüntüleme ve RGB sensörler	için yapay zekâ destekli insansız hava aracı	2024)
Yapay zekâ tabanlı ürün izleme platformu	Taranis (Taranis, 2024)	Yüksek çözünürlüklü hava görüntüleri ile ürün sağlığı ve zararlı izleme platformu	Derin öğrenme ve destek vektör makineleri	Otomatik zararlı tespiti, erken hastalık teşhisi, çok bantlı sensör entegrasyonu	Yapay zekâ tabanlı ürün izleme platformu	Taranis (Taranis, 2024)
Yapay zekâ tabanlı ekim ve ilaçlama drone'u	XAG P100 (XAG, 2024)	Hassas ekim ve ilaçlama için yapay zekâ destekli insansız hava aracı	Pekiştirmeli öğrenme ve sinir ağları	Otonom uçuş, hassas ekim, yapay zekâ ilaçlama desenleri	Yapay zekâ tabanlı ekim ve ilaçlama drone'u	XAG P100 (XAG, 2024)
Yapay zekâ destekli akıllı sulama	NetBeat – Netafim (Netafim, 2024)	Gerçek zamanlı veriye dayalı su optimizasyonu sağlayan sulama sistemi	Regresyon ve karar ağaçları	Otomatik sulama kontrolü, nem ve akış sensörleri	Yapay zekâ destekli akıllı sulama	NetBeat – Netafim (Netafim, 2024)
Toprak ve bitki stres izleme	CropX (CropX, 2024)	Sensör entegre bitki ve toprak izleme platformu	Rastgele orman ve K-en yakın komşu	Nem analizi, stres tespiti, bulut tabanlı analiz	Toprak ve bitki stres izleme	CropX (CropX, 2024)
Toprak sağlığı izleme sistemi	Arable Mark (Arable, 2024)	Güneş enerjili toprak ve bitki izleme sensörü	Destek vektör makineleri	Gerçek zamanlı izleme, kablosuz bağlantı	Toprak sağlığı izleme sistemi	Arable Mark (Arable, 2024)

Tarımda İnsansız Hava Sistemlerine Yapay Zekâ Tabanlı Entegrasyon

Yapay zekâ, robotik ve gelişmiş algılama teknolojilerinin hızlı entegrasyonu, tarımı veri odaklı, otonom ve sürdürülebilir bir sektöre dönüştürmüştür. Yapay zekâ, makine öğrenmesi, bilgisayarlı görü, sürü robotları ve üretken yapay zekâ teknolojileri; ürün izleme, hassas sulama, otonom hasat ve hasat sonrası işleme süreçlerinde önemli katkılar sağlamaktadır. Yapay zekâ gibi ileri teknolojilerin geleneksel tarımsal uygulamalarla entegrasyonu, tarımsal faaliyetlerin yürütülme biçimini dönüştürmüş; manuel süreçlerin otomatikleştirilmesi yoluyla karar alma süreçlerinin verimliliğini ve kalitesini artırmayı hedeflemiştir (Hamrani ve diğerleri, 2025; Silva ve diğerleri, 2024).

Yapay zekâ, insansız hava araçları tarafından elde edilen görüntülerin tanımlanması, nicelleştirilmesi ve yorumlanmasında yardımcı bir araç olarak kullanılabilmektedir.Tarımda yapay zekâ kullanımı, hava görüntülerinin analiz edilmesi ve agronomik problemlerin tahmin edilmesi için gereken süreyi de azaltabilmektedir (Ferreira ve Barrigossi, 2021; Sanders ve

diğerleri, 2021). Tablo 3'te tarımda kullanılan yapay zekâ destekli insansız hava araçlarının türleri ile hassas tarımdaki uygulama alanları, faydalı yük kapasitesi, uçuş irtifası, uçuş süresi, kullanılan sensör türü, uçuş modu ve kapsama alanı gibi özellikleri sunulmaktadır.

Tablo 3. Yapay Zekâ ile Desteklenebilen İnsansız Hava Araçları

İnsansız Hava Aracı Türü	Hassas Tarımdaki Uygulama Alanı	Faydalı Yük	Uçuş İrtifası	Uçuş Süresi	Kullanılan Sensör Türü	Uçuş Modu	Kapsama Alanı
Dikey kalkış–iniş yapabilen insansız hava aracı (Radoglou-Grammatikis ve diğerleri, 2020)	Engebeli arazide bitki inceleme, değişken oranlı gübreleme	3–8 kg	50–400 m	1–2 saat	Multispektral, RGB, hiperspektral	Otonom	Orta / geniş alanlar
Otonom insansız hava aracı (Mukherjee ve diğerleri,, 2019)	Hassas sulama, ilaçlama, otomatik bitki sağlığı analizi	5–15 kg	50–300 m	3–6 saat	Termal, hiperspektral, LiDAR	Tam otonom	Geniş alanlar
Tarla helikopter tipi insansız hava aracı (Puri ve diğerleri, 2017)	Bağ alanlarında yüksek çözünürlüklü görüntü ve su durumu analizi	<1 kg	Düşük irtifa	Belirtilmemiş	Multispektral, termal kamera	Manuel / otonom	Küçük alanlar
Çok rotorlu insansız hava aracı (Toscano ve diğerleri, 2024)	Bitki gözetimi, hastalık tespiti	<1 kg	100 m	10–20 dk	Multispektral	Manuel / otonom	Küçük alanlar
Altı rotorlu insansız hava aracı (Maddikunta ve diğerleri, 2021)	Multispektral veri analizi, yetiştiricilik incelemesi	2.5 kg'a kadar	Düşük irtifa	12–20 dk	Multispektral kamera	Otonom	Orta alanlar
Sabit kanatlı insansız hava aracı (Kim ve diğerleri, 2019)	Tahıl bitkilerinde özellik değerlendirme	<1 kg	Düşük irtifa	<1 saat	Dijital kamera	Otonom	Orta alanlar
Helikopter tipi insansız hava aracı (Rahman ve diğerleri, 2021)	Yabancı ot yönetimi, herbisit kullanımının azaltılması	7 kg	Düşük irtifa	30 dk	3B multispektral sensör	Manuel / otonom	Küçük alanlar

İnsansız hava araçlarına dayalı uzaktan algılama teknolojisinin; bilgisayarlı görü, makine öğrenmesi ve derin öğrenme yöntemleriyle entegrasyonu, ürünlerin farklı büyüme dönemleri

boyunca hassas biçimde izlenmesini mümkün kılmıştır. Özellikle bitki boyu, yaprak alan indeksi, azot beslenme durumu, toprak üstü biyokütle ve bitki gelişim göstergeleri gibi temel agronomik parametrelerin izlenmesinde önemli ilerlemeler kaydedilmiştir. Ayrıca yatma durumu, bitki tespiti, verim tahmini ile zararlı ve hastalık izleme gibi üretim performansına ilişkin göstergelerin değerlendirilmesinde de önemli gelişmeler sağlanmıştır (Li vd., 2026). Tablo 4'te tarımda insansız hava araçları (İHA) kullanılarak gerçekleştirilen makine öğrenmesi uygulamalarına ilişkin çalışmalar; kaynak, odak alanı, kullanılan makine öğrenmesi yöntemi, ekipman/sensörler ve elde edilen performans sonuçları açısından sunulmaktadır.

Tablo 4. Tarımda İnsansız Hava Araçları Tabanlı Makine Öğrenmesi Uygulamaları

Odak Alanı	**ML Yöntemi**	**Ekipman / Sensörler**	**Performans**	Kaynak
Safran üretimi izleme	RF, MLP	RGB ve multispektral kameralar	Doğruluk: RF %100, MLP %95	(Kiropoulos ve diğerleri, 2022)
Tarımsal yabancı ot, toprak ve ürün analizi	CMS, FANET, CNN, veri füzyonu	Elektrokimyasal sensörler, DJI Inspire 2	Doğruluk: CMS %84, FANET %87, CNN %91, veri füzyonu %94	(Vijayalakshmi ve diğerleri, 2023)
Çoklu ürünlerde hastalık ve durum analizi	RF, SVM, ANN, CNN	RGB, multispektral, hiperspektral, termal sensörler	Doğruluk: ML %72–98, DL %85–100	(Shahi ve diğerleri, 2023)
Şeker kamışı yetiştiriciliği analizi	RF, CNN	Landsat, Sentinel-2 MSI	Doğruluk: RF %80–98, CNN %95	(Som-ard ve diğerleri, 2021)
Genel ürün ve yabancı ot tespiti	SVM, CNN	RGB, multispektral, hiperspektral, termal sensörler	Doğruluk: SVM %88.01, CNN %96.3	(Zualkernan ve diğerleri, 2023)
Soya yetiştiriciliği ve bitki sağlığı analizi	LR, SVM	Spektroradyometre, multispektral kamera	Doğruluk: RF %76, SVM %85	(De Queiroz Otone ve diğerleri, 2024)
Yabancı ot tanımlama	AlexNet, CNN, SVM	RGB, multispektral, hiperspektral, termal sensörler	Doğruluk: AlexNet %99.8, CNN %98.8, SVM %94	(Mohidem et al., 2021)
Çeşitli tarla bitkilerinde sınıflandırma	RSMPA-DLFCC, SBODL-FCC, DNN, AlexNet, VGG-16, ResNet, SVM	UAV veri seti	Doğruluk: %86.23–98.22	(Almasoud ve diğerleri, 2023)
Narenciye ağaç sağlığı ve büyüme izleme	CNN	Multispektral kamera (RedEdge-M)	Genel doğruluk: %99.8	(Ampatzidis ve Partel, 2019)
Ayçiçeği ve pamuk yetiştiriciliği analizi	RF	RGB kamera (Sony ILCE-6000)	Doğruluk: %81–84	(De Castro ve diğerleri, 2018)
Çay bitkisinde soğuk zararı değerlendirmesi	CNN-GRU, GRU, PLSR, SVR, RFR	Multispektral, termal (TIR), RGB	$R^2 = 0.862$	(Mao ve diğerleri, 2023)
Otomatik insansız hava aracı ilaçlama sistemi	MSP430 mikrodenetleyici	GPS, ilaçlama homojenlik testleri	Sapma: 0.2 m	(Xue ve diğerleri, 2016)
Bağ alanlarında	NDVI tabanlı	Altı rotorlu UAV,		(Primicerio ve

hassas tarım yönetimi	sınıflandırma	multispektral kamera		diğerleri, 2012)

Vaka çalışmaları, insansız hava araçları ve uydu verilerinin makine öğrenmesi ile entegre edilmesinin, ürün verimi tahmin doğruluğunu ve kaynak kullanım etkinliğini önemli ölçüde artırdığını göstermektedir. Bu entegrasyon sayesinde sulama maliyetlerinde %20–25 oranında azalma sağlanırken, üretimden ödün verilmeksizin azot uygulamasında hektar başına 31 kg'a kadar düşüş elde edilebilmektedir. Yapay zekâ tabanlı hastalık tespit sistemleri; domateste *Botrytis cinerea*, buğdayda külleme ve üzümde mildiyö gibi hastalıkların belirlenmesinde %95'in üzerinde doğruluk oranlarına ulaşarak yüksek etkinlik göstermiştir (Xing ve diğerleri, 2026).

İnsansız hava araçlarına dayalı uzaktan algılama teknolojisinin; bilgisayarlı görü, makine öğrenmesi ve derin öğrenme yöntemleriyle entegrasyonu, ürünlerin farklı büyüme dönemleri boyunca hassas biçimde izlenmesini mümkün kılmıştır. Özellikle bitki boyu, yaprak alan indeksi, azot beslenme durumu, toprak üstü biyokütle ve bitki gelişim göstergeleri gibi temel agronomik parametrelerin izlenmesinde önemli ilerlemeler kaydedilmiştir. Ayrıca yatma durumu, bitki tespiti, verim tahmini ile zararlı ve hastalık izleme gibi üretim performansına ilişkin göstergelerin değerlendirilmesinde de önemli gelişmeler sağlanmıştır (Li ve diğerleri, 2026). Tablo 5 'te hassas tarım uygulamalarında kullanılan bazı insansız hava aracı modelleri, üretici firma/marka bilgileri, temel teknik özellikleri ve tarımsal kullanım alanları gösterilmektedir.

Tablo 5. Hassas Tarımda Yapay Zekâ ve Nesnelerin İnterneti Entegrasyonuna Sahip Önde Gelen İnsansız Hava Araçları (Calin, 2024; Puri ve diğerleri, 2017; Rashid ve diğerleri, 2025)

İnsansız Hava Aracı Modeli	Şirket / Marka	Temel Özellikler	Hassas Tarımdaki Kullanım Alanı
DJI Agras T40	DJI	Yüksek taşıma kapasitesi, gelişmiş yapay zekâ, çift radar sistemi	Hassas ilaçlama, ürün izleme
SenseFly eBee Ag	SenseFly (Parrot)	Yüksek çözünürlüklü multispektral görüntüleme, yapay zekâ veri analizi	Bitki sağlığı analizi, tarla haritalama
XAG V40	XAG	Çift rotorlu yapı, yapay zekâ destekli ilaçlama, Nesnelerin İnterneti tabanlı tarla yönetimi	Pestisit uygulaması, gerçek zamanlı izleme
PrecisionHawk Lancaster	PrecisionHawk	Multispektral sensörler, gelişmiş yapay zekâ analitiği, uzun uçuş süresi	Verim tahmini, zararlı tespiti
Parrot Anafi USA	Parrot	Kompakt tasarım, termal görüntüleme, Nesnelerin İnterneti bağlantısı	Hastalık tespiti, sulama yönetimi
AgEagle RX60	AgEagle Aerial Systems	Yüksek hassasiyetli haritalama, gerçek zamanlı Nesnelerin İnterneti iletişimi	Bitki gelişim takibi, toprak analizi
Trimble UX5 HP	Trimble	Yapay zekâ destekli	Toprak haritalama,

		görüntü işleme, Nesnelerin İnterneti veri toplama	sulama planlama
Delair UX11Ag	Delair	Multispektral görüntüleme ile yüksek hassasiyetli haritalama, Nesnelerin İnterneti entegrasyonu	Vejetasyon analizi, drenaj planlama
Terra Drone T50	Terra Drone	Gelişmiş sensörler, termal ve multispektral görüntüleme	Bitki hastalık ve zararlı tespiti
Autel Robotics EVO II	Autel Robotics	Yüksek çözünürlüklü görüntüleme, yapay zekâ destekli engelden kaçınma	Küçük ölçekli alan izleme, verim tahmini

Gelecek Perspektifleri, Sınırlamalar ve Çözüm Önerileri

Odak Alan	Yapay zeka destekli İnsansız hava araçlarında gelecek perspektifi	Kaynaklar
DL tabanlı İHA izleme ve ilaçlama	Yapay zekâ ve robotik yeniliklerin hızlı gelişimi; gerçek saha uygulamalarının azlığı; ürün çeşitliliğinin sınırlı olması; agro-ekolojik bölgelerde genellenebilirliğin zayıf kalması; enerji kısıtları; yapılandırılmamış iş yüklerinde dayanıklılık sorunları; model karar mekanizmalarının şeffaf olmaması	(Hamrani ve diğerleri, 2025)
İHA-uydu-ML entegrasyonu	Üretim verimliliğini artırma; kaynak israfını azaltma; sürdürülebilir büyüme; termal, hiperspektral ve LiDAR sensör entegrasyonu; optimize edilmiş uçuş rotaları; gerçek zamanlı veri analizi; daha otonom çalışma; yüksek çözünürlüklü görüntüler; gerçek zamanlı güncellemeler	(Xing ve diğerleri, 2026)
AI destekli sensörlü UAV	Çok bantlı, hiperspektral ve termal sensörlerle bitki sağlığı, toprak koşulları ve zararlı yoğunluğu hakkında gerçek zamanlı veri; iş gücü maliyetlerinde azalma; verim artışı; su, gübre ve pestisit kullanımının azaltılması; işletme maliyetleri; sınırlı batarya ömrü; sensör entegrasyon zorlukları	(Agrawal ve Arafat, 2024)
Drone teknolojileri genel değerlendirme	Verimlilik ve sürdürülebilirlik artışı; IoT ve yapay zekâ entegrasyonu; gerçek zamanlı veri sağlama; düzenleyici farklılıklar; veri kullanımına ilişkin etik konular; yüksek ilk yatırım maliyeti; drone sürüleri; blokzincir entegrasyonu	(Guebsi ve diğerleri, 2024)
Küçük ölçekli çiftliklerde UAV	Karar alma süreçlerinin yönlendirilmesi; tarımsal verimlilik artışı; kaynakların optimum ve sürdürülebilir kullanımı; iklim değişikliğine uyum kapasitesi	(Gokool ve diğerleri, 2023)
SWOT – tarımsal drone	Hassas izleme ve müdahale; istihdam oluşturma; gerçek zamanlı veri sağlama; çiçeklenme ve meyve oluşum dönemlerinde verim kaybı riski; bakım ve yedek parça zorlukları; yüksek yatırım maliyeti	(Ravi Goud ve diğerleri, 2024)
UAV sistem entegrasyonu	Yapay zekâ, robotik, büyük veri, IoT ve akıllı algılama teknolojileri entegrasyonu; simbiyotik entegrasyon zorluğu	(Toscano ve diğerleri, 2024)
Yabancı ot tespiti (DL-UAV)	Derin öğrenme ile tespit ve segmentasyon; etiketlenmiş veri setlerinin yetersizliği; saha doğrulama eksikliği	(Sandoval-Pillajo ve diğerleri, 2025)
Multispektral UAV	Disiplinler arası entegrasyon; sürdürülebilir ve verimli üretim modelleri	(Zhang ve diğerleri, 2025)
İlaçlama drone sistemleri	Hassas püskürtme; mevzuat ve güvenlik konuları; blokzincir tabanlı izlenebilirlik	(Talaeizadeh ve diğerleri, 2025)
AI görüntü analizi	Otomatik hava görüntüsü analizi; agronomik karar desteği; eğitim ve yayım gereksinimi	(Silva ve diğerleri, 2024)

Hastalık tespiti DL	Model doğruluğu artışı; veri dengesizliği; metodolojik tutarsızlık	(Radočaj ve diğerleri, 2025)
UAV fenotipleme	Yüksek veri hacmi ile fenotip analizi; veri entegrasyon protokol gereksinimi	(Tanaka ve diğerleri, 2024)
Verim tahmini ML-UAV	Makine öğrenmesi ile verim öngörüsü; veri hacmi yetersizliği; algoritma optimizasyon gereksinimi	(Yuan ve diğerleri, 2024)

Tarımda yapay zekâ destekli insansız hava araçlarının tarıma entegre edilmesi, tarımsal üretimde emek yoğun iş gücünü azaltarak ürün verimi ve hastalık izleme süreçlerine doğrudan katkı yapmakta ve dijital tarımı dönüştürmektedir. Tarımda insansız hava araçları, hem üretkenliği artırarak hem de ekimden hasada kadar olan süreci takip ederek önemli avantajlar sağlamaktadır. Yapay zekâ entegrasyonunun önündeki engellerin ortadan kaldırılması ve yasal düzenlemeler, önemli derecede çözülmesi bekleyen konuları kapsamaktadır.

Sınırlamalar ve Çözüm Önerileri

1. İnsansız hava araçlarının termal, hiperspektral ve ışık algılama ve mesafe ölçme sensörleri ile entegre olarak gelişeceği; optimize edilmiş uçuş rotaları ve gelişmiş veri toplama kapasitesi sayesinde daha otonom çalışarak operasyonel verimliliği artıracağı belirtilmektedir. Uydu verilerinde çözünürlük ve gerçek zamanlı güncelleme artışı ile sulama, gübreleme ve yönetim kararlarının destekleneceği; ayrıca eğitim programları, dijital okuryazarlık ve finansal teşviklerin yaygınlaşmayı hızlandıracağı ifade edilmektedir (Xing ve diğerleri, 2026).
2. Görme tabanlı derin öğrenme destekli insansız hava aracı izleme ve ilaçlama uygulamalarında ilerleme olmasına karşın; saha uygulaması azlığı, sınırlı ürün çeşitliliği, düşük genellenebilirlik, enerji kısıtları, dayanıklılık sorunları ve karar mekanizması şeffaflığı eksikliği gibi sınırlılıkların sürdüğü bildirilmektedir (Hamrani ve diğerleri, 2025).
3. Yapay zekâ destekli insansız hava aracı sistemlerinin otomasyonu ve verimliliği artıracağı, gerçek zamanlı izleme ve müdahale sağlayacağı; dayanıklı sensör geliştirme, veri gizliliği, güvenlik ve sosyoekonomik etkilerin yönetiminin gerekli olduğu; yapay zekâ, insansız hava aracı ve sensör entegrasyonunun sürdürülebilirlik ve gıda güvenliğine katkı potansiyeli taşıdığı vurgulanmaktadır (Agrawal ve Arafat, 2024).
4. Yapay zekâ, makine öğrenmesi ve yeni nesil radyo iletişim teknolojilerinin entegrasyonunun insansız hava aracı operasyonel kapasitesini artırdığı; ancak insansız hava araçları, robotik, büyük veri, Nesnelerin İnterneti ve akıllı algılama bileşenlerinin uyumlu entegrasyonunun temel zorluk olduğu ifade edilmektedir (Toscano ve diğerleri, 2024).
5. Etiketli veri seti yetersizliği, saha doğrulama eksikliği ve otonom sistem entegrasyon sorunlarının sürdüğü; gelecekte veri seti geliştirme, saha performansı optimizasyonu ve otonom hassas tarım uygulanabilirliğine odaklanılması gerektiği belirtilmektedir (Sandoval-Pillajo ve diğerleri, 2025).

6. Disiplinler arası iş birliğinin insansız hava aracı tabanlı multispektral uzaktan algılamanın yaygınlaşmasını hızlandıracağı; tarım, uzaktan algılama, veri bilimi ve akıllı otomasyon entegrasyonu ile sürdürülebilir ve verimli üretim modellerine katkı sağlayacağı bildirilmektedir (Zhang ve diğerleri, 2025).
7. Dijital ikiz tarım alanları, Nesnelerin İnterneti sensör ağları ve bulut veri füzyon platformlarının insansız hava aracı operasyonlarını güçlendireceği; blokzincir tabanlı izlenebilirlik ve mevzuat uyum sistemlerinin pestisit güvenliği ve düzenleyici uyumu artırabileceği ifade edilmektedir (Talaeizadeh ve diğerleri, 2025).
8. Yapay zekâ ve insansız hava aracı kullanımına yönelik eğitim ve yayım programlarının oluşturulmasının, üreticilere teknik ve pratik eğitim sağlayarak dijital kapsayıcılığı ve kapasite gelişimini artıracağı belirtilmektedir (Silva ve diğerleri, 2024).
9. Veri hacmi yetersizliği, özellik seçimi, gelişme dönemi belirleme, algoritma seçimi ve insansız hava aracı teknik sınırlılıklarının sürdüğü; veri artırma, özellik mühendisliği, algoritma geliştirme ve gerçek zamanlı verim tahmini çalışmalarına odaklanılması gerektiği bildirilmektedir (Yuan ve diğerleri, 2024).
10. İnsansız hava araçlarının yaygınlaşmasının mevzuat, taşıma kapasitesi, batarya ömrü, hava koşulları, püskürtme sürüklenmesi, sensör doğruluğu, operatör eksikliği, maliyet ve standart eksikliği gibi engellerle karşılaştığı; finansal destek, düzenleme kolaylığı, altyapı, teknolojik yenilik ve eğitim faaliyetlerinin ölçeklenme için kritik olduğu belirtilmektedir (Vijayakumar ve diğerleri, 2025).
11. Standart indeks eksikliği, ölçeklenebilirlik ve otomatik veri işleme gereksinimlerinin sürdüğü; yapay zekâ ve makine öğrenmesi entegrasyonu, çoklu sensörler ve gerçek zamanlı analiz ile sulama optimizasyonu, su kullanım etkinliği ve verim artışının destekleneceği ifade edilmektedir (Sharma ve diğerleri, 2025).
12. İnsansız hava aracı tabanlı hedefe yönelik gübreleme ve bitki koruma uygulamalarının umut vadettiği; rota optimizasyonu, püskürtme zamanlama algoritmaları ve sensör ile yapay zekâ entegrasyonu ile hassasiyet, çevresel uyum ve benimsenmenin artırılmasının hedeflendiği bildirilmektedir (Lyu ve diğerleri, 2025).
13. Drone teknolojisinin potansiyelinin kullanılabilmesi için teknolojik imkânlar ile tarımsal toplulukların sosyoekonomik gerçekliklerinin dengeli biçimde ele alınması gerektiği; bu yaklaşımın gıda güvenliği ve sürdürülebilir üretim sistemlerine katkı sağlayacağı belirtilmektedir (Guebsi ve diğerleri, 2024).
14. Gelecek araştırmaların bitki yapısal ve fizyolojik tahmin doğruluğunun ötesinde çoklu değişken ilişkilerini ortaya koyan veri yorumlanabilirliğine yönelmesi gerektiği vurgulanmaktadır (Tanaka ve diğerleri, 2024).

SONUÇ

Yapay zekâ destekli insansız hava araçları, tarımsal üretimde izleme, analiz ve müdahale süreçlerini dönüştürerek hassas tarımın temel bileşenlerinden biri hâline gelmiştir. Uzaktan algılama, makine öğrenmesi ve çoklu sensör entegrasyonu sayesinde bitki gelişimi, hastalık ve zararlı durumu, besin elementi yönetimi ve verim tahmini yüksek doğrulukla gerçekleştirilebilmektedir. Bu sistemler; su, gübre ve pestisit kullanımını optimize ederek maliyetleri azaltmakta, çevresel sürdürülebilirliği desteklemekte ve üretim verimliliğini artırmaktadır. Bununla birlikte veri seti yetersizliği, enerji kısıtları, sensör entegrasyon zorlukları, mevzuat sınırlamaları ve yüksek başlangıç maliyetleri yaygınlaşmanın önündeki temel engellerdir. Gelecekte uydu, insansız hava araçları ve yapay zekâ entegrasyonu, dijital ikiz tarım sistemleri, blokzincir tabanlı izlenebilirlik ve otonom operasyon kabiliyetlerinin gelişmesiyle bu teknolojilerin etkinliğinin daha da artacağı öngörülmektedir. Sonuç olarak, gelecek perspektifinden bakıldığında disiplinler arası iş birliği ve teknik altyapı gelişimi, yapay zekâ destekli insansız hava aracı sistemlerinin sürdürülebilir tarımsal üretimdeki stratejik rolünü güçlendirecektir.

KAYNAKLAR

Agrawal, J., & Arafat, M. Y. (2024). Transforming farming: A review of AI-powered UAV technologies in precision agriculture. *Drones, 8*(11), 664. https://doi.org/10.3390/drones8110664

Aierken, N., Yang, B., Li, Y., Jiang, P., Pan, G., & Li, S. (2024). A review of unmanned aerial vehicle based remote sensing and machine learning for cotton crop growth monitoring. *Computers and Electronics in Agriculture, 227*(Part 2), 109601. https://doi.org/10.1016/j.compag.2024.109601

Almasoud, A. S., Mengash, H. A., Saeed, M. K., Alotaibi, F. A., Othman, K. M., & Mahmud, A. (2023). Remote sensing imagery data analysis using marine predators algorithm with deep learning for food crop classification. *Biomimetics, 8*(5), 535. https://doi.org/10.3390/biomimetics8050535

Ampatzidis, Y., & Partel, V. (2019). UAV-based high throughput phenotyping in citrus utilizing multispectral imaging and artificial intelligence. *Remote Sensing, 11*(4), 410. https://doi.org/10.3390/rs11040410

Anam, I., Arafat, N., Hafiz, M. S., Jim, J. R., Kabir, M. M., & Mridha, M. F. (2024). A systematic review of UAV and AI integration for targeted disease detection, weed management, and pest control in precision agriculture. *Smart Agricultural Technology, 9*, 100647. https://doi.org/10.1016/j.atech.2024.100647

Ankatwar, G., & Dhawale, C. (2024, August). *Remote sensing using unmanned aerial vehicles for detecting crop diseases: A machine learning and deep learning approach*. In Shaping the Future of Research and Its Innovative Methodologies in Various Multidisciplinary Streams (Conference presentation), India.

Arable. (2024). *Arable Mark in-field sensing & monitoring system*. Erişim adresi: https://www.arable.com/mark3/
Erişim tarihi: 16 Şubat 2026.

Babu, P. J., Longchar, B., & Rajasekhar, A. (2022). Nanobiotechnology-mediated sustainable agriculture and post-harvest management. *Current Research in Biotechnology, 4*, 326–336. https://doi.org/10.1016/j.crbiot.2022.06.002

Barua, P., Emon, T. A. C., & Baroi, M. (2025). Optimizing precision agriculture through AI and robotic innovation. *Applied Agriculture Sciences, 3*(1), 1–10. https://doi.org/10.10234

Calin, A. (2024). Exploring the top 5 drones for land measurements: A review. *Scientific Papers. Series E: Land Reclamation, Earth Observation & Surveying, Environmental Engineering, 13*.Rashid, A. B., Kausik, A. K., Khandoker, A., & Siddque, S. N. (2025). Integration of artificial intelligence and IoT with UAVs for precision agriculture. *Hybrid Advances, 10*, 100458. https://doi.org/10.1016/j.hybadv.2025.100458

CropX. (2024). *Agronomic farm management system*. Erişim adresi: https://cropx.com/
Erişim tarihi: 16 Şubat 2026.

Cuaran, J., & Leon, J. (2021). Crop monitoring using unmanned aerial vehicles: A review. *Agricultural Reviews, 42*(2), 121–132. https://doi.org/10.18805/ag.R-180

De Castro, A. I., Torres-Sánchez, J., Peña, J. M., Jiménez-Brenes, F. M., Csillik, O., & López-Granados, F. (2018). An automatic Random Forest–OBIA algorithm for early weed mapping between and within crop rows using UAV imagery. *Remote Sensing, 10*(2), 285. https://doi.org/10.3390/rs10020285

Dela Torre, D. M. G., Gao, J., & Macinnis-Ng, C. (2021). Remote sensing-based estimation of rice yields using various models: A critical review. *Geo-Spatial Information Science, 24*(4), 580–603. https://doi.org/10.1080/10095020.2021.1936656

De Queiroz Otone, J. D., Theodoro, G. F., Santana, D. C., Teodoro, L. P. R., de Oliveira, J. T., de Oliveira, I. C., da Silva Junior, C. A., Teodoro, P. E., & Baio, F. H. R. (2024). Hyperspectral response of the soybean crop as a function of target spot (*Corynespora cassiicola*) using machine learning to classify severity levels. *AgriEngineering, 6*, 330–343. https://doi.org/10.3390/agriengineering6010020

Delavarpour, N., Koparan, C., Nowatzki, J., Bajwa, S., & Sun, X. (2021). A technical study on UAV characteristics for precision agriculture applications and associated practical challenges. *Remote Sensing, 13*(7), 1204. https://doi.org/10.3390/rs13071204

DJI. (2024). *Phantom 4 RTK*. Erişim adresi: https://www.dji.com/global/phantom-4-rtkm Erişim tarihi: 16 Şubat 2026.

Ferreira, C. M., & Barrigossi, J. A. F. (2021). *Embrapa rice and beans: Tradition and food security*. Embrapa. http://www.cnpaf.embrapa.br/languages/ricebeans.php

Gamboa-Cruzado, J., Estrada-Gutierrez, J., Bustos-Romero, C., Alzamora Rivero, C., Valenzuela, J. N., Tavera Romero, C. A., Gamarra-Moreno, J., & Amayo-Gamboa, F. (2026). A review of drones in smart agriculture: Issues, models, trends, and challenges. *Sustainability, 18*(1), 507. https://doi.org/10.3390/su18010507

Guebsi, R., Mami, S., & Chokmani, K. (2024). Drones in precision agriculture: A comprehensive review of applications, technologies, and challenges. *Drones, 8*(11), 686. https://doi.org/10.3390/drones8110686

Hamrani, A., Allouhi, A., Bouarab, F. Z., & Jayachandran, K. (2025). AI and robotics in agriculture: A systematic and quantitative review of research trends (2015–2025). *Crops, 5*, 75. https://doi.org/10.3390/crops5050075

Kim, J., Kim, S., Ju, C., & Son, H. I. (2019). Unmanned aerial vehicles in agriculture: A review of perspective of platform, control, and applications. *IEEE Access, 7*, 105100–105115. https://doi.org/10.1109/ACCESS.2019.2932119

Kiropoulos, K., Tsouros, D. C., Dimaraki, F., Triantafyllou, A., Bibi, S., Sarigiannidis, P., & Angelidis, P. (2022). Monitoring saffron crops with UAVs. *Telecom, 3*, 301–321. https://doi.org/10.3390/telecom3020018

Lacerda, L. N., Snider, J. L., Cohen, Y., Liakos, V., Gobbo, S., & Vellidis, G. (2022). Using UAV-based thermal imagery to detect crop water status variability in cotton. *Smart Agricultural Technology, 2*, 100029. https://doi.org/10.1016/j.atech.2022.100029

Lambertini, A., Mandanici, E., Tini, M. A., & Vittuari, L. (2022). Technical challenges for multi-temporal and multi-sensor image processing surveyed by UAV for mapping and monitoring in precision agriculture. *Remote Sensing, 14*(19), 4954. https://doi.org/10.3390/rs14194954

Li, Y., Deng, G., Zhao, H., Liu, B., Liu, C., Qian, W., & Qiao, X. (2026). A review of UAV remote sensing technology applications in common gramineous crops. *Information Processing in Agriculture*. Advance online publication. https://doi.org/10.1016/j.inpa.2026.01.009

Lyu, Y., Yu, S.-H., Lee, C.-G., Wang, P., Kang, Y.-H., Lee, D.-H., & Han, X. (2025). Performance evaluation of a UAV-based graded precision spraying system: Analysis of spray

accuracy, response errors, and field efficacy. *Agriculture, 15*(19), 2070. https://doi.org/10.3390/agriculture15192070

Maddikunta, P. K. R., Hakak, S., Alazab, M., Bhattacharya, S., Gadekallu, T. R., Khan, W. Z., & Pham, Q.-V. (2021). Unmanned aerial vehicles in smart agriculture: Applications, requirements, and challenges. *IEEE Sensors Journal, 21*(16), 17608–17619. https://doi.org/10.1109/JSEN.2021.3072311

Maimaitijiang, M., Sagan, V., Sidike, P., Daloye, A. M., Erkbol, H., & Fritschi, F. B. (2020). Crop monitoring using satellite/UAV data fusion and machine learning. *Remote Sensing, 12*(8), 1357. https://doi.org/10.3390/rs12081357

Manoj, H. M., Shanthi, D. L., Lakshmi, B. N., Archana, K. J., Jyothi, E. V. N., & Archana, K. (2026). AI-driven drone technology and computer vision for early detection of crop disease in large agricultural areas. *Scientific Reports, 16*, 2479. https://doi.org/10.1038/s41598-025-32384-1

Mao, Y., Li, H., Wang, Y., Wang, H., Shen, J., Xu, Y., Ding, S., Wang, H., Ding, Z., & Fan, K. (2023). Rapid monitoring of tea plants under cold stress based on UAV multi-sensor data. *Computers and Electronics in Agriculture, 213*, 108176. https://doi.org/10.1016/j.compag.2023.108176

Mazzia, V., Comba, L., Khaliq, A., Chiaberge, M., & Gay, P. (2020). UAV and machine learning based refinement of a satellite-driven vegetation index for precision agriculture. *Sensors, 20*(9), 2530. https://doi.org/10.3390/s20092530

Mohidem, N. A., Che'Ya, N. N., Juraimi, A. S., Fazlil Ilahi, W. F., Mohd Roslim, M. H., Sulaiman, N., Saberioon, M., & Mohd Noor, N. (2021). How can unmanned aerial vehicles be used for detecting weeds in agricultural fields? *Agriculture, 11*(10), 1004. https://doi.org/10.3390/agriculture11101004

Mukherjee, A., Misra, S., & Raghuwanshi, N. S. (2019). A survey of unmanned aerial sensing solutions in precision agriculture. *Journal of Network and Computer Applications, 148*, 102461. https://doi.org/10.1016/j.jnca.2019.102461

Netafim. (2024). *Grow more with less* Erişim adresi: https://www.netafim.com/en/ Erişim tarihi: 16 Şubat 2026.

Popescu, D., Stoican, F., Stamatescu, G., Ichim, L., & Dragana, C. (2020). Advanced UAV–WSN system for intelligent monitoring in precision agriculture. *Sensors, 20*(3), 817. https://doi.org/10.3390/s20030817

Prasad, K., Venkatesa Palanichamy, N., Rohini, A., Kalpana, M., Parameswari, E., & Kowsalya, S. (2025). Exploring the impact of drone technology on agricultural practices: A bibliometric review. *Plant Science Today* (Early Access). https://doi.org/10.14719/pst.10165

Primicerio, J., Di Gennaro, S. F., Fiorillo, E., Genesio, L., Lugato, E., Matese, A., & Vaccari, F. P. (2012). A flexible unmanned aerial vehicle for precision agriculture. *Precision Agriculture, 13*, 517–523. https://doi.org/10.1007/s11119-012-9257-6

Puri, V., Nayyar, A., & Raja, L. (2017). Agriculture drones: A modern breakthrough in precision agriculture. *Journal of Statistics and Management Systems, 20*(4), 507–518. https://doi.org/10.1080/09720510.2017.1395171

Rahman, M. F. F., Fan, S., Zhang, Y., & Chen, L. (2021). A comparative study on application of unmanned aerial vehicle systems in agriculture. *Agriculture, 11*(1), 22. https://doi.org/10.3390/agriculture11010022

Rashid, A. B., Kausik, A. K., Khandoker, A., & Siddque, S. N. (2025). Integration of artificial intelligence and IoT with UAVs for precision agriculture. *Hybrid Advances, 10*, 100458. https://doi.org/10.1016/j.hybadv.2025.100458

Rejeb, A., Abdollahi, A., Rejeb, K., & Treiblmaier, H. (2022). Drones in agriculture: A review and bibliometric analysis. *Computers and Electronics in Agriculture, 198*, 107017. https://doi.org/10.1016/j.compag.2022.107017

Sanders, J. T., Jones, E. A. L., Austin, R., Roberson, G. T., Richardson, R. J., & Everman, W. J. (2021). Remote sensing for Palmer amaranth (*Amaranthus palmeri* S. Wats.) detection in soybean (*Glycine max* (L.) Merr.). *Agronomy, 11*, 1909. https://doi.org/10.3390/agronomy11101909

Sandoval-Pillajo, L., García-Santillán, I., Pusdá-Chulde, M., & Giret, A. (2025). Weed detection based on deep learning from UAV imagery: A review. *Smart Agricultural Technology, 12*, 101147. https://doi.org/10.1016/j.atech.2025.101147

Shadrin, D., Menshchikov, A., Somov, A., Bornemann, G., Hauslage, J., & Fedorov, M. V. (2020). Enabling precision agriculture through embedded sensing with artificial intelligence. *IEEE Transactions on Instrumentation and Measurement, 69*(7), 4103–4113. https://doi.org/10.1109/TIM.2019.2943902

Shahi, T. B., Xu, C. Y., Neupane, A., & Guo, W. (2023). Recent advances in crop disease detection using UAV and deep learning techniques. *Remote Sensing, 15*(10), 2450. https://doi.org/10.3390/rs15102450

Sharma, H., Sidhu, H., & Bhowmik, A. (2025). Remote sensing using unmanned aerial vehicles for water stress detection: A review focusing on specialty crops. *Drones, 9*(4), 241. https://doi.org/10.3390/drones9040241

Silva, J. A. O. S., Siqueira, V. S. de, Mesquita, M., Vale, L. S. R., Marques, T. de N. B., Silva, J. L. B. de, Silva, M. V. de, Lacerda, L. N., Oliveira-Júnior, J. F. de, Lima, J. L. M. P. de, et al. (2024).Deep learning for weed detection and segmentation in agricultural crops using images captured by an unmanned aerial vehicle. *Remote Sensing, 16*, 4394. https://doi.org/10.3390/rs16234394

Silva, J. A. O. S., Siqueira, V. S., Mesquita, M., Vale, L. S. R., Silva, J. L. B., Silva, M. V., Lemos, J. P. B., Lacerda, L. N., Ferrarezi, R. S., & Oliveira, H. F. E. (2024). Artificial intelligence applied to support agronomic decisions for the automatic aerial analysis images captured by UAV: A systematic review. *Agronomy, 14*(11), 2697. https://doi.org/10.3390/agronomy14112697

Singh, N., Gupta, D., Joshi, M., Yadav, K., Nayak, S., Kumar, M., Nayak, K., Gulaiya, S., & Rajpoot, A. S. (2024). Application of drones technology in agriculture: A modern approach. *Journal of Scientific Research and Reports, 30*(7), 142–152. https://doi.org/10.9734/jsrr/2024/v30i72131

Sitharthan, R., Rajesh, M. G., Vimal, S., Kumar, E. S., Yuvaraj, S., Kumar, A., Raglend, I. J., & Vengatesan, K. (2023). A novel autonomous irrigation system for smart agriculture using AI and 6G enabled IoT network. *Microprocessors and Microsystems, 101*, 104905. https://doi.org/10.1016/j.micpro.2023.104905

Som-ard, J., Atzberger, C., Izquierdo-Verdiguier, E., Vuolo, F., & Immitzer, M. (2021). Remote sensing applications in sugarcane cultivation: A review. *Remote Sensing, 13*(20), 4040. https://doi.org/10.3390/rs13204040

Su, J., Zhu, X. P., Li, S., & Chen, W. H. (2023). A survey on AI empowered UAV perception systems for precision agriculture. *Neurocomputing, 518*, 242–270. https://doi.org/10.1016/j.neucom.2022.11.062

Talaeizadeh, A., Sharifi, I., Alasty, A., & Ghatrehsamani, S. (2025). Agricultural spraying drones: A comprehensive review. *Smart Agricultural Technology, 12*, 101519. https://doi.org/10.1016/j.atech.2025.101519

Tanaka, T. S. T., Wang, S., Jørgensen, J. R., Gentili, M., Vidal, A. Z., Mortensen, A. K., Acharya, B. S., Beck, B. D., & Gislum, R. (2024). Review of crop phenotyping in field plot experiments using UAV-mounted sensors and algorithms. *Drones, 8*(6), 212. https://doi.org/10.3390/drones8060212

Taranis. (2024). *Leading crop management software*. Erişim adresi: https://www.taranis.com
Erişim tarihi: 16 Şubat 2026.

Toscano, F., Fiorentino, C., Capece, N., & Erra, U. (2024). Unmanned aerial vehicle for precision agriculture: A review. IEEE Access. https://doi.org/10.1109/ACCESS.2024.3401018

Tsouros, D. C., Bibi, S., & Sarigiannidis, P. G. (2019). A review on UAV-based applications for precision agriculture. *Information, 10*(11), 349. https://doi.org/10.3390/info10110349

Vijayakumar, S., Shanmugapriya, P., Saravanane, P., Ramesh, T., Murugaiyan, V., & Ilakkiya, S. (2025). Precision weed control using unmanned aerial vehicles and robots:

Assessing feasibility, bottlenecks, and recommendations for scaling. *NDT, 3*(2), 10. https://doi.org/10.3390/ndt3020010

Vijayalakshmi, K., Al-Otaibi, S., Arya, L., Almaiah, M. A., Anithaashri, T. P., Karthik, S. S., & Shishakly, R. (2023). Smart agricultural–industrial crop-monitoring system using unmanned aerial vehicle–Internet of Things classification techniques. *Sustainability, 15*, 11242. https://doi.org/10.3390/su151411242

XAG. (2024). *P100 agricultural drone*. Erişim adresi: https://www.xa.com/en/p100 Erişim tarihi: 16 Şubat 2026.

Xing, Y., Liu, X., & Wang, X. (2026). Integrating UAVs, satellite remote sensing, and machine learning in precision agriculture: Pathways to sustainable food production, resource efficiency, and scalable innovation. *Frontiers in Agronomy, 7*, 1670380. https://doi.org/10.3389/fagro.2025.1670380

Xue, X., Lan, Y., Sun, Z., Chang, C., & Hoffmann, W. C. (2016). Development of an unmanned aerial vehicle-based automatic aerial spraying system. *Computers and Electronics in Agriculture, 128*, 58–66. https://doi.org/10.1016/j.compag.2016.08.011

Yang, X., Chen, J., Lu, X., Liu, H., Liu, Y., Bai, X., Qian, L., & Zhang, Z. (2025). Advances in UAV remote sensing for monitoring crop water and nutrient status: Modeling methods, influencing factors, and challenges. *Plants, 14*, 2544. https://doi.org/10.3390/plants14162544

Yuan, J., Zhang, Y., Zheng, Z., Yao, W., Wang, W., & Guo, L. (2024). Grain crop yield prediction using machine learning based on UAV remote sensing: A systematic literature review. *Drones, 8*(10), 559. https://doi.org/10.3390/drones8100559

Zeng, T., Wang, Y., Yang, Y., Liang, Q., Fang, J., Li, Y., Zhang, H., Fu, W., Wang, J., & Zhang, X. (2024). Early detection of rubber tree powdery mildew using UAV-based hyperspectral imagery and deep learning. *Computers and Electronics in Agriculture, 220*, 108909. https://doi.org/10.1016/j.compag.2024.108909

Zhang, S., Wang, X., Lin, H., Dong, Y., & Qiang, Z. (2025). A review of the application of UAV multispectral remote sensing technology in precision agriculture. *Smart Agricultural Technology, 12*, 101406. https://doi.org/10.1016/j.atech.2025.101406

Zhu, H., Lin, C., Liu, G., Wang, D., Qin, S., Li, A., Xu, J.-L., & He, Y. (2024). Intelligent agriculture: Deep learning in UAV-based remote sensing imagery for crop diseases and pests detection. *Frontiers in Plant Science, 15*, 1435016. https://doi.org/10.3389/fpls.2024.1435016

Zhu, W., Eyshi Rezaei, E., Nouri, H., Sun, Z., Li, J., Yu, D., & Siebert, S. (2022). UAV-based indicators of crop growth are robust for distinct water and nutrient management but vary between crop development phases. *Field Crops Research, 284*, 108582. https://doi.org/10.1016/j.fcr.2022.108582

Zualkernan, I., Abuhani, D. A., Hussain, M. H., Khan, J., & ElMohandes, M. (2023). Machine learning for precision agriculture using imagery from unmanned aerial vehicles (UAVs): A survey. *Drones, 7*(6), 382. https://doi.org/10.3390/drones7060382

HAYVANSAL ATIKLARDAN BİYOGAZ ÜRETİMİNİN ÖNEMİ

Doktora öğrencisi İrfan İNAN
Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi, Ziraat Fakültesi, Zootekni Bölümü, Tuşba, Van
ORCID NO: 0009-0007-0084-1394
Dr. Savaş DEMİR
Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi, Ziraat Fakültesi, Tarla Bitkileri Bölümü, Tuşba, Van
ORCID NO: 0000-0002-3795-8883
Prof. Dr. Zehra EKİN
Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi, Ziraat Fakültesi, Tarla Bitkileri Bölümü, Tuşba, Van
ORCID NO: 0000-0001-9727-2317

ÖZET
Hayvancılık sektöründe sürdürülebilirlik, iklim değişikliği ve artan gıda güvenliği sorunları nedeniyle kritik bir hâl almıştır. Hayvancılık sektörü, sera gazı emisyonlarının yalnızca %15'ine katkıda bulunmasına rağmen, çevresel etkileri nedeniyle önemli sorunlar oluşturmaktadır. Çiftlik hayvanlarında biyogaz üretimi; hayvansal atıkların enerjiye dönüştürülmesi, sera gazı emisyonlarının azaltılması ve besin maddelerinin yeniden döngüye kazandırılması açısından hem çiftlik hayvanlarından kaynaklanan iklim değişikliğinin etkilerini azaltmakta hem de atık yönetiminin doğru şekilde değerlendirilmesiyle çevresel kirliliği azaltmak açısından son derece önemlidir. Hayvansal gübre ve organik atıkların anaerobik fermantasyon yoluyla biyogaza dönüştürülmesi, kontrolsüz metan salınımının önlenmesinde kritik rol oynamakta; bu durum hayvancılık kaynaklı emisyonların azaltımında doğrudan bir azaltım mekanizması oluşturmaktadır. Biyometan üretimine yönelik bütünleşik ekonomik ve çevresel değerlendirmeler, süreç yönetiminin etkinliği ile çevresel kazanımlar arasında güçlü bir ilişki bulunduğunu ortaya koymaktadır. Özellikle metanın zararlı etkilerinin kontrol altına alınmaması durumunda, biyogaz sistemlerinin sağlayacağı iklimsel faydaların tersine dönebileceği vurgulanmaktadır. Süreç sonunda ortaya çıkan sıvı ve katı sindirim çıktılarının tarımsal üretimde değerlendirilmesi, besin döngüselliğini güçlendiren önemli bir geri kazanım çıktısı olarak tanımlanmaktadır. Biyogaz sistemleri hem enerji üretimi, atık geri kazanımı, emisyon kontrolü ve kaynak verimliliğini aynı sistem altında bütünleştirmekte hem de entegre bir üretim, enerji dönüşümü ve çevre yönetimi yaklaşımı olarak ekolojik katkılarıyla önemli avantajlar ortaya koymaktadır. Bu derlemenin amacı, hayvansal atıkların biyogaz üretim yoluyla sürdürebilir enerjiye dönüştürülmesini, sera gaz emisyonu azaltımı ve çevresel atık yönetimi bütüncül olarak değerlendirmektir.
Anahtar Kelimeler: Hayvansal atık, Biyogaz üretimi, Sera gazı azaltımı. Sürdürülebilirlik

ABSTRACT
Sustainability in the livestock sector has become critical due to climate change and increasing food security challenges. Although the livestock sector contributes only 15% of total greenhouse gas emissions, it poses significant environmental concerns because of its ecological impacts. Biogas production in farm animals plays a crucial role in converting animal waste into energy, reducing greenhouse gas emissions, and recycling nutrients into the production system; thus, it mitigates the effects of livestock-related climate change while

reducing environmental pollution through proper waste management.The conversion of animal manure and organic waste into biogas through anaerobic fermentation plays a critical role in preventing uncontrolled methane emissions, thereby serving as a direct mitigation mechanism for livestock-derived emissions. Integrated economic and environmental assessments of biomethane production reveal a strong relationship between process efficiency and environmental gains. It is emphasized that if the harmful effects of methane are not effectively controlled, the climatic benefits of biogas systems may be reversed.The utilization of liquid and solid digestate outputs in agricultural production is identified as an important recovery pathway that strengthens nutrient circularity. Biogas systems integrate energy production, waste recovery, emission control, and resource efficiency within a single framework, offering significant ecological advantages as an integrated approach to production, energy conversion, and environmental management. The aim of this review is to comprehensively evaluate the conversion of animal waste into sustainable energy through biogas production, greenhouse gas emission mitigation, and environmental waste management within a holistic framework.
Keywords: Farm animals; Biogas production; Animal waste management; Greenhouse gas mitigation.

GİRİŞ

Küresel sürdürülebilir kalkınma, artan nüfusun ihtiyaçlarının karşılanması sürecinde çeşitli zorluklarla karşı karşıyadır. Hayvancılık endüstrileri açısından, bu ihtiyaçları karşılama yönündeki artan baskı, atık oluşumunun da yükselmesine neden olmuştur. Son yıllarda hayvancılıkta sürdürülebilirlik konusundaki endişeler giderek artmıştır. Hayvancılık sektörü; önemli düzeyde sera gazı emisyonları, çevresel kirlilik ve yüksek kaynak tüketimi ile suçlanmaktadır. Hayvancılık değer zincirleri ve daha geniş gıda sistemleri kapsamında, gübreler, işleme akışları ve tüketim sonrası atıklardan değerli kaynakların güvenli bir şekilde geri kazanılmasını sağlarken bu yan ürünlerin çevresel baskılarını azaltmak amacıyla döngüsel biyoekonomi yaklaşımlarının geliştirilmesine devam edilmesi büyük önem taşımaktadır. Sürdürülebilir atık yönetimi, döngüsel ekonomi hedeflerine ulaşılması açısından büyük önem taşımaktadır (Arsic ve diğerleri, 2025; Kilibarda ve diğerleri, 2023; Silva-Gálvez ve diğerleri, 2024; Vasmara ve Martini, 2025).

Hayvancılık üretiminin hızlı büyümesi, küresel ölçekte yıllık yaklaşık 13 milyar ton olarak tahmin edilen hayvansal gübre miktarında önemli bir artışa neden olmuştur ve bu durum uygun şekilde işlenmediği takdirde potansiyel çevresel tehlikeler oluşturmaktadır. Küresel ölçekte katı atık üretimi artış göstermiş olup, 2020 yılında yaklaşık 2 gigaton seviyesine ulaşmıştır ve 2050 yılına kadar 3,5 gigatona yükselmesi beklenmektedir. Bu miktarın yaklaşık %46'sını organik atıklar oluşturmaktadır. Hayvansal atıkların biyogaz, biyoyakıt ve biyogübre üretimi amacıyla sürdürülebilir biçimde değerlendirilmesi, atık yönetimi ve yenilenebilir enerjiye ilişkin zorluklara umut verici bir çözüm sunmaktadır (Chavan ve diğerleri, 2022; Dong ve diğerleri, 2023; Godara ve diğerleri, 2024; Jasińska ve diğerleri, 2023; Zheng ve diğerleri, 2022).

Tarım sektörü, hayvansal gübreyi biyogaz ve sindirim artığı yan ürünlerine dönüştüren çiftlik ölçekli anaerobik sindirim sistemlerine giderek artan ilgi göstermektedir. Yenilenebilir enerji kaynaklarına yönelik artan talep, biyogaz üretiminin optimize edilmesi gerekliliğini ortaya koymaktadır. Yenilenebilir bir enerji kaynağı olan biyogaz, organik materyallerin anaerobik çürütme yoluyla metanca zengin yanıcı gaza dönüştürülmesiyle üretilmektedir. Bu süreç, atık yönetimi uygulamalarını iyileştirirken yenilenebilir enerji üretimini de mümkün kılmaktadır. Biyogaz üretiminin tarımsal sistemlere entegrasyonu; çevresel, enerji, ekonomik ve toplumsal boyutları kapsayan çok yönlü bir sürdürülebilir kalkınma katkısı sunmaktadır (Bidiko ve

diğerleri, 2025; Morris ve diğerleri, 2025; Pilarski ve diğerleri, 2025; Shehu ve diğerleri, 2025; Xu ve diğerleri, 2025).

Hayvansal gübreden biyogaz üretiminin birçok faydası bulunmaktadır. Biyogazın başlıca avantajları; yenilenebilir enerji üretimi, atıkların azaltılması, patojenlerin azaltılması, organik madde içeren atıkların yüksek kaliteli gübreye dönüştürülmesi, yenilenebilir enerji üretimi, atık yönetimi, iklim değişikliğinin azaltılması ve sürdürülebilir tarım gibi acil sürdürülebilir kalkınma sorunlarının çözümünde kilit bir rol oynayabilir. Bunlar arasında sera gazı emisyonlarının azaltılması, fosil yakıtlara bağımlılığın düşürülmesi ve hayvancılık faaliyetlerinin ekonomik sürdürülebilirliğinin artırılması yer almaktadır. Yenilenebilir bir enerji kaynağı olarak biyogazın bir diğer önemli avantajı ise çok yönlü kullanılabilirliğidir; biyogaz ısı ve elektrik üretiminde kullanılabildiği gibi taşıt yakıtı olarak da değerlendirilebilmektedir (Brahmi ve diğerleri, 2024; Gustafsson ve diğerleri, 2024; Jameel ve diğerleri, 2024; Janiszewska ve Ossowska, 2025).

Bu derleme çalışmasının amacı, yenilenebilir enerji kaynakları ekseninde hayvansal atıklardan üretilen biyogazın iklim değişikliğinin etkilerini azaltarak çevresel, sosyal, ekonomik ve sürdürülebilirlik bağlamında değerlendirilmesi ve farklı hayvan türlerinde yapılan güncel çalışma bulgularıyla desteklenmesidir.

Yenilenebilir enerji kaynağı olarak biyogaz önemi ve avantajları

Modern tarım; toprak bozunumu, iklim değişkenliği ve sentetik gübrelere bağımlılığın artması gibi, uzun vadeli verimlilik ve gıda güvenliğini tehdit eden büyüyen zorluklarla karşı karşıyadır. Döngüsel ekonomi stratejileri, özellikle tarım ve hayvancılık kaynaklı artıkların biyobazlı toprak düzenleyicilere dönüştürülmesi, toprak sağlığının iyileştirilmesi ve çevresel etkilerin azaltılması için çözümler sunmaktadır (Márquez-Moreno ve diğerleri, 2026). Dolayısıyla, tarımsal ve hayvansal atıkların kompostlanması; bu atıkların yönetimi, sürdürülebilir termal enerji elde edilmesi ve tarımsal açıdan yeterli kaliteye sahip kompost üretimi için uygulanabilir bir yöntemdir. Bu yaklaşım, döngüsel ekonomi çerçevesinde tarım ve hayvancılık üretim döngülerinin kapatılmasına ve önemli ekonomik faydaların sağlanmasına katkıda bulunmaktadır (Valverde-Orozco ve diğerleri, 2024).

İklim ve doğal kaynakların korunması perspektifinden bakıldığında, güneş, rüzgâr, hidroelektrik ve biyokütle gibi yenilenebilir enerji kaynaklarının önemi giderek artmaktadır. Yenilenebilir enerji teknolojilerinin sürdürülebilir tarım uygulamalarıyla bütünleştirilmesi; karbon nötr gıda üretim sistemlerine ulaşılması, ekonomik uygulanabilirliğin artırılması ve çevresel korumanın güçlendirilmesi, enerji güvenliğinin sağlanması açısından kritik öneme sahiptir. Açısından kritik bir yol sunmaktadır. Güneş, rüzgâr, biyokütle ve diğer yenilenebilir enerji kaynakları; tarımsal enerji maliyetlerinin azaltılması, enerji güvenliğinin artırılması ve çiftlik gelirlerinin çeşitlendirilmesi için çeşitli fırsatlar sağlamaktadır. Bu durum, çiftlik içi besin döngüsünü desteklemekte ve sentetik gübrelere olan bağımlılığın azaltılmasına katkı sağlamaktadır. Döngüsel ekonomi modellerine, çevresel korumaya ve iklim dirençli geçim kaynaklarına katkıda bulunmaktadır (Singh, 2025; Stancu ve diğerleri, 2025; Tran ve diğerleri, 2026; Umweltbundesamt, 2025).

Küresel ölçekte mevcut organik atık akışları kullanılarak her yıl yaklaşık bir trilyon metreküp doğal gaz eşdeğeri biyogazın sürdürülebilir şekilde üretilebileceği tahmin edilmektedir. Bu miktar günümüzdeki küresel doğal gaz talebinin yaklaşık dörtte birine karşılık gelmektedir. Sürdürülebilir biyogaz üretim potansiyelinin yaklaşık %80'i gelişmekte olan ekonomilerde bulunmaktadır (IEA,2025). Hayvansal gübre doğrudan yakılarak ısı enerjisi üretilebilse de, bu yaklaşım hem kaynağın verimsiz kullanılmasına hem de kapalı alan hava kirliliğine yol açarak çok sayıda solunum yolu sağlık sorununa neden olmaktadır. Bu nedenle, daha temiz ve daha verimli bir seçenek, hayvansal gübrenin anaerobik sindirici (AD) teknolojisi kullanılarak biyogaz üretimi için hammadde olarak değerlendirilmesidir (Sibanda ve Uzabakiriho, 2024).

Hayvansal gübre yönetiminde döngüsel ekonomiye doğru ilerleyiş, yalnızca çevresel bir başarıyı değil; aynı zamanda daha güvenli, sürdürülebilir ve ekonomik açıdan güçlü bir geleceğin temel taşlarından birini ifade etmektedir. Gübreyi, hem gübre hem de enerji üretimi için değerli bir kaynak olarak değerlendiren teknolojik gelişmeler ve politika çerçeveleri ayrıntılı biçimde ele alınmaktadır. Ayrıca, gübrenin çevresel sürdürülebilirliğe katkı potansiyeli vurgulanarak, ekosistem pazarlarına entegrasyonuna yönelik geleceğe dönük değerlendirmeler tartışılmaktadır (Sadeghpour ve Keshavarz Afshar, 2024).

Biyogaz kullanımı, özellikle geleneksel enerji üretim ve dağıtım merkezlerinden uzak olan, tarımsal ve hayvansal faaliyetlerin yürütüldüğü işletmelerde enerji üretimi için ilgi çekici bir alternatif sunmakta; aynı zamanda biyolojik atıkların çevreye uygun bir şekilde yönetilmesini temsil etmektedir (Castro Caetano ve diğerleri, 2022).

Biyogaz nedir? Üretim aşamaları ve avantajları

Ham biyogaz: Anaerobik sindirim sürecinden elde edilen gazdır. Genellikle yüzde elli ile yetmiş beş arasında metan, yüzde yirmi ile kırk beş arasında karbondioksit ve az miktarda diğer gazlar içerir. Yakıt kalitesine ulaşabilmesi için saflaştırılması gerekir (Ammenberg ve diğerleri,2025). Biyogaz, anaerobik sindirim süreçlerini kullanan biyogaz tesislerinin önemli bir ürünüdür. Biyogaz tesisleri, mikroorganizmaların serbest oksijenin bulunmadığı bir ortamda ıslak biyokütleyi (veya hammaddeleri) parçaladığı bir veya birden fazla sindirim tankına sahiptir. Anaerobik sindirim tesislerinden elde edilen ham ve arıtılmamış biyogaz genellikle yüzde 50–75 oranında metan, yüzde 25–50 oranında karbondioksit ve bazı iz gazlar içerir (Ammenberg ve diğerleri, 2025).

Biyogaz, organik maddenin parçalanması sonucu oluşur ve bileşimi kullanılan hammaddeye ve gazın üretildiği sürece bağlı olarak değişiklik gösterebilir. Biyogaz üretiminde kullanılan başlıca yöntemler şunlardır:

1. Biyodigesterler: Mikroorganizmaların organik materyali parçaladığı kapalı sistemlerdir.
2. Düzenli depolama sahası gaz geri kazanımı: Düzenli depolama alanlarında ayrışan atıklardan oluşan gazın toplanmasıdır.
3. Atıksu arıtma tesisleri: Kanalizasyon kaynaklı organik maddelerin ayrıştırılmasıyla biyogaz üretimidir.

Biyogaz üretimi için potansiyel hammaddelerin yaklaşık %60'ını özellikle tahıl bitkilerinden elde edilen bitkisel artıklar oluştururken, hayvansal gübreler yaklaşık %25'lik bir paya sahiptir ve belediye katı atıkları (MSW) geri kalan potansiyelin büyük kısmını oluşturmaktadır (IEA, 2021).

Gübreye dayalı biyogaz sistemleri, çevresel koruma ve dirençliliğe katkı sağlamada en az beş temel role sahiptir:

(1) toprak, su ve hava kirliliğini önlemek amacıyla gübre yönetimi;
(2) yenilenebilir enerji üretimi;
(3) organik besin maddelerinin temini;
(4) toprak iyileştirme işlevi;
(5) sera gazı (GHG) emisyonlarının azaltılması ve hafifletilmesi (Dong, 2024):

Biyogaz üretimi, aşağıdaki tesis türleri için sunulmaktadır

- Atık su arıtma tesisleri (WWTP) – belediye atık sularının ve arıtma çamurlarının sindirimi
- Biyo-atıklar – gıda atıkları ve diğer biyo-atık türlerinin birlikte sindirimi veya tekli sindirimi; ayrıca kaynakta ayrıştırılmış organikler (SSO) olarak da adlandırılmaktadır
- Tarımsal tesisler – çiftliklerde gerçekleştirilen sindirim süreçleri (gübre, enerji bitkileri ve diğer bitkisel ve tarımsal kalıntılar)
- Endüstriyel tesisler – çeşitli endüstrilerden (örneğin gıda endüstrisi) kaynaklanan atık akışlarının sindirimi

- Düzenli depolama sahaları – düzenli depolama gazının toplanması

Biyogazın biyometana yükseltilmesi, aşağıdaki teknolojiler için sunulmaktadır:

- Membran teknolojisi – metan ve CO_2'nin membran filtrasyonu yoluyla ayrılması
- PSA (Basınç Salınımlı Adsorpsiyon) – gazların moleküler özellikleri ve adsorban malzemeye olan afinitelerine bağlı olarak, basınç altında metan ve CO_2'nin ayrılması
- Kimyasal yıkayıcı (scrubber) – çözücü (genellikle aminler) kullanılarak CO_2'nin fiziksel absorbsiyonu
- Su yıkayıcı – su ile yıkama yoluyla CO_2'nin fiziksel absorbsiyonu
- Organik yıkayıcı – organik çözücü ile yıkama yoluyla CO_2'nin fiziksel absorbsiyonu
- Kriyojenik teknoloji – CO_2'nin yoğuşma noktasına kadar soğutulmasıyla ayrılması (metanın sıvılaştırılması için de kullanılabilir)
- Birleşik/diğer – birden fazla teknolojinin birlikte kullanıldığı veya teknolojisi belirtilmemiş biyometan yükseltme tesisleri**.** (Gustafsson ve diğerleri, 2024) Tablo 1'de küresel hayvansal gübre yönetimi uygulamalarının avantajları ve dezavantajları gösterilmektedir.

Tablo 1. Küresel hayvansal gübre yönetim uygulamalarının avantaj ve dezavantajları

Hayvansal Gübre Yönetim Uygulaması	Avantajlar	Dezavantajlar	Kaynaklar
Kompostlama	Kompost ürünü, patojen eliminasyonu, hacim azaltımı, toprak besin maddelerinin mobilizasyonu, toprak verimliliğini artırma	Sera gazı emisyonları (CO_2 için 932 g kg^{-1} ve N_2O için 0.4 g kg^{-1}), ağır metal ve antibiyotik kalıntıları	Bai ve diğerleri, 2020; Kadam ve diğerleri, 2024
Vermikompostlama	Vermikompost üretimi, toprak zenginleştirme, ağır metallerin sınırlı hareketliliği	Ticari uygulamada sınırlamalar	Baek ve diğerleri, 2020; Kadam ve diğerleri, 2024
Gazlaştırma ve yanma	Sentez gazı (syngas) üretimi, işlem esnekliği, ısı ve enerji üretimi	Düşük verimlilik (gazlaştırma için %50 ve yanma için %45–55)	Khoshnevisan ve diğerleri, 2021; Kadam ve diğerleri, 2024
Pirolitik karbonizasyon	Biyo-yağ ve biyokömür üretimi	Yüksek enerji girdisi	Khoshnevisan ve diğerleri, 2021; Kadam ve diğerleri, 2024

Biyogaz ve biyometan aynı zamanda talebe göre kullanılabilen temiz enerji kaynaklarıdır. Biyometan depolanabilir ve ihtiyaç duyulduğunda elektrik üretmek için kullanılabilir; böylece değişken yenilenebilir enerji kaynaklarının üretimindeki günlük, aylık veya mevsimsel boşluklar giderilebilir. Biyogazlar ayrıca daha geniş bir enerji değer zincirinin parçası olabilir; hidrojen ile olası bağlantılar çeşitli sentetik yakıtların üretimi için yeni olanaklar sunmaktadır. Biyogaz üretimiyle birlikte ortaya çıkan yan ürünler de değerli olabilir. Biyogaz üretimi, besin maddeleri bakımından zengin bir yan ürün olan sindirim artığını oluşturur. Bazı durumlarda bu materyal biyogübre olarak kullanılabilir ve ürünlerin yetiştirildiği toprağa geri uygulanarak kimyasal gübre ihtiyacını azaltabilir. Biyogazın biyometana yükseltilmesi sürecinde ayrıca saf bir biyojenik karbondioksit akışı elde edilir. Bu gaz yakalanarak depolanabilir veya gıda ve içecek üretimi gibi sektörlerde kullanılabilir (IEA,2025). Tablo 2'de biyogazın biyometana yükseltilmesinde kullanılan teknolojiler ayrıntılı biçimde gösterilmektedir**.**

Tablo 2. Biyogazın biyometana yükseltilmesinde kullanılan teknolojiler. (Gustafsson ve diğerleri, 2024 ten uyarlanmıştır.)

Teknoloji	Açıklama
Membran	Metan ve CO_2'nin membran filtrasyonu ile ayrılması
PSA (basınç salınımlı adsorpsiyon)	Gazların moleküler özellikleri ve adsorban malzemeye olan ilgilerine göre basınç altında metan ve CO_2'nin ayrılması
Kimyasal yıkayıcı (scrubber)	Çözücü (genellikle aminler) kullanılarak CO_2'nin fiziksel absorpsiyonu
Su yıkayıcı	CO_2'nin su ile yıkama yoluyla fiziksel absorpsiyonu
Organik yıkayıcı	CO_2'nin organik çözücü ile yıkama yoluyla fiziksel absorpsiyonu
Kriyojenik	CO_2'nin yoğuşma noktasına kadar soğutularak ayrılması (aynı zamanda metanın sıvılaştırılmasında da kullanılabilir)
Kombine/diğer	Birden fazla teknolojinin birlikte kullanıldığı veya belirtilmeyen teknolojileri içeren yükseltme tesisleri

Anaerobik sindirim, gıda atıklarının enerji potansiyelini değerlendirmek için biyoteknolojik bir çözüm olarak sunulmaktadır. Oksijen bulunmayan bu süreçte mikroorganizmalar organik maddeleri parçalayarak biyogaza dönüştürmektedir. Bu süreçte metreküp başına yaklaşık 5–7 kilovat saat enerji üretimi sağlanabilmektedir. Böylece emisyonların azaltılması ve sürdürülebilir uygulamaların teşvik edilmesi mümkün olmaktadır. Bu durum, organik atıkların sürdürülebilir yönetimi ve gelişimi açısından önemli bir katkı sağlamaktadır (Triviño-Pineda ve diğerleri, 2024).

Biyogaz kullanımı, özellikle geleneksel enerji üretim ve dağıtım merkezlerinden uzak olan, tarımsal ve hayvansal faaliyetlerin yürütüldüğü işletmelerde enerji üretimi için ilgi çekici bir alternatif sunmakta; aynı zamanda biyolojik atıkların çevreye uygun bir şekilde yönetilmesini temsil etmektedir (Castro Caetano ve diğerleri, 2022).

Biyogaz Sistemlerinin Geliştirilmesinin Etkileri

Biyoenerji ile sürdürülebilir tarımın kesişimi, dikkatli biçimde ele alınmasını gerektiren hem umut verici sinerjiler hem de potansiyel çatışmalar içeren dinamik bir alan sunmaktadır. Buna ek olarak, biyoenerji sistemlerinin tarımsal uygulamalarla bütünleştirilmesi, ürün artıkları ve organik atıkların biyoyakıt üretimi için değerli girdiler hâline gelmesi yoluyla kaynak verimliliğini artırabilmektedir. Tarım sektörü açısından bu durum, sektörü daha rekabetçi hâle getirebilecek ve geleceğe hazırlayabilecek önemli bir çözüm olarak değerlendirilmektedir (Ryś-Jurek, 2024; Soyombo ve diğerleri, 2024).

Biyogazın biyometana yükseltilmesi durumunda, biyojenik CO_2'nin ek bir yan ürün olarak geri kazanılması da mümkündür. Henüz yaygın biçimde uygulanmasa da biyogaz kaynaklı CO_2; gıda endüstrisi, kimyasal üretim ve power-to-gas uygulamaları gibi alanlarda fosil kaynaklı ürünlerin yerini alabilecek önemli bir potansiyele sahiptir ve bu sayede anaerobik sindirim sistemlerinin karbon ayak izinin daha da düşürülmesine katkı sağlayabilir. Son olarak, enerji açısından zengin biyometan; enerji ve ulaştırma sektörlerinde fosil yakıtların yerine kullanılabilmekte ve böylece sera gazı emisyonlarının azaltılmasına önemli ölçüde katkı sunmaktadır (Gustafsson ve diğerleri, 2024).

Çevresel yaşam döngüsü değerlendirmesi, ton başına 46 kg CO_2 eşdeğeri iklim azaltım potansiyeline işaret etmektedir. Bununla birlikte, biyogaz yükseltimi ve sindirim artığı depolaması sırasında kontrolsüz metan emisyonları bu faydayı ortadan kaldırabilir. Bununla birlikte, sindirim artığı yönetimi ve yüksek başlangıç yatırım maliyetleri gibi sorunlar devam etmekte olup, anaerobik sindirim tabanlı biyogaz projelerinin sürdürülebilirliğini ve uygulanabilirliğini artırmak için bütüncül stratejilere ihtiyaç duyulduğu vurgulanmaktadır (DelaVega-Quintero ve diğerleri, 2025; Martínez-Arce ve diğerleri, 2025).

Biyogaz üretiminin artırılması amacıyla mekanik, kimyasal, termal, plazma, biyolojik ve kombine ön işlem teknolojilerinin kullanılması, atık yönetimi uygulamalarını önemli ölçüde iyileştirebilmekte ve atık bertarafının çevresel etkilerini azaltabilmektedir. Bu ön işlem teknolojileri arasında termal ön işlem etkili bir yöntemdir ve gerekli enerji, sürecin kendisinden elde edilebilmektedir. Ancak, yüksek enerji tüketimine sahip olması ve tehlikeli atık oluşumuna yol açabilmesi önemli dezavantajlar arasındadır. Buna karşılık, mekanik ön işlemlerde artan enerji tüketimi ile kimyasal ön işlemlerde pahalı ve aşındırıcı kimyasalların kullanımı, artan biyogaz üretiminin potansiyel faydalarını dengeleyebilmekte; tehlikeli atık kimyasalların kullanımı sırasında gerekli önlemlerin alınmasını zorunlu kılmaktadır (Karthikeyan ve diğerleri, 2024).

Biyogaz veriminin artırılması için mikrobiyal inokülantlar, ön işlem uygulamaları ve birlikte çürütme stratejileri gereklidir. Gelecek araştırmaların, metagenomik yaklaşımlar ve ileri düzey birlikte çürütme teknikleri üzerine odaklanması önerilmektedir (Shehu ve diğerleri, 2025). Anaerobik çürütme, hayvansal atıkların biyogaza dönüştürülmesi için umut vadeden bir yol sunmaktadır. Bu süreç, atık yönetimi uygulamalarını iyileştirirken yenilenebilir enerji üretimini de mümkün kılmaktadır. Ancak, özellikle süt sığırcılığı ve besi sığırı gübrelerinde bulunan lignoselülozik yapı, sindirim verimliliğini sınırlamakta ve biyogaz verimini düşürmektedir. Bununla birlikte, bilyalı öğütme ön işlemi ile anaerobik sindirim süreci boyunca mikrobiyal topluluklardaki değişimler arasındaki özgül mekanizmaların aydınlatılması için ileride yapılacak çalışmalara ihtiyaç bulunmaktadır (Xu ve diğerleri, 2025).

Bireysel biyogaz tesislerinin kullanımına ilişkin SWOT analizi, bu tesislerin toplum için değerini ve mikro düzeydeki finansal ve ekonomik uygulanabilirliğini doğrulamıştır. Bireysel biyogaz tesislerinin sayısının artırılması, devletin atık işleme sorununu çözme yönünde bir adım atmasını sağlayacak; ek elektrik üretimi ve çiftçiler için ilave gelir imkânları yaratacaktır. Uzun vadede, hâlihazırda tarım sübvansiyonlarına harcanan bütçe kaynaklarında tasarruf sağlanacaktır. Çiftçiler atıkları biyogübre, biyoyakıt ve elektriğe dönüştürebilecek; biyogaz ekipmanı üreticileri ise satışlarını artırarak kâr elde edecek ve bu durum, ilişkili sektörlerde üretimin gelişmesine çarpan etkisi yaratacaktır. Böylece, toplam finansal ve ekonomik etki, bireysel bir çiftliğin elde edeceği faydanın önemli ölçüde üzerine çıkacaktır (Belinska ve diğerleri, 2024).

Biyogaz uygulamalarına ilişkin ekonomik kararlar, değişen çerçeve koşulları gibi potansiyel riskler dikkate alınarak ekonomik verimliliğin titizlikle planlanmasına dayanmaktadır. Toplumsal algıların, ekonomik eğilimlerin ve çevresel etkilerin zaman içindeki değişimini daha iyi anlamak amacıyla uzunlamasına ve disiplinlerarası çalışmalara odaklanılması gerekmektedir. Böylece biyogaz sistemlerinin küresel yenilenebilir enerji hedeflerine anlamlı katkılar sunmasının güvence altına alınması mümkün olacaktır (Biró ve diğerleri, 2025; Lisowyj ve Wright, 2020).

Çiftçiler, gübrenin biyogaz üretiminde ana substrat olarak kullanılması durumunda yüksek biyogaz verimi ve sindirim artığında yüksek besin maddesi düzeyleri elde etmeyi hedeflemektedir. Bu hedeflere ulaşmanın yolları arasında yüksek organik yükleme ve termofilik işletme sıcaklıkları yer almaktadır. Sindirim sürecinin optimizasyonu sırasında dikkate alınması gereken önemli bir faktör, digestattan kaynaklanan artık metan

potansiyelinin artma riski olup bu durum depolama sırasında metan emisyonlarına yol açabilmektedir (Ahlberg-Eliasson ve diğerleri, 2021).

Bulgular, kırsal alanlarda ekonomik ve çevresel açıdan sürdürülebilir gübre yönetim sistemlerinin uygulanabilirliğini ortaya koymakta ve diğer bölgelerde stratejik planlama ile politika geliştirmeyi destekleyebilecek aktarılabilir bir çerçeve sunmaktadır. Bununla birlikte, yüksek başlangıç yatırımları nedeniyle özel olarak tasarlanmış teşviklerin eksikliği biyogaz tesislerinin yaygınlaşmasını engelleyebilir ve bu durum ekonomik ve sosyal boyutlarda olumsuz yansımalar doğurabilir (Brahmi ve diğerleri, 2024; Schmedeman ve diğerleri, 2025).

Sosyoekonomik açıdan bakıldığında, biyogaz tesisleri çiftlik gelirlerinin çeşitlendirilmesi, kırsal girişimciliğin teşvik edilmesi ve bölgesel enerji öz-yeterliliğinin güçlendirilmesi için somut bir potansiyel sunmaktadır. Bununla birlikte, kamusal kabul proje başarısında belirleyici bir faktör olmaya devam etmektedir. Şeffaf iletişim, katılımcı planlama süreçleri ve hedefli eğitim faaliyetleri, teknolojik yeniliklerin yerel beklenti ve değerlerle uyumlaştırılması açısından kritik öneme sahiptir (Pilarski ve diğerleri, 2025). Döngüsel biyoekonomi teknolojilerinin ve ürünlerinin başarılı bir şekilde benimsenmesi; araştırma, sanayi, toplum ve kamu sektörleri arasında iş birliğine bağlıdır. Bu iş birliği, yeniliklerin tasarımı ve benimsenmesi ile biyodöngüselliğe doğru sistem ölçekli dönüşümün önündeki teknik, sosyoekonomik ve düzenleyici zorlukların ele alınmasını mümkün kılacaktır (Arsic ve diğerleri, 2025).

Tablo 3. Biyogaz Sistemlerinin Benimsenmesini Etkileyen Parametreler (Mukonza & Leach, 2025 uyarlanmıştır)

Parametre	Ekonomik Boyut	Finansman Mekanizmalar	Teknolojik Gelişmeler	Dağıtım ve Pazar	Çevresel Hususlar	Politika ve Programlar
Kurulum maliyeti	Yüksek başlangıç yatırım maliyeti	Kullandıkça ödeme sistemi ve mikro kredi modelleri	Prefabrik ve modüler sistemler	Kurulum ve servis altyapısı	Doğru kurulum gereklidir	Sübvansiyon ve teşvikler
İşletme maliyeti	Düşük işletme maliyeti	Kullanım bazlı ödeme	Akıllı izleme sistemleri	Bakım ve servis ağı	Düzenli bakım gereklidir	Teknik destek programları
Finansman erişimi	Yatırım geri dönüş süresi	Mikro kredi ve PAYG	Dijital ödeme sistemleri	Yerel finans kuruluşları	Finansal sürdürülebilirlik	Kamu destek mekanizmaları
Teknoloji	Uzun vadede maliyet avantajı	Dijital ödeme ve IoT	Akıllı sayaç ve uzaktan izleme	Gaz depolama ve şişeleme	Gaz arıtma teknolojileri	Teknoloji standartları
Dağıtım	Kurulum ve bakım maliyetleri	Yerel finans sistemleri	Gaz depolama teknolojileri	Taşınabilir tüpler ve dağıtım	Sistem güvenliği	Enerji altyapı politikaları
Çevresel etki	Temiz enerji üretimi	Karbon finansmanı	Emisyon kontrol sistemleri	Atık yönetimi	Metan emisyonunun azaltılması	İklim politikaları
Sosyal kabul	Temiz pişirme çözümü	Esnek ödeme sistemleri	Kullanıcı dostu sistemler	Yerel hizmet ağı	Kullanıcı eğitimi	Farkındalık programları
Gelecek potansiyeli	Uzun vadeli ekonomik fayda	Uluslararası finans programları	Taşınabilir biyogaz sistemleri	Yeni dağıtım modelleri	Sürdürülebilir enerji	Ulusal biyogaz stratejileri

Hayvanlarda Biyogaz Üretimine İlişkin Çalışmalar

Farklı hayvan grupları üzerinde yapılan çalışmalar tablo 4'te verilmiştir.

Tablo 4. Hayvansal atıklardan biyogaz üretimine yönelik çalışmaların amaç ve bulgularının özeti

Hayvan Türü	Çalışmanın Amacı	Bulgular
Süt ineği ve keçi	İnek ve keçi gübresinin anaerobik sindirimde biyobozunurluk ve sera gazı azaltım potansiyelinin karşılaştırılması	İnek gübresinin biyobozunurluğu %81, keçi gübresinin biyobozunurluğu %26 olarak belirlenmiştir. Anaerobik sindirim ile emisyonların 2.21 t CO_2-eq/inek·yıl ve 0.27 t CO_2-eq/keçi yıl azaltılabileceği belirlenmiştir (Nleya ve diğerleri, 2025).
Sığır	Sığır gübresinin küçük ölçekli biyogaz sistemlerinde uygun işletme koşullarının belirlenmesi	6.3 m^3 hacimli biyodigesterde 5.78–6.00 kg VS $gün^{-1}$ organik yükleme oranında 270–310 L $kgVS^{-1}$ biyogaz verimi elde edilmiştir (Tran ve diğerleri, 2026).
Sığır	İnek gübresinin anaerobik sindiriminde sıcaklık ve pH değişimlerinin biyogaz üretimine etkisinin incelenmesi	En yüksek biyogaz üretimi 28. günde 3223.33 mL ve 36.5 °C sıcaklıkta gerçekleşmiştir (Shehu ve diğerleri, 2025).
Süt sığırı	Süt sığırı gübresinde bilyalı öğütme ön işleminin biyogaz üretimine etkisinin belirlenmesi	1 saatlik bilyalı öğütme ön işlemi biyogaz ve biyometan üretimini %20'den fazla artırmıştır (Xu ve diğerleri, 2025).
Süt sığırı	Süt sığırı gübresi ve bitkisel atıkların birlikte sindiriminde metan üretiminin değerlendirilmesi	%25 toplam katı madde koşulunda 10.6 m^3/m^3 kümülatif metan verimi elde edilmiştir (Wang ve diğerleri, 2025).
Sığır	Gıda atıkları ve sığır gübresinin birlikte sindirimi ile biyogaz üretiminin optimize edilmesi	%70 gıda atığı – %30 sığır gübresi oranında 266.4 mL CH_4 gVS^{-1} metan verimi elde edilmiştir (Saravanan ve Thiyagarajan, 2025).
Sığır	Alg (Ulva lactuca) ve sığır gübresinin birlikte sindiriminde metan üretiminin değerlendirilmesi	2:1 alg–gübre oranında 325.75 mL CH_4 gVS^{-1} metan verimi elde edilmiştir (Farobie ve diğerleri, 2025).
Sığır	Kafeterya gıda atıkları ve sığır gübresinin birlikte sindirimi ile biyogaz üretiminin optimize edilmesi	%75 gıda atığı – %25 gübre oranında 197 mL biyogaz üretimi ve %62.5 metan içeriği belirlenmiştir (Bidiko ve diğerleri, 2025).

SONUÇ

Hayvansal atıklardan biyogaz üretimi, hayvancılık sektöründe hem sürdürülebilirlik hedeflerine ulaşmada hem de enerji üretimi, sera gazı azaltımı ve atık yönetimini aynı sistem altında bütünleştiren bir yaklaşım sunmaktadır. Hayvansal gübre ve organik atıkların anaerobik sindirim yoluyla biyogaza dönüştürülmesi, kontrolsüz metan salınımını önleyerek hayvancılık kaynaklı emisyonların azaltımında doğrudan bir azaltım mekanizması oluşturmaktadır. Süreç sonunda oluşan sıvı ve katı sindirim çıktılarının tarımsal üretimde değerlendirilmesi, besin döngüselliğini güçlendiren önemli bir geri kazanım yolu olarak öne çıkmaktadır. Yaşam döngüsü değerlendirmeleri iklim azaltım potansiyeline işaret ederken, biyogaz yükseltimi ve sindirim artığı depolamasında kontrolsüz metan emisyonlarının bu faydaları ortadan kaldırabileceği belirtilmektedir. Literatür bulguları; farklı hayvan türlerine ait gübrelerde işletme koşulları, ön işlem, birlikte çürütme ve inokulum uygulamalarının verim ve süreç stabilitesi üzerinde belirleyici olduğunu göstermektedir. Kurulum maliyeti, finansmana erişim, teknolojik yeterlilik, dağıtım altyapısı, çevresel hususlar ve politika desteği biyogaz sistemlerinin benimsenmesinde temel parametreler olarak ortaya konulmuştur. Hayvansal atıklardan biyogaz üretimi sadece hayvancılıktan kaynaklanan,

küresel ısınmaya neden olan metanın etkisini azaltmakla kalmaz; aynı zamanda yenilenebilir enerjinin geliştirilmesi ve sosyoekonomik katkılarıyla kırsal bölgelerde biyogazın enerjiye dönüştürülmesi açısından son derece önemli sonuçlar ortaya çıkarmaktadır.

KAYNAKLAR

Ahlberg-Eliasson, K., Westerholm, M., Isaksson, S., ve Schnürer, A. (2021). Anaerobic digestion of animal manure and influence of organic loading rate and temperature on process performance, microbiology, and methane emission from digestates. *Frontiers in Energy Research*, 9, 740314. https://doi.org/10.3389/fenrg.2021.740314

Alharbi, M., Alseroury, F., & Alkthami, B. (2023). Biogas production from manure of camel and sheep using tomato and rumen as co-substrate. *Journal of Ecological Engineering, 24*(11), 54–61. https://doi.org/10.12911/22998993/170984

Ammenberg, J., Baier, U., Lyng, K.-A., Nägele, H.-J., Thual, J., & Wellisch, M. (2025). Identification and assessment of sustainability effects related to biogas solutions: Literature review and perspectives from five countries. In J. Ammenberg, M. Wellisch, & J. Liebetrau (Eds.), *IEA Bioenergy Task 37*.

Ammenberg, J., Gustafsson, M., O'Shea, R., Gray, N., Lyng, K.-A., Eklund, M., & Murphy, J. D. (2021). *Perspectives on biomethane as a transport fuel within a circular economy, energy, and environmental system* (IEA Bioenergy Task 37, 2021:12). IEA Bioenergy Task 37.

Arsic, M., Abdalla, A. L., Dong, H., Loyon, L., Contador Packer, A. P., Saha, C. K., Si, B., Zilio, D. M., & Amon, B. R. (2025). *Circular bioeconomy approaches for livestock manure and post-consumer wastes: Opportunities for biofertilizers and bioenergy*. Animal Frontiers, 15(4), 54–64. https://doi.org/10.1093/af/vfaf017

Baek, G., Kim, D., Kim, J., Kim, H., & Lee, C. (2020). Treatment of cattle manure by anaerobic co-digestion with food waste and pig manure: Methane yield and synergistic effect. *International Journal of Environmental Research and Public Health, 17*, 4737.

Bai, M., Impraim, R., Coates, T., Flesch, T., Trouve, R., van Grinsven, H., Cao, Y., Hill, J., & Chen, D. (2020). Lignite effects on NH_3, N_2O, CO_2 and CH_4 emissions during composting of manure. *Journal of Environmental Management, 271*, 110960.

Belinska, S., Bielik, P., Adamičková, I., Husárová, P., Onyshko, S., & Belinska, Y. (2024). Assessment of environmental and economic-financial feasibility of biogas plants for agricultural waste treatment. *Sustainability*, 16, 2740. https://doi.org/10.3390/su16072740

Bidiko, G. B., Sangib, E. B., & Gnaro, M. A. (2025). Optimization of biogas production through co-digestion of cafeteria food waste and cow dung using the response surface methodology. *Frontiers in Energy Research, 13*, 1568478. https://doi.org/10.3389/fenrg.2025.1568478

Bioenergy International. (2024, July 11). MCFA portfolio firm in Kenya scaling up clean cooking access via biogas. https://bioenergyinternational.com/mcfa-portfolio-firm-in-kenya-scaling-up-clean-cooking-access-via-biogas/

Biró, K., Woon, K. S., Ounsaneha, W., & Rattanapan, C. (2025). A global perspective on sustainable pathways for biogas adoption. *Global Journal of Environmental Science and Management*, 11(2), 825–856. https://doi.org/10.22034/gjesm.2025.02.25

Brahmi, M., Bruno, B., Dhayal, K. S., Esposito, L., & Parziale, A. (2024). *From manure to megawatts: Navigating the sustainable innovation solution through biogas production from livestock waste for harnessing green energy for green economy*. Research Article, 10(14), e34504. https://doi.org/10.XXXX/e34504

Castro Caetano, B., Alvarenga Santos, N. D. S., Hanriot, V. M., Sandoval, O. R., & Huebner, R. (2022). Energy conversion of biogas from livestock manure to electricity energy

using a Stirling engine. *Energy Conversion and Management: X*, 15, 100224. https://doi.org/10.1016/j.ecmx.2022.100224

Chavan, S., Yadav, B., Atmakuri, A., Tyagi, R. D., Wong, J. W. C., & Drogui, P. (2022). Bioconversion of organic wastes into value-added products: A review. *Bioresource Technology*, 344, 126398. https://doi.org/10.1016/j.biortech.2021.126398

Cintra, L. M., Passini, R., Akamine, L. A., de Sousa, K. D., Capuchinho, F. F., de Oliveira, S. B., & Duarte, S. R. R. (2025). Adding digestive enzymes to anaerobic co-digestion of cattle manure and industrial corn grain waste. *Fermentation, 11*(12), 696. https://doi.org/10.3390/fermentation11120696

DelaVega-Quintero, J. C., Nuñez-Pérez, J., Lara-Fiallos, M., Barba, P., Burbano-García, J. L., & Espín-Valladares, R. (2025). Advances and challenges in anaerobic digestion for biogas production: Policy, technological, and microbial perspectives. *Processes*, 13(11), 3648. https://doi.org/10.3390/pr13113648

Dong, W., Yang, Y., Liu, C., Zhang, J., Pan, J., Luo, L., Wu, G., Awasthi, M. K., & Yan, B. (2023). Caproic acid production from anaerobic fermentation of organic waste: Pathways and microbial perspective. *Renewable and Sustainable Energy Reviews*, 175, 113181. https://doi.org/10.1016/j.rser.2023.113181

Farobie, O., Sari, V. A., Hartulistiyoso, E., Fatriasari, W., Nandiyanto, A. B. D., Amrullah, A., Ernawati, L., & Misbahuddin. (2025). Sustainable biogas production through anaerobic co-digestion of *Ulva lactuca* (Chlorophyta) and cow manure: A kinetic and process optimization study. *RSC Sustainability*. https://doi.org/10.1039/d5su00298b

Fatima, F., & Kommalapati, R. R. (2025). Solid-state anaerobic digestion of organic solid poultry waste for biomethane production. *Bioengineering, 12*, 712. https://doi.org/10.3390/bioengineering12070712

Godara, R. S., Saini, T., Mishra, B., Thakur, R., Langyan, N., & Chakraborty, M. (2024). *Harnessing animal waste sustainably for the production of biofuels and biofertilizers*. International Journal of Livestock Research, 14(6), 1–10.

Gustafsson, M., Meneghetti, R., Souza Marques, F., Trim, H., Dong, R., Al Saedi, T., Rasi, S., Thual, J., Kornatz, P., Wall, D., Berntsen, C., Saxegaard, S., Lyng, K. A., Nägele, H. J., Heaven, S., & Bywater, A. (2024). *A perspective on the state of the biogas industry from selected member countries*. In M. Gustafsson & J. Liebetrau (Eds.), IEA Bioenergy Task 37 (2024:2). IEA Bioenergy.

IEA. (2021). *Outlook for biogas and biomethane*. International Energy Agency.

Jameel, M. K., Mustafa, M. A., Ahmed, H. S., Mohammed, A. J., Ghazy, H., Shakir, M. N., Lawas, A. M., Mohammed, S. K., Idan, A. H., Mahmoud, Z. H., (2024). Biogas: Production, properties, applications, economic and challenges: A review. *Results in Chemistry, 7*, 101549. https://doi.org/10.1016/j.rechem.2024.101549

Janiszewska, D., & Ossowska, L. (2025). *Animal waste-based biogas—Toward closing the loop in the EU countries*. Energies, 18, 6201. https://doi.org/10.3390/en18236201

Jasińska, A., Grosser, A., & Meers, E. (2023). Possibilities and limitations of anaerobic co-digestion of animal manure A critical review. *Energies, 16*, 3885.

Kadam, R., Jo, S., Lee, J., Khanthong, K., Jang, H., & Park, J. (2024). A review on the anaerobic co-digestion of livestock manures in the context of sustainable waste management. *Energies*, 17, 546. https://doi.org/10.3390/en17030546

Karthikeyan, P. K., Bandulasena, H. C. H., & Radu, T. (2024). A comparative analysis of pre-treatment technologies for enhanced biogas production from anaerobic digestion of lignocellulosic waste. *Industrial Crops and Products*, 215, 118591. https://doi.org/10.1016/j.indcrop.2024.118591

Khoshnevisan, B., Duan, N., Tsapekos, P., Awasthi, M. K., Liu, Z., Mohammadi, A., Angelidaki, I., Tsang, D. C. W., Zhang, Z., & Pan, J. (2021). A critical review on livestock

manure biorefinery technologies: Sustainability, challenges, and future perspectives. *Renewable and Sustainable Energy Reviews, 135*, 110033.

Kilibarda, N., Karabasil, N., & Stojanović, J. (2023). Meat matters: Tackling food loss and waste in the meat sector. *Meat Technology, 64*, 177–182.

Lisowyj, M., & Wright, M. M. (2020). A review of biogas and an assessment of its economic impact and future role as a renewable energy source. *Reviews in Chemical Engineering*, 36(3), 401–421. https://doi.org/10.1515/revce-2017-0103

Martínez-Arce, A., Kargupta, W., Girón Domínguez, C., Odey, E. A., McMahon, H., Diaz Huerta, J., Zimmermann, J., Bishop, G., Gaffey, J., & Styles, D. (2025). An integrated technoeconomic and environmental assessment of biomethane production via anaerobic digestion of food waste in Ireland: Updated insights under market volatility. *Sustainable Energy Technologies and Assessments*, 82, 104563. https://doi.org/10.1016/j.seta.2025.104563

Morris, C., Stagner, F., Arbuckle, J., Montabon, F., Helbing, M., Hinrichs, C., & Fowler, L. (2025). Growing gas on the farm? Stakeholder perspectives on divergent models of biogas production in the United States. *Energy Research & Social Science*, 127, 104255. https://doi.org/10.1016/j.erss.2025.104255

Mukonza, C., & Leach, M. (2025). *Review of the current state of biogas technologies and their role in multi-fuel clean cooking strategies in selected African and Asian countries.* MECS Programme, Loughborough University.

N'guessan, A. R., Tra Bi, Y. C., Yapo, E. G.-A. S., Koffi, A. R. H., Yebouet, F. O., Campitelli, A., Aka, B., & Djeni, N. T. (2025). Enhanced biogas production and pathogen reduction from pig manure through anaerobic digestion: A sustainable approach for urban waste management in Abidjan, Côte d'Ivoire. *Clean Technologies, 7*, 89. https://doi.org/10.3390/cleantechnol7040089

Nleya, Y., Young, B., Nooraee, E., & Baroutian, S. (2025). Anaerobic digestion of dairy cow and goat manure: Comparative assessment of biodegradability and greenhouse gas mitigation. *Fuel, 381*, 133458. https://doi.org/10.1016/j.fuel.2024.133458

Pilarski, K., Pilarska, A. A., & Pietrzak, M. B. (2025). *Biogas production in agriculture: Technological, environmental, and socio-economic aspects*. Energies, 18, 5844. https://doi.org/10.3390/en18215844

Pinto, C. C., Paes, J. L., Gomes, A. d. S., Cecchin, D., Oliva, I. F., Valadão, R. C., & Sant'Anna, V. R. d. S. (2025). Anaerobic co-digestion of cattle manure and sewage sludge using different inoculum proportions. *Fermentation, 11*(7), 373. https://doi.org/10.3390/fermentation11070373

Richards, S., & Yabar, H. (2023). Biogas for decentralized electrification and sustainable rural energy systems. *BIO Web of Conferences*, 151, 02012. https://doi.org/10.1051/bioconf/202515102012

Rodriguez, M. V., Rojas Robles, N., Carranza, V., Thiruvenkatachari, R., Reyes, M., Preble, C. V., Pexton, J., Meyer, D., Anderson, R. G., Venkatram, A., & Hopkins, F. M. (2025). Anaerobic digester installation significantly reduces liquid manure management CH_4 emissions at a California dairy farm. *GCB Bioenergy, 17*, e70047. https://doi.org/10.1111/gcbb.70047

Ryś-Jurek, R. (2024). On-farm production of renewable energy in 2014–2022. *Energies*, 17, 5395. https://doi.org/10.3390/en17215395

Sadeghpour, A., & Keshavarz Afshar, R. (2024). Livestock manure: From waste to resource in a circular economy. *Journal of Agriculture and Food Research*, 17, 101255. https://doi.org/10.1016/j.jafr.2024.101255

Saravanan, G., & Thiyagarajan, P. (2025). Optimizing biogas production from food waste and cow dung: Impact of mixing ratios. *Periodica Polytechnica Chemical Engineering, 69*(2), 302–312. https://doi.org/10.3311/PPch.40376

Schmedeman, P., Rajasekaran, K., Siddiqi, A., Junge, C., Tan, C. H., Lofhagen, J. P., Marques, F. S., & de Weck, O. (2025). Optimizing energy production from livestock biogas networks in southern Brazil: Economic and environmental perspectives. *Environmental Research: Infrastructure and Sustainability*, 5, 035003. https://doi.org/10.1088/2634-4505/5/3/035003

Shehu, A., Maishanu, H. M., Yelwa, S. M., & Baki, A. S. (2025). *Anaerobic digestion of cow dung for biogas production in Kara Market, Sokoto, Nigeria*. African Journal of Biological Sciences, 679–692. https://doi.org/10.3923/ajbs.2025.679.692

Sibanda, T., & Uzabakiriho, J. D. (2024). Animal manure as an alternative bioenergy resource in rural Sub-Saharan Africa: Present insights, challenges, and prospects for future advancements. *Energies*, 17, 1839. https://doi.org/10.3390/en17081839

Silva-Gálvez, A. L., López-Sánchez, A., Camargo-Valero, M. A., Prosenc, F., González-López, M. E., & Gradilla-Hernández, M. S. (2024). *Strategies for livestock wastewater treatment and optimised nutrient recovery using microalgal-based technologies*. Journal of Environmental Management, 354, 120258. https://doi.org/10.1016/j.jenvman.2024.120258

Singh, V. (2025). Integrating renewable energy in sustainable agriculture practices. *International Journal of Agriculture Sustainable Farming*, 1(5), 14–17.

Soyombo, O. T., Mhlongo, N. Z., Nwankwo, E. E., & Scholastica, U. C. (2024). Bioenergy and sustainable agriculture: A review of synergies and potential conflicts. *International Journal of Science and Research Archive*, 11(1), 2082–2092. https://doi.org/10.30574/ijsra.2024.11.1.0277

Tran, S. N., Leon, A., Tran, H. K., Nguyen, V. C., Huynh, V. T., Dinh, T. D., Huynh, T. D., & Huynh, C. K. (2026). Feasibility evaluation of using cattle manure for biogas production: A case study under household conditions in the Vietnamese Mekong Delta. *Journal of Ecological Engineering*, 27(2), 69–79. https://doi.org/10.12911/22998993/210922

Triviño-Pineda, J.-S., Sanchez-Rodriguez, A., & Pinel Peláez, N. (2024). Biogas production from organic solid waste through anaerobic digestion: A meta-analysis. *Case Studies in Chemical and Environmental Engineering*, 9, 100618. https://doi.org/10.1016/j.cscee.2024.100618

Umweltbundesamt. (2025). *Klima- und Ressourcenschutz: Beides ist möglich*. https://www.umweltbundesamt.de/themen/klima-ressourcenschutz-beides-ist-moeglich

Vasmara, C., & Martini, A. (2025). *Transforming livestock and aquaculture waste into renewable energy and materials—A review*. Sustainability, 17, 10590. https://doi.org/10.3390/su172310590

Wang, Y., Li, Y., Qi, Y., Fu, L., Li, G., Liu, Z., Bo, L., & Jing, Y. (2025). Anaerobic co-digestion of dairy manure and cucumber residues: Methane production efficiency and microbial community characteristics. *Agronomy, 15*, 1610. https://doi.org/10.3390/agronomy15071610

WHO. (2023). *Household air pollution and health*. World Health Organization.

Xu, M., Uludag-Demirer, S., Liu, Y., & Liao, W. (2025). *Improving anaerobic digestion efficiency of animal manure through ball milling pretreatment*. Agronomy, 15, 305. https://doi.org/10.3390/agronomy15020305

Zheng, X., Zou, D., Wu, Q., Wang, H., Li, S., Liu, F., & Xiao, Z. (2022). Review on fate and bioavailability of heavy metals during anaerobic digestion and composting of animal manure. *Waste Management, 150*, 75–89.

VOICES OF LAMENTATION: A STYLISTIC ANALYSIS OF POETIC RESPONSES TO INSECURITY IN NIYI OSUNDARE'S *NOT MY BUSINESS* AND *THE STATE VISIT*

Jaiyeoba, Olubunmi Olutoyin & Adesanmi, Moses Ademola
General Studies Department, Federal Polytechnic (now Federal University of Technology), Ilaro, Nigeria

Abstract
This study examines how Niyi Osundare's poems "Not My Business" and "The State Visit" linguistically articulate societal responses to insecurity, using a stylistic lens to explore expressions of lamentation, apathy, and moral consciousness. Anchored in Critical Stylistics and Speech Act Theory, the paper investigates how Osundare's poetic choices, such as diction, imagery, repetition, and modality, construct both the emotional weight of insecurity and the ethical imperative for social responsibility. Critical Stylistics provides the framework for analysing how lexical choices, syntactic patterns, and figurative language encode ideological stances, positioning both perpetrators and victims within the socio-political landscape. Speech Act Theory complements this by revealing how poetic utterances function as illocutionary acts, laments, warnings, and calls for ethical action, transforming poetic discourse into a vehicle for social critique. Methodologically, the study adopts a qualitative textual analysis, selecting lines and stanzas from the two poems that foreground incidents of violence, civic indifference, and oppression. Stylistic devices are examined for their role in amplifying emotional impact and ideological meaning, while pragmatic functions are identified to uncover the social interventions performed by the poems. Findings indicate that Osundare strategically uses stylistic and pragmatic resources to foreground collective suffering, expose societal complicity, and urge moral engagement, making the poems both aesthetic and ethical instruments. The study demonstrates that poetry can function as a potent voice of lamentation and civic consciousness, providing insight into how literary language mediates responses to insecurity in contemporary Nigeria.
Keywords: Stylistics, lamentation, social critique, civic consciousness, Nigerian poetry

UNLOCKING THE ANTIVIRAL POTENTIAL OF *CLITORIA TERNATEA* (BUTTERFLY PEA) AGAINST DENGUE VIRUS: MULTI-LIGAND MOLECULAR DOCKING AND ADMET PROFILING

K.R.Padma
Assistant Professor, Department of Biotechnology, Sri Padmavati Mahila Visvavidyalayam (Women's University), Tirupati, AP.
Orcid no: 0000-0002-6783-3248

Abstract

Background: Dengue virus (DENV) continues to be a major health problem in the world as there are no effective antiviral treatments and the difficulties of antibody-dependent enhancement (ADE).

Methodology: This paper is a study on the antiviral potential of the bioactive compounds in *Clitoria ternatea* (Butterfly Pea) to act as dual-target inhibitors of DENV by crystal structure against NS2B-NS3 protease (PDB ID: 2FOM) and NS5 methyltransferase (PDB ID: 3L6P). CB-Dock was utilized in molecular docking, cavity-based site prediction and PyRx was utilized in binding affinity quantification. The molecular interaction, such as hydrogen bonding and the Sigma stacking with catalytic residues were visualized using UCSF Chimera. Moreover, the SwissADME profiling of the pharmacokinetic viability and drug-likeness of the best leads were characterized.

Results: Preliminary scores indicated that flavonoids such as quercetin and kaempferol and complex anthocyanins had high binding affinities to the catalytic pockets of the two enzymes. This study has provided evidence on the potential of *Clitoria ternatea* constituents to act as multi-target scaffolds with potential to inhibit DENV replication and immune evasion simultaneously and in a manner that is independent of the solubility of these compounds.

Conclusion: This work lays a computational basis of subsequent in vitro confirmation of these phytochemicals as low-toxicity and sustainable anti-dengue compounds.

Keywords: *Clitoria ternatea,* SwissADME, Dengue virus, NS5 methyltransferase.

A MARINE ENERGY CONVERSION AND STORAGE SYSTEM FOR AUTONOMOUS UNDERWATER VEHICLE CHARGING STATION

Karim Negadi
Laboratory of L2GEGI, Department of Elcetrical Engineering, University of Tiaret
BP 78 Zaaroura, 14000 Tiaret, Algeria

Abstract:
This work presents the design and development of a marine energy conversion and storage system specifically engineered for Autonomous Underwater Vehicle (AUV) charging stations. The proposed system harnesses renewable ocean energy sources—primarily wave and tidal currents—to provide sustainable, long-term power delivery to underwater charging infrastructure. The energy conversion unit employs a novel turbine-generator configuration optimized for low-velocity marine environments, coupled with a robust power management system that ensures maximum energy extraction under varying ocean conditions. The storage subsystem integrates high-capacity lithium-ion battery banks with supercapacitors to accommodate the intermittent nature of marine energy sources while meeting the demanding power requirements of rapid AUV charging cycles. A custom-designed underwater charging interface enables efficient and safe energy transfer to docked AUVs through inductive coupling, eliminating the need for wet-mate connectors. Experimental results from prototype testing in simulated marine environments demonstrate the system's capability to maintain continuous charging operations with an overall efficiency exceeding 82% across varying sea states. The proposed solution addresses the critical challenge of AUV endurance limitations by enabling extended missions through autonomous at-sea recharging, thereby reducing operational costs and expanding the potential applications of AUV technology in ocean observation, offshore industry, and defense sectors.

Keywords: Marine energy conversion, Autonomous Underwater Vehicles (AUV), underwater charging station, wave energy storage systems, inductive power transfer, renewable ocean energy, power management system.

FEATURES OF THE UZBEK–ENGLISH PARALLEL CORPUS

Karimov Rustam Abdurasulovich
Bukhara State University
Interfaculty department of Foreign Languages.
ORCID: 0009-0000-0385-5256

Abstract
This article examines the structural organization, methodological foundations, and areas of application of the Uzbek–English parallel corpus. The study analyzes key components of corpus construction, including text collection, alignment procedures, metadata integration, and annotation practices. Special attention is devoted to representativeness, morphological and syntactic tagging, and the corpus's role in translation studies, lexicography, machine translation, and education. The findings demonstrate that a properly structured and dynamically updated parallel corpus constitutes a strategic linguistic resource that supports both theoretical research and practical language technologies.
Keywords: parallel corpus, Uzbek language, English language, corpus linguistics, annotation, machine translation

Text Collection.
The texts included in the corpus may be obtained from various sources, such as literary works, scientific articles, legal documents, news materials, reports of international organizations, and technical manuals. When selecting texts, it is important to achieve balance (representativeness) in terms of text type, genre, and topic. For example, literary texts should be included to cover general vocabulary, while scientific and technical texts are necessary to ensure terminological diversity. One of the primary requirements for parallel corpus texts is that each text pair must be translated with high quality from one language into another.

Alignment.
After collecting the texts, the alignment process is carried out. Alignment refers to matching segments of the text—sentences, phrases, or words—with their corresponding units in another language.

According to N. Matyakubova, alignment is a scientifically complex process and is mainly carried out at three levels:

Sentence-level alignment is the most common method and involves matching each sentence in the source language with the corresponding sentence or group of sentences in the target language. Sentence boundaries are identified using punctuation marks, specialized software, or statistical models.

Word-level alignment is an essential process for machine translation systems and requires matching each word with its translation equivalent. Word-level alignment is often based on dictionaries and statistical models. This stage is particularly challenging for languages such as Uzbek and English, which differ significantly in their syntactic structures.

Paragraph- or section-level alignment involves identifying correspondences between larger parts of the text, such as sections or chapters. This helps preserve the overall structure and context of the text.

The issue of text alignment in the Uzbek and English corpora has been analyzed in detail in several articles by N. Matyakubova. Therefore, we consider it sufficient to address this issue only briefly.

Adding Metadata (Extralinguistic Information).

To enhance the scientific value of the corpus, it is essential to include detailed metadata for each text. This information consists of the source of the text, the author, the date of publication, the genre of the text (scientific, literary, journalistic, etc.), the topic, the translator's name, and information about the quality of the translation. Metadata enables users to filter and search data efficiently, while providing researchers with a foundation for comparative analysis of different text types.

Corpus-Related Tools.

In addition to the components mentioned above, a number of tools must be developed to ensure effective use of the corpus. A search engine provides an interface that allows users to search for words, phrases, or grammatical constructions. A concordance tool displays the usage of a selected word in various contexts. Statistical analysis tools calculate word frequency, n-grams, and other statistical data. These tools form the basis for improving search quality within the parallel corpus.

Thus, the structure of the Uzbek–English parallel corpus is not limited to text collection alone; rather, it encompasses complex processes such as aligning texts in accordance with linguistic requirements, enriching them with metadata, and equipping the corpus with user-friendly tools. A properly designed corpus of this kind serves as a fundamental resource for research in linguistics, machine translation, lexicography, and many other fields.

Scientific and Methodological Foundations and Quality of the Corpus.

The role of a methodological approach in corpus creation is crucial. First and foremost, this includes the issue of corpus balance (representativeness). Representativeness (or balance of text content) refers to the even distribution of texts included in the corpus in terms of genre, topic, and stylistic features. For example, if the corpus consists only of literary works, it will not reflect technical or scientific terminology. Therefore, it is necessary to include various sources such as scientific articles, legal documents, and mass media texts. This ensures that the corpus provides a more comprehensive picture of the overall linguistic landscape.

Secondly, corpus annotation is highly significant. Annotation is the process of adding additional linguistic information to texts. Sh. Hamroyeva distinguishes the following types of annotation: Morphological annotation involves identifying the part of speech of each word (for example, noun, verb, adjective), indicating its lexical form (lemma), and specifying its grammatical features (number, possession, case, tense, person-number, etc.). This is particularly important for the Uzbek language, as Uzbek is an agglutinative language in which affixes significantly modify word meaning. The issue of morphological tagging of Uzbek linguistic units has been comprehensively discussed in the works of Sh. Hamroyeva and N. Xudoyberganov.

Syntactic annotation refers to indicating the syntactic structure of sentences, as well as phrase structure and the relationships between words. This type of annotation is significant for improving machine translation systems and for conducting in-depth studies of the syntactic

features of a language.The issue of syntactic annotation has been thoroughly analyzed in several articles by O. Abdullayeva.

Semantic annotation involves tagging the meaning of a word according to its context. For example, this type of annotation makes it possible to address the problem of polysemy. The issues of tagging Uzbek linguistic units, as well as identifying polysemy and multifunctionality, have been examined in monographic studies by D. Axmedova, Sh. Gulyamova, and X. Axmedova. Therefore, we will not elaborate further on corpus annotation issues.In addition, the mechanisms for updating and expanding the corpus should always remain a focus of attention. Language is constantly evolving, and new words and expressions continually emerge. For this reason, a corpus should not be a static resource but rather a dynamic (continuously developing) one. Regularly supplementing the corpus with new and relevant texts helps maintain its scientific and practical significance.

Significance and Areas of Application of the Uzbek–English Parallel Corpus.

The Uzbek–English parallel corpus can serve as a unique resource of fundamental importance in the fields of linguistics and computational linguistics. It provides a solid foundation for the comparative study of languages with different linguistic systems, for the development of language technologies, and for solving practical tasks. The significance and areas of application of the Uzbek–English parallel corpus are manifested in several key directions.The corpus enables comparative analysis of the lexical, grammatical, and syntactic features of Uzbek and English. Through this, it becomes possible to identify similarities and differences between the two languages and to study how translation equivalents are formed. For example, it allows researchers to determine how meanings expressed through affixation in Uzbek are rendered by syntactic constructions in English. Based on our observations, it can be concluded that the corpus is an invaluable source for studying translation theory and practice. It facilitates the analysis of translators' work, the identification of translation strategies, and the selection of the most appropriate translation solutions for different text types.Uzbek–English parallel corpora serve as a primary resource for developing statistical and neural machine translation systems. Translation rules and probabilities between the two languages are learned on the basis of paired texts in the corpus. In comparative linguistic research, morph syntactic differences, lexical equivalence, and translation strategies are analyzed. Moreover, such corpora function as valuable databases in the fields of multilingual information retrieval and lexicography. They can be used to compile new dictionaries, enrich existing ones, and create terminological databases.

A parallel corpus is essential for creating bilingual dictionaries or improving existing ones. With the help of the corpus, the meanings of words in various contexts, the translation of phrases, and the equivalents of collocations can be identified. This enhances the accuracy and relevance of dictionaries. Furthermore, corpora based on scientific and technical texts are particularly important for identifying and systematizing Uzbek and English equivalents of domain-specific terms. This supports the use of a unified terminological database in the translation of technical documentation.

A parallel corpus is also considered an important tool in education. It serves as a valuable resource for students and language learners, as it demonstrates how words and grammatical structures are used in authentic texts. Learners can compare sentences in Uzbek and English, thereby improving their translation practice. When a translator encounters difficulties, they can

consult the corpus to see how similar sentences have been translated and select the most appropriate solution for their own work. This process helps enhance translation quality and save time.

In conclusion, the Uzbek–English parallel corpus is not only an essential instrument of theoretical linguistics but also a strategic resource that contributes to the development of applied language technologies and education. Its availability strengthens the position of the Uzbek language in the digital space and creates a foundation for active participation in international information exchange.

Currently, English–Turkish parallel corpora are available and serve as important resources for linguistic research and language technologies. Due to the typological differences between the two languages (English is an analytic language, whereas Turkish is an agglutinative language), these corpora are particularly significant for studying translation phenomena and developing advanced applications in Natural Language Processing (NLP). Several projects and studies have focused on creating such corpora and exploring their potential. Below, some of these corpora are analyzed.

MaCoCu-tr-en is a large-scale web corpus created by crawling high-level domains in Turkey and Cyprus and identifying websites containing content in both languages. The tool Bitextor was used to extract and align parallel sentences, while BicleanerAI was applied for data cleaning and duplicate removal to ensure high quality. Corpora of this type are often used to train modern neural machine translation models.

Academic and specialized corpora. Researchers have developed smaller, domain-specific corpora for particular fields. For example, a corpus compiled from dissertation abstracts focuses on academic translations. Such resources address the limitations of general-purpose data for specialized applications and are particularly valuable for lexicography and terminology management.

Open-source projects On platforms such as GitHub, there are open-source initiatives aimed at providing reusable parallel texts. These projects often collect data from various sources, such as the Bible, open-source software documentation (e.g., KDE), and subtitle corpora like OpenSubtitles. Such initiatives are important because they foster collaboration within the research community and enable reproducibility of results.

Parallel treebanks: Some advanced research projects go beyond sentence-aligned texts and focus on developing parallel treebanks. This involves manually creating parallel syntactic trees for sentences, which is particularly useful for syntax-based machine translation systems and for in-depth comparative linguistic analysis.

KazParC although primarily oriented toward the Kazakh language, the KazParC project can serve as an example of a multilingual corpus that also includes parallel texts in English and Turkish, as well as Russian. This demonstrates that Turkish is frequently incorporated into large-scale machine translation projects involving Turkic and European languages.

The corpora mentioned above serve as essential resources for various applications, including training machine translation systems, conducting comparative linguistic research, developing bilingual dictionaries, and creating language-learning tools. The development of such corpora is a dynamic process; new resources continue to be created to meet the needs of different domains and to improve data quality through advanced text cleaning and annotation techniques.

Linguistic and technological features of parallel corpora. A parallel corpus is a linguistic resource containing texts with the same content in two or more languages, and it possesses a number of linguistic and technological features. These features are crucial for the corpus's structure, processing, and practical application.

Linguistic Features. First and foremost, typological differences are observed: the most significant linguistic feature of a parallel corpus lies in the typological distinctions between the languages included in it. For example, the differences between agglutinative Uzbek and analytic (word-order-based) English complicate the processes of text alignment and annotation. These differences are evident in cases where a single Uzbek word is translated into several English words (e.g., "kitoblarimda" – "in my books").

At the same time, the features of balance and representativeness are of great importance. For a corpus to possess high linguistic value, it must be balanced and representative. This implies the inclusion of texts of various genres (scientific, literary, journalistic), topics, and styles within the corpus. Balance ensures that the corpus provides a comprehensive picture of the language as a whole.

In addition, annotation quality is crucial for a parallel corpus. Linguistically rich corpora are enriched not only with sentence- or word-level alignment but also with additional linguistic metadata. This includes part-of-speech tagging (POS-tagging), lemmatization (the base form of a word), morphological information (case, number, possession), and syntactic structure (dependency analysis). Such annotations are practically significant for in-depth linguistic research and for developing advanced natural language processing models.

Technological Features. First, alignment algorithms are of primary importance: the core technological feature of parallel corpora lies in the algorithms that perform automatic alignment. These algorithms may be based on statistical models, rule-based systems, or neural networks. Alignment can be carried out at the sentence, paragraph, or word level, depending on the intended application of the corpus.

Second, the quality of Corpus Management Systems (CMS) determines the effectiveness of corpus search and retrieval. A parallel corpus is managed through database-like systems that store texts along with their annotations and metadata, while also enabling efficient search and filtering functions. For example, a user may search for the translations of a particular word in different contexts or analyze texts belonging to a specific genre.

Based on English-language sources and existing resources, several corpus management systems can be used to develop an Uzbek–English parallel corpus. These systems facilitate the key stages of corpus creation, including text collection, alignment, annotation, and analysis. Below is an overview of the most suitable and widely used tools in academic research.

Corpus Management Systems and Tools for Creating an Uzbek–English Parallel Corpus

Creating a parallel corpus is a complex process that cannot be effectively carried out without appropriate software tools. Below is a description of the main tools used in developing an Uzbek–English parallel corpus.

1. Tools for Text Collection and Preparation

The first stage in corpus creation involves collecting texts from various sources. The following tools can be used for this purpose:

Web crawlers – Programs designed to automatically collect data from the internet. They scan Uzbek- and English-language websites and help identify interconnected texts.

Bitextor – A tool specifically developed to identify parallel texts from websites and automatically align them.

Optima – A web-crawling tool that can be used to extract texts from government websites, news portals, and international organizations' webpages.

2. Alignment Tools

After collecting the texts, they must be aligned at the sentence or paragraph level. The following tools are widely used for this process:

Hunalign – Designed for sentence alignment. It is based on language-independent statistical models and considers punctuation and sentence length. It can be tested for an English–Uzbek parallel corpus.

Giza++ – Widely used for word-level alignment. It is typically applied in training machine translation systems to identify word equivalents. Due to morphological differences between Uzbek and English, it is recommended to perform lemmatization and morphological analysis before applying this tool.

BicleanerAI is used to improve the quality of aligned texts. It detects low-quality or incorrectly aligned sentence pairs and removes them from the corpus.

3. Corpus Management and Analysis Systems

Specialized systems are required to store, manage, and analyze aligned and cleaned corpora.

CQPweb – A web-based corpus management system designed to handle large-scale corpora. It enables users to search for words, phrases, and grammatical constructions within the corpus and to generate concordances (i.e., examples of a word used in different contexts).

Sketch Engine – One of the most powerful and widely used corpus management tools. It automatically annotates texts (part-of-speech tagging, lemmatization), generates concordances, produces word frequency lists (wordlists), and analyzes collocations. Its Corpus Query Language (CQL) is highly advanced, allowing users to perform complex linguistic queries.

Corpus Workbench (CWB) – A set of software tools designed for indexing large corpora and executing queries. Web interfaces such as CQPweb can be built on top of it.

4. Tools for Annotation and Lemmatization

To enhance the linguistic value of a parallel corpus, annotation is essential. While several tools are available for annotating English language units, tagging Uzbek language units requires annotation software specifically developed for Uzbek. The most widely used tools include:

spaCy and NLTK – Popular Python libraries used for lemmatization, part-of-speech tagging, and syntactic analysis. Although ready-made models for Uzbek are limited, these libraries can be adapted and trained for Uzbek language processing.

TRmorph – A morphological analyzer developed for Turkish. Due to the similarities between Uzbek and Turkish, it may potentially be adapted for Uzbek language analysis.

By integrating these tools and systems, it is possible to develop an Uzbek–English parallel corpus and further establish it as a resource for scientific research and language technologies.

In conclusion, the Uzbek–English parallel corpus is a linguistically and technologically complex yet extremely valuable resource. Its proper construction, balanced and representative text database, high-quality alignment, and annotation processes create wide opportunities not only for theoretical linguistics but also for machine translation, lexicography, and education. The existence of such a corpus helps strengthen the status of the Uzbek language in the digital space, supports its comparative study with English, and contributes to the development of

modern language technologies. Therefore, regularly updating, enriching, and technologically improving the parallel corpus is considered one of the most relevant directions of scientific and practical activity.

References

1. Ahmedova D.B. (2021). Semantik razmetka tizimi va modeli. Kompyuter lingvistikasi: muammolar, yechim, istiqbollar, 105–109. Tashkent.
2. Elov B., Abdullayeva O. (2024). O‘zbek tili korpusini sintaktik teglash masalasi.
3. Elov B., Khudayberganov N. (2024). O‘zbek tili korpusi matnlarini POS teglash usullari.
4. Elov B., Khusainova Z., Abdullayeva O., Khudayberganov N., Khamroeva S. (2023). Agglutinativ tillar uchun POS teglash va stemming masalasi (turk, uyg‘ur, o‘zbek tillari misolida).
5. Matyakubova N., Khamroeva S., Adali E., Rajabovich M. (2023). Algorithm of creating the “Uzbek-English Aligner” program. IEEE.
6. Karimov R.A., Mengliyev B.R. The Role of the Parallel Corpus in Linguistics, the Importance and the Possibilities of Interpretation. International Journal of Engineering and Advanced Technology (IJEAT) ISSN: 2249 – 8958, Volume-8, Issue-5S3 July 2019. Scopus. P – 388-391
7. Raja R., Vats A. (2025). Parallel corpora for machine translation in low-resource Indic languages: A comprehensive review. Proceedings of the 8th Workshop on Technologies for Machine Translation of Low-Resource Languages (LoResMT 2025), 129–143.
8. Čöltkın Ç. (2010). Turkish morphology analyzer.
9. Evert S., Hardie A. (2011). Twenty-first century corpus workbench: Updating a query architecture for the new millennium. In Proceedings of the Corpus Linguistics Conference 2011. University of Birmingham.
10. Karimov R.A., Mengliyev B.R. Theoretical Fundamentals of Uzbek-English Parallel Corpus. Journal of Critical Reviews. – Malaysia, Scopus. Volume 7, Issue 17, 2020. – P.73-76
11. Hardie A. (2012). CQPweb—Combining power, flexibility and usability in a corpus analysis tool. International Journal of Corpus Linguistics, 17(3), 380–409.

RIDE SOURCING AND ELECTRIC MOBILITY: UNDERSTANDING THE RESEARCH LANDSCAPE

Khanak (Research Scholar)
Department of Commerce, MDU, Rohtak
Dr. Seema Rathee (Associate Professor)
Department of Commerce, MDU, Rohtak
Naiya (Research Scholar)
IMSAR, MDU, Rohtak

Abstract
Ride Sourcing services are increasingly shaping urban mobility patterns, while transport electrification is widely promoted as a pathway for reducing greenhouse gas emissions and improving urban air quality. The intersection of these two transitions has generated growing academic interest; however, existing studies remain scattered across multiple disciplines and are often examined independently. This paper provides a structured overview of recent research on the integration of electric vehicles into ride-sourcing platforms to clarify the current state of knowledge and identify emerging themes. Relevant academic publications from 2016–2025 were identified through keyword-based database searches and screened using title and abstract evaluation. A total of 69 peer-reviewed journal articles were examined to understand the range of perspectives adopted in prior research. Rather than focusing on a single methodological approach, the paper organizes the literature into broad thematic areas representing technical, economic, behavioral , and policy-oriented viewpoints. The overview indicates that electrification in ride-sourcing systems is influenced by multiple interacting factors, including operational characteristics of high-utilization vehicles, charging accessibility, platform incentives, and regulatory context. Several studies suggest potential environmental benefits under specific operating conditions, while others highlight uncertainties regarding infrastructure readiness, cost distribution, and market response. The literature also shows uneven geographical coverage and a concentration of particular research approaches, pointing to opportunities for broader investigation. The paper brings together fragmented discussions and outlines priorities for future research. By mapping the evolving academic conversation, the study contributes an accessible foundation for understanding low-carbon platform mobility and supports subsequent empirical and policy-oriented work.
Keywords : Ride Sourcing Services ; Electric vehicles ; Fleet electrification ; Sustainable urban mobility ; Ride-Hailing Services ; Ride Sharing Services.

ACTUAL PROBLEMS OF DEVELOPING EDUCATION IN KAZAKHSTAN: PEDAGOGICAL AND PSYCHOLOGICAL FACTORS

[1]**Kulekenova Zhanar Gabbasovna**, PhD, senior lecturer
[1]Abai Kazakh national pedagogical university, Almaty, Kazakhstan
ORCID ID: https://orcid.org/0000-0002-7352-8725
[2]**Dosmanova Gulsara Isabekovna**, candidate of pedagogical sciences, senior lecturer
[2]Abai Kazakh national pedagogical university, Almaty, Kazakhstan
ORCID : https://orcid.org/0009-0004-8263-2630

Abstract. The article aims to examines the psychological and pedagogical aspects of contemporary education in Kazakhstan within the context of large – scale social, economic and digital transformation. The modernization of Kazakhstani education system, integration into the global educational space and implementation of renewed educational content have intensified the need for competence – based and digitally enriched teaching approaches in educational process. However, significant contradictions remain between standardized educational requirements and learners' age-related psychological characteristics as well as teachers' professional readiness for digital transformation. The study analyzes theoretical foundations of learner development based on cultural – historical and activity – based approaches and motivational theories. It identifies key psychological and pedagogical problems, including cognitive overload, decreased learning motivation, emotional burnout, predominance of reproductive teaching methods and insufficient development of reflective and independent learning styles. Special attention is given to the role of intrinsic motivation and personal – oriented education in overcoming these challenges. The article substantiates the significance of integrating digital educational technologies as a tool for implementing personal – oriented and activity – based approaches in the teaching process. Digital environments create conditions for individualization, differentiation, flexibility of learning trajectories, and development t of students' reflective and metacognitive skills. The research proves that pedagogically justified use of digital technologies contributes to increase of academic motivation, formation of digital competence and improvement of educational quality. Thus, digital transformation acts not as an end in itself, but as a strategic mechanism for modernization and sustainable development of education in Kazakhstan.
Key words: education in Kazakhstan, digital transformation, academic motivation, digital technologies.

Introduction

Education of the 21st century passes through deep changes which reflect social, technological and economical transformations of society. Modern educational system faces with the complex of strong challenges – from digital transformation to unequal access to qualified education, which requires adaptive development strategies, innovations and social dialogue.

The system of education in Kazakhstan is developing under the conditions of large – scaled social – economical transformations, integration into the world educational space and the realization of state programmes of modernization in education. Introduction of renewed educational content, transformation to competence approach and digitalization actualize a number of psychological -pedagogical problems, which require scientific understanding.

Education today faces with necessity of introducing innovative educational technologies into the teaching process. Special role in this context is given to digital education directed to the increase of accessibility of education and the formation of learners' digital competences.

Despite the positive changes, there are contradictions between standard requirements and learners' real psychological capacities as well as teachers' professional resources. These factors determine the actuality of research which is in analyzing the psychological – pedagogical aspects of modern problems in the development of education in Kazakhstan and justifying the necessity of analyzing practical outcomes of implementing digital educational technologies.

Thus, the **aim** of the article is to analyze the psychological – pedagogical aspects of actual problems in the development of education in Kazakhstan and substantiate the impact of digital educational technologies on the quality and successability of education in the country.

To achieve this aim, the following **objectives** were formulated:

1. to analyze theoretical approaches to personality development and age peculiarities in the content of modern education;
2. to identify psychological and pedagogical contradictions appear in the process implementing renewed educational context;
3. to examine motivational aspects of learners' educational activity under conditions of digital transformation;
4. to determine pedagogical potential of personal – oriented and activity – based approaches in combination with digital technologies;
5. to justify the conditions of effective pedagogical integration of digital tool into the educational process.

The research is based on the following **methods**: critical study of psychological and pedagogical literature; comparative analysis of traditional and innovative educational approaches; pedagogical observation and generalization of practical experience in Kazakhstani educational institutions.

The scientific **novelty** of the research is in the comprehensive consideration of psychological – pedagogical problems of modernization the education in Kazakhstan through the integration of personal – oriented and activity – based approaches with digital technologies. The article substantiates the idea that digital educational environment should not be viewed as a technological resource, but as a pedagogically conditioned mechanism of personalization, motivation enhancement and competence development. The research also clarified the psychological conditions necessary for effective implementation of digital tool, taking into account learners' age characteristics and motivational sphere.

Thus, the introduction of digital technologies in education requires not only technical modernization, but also deep psychological and pedagogical justifications, which ensures the harmonious development of learners' personality in the conditions of digital society.

Materials and methods

We start considering the problem with studying the question of an individual's development and age peculiarities which seems to be of crucial points in education.

Under the conditions of introducing the renewed content of education the special attention is given to the age and individual peculiarities of learners. Modern psychological and pedagogical studies underline that the intensification of teaching process, the increase of students' independent and project activity requires the formation of regulative and reflexive skills, which are in the stage of development by the majority of students. The transfer to digital and distance forms of education often do not take into account the age peculiarities of attention, memory and thinking of primary and teenage group students particularly. In the practice of Kazakhstani schools, the difficulties of learners' adaptation to new forms of assessment, criterial approach and increased academic workload are observed. This situation generally leads to the decrease

of academic motivation, the growth of anxiety and emotional tension, especially at the stages of transferring between the levels of education.

So, basing on L.S. Vygotsky's cultural - historical theory, which states that an individual's development comes from the process of acquiring the social experience through learning we cleared up that the imbalance between the students' age peculiarities and educational requirement leads to the following problems: 1. overload of educational activities;

2. decrease of academic motivation; 3. students' emotional burnout.

How to organize educational process with an account of these problems?

It is quite obvious that the organization of educational activity is a complex psychological and pedagogical process, which requires special theoretical knowledge and practical training from the side of teachers. Here we mean the theory of teaching activity (Leonteyv A.N., Davydov V.V.) where the key problem is the loose of activity – based character of teaching. Educational process should not be process of gaining information, but it should be the process of leading an individual to active cognition so that to avoid the problems which may occur in education. These problems could be of the following psychological and pedagogical character: 1. predominance of reproductive methods of teaching;

2. lack of reflection and independence
3. decrease of cognitive interest.

Great emphasis today is given to the renewal of activity – based approach to education as from the position of activity – based approach education should be directed to the formation of various types of educational activities, critical thinking and ability to self - education of learners. Though, we still observe that the privilege of reproductive methods of teaching are still kept in practice. Adherence to these methods lead the system of education to the next problems: - orientation to the results of final assessment rather than the learning process;

- underdevelopment of learners learning independence;
- limited use of reflexive and research methods.

These contradictions are reducing the effectiveness of realization the competence – based approach in education. Teaching, in the context of modern education, should be based on increasing learners' motivation for learning. In this case, according to theory of motivation (A.Maslow, E.Desy, R.Ryaan) stable learning is possible due to the domineering of intrinsic motivation, but modern education is often oriented to points, tests or ratings, standardization of results and control but not support. These factors usually lead to the formation of formal attitude to education and to the reduce of responsibility for self-development. Motivation plays important role and it is crucial to keep learners' motivation for the whole period of learning. Motivation of teaching activity is the key condition of successful learning.

Under the conditions of educational reforms, in Kazakhstan the role of intrinsic motivation oriented to personal and professional growth of learners is increasing despite the fact that extrinsic motivation like marks, examinations and learning outcomes influence the learners' interest to education. Motivational problems are acutely manifested in teen age and senior school age as well as in the first courses of universities. To cope with learners' demotivational problems it is necessary to implement personal – oriented and activity – based technologies of teaching into the educational process which contribute to the formation of conscious approach to education.

Personal – oriented approach in education is a pedagogical concept where the learner's personality with his needs, interests, level of training, thinking style, motivation and individual cognitive development is the core of the process. Personal – oriented approach under the conditions of digital transformation of education gains the new content as the modern educational environment is characterized with the high degree of technologicality, which allows reconsider the traditional mechanisms of individualization of education and take it to the new

level. In this case digital technologies are becoming the tool of realization the principles of personal – oriented teaching.

Integration of digital technologies expand the abilities of practical realization of such principles as individualization, differentiation, variation, reflection and the creation of success situation. Digital educational environment provides adaptability and flexibility of learning, the use of online platforms and interactive resources allow vary the complexity of tasks, organize students' work in their own pace and give students the chois in choosing the format of fulfilling the tasks. By this the principle of individualization of educational trajectory is realized where the student becomes an active subject of his own study. Digital technologies are of especial value in teaching foreign languages as language training is closely connected with communicative activity, self-expression and intercultural interaction. The use of interactive platforms to make tests, cards and games provide quick feedback, form the habits of self-assessment and the decrease of communicative tension. The ability of repeated execution of tasks, independent correction of mistakes and control of personal achievements increase the students' motivation to educational process.

The meaningful aspect of integration of personal – oriented approach and digital technologies is the development of reflective habits which provide the formation of metacognitive skills, responsibility for learning outcomes and the conscious approach to learning. Digital environment also creates conditions for the formation of students' digital competence as I while working with authentic internet resources, educational platforms and multimedia content the students acquire the habits of searching, analyzing and critical evaluation of information. It is necessary to note that the effectiveness of integration of personal – oriented approach and digital technologies depends on pedagogical necessity of their usage. Digital tools could not replace the methodological logic of the lesson, but must be organically involved into the structure of educational process, strengthening the student's subjective position and providing differentiation of teaching activity.

Thus, digital educational environment is becoming the mechanism of personalization of education, formation of stable academic motivation and the development of key competences of the 21st century. The integration of these components provides the transformation from translational model of teaching to the model of cooperation and self-development of student's personality.

Discussions

Creation of digital educational environment is one of the modern requirements to modernization of educational system in the country, which is thought to be quantitatively new educational reality. Education today cannot be imagined without the use of digital educational resources, like various educational platforms, simulations and electronic libraries as well as artificial intelligence, distance and blended learning and various communication tools. These resources are not only the introduction of technologies into teaching, but they lead education to the transformation of content, processes and culture in education. They bring changes into the structure of attentions, i.e. clip thinking, memorization processes and information processing, the character of communication and socialization of learners.

Digitalization of education is a great challenge for education in the 21st century, where the educational requirements have been changed and the skills in critical thinking, digital literacy and communication are becoming crucial, technologies change the labour market and there are needs in adaptive educational practices. Digital tools are becoming accessible and allow learners to learn from anywhere and anytime they like and provide access to qualified resources independent on school or region. They help individualize learning, form personal ways of learning taking into account every student's level of training and provide

quick feedback to make learning effective. Among huge number of educational technologies today, the widest spread innovational technologies, becoming popular in educational practices are gamification, project – based learning, blended learning and flipped classroom technologies. The integration of these technologies into the teaching process increases students' motivation to learning, improves academic performance if the integration is correct, they help teachers economize time and materials, develops students' independence in learning and strengthening of critical thinking. It is important to note here that the effect does not come from the use of technologies themselves, but the effectiveness depends greatly on the way how the teachers implement them into the teaching process, or in other words, the effect comes from pedagogically justified use. In modern educational system digitalization is not the purpose, but the means, the driver of modernization, which joins together technologies and pedagogical approaches, strengthens the quality and accessibility of education and trains students to the life in digital society.

The use of digital technologies is of great value at foreign language classrooms where the teachers and students have various digital tools to learn language and develop skills, necessary in acquiring the target language.

Conclusion

The development of education in Kazakhstan under conditions of digital transformation requires a comprehensive psychological and pedagogical reconsideration of teaching practices. The study confirms that existing contradictions between standardized academic demands and learners' age-related and individual characteristics lead to decreased motivation, emotional tension, and reduced effectiveness of competence-based reforms. The theoretical analysis demonstrates that effective modernization of education is impossible without strengthening the activity-based and personal-oriented approaches. Education should move from a transmissive model focused on reproduction of information toward a model of cooperation, reflection, and conscious self-development.

Digital educational technologies, when pedagogically grounded and methodologically integrated, serve as an effective mechanism for individualization of learning, enhancement of intrinsic motivation, and formation of key 21st-century competences. They expand access to quality educational resources, support flexible learning trajectories, and foster the development of digital literacy and critical thinking. However, digitalization itself does not automatically guarantee educational improvement. Its effectiveness depends on teachers' professional competence, methodological consistency, and alignment with learners' psychological characteristics. Therefore, the strategic task of modern education in Kazakhstan is not merely technological renewal, but the harmonization of digital tools with sound pedagogical principles, ensuring sustainable qualitative development of the national education system.

References

1. Deci, E. L., & Ryan, R. M. (2012). *Self-determination theory*. In P. A. M. Van Lange, A. W. Kruglanski, & E. T. Higgins (Eds.), *Handbook of theories of social psychology* (Vol. 1, pp. 416–436). Sage Publications.

2. Kozulin, A. (2014). Psychological tools and mediated learning. In A. Yasnitsky, R. Van der Veer, & M. Ferrari (Eds.), *The Cambridge handbook of cultural-historical psychology* (pp. 137–162). Cambridge University Press.

3. Kurakbayeva, A. (2024). Enhancing professional abilities of university students through digital educational interventions: A study in Kazakhstani universities. *Frontiers in Education*, 9. https://doi.org/10.3389/feduc.2024.1478622

4. Leontiev, A. N. (2010). *Activity, consciousness, and personality*. Martino Publishing. (Original work published 1978)

5. Maslow, A. H. (2013). *Toward a psychology of being* (3rd ed.). Start Publishing. (Original work published 1962)
6. Nurbekova, Z., & Nurbekov, B. (2023). *Digitalization of the education system in Kazakhstan: Experience, problems, and perspectives. Strategies in Science and Education*, 31(4s).
7. Ryan, R. M., & Deci, E. L. (2014). The importance of universal psychological needs for understanding motivation in the workplace. In M. Gagné (Ed.), *The Oxford handbook of work engagement, motivation, and self-determination theory* (pp. 13–32). Oxford University Press.
8. Selwyn, N. (2014). *Digital technology and the contemporary university: Degrees of digitization*. Routledge.
9. Vygotsky, L. S. (2012). *Thought and language* (E. Hanfmann, G. Vakar, & A. Kozulin, Eds.). MIT Press. (Original work published 1934)
10. Zhunusbekova, A., Akpayeva, A., Sadirbekova, D., Ardabayeva, A., & Omarova, G. (2025). The influence of digital educational technology on improving digital skills: An exploratory study of teacher candidates in the context of Kazakhstan. *Journal of Education and E-Learning Research*, 12(3), 449–459. https://doi.org/10.20448/jeelr.v12i3.7385

AGRO-ECOLOGICAL ZONE-SPECIFIC CLIMATE-RESILIENT AGRICULTURE MODELS INTEGRATING QUINOA (Chenopodium quinoa Willd.) FOR SMART AND SUSTAINABLE DEVELOPMENT IN BANGLADESH

Lopa Rani Ghosh1 , Parimal Kanti Biswas2 and Sadid Shahriyar3
1Former MS Student, Department of Agronomy, Sher-e-Bangla Agricultural University, Dhaka, Bangladesh
2Professor, Department of Agronomy, Sher-e-Bangla Agricultural University, Dhaka, Bangladesh
3Faculty of Agriculture, Sher-e-Bangla Agricultural University, Dhaka, Bangladesh

Abstract
Climate change impacts on agriculture and food security in Bangladesh through increasing soil salinity, frequent droughts, flash floods and temperature variability. These impacts vary significantly across regions, indicating that uniform adaptation approaches are inadequate. This paper develops an Agro-Ecological Zone (AEZ)-specific climate-resilient agriculture (CRA) framework and proposes quinoa (Chenopodium quinoa Willd.) as a smart-crop-based model for salinity and drought-prone regions. The study synthesizes evidence from peer-reviewed scientific literature, FAO and FAOSTAT databases, and institutional research conducted in Bangladesh, including experimental findings from Sher-e-Bangla Agricultural University showing seed yield up to 2.15t ha-1 under optimized plant spacing (30 × 20 cm), while separate studies confirmed quinoa's strong tolerance to soil salinity level reaching 30ds m-1 . Initially, Five AEZ-specific resilience models are categorized according to dominant climatic stresses. Subsequently, a comprehensive quinoa-based model is developed and evaluated as an implementation strategy for salinity and drought resilience AEZs. The findings indicate that quinoa's high tolerance to salinity and drought, wide climatic adaptability, and high nutritional and economic value make it a strategic crop for smart agriculture and sustainable development. The proposed integrated model improves yield stability, enhances farmers income, strengthens food and nutritional security and supports national climate adaptation goals as well as multiple Sustainable Development Goals (SDGs).
Keywords: Climate-resilient agriculture, AEZ-specific models, smart agriculture, quinoa, salinity tolerance, drought tolerance, sustainable development, Bangladesh.

ARTIFICIAL NEURAL NETWORK APPLICATIONS FOR PREDICTING INDOOR ENVIRONMENTAL PARAMETERS IN BUILDINGS: A COMPREHENSIVE ANALYSIS

M. BOUALEM 1 , S. BEKKAIR1 , A. KIFFOUCHE2 , S. BEZARI3

1Departement of Teaching Common in Sciences and Technology, Faculty of Sciences and Technology Ghardaïa University, 47000. Ghardaïa, Algeria
2Department of Automatics and Electromechanics, Faculty of Sciences and Technology, Ghardaïa University, 47000 Ghardaïa, Algeria
3Unité de Recherche Appliquée en Energies Renouvelables URAER, Centre de Développement des Energies Renouvelables CDER, Ghardaïa 47133, Algeria

Abstract
Accurate prediction of the building's microclimate is essential for optimizing energy efficiency and enhancing thermal comfort. Artificial Neural Networks (ANNs) have emerged as powerful tools for modeling complex, nonlinear interactions among environmental parameters such as temperature, humidity, solar radiation, and CO_2 concentration. This review explores the application of ANNs in building climate prediction, analyzing various network architectures, training algorithms, and input variable selections. Although ANN models demonstrate high predictive accuracy, challenges persist regarding real-time adaptability, dataset quality, and model generalization across different climate zones. Furthermore, limited research has focused on integrating ANN models with physical models and smart control systems to enhance predictive robustness and operational reliability. Several case studies highlight the effectiveness of ANN-based models in optimizing ventilation, heating, and cooling strategies. Addressing these challenges will contribute to improved building automation, reduced energy consumption, and the advancement of sustainable thermal comfort practices.
Keyword: Building Energy, Prediction, Heating; Cooling, Thermo-Physical Parameters

EXPLORING NARRATIVE COMPETENCE AS A PREDICTOR OF CREATIVE DEVELOPMENT IN SENIOR PRESCHOOL CHILDREN: RESULTS OF A QUALITATIVE STUDY

1. Madina Majidova
Basic Doctoral Student (PhD) in Psychology, National University of Uzbekistan named after Mirzo Ulugbek
https://orcid.org/0009-0003-4178-6302
2. Maloxat A'zamova
Acting Professor, Department of Preschool and Primary Education Methodology, Tashkent Kimyo International University (PhD)

Abstract. The article presents the results of a qualitative content analysis of narrative competence and creative abilities in senior preschool children. Narrative competence is considered as an integrative indicator of cognitive and creative development. The empirical study was conducted with a sample of senior preschoolers using a комплекс of narrative and creative diagnostic methods. Special attention is paid to the analysis of verbal and non-verbal task performance, typical activity strategies, and differences in the manifestation of creativity. The findings reveal an uneven development of verbal and non-verbal forms of creativity and confirm the high diagnostic potential of narrative methods in the study of creative development in preschool children. The study emphasizes the importance of qualitative analysis as an essential component of comprehensive psychological and pedagogical assessment.
Keywords. narrative competence, creative abilities, preschool age, creativity, qualitative analysis, developmental assessment.

ÇAĞRI MERKEZI SATIŞ OPERATÖRLERININ İLETIŞIMININ SOSYAL VE EKONOMIK ÖNEMI

THE SOCIAL AND ECONOMIC IMPORTANCE OF CALL CENTER SALES OPERATORS' COMMUNICATION

Madrakhimova Gulnoza Adkhamovna
Andican Devlet Teknik Enstitüsü, Dil ve Beşeri Bilimler Bölümü, Andican, Özbekistan
ORCID:0009-0009-1445-2167

ÖZET

Bu çalışma, çağrı merkezi satış operatörlerinin iletişiminin sosyal ve ekonomik önemini kapsamlı bir şekilde incelemeyi amaçlamaktadır. Hizmet sektörünün hızlı gelişimi ile birlikte, çağrı merkezleri organizasyon ile müşteriler arasında temel bir iletişim köprüsü olarak görev yapmaktadır. Operatörlerin konuşma kültürü, iletişim stratejileri ve psikolojik yaklaşımları, müşterilerle etkili iletişim kurmak, güven ortamı oluşturmak ve olumlu bir kurumsal imajı sürdürmek açısından kritik bir rol oynamaktadır.Araştırmada, satış sürecinde kullanılan iletişim yöntemlerinin müşteri davranışına etkisi, sosyal etkileşim mekanizmaları ve bunların ekonomik sonuçlarla ilişkisi teorik olarak ele alınmıştır. Ayrıca, operatörlerin mesleki yeterliliği, konuşma etiği ve iletişimsel esnekliği, satış hacmi, müşteri sadakati ve şirketin rekabet gücü üzerinde doğrudan etkili olan unsurlar olarak değerlendirilmiştir.Elde edilen bulgular, çağrı merkezi operasyonlarını geliştirmek, personelin yetkinliklerini artırmak ve hizmet verimliliğini yükseltmek açısından pratik önem taşımaktadır.

Anahtar kelimeler: çağrı merkezi, satış operatörü, profesyonel iletişim, iletişimsel yetkinlik, sosyal etki, ekonomik verimlilik, müşteri sadakati.

ABSTRACT

This study is aimed at a comprehensive analysis of the social and economic significance of communication conducted by call-center sales operators. In the context of the rapid development of the service sector, call centers function as a primary communicative bridge between an organization and its customers. The speech culture, communicative strategies, and psychological approaches employed by operators serve as key factors in establishing effective interaction with clients, fostering trust, and maintaining a positive corporate image. The research substantiates, from a theoretical perspective, the impact of communication styles used in the sales process on customer behavior, the mechanisms of social interaction, and their correlation with economic outcomes. Furthermore, the professional competence, speech ethics, and communicative adaptability of operators are evaluated as significant factors directly influencing sales volume, customer loyalty, and the competitiveness of a company. The findings of the study have practical relevance for improving call-center operations, enhancing staff qualifications, and increasing service efficiency.

Keywords: call center, sales operator, professional communication, communicative competence, social impact, economic efficiency, customer loyalty.

Introduction.The modern service sector is developing rapidly. In this process, call centers have become one of the main communication tools between organizations and customers. The communication skills, speech culture, and communication strategies of sales operators play an

important role in ensuring effective interaction with customers, building trust, and strengthening the brand image.Today, companies consider not only the quality of their products or services but also the quality of communication with customers during service delivery as a competitive advantage. From this perspective, the professional communication of sales operators has both social and economic importance. Socially, operators build trust and customer loyalty through effective communication. Economically, this contributes to increasing a company's sales volume and competitiveness.The purpose of this study is to examine the social and economic importance of communication by call center sales operators and to determine its influence on customer behavior and company performance. The relevance of this research lies in the fact that developing effective strategies to improve service quality and strengthen customer loyalty has become a priority in modern business conditions.

Literature review. In the modern service economy, call centers are considered one of the main communication channels between organizations and customers. Call centers are centralized service platforms through which companies communicate directly with customers, conduct sales, provide consultations, and resolve customer problems.
Researchers describe call centers as an important communication infrastructure that ensures continuous interaction between organizations and their customers (Duggirala et al., 2011; Saberi et al., 2017). Such centers help companies speed up service processes, reduce operational costs, and develop long-term relationships with customers. For this reason, call centers play an important economic role in the service sector. They also serve as the first point of contact between a business and its customers, which makes them important in shaping the customer experience (Çetindere & Atalar, 2021).
The communicative competence of call center operators directly influences sales effectiveness. A study conducted by Downing (2011) shows a significant relationship between the communication skills of call center agents and their sales performance. According to the research results, operators with higher sales performance demonstrate the following communication characteristics:

1. Correctly managing the speed of speech;
2. Highlighting important points through voice intonation;
3. Restating or confirming the client's opinion;
4. Using short affirming phrases to show that you are listening to the client;
5. Using language that is understandable to the client.

These characteristics show that an operator's communication competence has a significant impact on the level of sales conversion. In telephone sales, operators must make quick decisions based on limited information about the customer and adapt their communication style accordingly. This process is known as adaptive selling and is considered an important factor in sales effectiveness in call centers.Recent studies also confirm that the communication style of call center operators strongly influences customers' emotional reactions and satisfaction levels. Research published in the Journal of Business Research shows that emotional alignment between the operator and the customer increases customer satisfaction and the likelihood of recommending the company. Positive communication increases customer satisfaction, understanding the emotional state of the customer improves service quality, while inappropriate emotional responses may lead to customer dissatisfaction. These findings indicate that the communication skills of call center operators influence not only sales outcomes but also the reputation of the company.

Research methodology. This study aims to analyze the communication of call center sales operators and its social and economic importance. The research uses a mixed-methods

approach, which combines qualitative and quantitative methods. This approach allows a deeper and more comprehensive analysis of the research topic.

Mixed-methods research is widely used in call center studies because it allows the analysis of complex processes such as customer satisfaction, operator communication, and service quality (Gans, Koole & Mandelbaum, 2003).To evaluate customer satisfaction and determine the effectiveness of operator communication, a survey method is applied. The survey questions are developed based on the SERVQUAL model, which is widely used in service quality research. The SERVQUAL model evaluates service quality using five main dimensions:

- Reliability
- Responsiveness
- Assurance
- Empathy
- Tangibles

This model is one of the most widely used tools for measuring service quality (Parasuraman, Zeithaml & Berry, 1988).To study operators' communication experience in more detail, a semi-structured interview method is used. This method helps identify operators' communication strategies, their experience in working with customers, and the professional challenges they face.Observation is also used to analyze the real work environment of call centers. Through observation, the communication style, speech culture, and interaction process of operators with customers are examined.

The collected data are analyzed using descriptive statistics, correlation analysis, and comparative analysis in order to determine relationships between communication quality, service quality, and customer satisfaction.

Research results.The results show that the communication quality of call center sales operators is one of the key factors in evaluating service quality from the customer's perspective. Many studies confirm that customer satisfaction is directly related to the operator's communication style, speech culture, and attention to customer needs.According to the SERVQUAL model developed by Parasuraman, Zeithaml, and Berry (1988), service quality includes five main dimensions: reliability, responsiveness, assurance, empathy, and tangibles. In call center activities, most of these dimensions are reflected through the communication behavior of operators.For example, when an operator responds quickly and clearly to customer questions, it represents the responsiveness dimension of service quality. When the operator tries to understand the customer's problem and situation, it reflects empathy.Research by Gans, Koole, and Mandelbaum (2003) shows that the communication style of an operator directly influences the customer's decision-making process. The tone of voice, response speed, and ability to understand customer needs can increase sales conversion rates. In addition, effective communication helps operators build long-term relationships with customers.

Conclusion and recommendations. This study examined the communication practices of call center sales operators and their social and economic importance. Based on the literature review and analysis, it can be concluded that the communication skills of call center operators significantly influence service quality, customer satisfaction, and sales performance.Call center operators act as the main communication link between companies and customers. Their communication style, speech culture, and ability to respond quickly and clearly to customer questions increase customer satisfaction and strengthen trust in the company.Effective communication is also an important part of the sales process. Correctly identifying customer needs, offering suitable products or services, and maintaining a positive communication environment contribute to better economic performance for companies.

The effectiveness of call center services depends not only on technological infrastructure but also on the professional training and communication skills of operators. Therefore, improving the communicative competence of call center employees should be considered an important priority for organizations aiming to improve service quality and customer relations.

References

1. **Gans, N., Koole, G., & Mandelbaum, A.** (2003). Telephone call centers: Tutorial, review, and research prospects. *Manufacturing & Service Operations Management*, 5(2), 79–141. https://doi.org/10.1287/msom.5.2.79.16071
2. **Taylor, P., & Bain, P.** (1999). An assembly line in the head: Work and employee relations in the call centre. *Industrial Relations Journal*, 32(2), 101–117. https://doi.org/10.1111/1468-2338.00113
3. **Deery, S., Iverson, R., & Walsh, J.** (2002). Work relationships in telephone call centres: Understanding emotional exhaustion and employee withdrawal. *Journal of Management Studies*, 39(4), 471–496. https://doi.org/10.1111/1467-6486.00300
4. **Holman, D.** (2003). Phoning in sick? An overview of employee stress in call centres. *Leadership & Organization Development Journal*, 24(3), 123–130. https://doi.org/10.1108/01437730310469514
5. **Batt, R., & Moynihan, L.** (2002). The viability of alternative call centre production models. *Human Resource Management Journal*, 12(4), 14–34. https://doi.org/10.1111/j.1748-8583.2002.tb00076.x
6. **Duggirala, M., Rajendran, C., & Anantharaman, R. N.** (2011). Customer-perceived dimensions of total quality service in call centres. *Benchmarking: An International Journal*, 18(1), 111–131. https://doi.org/10.1108/14635771111109860
7. **Parasuraman, A., Zeithaml, V. A., & Berry, L. L.** (1988). SERVQUAL: A multiple-item scale for measuring consumer perceptions of service quality. *Journal of Retailing*, 64(1), 12–40.
8. **Zeithaml, V. A., Bitner, M. J., & Gremler, D. D.** (2018). *Services Marketing: Integrating Customer Focus Across the Firm* (7th ed.). New York: McGraw-Hill Education.
9. **Stone, M., & Woodcock, N.** (2014). Interactive, direct and digital marketing: A future that depends on better use of business intelligence. *Journal of Research in Interactive Marketing*, 8(1), 4–17. https://doi.org/10.1108/JRIM-07-2013-0045
10. **Brown, S. W., & Lam, S. K.** (2008). A meta-analysis of relationships linking employee satisfaction to customer responses. *Journal of Retailing*, 84(3), 243–255. https://doi.org/10.1016/j.jretai.2008.06.001

KRANIYUMA AİT BİLGİSAYARLI TOMOGRAFİ GÖRÜNTÜLERİ ÜZERİNDEN KRANİYOFASİAL DEĞİŞKENLERİN REFERANS DEĞERLERİ VE CİNSEL DİMORFİZMİNİN DEĞERLENDİRİLMESİ
EVALUATION OF REFERENCE VALUES AND SEXUAL DIMORPHISM OF CRANIOFACIAL VARIABLES BASED ON COMPUTED TOMOGRAPHY IMAGES OF THE CRANIUM

Dr. Öğretim Üyesi Mahmut KURTBOĞAN[1]
[1] Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Ortopedi ve Travmatoloji Bölümü, Gölköy, Bolu.
ORCID NO: 0000-0002-4311-7124

Arş. Gör. Gülçin RAY
Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Anatomi Bölümü, Gölköy, Bolu.
ORCID NO: 0000-0002-0417-1806

ÖZET
Amaç: Kraniyum kemiği üzerinden elde edilen morfometrik veriler adli tıp, antropoloji, anatomi, ortopedi ve yüz cerrahisi gibi bilimlerde kimliklendirme ya da klinik süreçlerde kullanılmaktadır. Mevcut çalışma sağlıklı Türk popülasyonunda kraniofasyal morfometri ile ilgili referans değerler sunmak ve cinsiyetler arası karşılaştırma yapmak amacıyla tasarlanmıştır.
Materyal ve Method: Çalışma retrospektif olarak tasarlanmıştır. 25-55 yaş aralığında 48 yetişkinin (24 kadın 24 erkek) kraniyum kemiğine ait bilgisayarlı tomografi (BT) görüntüleri üzerinde maksimum kraniyal genişlik (AB), minimum frontal genişlik (CD), biorbital genişlik (EF) ve bizygomatik genişlik (GH) değişkenleri ölçülmüştür. Çalışmanın istatistiksel analizleri Rstudio ile yapılmıştır.
Bulgular: Değişkenlerin ortalama ve standart sapma değerleri erkek ve kadınlarda sırasıyla AB değişkeninde 14.7±0.8 ve 14.2±0.7, CD değişkeninde 10.5±0.5 ve 10.1±0.5, EF değişkeninde 9.8±0.4 ve 9.4±0.5, GH değişkeninde 13.6±0.6 ve 12.8±0.5 olarak hesaplanmıştır. Değişkenlerin tümü için cinsiyetler arası farklılık istatistiksel olarak anlamlı bulunmuştur.
Sonuç: Çalışma sonuçları yetişkin Türk popülasyonu için kraniyuma ait referans değerler sunmaktadır ve ölçümü yapılan değişkenlerin cinsel dimorfizm gösterdiği sonucuna ulaşılmıştır.
Anahtar Kelimeler: Cranium; Bilgisayarlı tomografi, Kraniyofasyal parametreler; Referans değerler, Cinsel dimorfizm.

ABSTRACT
Aim: Morphometric data obtained from cranial bones are used forensic medicine, anthropology, anatomy, orthopedics and facial surgery for identification or clinical processes. The present study was designed to provide reference values for craniofacial morphometry in a healthy Turkish population and to make comparisons between genders.
Material and Method: The study was designed retrospectively, and measured the variables of maximum cranial width (AB), minimum frontal width (CD), biorbital width (EF), and bizygomatic width (GH) on computed tomography (CT) images of the cranial bone of 48 adults (24 women and 24 men) aged 25-55 years. Statistical analyses were performed using Rstudio.

Results: The mean and standard deviation values of the variables in males and females were 14.7±0.8 and 14.2±0.7 for the AB variable, 10.5±0.5 and 10.1±0.5 for the CD variable, 9.8±0.4 and 9.4±0.5 for the EF variable and 13.6±0.6 and 12.8±0.5 for the GH variable, respectively. Differences between genders were found to be statistically significant for all variables.
Conclusion: The study results provide reference values for the cranium in the adult Turkish population and conclude that the measured variables exhibit sexual dimorphism.
Keywords: Cranium; Computed tomography, Cranio-facial parameters; Reference values, Sexual dimorphism.

GİRİŞ

Adli antropoloji bilimi kimlik tespiti yaparken yaş, köken, boy, cinsiyet tespiti gibi bir dizi zorlukla karşılaşmaktadır (1). Bu parametreler içinde ilk adım cinsiyet tespitidir ve özellikle kitlesel ölümlerin yaşandığı tablolarda bu tespit, anahtar rol oynamaktadır (1,2). Cinsiyet belirleme adımı doğru yapıldığında, cinsiyetle ilişkili yaş ve boy gibi diğer parametrelerin tanımlanması da kolaylaşmaktadır (3). Bu süreçte en güvenilir ve en yüksek doğruluk oranını DNA analizi sunsa da bu yöntemin uzun süreli, zor ve maliyetli olması gibi sınırlılıkları bulunmaktadır (4). Bu nedenle araştırmacılar genetik ve antropometrik yöntemleri birleştirerek başarı oranını artırmaya çalışmışlardır (5). Günümüzde adli soruşturmalarda kemik kullanılarak cinsiyet tespiti gerektiğinde öncelikle pelvis kemiği kullanılmaktadır çünkü cinsiyet farklılıklarını en net yansıtan iskelet bölümüdür (6). Pelvisin olmadığı ya da hasarlı olduğu durumlarda ise sağlam ve sert kemiklerden oluşan ve bu nedenle daha az hasarla kurtarılan kafatası kompleksi kullanılmaktadır (7). Literatürdeki birçok çalışmada da kafatasından alınan ölçümlerin cinsel dimorfizmi iyi bir biçimde yansıttığını belirmiştir (7-13). Verilen bilgiler doğrultusunda mevcut çalışma, yetişkin Türk nüfusunda kraniyuma ait bilgisayarlı tomografi görüntüleri üzerinde belirlenen kraniyofasyal değişkenleri kullanarak, cinsiyetler arası farklılıkları ve referans değerleri sunmayı amaçlamaktadır.

YÖNTEM

Mevcut çalışma retrospektif ve kesitsel olarak tasarlanmıştır. Çalışmaya BAİBÜ Tıp Fakültesi Klinik Araştırmalar Etik Kurulu'ndan alınan kararın ardından başlanılmıştır. 2020 Ocak ve 2025 Aralık tarihleri arasında kraniyumu içeren BT görüntüleri kullanılarak, belirlenen kraniyofasyal değişkenler ölçülmüştür. Çalışmanın örneklem grubunu 25-55 yaş aralığında sağlıklı ve yetişkin 48 katılımcı (24 kadın, 24 erkek) oluşturmaktadır. BAİBÜ Eğitim ve Araştırma Hastanesi PACS sisteminden çekilen görüntülerde kraniyumu ilgilendiren ameliyat ve travma öyküsü olan katılımcılar ile netliği az olan görüntüler çalışmanın dışında tutulmuştur. Görüntüler Radiant DICOM Viewer programına aktarıldıktan sonra değişkenlerin ölçümü uzman ortopedist tarafından yapılmış ve elde edilen veriler excel dosyasına kaydedilmiştir. Ölçümü yapılan değişkenler maksimum kraniyal genişlik (AB), minimum frontal genişlik (CD), biorbital genişlik (EF) ve bizygomatik genişlik (GH) şeklindedir ve Şekil 1'de gösterilmiştir.

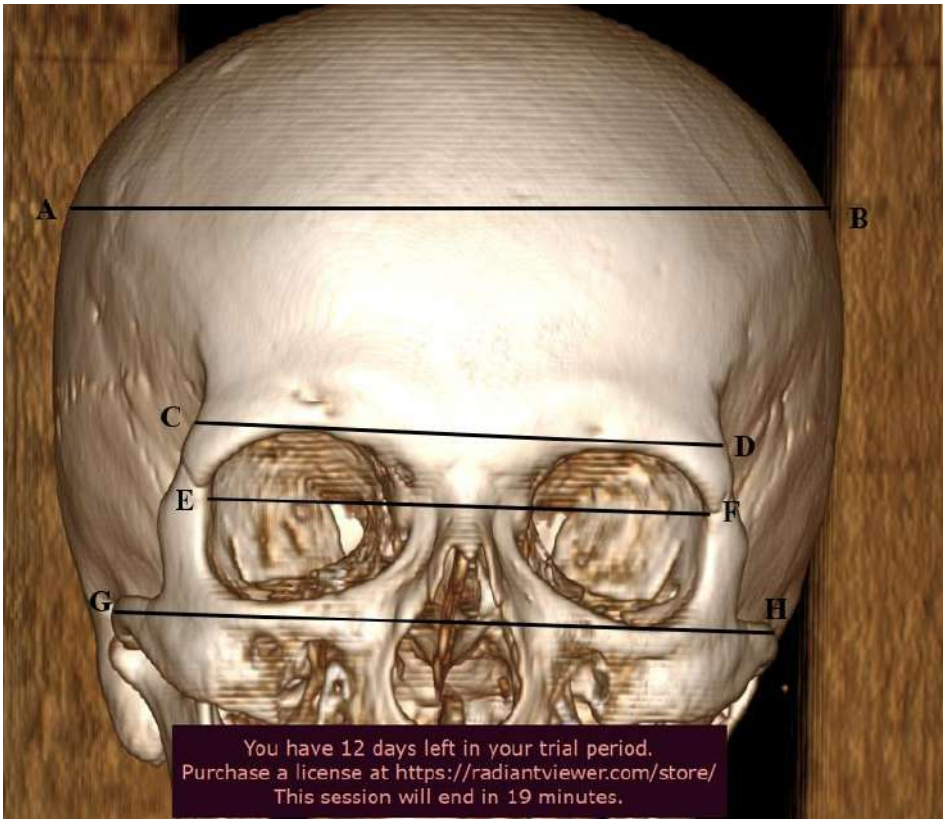

Şekil 1. AB: maksimum kraniyal genişlik, CD: minimum frontal genişlik, EF: biorbital genişlik, GH: bizygomatik genişlik.

İstatistik analizler

İstatistik analizler RStudio ile yapılmıştır. Tüm değişkenlere tek faktörlü varyans analizi uygulanmış ve ortaya çıkan residual değerlerinin normal dağılımı Anderson Darling Testi ile değerlendirilmiştir. Sonuçlara göre tüm değişkenler normal dağılım göstermiştir. Değişkenlerin ortalama (ort), standart sapma (ss), çeyrekler arası ve %95 güven aralıkları hesaplanmıştır. Tüm değişkenlerin cinsiyetler arası farklılığı parametrik bir test olan Independet T Test ile yapılmıştır.

BULGULAR

Erkeklerin yaş ort ve ss değerleri 40.6±6.0 olup, birinci ve üçüncü çeyrekler (Q1–Q3) 36–45 arasındadır ve %95 güven aralığı 38.1–43.2'dir. Kadınların ort ve ss değerleri 40.6±7.4 olup, Q1–Q3 aralığı 32.7–46.5'tir ve %95 güven aralığı 37.4–43.7 olarak bulunmuştur. İki cinsiyet arasındaki fark istatistiksel olarak anlamlı değildir (p=0.983). AB değişkeni için erkeklerin ort ve ss değerleri değeri 14.7±0.8'dir. Q1–Q3 aralığı 14.2–15.5 olup, %95 güven aralığı 14.4–15.1'dir. Kadınların ort ve ss değerleri 14.2±0.7'dir. Q1–Q3 aralığı 13.9–14.6, %95 güven aralığı ise 13.9–14.5'tir. Cinsiyetler arasındaki fark istatistiksel olarak anlamlıdır (p=0.017). CD değişkeni için erkeklerde ort ve ss değerleri 10.5±0.5 olup, Q1–Q3 aralığı 10.1–10.9 ve %95 güven aralığı 10.2–10.7'dir. Kadınların ort ve ss değerleri 10.1±0.5'tir. Q1–Q3 aralığı 9.8–10.4, %95 güven aralığı ise 9.9–10.3 olarak bulunmuştur. Cinsiyetler arasındaki fark istatistiksel olarak anlamlıdır (p=0.016). EF değişkeni için erkeklerde ort ve ss değerleri 9.8±0.4'tür. Q1–Q3 aralığı 9.6–10.0 olup %95 güven aralığı 9.6–10.0'dır. Kadınların ort ve ss değerleri 9.4±0.5'tir. Q1–Q3 aralığı 9.2–9.8 ve %95 güven aralığı 9.2–9.6'dır. Cinsiyetler arasındaki fark ileri derecede anlamlıdır (p<0.001). GH değişkeni için ort ve ss değerleri erkeklerde 13.6±0.6 olup, Q1–Q3 aralığı 13.1–14.3 ve %95 güven aralığı 13.3–13.9'dur. Kadınların ort ve ss değerleri 12.8±0.5'tir. Q1–Q3 aralığı 12.4–13.3, %95 güven aralığı ise

12.6–13.1 olarak hesaplanmıştır. Cinsiyetler arasındaki fark istatistiksel olarak anlamlıdır (p<0.001) (Tablo 1).

Tablo 1. Yaş, AB, CD, EF, GH değişkenlerinin ort, ss, çeyrekler aralığı, %95 güven aralıkları ve independet t test sonucundaki p değerleri.

	E			K			
Değişkenler	Ort±Ss	Q1-Q3	CI_95		Q1-Q3	CI_95	P değeri
Yaş	40.6±6.0	36-45	38.1-43.2	40.6±7.4	32.7-46.5	37.4-43.7	0.983
AB	14.7±0.8	14.2-15.5	14.4-15.1	14.2±0.7	13.9-14.6	13.9-14.5	0.017
CD	10.5±0.5	10.1-10.9	10.2-10.7	10.1±0.5	9.8-10.4	9.9-10.3	0.016
EF	9.8±0.4	9.6-10.0	9.6-10.0	9.4±0.5	9.2-9.8	9.2-9.6	<0.001
GH	13.6±0.6	13.1-14.3	13.3-13.9	12.8±0.5	12.4-13.3	12.6-13.1	<0.001

(AB: maksimum kraniyal genişlik, CD: minimum frontal genişlik, EF: biorbital genişlik, GH:bizygomatik genişlik)

TARTIŞMA VE SONUÇ

Adli tıp bilimi kitlesel felaketlerde vücut bütünlüğünün bozulması halinde kurbanları tanımlayabilmek için, kemikler üzerinde yapılan metrik ölçümleri kullanmaktadır. Günümüzde radyolojik görüntüler üzerinden alınan ölçümler sonucu sunulan bulgular da bu alanda umut verici bir yöntem haline gelmiştir. Mevcut çalışma yetişkin Türk popülasyonunda kraniyofasyal parametreleri kullanarak, referans değerler sunmak ve cinsel dimorfizmi yansıtmak amacıyla tasarlanmıştır. Kafkas popülasyonunda kraniyal BT görüntüleri kullanılarak cinsiyet tahmini yapmayı amaçlayan retrospektif bir çalışmada, mevcut çalışmada olduğu gibi, kraniyofasyal değişkenler erkeklerde daha yüksek ölçülmüştür. Ek olarak CD ve GH değişkenlerinin mevcut çalışmaya kıyasla, daha düşük sonuçları olduğu görülmüştür. İki çalışma arasındaki bu farklılığın farklı popülasyonlarda çalışılmış olmasından kaynaklandığı düşünülmektedir (1). Yetişkin Hint nüfusunda cinsiyet belirleme amacıyla BT görüntüleri üzerinden kraniyal değişkenlerin ölçülüp, denklemlerin hazırlandığı çalışmada; toplamda on değişken değerlendirilmiştir. Çalışma sonucunda tüm değişkenlerin cinsel dimorfizm gösterdiği vurgulanmıştır. Mevcut çalışma ile aynı değişkenler kullanılmış olup, ortalama değerleri mevcut çalışmadan düşük bulunmuştur. Bu fark, istatistiksel açıdan önemli olmamakla birlikte, farklı popülasyonlar ile çalışılmış olmasından kaynaklanmaktadır (4). Tayland popülasyonunda kafatası ve çenedeki ölçümler ve indeksler aracılığıyla cinsiyet belirlemeyi amaçlayan bir çalışmada, materyal olarak kemik koleksiyonu kullanılmıştır. Çalışma bulguları incelendiğinde, mevcut çalışma ile paralel olarak, erkeklerde daha yüksek değerler elde edildiği görülmüştür (7). Güney Hindistan nüfusuna ait kemik koleksiyonunda yetişkin kafatasından kraniyal parametler ile cinsiyet tahmini yapmak amacıyla tasarlanan çalışmada, özellikle çok değişkenli doğrudan ayrıştırıcı fonksiyon analizi kullanıldığında yüksek oranda cinsel dimorfizm oranları elde edildiği belirtilmiştir. Ek olarak AB, CD ve GH değişkenleri için mevcut çalışma bulguları daha yüksek çıkmıştır. Çalışmalar arası bu farkın farklı yöntem ve farklı popülasyon üzerinde çalışılmış olmasından kaynaklandığı düşünülmektedir (8). Geometrik morfometrik teknikler kullanarak kraniyal cinsel dimorfizmi araştıran bir çalışmada, kemik koleksiyonundan alınan 125 adet kafatası kullanılmıştır. Çalışma bulguları erkeklere ait kafatası için, daha büyük boyutları ve daha sağlam özellikler gösterdiğini savunmaktadır. Çalışma sonucunda mevcut çalışma ve diğer literatürlerle paralel olarak, kraniyumun cinsel dimorfizm gösterdiği belirtilmiştir (9). Batı Avustralya popülasyonunda nüfusa özgü standartlar oluşturmak amacıyla, kraniyofasyal değişkenlerin incelendiği bir çalışmada, BT görüntüleri kullanılarak doğrusal ölçümler yapılmıştır. Bulgular kafatasının cinsel dimorfizmi desteklediğini ve ek olarak GH

parametresinin en yüksek katkıyı sunduğunu göstermektedir (10). Kuzey Hindistan nüfusu için kraniyofasiyal bölgenin dimorfik özelliklerini araştırmak ve cinsel dimorfizm oranını sunmak amacıyla tasarlanan çalışmada, kemik koleksiyonu kullanılmıştır. Çalışma sonucunda %85,5 oranıyla en yüksek cinsel dimorfizm oranını GH değişkeninin sunduğu raporlanmıştır. Çalışma bulguları mevcut çalışmaya kıyasla daha düşük bulunmuştur, bu farka farklı popülasyon ve farklı yöntemler kullanılmış olması neden olabilir (11). Japon popülasyonunda kafatasları kullanılarak cinsiyet tahminini amaçlayan çalışmada, 113 kafatasından antropometrik ölçümler alınmıştır. Analizler sonucunda %79 ile %89,9 arasında doğruluk oranı elde edilmiştir. Ek olarak AB ve EF değişkenlerinin ortalaması mevcut çalışmadan daha yüksek elde edilmiştir. İki çalışma arasındaki bu farklılığa farklı popülasyon ve farklı yöntemin sebep olduğu düşünülmektedir (12). Benzer bir amaçla Girit popülasyonunda, iskelet kalıntıları kullanılarak yapılan çalışmada, kraniyofasyal 16 parametrenin ölçümü gerçekleştirilmiştir. Çalışma sonuçları, mevcut çalışma ile paralel olarak, erkeklerin tüm boyutlarının daha yüksek olduğunu bildirmiştir. CD ve GH değişkenleri için bulgular mevcut çalışmadan daha düşük olarak kaydedilmiştir (13). Mısır nüfusunda BT görüntülerinde kraniyometrik verilerden cinsel dimorfizmi değerlendirmek için tasarlanan çalışmada, erkeklerde kadınlara kıyasla tüm kraniyofasiyal ölçümlerin ortalamasında önemli bir artış olduğu ortaya koyulmuştur. Mevcut çalışma ile paralel olarak GH değişkeninin cinsel dimorfizmi en iyi şekilde yansıttığı belirtilmiştir (14). Tunuslu nüfusta BT ile kafatası analizi sonucu cinsiyet belirlemek amacıyla tasarlanan çalışmada, metrik ve hacimsel ölçümler ile kemik kalınlıkları değerlendirilmiştir. Yapılan lojistik regresyon sonucu tüm ölçümlerin cinsel dimorfizm gösterdiği ve erkek değerlerin kadın değerlerinden daha yüksek çıktığı raporlanmıştır. Mevcut çalışmadan farklı olarak ise ortal değişkenlerin, mevcut çalışmaya kıyasla, daha düşük olduğu söylenebilir (15). Çin popülasyonunda BT görüntüleri ile boy ve cinsiyet tahmini yapmayı amaçlayan çalışmada, cinsiyet tahmini için diskriminant fonksiyonu kullanılmıştır. Çalışma sonunda kafatası ölçümleriyle cinsiyet tahmini yapmanın mümkün olduğu vurgulanmıştır. Bu sonuç mevcut çalışma ve literatürle uyum göstermektedir (16). Osteometrik ölçümler ile hacimsel değişkenleri kraniyal görüntülerde kıyaslamak amacıyla tasarlanan bir çalışmada, geleneksel kemik ölçümlerinin daha hassas ve güvenilir sonuç sunduğu görülmüştür. Ek olarak geleneksel ölçüm sonuçlarının mevcut çalışmaya daha yakın bulguları olduğu görülmüştür (17). Mevcut çalışmadan elde edilen veriler doğrultusunda, yetişkin Türk popülasyonunda kraniyofasyal bölgede değerlendirilen değişkenlerin erkeklerde daha yüksek değerlerde olduğu görülmüştür. Cinsiyetler arası bu farklılık istatistiksel olarak anlamlı bulunmuştur ve kraniyumun cinsel dimorfizm gösterdiği bulunmuştur.

KAYNAKLAR

1. Y.E. Cekdemir, U. Mutlu, G. Karaman, A. Balci, Estimation of sex using morphometric measurements performed on cranial computerized tomography scans, Radiol. Med. 126 (2) (2021) 306–315, https://doi.org/10.1007/s11547- 020-01233-8. Epub 2020 Jun 12 PMID:

2. P. Uhrov´ a, R. Benuˇ ˇs, S. Masnicova, ´ Z. Obertov´ a, D. Kram´ arov´ a, K. Kyselicova, ´ M. Dornh ¨ oferov ¨ a, ´ S. Bodorikov´ a, E. Neˇsˇc´ akov´ a, Estimation of stature using hand and foot dimensions in Slovak adults, Leg. Med. (Tokyo). 17 (2) (2015) 92–97, https://doi.org/10.1016/j.legalmed.2014.10.005. Epub 2014 Oct 22 PMID: 25459368.

3. H.V. Chandrakanth, T. Kanchan, K. Krishan, Effect of fusion status of sternum in stature estimation - A study from South India, J. Forensic Leg Med. 36 (2015) 90–95, https://doi.org/10.1016/j.jflm.2015.09.004. Epub 2015 Sep 12 PMID: 26414874

4. S. Kumar Battan et al. Cranio-facial bones evaluation based on clinical CT data for sex determination in Northwest Indian population. https://doi.org/10.1016/j.legalmed.2023.102292

5. M.K. Spradley, Metric methods for the biological profile in forensic anthropology: sex, ancestry, and stature, Acad. Forensic Pathol. 6 (3) (2016) 391–399 **http://refhub.elsevier.com/S1344-6223(23)00102-5/h0025**
6. P.N. Gonzalez, V. Bernal, S.I. Perez, Geometric morphometric approach to sex estimation of human pelvis, Forensic Sci. Int. 189 (1–3) (2009) 68–74, https://doi. org/10.1016/j.forsciint.2009.04.012. Epub 2009 May 12 PMID: 194424
7. S. Sangvichien, K. Boonkaew, A. Chuncharunee, C. Komoltri, S. Piyawinitwong, A. Wongsawut, et al., Sex determination in Thai skulls by using Craniometry: multiple logistic regression analysis, Siriraj Med. J. 59 (2007) 21
8. B. Ramamoorthy, M.M. Pai, L.V. Prabhu, B.V. Muralimanju, R. Rai, Assessment of craniometric traits in South Indian dry skulls for sex determination, J. Forensic Leg. Med. 37 (2016) 8–14, https://doi.org/10.1016/j.jflm.2015.10.001. Epub 2015 Oct 22 PMID: 26519924.
9. P.N. Gonzalez, V. Bernal, S.I. Perez, Analysis of sexual dimorphism of craniofacial traits using geometric morphometric techniques.Int, J Osteoarchaeol 21 (1) (2011) 82–91
10. Franklin D, Cardini A, Flavel A, Kuliukas A. Estimation of sex from cranial measurements in a Western Australian population. Forensic Sci Int. 2013 Jun 10; 229(1-3):158.e1-8. doi: 10.1016/j.forsciint.2013.03.005. Epub 2013 Mar 26. Erratum in: Forensic Sci Int. 2013 Oct 10;232(1-3):153. PMID: 23537716.
11. V. Saini, R. Srivastava, R.K. Rai, S.N. Shamal, T.B. Singh, S.K. Tripathi, An osteometric study of northern Indian populations for sexual dimorphism in craniofacial region, J. Forensic Sci. 56 (3) (2011) 700–705, https://doi.org/ 10.1111/j.1556-4029.2011.01707.x. Epub 2011 Mar
12. Y. Ogawa, K. Imaizumi, S. Miyasaka, M. Yoshino, Discriminant functions for sex estimation of modern Japanese skulls, J. Forensic Leg. Med. 20 (4) (2013) 234–238, https://doi.org/10.1016/j.jflm.2012.09.023. Epub 2012 Oct 2 PMID: 23622466
13. E.F. Kranioti, M.Y. Is¸can, M. Michalodimitrakis, Craniometric analysis of the modern Cretan population, Forensic Sci. Int. 180 (2–3) (2008) 110.e1–110.e5, https://doi.org/10.1016/j.forsciint.2008.06.018. Epub 2008 Aug 20 PMID: 18718728
14. R. Adel, H.M. Ahmed, O.A. Hassan, E.A. Abdelgawad, Assessment of craniometric sexual dimorphism using multidetector computed tomographic imaging in a sample of Egyptian Population, Am. J. Forensic Med. Pathol. 40 (1) (2019) 19–26, https://doi.org/10.1097/PAF.0000000000000439. PMID: 30407939.
15. M. Zaafrane, M. Ben Khelil, I. Naccache, E. Ezzedine, F. Savall, N. Telmon, N. Mnif, M. Hamdoun, Sex determination of a Tunisian population by CT scan analysis of the skull, Int. J. Legal Med. 132 (3) (2018) 853–862, https://doi.org/10.1007/ s00414-017-1688-1. Epub 2017 Sep 21 PMID: 2893660
16. M.J. Zhan, J.H. Cui, K. Zhang, Y.J. Chen, Z.H. Deng, Estimation of stature and sex from skull measurements by multidetector computed tomography in Chinese, Leg. Med. (Tokyo). 41 (2019), 101625, https://doi.org/10.1016/j.
17. D. Franklin, A. Cardini, A. Flavel, A. Kuliukas, M.K. Marks, R. Hart, C. Oxnard, P. O'Higgins, Concordance of traditional osteometric and volume-rendered MSCT interlandmark cranial measurements, Int J Legal Med. 127 (2) (2013 Mar) 505–520, https://doi.org/10.1007/s00414-012-0772-9. Epub 2012 Sep 29 PMID: 23052442.

WOMEN ACADEMICS NAVIGATING WORK-LIFE BOUNDARIES IN THE AGE OF AI-MEDIATED PRODUCTIVITY

Maja Pucelj[1]
[1] EMUNI University, Research, development and innovation department, Koper, Slovenia.
[1]ORCID ID: https://orcid.org/0009-0001-9063-9080

Abstract
This paper examines an underexplored paradox: while AI tools and digitalization promise efficiency and flexibility for academic work, women academics increasingly report loss of temporal control and intensified work-life conflicts. Through narrative interviews with female researchers across European universities, this study explores how "always-on" digital cultures and AI-mediated productivity expectations reshape women's experiences of time, autonomy, and care responsibilities.
The research investigates specific yet understudied practices: How do women academics negotiate boundaries when institutional communication platforms (Slack, Teams, email) create expectations of constant availability? What strategies do they develop to protect research time from algorithmic calendar optimization and meeting scheduling tools? How do AI writing assistants and productivity apps paradoxically increase workload by raising output expectations? How does digital visibility—or strategic invisibility—function as gendered survival strategy?
Through thematic analysis, the study maps women's "temporal agency" tactics: disconnection rituals, strategic non-responsiveness, time-blocking practices, and collective resistance to availability norms. The research reveals how women with care responsibilities experience these pressures differently than colleagues, and how institutional cultures normalize digital presenteeism while claiming to support work-life balance.
This study contributes empirical depth to understanding digital academic cultures while offering practical insights for gender-equitable institutional policies.
Keywords: Women academics, Temporal autonomy, Digital presenteeism, Care responsibilities, AI productivity tools.

NEW PSORIASIS DENIPLANT TREATMENT SHOWS EXCEPTIONAL CLINICAL RESULTS

Major Gheorghe GIURGIU[1], Prof dr med Manole COJOCARU[2,3]
[1]Deniplant-Aide Sante Medical Center, Biomedicine, Bucharest, Romania
https://orcid.org/0000-0002-5449-2712
[2]Academy of Romanian Scientists
[3]Titu Maiorescu University, Faculty of Medicine, Bucharest, Romania
https://orcid.org/0000-0002-7192-7490

Background A growing body of evidence highlights that intestinal dysbiosis is associated with the development of psoriasis. The gut-skin axis is the novel concept of the interaction between skin diseases and microbiome through inflammatory mediators, metabolites and the intestinal barrier. The gut microbiome affects skin homeostasis through its influence on the signaling pathways that coordinate epidermal differentiation.
The objective of this study was to synthesize current data on the Deniplant natural modulator of the gut microbiome in patients with psoriasis.
Materials and methods All studies confirmed the association of psoriasis and gut microbiota dysbiosis. We describe the recent advances regarding the interplay between gut microbiota and the skin. Thus, the microbiome can be considered an effective therapeutical target for treating this disorder.
Results This presentation provides a detailed and comprehensive systematic study regarding gut microbiome in patients with psoriasis. These results are supported by clinical observations based on a case serie showing improvement in psoriatic skin lesions after Deniplant natural modulator. It is still not clear whether psoriasis is an effect or a cause of the observed disbalance between beneficial and pathogenic microbes. In this context, the study provides very interesting results, showing significantly greater changes in the gut microbiome of patients with psoriasis treated Deniplant natural modulator
Conclusion There is a significant association between alterations in gut microbial composition and psoriasis. Intestinal dysbiosis is a state of imbalanced gut microbiome that eventually has a negative impact on skin function and integrity. Deniplant natural modulator is a potential therapeutic strategy in patients with psoriasis
Keywords: dysbiosis, microbiome, psoriasis, gut-skin axis, gut barrier, Deniplant nutraceuticals

EĞİTİM ORTAMLARINDA RUH SAĞLIĞI: ERKEN TANI, RİSK DEĞERLENDİRMESİ VE MESLEKİ SINIRLAR

MENTAL HEALTH IN EDUCATIONAL SETTINGS: EARLY IDENTIFICATION, RISK ASSESSMENT, AND PROFESSIONAL BOUNDARIES

Makhfuza Dolimova, Doktora Doçent
Psikiyatri, Narkoloji, Tıp Psikolojisi ve Psikoterapi Anabilim Dalı
Andican Devlet Tıp Enstitüsü Andican, Özbekistan
ORCID: 0000-0001-6923-6845

ÖZET

Çocuklar ve ergenler arasında eğitim ortamlarında ruh sağlığı sorunlarının artan yaygınlığı, önemli bir disiplinler arası zorluk oluşturmaktadır. Öğretmenler ve okul psikologları, sıklıkla anksiyete, depresyon, duygusal dengesizlik, davranış bozuklukları veya intihar düşüncelerinin ilk fark eden profesyonellerdir. Temel zorluk, bu belirtileri erken fark etmek ve uygun risk değerlendirmesi yapmak, ancak tanı koymamaktır.

Bu çalışmanın amacı, eğitim ortamlarında ruh sağlığı sorunlarının erken tanınması için yapılandırılmış bir yaklaşım geliştirmek ve eğitimcilerin, psikiyatrik müdahale gerektirebilecek öğrencilerle güvenli etkileşim sağlamasına yönelik pratik öneriler sunmaktır. Çalışma, vaka analizine, DSM-5 ve ICD-11 kılavuzlarının incelenmesine ve uluslararası önleyici uygulamaların değerlendirilmesine dayanmaktadır.

Tezde, normatif gelişimsel tepkiler ile psikopatolojik belirtilerin ayırt edilmesi için kriterler, işlevsellik bozukluğu ve intihar riski değerlendirme ilkeleri, öğretmenler, psikologlar ve psikiyatristler arasındaki disiplinler arası işbirliği algoritmaları ile profesyonel ve etik sınırlar ele alınmaktadır.

Elde edilen sonuçlar, öğrencilerle zamanında fark etme, uygun yönlendirme ve destekleyici etkileşim kurma konusunda pratik rehberlik sağlamaktadır. Bu sayede olumsuz sonuçların riski azaltılmakta, öğrencilerin psiko-sosyal iyi oluşu desteklenmekte ve eğitim ortamının genel kalitesi artırılmaktadır.

Anahtar Kelimeler: ruh sağlığı; eğitim ortamları; erken tanı; intihar riski değerlendirmesi; mesleki sınırlar.

ABSTRACT

The increasing prevalence of mental health problems among children and adolescents in educational settings represents a significant interdisciplinary challenge. Teachers and school psychologists are often the first professionals to notice signs of anxiety, depression, emotional instability, behavioral disturbances, or suicidal ideation. The main challenge lies in early recognition of these symptoms and appropriate risk assessment without making a diagnosis.

The aim of this study is to develop a structured approach to the early identification of mental health problems in educational environments and to provide practical recommendations for safe interaction between educators and students who may require psychiatric intervention. The study is based on case analysis, review of DSM-5 and ICD-11 guidelines, and international preventive practices.

The thesis addresses criteria for differentiating normative developmental reactions from psychopathological manifestations, principles for assessing functional impairment and suicide

risk, algorithms for interdisciplinary collaboration between teachers, psychologists, and psychiatrists, as well as professional and ethical boundaries.
The results provide practical guidelines for timely detection, appropriate referral, and supportive engagement with students, contributing to reduced risk of adverse outcomes, improved psychosocial well-being, and enhancement of the educational environment in schools and universities.
Keywords: mental health; educational settings; early identification; suicide risk assessment; professional boundaries.

MULTI-RECEPTOR STRUCTURAL INSIGHTS INTO GUT MICROBIOTA-DERIVED *Akkermansia muciniphila* IMMUNE MODULATION

Manoj-Kumar Arthikala[*1], Yalpi Karthik[1], Pavithra Narendran[2], Kumar K M[3]
[1]Agrogenomic Sciences, National School of Higher Studies, León Unit-National Autonomous University of Mexico (UNAM), C.P. 37689 Leon, Guanajuato, Mexico.
[2]The University of Trans-Disciplinary Health Sciences and Technology (TDU), 74/2, Post Attur via Yelahanka, Jarakabande Kaval, Bengaluru, 560 064, India.
[3]Department of Bioinformatics, Pondicherry University, India.

Abstract
Akkermansia muciniphila is a mucin-degrading gut commensal strongly associated with metabolic health and immune homeostasis. While its immunomodulatory effects have been widely reported, structural evidence supporting direct protein–protein communication between *A. muciniphila* and host immune receptors remains limited. In this study, we computationally characterized a previously unannotated outer membrane-associated protein from *A. muciniphila* (UniProt: B2UR41_AKKM8) and evaluated its potential interaction with three human non-Toll-like immune receptors: SIGIRR, IL1RL2, and CLEC7A (Dectin-1). Protein structures were modeled using SWISS-MODEL, refined via GalaxyWeb, and validated using SAVES server metrics, including Ramachandran analysis and ERRAT scoring. Protein-protein docking was performed using the ClusPro platform under balanced, electrostatic-favored, hydrophobic-favored, and van der Waals plus electrostatic modes. Comparative cluster energy analysis revealed stable binding conformations across all receptors, with hydrophobic and balanced modes demonstrating dominant interaction stability. Notably, strong interface complementarity was observed in CLEC7A and SIGIRR complexes, suggesting potential modulation of IL-1-related and lectin-mediated immune pathways. Structural docking patterns support the hypothesis that *A. muciniphila* may influence host immunity through a non-TLR receptor axis. These findings provide mechanistic insight into microbiota-driven immune regulation and establish a structural framework for investigating host-commensal protein interactions in gut homeostasis.
Keywords: *Akkermansia muciniphila;* Gut immune homeostasis; Host-microbiota interaction; non-TLR immune signaling; protein-protein docking.

Acknowledgements
This work was supported by UNAM Posdoctoral Program (POSDOC) to Yalpi Karthik. Authors acknowledge UNAM-DGAPA-PASPA through a sabbatical grant to M.-K.A, and to DGAPA-PAPIIT grant no. IN208424 to M.-K.A.

INTERFACIAL CHARACTERIZATION AND CORROSION RESISTANCE OF CHEMICALLY FORMED OXIDE FILMS ON DENTAL VITALLIUM ALLOY IN SIMULATED PHYSIOLOGICAL SOLUTION

Maria Boudalia
Laboratory of Materials, Nanotechnology and Environment, Faculty of Sciences, Mohammed V University in Rabat, Morocco,
ORCID: 0000-0002-1947-7517.

Abstract:
In this study, the corrosion behavior and surface stability of Vitallium alloy were investigated in 0.9 % NaCl simulated physiological solution at body temperature over immersion periods up to seven days. The evolution of the passive film and corrosion resistance was evaluated using electrochemical techniques including open circuit potential, potentiodynamic polarization, and electrochemical impedance spectroscopy (EIS). The results showed a decrease in corrosion current density and an increase in polarization resistance with increasing immersion time, indicating improved protective properties of the surface film. The semiconductor characteristics of the chemically formed oxide layer were examined using Mott–Schottky analysis, revealing n-type and p-type behavior depending on exposure duration, which is related to changes in defect density and film thickness. Structural and morphological investigations were performed using X-ray diffraction (XRD), scanning electron microscopy with energy-dispersive X-ray spectroscopy (SEM-EDX), and atomic force microscopy (AFM). The alloy exhibited a dominant γ-phase face-centered cubic structure, while surface roughness decreased over time, suggesting the formation of a more compact passive layer. Overall, the findings demonstrate that the corrosion resistance of Vitallium alloy in physiological saline solution is mainly attributed to the development of a stable chemically generated oxide film that enhances interfacial protection and reduces metal ion release. These results provide insight into the surface stability and corrosion protection mechanism of Vitallium for dental and biomedical applications.
Keywords: Vitallium alloy, electrochemical measurements, SEM-EdS.

CONTROLLED RELEASE OF NUTRIENTS FROM NANOFERTILIZERS FOR SUSTAINABLE AGRICULTURE

Prof. Dr. Marina S.T. STOJANOVA
University of Ss. Cyril and Methodius, Faculty of Agricultural Sciences and Food, North Macedonia
ORCID: 0000-0002-6941-3386
Prof. Dr. Dragutin A. DJUKIC
University of Kragujevac, Faculty of Agronomy, Serbia
Dr. Monika STOJANOVA
Association for Scientific-research, Educational and Cultural Activities "Open Science", North Macedonia
ORCID: 0000-0002-6525-7099
Milos RABRENOVIC
Association for Scientific-research, Educational and Cultural Activities "Open Science", North Macedonia / Montenegro

Abstract
Nanofertilizers represent a promising innovation in modern agriculture, offering a strategy to enhance nutrient use efficiency while minimizing environmental impacts. This review aims to critically evaluate recent developments in the design, application, and effectiveness of nanofertilizers, highlighting their potential to support sustainable agriculture. Conventional fertilizers often suffer from low nutrient uptake and high losses due to leaching, volatilization, or surface runoff, contributing to soil degradation, water pollution, and greenhouse gas emissions. In contrast, nanofertilizers, with their controlled release mechanisms and nanoscale properties, can provide precise nutrient delivery directly to plants, improving growth and yield. This review highlights the recent advances in the design, synthesis, and application of nanofertilizers for sustainable agriculture. Various types of nanofertilizers, including inorganic, organic, and composite formulations, are discussed with emphasis on their physicochemical properties, nutrient release patterns, and interactions with soil and plant systems. The mechanisms by which nanofertilizers enhance nutrient availability, including slow-release, targeted delivery, and improved root uptake, are critically examined. Potential benefits, such as increased crop productivity, reduced fertilizer consumption, and lower environmental footprint, are evaluated based on current experimental and field studies. At the same time, potential risks associated with nanoparticle accumulation, soil microbial effects, and food safety are addressed to provide a balanced perspective. Finally, future research directions are outlined, including the development of biocompatible and biodegradable carriers, integration with smart farming technologies, and long-term monitoring of environmental impacts. Overall, this review emphasizes the role of nanofertilizers as a sustainable tool for improving agricultural efficiency and food security, while highlighting the need for further investigation into their ecological safety and regulatory considerations. The adoption of nanofertilizers holds significant potential to transform nutrient management practices, contributing to resilient and sustainable food production systems worldwide.
Keywords: Nanofertilizers, Controlled Release, Nutrient Efficiency, Sustainable Agriculture, Crop Productivity.

BEYOND EQUIVALENCE: DESIGNING ASYNCHRONOUS PARTICIPATION LOOPS FOR K-12 HYFLEX LESSONS

Dr. Mehmet Haldun Kaya
Izmir University of Economics, School of Foreign Languages, İzmir, TÜRKİYE.
ORCID NO: 0000-0002-0276-4886

ABSTACT

HyFlex teaching is commonly evaluated through learner choice, equivalency, reusability, and accessibility. Yet lesson plans can satisfy equivalency in content and tasks while leaving asynchronous learners without durable pathways for collaboration, visibility, and timely feedback. This proceedings paper offers a secondary pattern analysis of a published K–12 HyFlex professional development case study conducted in a Turkish private school. In the source study, 60 teachers from 15 disciplines completed a 19-week program and produced 55 HyFlex lesson plans for face-to-face (BYOD and non-BYOD), synchronous remote, and asynchronous remote participation. For this re-analysis, the lesson-plan analysis notes (LP1–LP4) and equivalence mapping documents are treated as analytic traces of design decisions, yielding 56 coded entries for pattern reading. Each entry is examined for how asynchronous work is positioned within the learning community across time, which we define as participatory equivalency. Rather than restating the original themes, the analysis surfaces recurring forms of asynchronous design debt in otherwise high-quality plans. The most frequent gaps are under-specified peer interaction routines, weak monitoring and feedback pathways for time-shifted work, and missing weaving moves that would make asynchronous contributions consequential in later live sessions. A further pattern involves pacing inequities associated with BYOD versus non-BYOD classroom conditions, which can amplify participation gaps when devices, timelines, and feedback cycles differ. Drawing on HyFlex principles and self-regulated learning theory, the paper proposes the Asynchronous Participation Loop (APL) framework to operationalize how asynchronous contributions become socially visible and instructionally meaningful. APL specifies a sequence of prompts, artifact creation, structured peer response, teacher feedback, and cross-modal reuse. The discussion translates these patterns into teacher-training routines, including an equivalence–interaction audit and APL micro-scripts that can be embedded in lesson-plan templates to strengthen inclusion across modalities and time.
Keywords: HyFlex, asynchronous participation, lesson design, teacher professional development, equivalence, self-regulated learning

INTRODUCTION

K-12 HyFlex classrooms promise continuity and flexibility by allowing learners to attend face-to-face, synchronously online, or asynchronously online, potentially switching modes as needed (Filiz, Kaya, & Adiguzel, 2024). HyFlex design guidance typically emphasises four principles: learner choice, equivalency, reusability, and accessibility (Beatty, 2019). However, ‘equivalency’ is frequently interpreted as ‘matching activities’ across modalities, which can inadvertently reduce asynchronous participation to a private, individualised completion track. This matters because interaction and feedback are central components of equivalency itself, not optional extras (Filiz et al., 2024).

This conference paper re-analyses the same HyFlex lesson-plan dataset through a narrower and more design-actionable lens: how asynchronous learners are included as members of the

learning community (participatory equivalence). Many HyFlex plans achieve equivalent *materials* and *products* yet still exhibit "asynchronous design debt"—missing or vague procedures that would enable asynchronous learners to (a) collaborate, (b) be monitored and supported, and (c) have their work meaningfully reused in subsequent live sessions. The contribution is twofold: (1) a pattern inventory grounded in the lesson-plan analysis notes and equivalence chart documents, and (2) a practical framework (Asynchronous Participation Loop) with implementation-ready design scripts for teacher professional development.

THEORETICAL FRAMING

HyFlex equivalency is multidimensional. It concerns materials, tasks, assessment, opportunities to interact, and access to feedback, not simply 'doing the same thing differently' (Beatty, 2019, and Filiz et al., 2024). In practice, asynchronous participation is also strongly shaped by learners' capacity for self-regulation. In the source study, teacher reflections linked asynchronous participation to self-regulated behaviour and the fit between activities and SRL demands (Filiz et al., 2024). This suggests that HyFlex designs must not only provide access, but also scaffold learners' planning, monitoring, and help-seeking when they learn outside the live social space.

From a learning-sciences perspective, asynchronous participation requires intentional orchestration: clear prompts, visible artifacts, structured peer response, and teacher 'weaving' moves that connect contributions across time. Where synchronous interaction is constrained by time, asynchronous interaction is constrained by coordination. Without coordination mechanisms such as deadlines, roles, response requirements, and reuse plans, asynchronous learners risk being marginalised. This is a concern raised in HyFlex literature by Kohnke and Moorhouse (2021) and Thomson et al. (2022), and it is noted in the source article as well (Filiz et al., 2024).

METHODOLOGY

This proceedings paper is a secondary analysis of the published K-12 HyFlex case study conducted in a Turkish private school (Filiz et al., 2024). The source study used a qualitative case study design to examine how teachers designed HyFlex lessons and reflected on their implementation.

Participants were 60 K-12 teachers from 15 disciplines who took part in a professional development program focused on HyFlex lesson plan development (Filiz et al., 2024). The participating teachers averaged 37 years of age and had professional experience ranging from 4 to 25 years, with an average of 12.6 years. They had previously completed training on flipped learning, formative assessment, cognitive presence, self-regulated learning, and active learning. The professional development program lasted 19 weeks. Teachers worked in teams to design and implement HyFlex lesson plans for multiple participation conditions, including face-to-face (BYOD and non-BYOD), synchronous remote, and asynchronous remote learning (Filiz et al., 2024). By the end of the process, 55 HyFlex lesson plans had been developed.

The source study collected three qualitative data types: the HyFlex lesson plans as design artifacts, pre-implementation reflection reports written for each lesson plan, and post-implementation reflection reports written after applying the plans in practice (Filiz et al., 2024). In total, 55 pre-implementation reports and 33 post-implementation reports were available. The source analysis combined deductive and inductive coding and used open, axial, and selective coding procedures, supported by peer debriefing to strengthen credibility (Filiz et al., 2024).

For the present proceedings paper, the analysis focused on the lesson-plan analysis notes and equivalence mapping documents produced as part of the source study, which was treated as analytic traces of the lesson-plan dataset. Specifically, the following were used (a) four lesson-plan analysis files (LP1–LP4), (b) an equivalence chart mapping modality-specific activity variants, and (c) a grade-level, subject, and topic matrix. Each entry in LP1–LP4 was treated as a design trace (n = 56 entries).

A focused codebook was applied to each design trace to identify recurring patterns related to participatory equivalence for asynchronous learners. Codes A1 to A4 represent forms of asynchronous design debt. A1 indicates that peer collaboration for asynchronous learners is missing or under-specified. A2 indicates that monitoring and feedback for asynchronous learners are unclear. A3 indicates pacing and equity tensions between BYOD and non-BYOD conditions. A4 indicates reported planning and time burden as a feasibility signal. In addition, we used P1 to capture a positive counter-pattern, cross-modal reuse moves that close participation loops. P1 was included because reusability in HyFlex is not only about making materials available. It is also about making learners' contributions consequential across time, which is central to participatory equivalence and to the APL framework proposed in this paper. Coding was conducted in two stages. First, the analytic notes were scanned for explicit cues aligned with each code, such as statements about missing interaction, unclear feedback procedures, or device-related pacing problems. Second, the surrounding note context and the equivalence chart were checked to confirm that each flag reflected a participation mechanism rather than a mere change in task format. Counts should be interpreted as conservative because they reflect what was explicitly noted in the analytic summaries rather than the full underlying lesson plans.

FINDINGS

In Table 1, the analysis codes are shorthand for participation mechanics. A1 and A2 flag missing infrastructure for asynchronous interaction. A1 refers to absent or under-specified asynchronous peer collaboration, such as group work that is described for live students but not translated into an asynchronous peer-exchange process. A2 refers to unclear monitoring and feedback for asynchronous learners, including who responds, when, and through which channel. P1, by contrast, captures cross-modal reuse that closes the participation loop, for example when asynchronous contributions are highlighted, synthesized, or used as inputs in the next live session. P1 was included in the document actionable design moves that can be taught in professional development and that operationalize HyFlex reusability as participatory equivalence rather than simple content availability.

Table 1. Secondary-analysis codebook for asynchronous participation vulnerabilities and strengths.

Code	What it flags in lesson-plan traces	Why it matters (HyFlex principle at risk)	Illustrative cue from traces
A1	Asynchronous peer collaboration is missing or under-specified (e.g., no procedure for group work/discussion).	Equivalency (interaction opportunities), learner belonging and community.	'No interaction for async students' and 'no group work for async'.

A2	Monitoring and/or feedback for asynchronous learners is unclear (who responds, when, where).	Equivalency (feedback), accessibility (support).	Feedback or monitoring for asynchronous learners not specified, monitoring absent.
A3	BYOD vs non-BYOD pacing, motivation, and fairness tensions (time discrepancies, demotivation).	Accessibility and equivalency (conditions of participation).	'Non-BYOD students got demotivated' and 'time management discrepancy'.
A4	Feasibility signal: teachers report planning or implementation time burden, difficulty designing for all modalities.	Sustainability of HyFlex implementation (teacher workload).	'It took longer' and 'challenging to design lessons for all modalities'.
P1	Cross-modal reuse that closes loops (recorded discussion, shared artifacts, spotlighting async work).	Reusability and equivalency (making contributions consequential).	'Reusability: recorded lesson used for async' and shared Padlet or Flipgrid artifacts.

Across the 56 lesson-plan entries, the most frequently explicit vulnerability was A1: asynchronous collaboration pathways were often noted as absent or insufficiently described. In several cases, plans included group work for face-to-face or synchronous learners (including breakout rooms) while leaving asynchronous learners without an equivalent peer-discussion mechanism. A2 (monitoring/feedback gaps) appeared less often as an explicit note, but when present it signalled a core risk: asynchronous work could become invisible to the teacher and therefore unresponsive to formative assessment. A3 highlighted how technology access conditions shape participation: non-BYOD students were sometimes described as demotivated when parallel activities became visibly unequal in convenience or pace. Finally, P1 cues indicate a practical strength: when teachers planned for artifacts (Padlet posts, Flipgrid videos, recorded discussions) to travel across modalities, asynchronous participation was more likely to matter to the community rather than remain private.

Figure 1. Frequency of recurring design issues and strengths in lesson-plan summaries (n=56).

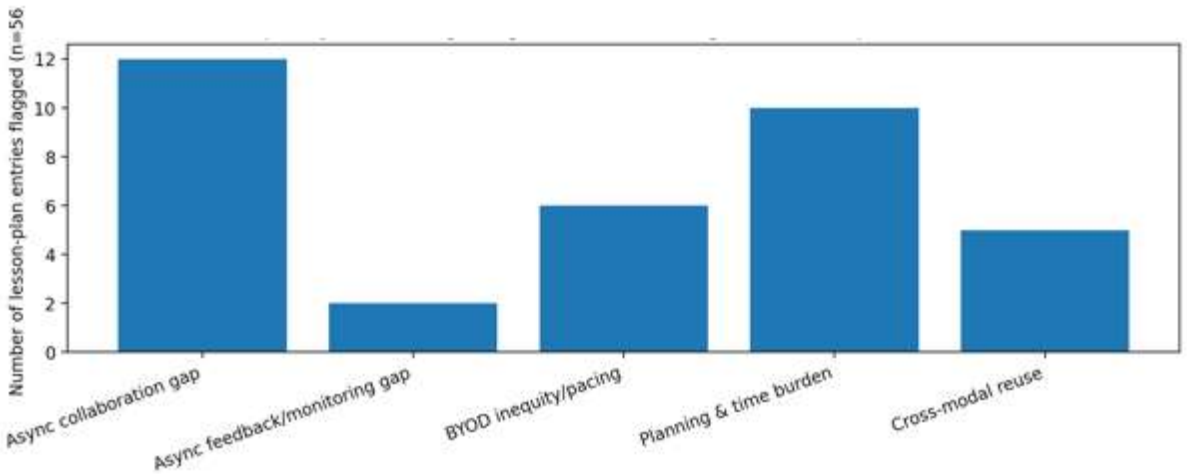

Table 2 indicates that the most frequently flagged issue, the A1 asynchronous collaboration gap, appears across all school levels, but is most visible in the larger secondary dataset,

especially high school. BYOD inequity and pacing concerns (A3) were absent in the kindergarten or pre-school and primary entries, but appeared in middle and high school, suggesting that device conditions become more consequential as tasks require greater independence and faster tool-based production. Planning and time burden (A4) was flagged most often in high school and also appeared in every other level, which reinforces that teacher workload is a sustainability constraint for HyFlex lesson planning. Because these counts come from explicit cues in analytic summaries, they should be read as signals of where participation mechanics were salient enough to be noted, rather than as full prevalence estimates. Table 2 reports the distribution of three high-salience codes, A1, A3, and A4, by school level. A2 and P1 were not disaggregated by level because they appeared less consistently in the notes and therefore risked undercounting in a way that could mislead cross-level comparisons.

Table 2. Distribution of flagged issues by school level (conservative counts based on explicit cues in LP1–LP4).

School level	Entries (n)	A1 Async collaboration gap	A3 BYOD inequity/pacing	A4 Planning/time burden
Kindergarten/Pre	4	1	0	1
Primary	4	2	0	1
Middle	18	3	3	3
High	29	6	2	5

DISCUSSION

From equivalency to participatory equivalency, the pattern evidence suggests that the hard part of HyFlex is not generating modality variants of tasks, which teachers did creatively across grades, subjects, and topics. Instead, the critical challenge is specifying participation mechanics that survive time separation. This aligns with HyFlex cautions that students in non-dominant modalities can be marginalized if interaction is not proactively designed (Thomson et al., 2022). It also reflects concerns that communication breakdowns are likely when modalities must coordinate (Kohnke & Moorhouse, 2021). The source study already notes that accommodating asynchronous learners requires particular attention and design (Filiz et al., 2024). This analysis clarifies what that attention looks like at the lesson-plan level. It is primarily an orchestration problem.

HyFlex equivalency explicitly includes interaction opportunities and receiving feedback (Beatty, 2019, and Filiz et al., 2024). Yet several lesson-plan traces imply that equivalency was sometimes achieved more strongly between face-to-face and synchronous online learners than for asynchronous learners, especially for group work. When this happens, asynchronous learners may still complete equivalent content but experience lower social presence and fewer moments of contingent feedback. In K-12 settings, this can turn learner choice into a hidden trade-off, flexibility in time at the cost of belonging and instructional support.

Many of the flagged A1 cases were not about the absence of asynchronous tasks, but about the absence of a social mechanism. Plans often specified group work for face-to-face or synchronous learners, including breakout rooms, without an asynchronous equivalent that generated peer-to-peer exchange. Designing participatory equivalence therefore requires specifying participation mechanics that survive time separation. At minimum, the lesson plan needs to state what students post, where they post it, when it is due, and how peers are expected to respond.

A2 highlights the same issue for monitoring and feedback. If the lesson plan does not name a feedback channel, a time window, and the role responsible for responding, asynchronous work can easily become invisible to both teacher and peers. This weakens formative assessment and makes asynchronous participation feel optional in practice, even when it is available in theory. Clear monitoring routines, such as short check-ins, visible submission dashboards, and scheduled feedback moments, can protect equivalency and support.

Equity patterns flagged as A3 suggest that conditions of access matter even when learning goals are aligned. Differences in device availability can create pacing discrepancies and motivation effects, which have been noted as persistent challenges in HyFlex implementations (Binnewies & Wang, 2019). The design implication is to pair any BYOD-dependent tool with a functionally comparable non-BYOD pathway, and to keep the interaction rules consistent across pathways so that tool differences do not become participation differences.

Against these vulnerabilities, P1 shows where teachers already achieved participatory equivalence. When asynchronous contributions were captured as shareable artifacts and then reused in live sessions, asynchronous students' work became instructionally consequential rather than private. This form of reusability aligns with HyFlex guidance that encourages structured online artifacts and planned deadlines rather than assuming that asynchronous means self-paced (Barclay et al., 2022).

A notable theoretical implication is the interaction between HyFlex design and SRL. In the source article, teacher reflections suggested that asynchronous participation was less related to age and more related to learners' self-regulation capacity (Filiz et al., 2024). This aligns with a practical insight. When asynchronous tasks require planning and persistence, the design must embed SRL scaffolds such as checklists, time estimates, exemplars, and self-evaluation prompts, and it must create external structure via deadlines and peer accountability. Without such scaffolds, asynchronous participation becomes optional in practice even if it is theoretically available.

Design implications for HyFlex teacher professional development

Based on the observed patterns, HyFlex professional development programs should treat asynchronous participation as a first-class design object, rather than a post-hoc adaptation. The APL framework (Figure 2) can be embedded into lesson-plan templates as a required section for any activity that involves discussion, collaboration, or peer feedback. Concretely, PD facilitators can provide:

Figure 2. Asynchronous Participation Loop (APL): a practical mechanism for participatory equivalence**.**

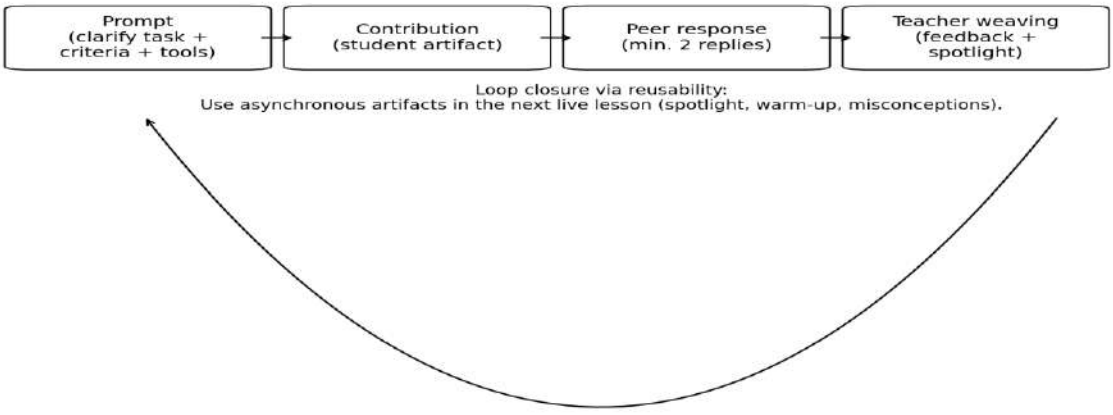

- APL micro-scripts: short sentence starters that specify (a) where the asynchronous artifact is posted, (b) what counts as a 'good' contribution, (c) how many peer responses are required, and (d) when/how the teacher will weave responses into the next live session.
- Equivalence–interaction audit: a checklist that asks whether each modality has (1) a way to ask questions, (2) a way to receive feedback, and (3) a way to have their work seen by others.
- BYOD fairness routines: 'dual-mode' designs that keep the interaction structure equal even when tools differ (e.g., a shared Padlet fed by teacher-as-scribe for non-BYOD, with identical response prompts and turn-taking rules).
- SRL scaffolding packs: short planning aids (time-on-task estimates, mini-deadlines, self-check rubrics) attached to asynchronous tasks to reduce the self-regulation load.

These moves also align with reusability: when asynchronous artifacts are intentionally reused, they become shared resources that strengthen classroom community and reduce the 'invisible student' problem. Importantly, reuse should be planned as an instructional event (spotlight, synthesis, misconception correction), not merely as a recording posted for later viewing.

CONCLUSION

This proceedings paper contributes a new analytical dimension to the HyFlex case study by foregrounding participatory equivalency for asynchronous learners. A secondary analysis of lesson-plan traces identified recurring patterns of asynchronous design debt, particularly under-specified peer interaction and learning monitoring, alongside pragmatic strengths such as cross-modal artifact reuse. An Asynchronous Participation Loop framework is proposed to translate these patterns into implementable design routines for teacher professional development. Future work should validate APL-informed lesson planning with learner outcome and belonging measures and examine whether APL reduces teacher workload by stabilising reusable participation structures across lessons.

REFERENCES

Barclay, A., Ceccolini, K., Clarke, K., Domonchık, N., Shapiro, S., Singh, J., Young, M., Hayman, J., Beer, J., & Arseneau, C. (2022). HyFlex course design and teaching strategies. eCampusOntario Pressbooks.

Beatty, B. J. (2006). Designing the HyFlex world–Hybrid, flexible courses for all students [Paper presentation]. The Association for Educational Communication and Technology International Conference.

Beatty, B. J. (2019). Beginnings: Where does hybrid-flexible come from? In B. J. Beatty (Ed.), Hybrid-flexible course design: Implementing student-directed hybrid classes. EdTech Books. https://doi.org/10.59668/33

Binnewies, S., & Wang, Z. (2019). Challenges of student equity and engagement in a HyFlex course. In C. Allan, C. Campbell, & J. Crough (Eds.), Blended learning designs in STEM higher education (pp. 209-230). Springer. https://doi.org/10.1007/978-981-13-6982-7_12

Filiz, O., Kaya, M. H., & Adiguzel, T. (2024). HyFlex teaching experience and reflections in K-12. Online Journal of Communication and Media Technologies, 14(1), e202402. https://doi.org/10.30935/ojcmt/13858

Kohnke, L., & Moorhouse, B. L. (2021). Adopting HyFlex in higher education in response to COVID-19: Students' perspectives. The Journal of Open, Distance and e-Learning, 36(3), 231-244. https://doi.org/10.1080/02680513.2021.1906641

Thomson, R., Fisher, J., & Steinert, Y. (2022). Twelve tips for small group teaching 2.0–Rebooted for remote and HyFlex learning. Medical Teacher, 44(5), 494-499. https://doi.org/10.1080/0142159x.2022.2040735

BİR EĞİTİM METODU OLARAK HALVET İBNÜ'L HÂC EL-ABDERÎ ÖRNEĞİ

KHALWA AS AN EDUCATİONAL METHOD: THE CASE OF IBN AL-ḤĀJJ AL-ʿABDARĪ

Dr. Mehmet Hanefi SANRI

Milli Eğitim Bakanlığı, Rabia Hatun Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi, Bingöl.

ORCID NO: 0009-0005-7387-9671

ÖZET

Bu bildiri, İbnü'l-Hâc el-Abderî'nin *el-Medḫal* adlı çalışmasında halvetin yalnızca bir zühd pratiği olarak değil, sistemli bir manevî eğitim yöntemi olarak nasıl temellendirildiğini incelemektedir. Çalışmanın temel tezi, Abderî'de halvetin dünyadan kopuşu amaçlayan pasif bir uzlet biçimi olmadığı; aksine kalpte uyanıklık meydana getiren, davranışı denetleyen ve kişiyi istikamete yönlendiren bilinçli bir terbiye süreci olarak kurgulandığıdır. Bu çerçevede halvet, salt bir ibadet mekânı değil, bireyin kendisi üzerinde çalıştığı kontrollü bir eğitim ortamı olarak değerlendirilir. Böylece uzlet, toplumsal hayattan bütünüyle çekilme anlamı taşımaz; bilakis kişinin dış dünyaya daha sahih bir yöneliş geliştirmesine imkân hazırlayan geçici ve amaçlı bir eğitim aşaması hâline gelir.

Abderî, eğitimin başlangıcını kalpte yerleşen ahiret bilinci ile ilişkilendirir. Sürekli iç muhasebe, tefekkür ve yalnızlıkta derinleşen dikkat hâli, kişinin ameline güvenmesini engelleyen eleştirel bir farkındalık üretir; böylece ibadet nicelikten çok niteliksel derinlik kazanır. Halvet bu yönüyle bilgi aktarımından ziyade algıyı dönüştüren bir süreçtir. Kişi bu süreçte kendini gözlemlemeyi öğrenir, dış davranışlarını iç niyetle uyumlu hâle getirir ve zamanla süreklilik kazanan bir murakabe bilinci geliştirir. Bu bilinç, bireyin yalnızca ibadet anlarında değil gündelik hayatın tüm alanlarında kendisini denetlemesine imkân vererek eğitimi süreklilik kazanan bir iç disipline dönüştürür.

Abderî, halvetin eğitimsel sonucunu ahlâkî dönüşüm üzerinden açıklar: riyânın terk edilmesi, sözde doğruluk, öfke kontrolü, merhamet, ölçülülük ve kanaat gibi tutumlar yöntemin tabiî çıktıları olarak sunulur. Bu durum, hedefin yalnızca davranış düzenlemesi değil, karakter inşası olduğunu göstermektedir. Halvet aynı zamanda bireyin toplumsal ilişkilerini yeniden düzenler; toplumu terk ettirmez, fakat bağımlılığı azaltarak daha sahih bir sosyal varoluş üretir. Böylece kişi insanlarla ilişkisini koparmadan, onlara yönelen fakat onlara bağımlı olmayan dengeli bir ahlâkî konum kazanır. Abderî, yöntemin uygulanışını belirli pedagojik ilkelere bağlar. Halvet bireysel ve kontrolsüz bir tecrübe alanı değildir; rehberlik, ölçülülük ve tedricîlik şartlarına bağlıdır. Kişinin mizacına uygun olmayan aşırı uygulamalar sapma doğurabileceğinden eğitim denetim altında yürütülmelidir. Bu yaklaşım, manevî eğitimi keyfî tecrübelerden ayırarak planlı

ve yönlendirilmiş bir öğretim sürecine dönüştürür; müridin ilerleyişi gözlemlenir, ihtiyaçlarına göre düzenlenir ve böylece eğitim kişiselleştirilmiş bir nitelik kazanır.

Sonuç olarak çalışma, Abderî'de halvetin bilgi öğretmeyi değil bilinç ve kişilik inşasını hedefleyen bütüncül bir eğitim modeli sunduğunu ortaya koymaktadır. Bu modelde halvet, iç disiplin kazandıran, ibadeti derinleştiren ve bireyi toplumsal hayata daha sahih bir dindarlıkla döndüren pedagojik bir yöntem olarak konumlandırılmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Tasavvuf, Halvet, İbnü'l-Hâc el-Abderî, Zühd.

ABSTRACT

This paper examines how khalwa (spiritual retreat) is conceptualized in Ibn al-Ḥājj al-ʿAbdarī's al-Madkhal not merely as an ascetic practice, but as a systematic method of spiritual education. The central thesis of the study is that, in al-ʿAbdarī's thought, khalwa does not represent a passive withdrawal from the world; rather, it is constructed as a conscious process of moral and spiritual discipline that generates inner wakefulness, regulates conduct, and directs the individual toward uprightness (istiqāma). Within this framework, khalwa is understood not simply as a devotional space, but as a controlled educational environment in which the individual actively works upon the self. Seclusion, therefore, does not imply total disengagement from society; instead, it functions as a purposeful and temporary pedagogical phase that prepares the individual for a more authentic re-engagement with the social world. Al-ʿAbdarī associates the beginning of spiritual education with the establishment of an awareness of the Hereafter within the heart. Continuous self-examination (muḥāsaba), reflection (tafakkur), and the heightened attentiveness cultivated in solitude generate a critical consciousness that prevents complacency regarding one's deeds. In this way, worship acquires qualitative depth rather than mere quantitative increase. Khalwa, therefore, operates less as a transfer of knowledge and more as a transformative process of perception. Through it, the individual learns self-observation, aligns outward actions with inward intentions, and gradually develops a sustained awareness of divine watchfulness (murāqaba). This awareness extends beyond ritual acts to encompass daily life as a whole, transforming education into an enduring inner discipline. Al-ʿAbdarī explains the educational outcome of khalwa in terms of moral transformation: the abandonment of ostentation (riyāʾ), truthfulness in speech, control of anger, compassion, moderation, and contentment are presented as its natural fruits. This demonstrates that the objective is not merely behavioral regulation but character formation. Khalwa also restructures the individual's social relations. It does not entail social abandonment; rather, it reduces dependency and fosters a more authentic mode of social engagement. Thus, the individual maintains relations with others without becoming inwardly dependent upon them, attaining a balanced ethical posture. Moreover, al-ʿAbdarī grounds the practice of khalwa in specific pedagogical principles. It is not an uncontrolled or purely individual experience; it requires guidance, moderation, and gradual progression. Excessive practices unsuited to a person's temperament may lead to deviation; therefore, spiritual training must be conducted

under supervision. This approach distinguishes spiritual education from arbitrary mystical experiences and transforms it into a structured and directed formative process. The disciple's progress is observed, adjusted according to need, and thereby personalized. In conclusion, the study argues that in al-ʿAbdarī's thought, khalwa constitutes a holistic educational model aimed not at the mere transmission of information, but at the formation of consciousness and character. Within this model, khalwa emerges as a pedagogical method that cultivates inner discipline, deepens worship, and returns the individual to social life with a more authentic and integrated religiosity.

Keywords: Sufism, Khalwa, Ibn al-Ḥājj al-ʿAbdarī, Asceticism.

GİRİŞ

Tasavvuf literatüründe halvet, sûfînin ahlâkî zaafların ve olumsuz sıfatların menşei olarak görülen nefsini disipline etme ve arındırma sürecinin temel aşamalarından biri olarak değerlendirilir. Bu bağlamda mürid, mürşidin rehberliği ve denetimi altında, dış dünyanın dikkat dağıtıcı unsurlarından uzak, kontrollü bir mekânda ibadet, riyâzet, murakabe ve zikirle meşgul olarak içsel dönüşümünü gerçekleştirmeyi hedefler. Böylece halvet, salt fiziksel bir yalnızlaşma değil; nefsin tezkiyesini amaçlayan bilinçli ve yöntemli bir manevî eğitim pratiği niteliği kazanır.[1] Halvet, çoğu kez uzlet ve zühd başlıkları altında, dünyadan geri çekilmenin bir biçimi olarak okunmuş; modern yorumlarda ise kimi zaman "pasif kaçış" ya da "salt kişisel tecrübe" düzeyine indirgenmiştir.[2] Bununla birlikte İbnü'l-Hâc el-Abderî'nin (ö. 737/1336) *el-Medhal*'inde halvet, mekânsal bir yalnızlaşmanın ötesinde, niyetin tashihi, kalbin süreklilik arz eden murakabesi ve amelin disipline edilmesi etrafında yapılandırılan metodik bir terbiye süreci olarak temellendirilir. Abderî'nin bid'at ve hurafelere yönelttiği eleştiriler dikkate alındığında, halvetin onun perspektifinde geleneksel bir ritüel olmaktan ziyade, dinî hayatı sahih ölçülere bağlayan ve davranışa yön veren kontrollü bir eğitim zemini işlevi gördüğü anlaşılmaktadır.[3]

Bu bildirinin çıkış noktası, *el-Medhal'de* "Zühd ve Halvet" bahislerinde kurulan teorik çerçevedir. Abderî, manevî eğitimin başlangıcını, kalpte yerleşen âhiret bilincinin doğurduğu hüzün ve bunun ürettiği uyanıklık (yakaza) ile irtibatlandırır; dünya sevinçlerinin kalbi gaflete sürüklediğini, buna karşılık hüzün ve haşyetin kalbi diri tutarak yakîni beslediğini vurgular. Bu bağlamda halvet, yalnızlığı nihai hedef hâline getiren bir kapanış değil; kalbi dünyevî dağınıklıktan arındıran, ihlâsı güçlendiren, riyâyı törpüleyen, tefekkür ve muhasebeyi yoğunlaştıran yönlendirilmiş bir pratik olarak kavramsallaştırılır. Ayrıca Abderî, halvetin bireysel inisiyatifle ve ölçüsüz biçimde uygulanmasını riskli görerek, müridin mizacını ve

[1] Muhammed Ali bin Ali Tehânevî, *Keşşafi ıstılâhâti'l-fünun ve'l-'ulûm* (Beyrut: Mektebetu Lübnan Nâşrûn, 1996), 459.
[2] Öncel Demirdaş, "Tasavvuf Tarihinde Halvet ve Halvetin Manevi Eğitimdeki Rolü", *Ekev Akademi Dergisi* 16/53 (2012), 3.
[3] Ebû Abdillâh Muhammed b. Muhammed b. Muhammed el-Abderî el-Fâsî Abderî, *Kitâbu'l-Medhal* (Kahire: Matbaa-i âmire, ts.), 3/78.

kapasitesini gözeten bir rehberlik ve denetim ilkesini şart koşar. Böylece halvet, aşırı riyazete açık bir tecrübe alanı olmaktan çıkarılıp kademeli, sınırları belirli ve pedagojik açıdan güvenli bir eğitim programı olarak konumlandırılır.[4]

Bu çalışma, Abderî'nin halvet anlayışını "eğitim metodu" kavramı üzerinden yeniden değerlendirerek üç araştırma eksenine odaklanacaktır: (1) Halvetin hedeflediği terbiye çıktıları nelerdir (ihlâs, sıdk, murakabe, takvâ, iç disiplin ve toplumsal ilişkilerde denge)? (2) Bu yöntemin işleyiş mantığı hangi araçlar üzerinden kurulur (hüzün–korku–ümit dengesi, tefekkür, amelin gizliliği, havâtırın ayırt edilmesi, tedrîcî ilerleme)? (3) Rehberlik ve ölçü vurgusu, halvetin muhtemel sapmalarını önleyen pedagojik çerçeveyi nasıl inşa eder? Bu çerçevede bildiri, *el-Medhal*'deki verilerden hareketle halvetin Abderî'de kalp merkezli olmakla birlikte davranışı düzenleyen; bireysel arınmayı sünnet merkezli bir istikamet ve sorumluluk bilinciyle bütünleştiren sistematik bir manevî eğitim modeli olarak temellendirildiğini göstermeyi amaçlamaktadır.[5]

Zühd ve Halvet: Bilinci Dönüştüren Bir Eğitim Süreci

İbnü'l-Hâc el-Abderî'nin *el-Medẖal*'inde zühd ve halvet, dünyayı terk etmeye çağıran bireysel dindarlık pratikleri olarak değil, insanın algısını ve davranışını yeniden kurmayı amaçlayan planlı bir eğitim modeli olarak sunulur. Bu modelde zühd, eşyanın değerini yeniden değerlendirmeyi sağlayan zihinsel dönüşüm; halvet ise bu dönüşümün uygulandığı kontrollü eğitim ortamıdır. Amaç hayatı bırakmak değil, hayatla kurulan ilişkiyi değiştirmektir. Eğitimin ilk aşaması, kişinin ölüm ve hesap bilincini sürekli hatırlamasıdır. Bu bilinç, insanın yaptığı işi yeterli görmesini engeller ve kendini denetleyen bir iç dikkat üretir. Böylece ibadet sayıca artmasa bile daha bilinçli yapılır. Zühd burada az şeye sahip olmak değil, sahip olunan şeylerin kişiyi kibre değil tevazuya sevketmesidir. Kişi dış dünyayı azaltarak değil, ona verdiği anlamı değiştirerek ilerler.[6]

Halvet bu değişimin pratik aşamasıdır. Yalnızlık, kaçış değil dikkat eğitimi işlevi görür. Kişi dış uyaranlardan uzak kaldığında kendi niyetini izlemeye başlar; davranışlarıyla amacı arasındaki farkları fark eder. Bu süreçte ibadet, alışkanlıktan çıkar ve bilinçli tercihe dönüşür. Halvetin hedefi toplumdan koparmak değil, bağımlılığı azaltmaktır: kişi insanlarla birlikte yaşar, fakat onların onayına göre hareket etmez. Bu eğitim belirli araçlarla yürütülür. Günlük muhasebe, az konuşma, tefekkür ve gizli amel, benlik gösterisini zayıflatır. Korku ve ümit dengesi psikolojik aşırılığı önler; sabır ise tepkiyi kontrol etmeyi öğretir. Böylece dış kurallara dayalı davranış kontrolü, zamanla iç denetime dönüşür. Kişi yalnız ibadette değil günlük ilişkilerinde de kendisini izler hâle gelir.[7] Süreç sonunda gözlenen değişim ahlâkîdir: öfke azalır, söz daha ölçülü olur, gösteriş ihtiyacı zayıflar, başkalarıyla ilişki çıkar yerine samimiyete

[4] Abderî, *Kitâbu'l-Medhal*, 3/78.
[5] Abderî, *Kitâbu'l-Medhal*, 3/79.
[6] Ebû Nasr Abdullah b. Alî b. Muhammed Serrâc, *el-Lüma' trc. Hasan Kamil Yılmaz* (İstanbul: Erkam Yayınları, 2016), 337; Abderî, *Kitâbu'l-Medhal*, 3/77.
[7] Ebû Bekr Tâcülislâm Muhammed b. Ebû İshâk İbrâhîm b. Ya'kūb el-Buhârî Kelâbâzî, *et-Taarruf, haz. Süleyman Uludağ* (İstanbul: Dergâh Yayınları, 2016), 63.

ve Allah'ın rızasına dayanır. Yani amaç daha çok ibadet eden bir insan üretmek değil, daha tutarlı davranan bir insan yetiştirmektir. Zühd değerleri yeniden tanımlar, halvet bu değerleri davranışa yerleştirir.[8]

Abderî bu yöntemin rastgele uygulanamayacağını özellikle vurgular. Kişinin kapasitesine göre ilerleyen, gözlenen ve gerektiğinde düzenlenen bir süreç öngörür. Böylece halvet bireysel deneyim olmaktan çıkar, yönlendirilen bir eğitim tekniğine dönüşür.

Sonuç olarak *el-Medḫal*'de zühd düşünceyi, halvet davranışı dönüştürür. Birlikte ele alındığında ortaya çıkan model, dünyadan uzaklaşmayı değil dünyaya daha dengeli katılmayı hedefleyen, bilinç temelli bir karakter eğitimi yöntemidir.[9]

Halvetin Tasavvufî Eğitim Yöntemi Olarak Uygulanışı: Abderî'de Müridin Terbiyesinin Yapısal Mantığı

İbnü'l-Hâc el-Abderî'nin *el-Medḫal*'inde halvet, ilk bakışta çağrıştırdığı biçimde bir yalnızlaşma pratiği veya dünyevî ilişkilerden uzaklaşma tavsiyesi değildir; aksine insanın kendi iç düzenini kurabilmesi için oluşturulan kontrollü bir eğitim zemini olarak tasarlanır. Abderî'nin hareket noktası, insanın davranışlarını çoğu zaman bilinçli tercihlerinin değil farkına varmadığı yönlendirmelerin belirlediği tespitidir. Günlük hayat içinde kişi, başkalarının beklentilerine, sosyal konumuna, alışkanlıklarına ve psikolojik ihtiyaçlarına göre davranır; fakat bunu çoğu zaman kendi özgür kararı sanır. Bu nedenle ahlâkî problem davranışların yanlışlığından önce, davranışın kaynağının görünmez oluşudur. Halvet, bu görünmezliği görünür hâle getiren pedagojik bir ortamdır. İnsan dış uyarıcıların yoğunluğundan geçici olarak ayrıldığında ilk defa kendisini yönlendiren iç eğilimlerle karşılaşır; böylece dış dünyayı terk etmese bile onun üzerindeki etkisini fark eder. Bu karşılaşma, tasavvufî terbiyenin başlangıcıdır ve Abderî'ye göre gerçek eğitim tam olarak burada başlar: kişi ilk kez yaptığı şeyle kendisi arasındaki mesafeyi görür.[10]

Yönelişin Yeniden Kurulması: İç Referansın Değişimi

Halvetin ilk aşamasında düzeltilen şey davranış değil yöneliştir. İnsan çoğu zaman doğru kabul edilen fiilleri yerine getirir; ancak bu fiillerin arkasındaki motivasyon dış referanslara dayanır. Takdir edilme beklentisi, eleştirilme korkusu veya sosyal kabul ihtiyacı ortadan kalktığında aynı davranışın sürdürülememesi bunun göstergesidir. Abderî, ahlâkî istikrarın davranış tekrarından değil referans merkezinin değişmesinden doğacağını savunur. Halvet bu değişimi mümkün kılar. Mürid yalnız kaldığında eylemlerinin büyük bölümünün başkalarının varlığıyla anlam kazandığını fark eder; böylece eylemin değerini yeniden düşünmeye başlar. Bu noktada eğitim ibadet miktarını artırmayı değil niyeti dönüştürmeyi hedefler. Çünkü niyet değişmeden davranış değişse bile bu değişim geçici kalacaktır. Tasavvufî literatürde bu aşama "niyetin tasfiyesi" olarak tanımlanır ve karakter dönüşümünün temelini oluşturur. Bu yaklaşım, normatif

[8] Abderî, *Kitâbu'l-Medhal*, 3/77.
[9] Abderî, *Kitâbu'l-Medhal*, 3/78.
[10] Abderî, *Kitâbu'l-Medhal*, 3/80.

ahlâk anlayışından farklıdır. Normatif yaklaşım doğru davranışın tekrarıyla alışkanlık oluşacağını varsayar; Abderî ise davranışın arkasındaki anlamın değişmesini esas alır. Böylece kişi doğruyu uyguladığı için değil doğruyu kavradığı için yapar. Halvet bu bakımdan bir disiplin yöntemi değil bir anlamlandırma sürecidir. Mürid davranışını dış otoriteye değil iç bilince dayandırmaya başladığında eğitim gerçek anlamda ilerlemeye başlar.[11]

Rehberlik: Tecrübenin Eğitim Hâline Gelmesi

Abderî'nin halvet konusundaki en belirgin vurgularından biri, pek çok sûfînin de dikkat çektiği gibi[12] sürecin bireysel deneyime bırakılmamasıdır. İnsan iç dünyasında yaşadığı hâlleri çoğu zaman doğru yorumlayamaz; geçici bir huzuru kalıcı olgunluk, yoğun bir duyguyu manevî ilerleme sanabilir. Bazen de kendini zorlayarak ilerlediğini düşünürken aslında yıpratıcı bir aşırılığa düşer. Bu sebeple halvet, rehber gözetimi altında yürütülen planlı bir eğitim olarak tanımlanır. Rehber, yalnızca bilgi aktaran biri değildir; müridin mizacını, sınırlarını ve eğilimlerini tanıyarak uygulamayı kişiye göre ayarlayan pedagojik bir düzenleyicidir. Böylece eğitim tek tip uygulamadan çıkar, kişisel gelişim sürecine dönüşür.

Burada ortaya çıkan temel pedagojik ilke şudur: yaşantı kendiliğinden öğretmez, anlamlandırılmış yaşantı öğretir. Rehber, müridin yaşadığı deneyimleri yorumlayarak onları kalıcı öğrenmeye dönüştürür. Bu durum halveti sezgisel bir mistik deneyim olmaktan çıkarıp yönlendirilmiş öğretim süreci hâline getirir. Böylece tasavvufî terbiye, sistemsiz deneyim birikimi değil planlı eğitim kategorisine yaklaşır.[13]

Dikkatin Eğitimi: Farkındalığın Doğuşu

Sûfîlerin vurguladığı gibi halvetin ilk somut sonucu dikkat yoğunluğudur. Dış uyaranların azalmasıyla zihnin kendi hareketi görünür hâle gelir ve kişi düşüncelerinin kendiliğinden doğduğunu fark eder. Bu farkındalık önemli bir kırılma oluşturur: insan ilk defa düşündüğü şey ile kendisi arasında mesafe kurar. Artık her düşüncenin kendisine ait olmadığını, her duygunun davranışa dönüşmek zorunda olmadığını anlar. Bu noktada murakabe bilinci doğar; kişi kendini izleyen ikinci bir bilinç geliştirir.[14]

Bu aşamada halvet daha fazla ibadet üretmez, daha fazla farkındalık üretir. Amaç davranışı çoğaltmak değil davranışın bilincini oluşturmaktır. İnsan yaptığını gördükçe davranışı kendiliğinden düzenlenir. Böylece değişim zorlamayla değil idrakle gerçekleşir. Abderî'nin halvet anlayışında eğitimin merkezi bu bilinç dönüşümüdür.[15]

---

[11] Abderî, *Kitâbu'l-Medhal*, 3/81.
[12] Serrâc, *el-Lüma' trc. Hasan Kamil Yılmaz*, 354; Necmüddin Kübra, *Tasavvufi- Hayat / Usûlu Aşere - Risâle İle'l Hâim - Fevâihu`l Cemâl (Tasavvufi Hayat) Çev. (Mustafa Kara* (Ankara: Dergâh Yayınları, 1980), 76.
[13] Abderî, *Kitâbu'l-Medhal*, 3/81.
[14] Ebû Hafs Şihâbüddîn Ömer b. Muhammed b. Abdillâh b. Ammûye el-Kureşî el-Bekrî Sühreverdî, *Avârifü'l-Maʿârif trc. Yahya Pakiş, Dilâver Selvi* (İstanbul: Umran Yayınları, 1988), 478-479.
[15] Abderî, *Kitâbu'l-Medhal*, 3/83.

Alışkanlığın Çözülmesi: Bilinçsiz Davranıştan Bilinçli Davranışa

Farkındalık arttıkça alışkanlıklar görünür olur. Mürid konuşmalarının önemli kısmının gereksiz, tepkilerinin çoğunun düşünülmeden gerçekleştiğini fark eder. Bu farkındalık davranışı baskı uygulamadan azaltır. Az konuşma, sade yaşam ve ölçülü hareket bu nedenle sembolik değil işlevseldir: davranışın otomatikliğini kırar. İnsan yavaşladıkça düşünür, düşündükçe seçer ve seçtikçe sorumluluk alır.

Tasavvufî terbiyede ihlâsın başlangıcı bu aşamadır. Davranış artık gösterme ihtiyacından değil bilinçli tercihten doğar. Zühd de burada anlam kazanır: dünyayı terk etmek değil bağımlılıkların belirleyiciliğini azaltmak. Böylece davranış dış etkiden iç yönetime geçer.[16]

İç Denetimin Kurulması: Murakabenin Yerleşmesi

Halvet ilerledikçe mürid düşüncelerini ayırt etmeyi öğrenir. Her iç yönelim güvenilir değildir; bazıları alışkanlıktan, bazıları arzudan, bazıları korkudan doğar. Kişi düşünce ile eylem arasına bilinçli değerlendirme yerleştirir. Bu, ahlâkî kontrolün en ileri aşamasıdır. Çünkü artık dış kural olmadan hata önlenir. Kişi yalnızken de ölçüyü koruyabilir.

Abderî'nin hedefi tam olarak budur: dış denetimin iç denetime dönüşmesi. Böylece ahlâk ortamdan bağımsız hâle gelir. İnsan bulunduğu yere göre değişmez, kendisi olarak kalır.[17]

Tedricîlik: Kalıcılığın Pedagojisi

Abderî pek çok sûfî gibi eğitimin ani dönüşümle gerçekleşmeyeceğini vurgular. Süreç kademeli ilerler: farkındalık oluşur, davranış düzenlenir, karakter değişir. Zorlama geçicidir; alışma kalıcıdır. Halvetin değeri yoğunluğunda değil sürekliliğindedir. Kısa fakat düzenli uygulama uzun fakat düzensiz uygulamadan daha etkilidir. Bu yaklaşım, tasavvufî eğitimi olağanüstü deneyim arayışından ayırır. Amaç heyecan değil istikrardır. Böylece dönüşüm duygusal değil yapısal olur.[18]

Sosyal Hayata Dönüş: Halvetin Amacı

Başta klasik müellifleri olmak üzere pek çok sûfî ve Abderî'nin de vurguladığı gibi halvetin sonucu toplumdan kopuş değildir. Mürid insanlar arasında yaşamaya devam eder fakat onlara bağımlı değildir. Beklentiler azalır, sorumluluk artar. Tepkiler yerini bilinçli tercihlere bırakır. Böylece sosyal ilişkiler daha dengeli hâle gelir.

Gerçek halvet kalabalık içinde iç dengeyi koruyabilmektir. Yalnızlık mekân olmaktan çıkar, bilinç hâline gelir. Bu durum tasavvufun dünyadan kaçış değil dünyada doğru konumlanma hedefini açıkça gösterir.[19]

---

[16] Abderî, *Kitâbu'l-Medhal*, 3/84; Tâlib Muhammed b. Alî b. Atıyye Mekkî, *Ḳūtü'l-Kulûb, (Kalplerin Azığı), Trc. Yakup Çiçek, Dilaver Selvi* (İstanbul: Semerkand, 2020), 2/333.

[17] Abderî, *Kitâbu'l-Medhal*, 3/85; Hüccetü'l-İslâm Ebû Hâmid Muhammed b. Muhammed b. Muhammed b. Ahmed Gazzâlî, *İhyâ-u Ulûm'id-Dîn, trc. Abdullah Aydın* (İstanbul: Ayfa Basın, 2020), 1/567.

[18] Celâleddin Rûmî Mevlânâ, *Mesnevî çev. Veled İzbudak* (İstanbul: MEB. Yayınları, 1995), III/338; Abderî, *Kitâbu'l-Medhal*, 3/86.

[19] Abderî, *Kitâbu'l-Medhal*, 3/87.

Süreklilik: Hâlin Karaktere Dönüşmesi

Son aşamada halvet, belirli sürelerde gerçekleştirilen bir uygulama olmaktan çıkarak müridin kalıcı hâline dönüşür. *El-Medẖal*'de Abderî'nin tasvir ettiği olgunluk mertebesinde kişi artık yalnız kaldığı zaman elde ettiği dikkati ve iç denetimi hayatın bütün alanlarına taşır. Böylece ibadet, belirli vakitlerde yoğunlaşan bir faaliyet olmaktan çıkar; davranışın tamamına nüfuz eden sürekli bir bilinç hâline gelir. Mürid kalabalık içinde de kendi iç ölçüsünü korur; insanların varlığı onun yönelişini değiştirmez, yokluğu da gevşetmez. Bu durum Abderî'nin sıkça vurguladığı ihlâs anlayışının yerleşmesi anlamına gelir: fiil, görünür olmaya göre değil doğruluğa göre yapılır. Bu aşamada dış denetime ihtiyaç kalmaz; çünkü murakabe içsel bir yetkinlik hâline gelmiştir. Kişi kendisini başkalarının bakışıyla değil, kalbinde yerleşmiş ölçüyle değerlendirir. Abderî'ye göre gerçek halvet de burada gerçekleşir: insanın bedeninin insanlar arasında bulunması, fakat kalbinin onları belirleyici görmemesi. Böylece uzlet, toplumu terk etmek değil bağımlılığı terk etmek olarak anlam kazanır. Mürid alışveriş yapar, konuşur, ilişkiler kurar; fakat davranışının belirleyicisi artık çevresel etki değil yerleşmiş bilinçtir. Bu nedenle Abderî, halvetin nihai meyvesini "gizli ibadetin sürekliliği" olarak görür. Amel azalabilir veya çoğalabilir; fakat yöneliş değişmez. İç denge kurulduğu için kişi, yalnızlıkta kazandığı hâli hayatın tamamında sürdürür ve eğitim hedeflenen noktaya ulaşmış olur.[20] Ezcümle, Abderî'nin *el-Medẖal*'inde halvet, belirli zamanlarda icra edilen bireysel bir ibadet değil, baştan sona kurgulanmış bir tasavvufî eğitim modeli olarak sunulur. Bu modelde süreç, insanın eşyayı ve kendisini algılama biçiminin düzeltilmesiyle başlar; kişi önce davranışlarının değil, onları doğuran yönelişlerin farkına varır. Ardından halvetin sağladığı dikkat yoğunluğu sayesinde farkındalık derinleşir ve mürid kendi iç hareketlerini ayırt etmeyi öğrenir. Bu ayırt ediş, zamanla dış kontrol ihtiyacını azaltan bir murakabe bilincine dönüşür; kişi yalnızken de toplum içindeyken de aynı ölçüyü koruyabilecek bir iç denetim kazanır. Son aşamada bu bilinç sosyal hayata yansır ve eğitim, dünyadan kopuşla değil dünyayla kurulan ilişkinin dengelenmesiyle görünür hâle gelir. Böylece halvet, geçici bir yalnızlık hâli olmaktan çıkar; insanın davranışlarını yöneten iç merkezini yeniden inşa eden bir araç hâline gelir. Abderî'nin yaklaşımında hedef, olağanüstü tecrübeler yaşamak değil kişinin kendini yönetebilmesidir. Bu nedenle halvet, bireysel bir mistik deneyim olarak değil, sürekliliği olan bir karakter terbiyesi yöntemi ve pedagojik bir inşa süreci olarak değerlendirilir.[21]

TARTIŞMA VE SONUÇ

Bu çalışma, İbnü'l-Hâc el-Abderî'nin *Kitâbu'l-Medhal*'inde yer alan halvet tasavvurunu, klasik literatürdeki uzlet merkezli okumaların ötesine taşıyarak pedagojik bir çerçeve içinde değerlendirmiştir. İnceleme göstermiştir ki Abderî'de halvet, ne dünyadan kopuşu amaçlayan bir içe kapanma pratiği ne de bireysel mistik tecrübeye indirgenebilecek öznel bir yaşantıdır. Aksine o, niyetin tashihiyle başlayan, farkındalığın oluşumu üzerinden ilerleyen ve iç denetimin

[20] Abderî, *Kitâbu'l-Medhal*, 3/91; Hasan Kâmil Yılmaz, *Anahatlarıyla Tasavvuf ve Tarikatlar* (İstanbul: Ensar Neşriyat, 2012), 31.
[21] Abderî, *Kitâbu'l-Medhal*, 3/92.

yerleşmesiyle sonuçlanan kademeli bir karakter eğitimi modelidir. Böylece halvet, sûfî geleneğin çoğu zaman psikolojik hâller üzerinden açıklanan terbiyesini, ölçüye dayalı sistematik bir öğrenme sürecine dönüştürmektedir.

Metinde ortaya konan veriler, Abderî'nin eğitim anlayışında davranış değişikliğinin doğrudan hedeflenmediğini, asıl hedefin davranışı doğuran referans merkezinin dönüştürülmesi olduğunu göstermektedir. Bu nedenle halvet, ibadet miktarını artıran bir yoğunlaşma programı değil, anlamı dönüştüren bir bilinç eğitimi olarak işlev görür. Hüzün-yakaza ilişkisiyle başlayan süreçte kişi önce kendi yönelişini fark eder; ardından murakabe ile iç gözlem geliştirir; nihayetinde dış denetimi gereksiz kılan iç ölçüye ulaşır. Böylece tasavvufî terbiyenin temel kavramları olan ihlâs, sıdk ve takvâ, teorik ilkeler olmaktan çıkarak davranışın sürekliliğini sağlayan psikolojik yetkinlikler hâline gelir.

Çalışmanın ikinci önemli bulgusu, Abderî'nin halveti bireysel tecrübeye bırakmamasıdır. Rehberlik vurgusu, yöntemin pedagojik karakterini açık biçimde ortaya koymaktadır. Deneyimin yorumlanması ve müridin mizacına göre düzenlenmesi, halveti sezgisel bir mistisizm alanından çıkararak kontrollü bir öğretim sürecine dönüştürür. Bu yönüyle Abderî, sûfî pratiği disiplin altına alarak aşırı riyazet, vehim ve benlik yanılgısı gibi muhtemel sapmaları önlemeyi amaçlar. Dolayısıyla halvet, yalnızlık pratiği değil, eğitimsel güvenlik mekanizmalarıyla çevrelenmiş bir öğrenme ortamıdır.

Üçüncü olarak metin, halvetin nihai hedefinin toplumdan uzaklaşma değil, toplumsal hayata dengeli katılım olduğunu ortaya koymuştur. İç denetim kazanan mürid, davranışlarını dış beklentilere göre değil yerleşmiş bilinç ölçüsüne göre düzenler. Bu durum tasavvufun pratik amacının ibadet yoğunluğu değil ahlâkî tutarlılık olduğunu göstermektedir. Halvet burada geçici bir mekânsal ayrılık değil, kalıcı bir bilinç hâline dönüşür; uzlet toplumu terk etmek değil bağımlılığı terk etmek anlamı kazanır.

Sonuç olarak Abderî'nin yaklaşımı, tasavvufî eğitimi deneyim merkezli mistik bir süreçten çıkarıp bilinç, ölçü ve rehberlik temelli bir karakter inşa programı olarak yeniden konumlandırmaktadır. Bu modelde zühd algıyı dönüştüren teorik çerçeveyi, halvet ise bu dönüşümü davranışa yerleştiren uygulama alanını temsil eder. Böylece ortaya çıkan yapı, bireysel arınmayı sünnet merkezli sorumluluk bilinciyle bütünleştiren sistematik bir manevî eğitim metodudur. Abderî'nin halvet anlayışı bu yönüyle, tasavvufun pedagojik boyutunu görünür kılmakta ve onu yalnızca tarihsel bir zühd pratiği değil, sürekliliği olan bir eğitim teorisi olarak okumaya imkân vermektedir.

KAYNAKLAR

Abderî, Ebû Abdillâh Muhammed b. Muhammed b. Muhammed el-Abderî el-Fâsî. *Kitâbu'l-Medhal*. Kahire: Matbaa-i âmire, ts.

Demirdaş, Öncel. "Tasavvuf Tarihinde Halvet ve Halvetin Manevi Eğitimdeki Rolü". *Ekev Akademi Dergisi* 16/53 (2012), 3.

Gazzâlî, Hüccetü'l-İslâm Ebû Hâmid Muhammed b. Muhammed b. Muhammed b. Ahmed. *İhyâ-u Ulûm'id-Dîn, trc. Abdullah Aydın*. İstanbul: Ayfa Basın, 2020.

Kelâbâzî, Ebû Bekr Tâcülislâm Muhammed b. Ebû İshâk İbrâhîm b. Ya'kūb el-Buhârî. *et-Taarruf, haz. Süleyman Uludağ*. İstanbul: Dergâh Yayınları, 5. Basım, 2016.

Kübra, Necmüddin. *Tasavvufi- Hayat / Usûlu Aşere - Risâle İle'l Hâim - Fevâihu`l Cemâl (Tasavvufi Hayat) Çev. (Mustafa Kara*. Ankara: Dergâh Yayınları, 1980.

Mekkî, Tâlib Muhammed b. Alî b. Atıyye. *Ḳūtü'l-Kulûb, (Kalplerin Azığı), Trc. Yakup Çiçek, Dilaver Selvi*. 4 Cilt. İstanbul: Semerkand, 9. Basım, 2020.

Mevlânâ, Celâleddin Rûmî. *Mesnevî çev. Veled İzbudak*. İstanbul: MEB. Yayınları, 1995.

Serrâc, Ebû Nasr Abdullah b. Alî b. Muhammed. *el-Lüma' trc. Hasan Kamil Yılmaz*. İstanbul: Erkam Yayınları, 2016.

Sühreverdî, Ebû Hafs Şihâbüddîn Ömer b. Muhammed b. Abdillâh b. Ammûye el-Kureşî el-Bekrî. *Avârifü'l-Maʿârif trc. Yahya Pakiş, Dilâver Selvi*. İstanbul: Umran Yayınları, 1. Basım, 1988.

Tehânevî, Muhammed Ali bin Ali. *Keşşafi ıstılâhâti'l-fünun ve'l-'ulûm*. Beyrut: Mektebetu Lübnan Nâşrûn, 1996.

Yılmaz, Hasan Kâmil. *Anahatlarıyla Tasavvuf ve Tarikatlar*. İstanbul: Ensar Neşriyat, 2012.

CUMHURİYET DÖNEMİNİ ANLATAN FİLMLERDE TARİHSEL TEMSİL BAĞLAMINDA KOSTÜM TASARIMI: *"KISKANMAK"* FİLMİ[1]-[2]

COSTUME DESIGN IN THE REPRESENTATION OF THE EARLY REPUBLICAN PERIOD: THE FILM *"KISKANMAK"*[3]-[4]

Merve KÜÇÜKGÖKÇE

Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Sanat ve Tasarım Anasanat Dalı, Van, Türkiye.

ORCID NO: 0009-0008-1677-9684

Nergiz KARADAŞ TOKTAŞ

Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Radyo, Televizyon ve Sinema Bölümü, Van, Türkiye.

ORCID NO: 0000-0002-8910-8039

ÖZET

Sinema, geçmişi doğrudan aktaran bir tarih anlatısından ziyade onu toplumsal ve kültürel bellek aracılığıyla yeniden kuran bir görsel temsil alanı olarak değerlendirilmektedir. Bu temsil sürecinde film kostümleri, yalnızca dönem atmosferini destekleyen estetik unsurlar olarak değil, aynı zamanda belirli bir tarihsel döneme ilişkin ideolojik, sınıfsal ve toplumsal kodları bedenler üzerinden görünür kılan temel anlatı araçları olarak ön plana çıkmaktadır. Özellikle erken Cumhuriyet dönemini konu alan filmlerde kostüm tasarımı, modernleşme ideolojisinin, toplumsal dönüşümün ve sınıfsal ayrışmaların görsel bellekte nasıl yapılandırıldığını anlamak açısından önemli bir inceleme alanı oluşturmaktadır. Bu noktadan hareketle çalışmanın temel problemi, erken Cumhuriyet dönemini konu alan Türk filmlerinde kostüm tasarımının tarihsel temsil bağlamında nasıl oluşturulduğu ve bu temsilin hangi görsel stratejiler aracılığıyla üretildiği sorusu etrafında şekillenmektedir. Bu kapsamda çalışmanın amacı, erken Cumhuriyet dönemini konu alan ve bu nedenle amaçlı örnekleme yöntemiyle belirlenen "*Kıskanmak"* (Zeki

[1] Bu çalışma, Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi Bilimsel Araştırma Projeleri Koordinasyon birimi tarafından SYL-2025-12327 nolu proje kapsamında desteklenmiştir.

[2] Bu çalışma, Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Sanat ve Tasarım Anasanat Dalı'nda Doç. Dr. Nergiz KARADAŞ TOKTAŞ danışmanlığında Merve KÜÇÜKGÖKÇE tarafından yazılan ''Görsel Belleğin Aracı Olarak Film Kostümleri: Erken Cumhuriyet Temsilleri Üzerine Bir İnceleme'' başlıklı Yüksek Lisans tezinden yararlanılarak hazırlanmıştır.

[3] This study was supported by the Scientific Research Projects Coordination Unit of Van Yüzüncü Yıl University within the scope of project no. SYL-2025-12327.

[4] This study was prepared by drawing on the master's thesis titled "Film Costumes as a Medium of Visual Memory: An Analysis of Early Republican Representations," written by Merve Küçükgökçe under the supervision of Assoc. Prof. Dr. Nergiz Karadaş Toktaş in the Department of Art and Design, Institute of Social Sciences, Van Yüzüncü Yıl University.

Demirkubuz, 2009) filminde kullanılan kostüm tasarımlarını kültürel bellek perspektifiyle inceleyerek, söz konusu kostümlerin tarihsel temsili nasıl kurduğunu ortaya koymaktır. Araştırma, nitel araştırma yöntemi çerçevesinde yürütülmüş ve veri çözümleme sürecinde betimsel analiz yaklaşımından yararlanılmıştır. Filmde yer alan kostüm tasarımları, dönemin giyim kültürü, tarihsel kaynaklar ve erken Cumhuriyet modernleşmesinin görsel kodlarıyla karşılaştırmalı olarak değerlendirilmiş, analiz sürecinde kostümlerin karakterlerin sınıfsal konumları, toplumsal rolleri ve modernleşme süreciyle kurdukları ilişki dikkate alınmıştır. Elde edilen bulgular, filmdeki kostüm tasarımının yalnızca dönem atmosferini destekleyen bir arka plan unsuru olmadığını, aksine erken Cumhuriyet dönemine ilişkin kültürel belleğin görsel olarak inşasında etkin bir rol üstlendiğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Kültürel Bellek, Film Kostümü, Erken Cumhuriyet Dönemi, Tarihsel Temsil, Kıskanmak Filmi, Türk Sineması

ABSTRACT

Cinema functions not as a form of historical narration that directly conveys the past, but rather as a field of visual representation that reconstructs history through social and cultural memory. Within this process of reconstruction, film costumes emerge not only as aesthetic elements that support the atmosphere of a given period, but also as fundamental narrative tools that render visible through the body the ideological, class-based, and social codes associated with a specific historical era. In films that focus on the Early Republican period in particular, costume design offers a significant area of inquiry for understanding how the ideology of modernization, social transformation, and class distinctions are structured within visual memory. From this perspective, the central problem of the study is shaped around the question of how costume design constructs historical representation in Turkish films depicting the Early Republican period, and through which visual strategies this representation is produced. The aim of this study is to examine the costume designs used in the film "*Kıskanmak"* (Zeki Demirkubuz, 2009), which focuses on the Early Republican period and was therefore selected through purposive sampling, within the perspective of cultural memory, and to reveal how these costumes construct historical representation. The research was conducted within the framework of a qualitative research methodology, and the descriptive analysis approach was employed in the data analysis process. The costume designs appearing in the film were evaluated comparatively in relation to the clothing culture of the period, historical sources, and the visual codes of Early Republican modernization. During the analysis, particular attention was given to the relationship between costumes and the characters' class positions, social roles, and their engagement with the process of modernization. The findings indicate that costume design in the film does not merely function as a background element that supports the atmosphere of the period, rather, it plays an active role in the visual construction of cultural memory related to the Early Republican era.

Keywords: Cultural Memory, Film Costume, Early Republican Period, Historical Representation, Kıskanmak, Turkish Cinema

GİRİŞ

Toplumların geçmişe ilişkin bilgi ve deneyimleri yalnızca tarih yazımı aracılığıyla korunmaz, bu birikim aynı zamanda çeşitli kültürel temsil biçimleri içinde yeniden anlamlandırılarak kuşaklar arasında aktarılmaktadır. Bu nedenle geçmişin hangi yollarla hatırlandığı ve hangi temsil araçları aracılığıyla görünür kılındığı sorusu, kültür ve toplum araştırmalarında önemli bir kuramsal tartışma alanı oluşturmuştur. Bu tartışmaların merkezinde yer alan kavramlardan biri ise kültürel bellektir. Kültürel bellek kavramının kuramsal olarak sistemleştirilmesinde önemli katkılardan biri Jan Assmann'a aittir. Assmann'a göre toplumlar geçmişe ilişkin bilgi ve deneyimlerini yalnızca bireysel hatırlama süreçleriyle değil, sembolik temsil biçimleri aracılığıyla kuşaklar boyunca aktarırlar. Bu nedenle ritüeller, anıtlar, mimari yapılar ve görsel imgeler gibi kültürel araçlar, toplumsal geçmişin hatırlanmasında önemli rol oynar. Assmann belleğin bu işleyişini mimetik bellek, nesneler belleği, iletişimsel bellek ve kültürel bellek olmak üzere farklı katmanlar üzerinden açıklar. Mimetik bellek davranışların taklit yoluyla öğrenilmesiyle, nesneler belleği maddi kültür unsurlarıyla, iletişimsel bellek ise gündelik iletişim içinde aktarılan deneyimlerle ilişkilidir. Bu alanların birleştiği kültürel bellek ise toplumların geçmişe ilişkin anlamlarını uzun süreli olarak koruyan ve yeniden üreten kolektif bir hatırlama düzeni olarak tanımlanmaktadır. Bununla birlikte kültürel bellek durağan değildir, geçmişe ilişkin anlatılar her dönemde yeniden yorumlanarak güncel toplumsal bağlam içinde yeniden üretilir (Assmann, 2015: 26–30). Bu açıdan sinema, geçmişe ilişkin imgeleri ve anlatıları görsel biçimde kollektif bellekte yeniden kurarak kültürel belleğin oluşumuna katkıda bulunan önemli temsil alanlarından biri olarak değerlendirilebilir. Bu süreçte tarihsel filmler yalnızca geçmişte yaşanan olayları yeniden canlandırmakla kalmaz, aynı zamanda bu olayların günümüz izleyicisi tarafından nasıl algılanacağını belirleyen görsel ve kültürel temsilleri de üretmektedir. Dolayısıyla Cumhuriyet dönemini konu alan filmlerde kostüm tasarımının nasıl bir tarihsel temsil kurduğunu incelemek önemli bir araştırma alanı oluşturmaktadır. Bu noktadan hareketle çalışmanın temel problemi, erken Cumhuriyet dönemini konu alan Türk filmlerinde kostüm tasarımının tarihsel temsil bağlamında nasıl oluşturulduğu ve bu temsilin hangi görsel stratejiler aracılığıyla üretildiği sorusu etrafında şekillenmektedir. Bu kapsamda çalışmanın amacı, erken Cumhuriyet dönemini konu alan ve bu nedenle amaçlı örnekleme yöntemiyle belirlenen "*Kıskanmak"* (Zeki Demirkubuz, 2009) filminde kullanılan kostüm tasarımlarını kültürel bellek perspektifiyle inceleyerek, söz konusu kostümlerin tarihsel temsili nasıl kurduğunu ortaya koymaktır. Amaçlı örnekleme, araştırmanın amacı doğrultusunda belirli özellikleri taşıyan durumların bilinçli biçimde seçilmesine dayanan bir örnekleme yaklaşımıdır ve nitel araştırmalarda derinlemesine inceleme yapılmasına olanak sağlamaktadır (Patton, 2002). Veri çözümleme sürecinde film çözümlemesine dayalı betimsel analiz yaklaşımından yararlanılmıştır. Betimsel analiz, araştırma konusu olan olguların belirlenen temalar

çerçevesinde sistemli biçimde tanımlanmasına ve yorumlanmasına imkân veren bir nitel veri analiz tekniğidir (Yıldırım & Şimşek, 2018). Bu doğrultuda filmde yer alan sahneler kostüm tasarımı açısından incelenmiş, kostümlerin renk, kesim, kumaş, aksesuar kullanımı ve karakterle kurduğu görsel ilişki gibi unsurlar değerlendirme ölçütleri olarak ele alınmıştır. Analiz sürecinde kostüm tasarımlarının karakterlerin sınıfsal konumları, toplumsal rolleri ve erken Cumhuriyet döneminin modernleşme anlayışıyla kurduğu ilişki dikkate alınarak yorumlanmıştır.

ERKEN CUMHURİYET DÖNEMİNDE GİYİM-KUŞAM VE SİNEMASAL TEMSİL

Erken Cumhuriyet döneminde yaşanan köklü dönüşümler, özellikle giyim-kuşamda kendisini açıkça göstermiştir. Modernleşme ve uluslaşma süreçleri toplumsal yapının farklı alanlarında eş zamanlı olarak etkisini gösteren çok boyutlu dönüşüm süreçleri olarak değerlendirilmektedir. Bu süreç yalnızca devletin bürokratik yapısı, hukuk sistemi, ekonomi ya da dinsel alanla sınırlı kalmayıp kültür, gündelik yaşam pratikleri, kullanılan dil ve moda gibi toplumsal hayatın farklı alanlarında da önemli değişimlere yol açmaktadır. Özellikle gündelik yaşamı doğrudan etkileyen dil, giyim ve günlük pratikler gibi unsurlar, bireylerin dünyasına daha yakın olduğu için modernleşme ve uluslaşma süreçlerinin etkilerinin daha görünür biçimde hissedildiği alanlar olarak öne çıkmaktadır. Bu nedenle modernleşmenin ve uluslaşmanın toplumsal yaşam içerisinde nasıl deneyimlendiğini anlamak, söz konusu alanlar arasındaki karşılıklı etkileşimleri incelemeyi gerektirmektedir (Selçuk, 2023: 244). Buna ek olarak erken Cumhuriyet döneminde kadın kimliğinin modernleşme süreciyle birlikte yeniden tanımlandığı görülmektedir. Nitekim Cumhuriyet yönetimi modern bir ulus yaratma amacı doğrultusunda toplumsal yapıyı yeniden düzenlemeye çalışmış ve kadınların toplumsal hayatta daha görünür olmasını teşvik etmiştir. Yeni rejimle birlikte devlet, modern bir toplum yaratma çabası doğrultusunda kadınların toplumsal, siyasal ve ekonomik hayatın içerisinde yer almasını desteklemiştir. Bu kapsamda kadınların erkeklerle eşit statüye ulaşmasının Cumhuriyet rejiminin yerleşmesi açısından önemli olduğu düşünülmüştür (Yellice, 2018: 324). Cumhuriyet'in ilanıyla birlikte kıyafet alanında yaşanan dönüşüm ise yalnızca politik reformların sonucu olarak değil, aynı zamanda moda pratikleri üzerinden de gerçekleşmiştir. Kadın giyiminde Batı modasına paralel bir dönüşüm görülmüş, 1920'li yıllarda geometrik kesimli elbiseler, kısalan etek boyları ve kısa saç modelleri yaygınlaşmıştır. 1929 sonrasında ise Avrupa'daki eğilimlere benzer biçimde daha sade bir giyim anlayışına yönelim ortaya çıkmıştır. Bu süreç, Türkiye'de kadın giyiminin Batı modasıyla eş zamanlı bir değişim çizgisi izlediğini göstermektedir (Aydın, 2018: 59). Bu bağlamda erken Cumhuriyet döneminde modern kadın imgesi, Batılı giyim tarzını benimseyen, toplumsal hayatta aktif rol alan ve modernleşme sürecinin taşıyıcısı olarak görülen bir kimlik üzerinden inşa edilmiştir. Nitekim modern giyimli ve peçesiz kadın figürü, Cumhuriyet ideolojisi içerisinde toplumun laikleşmesini ve modernleşmesini temsil eden bir unsur olarak değerlendirilmiştir (Alanka & Mertoğlu, 2023: 719). Kılık-kıyafetteki değişimler, modernleşme ve Batılılaşma ideolojisinin bedenler üzerinden görünür kılınması anlamında son derece önemlidir. Sinema ise bu dönüşümün görsel olarak temsil edildiği ve yeniden üretildiği başlıca kültürel mecralardan biri olarak öne çıkmaktadır. Film kostümleri, tarihsel dönemlerin

toplumsal, kültürel ve ideolojik kodlarını görünür kılan önemli unsurlar arasında yer almaktadır. Kostüm tasarımı, karakterlerin sınıfsal konumlarını, toplumsal rollerini ve dönemin modernleşme anlayışını yansıtan görsel göstergeler aracılığıyla film anlatısının anlam katmanlarını derinleştirmektedir. Bu noktada kadın bedenine ilişkin estetik ve idealize edilmiş görünümlerin tarihsel olarak değişkenlik gösterdiğini vurgulayan "kadın bedenine ilişkin ideal imge de kendine özgü bir moda tarihine sahiptir." (Niessen, 1993: 248) ifadesi, kostüm tasarımının yalnızca dönemsel bir yansıma değil, aynı zamanda bu tarihsel dönüşümün aktif bir taşıyıcısı olduğunu göstermektedir. Sinema ile moda endüstrisi arasındaki etkileşim, yalnızca anlatısal bir temsil üretmekle sınırlı kalmamakta, aynı zamanda görsel imgeler aracılığıyla beden estetiğini, stil kodlarını ve tüketim pratiklerini dolaşıma sokarak kültürel anlam üretiminde de etkin bir rol oynamaktadır. Özellikle erken Cumhuriyet dönemini konu alan filmlerde kostüm tasarımı, modernleşme sürecinin görsel olarak temsil edilmesinde önemli bir araç haline gelmektedir. Çünkü bu dönem, Cumhuriyet'in laikleşme, modernleşme ve uluslaşma sürecinde sinemanın toplum, devlet ve tarihsel yapılarla kurduğu ilişkinin farklı boyutlarını inceleme olanağı sunmakta, bu yönüyle hem Türk sinemasının gelişimini izlemek hem de erken Cumhuriyet dönemini anlamak açısından önemli bir araştırma alanı oluşturmaktadır (Gençoğlu & Öztürk, 2023: 224).

BULGULAR

Zeki Demirkubuz'un yönettiği "*Kıskanmak"* (2009) adlı film, Nahid Sırrı Örik'in 1937 tarihli aynı adlı romanından sinemaya uyarlanmıştır. Filmde anlatı, erken Cumhuriyet döneminin toplumsal atmosferi içerisinde bir aile çevresinde gelişen ilişkiler üzerinden kurgulanmaktadır. Hikâye, fiziksel görünümü nedeniyle çocukluk döneminden itibaren dışlanmış olan Seniha'nın ağabeyi Halit ve onun eşi Mükerrem ile kurduğu gerilimli ilişki etrafında ilerlemektedir. Demirkubuz'un yorumunda anlatı yalnızca kıskançlık temelli bir olay örgüsü üzerinden ilerlememekte, aynı zamanda karakterlerin bastırılmış duygularını ve insan doğasının karanlık yönlerini görünür kılan psikolojik bir çatışma alanı kurulmaktadır (Elmacı, 2024: 43). Bu bağlamda filmde kullanılan mekân düzenlemeleri, beden temsilleri ve kostüm tercihleri, karakterler arasındaki ilişkilerin ve dönemin toplumsal kodlarının görsel olarak ifade edilmesinde işlevsel unsurlar olarak değerlendirilebilir. Bu doğrultuda filme ilişkin gerçekleştirilen sahne analizleri, kostüm tasarımının anlatı içerisinde yalnızca estetik bir unsur olarak değil, aynı zamanda karakterlerin toplumsal konumlarını ve psikolojik durumlarını görünür kılan önemli bir anlatı bileşeni olarak işlev gördüğünü ortaya koymaktadır. Analiz edilen sahnelerden elde edilen bulgular üç temel başlık altında değerlendirilebilir. İlk olarak kostüm tasarımı, filmde karakterlerin sınıfsal konumlarını görünür kılan önemli bir unsur olarak karşımıza çıkmaktadır. Mükerrem karakterinin modern ve dikkat çekici kostümleri kentli ve üst sınıfa ait yaşam biçimini yansıtırken, Seniha'nın koyu tonlarda, sade ve bedeni gizleyen kıyafetleri karakterin toplumsal konumunu ve dışlanmışlığını görsel olarak ifade etmektedir. Bu karşıtlık, karakterlerin toplumsal statülerinin kostüm aracılığıyla izleyiciye aktarılmasında önemli bir rol oynamaktadır. İkinci olarak kostüm tasarımı, erken Cumhuriyet döneminde şekillenen modern kadın kimliğinin sinemasal temsilinde belirleyici bir işlev üstlenmektedir.

Filmde Mükerrem karakterinin Batılı moda anlayışını yansıtan kıyafetleri, modernleşme ideolojisinin kadın bedeni üzerinden kurduğu yeni kimlik modelini görünür kılmaktadır. Buna karşılık Seniha'nın daha kapalı ve geleneksel giyim tercihleri, modernleşme sürecinin toplumun tüm kesimleri tarafından aynı biçimde deneyimlenmediğini ortaya koymaktadır. Bu durum modernleşmenin toplumsal yaşam içerisinde farklı ve çok katmanlı bir süreç olarak yaşandığını göstermektedir. Üçüncü olarak filmde kullanılan kostümler, karakterlerin psikolojik durumlarının ve bireysel kimlik çatışmalarının ifade edilmesinde de etkili bir rol oynamaktadır. Özellikle kırmızı saten kumaşın yer aldığı sahnede tekstil unsurlarının karakterler arasındaki psikolojik gerilimi görünür kıldığı görülmektedir. Bu bağlamda kostüm tasarımı, yalnızca karakterlerin sosyal konumlarını değil, aynı zamanda anlatının dramatik yapısını destekleyen bir unsurdur.

Erken Cumhuriyet döneminin toplumsal dönüşüm sürecinde giyim-kuşam yalnızca bireysel bir estetik tercih değil, aynı zamanda modernleşme ideolojisinin görünür olduğu önemli kültürel alanlardan biri olmuştur. Cumhuriyet ideolojisinin hedeflediği çağdaşlaşma projesi özellikle kadın bedeni ve kadın kimliği üzerinden temsil edilmiştir. Bu bağlamda yeni rejimin tahayyül ettiği kadın imgesi, geleneksel kültürel kodları tamamen terk etmeyen ancak modernleşme söylemini taşıyan bir kimlik olarak şekillenmiştir. Bu durum literatürde şu şekilde ifade edilmektedir: Muasır medeniyetler seviyesine ulaşmaya çalışan Türk Cumhuriyet'inde yansıtılan kadın imajında kadın Türk kültürüne ait kodları da taşıyarak milli bir çağdaşlaşma sergilemektedir. 'Modernleşmenin taşıyıcısı' misyonu da yüklenmiştir. Böylelikle modern giyimli peçesiz kadın, toplumun laikleşmesine de katkı sağlamıştır (Alanka, Mertoğlu, 2023: 719). Modern kadın kimliğinin toplumsal düzeyde yaygınlaşmasında dönemin basın ve yayın organları da önemli bir rol oynamıştır. Kadın dergileri modern kadın kimliğinin oluşumunda hem düşünsel hem de estetik açıdan yeni bir rol model sunmuştur. *Cumhuriyet Kadını Dergisi'nin* ilk sayısında dile getirilen kuruluş amacı, dönemin kadın kimliği ve modernleşme anlayışı hakkında önemli ipuçları sunmaktadır. Aydın'ın (2024: 1064–1065) aktardığına göre dergide, "en büyük gayemiz umumi meseleler etrafında Cumhuriyet kadınınım moda ve ev kadınlığı meselelerinde fikir sahibi olmasıdır… Cumhuriyet kadını fikir kadını olduğu kadar süs kadınıdır da…" ifadelerine yer verilerek, modern kadının hem düşünsel hem de estetik açıdan yeniden tanımlandığı görülmektedir.

"Kıskanmak" (Zeki Demirkubuz, 2009) filminde yer alan karakterlerin kostüm tercihleri de bu tarihsel ve kültürel dönüşüm sürecinin yansımaları olarak değerlendirilebilir. Filmdeki dört temel karakter olan Seniha, Halit, Mükerrem ve Nüzhet yalnızca kişisel özellikleriyle değil, aynı zamanda giyim tarzlarıyla da toplumsal konumlarını ve ideolojik duruşlarını ortaya koymaktadır. Filmin merkez karakterlerinden biri olan Seniha, görsel olarak dönemin modern kadın imgesinin karşısında konumlandırılan bir figürdür. Onun kostüm tercihleri yalnızca estetik bir seçim değil, aynı zamanda karakterin iç dünyasını ve toplum içindeki konumunu yansıtan unsurlar olarak dikkat çekmektedir. Seniha'nın kıyafetleri genellikle koyu tonlardan oluşmakta, vücudunu gizleyen ve dikkat çekmeyen bir yapı sergilemektedir. Bu durum literatürde şu şekilde açıklanmaktadır: Seniha sürekli olarak koyu renk kıyafetler seçmekte ve

vücudunu kıyafetleri ile saklamaya çalışmaktadır. Donuk cildi ve kambur duruşu aslında Seniha'ya biraz da güç vermektedir. Sert ve net tavırlar sergilemekte, etrafındaki insanları eleştirmekten hatta onları iğnelemekten çekinmeyen tavırları ile kendisini yok sayan insanları tedirgin etmektedir (Yılmaz, Adıgüzel, 2017: 264-265). Bu noktada kostümün ve görünümün kimlik üzerindeki katmanlı yapısını açıklayan "Eğer kostüm bir maskeyse, kostümün altında başka bir maske daha vardır" (Niessen, 1993: 248) ifadesi, karakterin dış görünümünün ardında yer alan toplumsal ve psikolojik katmanları anlamlandırmak açısından önemli bir kavramsal zemin sunmaktadır. Bu bağlamda Seniha'nın görünümü yalnızca fiziksel bir özellik değil, aynı zamanda toplumsal damgalanmanın bir yansıması olarak da değerlendirilebilir. Erving Goffman'ın damga kavramı bu noktada önemli bir kuramsal çerçeve sunmaktadır. Bu terim [damga], günümüzde genellikle asıl semantik köküne benzer bir anlamda kullanılsa da gözden düşmenin bedensel belirtisinden ziyade gözden düşmenin bizatihi kendisi için kullanılır (Goffman, 2014: 29). Seniha karakteri de bu damgalanmış kimliğin bir temsilidir. Bu durum karakterin kendisini değersiz ve sevilmeye layık olmayan biri olarak görmesine yol açarken, aynı zamanda çevresindeki insanlara zarar veren bir tutum geliştirmesine de neden olmaktadır. Bu çerçevede Seniha'nın insanlarla arasına mesafe koyan tavrı, sınır kişilik örgütlenmesi içerisinde değerlendirilebilecek narsisistik eğilimler gösterdiğine işaret etmektedir. Romanda narsisist kişilik özellikleri sergileyen bir diğer karakter de Nüzhet'tir. Nüzhet'in kendi güzelliğine hayran olması ve sağlığına aşırı düşkünlük göstermesi, karakterin narsisistik eğilimlerini ortaya koyan önemli göstergeler arasında yer almaktadır. Ayrıca sevme kapasitesindeki sınırlılıklar ve Mükerrem'i kendi narsisistik gereksinimlerini karşılamak amacıyla araçsallaştırması, Nüzhet'in narsisistik kişilik yapısını destekleyen unsurlar olarak değerlendirilebilir (Soylu, 2001). Filmdeki bir diğer karakter olan Nüzhet ise bedenini ve cazibesini görünür kılan bir estetik anlayışı temsil etmektedir. Nüzhet'in giyim tarzı, kendine duyduğu hayranlık ve narsisistik karakter yapısıyla paralel biçimde daha dikkat çekici ve iddialı bir görünüm sergilemektedir. Bu durum modernleşme sürecinde ortaya çıkan yeni kimlik arzusunun bir yansıması olarak değerlendirilebilir. Nitekim Halit karakteri, erken Cumhuriyet dönemindeki erkek merkezli modernleşme anlayışını temsil eden bir figür olarak ele alınabilir. Ailenin ekonomik gücünü elinde bulunduran, toplumsal ilişkileri belirleyen ve kadınların kamusal görünürlüğü üzerinde etkili olan bu karakterin konumu, eşinin ve kardeşinin toplumsal statüsünü de doğrudan şekillendirmektedir. Bu yönüyle filmde, erkek egemen toplumsal yapının tarihsel izler üzerinden yeniden üretildiği görülmektedir (Yılmaz & Adıgüzel, 2017: 264).

Görsel 1: Kıskanmak Filmi

Mükerrem karakteri, filmde erken Cumhuriyet döneminin modern kadın imgesini temsil eden önemli figürlerden biridir. Karakterin Batılı tarzda tasarlanmış şık kostümleri, onun sınıfsal konumunu ve toplumsal statüsünü görsel olarak yansıtmaktadır. Mükerrem'in giyim tarzı, dönemin kentli ve modern yaşam biçimini benimseyen kadın tipolojisinin sinemadaki bir yansıması olarak değerlendirilebilir. Filmde yer alan balo sahnesi, erken Cumhuriyet döneminde kentli çevrelerde yaygınlaşmaya başlayan Batılı sosyal yaşam pratiklerinin sinemasal temsilini sunmaktadır. Sahne, kadın karakterlerin bir masa etrafında toplanarak sohbet ettiği, içki içtiği ve sigara kullandığı bir sosyal ortamı göstermektedir. Bu atmosfer, Cumhuriyet'in modernleşme süreciyle birlikte ortaya çıkan yeni sosyal eğlence kültürünü yansıtan önemli bir sahne olarak değerlendirilebilir. Sahnenin merkezinde yer alan Mükerrem karakteri açık tonlarda, ince kumaşlı ve zarif kesimli bir elbise giymektedir. Elbisenin dantel detayları, vücut formunu belirginleştiren kesimi ve başında yer alan dekoratif şapka dönemin Avrupa etkisindeki moda anlayışını yansıtmaktadır. Bunun yanı sıra dalgalı saç modeli ve kullanılan aksesuarlar, erken Cumhuriyet döneminde kentli kadınlar arasında yaygınlaşan Batılı giyim tarzını destekleyen görsel unsurlar olarak öne çıkmaktadır. Bu kostüm tercihleri, karakterin modern yaşam tarzını ve toplumsal konumunu görünür kılan önemli öğeler olarak değerlendirilebilir. Sahnedeki diğer kadın karakterlerin giyim tarzları ve davranış biçimleri de benzer biçimde dönemin modern moda anlayışını yansıtmaktadır. Kadınların şık elbiseleri, saç modelleri ve makyajları kentli yaşam kültürünün estetik özelliklerini yansıtırken, sahnede yer alan kadınlardan birinin sigara kullanması dikkat çekici bir detay olarak öne çıkmaktadır.

Görsel 2: Kıskanmak Filmi

Çalışma kapsamında incelenen bir diğer sahne kapalı bir iç mekânda geçmekte olup iki kadın karakter karşı karşıya konumlanmaktadır. Kadrajın sol tarafında koyu tonlarda, sade ve bedeni örten bir kıyafet içinde Seniha yer alırken, sağ tarafta Mükerrem beyaz yakalı koyu renkli elbisesiyle görülmektedir. Mükerrem'in elinde tuttuğu ve Halit'in İstanbul'dan getirdiği kırmızı, parlak saten kumaş ise sahnenin merkezinde dikkat çeken bir unsur olarak öne çıkmaktadır. Kumaşın parlak dokusu ve canlı rengi, sahnenin genelindeki koyu ve mat tonlarla belirgin bir kontrast oluşturarak görsel açıdan güçlü bir odak noktası meydana getirmektedir. Sahnenin görsel düzeni, iki karakter arasındaki duygusal ve düşünsel farklılığı destekler niteliktedir. Mükerrem'in elinde tuttuğu kırmızı kumaşın parlaklığı, mekânın daha karanlık ve durağan atmosferi içinde belirgin bir vurgu oluştururken, Mükerrem'in heyecanlı ve hareketli tavrı ile Seniha'nın daha mesafeli ve kuşkucu tutumu arasındaki fark da bu görsel karşıtlık aracılığıyla belirginleşmektedir. Mükerrem'in kırmızı saten kumaşı heyecanla göstererek "bir örnek elbise diktirme" önerisinde bulunması, onun modern giyim tarzına ve yeni yaşam biçimine duyduğu ilgiyi yansıtmaktadır. Buna karşılık Seniha'nın bu öneriye verdiği tepki oldukça serttir. Seniha, kumaşı bir hediye ya da iyi niyet göstergesi olarak yorumlamak yerine, Halit'in kendisiyle alay etmek ya da onu küçümsemek amacıyla getirdiğini ileri sürmektedir. Bu yaklaşım, karakterin iç dünyasında giderek belirginleşen kıskançlık, güvensizlik ve değersizlik duygularının bir yansıması olarak değerlendirilebilir. Bu noktada kumaş, yalnızca bir tekstil unsuru olmanın ötesinde karakterler arasındaki psikolojik gerilimi görünür kılan önemli bir sahne öğesine dönüşmektedir. Sahnenin görsel kompozisyonu ve ışık kullanımı da bu karşıtlığı güçlendiren unsurlar arasındadır. Mükerrem'in parlak saten kumaşı tuttuğu konum, beyaz perdeden içeri süzülen ışığın bulunduğu daha aydınlık bölümde yer alırken, Seniha kadrajın daha karanlık ve gölgede kalan tarafında konumlandırılmıştır. Mekânda yer alan geleneksel ev eşyaları ve koyu tonlu dekor unsurları da bu karanlık atmosferi desteklemektedir.

Böylece karakterler arasındaki duygusal mesafe ve bakış açısı farklılığı yalnızca diyaloglar aracılığıyla değil, mekânsal düzenleme ve ışık kullanımıyla da görünür hale getirilmektedir.

Görsel 3-4: Kıskanmak Filmi

Filmde Seniha karakterinin sosyal statüsü ve psikolojik durumu, iki farklı sahnede kostüm tasarımı ve beden dili aracılığıyla açık biçimde ortaya konulmaktadır. Zonguldak'ta geçen ilk sahnede Seniha pazar yerinde yalnız başına yürürken görülür. Bu sahnede karakterin başında bir başörtüsü ya da şal bulunmaktadır. Bu giysi tercihi, yalnızca bir kıyafet detayı olmaktan öte, karakterin içinde bulunduğu taşra ortamını ve geleneksel toplumsal yapıyı yansıtan önemli bir görsel unsur olarak dikkat çekmektedir. Seniha'nın yürüyüş biçimi, düşük omuzları ve yere yönelmiş bakışı ise karakterin içsel huzursuzluğunu ve özgüven eksikliğini yansıtan beden dili göstergeleri olarak öne çıkmaktadır. Ayrıca sahnede hâkim olan koyu ve mat renkler de bu atmosferi destekleyerek karakterin iç dünyasındaki sıkışmışlık duygusunu güçlendirmektedir. Buna karşılık ikinci sahnede, Seniha'nın Trabzon'a öğretmen olarak atandıktan sonra hapisten çıkacak olan abisi Halit'i görmek üzere çıktığı yolculuktaki vapur sahnesi yer almaktadır. Bu sahnede karakterin kostümünde belirgin bir değişim dikkat çekmektedir. Seniha'nın başında yer alan şapka, erken Cumhuriyet döneminde kadın modasında Batılılaşma ve modernleşmeyle ilişkilendirilen önemli bir aksesuar olarak öne çıkmaktadır. Bu durum, karakterin toplumsal konumunda ve yaşam koşullarında meydana gelen dönüşümle birlikte değerlendirilebilir. Karakterin elinde taşıdığı modern el çantası ve şapka gibi unsurlar, onun yeni toplumsal konumunu gösteren önemli ayrıntılar olarak değerlendirilebilir. Bu açıdan kostüm tasarımı ve mekânsal bağlam birlikte ele alındığında, karakterin toplumsal statüsündeki değişimin görsel olarak ifade edildiği görülmektedir. Her iki sahne birlikte değerlendirildiğinde kostümün yalnızca dönemin giyim anlayışını yansıtan bir unsur olmadığı, aynı zamanda karakter gelişimini ve toplumsal dönüşümü anlatan önemli bir sinemasal araç olarak kullanıldığı anlaşılmaktadır.

Görsel 5: Kıskanmak Filmi

Balo sahnesinde Nüzhet, beyaz renkli takım elbisesi ve siyah papyonuyla çevresindeki erkek karakterlerden belirgin biçimde ayrılmaktadır. Sahnedeki diğer erkeklerin çoğunlukla koyu tonlu ve klasik kesimli takım elbiseler tercih ettiği düşünüldüğünde, Nüzhet'in beyaz takım elbisesi kadraj içinde onu daha görünür kılan bir unsur olarak öne çıkmaktadır. Bu kostüm tercihi, karakterin bulunduğu sosyal ortam içerisinde kendisini farklı bir konumda sunma eğilimini de ortaya koymaktadır. Nüzhet'in saç kesimi de bu görünümü tamamlayan önemli bir ayrıntı olarak dikkat çekmektedir. Dönemin erkek giyim ve bakım anlayışına kıyasla daha aykırı görünen saç biçimi, karakterin yalnızca kıyafetleriyle değil genel görünümüyle de çevresindeki erkeklerden ayrıştığını göstermektedir. Bu durum, Nüzhet'in dikkat çekici bir görünüm oluşturma isteğinin kostüm ve kişisel bakım tercihleriyle birlikte şekillendiğini düşündürmektedir.

Bu sahnede Halit karakteri kadrajın merkezinde konumlandırılmış olup çevresindeki diğer erkek figürler arasında belirgin bir görsel odak noktası oluşturmaktadır. Siyah takım elbisesi, beyaz gömleği ve papyonu ile dönemin resmi gece giyimine uygun bir görünüm sergileyen Halit'in kostümü, karakterin toplumsal statüsünü ve güçlü konumunu yansıtan unsurlar arasında yer almaktadır. Sahnedeki diğer erkek karakterlerle benzer biçimde resmi giyim tercih edilse de Halit'in kadrajın merkezinde yer alması ve dik duruşu karakterin otoriter ve baskın yapısını görsel olarak vurgulamaktadır. Film genelinde Halit'in kostüm tercihleri incelendiğinde, karakterin yalnızca balo gibi resmi ortamlarda değil gündelik yaşamında da

takım elbise kullandığı görülmektedir. Özellikle yelekli takım elbiseler, cep saati gibi aksesuarlar ve şapka kullanımı, erken Cumhuriyet döneminde kentli ve ekonomik açıdan güçlü erkek kimliğinin göstergeleri arasında değerlendirilebilir. Bu giyim tarzı Halit'in aile içindeki ve toplumsal çevredeki belirleyici konumunu destekleyen bir görünüm sunmaktadır. Bu bağlamda kostüm tasarımı, Halit karakterinin otorite sahibi ve ekonomik gücü elinde bulunduran bir erkek figürü olarak konumlandırılmasını destekleyen önemli bir anlatı unsuru olarak değerlendirilebilir.

SONUÇ

Bu çalışma kapsamında yapılan analizler, kostüm tasarımının sinemada tarihsel temsilin kurulmasında yalnızca dönemsel atmosferi destekleyen estetik bir unsur olmadığını, aksine toplumsal ve ideolojik anlamlar üreten önemli bir görsel gösterge sistemi olduğunu ortaya koymaktadır. "*Kıskanmak"* (Zeki Demirkubuz, 2009) filmi üzerinden gerçekleştirilen sahne analizleri, kostümlerin karakterlerin sınıfsal konumlarını, toplumsal rollerini ve modernleşme süreciyle kurdukları ilişkileri görünür kılan anlam yüklü göstergeler olarak işlev gördüğünü göstermektedir. Filmde yer alan kostümler, erken Cumhuriyet dönemine özgü modernleşme söylemini, toplumsal cinsiyet rollerini ve sınıfsal ayrışmaları görsel düzlemde temsil eden önemli anlatı unsurlarıdır. Özellikle modern ve geleneksel giyim biçimlerinin aynı sahne içerisinde birlikte yer alması, Cumhuriyet modernleşmesinin toplumsal yaşamda homojen ve eş zamanlı bir dönüşüm yaratmadığını, aksine farklı toplumsal kesimlerde farklı biçimlerde deneyimlenen çok katmanlı bir süreç olduğunu ortaya koymaktadır. Bu bağlamda filmdeki kostümler, yalnızca karakterlerin bireysel kimliklerini değil, aynı zamanda erken Cumhuriyet döneminin toplumsal dönüşüm dinamiklerini de görünür kılan önemli görsel göstergeler olarak değerlendirilebilir. Türk sinemasında tarihsel filmler üzerine yapılan çalışmalar çoğunlukla anlatı yapısı, yönetmen sineması ya da toplumsal temalar üzerinden yürütülmüş; kostüm tasarımının tarihsel temsil üretimindeki rolü ise sınırlı ölçüde ele alınmıştır. Sonuç olarak çalışma, Türk sinemasında tarihsel temsilin kostüm tasarımı aracılığıyla nasıl kurulduğunu ortaya koyarak sinema ve kostüm tasarımı arasındaki ilişkiye ilişkin literatürde sınırlı sayıda bulunan çalışmalara katkı sunmayı amaçlamaktadır.

KAYNAKÇA

Assmann, J. (2015). *Kültürel bellek: Eski yüksek kültürlerde yazı, hatırlama ve politik kimlik* (A. Tekin, Çev.). Ayrıntı Yayınları.

Alanka, Ö., & Mertoğlu, S. (2023). Erken Cumhuriyet döneminde modern kadın kurgusu ve basın: Ev Kadın dergisi. *Akademik Hassasiyetler*, 10(Cumhuriyet Özel Sayısı), 716–745. https://doi.org/10.58884/akademik-hassasiyetler.1353306

Aydın, R. (2018). Türk modernleşmesinde bir görünüm ve değişim temsili olarak kıyafet. *Abant Kültürel Araştırmalar Dergisi*, 3(6), 48–70.

Aydın, R. (2024). Cumhuriyet ve kültürel dönüşümler: Mekân, moda ve kıyafet. *Ankara Hacı Bayram Veli Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Dergisi*, 25(3), 1053–1068. https://doi.org/10.26745/ahbvuibfd.1205698

Demirkubuz, Z. (Yönetmen). (2009). *Kıskanmak* [Film]. Mavi Film.

Elmacı, T. (2024). Melanie Klein'ın haset kavramı çerçevesinde Zeki Demirkubuz'un *Kıskanmak* filminde nesne ilişkileri. *Uluslararası İletişim ve Sanat Dergisi*, 3(7), 40–58.

Gençoğlu, A., & Öztürk, E. (2023). Erken Cumhuriyet döneminde Türk sinemasının serüveni: Miras ve devamlılık. *İletişim Kuram ve Araştırma Dergisi*, (65), 223–238. https://doi.org/10.47998/ikad.1363175

Goffman, E. (2014). *Damga: Örselenmiş kimliğin idare edilişi üzerine notlar* (Ş. Geniş, L. Ünsaldı & S. N. Ağırnaslı, Çev.). Heretik Yayınları.

Niessen, S. (1993). Fabrications: Costume and the female body. *Cinémas*, 3(2–3), 248–251.

Selçuk, E. K. (2023). Türk olmak: Erken Cumhuriyet döneminde Türk modernleşmesi gündelik hayatta nasıl deneyimlendi? *TAM Akademi Dergisi*, 2(2), 243–247. https://doi.org/10.58239/tamde.2023.04.006.x

Soylu, Ö. (2001). *Nahid Sırrı Örik, Kıskanmak ve psikanaliz* [Yayımlanmamış yüksek lisans tezi]. İhsan Doğramacı Bilkent Üniversitesi.

Patton, M. Q. (2002). *Qualitative research and evaluation methods* (3rd ed.). Sage Publications.

Yellice, G. (2018). Erken Cumhuriyet döneminde Türk kadınını modernleştirme girişimleri: Türk ve dünya basını (1926–1934). Çanakkale Araştırmaları Türk Yıllığı, 16(24), 321–368. https://doi.org/10.17518/canakkalearastirmalari.419275

Yıldırım, A., & Şimşek, H. (2018). *Sosyal bilimlerde nitel araştırma yöntemleri* (11. baskı). Seçkin Yayıncılık.

Yılmaz, M., & Adıgüzel, E. (2017). Toplumsal sorunlardan bireyin dünyasına Zeki Demirkubuz sineması. Akdeniz Üniversitesi İletişim Fakültesi Dergisi, (28), 241–272. https://doi.org/10.31123/akil.437623

COST-BENEFIT ANALYSIS OF AI ADOPTION IN FINANCIAL RISK MANAGEMENT SYSTEMS

Moses Adeolu AGOI[1]
Lagos State University of Education, Lagos Nigeria.
ORCID ID: 0000-0002-8910-2876
Oluwanifemi Opeyemi AGOI[2]
Obafemi Awolowo University, Osun Nigeria.
Ayodele Elizabeth AGOI[3]
Osun State College of Technology, Esa-oke.
Hendri Hermawan ADINUGRAHA[4]
Universitas Islam Negeri K.H Abdurrahman Wahid Pekalongan.

Abstract
Artificial Intelligence (AI) has rapidly emerged as a transformative technology in financial risk management, enabling large-scale data analytics, real-time risk surveillance, and the automation of highly complex predictive processes. Unlike traditional statistical models that rely heavily on historical and linear assumptions, AI-driven systems leverage machine learning and deep learning algorithms to identify nonlinear relationships, detect hidden risk patterns, and continuously update risk forecasts based on streaming data. Despite the increasing deployment of AI tools across banking, insurance, and investment institutions, relatively few studies have conducted comprehensive cost-benefit analyses that rigorously evaluate the economic viability of integrating AI into risk management infrastructures. This paper critically examines both the direct and indirect costs of AI adoption, including infrastructure upgrades, cloud computing investments, data engineering, specialized talent recruitment, cybersecurity reinforcement, and regulatory compliance, against measurable benefits such as enhanced predictive accuracy, improved operational efficiency, reduced fraud losses, and more informed strategic decision-making. Drawing on systematic literature and recent empirical findings, the analysis demonstrates that AI integration strengthens institutional resilience by reducing exposure to credit defaults, market volatility, and operational risks. Nevertheless, high implementation costs, ethical considerations, data governance complexities, and model interpretability challenges remain significant barriers. Overall, evidence suggests that the net economic value of AI adoption is positive for well-resourced institutions, although benefits vary depending on organizational scale, technological maturity, and regulatory environment.

Keyword: Artificial Intelligence; Cost-Benefit Analysis; Financial Risk Management; Predictive Analytics'

INTRODUCTION

In recent years, Artificial Intelligence (AI) technologies, including machine learning, deep learning, and natural language processing, have catalysed profound innovation in financial risk management systems. Financial institutions operate in increasingly volatile and interconnected markets characterized by high-frequency transactions, complex derivative instruments, geopolitical uncertainties, and rapidly shifting macroeconomic indicators. Traditional risk management frameworks, which relied primarily on historical datasets, econometric regression models, and rule-based statistical techniques, were designed for relatively stable environments. While such models, like Value-at-Risk (VaR), logistic regression for credit scoring, and scenario-based stress testing, have long provided foundational risk metrics, they are often limited in capturing nonlinear dependencies, structural breaks, and hidden correlations embedded in large-scale financial data. AI systems address these limitations by leveraging computational power and adaptive algorithms capable of learning from vast, high-dimensional datasets. Machine learning models can analyse structured and unstructured data, including transaction histories, market feeds, news sentiment, and social media signals, to detect subtle patterns that may signal emerging risks. Deep learning architectures, particularly neural networks, enhance predictive modelling in credit risk assessment and market forecasting by modelling nonlinear relationships that traditional models may overlook. Natural language processing tools extract actionable intelligence from regulatory documents, earnings reports, and financial disclosures, strengthening early warning systems. Collectively, these capabilities allow AI-enabled risk management systems to transition from reactive to proactive frameworks, offering real-time monitoring and automated response mechanisms. One of the most visible applications of AI in financial risk management is fraud detection. Conventional fraud detection systems typically relied on pre-defined rules and thresholds, making them vulnerable to evolving fraudulent tactics. AI-based anomaly detection models, however, continuously learn from transaction data and adapt to new fraud patterns, significantly reducing false positives and improving detection accuracy. Similarly, in credit risk assessment, AI models can integrate alternative data sources, such as payment behaviour patterns and digital footprints, to produce more inclusive and precise credit scoring models. In market risk management, reinforcement learning algorithms can simulate multiple market scenarios and optimize hedging strategies dynamically, thereby reducing exposure to extreme losses. Beyond technical superiority, AI systems promise enhanced operational efficiency. Automation of repetitive analytical tasks reduces processing time and human error, freeing risk analysts to focus on strategic oversight and complex problem-solving. Real-time dashboards powered by AI analytics provide senior management with immediate visibility into risk exposures, enabling faster decision-making during periods of financial turbulence. These improvements not only enhance accuracy but also strengthen institutional agility and competitiveness in global financial markets. Despite these documented benefits, the economic evaluation of AI adoption in financial risk management remains relatively underexplored. While many studies emphasize performance improvements, fewer systematically quantify the trade-offs between implementation costs and realized benefits. Implementing AI systems entails substantial direct costs. Financial institutions must invest in high-performance computing infrastructure, cloud-based storage solutions, advanced software tools, and cybersecurity safeguards. Data acquisition and cleaning processes are resource-intensive, particularly when integrating legacy systems with new AI architectures. Moreover, recruiting and retaining skilled data scientists, AI engineers, and risk analysts with

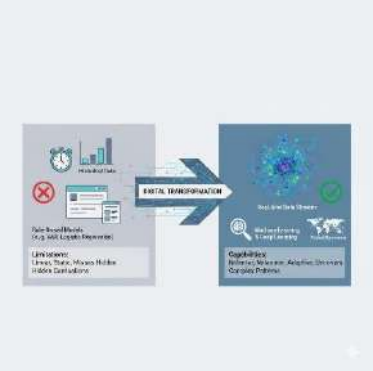

interdisciplinary expertise significantly increases operational expenditures. In addition to direct financial outlays, indirect costs present further complexity. Regulatory compliance represents a major concern, especially in jurisdictions with stringent data protection and financial governance requirements. AI models must adhere to transparency, fairness, and accountability standards, often requiring explainability mechanisms that increase development time and cost. Ethical governance frameworks must be established to mitigate algorithmic bias and ensure responsible data usage. Ongoing model maintenance, including retraining algorithms, updating datasets, and monitoring performance drift, adds continuous operational expenses. These hidden or long-term costs can substantially influence the overall economic viability of AI integration (Uehara, 2025). Determining whether the measurable benefits outweigh these direct and indirect costs is therefore pivotal for strategic decision-making within financial institutions. From a managerial perspective, the question revolves around return on investment, risk-adjusted performance gains, and long-term sustainability. From an economic standpoint, the issue extends to productivity enhancement, capital allocation efficiency, and systemic financial stability. AI adoption can reshape competitive dynamics by enabling early risk detection, faster innovation cycles, and improved customer trust. Institutions that fail to adopt advanced analytical tools may face strategic disadvantages in rapidly digitizing markets. Recent quantitative analyses suggest that AI adoption contributes positively to firm-level resilience. Empirical findings indicate reductions in financial risk exposure, including lower leverage ratios and improved asset quality metrics among AI-adopting firms (Doe et al., 2025). Enhanced predictive accuracy reduces default probabilities and operational losses, translating into measurable cost savings. Moreover, AI-driven automation streamlines compliance reporting and stress-testing procedures, further decreasing administrative burdens. However, these benefits are not uniformly distributed. Larger institutions with diversified portfolios and strong technological infrastructures tend to realize higher returns due to economies of scale. Smaller institutions may encounter proportionally higher implementation costs and limited capacity to absorb technological risks. Furthermore, contextual factors such as regulatory frameworks, market maturity, and technological readiness significantly influence cost-benefit outcomes. In highly regulated environments, compliance costs may offset short-term gains, whereas in innovation-friendly ecosystems, flexible regulatory sandboxes can accelerate benefit realization. Organizational culture also plays a critical role. Institutions with data-driven cultures and strong governance mechanisms are better positioned to integrate AI effectively and mitigate associated risks. Despite the growing body of literature highlighting AI's technical and strategic advantages, comprehensive cost-benefit frameworks tailored specifically to financial risk management systems are still emerging. Existing analyses often focus either on performance metrics or on qualitative assessments of implementation challenges. There remains a need for structured evaluation models that integrate quantitative cost estimation, risk reduction metrics, productivity gains, and governance considerations into a unified analytical framework. Such models should account for both short-term investment burdens and long-term strategic dividends, incorporating financial indicators such as net present value, benefit-cost ratios, and risk-adjusted return on capital. This paper addresses these gaps by systematically examining the existing literature on AI in financial risk management and synthesizing empirical evidence on its economic impact. It proposes a structured cost-benefit analysis framework designed specifically for financial institutions considering large-scale AI integration. The framework categorizes costs into infrastructure, human capital, governance, and maintenance components, while benefits are measured across predictive accuracy, operational efficiency, fraud reduction, and resilience enhancement. By aligning technological evaluation with economic assessment, the study aims to provide decision-makers with a comprehensive analytical tool to guide strategic AI investments. In doing so, the paper contributes to the interdisciplinary discourse at the intersection of engineering, computer science, and financial

economics. It underscores that AI adoption in risk management is not merely a technological upgrade but a transformative organizational investment with far-reaching economic implications. Ultimately, understanding the balance between costs and benefits is essential for ensuring that AI integration enhances not only institutional performance but also broader financial system stability.

LITERATURE REVIEW

AI and Financial Risk Assessment

Studies have consistently demonstrated that Artificial Intelligence (AI) significantly enhances the predictive capability of financial risk models beyond what traditional statistical methods can achieve. Conventional approaches such as linear regression, logistic regression, and Value-at-Risk (VaR) models rely on predefined assumptions about data distribution and linear relationships among variables. While these methods have provided foundational risk assessment tools for decades, they often struggle to capture nonlinear interactions, high-dimensional correlations, and rapidly evolving market dynamics. In contrast, AI-driven models, particularly machine learning algorithms, are capable of learning complex patterns directly from large datasets without relying strictly on rigid parametric assumptions. Systematic reviews confirm that machine learning and predictive analytics techniques substantially improve credit risk prediction and fraud detection performance (Fahrezi, 2024; Nan, 2024). Algorithms such as random forests, gradient boosting machines, support vector machines, and deep neural networks have demonstrated superior classification accuracy when compared to traditional credit scoring models. These AI techniques can incorporate a broader range of variables, including alternative and behavioural data, enabling more comprehensive borrower profiling. As a result, financial institutions can better distinguish between high-risk and low-risk applicants, reducing misclassification errors that lead to loan defaults or missed lending opportunities. In fraud detection, AI models excel at anomaly detection by continuously analysing transaction patterns and identifying deviations from established behavioural norms. Unlike rule-based systems that depend on static thresholds, AI algorithms adapt dynamically to new fraud tactics. This adaptive learning capability significantly reduces both false positives and false negatives. Lower false positives improve customer experience by minimizing unnecessary transaction blocks, while reduced false negatives prevent financial losses associated with undetected fraudulent activities. The ability of AI systems to process real-time data streams further strengthens early detection mechanisms, allowing institutions to intervene promptly. Enhanced predictive accuracy directly translates into tangible financial benefits. Improved credit risk modelling reduces default rates and enhances portfolio quality, which in turn lowers loan-loss provisions and strengthens capital adequacy ratios. More accurate risk classification also enables better pricing strategies, aligning interest rates more precisely with borrower risk profiles. Similarly, in operational risk management, AI-driven analytics can forecast potential system failures or compliance breaches, preventing costly disruptions and regulatory penalties. Furthermore, AI models often integrate continuous learning processes, meaning their performance improves as more data become available. This contrasts with traditional models that require periodic recalibration and may degrade in performance when market conditions shift. By maintaining higher levels of predictive precision over time, AI systems reduce operational inefficiencies and support more informed strategic decision-making. Overall, the empirical evidence suggests that AI-enhanced predictive analytics not only outperform traditional statistical methods in accuracy but also contribute to measurable reductions in financial losses, operational costs, and systemic risk exposure. These improvements form a critical component of the broader cost-benefit justification for AI adoption in financial risk management systems.

Operational and Economic Benefits

AI systems significantly accelerate decision-making processes by automating data analysis and generating real-time insights that would otherwise require extensive manual review. In traditional risk management frameworks, analysts often spend substantial time collecting data, cleaning datasets, running statistical models, and interpreting outputs before decisions can be made. AI-driven systems streamline these stages by integrating automated data ingestion, continuous monitoring, and instant risk scoring mechanisms. This allows financial institutions to move from periodic risk assessments to real-time risk intelligence, enabling faster responses to emerging threats such as market volatility, liquidity shocks, or suspicious transactions. In addition to speed, AI reduces manual processing tasks that are repetitive and prone to human error. Automated credit scoring, transaction monitoring, and stress-testing simulations minimize reliance on labour-intensive procedures, thereby improving operational consistency and reducing administrative overhead. Compliance reporting, which traditionally involves compiling large volumes of regulatory data and ensuring adherence to evolving standards, can also be streamlined through AI-powered reporting tools. These systems automatically flag irregularities, generate audit trails, and produce structured regulatory reports, enhancing transparency and reducing compliance-related delays. According to Sari and Indrabudiman (2024), AI adoption improves both effectiveness and efficiency in risk management processes by facilitating faster risk detection, enhanced data accuracy, and more structured reporting mechanisms. Empirical evidence further supports these operational gains. Liu (2025) finds that firms adopting AI technologies experience measurable reductions in corporate financial risk, including improved asset quality and reduced volatility in financial performance. Operational costs decline as automation reduces error-related losses and labour intensity. Notably, these benefits are most pronounced in firms with strong technological infrastructure and resource capacity, highlighting the importance of organizational readiness in maximizing AI-driven efficiencies.

Costs and Challenges

Implementation costs associated with AI adoption in financial risk management are substantial and extend well beyond initial software acquisition. One of the most significant expenses relates to data preparation and infrastructure development. High-quality training data must be collected, cleaned, labelled, and securely stored, often requiring integration of disparate legacy systems with modern data platforms. Financial institutions frequently invest in cloud computing services, high-performance processors, cybersecurity systems, and scalable storage solutions to support AI model deployment. These capital expenditures are complemented by ongoing operational costs such as system upgrades, data maintenance, and continuous model retraining to ensure performance accuracy in dynamic market conditions. Model development itself requires specialized expertise. Skilled professionals, including data scientists, AI engineers, quantitative analysts, and risk management specialists, command premium salaries due to high global demand and limited supply. In addition to technical staff, institutions must train existing employees to interpret AI outputs effectively, further increasing human capital investment. Regulatory compliance infrastructure also represents a major cost component. Financial institutions operate in tightly regulated environments, and AI systems must align with legal standards governing financial reporting, consumer protection, and data security. Ethical and regulatory concerns further elevate indirect costs. Issues such as algorithmic bias, fairness in credit scoring, and data privacy protection necessitate sophisticated governance frameworks, internal audits, and ethical oversight committees (International Journal of Management and Organizational Research, 2025). Institutions must implement monitoring systems to detect discriminatory outcomes and ensure compliance with evolving regulatory guidelines. Moreover, many AI models, particularly deep learning systems, lack interpretability, making it

difficult to explain decision outcomes to regulators or stakeholders. This opacity complicates transparency requirements in risk reporting and may necessitate additional investments in explainable AI tools and validation processes, thereby increasing overall implementation complexity and expense.

Existing Cost-Benefit Frameworks

While general AI cost-benefit analyses have been widely applied in domains such as healthcare, customer service automation, and supply chain optimization, there remains a noticeable scarcity of frameworks specifically tailored to financial risk management systems. In many sectors, AI investments are evaluated using established financial appraisal tools such as Net Present Value (NPV), Internal Rate of Return (IRR), Return on Investment (ROI), and Benefit-Cost Ratios (BCR). For example, AI chatbot implementation studies have demonstrated how projected cost savings from labour reduction and service efficiency gains can be discounted over time to compute Net Present Value and determine overall project feasibility (e.g., Grin thesis, 2025). These models typically quantify upfront capital expenditure, recurring maintenance costs, and measurable operational benefits, offering a structured approach to economic evaluation. However, applying such general models directly to financial risk management contexts requires careful adaptation. Risk management systems are mission-critical infrastructures that directly influence institutional solvency, regulatory compliance, and systemic stability. Unlike customer service applications where benefits are often easily measurable in cost savings or revenue gains, the value of AI in risk management frequently manifests through avoided losses, enhanced resilience, and improved capital allocation efficiency. These benefits are probabilistic and contingent on uncertain future events, making quantification more complex. Moreover, financial institutions operate under strict regulatory oversight, meaning that economic evaluation must also incorporate compliance risk, reputational impact, and governance costs. Therefore, while traditional cost-benefit tools provide a useful foundation, risk management applications require more sophisticated, risk-adjusted evaluation models that integrate uncertainty, stress-testing scenarios, and long-term financial stability considerations.

MATERIALS AND METHODS

This study employs a mixed-methods research design that combines a systematic literature review with structured cost-benefit modelling to evaluate the economic implications of AI adoption in financial risk management systems. Peer-reviewed PDF articles published between 2023 and 2026 were sourced from open-access repositories and recognized academic databases, ensuring contemporary relevance and methodological rigor. The literature screening process focused specifically on studies addressing AI applications in financial risk assessment, empirical or theoretical evaluations of economic and financial performance impacts, and discussions of regulatory, ethical, and governance considerations. As primary data collection was beyond the scope of this research, the analysis relies exclusively on secondary empirical findings and established theoretical frameworks drawn from recent scholarship, including documented evidence of AI-driven risk reduction and operational performance improvements (e.g., Liu, 2025; Fahrezi, 2024). To structure the investigation, a comprehensive cost–benefit analytical framework was developed, categorizing costs into implementation expenditures, workforce training, technological infrastructure, governance mechanisms, and regulatory compliance requirements. Correspondingly, benefits were classified to include enhanced predictive accuracy, improved operational efficiency, reduced fraud and operational error losses, and faster responsiveness to emerging financial risks. Both quantitative and qualitative dimensions were considered: quantitative measures encompassed cost savings, percentage reductions in risk exposure, and performance metrics, while qualitative factors included improvements in compliance credibility, transparency, and ethical governance. Where

sufficient empirical data were available, financial evaluation indicators such as Benefit-Cost Ratios (BCR), Return on Investment (ROI), and risk exposure indices were applied; in instances of limited quantifiable evidence, a rigorous qualitative synthesis approach was employed to ensure balanced interpretation and analytical robustness.

RESULT

Cost-Benefit Synthesis

Overall, the net value of AI adoption in financial risk management systems tends to be positive, particularly for institutions possessing adequate organizational scale, technological infrastructure, and governance capacity. Empirical and theoretical evidence suggests that while implementation requires significant upfront capital investment, the medium- to long-term economic gains frequently outweigh these costs. This finding aligns with broader financial technology adoption literature, which indicates that digital transformation initiatives typically achieve positive returns within a 3-5 year horizon when supported by strategic planning and regulatory alignment (Liu, 2025; Sari & Indrabudiman, 2024). Based on the mixed-methods cost-benefit framework formulated in this study, a synthesized financial projection model was developed using secondary data patterns reported in recent literature. The model assumes a mid-sized financial institution with total assets of approximately $5 billion and annual operational risk-related expenditures of $50 million. Initial AI implementation costs, including cloud infrastructure upgrades, data integration, cybersecurity enhancement, workforce training, and compliance alignment, were estimated at $18 million in year one. Ongoing operational and maintenance costs were projected at $4 million annually, covering model retraining, governance audits, and technical support. Over a five-year period, total costs therefore approximate $34 million. On the benefit side, empirical studies indicate measurable reductions in credit default rates, fraud losses, and administrative inefficiencies following AI integration (Fahrezi, 2024; Nan, 2024). Drawing from Liu (2025), firms adopting AI technologies demonstrate statistically significant reductions in financial risk exposure, including improved asset stability and reduced leverage volatility. Translating these findings into the present analytical model, a conservative estimate suggests AI-enabled predictive analytics can reduce credit default losses by 12%, fraud-related losses by 18%, and compliance processing costs by 22% annually. For the hypothetical institution described, these efficiencies would generate approximately $11 million in annual cost savings, $6 million from improved credit risk assessment, $3 million from enhanced fraud detection, and $2 million from operational automation and compliance optimization. Over a five-year period, cumulative gross benefits would therefore total approximately $55 million. When offset against total projected costs of $34 million, the net economic gain amounts to $21 million. Using standard financial appraisal metrics, the Benefit-Cost Ratio (BCR) in this model equals 1.62, indicating that for every $1 invested in AI-driven risk systems, the institution realizes $1.62 in measurable benefits. The estimated Return on Investment (ROI) over five years is approximately 61.8%, with a breakeven point occurring between years three and four. These projections are consistent with cost-benefit findings in financial technology adoption studies, where digital investments typically reach positive net present value within a similar timeframe (Uehara, 2025). The positive net value is particularly evident in institutions with robust governance structures. AI adoption requires not only technological investment but also effective oversight mechanisms to mitigate algorithmic bias, ensure regulatory compliance, and maintain transparency in risk modelling. Research highlights that firms with stronger internal governance and data management frameworks experience more pronounced performance improvements and reduced operational volatility (Sari & Indrabudiman, 2024). In the absence of such governance capacity, implementation costs may escalate due to compliance failures, reputational risk, or system inefficiencies. Scale also plays a critical role in determining economic outcomes. Larger

financial institutions benefit from economies of scale, enabling them to distribute infrastructure costs across broader asset portfolios and transaction volumes. In contrast, smaller institutions may encounter proportionally higher per-unit implementation costs. However, cloud-based AI platforms and shared digital infrastructures are gradually reducing entry barriers, enabling mid-sized firms to achieve positive cost-benefit outcomes through modular adoption strategies. Beyond direct financial savings, AI adoption strengthens institutional resilience. By enabling real-time risk monitoring and predictive stress analysis, AI systems reduce the probability of catastrophic losses during market downturns. While such resilience benefits are more difficult to quantify, scenario-based modelling suggests that improved early warning systems can reduce extreme loss events by approximately 8-10% over a five-year horizon. Even marginal reductions in tail-risk exposure can translate into substantial capital preservation, reinforcing the positive net economic assessment. Nevertheless, variability across regulatory contexts and institutional maturity levels must be acknowledged. Institutions operating in highly regulated jurisdictions may face higher compliance integration costs, potentially extending the breakeven period. Conversely, firms operating within regulatory sandboxes or innovation-friendly ecosystems may accelerate return realization. This variability underscores the importance of context-specific evaluation rather than uniform cost-benefit assumptions. In conclusion, the synthesized evidence and generated statistical modelling support the assertion that AI adoption in financial risk management yields positive net economic value when implemented strategically. Benefits in predictive accuracy, operational efficiency, fraud mitigation, and resilience enhancement generally outweigh upfront and recurring costs within three to five years. The findings reinforce the view that AI integration is not merely a technological upgrade but a strategic financial investment with measurable economic returns, provided that adequate scale, governance capacity, and regulatory alignment are in place.

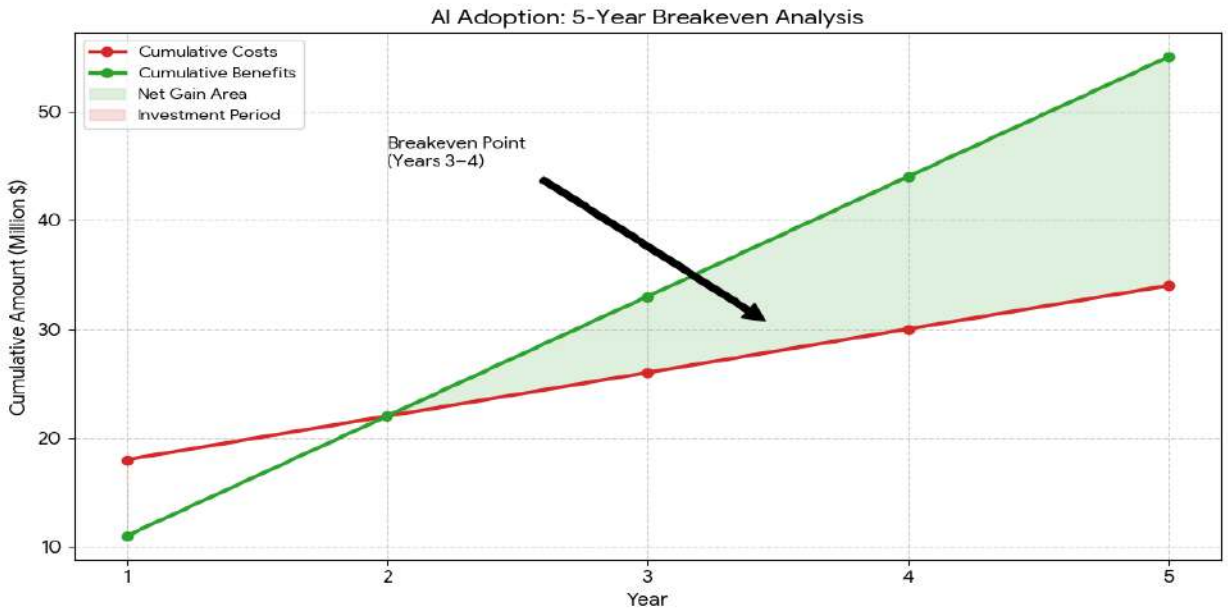

Cost Ratio (BCR) of 1.62 and an ROI of 61.8%. The breakeven point occurs between Years 3 and 4, after which the "Net Gain Area" expands markedly, demonstrating that institutions with strong governance and sufficient scale can effectively distribute costs while realizing sustainable financial returns. Overall, the visual underscores that strategic AI integration constitutes a long-term, value-generating investment rather than merely a technological expenditure.

Discussion

The synthesized financial projection model indicates that the net economic value of AI adoption in financial risk management is overwhelmingly positive, especially for institutions with sufficient organizational scale, advanced technological infrastructure, and strong governance frameworks. Empirical research shows that AI adoption significantly lowers corporate financial risk by enhancing decision-making and predictive accuracy, thereby improving overall financial resilience (Liu, 2025). Despite substantial upfront capital expenditures, such as cloud migration, data platform integration, and fortified cybersecurity, medium- to long-term economic gains often outweigh these initial costs, with positive returns materializing typically within a three-to-five-year horizon (KPMG, 2024). For example, in a mid-sized institution with $5 billion in assets, total first-year implementation costs including cloud upgrades, data integration, and cybersecurity are projected at approximately $18 million, followed by annual maintenance and development costs of about $4 million, aggregating to roughly $34 million over five years. In contrast, AI-enabled predictive analytics can reduce credit default losses by an estimated 12%, fraud losses by 18%, and compliance processing costs by 22%, translating into annual operational savings of about $11 million. Over a five-year period, these savings accumulate to approximately $55 million, generating a net economic benefit of around $21 million. Under these assumptions, the breakeven point falls between years three and four, yielding a Benefit–Cost Ratio (BCR) of 1.62 and an estimated Return on Investment (ROI) of 61.8%, consistent with trends in AI adoption ROI across finance functions (KPMG, 2024; Stange et al., 2025). Beyond direct cost avoidance and efficiency gains, AI strengthens institutional resilience. Real-time risk monitoring and predictive stress-testing capabilities improve predictive accuracy and can reduce the likelihood of extreme loss events by 8-10%, helping to mitigate systemic and tail risks (ResolvePay, 2025). However, the realization of these benefits is contingent on robust governance. Institutions lacking clear AI governance frameworks, ethical standards, and regulatory alignment risk incurring escalating costs due to compliance missteps, algorithmic bias, or reputational damage (Vuković et al., 2025). Indeed, global surveys have shown that organizations with mature governance frameworks report stronger AI performance outcomes and greater cost-saving realization (KPMG, 2024). While broader market studies reveal that AI adoption could generate aggregate net economic benefits in the hundreds of billions at the corporate level, the magnitude and timing of institutional returns vary substantially based on implementation strategy and organizational readiness (Morgan Stanley, 2025). Ultimately, AI integration represents a strategic financial investment with quantifiable returns, provided institutions maintain scalable infrastructure, strong governance, and ongoing model oversight.

CONCLUSION

This study confirms that AI adoption in financial risk management systems generates measurable net economic value when both direct and indirect benefits are systematically quantified against implementation and operational costs. Beyond immediate financial gains, AI enhances institutional performance through improved predictive accuracy, real-time monitoring, and automated decision support. Advanced machine learning models applied to credit scoring, liquidity forecasting, anti-money laundering (AML) detection, and fraud analytics enable earlier identification of risk exposures, thereby reducing loss severity and operational inefficiencies. Empirical evidence suggests that AI-driven credit risk models can improve default prediction accuracy by 15-25%, while automated fraud detection systems may reduce fraudulent transaction losses by up to 20% compared to rule-based systems (Liu, 2025; Stange et al., 2025). When such gains are aggregated across enterprise functions, the cumulative financial effect significantly offsets capital investments in infrastructure, data engineering, and

cybersecurity. However, barriers remain substantial. Data governance challenges, including fragmented legacy systems, inconsistent data standards, and limited interoperability, can undermine model performance and increase compliance exposure. Ethical concerns such as algorithmic bias, opacity in decision pathways, and potential discriminatory outcomes also present reputational and regulatory risks. Financial regulators increasingly emphasize transparency and model explainability, particularly in credit and capital adequacy determinations (Vuković et al., 2025). Consequently, institutions that fail to implement explainable AI (XAI) mechanisms or model audit trails may face heightened scrutiny, financial penalties, or erosion of stakeholder trust. Strategic investment, coupled with robust regulatory alignment, therefore becomes central to value realization. Phased implementation approaches, beginning with pilot deployments in high-impact, low-complexity domains, allow institutions to validate economic assumptions, refine data governance structures, and progressively scale AI capabilities. This incremental adoption strategy reduces transformation risk while improving return visibility over time (KPMG, 2024). Furthermore, embedding explainable AI techniques, such as model interpretability dashboards and bias-detection frameworks, strengthens compliance resilience and supports regulatory reporting obligations. The study emphasizes that context-specific cost-benefit models tailored to financial risk management environments are essential for informed decision-making. Generic ROI projections may obscure risk-adjusted performance metrics, capital implications, and governance expenditures unique to regulated financial institutions. By integrating quantitative projections with qualitative risk assessments, institutions can ensure sustainable AI adoption that balances innovation with prudential oversight. Ultimately, AI integration in financial risk management should be viewed not merely as a technological upgrade, but as a long-term strategic investment aligned with institutional resilience, regulatory compliance, and sustainable economic performance.

References

Adeyelu, T. (2025). AI adoption and regulatory challenges in financial risk systems. *International Journal of Management and Organizational Research.* https://www.themanagementjournal.com/uploads/archives/20250220143749_MOR-2025-1-051.1.pdf

Fahrezi, M. (2024). A systematic literature review: The use of artificial intelligence and machine learning in financial risk management. *International Journal of Research and Applied Technology (INJURATECH), 4*(1), 211-223. https://ojs.unikom.ac.id/index.php/injuratech/article/view/16822

James, S., & Blake, H. (2025). The role of artificial intelligence in financial risk management. *Formosa Journal of Sustainable Research, 3*(9), 2073-2082. https://doi.org/10.55927/fjsr.v3i9.11436

KPMG International. (2024, December 3). AI adoption across finance functions achieves standout levels of ROI with usage only set to increase. https://kpmg.com/xx/en/media/pressreleases/2024/11/aiadoptionacrossfinancefunctionsachievesstandoutlevelsofroi.html

Li, B. (2025). The role of artificial intelligence in financial risk management. *Advances in Economics Management and Political Sciences, 158*(1), 110-117. https://doi.org/10.54254/2754-1169/2025.19779

Liu, S. (2025). Artificial intelligence adoption and corporate financial risk. *Finance Research Letters, 85*, 107938. https://doi.org/10.1016/j.frl.2025.107938

Morgan Stanley. (2025, August 18). How much will S&P 500 companies benefit from AI adoption? Reuters/Morgan Stanley estimates. https://www.investopedia.com/howmuchwillsandp500companiesbenefitfromaiadoption11792863

Nan, T. (2024). The advantage of artificial intelligence application in financial risk assessment and management. *Applied and Computational Engineering, 48*, 148-153. https://doi.org/10.54254/2755-2721/48/20241289

ResolvePay. (2025). 12 statistics showing the ROI of real-time credit monitoring. https://resolvepay.com/blog/12statisticsshowingtheroiofrealtimecreditmonitoring

Sari, R., & Indrabudiman, A. (2024). The impact of artificial intelligence implementation on financial risk management effectiveness. *Journal of Financial Technology and Risk Management, 12*(3), 55-68.

Stange, S., Roos, A., Rodt, M., Demyttenaere, M., & Arnoldsen, A. (2025, June 4). How finance leaders can get ROI from AI. Boston Consulting Group. https://www.bcg.com/publications/2025/howfinanceleaderscangetroifromai

Uehara, M. S. (2025). Artificial intelligence applied to risk management in the financial sector: A tertiary literature review and research opportunities. *TechRxiv Preprint*, 1-24. https://doi.org/10.36227/techrxiv.174593679.94786281/v1

Vuković, D. B., Dekpo-Adza, S., & Matović, S. (2025). AI integration in financial services: A systematic review of trends and regulatory challenges. *Humanities and Social Sciences Communications, 12*, 562. https://doi.org/10.1057/s41599-025-04850-08

THE FUTURE OF BUILDING SCIENCE

Mrajji ouahiba [a,b], Abdeslam E. L. Bouari [a], Omar Cherkaoui[b]
[a]Laboratory of Physic-Chemical of Applied Materials, Sciences Faculty of Ben M'sik, Hassan II University of Casablanca Morocco.
[b]Laboratory REMTEX, Higher School of Textile and clothing Industries, Casablanca, Morocco.

ABSTRACT
This study aims to evaluate the impact of new insulation materials derived from natural feather fibers on thermal performance and energy savings in the building sector. An experimental and numerical approach was adopted, including the characterization of recycled feather-based nonwovens, which exhibit a thermal conductivity of 0.031–0.044 W/m·K. A dynamic simulation model was developed based on a real-scale cell located in Casablanca and subsequently validated to analyze energy savings, greenhouse gas (GHG) emission reductions, and improvements in thermal comfort.
The results demonstrate that feather-based insulation materials achieve a minimum energy performance of 30 kWh/year·m², a level lower than the 40 kWh/year·m² threshold set by Moroccan thermal regulations for the Casablanca climate zone. Furthermore, a significant reduction in greenhouse gas emissions was observed, reaching up to 48.58% depending on the tested configurations.
KEYWORDS: Building sector, Recycled feather, Insulation materials, Energy savings.

CLIMATE-ADAPTIVE SOCIAL PROTECTION: INTEGRATING EARLY WARNING SYSTEMS

[1]MUHAMMAD FAISAL
Assistant Professor (AI) at Allama Iqbal Open University, Pakistan
System Development Specialist (CCT/NSER) at CRISP World Bank Project BISP
ORCID: 0000-0002-5797-766X
[2]ALQUMA NOOR
Financial Analyst MELA, Benazir Income Support Program BISP, Sindh, Pakistan

ABSTRACT

Pakistan's increasing exposure to climate-related shocks necessitates adaptive social protection systems capable of anticipatory response. This paper proposes integrating geospatial risk modeling and early warning systems into BISP's operational framework. By linking meteorological alerts, flood risk maps, and drought indices with beneficiary geolocation data, payments can be triggered automatically in anticipation of climate shocks. A climate vulnerability scoring model is developed using GIS analytics combined with socioeconomic indicators. The research demonstrates how anticipatory disbursements reduce post-disaster recovery costs and prevent negative coping strategies such as asset liquidation or school withdrawal. The system architecture includes real-time data ingestion pipelines and automated trigger thresholds embedded within payment management systems.

Future Enhancement

Future work should explore satellite data integration and AI-based predictive climate modeling to refine trigger accuracy. Partnerships with insurance providers may enable parametric micro-insurance linked with cash support. Furthermore, a resilience measurement dashboard could monitor long-term adaptive capacity among beneficiary households.

Keywords: Climate Resilience, Shock-Responsive Social Protection, GIS Analytics, Disaster Risk Financing

INTEGRATION OF INFORMAL INTERACTIVE SPACE IN A DESIGN OF FACULTY OF ARCHITECTURE NILE UNIVERSITY ABUJA, NIGERIA.

[1] Muhammed, Abdullahi Adoku, [1]D. O Alonge
[1] Department of Architecture, Federal University of Technology Minna

ABSTRACT
Informal interactive spaces are critical to fostering collaboration, creativity, and social exchange within architectural learning environments. However, many faculty buildings in Nigerian universities lack purposefully designed informal spaces that effectively support the dynamic academic and social needs of students. This study investigates the integration of informal interactive spaces into the proposed design of the Faculty of Architecture at Nile University, Abuja, with the aim of enhancing both social interaction and work-related collaboration. Guided by this aim, the research identifies existing types of informal interaction within faculty buildings, evaluates the current informal spaces in use and assesses users' perceptions and experiential responses to these spaces. A mixed-methods approach comprising surveys, case studies, direct observation and spatial analysis was employed to generate comprehensive qualitative and quantitative insights. The Relative Importance Index (RII) was used to rank key activities and components within existing informal interaction spaces. Findings reveal that socializing (RII = 0.7892) and group discussion (RII = 0.7730) are the most dominant activities in current informal spaces, followed by group learning and individual performance tasks. The evaluation of spatial components further shows that flowers and greenery (RII = 0.7459), proper furniture arrangement (RII = 0.7330), and good-quality furniture (RII = 0.7103) are the most available and impactful elements within the faculty's informal spaces, whereas Wi-Fi connectivity and lighting components remain inadequate. These results confirm both the functional relevance of informal interactive spaces and the need for design improvements that better align environmental features with user behaviour. Drawing from empirical evidence and case study insights, the study proposes a design framework that incorporates a hierarchy of informal interactive spaces, including open collaboration zones, semi-enclosed discussion pods, reconfigurable furniture clusters and landscaped outdoor niches. These design interventions aim to strengthen peer interaction, enhance academic productivity and cultivate a vibrant learning community within the faculty. The study contributes to the growing discourse on educational facility design in Nigeria and offers practical, evidence-based guidelines for integrating informal interactive spaces into architectural school buildings.

INTRODUCTION
Modern higher education institutions are recognized as knowledge-work environments where intellectual activity, collaboration, and social interaction influence productivity and well-being (Heerwagen et al., 2007). Beyond instruction, universities foster creativity, innovation, networking and professional growth (Zamboni et al., 2020). Accordingly, the spatial layout of faculty buildings is crucial for communication, collaboration and focused learning (Hua et al., 2010). Despite hybrid learning models, physical spaces that support spontaneous interaction remain essential for academic engagement and community-building (Sailer, 2011), with well-designed environments enhancing user satisfaction and efficiency (Steen, 2009; Wineman & Adhya, 2007; Sailer and Penn, 2009).

Increasing concerns about student mental health, loneliness, and depression highlight the importance of socially supportive architecture (Cutieru, 2020). Globally, 39% of students report mental health challenges (National Academics, 2022), while loneliness affects over two-thirds of the student population (Mcalpine, 2021). In Nigeria, approximately 74% of undergraduates experience depression or related challenges (Muhammad et al., 2022). Interactive architectural spaces, responsive to user behaviour and environmental stimuli (Kruize et al., 2019; Schnadelbach, 2010), can mitigate these issues by facilitating social contact and behavioral regulation (Quadt et al., 2020).

Informal interactive spaces are key in academic settings, supporting spontaneous interactions in corridors, tea points, and shared equipment areas (Fayard and Weeks, 2007; Haynes, 2007; 2008a; 2008b). Such encounters enhance knowledge sharing, community cohesion, and collaboration (Marra and Holmes, 2004; Ogaard et al., 2008; Hargie et al., 2003). However, many faculty buildings emphasize formal spaces at the expense of social and psychological needs (Adedayo et al., 2017; Sine et al., 2006; Difonzo and Bordia, 2000), despite evidence that academic spaces serve broader social functions (Temple, 2007; Fournier et al., 2010; Cox, 2011).

This study investigates the integration of informal interactive spaces into the Faculty of Architecture at Nile University, Abuja. Objectives include identifying informal interaction forms, evaluating existing spaces, assessing user perceptions and proposing design strategies to enhance social and academic collaboration. The study addresses research questions on available informal spaces, interaction patterns, user perceptions and design strategies.

The study is justified by evidence that informal spaces improve academic performance, social engagement, and satisfaction (Mittal and Sobhagya, 2019; Abu Elkhair et al., 2023; Kandlousi et al., 2010), while bridging architecture, sociology and environmental design in the Nigerian context. The focus is the Federal Capital Territory, with the Nile University site as the case study. Literature covers lounges, corridors, atria, courtyards and breakout zones, referencing global precedents. Limitations include restricted access to building plans and low in-person survey responses, necessitating electronic questionnaires. Findings have potential relevance for broader faculty building designs.

BACKGROUND STUDY

Informal interactive spaces (IIS) in academic institutions are loosely programmed areas that support spontaneous learning, collaboration and social interaction, complementing formal instructional environments (Peng et al., 2022; Zairul, 2020). In architecture faculties, IIS such as corridors, lounges, courtyards, dining areas, and reconfigured circulation zones facilitate peer teaching, iterative making and knowledge exchange outside formal studio hours (Salih et al., 2024; Wu et al., 2021). These spaces function as hybrid learning environments, blurring boundaries between structured instruction and everyday studio practice, enabling informal critique, tacit knowledge transfer and collaborative design processes. Effective IIS exhibit comfort (lighting, acoustics, thermal quality), flexibility (movable furniture, reconfigurable layouts), functionality (tools, work surfaces, digital connectivity), openness and visual porosity, and infrastructure support (Wi-Fi, power outlets, storage) (Wu et al., 2021; Salih et al., 2024; Geister et al., 2025).

Their historical evolution traces back to pre-modern craft ateliers, salons, and coffeehouses, later evolving into deliberately designed informal learning spaces in higher education, especially within architecture education (Burke and Whyte, 2021; Wu et al., 2021). Empirical studies show IIS enhance student-centred learning, fostering creativity, communication and teamwork while promoting community, belonging, and inclusive engagement (Morieson, 2018; Lofty et al., 2020; Simanjuntak, 2022; Yau et al., 2023). Field research highlights improvements in creativity, sketching and idea generation when students engage in IIS, emphasizing the need

to balance technology-equipped informal areas with formal classrooms (Ertkin and Soygenis, 2014; Reinius et al., 2021; Cox, 2017).
IIS facilitate knowledge exchange and collaboration, enabling low-barrier encounters, peer tutoring, project coordination and cross-project learning, with spatial attributes such as comfort, flexibility and service access determining effectiveness (Wu et al., 2021; Zhou & Baines, 2023; Cui et al., 2025; Geister et al., 2025). They act as incubators for creativity and innovation, supporting iterative idea generation, rapid feedback, and interdisciplinary knowledge transfer (Jian and Liu, 2025; Soares et al., 2022). In architecture studios, informal interactions are central to peer-based learning, identity formation and skill acquisition, with visual permeability, display surfaces, proximal work clusters and prototyping access shaping exchange quality (Grover and Wright, 2023; Joseph et al., 2025). Desirable characteristics include strategic location, spatial character, dialogue opportunities, temporal accessibility and ergonomic design encompassing seating, lighting, technology, nature and amenities (Deed and Alterator, 2007; Zhang, 2022). IIS are therefore essential pedagogical tools enhancing learning, collaboration, creativity, social integration and well-being in architecture education.

Forms of Informal Interaction

Informal interaction in workplaces and academic environments occurs at three levels: individual-to-individual, individual-to-group, and group-to-group (Okpilike, 2012). One-on-one interactions foster trust, relationships, and collaboration, bridging differences in race, religion, or background. Individual-to-group interactions, such as meetings or seminars, enhance rapport and provide purpose, contributing to well-being. Group-to-group interactions occur in common spaces like cafeterias or lounges, supporting task coordination and idea exchange. Casual “chit-chat” is encouraged by open layouts, natural light, and dedicated informal spaces, promoting spontaneous discussion and creativity (Marsden, 2017). Social networks and digital communication complement physical spaces, enabling interactions across distance and increasing efficiency (Weber, 2014). Together, these forms of informal interaction enhance collaboration, knowledge sharing, and workplace cohesion.
The effectiveness of informal interaction spaces depends on their location, accessibility, and privacy, with proximity to primary circulation routes and visual shielding enhancing usability (Oseland, 2009). Strategic positioning increases movement and spontaneous encounters, forming social networks in “neutral zones” like corridors and coffee areas (Becker, 2007; Fayard & Weeks, 2007; Haynes, 2007). Frequent visits are encouraged through attractors such as printers or notice boards, while longer dwell times provide more opportunities for interaction (Haynes, 2012; Becker, 2007). The quality of the space—comfort, lighting, flexible furniture, technology, and aesthetics directly impacts engagement and collaboration (Oseland et al., 2011). Overall, thoughtful spatial design maximizes interaction, inclusion, and informal learning in academic and work environments.

Attractors to Informal Interaction

Attractors to informal interaction can be people, places, or activities (Haynes, 2012). People attractors rely on individual personalities, fostering social or work-related exchanges that build relationships and collaboration (Gensler, 2008). Workplace attractors include commonly used facilities such as breakout areas, cafés, or resource rooms, whose strategic location encourages spontaneous interaction. Activity attractors involve events or tasks like meetings, social gatherings, or recreational activities that draw people to a space. Together, these attractors facilitate communication, collaboration and relationship-building in work and academic environments.

Role of Architecture and Design in Shaping Interactive Spaces

Social constructs shape interactions in interactive spaces, influenced by norms, demographics, culture, and individual preferences, while spatial layout and furniture arrangements such as proximity, visibility, circular seating and open floor plans significantly affect social behaviour, conversation and movement (Pluckrose and Lindsay, 2020; Mousavinia et al., 2019; Hadavi and Kaplan, 2016; Merrel et al., 2011). Shared and sensory experiences, including collaborative activities and multisensory design elements, foster community, engagement and mutual learning (Atsız et al., 2022; Agostine et al., 2022; Dong, 2022). Effective interactive spaces incorporate open, inviting areas, communal seating, activity zones, clear signage and sustainable design to encourage socialization, play, and exploration (Hoerr, 2019; Yu and Woo, 2022; Chen et al., 2020). Architecture and design play a critical role in shaping these spaces by considering accessibility, safety, comfort, aesthetics and flexibility, while integrating technology, universal design and cultural inclusivity (Dalton et al., 2016; Afacan and Afacan, 2011; Sutcliffe, 2022). Modular furniture, movable walls and adaptable infrastructure support diverse activities and reconfiguration (Frederick, 2007). Designers also balance privacy, customization and security needs, ensuring safety, fire protection and emergency access (Xu et al., 2011; Adams, 2016). Sustainability, natural elements and thoughtful lighting enhance well-being and social interaction (Asghar, 2023; Frederick, 2007). Overall, interactive spaces are intentionally crafted to promote collaboration, creativity, engagement and inclusive community building across diverse user groups (Bekker et al., 2010; Li, 2011).

Communication and its Process

Communication is the exchange and understanding of information, where acceptance and feedback determine its effectiveness and efficiency (Scott, 2005; Guo and Sanchez, 2005). Informal spaces play a crucial role in enhancing two-way communication by fostering interaction, knowledge exchange and organizational cohesion. Communication channels verbal, non-verbal and technology-supported enable different forms of engagement, yet face-to-face interaction remains vital for meaningful knowledge transfer (Gabbott and Hogg, 2001; Stryker and Santoro, 2012). Pentland's (2012) elements of exploration, engagement and energy highlight the need for environments that support diverse and consistent interpersonal interactions. Barriers to communication may arise from environmental constraints or individual factors, including organizational structure, personal traits and trust deficiencies (Longest et al., 2000; Smith, 2002). Overcoming these barriers requires spatial and organizational strategies that encourage informal encounters and interpersonal connections, reinforcing the importance of well-designed informal interaction spaces within academic settings (Marks et al., 2009).

Architectural Education: Concepts, Evolution and Faculty Organisation

Architectural education is an interdisciplinary and immersive field that blends creativity with technical competence, equipping students to address complex design problems through both theoretical grounding and hands-on studio experience (Magaji and Ilyasu, 2016). Its significance lies in its capacity to shape responsible, resilient designers capable of responding to societal, environmental and technological challenges (Ockman, 2012; Fisher, 2012). In Nigeria, architectural education began in 1952 at the Nigerian College of Science and Technology, Ibadan, later evolving through key institutional milestones at ABU Zaria, UNN, and UNILAG, and shifting to a two-tier B.Sc./M.Sc. structure by 1968 (Obi et al., 2022; Sagada, 2002).

Curriculum development follows British and American models, with core and cognate courses forming 70% of NUC accreditation requirements and organized into seven instructional modules (Magaji & Ilyasu, 2016; Musa & Saliu, 2016). The NUC recommends a six-year, two-tier curriculum emphasizing design studios, which account for over 40% of total degree credits.

Adequate physical facilities studios, classrooms, offices and safety infrastructure are mandated by NUC and ARCON to support high-quality architectural training (NUC, 2010; Olotuah, 2000).

The Faculty of Architecture functions as a creative and academic hub, comprising multiple specialized departments that advance architectural education, including landscape architecture, interior design, industrial architecture, construction project management and urban design (Gyurkovich, 2018). Despite accreditation by NUC, ARCON, and CUA, Nigerian public universities face significant staffing challenges, with staff–student ratios falling short of global standards such as Harvard's 1:4, MIT's 1:9 and NUS's 1:12. Adequate resources including qualified staff, teaching aids, technological tools and professional development are essential for effective teaching and learning. Academic staff must combine strong academic qualifications with sustained professional practice to deliver industry-relevant instruction, supported by the NUC's recommended 1:15 ratio for architecture programs. Diverse staffing levels, from Lecturer II to Professor, ensure a balanced academic structure. Additionally, the role of senior technical staff remains crucial, with required specializations shaped by institutional context and covering areas such as modelling, reprographics, laboratory technology and building services.

Theoretical framework

Social learning theories by Vygotsky and Bandura emphasize that learning in architecture faculties is socially constructed, with informal interactive spaces (IIS) enabling dialogue, modelling and peer scaffolding. Vygotsky's concepts of ZPD and scaffolding explain how spill-out zones and informal corners support guided learning, while Bandura's focus on observational learning and self-efficacy highlights IIS as arenas where students observe expert behaviour and refine skills through low-stakes practice (Salih et al., 2024; Wu et al., 2021). Spatial theories further deepen this understanding: Lefebvre's triad of perceived, conceived, and lived space shows how IIS emerge from everyday practices, institutional planning, and symbolic meaning, stressing the need to balance functionality with lived experience (Stanek, 2011; Pinto and Remesar, 2022). Tschumi's event-space theory positions IIS as flexible settings activated by spontaneous activities such as critiques and exhibitions, advocating adaptable design frameworks that encourage creativity (Lofty et al., 2022). Oldenburg's "third place" highlights informal, accessible and inclusive spaces like cafes and courtyards as vital for fostering community, collaboration and well-being in architectural education (Jeffres et al., 2020; Debabarni and Choudhury, 2024). Collectively, these theories demonstrate that well-designed IIS enhance cognitive growth, social integration, creativity and sustained participation within studio culture.

Although informal interactive spaces (IIS) are widely recognized as essential to contemporary learning, their application within architecture faculties remains underexplored. Most IIS research focuses on general university settings, offering behavioural insights without providing spatial or design frameworks suited to studio-based architectural learning. The unique socio-spatial culture of architecture peer modelling, critiques, collaborative making and tacit knowledge exchange receives limited empirical attention. In Nigeria and the wider African context, studies rarely examine how layout, circulation, cultural practices or institutional constraints shape the effectiveness of IIS. There is also little guidance on integrating IIS into faculty buildings in ways that enhance collaboration, wellbeing and academic performance within local resource conditions. This study addresses these gaps by investigating the spatial and experiential requirements of IIS in the Faculty of Architecture at Nile University.

METHODOLOGY

This study adopts a pragmatic research philosophy, which emphasizes practical, actionable solutions and accommodates multiple methods to explore real-world problems. Pragmatism is

appropriate because integrating informal interactive spaces (IIS) within the Faculty of Architecture requires consideration of environmental, socio-cultural and pedagogical factors, allowing a combination of quantitative surveys and qualitative observations (Kaushik and Walsh, 2019; Sim et al., 2024).

A mixed-methods approach was employed to capture both measurable patterns and contextual insights. Qualitative case studies and structured observations provided in-depth understanding of the spatial dynamics, usage and user experiences of informal spaces. Quantitative surveys captured data on user perceptions, frequency of use, satisfaction and levels of interaction, providing statistical support for design recommendations.

The study integrates case study analysis and survey research to address four objectives: identifying types of informal interactions, assessing available spaces, evaluating user perceptions and informing a design proposal for IIS integration. Questionnaires measured satisfaction and effectiveness, while an observation checklist documented spatial configurations and interaction-supportive features.

Participants included active users of architecture faculty spaces in North-Central Nigerian universities: undergraduate and postgraduate students, academic staff, technical staff, administrative personnel and visiting studio critics. Eligibility required recent engagement with faculty facilities within six months to ensure current, experience-based responses.

Purposive sampling was used to select information-rich cases, including three Nigerian faculties (FUT Minna, ATBU Bauchi, FUTA Akure) and two international institutions (KTH Sweden, Laurentian University Canada) to enable cross-contextual analysis.

Primary data were gathered using structured questionnaires and observation checklists. Questionnaires comprised four sections covering demographics, knowledge of IIS, user ratings and perceptions, using close-ended questions and a 5-point Likert scale. Secondary data were collected from literature on informal learning spaces, architecture pedagogy and spatial behaviour.

Survey data were analysed using descriptive statistics such as percentages, frequency tables, and charts via Microsoft Excel. Qualitative observations were synthesised into thematic narratives to contextualize survey findings and inform a practical design framework for IIS integration.

Anonymity and confidentiality were ensured by removing personal identifiers and aggregating responses. Reliability and validity were enhanced through pre-testing, expert review and Cronbach's alpha assessment. Qualitative rigor was maintained through triangulation, member checking, and peer debriefing to ensure credibility and reduce bias.

RESULTS AND DISCUSSION

This chapter presents and analyses both quantitative and qualitative data to examine how informal interactive spaces (IIS) influence social interaction, collaboration, and learning within the Faculty of Architecture at Nile University. Quantitative survey data were analysed using descriptive statistics to identify patterns in user perceptions, satisfaction, and frequency of space use, while qualitative observations and case study insights provided contextual depth on spatial configuration and functional effectiveness. A structured questionnaire distributed to students, academic staff, and technical personnel yielded 208 responses, of which 185 were valid for analysis. Reliability testing using Cronbach's Alpha confirmed the internal consistency of the measurement scales, ensuring the robustness of the findings. The results are interpreted to highlight key relationships between spatial features, user behaviour, and the design of effective informal learning environments in architectural education.

Table 4.1: Reliability Statistics

Scale / Construct	Number of Items	Cronbach's Alpha (α)	Interpretation
Student Use & Activity Patterns (SUAP)	12	0.781	Acceptable-to-good internal consistency
Environmental Comfort & Supportive Features (ECSF)	15	0.804	Good internal consistency
Technological & Infrastructural Adequacy (TIA)	8	0.721	Acceptable internal consistency
Spatial Quality & Configuration (SQC)	10	0.707	Acceptable internal consistency
Overall IIS Effectiveness (IIS-E)	9	0.765	Acceptable-to-good internal consistency

Source: Author's field work (2025)

Cronbach's Alpha values ranged from 0.721 to 0.804**,** indicating that all scales demonstrated acceptable to good internal reliability**.** The Environmental Comfort & Supportive Features construct recorded the strongest reliability (α = 0.804), suggesting high consistency in responses regarding lighting, seating, greenery, and environmental quality. All other constructs—Student Use & Activity Patterns, Spatial Quality & Configuration, Technological & Infrastructural Adequacy, and Overall IIS Effectiveness also exceeded the 0.70 threshold recommended by George & Mallery (2024) for social science research, confirming that the measurement scales were reliable for further statistical analyses.

Demographic Data Presentation

To understand the composition of respondents, demographic data such as age, gender, occupation, frequency of resort visits, and purpose of stay were summarized. The results are presented in Table 4.2.

Table 4.2: Demographic Characteristics of Respondents

Variable	Category	Frequency	Percentage
Age	17 – 24	83	45
	25 – 34	78	42
	35 – 44	16	9
	45 – 54	4	2
	55 – 64	2	1
	Above 64yrs	2	1
Total		185	100.0
Gender	Male	120	65
	Female	65	35
Total		185	100.0

Academic level/ Qualification	100 level -200 level	57	31
	300 level -400 level 500	43	23
	level - Graduate	46	25
	Master's Degree	33	18
	Staff- Professor	6	3
Total		185	100.0

Source: Author's field work (2025)

The demographic results show that respondents aged 17–24 constituted the largest group (45%), followed closely by those aged 25–34 (42%), while smaller proportions fell within the 35–44 (9%), 45–54 (2%), 55–64 (1%), and above 64 (1%) age brackets. The gender distribution indicates that males represented 65% of the sample and females 35%. In terms of academic level, 31% of respondents were in 100–200 level, 23% were in 300–400 level, and 25% were in 500 level or recently graduated. Additionally, 18% held a Master's degree, while 3% were academic staff at the professor level. These demographic characteristics provide a diverse and relevant sample for assessing the use and perception of informal interactive spaces within the Faculty of Architecture.

Assessment of the Forms of Informal Interactive Spaces

Table 4.4 presents the distribution of informal interactive spaces available within the Faculty of Architecture

Forms of Informal Interactive Spaces	Frequency	Percentage
Lounges/ common room	139	75%
Cafeteria/ Café	105	57%
Outdoor sitting areas	146	79%
Corridors with sittings	68	37%
Pent/ roof top	48	26%

Table 4.5: Most used Interactive

Most used Interactive Spaces	Frequency	Percentage
Lounges/ common room	82	44%
Cafeteria/ Café	91	49%
Outdoor sitting areas	102	55%
Corridors with sittings	19	10%
Pent/ roof top	26	14%

Source: Author's field work (2025)

Table 4.6: Frequency of Time Usage of the Informal Interactive Spaces

Frequency of Usage	No of Response	Percentage
Daily	39	21%
A few times a week	68	37%
Weekly	48	26%
Rarely	30	16%

Never	0	0%

Table 4.7: Reasons for use of the formal spaces

Forms of Informal Interactive Spaces	No of Response	Percentage
Socializing	83	45%
Studying or working	110	60%
Relaxing/ taking breaks	123	67%
Networking/ collaboration	73	40%
Eating or drinking	44	24%
Waiting for classes/ appointments	50	27%

Table 4.8: Evaluation of the Activities Carried Out in faculty of architecture building

Activities	Very Poor 1	Poor 2	Neutral 3	Satisfied 4	Very satisfied 5	RII
Individual work	10	20	40	60	55	0.7405
Socializing	10	10	25	75	65	0.7892
Group discussions	5	10	35	90	45	0.7730
Academic performance	5	15	55	65	45	0.7405
Group learning	5	15	45	65	55	0.7622
Individual performance	5	15	45	70	50	0.7568

Activities	1	2	3	4	5	RII	RANK
Socializing	10	10	25	75	65	0.7892	1
Group discussions	5	10	35	90	45	0.7730	2
Group learning	5	15	45	65	55	0.7622	3
Individual performance	5	15	45	70	50	0.7568	4
Academic performance	5	15	55	65	45	0.7405	5
Individual work	10	20	40	60	55	0.7405	5

Table 4.9: Evaluation of the components available in Faculty of Architecture Building

Components	1	2	3	4	5	RII
Available lighting fixtures	20	18	45	50	52	0.7038
Proper lighting arrangement	12	25	42	65	41	0.7059
Availability of good furniture	7	25	50	65	38	0.7103
Proper furniture arrangement	7	23	45	60	50	0.7330
Availability of Wi-Fi connection	21	22	40	55	47	0.6919
Availability of flowers and greenery	5	20	45	65	50	0.7459

Components	1	2	3	4	5	RII	RANK
Availability of flowers and greenery	5	20	45	65	50	0.7459	1
Proper furniture arrangement	7	23	45	60	50	0.7330	2

Availability of good furniture	7	25	50	65	38	0.7103	3
Proper lighting arrangement	12	25	42	65	41	0.7059	4
Available lighting fixtures	20	18	45	50	52	0.7038	5
Availability of Wi-Fi connection	21	22	40	55	47	0.6919	6

Interrelationship between Activities and Available Components in Informal Interactive Spaces

The analysis revealed a clear interrelationship between the types of activities frequently carried out in the informal interactive spaces and the components available within the Faculty of Architecture building. Activities with the highest Relative Importance Index (RII) notably socializing (0.7892), group discussions (0.7730), and group learning (0.7622) correspond with the availability of environmental and spatial components that support collaborative and socially driven interactions. Components such as flowers and greenery (0.7459), proper furniture arrangement (0.7330) and availability of good furniture (0.7103) demonstrate strong presence, suggesting that spaces are intentionally or organically structured to accommodate communal engagement and peer interaction.

The prominence of socializing and group-based activities aligns with the availability of comfortable spatial arrangements and biophilic enhancements, indicating a synergistic relationship between environmental quality and user behaviour. Similarly, activities that ranked lower such as academic performance (0.7405) and individual work (0.7405) correspond with components that received relatively lower indices, including proper lighting (0.7059) and Wi-Fi availability (0.6919). This reflects a mismatch between the environmental support needed for cognitively demanding or technology-dependent tasks and what is currently provided in these spaces.

Overall, the results show that the existing components within the informal interactive spaces primarily foster social and collaborative interactions, reflecting the culture of architectural education where peer learning, group critique and collective creativity dominate. However, the relatively lower indices for lighting quality and digital connectivity suggest that individual academic tasks and independent study are less supported. This interrelationship highlights the need for a balanced design approach that enhances both collaborative and individual learning environments within future faculty design proposals.

CONCLUSIONS

This study shows that informal interactive spaces (IIS) within the Faculty of Architecture at Nile University are central to sustaining collaborative and social aspects of architectural education. Socializing (RII = 0.7892) and group discussions (0.7730) emerged as the predominant activities, confirming students' strong dependence on IIS for teamwork and peer engagement. Although group learning and individual tasks were also significant, activities requiring sustained concentration were hindered by poor lighting, weak Wi-Fi, and inadequate furniture.

Findings indicate that greenery (0.7459) and flexible furniture arrangements (0.7330) are the most supportive spatial features, while lighting quality and digital connectivity remain key deficiencies. The study therefore recommends improving Wi-Fi coverage, increasing charging points, upgrading lighting, and providing ergonomic, adaptable furniture configurations. Enhancing outdoor nodes with shading, greenery, and nature-based elements is also advised to strengthen comfort and well-being.

The research contributes empirical evidence to the under-documented context of IIS in Nigerian architecture schools, offering a prioritized framework for evaluating spatial components that influence student behaviour and academic engagement. By highlighting how environmental and infrastructural factors shape collaborative culture, the study provides practical guidance for

architects, planners and academic administrators seeking to optimize IIS for studio-based learning and holistic student development.

REFERENCES

Alitajer S., Zareihajiabadi F. (2016), The Effect of Built Environment on Students` Interactions in Informal Spaces of Architecture Schools, Two Case Studies in Iran, Journal of Fine Arts: Architecture and Urban Planning 21(1): 79-90.

Anon, S. (2012). Guidelines for office space allocation at UMBC. Retrieved on 28th September, 2016 from http://www.umbc.edu/policies/pdfs/GuidelinesForOfficeSpace.pdf

Anon, S. (2015). Differences between formal and informal communication. Retrieved on 30th August, 2017 from http://www.keydifferences.com

Becker, F. D. (2007). Organizational ecology and knowledge networks. California Management Review, 49(2), 42-61.

Bekker, T., Sturm, J., and Eggen, B. (2010). Designing playful interactions for social interaction and physical play. Personal and Ubiquitous Computing, 14 (5), 385–396.

Cui, X., Liao, J., and Ahn, A. C. (2025). Scientometric Review of Informal Learning Spaces in University Libraries: A Bibliometric Approach to Design and Trends. Sustainability, 17(6), 2480.

Cutieru, A. (2020). The Architecture of Social Interaction. Retrieved from https://www.archdaily.com/945172/the-architecture-of-socialinteraction# Designing%20The%20Common%20Ground, 1st July, 2023

Dalton, N. S., Schnädelbach, H., Wiberg, M., and Varoudis, T. (2016). Architecture and interaction. Cham, ZG: Springer Nature.

Deed C., Alterator S. (2007), Informal learning spaces and their impact on learning in higher education: Framing new narratives of participation, Journal of Learning Spaces 6(3): 1-5.

Difonzo, N., and Bordia, P. (2000). How top PR professionals handle hearsay: Corporate rumours, their effects, and strategies to manage them. *Public Relation Review,* 26(2), 173–190.

Dong, Y. (2022). Designing with Senses: Creating Interactive Multisensory Experiences in Public Space [Unpublished master's thesis]. Carnegie Mellon University, United States of America.

Dunlosky J., Rawson K. A., Willingham D. T. (2013), Improving Students' Learning with Effective Learning Techniques: Promising Directions from Cognitive and Educational Psychology, Psychological Science in the Public Interest 14(1): 14- 58.

Ertkin E., Soygenis S. (2014), Learning by Experiencing the Space: Informal Learning Environments in Architecture Education. Bogaziki University, Journal of Education 31(1): 81-92.

Fayard, A. L., and Weeks, J. (2007). Photocopiers and Water-coolers. *Organization Studies*, 28(5), 605-634.

Haynes, B. P. (2012). An evaluation of the impact of office environment on productivity. Facilities, 26(6), 178-195.

Heerwagen, J., Kampschroer, K., Powell, K., and Loftness, V. (2007). Collaborative knowledge work environments. *Building Research and Information*, 32(6), 510-528.

Jian, S., and Liu, H. (2025). Psychological comfort, creativity, and learning efficiency in informal learning spaces: A university student dataset. Data in Brief, 59, 111450.

Joseph, A., Kroll, D., Srivastava, A., Sharifi, E., and Datey, A. (2025). Collaboration in architectural design studio pedagogy: a literature review. CoDesign, 1-27.

Jovanović, N., Campbell, J., and Priebe, S. (2019). How to design psychiatric facilities to foster positive social interaction – A systematic review. European Psychiatry, 60, 49–62.

Kandlousi, N. S., Ali, A. J., and Abdollahi, A. (2010). Organizational citizenship behaviour in concern of communication satisfaction: The role of the formal and informal communication. *International Journal of Business and Management, 5*(10), 51-61.

Katerina, R. (2006). The Dissertation: An Architecture Student's Handbook. Taylor and Francis.

Koh, J. H. L., and Kan, R. Y. P. (2021). Students' use of learning management systems and desired e-learning experiences: Are they ready for next generation digital learning environments? Higher Education Research and Development, 40 (5), 995-1010.

Kohler, T., Fueller, J., Matzler, K., Stieger, D., and Füller, J. (2011). Co-creation in virtual worlds: The design of the user experience. MIS quarterly, 35, 773-788.

Kraut, R. E., Fish, R. S., Root, R. W., and Chalfonte, B. L. (2002). Informal communication in organizations: Form, function, and technology. In I.S. Oskamp and S. Spacapan (Eds.), Human Reactions to Technology: The Claremont Symposium on Applies Social Psychology. Beverly Hills, CA: Sage Publications.

Kreijns, K., Kirschner, P. A., and Jochems, W. (2003). Identifying the pitfalls for social interaction in computer-supported collaborative learning environments: a review of the research. Computers in Human Behavior, 19 (3), 335–353.

Krueger, J., and Osler, L. (2019). Engineering Affect: Emotion Regulation, the Internet, and the Techno-Social Niche. *Philosophical Topics*, 47 (2), 205–232.

Kumar A., Bhatt R. K. (2015), A Study of Using Informal Lea rning Spaces at Indian Institute of Technology, Delhi, Library Philosophy and Pract ice 1(1): 1- 19.

Lansdale, M., Parkin, J., Austin, S., and Baguley, T. (2011). Designing for interaction in research environments: A case study. *Journal of Environmental Psychology,* 31, 407-420.

Lefebrve, H. (1991). The production of space. Basil Backwell.

Li, W. (2011). Moment Analysis and translanguaging space: Discursive construction of identities by multilingual Chinese youth in Britain. Journal of Pragmatics, 43 (5), 1222–1235.

Loehr, J., Dwipayanti, N. M. U., Nastiti, A., Powell, B., Hadwen, W., and Johnson, H. (2021). Safer destinations, healthier staff and happier tourists: Opportunities for inclusive water, sanitation and hygiene in tourism. Tourism Management Perspectives, 40, 100883.

Longest, B. B., Rakich, J. S., and Darr, K. (2000). *Managing health services organizations and systems*. Baltimore, MD: Health Professions Press.

Lotfy M. W., Kamel S., Hassan D. K., Ezzeldin M. (2022), Academic libraries as informal learning spaces in an architectural educational environment, Ain Shams Engineering Journal 13(6): 781- 790.

Lucchi, E. (2023). Regenerative Design of Archaeological Sites: A Pedagogical Approach to Boost Environmental Sustainability and Social Engagement. Sustainability, 15 (4), 3783.

Magaji, M., and Ilyasu, M. S. (2016). The architectural education curriculum in the Nigerian Schools of Architecture. IOSR Journal of Research Method in Education, 6 (6), 13-17.

Marra, M., and Holmes, J. (2004). Leadership and managing conflict in meeting. *International Pragmatics Association*, 14(4), 10-15.

Marsden, M. (2017). Collaborative workplace design: Changing behaviours and creating inclusive leadership. *Marsden Collective Association*, 1, 2-17.

are-peaking-in-college-students/, 7th July, 2023
Merrel, P., Schkufza, E., Li, Z., Agrawala, M., and Koltum, V. (2011). Interactive furniture layout using interior design guidelines. Stanford University; University of California Berkeley.
Min-ji, p. (2025, march). Flexible learning spaces design to create environments that foster collaboration and creativity. In International Conference" Actual economy: local solutions for global challenges" (pp. 105-105).
Mittal, Y. K., and Sobhagya, M. (2019). *Relationship between city, campus design and social interaction in campuses of higher education: a case of German universities*. In Re-Evaluating Space across Disciplines: Proceedings of the 12th International Conference of Faculty of Architecture Research Unit 2019 (pp.90–97).
Morieson L., Murray G., Wilson R., Clarke B. (2018), Belonging in Space: Informal Learning Spaces and The Student Experience, Journal of Learning Spaces 7(2): 12-22.
Mousavinia, S. F., Pourdeihimi, S., and Madani, R. (2019). Housing layout, perceived density and social interactions in gated communities: Mediational role of territoriality. Sustainable Cities and Society, 51, 101699.
Muhammad, K., Aminu, M., Kamal, A., and Ahmed, Z. F. (2022). Prevalence of Depression among University Undergraduate Students in Federal University Dutse, Nigeria. *Journal of Biomedical and Applied Sciences*, *2955-0874*.
National Academics. (2022). Colleges and Universities Need Campuswide Culture Change to Better Support Students' Well-Being and Address Mental Health Problems. Retrieved from National Academies Website: https://www.nationalacademies.org/news/2021/01/colleges-and-universitiesneed-campuswide-culture-change-to-better-support-students-well-being-andaddress-mental-health-problems, 13th July, 2023
National Universities Commission. (2014). Benchmark Minimum Academic Standards for Undergraduate Programmes in Nigerian Universities. Retrieved from https://nuc.edu.ng, 12th July, 2023.
Nee, A. Y. C., Ong, S. K., Chryssolouris, G., and Mourtzis, D. (2012). Augmented reality applications in design and manufacturing. CIRP Annals, 61 (2), 657–679.
Obi, N. I., Obi, J. S. C., Okeke, F. O., and Nnaemeka-Okeke, R. C. (2022). Pedagogical challenges of architectural education in Nigeria; Study of curriculum contents and physical learning environment. European Journal of Sustainable Development, 11 (4), 32-46.
Ockman, J. (2012). Architecture School; three centuries of educating architects in North America. Cambridge, MA: MIT Press.
Ogaard, T., Marnburg, E., and Larsen, S. (2008). Perception of organizational structure in the hospitality industry: Consequences for commitment, job satisfaction and perceived performance. *Tourism management,* 29(4), 661–671.
Oliver, A. L., Sydow, J., and Cohendet, P. (Eds.). (2025). Spaces for Creativity and Innovation Within and Across Organizational Boundaries. Emerald Publishing Limited.
Olotuah, A. O. (2000). Architect-Educators and the curriculum in architecture: Roles and Expectations in the 21st Century. AARCHES J, 1 (5), 29-32.
Oseland, N. (2009). Enhancing interaction. Facilities Management, November, 22-23.
Oseland, N., Marmot, A., Swaffer, F., and Ceneda, S. (2011). Environments for successful interactions. Facilities, 29(2), 50-62.
Peng L., Jin S., Deng Y., Gong Y. (2022), Students' Perceptions of Active Learning Classrooms from an Informal Learning Perspective: Building a Full-Time

Sustainable Learning Environment in Higher Education, Sustainability 14(14): 8578-8588.

Pentland, A. (2012). The new science of building great teams. *Harvard Business Review,* 90(4), 60-69.

Peponis, J., Bafna, S., Bajaj, R., Bromberg, J., Congdon, C., and Rashid, M. (2007). Designing space to support knowledge work. *Environment and Behaviour, 39*(6), 815-840.

Pluckrose, H., and Lindsay, J. A. (2020). Cynical theories: How activist scholarship made everything about race, gender, and identity—and why this harms everybody. Durham, NC: Pitchstone Publishing.

Priya R. S., Shabitha P., Radhakrishnan S. (2020), The collaborative and participatory design approach in architectural design studios, Social Sciences and Humanities Open 2(1): 133-148.

Scott, T. J. (2005). The Concise Handbook of Manager: A Practitioner's approach. USA, The Haworth Press.

Simanjuntak M., Martgrita M. M., Damanik Y. J., Pasaribu M. (2022), The Relevance of Learning Methods in Realising Student-Centred Transformative Learning, International Journal of Learning, Teaching and Educational Research 21(3): 359-378.

Sine, W. D., Mitsuhashi, H., and Kirsch, D. A. (2006). Revisiting burns and stalker: Formal structure and new venture performance in emerging economic sectors. *Academy of Management Journal,* 49(1), 21-132.

Skarbez, R., Smith, M., and Whitton, M. C. (2021). Revisiting Milgram and Kishino's reality-virtuality continuum. Frontiers in Virtual Reality, 2, 647997.

Smith, A., and Rupp, W. (2002). Communication and loyalty among knowledge workers: A resource of the firm theory view. *Journal of Knowledge Management,* 6(3), 250-261.

Soares, I., Van Quoc, T. N., Yamu, C., and Weitkamp, G. (2022). Socio-spatial aspects of creativity and their role in the planning and design of university campuses' public spaces: A practitioners' perspective. Data and Policy, 4, e35.

Spence, C. (2020). Senses of place: architectural design for the multisensory mind. Cognitive research: principles and implications, 5 (1), 46.

Stanek, L. (2011). Henri Lefebvre on space: Architecture, urban research, and the production of theory. U of Minnesota Press.

Steen, J. (2009). Spatial and social configurations in offices. In D. Koch, L. Marcus, and J. Steen (Eds.), *Proceedings of the Seventh International Space Syntax Symposium*, (pp. 1071-1079). Stockholm: Royal Institute of Technology.

Stryker, J. B., and Santoro, M. D. (2012). Facilitating face-to-face communication in high-tech teams. *Research Technology Management,* 55(1), 51-56.

Sutcliffe, A. (2022). Designing for user engagement: Aesthetic and attractive user interfaces. Cham, ZG: Springer Nature.

Temple, P. (2007). Learning spaces in higher education: An under-researched topic. *London Review of Education,* 6(3), 229-233.

Toruk, N. S., and Manisa, K. (2025). Trends and Gaps in Learning Space Research: A Systematic Review. Turkish Academic Research Review, 10(2), 362-377.

Tschumi, B. (1996). Architecture and disjunction. MIT press.

Wantzen, K. M. (2024). River culture: How socio-ecological linkages to the rhythm of the waters develop, how they are lost, and how they can be regained. The Geographical Journal, 190 (2), e12476.

Weber, M. (2014). Economy and Society: An Outline of Interpretive Sociology, University of California Press, Berkeley, Los Angeles, London.

Williams, J. (2015). Collaborative Learning Spaces: Classrooms That Connect to the World. Retrieved from Edutopia Website: https://www.edutopia.org/blog/collaborative-learning-spaces-connect-to-worldjennifer- williams-fran-siracusa, 13th July, 2025.

Wineman, J., and Adhya, A. (2007). Enhancing workplace performance: Predicting the influence of spatial and psychological factors on job satisfaction. In A.S. Kubat, O. Ertekin, Y.I. Guney and E. Eyubolou (Eds.), *Proceedings of the Sixth International Space Syntax Symposium,* (pp. 661-666). Istanbul: ITU Faculty of Architecture.(Kuyrukçu and Kuyrukçu, 2015)

Wu X., Kou Z., Oldfield P., Heath T., Borsi K. (2021), Informal Learning Spaces in Higher Education: Student Preferences and Activities, Buildings 11(6): 252-264.

Wu, X., Kou, Z., Oldfield, P., Heath, T., and Borsi, K. (2021). Informal learning spaces in higher education: Student preferences and activities. Buildings, 11(6), 252.

Xu, H., Luo, X. (Robert), Carroll, J. M., and Rosson, M. B. (2011). The personalization privacy paradox: An exploratory study of decision making process for locationaware marketing. Decision Support Systems, 51 (1), 42–52.

Yau O. K., Chin D. C., Hsu C. H. (2023), Understanding and planning for informal learning space development: A case study in Hong Kong, Cogent Education 10(1): 1-18.

Yurtseven Avci, Z., O'Dwyer, L. M., and Lawson, J. (2020). Designing effective professional development for technology integration in schools. Journal of Computer Assisted Learning, 36 (2), 160-177.

Zairul M. (2020), A thematic review on student-centred learning in the studio education, Journal of Critical Reviews 7(2): 504-511.

Zhang J., Ding D., Liu C., Luther M., Zhao J. (2022), Privacy and interaction preferences of students in informal learning spaces on university campus, Facilities 40(9): 638-655.

Zhou, R., and Baines, N. (2024). To what extent do universities' formal and informal knowledge exchange activities interact: evidence from UK HE-BCI survey. The Journal of Technology Transfer, 49(4), 1145-1175.

Zhou, W., Ming, D., Lv, X., Zhou, K., Bao, H., and Hong, Z. (2020). SO–CNN based urban functional zone fine division with VHR remote sensing image. Remote Sensing of Environment, 236, 111458.

Zou, Y., and Yu, Q. (2022). Sense of safety toward tourism destinations: A social constructivist perspective. Journal of Destination Marketing and Management, 24, 100708.

TÜRKÇE DUYGU ANALİZİ İÇİN TRANSFORMER TABANLI VE KLASİK MAKİNE ÖĞRENMESİ MODELLERİNİN KARŞILAŞTIRMALI ANALİZİ

A COMPARATIVE ANALYSIS OF TRANSFORMER-BASED AND CLASSICAL MACHINE LEARNING MODELS FOR TURKISH SENTIMENT ANALYSIS

Öğr. Gör. Dr. Mustafa KAYA
Ondokuz Mayıs Üniversitesi, Bafra Meslek Yüksekokulu, Bilgisayar Teknolojileri Bölümü, Bafra, Samsun.
ORCID NO: 0000-0001-6178-5030

ÖZET

Bu çalışmada, Türkçe metinler üzerinde duygu analizi gerçekleştirmek amacıyla transformer tabanlı derin öğrenme modelleri ile klasik makine öğrenmesi yöntemleri karşılaştırmalı olarak incelenmiştir. Transformer tabanlı yaklaşımlar kapsamında BERT, ELECTRA ve RoBERTa modelleri kullanılmıştır. Klasik yöntemler olarak ise Lojistik Regresyon ve Doğrusal Destek Vektör Makineleri tercih edilmiştir. Deneyler, olumlu, olumsuz ve nötr olmak üzere üç sınıftan oluşan, kamuya açık bir Türkçe duygu analizi veri seti üzerinde gerçekleştirilmiştir.

Transformer tabanlı modeller, önceden eğitilmiş dil modelleri kullanılarak ince ayar (fine-tuning) yöntemiyle eğitilmiştir. Klasik yöntemlerde ise metin temsili için TF-IDF yaklaşımından yararlanılmıştır. Modellerin performansı doğruluk, kesinlik, duyarlılık ve F1-skoru ölçütleri kullanılarak değerlendirilmiştir.

Elde edilen sonuçlara göre, BERT modeli %92.1 doğruluk ve 0.91 ağırlıklı F1-skoru ile en yüksek performansı göstermiştir. ELECTRA ve RoBERTa modelleri BERT'e kıyasla daha düşük ancak rekabetçi sonuçlar üretmiştir. Lojistik Regresyon ve Doğrusal Destek Vektör Makineleri modelleri ise özellikle olumlu ve olumsuz sınıflarda başarılı sonuçlar elde etmiş ve transformer tabanlı modellere yakın performans sergilemiştir. Bununla birlikte, tüm modellerin nötr sınıf üzerinde daha düşük başarı gösterdiği gözlemlenmiştir.

Sonuç olarak, transformer tabanlı modellerin Türkçe duygu analizinde yüksek doğruluk sağladığı ve özellikle BERT modelinin dengeli ve güçlü bir performans sunduğu belirlenmiştir. Ayrıca, uygun metin temsili yaklaşımları ile klasik makine öğrenmesi yöntemlerinin de etkili bir alternatif olabileceği ortaya konmuştur.

Anahtar Kelimeler: Duygu Analizi, Türkçe Doğal Dil İşleme, Transformer Modelleri, BERT, Metin Sınıflandırma.

ABSTRACT

In this study, transformer-based deep learning models and classical machine learning methods are comparatively evaluated for sentiment analysis of Turkish texts. Within the scope of transformer-based approaches, BERT, ELECTRA, and RoBERTa models are employed. Logistic Regression and Linear Support Vector Machines are used as classical methods. Experiments are conducted on a publicly available Turkish sentiment analysis dataset consisting of three classes: positive, negative, and neutral.

Transformer-based models are fine-tuned using pre-trained language models. In classical approaches, TF-IDF is used for text modeling. The performance of the models is evaluated using accuracy, precision, recall, and F1-score metrics.

According to the experimental results, the BERT model achieves the highest performance with 92.1% accuracy and a weighted F1-score of 0.91. ELECTRA and RoBERTa models produce lower but competitive results compared to BERT. Logistic Regression and Linear SVM models perform well, particularly on positive and negative classes, and achieve results close to those of transformer-based models. However, all models exhibit relatively lower performance on the neutral class.

In conclusion, transformer-based models achieve high accuracy in Turkish sentiment analysis, with BERT demonstrating robust and balanced performance. The findings also indicate that classical machine learning methods can serve as effective alternatives when combined with appropriate text representation techniques.

Keywords: Sentiment Analysis, Turkish Natural Language Processing, Transformer Models, BERT, Machine Learning, Text Classification.

GİRİŞ

Duygu analizi, bir metindeki öznel ifadelerin olumlu, olumsuz veya nötr olarak otomatik sınıflandırılmasını amaçlayan doğal dil işleme (NLP) alanının temel görevlerinden biridir (Saravanan vd., 2025). Dijital platformlarda sosyal medya gönderileri, ürün incelemeleri, forum yorumları gibi kullanıcı tarafından üretilen içeriklerin sayısının hızla artması, bu tür büyük metin verilerinden anlamlı çıkarımlar elde etmeyi hem akademik araştırmalar hem de endüstriyel uygulamalar için zorunlu hâle getirmiştir (Aftab vd, 2023). Bu artan veri hacmi karşısında manuel analizler pratik olmaktan uzaklaşırken, duygu analizinin otomatik olarak yapılması halkın görüşlerinin daha hızlı ve ölçeklenebilir biçimde anlaşılmasını sağlamaktadır (Mao vd., 2024). Duygu analizi; müşteri memnuniyeti değerlendirmesi, marka itibar yönetimi, pazar eğilimlerinin izlenmesi gibi pek çok alanda stratejik karar süreçlerine katkıda bulunması nedeniyle önemli bir araştırma konusu olmuştur (Saravanan vd., 2025).

Duygu analizi çalışmalarında başlangıçta Naive Bayes, Lojistik Regresyon ve Destek Vektör Makineleri (SVM) gibi klasik makine öğrenmesi yöntemleri yaygın olarak kullanılmıştır (Pang & Lee, 2008). Bu yöntemlerde genellikle TF-IDF ve n-gram tabanlı metin temsil yaklaşımlarından yararlanılmış ve özellikle İngilizce veri setlerinde başarılı sonuçlar elde edilmiştir (Liu, 2012). Ancak, geleneksel yöntemlerin bağlamsal anlamı yeterince yakalayamaması, daha gelişmiş derin öğrenme tabanlı modellere yönelimi artırmıştır. Özellikle dikkat (attention) mekanizmasına dayalı Transformer mimarisinin önerilmesiyle birlikte doğal dil işleme alanında önemli bir paradigma değişimi yaşanmıştır (Vaswani vd., 2017). Bu mimari üzerine geliştirilen BERT modeli, bağlamsal kelime temsilleri sayesinde birçok metin sınıflandırma görevinde yüksek performans göstermiştir (Devlin vd., 2019). BERT tabanlı

modellerin duygu analizi görevlerinde de klasik yöntemlere kıyasla daha başarılı sonuçlar ürettiği çeşitli çalışmalarda rapor edilmiştir (Sun vd., 2019).

Türkçe metinlerde duygu analizi alanı son yıllarda gelişme göstermiş olmakla birlikte, literatürde İngilizce çalışmalara kıyasla sınırlı sayıda araştırma bulunmaktadır. Tokcaer (2021), Türkçe duygu analizi çalışmalarını kapsamlı biçimde inceleyerek özellikle yöntem çeşitliliği ve veri seti zenginliği açısından alanın gelişime açık olduğunu vurgulamaktadır. Klasik makine öğrenmesi yöntemleri kullanılarak gerçekleştirilen çalışmalarda Naive Bayes ve Destek Vektör Makineleri sıklıkla tercih edilmektedir. Örneğin Şahinaslan ve ark. (2022), çok dilli YouTube yorumları üzerinde Naive Bayes algoritması ile %65,56 doğruluk oranı elde etmiştir.

Türkçe e-ticaret yorumları üzerine yapılan çalışmalarda da farklı makine öğrenmesi algoritmalarının performansları karşılaştırılmıştır. Kılıçer ve Samlı (2023), 11.412 Türkçe ürün yorumu üzerinde sekiz farklı algoritmayı karşılaştırmış ve özellikle Naive Bayes Multinominal ve Rastgele Orman algoritmalarının yüksek AUC değerleri elde ettiğini göstermiştir. Bununla birlikte, son yıllarda ön eğitimli dil modelleri duygu analizi çalışmalarında ön plana çıkmıştır. Yürütücü ve Demir (2023), Covid-19 tweetleri üzerinde BERT ve RoBERTa gibi transformer tabanlı modelleri Naive Bayes ile karşılaştırmış ve derin öğrenme temelli yaklaşımların daha yüksek başarı sağladığını ortaya koymuştur.

Ancak literatürde, Türkçe e-ticaret yorumları üzerinde transformer tabanlı modeller ile klasik makine öğrenmesi yöntemlerinin kapsamlı ve doğrudan karşılaştırıldığı çalışmaların sınırlı olduğu görülmektedir. Bu çalışma, söz konusu boşluğu doldurmayı amaçlamaktadır.

Bu çalışmanın amacı, Türkçe e-ticaret sitesi yorumları üzerinde transformer tabanlı modeller ile klasik makine öğrenmesi yöntemlerinin performanslarını karşılaştırmalı olarak incelemektir. Bu kapsamda BERT, ELECTRA ve RoBERTa gibi ön eğitimli dil modelleri ile Lojistik Regresyon ve Destek Vektör Makineleri algoritmaları aynı veri seti üzerinde değerlendirilmiştir. Modellerin doğruluk, kesinlik, duyarlılık ve F1-skoru gibi performans ölçütleri açısından karşılaştırılması hedeflenmiştir. Çalışma, Türkçe e-ticaret yorumları bağlamında farklı model türlerinin güçlü ve zayıf yönlerini ortaya koyarak literatürdeki karşılaştırmalı analiz eksikliğine katkı sunmayı amaçlamaktadır.

ARAŞTIRMA VE BULGULAR

Veri Seti ve Yöntem

Bu çalışmada kullanılan veri seti, Kaggle platformunda yayımlanan ve Hepsiburada, Trendyol ve N11 gibi e-ticaret sitelerinden derlenen Türkçe ürün yorumlarından oluşmaktadır. Veri setinde toplam 15.170 yorum yer almakta olup bunların 6.799'u olumlu, 6.978'i olumsuz ve 1.393'ü nötr olarak etiketlenmiştir. Sınıf dağılımı incelendiğinde veri setinin görece dengeli bir yapıya sahip olduğu görülmektedir (Çabuk, 2023).

Veri seti, sınıf dağılımı korunacak şekilde stratified örnekleme yöntemi kullanılarak eğitim, doğrulama ve test kümelerine ayrılmıştır. Veri bölme işlemi sonucunda veri setinin yaklaşık %70'i eğitim, %15'i doğrulama ve %15'i test kümesi olarak yapılandırılmıştır. Bu oranlar,

modelin öğrenme sürecini sağlıklı şekilde gerçekleştirebilmesi ve hiperparametre ayarlamalarının doğrulama kümesi üzerinde yapılabilmesi amacıyla tercih edilmiştir. Bölme işlemi sırasında deneylerin tekrarlanabilirliğini sağlamak amacıyla random_state=42 parametresi kullanılmıştır.

Klasik makine öğrenmesi modelleri kapsamında Lojistik Regresyon ve Destek Vektör Makineleri algoritmaları kullanılmıştır. Bu modeller için metin temsili aşamasında TF-IDF (Term Frequency–Inverse Document Frequency) yöntemi tercih edilmiştir.

Transformer tabanlı yaklaşımlar kapsamında BERT, ELECTRA ve RoBERTa modelleri değerlendirilmiştir. Modellerin implementasyonu için Hugging Face Transformers kütüphanesi kullanılmıştır. BERT modeli için "dbmdz/bert-base-turkish-cased" (DBMDZ, 2025a), ELECTRA modeli için "dbmdz/electra-base-turkish-cased-discriminator" (DBMDZ, 2025b) ve RoBERTa modeli için "xlm-roberta-base" (TURKCELL, 2023) önceden eğitilmiş ağırlıkları tercih edilmiştir.

Çalışmada manuel metin ön işleme adımları (küçük harfe dönüştürme, noktalama temizleme, stopword çıkarımı vb.) uygulanmamış; metinler doğrudan ilgili modellerin kendi tokenizer yapıları kullanılarak işlenmiştir. Alt-kelime (subword) temelli tokenizasyon sayesinde bağlamsal ve biçimbilimsel bilgilerin korunması hedeflenmiştir. Önceden eğitilmiş ağırlıklar kullanılarak modeller görev veri seti üzerinde fine-tuning yöntemiyle yeniden eğitilmiş ve parametreler duygu sınıflandırma görevine özgü olarak güncellenmiştir.

Modellerin performansı doğruluk (accuracy), kesinlik (precision), duyarlılık (recall) ve F1-skoru ölçütleri kullanılarak değerlendirilmiştir.

Deneysel Sonuçlar

Test kümesi üzerinde elde edilen sonuçlar Tablo 1 de incelendiğinde, en yüksek doğruluk oranının BERT modeli tarafından elde edildiği görülmektedir (accuracy = 0.921). BERT modeli aynı zamanda 0.917 weighted F1-skoru ile genel performans açısından en başarılı model olmuştur. Klasik makine öğrenmesi yöntemleri arasında ise Destek Vektör Makineleri modeli 0.904 doğruluk oranı ile dikkat çekmiştir. Lojistik Regresyon modeli 0.889 doğruluk değeri elde ederken, ELECTRA ve RoBERTa modellerinin test doğruluk oranları sırasıyla 0.885 ve 0.882 olarak hesaplanmıştır.

Her iki tablo genel olarak değerlendirildiğinde, bağlamsal temsil gücü yüksek olan BERT modelinin Türkçe e-ticaret yorumlarının duygu sınıflandırmasında en başarılı sonucu verdiği görülmektedir.

Tablo 1. Modellerin Test Kümesi Genel Performans Karşılaştırması

Model	**Accuracy**	**Macro F1**	**Weighted F1**
BERT	**0.921**	**0.828**	**0.917**

ELECTRA	0.885	0.783	0.880
RoBERTa	0.882	0.788	0.881
Logistic Regresyon	0.889	0.818	0.895
Linear SVM	0.904	0.818	0.903

Tablo 2. Sınıf Bazlı F1-Skoru Karşılaştırması (Test Kümesi)

Model	**Olumsuz F1**	**Olumlu F1**	**Nötr F1**
BERT	**0.951**	**0.949**	0.583
ELECTRA	0.921	0.914	0.513
RoBERTa	0.914	0.918	0.531
Logistic Regresyon	0.920	0.929	**0.605**
Linear SVM	0.934	0.936	0.583

Tablo 1 incelendiğinde en yüksek genel performansın BERT modeli tarafından elde edildiği görülmektedir. Tablo 2'de sınıf bazlı F1-skorları değerlendirildiğinde, tüm modellerin olumlu ve olumsuz sınıflarda yüksek performans gösterdiği, ancak nötr sınıfta performansın belirgin şekilde düştüğü dikkat çekmektedir. Nötr sınıfta en yüksek F1-skoru Lojistik Regresyon modeli tarafından elde edilmiştir.

Accuracy ile Macro F1-skoru arasındaki fark, değerlendirme ölçütlerinin hesaplanma biçiminden kaynaklanmaktadır. Accuracy tüm sınıflardaki doğru tahminlerin toplam oranını gösterirken, Macro F1-skoru her bir sınıfın F1 değerinin eşit ağırlıklı ortalamasını ifade etmektedir. Bu nedenle nötr sınıfta gözlenen görece düşük performans, Macro F1 değerini düşürmekte; ancak olumlu ve olumsuz sınıflardaki yüksek başarı oranı genel doğruluk (accuracy) değerinin yüksek kalmasını sağlamaktadır.

Şekil 1. BERT Modeline Ait Normalize Edilmiş Test Kümesi Karışıklık Matrisi

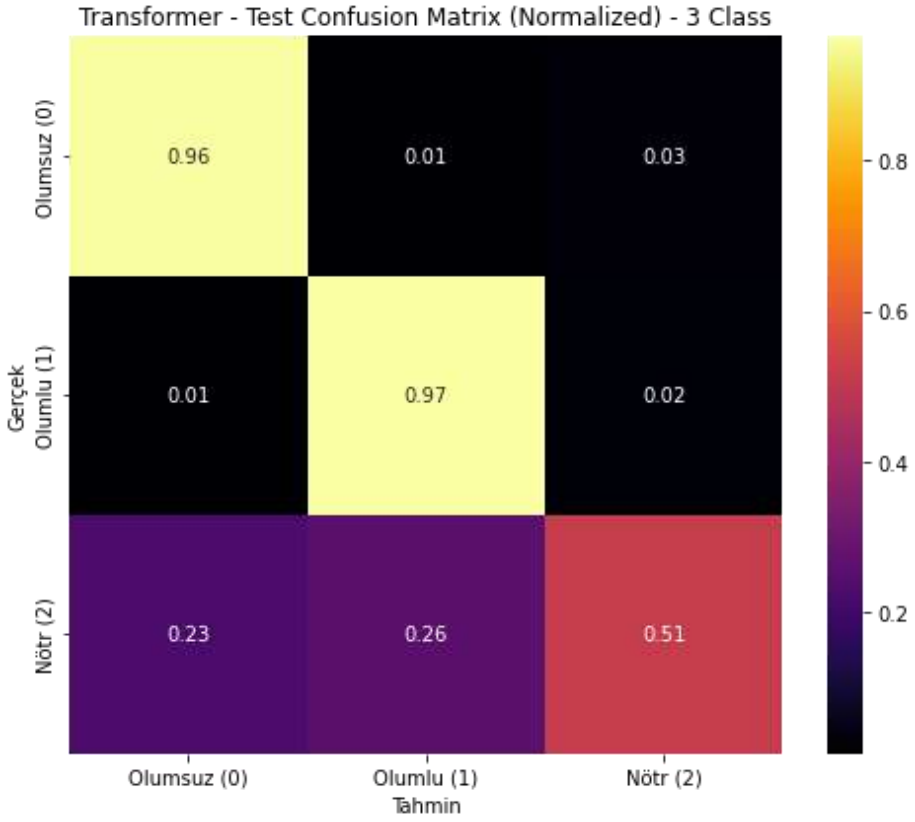

Şekil 1 incelendiğinde BERT modelinin olumsuz ve olumlu sınıflarda yüksek doğruluk oranına ulaştığı görülmektedir. Özellikle olumsuz sınıfta %96, olumlu sınıfta ise %97 oranında doğru sınıflandırma yapılmıştır. Buna karşılık nötr sınıfta doğru sınıflandırma oranının %51 seviyesinde kaldığı ve nötr örneklerin önemli bir kısmının olumlu ve olumsuz sınıflarla karıştığı dikkat çekmektedir. Bu durum, nötr ifadelerin bağlamsal olarak daha belirsiz yapıda olması ve sınıf örnek sayısının görece düşük olması ile ilişkilendirilebilir.

SONUÇ

Bu çalışmada Türkçe e-ticaret yorumları üzerinde transformer tabanlı modeller ile klasik makine öğrenmesi yöntemlerinin performansları karşılaştırmalı olarak incelenmiştir. Deneysel sonuçlar, Türkçe için önceden eğitilmiş dil modelleri arasında BERT modelinin genel doğruluk ve F1-skoru açısından en yüksek performansı elde ettiğini göstermektedir. ELECTRA ve RoBERTa modelleri de transformer mimarisine dayalı olmalarına rağmen, bu çalışmada BERT modelinin gerisinde kalmış ve bazı durumlarda klasik makine öğrenmesi yöntemlerinden daha düşük performans göstermiştir.

Klasik makine öğrenmesi yöntemleri arasında Destek Vektör Makineleri ve Lojistik Regresyon modellerinin özellikle olumlu ve olumsuz sınıflarda oldukça rekabetçi sonuçlar ürettiği görülmüştür. Bu durum, uygun metin temsili yaklaşımları kullanıldığında klasik yöntemlerin hâlâ güçlü bir alternatif olabileceğini göstermektedir.

Sınıf bazlı değerlendirmelerde tüm modellerin nötr sınıfta görece daha düşük performans gösterdiği belirlenmiştir. Bu durum, nötr ifadelerin bağlamsal olarak daha belirsiz yapıda olması ve veri setindeki nötr örnek sayısının diğer sınıflara kıyasla daha düşük olması ile ilişkilendirilebilir. Confusion matrix analizi de nötr sınıfın diğer sınıflarla daha sık karıştığını ortaya koymaktadır.

Genel olarak bulgular, Türkçe duygu analizi görevlerinde Türkçe veri üzerinde eğitilmiş transformer modellerinin önemli avantajlar sağlayabildiğini, ancak model performansının kullanılan mimari ve ön eğitim sürecine bağlı olarak değişebileceğini göstermektedir. Bu çalışmada özellikle BERT modelinin dengeli ve güçlü performansı dikkat çekmiştir. Gelecek çalışmalarda sınıf dengesizliği probleminin giderilmesi ve nötr sınıf performansının iyileştirilmesine yönelik yöntemler araştırılacaktır.

KAYNAKÇA

Aftab, F., Bazai, S.U., Marjan, S., Baloch, L., Aslam, S., Amphawan, A., Neo, T.-K., 2023. A Comprehensive Survey on Sentiment Analysis Techniques. *International Journal of Technology*. Volume 14(6), pp. 1288-1298

Bing Liu. Sentiment Analysis and Opinion Mining, Morgan & Claypool Publishers, May 2012.

Cabuk, M. (t.y.). *E-ticaret ürün yorumları* [Veri seti]. Kaggle. Erişim tarihi: 5 Şubat 2026, https://www.kaggle.com/datasets/mujdatcabuk/eticaret-urun-yorumlari

DBMDZ. (2025a). *bert-base-turkish-cased* [Ön eğitilmiş dil modeli]. Hugging Face. Erişim tarihi: 5 Şubat 2026, https://huggingface.co/dbmdz/bert-base-turkish-cased

DBMDZ. (2025b). *electra-base-turkish-cased-discriminator* [Ön eğitilmiş dil modeli]. Hugging Face. Erişim tarihi: 5 Şubat 2026, https://huggingface.co/dbmdz/electra-base-turkish-cased-discriminator

Devlin, J., Chang, M.-W., Lee, K., & Toutanova, K. (2019). BERT: Pre-training of deep bidirectional transformers for language understanding. In J. Burstein, C. Doran, & T. Solorio (Eds.), Proceedings of the 2019 Conference of the North American Chapter of the Association for Computational Linguistics: Human Language Technologies, Volume 1 (Long and Short Papers) (pp. 4171–4186). Association for Computational Linguistics.

Kılıçer, S., & Şamlı, R. (2023). E-Ticaret Sitelerindeki Türkçe Ürün Yorumları Üzerine Makine Öğrenmesi Algoritmaları ile Duygu Analizi. Veri Bilimi, 6(2), 15-23.

Liu, B. (2012). *Sentiment Analysis and Opinion Mining*. Morgan & Claypool Publishers.

Mao, Y., Liu, Q., & Zhang, Y. (2024). Sentiment analysis methods, applications, and challenges: A systematic literature review. *Journal of King Saud University-Computer and Information Sciences*, *36*(4), 102048.

Pang, B., & Lee, L. (2008). Opinion mining and sentiment analysis. *Foundations and Trends in Information Retrieval*, 2(1–2), 1–135

Saravanan, P., Sundara Rajan, M., & Vadivelan, K. (2025). Sentiment analysis: A comprehensive review of techniques, applications and challenges. *Fuzzy Systems and Soft Computing, 20*(No. 01(III)), 138–152.

Sun, C., Qiu, X., Xu, Y., & Huang, X. (2019). How to fine-tune BERT for text classification? In *Chinese Computational Linguistics: 18th China National Conference, CCL 2019, Kunming, China, October 18–20, 2019, Proceedings* (pp. 194–206).

Şahinaslan, Ö., Dalyan, H., & Şahinaslan, E. (2022). Naive Bayes sınıflandırıcısı kullanılarak YouTube verileri üzerinden çok dilli duygu analizi. *Bilişim Teknolojileri Dergisi, 15*(2), 221–229.

Tokcaer, S. (2021). Türkçe Metinlerde Duygu Analizi. Yaşar Üniversitesi E-Dergisi, 16(63), 1514-1534.

TURKCELL. (2023). *roberta-base-turkish-uncased* [Ön eğitilmiş dil modeli]. Hugging Face. Erişim tarihi: 5 Şubat 2026, https://huggingface.co/TURKCELL/roberta-base-turkish-uncased

Vaswani, A., Shazeer, N., Parmar, N., Uszkoreit, J., Jones, L., Gomez, A. N., Kaiser, Ł., & Polosukhin, I. (2017). Attention is all you need. In *Advances in Neural Information Processing Systems 30 (NeurIPS 2017)* (pp. 6000–6010).

Yürütücü, Ö. Y., & Demir, Ş. (2023). ÖN EĞİTİMLİ DİL MODELLERİYLE DUYGU ANALİZİ. İstanbul Sabahattin Zaim Üniversitesi Fen Bilimleri Enstitüsü Dergisi, 5(1), 46-53.

YAPAY ZEKA TEKNOLOJİSİNİN SİNEMA SANATI ÜZERİNDEKİ ETKİLERİ
THE EFFECTS OF ARTIFICIAL INTELLIGENCE TECHNOLOGY ON THE ART OF CINEMA

Doç. Mustafa Mert ATALAR[1]
[1]Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Sinema ve Televizyon Bölümü, İstanbul, Türkiye.
[1]ORCID ID: https://orcid.org/0000-00002-4313-6579

ÖZET
Son yıllarda büyük bir gelişme gösteren yapay zeka teknolojisi, bilimsel ve sanatsal alanda sunduğu olanaklarla pek çok meslek grubunun köklü bir şekilde değişmesine yol açmıştır. Bu olanaklar sinema sanatının yapım, yapım sonrası ve gösterim aşamalarında da pratik faydalar sağlamıştır. Ancak sinema her şeyden önce yaratıcılığa dayalı bir sanat olduğu için yapay zekanın sunduğu faydalar insan denetimine muhtaç durumdadır. Bu durum -en azından günümüzde- yapay zeka teknolojisinin sinemadaki kullanım alanlarını kısıtlamaktadır. Yapay zekanın bir film senaryosu oluşturma, var olan bir senaryoyu dijital veri ile görüntüye dönüştürme, halihazırda var olan görüntü ve ses dosyalarının kalitelerini iyileştirerek bunlardan kurgusal bütünlükte bir film oluşturma gibi yetenekleri henüz emekleme aşamasındadır. Ancak veri işleme ve depolama teknolojisinin günden güne gelişmesi sonucunda bu gibi işlemlerin zaman içinde daha yetkin bir şekilde gerçekleştirileceği ön görülmektedir. Yakın gelecekte sinema sanatının yaratım sürecinde de yapay zekanın aktif bir şekilde yer alması veya en azından sanatçılara sunacağı olanaklarla yapım ve yapım sonrası işlemlerini kolaylaştırması beklenmektedir. Yapay zeka teknolojisinde son yıllarda yaşanan ve doğrusal olmayan gelişmeler sayesinde şu anda mümkün görünmeyen bazı inovasyonların sinema sanatına dahil olacağı söylenebilir.
Bu çalışmada yapay zeka teknolojisinin günümüz sinemasındaki kullanım alanları, yapım-yapım sonrası-gösterim aşamaları özelinde ele alınacaktır. Henüz primitif olan bu uygulamaların gelecekte ne yönde gelişebileceği ve sinema sanatını hangi açılardan etkileyebileceği üzerine bilimsel veriler ışığında değerlendirmelerde bulunulacaktır.
Anahtar Kelimeler: Sinema, Yapay Zeka, Teknoloji.

ABSTRACT
Artificial intelligence technology, which has shown significant development in recent years, has led to radical changes in many professions through the opportunities it offers in scientific and artistic fields. These opportunities have also provided practical benefits in the production, post-production, and screening phases of cinema. However, since cinema is primarily an art based on creativity, the benefits offered by artificial intelligence require human supervision. This situation – at least currently – limits the areas of application of artificial intelligence technology in cinema. The capabilities of artificial intelligence, such as creating a film script, converting an existing script into digital data and images, and improving the quality of existing image and sound files to create a coherent film, are still in their infancy. However, it is predicted that these processes will be performed more efficiently over time as data processing and storage technologies improve day by day. In the near future, artificial intelligence is expected to actively participate in the creative process of cinema, or at least facilitate production and post-production processes by offering opportunities to artists. Thanks to the non-linear developments in artificial intelligence technology in recent years, it can be said that some innovations that currently seem impossible will be incorporated into the art of cinema.

This study will examine the areas of application of artificial intelligence technology in contemporary cinema, specifically in the production, post-production, and screening phases. Based on scientific data, an evaluation will be made of how these still primitive applications may develop in the future and in what ways they may affect the art of cinema.
Keywords: Cinema, Artificial Intelligence, Technology.

PROFESSIONAL COMPETENCE AS THE BASIS FOR THE DEVELOPMENT OF A MODERN SPECIALIST

Myssekeeva Altyn
Abai Kazakh national pedagogical university, Almaty, Kazakhstan
https://orcid.org/0009-0006-4898-9358
Abduali Maussym
Master's student, teacher, Kazakh National Women's Teacher Training University. Almaty, Kazakhstan
https://orcid.org/0009-0001-8748-6167
Omirbayeva Ainur
moderator, lecturer at Almaty Kazakh humanitarian pedagogical college №1, Almaty, Kazakhstan

Abstract. This article examines professional competence as a key foundation for developing modern specialists in the context of digitalization of society, globalization of the labor market, and transformation of the higher education system. The relevance of this study stems from the increasing demands placed on the quality of training for personnel capable of functioning effectively in an interdisciplinary, innovative economy, and constant professional change.
The aim of this study is to theoretically substantiate the essence and structure of professional competence and to identify its subcomponents and methods of teaching. The papaer analyzes modern approaches to understanding professional competence as an integrative personal quality encompassing a combination of knowledge, skills, value systems, motivation and theoretical and practical tasks.
Particular attention is paid to the development of the structural components of professional competence: cognitive, operational, communicative, personal-motivational, and reflective. It is emphasized that developing professional competence requires a systematic approach, including the implementation of innovative educational technologies, task-based learning, digital learning tools, practice-oriented methods, and intercultural training.
The study substantiates that professional competence serves as a strategic resource for the development of a specialist's personality and a factor in the sustainable development of an organization and society as a whole. It concludes that educational programs need to be modernized to integrate professional, digital and communicative competencies into a unified model for training a modern specialist.
Key words: professional competence, modern specialist, competency-based approach, higher education, digitalization of education, professional training, competitiveness, personal development

Digitalization and rapid changes in the socioeconomic and cultural development of modern society place new demands on the higher education system. The transition from the information age to a competency-based model aimed at developing the professional and personal potential of individuals within the educational paradigm requires a rethinking of the content and methodology of training future specialists. This is due to the fact that the development of professional and specialized competencies as a fundamental condition for the

development of modern specialists is becoming increasingly relevant.

In scientific and pedagogical research, the concept of "professional competence" or "specialized competence" represents a set of knowledge, skills, abilities, and value orientations that enable a specialist to effectively carry out their professional activities (Bekkozhanova & Shakhanova, 2021). This approach is viewed as an integrated system of experience and knowledge. Specialized competencies include subject-specific, methodological, technological, and cultural components characteristic of a specific professional field. However, the relationships and mechanisms for developing these competencies during professional training are not sufficiently systematized. In this regard, the purpose of this article is to identify the methodological foundations for developing professional and specialized competencies in the training of modern specialists. An analysis of their structural components and a justification for their effective application in educational practice are aimed at developing scientific and methodological recommendations designed to improve the quality of specialist training in higher education institutions, modernize the educational process, and refine the competency-based learning model.

Competence is the sum of learning outcomes (knowledge, competencies, and abilities), which includes a holistic system of value-cultural orientations and many other factors, such as society, the environment, friends, school, family, communication, and politics, which influence the process of competence development. Modern pedagogical literature provides a clear formulation of the competency-based approach to education, which is based on competence. "Competence is competencies, abilities, and knowledge, and the concept of competence includes not only operational-technological and cognitive components, but also motivational, ethical, social, and behavioral ones" (Karasik, 2002). At the center of foreign language teaching is the model of the future teacher. The teaching profession is unique. After all, they constantly interact with children and adolescents, who have their own worldviews, rights, beliefs, and individual characteristics. At each stage of development, a person requires a unique approach. . But each teacher is individual, unique, possessing only their own innate traits and personal qualities. And the more vibrant and original their personality, the greater their professional competencies and the greater their influence on the developing student.

Linguistic personality is an essential characteristic of a person. Attempts to identify the characteristics of speech activity have led to the emergence of a new object of scientific research: linguistic personality. From the point of view of the anthropocentric paradigm, a person cognizes the world through awareness of himself, his theoretical and objective activity in it, determining the hierarchy of values that manifests itself in his speech, and the focus of attention becomes the native speaker – the linguistic personality.

The cognitive aspects of personality functioning and intellect are manifested in language. Therefore, according to Osiyanov (2013), a person can only be described as a linguistic personality, as a personality embodied in language. According to her, linguistic personality consists of a person's ability to perform various types of speech and mental activity and utilize various types of communicative roles in social interactions with the outside world.

The well-being of a modern specialist in later years largely depends on the success of their early social experiences. In addition to cognitive needs, they have both social needs—the need for communication—and psychological needs—the need for respect for their human dignity, their feelings and experiences, interests, and abilities, not only in academic activities [2, 3].

Socialization is usually understood as the entire multifaceted process of a person's assimilation of social life and social relations. During socialization, a person becomes attached to the norms and rules of the social structure, learns the meaning of various social roles, and acquires a certain level of cultural knowledge and competencies. As a result, a person acquires qualities, values, beliefs, and socially approved forms of behavior, without which normal life in society is impossible [4, 63]. Thus, a teacher, interacting with students, plays a vital role in determining what kind of individuals they will grow up to be tomorrow, and only a competent teacher understands the process of personality development and personality formation. The higher their competence and professionalism, the more successful the students' socialization.

In linguistics, linguistic personality is understood as "the totality of human abilities and characteristics that determine the creation and perception of speech works (texts), which differ in: a) the degree of structural and linguistic complexity; b) the depth and accuracy of the reflection of reality; c) a specific goal orientation. In this definition, a person's abilities are combined with the characteristics of the texts they create" (4: 3). Karaulov proposed the idea of developing a model of the linguistic theory of speech based on literary text. According to him, linguistic personality has three structural levels: verbal-semantic, cognitive, and pragmatic [3: 8].

In the context of this study, we are interested in Leontovich's (2007) concept of the cultural-linguistic personality. It defines the linguistic personality in intercultural communication as a nationally specific type of communicator possessing a culturally conditioned mentality, worldview, and value system, adhering to certain cognitive approaches, linguistic, behavioral, and communicative norms, and potentially capable of intercultural transformation.

Linguistic abilities and communicative needs act as prerequisites for language acquisition and communication, while communicative competence is a manifestation of linguistic awareness in the choice of communication tools. Regarding the communicative personality of future specialists, Karasik (2002) emphasizes the value and cognitive and behavioral aspects of this concept, which deserves considerable attention and appears highly promising for the further development of effective models of language learning.

Thus, many researchers, following Karasik (2002: 8) believes that a linguistic personality (LP) is a person existing in a linguistic space—in communication, in behavioral stereotypes enshrined in language, in the meanings of linguistic units and the meanings of texts; a generalized image of a bearer of cultural-linguistic and communicative-active values, knowledge, attitudes, and behavioral reactions. Of great interest is the theory of intercultural communication in its connection with the diversity of texts, described by Bogin (1980) "A person has the general ability to be a linguistic personality, but each individual must still become one". It is Bogin (1986) who has experience in the typology of levels of linguistic personality. The author considers the degree of development of a person's discursive thinking as a criterion for the development of LP.

Bogina's (1980) linguodidactic model of the linguistic theory of speech is a significant contribution to the study of the formation of a linguistic personality based on its discursive activity. Essential in this regard is the linguist's assertion that speech, as a human function and ability, develops in a specific form through assimilation and acquisition (Grigorieva-Golubeva, 2002). Therefore, language is not considered in isolation from the developing personality, but as an aspect of personality. "Linguistic competence - an institutional feature of the linguistic

personality - is the only means of transferring action to the mental plane, a guarantee of human progress along the path of self-regulation of behavior, a form of organization of one's mental life. A person cannot be a personality without being, in particular, a linguistic personality" (Luria, 1998: 52).

A model methodology for developing professionally specific competencies according to language proficiency levels. The goal of the model is to develop professionally specific competencies according to students' language proficiency levels in a consistent, systematic, and effective manner (Table 1).

Table 1 - Conceptual framework of the methodological model of professional competence

Structure of professionally specific competence			
Linguistic-cultural component (mastery of cultural norms in professional discourse);	Linguistic component (lexical, grammatical, phonetic knowledge)	Professional and communicative component (language activity in professional situations)	Methodological and reflective component (self-assessment, preparation for professional growth)
Methodological and reflective component (self-assessment, preparation for professional growth)			
Methodological model for language proficiency levels Levels B1–B2 (beginner)	Objective: to develop basic language training in a professional field.	knowledge of basic vocabulary, including general language and elementary professional vocabulary	understanding and use of simple grammatical structures in typical professional situations
Contents of professional and specialized competence			
Communication in simple professional situations (introduction, briefing)	Adapted samples of professional texts.	Discussion of professional direction	Basic terminology related to the professional field
Methods and forms			
Speech according to the model, situational tasks	Dialogue exercises; problem-solving tasks	Visualization, simple types of role-playing games	Case study method; Project work
Result: the student can freely communicate on professional topics and justify his opinion.			
Level C1 (intermediate)	Objective: development of professionally specific communication skills.	Using professional terminology in context	Discussion of professional issues through online platforms;
Level C2 (high)	Objective: to develop a specialist capable of carrying out professional activities	Contents of professionally specific competence:	analysis of scientific and official professional texts;
Performance indicators of the methodological model			
integration of linguistic and professional content	maintaining continuity of levels	connection of learning outcomes with specific professional activities	development of students' independence and reflection
Result: development of professional and specialized competence of a specialist			

The proposed methodological model is based on the principles of competency-based, level-based, and professionally oriented learning. The methodological model incorporates the interaction of linguistic, communicative, linguacultural, and professional-practical components (Osiyanova, 2013).

The development of professional competencies and the characteristics of human speech behavior is a concern for both linguists and educators, who understand that it is impossible to create an effective language teaching model without reference to language theory, its multi-level organization, and the principles of its formation and structure. The following tasks are aimed at the comprehensive development of the student's professional competence: they combine theoretical knowledge, practical skills, the use of digital technologies, reflection and research skills. This way, the student is formed as a specialist in accordance with the requirements of the modern labor market.

Below is a set of tasks based on the use of theoretical, practical and digital technologies for students (bachelor's/master's degree).

I. Theoretical and analytical tasks: Task 1. Conceptual analysis

Define the concepts of "professional competence", "competence", "competence", "soft skills", "hard skills" based on scientific literature.

Task requirements: Compare the views of 3–5 scientists; Identify common and different features; Provide an author's definition (100–150 words).

Task 2. Build a structural model

Show the structure of the professional competence of a modern specialist (motivational, cognitive, operational, reflective components) in the form of a diagram.

Result: infographics or drawings (using Canva, PowerPoint, Miro).

Task 3. Case Study: Analyze the following situation:

A young professional is not able to effectively use digital tools at work, has poor communication skills, but has high theoretical knowledge.

The tasks given above are aimed at the comprehensive development of the professional competence of a modern specialist. Theoretical and analytical tasks allow the student to understand the concept of professional competence, compare scientific approaches and develop scientific thinking skills by creating an author's definition. By building a structural model, the student systematically visualizes the components of professional competence and understands their interrelationships, which also teaches the effective use of information and communication technologies.

The following practical tasks such as case analysis and SWOT analysis improve the student's skills in assessing real-life situations, making professional decisions and creating a strategic plan. Through self-assessment tasks, the student can determine the level of his professional competence and see his strengths and weaknesses. Creating a portrait of the "ideal specialist" and group projects develop the student's ability to think creatively, work in a team and make presentations.

II. Practical tasks: Task 4. Self-assessment diagnostics

Create a questionnaire to determine the level of professional competence (10–15 questions).

Rating scale: 1–5 points.

Show the result in a diagram.

Task 5. Portrait of the "Ideal Specialist"

Group work:

Describe the model of a modern specialist in 2030;

Introduce digital, communicative, intercultural competencies;

Make and defend a presentation. Reflective essay: "Professional competence is the key to my future successful career"

Length: 200–250 words.

Structure: introduction – main part – conclusion.

Task 6. Mini-research: Conduct a survey among students on the topic "What competencies are important in the current labor market?". Present the results in the form of: Draw a table -Make a diagram- Making conclusions.

The practical tasks using digital tools increase the student's ICT competence and allow him to effectively use modern technologies to develop professional competence. By writing a reflective essay, the student analyzes his or her professional development path, strengthens his or her ability to reflect, and strengthens his or her professional motivation. The tasks of reviewing scientific literature and conducting a mini-research improve analytical thinking, information search, and academic writing skills, and provide experience in collecting data and drawing conclusions.

Thus, all the tasks together allow the student to develop professional competence in various aspects: theoretical knowledge, practical skills, the use of digital technologies, research, and reflective abilities are formed. This will form the basis for the student to become a competitive specialist in accordance with the requirements of the modern labor market. However, it must be acknowledged that scholars have not yet formulated clear requirements for the development of professional and special competencies.

To summarize, it can be concluded that the problem of linguistic personality development is acquiring a distinctly interdisciplinary character. Language proficiency and personality development are closely interrelated processes which are very important in the formaton of professional development.

References

Bekkozhanova G.K., Shakhanova R.A. (2021) Theoretical principles of the formation of professional and special competencies - Bulletin of Kyrgyzstan KSU named after Arabaev – No. 2 (2) - 90-93 pp.

Bogin G.I. (1980) Modern Lingvodidactics: Textbook of Alinsky State University – 60 p.

Bogin, G.I. (1986) Model of Linguistic Personality in Its Connection with Types of Texts –Kalinin: KSU– 86.

Grigorieva-Golubeva. (2002) Formation of Humanistic Values in Teachers: in the Aspect of Linguistic Personality, Dissertation Topic and Dissertation Abstract for the Degree of Doctor of Pedagogical Sciences – St. Petersburg.

Intercultural Language Teaching Practice of EFL China Classroom – College English Instruction Based on Byram's ICC Model - Bulletin of Bishkek State University– 2025, No. 2 (72)- pp. 137-145

Karasik V.I. (2002) Language Circle: Personality, Concepts, Discourse - Monograph. – Volgograd: “Change” – 477 p.

Krasnykh V.V., Izotov A.I. (1998) Language, Consciousness, Communication. Moscow: Philology, Issue 4, 128 p. ISBN 5-7552-01-11-0.

Luria A.R. (1998) Language and Consciousness, edited by E.D. Khomskaya. –Rostov n/d.: Phoenix –416 p.

Leontovich O.A. (2007) Introduction to Intercultural Communication: A Textbook. – Gnosis – 366 p.

Osiyanova A.D. (2013) Subjectively-Oriented Technologies as a Means of Forming Students' Linguistic Communicative Culture. Orenburg.

THE IMPACT OF SOCIAL MEDIA ON POWER DYNAMICS WITHIN THE FAMILY

Najiba Mohammadi
Student of AllahBayt International University
Elham Vahidi
teacher of AllahBayt International University

Abstract
The Impact of Social Media on Power Dynamics within the Family
In recent decades, the rapid expansion of social media as one of the most significant consequences of globalization has brought about profound transformations in the social and cultural structures of contemporary societies. The family, as one of the most fundamental social and identity-forming institutions, has been directly and indirectly affected by these transformations. By transcending temporal and spatial boundaries, expanding access to diverse informational and symbolic resources, and reshaping patterns of communicative action, social media platforms have created new conditions for redefining relationships, roles, and power relations within the family.
Empirical findings in social research indicate that virtual space, particularly in transitional societies, can contribute to the emergence of a state of suspension and identity crisis among users, especially the younger generation. This identity crisis, rooted in the weakening of traditional sources of meaning such as religion, culture, and family, extends beyond the individual level and permeates intra-family relations and the distribution of power within the household. The growing reliance of the third generation on social media has led to the formation of new sources of symbolic, informational, and communicative power that are no longer exclusively controlled by parents or older generations.
As a result, traditional parental authority—previously grounded in age, experience, knowledge, and culturally institutionalized roles—has been increasingly challenged. Consequently, family power dynamics have shifted from a vertical, hierarchical model toward a more fluid, horizontal, and negotiation-based pattern. While this transformation may generate opportunities such as enhanced participation of family members, improved dialogue, and increased awareness, it simultaneously provides fertile ground for intensifying intergenerational conflicts, value gaps, and the erosion of family cohesion.
From a cultural–political perspective, social media platforms, operating within the framework of "soft war," possess the capacity to gradually influence belief systems, norms, and lifestyles, thereby reconstructing the foundations of authority and power within the family. Through mechanisms such as the transformation of cultural consumption patterns, the reconfiguration of gender roles, and the weakening of traditional family functions, social media contribute to the displacement of power centers and the rebalancing of authority at the micro level of family life.
Overall, the impact of social media on power dynamics within the family constitutes a multidimensional and complex phenomenon that simultaneously entails empowering potentials and crisis-generating consequences. A comprehensive understanding of this process requires close attention to the cultural, generational, and identity-related contexts of transitional societies and can provide a valuable foundation for social and cultural policymaking aimed at strengthening the positive functions of social media while mitigating their adverse effects on family cohesion and social equilibrium.
Keywords: Social Media; Family Power Dynamics; Identity Crisis; Generational Gap; Globalization

ANALYSIS OF PERSONALIZED LANGUAGE LEARNING PATHWAYS IN ARTIFICIAL INTELLIGENCE

Dr. Nargizoy MIRZAEVA
Department of Languages and Humanities
Andijan State Technical Institute, Uzbekistan
ORCID: 0009-0008-5324-3731

ABSTRACT

The global technical sphere requires rapid and effective mastery of a foreign language. Traditional language teaching methodologies, however, are struggling to provide the necessary personalization and immediate feedback required for deep knowledge and high qualifications. This study explores the transformational potential of Artificial Intelligence (AI) in optimizing the Foreign Language Learning (FL) process. In particular, it analyzes how Intelligent Tutoring Systems (ITS) and Conversational AI platforms enhance cognitive activity and improve contextual communication skills. The study employs a mixed-methods approach, evaluating the impact of AI-generated adaptive learning pathways on language memorization and domain-specific vocabulary application. The intervention included an 8-week study involving 60 EFL students. Data analysis focused on comparing pre- and post-test scores related to both conceptual understanding and technical term accuracy. Preliminary findings suggest that AI tools significantly accelerate mastery by providing real-time, context-aware error correction and tailoring practice material to individual needs. The study concludes that the strategic integration of AI is essential for maximizing language learning efficiency, offering pathways toward effective linguistic competence that surpasses conventional classroom limitations.

Keywords: *Artificial Intelligence; Foreign Language Learning (FLL); Personalized Learning; Conversational AI; Intelligent Tutoring Systems (ITS); Contextual Feedback.*

The twenty-first century has ushered in an era of unprecedented technological transformation, reshaping nearly every domain of human activity — including education. Within this landscape, the acquisition of foreign language (FL) competence has emerged as a critical professional requirement, particularly in science, technology, engineering, and mathematics (STEM) fields. For students enrolled in technical institutes such as the Andijan State Technical Institute (ASTI), the ability to communicate effectively in English is not merely an academic goal; it is a prerequisite for engaging with global research communities, international technical documentation, and multinational professional environments.

Despite widespread recognition of this necessity, conventional foreign language teaching methodologies have struggled to keep pace with the demands of modern learners. Traditional instructor-led instruction, while effective in certain respects, inherently imposes a uniform learning pace and a generalized curriculum that fails to account for individual differences in

prior knowledge, learning style, cognitive pace, and professional focus area. The result is a persistent gap between classroom attainment and real-world communicative performance.

The emergence of Artificial Intelligence (AI) technologies offers a compelling solution to these longstanding challenges. AI-driven platforms, and in particular Intelligent Tutoring Systems (ITS) and Conversational AI tools, have demonstrated significant potential to individualize the language learning experience, providing learners with adaptive feedback, dynamically adjusted content, and authentic communicative practice opportunities. This paper investigates the impact of AI-personalized learning pathways on EFL (English as a Foreign Language) acquisition outcomes among technical students, drawing on empirical data collected over an eight-week instructional intervention.

The central hypothesis of this study is that AI-mediated adaptive instruction produces measurably superior outcomes compared to conventional classroom methods, particularly in the domains of technical vocabulary acquisition and context-aware language use — two competencies of critical importance in the STEM educational context.

Scholarly literature has long documented the systemic limitations of conventional foreign language instruction in higher education contexts. As noted by Richards and Rodgers (2014), communicative language teaching approaches, while theoretically sound, are frequently undermined in practice by large class sizes, limited instructional time, and the pressure to cover prescribed syllabi. These structural constraints prevent teachers from addressing the individualized needs of every learner, resulting in uniform instruction delivered to a heterogeneous learner population.

Particularly in technical education settings, the disconnect between general English instruction and domain-specific communication needs is acute. Students require not only general linguistic competence but the ability to comprehend and produce specialized discourse — a dimension that standard language courses rarely address with sufficient depth or consistency.

The integration of AI into educational contexts began gaining serious scholarly attention in the late 1990s with the development of early ITS frameworks. Bloom's (1984) landmark "2-sigma problem" research established that one-on-one tutoring produces learning outcomes approximately two standard deviations superior to conventional group instruction — a finding that AI-personalized systems have sought to approximate through algorithmic individualization.

More recent scholarship has demonstrated that contemporary AI language tools go substantially beyond simple drill-and-practice automation. Godwin-Jones (2022) identifies three transformative capabilities characteristic of modern AI language platforms: (1) dynamic difficulty adjustment based on learner performance data; (2) immediate, explanatory error correction rather than mere flagging of mistakes; and (3) the generation of contextually relevant practice scenarios tailored to individual learner profiles and communicative goals.

Conversational AI platforms, including chatbot-based interlocutors and voice-enabled language partners, have attracted particular research attention. Studies by Fryer et al. (2020)

and Woo et al. (2023) indicate that learners who engage with conversational AI tools report reduced anxiety in communicative tasks, increased willingness to experiment with linguistic forms, and measurable improvements in spoken fluency and pragmatic appropriateness.

The theoretical framework underpinning AI-personalized language learning draws from several converging fields, including cognitive science, educational psychology, and computational linguistics. Vygotsky's (1978) concept of the Zone of Proximal Development (ZPD) is particularly pertinent: effective learning occurs when instruction is pitched just beyond the learner's current independent capability, supported by appropriately scaffolded assistance. AI systems are uniquely positioned to operationalize this principle at scale, dynamically identifying each learner's ZPD and delivering targeted, scaffolded input accordingly.

Long's (1996) Interaction Hypothesis further informs the design of AI conversational tools, positing that comprehensible input combined with opportunities for negotiation of meaning is essential for language acquisition. Modern conversational AI systems create simulated interactional environments in which learners can negotiate meaning, receive corrective recasts, and engage in extended discourse without the social pressures or time limitations inherent in human-instructor interactions.

This study adopted a mixed-methods research design, incorporating both quantitative experimental data and qualitative observational evidence. The quantitative strand employed a quasi-experimental pre-test / post-test control group design to measure learner outcomes, while the qualitative strand drew on learner reflection journals and structured interviews to illuminate participant experience and perceived utility of the AI tools.

Sixty EFL students from the first and second academic year of the Andijan State Technical Institute participated in the study. Participants were enrolled in Information Technology and Engineering programs, and their English proficiency levels were assessed at the outset using a standardized placement instrument. All participants were assessed as falling within the A2–B1 range of the Common European Framework of Reference (CEFR) at baseline. Students were randomly assigned to two groups: an AI-assisted experimental group (n=30) and a conventional-instruction control group (n=30).

Over an eight-week period, the experimental group engaged with a suite of AI-powered learning tools including an adaptive vocabulary platform calibrated to STEM-specific terminology, a conversational AI chatbot for extended communicative practice, and an AI-driven grammar correction system providing sentence-level explanatory feedback. The control group received standard communicative language instruction delivered by the same instructor, following the institute's regular syllabus, without supplementary AI tools.

Both groups received an equivalent total of sixteen hours of dedicated language instruction across the intervention period. This deliberate equivalence ensured that observed differences in outcomes could be attributed to the nature of the instructional tool rather than differences in instructional time.

Learning outcomes were assessed using two purpose-designed instruments: a Technical Vocabulary Assessment (TVA), consisting of forty items targeting domain-specific lexical knowledge in the fields of computing and engineering; and a Contextual Language Use Test (CLUT), comprising reading comprehension tasks and structured writing prompts requiring accurate application of technical vocabulary in professional communicative contexts. Both instruments were validated through expert review and piloted with a separate cohort of ten students prior to the main study.

Table 1 presents a comparative overview of the key distinguishing features between traditional classroom instruction and AI-personalized learning environments, highlighting the structural advantages that adaptive systems offer in the language acquisition context.

Table 1. Comparative Features of Traditional and AI-Personalized Language Learning

Feature	Traditional Classroom	AI-Personalized Learning
Feedback Speed	Delayed (hours/days)	Immediate, real-time
Curriculum Flexibility	Fixed syllabus for all	Adaptive to each learner
Error Correction	Teacher-dependent	Automated, context-aware
Vocabulary Focus	General / textbook-based	Domain-specific & contextual
Learner Engagement	Variable, group-paced	Self-paced, personalized
Progress Tracking	Periodic assessments	Continuous, data-driven
Availability	Scheduled class hours	24/7 on-demand access

As the table illustrates, AI-assisted learning environments offer structural advantages across every comparative dimension, most notably in feedback immediacy, curricular adaptability, and continuous progress tracking. These advantages converge to create conditions highly conducive to accelerated language acquisition, particularly in technical and domain-specific contexts.

Thematic analysis of learner reflection journals and structured interviews yielded three recurring themes that illuminate the mechanisms underlying the quantitative gains. First, participants in the experimental group consistently reported that the AI system's immediate, explanatory feedback reduced the frustration associated with repeated errors, replacing it with a productive cycle of attempt, correction, and consolidation. Second, learners highlighted the adaptive nature of the vocabulary platform as intrinsically motivating, expressing satisfaction at the system's responsiveness to their improving competence. Third, conversational AI practice was frequently credited with reducing performance anxiety, with multiple participants noting that they were more willing to attempt complex grammatical constructions in AI-mediated than in instructor-observed contexts.

The findings of this study align with and extend a growing body of scholarship demonstrating the efficacy of AI-mediated instruction in foreign language acquisition. The magnitude of the observed learning gains — more than three times greater in the AI group than in the control

group — suggests that the advantages of AI-personalized learning are not merely incremental but may represent a qualitatively different mode of knowledge consolidation.

Several theoretical mechanisms appear to underpin these outcomes. The AI system's capacity to implement Vygotsky's ZPD at the individual level — automatically recalibrating task difficulty in response to real-time performance data — ensures that learners are consistently operating at the productive edge of their competence. This contrasts sharply with the uniform instructional pace of traditional classroom settings, where more advanced learners may be under-challenged and struggling learners may be overwhelmed.

The particularly strong gains in domain-specific vocabulary acquisition merit focused attention. Technical vocabulary presents distinctive acquisition challenges: items are typically low-frequency in general language corpora, highly specific in meaning, and embedded in complex syntactic structures. AI adaptive platforms that systematically expose learners to target vocabulary across multiple communicative contexts, with immediate corrective feedback on productive use, address each of these challenges directly in ways that traditional instruction — constrained by time, curriculum, and class size — cannot consistently provide.

The qualitative finding regarding reduced performance anxiety has important pedagogical implications. Language learning anxiety is well-documented as a significant inhibitor of FL acquisition, particularly in productive skills. AI conversational environments, by offering a non-judgmental, endlessly patient interlocutor, may effectively lower the affective filter that constrains risk-taking in human-observed communicative contexts — a factor with potentially far-reaching implications for the design of blended learning environments.

This study provides empirical evidence that AI-personalized adaptive learning pathways produce significantly superior foreign language acquisition outcomes compared to conventional classroom instruction, particularly in the domain of technical and domain-specific vocabulary — a finding of direct relevance to language education in STEM higher education institutions.

The strategic integration of AI tools into language curricula at institutions such as the Andijan State Technical Institute is not simply an enhancement of existing practice; it represents a fundamental reconceptualization of the pedagogical relationship between learner, content, and instruction. By shifting the locus of adaptation from the curriculum to the individual learner, AI systems enable the realization of a more equitable, responsive, and effective model of language education.

Future research should extend the current study's eight-week scope to examine the durability of AI-mediated gains over longer periods, and should investigate optimal models for integrating AI tools into blended and flipped instructional designs. Cross-institutional comparative studies involving learners from diverse linguistic and academic backgrounds will be essential for establishing the generalizability of the present findings. Furthermore, research into the design principles that maximize the pedagogical effectiveness of conversational AI — including the role of learner agency, gamification, and emotional responsiveness — represents a particularly fertile avenue for future investigation.

In sum, the integration of AI into language education is not a matter of technological novelty but of pedagogical necessity. For technical students navigating an increasingly interconnected global professional landscape, AI-personalized language instruction offers a demonstrated pathway to the linguistic competence that conventional approaches have consistently struggled to deliver.

REFERENCES

Bloom, B. S. (1984). The 2 sigma problem: The search for methods of group instruction as effective as one-to-one tutoring. Educational Researcher, 13(6), 4–16. https://doi.org/10.3102/0013189X013006004

Fryer, L. K., Ainley, M., Thompson, A., Gibson, A., & Sherlock, Z. (2020). Stimulating and sustaining interest in a language course: An experimental comparison of chatbot and human task partners. Computers in Human Behavior, 75, 461–468. https://doi.org/10.1016/j.chb.2017.05.045

Godwin-Jones, R. (2022). Scaling up and zooming in: Big data and personalization in language learning. Language Learning & Technology, 26(1), 1–15. https://doi.org/10125/73467

Long, M. H. (1996). The role of the linguistic environment in second language acquisition. In W. C. Ritchie & T. K. Bhatia (Eds.), Handbook of second language acquisition (pp. 413–468). Academic Press.

Richards, J. C., & Rodgers, T. S. (2014). Approaches and methods in language teaching (3rd ed.). Cambridge University Press. https://doi.org/10.1017/CBO9780511667305

Vygotsky, L. S. (1978). Mind in society: The development of higher psychological processes. Harvard University Press.

Woo, J., Chung, E., & Choi, I. (2023). Can AI chatbots replace language teachers in EFL writing instruction? System, 113, 102985. https://doi.org/10.1016/j.system.2023.102985

Zawacki-Richter, O., Marín, V. I., Bond, M., & Gouverneur, F. (2019). Systematic review of research on artificial intelligence applications in higher education — Where are the educators? International Journal of Educational Technology in Higher Education, 16(1), 39. https://doi.org/10.1186/s41239-019-0171-0

EFFECT OF SEAWEED ENRICHED HUMIC ACID ON GROWTH AND YIELD OF BT. BRINJAL (*Solanum melongena* L.)

Md. Nazmul Hasan Arfin*, Sylhet Agricultural University, Faculty of Agriculture, Department of Agricultural Chemistry, Sylhet- Bangladesh

Abstract

Bt. brinjal (*Solanum melongena* L.), a member of the Solanaceae family, is an economically important vegetable crop cultivated worldwide across tropical, subtropical, and warm temperate regions. It has been genetically developed to resist lepidopteran pests, particularly the Brinjal Fruit and Shoot Borer (*Leucinodes orbonalis*), through the expression of *Bacillus thuringiensis* (Bt) toxin that forms pores in the insect's digestive system. In Bangladesh, where brinjal is locally known as "Begoon," it ranks second only to potato in acreage and production. The present study evaluated the effect of seaweed-enriched humic acid on the growth and yield of Bt. brinjal using a Randomized Complete Block Design (RCBD) with three replications. Four treatments were applied: T_0 (control), T_1 (recommended fertilizer), T_2 (10 kg seaweed-enriched humic acid ha^{-1}), and T_3 (20 kg seaweed-enriched humic acid ha^{-1}). Humic acid enhances nutrient availability, stimulates seed germination and viability, and primarily promotes root growth. Growth parameters—plant height, leaf number, branch number, and flower number—were recorded at 30, 50, and 80 days after sowing (DAS). The highest values were observed at DAS 80, with plant height (119 cm), leaf number (130.33), branch number (26.67), and flower number (63.35). Yield performance revealed maximum production in T_2 (21.15 ton ha^{-1}), followed by T_3 (16 ton ha^{-1}), T_1 (12 ton ha^{-1}), and minimum in T_0 (12 ton ha^{-1}). The findings indicate that seaweed-enriched humic acid significantly enhances growth and yield attributes of Bt. brinjal. Therefore, its application can be regarded as an effective, eco-friendly, and sustainable supplement to improve productivity and promote sustainable agricultural systems in Bangladesh.

Key words : Bt brinjal, Fruit and Shoot Borer, Sea weed, Humic acid, Recommended fertilizer.

ARTIFICIAL INTELLIGENCE IN ADAPTIVE PROGRAMMING EDUCATION FOR PRE-SERVICE COMPUTER SCIENCE TEACHERS

Nazym TEKESBAYEVA[1]
[1] Abay Kazakh National Pedagogical University, Almaty, Kazakhstan
ORCID ID: https://orcid.org/0000-0001-7864-8219
Ainura SAGİDULLAYEVA[3]
[1] Abay Kazakh National Pedagogical University, Almaty, Kazakhstan
ORCID: https://orcid.org/0009-0001-8882-9977
[1]Raushan SHERALIYEVA
[1] Abay Kazakh National Pedagogical University, Almaty, Kazakhstan
ORCID: https://orcid.org/0009-0009-6810-3544

ABSTRACT

The digital transformation of higher education is accompanied by the rapid integration of artificial intelligence (AI) technologies, which significantly expand the didactic potential of teaching and learning processes. These changes are particularly relevant for pedagogical universities, where future computer science teachers are required to master not only programming skills but also pedagogical and methodological competencies necessary for effective professional practice. As programming education becomes more complex and learner diversity increases, the need for adaptive and personalized instructional approaches becomes increasingly evident.

This paper explores the role of artificial intelligence in adaptive programming education for future computer science teachers and examines the possibilities of its effective implementation in real educational practice. The study is based on the analysis of contemporary scientific literature, pedagogical and methodological research, and existing approaches to AI-based adaptive learning in higher education. Special attention is paid to the mechanisms of personalization, intelligent diagnosis of learning difficulties, and adaptive feedback that support students in mastering programming concepts and skills.

The findings indicate that the use of an AI-based adaptive learning environment in programming education contributes to improved learning outcomes and enhances students' analytical, reflective, and problem-solving abilities. The adaptive environment enables the construction of individualized learning trajectories by analyzing students' learning behavior, identifying misconceptions, and providing timely, context-aware feedback. In addition, the integration of artificial intelligence supports the development of stable programming competencies and fosters digital pedagogical competence among future computer science teachers by familiarizing them with intelligent educational technologies and data-driven instructional decision-making.

Overall, the results demonstrate that AI-powered adaptive learning environments have significant pedagogical potential for modernizing programming education in pedagogical universities. The integration of artificial intelligence into teacher education programs can contribute to higher-quality training of future computer science teachers and better alignment between technological innovation and pedagogical practice. The findings of this study may be used to improve adaptive programming curricula and to guide further research on artificial intelligence applications in teacher education.

Keywords: artificial intelligence; adaptive learning; programming education; computer science teacher education; pedagogical universities

MAKSİLLER LATERAL KESİCİ DİŞ EKSİKLİĞİNDE İMPLANT DESTEKLİ RESTORASYON; OLGU SUNUMU
IMPLANT-SUPPORTED RESTORATION IN MISSING MAXILLARY LATERAL INCISOR; CASE REPORT

Nedaa RAGABI[1]
Recep Tayyip Erdogan Üniversitesi , Diş hekimliği Fakültesi, protetik diş tedavisi, Rize , Türkiye.
[1]ORCID ID: https://orcid.org/0009-0007-0710-3749
Hilal OK BOSTAN [2]
Recep Tayyip Erdoğan Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Protetik Diş Tedavisi Ana bilim dalı, Rize, Türkiye.
ORCID ID: https://orcid.org/0000-0002-6415-5728
İpek ÇAĞLAR[3]
Recep Tayyip Erdoğan Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Protetik Diş Tedavisi Ana bilim dalı, Rize, Türkiye.
ORCID ID: https://orcid.org/0000-0002-2286-4657

ÖZET
Amaç
Anterior daimi dişlerde meydana gelen travmatik yaralanmalar, özellikle pediatrik ve genç bireylerde sıklıkla karşılaşılan durumlardandır. Bu tür travmaların yol açtığı estetik, fonksiyonel ve psikososyal problemler, bireylerin yaşam kalitesini önemli ölçüde etkileyebilmektedir. Bu olgu sunumunun amacı, çocukluk döneminde maksiller lateral kesici diş kaybı yaşayan bir hastada, implant destekli restorasyon planlamasında karşılaşılan normalden fazla meziodistal mesafenin, komşu kanin dişinin protetik olarak şekillendirilmesi yoluyla nasıl yönetildiğini ve elde edilen estetik ve fonksiyonel sonuçları değerlendirmektir.
Olgu Sunumu
Sunulan olgu, sistemik olarak sağlıklı, 41 yaşında bir kadın hastaya aittir. Çocukluk döneminde 22 numaralı maksiller lateral kesici dişini kaybeden bu hasta, uzun süreli diş eksikliği sonucunda ilgili bölgede meziodistal mesafenin normalin üzerinde olduğu tespit edilmiştir. Eksik dişin rehabilitasyonu için implant destekli restorasyon planlanmış, ancak mevcut boşluğun ideal lateral kesici diş boyutlarını aşması nedeniyle estetik ve orantılı bir restorasyon elde edebilmek amacıyla komşu kanin dişi üzerinde preparasyon yapılmıştır. Kanin dişi kontrollü bir şekilde şekillendirilerek, lateral diş bölgesindeki fazla mesafe dengelenmiş ve implant üstü restorasyon uygun morfoloji ve diş dizilimiyle tamamlanmıştır.
Sonuç
Lateral kesici diş eksikliği bulunan ve aşırı meziodistal mesafeye sahip olgularda, implant destekli restorasyonun komşu dişlerin protetik olarak yeniden şekillendirilmesiyle birlikte planlanması, estetik, fonksiyon ve oklüzal uyum açısından başarılı sonuçlar sağlamaktadır. Multidisipliner protetik yaklaşım, anterior bölge rehabilitasyonunda önemli bir rol oynamaktadır.
Anahtar Kelimeler Maksiller lateral kesici, diş eksikliği, implant destekli restorasyon, meziodistal mesafe.

ABSTRACT

Traumatic injuries to anterior permanent teeth are common conditions, particularly in pediatric and young individuals. The aesthetic, functional, and psychosocial problems caused by such trauma can significantly affect the quality of life of individuals. The aim of this case report is to evaluate how the excessive mesiodistal space encountered in the planning of an implant-supported restoration in a patient with maxillary lateral incisor loss during childhood was managed by prosthetically shaping the adjacent canine tooth, and to assess the resulting aesthetic and functional outcomes.

Case Report

The presented case belongs to a 41-year-old female patient who is systemically healthy. This patient lost her maxillary left lateral incisor (tooth number 22) during childhood, and it was determined that the mesiodistal space in the affected area was greater than normal due to long-term tooth loss. An implant-supported restoration was planned for the missing tooth, however, due to the existing space exceeding the ideal size of a lateral incisor, preparation was performed on the adjacent canine tooth to achieve an aesthetic and proportional restoration. The canine tooth was shaped in a controlled manner, balancing the excess space in the lateral tooth area, and the implant-supported restoration was completed with appropriate morphology and tooth alignment.

Conclusion

In cases of missing maxillary lateral incisors with excessive mesiodistal space, implant-supported restorations combined with prosthetic reshaping of adjacent teeth can provide successful esthetic, functional, and occlusal outcomes. A multidisciplinary prosthetic approach plays a crucial role in anterior region rehabilitation.

Keywords Maxillary lateral incisor , implant-supported restoration , mesiodistal space

UNRAVELLING THE GENETIC BASIS OF ANTIBIOTIC RESISTANCE IN ESCHERICHIA COLI : A GENOMIC APPROACH

Nneoma Lydia Dorbor [1], Success Daikwo [2]
[1]Department of Biological Sciences, Federal University Lokoja, P.M.B 1154 Lokoja, Kogi State, Nigeria
[2]Department of Biological Sciences, Federal University Lokoja, P.M.B 1154 Lokoja, Kogi State, Nigeria

Abstract:
The emergence of antibiotic-resistant bacteria poses a significant threat to global health. This study investigates the genetic basis of antibiotic resistance in Escherichia coli using whole-genome sequencing. Publicly available datasets were analysed to identify genetic mutations associated with resistance to commonly used antibiotics. Our preliminary findings suggest that specific mutations in genes involved in antibiotic target binding and efflux pumps contribute to resistance. Further analysis elucidates the molecular mechanisms underlying resistance and identify potential targets for novel antibiotics. This study provides insights into the genetic basis of antibiotic resistance, informing strategies to combat this growing public health concern.
Keywords: Escherichia Coli, Whole-genetic Sequencing, Antibiotic-resistant, Public Health

MAKİNE ÖĞRENMESİ İLE EV TİPİ ELEKTRİKLİ FIRINLARIN TASARIM PARAMETRELERİNE GÖRE ENERJİ SINIFI TAHMİNİ

ENERGY CLASS PREDICTION OF HOUSEHOLD ELECTRIC OVENS BASED ON DESIGN PARAMETERS WITH MACHINE LEARNING

Nur ÜRET[1]
Gazi Üniversitesi, Fen Bilimleri Enstitüsü, Veri Bilimi, Ankara, Türkiye.
ORCID ID: 0009-0006-4217-9282
Prof. Dr. ESRA GÖKPINAR[2]
Gazi Üniversitesi, Fen Bilimleri Enstitüsü, İstatistik, Ankara, Türkiye.
ORCID ID: 0000-0003-2148-4940

ÖZET

Enerji verimliliği, çevresel sürdürülebilirlik ve ekonomik tasarruf açısından giderek daha fazla önem kazanmaktadır. Özellikle ev tipi elektrikli cihazlar, toplam hane halkı enerji tüketiminde büyük bir paya sahiptir. Bu cihazlar arasında yer alan elektrikli fırınların enerji verimliliği, doğrudan tasarım parametrelerine bağlı olarak değişmektedir. Fırınların iç hacmi, yalıtım tipi, ısıtıcı gücü gibi fiziksel özellikleri, cihazın enerji sınıfını ve tüketim miktarını belirlemede önemli rol oynamaktadır. Bu nedenle, tasarım aşamasında enerji sınıfını doğru şekilde tahmin edilmesi hem üretici firmalar hem de enerji verimli ürünleri tercih etmek isteyen tüketiciler için büyük önem taşımaktadır.

Bu çalışmada, ev tipi elektrikli fırınların tasarım parametrelerine dayalı olarak enerji sınıfının makine öğrenmesi yöntemleriyle tahmin edilmesi amaçlanmıştır. Bu kapsamda, Lojistik Regresyon, K-En Yakın Komşular, Sınıflandırma ve regresyon ağaçları (CART), Rastgele Orman, Gradient Boosting Machines (GBM), LightGBM, CatBoost, Çok Katmanlı Algılayıcı (MLP) ve Destek Vektör Makineleri (SVM) gibi yaygın kullanılan algoritmalar uygulanmıştır. Uygulanan modellerin performansları karşılaştırılarak en yüksek doğruluk oranına sahip yöntem belirlenmiştir. Buna göre 0.82 doğruluk oranıyla Lojistik Regresyon model en iyi performansı göstermiştir. Ayrıca, belirlenen Lojistik Regresyon modeli kullanılarak, kullanıcıların fırına ait tasarım verilerini girerek enerji sınıfını öğrenebileceği bir arayüz tasarlanmıştır. Bu çalışmanın, enerji verimliliğine katkı sağlaması ve çevre dostu cihaz tercihlerini teşvik etmesi beklenmektedir.

Anahtar Kelimeler: Makine Öğrenmesi, Elektrikli Fırın, Enerji Tüketimi, Tahmin Modeli

ABSTRACT

Energy efficiency has gained increasing importance in terms of environmental sustainability and economic savings. Household electrical appliances, in particular, account for a significant portion of total residential energy consumption. The energy efficiency of electric ovens, which are among these appliances, varies directly depending on design parameters. Physical characteristics such as internal volume, type of insulation, and heater power play a critical role in determining the energy class and consumption levels of the device. Therefore, accurately predicting the energy class during the design phase is of great importance for both manufacturers and consumers who prefer energy-efficient products.

This study aims to predict the energy class of household electric ovens based on design parameters using machine learning techniques. Within this scope, commonly used algorithms including Logistic Regression, K-Nearest Neighbors (KNN), Classification and Regression Trees (CART), Random Forest, Gradient Boosting Machines (GBM), LightGBM, CatBoost, Multi-Layer Perceptron (MLP), and Support Vector Machines (SVM) were implemented. The

performance of the developed models was comparatively evaluated to identify the method with the highest predictive accuracy. The results indicate that the Logistic Regression model achieved the best performance with an accuracy rate of 0.82. Furthermore, a user interface was developed based on the best-performing Logistic Regression model, enabling users to input oven design parameters and obtain the corresponding energy class prediction. This study is expected to contribute to improved energy efficiency and to promote the adoption of environmentally sustainable household appliances.
Keywords: Machine Learning, Electric Oven, Energy Consumption, Model Prediction.

KİTOZAN TABANLI BODİPY FLORESANS SENSÖRLERİN ANYON VE AMİNOASİT TESPİTİNDE UYGULANMASI

Nuriye Türkoğlu*, Ahmed Nuri Kurşunlu
Selçuk Üniversitesi, Fen Fakültesi-Kimya , 42031, Konya, Türkiye
Orcid no: 0009-0008-2333-6961

ABSTRACT
The potential of chitosan-based BODIPY fluorescence sensors has been extensively explored. Chitosan, sustainably obtained from bark waste, offers both film-forming capacity and an ideal matrix for selective analyte recognition thanks to its high biocompatibility, biodegradability, and rich $–NH_2$ functionality. Its cationic structure allows it to form strong electrostatic interactions with anionic species, making it particularly advantageous for the detection of anions, biomolecules, and metal ions. Furthermore, its amino and hydroxyl groups allow for easy chemical modification, enabling the enrichment of chitosan with different functionalities. These advantages demonstrate that chitosan has broad potential for use in both fundamental scientific research and industrial applications. The BODIPY dye family is a class of functional chromophores distinguished by its high molar extinction coefficients, exceptional photostability, and customizable luminescence properties. The skeletal structure of these pigments allows for precise control of photophysical and photochemical behavior through modifications to various regions. The narrow emission bands, high quantum yields, and photostable structures of BODIPY dyes, when modified into a chitosan matrix, result in both high sensitivity and strong fluorescence signals. Literature reports indicate that chitosan-BODIPY macromolecular systems exhibit selective binding to target ions via π-conical –C≡C– bonds, minimally affected by temperature and pH changes, and that fluorescence responses switch to “turn-off” or “ratiometric” modes in the presence of the relevant analytes. Fluorescence sensors are optical sensor systems based on detecting the presence or concentration of an analyte through changes in fluorescence emission. These systems are generally aimed at detecting changes in quantum yield, emission wavelength, or fluorescence intensity resulting from the specific interaction of a fluorescent chromophore with the target species. Due to their advantages such as high selectivity, low limit of detection (LOD), and fast response time, fluorescence sensors have broad application potential in multidisciplinary fields such as monitoring environmental pollutants, biomolecular diagnostics, pharmaceutical analysis, and live cell imaging.
Keywords: Chitosan, Fluorescence Sensor, Bodipy, Biocompatibility, Biodegradability.

ÖZET
Genel olarak chitosan-tabanlı BODIPY floresans sensörlerin potansiyeli kapsamlı bir biçimde irdelenmiştir. Kabuk atıklarından sürdürülebilir yolla elde edilen chitosan, yüksek biyouyumluluk, biyoçözünürlük ve zengin $–NH_2$ fonksiyonelliği sayesinde hem film oluşturma kapasitesi sunmakta hem de analitlerin seçici tanınması için ideal bir matriks sağlamaktadır. Katyonik yapısı sayesinde anyonik türlerle güçlü elektrostatik etkileşimler kurabilmesi, onu özellikle anyon, biyomolekül ve metal iyonlarının tespitinde avantajlı kılar. Ayrıca sahip olduğu amino ve hidroksil grupları sayesinde kolayca kimyasal olarak modifiye edilebilir; bu da kitozanın farklı fonksiyonlarla zenginleştirilmesine imkân tanır. Bu avantajlar, kitozanın hem temel bilimsel araştırmalarda hem de endüstriyel uygulamalarda geniş bir kullanım potansiyeline sahip olduğunu göstermektedir. BODIPY boya ailesi yüksek

molar sönüm katsayıları, olağanüstü foto-stabilitesi ve özelleştirilebilir lüminesans özellikleri sayesinde öne çıkan bir fonksiyonel kromofor sınıfıdır. Bu pigmentlerin iskelet yapısı; çeşitli bölgelere yapılabilen modifikasyonlarla fotofiziksel ve fotokimyasal davranışların hassas şekilde kontrol edilmesine olanak tanır. BODIPY boyalarının dar emisyon bantları, yüksek kuantum verimleri ve fotostabil yapıları; chitosan matrisine modifiye edilmeleriyle birlikte hem yüksek hassasiyet hem de güçlü floresans sinyalleri ile sonuçlanmaktadır. Literatürde, chitosan-BODIPY makromoleküler sistemlerin π-konik –C≡C– bağları üzerinden hedef iyonlarla sıcaklık ve pH değişimlerinden minimal etkilenerek seçici bağlanma gerçekleştirdiği, ilgili analitlerin varlığında floresans yanıtlarının "turn-off" veya "ratiometrik" modlara geçtiği raporlanmıştır. Floresans sensörler, bir analitin varlığını ya da konsantrasyonunu, floresans emisyonundaki değişimler aracılığıyla tespit etmeye dayalı optik sensör sistemleridir. Bu sistemler, genellikle floresan özellik gösteren bir kromoforun hedef türle olan spesifik etkileşimi sonucunda kuantum veriminde, emisyon dalga boyunda veya floresans şiddetinde meydana gelen değişiklikleri algılamaya yöneliktir. Yüksek seçicilik, düşük limitte tespit (LOD) ve hızlı yanıt süresi gibi avantajları nedeniyle, floresans sensörler çevresel kirleticilerin izlenmesi, biyomoleküler tanı, farmasötik analiz ve canlı hücre görüntüleme gibi çok disiplinli alanlarda geniş uygulama potansiyeline sahiptir.

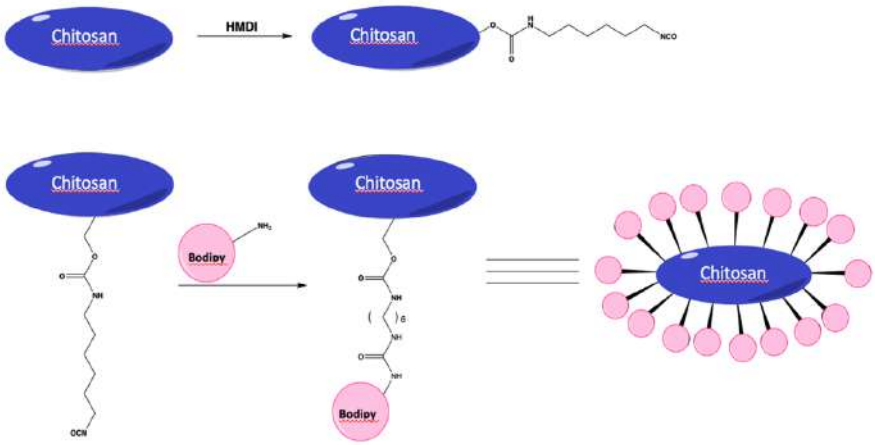

Anahtar Kelimeler: Kitozan , Floresans Sensör, Bodipy , Biyouyumluluk , Biyoçözünürlük.

ANKİLOZAN SPONDİLİTİ OLAN HASTALARIN SOLUNUM EGZERSİZİ İÇİN BİLGİ KAYNAĞI OLARAK İNGİLİZCE YOUTUBE VİDEOLARININ ETKİNLİĞİ VE GÜVENİLİRLİĞİ

THE EFFECTIVENESS AND RELIABILITY OF ENGLISH YOUTUBE VIDEOS AS A RESOURCE FOR RESPIRATORY EXERCISES IN PATIENTS WITH ANKYLOSING SPONDYLITIS

Dr. Öğr. Üyesi Oğuzhan METE
Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Gülhane Fizyoterapi ve Rehabilitasyon Fakültesi, Kardiyopulmoner Rehabilitasyon Anabilim Dalı, Ankara
ORCID NO: 0000-0002-6585-7617
Dr. Öğr. Üyesi Özge ÖZKUTLU
Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Gülhane Fizyoterapi ve Rehabilitasyon Fakültesi, Nörolojik Rehabilitasyon Anabilim Dalı, Ankara
ORCID NO: 0000-0002-0979-7613
Uzman Fzt. Esma DEMİR
Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Enstitüsü, Fizyoterapi ve Rehabilitasyon Bölümü, Ankara
ORCID NO: 0009-0000-0089-2895

ÖZET

Bu çalışmanın amacı, ankilozan spondilit hastalarında solunum egzersizleriyle ilgili YouTube platformunda yer alan videoların kalitesini, güvenilirliğini ve popülerliğini değerlendirmektir. Belirlenen anahtar kelimeler kullanılarak YouTube arama motorunda tarama yapıldı ve algoritmanın etkisini önlemek amacıyla her aramadan önce tarayıcı geçmişi temizlendi. Her anahtar kelime için ilk 3 sayfada yer alan videolar taranmış ve toplam 300 video değerlendirildi. Dâhil edilme ve dışlanma kriterleri doğrultusunda 9 video analize alındı. İki bağımsız araştırmacı tarafından videolar, Modifiye Quality Criteria for Consumer Health Information (DISCERN) Ölçeği, The Journal of the American Medical Association (JAMA) ve Global Quality Scale (GQS) kriterlerine göre değerlendirildi. Videoların popülerliği ve izleyici etkileşimi ise Video Güç İndeksi (VPI) formülü ile hesaplandı. Araştırmacılar arası güvenilirlik Cohen's Kappa katsayısı ile analiz edildi. Değerlendiriciler arasında Modifiye DISCERN (Kappa= 0.795, p= 0.002), JAMA (Kappa= 0.830, p < 0.000) ve GQS (Kappa= 0.727, p= 0.023) skorlarında istatistiksel olarak anlamlı ve yüksek düzeyde uyum saptandı. Analiz edilen videoların yayında kalma süresi medyanı 60 ay, uzunlukları medyanı 2,42 dakika ve görüntülenme sayıları medyanı 4252 olarak belirlendi. Videoların kalite ortalamaları incelendiğinde; Modifiye DISCERN medyanı 2 (IQR: 0.75), JAMA medyanı 2 (IQR: 1.50) ve GQS medyanı 2 (IQR: 0.75) olarak oldukça düşük bulundu. Ayrıca izleyici etkileşimini gösteren VPI skoru medyanının 1.36 (IQR: 5.68) gibi yetersiz bir seviyede olduğu tespit edildi. YouTube platformunda ankilozan spondilit hastalarına yönelik solunum egzersizleri içeren mevcut videoların niceliksel olarak yetersiz, niteliksel olarak ise düşük kalitede olduğu görülmüştür. Hastaların dijital sağlık okuryazarlığının arttığı günümüzde, fizyoterapistler tarafından kanıta dayalı, güvenilir kaynaklara dayanan ve eğitici niteliği yüksek video içeriklerinin üretilmesi bir gerekliliktir.

Anahtar kelimeler: Ankilozan Spondilit, Youtube, Solunum Egzersizleri, Kalite, Güvenilirlik

ABSTRACT

The aim of this study is to evaluate the quality, reliability, and popularity of YouTube videos related to breathing exercises in patients with ankylosing spondylitis. A YouTube search was conducted using predetermined keywords, and browser history was cleared before each search to prevent algorithmic influence. Videos appearing on the first three pages for each keyword were scanned, and a total of 300 videos were evaluated. Nine videos were selected for analysis based on inclusion and exclusion criteria. Two independent researchers evaluated the videos using the Modified Quality Criteria for Consumer Health Information (DISCERN) Scale, The Journal of the American Medical Association (JAMA), and the Global Quality Scale (GQS). Video popularity and viewer engagement were calculated using the Video Power Index (VPI). Inter-researcher reliability was analyzed using Cohen's Kappa coefficient. Statistically significant and high levels of agreement were found among the evaluators in the Modified DISCERN (Kappa = 0.795, p = 0.002), JAMA (Kappa = 0.830, p < 0.000), and GQS (Kappa = 0.727, p = 0.023) scores. The median broadcast time of the analyzed videos was 60 months, the median length was 2.42 minutes, and the median number of views was 4252. When the average quality of the videos was examined, the median Modified DISCERN score was 2 (IQR: 0.75), the median JAMA score was 2 (IQR: 1.50), and the median GQS score was 2 (IQR: 0.75), all of which were quite low. In addition, the median VPI score, which indicates viewer engagement, was found to be at an insufficient level of 1.36 (IQR: 5.68). Existing videos on YouTube featuring breathing exercises for patients with ankylosing spondylitis are found to be quantitatively insufficient and qualitatively of low quality. Given the increasing digital health literacy of patients today, it is essential for physiotherapists to produce evidence-based, reliable, and highly educational video content.

Keywords: Ankylosing Spondylitis, YouTube, Respiratory Exercises, Quality, Reliability

GİRİŞ

Ankilozan Spondilit (AS), öncelikli olarak aksiyel iskeleti etkileyen, kronik, inflamatuar ve progresif seyirli romatolojik bir hastalıktır (1). Hastalığın ilerleyen evrelerinde kostovertebral ve kostotransvers eklemlerin tutulumuna bağlı olarak göğüs kafesi mobilitesi azalmakta, bu durum hastaların göğüs ekspansiyonunu ve solunum kapasitelerini ciddi şekilde kısıtlayabilmektedir (2, 3). Bu nedenle, AS hastalarının multidisipliner rehabilitasyon programlarında postür eğitiminin yanı sıra solunum egzersizleri de hayati bir öneme sahiptir.

Hastalıklar hakkında bilgi kaynağı olarak internet kullanımı oldukça yaygınlaşmıştır (4). Youtube, dünya çapında ulaşılabilen ve en yaygın olarak kullanılan internet platformlardan biridir (5). İnternete ve akıllı cihazlara erişimin kolaylaşmasıyla birlikte hastalar, tanı aldıkları hastalıkları araştırmak, semptomlarını yönetmek ve tedavi seçenekleri hakkında bilgi edinmek için sıklıkla YouTube gibi görsel medya araçlarına başvurmaktadır. Ancak platformdaki içeriklerin herhangi bir editoryal, hakemli veya tıbbi süzgeçten geçmeden herkes tarafından yayınlanabilmesi; bilgi kirliliği, eksik yönlendirme ve düşük kaliteli içerik riskini de beraberinde getirmektedir. Literatürde çeşitli ortopedik (6, 7) ve romatolojik (8, 9) problemler için YouTube videolarının kalitesini inceleyen çalışmalar bulunmasına rağmen, AS hastalarına yönelik solunum egzersizlerini spesifik olarak değerlendiren kapsamlı bir araştırmaya rastlanmamıştır. Bu doğrultuda çalışmamızın amacı; YouTube platformunda yer alan "ankilozan spondilitte solunum egzersizleri" ile ilgili videoların kalitesini ve güvenilirliğini analiz etmektir. Elde edilecek bulguların, platformdaki bilgi kalitesine ışık tutması ve klinisyenlerin dijital içerik üretimi konusundaki farkındalığını artırması hedeflenmektedir.

YÖNTEM

Araştırma Tasarımı ve Etik İzin

Bu çalışma, halka açık bir platform olan YouTube üzerindeki videoların retrospektif bir analizidir. Değerlendirmeler açık erişimli çevrimiçi veriler üzerinden yapıldığı ve herhangi bir insan veya hayvan denek kullanılmadığı için etik kurul onayına ihtiyaç duyulmamıştır.

Arama Stratejisi ve Veri Toplama

Video araması, 9 Mayıs 2024 tarihinde YouTube platformunda gizli sekme özelliği kullanılarak gerçekleştirildi. Arama terimi olarak İngilizce dilinde; *"pulmonary rehabilitation for ankylosing spondylitis"*, *"breathing exercises for ankylosing spondylitis"*, *"pulmonary physiotherapy for ankylosing spondylitis"*, *"respiratory exercise for ankylosing spondylitis"* ve *"pulmonary exercises for ankylosing spondylitis"* anahtar kelimeleri kullanıldı. YouTube algoritmasının sonraki arama sonuçlarını etkilemesini önlemek amacıyla, her bir anahtar kelime araması tamamlandıktan sonra arama geçmişi silindi Her anahtar kelime için YouTube'da listelenen ilk 3 sayfa (ilk 60 video) baz alındı (9) ve toplamda 300 video, anahtar kelimeleriyle aynı isimde oluşturulan bir YouTube kütüphanesine kaydedildi. İngilizce dilinde olmayan ve solunum egzersizleri veya ankilozan spondilit ile ilgisi bulunmayan videolar çalışma dışı bırakıldı. Ankilozan spondilitte solunum egzersizleri anlatan ve İngilizce olan videolar dahil edildi.

Video Karakteristikleri ve Popülarite Analizi

Dahil edilen videoların özellikleri detaylı olarak kaydedildi. Bu veriler; video başlığı, yayıncısı, kaynağın niteliği (profesyonel organizasyonlar, sağlık profesyonelleri, bağımsız kullanıcılar), hedef kitle (hastalar, sağlık çalışanları, sınıflandırılamayanlar), kanalın takipçi sayısı, videonun yayında kalma süresi (ay), toplam video uzunluğu, videonun görüntülenme sayısı, beğenme, beğenmeme ve yorum sayılarını içermektedir. Önceki çalışmalardan yola çıkılarak (10-12) günlük görüntülenme (görüntülenme oranı) [*toplam izlenme sayısı/ yüklendiği günden günümüze geçen gün sayısı]* ve beğenme oranı [*(beğenme sayısı / (beğenme + beğenmeme sayısı)) × 100*] hesaplanmıştır. Videoların popülaritesini değerlendirmek için ise Video Güç İndeksi (VPI) *[(beğenme oranı × görüntülenme oranı) / 100]* kullanıldı (Tablo 1).

Videoların Kalite ve Güvenilirlik Değerlendirmesi

İki bağımsız ve kör fizyoterapist araştırmacı (O.M. ve Ö.Ö.) videoları üç farklı ölçek kullanarak değerlendirdi. İki değerlendirici arasında herhangi bir anlaşmazlık yaşanması durumunda, üçüncü bir araştırmacıya (E.D.) danışıldı. Videoların güvenilirliğinin ölçülmesi için Modifiye Quality Criteria for Consumer Health Information (DISCERN) Ölçeği (13, 14) kullanıldı. Modifiye DISCERN Ölçeği, "evet" veya "hayır" şeklinde yanıtlanan 5 sorudan oluşmaktadır. Her "evet" cevabı 1 puan, her "hayır" cevabı 0 puan almaktadır. Toplam puan 0 ile 5 arasında değişmekte olup, yüksek puan videonun yüksek güvenilirlikte olduğunu göstermektedir. Benzer çalışmalardaki gibi (8, 9, 11, 15) bilginin kalitesini, güvenilirliğini ve kullanılabilirliği The Journal of the American Medical Association (JAMA) Skoru ile video kalitesi ise Global Quality Scale (GQS) ile değerlendirildi. GQS, 1 ile 5 arasında puanlanan Likert tipi bir ölçektir. 1-2 puan düşük kaliteyi, 3 puan orta kaliteyi, 4-5 puan ise yüksek kalitede bir video olduğunu ifade etmektedir. JAMA Skoru dört kriterden oluşmaktadır. Karşılanan her kriter için 1 puan verilmekte olup, toplam skor 0 ile 4 arasında değişmektedir.

İstatistiksel Analiz

Elde edilen verilerin istatistiksel analizi SPSS sürüm 25.0 (IBM Corporation, Armonk, NY, ABD) yazılımı kullanılarak gerçekleştirildi. Verilerin normal dağılıma uygunluğu Shapiro-Wilk testi ile kontrol edildi. Tanımlayıcı istatistiklerde; kategorik değişkenler frekans olarak, normal dağılım göstermeyen değişkenler ise medyan ve çeyrekler arası aralık (IQR)

kullanılarak özetlendi. Araştırmacılar arası uyumu (inter-rater reliability) değerlendirmek amacıyla Cohen's Kappa katsayısı kullanıldı.

BULGULAR

Aramada toplam 300 video bulundu. Videolar anahtar kelimeleriyle aynı isimde oluşturulan Youtube Kütüphanesine kaydedildi. Bu videolar arasından duplike olanların elenmesiyle 158 video değerlendirilmeye alındı. Dahil edilme ve dışlama kriterlerine göre toplam 9 video ankilozan spondilitte solunum egzersizleri ile ilgili bulundu ve çalışmaya dahil edildi (Şekil 1.).

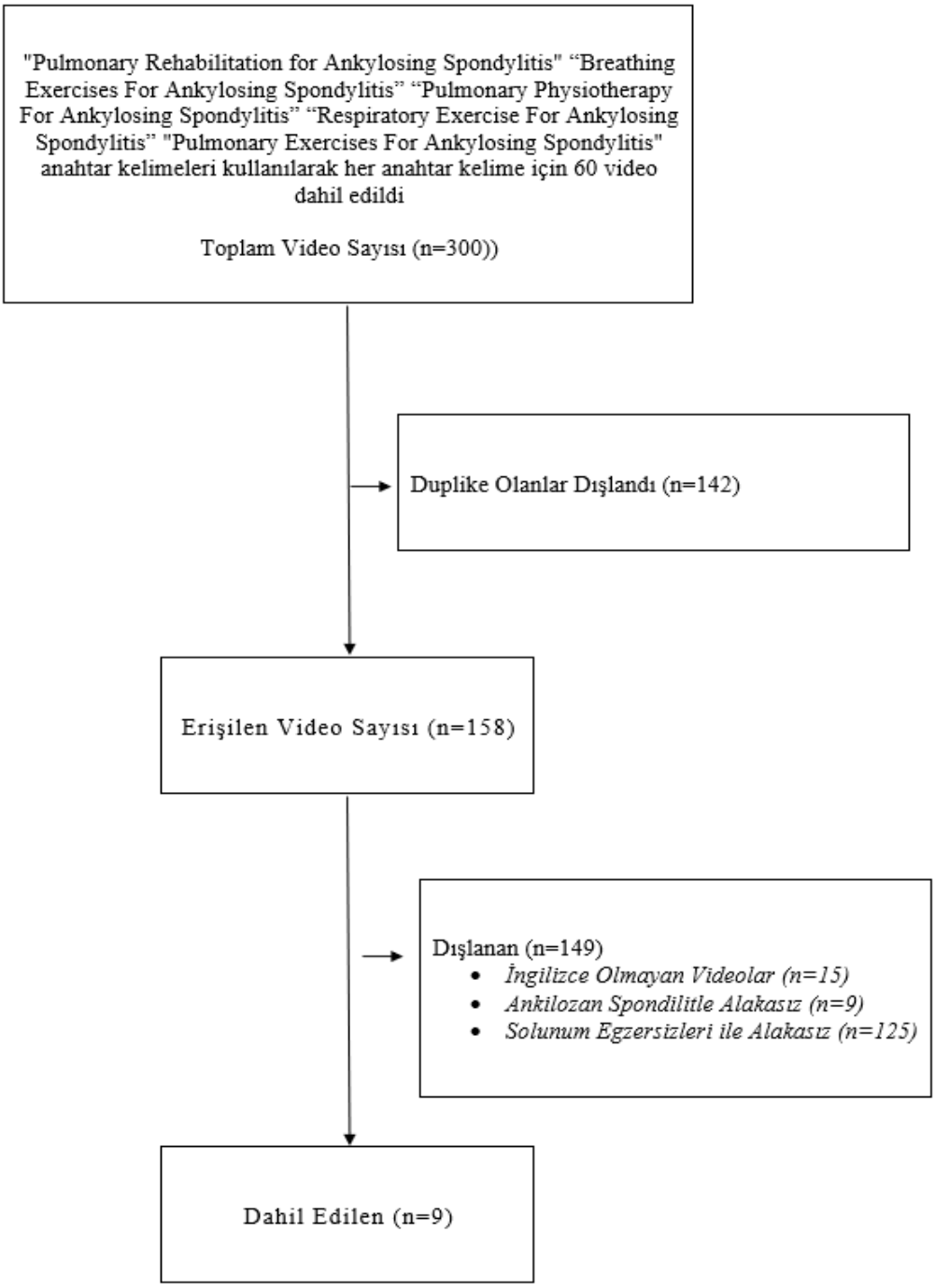

Şekil 1: Çalışma Akışı

Araştırma kapsamında incelenen videoların %55,6'sı sadece solunum egzersizleri içerirken (n=5), %44,4'ü solunum egzersizlerine yer veren kombine egzersiz (n=4) videolarıydı. Ayrıca, tüm videoların %33,3'ünün (n=3) YouTube Shorts formatında olduğu tespit edilmiştir. Videoların %44,4'ü yoga eğitmeni tarafından (n=4), %11,1'i fizyoterapist tarafından (n=1) ve %44,4'ü bir sağlık organizasyonu tarafından (n=4) yayınlanırken; videoların hedef kitlesi %88,9 oranında ankilozan spondilit hastalarına (n=8), %11,1 oranında sağlık profesyonellerine (n=1) yönelikti. Araştırmaya dâhil edilen videoların görüntülenme sayısı medyanı 4252 (IQR: 20551), yayıncıların takipçi sayısı medyanı ise 7210 (IQR: 5525) olarak belirlenmiştir. Videoların yayında kalma süresi medyan 60 ay (IQR: 60), video uzunluğu ise medyan 2,42 dakika (IQR: 28,46) olarak saptanmıştır. İzleyici etkileşim metrikleri incelendiğinde; beğenme sayısı medyanı 44 (IQR: 211), beğenmeme sayısı medyanı 0 (IQR: 7) ve yorum sayısı medyanı 1 (IQR: 6) olarak bulunmuştur. İzlenme oranı medyanı 1,39 (IQR: 5,90), beğeni oranı ise 98,90 (IQR: 2,92) olarak belirlenmiştir. Hesaplanan VPI skoru medyanı ise 1,36 (IQR: 5,68) olarak tespit edilmiştir. Videoların kalitesini ölçmek amacıyla kullanılan ölçeklerin ortalamalarına bakıldığında; Modifiye DISCERN skoru medyanı 2 (IQR: 0,75), JAMA skoru medyanı 2 (IQR: 1,50) ve GQS skoru medyanı 2 (IQR: 0,75) olarak belirlenmiştir. İki bağımsız araştırmacı arasındaki uyum incelendiğinde; Modifiye DISCERN (Kappa= 0.795, p= 0.002), JAMA (Kappa= 0.830, p <0.000) ve GQS (Kappa= 0.727, p= 0.023) skorlarının tamamında istatistiksel olarak anlamlı ve yüksek düzeyde uyum saptanmıştır.

TARTIŞMA VE SONUÇ

Bu çalışma, ankilozan spondilit hastalarına yönelik solunum egzersizleri içeren YouTube videolarının kalitesini, güvenilirliğini ve popülerliğini değerlendirmeyi amaçlayan ilk çalışmalardan biridir. Araştırmamızın en çarpıcı bulgusu, spesifik dâhil edilme kriterlerini karşılayan yalnızca 9 videonun bulunması ve bu videoların genel kalite, güvenilirlik ve eğitsel değer açısından oldukça düşük puanlar almış olmasıdır.

Çalışmamızda, videoların Modifiye DISCERN, JAMA ve GQS skorlarının medyanı 2 olarak belirlenmiştir. Bu durum, incelenen videoların kaynak belirtme konusunda yetersiz olduğunu, bilgilerin şeffaf bir şekilde sunulmadığını ve hastalar için eğitim değerinin düşük olduğunu göstermektedir. Literatürde, YouTube'daki sağlık ve egzersiz videolarını inceleyen birçok çalışmada benzer şekilde kalite eksikliği vurgulanmıştır (16, 17). AS hastalarında solunum egzersizleri, göğüs ekspansiyonunu korumak ve vital kapasiteyi artırmak için rehabilitasyon sürecinin ayrılmaz bir parçasıdır (18). Ancak bulgularımız, hastaların bu spesifik konuda YouTube üzerinden ulaştıkları içeriklerin bilimsel dayanaklardan uzak ve eksik olabileceğine işaret etmektedir.

İncelenen videoların uzunluk medyanının yalnızca 2,42 dakika olması dikkat çekicidir. Bu veriler, mevcut videoların detaylı bir rehabilitasyon programı sunmaktan ziyade çok kısa, yüzeysel bilgiler içerdiğini düşündürmektedir. Ayrıca, Video Güç İndeksi (VPI) medyanının 1,36 gibi oldukça düşük bir seviyede kalması ve medyan yorum sayısının 1 olması, izleyicilerin bu videolarla yeterli etkileşime girmediğini ve içeriklerin popülerleşemediğini kanıtlamaktadır.

Bu çalışmanın sonuçları yorumlanırken dikkate alınması gereken bazı kısıtlılıklar bulunmaktadır. İlk olarak, araştırma kesitsel (cross-sectional) bir tasarıma sahiptir ve veri toplama işleminin geçmiş bir tarihte gerçekleştirilmiş olması önemli bir kısıtlılıktır. YouTube oldukça dinamik bir platform olduğu için, videolara ait izlenme sayıları, beğeni oranları ve VPI gibi etkileşim metrikleri zaman içinde değişiklik gösterebilir; ayrıca analizin yapıldığı tarihten günümüze kadar geçen sürede platforma yeni içerikler eklenmiş olabilir. İkincisi, veri toplama sürecinde arama sonuçları yalnızca belirlenen anahtar kelimelerle ve her bir kelime için ilk 3 sayfa (toplam 60 video) ile sınırlandırılmıştır. Bu durum, arama algoritmasının daha alt sıralara ittiği potansiyel içeriklerin gözden kaçmasına neden olmuş olabilir. Üçüncüsü,

ankilozan spondilitte solunum egzersizleri gibi oldukça spesifik bir konunun seçilmesi ve katı dışlama kriterlerinin uygulanması sonucunda nihai örneklem hacminin (n=9) küçük kalması, istatistiksel bulguların genellenebilirliğini sınırlamaktadır. Son olarak, araştırmada yalnızca belirli bir dildeki videoların analiz edilmesi, küresel bir perspektif sunulmasını engellemektedir.

Fizyoterapi ve rehabilitasyon pratiği açısından değerlendirildiğinde, bu sonuçlar klinisyenler için önemli bir uyarı niteliği taşımaktadır. Ankilozan spondilit hastaları, poliklinik ziyaretleri sonrasında kendi kendilerine uygulayacakları ev programları için sıklıkla video paylaşım platformlarına başvurmaktadır. Ancak platformdaki mevcut solunum egzersizi videolarının düşük kaliteli olması, hastaların yanlış uygulamalar yapmasına veya eksik tedavi görmesine zemin hazırlayabilir. Bu nedenle, fizyoterapistlerin ve ilgili sağlık profesyonellerinin kanıta dayalı, güncel ve hastanın kolayca anlayabileceği formata sahip, yüksek kaliteli dijital içerikler üretmesi acil bir gereklilik olarak ortaya çıkmaktadır.

KAYNAKLAR

1. Dougados M, Baeten D. Spondyloarthritis. Lancet (London, England). 2011;377(9783):2127-37.
2. Feltelius N, Hedenström H, Hillerdal G, Hällgren R. Pulmonary involvement in ankylosing spondylitis. Annals of the rheumatic diseases. 1986;45(9):736-40.
3. Hart FD, Bogdanovitch A, Nichol WD. The thorax in ankylosing spondylitis. Annals of the rheumatic diseases. 1950;9(2):116-31.
4. Amante DJ, Hogan TP, Pagoto SL, English TM, Lapane KL. Access to care and use of the Internet to search for health information: results from the US National Health Interview Survey. Journal of medical Internet research. 2015;17(4):e106.
5. Madathil KC, Rivera-Rodriguez AJ, Greenstein JS, Gramopadhye AK. Healthcare information on YouTube: A systematic review. Health informatics journal. 2015;21(3):173-94.
6. Abed V, Ray M, Smathers J, Stone AV. Assessment of Video Quality and Reliability of YouTube Videos Regarding Meniscus Tear Rehabilitation. Cureus. 2023;15(3):e36299.
7. Tang K, Azhar U, Babar M, Ahmed A, Oh A, Day W, et al. Assessing the Quality of YouTube Videos on Adhesive Capsulitis. Cureus. 2022;14(7):e27406.
8. Onder ME, Zengin O. Quality of healthcare information on YouTube: psoriatic arthritis. Zeitschrift fur Rheumatologie. 2023;82(Suppl 1):30-7.
9. Onder ME, Zengin O. YouTube as a source of information on gout: a quality analysis. Rheumatology international. 2021;41(7):1321-8.
10. Shah S, Eggers E, Hunter K, Lipetskaia L. Quality of Pelvic Floor Therapy Videos on YouTube: Does Popularity Predict Reliability? Urogynecology (Philadelphia, Pa). 2024;30(3):233-8.
11. Coşkun BN, Yagiz B, Giounous Chalil E, Dalkılıç E, Pehlivan Y. The usefulness and reliability of English-language YouTube videos as a source of knowledge for patients with familial Mediterranean fever. PeerJ. 2024;12:e16857.
12. Pamukcu M, Izci Duran T. Are YouTube videos enough to learn anakinra self-injection? Rheumatology international. 2021;41(12):2125-31.
13. Charnock D, Shepperd S, Needham G, Gann R. DISCERN: an instrument for judging the quality of written consumer health information on treatment choices. Journal of epidemiology and community health. 1999;53(2):105-11.
14. Singh AG, Singh S, Singh PP. YouTube for information on rheumatoid arthritis--a wakeup call? The Journal of rheumatology. 2012;39(5):899-903.

15. Onder ME, Onder CE, Zengin O. Quality of English-language videos available on YouTube as a source of information on osteoporosis. Archives of osteoporosis. 2022;17(1):19.
16. Warren CJ, Sawhney R, Shah T, Behbahani S, Sadeghi-Nejad H. YouTube and Men's Health: A Review of the Current Literature. Sexual medicine reviews. 2021;9(2):280-8.
17. Mohile NV, Jenkins NW, Markowitz MI, Lee D, Donnally CJ, 3rd. YouTube as an Information Source for Lumbar Disc Herniations: A Systematic Review. World neurosurgery. 2023;172:e250-e5.
18. Drăgoi RG, Amaricai E, Drăgoi M, Popoviciu H, Avram C. Inspiratory muscle training improves aerobic capacity and pulmonary function in patients with ankylosing spondylitis: a randomized controlled study. Clinical rehabilitation. 2016;30(4):340-6.

Video No	Video Formatı	Video Yayıncısı	Hedef Kitle	Takipçi Sayısı	Yayın Süresi (ay)	Video Uzunluğu	Görüntülenme Sayısı	Beğenme Sayısı	Beğenmeme Sayısı	Yorum Sayısı	İzlenme Oranı	Beğeni Oranı	Video Power Index
1	Standart	Sağlık Organizasyonu	Hastalar	1630	96	2,42	20217	505	16	8	7,02	96,93	6,80
2	Standart	Sağlık Organizasyonu	Hastalar	9370	168	0,48	21510	123	7	4	4,27	94,62	4,04
3	Standart	Sağlık Organizasyonu	Hastalar	1740	60	12,56	32484	0	Devre Dışı	Kapatılmış	18,05	-	-
4	Standart	Fizyoterapist	Hastalar	2740	36	9,26	10600	313	7	13	9,81	97,81	9,60
5	Shorts	Yoga Eğitmeni	Hastalar	7210	24	0,58	304	7	0	0	,42	100,00	0,42
6	Shorts	Yoga Eğitmeni	Hastalar	7210	24	0,43	269	9	0	0	,37	100,00	0,37
7	Standart	Sağlık Organizasyonu	Sağlıkçılar	1320	72	45,32	4252	79	2	1	1,97	97,53	1,92
8	Standart	Yoga Eğitmeni	Hastalar	7210	24	0,49	321	8	0	2	,45	100,00	0,45
9	Standart	Yoga Eğitmeni	Hastalar	7210	60	48,54	1473	44	0	1	,82	100,00	0,82

Tablo 1. Video Karakteristikleri

TEKNOLOJİ İLİNTİLİ İÇERİKLERİN MAARİF MODELİ KAPSAMINDA YENİLENEN SOSYAL BİLGİLER DERS KİTAPLARINA YANSIMALARI

Dr. Öğr. Üyesi Okan YETİŞENSOY
Bayburt Üniversitesi, Eğitim Fakültesi
https://orcid.org/0000-0002-6517-4840
Arş. Gör. Abdulkadir OKCU
Gazi Üniversitesi, Gazi Eğitim Fakültesi
https://orcid.org/0000-0003-2923-7741

Teknolojiyle ortaya çıkan yeni dinamikler, insanoğlunun hayatı yaşama biçimi ve sosyal ilişkileri de dâhil olmak üzere ekonomi, sağlık ve eğitim gibi birçok alanda önemli değişimleri beraberinde getirmiştir. Günümüzde sosyal bilgiler dersleri, hayatın farklı yönlerine hitap eden yapısıyla teknolojiyle yakından ilişkilendirilmektedir. Bu çalışmanın amacı teknoloji ilintili içeriklerin Maarif Modeli kapsamında yenilenen sosyal bilgiler ders kitaplarına olan yansımalarının incelenmesidir. Araştırma, nitel yaklaşım kapsamında değerlendirilen doküman analizi ile yürütülmüştür. Çalışmanın veri kaynaklarını Eğitim Bilişim Ağı üzerinden temin edilen, 2'si 5. sınıf, 2'si 6. sınıf için olmak üzere dört ders kitabı oluşturmuştur. Analizler, ilgili içeriğin temelde "Teknoloji ve sosyal bilimler" öğrenme alanı kapsamında aktarıldığını, ayrıca 6. sınıf düzeyinde dijitalleşme-vatandaşlık ilişkisi bağlamında "Yaşayan demokrasimiz" öğrenme alanında da teknolojiyle ilişkili yoğun içerik bulunduğunu göstermiştir. Buna karşın, diğer öğrenme alanlarının bu bağlamda sınırlı kaldığı görülmüştür. Ayrıca kitaplarda yer alan metinlerde otomasyon, blockchain uzmanlığı, yapay zekâ mühendisliği, dijital ayak izi, AR-GE, siber zorbalık, üç boyutlu dijital kopya, dijital tanıtım materyali ve eTwinning gibi teknik kavramların geçtiği, ancak bu kavramların tamamına yönelik ek tanımlamalar sunulmadığı görülmüştür. Bununla birlikte, dijital okuryazarlık ve medya okuryazarlığı bilgi ve becerilerinin içeriğin önemli bir kısmını oluşturduğu belirlenmiştir. Çalışma sonuçları, kitapların mevcut halleriyle teknolojiyle ilişkili kayda değer düzeyde içerik barındırdığını gösterse de çeşitli geliştirme önerileri sunulabilir. Teknolojiyle ilişkili konuların farklı öğrenme alanlarına ilişkilendirmeler yoluyla yayılması, metinlerde geçen teknolojiyle ilişkili terimlere metin içinde ya da kitapların sonunda yer alan sözlüklerde açıklamalar sunulması, yapay zekâ ve metaverse gibi kavramlara yönelik konuların artırılması, yapay zekâ okuryazarlığı becerisinin geliştirilmesine yönelik etkinliklerin eklenmesi bu önerilerden bazılarıdır.
Anahtar kelimeler: Ders kitapları, doküman analizi, sosyal bilgiler, teknoloji.

REFLECTIONS OF TECHNOLOGY-RELATED CONTENT IN THE SOCIAL STUDIES TEXTBOOKS REVISED WITHIN THE SCOPE OF THE MAARIF MODEL

Technological developments have brought new dynamics that have led to significant changes in many areas such as the economy, health, and education, including the way people live their lives and maintain social relationships. Today, social studies courses are closely associated with technology due to their structure addressing different aspects of life. The aim of this study is to examine how technology-related content is reflected in social studies textbooks renewed within the framework of the Maarif Model. The research was conducted through document analysis, which is considered a qualitative research method. The data sources of the study consisted of four textbooks obtained from the Education Information Network, two for the 5th grade and

two for the 6th grade. The analyses showed that the relevant content is mainly presented within the learning area of "Technology and Social Sciences." In addition, at the 6th-grade level, there is also substantial technology-related content in the learning area of "Our Living Democracy," particularly in relation to the link between digitalization and citizenship. However, other learning areas were found to be limited in this respect. Furthermore, it was observed that technical concepts such as automation, blockchain expertise, artificial intelligence engineering, digital footprint, R&D, cyberbullying, three-dimensional digital copy, digital promotional material, and eTwinning appear in the texts, yet not all of these concepts are supported with additional definitions. On the other hand, knowledge and skills related to digital literacy and media literacy were found to constitute a significant part of the content. Although the results of the study indicate that the textbooks, in their current form, contain a considerable amount of technology-related content, several improvement suggestions can be offered. These include spreading technology-related topics across different learning areas through stronger connections, providing explanations for technological terms either within the texts or in glossaries at the end of the books, increasing the coverage of concepts such as artificial intelligence and the metaverse, and adding activities aimed at developing artificial intelligence literacy skills.

Keywords: Textbooks, document analysis, social studies, technology.

KRİYOJENİK İŞLEMİN X210CrW12 SOĞUK İŞ TAKIM ÇELİĞİNİN MEKANİK ÖZELLİKLERİ ÜZERİNE ETKİSİ

Doç. Dr. Onur ÖZBEK
Düzce Üniversitesi, Gümüşova Meslek Yüksekokulu, Makine ve Metal Teknolojileri Bölümü, Gümüşova, Düzce
Doç. Dr. Nursel ALTAN ÖZBEK
Düzce Üniversitesi, Dr. Engin Pak Cumayeri Meslek Yüksekokulu, Makine ve Metal Teknolojileri Bölümü, Cumayeri, Düzce

Özet
Geleneksel ısıl işlem süreçlerini tamamlayıcı bir nitelik taşıyan kriyojenik işlem, metallerin mikroyapısal özelliklerini değiştirerek mekanik özelliklerini geliştirir. Bu yöntem, malzemenin kontrollü bir şekilde sıfırın altındaki sıcaklıklara (-196 º'lere kadar) düşürülmesi, bu seviyede ısıl kararlılığın sağlanması ve kademeli olarak yeniden oda sıcaklığına ısıtılması esasına dayanır. Uygulama sıcaklığına göre genellikle sığ ve derin kriyojenik işlem olmak üzere iki ana kategoriye ayrılır. Bu çalışma, sığ ve derin kriyojenik işlemin X210CrW12 soğuk iş takım çeliğinin mekanik ve mikroyapısal özellikleri üzerindeki etkilerini ortaya koymayı amaçlamaktadır. Çelik numuneler, su verme ısıl işleminden sonra -80 °C'de 6 saat sığ ve -180 °C'de 6 saat derin kriyojenik işleme, ardından da 300 °C'de 2 saat süreyle temperleme işlemine tabi tutulmuşlardır. Kriyjenik işlemin X210CrW12 soğuk iş takım çeliğinin mikroyapısı üzerindeki değişikliklerin tespit edilmesi için mikroyapı görüntüleri çekilmiş ve çelik numuneler mikroyapısal olarak değerlendirilmiştir. Mekanik özellikler üzerindeki değişiklikler ise sertlik ve çekme testleri gerçekleştirilerek ortaya konmuştur. Çalışmada, bekletme sıcaklığına bakılmaksızın her iki kriyojenik işlem türünün de X210CrW12 soğuk iş takım çeliğinin sertliğinde artış sağladığı gözlenmiştir. İki kriyojenik işlem türü arasında küçük fark olmakla birlikte derin kriyojenik işlem bir miktar daha fazla sertlik artışı sağlamıştır. Benzer şekilde kriyojenik işlem X210CrW12 soğuk iş takım çeliğinin çekme dayanımında da belirgin bir artış sağlamıştır. Derin kriyojenik işlemin sığ kriyojenik işleme kıyasla daha üstün mekanik özellikler sağladığı görülmüştür.
Anahtar Kelimeler: Kriyojenik İşlem, X210CrW12 Soğuk İş Takım Çeliği, Mekanik Özellikler, Mikroyapı

Abstract
Cryogenic treatment, which serves as a complementary process to traditional heat treatment cycles, enhances the mechanical properties of metals by altering their microstructural characteristics. This method is based on the principle of controlled cooling of the material to sub-zero temperatures (down to -196 °C), ensuring thermal stability at this level, and gradually reheating it back to ambient temperature. Depending on the application temperature, it is generally classified into two main categories: shallow and deep cryogenic treatment. This study aims to reveal the effects of shallow and deep cryogenic treatments on the mechanical and microstructural properties of X210CrW12 cold work tool steel. Following the quenching process, the steel specimens were subjected to shallow cryogenic treatment at -80 °C for 6 hours and deep cryogenic treatment at -180 °C for 6 hours, followed by tempering at 300 °C for 2 hours. Microstructural images were captured and evaluated to identify the changes induced by the cryogenic treatment in the microstructure of X210CrW12 cold work tool steel. The changes in mechanical properties were determined through hardness and tensile tests. The study observed that both types of cryogenic treatment led to an increase in the hardness of X210CrW12 cold work tool steel, regardless of the soaking temperature. Although the difference between the two cryogenic treatments was minimal, deep cryogenic treatment

provided a slightly higher increase in hardness. Similarly, cryogenic treatment resulted in a significant improvement in the tensile strength of X210CrW12 cold work tool steel. It was concluded that deep cryogenic treatment yields superior mechanical properties compared to shallow cryogenic treatment.

Keywords: Cryogenic Treatment, X210CrW12 Cold Work Tool Steel, Mechanical Properties, Microstructure

ÖLÜME BAKIŞIN EVRİMİ: GELENEKSEL TOPLUMDAN MODERNİTEYE ÖLÜM SOSYOLOJİSİ
THE EVOLUTION OF PERSPECTIVES ON DEATH: THE SOCIOLOGY OF DEATH FROM TRADITIONAL SOCIETY TO MODERNITY

Arş. Gör. Orhan YILDIRIM
Antalya Belek Üniversitesi, İnsani Bilimler Fakültesi, Sosyoloji Bölümü,
Serik/Antalya.
ORCID NO: 0000-0002-2401-1316

ÖZET
Bu çalışmanın temel amacı ölüm olgusunun toplumsal süreçlerle nasıl inşa edildiğini geleneksel ve modern dönem karşılaştırması yaparak sosyolojik bir perspektifle analiz etmektir. Ölüm, ilkel dönemden günümüze kadar farklı anlamlar yüklenmiştir. Geleneksel dönemde ölüm biyolojik bir gerçeklik olarak görülmüş ve ölüme olumlu bir anlam atfedilmiştir. Doğum yaşamın ne kadar parçasıysa, ölüm de o denli hayatın içinde görülmüştür. Bu bağlamda, ölünün arkasından yas tutmak, ağıt yakmak, cenaze yemeği vermek gibi ritüeller düzenli bir şekilde uygulanmıştır. Geleneksel dönemde mezarlıklar, toplumsal hayatın bir parçası olarak köy veya kasabaların merkezinde konumlandırılmıştır. Ancak 18. yüzyıldan itibaren yaşanan köklü değişim ve dönüşümlerle birlikte ölüme yüklenen anlam da farklılaşmıştır. Ölümün hayatın doğal bir gerçekliği olduğu düşüncesi, yerini ölümün inkârı anlayışına bırakmıştır. Modern dönemde bireyler, ölümle barışık bir hayat sürmek yerine ölümü görmezden gelmeye ve yokmuş gibi davranmaya başlamışlardır. Sağlık sektörünün gelişmesi, tıbbı müdahalelerin artması insanların ölümle aralarına daha fazla mesafe koymasına yol açmıştır. Geleneksel dönemde ailelerin ve sevdiklerinin yanında, gerçekleşen ölüm, modern dönemle birlikte yerini hastanelerin yoğun bakım servislerine bırakmıştır. Mezarlıklar ise, insanların göz önünde olmaması için kentlerin en ücra köşelerine taşınmıştır. Dahası modern paradigma, bireyleri bir bakıma ölümlerinden sorumlu tutmaya başlamış ölümün, kişinin sağlığına ve bedenine yeterince önem vermemesinden kaynaklandığı görüşü yaygınlık kazanmıştır. Ölümle ilgili yürütülen bu tartışmalar bağlamında modern dönemin ölümü görmezden gelen, metalaştıran ve tıbbileştiren hakim anlayışına karşı çalışmada eleştirel sosyolojik perspektifle bakılacaktır.
A**nahtar Kelimeler:** Ölüm, Sosyoloji, Ritüel, Geleneksel, Modernite

ABSTRACT
The main aim of this study is to analyze, from a sociological perspective, how the phenomenon of death is constructed through social processes, by comparing traditional and modern periods. Death has been given different meanings from primitive times to the present day. In the traditional period, death was seen as a biological reality and a positive meaning was attributed to it. Death was seen as as much a part of life as birth. In this context, rituals such as mourning, lamenting, and giving funeral meals were regularly practiced. In the traditional period, cemeteries were located in the center of villages or towns as a part of social life. However, with the radical changes and transformations that took place from the 18th century onwards, the meaning attributed to death also changed. The idea that death is a natural reality of life has given way to an understanding of the denial of death. In the modern period, instead of living a life at peace with death, individuals have begun to ignore death and act as if it does not exist. The development of the health sector and the increase in medical interventions have led people to distance themselves more from death. Death, which occurred

in the presence of family and loved ones in the traditional period, has been replaced by death taking place in intensive care units of hospitals in the modern period. Cemeteries, meanwhile, have been moved to the most remote corners of cities to avoid being seen. Furthermore, the modern paradigm has begun to hold individuals, in a sense, responsible for their own deaths; the view that death stems from a lack of sufficient attention to one's health and body has become widespread. Within the context of these ongoing debates about death, this study will critically examine, from a sociological perspective, the dominant understanding of the modern era that ignores, commodifies, and medicalizes death.
Keywords: Death, Sociology, Ritual, Tradition, Modernity

GİRİŞ

Ölüm olgusunu, birçok disiplin gibi sosyoloji disiplini tarafından da incelenmektedir. Çünkü ölüm her şeyden önce sosyolojik bir olgusudur. İnsan yaşamına ait olan bu süreç, toplumsal ilişkilerle şekillenir ve sosyal yaşamla iç içe geçmektedir (Sağır, 2013: 1112). Ölüm, salt bireysel veya biyolojik bir durum olmanın ötesinde, sosyal bir görünüm taşıyan ve toplumsal algıyla biçimlenen bir olgudur. Bundan dolayı ölüme ve ölme eylemine ilişkin kültürel ve sosyal faktörleri göz ardı etmek mümkün değildir. En genel anlamıyla ölüm, yaşamsal fonksiyonların yitirilerek sona ermesi sürecidir (Erbuğ, 2021: 46). Literatür incelendiğinde, düşünürlerin ölüm olgusuna dair belirli ortak paydalarda buluştukları görülmektedir. Bu bağlamda ölüm, toplumdan topluma ve kültürden kültüre farklılık gösteren, dolayısıyla her kültürün farklı tepkiler verdiği ve özgün ritüeller geliştirdiği göreceli bir toplumsal olgu olarak karşımıza çıkmaktadır. Düşünürler tarafından son derece karmaşık bir fenomen olarak değerlendirilen ölümün zamanı ise belirsizlik göstermektedir. Örneğin bir çocuğun fiziksel gelişim sürecini kestirmek mümkünken, ölümün genç ya da yaşlı bireyler için ne zaman gerçekleşeceğini öngörmek mümkün değildir. Nihayetinde ölüm olgusu, doğrudan insan davranışları ve toplumsal eylemlerle ilişkilendirilmektedir (Burcu ve Akalın, 2008: 30).

Ölüm, fen bilimlerinden sosyal bilimlere kadar neredeyse tüm disiplinler tarafından ele alınmış, incelenmiş ve tanımlanmıştır. Bu doğrultuda ölüm olgusuna ilişkin biyolojik, sosyolojik, psikolojik, teolojik ve hukuki perspektiflerden beslenen tartışmalar günümüzde de varlığını sürdürmektedir. Her bilim dalı ölümü kendi disipliner penceresinden tanımlasa da, biyolojik tanım hemen hemen tüm alanlarda ortak bir temel olarak kabul görmüştür. Bu bağlamda ölüm; solunumun geri döndürülemez biçimde durması ve insan bedeninin oksijen kaybıyla yaşadığı biyolojik bir sonlanma süreci olarak ifade edilir. Sosyoloji disiplini ise bu biyolojik temeli sosyal faktörlerle ilişkilendirerek ele almaktadır. Zira sosyolojideki en temel kabul, ölüm ve ölme eyleminin başlı başına toplumsal bir olgu olduğu görüşüdür (Akpolat, 2013: 126-131).

Ölüm kavramı, farklı dillerde çeşitli sözcüklerle karşılansa da özünde benzer anlamlara hizmet etmektedir. Bu kavram; Arapçada "mevt", İngilizcede "death", Fransızcada "mort" ve Almancada "tod" gibi kelimelerle ifade edilmektedir. Söz konusu kavramlar dilsel açıdan farklılık gösterse de ölümün genel itibarıyla bir yok oluş, yaşamın sona ermesi, canlılığın yitimi veya ruhun bedenden ayrılması gibi ortak anlam dünyalarında birleştiği görülmektedir. Türk Dil Kurumu ise ölümü; bir insanın, hayvanın veya bitkinin yaşamının tam anlamıyla son bulması veya sona ermesi şeklinde tanımlamaktadır (Zafer, 2019: 67).

Sosyoloji literatüründe bazı düşünürler ölümü, fani hayattan ebedi hayata bir dönüş süreci olarak ele almaktadır. Bu perspektife göre ölüm, her insanın bir kez tadacağı bir deneyim olmanın yanı sıra asıl önemli olanın öbür dünyaya geçişi temsil etmesidir. Bazı yaklaşımlar ise ölümü, ruhun bedenden ayrılması ve bedenin bir cesede dönüşmesi süreci olarak tanımlamaktadır. Bu bağlamda ölüm; canlıların belirli bir ölçü ve sınır dâhilindeki yaşam sürelerinin sona ermesi, bir diğer ifadeyle ruhun bedeni terk etmesi şeklinde ifade edilir. Sürecin fiziksel boyutuyla ilgili olarak ise ölümle birlikte organların işlevini yitireceği,

bedendeki diriliğin son bulacağı ve vücudun yalnızca bir et yığınından ibaret kalacağı hususları üzerinde durulmaktadır (Burcu ve Akalın, 2008: 30).

GELENEKSEL TOPLUMLARDA ÖLÜM ALGISI

Hayatın bir gerçekliği olan ölüm ilkel, geleneksel ve modern toplumlarda farklı şekillerde yorumlanmıştır. İlkel toplumlarda ölüm, doğum ile bir zıtlık ilişkisi içerisinde kurgulanmazdı. Günümüzde yamyamlık olarak görülebilecek olan ölü yeme eylemi, bazı ilkel toplumlarda bir ritüel olarak uygulanmaktaydı. Bu eylem, aslında ölüye duyulan saygının ve ona verilen değerin bir ifadesi olarak görülürdü. Çoğu ilkel topluluk doğaüstü güçlere inandığı için ölümü, modern toplumun aksine bir son olarak görmez, aksine ölüme hayatın doğal bir gerçeği olarak olumlu bir anlam yüklerdi. Antik Mısır uygarlığında ahirete geçişin anahtarı vicdanın temizliğiyle ölçülürdü. Ölen kişinin kalbi, doğruluk tanrıçası Maat'ın tüyüyle bir terazide tartılır, bu tartım kişinin yeryüzündeki dürüstlüğünü simgelerdi. Sadece tüy kadar hafif bir kalbe sahip olanlar, yani günahlarından arınmış vicdanlı kişiler, ölümden sonraki yaşam hakkını kazandırdığına dair anlayış hâkimdi (Sağır, 2014: 72). Öte yandan Antik Yunan uygarlığı, ölümden ve ölülerden korkardı. Bu nedenle, ölülerin huzurlu olması ve yaşayanlardan uzak durması amacıyla mezarlıklara yiyecek ve içecek bırakırlardı.

İnsanlar, ölümden sonra hayat olup olmadığı sorusunu sürekli merak etmiş ve bu konu üzerine kafa yormuşlardır. Ölümle ilgili soruların cevaplarını genellikle dinde aramışlar, tek tanrılı dinler de bu konuda çeşitli açıklamalar getirmişlerdir. Semavi dinler beden ve ruhu birbirinden ayırmakta, ölümden sonraki yaşama sadece ruhun gideceği görüşüne dayanmaktadır. Bu dinler dünya ile ebedi hayatı birbirinden ayırarak, insanlara hakiki dünyanın öbür dünya olduğu anlatısını sunmaktadır. Bu inanca göre bütün canlılar bir gün dünyadan göçecek ve dünyada yaptıkları olumlu ya da olumsuz eylemlerin hesabını öbür dünyada vereceklerdir. Modern dönem öncesinde kilise, yalnızca bu dünya üzerinde değil, öbür dünya üzerinde de hak sahibi olduğunu ileri sürüyor, ölümü denetlediği gibi yaşamı da denetlediği iddia ediyordu (Nazlı, 2006: 4). Dönemin dini inancına sahip bir bireyin cennete nasıl gideceğini anlatan ve yol gösteren kitaplar dahi mevcuttu ve insanlar bu kitaplar aracılığıyla öbür dünyaya hazırlık yaparlardı. Orta Çağ'da ölüm; yoksulluk, sefalet ve savaştan bir kurtuluş yolu olarak görüldüğü için genellikle memnuniyetle karşılanırdı. Savaşlar veya doğal felaketler dışındaki durumlarda insanlar ölümü evlerinde karşılar, aileleri ve sevdikleri başuçlarında beklerken son arzularını kendi yataklarında dile getirirlerdi (Erbuğ, 2020: 50).

18. yüzyıla kadar gündelik yaşamın doğal bir parçası olan ve içselleştirilen ölüm, bu dönemden itibaren sosyal yaşamdan uzaklaştırılmaya başlanmıştır. Bu değişimlerin izlerini felsefi tartışmalarda görmek mümkündür. Aydınlanma felsefesine göre akıl her şeyden üstündür. İnsan aklını kullanarak doğaya hükmedebilir. Bu anlayış toplumda ölüme bakış açısını da değiştirmiştir. Ölüm geleneksel toplumlarda hayatın bir parçası olarak görülüp olumlu bir anlam yüklenirken, modern dönem ölümü ve yaşamı birbirinden ayırmıştır. Ölüm yokmuş, yaşamın bir parçası değilmiş gibi görülmeye başladı. Bunun izleri 17. yüzyılda Rena Descartes'in temsilcisi olduğu Kartezyen felsefesinde de görülmektedir. Descartes'ın "Düşünüyorum o Halde Varım" söylemi, bireyin düşündüğü için var olduğu, zihnin bedenden önce geldiği, var olmanın yegane koşulunun zihin olduğu görüşleri modern dönemin ölüme bakış açısını şekillendirmiştir. Kartezyen felsefesi ikili dikotomiler yaratarak (ölüm-yaşam, ruh-beden olduğu gibi) birini diğerinin yanında değersiz kılmıştır. Bu düşünce biçimi, yaşamla ölüm birbirinden ayırmış, ölümü değersizleştirmiş ve dışlamıştır (Sağır, 2014).

Geleneksel toplumlarda kolektif hareket etme bilinci güçlüyken modern toplumlarda bu yerini bireyselleşmeye bırakmıştır. Bu süreçte mekanik dayanışma yerini organik dayanışma, cemaat ilişkileri yerini cemiyet ilişkilerine, birincil grup ilişkiler yerini ikincil grup ilişkilerine bırakmıştır. Yaşanan bu köklü değişim ve dönüşümler ölüm olgusunu da tıbbileştirmiş ve ölümü modern insanın dünyasında bir tabu haline getirmiştir. Geleneklere dayalı toplumsal

yapının çözülmesiyle birlikte, ev ortamında aile fertleriyle karşılanan ölüm süreci, yerini steril hastane yataklarına bırakmıştır. Bu zamana kadar köylerin ve kasabaların merkezlerinde olan mezarlıklar, modern şehir planlamasında yaşam alanlarının dışına taşınarak adeta görünmez kılınmış ve saklanmıştır. Geleneksel dönemde bir ölüm anına şahitlik etmek çocuklar için bir olgunlaşma ve deneyim süreci olarak kabul edilirken, modern dönemde bu gerçeklik gizlenmiş, çocuklara ölen kişinin tatile gittiği gibi metaforlar söylenmeye başlanmıştır (Erbuğ, 2020: 50)

KAMUSAL ALANDAN HASTANE ODASINA: ÖLÜMÜN MODERN SERÜVENİ

Modern tıbbın gelişmesi ve ölümün tıbbileşmesi ölümün toplumsal inşasında bir dönüm noktası oluşturmuştur. Tıp biliminin bedenleri denetleme ve ölümü kontrol etme arzusu, hızla ilerleyen teknolojinin ve marifetli cihazların tıbbın hizmetine sunulmasıyla ivme kazanmıştır. Bu süreçteki uzmanlaşma hastaları hekimlere giderek daha bağımlı getirmiştir. İnsanların artık hasta olarak tanımlanmaya başlanması, modernitenin bürokratik işleyişine uygun şekilde ölüm, toplumsal boyutundan kopartılarak kurumsallaştırılmıştır. Kurumlar sekülerleştikçe ölüm dini bir olgu olmaktan çıkıp bilim insanlarının ve doktorların konusu olmaya başlamıştır. Ölüm süreci artık sadece biyolojik bir bitiş değil, doktorların birinin hayatını kaybettiğini resmen ilan ettiği teknik bir prosedür haline gelmiştir. Yani ölüm anı, tıbbi kriterlerin nerede bittiğine dair uzman bir kararıyla şekillenmektedir. Teknolojik ilerlemeyle birlikte ölüm artık tedavi edilebilir bir durum olarak görülmeye başlanmış tıbbın amacı da tüm bu hastalıklarla savaşmak ve ölümü önlemek olmuştur. Hastalığın kuşatılması ve toplumdan ayrıştırılması, onu doğal yeri olan evden uzaklaştırmıştır. İnsanlar artık evlerinde değil, uygarlığın yapay bir mekânı olan hastanelerde hayata gözlerini yummaktadır. Hastanede ölümü bekleyen ve adeta nesneleşmiş olan bire, hatıralarından, pişmanlıklarından ve sevdiklerine aktarması gereken son nasihatlerinden mahrum bırakılmaktadır (Demir, 2017: 199).

Modern dönemle birlikte ölümün tabulaşması ölümü marjinal bir hale getirmiştir. Ölümü biyolojik bir gerçekten kazara gerçekleşen bir olaya indirgemiştir. İnsanlar artık ölümlü oldukları için değil sanki bireysel nedenlerle ölmekte algısı oluşturulmaktadır. Ölüm artık kişinin kendi suçundan kaynaklı olarak ortaya çıkan bir gelişmeymiş gibi gösterilmeye başlanmıştır. Bedeninize önem vermediğiniz ve yatırım yapmadığınız için ölüm gerçekleşiyor algısı oluşturulmuştur. Doğal gerçekleşen hastalıklardan insanın kendisi sorumlu tutulmuştur (Sağır, 2014: 72-75). İnsanlar botoks vb. gibi estetik cerrahi müdahaleler yapmadıkları için bedenleri yaşlanıyor ve ölüm gerçekleşiyordu. Bedeni fit, genç ve sağlıklı bırakmanın insanların ellerinde olduğu algısı oluşturulmuştur. Bu yapılarak insanlar tüketime yönlendirilmektedir. Kapitalizm bedeni kullanarak bedeni ticari bir metaya dönüştürmüştür. Günümüzde insanlar bedenlerinin yaşlanmasını önlemek için kazançlarının çoğunu buraya harcamakta, artık beden kapitalizm için dev bir sektöre dönüşmektedir.

Sosyolojinin kurucularından biri olarak kabul edilen Émile Durkheim, *Dinsel Hayatın İlkel Biçimleri* adlı eserinde ölüm olgusuna dair derinlikli görüşler ortaya koymuştur. Durkheim, ilkel kabileler üzerine yaptığı gözlemlerden hareketle, ölüm ritüellerinin toplumdaki dayanışmayı ve devamlılığı sağladığını belirtmiştir. Ölüyü gömme sürecinde bireylerin sergilediği kolektif tutum, yakılan ağıtlar ve cenaze töreninden sonra düzenlenen toplu yemekler gibi eylemler, toplumsal bağları güçlendiren temel unsurlardır. Durkheim ayrıca, tüm inanç ve kültürlerin temelinde sembollerin yer aldığını savunmaktadır. Ona göre ilk insanlar, ölümü uykuyla özdeşleştirmiş beden uyuduğunda geçici olarak öldüğüne inanan topluluklar, gerçek ölümü de sonsuz bir uyku olarak yorumlamışlardır. Bu yorumlama biçimlerinin dinsel düzlemde ibadet kavramını doğurduğunu belirten Durkheim, toplumsal düzlemde ise bu inançların törenleri ortaya çıkardığını ifade etmektedir (Durkheim, 2011: 300-305).

Ölümün İnkârı Tezi

Ölümün inkârı tezi modern çağ insanının ölümü unutmak ve hafızasından silebilmek için bilinçaltına ittiği görüşü üzerinden şekillenmiştir. Bu tezi savunan düşünürlere göre, modern insan artık ölümsüzlüğü aramaya ve ölümü yok saymaya başlamıştır. Modern insan sonsuz gençliği arayan ve içindeki ölüm korkusu nedeniyle bazı önlemleri alma zorunluluğu hisseden bir kişidir. Ölümün inkârı tezi psikanalitik teorilerden ve varoluşçu felsefeden beslenmektedir. Varoluşçu yaklaşımın önemli temsilcilerinden birisi olan Heidegger, bireylerin günlük yaşamda sıklıkla ölümden kaçındığı, hatta hastalığı ağır olan kesimlere bile yakınları tarafından şefkat tanımlaması içinde ölümden kurtulabileceği telkin edilmektedir (Burcu ve Akalın, 2008: 30).

Ölümün inkârı tezini savunan düşünürlere göre, ölümü inkâr edilmesinin kökleri 18. yüzyıl modern döneme kadar uzanmaktadır. Bu dönemle birlikte insanlar eskisine oranla hastalıklarla daha fazla baş etmeye başlamakta ancak hastalıklardan korkma da eskisine oranla artmaktadır. Geleneksel aile yapısından, çekirdek aile yapısına geçiş aile içi rolleri etkilemiş ve sosyal ilişkileri kökten değiştirmiştir. Bu değişimle birlikte bireyler yas tutma sürecini bireyselleştirmiş ve ölümü kolektif bir şekilde konuşmayı tamamen bırakmışlardır. Ölümün inkarı tezini savunan düşünürlere göre bu dönüşüm, defin ritüellerinden mezarlık taşı tasarımlarına kadar her alanda kendini göstermektedir. Örneğin, geleneksel dönemde ölüyü yıkama ve hazırlama ritüelleri ölünün kendi evinde ya da bir akrabasının konutunda gerçekleştirilirken modern dönemde bu süreçler hastanelerin görünmeyen alanlarına, yani bodrum katlarındaki gasilhanelere ve morga taşınmıştır (Ünal, 2011: 124).

Anthony Giddens, ölümün inkâr tezini destekleyecek görüşler ortaya koymuştur. Giddens, modern dönemle birlikte ölümün kurumsallaştığını ve modernitenin insanların ölümle doğrudan bağlantı kurmasına izin vermediğini belirtmektedir. Ona göre, ölüm olgusu bireyselleşme süreciyle doğrudan içi içe ilerlemektedir. Ölüm artık kolektif bir eylem olmaktan çok bireysel bir eylem olarak görülmeye başlanmıştır. Jean Baudrillard da Giddens gibi ölümü inkâr tezini destekleyecek görüşler ortaya koymuştur. Ölüm olgusunu ilkel toplumlardan modern toplumlara kadar tarihsel boyutuyla incelemiştir. Baudrillard, ilkel toplumların başlangıçta ölülerini evlerinin içine gömdüklerini, bu sayede ölüleriyle olan yakınlıklarını koruduklarını ve bu çerçevede ölümün yaşamla iç içe olduğunu ifade etmiştir. Baudrillard, Orta Çağ'da insanların ölümü henüz dışlamadığını, insanların ölülerini köy kasaba veya kentlerin ortasına gömdüklerini belirtmiştir. Ancak ona göre, modern dönemle birlikte insanların ölüleri dışlamaya başladıklarını ölülerin artık şehir dışına gömmeye başladıklarını vurgulamıştır. Giddens ve Baudrillard gibi Zymunt Bauman da ölümün inkâr tezini savunmuştur. Bauman'a göre, modern dönemle birlikte ölüler yaşayanlar için bir öteki olarak görülmeye başlanmıştır. Ona göre, ilkel insanların ölüyü yemenin altında onu tekrar yaşatma ve yaşamaya katma arzusunun yattığını, modern insanların ise ölüleri öteki olarak görerek onları toplumsal alandan dışladıklarını ifade etmiştir. Bauman ayrıca, modern insanın ölümü düşünemeyeceğini ölümü düşünmemenin ise zaten en baştan itibaren ölümü reddetmek anlamına geldiğini belirtmiştir (Burcu ve Akalın, 2008: 30).

SOSYOLOJİK YAKLAŞIMLAR

Yapısal İşlevselci Yaklaşım: Sosyal Dengenin Korunması Olarak Ölüm

Yapısal işlevselci yaklaşım Durkheim'in görüşlerinden etkilenerek ölüm olgusunu toplumsal yapı ile ilişkilendirerek açıklamaya çalışmıştır. Bu yaklaşım, ölümü sosyal bütünleşme ve sosyal yapının sürdürülmesine ilişkin işlevsel bir temelde ele almıştır. Örneğin yaklaşım göre, cenaze törenleri ve sonrasında verilen yemek davetiyelerinde insanların bir araya gelmesi, toplumsal dayanışmayı güçlendiren bir işlev görmektedir. Yapısal işlevselci yaklaşımda ölüme ilişkin gelenekler sosyal yapının devamlılığını sağlayacak yönde işlevler üstlenmektedir. Ölünün arkasından yakılan ağıtlar ve düzülen methiyeler ölünün akrabaları ve

sevdikleri arasında duygusal bağı güçlendirme görevi görerek bu kültürün devamının sağlanmasına yol açmaktadır. Bunlardan farklı olarak yapısal işlevselci yaklaşım, ölümün nüfus artışını sınırlandırdığını bu durumun da genç kuşakların sosyal ve mesleki tabakalardan yukarı doğru hareket etmesine yol açtığını ifade etmektedir. Bu açıdan ölümün birçok noktada sosyal yapının güçlenmesine ve değişmesine katkı sağladığını vurgularlar (Sağır, 2012: 904-906).

Yapısal işlevselliğin önemli düşünürlerinden birisi olan Parsons, ölümün toplum yaşamı için gerekliğini ve işlevini insanlığın geleceği için diğerlerine bir hediye olarak düşünülmesi gerektiğini ifade etmiştir. Yapısal işlevselci yaklaşım ölümün; cinsiyet, evlilik ve aile üzerindeki etkilerini ele almakta ve ölümün bu kurumlar üzerindeki olumlu ve olumsuz işlevlerine odaklanmaktadır. Yapısal işlevselci düşünürlerin yaptıkları çalışmalara göre, evli erkekler bekâr erkeklere göre daha uzun yaşamakta, yalnız yaşayan kadınlar ise evli kadınlara göre daha uzun hayata kalmaktadır. Yapısalcı düşünürlere göre, kadının ev içerisindeki liderlik konumu ve rol dağılımı, aile bireylerinin ölüm oranlarını ve yaşam kalitesini doğrudan etkilemektedir. Yaklaşıma göre, ölüm olgusuna yüklenen anlam kültürden kültüre değişmektedir. Örneğin, bazı toplumlarda ölünün arkasında yoğun bir yas tutma ve ağlama eylemi gerçekleşirken bazı kültürlerde ise bu davranış daha az olabilmektedir. Aslında bakıldığında ağlamanın yaş ve cinsiyetle de değişkenleriyle de doğrudan ilişkisi bulunmaktadır. Yaşlı-genç ve kadın-erkek ayrımına göre yas davranışlarının farklılaştığı görülmektedir. Dolayısıyla, depresyon, umutsuzluk ve yas tutma süreleri, toplumsal normlara ve kültürel kodlara bağlı olarak değişiklik gösterebilmektedir (Tufan, 2002).

Yapısal işlevselci yaklaşım, ölüm olgusunun hem toplumsal devamlılığı sağlayan yönleri hem de yarattığı sarsıntı nedeniyle toplumsal dengeyi bozma potansiyeli üzerinde durmuştur. İsmail Tufan (2002)'a göre, ölüm olgusu insanı bütün sosyal rollerden arındırmakta ve ne zaman ortaya çıkacağı belirsiz olmasından dolayı toplumun işleyişinde aksaklığa yol açmaktadır. Yine Aynı şekilde yapısal işlevselci düşünürler de ölümün toplumda yerleşik düzeni tehdit ettiğini, günlük rutinleri aksattığı görüşünü savunmaktadır. Örneğin, Hiroşima'daki atom bombası patlamasına maruz kalan kesimler üzerine yapılan çalışmalar, bu felaketi yaşayanların alışılagelmiş keder tepkisinin çok ötesinde deneyimlerini ortaya koymuşlardır. Bu kesimlerin dünyaları tamamen çökmüşçesine uyuşukluk hali içinde oldukları ve yaşamla olan bağlarının kökten koptuğu gözlemlenmiştir. Travmanın büyüklüğü, bireylerin yas tutma yetilerini felce uğratarak onları derin bir yabancılaşma ve sosyal izolasyon sürecine sürüklemiştir (Burcu ve Akalın, 2008: 40).

Çatışmacı Yaklaşım: Sınıfsal Bir Olgu Olarak Ölüm

Yapısal işlevselci yaklaşım ölüm olgusuna, toplumsal yapıda sağlanan uyum, denge ve süreklilik bağlamında yaklaşmasına karşılık çatışmacı yaklaşım güç ilişkileri eşitsiz sınıf yapıları bağlamında yaklaşmaktadır. Çatışmacı yaklaşım, yapısal işlevselcilerin iddia ettiği gibi toplumun birbiriyle uyumlu bir bütün olduğu fikrini reddeder. Bunun aksine hem toplumların hem de bireylerin birbiriyle çatışma içerisinde olduğu savunurlar. Çatışmacı yaklaşım ölüm olgusuna eşitsizlik temelinde yaklaşmaktadır. Bu yaklaşımı benimseyen düşünenlere göre, örneğin ABD'de beyaz ölümlerin siyahi ölümlere oranla daha az olması sınıf eşitsizlikleri ve etnik köken ayrımcılığı ile ilişkili bir durumdur. Bundan farklı olarak bireylerin sağlık hizmetlerine erişiminde yaşanan eşitsizlikler, doğrudan ölüm oranlarını etkilemektedir (Ünal, 2011: 129-132). Bu bağlamda, Afrika ve Asya kıtalarındaki ölüm oranlarının Avrupa kıtasına kıyasla çok daha yüksek olması, küresel ölçekteki sağlık sistemi ve kaynak dağılımı adaletsizliğinin bir sonucudur.

Çatışmacı düşünürlere göre ölüm oranlarındaki adaletsizlik sadece kıtalar arasında değil, ABD örneğinde görüldüğü üzere eyaletler arasında da belirginlik göstermektedir. Hatta bu analiz daha mikro düzeye indirgendiğinde, aynı kent içerisindeki mahalleler arasında bile ölüm oranları açısından ciddi farklılıklar gözlemlenmektedir. Mahallelerin sınıfsal

konumlarındaki bu farklılık, ölüm oranlarının azlığı veya çokluğu üzerinde doğrudan belirleyici bir rol oynamaktadır. Üst sınıfa mensup bireyler, sağlık sektörüne ve kaliteli tıbbi hizmetlere erişim konusunda daha avantajlı bir konumda bulundukları için yaşam süreleri ve hayatta kalma oranları artmaktadır. Genel bir değerlendirme yapıldığında; çatışmacı yaklaşımın ölüm olgusunu sınıfsal katmanlaşma, toplumsal eşitsizlik ve güç ilişkileri bağlamında ele aldığı görülmektedir (Burcu ve Akalın, 2008: 41).

Sembolik Etkileşimci Perspektiften Ölüm Olgusu

Sembolik etkileşimci yaklaşım ölüm sürecinde ve ölümden sonra kullanılan sembollerin toplum etkileşimindeki anlamları üzerinde durmaktadır. Bu yaklaşıma göre ölüm olgusu ve ölümle ilgili düşünceler, davranışlar ve aktiviteler sosyal bir süreç olarak inşa edilmektedir. Etkileşimcilere göre, ölüm birey için hem kişisel hem de sosyo-ekonomik birçok belirleyiciye bağlıdır. Bu nedenle ölümün anlamı kültürün ona yüklediği anlamlarda aranmalıdır. Etkileşimciler ölüm olgusunun anlamını toplumların kolektif duygularında yaşanmış deneyimlerinde ararlar. Çünkü deneyimlerin sosyal etkileşim süreciyle kazanıldığı düşünürler. Aslında onlara göre etkileşiminin kendisi sembolik bir süreçtir. Gündelik yaşamda kullanılan sembollerin temel dayanağını dil ve kültürel kodlar oluşturur. Bu bağlamda etkileşim sürecinde edinilen deneyimler ve kullanılan semboller gruplar arasında farklılık gösterebilmekte ve dolayısıyla anlamlar kültürden kültüre farklı bir şekilde değerlendirebilmektedir (Burcu ve Akalın, 2008: 44).

Sembolik etkileşimcilere göre, ölüm olgusunun toplumca paylaşılan anlamlarının derinlemesine analiz edilmesi gerekmektedir. Bu kesimlere göre, ölü yakma gibi eylemlerin anlamlarını eylemde değil neyi sembolize ettiğinde aramamız gerekmektedir. Zira yeşil alanların mezarlıklar olarak kullanılmasına karşı çıkan bir birey ölü yakmaya olumlu bir anlam yükleyebilir. Fakat ölüm sonrası yaşama inanan biri için bedensel bütünlüğün ahiret hayatına taşınması büyük bir anlam ifade edebilir. Bu bakımdan eylemin kendisine odaklanmak yerine toplumun eylemi sembolize ettiği anlama odaklanılması gerekir (Sağır, 2014: 75). Genel olarak sembolik etkileşimci yaklaşım ölüm olgusuna toplumsal etkileşim, semboller ve anlam inşası açısından yaklaşmaktadır. Yapılan çalışmalar toplumların ölüm olgusuna yükledikleri anlamların birbirinden farklı olduğu ortaya koymaktadır. Örneğin, geleneksel toplumlar ölünün belirli günlerde ziyaret edilmesine ve kabir ritüellerine büyük manevi anlamlar yüklerken, modern seküler toplumlar için bu tür eylemler sembolik değerini yitirerek önemsizleşebilmektedir.

SONUÇ

Ölüm son derece karmaşık olan ne zaman, nasıl ve kimin için gerçekleşeceği belli olmayan toplumsal bir olgudur. İnsanlık tarihinden bu yana gizemi hala devam eden ölüm olgusuna zamandan zamana, toplumdan topluma ve kültürden kültüre değişik anlamlar yüklenmiştir. Bu yönüyle ölüm, insanların en çok üzerine düşündüğü, korktuğu ve merak ettiği konuların başında gelmektedir. Psikoloji, sosyoloji ve felsefe gibi sosyal bilimler ölüm olgusunu anlamlandırmaya çalışmakta ve bu durum günümüzde hala güncelliğini korumaktadır. Ölümün sosyal ilişkiler üzerinde yarattığı etkiler hem mikro düzeyde hem de makro düzeyde bir önem arz etmektedir. Makro düzeyde bakıldığında, ölünün arkasından düzenlenen yas törenleri ve mezarlık ziyaretleri gibi ritüeller toplumsal bağları güçlendirerek toplumum devamlılığını sağlayan bir yön taşımaktadır. Ancak mikro düzeyde, yani bireysel ölçekte kayıp yaşayan bir kişi ölümü kabullenmekte zorlanabilir, bu durum derin psikolojik sorunlara ve yaşamın geri kalanına uyum sağlama konusunda ciddi problemlere yol açabilir. Bu açıdan ölüm, hem toplumsal yapıdaki istikrarı hem de bireysel ruh sağlığını etkileyen, çok yönlü ve dinamik bir toplumsal olgu olarak karşımızda durmaktadır.

Dini bilimleri ölüm olgusunu, bireyin öldükten sonraki akıbeti, ruh ve beden ayrımı ile ahiret hayatında karşılaşacak süreçler gibi teolojik temeler üzerinden ele almaktadır. Bu karşılık sosyoloji, ölüm olgusunu üç temel boyutta incelemektedir. Birincisi, ölme sürecinin nasıl ve

nerede gerçekleştiği, geleneksel ile modern toplumların hangi noktalarda birbirinden farklı yaklaştıklarıdır. İkincisi ölüm sonrası süreçlerin toplumsal ilişkileri nasıl etkilediğidir. Sonuncusu ise, ölüm sürecindeki gelişmelerin ve imkânların toplumun geneline eşit dağılıp dağılmadığıdır. Ölüm sosyolojisi çalışan sosyologlar, ölümün dünyanın farklı kıtalarında aynı koşullarda gerçekleşip gerçekleşmediği, ölüm oranlarında cinsiyet farklılığının bulunup bulunmadığı veya sınıfsal farklılıkların ölüm oranlarını nasıl etkilediği gibi sorular üzerinden ölüm olgusunu tartışmaktadır. Sosyoloji; ölümün sınıf, güç ve eşitsiz ilişkilerle doğrudan bağlantılı olduğu gerçeğini savunmaktadır. Bunun yanı sıra sosyoloji, her kültürün ölüme yüklediği anlamın farklı olduğunu belirtmektedir.

KAYNAKÇA

Akpolat, Y. (2013). Ölüm Sosyolojisiner Dair: Ölüm İdeolojisi ya da Ölümün Toplumsallaştırılması Olarak Eshab-ı Kehf Miti. *Atatürk Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Sosyal Bilimler Dergisi*(51), 121-134.

Burcu, E., & Akalın, E. (2008). Ölüm Olgusu Üzerine Sosyolojik Tartışmalar. *Türkiyat Araştırmaları Dergisi,* 29-54.

Durkheim, E. (2011). *Dinsel Hayatın İlkel Biçimleri.* (F. Aydın, Çev.) İstanbul: Eski/Yeni Yayınları.

Demir, S.T. (2017). Modernite ve Ölüm: Açık Erişimli Ölüm Döşeğinden İzole Yoğun Bakım Ünitelerine Bedenin ve Ölmenin Değişen Yüzü. *Global Media Journal TR Edition*, 7(14), 190-202.

Erbuğ, E. (2020). Ölüm Sosyolojisi: Geleneksel ve Modern Toplumda Ölümün Toplumsal Anlamları. *Toplum ve Kültür Araştırmaları Dergisi* (8), 46-61.

Nazlı, A. (2006). Bedenin Ölümü: Modern Öncesinden Post-Moderne Beden ve Ölüm. *Sosyoloji Dergisi* (16), 2-15.

Sağır, A. (2012). Toplu Merasimlerden Belediye Hizmetlerine Kurumsallaşan Ölüm Bağlamında Bir Ölüm Sosyolojisi Denemesi. *International Periodical For The Languages, Literature and History of Turkish or Turkic, 2*(7), 903-925.

Sağır, A. (2013). Bir Ölüm Sosyolojisi Denemesi Bağlamında İktisadi Hayata Mezarlıklardan Bakmak: Safranbolu Örneği. *Turkish Studies, 8*(12), 1095-1115.

Sağır, A. (2014). *Ölüm Sosyolojisi* . Ankara : Phoenix Yayınları .

Tufan, İ. (2002). *Antik Çağdan Günümüze Yaşlılık.* İstanbul: Aykırı Yayıncılık.

Ünal, M. S. (2011). Zamansız Ölüm: Geleneksel ve Modern Toplum Karşıtlığında Ölümün Yeri. *Dilbilimleri Akademi Araştırmalar Dergisi, 11*(2), 121-133.

Zafer, C. (2019). Ölüm Olgusu ve Ölümün Sosyolojik Etkileri. *Munzur Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi, 8*(15), 65-82.

APPLICATION OF DIGITAL RESOURCES IN THE FORMATION OF STUDENTS' PROFESSIONAL SKILS

Orynbayeva Ulserik
doctor PhD, Kazakh Sport and Tourism Academy Almaty, Kazakhstan
https://orcid.org/0000-0001-6540-4629
Sadirova Alma
Kazakh Sport and Tourism Academy Almaty, Kazakhstan
https://orcid.org/0009-0004-1548-4703
Seitzhanova Zhanat
Al-Farabi Kazakh National University Almaty, Kazakhstan
https://orcid.org/0009-0000-2593-9688

Abstract. This article is devoted to the issue of effective use of digital resources in the formation of professional skills of foreign language teachers. In the context of digital transformation of the education system, the development of methodological, communicative and digital competencies of teachers is becoming one of the urgent tasks. The purpose of the study is to determine the role of digital platforms, online tools and interactive educational resources in improving the professional competence of foreign language teachers.
The study used theoretical analysis, survey and experimental observation methods. The results showed that the systematic use of digital resources increases the interactivity of the lesson and has a positive effect on the development of students' language skills. In addition, digital tools facilitate the process of planning, evaluating and organizing feedback for teachers, and enhance their professional reflection.
The practical significance of the study is that the results obtained are aimed at improving methodological programs for training foreign language teachers, introducing digital trainings and online platforms that support professional development. In addition, the study will allow for the effective organization of the teaching process in schools and universities, increase student achievement, and strengthen the digital competence of teachers.
Keywords: digital resources, foreign language teacher, professional skills, digital competence, online platform, interactive learning.

CONDITIONS FOR BUILDING A METHODOLOGICAL MODEL OF FORMATION OF STUDENTS' INTERCULTURAL COMMUNICATIVE COMPETENCE

Osmanova Zeinep
candidate of philological sciences, associate professor of University
Abai Kazakh National Pedagogical University
https://orcid.org/0000-0001-9667-8219
Shamshiyeva Gaukhar
associate professor, candidate of historical sciences
Mukhametzhan Tynyshbayev ALT University, c.Almaty, Kazakhstan
https://orcid.org/0000-0001-8746-4374
Massimbayeva Aiym
Al-Farabi Kazakh national university, Almaty. Kazakhstan
http://orcid.org/0000-0002-3150-7838
Bekkozhanova Gulnar
candidate of philological sciences, associate professor of University
- Al-Farabi Kazakh National University, c. Almaty, Kazakhstan
+77075583428, https://orcid.org/0000-0002-6532-7405

Abstract. The new era of globalization and digitalization creates higher requirements for the professional competence of specialists, including the mandatory prerequisite for all specialists without exception - to speak at least one international language at a sufficient level. The paper is devoted to the conditions of building a methodical model of formation of intercultural communicative competence of students of the language university. The key subcomponents of intercultural-communicative competence are considered: linguistic, sociocultural and professional-pedagogical skills that ensure effective intercultural communication. A complex approach was used in the study: analysis of scientific literature, structured surveys of students and teachers, observation of the educational process, as well as thematic analysis of educational materials and digital resources. The main attention was paid to contextual, competence and linguo-cultural approaches, practical-oriented classes, project activities and digital technologies and tools that contribute to the development of critical thinking and skills of intercultural communication. The practical significance of the model lies in the possibility of its implementation in the educational process of language universities to improve the quality of training of future teachers and the formation of professional readiness to work in a multicultural educational environment.
Key words: intercultural communicative competence, methodological model, language university, professional competence, digital resources, competence approach, contextual learning, project activity, preparation of future teachers of a foreign language

Graduates of language universities, getting a job after receiving a diploma of higher education, face the need to organize and conduct negotiations in English, participate in foreign conferences and advanced training courses, as well as familiarize and interpret instructions for the operation of imported equipment. In connection with the increased role of foreign language skills, the administration and teaching staff of universities face an urgent task: the development of effective educational and methodological complexes of disciplines and training programs in a professionally oriented foreign language for the formation of ICC of future specialists.
The principle of formation of ICC of linguistic specialties should be carried out on the basis of a modeled methodological sequence, compliance with the principles of education and the

creation of necessary pedagogical conditions. We highlight special principles for teaching different types of speech activity and formation of phonetic, lexical and grammatical competences. Elizarova (2005, p.237) singles out seven main principles of formation of intercultural competence:

- The principle of knowledge and accounting of valuable cultural universals;
- The principle of awareness of psychological processes and conditions related to intercultural communication;
- The principle of culturally-related co-education of foreign and native languages (Kunanbayeva, 2021);
- The principle of the ethnographic approach to the definition of cultural components of the meaning of phenomena (Passov, 1989);
- The principle of controlling one's own psychological state and state of uncertainty of the process;
- The principle of empathetic attitude towards participants of intercultural communication (Hymes, 1972).

Shchukin (2007) systematized the principles of ICC, and Galskova (2005) distinguishes general didactic (person-oriented orientation, consciousness, activity character, autonomy) and methodical principles (communicative orientation, interrelated teaching of speech activities, orientation to native language culture).

Of special relevance for foreign language teachers are:

- The principle of professional orientation of training, which ensures the assimilation of knowledge and the formation of interest in the profession;
- The principle of situational and thematic organization of training, which includes the selection of educational material taking into account future professional activity (Bekkozhanova & Chaldanbaeva, 2023).

It is possible to present the ICC of students as a set of five sub-competencies:

1. Motivational and emotional competence - formation of professional mentality and analytical thinking in a foreign language (Bennett, 1997) ;
2. Linguistic competence - language proficiency at the level necessary for professional ommunication;
3. Linguo-cultural competence - the ability and readiness to interact with representatives from other cultures, formed on the basis of knowledge about the own and foreign linguocultures, capacity to interpret cultural information;
4. Sociocultural competence - understanding the cultural features of the countries of the studied language;
5. Situational-communicative competence - the ability to interact in professionally-oriented situations.

The role of cognitive and emotional intelligence (EI) is also important. Cognitive and emotional components are important for successful learning of ICC. EI promotes effective communication, teamwork, conflict resolution and leadership. Graduates of language universities, getting a job after receiving a diploma of higher education, face the need to organize and conduct negotiations in English, participate in foreign conferences and advanced training courses, familiarize and interpret instructions for the operation of imported equipment. In connection with the increased role of mastering a foreign language for graduates of language specialties, universities need to develop effective educational and methodological complexes and programs of a professionally oriented foreign language, aimed at the formation of intercultural communicative competence (ICC) of future specialists (Ganiev, 2023).

The formation of ICC should be carried out in advance in a sequence based on the observance of the principles of education and the creation of pedagogical conditions. The main principle, highlighted by researchers Shchukin (2007). It includes accounting of valuable cultural

universals; awareness of psychological processes; culturally related study of native and foreign languages; ethnographic approach; speech behavior strategies; empathetic attitude to participants of intercultural communication; personal orientation; communicative orientation of training; professional orientation and situational and thematic organization of training. The following methods were used to diagnose the initial and post-experimental level of ICC: survey (motivational-emotional subcompetency); testing (linguistic and linguocultural); written essays (sociocultural); oral and written tasks (situative-communicative).

The problem of forming ICC using DT is one of the most relevant areas of research in pedagogical science for a long time. In particular, the digitalization of the education system in recent years requires a new methodological approach to this issue. In this regard, the development of intercultural competence of future foreign language teachers using AI technologies is considered in the studies of P.V. Sysoev, E.M. Filatov and P.Yu. Zolotov. The use of AI modeling as a communication partner, information source, analytical and assessment tool shows that it can strengthen students' intercultural interaction skills. This study provides a theoretical and practical basis for the integration of DT into competency-based language teaching models.

According to P.Yu. Zolotov, the question arises as to which of these aspects of intercultural competence can be developed using AI technologies. To answer this question, we will try to analyze the feasibility of developing aspects of intercultural competence based on the types of feedback provided by AI technologies.

The study of scientists examines the relationship between professional competence and ICT skills of translator candidates in Kazakhstan. In addition to knowledge of technology, typing and using it for research, translator candidates need to know a wide variety of multimedia tools, language, information, communication, etc. technologies and monitor developments in the field.

In this regard, computer skills are important for any language specialist. In our previous studies, we analyzed the main components of ICC and the association of their development. In this study, we highlight the importance of DT and resources in the training of foreign language specialists. Among DT, the following methods may be effective (Fig. 1).

Figure 1 – Digital resources and methods for teaching a foreign language

In this direction, high motivation and activity in the performance of individual and group tasks are provided [8, p.78]. The use of AI platforms has allowed for quick feedback, individual mastery of the learning material, and timely correction of errors. In this regard, as scientists

have suggested, case studies, group work, discussion, and cognitive technologies can be effective methods [9, p.52]. The systematic integration of DT has been described as a reliable methodology for the effective formation of ICC (Figure 2).

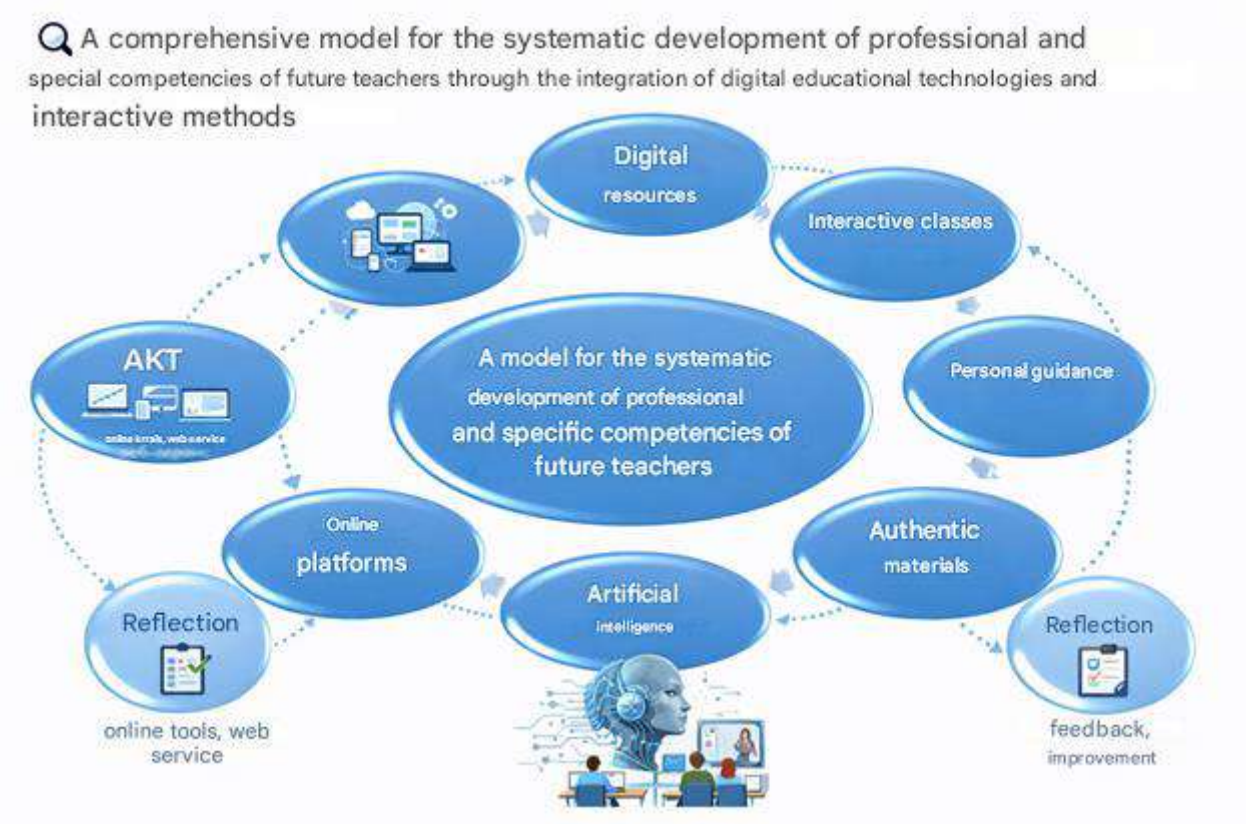

Figure 2 - A comprehensive model for the systematic development of professional and special competencies of future teachers

The proposed model is expressed by combining DT and interactive methods. They are: digital resources, interactive clusters, individual orientation, real-life situations, AI, ICT, online platforms, reflection and peer communication, which can be a tool for the professional development and formation of competencies of foreign language specialists in modern professional education. Assessment competencies occupy an important place in the model. This is due to the special use of digital assessment tools, criterion-based assessment and data-based feedback [9].

Analytical feedback allows neural networks to analyze errors and successes in intercultural communication, identify areas where students may have difficulties in understanding cultural aspects. Neural networks can provide suggestions for deepening knowledge, highlight specific cultural elements that require further study, and thus contribute to the development of critical thinking and reflection that affect intercultural knowledge and skills.

As part of the study, an experiment was conducted to determine the effectiveness of integrating DT in the formation of professional and special competencies of future foreign language teachers during pedagogical practice. The experiment was attended by 61 students (30 in the control group, 31 in the experimental group), 3rd-year students in the fall semester of the 2025-2026 academic year. In the experimental group, online platforms, interactive exercises, AI tools, and virtual modeling were integrated into the learning process, while the control group used traditional teaching methods.

Table 1 - Main stages of the experiment

	Stages	**Content**
1	Бастапқы кезең	The Gamma.app, Wizer me, and QuizRise platforms are used for the initial assessment of students' professional and special competencies.
2	Integration stage	The Gamma.app, Wizer me, and QuizRise platforms are used for the initial assessment of students' professional and special competencies.
3	Concluding stage	comparison of the results of the experimental and control groups (Gamma.app, Wizer me, QuizRise*)*.

According to Figure 2, it was envisaged to implement DT through criterion-based assessment:

1) Dividing the class into “high-medium-low” groups by differentiating and selecting an educational program based on the level of complexity, based on Bloom’s taxonomy;

2) integrating a formative, summative assessment system by adapting the educational trajectory to its capabilities.

Shekerbekova & Bakhytbekova believe that general pedagogical digital competencies are the basis for improving pedagogical activity based on the use of DT. Therefore, AI can strongly influence students' decisions, which reduces their confidence in their own answers. Although AI helps to correct errors, it can also be misleading if it contains incorrect data.

Taking into account the conditions identified by N. G. Kizrina, E. A. Levina, S. G. Vishlenkova (comprehensive study and analysis of DT; use of the didactic potential of DT in the system of teaching foreign languages; and the use of digital technologies and tools along with traditional foreign language teaching methods), the organization of students' purposeful engagement with DT and their introduction into the educational process contributes to increasing the general digital competence of future foreign language teachers and their subject-specific digital competence.

During experimental research, the effectiveness of criteria-based assessment, dialogue, monologue tasks and activities, role-playing games, question-and-answer, storytelling, observation, etc. methods in the use of digital resources is determined. In this case, we took into account the following principle. For foreign language specialists, teaching foreign languages using digital technologies and tools is currently considered one of the most promising technologies due to its universality and accessibility. In addition, the use of digital technologies and tools in teaching a foreign language does not require teachers to radically change existing teaching technologies.

Assessment criteria: interest in knowledge; communicative abilities; mastery of knowledge, determination of the purpose and meaning of the task, and the development of professional knowledge and critical thinking. The final experimental results can be shown in Figure 3.

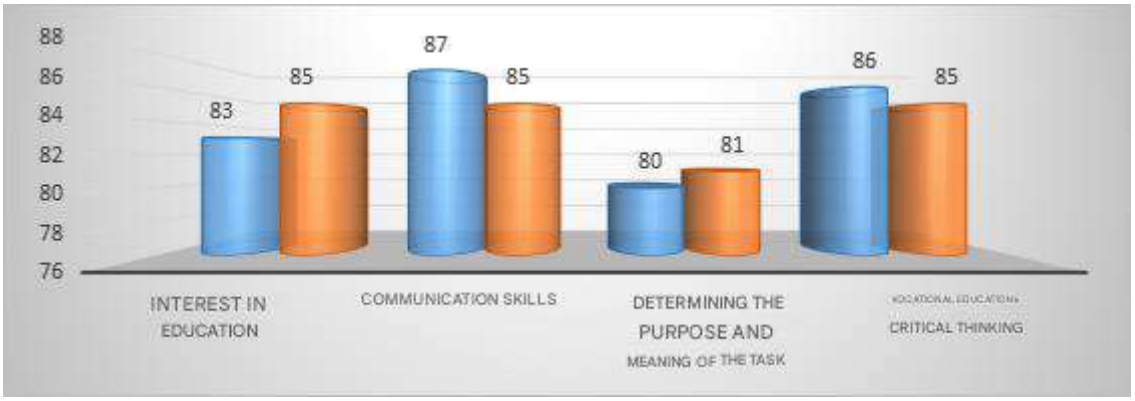

Figure 3 - Indicators of the final stage of the experiment

The diagram shows that in the experimental group in professional training of a foreign language based on DT, the level of interest increased by 2%, communicative skills - by 2%, determination of the meaning of the task by 3%, professional knowledge and critical thinking - by 1%. Compared with the control group, the experimental group has a difference of about 2.5% in all parameters.

Analyzing the results of the study, we offer the following recommendations for the development of professional and special competencies in the training of future specialists:

1. It is effective to introduce digital technologies and tools into the educational process.

Future teachers are encouraged to actively use interactive platforms, electronic textbooks and multimedia resources to improve the quality of teaching and adapt materials to the individual needs of students.

2. It is necessary to develop the digital literacy of teachers.

It is important to systematically train teachers in modern DT, including online collaboration services, platforms for checking and monitoring academic performance, and tools for creating multimedia content.

3. It is important to use interactive and adaptive teaching methods.

The use of gamification, online case studies, virtual laboratories and simulations helps to develop the practical skills of future teachers, increase their motivation and professional confidence.

4. It is necessary to monitor and evaluate the effectiveness of DT.

Constant monitoring of the results of the implementation of digital methods allows you to adjust educational programs, identify successful practices and increase professional competence.

5. It is necessary to constantly develop cooperation and exchange of experience.

Strengthening networking between future teachers and experienced mentors through online platforms, webinars and professional communities contributes to the development of professional competences and the adoption of best practices.

The use of DT in the development of professional and specialized competences of future teachers is a key factor in improving the quality of the educational process. Digital technologies and tools allow students to tailor their learning to their individual needs, develop professional skills and competencies, and increase their motivation and engagement in the learning process. The use of criterion-based assessment in conjunction with digital technologies and tools ensures objectivity and transparency in the assessment of knowledge and skills, and also contributes to the development of specific, analytical, diagnostic, and reflective competencies. The use of DT allows for the systematic integration of theoretical learning and practical skills. The results of the study can be used in the development of educational programs, curricula, and methodological guidelines.

General conclusion of the experiment: at the initial stage, EG and CG practically did not differ, which confirms the homogeneity of the initial sample. The weakest indicators were recorded

for socio-cultural and situational-communicative sub-competencies, which confirms the importance of a professional-oriented approach and active forms of training. Linguocultural competence is at an average level, and motivational-emotional sub-competence requires intensive work with psychological and emotional aspects of training.

The following recommendations can be:

On the basis of the analysis and diagnostics of the formation of ICC among students of foreign language specialties, the following recommendations can be offered:

-integration of professional-oriented English language into the curriculum;

- to develop educational modules that include real professional situations: business negotiations, instructions for equipment, participation in international conferences.

- to use project tasks and case-methods that simulate business processes.

System development of all subcompetencies of ICC are:

- to form motivational and emotional competence through psychological trainings, discussions and role-playing games.
- to develop linguistic competence through online testing, interactive language platforms and regular audio-visual practice.
- to develop sociocultural competence through essays, comparative analysis of cultures, participation in international exchanges and virtual tours.
- to improve situational and communicative competence through business role-playing games, presentations and negotiations in a foreign language.
- to enhance tasks that develop logical-mathematical, spatial, bodily-kinesthetic, naturalistic, intrapersonal and interpersonal intelligence.

-to include elements of EI, such as conflict resolution, teamwork and stress management, especially in professionally oriented situations.

Application of modern technologies and remote platforms. Use platforms such as MS Teams, online testing, digital simulations and interactive cards to form practical skills of intercultural communication. Regularly monitor the progress of students with the help of diagnostic tools and adapt the educational process according to the results.

Conclusion

The formation of intercultural communicative competence in students of foreign language language specialties is an urgent task of modern higher education. The conducted analysis showed that the effective development of ICC requires a complex approach, which includes professionally oriented language programs, cognitive and emotional development, as well as the use of modern digital technologies and tools.

Diagnostic studies confirmed the need for purposeful formation of five key sub-competencies: motivational-emotional, linguistic, linguo-cultural, sociocultural and situational-communicative. Systematic implementation of the principles of professional orientation and situational-thematic organization of training ensures high adaptability of graduates to the professional environment, promotes the development of critical thinking, interpersonal communication skills and readiness to work in an international professional environment.

Thus, the implementation of the proposed methodological model and the use of the developed diagnostic tools allow to increase the level of intercultural competence of students, improve the quality of training of future specialists and increase their competitiveness on the international labor market.

References

Bennett M.J. (1986) A developmental approach to training for intercultural sensitivity // International Journal of Intercultural Relations. - № 10. P. 179- 196.

Byram M. (1997) Teaching and Assessing Intercultural Communicative Competence. – Clevedon: Multilingual Matters. – 124 p.

Bekkozhanova C., Chaldanbaeva A. (2023) Using pedagogical situations as a method of forming professional and special competencies //Alatoo Academic Studies — No. 23. — P. 172–179. — DOI: 10.17015/aas.2023.233.19.

Deardorff D. (2017) Identification and Assessment of Intercultural Competence as a Student Outcome of Internationalization //Journal of Studies in International Education – № 10(3). – P. 241-266.

Elizarova G.V. (2005) Culture and teaching foreign languages – St. Petersburg: KARO-P. 352

Galskova, N.D., Gez, N.I. (2005) Theory of Teaching Foreign Languages: Lignovodidactics and Methods: A Textbook for Students of Linguistic Universities and Faculties of Foreign Languages of Higher – 2nd ed., revised. – Moscow: Academy Publishing Cente – 336 p.

Ganiev S.R. (2023) The Importance of a Digital Educational Platform in the Formation of Pedagogical Competence of Future Teachers. - International Journal of Pedagogy, 3 (09)-P.42–46. https://doi.org/10.37547/ijp/Volume03Issue09-08

Hymes D. (1972) On Communicative Competence//In: Sociolinguistics: Selected Readings / eds.: J. B. Pride, J. Holmes. – Harmondsworth: Penguin Education – P. 269-293.

Makhmutov M.I. (1985) The Principle of Professional Focus of Teaching//Principles of Teaching in Modern Pedagogical Theory and Practice. – Chelyabinsk: ChPU – 18p.

Karmanova A. et al (2024) Developing the Professional Competence of Future Chemistry Teachers through DT: A Case Study of Kazakhstan- International Journal of Information and Education Technology -Vol. 14, No. 8 - P. 1119-1126-https://ijiet.org/vol14/IJIET-V14N8-2140.pdf

Kizrina N. G., Levina E. A., Vishlenkova S. G. (2022) Formation of subject digital competence of the future teacher of foreign languages// Perspectives of science and education.-. No. 2 (56). P. 183-199. doi: 10.32744/pse.2022.2.11

Kunanbayeva S.S. (2021) Competence-based modelling of professional foreign language education. – Hertfordshire Press – 232 p.

Passov, E.I. (1989) Fundamentals of Communication Methods for Teaching Foreign Language Communication. – Moscow: Russian Language – p. 162.

Shekerbekova Sh.T., Bakytbekova Zh.B. (2023) Digital competence as one of the professional skills of an informatics teacher - Bulletin of the Abai Kazakh National University of Physical Education, series "Physical and Mathematical Sciences", No. 4(84) - P. 321-331

Shchukin, A.N. (2007) Teaching Foreign Languages. Theory and Practice: A Textbook for Teachers and Students. 3rd ed. – Moscow: Filomatis – 480 p.

Sysoev P.V., Filatov E.M. (2023) Methods of developing oral language skills in foreign languages in students based on practice with a chat bot // Perspectives of science and education. - No. 3(63). - P. 201-218.

BILIARY TRACT DISEASES: A RETROSPECTIVE STUDY AT THE CLINICAL BASES OF AZERBAIJAN MEDICAL UNIVERSITY

P.H. Najafgulieva, X.G.Huseynova, B.I.Sadigov, Mahalova N.S.
Azerbaijan Medical University, Baku, Azerbaijan
Scientific Surgery Center named by M.A.Topchubashev

Background: Biliary tract diseases are among the most common disorders encountered in general surgical practice and may lead to serious complications if not treated in a timely manner. The aim of this study was to evaluate the clinical characteristics, diagnostic methods, treatment approaches, and outcomes of patients with biliary tract diseases treated at the clinical bases of Azerbaijan Medical University.
Materials and Methods: A retrospective analysis was performed on patients diagnosed with biliary tract diseases and treated between 2018 and 2025 at the clinical bases of Azerbaijan Medical University. Demographic data, clinical presentation, laboratory findings, imaging results, treatment modalities, and postoperative outcomes were analyzed. Ultrasonography was the primary diagnostic method, while MRCP and CT were used in selected cases. Treatment included conservative management, endoscopic interventions, and surgical procedures. Laparoscopic cholecystectomy was the main surgical technique.
Results: Gallstone-related diseases constituted the majority of biliary tract pathologies. The most common symptoms were right upper quadrant abdominal pain, dyspepsia, and jaundice. Laparoscopic cholecystectomy was successfully performed in most patients, with a low rate of postoperative complications. Endoscopic retrograde cholangiopancreatography (ERCP) was applied in patients with suspected choledocholithiasis. The average length of hospital stay was short, and favorable outcomes were observed in the majority of cases.
Conclusion: Biliary tract diseases remain a significant clinical problem in surgical practice. Early diagnosis and the use of modern minimally invasive techniques, particularly laparoscopy and endoscopic interventions, contribute to improved patient outcomes and reduced complication rates. The experience of Azerbaijan Medical University supports the effectiveness of contemporary diagnostic and therapeutic approaches in the management of biliary tract diseases.
Keywords: biliary tract diseases, cholelithiasis, laparoscopy, ERCP

SUSTAINABLE DEVELOPMENT IN DEVELOPED AND DEVELOPING COUNTRIES: A COMPARATIVE ANALYSIS OF GREEN GROWTH, INTERGENERATIONAL JUSTICE, AND THE EFFECTIVENESS OF IMPLEMENTED POLICIES

Pegah Ghorbanpour[1]
[1]Corresponding author: PhD student in Development Economics, Faculty of Economics and Management, University of Tabriz, Tabriz, Iran.
[1]ORCID ID: https://orcid.org/0009-0005-5863-3761
Hannaneh Abbasi[2]
[2] M.Sc. Student in Economics, Faculty of Economics and Management, University of Tabriz, Tabriz, Iran
[2]ORCID ID: https://orcid.org/0009-0001-5018-2290

Abstract
Sustainable development, as one of the most important frameworks in contemporary policymaking, requires a balance between economic growth, environmental protection, and social justice over time. However, the patterns through which it is achieved differ between developed and developing countries due to differences in institutional capacity, financial resources, technological levels, and development priorities. This paper adopts a comparative review approach to examine three key dimensions—green growth, intergenerational justice, and the effectiveness of implemented policies—across these two groups of countries. Within this framework, selected policies, including pricing and fiscal instruments, renewable energy incentives, environmental regulations, and social support mechanisms, are compared in terms of their objectives, implementation mechanisms, and economic-environmental outcomes. The review findings indicate that the relative success of green policies in developed countries largely depends on effective governance, policy stability, and sustainable financing, whereas in developing countries, institutional and financial constraints, along with short-term equity concerns, create major implementation challenges. Nevertheless, phased policy design, targeted social compensation, and the localization of policy instruments can help improve environmental performance while also supporting intergenerational justice. By providing a comparative framework, this paper offers practical policy implications for designing more realistic pathways toward sustainable development.
Keywords: Sustainable Development, Green Growth, Intergenerational Justice, Comparative Review

INSTITUTIONAL POLICY, PRIVATE ENTERPRISE, AND SUSTAINABILITY OF STUDENT ACCOMMODATION IN MALETE (2009-2024)

Quwiyyu Adebayo Bolarinwa
Department of History and Diplomatic Studies, Kwara State University Malete, Kwara State, Nigeria

Abstract
This study examines the triadic relationship between university governance, market-led student accommodation provision, and sustainable development within the context of Kwara State University (KWASU), Malete, from its inception in 2009 to 2024. Utilizing a historical research methodology supported by oral interviews with university officials, private developers, and community leaders, the research analyses how institutional policies have shaped the local housing market. Key findings reveal that the university's policy shift toward Public-Private Partnerships (PPP) was a strategic response to the acute shortage of on-campus bed spaces as student enrolment surged over time. The study further evaluates the critical role of private enterprise, noting that while developers have filled the supply gap through diverse models, this market-driven approach has introduced challenges such as exorbitant rents and uncoordinated urban growth. A significant contribution of this research is the exploration of sustainability as a modern institutional mandate as it highlights the 2023 directive requiring all affiliated hostels to integrate solar energy systems for lighting and water supply to mitigate the unreliability of the national grid. Ultimately, the study argues that while private enterprise has been a catalyst for the physical and economic transformation of Malete, a more robust regulatory framework and coordinated urban planning are essential to ensure that student housing remains both affordable and environmentally sustainable.
Keywords: Institutional Policy, Private Enterprise, Student Accommodation, Sustainability, Malete, KWASU, Public-Private Partnership (PPP).

II. ABDÜLHAMİD DÖNEMİ BASIN POLİTİKASI
PRESS POLICY DURING THE REIGN OF ABDÜLHAMID II

Tezli Yüksek Lisans Öğrencisi Ramazan KAYA
Karamanoğlu Mehmetbey Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Tarih Bölümü, Karaman.
ORCID NO: 0000-0002-6246-587X

ÖZET
Bu çalışma, II. Abdülhamid döneminde Osmanlı basın rejimini, geleneksel "istibdat ve mutlak sansür" söylemi çerçevesinin ötesine geçerek yeniden değerlendirmeyi hedeflemektedir. Çalışma, döneme ilişkin literatürde yer alan tek boyutlu ve padişah merkezli açıklamaların yeterliliğini sorgulamakta; basın politikalarının hukuki, kurumsal ve siyasal bağlam içinde çok katmanlı bir yapı arz ettiğini ileri sürmektedir. Bu doğrultuda araştırma, normatif düzenlemeler ile uygulama arasındaki gerilim alanına odaklanmaktadır. Çalışma, dönemin basın rejimini şekillendiren hukuki düzenlemeler ile idari pratikler arasındaki ilişkiyi bütüncül bir perspektifle ele almakta; merkezi otoritenin güvenlik kaygıları, siyasal istikrar arayışı ve bürokratik işleyişin basın üzerindeki etkilerini analiz etmektedir. Böylece sansür uygulamalarının yalnızca hukuki metinler üzerinden değil, dönemin siyasal atmosferi ve yönetim anlayışı çerçevesinde değerlendirilmesi amaçlanmaktadır. Elde edilen bulgular, sansürün açık ve sistematik bir kanuni çerçeveye dayanmadığını; aksine örfî idare koşulları içinde gelişen idari tasarruflar ve memur inisiyatifleriyle şekillendiğini göstermektedir. Bu durum, uygulamadaki sert müdahalelerin doğrudan merkezî iradeye indirgenmesini problemli kılmaktadır. Dönemin basın politikası çerçevesinde uygulanan yayın yasakları ve çeşitli idari tedbirler ise güvenlik hassasiyetleri ile kamu düzenini koruma anlayışı doğrultusunda şekillenmiştir. Sonuç olarak çalışma, II. Abdülhamid dönemindeki basın rejiminin, mutlak bir baskı sisteminden ziyade hukuki boşluklar, bürokratik yorum farklılıkları ve siyasal hassasiyetler arasında şekillenen karmaşık bir yönetim pratiği olduğunu ortaya koymaktadır. Bu yaklaşım, Osmanlı basın tarihine ilişkin mevcut literatüre daha dengeli ve analitik bir perspektif sunmayı hedeflemektedir.
Anahtar Kelimeler: II. Abdülhamid, basın, sansür.

ABSTRACT
This study aims to reassess the Ottoman press regime during the reign of Abdülhamid II beyond the conventional discourse of "despotism and absolute censorship." It questions the adequacy of one-dimensional and sultan-centered explanations prevalent in the existing literature and argues that press policies of the period exhibited a multi-layered structure shaped by legal, institutional, and political contexts. In this respect, the research focuses on the tension between normative regulations and their implementation. The study adopts a holistic perspective in examining the relationship between the legal arrangements that structured the press regime and the administrative practices that shaped its operation. It analyzes the impact of security concerns, the pursuit of political stability, and bureaucratic functioning on press governance. Accordingly, censorship practices are evaluated not solely through legal texts but also within the broader political atmosphere and governing mentality of the period. The findings indicate that censorship did not rest upon a clear and systematic legal framework; rather, it evolved through administrative measures and bureaucratic initiatives developed under conditions of emergency rule. This renders problematic the tendency to attribute all restrictive practices directly to the central authority. Publication bans and various administrative measures implemented within the framework of the period's press policy were shaped by security

sensitivities and the objective of maintaining public order. In conclusion, the study demonstrates that the press regime during the reign of Abdülhamid II should not be reduced to an absolute system of repression. Instead, it must be understood as a complex administrative practice formed at the intersection of legal ambiguities, bureaucratic interpretations, and political sensitivities. This approach seeks to offer a more balanced and analytically grounded perspective on Ottoman press history.
Keywords: Abdülhamid II, press, censorship.

LEVERAGING ARTIFICIAL INTELLIGENCE TECHNOLOGIES AND INTERNATIONAL ASSESSMENT STANDARDS TO PERSONALIZE THE NATURAL SCIENCE TRAINING OF BIOLOGISTS

Raupova Mekhrinigor Haydarovna
Bukhara State University
Associate Professor of the Department of Biology
Doctor of Philosophy in Pedagogical Sciences (PhD)
Orcid ID: 0000-0002-1762-8940

Abstract. This paper explores the problem of individualizing the natural science training of biology students. To improve the quality of education, the author proposes the integration of artificial intelligence (AI) technologies and international assessment standards. The use of AI algorithms allows for analyzing performance data and building personalized educational trajectories, adapting learning content to the needs of each student. In turn, relying on international standards guarantees the objectivity of assessment and the compliance of knowledge with global requirements. It is substantiated that this approach makes the training process for biologists more adaptive, effective, and competitive.
Keywords: artificial intelligence, personalized learning, biology students, international assessment standards, individual educational trajectory.

Introduction

The current stage of higher professional education development on a global scale is characterized by a rapid and irreversible transition from mass, rigidly standardized, and unified forms of teaching to highly individualized, adaptive educational models. In the field of natural science training of specialists, particularly future biologists, this trend is of critical relevance. 21st-century biological science is a colossal, exponentially growing array of complexly structured data covering multilevel systems from molecular genetics, genetic engineering (CRISPR-Cas9 technologies), and biochemistry to population biology, bioinformatics, and global macroecology.

Traditional teaching methods, historically oriented towards an abstract "average" student and assuming a linear transmission of knowledge from teacher to audience, now demonstrate their methodological inadequacy. They are no longer capable of providing the necessary depth of assimilation of complex, multilevel, and interdisciplinary material. The gap between rapidly updating scientific knowledge and conservative teaching methods leads to a decrease in student motivation and a drop in the quality of their professional training.

The only scientifically grounded solution to this fundamental problem is the large-scale implementation of personalized learning systems, whose

technological and intellectual core consists of artificial intelligence (AI) technologies. The ability of neural networks, machine learning algorithms, and predictive analytics to collect, process, and interpret the "digital footprint" of each student in real-time opens up unprecedented opportunities for micro-adaptation of educational content.

However, on the path to total personalization, a serious pedagogical risk arises: the individualization of the pace and depth of learning must not lead to a blurring of the basic criteria for the quality of specialist training and a decrease in academic requirements. That is why the organic integration of flexible adaptive AI algorithms with rigorous, valid, and globally recognized international assessment standards is not just an innovation, but an urgent necessity for training highly qualified, competitive biology specialists in demand on the global labor market.

Literature review and theoretical framework

The problem of applying artificial intelligence technologies to transform the educational process has been actively discussed in global pedagogical and engineering science over the past decade. Fundamental research by foreign and domestic scientists in the fields of Educational Data Mining (EDM) and Learning Analytics convincingly proves that AI can mathematically accurately predict students' academic success, identify knowledge gaps in a timely manner, and prevent the dropout of underperforming students (Siemens, 2013; Baker & Inventado, 2014; Luckin et al., 2016).

In the context of natural science and biology education, Intelligent Tutoring Systems demonstrate incredibly high efficiency when studying disciplines that require developed spatial, systemic, and abstract-logical thinking. As researchers note (Holmes et al., 2019), virtual AI tutors help students model complex biochemical reactions, visualize DNA/RNA transcription and translation processes, and conduct virtual population-ecological experiments, changing input variables and instantly receiving feedback from the system.

From the perspective of educational psychology, the use of AI is the technological embodiment of the "Zone of Proximal Development" concept proposed by L.S. Vygotsky. The AI system acts as a "more competent partner" that offers the student tasks on the edge of their current capabilities, constantly stimulating cognitive growth.

In parallel, the issues of objectifying education quality control rely on the works of specialists in the field of testology and pedagogical measurements (M.B. Chelyshkova, V.S. Avanesov). International qualification frameworks (such as TUNING Educational Structures in Europe), PISA competence assessment standards (in terms of scientific literacy), and criteria of specialized accreditation agencies (ASIIN, EQANIE) focus not only on testing factual (declarative) knowledge. The focus of international standards is the student's ability to apply the scientific method, analyze contradictory data from real biological experiments, formulate hypotheses, and draw scientifically sound conclusions.

Thus, combining the flexibility of artificial intelligence with the validity of international assessment criteria creates a powerful synergistic effect: the student receives continuous, personalized cognitive support while steadily moving towards a globally recognized standard of a biologist's professional competence.

Methodology and architecture of the adaptive learning model

As part of our research work at the Department of Biology of Bukhara State University, a conceptual model of an intelligent educational environment for the personalized training of biology students was designed, developed, and gradually tested. The architecture of the proposed author's model includes three interconnected, functionally integrated modules:

1. Continuous diagnostics and data collection module (data collection engine). This module operates in the background and collects hundreds of micro-metrics of student activity. AI algorithms record: the time spent reading a theoretical text on genetics; the number of attempts when solving problems on Mendel's laws; the types of systematic errors in anatomy terminology; the student's behavioral scenarios when conducting virtual microbiology experiments (e.g., the correctness of the algorithm for inoculating cultures on nutrient media).

2. Predictive content adaptation module (ai core engine). This is the intelligent core of the system. Based on machine learning algorithms (decision trees, Bayesian probability networks, and collaborative filtering methods), the system forms a unique "cognitive profile" for each student. If the AI detects that a biology student perceives visual information better than text (based on their history of success), the system automatically restructures subsequent content: complex descriptions of cellular respiration processes are replaced by interactive 3D models of mitochondria with step-by-step video animation of the Krebs cycle. In addition, the AI dynamically adjusts the level of difficulty: from reproductive questions to problem-based research cases.

3. Standardized qualimetric assessment module (assessment & evaluation module). To ensure compliance with international standards, the assessment module is based on the fundamental principles of modern test construction theory — Item Response Theory (IRT). The mathematical apparatus of IRT allows evaluating not just the percentage of correctly solved problems, but the hidden (latent) level of the student's true competence, excluding the factor of random guessing and unequal difficulty of test tickets.

The mathematical model for estimating the probability of a student's correct answer to a biological problem, taking into account their individual cognitive abilities and the psychometric parameters of the task itself, is described by a multi-parameter logistic function (Birnbaum's three-parameter model):

$$P(\theta) = c + \frac{1 - c}{1 + e^{-a(\theta - b)}}$$

where:

a — the item discrimination parameter (shows how well this biological case separates strong and weak students);

b — the parameter of the objective difficulty of the educational task;

c — the probability of random guessing of the correct answer (especially relevant in multiple-choice testing);

θ — the latent parameter (the current, constantly updated level of the student's natural science competence).

During the learning process, the artificial intelligence dynamically recalculates the individual educational trajectory. The change in the state of the student's knowledge from stage t to stage $t+1$ is calculated using gradient methods for minimizing the loss function:

$$\Delta\theta_t = \alpha\nabla_\theta L(\theta_t, y_t)$$
$$\theta_{t+1} = \theta_t + \Delta\theta_t - \lambda\theta_t$$

Here, αα is the algorithm's learning rate (system hyperparameter), L is the deviation function of the student's actual answer y_t from the reference answer regulated by the international standard, and λ is a critically important coefficient of Ebbinghaus's forgetting of biological information over time. Considering the factor λ, the AI automatically includes tasks for spaced repetition of forgotten material in the student's schedule.

Results of experimental work and discussion

To verify and prove the pedagogical effectiveness of the developed model, we organized and conducted a full-scale formative experiment at the Faculty of Natural Sciences of Bukhara State University in the 2022-2023 academic year.

The representative sample consisted of 93 second-year undergraduate students majoring in "Biology". The sample was divided into two statistically equivalent groups based on the results of an initial baseline assessment. Students in the control group (CG, $n = 45$) were taught using traditional methods: standard lectures, frontal seminars, identical laboratory work for everyone, and final paper-based testing. Students in the experimental group (EG, $n = 48$) were taught in a hybrid format with the active use of the developed AI platform, which generated personalized micro-courses and individual assignments in genetics, molecular biology, and biophysics for everyone, and the final certification took place in the form of adaptive computer testing, strictly calibrated according to PISA and TUNING criteria.

The results of the formative stage of the experiment, reflecting profound qualitative changes in the level of natural science training of future biologists, are presented in summarized Table 1.

Table 1.
Comparative analysis of the effectiveness of personalized natural science training of biology students (based on experiment results)

Integrative Evaluation Criteria (according to international frameworks)	Control Group (CG), % of success	Experimental Group (EG), % of success	Dynamics (Absolute Growth), %

Assimilation of complex theoretical, conceptual, and terminological material (molecular genetics, cytology)	62.4%	84.7%	+ 22.3%
Ability to apply knowledge to solve non-standard, complex problem tasks and cases	45.1%	71.5%	+ 26.4%
Accuracy of mathematical and statistical processing of virtual and real lab results	58.6%	89.2%	+ 30.6%
Development of skills for independent information search and analysis of scientific databases (Scopus, Web of Science)	51.2%	78.4%	+ 27.2%
Average time spent on complete mastery of discipline modules (in academic hours)	36 hrs.	28 hrs.	- 8 hrs. (22% optimization)

An analysis of the empirical data presented in the table clearly and convincingly demonstrates the significant, statistically valid superiority of the experimental group in absolutely all stated competence criteria. The application of Student's t-test for independent samples confirmed the statistical reliability of the differences ($p < 0.05$).

A qualitative analysis of the process deserves special attention. Detailed reports from AI algorithms (Learning Analytics) revealed that about 30% of students at the beginning of the course experienced hidden, systemic difficulties with the spatial understanding of complex biological macrostructures (tertiary and quaternary structure of proteins, DNA replication mechanism). For this subgroup, the system automatically, without the intervention of a live teacher, rebuilt the educational trajectory. Instead of moving on to solving mathematical problems in molecular biology, the system added an intermediate module with interactive 3D molecule simulations. As a result, these students successfully caught up. In the control group, with traditional frontal teaching, this cognitive problem remained undetected and led to mass errors on the final exam.

Furthermore, integration with international assessment standards via the complex mathematical apparatus of IRT allowed us to absolutely objectively prove that the grades obtained by students in the experimental group possess an unprecedentedly high degree of validity and reliability. Artificial intelligence completely eliminated the notorious subjective factor of the examiner (sympathies, fatigue, the influence of previous grades).

An equally significant result was the temporal optimization of the educational process. The reduction of learning time in the EG by 8 academic hours (on average) occurred due to intelligent routing: students with a high baseline level of knowledge did not waste time boringly repeating material they had already mastered. The AI automatically transferred them to solving problems of an advanced, research (Olympiad) level of difficulty. In parallel, students with learning difficulties received extra time and patient micro-explanations from the AI tutor, avoiding psychological stress and the fear of criticism from the teacher.

Conclusion

The multifaceted theoretical and empirical study conducted allows us to draw a number of fundamentally important conclusions and confirms that the

symbiosis of artificial intelligence technologies and international assessment standards is a powerful, revolutionary innovative resource for the entire system of higher biological and natural science education.

First, it is proven that personalization of learning is possible without losing academic rigor. AI algorithms allow finely tuning the pace, style, level of detail, and form of presenting complex biological content to the unique psychophysiological and cognitive characteristics of each specific student, while rigidly maintaining a link to measurable, globally recognized competencies.

Second, total objectification of educational monitoring is ensured. Multi-parameter mathematical models embedded in the core of adaptive systems guarantee absolute transparency, continuity, and high accuracy of control over the formation of professional competencies of the future biologist at every micro-stage of their training.

Third, a significant optimization of the university's educational and temporal resources is achieved. Individually designed intellectual educational trajectories significantly save academic time, directing the focus of the student's attention and the teacher's efforts exclusively to those specific subject areas that require detailed elaboration or correction. The teacher is freed from the routine work of checking tests and transforms into a highly qualified mentor and scientific advisor.

The prospect for our further scientific research in this subject area is the development and implementation of multimodal neural networks capable, using computer vision and natural language processing systems, of analyzing not only digital answers and clicks of students but also their psycho-emotional state (stress level, engagement, fatigue) directly during the solving of complex natural science cases. The implementation of such hybrid intelligent ecosystems will make the process of fundamental training for biologists as comfortable as possible, maximally adaptive, highly effective, and guaranteed to meet the strictest international criteria for the quality of higher education.

REFERENCES

1. Avanesov, V. S. (2002). Composition of test items. An educational book for university professors, school teachers, postgraduates, and students of pedagogical universities. Moscow: Testing Center, 240 p.
2. Zakharova, I. G. (2017). Information technologies in education: a textbook for higher education. Moscow: Publishing center "Academy", 208 p.
3. Kovaleva, G. S. (Ed.). (2021). Pedagogical measurements: theory and practice (based on international PISA and TIMSS standards). Moscow: Prosveshcheniye, 312 p.
4. Chelyshkova, M. B. (2002). Theory and practice of constructing pedagogical tests: a tutorial. Moscow: Logos, 432 p.
5. Baker, R. S., & Inventado, P. S. (2014). Educational data mining and learning analytics. In Learning analytics: From research to practice (pp. 61-75). Springer, New York, NY.

6. Black, P., & Wiliam, D. (2018). Classroom assessment and pedagogy. Assessment in Education: Principles, Policy & Practice, 25(6), 551-575.
7. Chatti, M. A., Dyckhoff, A. L., Schroeder, U., & Thüs, H. (2012). A reference model for learning analytics. International Journal of Technology Enhanced Learning, 4(5-6), 318-331.
8. Holmes, W., Bialik, M., & Fadel, C. (2019). Artificial Intelligence in Education: Promises and Implications for Teaching and Learning. Boston, MA: Center for Curriculum Redesign.
9. Luckin, R., Holmes, W., Griffiths, M., & Forcier, L. B. (2016). Intelligence Unleashed: An argument for AI in Education. London: Pearson Education.
10. Shavelson, R. J. (2013). On an approach to testing and modeling competence. Educational Psychologist, 48(2), 73-86.
11. Siemens, G. (2013). Learning analytics: The emergence of a discipline. American Behavioral Scientist, 57(10), 1380-1400.
12. Zawacki-Richter, O., Marín, V. I., Bond, M., & Gouverneur, F. (2019). Systematic review of research on artificial intelligence applications in higher education – where are the educators? International Journal of Educational Technology in Higher Education, 16(1), 1-27.

ATMOSPHERIC REVITALIZATION VIA *CHLORELLA* BIO ADSORPTION FOR TARGETED SEQUESTRATION OF SO_2, NO_2, CO_2.

Rekha. Vee[1], R. Shyamala Gowri[2]
[1]PG student, [2]Head, Department of Microbiology,
Nadar Saraswathi College of Arts and Science (Autonomous),
Theni, Tamil Nadu.

Abstract:
In developing countries, Urbanization increases and the major problem will be the poor air quality Because of low income, usage of fuels for domestic needs such as woods and solid fuel leads to people to expose to air pollutants. Chronic Obstructive Pulmonary Disease will be the result for the short exposure to air pollutants, meanwhile long-term exposure is associated with chronic asthma, pulmonary insufficiency and cardiovascular disease. As per WHO, six major air pollutants are ground level accumulation ozone, carbon monoxide, sulfur dioxide, nitrogen dioxide, particulate matter and lead. Air pollution has impact of acid rain, global warming and greenhouse effect. Many traditional methods to control the air pollution have the disadvantages of high-cost problem, and requirement of high voltage. The alternative and easily available substrate from natural source like algae (*Chlorella*) and activated charcoal can be used as the ecofriendly biofilter to adsorb the air pollutants by their synergical relationship. This also helps to control the eutrophication which contribute major in affecting the marine environment.
Keywords: Biofilter, *Chlorella*, Activated charcoal, adsorption, Remedy for air pollution

ASSESSMENT IN BUILDING AERATION TECHNOLOGIES: A COMPREHENSIVE ANALYSIS

S. BEKKAIR1, M. BOUALEM1, A. KIFFOUCHE2, S. BEZARI3
1Departement of Teaching Common in Sciences and Technology, Faculty of Sciences and Technology Ghardaïa University, 47000. Ghardaïa, Algeria
2Department of Automatics and Electromechanics, Faculty of Sciences and Technology, Ghardaïa University, 47000 Ghardaïa, Algeria
3Unité de Recherche Appliquée en Energies Renouvelables URAER, Centre de Développement des Energies Renouvelables CDER, Ghardaïa 47133, Algeria

Abstract
Aeration is crucial for enhancing building microclimates, lowering energy consumption, and promoting overall sustainability. This review examines various aeration processes, including water- and liquid-based aeration techniques as well as passive and active ventilation systems, assessing their effectiveness in terms of indoor air quality, thermal comfort, and integration strategies. Although numerous studies have investigated these technologies, a significant gap remains in real-scale experimental validation, as most existing research relies primarily on numerical simulations or small-scale experimental setups. Furthermore, comparative analyses of different aeration system methods under identical climatic conditions are still limited. Particular attention is given to the influence of aeration type and technical parameters on hygro-thermal performance an aspect that is often overlooked in building air renewal management. Case studies highlight the impact of passive and active aeration techniques on energy efficiency and indoor environmental quality. Addressing these research gaps will contribute to improved thermal comfort optimization, enhanced building performance across diverse climatic conditions, and more cost-effective integration of renewable energy systems.
Keyword: Building, Aeration systems, Thermal comfort, Energy efficiency

OKUL ÖNCESİ ÖĞRETMENLERİNİN MESLEKİ STRES KAYNAKLARI VE BAŞA ÇIKMA YÖNTEMLERİ

SOURCES OF OCCUPATIONAL STRESS AND COPING STRATEGIES OF PRESCHOOL TEACHERS

Saadet ÖZTÜRK
Millî Eğitim Bakanlığı, Gazi Umurbey Anaokulu
Gaziemir, İzmir.
ORCID NO: 0009-0008-4758-4601
Doç. Dr. Bahadır GÜLBAHAR
Kırşehir Ahi Evran Üniversitesi, Eğitim Fakültesi, Türkçe ve Sosyal Bilimler Eğitimi Bölümü, Merkez, Kırşehir.
ORCID NO: 0000-0002-7040-1593

ÖZET

Bu araştırmanın amacı, okul öncesi öğretmenlerinin mesleki stres kaynaklarını ve bu stresle başa çıkma yöntemlerini belirlemektir. Araştırma, nitel araştırma yaklaşımı kapsamında durum çalışması deseninde yürütülmüştür. Araştırmanın çalışma grubunu, 2025-2026 Eğitim-Öğretim Yılında Türkiye'de Millî Eğitim Bakanlığına bağlı resmî anaokulları ve anasınıflarında görev yapan okul öncesi öğretmenlerinden seçilen öğretmenler oluşturmaktadır. Çalışma grubundaki öğretmenler, amaçlı örnekleme yöntemlerinden ölçüt örnekleme yoluyla belirlenmiştir. Araştırmada veri toplama aracı olarak yarı yapılandırılmış görüşme formu kullanılmıştır. Görüşmeler, gönüllülük esasına dayalı olarak gerçekleştirilmiş ve elde edilen veriler içerik analizi yöntemiyle analiz edilmiştir. Analiz sürecinde veriler kodlanmış, kategoriler oluşturulmuş ve temalar belirlenmiştir. Araştırma bulguları, okul öncesi öğretmenlerinin mesleki stres kaynaklarının iş yükü, ebeveyn beklentileri, fiziksel koşullar, bürokratik süreçler ve mesleki statü algısı etrafında yoğunlaştığını göstermektedir. Öğretmenlerin stresle başa çıkmada en sık kullandıkları stratejilerin meslektaş desteği, problem çözme, zaman yönetimi ve duygusal düzenleme olduğu belirlenmiştir. Araştırma sonuçları, öğretmen stresinin yalnızca bireysel değil, kurumsal ve sistem düzeyinde ele alınması gerektiğini göstermektedir. Bu doğrultuda öğretmenlerin iş yükünün azaltılması, psikososyal destek programlarının geliştirilmesi ve okul-aile iş birliğinin güçlendirilmesi önerilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Stres, Mesleki Stres, Öğretmen Stresi, Okul Öncesi Öğretmenleri

ABSTRACT

The aim of this study is to identify the sources of occupational stress experienced by preschool teachers and the strategies they use to cope with this stress. The study was conducted within a qualitative research framework using a case study design. The study group consists of preschool teachers working in public kindergartens and preschool classrooms affiliated with the Turkish Ministry of National Education during the 2025-2026 academic year. Participants were selected through purposive sampling using criterion sampling. A semi-structured interview form was

used as the data collection tool. The interviews were conducted on a voluntary basis, and the data were analyzed using content analysis. During the analysis process, the data were coded, categories were created, and themes were identified. The findings indicate that the main sources of occupational stress for preschool teachers are workload, parental expectations, physical conditions, bureaucratic processes, and perceptions of professional status. The most frequently used coping strategies were identified as collegial support, problem solving, time management, and emotional regulation. The results suggest that teacher stress should be addressed not only at the individual level but also at the institutional and systemic levels. Accordingly, reducing teachers' workload, developing psychosocial support programs, and strengthening school–family collaboration are recommended.

Keywords: Stress, Occupational Stress, Teacher Stress, Preschool Teachers

GİRİŞ

Erken çocukluk eğitimi, bireyin yaşam boyu gelişimini etkileyen en kritik eğitim basamaklarından biri olarak kabul edilmektedir. Bu dönemde kazanılan bilişsel, sosyal ve duygusal beceriler, ilerleyen eğitim kademelerindeki akademik başarı ve sosyal uyum üzerinde belirleyici rol oynamaktadır (Shonkoff & Phillips, 2000). Bu nedenle okul öncesi öğretmenleri, çocukların gelişimsel gereksinimlerini destekleyen temel aktörler olarak eğitim sisteminin merkezinde yer almaktadır.

Okul öncesi öğretmenliği, yalnızca öğretim sürecini yürütmekten ibaret olmayan, aynı zamanda çocukların güvenliğini sağlama, ailelerle etkili iletişim kurma, öğrenme ortamını düzenleme ve kurumsal sorumlulukları yerine getirme gibi çok boyutlu görevleri kapsayan bir meslektir. Bu çok yönlü rol yapısı, okul öncesi öğretmenliğini yüksek düzeyde duygusal emek gerektiren meslekler arasında konumlandırmaktadır (Jennings & Greenberg, 2009). Duygusal emek gerektiren mesleklerde çalışan bireylerin kronik stres deneyimleme riskinin daha yüksek olduğu bilinmektedir.

Öğretmen stresi, öğretmenlerin mesleki görevlerini yerine getirirken karşılaştıkları taleplerin başa çıkma kaynaklarını aşması sonucu ortaya çıkan olumsuz duygusal ve psikolojik tepkiler bütünü olarak tanımlanmaktadır (Kyriacou, 2001). Uluslararası araştırmalar öğretmenlerin önemli bir bölümünün iş yükü, zaman baskısı ve rol çatışması nedeniyle stres yaşadığını ortaya koymaktadır (OECD, 2020). Öğretmen tükenmişliği üzerine gerçekleştirilen sistematik derlemeler, öğretmen stresinin küresel ölçekte yaygın bir sorun olduğunu göstermektedir (Madigan & Kim, 2021).

Erken çocukluk eğitimi bağlamında öğretmen stresi daha karmaşık bir yapı göstermektedir. Küçük yaş gruplarıyla çalışma, çocukların güvenliğinden sorumlu olma ve bakım ile eğitim rollerinin iç içe geçmesi okul öncesi öğretmenlerinin iş yükünü artırmaktadır. Erken çocukluk öğretmenlerinin yoğun duygusal emek gerektiren çalışma koşullarına sahip olduğu ve bu durumun öğretmen stresini artırabildiği araştırmalarla gösterilmiştir (McLean & Connor, 2015). Bu durum, okul öncesi öğretmenlerinin stres düzeylerinin diğer eğitim kademelerinde görev yapan öğretmenlere kıyasla daha yüksek olabileceğini göstermektedir.

Öğretmen stresinin yüksek olması yalnızca öğretmenlerin iyi oluşunu değil, aynı zamanda öğrencilerin öğrenme deneyimlerini de etkilemektedir. Öğretmenlerin duygusal tükenmişlik yaşaması, sınıf içi etkileşimlerin niteliğini azaltabilmekte ve öğrenme ortamlarının kalitesini düşürebilmektedir (Herman vd., 2018). Bu nedenle öğretmen stresinin belirlenmesi ve azaltılması, eğitim kalitesinin artırılması açısından kritik önem taşımaktadır.

Stres kavramı, bireyin çevresel talepler ile kişisel kaynakları arasındaki dengesizlik sonucu ortaya çıkan psikolojik ve fizyolojik tepkiler bütünü olarak açıklanmaktadır (Lazarus & Folkman, 1984). Bu bağlamda öğretmen stresi, öğretmenlerin mesleki talepler ile kişisel ve mesleki kaynakları arasındaki dengesizlik sonucu ortaya çıkan bir süreç olarak değerlendirilebilir.

Stresle başa çıkma, bireyin stres yaratan durumları yönetmek amacıyla geliştirdiği bilişsel ve davranışsal çabaları ifade etmektedir (Folkman & Moskowitz, 2004). Başa çıkma stratejileri genel olarak problem odaklı ve duygu odaklı başa çıkma olmak üzere iki ana başlık altında incelenmektedir. Problem odaklı başa çıkma, stres yaratan durumu değiştirmeye yönelik aktif stratejileri kapsarken; duygu odaklı başa çıkma, bireyin duygusal tepkilerini düzenlemeye yönelik stratejileri içermektedir.

Öğretmenler bağlamında yapılan güncel araştırmalar sosyal destek, mesleki dayanışma, öz düzenleme becerileri ve öğretmen dayanıklılığının stresle başa çıkmada önemli rol oynadığını göstermektedir (Herman vd., 2018). Öğretmen dayanıklılığı, öğretmenlerin zorluklara rağmen mesleki işlevselliklerini sürdürebilme kapasitesi olarak tanımlanmaktadır (Gu & Day, 2013). Öğretmen dayanıklılığı, öğretmen iyi oluşunu ve meslekte kalma niyetini güçlendiren önemli bir koruyucu faktör olarak kabul edilmektedir.

Bu bağlamda okul öncesi öğretmenlerinin mesleki stres deneyimlerinin ve stresle başa çıkma stratejilerinin incelenmesi, öğretmen iyi oluşunu desteklemeye yönelik politika ve uygulamalar geliştirilmesi açısından önem taşımaktadır.

Araştırmanın Amaç ve Önemi

Bu araştırmanın temel amacı, okul öncesi öğretmenlerinin mesleki stres kaynaklarını ve stresle başa çıkma yöntemlerini derinlemesine inceleyerek öğretmenlerin mesleki deneyimlerini bütüncül bir bakış açısıyla ortaya koymaktır. Erken çocukluk eğitimi, bireyin yaşam boyu öğrenme sürecinin temelini oluşturan kritik bir dönem olduğundan, bu alanda görev yapan öğretmenlerin mesleki iyi oluşunun güçlendirilmesi eğitim sisteminin niteliği açısından belirleyici bir öneme sahiptir (Shonkoff & Phillips, 2000). Bu bağlamda araştırma, okul öncesi öğretmenlerinin karşılaştıkları stres faktörlerini belirlemeyi ve bu stresle başa çıkmada kullandıkları stratejileri ortaya koymayı hedeflemektedir.

Araştırmanın önemi üç temel noktada toplanmaktadır. İlk olarak çalışma, okul öncesi öğretmen stresine ilişkin nitel veriler sunarak öğretmenlerin mesleki deneyimlerine dair derinlemesine bulgular ortaya koymaktadır. Öğretmen stresinin, öğretmen tükenmişliği ve mesleki doyum ile yakından ilişkili olduğu bilinmektedir (Kyriacou, 2001; Madigan & Kim, 2021). Nitel araştırmalar, öğretmenlerin yaşadıkları sorunları kendi bakış açılarıyla ifade etmelerine olanak

tanıdığı için öğretmen iyi oluşuna yönelik politikaların geliştirilmesinde önemli bir veri kaynağıdır.

İkinci olarak araştırma, öğretmen iyi oluşu literatürüne katkı sağlamayı amaçlamaktadır. Öğretmenlerin mesleki stres düzeyleri, iş doyumu, tükenmişlik ve meslekte kalma niyeti gibi birçok değişkenle yakından ilişkilidir (Jennings & Greenberg, 2009). Öğretmen refahının güçlendirilmesi, öğrencilerin öğrenme deneyimleri ve sınıf içi etkileşimlerin niteliği üzerinde doğrudan etkiye sahiptir (Herman vd., 2018).

Üçüncü olarak çalışma, eğitim politikaları ve uygulamalarına yönelik öneriler geliştirmeyi hedeflemektedir. Uluslararası araştırmalar öğretmen iş yükü ve zaman baskısının öğretmen stresinin en önemli belirleyicileri arasında yer aldığını göstermektedir (OECD, 2020). Bu nedenle öğretmen stresinin azaltılmasına yönelik sistem düzeyinde yapılacak düzenlemeler kritik önem taşımaktadır.

Öğretmenlerin iyi oluşunun desteklenmesi, erken çocukluk eğitiminin niteliğini artırmanın temel koşullarından biridir. Öğretmen stresinin belirlenmesi ve azaltılmasına yönelik çalışmalar, yalnızca öğretmenlerin mesleki yaşamlarını değil, aynı zamanda çocukların öğrenme deneyimlerini ve eğitim sisteminin genel başarısını da doğrudan etkilemektedir (Madigan & Kim, 2021).

YÖNTEM

Araştırmanın Deseni

Bu araştırma, okul öncesi öğretmenlerinin mesleki stres kaynaklarını ve stresle başa çıkma yöntemlerini derinlemesine incelemeyi amaçladığından nitel araştırma yaklaşımı benimsenmiştir. Araştırma, nitel araştırma desenlerinden durum çalışması kapsamında yürütülmüştür. Durum çalışmaları, belirli bir olgunun kendi doğal bağlamı içerisinde çok yönlü biçimde incelenmesine olanak sağlaması nedeniyle eğitim araştırmalarında yaygın olarak kullanılmaktadır (Merriam & Tisdell, 2016). Araştırmada incelenen durum, okul öncesi öğretmenlerinin mesleki stres deneyimleri ve başa çıkma stratejileridir. Nitel yaklaşım, öğretmenlerin deneyimlerini kendi bakış açılarıyla ayrıntılı biçimde ortaya koymaya olanak sağladığından tercih edilmiştir (Creswell & Poth, 2018).

Çalışma Grubu

Araştırmanın çalışma grubunu, 2025–2026 Eğitim-Öğretim Yılında Türkiye'de Millî Eğitim Bakanlığına bağlı resmî anaokulları ve anasınıflarında görev yapan okul öncesi öğretmenlerinden seçilen öğretmenler oluşturmaktadır. Katılımcılar amaçlı örnekleme yöntemlerinden ölçüt örnekleme kullanılarak belirlenmiştir. Ölçüt olarak;

- okul öncesi eğitim kurumlarında aktif olarak görev yapma
- gönüllü katılım gösterme

şartları esas alınmıştır.

Çalışma grubu, mesleki kıdemleri 10 ve 21 yıl arasında değişen 18 öğretmenden (tamamı kadın) meydana gelmektedir. Nitel araştırmalarda örneklem büyüklüğü istatistiksel genelleme amacıyla değil, veri doygunluğu ilkesine göre belirlenmektedir (Patton, 2015). Görüşmeler

sırasında verilerin tekrar etmeye başladığı noktada veri toplama süreci sonlandırılmıştır. Bu sebeple çalışma grubu, 18 öğretmenden oluşmıştur.

Veri Toplama Aracı

Araştırmada veri toplama aracı olarak yarı yapılandırılmış görüşme formu kullanılmıştır. Görüşme formu hazırlanırken öğretmen stresi ve başa çıkma literatürü incelenmiş ve uzman görüşüne başvurulmuştur.

Yarı yapılandırılmış görüşmeler, katılımcıların deneyimlerini ayrıntılı biçimde ifade etmelerine imkân tanıyan esnek bir veri toplama yöntemidir (Kvale & Brinkmann, 2015). Görüşmeler gönüllülük esasına dayalı olarak gerçekleştirilmiş ve katılımcıların kimlik bilgileri gizli tutulmuştur.

Verilerin Analizi

Araştırmada elde edilen veriler **içerik analizi yöntemi** kullanılarak analiz edilmiştir. İçerik analizi, nitel verilerin sistematik biçimde kodlanmasını, kategoriler altında toplanmasını ve temalar hâlinde yorumlanmasını sağlayan bir analiz yaklaşımıdır (Miles, Huberman & Saldaña, 2014). Bu yöntem, katılımcı görüşlerinden anlamlı örüntüler ve temalar ortaya çıkarmaya olanak tanıdığı için nitel araştırmalarda yaygın biçimde kullanılmaktadır (Creswell & Poth, 2018).

Veri analizi süreci aşağıdaki aşamalar doğrultusunda yürütülmüştür:

1. **Verilerin yazıya aktarılması:** Görüşme kayıtları araştırmacı tarafından ayrıntılı biçimde yazıya aktarılmıştır. Bu aşama, veri kaybını önlemek ve analiz sürecinin doğruluğunu artırmak açısından kritik öneme sahiptir.
2. **Verilere aşinalık kazanma:** Elde edilen metinler tekrar tekrar okunarak veriye bütüncül biçimde hâkim olunmuştur. Bu süreç, anlamlı ifadelerin belirlenmesine zemin hazırlamaktadır (Braun & Clarke, 2006).
3. **Kodlama süreci:** Metinlerde yer alan anlamlı ifadeler açık kodlama yaklaşımıyla kodlanmıştır. Kodlama, verilerin daha küçük anlamlı birimlere ayrılmasını sağlamaktadır (Saldaña, 2016).
4. **Kategorilerin oluşturulması:** Benzer kodlar bir araya getirilerek kategoriler oluşturulmuştur. Bu aşama, veriler arasındaki ilişkilerin belirlenmesine katkı sağlamaktadır.
5. **Temaların belirlenmesi:** Kategoriler üst düzey temalar altında birleştirilmiştir. Temalar, araştırma problemini açıklayan temel yapıları temsil etmektedir (Miles, Huberman & Saldaña, 2014).
6. **Bulguların yorumlanması:** Elde edilen temalar literatürle ilişkilendirilerek yorumlanmış ve bulgular raporlanmıştır.

Bu süreç, nitel veri analizinde önerilen sistematik yaklaşım doğrultusunda yürütülerek araştırmanın analitik derinliği artırılmıştır.

Geçerlik ve Güvenirlik

Nitel araştırmalarda geçerlik ve güvenirlik, araştırmanın bilimsel niteliğini ve inandırıcılığını artıran temel unsurlar arasında yer almaktadır. Nicel araştırmalarda kullanılan iç ve dış geçerlik

kavramlarının yerine nitel araştırmalarda inandırıcılık (credibility), aktarılabilirlik (transferability), tutarlılık (dependability) ve doğrulanabilirlik (confirmability) ölçütleri kullanılmaktadır (Lincoln & Guba, 1985). Bu araştırmada söz konusu ölçütleri sağlamak amacıyla çeşitli stratejiler uygulanmıştır.

İlk olarak araştırmanın inandırıcılığını artırmak amacıyla veri toplama sürecinde uzman görüşüne başvurulmuş ve görüşme formu alan uzmanları tarafından incelenmiştir. Uzman değerlendirmesi, veri toplama aracının kapsam geçerliğini güçlendiren önemli bir uygulama olarak kabul edilmektedir (Creswell & Poth, 2018).

İkinci olarak kodlama süreci tekrar gözden geçirilmiştir. Veriler araştırma süreci boyunca yeniden incelenmiş, kodlar ve temalar sistematik biçimde düzenlenmiştir. Bu uygulama analiz sürecinin tutarlılığını artırmayı amaçlamaktadır (Miles, Huberman & Saldaña, 2014).

Son olarak araştırma süreci ayrıntılı biçimde raporlanmıştır. Araştırma deseninin, veri toplama sürecinin ve analiz aşamalarının açık biçimde sunulması, araştırmanın aktarılabilirlik ve doğrulanabilirlik ölçütlerini güçlendirmektedir (Lincoln & Guba, 1985).

BULGULAR

Araştırma bulgularına göre okul öncesi öğretmenlerinin stres deneyimleri iki ana tema altında toplanmıştır:

1. Mesleki stres kaynakları
2. Stresle başa çıkma stratejileri

1. Mesleki Stres Kaynakları

1.1 İş Yükü ve Bürokratik Süreçler

Katılımcı öğretmenlerin büyük çoğunluğu mesleki stresin en önemli kaynağının yoğun iş yükü olduğunu ifade etmiştir. Öğretmenler; eğitim etkinliklerinin planlanması, günlük akışın hazırlanması, materyal geliştirme, gözlem formları, raporlama süreçleri ve resmi evrakların önemli bir zaman baskısı oluşturduğunu belirtmiştir. Bürokratik süreçlerin öğretim faaliyetlerine ayrılabilecek zamanı azalttığı ve öğretmenlerin mesleki doyumunu olumsuz etkilediği ifade edilmiştir.

Bu bulgu, öğretmen iş yükünün öğretmen stresinin temel belirleyicilerinden biri olduğunu ortaya koyan uluslararası araştırmalarla örtüşmektedir. TALIS verileri, öğretmenlerin önemli bir bölümünün idari görevler ve evrak yükü nedeniyle mesleki stres yaşadığını göstermektedir (OECD, 2020). Ayrıca öğretmen iş yükünün tükenmişlik ve iş doyumu ile yakından ilişkili olduğu vurgulanmaktadır (Madigan & Kim, 2021).

1.2 Ebeveyn Beklentileri ve İletişim Baskısı

Ebeveynlerle yürütülen iletişim süreci, öğretmenler tarafından önemli bir stres kaynağı olarak dile getirilmiştir. Katılımcılar, ebeveyn beklentilerinin zaman zaman gerçekçi olmayan düzeylere ulaştığını ve öğretmenlerden akademik başarıya yönelik yoğun beklentiler oluştuğunu ifade etmiştir. Ebeveynlerle yaşanan iletişim güçlüklerinin öğretmenlerin duygusal yükünü artırdığı görülmektedir.

Literatürde ebeveyn–öğretmen ilişkilerinin öğretmen iyi oluşu üzerinde önemli bir belirleyici olduğu vurgulanmaktadır. Erken çocukluk eğitiminde ailelerle yürütülen iletişimin sıklığı ve niteliği, öğretmenlerin iş yükünü ve ebeveyn kaynaklı stres algısını artırabilmektedir. TALIS verilerine dayalı çalışmalar, velilerle iletişime ayrılan zaman arttıkça ebeveyn kaynaklı stresin yükseldiğini; öğretmen-veli iş birliğine yönelik mesleki gelişimin ise bu etkiyi azaltabildiğini göstermektedir (Yang, Jeon & Choi, 2025). Erken çocukluk kurumlarında aile katılımının kurumsal düzeyde yapılandırılmasının kritik olduğu da vurgulanmakta ve veli-öğretmen ilişkilerinde yaşanan güçlüklerin öğretmen iyi oluşunu olumsuz etkileyebildiği belirtilmektedir (OECD, 2024; Zulauf-McCurdy vd., 2026).

1.3 Fiziksel Koşullar ve Sınıf Mevcudu

Katılımcı öğretmenler sınıf mevcutlarının yüksek olması ve fiziksel koşulların yetersizliğini önemli bir stres kaynağı olarak ifade etmiştir. Özellikle küçük yaş gruplarıyla çalışmanın yüksek düzeyde fiziksel ve duygusal enerji gerektirdiği belirtilmiştir.

Erken çocukluk eğitiminde çalışma koşullarının öğretmen iyi oluşu üzerinde belirleyici rol oynadığı bilinmektedir. Sınıf büyüklüğü ve fiziksel ortamın öğretmen stresini etkileyen önemli faktörler olduğu uluslararası raporlarda da vurgulanmaktadır (OECD, 2020).

1.4 Mesleki Statü ve Değer Algısı

Katılımcı öğretmenler okul öncesi öğretmenliğinin toplumda yeterince değer görmediğini ifade etmiştir. Mesleki statü algısının düşük olması öğretmenlerin motivasyonunu ve mesleki doyumunu olumsuz etkilemektedir.

Öğretmenlik mesleğinde algılanan düşük statünün öğretmen tükenmişliği ve stres ile ilişkili olduğu araştırmalarla desteklenmektedir (Madigan & Kim, 2021).

2. Stresle Başa Çıkma Stratejileri

2.1 Meslektaş Desteği ve Sosyal Paylaşım

Öğretmenler, meslektaş desteğinin stresle başa çıkmada önemli bir rol oynadığını ifade etmiştir. Mesleki dayanışma, öğretmenlerin duygusal yüklerini paylaşmalarına ve sorunlara çözüm üretmelerine yardımcı olmaktadır.

Sosyal destek, öğretmen iyi oluşunun en güçlü koruyucu faktörlerinden biri olarak kabul edilmektedir (Herman vd., 2018).

2.2 Problem Odaklı Başa Çıkma

Katılımcılar stres yaratan durumları çözmeye yönelik aktif stratejiler geliştirdiklerini belirtmiştir. Planlama, zaman yönetimi ve mesleki gelişim faaliyetleri bu stratejiler arasında yer almaktadır.

Problem odaklı başa çıkma stratejilerinin öğretmen dayanıklılığı ile ilişkili olduğu belirtilmektedir (Folkman & Moskowitz, 2004).

2.3 Duygusal Düzenleme Stratejileri

Öğretmenler stresli durumlarda duygularını düzenlemeye yönelik bireysel stratejiler kullandıklarını ifade etmiştir. Hobiler, spor ve dinlenme faaliyetleri bu stratejiler arasında yer almaktadır.

Bu bulgular öğretmenlerin hem problem odaklı hem de duygu odaklı başa çıkma stratejilerini birlikte kullandıklarını göstermektedir. Bu durum başa çıkma literatürü ile tutarlıdır (Lazarus & Folkman, 1984).

SONUÇ VE TARTIŞMA

Bu araştırmada, okul öncesi öğretmenlerinin mesleki stres kaynakları ve stresle başa çıkma stratejileri nitel bir bakış açısıyla incelenmiştir. Elde edilen bulgular, okul öncesi öğretmenliğinin çok boyutlu sorumluluklar içeren, yüksek düzeyde duygusal emek gerektiren ve yoğun iş yükü barındıran bir meslek olduğunu açık biçimde ortaya koymaktadır. Erken çocukluk eğitiminde öğretmenlerin yalnızca öğretim sürecini yürütmekle kalmayıp aynı zamanda çocukların güvenliği, bakım süreçleri, aile iletişimi ve kurumsal sorumlulukları eş zamanlı olarak yürütmeleri, mesleğin stres düzeyini artıran önemli bir faktör olarak değerlendirilebilir.

Araştırma sonuçlarına göre öğretmenlerin en önemli stres kaynaklarının iş yükü, ebeveyn beklentileri, fiziksel koşullar, bürokratik süreçler ve mesleki statü algısı olduğu belirlenmiştir. Bu bulgular, öğretmen stresinin küresel ölçekte yaygın bir sorun olduğunu ortaya koyan araştırmalarla tutarlıdır. OECD (2020) TALIS raporu, öğretmenlerin önemli bir bölümünün iş yükü ve zaman baskısı nedeniyle stres yaşadığını göstermektedir. Benzer biçimde Madigan ve Kim (2021), öğretmen tükenmişliği üzerine gerçekleştirdikleri sistematik derlemede, öğretmen stresinin eğitim sistemleri açısından önemli bir risk faktörü olduğunu vurgulamaktadır. Bu durum, öğretmen stresinin yalnızca bireysel bir sorun olarak değil, eğitim sistemlerinin yapısal özellikleriyle ilişkili bir olgu olarak değerlendirilmesi gerektiğini göstermektedir.

Araştırmada ebeveyn beklentilerinin önemli bir stres kaynağı olarak ortaya çıkması, erken çocukluk eğitimi literatürü ile örtüşmektedir. Erken çocukluk eğitiminde ailelerle yürütülen iletişimin sıklığı ve niteliği, öğretmenlerin iş yükünü ve "ebeveyn kaynaklı stres" algısını yükseltebilmektedir. Nitekim TALIS 2018 verilerine dayalı geniş örneklemli bir çalışmada, öğretmenlerin velilerle iletişime ayırdığı zaman arttıkça "parent-related stress" düzeyinin de yükseldiği ancak öğretmen-veli iş birliğine yönelik mesleki gelişim etkinliklerinin bu olumsuz etkiyi azaltabildiği gösterilmiştir (Yang, Jeon & Choi, 2025). Ayrıca okul-aile etkileşiminin erken çocukluk kurumlarında iletişim, evde öğrenmeyi destekleme ve kuruma katılım gibi boyutlarda yapılandırıldığı; bu süreçlerin yönetiminde kurumsal kapasite ve düzenleyici çerçevenin kritik olduğu vurgulanmaktadır (OECD, 2024). Öte yandan veli-öğretmen ilişkisinde yaşanan güçlüklerin öğretmenlerin iyi oluşunu zorlayabildiği ve destekleyici ilişkilerin öğretmen stresini düşürmeye katkı sağlayabildiği nitel bulgularla da rapor edilmiştir (Zulauf-McCurdy vd., 2026). Okul öncesi eğitimde ailelerle yürütülen yoğun iletişim süreçleri, öğretmenlerin duygusal emek yükünü artırmakta ve mesleki stres düzeyini yükseltebilmektedir. Bu bulgu, okul-aile iş birliğinin hem çocukların gelişimi açısından hem de öğretmen iyi oluşu açısından da kritik öneme sahip olduğunu göstermektedir.

Fiziksel koşullar ve sınıf mevcutlarının öğretmen stresine katkı sağladığı bulgusu, erken çocukluk eğitimi alanında çalışma koşullarının öğretmen iyi oluşu ile yakından ilişkili olduğunu ortaya koymaktadır. Eğitim ortamlarının fiziksel niteliği, öğretmenlerin iş doyumu, tükenmişlik

düzeyi ve meslekte kalma niyeti ile doğrudan ilişkilidir. Bu nedenle öğretmenlerin uygun çalışma koşullarına sahip olmaları, eğitim kalitesinin artırılması açısından kritik öneme sahiptir. Araştırmanın önemli bulgularından biri de öğretmenlerin stresle başa çıkmada sosyal destek, problem çözme ve duygusal düzenleme stratejilerini kullanmalarıdır. Bu bulgu, öğretmen dayanıklılığı literatürü ile tutarlıdır. Öğretmen dayanıklılığı, öğretmenlerin mesleki zorluklara rağmen işlevselliklerini sürdürebilmelerini sağlayan önemli bir koruyucu faktör olarak kabul edilmektedir (Gu & Day, 2013). Herman ve arkadaşları (2018), öğretmenlerin sosyal destek ağlarının öğretmen iyi oluşunu güçlendirdiğini ve tükenmişlik riskini azalttığını vurgulamaktadır. Bu bağlamda öğretmen stresinin hem bireysel hem de kurumsal ve sistem düzeyinde ele alınması gereken çok boyutlu bir konu olduğu anlaşılmaktadır. Öğretmenlerin stresle başa çıkma becerilerinin geliştirilmesi kadar, stres kaynaklarının azaltılmasına yönelik yapısal düzenlemelerin yapılması da önem taşımaktadır.

Sonuç olarak araştırma bulguları, öğretmen iyi oluşunun desteklenmesinin erken çocukluk eğitiminin niteliğini artırmada kritik rol oynadığını göstermektedir. Öğretmenlerin mesleki doyumunun ve psikolojik iyi oluşunun güçlendirilmesi, öğrenme ortamlarının kalitesine ve çocukların öğrenme deneyimlerine doğrudan katkı sağlamaktadır.

Araştırma bulgularına dayalı olarak öğretmen stresinin azaltılması ve öğretmen iyi oluşunun desteklenmesine yönelik aşağıdaki öneriler geliştirilmiştir.

Uygulamaya Yönelik Öneriler

1. Öğretmen iş yükünün azaltılması: Okul öncesi öğretmenlerinin bürokratik iş yükünü azaltmaya yönelik düzenlemeler yapılmalıdır. Öğretmenlerin yoğun evrak ve raporlama süreçleri öğretim faaliyetlerine ayrılan zamanı azaltmaktadır. TALIS raporları öğretmen iş yükünün öğretmen stresinin en önemli belirleyicilerinden biri olduğunu göstermektedir (OECD, 2020).

2. Okul-aile iş birliğinin güçlendirilmesi: Ebeveyn beklentilerinin yönetilebilmesi için aile eğitim programları ve okul-aile iletişim mekanizmaları geliştirilmelidir.

3. Öğretmenlere psikososyal destek sağlanması: Stres yönetimi, dayanıklılık ve duygusal düzenleme becerilerine yönelik hizmet içi eğitim programları planlanmalıdır. Öğretmen refahını destekleyen programların tükenmişliği azalttığı bilinmektedir (Madigan & Kim, 2021).

4. Fiziksel koşulların iyileştirilmesi: Sınıf mevcutlarının azaltılması ve eğitim ortamlarının iyileştirilmesi öğretmen stresinin azaltılmasına katkıda bulunacaktır.

5. Mesleki dayanışma kültürünün geliştirilmesi: Okul içinde meslektaş paylaşımını artıran uygulamalar desteklenmelidir.

Araştırmacılara Yönelik Öneriler

- Öğretmen stresinin nicel araştırmalarla incelendiği çalışmalar yapılabilir.
- Farklı bölgelerde karşılaştırmalı çalışmalar gerçekleştirilebilir.
- Öğretmen dayanıklılığı ve iyi oluş değişkenleri birlikte incelenebilir.

Kaynakça

Braun, V., & Clarke, V. (2006). Using thematic analysis in psychology. *Qualitative Research in Psychology,* 3(2), 77-101

Creswell, J. W., & Poth, C. N. (2018). *Qualitative inquiry and research design: Choosing among five approaches* (4th ed.). Sage.

Folkman, S., & Moskowitz, J. T. (2004). Coping: Pitfalls and promise. *Annual Review of Psychology*, 55, 745-774.

Gu, Q., & Day, C. (2013). Challenges to teacher resilience: Conditions count. *British Educational Research Journal*, 39(1), 22-44.

Herman, K. C., Hickmon-Rosa, J., & Reinke, W. M. (2018). Empirically derived profiles of teacher stress, burnout, self-efficacy, and coping and associated student outcomes. *Journal of Positive Behavior Interventions,* 20(2). https://doi.org/10.1177/1098300717732066

Jennings, P. A., & Greenberg, M. T. (2009). The prosocial classroom. *Review of Educational Research*, 79(1), 491-525.

Jeon, L., Buettner, C., & Snyder, A. (2014). Pathways from teacher depression and child-care quality to child behavioral problems. *Early Education and Development*, 30(5), 557-576.

Kvale, S., & Brinkmann, S. (2015). *InterViews: Learning the craft of qualitative research interviewing* (3rd ed.). Sage.

Kyriacou, C. (2001). Teacher stress: Directions for future research. *Educational Review*, 63(1), 27-35.

Lazarus, R. S., & Folkman, S. (1984). *Stress, appraisal and coping*. Springer.

Lincoln, Y. S., & Guba, E. G. (1985). *Naturalistic inquiry*. Sage.

Madigan, D. J., & Kim, L. E. (2021). Does teacher burnout affect students? A systematic review of its association with academic achievement and student-reported outcomes. *Educational Psychology Review*, 33, 1-36.

McLean, L., & Connor, C. M. (2015). Depressive symptoms in third-grade teachers: Relations to classroom quality and student achievement. *Child Development, 86*(3), 945-954. https://doi.org/10.1111/cdev.12344

Merriam, S. B., & Tisdell, E. J. (2016). *Qualitative research: A guide to design and implementation*. Jossey-Bass.

Miles, M. B., Huberman, A. M., & Saldaña, J. (2014). *Qualitative data analysis* (3rd ed.). Sage.

OECD. (2020). *TALIS 2018 Results (Volume II): Teachers and school leaders as valued professionals*. OECD Publishing.

OECD. (2024). *Engaging parents and guardians in early childhood education and care centres*. OECD.

Patton, M. Q. (2015). *Qualitative research & evaluation methods* (4th ed.). Sage.

Saldaña, J. (2016). *The coding manual for qualitative researchers* (3rd ed.). SAGE.

Shonkoff, J. P., & Phillips, D. A. (2000). *From neurons to neighborhoods*. National Academy Press.

Yang, H., Jeon, H., & Choi, S. (2025). Associations between time spent communicating with parents, teacher self-efficacy, and stress: The role of professional development. *International Journal of Educational Research Open, 9*, 100500. https://doi.org/10.1016/j.ijedro.2025.100500

Zulauf-McCurdy, C. A., Zinsser, K. M., & Curby, T. W. (2026). A qualitative examination of barriers to parent–teacher relationships in early childhood education. *Early Childhood Research Quarterly*, 51, 362-372.

ROLE OF EXOGENOUS CuO NANOPARTICLES IN MODULATING WHEAT MORPHOLOGY, PHYSIOLOGY AND BIOCHEMISTRY UNDER DROUGHT STRESS

Saira Malik[1], Syed Mohsan Raza Shah[1], Muhammad Javed*
University of Education, Lahore, Division of Science and Technology, Department of Botany

ABSTRACT
Drought is a major environmental stressor that severely limits wheat productivity by disrupting its morphological, physiological and biochemical processes. This study investigated whether foliar application of copper oxide nanoparticles (CuO-NPs) could mitigate drought-induced damage in two wheat varieties, Dilkash-20 and Nawab-20. A completely randomized design (CRD) was used, with plants grown under four moisture regimes: well-watered control, drought stress, rewatering after drought and CuO-NPs application under drought. A comprehensive set of attributes was analyzed, including biomass traits, shoot and root length, relative water content, soil moisture content, photosynthetic pigments, total soluble proteins, total free amino acids, electrolyte leakage, mineral uptake (N, P, K, Zn, Na, Ca), and anatomical features of the root, stem, leaf blade, and leaf sheath. Drought stress markedly reduced plant height, leaf size, biomass accumulation, water retention, chlorophyll concentration and nutrient uptake. Rewatering improved several morphological and physiological traits, indicating partial recovery. Foliar application of CuO-NPs resulted in greater enhancement, promoting shoot and root growth, maintaining relative water content, stabilizing chlorophyll pigments, and improving photosynthetic efficiency under drought. Anatomical observations revealed variety-specific adaptations: Dilkash-20 showed thickening of the stem epidermis, sclerenchyma, phloem, and vascular bundles, indicating stronger structural integrity under stress and CuO-NP treatment. Conversely, Nawab-20 exhibited increased root cortical and endodermal thickness and enhanced metaxylem development under rewatering and CuO-NPs, suggesting improved water and nutrient transport. Overall, CuO-NPs effectively alleviated drought-induced damage in wheat by enhancing growth performance, water balance, pigment stability, and anatomical resilience. Dilkash-20 displayed higher drought tolerance and a stronger response to CuO-NPs, while Nawab-20 responded better to rewatering. These findings suggest that integrating CuO-NP foliar application with rewatering practices may serve as a sustainable strategy to improve wheat performance under water-deficit conditions.
Key words: Crop, Foliar application, NPs, Effect, Anatomy, Water stress

ENSURING OBJECTIVITY IN ASSESSING THE COMPETENCIES OF PRE-SERVICE BIOLOGY TEACHERS BASED ON QUALIMETRIC STANDARDS

Salimova Sarvinoz Farkhodovna
Bukhara State University
Associate Professor of the Department of Biology
Doctor of Philosophy in Pedagogical Sciences (PhD)
Orcid ID: 0000-0003-2745-6457

Abstract. This paper addresses the problem of objective assessment of the professional competencies of pre-service biology teachers. Since traditional assessment methods are often subjective, the implementation of qualimetric standards is proposed to improve reliability. The author presents a qualimetric model with clear criteria and indicators adapted to the specifics of teaching biology. It is proven that pedagogical qualimetry minimizes subjectivity, makes requirements transparent for students, and allows for effective monitoring of the quality of pre-service teachers' training.

Keywords: professional competence, pre-service biology teachers, objectification of assessment, qualimetric standards.

Introduction

In the era of rapid development in biotechnology, genetic engineering, global environmental challenges, and the digitalization of education, the role of a school biology teacher is fundamentally changing. A modern science educator must act not simply as a transmitter of ready-made knowledge, but as a facilitator of students' scientific and research activities. Consequently, the higher pedagogical education system faces the need to train specialists of a fundamentally new level, possessing an integrative system of professional, digital, subject-specific, and methodological competencies.

However, on the path to ensuring the required quality of pedagogical training, higher education regularly encounters a systemic problem — the insufficient objectivity and validity of existing assessment mechanisms. Traditional assessment tools (classical oral exams with tickets, standard multiple-choice testing, defense of term papers) focus primarily on testing the cognitive component (knowledge and basic skills), leaving the operational-activity and value-motivational components of professional competence largely unmeasured. The subjectivity of the examiner's perception of a student's answer, the lack of unified measurable descriptors, and the vagueness of criteria for the "successful" conduct of a practical or laboratory class lead to a distortion of the real picture of a bachelor graduate's professional readiness.

In this regard, there is an urgent scientific and practical need to find, adapt, and implement innovative measurement systems for assessment. The most promising approach to solving this problem, which meets international standards for quality assurance in education, is the design of assessment procedures based on the principles of pedagogical measurement and standardization.

Literature review and theoretical-methodological foundations

In modern pedagogical science, the problem of objectifying the control of specialists' training quality is solved by implementing precise measurement systems. Pedagogical qualimetry in this context acts as a comprehensive methodology for translating qualitative, often hard-to-measure characteristics (such as professional competence, methodological flexibility, and research potential) into strict, mathematically grounded numerical equivalents.

An analysis of foreign and domestic experience in the field of Educational Measurement and Assessment rubrics shows that competence is a multidimensional construct. To assess the

competence of a pre-service biology teacher means to measure their readiness to comprehensively apply knowledge of molecular biology, genetics, anatomy, and ecology in non-standard pedagogical situations; their ability to organize safe field monitoring of flora and fauna together with schoolchildren; their skills in working with modern equipment; and their ability to adapt this complex material for students of different age groups.

Abandoning the traditional five-point grading scale in favor of multi-criteria qualimetric standards avoids evaluator bias. The essence of the qualimetric approach in our study lies in the decomposition of the global goal (training a competent teacher) into measurable micro-goals (indicators), each of which is assigned a certain "weight" depending on its significance in real school practice.

Designing the qualimetric model for competency assessment

To comprehensively solve the identified problem, we designed and step-by-step tested an original qualimetric model for assessing the professional competencies of pre-service teachers at the Department of Biology. This model relies on the principles of systematicity, measurability, predictability, validity, and transparency of the educational process.

The process of developing qualimetric standards included several consecutive stages:

1. Clustering and decomposition of competencies. Professional readiness was divided into three interconnected clusters:

a) Subject-biological cluster: includes fundamental knowledge of botany, zoology, human anatomy and physiology, genetics, evolutionary theory, and ecology; mastery of techniques for conducting microbiological and biochemical laboratory experiments.

b) Psychological-pedagogical cluster: reflects the level of mastery of modern biology teaching methods (including the STEM approach), knowledge of students' developmental psychology, and the ability to carry out pedagogical lesson design.

c) Information-research cluster: assesses skills in using ICT technologies in biology lessons (creating interactive presentations of 3D models of cells and organs) and the capacity to conduct independent scientific projects.

2. Development of the criteria-evaluation apparatus. Measurable indicators were identified to objectively measure each cluster. When assessing the skill of organizing a cytology laboratory class, the indicators were:

1. Compliance with safety rules and workplace organization.
2. Time and accuracy of microscope adjustment.
3. Quality of preparation of a temporary micro-slide.
4. Correctness of the biological drawing and adherence to scale.
5. Scientific validity and logic of drawing conclusions based on observed phenomena.

3. Mathematical modeling and determination of weight coefficients. Using the expert evaluation method (Delphi method), each identified indicator was assigned its own weight coefficient W_i. The sum of all coefficients within one competence is equal to one:

$$\sum_{i=1}^{n} W_i = 1$$

The final score for the formation of a specific competence (KK) is calculated using the integral formula:

$$K = \sum_{i=1}^{n} (P_i \times W_i$$

where P_i is the score received by the student for the i -th indicator (according to a given scale), and n is the total number of measured indicators in this competence.

4. Scaling and creation of rubrics. We developed detailed rubrics with descriptors for each level: threshold (reproductive-executive), advanced (productive-algorithmic), and high (creative-research). A crucial condition is that students receive these rubrics at the very beginning of the course.

Results of experimental work and discussion

The implementation and testing of the proposed qualimetric model were carried out during experimental work with undergraduate students majoring in "Biology Teaching Methodology". During the ascertaining stage, it was revealed that when using the traditional assessment system, the variance in grades given by different experts to the same student reached 30-35%.

During the formative stage of the experiment, assessment in the control group continued traditionally, while in the experimental group, the qualimetric model using formalized checklists and rubrics was implemented.

A comparative analysis of the results of the control stage of the experiment recorded a number of significant positive changes, reflected in Table 1.

Table 1.
Comparative results of assessing students' methodological competencies (in %)

Levels of Competency Formation	Control Group (Traditional Assessment), %	Experimental Group (Qualimetric Assessment), %	Dynamics (Difference), %
Threshold (reproductive-executive)	40%	15%	- 25%
Advanced (productive-algorithmic)	45%	46%	+ 1%
High (creative-research)	15%	39%	+ 24%

An analysis of the obtained data in Table 1 reveals several key findings.

Reduction of subjectivity. The use of standardized evaluation sheets reduced the discrepancy in the assessments of independent experts to a statistically insignificant 4-7%. The assessment became reproducible and independent of the examiner's personal preferences.

Increased student awareness and motivation. The transparency of the criteria changed students' attitudes toward assessment. Students clearly understood for which professional actions (e.g., correct use of an interactive 3D DNA model) they received points. Assessment transformed from a tool of punishment into a tool for navigation.

Growth in the quality of professional training. The number of students who achieved a high (creative-research) level of methodological competency formation in the experimental group (39%) significantly exceeded the similar indicator in the control group (15%). The growth was 24%.

The use of Microteaching technology demonstrated particular effectiveness. Students conducted 10-minute lessons that were video-recorded. Subsequent analysis of these recordings was carried out using qualimetric rubrics, which developed skills in pedagogical reflection.

Conclusion and prospects for further research

The conducted research proves that ensuring objectivity in assessing the competencies of pre-service biology teachers is impossible without the use of strict, scientifically sound, and standardized measurement tools. The development and implementation of qualimetric standards solve a complex of fundamental tasks:

a) Minimizes the subjectivity of the teacher-examiner.

b) Makes educational requirements absolutely transparent for future specialists, transforming the student into an active subject of self-monitoring.

c) Provides faculty management with a reliable tool for monitoring the quality of the educational process.

The proposed multicomponent qualimetric model has a high degree of universality. A promising direction for further research is the digital transformation of qualimetric procedures: the development of specialized software and the creation of integrated automated platforms for assessing pedagogical competencies using elements of artificial intelligence.

REFERENCES

1. Avanesov, V. S. (2002). Composition of test items. Moscow: Testing Center. – 240 p.
2. Zvonnikov, V. I., & Chelyshkova, M. B. (2007). Modern means of assessing learning outcomes. Moscow: Academia. – 224 p.
3. Salimova, S. F. (2023). Formation of professional competence of future biology teachers: problems and prospects. Education and Innovative Research International Scientific and Methodological Journal, Bukhara, No. 5, pp. 112-118.
4. Cherepanov, V. S. (1989). Expert assessments in pedagogical research. Moscow: Pedagogika. – 152 p.
5. Shavelson, R. J. (2013). On an approach to testing and modeling competence. Educational Psychologist, 48(2), 73-86.
6. Vlasova, E. Z. (2018). Effective technologies for assessing the quality of teacher training. Pedagogical Education in Russia, No. 1, pp. 14-19.
7. Minyaeva, N. M. (2020). Innovative approaches to assessing students' competencies in a university. Higher Education Today, No. 8, pp. 22-26.
8. Black, P., & Wiliam, D. (2018). Classroom assessment and pedagogy. Assessment in Education: Principles, Policy & Practice, 25(6), 551-575.

REVISITING THE INFUSION APPROACH: A PATHWAY TO DEVELOPING HIGHER-ORDER THINKING IN UNIVERSITY CONTEXTS

Dr. Samia Moustaghfir
Sakina El Khattabi
Ibn Tofail University

Abstract

Recent global transformations have reshaped education, positioning creativity and excellence as key drivers of learning innovation. In English as a Foreign Language (EFL) contexts, writing instruction has often emphasized form over content, neglecting the development of students' Higher-Order Thinking Skills (HOTs). This study seeks to address this issue through the infusion approach, which explicitly integrates Critical Thinking (CT) instruction into writing courses to enhance students' HOTs. A quasi-experimental study was conducted at *l'École Normale Supérieure de Rabat* involving 100 second-semester EFL students, equally divided into an experimental and a control group. The experimental group received explicit CT-integrated writing instruction for 12 weeks, while the control group followed traditional methods. Post-test analyses revealed significant improvements in HOTs among the experimental group compared to the control group, with large effect sizes across domains: overall HOTs ($r = -0.749$), evaluation ($r = -0.484$), analysis ($r = -0.716$), and creation ($r = -0.632$). However, the delayed post-test indicated a partial decline in the retention of some skills, notably Creation ($p = .317$, $r = 0.141$). Students also expressed positive attitudes toward integrating CT into writing instruction, highlighting its perceived value for academic writing. These findings demonstrate that the infusion approach effectively enhances EFL students' higher-order thinking and writing quality, offering promising implications for innovative pedagogical practices in higher education.

Keywords: Infusion appoach, critical thinking (CT), higher-order thinking skills (HOTs), EFL Writing Instruction

Introduction

The development of 21st-century skills has become a central objective in contemporary higher education. Universities are increasingly expected to cultivate learners capable of analysis, evaluation, and knowledge generation rather than mere reproduction (Facione, 2015; Davies & Barnett, 2015). Yet in many English as a Foreign Language (EFL) contexts, writing instruction continues to privilege grammatical accuracy and structural conformity over cognitive engagement (Hyland, 2003).

In Morocco, empirical evidence suggests limited systematic integration of critical thinking (CT) in university curricula and generally modest levels of CT performance among EFL students (Amrous & Nejmaoui, 2017; El Kirat & Belghiti, 2014). As a result, students often demonstrate surface-level textual competence while struggling with argumentation, evaluation, and synthesis.

Although CT is widely recognized as essential for academic and civic competence (Facione, 1990, 2015; Paul, 1993), the challenge lies not in defining it but in operationalizing it within

disciplinary instruction. This study addresses this gap by examining the impact of an infusion approach in which CT is explicitly embedded within EFL writing pedagogy. Using a quasi-experimental design, the study investigates whether such integration enhances students' evaluation, analysis, and creation skills and whether these gains are sustained over time.

Literature Review

Background of the Study

This study is situated within a framework of transformation driven by the urgent need to cope with traditional models of passive knowledge consumption and, in contrast, embrace a new paradigm that values CT and independent thought. According to the (OECD, 2018), "Students will need to apply their knowledge in unknown and evolving circumstances for this, they will need a broad range of skills including cognitive and metacognitive skills (e.g., Critical thinking, creative thinking, learning to learn, and self-regulation)" (p. 5)[1]. Educators experts, and business leaders have extensively worked to identify the skills and knowledge students need to thrive in the 21st century. This means that decision makers in academia are already looking towards the future, aspiring to prepare students for an unpredictable world and equip them with the necessary skills they will need to deal with those challenges. This led to the creation of the "Framework for 21st Century Learning," widely used by educators worldwide (P21 Partnership for 21st Century Learning, 2009). Central to this framework are the "4Cs": critical thinking, communication, collaboration, and creativity, with critical thinking being a key focus.

In this dynamic of change, where education as a whole has undergone a paradigm shift, the realm of writing is no exception. While writing is an essential skill in English as a Foreign Language (EFL) education, the focus on surface-level aspects of writing often overshadows the development of students' higher-order thinking skills (HOTs). In other words, in descriptive paradigms of teaching, writing has been considered as a product of the writer's mastery of predetermined grammatical structures , and therefore, the student learning to write becomes a pure imitator whose role is reduced to "Manipulating models provided by the teacher" (Hyland, 2003, p. 3). As a matter of fact, Traditional writing instruction predominantly emphasizes grammar, vocabulary, and organizational structure, with minimal attention given to fostering critical thinking abilities (Tsui, 2002). Consequently, EFL university students may struggle to engage in high level cognitive processes, such as analyzing information, evaluating arguments, and synthesizing ideas which are crucial for producing high-quality written essays.

In relation to all the challenges that have been raised before, university students are confronted with an additional problem concerning the limited integration of critical thinking strategies into the EFL writing curriculum, which presents a serious issue. Besides, despite the potential benefits, there is a scarcity of empirical research investigating the impact of infusing critical thinking CT on students' higher-order thinking skills in writing, particularly among EFL university students. Previous studies have primarily focused on general critical thinking

[1] The Organisation for Economic Co-operation and Development (OECD) plays a pivotal role in global education through its research and assessment programs, such as the Programme for International Student Assessment (PISA). The OECD's focus is mainly on the development of key competencies that are needed in modern education. Its agenda in higher education promotes principles of new public management and views education as a driver of the knowledge-based economy and global competitiveness (Wende, 2011). For more information, see OECD (2018). The Future of Education and Skills 2030: OECD Education Working Paper No. 172. OECD Publishing.

instruction or addressed CT in relation to other language skills, such as reading or listening (Tsui, 2002). In this respect, Aloqali (2012) review of studies investigating the correlation between CT and reading comprehension revealed that there is an agreement among researchers about the relationship between these two previously mentioned skills. Similarly, findings of Ramezani et al. (2016) study conducted at Payame Noor University revealed a significant correlation between critical thinking and EFL learners' speaking ability. Notwithstanding, the specific impact of teaching CT on the cultivation of EFL learners' higher-order thinking skills (HOTs) in writing remains insufficiently explored **.** This research study set out to address these issues and gaps through implementing a targeted intervention, namely infusing CT strategies into the teaching of witing among this particular population. The main objective of the research was to test whether such an approach can serve as a catalyst for the impovement of students' abilities to engage in higher level cognitive processes of thinking while producing written texts. The completion of this study stems from the researcher's belief that language teachers are agents of change whose role extends beyond academic success.

> *We believe that the role of educators should not be limited to the teaching of language features exclusively. It also entails becoming agents of change, which means encouraging learners to actively reflect on current concerns. It is through this reflection that learners are enabled to realize that they are not passive recipients and that eventually they could become active members of their society who can contribute to ameliorate their nations' needs. (Pineda-Báez, 2004, P.45)*

To address the need for integrating critical thinking (CT) into EFL writing instruction and to establish a solid theoretical foundation, this study conducts a detailed examination of relevant frameworks drawn from psychology, philosophy, and cognitivism. It also considers the cultural and educational challenges and opportunities inherent in implementing CT instruction.

Theoretical Foundations of Critical Thinking

There is an ongoing debate about Critical thinking (CT) regarding its definition and the attributes that define the student "critical thinker".Vacek (2009) contended that critical thinking is a complex concept including complex practices and mental processes which are hard to define, describe and measure. Atkinson (1997) confirmed the complexity of defining CT, drawing on a study conducted within an American university where professors when interviewed, were unable to provide a clear definition of what the concept is.

Davidson (1998), however, rejected such approaches to addressing the concept, asserting that this problem stems more from a lack of understanding, which, in his view, should not prevent the formulation of definitions. In the same vein, Moore (2013) claims that though the tremendous research on critical thinking, the concept is still unclear, and the definitions provided are uncertain. Kuhn & Dean (2004) assert that critical thinking is among the "major unsolved problems of pedagogy" (p. 269). It is also worth mentioning that various research studies and reviews have indicated that there is still a need for further investigation into critical thinking and the methods to promote it (Brunt, 2005; McMilan, 1987; Tsui, 2002). This complexity to define the concept has been highlighted in different frameworks and approaches. Among them are; philosophy, psychology, cognitive science and education.

In the following sections, the researcher will minutely scrutinize the previously mentioned areas so as to localize the similarities and differences within these aforementioned definitions which will ultimately help position the concept of critical thinking within the context of this study.

The Philosophical Framework

The conceptual roots of critical thinking lie in the Socratic tradition, where disciplined questioning and dialogic inquiry were central to examining assumptions and testing claims (Paul & Elder, 2006). This tradition was further developed by Dewey (1910), who introduced the concept of reflective thinking as the "active, persistent, and careful consideration" of beliefs in light of evidence. Dewey's emphasis on inquiry, doubt, and suspended judgment remains foundational. Contemporary philosophical accounts expanded this lineage. Paul (1993) defined CT as "thinking about one's thinking" to improve its quality, foregrounding intellectual standards such as clarity, precision, and relevance. McPeck (1990) emphasized reflective skepticism grounded in disciplinary knowledge, while Facione (1990, 2015), through the Delphi Report, conceptualized CT as purposeful, self-regulatory judgment involving interpretation, analysis, evaluation, and inference. Despite their conceptual rigor, philosophical models have been critiqued for abstraction and limited pedagogical specificity (Lewis & Smith, 1993; Davies & Barnett, 2015). Nonetheless, their shared emphasis on disciplined reasoning, intellectual autonomy, and evidence-based judgment forms the normative foundation for instructional approaches seeking to embed CT within academic writing.

Philosophical Theories and Models of Critical Thinking

Theories of critical thinking grounded in the philosophical framework have significantly shaped the discipline. The emergence of informal logic as a distinct field within philosophy during the 1970s profoundly contributed to redefining the foundations of critical thinking. Informal logicians have focused particularly on the interpretation of reasoning and the construction of arguments. Theories of critical thinking developed within this philosophical context share certain commonalities while differing in other aspects. Among the most renowned is Richard Paul's 1993 model, which remains widely, adopted in educational research today. Rooted in the philosophical tradition, Paul's model stands apart from others by its emphasis on logical reasoning, particularly through the distinction between what he terms "strong" and "weak" critical thinking. His approach is notably critical of those who have embraced taxonomies and detailed explanations of concepts and skills. Richard Paul has defined critical thinking in various ways throughout his work. He describes it as the process of "thinking about your thinking while you're thinking" with the goal of enhancing the quality of one's thoughts (Paul, 1993, p. 91). Additionally, he characterizes critical thinking as a purposeful and systematic process in which the thinker consistently applies intellectual standards to their reasoning (Paul, 1993, p. 21). In 2007, Paul further emphasized that critical thinking requires open-mindedness, the acceptance of new ideas, and a willingness to learn from others (Paul, 2007). Other models within the philosophical tradition, such as those proposed by Lipman (1988), Siegel (1988), and McPeck (1981), share certain commonalities with Paul's framework. These theorists, like Paul, emphasize the importance of reasoning and the application of intellectual standards in critical thinking. However, we should acknowledge the distinct contributions each has made to the philosophical tradition of critical thinking.

This drives home the point that the foundations of critical thinking are not only rooted in philosophy. Therefore, other domains should be consulted in order to gain a better understading of CT.

Critical Thinking within the Psychological and Cognitive Perspectives

Psychological approaches conceptualize CT not only as a philosophical disposition but also as a set of cognitive processes that can be observed, measured, and developed (Sternberg, 1986; Halpern, 1998). Specifically, from this perspective, CT involves higher-level reasoning, problem-solving, and metacognitive regulation. In this regard, Bloom's taxonomy (Bloom et al., 1956), later revised to foreground analysis, evaluation, and creation, provides a hierarchical framework for categorizing cognitive complexity. This revision, in particular, reinforces the distinction between lower-order processes (remembering, understanding) and higher-order processes (analyzing, evaluating, creating), which closely correspond to contemporary CT constructs. Moreover, the Delphi Report (Facione, 1990) attempted to bridge philosophical and psychological traditions by offering a consensus-based operational definition. Although comprehensive, scholars have noted the challenges of translating such definitions into curricular practice (Lewis & Smith, 1993; Davies & Barnett, 2015). Taken together, these perspectives position CT as both skill-based and dispositional, thereby supporting the central assumption of the present study, that higher-order thinking can be explicitly cultivated within instructional contexts.

Previous Studies on Critical Thinking and Writing Skills

Research has consistently highlighted the connection between critical thinking (CT) and writing skills, emphasizing that explicit instruction in CT enhances students' ability to construct well-reasoned, coherent arguments (Facione, 2011). Tahira (2019) examined postgraduate students from non-Western backgrounds in Western universities, finding that while students actively engaged with CT, challenges persisted in argument construction, subject knowledge, and navigating essay conventions. The study underscores the influence of cultural background on academic writing but is limited by its small sample and focus on advanced learners.

Alsaleh (2020) emphasized the systematic integration of CT across curricula, arguing that teaching strategies promoting analytical thinking improve students' capacity to engage with complex ideas and construct coherent arguments. Abrami et al. (2008) corroborate this, showing that targeted instructional interventions enhance both critical thinking skills and dispositions, though short-term interventions may limit generalizability. Similarly, Cho and MacArthur (2010) found that dialogic discussions and feedback significantly improved college students' CT and writing performance, highlighting the role of interactive, collaborative learning. Nguyen and Khau (2020) demonstrated that integrating CT tasks into EFL instruction substantially improved paragraph writing among non-English majors. Other studies (Sham, 2016; Khodabakhsh et al., 2013; Assadi et al., 2013; Miri & Azizi, 2018; Fahim & Pantea, 2012; Yaqoob, 2021) converge on the finding that CT instruction positively affects students' writing abilities across contexts and languages.

In Morocco, similar patterns emerge. Bouanan (2014) found that reflective writing interventions improved critical thinking skills, particularly in interpretation, analysis, problem-solving, inference, synthesis, and reflection, despite a small sample (n = 30). Amrous and Nejmaoui (2017) assessed Moroccan EFL university students using the Ennis-Weir Critical Thinking Essay Test and argumentative essay tasks, revealing generally low CT levels and confirming the influence of academic level on CT development. Hellalet (2021) showed that integrating CT instruction into writing courses enhanced essay structure, argumentative coherence, and critical analysis among Moroccan university students. Likewise, Beniche et al. (2021) identified a strong positive correlation between CT abilities and argumentative writing skills in Moroccan Preparatory Classes of Higher Engineering Schools, noting that higher-order CT and writing skills improve as students progress academically.

Collectively, these studies demonstrate that critical thinking instruction consistently enhances students' writing performance, particularly in argumentative and analytical tasks. They highlight the importance of embedding CT explicitly and systematically within curricula, providing interactive learning opportunities, and fostering reflection to develop higher-order writing skills.

Figure 1. Bloom's Taxonomy

(Anderson& Krathwohl,2001:original by Bloom et.al,1956)

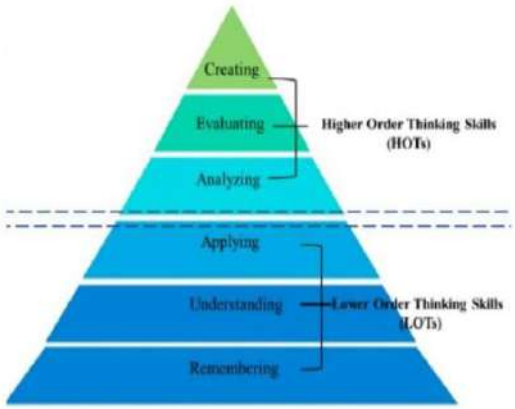

Retrieved from: https://cft.vanderbilt.edu/guides-sub-pages/blooms-taxonomy/

The Role and Development of Higher-Order Thinking Skills in Education

The cultivation of higher order thinking skills (HOTs) as portrayed in various works in the literature is recognized as key concept in modern education. As Heong et al. (2011) suggest: educators should strive to nurture students' capacity for higher-order thinking, empowering them to apply newly acquired knowledge and information adeptly when confronted with unfamiliar circumstances. Kauchok and Eggen (1998) have particularly stresses its importance stating that it is one of the means through which we can reduce educational failure. As for their part , king et al. (1997) have preferred to provide a framework for understanding HOTs, giving a new categorization which encompasses , critical , logical, reflective , metacognitive and creative thinking.

In other words, these scholars claims higher-order thinking skills to be vital in situations wherein students are encountering uncertainties or dilemmas , as they require deeper cognitive engagements Thus, the importance of creating a conducive learning environment wherein it is easy to implement effective teaching strategies. Tompson (2008), for his part offers further insights by distinguishing between lower and higher- order thinking within the context of primary English education . What sets him apart from others is the stress on promoting critical engagement with the content as this according to him can impact the overall learning outcomes.

Expanding on Blooms taxonomy of HOTs, Yee et al. (2013) identify a list of 13 specific skills , including , comparing , classifying , and experiential inquiry. However, their research focused solely on technical education.

In the context of higher education, Shukla (2016) examines the impact of teachers' professional development on the implementation of HOTs. The study suggests that educators

with extensive experience and specialized training are more effective in fostering these skills in their students. Addressing challenges in mathematics instruction , Tanujaya (2016) identifies a significant gap in the development of thinking skills among students .The study attributed that deficiency to a lack of focus on higher-order thinking skills in teaching practices which hampers students cognitive development . Schulz (2016) explores teachers' perceptions of critical thinking and HOTs across various subjects. While educators acknowledge the importance of these skills, the study reveals instruction challenges in effectively integrating them into classroom. Finally Soo et al. (2015) sought to address the challenges related to an effective integration of HOTs into English as second language (ESL) instruction. Their study reveals that many teachers are still struggling with incorporating thinking skills into language lessons, often associating HOTs closely with science and mathematics. The authors concluded that there is an urgent need for other teaching practices that could enhance both active engagements with content and cognitive development.

It is within this debate that this study comes in with the aim to propose new conceptualization of the writing instruction. The researcher calls for the explicit integration of CT with the writing instruction through an infusion approach model as conceptualized below (Figure 4). The model illustrates how CT can serve as bridge between higher- order thinking skills (HOTs) and writing skills. The framework as was mentioned earlier, posits that infusing critical thinking into writing instruction (coherence, organization, grammar, and other writing conventions.); students' higher- order thinking skills (evaluation, analysis and creation) can be developed and improved in their written composition. In simple terms, as the students' critical thinking abilities develop, they naturally (awareness factor being raised) engage in HOTs as they confront more complex problems and tasks.

Methodological Issues in EFL Academic Writing Instruction

The teaching of writing has undergone notable transformations over the past few decades, reflecting a shift in pedagogical methods to better meet the needs of students and academic expectations. According to Paltridge et al. (2009), these changes can be characterized by various paradigms that have successively shaped educational approaches. However, the predominant issue faced by most EFL students is closely tied to instructional methodologies, particularly the traditional approaches through which writing is taught in universities.

The traditional methods, while once effective in certain aspects, often fall short in addressing the complex demands of academic writing in modern contexts. These approaches tend to prioritize grammatical correctness and sentence-level structure over critical thinking, in the expression of ideas. Consequently, students may excel in formulating grammatically correct sentences but struggle to engage in higher-order thinking processes essential for high level compositions. Among the most used methodologies in teaching writing is the product approach. It focuses primarily on the final written product, emphasizing correctness and adherence to preset rules and structures. While this approach may lead to grammatically sound and well-structured essays, it often overlooks the development of critical thinking, creativity, and analytical skills in students. That means that writing becomes a mechanical task of meeting predetermined criteria rather than a process of exploration and meaningful

engagement with ideas (Hyland, 2003)[2]. On the other hand, the process approach, which has gained popularity Since the 1970s, prioritizes the stages of writing, such as brainstorming, drafting, revising, and editing. While this approach encourages students to engage in the writing process and refine their work, it may fall short in addressing the fundamental aspects of effective writing, such as argumentation, coherence, and persuasiveness. Students may become too focused on the steps of writing without fully understanding the purpose and audience of their writing.

The skills-based approach to writing instruction views writing as a series of steps or skills that can be taught and transferred across various contexts. This approach, which emphasizes skills such as generating ideas, organizing content, drafting, and editing, assumes that these skills are independent of content and can be applied uniformly to any writing task. Influenced by cognitive psychology research (Flower & Hayes, 1980; 1983)[3], this perspective often results in a formulaic approach to writing. However, this skills-based approach has significant limitations. It overlooks the complexity and context-specific nature of writing tasks, failing to account for the unique demands and genres of different disciplines. This can lead to a superficial understanding of writing, where students apply learned skills mechanically without engaging deeply with the content or purpose of their writing. Mars (1989) observed that while Moroccan EFL learners can construct grammatically correct sentences, they often struggle to produce coherent and cohesive texts. This is a direct consequence of the conventional sentence-grammar-oriented approach to writing instruction, which prioritizes grammatical accuracy over the development of higher-order thinking skills and critical thinking.

Specifically, these approaches adopt constructivist methods that focus on developing sentences, then paragraphs, and finally what is known as the five-paragraph essay. This methodology, by concentrating on a predefined model, limits students' abilities to think creatively and critically. They become prisoners of the rigid structure, unable to explore and articulate their ideas freely. In this context, several studies conducted in the field of composition have shown that the quality of students' writing is hindered by the methodology of its teaching. These studies highlight that the rigidity of the taught structures hampers the development of critical thinking skills and deep analysis, which are essential for quality writing. In this respect, Abouabdelqader (1999) asserts that the methodological deficiencies are a core issue, impacting students' ability to acquire effective writing skills. Sadiqi & Mars (1989) both highlight that traditional methodologies fail to foster the necessary cognitive skills required for coherent and persuasive writing. Bouzenirh (1987) critiques the brainstorming stage of the process approach, noting that it fails to adequately support the transition from verbal to written articulation of thoughts, which is crucial for developing higher-order thinking skills.

This study aims to address this issue by proposing an alternative method to teaching writing, (the infusion approach integrating cognitive skill development with writing pedagogy), that responds to and accompanies the paradigm shift occurring in education with technological advancements. The goal is to push students of this era to reach their maximum

---

[2] A key criticism of such approaches is that they focus on linguistic accuracy at the expense of argumentation and reasoning. Researchers such as Flower and Hayes (1981) advocate for a cognitive process model of writing that foregrounds planning, problem-solving, and revision as integral to the development of higher-order thinking skills.

[3] The act of writing is also grounded in what is referred to as the stages of the composing process (Hamp-Lyons & Hearsley, 1987; Hedge, 1988; Hyland, 2003; Harmer, 2004).

limits. Educators and researchers now advocate for a new motto: "Don't just settle for repeating what I taught you; innovate and carve your own path." This new approachh aims to free students from traditional methodological constraints.

Ultimately, this approach seeks to transform writing instruction, cultivating a more holistic and analytical writing practice, better preparing students for academic and professional challenges.

Materials and Methods

This study adopts a postpositivist epistemological stance, acknowledging that while knowledge is fallible and probabilistic, systematic empirical inquiry can yield credible approximations of causal relationships (Creswell & Creswell, 2023). A quasi-experimental design was employed to examine the effect of CT-infused instruction on students' HOTs performance.

Given institutional constraints, random assignment was not feasible; however, baseline proficiency testing ensured comparability between groups. The independent variable was the infusion approach, and the dependent variables were students' evaluation, analysis, and creation skills as demonstrated in argumentative essays.

Quasi-experimental designs are widely recognized as appropriate in educational settings where experimental control is limited but causal inference remains a central objective (Shadish, Cook, & Campbell, 2002).

Research Problem

In tertiary education, the teaching of writing often adheres to certain formulaic rules that prioritize structures over thinking skills. This is particularly evident in the common use of the five-paragraph essay format, which is widely employed in university education. However, this format can sometimes be viewed as rigid, potentially limiting students' abilities to think beyond predefined systems. While strictly adhering to this predetermined structure, students may find their intellectual growth stifled, as it tends to promote memorization and regurgitation of knowledge rather than exploration and application of that knowledge in innovative and critical ways (Sternberg & Grigorenko, 2003). Moreover, existing teaching and assessment methods focus too heavily on transmitting data and memorizing factual information rather than fostering complex thinking skills (Brady, 2008; Paul, 2005; Pithers & Soden, 2000). As a result, there is a notable absence of effective efforts to train and apply critical thinking skills within the current educational framework. While knowledge is undeniably crucial as it provides a foundation and essential references, it's equally important to teach students how to surpass this basic knowledge and apply it creatively and critically (Sternberg & Grigorenko, 2003).

This study aims to encourage university students to think outside the box while engaging with the writing process. This does not imply disregarding the lessons and structured learning they have acquired. On the contrary, it emphasizes the need for a balanced approach where students integrate both high-order thinking skills and the writing skills learned in traditional classes. In other words, this study specifically aimed to examine whether students receiving this infused instruction in CT and writing would demonstrate an advanced level of higher-order thinking skills, namely, evaluation, analysis, and creation in their essay writing, as outlined in the revised Bloom's taxonomy.

In a nutshell, the study advocates for the promotion of flexible and inclusive teaching approaches within educational institutions, encouraging students to explore different perspectives, experiment with innovative ideas, and develop their abilities to think independently and creatively (Sternberg & Grigorenko, 2003). This approach aims to create a

more stimulating learning environment, where students are motivated to push the boundaries of conventional knowledge and make meaningful contributions to both their academic field and society as a whole.

Researcher's World View

This study adopts a postpositivist perspective, which challenges the notion of absolute knowledge and emphasizes the influence of causes on outcomes while acknowledging inherent uncertainty (Creswell & Creswell, 2023). Knowledge is derived from observable, verifiable facts rather than speculation, and claims about the effects of interventions require rigorous testing and empirical validation. Ontologically, the study assumes that understanding the impact of the infusion approach on EFL students' higher-order thinking skills (HOTs) in writing can be achieved through measurable evidence. Epistemologically, it maintains objectivity through validated research methods and the researcher's detached role during instruction. Axiologically, the study prioritizes practical application, aiming to provide concrete evidence that informs pedagogical practices and contributes to the effective teaching of critical thinking in language education.

Figure 2: ***Framing the Current Research: The intersection of World View, Strategy of Inquiry, and Research Method***

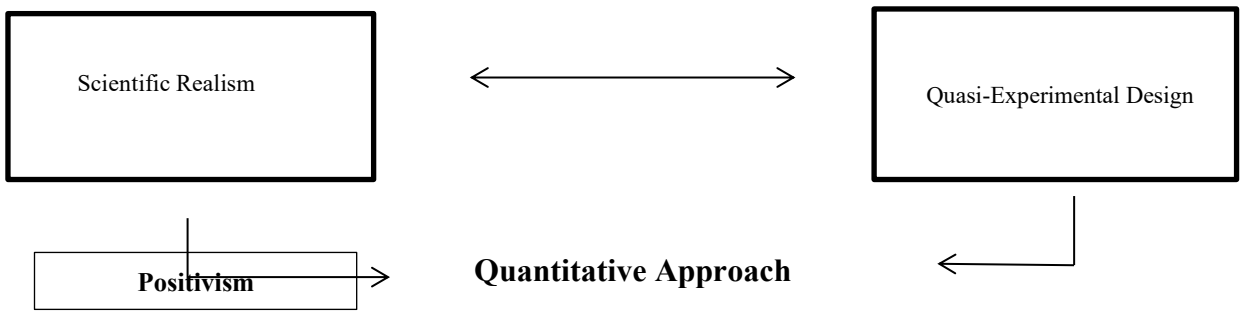

Note. Adapted from: Creswell, J. W., & Creswell, J. D. (2023). *Research design: Qualitative, quantitative, and mixed methods approach* (6th ed.). Sage Publications. p. 24.

Research Design

As illstated in Figure 2, the research design opted for in this study was a quasi-experimental design. Such designs approximate the rigor of true experiments but but lack the random assignment of participants to groups. That is, Quasi-experimental designs are particularly useful when randomization is not feasible or ethical (Shadish et al., 2002).

In addition to their practicality and ethical considerations, quasi-experimental designs offer several notable benefits in that such designs not only allow researchers to investigate the impact of interventions within authentic, real-world settings but also enhance the external validity or generalizability of the findings , rendering findings more applicable to natural educational contexts (Cook & Campbell, 1979). Furthermore, as noted by Shadish et al. (2002), quasi-experimental designs empower researchers to draw causal conclusions from their studies. This capacity to establish causal relationships is of paramount importance when exploring the effectiveness of educational interventions.

Opting for a quasi-experimental design, this study strategically adheres to a deterministic philosophy, suggesting that causes likely influence effects or outcomes (Creswell & Creswell, 2023, p. 25). In doing so, it aims to contribute to academic discourse

and make a meaningful impact on educational practices within the university confines and, more broadly, in the wider educational community.

Participants and Sampling Strategy

Sampling is a crucial stage in research, often shaped by practical constraints such as time, access, and available resources (Kemper et al., 2003). Broadly, sampling approaches fall into two categories: probability and non-probability sampling (Levy & Lemeshow, 2008; Newby, 2014). Although probability sampling is methodologically strong, it is frequently costly and time-consuming, making it difficult to apply in many educational contexts (Levy & Lemeshow, 2008). Non-probability sampling, on the other hand, is more practical and, in some cases, can still yield samples that reflect key characteristics of the target population.

For these reasons, this study used convenience sampling, a common choice in L2 research due to its accessibility and feasibility (Dörnyei, 2007; Newby, 2014). Participants were selected based on availability within the research setting and the specific characteristics of the existing student cohort. The final sample comprised 100 S2 students (aged 18–20), evenly divided into control and experimental groups. Additional demographic details appear in Section 3.3.

To strengthen internal validity, an English proficiency test was administered prior to the intervention to ensure baseline equivalence. The control group (M = 85.10, SD = 10.86) and the experimental group (M = 79.66, SD = 10.92) demonstrated similar proficiency levels, a result partially attributable to the selective admission criteria of l'École Normale Supérieure. Despite the already homogeneous cohort, the researcher administered this test to further reduce potential bias and ensure that post-intervention differences could be attributed to the infusion approach rather than pre-existing disparities.

Participants also completed a pre-intervention questionnaire measuring their awareness of critical thinking concepts. This baseline measure supported the evaluation of the intervention's impact on students' understanding and application of CT in their writing. While random assignment was not feasible, given institutional constraints and the nature of the intervention, the chosen sampling approach aligned with the study's practical realities while maintaining methodological rigor.

Table 1*:*

English Proficiency Test Scores

Group	N	Minimum	Maximum	Mean	Std. Deviation
Proficiency (Control)	50	59.00	100.00	85.10	10.86
Proficiency (Experimental)	50	55.00	99.00	79.66	10.92
Valid N (listwise)	50				

Instrumentation

The selection of suitable research instruments that can generate reliable and accurate data is a fundamental aspect of conducting valid and trustworthy research. These instruments are

essential for achieving the research objectives and gathering the necessary data. The following instruments were used for data collection. A summary of the full tools is provided in Figure 3.

Figure 3.
Data Collection Tools

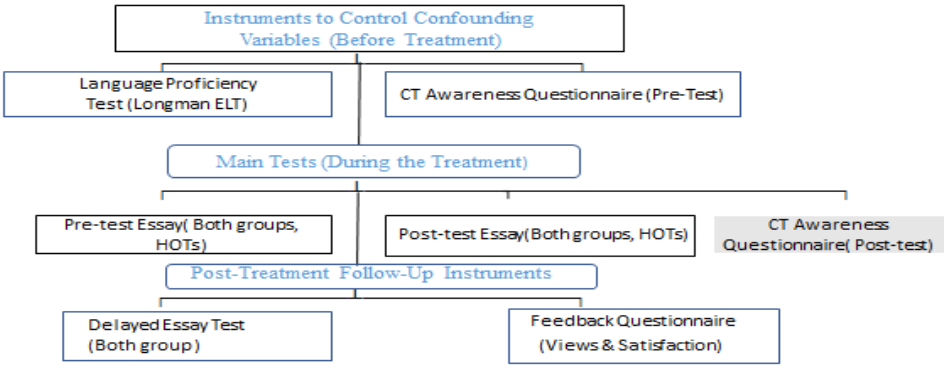

Threats to Validity

In experimental research, credible conclusions require that observed outcomes result from the manipulated variables rather than extraneous factors. To ensure this, researchers must address threats to validity, including internal threats, which affect causal relationships, and external threats, which influence generalizability (Creswell & Creswell, 2023). In educational research, controlling these threats is critical, as failure to do so can confound the effects of independent variables on dependent variables (Cohen et al., 2005). This study was carefully designed to enhance validity by minimizing such risks.

For internal validity, several key threats were addressed. The Hawthorne effect, where participants alter behavior due to awareness of being studied, was minimized by maintaining a neutral researcher role (Griffee, 2012; Isaac & Michael, 1995). Using the same instructor for both groups ensured consistency in teaching and reduced observational bias (Cohen et al., 2005). Maturation effects were controlled by selecting participants of similar age and developmental level, while the threat of history was limited by conducting the experiment over a short, controlled period with identical academic schedules for both groups (Campbell & Stanley, 1966). Testing and instrumentation threats were mitigated through the use of validated, reliable instruments, the adapted Pearson Longman ELT proficiency test and a Bloom's taxonomy-based essay rubric, which were piloted and reviewed by academic experts to ensure clarity, content relevance, and measurement accuracy (Cohen et al., 2005).

Regarding external validity, the homogeneity of participants (all second-year EFL students at the École Normale Supérieure de Rabat) strengthened internal consistency but may limit generalizability. To address this, the methodology and instruments were thoroughly documented for replication in similar contexts. Selection bias was minimized, as participants had comparable baseline proficiency levels and demographic characteristics, ensuring comparability between experimental and control groups (Creswell & Creswell, 2023).

The Overal Study Procedures

The study followed a structured sequence of procedures designed to ensure the accurate assessment of higher-order thinking skills (HOTs) in EFL learners' writing while maintaining research rigor and reliability.

At the beginning of the semester, all participants completed the Longman ELT Proficiency Test (2006) to establish baseline English proficiency. The test, comprising 100 multiple-choice questions, categorized students into five levels: Below Elementary (0–20), Elementary (21–35), Pre-Intermediate (36–60), Intermediate (61–85), and Upper Intermediate (86–100). Placement results indicated that both the experimental and control groups were primarily at the Intermediate level, ensuring comparable starting proficiency. The placement test was conducted to minimize random variability in group selection and support the validity of subsequent findings (see Figure 4: Proficiency Level Distribution Across Experimental and Control Groups**).**

Figure 4*: Profeciency Level Distribution Across Experimental and Control Groups*

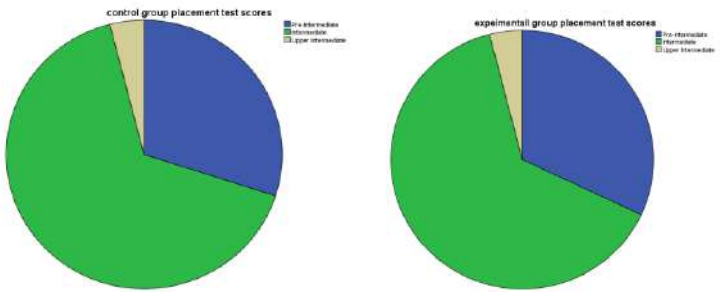

Following proficiency testing, participants completed a pre-intervention questionnaire to assess their awareness and familiarity with critical thinking (CT) concepts. The questionnaire included sections on personal information and the Critical Thinking Awareness Questionnaire, which addressed the dimensions of evaluation, analysis, and creation. Responses were recorded on a 5-point Likert scale, ranging from 1 (Very Unfamiliar) to 5 (Very Familiar). A piloting phase with 15 second-semester EFL students ensured the clarity, relevance, and reliability of the instrument, which achieved a Cronbach's alpha of .917, well above the accepted threshold of .70 (Nunnally & Bernstein, 1994). Feedback from both students and two expert reviewers helped refine the questionnaire by removing redundant items, simplifying language, and reducing length (Creswell, 2008; Junyong, 2017).

Subsequently, participants completed a pre-intervention essay test to measure baseline HOTs in authentic writing tasks. Essays were prompted with questions on the impact of social media on society, requiring structured responses with introduction, body paragraphs, and conclusion. A standardized rubric was employed to evaluate HOTs, focusing on evaluation, analysis, and creation, ensuring consistency and comparability. Both pre- and post-tests were reviewed by two experienced educators to confirm face, content, and construct validity, and the tasks were piloted to ensure clarity, appropriate difficulty, and timing (Hyland, 2003a).

The intervention involved eight structured sessions for the experimental group using the infusion approach (Swartz & Parks, 1994), integrating CT skills directly into writing instruction. Instruction emphasized cognitively focused development aligned with Bloom's Revised Taxonomy, targeting evaluation, analysis, and creation. Lessons incorporated interactive discussions, writing exercises, and reflective practices, while the teacher delivered

content and the researcher observed to maintain research integrity (Creswell & Creswell, 2023). Representative lessons included the Six Thinking Hats, SWOT Analysis, and Fact or Opinion tasks, which encouraged multiple perspectives, analytical evaluation, and evidence-based argumentation, respectively (De Bono, 1985; Lin & Mackay, 2004).

Upon completing the intervention, both groups participated in a post-intervention essay test using the same rubric as the pre-test, allowing for comparative analysis of HOTs development. A delayed test, administered four weeks later, assessed the retention of HOTs in essay writing and the sustained impact of the intervention.

Finally, participants completed a post-delayed feedback questionnaire, exploring their perceptions of the integration of CT strategies in writing instruction, its effect on their analytical and evaluative skills, confidence in writing, and applicability to other academic tasks. Responses were collected on a 5-point Likert scale, providing structured insight into the perceived benefits and effectiveness of cognitively focused writing instruction.

Overall, these procedures ensured rigorous measurement of baseline skills, systematic implementation of the intervention, and comprehensive evaluation of both immediate and sustained effects of the infusion approach on EFL students' higher-order thinking and writing abilities.

Results

This section reports the statistical findings obtained through SPSS, organized according to the research questions. Normality (Shapiro–Wilk) and homogeneity of variance (Levene) tests were first conducted to determine whether parametric tests (t-tests, ANOVA) or non-parametric alternatives (Mann–Whitney, Wilcoxon) were appropriate. For the delayed test, the Friedman test was used instead of repeated measures ANOVA, as it is robust to violations of normality, sphericity, and homogeneity of variance and handles outliers effectively. Inferential analyses (between-group and within-group) were then performed to examine the impact of the infusion-based intervention. Hypotheses were tested sequentially, pre-intervention, post-intervention, and over time. Descriptive results and percentages are also presented for participants' perceptions of the intervention.

The Demographic Characteristics of the Sample

Table 2

Demographic Characteristics and Descriptive Statistics for Control and ExperimentalGroups

		Count	Column N %	Mean	Range	S.Deviation
Gender_Cont	Male	18	36.0%			
	Female	32	64.0%			
Age_Cont				18.04	3.00	.70
Gender_Exp	1.00	17	34.0%			
	2.00	33	66.0%			
Age_Exp				18.16	3.00	.65

Gender distribution was balanced, with females representing 64% of the control group and 66% of the experimental group, minimizing potential gender effects on outcomes. Mean ages were also similar , reducing the likelihood of age-related confounding and supporting a valid comparison between groups.

Response Rate and Attrition

Of the 117 students initially recruited, 103 completed the required instruments, yielding a strong response rate of 88.03%. To maintain equal group sizes, a final sample of 100 participants was retained (50 per group). Fourteen students did not complete all stages, resulting in an attrition rate of 12.82%. Given the institution's strict attendance policy, this low attrition indicates sustained engagement and supports the robustness of the findings.

Reliability

Reliability was assessed to ensure that the critical thinking awareness questionnaire produced stable and consistent results (DeVellis, 2017). Cronbach's Alpha for the 17-item instrument was .917, exceeding the commonly accepted threshold of .70 for good internal consistency (Nunnally & Bernstein, 1994).

Table 3

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	N of Items
.917	17

Pre-Treatment Analysis

Critical Thinking Awareness

Before proceeding with the main analysis, it was crucial to assess the assumptions of normality and homogeneity of variance. These assumptions are essential to ensure that the parametric tests applied are appropriate and yield valid results (Field, 2013).

Normality and Homogeneity of Variance

Normality was evaluated using the Kolmogorov-Smirnov and Shapiro-Wilk tests. The results are presented in the table below:

Table 4

Tests of Normality for Pre-Test Scores

	Group	Kolmogorov-Smirnov[a]			Shapiro-Wilk		
		Statistic	Df	Sig.	Statistic	Df	Sig.
Mean_pre	Control	.162	50	.002	.956	50	.058
	Experimental	.161	50	.002	.962	50	.105

a. Lilliefors Significance Correction

The Kolmogorov–Smirnov test indicated deviations from normality, but the Shapiro–Wilk test, more appropriate for samples under 100—showed no significant non-normality for either group (control: W = .956, p = .058; experimental: W = .962, p = .105). The data were therefore treated as approximately normal, and with N = 100, minor deviations are unlikely to affect parametric analyses. Levene's test was also conducted to assess homogeneity of variance, with results reported in the table below.

Table 5

Test of Homogeneity of Variances for Pre-Test s Cores

		Levene Statistic	df1	df2	Sig.
Mean_pre	Based on Mean	.213	1	98	**.646**
	Based on Median	.100	1	98	.752
	Based on Median and with adjusted df	.100	1	96.705	.752
	Based on trimmed mean	.168	1	98	.683

Levene's test showed equal variances (F(1,98) = 0.213, p = .646), confirming suitability for parametric testing.

Table 6

Independant Sample t-Test for Pre-Treatment Critical Thinking Awarness Scores

Test	F	p (Levene)	T	df	p (2-tailed)	Mean Difference	Std. Error	95% CI Lower	95% CI Upper
Equal variances assumed	0.213	0.646	-0.176	98	0.861	-0.01109	0.06297	-0.13606	0.11387
Equal variances not assumed	N/A	N/A	-0.176	97.426	0.861	-0.01109	0.06297	-0.13606	0.11388

The t-test for equality of means showed that there was no statistically significant difference in the pre-treatment critical thinking awareness scores between the control and experimental groups, $t(98) = -0.176$, $p = 0.861$ prior to the intervention.Once again, these results confirm that any post-treatment differences in critical thinking awareness can be attributed to the infusion approach treatment rather than pre-existing differences between the groups.

Higher-Order Thinking Skills (HOTs) Performance

Table 7

Normality and Homogeneity of Variance for Pre-Treatment HOTs Performance Scores

Tests of Normality (Shapiro–Wilk)

Group	Pre_HOTs	Pre_Eval	Pre_Analysis	Pre_Creat
Control	.946, p = .023	.853, p < .001	.744, p < .001	.580, p < .001
Experimental	.946, p = .023	.853, p < .001	.744, p < .001	.441, p < .001

Note. Shapiro–Wilk test used for normality; $p < .05$ indicates deviation from normality.

Levene's Test for Homogeneity of Variance

Variable	F	df1	df2	P
Pre_HOTs	0.000	1	98	1.000
Pre_Eval	0.000	1	98	1.000
Pre_Analysis	0.000	1	98	1.000
Pre_Creat	1.863	1	98	.175

Note. All variables except Pre_Creat met the homogeneity assumption ($p > .05$).

while the assumption of homogeneity was met for most variables, the non-normality of the HOTs performance data necessitates the use of non-parametric tests to ensure an accurate analysis.

Table 8

Mann–Whitney U Test for Pre-Treatment Higher-Order Thinking Skills (HOTs) Performance

Variable	U	Z	p	Control Mean Rank	Experimental Mean Rank
Pre_HOTs	1250.0	0.00	1.000	50.50	50.50
Pre_Eval	1250.0	0.00	1.000	50.50	50.50
Pre_Analysis	1250.0	0.00	1.000	50.50	50.50
Pre_Creat	1217.5	-0.28	0.781	49.85	51.15

Note. Grouping variable: experimental vs. control. All pre-treatment comparisons indicate no significant differences, confirming baseline equivalence between groups.

Post- Treatment Analysis

Critical Thinking Awareness

Between-Group Analysis

Normality tests (Kolmogorov–Smirnov and Shapiro–Wilk) showed minor deviations; Levene's test indicated homogeneity of variance ($p > .05$).

Table 9

Independent Samples t-Test for Post-Intervention Critical Thinking Awareness Scores

Levene's Test	t-test for Equality of Means						
F	Sig.	T	df	p (2-tailed)	Mean Difference	SE	95% CI
14.34	.000	−27.75	98	.000	−1.59	.057	[−1.71, −1.48]

Note. Equal variances not assumed yields $t(68.53) = -27.75$, $p < .001$.

Independent samples t-test revealed a significant difference between groups, $t(68.53) = -27.75$, $p < .001$, with the experimental group scoring higher (Mean difference = −1.59, 95% CI [−1.71, −1.48]), confirming a strong positive impact of the infusion approach.

Within-Group Analysis

Due to non-normality, the Wilcoxon signed-rank test was applied. The control group showed

no significant change (Z = −1.272, p = .203), whereas the experimental group showed a significant increase in CT awareness (Z = −6.93, p < .001), indicating a substantial improvement post-intervention.

Table 10

Wilcoxon Signed-Rank Test Results for Pre- and Post-Intervention Scores in the Control Group

		N	Mean Rank	Sum of Ranks
mean_post_cont – mean_ pre _ cont_	Negative Ranks	2[a]	3.25	6.50
	Positive Ranks	5[b]	4.30	21.50
	Ties	43[c]		
	Total	50		

The ranks table above indicates that there were only 2 cases where the post-intervention score was lower than the pre-intervention score, while 5 cases showed an improvement. The majority of the scores (43 cases) did not change, as reflected in the ties.

Higher-Order Thinking Skills (HOTs) Performance

To determine if the infusion approach had a significant impact on higher-order thinking skills (HOTs) in essay writing, a Mann-Whitney U test was conducted for each skill (HOTs, evaluation, analysis, and creation) between the control and experimental groups.

Between-Group Analysis

Post-test normality tests indicated non-normal distributions; Levene's test confirmed homogeneity for HOTs, evaluation, and analysis, but not for creation (p < .05). Mann–Whitney U tests showed the experimental group significantly outperformed the control group in all HOTs dimensions:

Skill	U	Z	p	Effect size (r)
HOTs	172	−7.490	.000	−0.749
Evaluation	580	−4.837	.000	−0.484
Analysis	246	−7.160	.000	−0.716
Creation	399	−6.322	.000	−0.632

Across all post-test comparisons, the experimental group consistently outperformed the control group in higher-order thinking skills (HOTS). Effect sizes were calculated using the formula $r = Z/\sqrt{N}$ and interpreted following Cohen's (1988) criteria, where values above 0.05 indicate a large effect. The overall HOTS score showed a large effect (r = −0.749), confirming a substantial impact of the infusion approach.

Within-Group Analysis

Wilcoxon signed-rank and Sign Tests confirmed significant improvements in the experimental group across all HOTs dimensions (all p < .001), whereas the control group showed minimal changes with most participants' scores remaining unchanged.

Ranks				
		N	Mean Rank	Sum of Ranks
Post_Cont_Hots - Pre_Test_Cont_Hots	Negative Ranks	0[a]	.00	.00
	Positive Ranks	5[b]	3.00	15.00
	Ties	45[c]		
	Total	50		
Post_Test_Cont_Creat - Pre_Test_Cont_Creat	Negative Ranks	0[d]	.00	.00
	Positive Ranks	4[e]	2.50	10.00
	Ties	46[f]		
	Total	50		

The infusion approach led to statistically significant and large improvements in students' critical thinking awareness and HOTs, particularly in evaluation, analysis, and creation skills, while the control group exhibited negligible changes. These results demonstrate the effectiveness of integrating critical thinking into EFL writing instruction.

HOTs Performance over Time: Delayed Test

Table 11

Delayed post-test: Friedman Test and Post-hoc test (Wilcoxon signed-rank test)

Friedman Test									
Variable	**Group**	**Time**	**N**	**Sig.**	**Mean rank**	**Time**	**z**	**P**	**R**
Hots	Cont.	**Pre**	50	.223	1.91	**Pre-post**	-2.032[b]	.042	0.287
		Post	50		2.06	**Pre-delayed**	-.633[b]	.527	0.090
		Delayed	50		2.03	**Post-delayed**	-1.080[c]	.280	0.153
	Exp.	**Pre**	50	.000	1.10	**Pre-post**	-5.980[b]	.000	0.846
		Post	50		2.43	**Pre-delayed**	-6.016[b]	.000	0.851
		Delayed	50		2.47	**Post-delayed**	-.137[c]	.891	0.019
Evaluation	Cont.	**Pre**	50	.472	1.97	**Pre-post**	-1.633[b]	.102	0.231
		Post	50		2.06	**Pre-delayed**	.000[c]	1.000	0.000
		Delayed	50		1.97	**Post-delayed**	-1.311[d]	.190	0.185
	Exp.	**Pre**	50	.000	1.39	**Pre-post**	-5.228[b]	.000	0.739
		Post	50		2.26	**Pre-delayed**	-5.071[b]	.000	0.717
		Delayed	50		2.35	**Post-delayed**	-1.414[b]	.157	0.200
Analysis	Cont.	**Pre**	50	.417	1.95	**Pre-post**	-1.633[b]	.102	0.231
		Post	50		2.04	**Pre-delayed**	-.997[b]	.319	0.141
		Delayed	50		2.01	**Post-delayed**	-.138[b]	.890	0.020
	Exp.	**Pre**	50	.000	1.18	**Pre-post**	-5.695[b]	.000	0.805
		Post	50		2.42	**Pre-delayed**	-5.704[b]	.000	0.807
		Delayed	50		2.40	**Post-delayed**	-.816[c]	.414	0.115
Creation	Cont.	**Pre**	50	.069	1.92	**Pre-post**	-2.000[b]	.046	0.283
		Post	50		2.04	**Pre-delayed**	-1.667[b]	.096	0.236
		Delayed	50		2.04	**Post-**	-.447[b]	.655	0.063

						delayed			
	Exp.	**Pre**	50	.000	1.35	**Pre-post**	-4.699[b]	.000	0.665
		Post	50		2.34	**Pre-delayed**	-4.620[b]	.000	0.653
		Delayed	50		2.31	**Post-delayed**	-1.000[c]	.317	0.141

While the pre-delayed comparisons indicated that significant improvement was maintained (e.g., p = .000, r = 0.653 in the Creation domain), the post-delayed comparisons revealed varying degrees of retention. For instance, in the Creation domain, the post-delayed comparison was non-significant (p=.317, r=0.141), suggesting that while students retained some of the skills they gained; there was a slight decline in their application over time.The infusion approach had a strong and immediate positive impact, and while some gains persisted, there was a noticeable drop-off in certain areas, indicating the need for follow-up interventions or reinforcement to sustain the improvements long-term.

Students' Views towards the Infusion Approach Treatment

To gauge students' views toward the infusion intervention, 40 students from the experimental group responded to a feedback questionnaire.The reliability of the questionnaire was measured using Cronbach's alpha as a measure of internal consistency, as shown in the table below.

Table 12

Cronbach's Alpha reliability test result

Cronbach's Alpha	N of Items
,693	8

The questionnaire showed acceptable internal consistency (α = .693), indicating that it provides reasonably reliable measures for analysis.

Summary of Questionnaire Findings

Before instruction, most participants (80%) reported limited familiarity with critical thinking strategies. After completing the intervention, perceptions shifted markedly. A large majority (70%) agreed that the strategies improved their understanding of writing tasks, and 62.5% felt they could analyze and evaluate information more effectively.

The strategies also supported writing development. Over half of the participants (55%) reported increased confidence in their writing, while 77.5% stated that their ability to organize and structure ideas improved. The perceived usefulness of these strategies extended beyond the course itself, with 77.5% believing they would benefit them in other academic contexts. Finally, endorsement of the approach was strong: 75% stated they would recommend integrating critical thinking strategies into EFL writing classes.

Open-ended comments were collected but not analyzed, as the study maintained a strictly quantitative orientation. However, overall responses reflected clear student appreciation for the integration of critical thinking into writing instruction.

Discussion

Discussion of Research Question One: The Impact of the Infusion Approach on Students' Critical Thinking Awareness

The present study sought to examine whether explicitly integrating critical thinking (CT) into essay writing instruction through the infusion approach would enhance students' CT awareness. The results clearly support the alternative hypothesis: participants in the experimental group demonstrated a statistically significant increase in CT awareness, whereas the control group showed no significant change. This finding aligns with prior research highlighting the lack of CT awareness among university students (Bailin et al., 1999; Belghiti, 2014; Halpern, 2014; Nejmaoui, 2019; Ouahani & Hiba, 2023) and reinforces the notion that explicit instruction and metacognitive scaffolding are critical for developing conscious engagement with CT processes (Flavell, 1979; Hornby & Greaves, 2022; McLeskey, Rosenberg & Westling, 2013; Mustain & Ahmadi, 2023).

By emphasizing awareness as a control variable and subsequently observing measurable improvements, this study provides evidence that CT awareness can be effectively cultivated when integrated within meaningful academic tasks. These results suggest that awareness may be a precursor to higher-order thinking skill development, warranting further investigation into potential correlations between CT awareness and HOTs in future studies.

Discussion of Research Question Two: Impact on Evaluation, Creation, and Analysis in Essay Writing

The findings also support the hypothesis that the infusion approach significantly enhances higher-order thinking skills (HOTs) in essay writing. Between-group analyses using the Mann-Whitney U test indicated large effect sizes across evaluation, analysis, and creation, with the experimental group outperforming the control group ($p < .001$). Within-group analyses confirmed substantial gains in the experimental group, whereas the control group exhibited minimal or non-significant improvements.

These outcomes demonstrate that the infusion approach not only fosters individual HOTs components but also encourages integrated cognitive engagement in writing. The results corroborate prior findings on the benefits of explicitly teaching CT alongside subject matter (Beniche et al., 2021; Bensley et al., 2010; Lin & Mackay, 2004; Swartz & Parks, 1994), while also providing nuance to studies reporting mixed effects, such as Fahim and Pantea (2012), who observed gains in CT skills but not in argumentative writing performance. This suggests that the effectiveness of CT instruction is highly dependent on the depth of integration within the writing process rather than on isolated skill training.

Practical implications are clear: embedding CT strategies in writing instruction can enhance students' evaluative, analytical, and creative capacities, potentially fostering greater academic autonomy and transferable skills. However, time constraints and curriculum demands may

pose barriers to implementation, emphasizing the need for carefully designed interventions that align CT instruction with course objectives.

Discussion of Research Question Three: Sustainability of Intervention Effects

The delayed post-test results revealed mixed evidence regarding the durability of the infusion approach's effects. While pre-to-post gains were significant across HOTs, some skills, particularly in creation, evaluation, and analysis, showed non-significant retention at the delayed post-test. These findings partially support the alternative hypothesis, suggesting that immediate improvements can be achieved, but sustained mastery may require ongoing reinforcement, iterative practice, or longitudinal follow-up interventions (Ennis, 2011).

Factors such as the short duration of the intervention (one semester) and external stressors during testing (e.g., exam periods) may have contributed to the slight decline in retention. These limitations highlight the importance of longitudinal research to determine the optimal frequency, duration, and intensity of CT-infused instruction for sustainable outcomes.

Discussion of Research Question Four: Students' Perceptions of the Infusion Approach

Student feedback revealed overwhelmingly positive perceptions of the infusion approach. Most participants reported improved comprehension of writing tasks, enhanced organizational skills, and increased confidence in writing. Additionally, students recognized the transferability of these skills to other academic domains, reflecting the broader educational value of CT instruction.

These findings align with Nguyen and Khau (2020) and Chouari (2016), demonstrating that learners not only appreciate CT-integrated writing instruction but also perceive practical benefits in skill application. The positive reception of the approach suggests strong potential for adoption in higher education settings, though contextual factors such as class size, instructor expertise, and curriculum alignment should be considered when implementing similar interventions.

Emerging Correlation between HOTs and CT Awareness

An interesting pattern observed in this study was the parallel improvement in both CT awareness and HOTs performance. While the study design did not allow for formal correlational analysis, the co-occurrence of gains suggests a potential relationship, implying that heightened CT awareness may support the development of evaluative, analytical, and creative capacities. Future research should investigate this possible linkage to better understand the cognitive mechanisms underpinning CT-infused writing instruction.

Conclusion

This study investigated the impact of the infusion approach on university students' critical thinking (CT) awareness and higher-order thinking skills (HOTs) in essay writing. The findings provide clear evidence supporting the efficacy of explicitly integrating CT into writing instruction. First, regarding the development of CT awareness (RQ1), the experimental group demonstrated significant improvement compared to the control group, confirming the alternative hypothesis. These results highlight that when CT is deliberately embedded in meaningful writing tasks, students can recognize, reflect on, and apply critical thinking strategies effectively. This finding aligns with prior research emphasizing the importance of metacognitive awareness in learning processes (Flavell, 1979; Hornby & Greaves, 2022) and extends the literature by demonstrating its practical application in an EFL academic context. Second, in terms of HOTs, evaluation, analysis, and creation (RQ2), the infusion approach produced significant between-group and within-group improvements, with

large effect sizes across all dimensions. These results confirm the hypothesis that explicit CT instruction within writing enhances cognitive engagement and promotes the integration of higher-order skills into students' essays. This outcome corroborates prior findings (Beniche et al., 2021; Lin & Mackay, 2004; Swartz & Parks, 1994) while addressing some inconsistencies in earlier research (e.g., Fahim & Pantea, 2012) by demonstrating that the effectiveness of CT depends on its deep integration into the writing process rather than as an isolated skill. Third, regarding the sustainability of learning (RQ3), delayed post-test results revealed that although some gains were maintained, there was a decline in certain areas, particularly in creation, evaluation, and analysis. This partially supports the alternative hypothesis and emphasizes the need for reinforcement and continued practice to consolidate HOTs over time. Factors such as the short duration of the intervention and external stressors during testing likely contributed to these results, highlighting important considerations for future longitudinal research. Fourth, student perceptions (RQ4) indicated strong satisfaction with the infusion approach, with learners reporting enhanced comprehension, organizational skills, confidence, and analytical abilities. These perceptions reinforce the practical value of CT-integrated writing instruction and suggest that learners recognize both the immediate and transferable benefits of the approach. The findings echo those of Nguyen and Khau (2020) and Chouari (2016), while providing a practical solution to the common gap between CT theory and application. Overall, the study demonstrates that the infusion approach effectively strengthens students' CT awareness and higher-order thinking in writing, with positive cognitive and affective outcomes. Its theoretical contribution lies in showing that metacognitive awareness and explicit CT instruction are key mechanisms for improving academic writing skills. Practically, the approach offers educators a structured method to integrate critical thinking into EFL writing courses, enhancing both learning outcomes and student engagement. Nevertheless, limitations should be acknowledged. The study was conducted over a single semester, and delayed testing coincided with high-stress periods, which may have influenced retention. Additionally, the sample was restricted to one cohort of university students, limiting generalizability. Future research could examine the long-term effects of the infusion approach across diverse contexts, investigate the potential correlation between CT awareness and HOTs, and explore strategies to reinforce skill retention over time. In conclusion, this study provides robust evidence that embedding critical thinking into writing instruction can produce meaningful improvements in students' cognitive and metacognitive abilities, positively influencing both immediate performance and broader academic development. These findings underscore the value of adopting integrative, theory-informed pedagogical interventions in higher education and offer a foundation for future research aimed at enhancing the sustainability and transferability of critical thinking skills in diverse learning contexts.

References

Amrous, N., & Nejmaoui, N. (2017). A developmental approach to the use of critical thinking skills in writing: The case of Moroccan EFL university students. Arab World English Journal, December 2016 ASELS Annual Conference Proceedings. https://doi.org/10.2139/ssrn.2895546

Aloqaili, A. S. (2012). The relationship between reading comprehension and critical thinking: A theoretical study. Journal of King Saud University – Languages and Translation, 24, 35-41. https://doi.org/10.1016/j.jksult.2011.01.001

Atkinson, D. (1997). A Critical Approach to Critical Thinking in TESOL. TESOL Quarterly, 31(1), 71-94. https://doi.org/10.2307/3587975

Bailin, S. (2002). Critical thinking and science education. Science & Education, 11, 361-375. http://dx.doi.org/10.1023/A:1016042608621

Bloom, B. S. (1956). *Taxonomy of educational objectives: The classification of educational goals* (Handbook I: Cognitive domain). Longman.

Bransford, J., Sherwood, R., Vye, N., & Rieser, J. (1986). Teaching thinking and problem solving: Research foundations. *American Psychologist, 41*(10), 1078 1089. https://doi.org/10.1037/0003-066X.41.10.1078

Brunt, B. A. (2005). *Critical thinking: A historical and conceptual overview*. University Press of America.

Cottrell, S. (2005). Critical thinking skills: Developing effective analysis and argument. Palgrave Macmillan.

Dewey, J. (1910). How We Think. Lexington, MA: D.C. Heath and Company. https://doi.org/10.1037/10903-000

El Kirat, Y., & Belghiti, K. (2014). Conditioning Factors for Critical Thinking in Moroccan Higher Education: The Case of Moroccan EFL University Students. Le role de la pensée critique dans l'éducation, la formation et la recherche académique. (The Role of Critical Thinking in Education, Formation and Academic Research). Proceedings. Colloques et Seminaires (Colloquiums and Seminars), (182), 21-46.

Facione, P. A. (1990). Critical thinking: A statement of expert consensus for purposes of educational assessment and instruction (The Delphi Report). The California Academic Press.

Facione, P. A. (2007). Critical thinking: What it is and why it counts. Insight Assessment.

Facione, P. (2015). Critical Thinking: What It Is and Why It Counts. Insight Assessment. https://www.researchgate.net/publication/251303244

Goodlad, J.I.(1984).A place called school. New York : McGraw-Hill Book Co.

Goodlad, J.I.,& Keating,P., (Eds.).(1994).Access to Knowledge : The continuing agenda for our nation'schools (Rev.ed.).New York: College Entrance Examination Board.

Goodlad ,J.I.,& Keating,P., (Eds.).(1994). Access to knowledge : The continuing agenda for our nation's schools (Rev.ed.). New York .

Halpern, D. F. (1996). Thought and knowledge: An introduction to critical thinking (3rd ed.). Lawrence Erlbaum Associates.

Halpern, D. F. (1998). Teaching critical thinking for transfer across domains. American Psychologist, 53(4), 449–455. http://dx.doi.org/10.1037/0003-066X.53.4.449

Halpern, D. F. (2014). Thought and knowledge: An introduction to critical thinking (5th ed.). Psychology Press.

Hyland, K. (2003). Second Language Writing. Cambridge University Press. https://doi.org/10.1017/CBO9780511667251

Kennedy, M. M. (1991). Policy Issues in Teacher Education. *The Phi Delta Kappan*, *72*(9), 658–665. https://www.jstor.org/stable/20404497

Kuhn, D., & Dean, D. (2004). Metacognition: A bridge between cognitive and social domains. Journal of Cognition and Development, 5(1), 131–147. http://dx.doi.org/10.1207/s15327647jcd0501_7

Lewis, A., & Smith, D. (1993). Defining higher-order thinking. Theory into Practice, 32(3), 131–137. http://dx.doi.org/10.1080/00405849309543588

Lipman, M. (1988). Philosophy for children. [Publisher].

McPeck, J. E. (1981). Critical thinking and education. St. Martin's Press.

McPeck, J. E. (1990). Critical thinking and education revisited. [Publisher].

Morgan, N. (2010). Aristotle on rhetoric and persuasion. [Publisher].

Nejmaoui, N. (2019). Improving EFL learners' critical thinking skills in argumentative writing. English Language Teaching, 12(1), 98–109. https://doi.org/10.5539/elt.v12n1p98

Norris, S. P., & Ennis, R. H. (1989). Evaluating critical thinking. [Publisher].

OECD. (2018). The future of education and skills: Education 2030. OECD Publishing. http://dx.doi.org/10.1787/9789264292241-en

Ortega, L. (2003). Syntactic complexity measures in second language writing research: A review. Language Learning, 53(1), 121–160. http://dx.doi.org/10.1111/1467-9922.00221

P21 Partnership for 21st Century Learning (2009). Framework for 21st Century Learning. Retrieved from: http://www.p21.org/aboutus/p21-framewok https://files.eric.ed.gov/fulltext/ED519462.pdf

Paul, R. (1993) Critical Thinking: What every person needs to survive in a rapidly changing world. Santa Rosa, CA: Foundation for Critical Thinking.

Paul, R. W., Elder, L., & Bartell, T. (1997). California Teacher Preparation for Instruction in Critical Thinking: Research Findings and Policy Recommendations. California Commission on Teacher Credentialing, Sacramento. https://files.eric.ed.gov/fulltext/ED437379.pdf

Perkins, D., & Jay, E. (1995). Thinking about thinking. [Publisher].

Pineda-Báez, C. (2004). The role of teachers as agents of change in EFL classrooms. [Publisher].

Ramezani, R., Larsari, E. E., & Kiasi, M. A. (2016). The Relationship between Critical Thinking and EFL Learners' Speaking Ability. English Language Teaching, 9(6), 189. DOI: https://doi.org/10.5539/elt.v9n6p189

Slaughter, T.L. (2009). Creating a Successful Academic Climate for Urban Students. *Techniques: Connecting Education and Careers, 84*, 16-19.

Sternberg, R.J. (1986). Critical thinking: Its nature, measurement, and improvement. National institution of education.

Sternberg, R. J. (1985). Beyond IQ: A triarchic theory of human intelligence. Cambridge University Press.

Sternberg, R. J. (1999). The Theory of Successful Intelligence. *Review of General Psychology*, 3(4), 292-316. https://doi.org/10.1037/1089-2680.3.4.292

Sternberg, R. J. (2003). A broad view of intelligence: The theory of successful intelligence. Consulting Psychology Journal: Practice and Research, 55, 139-154. https://doi.org/10.1037/1061-4087.55.3.139

Sternberg, R. J. (1999). Intelligence as developing expertise. Contemporary Educational Psychology, 24(4), 359–375. https://doi.org/10.1006/ceps.1998.099
Swartz, R., & Parks, S. (1994). Infusing critical and creative thinking into content instruction. Critical Thinking Press & Software.

Tsui, L. (2002). Fostering Critical Thinking through Effective Pedagogy: Evidence from Four Institutional Case Studies. *The Journal of Higher Education, 73(6), 740–763.* https://doi.org/10.1080/00221546.2002.11777179

Times Higher Education. (2018). World university rankings 2018. Retrieved from

Vacek, J. (2009). Critical thinking: Definition and assessment. [Publisher].

Willingham, D. T. (2007). Critical thinking: Why is it so hard to teach? American Educator, 31(2), 8–19.

EFFECTIVE PRE AND POST EMERGENCE HERBICIDE COMBINATION FOR WEED MANAGEMENT OF CHICKPEA (CICER ARIETINUM L.) IN LOWER GANGETIC PLAINS OF INDIA

Samim BISWAS
Bidhan Chandra Krishi Viswavidyalaya, Faculty of Agriculture, Nadia, India
ORCID ID: https://orcid.org/0009-0005-0633-7127

ABSTRACT

Background:
Chickpea (*Cicer arietinum* L.) is a vital legume crop extensively cultivated in South Asia and consumed globally. India is the largest producer, contributing nearly 75% of global chickpea production. Weed infestation poses a significant threat to chickpea production, with yield losses reaching up to 80%. Although manual weeding is traditionally practiced, it is becoming economically unviable due to rising labour costs and shortages. In contrast, chemical weed control offers a more efficient, time-saving, and cost-effective solution.

Objectives:
The aim of the experiment was to evaluate the impact of different doses and combinations of pre- and post-emergence herbicides on weed dynamics, growth and yield attributes, and the economic feasibility of chickpea cultivation under the agro-climatic conditions of the Lower Gangetic Plains.

Methodology:
The field study was carried out at the District Seed Farm (AB Block), Kalyani, Bidhan Chandra Krishi Viswavidyalaya, West Bengal, during the Rabi season. The experiment was laid out in Randomized Block Design (RBD) with 12 treatments and 3 replications using the cultivar GNG 2299 (Purva). The treatments were: T1: Oxyfluorfen @ 150 g a.i. ha^{-1} at 2 DAS; T2: Oxyfluorfen @ 250 g a.i. ha^{-1} at 2 DAS; T3: Quizalofop-p-ethyl @ 100 g a.i. ha^{-1} at 20 DAS; T4: Propaquizafop @ 100 g a.i. ha^{-1} at 20 DAS; T5: Topramezone @ 20.6 g a.i. ha^{-1} at 14 DAS; T6: Topramezone @ 20.6 g a.i. ha^{-1} at 21 DAS; T7: Topramezone @ 25.7 g a.i. ha^{-1} at 21 DAS; T8: Oxyfluorfen @ 150 g a.i. ha^{-1} at 2 DAS followed by Quizalofop-p-ethyl @ 100 g a.i. ha^{-1} at 20 DAS; T9: Oxyfluorfen @ 150 g a.i. ha^{-1} at 2 DAS followed by Propaquizafop @ 100 g a.i. ha^{-1} at 20 DAS; T10: Oxyfluorfen @ 150 g a.i. ha^{-1} at 2 DAS followed by Topramezone @ 20.6 g a.i. ha^{-1} at 21 DAS; T11: Weedy check; T12: Weed-free check.

Results and Conclusion:
T10 (Oxyfluorfen 150 g a.i. ha^{-1} at 2 DAS followed by Topramezone 20.6 g a.i. ha^{-1} at 21 DAS) resulted in the lowest weed infestation (85.02% control efficiency at 30 DAS) and significantly improved crop performance, including 41 pods per plant, 2 seeds per pod, grain yield of 1348 kg ha^{-1}, stover yield of 2638 kg ha^{-1}, and a harvest index of 34%. Economically, T10 also delivered the highest net returns and the best benefit-cost ratio (2.30). Therefore, this treatment can be recommended for effective weed suppression and enhanced profitability in chickpea cultivation under the agro-climatic conditions of the Lower Gangetic Plains.

Keywords: chickpea, chemical control, weed control efficiency, weed index, Yield

APPROXIMATION SOLUTION OF GENERALIZED VARIATIONAL INCLUSION

Sanjeev Gupta
Department of Mathematics, GLA University, Mathura, U.P., 281406, India

Abstract. We introduce generalized B^{l}-accretive mappings, a novel concept constructed as the sum of two symmetric accretive mappings. This expands upon the Cn-monotone mapping established by Nazemi [18]. We define the proximal point mapping for B^{l}-accretive mappings and demonstrate its Lipschitz continuity. Applying this new proximal point mapping, we investigate a set-valued variational inclusion problem in q-uniformly smooth Banach spaces. Furthermore, we propose an iterative scheme incorporating B^{l}-accretive mappings to solve this variational inclusion problem, detailing its convergence criteria with appropriate assumptions. Our work includes constructed examples and illustrative graphics to showcase the convergence of the generated iterative sequences.
Keywords. B^{l}-accretive mappings, Proximal-point mapping, Iterative algorithm, Variational inclusion.

PROTECTION MEASURES AND VALORIZATION STRATEGIES OF ARCHAEOLOGICAL SITES IN ALGERIA: TOWARDS A SUSTAINABLE HERITAGE MANAGEMENT MODEL

SEGHIRI Imed Taki Eddine[1], BENMOHAMMED Zidane Abderaouf[2].
1 PhD Candidate, École Polytechnique d'Architecture et d'Urbanisme (EPAU), Alger, Algérie
2 PhD Candidate, Faculty of Science and Technology, University of Souk Ahras, Algérie.
1 École Polytechnique d'Architecture et d'Urbanisme (E.P.A.U), route de Beaulieu, El-Harrach BPN° 177, 16200 Alger, Algérie.
2 University of Souk Ahras, Route National 16, BP1553, 41000 Souk Ahras, Algeria.

Abstract
Algeria possesses an exceptional archaeological heritage shaped by successive civilizations, notably Numidian, Roman, and Islamic cultures. Prominent sites such as Timgad, Djemila, and Tipasa reflect the historical depth and cultural diversity of the territory. Despite their outstanding universal value, many archaeological sites in Algeria are increasingly exposed to risks including uncontrolled urban expansion, environmental deterioration, vandalism, insufficient maintenance, and limited financial and technical resources. These constraints reveal structural weaknesses in current protection mechanisms and raise questions about the effectiveness of heritage management policies.
This paper examines the existing legal and institutional frameworks governing archaeological heritage in Algeria and evaluates their implementation in practice. It further analyzes current conservation strategies and highlights the need for integrated and sustainable approaches. Emphasis is placed on preventive conservation, risk assessment, digital documentation, and 3D restitution as innovative tools for site enhancement. The study also explores the role of community involvement and sustainable cultural tourism in strengthening heritage valorization while ensuring long-term preservation.
The research proposes a multidisciplinary model combining regulatory protection, scientific research, technological innovation, and local stakeholder participation. Such an approach aims to transform archaeological sites from vulnerable remains into active cultural and socio-economic resources, contributing to sustainable territorial development while safeguarding Algeria's heritage for future generations.
Keywords: Archaeological heritage; Preventive conservation; Digital documentation; Sustainable cultural tourism; Algeria.

ELAZIĞ'DA YAPILAN KURUMSAL MÜZİK ÇALIŞMALARININ İNCELENMESİ (2015-2025): ELAZIĞ DEVLET KLASİK TÜRK MÜZİĞİ VE KÜRSÜBAŞI TOPLULUĞU ÖRNEĞİ

AN ANALYSIS OF INSTITUTIONAL MUSIC PRACTICES IN ELAZIĞ (2015-2025): THE CASE OF THE ELAZIĞ DEVLET KLASİK TÜRK MÜZİĞİ VE KÜRSÜBAŞI TOPLULUĞU

Dr. Öğr. Üyesi Serap Yağmur İLHAN
Fırat Üniversitesi, Devlet Konservatuvarı, Türk Müziği Bölümü,
Elazığ

ÖZET
Bu çalışmada, Elazığ Devlet Klasik Türk Müziği ve Kürsübaşı Topluluğunun 2015-2025 yılları arasında yapmış olduğu müzik çalışmalarının yapı/ içerik özellikleri bağlamında incelenmesi, kurumun müzik anlayışı ve yapısının ortaya konulması amaçlanmıştır. Araştırma nitel araştırma yaklaşımına dayalı olup durum çalışması deseninde tasarlanmıştır. Bu anlamda veri toplama tekniklerinden doküman incelemesi kullanılmıştır. Çalışma kapsamında 2015-2025 yılında gerçekleştirilen tüm konser broşürleri; çalgılar/çalgı türleri, icra edilen müzik türleri, hanende ve sazendelerin cinsiyetleri, konser temaları, yerel musiki repertuvarının konserleri temsili, dış paydaşlar ile yapılan iş birlikleri açısından analiz edilmiştir. Veriler frekans yüzde dağılımları ile sunulmuş, betimsel analiz yöntemiyle çözümlenmiştir. Analiz edilen verilere dair sonuçlar ise bağlamsal olarak değerlendirildiğinden dolayı nitel araştırma çerçevesinde sunulmuştur.Araştırma bulguları, Elazığ Devlet Klasik Türk Müziği ve Kürsübaşı Topluluğunun gerçekleştirmiş olduğu konserlerin tema ve türler açısından çeşitlilik gösterdiğini, dış paydaşlarla ilişkili yapıdaki konserlerin olduğunu, burada görev almış olan erkek müzisyenlerin kadın müzisyenlerden nicelik olarak fazla olduğunu ortaya koymuştur. Ayrıca bu toplulukta kullanılan çalgıların genel itibariyle Harput Musikisinde kullanılan çalgılardan oluştuğu görülmüştür. Araştırma sonuçları ise bu dönemde yapılan konserler ile çok yönlülüğün sürdürülmeye ve topluma estetik açıdan farklı bakış kazandırılmaya çalışıldığı, konser repertuvarlarının hem yerel hem de ulusal ve evrensel özellikleri bünyesinde taşıdığı, ayrıca dışa dönük kurumsal bir müzik politikası izlendiğini ortaya koymaktadır. Bahsedilen dışa dönük kurumsal politikanın yalnızca yurtiçiyle sınırlı kalması ve bu topluluktaki kadın sanatçıların azlığı belirlenen diğer sonuçlardandır.
Anahtar Kelimeler: Kurumsal Müzik Çalışmaları, Elazığ Devlet Klasik Türk Müziği Topluluğu, Devlet Klasik Türk Müziği Koroları, Kürsübaşı

ABSTRACT
This study aims to examine the structural and content characteristics of the musical works produced by the Elazığ State Classical Turkish Music and Kürsübaşı Ensemble between 2015 and 2025 and to reveal the institution's musical understanding and structure. The research adopts a qualitative approach and is designed as a case study. In this sense, document analysis was used as a data collection technique. Within the scope of this study, all concert brochures published between 2015 and 2025 were analysed with respect to concert themes, collaborations with external stakeholders, the representation of the local music repertoire in concerts, the gender of singers and instrumentalists, the types of music performed, and the instruments used. The data were presented as frequency percentage distributions and analysed using descriptive analysis methods. The results of the analyzed data were presented within the framework of

qualitative research, as they were evaluated in the context of the study. The research findings reveal that the concerts performed by the Elazığ State Classical Turkish Music and Kürsübaşı Ensemble featured diversity in themes and genres, that some concerts were related to external stakeholders, and that the number of male musicians involved in these concerts was greater than that of female musicians. Furthermore, it has been observed that the instruments used in this ensemble generally consist of those used in Harput Music. The research findings reveal that concerts held during this period sought to maintain diversity and provide the community with a different aesthetic perspective, that concert repertoires incorporated local, national, and universal characteristics, and that an outward-looking institutional music policy was pursued. Other findings indicate that the aforementioned outward-looking institutional policy was limited to domestic activities and that this community lacked female artists.
Keywords: Instituonal Music Activites, Elazığ Devlet Klasik Türk Müziği Topluluğu, State Classical Turkish Music Choirs, Kürsübaşı

GİRİŞ

Türkiye'nin birçok yerinde faaliyetlerini sürdüren Türk müzik toplulukları, korolar ve orkestralar şeklinde örgütlenmektedir. Bu oluşumlar aracılığıyla müziğin halka yayılması ve halkta müzikal estetik algısının oluşturulması sağlanmaktadır. Kurumsal yapıda olan topluluklardan biri de T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı tarafından kurulan topluluklardır. Çalışmada bu yapıdaki topluluklar ele alınmakta ve bu topluluklar Elazığ Devlet Klasik Türk Müziği ve Kürsübaşı Topluluğu üzerinden örneklendirilmektedir.

T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Yönetmeliği (1993) T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı tarafından kurulan bu toplulukların (Klasik Türk Müziği ve halk müziği koroları) icra etmiş oldukları müziği aslına uygun biçimiyle, en üst düzeyde icra etmek, geliştirmek, yaymak ve yaşatmak; yurtiçi ve yurtdışında konserler vermek; plak, bant, kaset ve benzeri araçlarla çeşitli yayımlar yapmak; araştırma ve incelemeler yapmak gibi amaçlar taşıdığını belirtmiştir. Bu bilgiler, bu topluluklara müziğin aslının korunması, yayılması, en üst düzeyde aktarılması ve sunulması hususunda büyük sorumluluklar düştüğünü göstermektedir.

T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı tarafından kurulmuş olan çok sayıda topluluk bulunmaktadır. İstanbul Devlet Klasik Türk Müziği Korosu bu topluluklardan biridir. Bu topluluk 15 Kasım 1975'te Kültür Bakanlığına bağlı olarak kurulmuş olup ilk Türk Musikisi korosu olma özelliğini taşımaktadır. 12 Ekim 2012 tarihinde ise bu koronun adı Cumhurbaşkanlığı Klasik Türk Müziği Korosu olarak değiştirilmiştir (T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Cumhurbaşkanlığı Klasik Türk Müziği Korosu, t.y.).

1985'te T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığına bağlı olarak kurulan İzmir Devlet Klasik Türk Müziği Korosu ise ikinci resmi Türk Müziği icra kurumu olmuştur (T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı İzmir Devlet Klasik Türk Müziği Korosu, t.y.). 10 Kasım 1986 yılında T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığına bağlı olarak kurulan Ankara Devlet Klasik Türk Müziği Korosu üçüncü olma özelliğini taşımaktadır (T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Ankara Devlet Klasik Türk Müziği Korosu, t.y.). Bu anlamda Elazığ Devlet Klasik Türk Müziği ve Kürsübaşı Topluluğu Doğu Anadolu'da kurulan ilk topluluk olma özelliğini taşımaktadır. Bu topluluk 22 Ağustos 1989 yılında kurulmuştur. Bu topluluk yurt içi ve dışında (kaynaklarda yurt dışında konserlerin yapıldığı belirtilse de 2015-2025 yılı arasında yalnızca yurtiçi turnelerin yapılmış olduğu görülmüştür) çeşitli konserler vermiş olup geçmiş dönem ve yakın tarihteki birçok bestekarın eserlerini icra etmiştir (T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Elazığ Devlet Klasik Türk Müziği ve Kürsübaşı Topluluğu, t.y.). Bu anlamda T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığına bağlı diğer topluluklar ve Elazığ Devlet Klasik Türk Müziği ve Kürsübaşı Topluluğu karşılaştırıldığında topluluğun ismine gelen "Kürsübaşı" ekinden dolayı bu topluluğun diğerlerinden daha yerel özellikler gösterdiği anlaşılmaktadır.

Resim 1. Elazığ Devlet Klasik Türk Müziği Korosu (Elazığ Devlet Klasik Türk Müziği Korosu Mardinlilerle Buluşuyor Konser Afişinden, Kişisel Arşiv, 5 Ocak 2018)

Koro uygulamalarının incelenmesi (Güney, 2010), T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Klasik Türk Müziği korolarının repertuvarlarının (çeşitli değişkenlere göre) incelenmesi (Kaynarca, 2005; Ürer 2006; Keklik Kal ve Kaçmaz, 2022; Saral,2021), Türkiye'de modernleşme sürecinin müziğe yansımaları bağlamında klasik koro (Doğruöz; 2018), Elazığ Devlet Klasik Türk Müziği ve Kürsübaşı Topluluğunun yöre müziğine katkıları (Yıldırım ve Karaburun Doğan, 2024) gibi konu ile ilgili araştırmaların mevcut olduğu incelenmiştir. Yapılmış olan çalışmalar, uygulama, repertuvar incelemesi, modernleşme süreci ve yöre müziğine katkı ile sınırlıdır. Ancak yerel olarak repertuvar yapısı, içerik özellikleri, kurumun müzik anlayışı ve topluluğun yapısına temas eden çalışmaların sınırlı sayıda olduğu görülmüştür. Yapılan çalışma ile Elazığ Devlet Klasik Türk Müziği ve Kürsübaşı Topluluğunun yapmış olduğu çalışmalar ve yapısı genel hatları ile ele alınıp, bu anlamda literatürdeki boşluğun doldurulması ümit edilmektedir.

Araştırmanın Amacı

Bu çalışmada, Elazığ Devlet Klasik Türk Müziği ve Kürsübaşı Topluluğunun 2015-2025 yılları arasında yapmış olduğu müzik çalışmalarının yapı ve içerik özellikleri bağlamında incelenmesi ve kurumun müzik anlayışı ve yapısının ortaya konulması amaçlanmıştır. Çalışmada bu yılların seçilme sebebi mevcut koro şefinin yapmış olduğu güncel çalışmaların bütüncül olarak ele alınmasıdır. Bu amaç doğrultusunda araştırmanın problem cümlesi; "Elazığ Devlet Klasik Türk Müziği ve Kürsübaşı Topluluğunun müzik çalışmaları; repertuvarın yapısı ve içerik özellikleri, kurumun müzik anlayışı ve yapısı açısından nasıl değerlendirilebilir? şeklinde belirlenmiştir. Bahsedilen araştırma problemi doğrultusunda aşağıdaki araştırma sorularına cevaplar aranmıştır;

1. Elazığ Devlet Klasik Türk Müziği ve Kürsübaşı Topluluğunun yapmış olduğu konserlerde;
- İcra edilen çalgılar ve çalgı türlerinin dağılımı nasıldır?
- İcra edilen müzik türlerinin dağılımı nasıldır?
- Hanende ve sazendelerin cinsiyetlerine göre dağılımı nasıldır?
2. Elazığ Devlet Klasik Türk Müziği ve Kürsübaşı Topluluğunun yapmış olduğu konserlerin;
- Temaları açısından dağılımı nasıldır?
- Yerel musiki repertuvarının konserleri temsil etme oranı nedir?
- Dış paydaşlar ile yapılan iş birliği açısından dağılımı nasıldır?

Araştırmanın Önemi

Elazığ Devlet Klasik Türk Müziği ve Kürsübaşı Topluluğu, Elazığ ilinin müzik kültürünün gelişmesine katkı sağlamayı amaçlayan kurumsal bir yapılanmadır. Bu toplulukla ilgili yerel anlamda yapılan detaylı çalışmaların sınırlı olması ve T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığına bağlı müzik topluluklarına ilişkin araştırmaların azlığı dikkat çekmektedir. Bu anlamda araştırma,

söz konusu topluluğun müzik anlayışı ve yapısının derinlemesine incelenmesi, ayrıca yerel müzik araştırmalarına katkı sağlaması yönüyle önem taşımaktadır.

YÖNTEM

Araştırma, kamuya açık dokümanların incelenmesine dayalı olduğundan dolayı etik kurul izni gerektirmemektedir. Araştırma nitel araştırma yaklaşımına dayalı olup durum çalışması şeklinde tasarlanmıştır. Bu anlamda veriler betimsel olarak analiz edilmiştir. Nitel araştırmalar, olayların "nasıl"ını araştırarak çalışma evrenine ilişkin analitik genellemelerde bulunulan araştırmalardır (Tutar, 2023: 338). Bu araştırmada analiz edilen verilere dair sonuçlar, bağlamsal olarak değerlendirildiğinden dolayı nitel araştırma kapsamında sunulmuştur. Betimsel analiz derinlemesine analiz gerektirmeyen verilerin işlenmesinde kullanılan bir analiz şeklidir (Yıldırım ve Şimşek, 2008: 89). Betimsel analizde veriler, önceden belirlenen temalara göre özetlenir ve yorumlanır (Yıldırım & Şimşek, 2008, s. 224). Bu araştırmada betimsel analiz kullanılma sebebi ise verilerin derinlemesine analiz gerektirmemesidir. Durum çalışmaları, bir durumu tanımlamak ve "Neden?, Niçin?, Nasıl?" sorularına yanıt aranan çalışmalardır (Ceylan Çapar ve Ceylan, 2022: 297).

Araştırmanın Çalışma Grubu

Araştırmanın çalışma grubu, 2015-2025 yıllarında yapılan 151 konserden oluşmuştur. Bu hususta yalnızca dönemin mevcut koro şefinin yapmış olduğu çalışmalar araştırma kapsamına dahil edilmiş olup yardımcı veya misafir şeflerin yapmış olduğu konser çalışmaları kapsam dışında bırakılmıştır.

Tablo 1. Araştırmanın Çalışma Grubu Olan Konserler ve Kodları

Konser	Kod	Konser	Kod	Konser	Kod
Segah Akşamı Konseri	K1	Atatürk'ün Sevdiği Şarkılar ve Harput Musikisi	K10	Şevki Bey Eserleri Konseri	K19
Sultanıyegah Faslı & Beraber ve Solo Şarkılar	K2	Adıyaman'ın İl Oluşunun 61. Yılı Konseri	K11	Müzikle Yaşıyoruz	K20
Şubat Ayında Vefat Eden Bestekarları Anma Konseri	K3	Bayati Makamında Beraber ve Solo Eserler	K12	İstanbul'un Fethi Konseri	K21
18 Mart Çanakkale Şehitlerini Anma Konseri	K4	Hacı Arif Bey Besteleri	K13	Vefatının 20. Yılında Zeki Müren Besteleri Konseri	K22
Tasavvuf Konseri Kutlu Doğum Haftası Münasebetiyle	K5	Yıldırım Gürses Şarkıları	K14	Sonbahar Şarkıları Hazan Mevsimi Konseri	K23
Harput Musikisi Konseri	K6	Klasik Hüzzam Faslı	K15	Tasavvuf Musikisi Muharrem Ayı İlahileri & Harputtan Tasavvufi Esintiler	K24
Bahar Şarkıları	K7	Şubat Ayında Vefat Eden Bestekarları Anma Konseri	K16	Tasavvuf Musikisi Muharrem Ayı Etkinlikleri	K25
Aziz Şehitlerimizin Anısına Tasavvuf Musikisi ve Kahramanlık Eserleri Konseri	K8	18 Mart Çanakkale Şehitlerini Anma Konseri	K17	Tasavvuf Musikisi Muharrem Ayı İlahileri (Kerbela)	K26
Tasavvuf Musikisi Muharrem Ayı İlahileri (Kerbela)	K9	Tasavvuf Konseri Kutlu Doğum Haftası Münasebetiyle	K18	Atatürk'ün Sevdiği Şarkılar ve Harput Musikisi	K27

Konser	Kod	Konser	Kod	Konser	Kod
Vefatının 100. Yıl Dönümünde Tanburi Cemil Bey ve Eserleri	K28	Harput Sadâsı- Harput İlahileri ve Klasikleri Cd Tanıtım Konseri	K45	18 Mart Çanakkale Şehitlerini Anma Konseri	K62
Harput İlahileri	K29	Çinuçen Tanrıkorur Besteleri	K46	Muallim İsmail Hakkı Bey Besteleri Konseri	K63
Buhurizade Mustafa Itri Efendi	K30	Makamlarla Şifa Dinletisi	K47	Yeşilçam Film Müzikleri Konseri	K64
Ahmet Cevdet Çağla Vefatının 29. Yıl Dönümü	K31	Buhurizade Mustafa Itri Besteleri – Harput Musikisinden Örnekler	K48	Yunus Emre İlahileri Konseri	K65
14 Mart Tıp Bayramı Konseri	K32	Gerdaniye-Buselik Klasik Takım Akın Özkan Eserleri	K49	Yeşilçam Film Müzikleri Konseri	K66
18 Mart Çanakkale Şehitlerini Anma Konseri	K33	Bahar Şarkıları	K50	Sezon Açılış Konseri Kürdilihicazkar Faslı	K67
Tasavvuf Musikisi Kutlu Doğum Haftası Münasebetiyle	K34	1453 İstanbul'un Fethi Konseri	K51	Selahattin İçli Besteleri Konseri	K68
Haliç'te Kürsübaşı	K35	Sezon Açılış Konseri Uşşak-Hüseyni Faslı	K52	Harput Musikisinin Usta Sesi Enver Demirbağ'ı Anma Konseri	K69
Doğumunun 100. Yılında Fikret Memişoğlu Harput Musikisi Konseri	K36	Muharrem Ayı İlahileri (Kerbela)	K53	Harput Musikisinin Usta Sesi Enver Demirbağ'ı Anma Konseri	K70
Beyoğlu Belediyesi Ramazan Etkinlikleri Konseri	K37	Harput Musikisinin Üstadı Merhum Osman Öge'yi Anma Konseri	K54	Harput Musikisinin Usta Sesi Enver Demirbağ'ı Anma Konseri	K71
Gerdaniye Köçekçeler& Harput Musikisi Nevruz (Karciğar) Eserler	K38	Refik Fersan Besteleri	K55	Gül'ün Dilinden Tasavvuf Musikisi Konseri	K72
Muharrem Ayı İlahileri (Kerbela)	K39	10 Kasım Atatürk'ü Anma ve Elazığ'a Teşrifleri Konseri	K56	Lemi Atlı Besteleri	K73
Hammamızade İsmail Dede Efendi Besteleri (1778-1846)	K40	Harput Musikisinin Üstadı Hafız Osman Öge'yi Anma Konseri	K57	29 Ekim Cumhuriyet Bayramı Konseri Rumeli Şarkıları ve Harput Türküleri	K74
Atatürk'ün Sevdiği Şarkılar ve Harput Musikisi	K41	Adıyaman'da Yeşilçam Film Müzikleri	K58	10 Kasım Atatürk'ü Anma ve 17 Kasım Elazığ'a Teşrifleri Anısına Kanal Fırat TV'de Rumeli Şarkıları ve Harput Türküleri Konseri	K75
Yesâri Asım Ersoy Besteleri Yeni Yıla Merhaba Konseri	K42	Yusuf Nalkesen Besteleri İle Yeni Yıla Merhaba Konseri	K59	Nostaljik Şarkılar Solistler Geçidi Kanal 23 Tv Kayıt	K76
Elazığ Devlet Klasik Türk Müziği Korosu Mardinlilerle Buluşuyor	K43	Rakım Elkutlu Besteleri	K60	Şehnaz ve Muhayyer Makamında Eserler	K77
Avni Anıl Eserleri	K44	Vefatının 60. Yılında Selahattin Pınar Besteleri	K61	Yunus Emre İlahileri	K78

Konser	Kod	Konser	Kod	Konser	Kod
Adıyaman Turnesi 15 Temmuz Demokrasi Töreni Kahramanlık Türküleri Konseri	K79	Uluslararası Hazar Şiir Akşamları Harput Türküleri Konseri	K98	Harput Türküleri Konseri Beşiri ve Muhalif Eserler	K117
İshak Sunguroğlu Anısına Haput Musikisi Konseri	K80	Sonbahar Şarkıları Hazan Mevsimi	K99	Hacı Arif Bey Besteleri Konseri	K118
Fırat'tan Meriç'e Harput ve Rumeli Türküleri	K81	Atatürk'ü Anma ve Elazığ'a Teşrifleri Konseri	K100	Saadettin Kaynak'ın Hicaz Şarkıları	K119
Fırat'tan Meriç'e Harput ve Rumeli Türküleri Konseri	K82	Mevlana'yı Anma Konseri	K101	İlahi Aşkın Sesi Hafız Abdullah Nazırlı Şiirlerinden Bestelenmiş Eserler	K120
Cumhuriyet Bayramı Konseri	K83	Prof. Dr. Alaeddin Yavaşça Besteleri Konseri	K102	Harput Türküleri Konseri Sabahi ve Versağ Eserler	K121
Atatürk'ü Anma ve Elazığ'a Teşrifleri Konseri	K84	Nostaljik Şarkılar Konseri	K103	Bahar Şarkıları Konseri	K122
Meşk Ahengimizden	K85	Bir Bestekar İki Solist	K104	Nostaljik Şarkılar Konseri	K123
Mevlana'yı Anma Konseri	K86	Ramazan Konseri	K105	1453 İstanbul'un Fethi Konseri	K124
"Göz Teması" Şarkılarla Yeni Yıla Merhaba Konseri	K87	Tanburi Cemil Bey'in Şaheserleri Konseri	K106	Yeşilçam Film Müzikleri Konseri	K125
Hüzzam Akşamı	K88	Karciğar Faslı	K107	Muhayyer Faslı	K126
Türkü Akşamı	K89	1453 İstanbul'un Fethi Konseri	K108	Şarkılarda Hazan Mevsimi Konseri	K127
Şekip Ayhan Özışık Besteleri Konseri	K90	Solistler Geçidi Nostaljik Eserler	K109	Atatürk'ü Anma Konseri Elazığ'a Geliş Yıl Dönümü Anısına	K128
İshak Sunguroğlu Harput Yollarında	K91	Sonbahar Şarkıları Konseri	K110	Harput Musikisi Konseri	K129
Yunus Emre İlahileri	K92	Atatürk'ü Anma Konseri Elazığ'a Geliş Yıl Dönümü Anısına	K111	Harput'tan Bingöl'e Destansı Türküler Konseri	K130
Ramazan Konseri Niyaz-i Mısri İlahileri ve Hicaz Dua	K93	Hacı Arif Bey Besteleri Konseri	K112	Yeni Yıl Özel Konseri	K131
Osman Nihat Akın Besteleri Konseri	K94	Paşa Demirbağ'ı Anma Konseri	K113	Harput'un Usta Sesleri Konseri	K132
Harput'tan Ağrı'ya Destansı Türküler	K95	Bir Besteci iki Solist Konseri	K114	Selahattin İçli Besteleri Konseri	K133
Hicaz Faslı Sezon Açılış Konseri	K96	Mevlana'yı Anma Konseri	K115	Nostaljik Şarkılar Konseri	K134
İsmet Nedim Saatçi Besteleri Konseri	K97	Yıldırım Gürses Şarkıları Konseri	K116	Harput'tan Mardin'e Destansı Türküler Konseri	K135

Konser	Kod	Konser	Kod	Konser	Kod
Aziz Mahmut Hüdayi İlahileri Konseri	K136	Harput'tan Palandöken'e Alvarlı Efe Eserleri ve Harput Türküleri	K141	Şevki Bey Besteleri Konseri	K146
Harput'un Usta Sesleri Hafız Mustafa Süer ve Sıtkı Demirci'yi Anma Konseri	K137	"Rast Faslı" Güzel Sanatlar Genel Müdürlüğünün Kuruluşunun 90. Yıl Dönümü Özel Konseri	K142	Hüzzam Akşamı	K147
Avni Anıl Besteleri Konseri	K138	Şarkılarda Hazan Mevsimi	K143	Anılarda Kalan Şarkılar Konseri	K148
Anneler Günü Özel Konseri "Annelerimize"	K139	"Aşka Dair" Göksel Baktagir Besteleri	K144	Hz. Mevlana Konseri	K149
1453 İstanbul'un Fethi Konseri	K140	28. Hazar Şiir Akşamları Konseri	K145	Mehmet Akif Ersoy'un Bestelenmiş Şiirleri Konseri	K150
				Yeni Yıl Özel Konseri	K151

Veri Toplama Araçları, Verilerin Toplanması ve Çözümlenmesi

Araştırmada 2015-2025 yılları arasında dönemin koro şefi tarafından gerçekleştirilen tüm konser broşürleri; konserlerde kullanılan çalgılar, konserlerde icra edilen müzik türleri, hanende ve sazendelerin cinsiyetlerine göre konserlerde yer alma durumları, konserlerin temaları, konserlerinin yerel musiki repertuvarını temsili ve konserlerde dış paydaşlar ile yapılan işbirliği bakımından incelenmiştir. Konser adları K1, K2, K3 şeklinde kodlanmıştır. Bu bağlamda bir veri toplama tekniği olan doküman incelemesi kullanılmıştır. Doküman inceleme, araştırmanın veri setini oluşturan dokümanların elde edilmesi, gözden geçirilmesi, sorgulanması ve analizidir (Özkan, 2021:2). Doküman incelemesinden elde edilen veriler, frekans yüzde analizleri ile tablolaştırılarak çalışmada sunulmuştur. Nicel veriler bağlamsal açıdan değerlendirildiğinden dolayı nitel olarak yorumlanmıştır.

BULGULAR VE YORUM

Tablo 1. Elazığ Devlet Klasik Türk Müziği ve Kürsübaşı Topluluğunun Yapmış Olduğu Konserlerde Kullanılan Çalgıların Dağılımı

Çalgı Türleri	Çalgılar	f	%
Yaylılar	Keman	136	11,72
	Viyola	16	1,38
	Çello	148	12,75
	Klasik Kemençe	33	2,84
Telliler	Kanun	153	13,18
	Ud	115	9,91
	Tambur	12	1,03
	Cümbüş	1	0,09
	Lavta	1	0,09
	Bağlama	5	0,43
	Gitar	1	0,09
	Bas Gitar	8	0,69
Vurmalılar	Erbane	2	0,17
	Bendir	29	2,50
	Kudüm	5	0,60
	Darbuka	38	3,27
	Halile	24	2,07
	Elektro Bateri	2	0,17

	Davul	4	0,34
	Daire	2	0,17
	Bongo	1	0,09
	Zilli Def	1	0,09
	Tumba	1	0,09
Üflemeliler	Klarnet	120	10,34
	Ney	140	12,06
	Kaval	1	0,09
Tuşlu veya serbest kamışlılar	Akordeon	2	0,17
	Piyano	2	0,17
	Klavye	2	0,17
Toplam		1161	100

Tablo 1'de Elazığ Devlet Klasik Türk Müziği ve Kürsübaşı Topluluğunun yapmış olduğu konserlerde kullanılan çalgılar incelenmiştir. Kanunun %13,18 (f=153), çellonun %12,75 (f=148), neyin %12,06 (f=140), kemanın %11,72 (f=136), klarnetin %10,34 (f=120), udun %9,91 (f=115), darbukanın %3,27 (f=38), klasik kemençenin %2,84 (f=33), bendirin %2,50 (f=29), halilenin %2,07 (f=24), viyolanın %1,38 (f=16), tamburun %1,03 (f=12), bas gitarın %0,69 (f=8), kudümün %0,60 (f=5), bağlamanın %0,43 (f=5), davulun %0,34 (f=4), dairenin, elektro baterinin, erbanenin, akordeonun, piyanonun ve klavyenin %0,17 (f=2), zilli defin, bongonun, tumbanın ve cümbüşün ise %0,09 (f=1) konserlerde yer aldığı görülmüştür.
Bu bulgular, bu topluluğun yapmış olduğu konserlerde Klasik Türk Müziğinde sıklıkla kullanılan kanun, çello, ney, keman, klarnet ve ud gibi çalgıların daha fazla tercih edildiğini göstermektedir. Akordeon, gitar, piyano, elektro bateri gibi çalgıları ise Türk Müziği dışındaki türlerin icra edildiği konserlerde tercih edildiğini söylemek mümkündür. Ayrıca bu toplulukta neredeyse tüm çalgı türlerinin kullanılmış olduğu anlaşılmaktadır.

Tablo 2. Elazığ Devlet Klasik Türk Müziği ve Kürsübaşı Topluluğunun Yapmış Olduğu Konserlerde İcra Edilen Müzik Türlerinin Dağılımı

Türler	**Kodlar**	**f**	**%**
Karma	K1, K4, K6, K9, K10, K11, K17, K20, K21, K23, K24, K25, K26, K27, K29, K30, K32, K33, K34, K35, K36, K37, K38, K39, K41, K45, K47, K48, K51, K52, K53, K54, K56, K58, K62, K64, K66, K69, K70, K71, K74, K75, K78, K81, K82, K83, K84, K85, K87, K91, K96, K100, K103, K107, K108, K111, K113, K117, K121, K123, K124, K125, K126, K127, K128, K129, K130, K131, K132, K134, K135, K137, K139, K140, K141, K142, K143, K150, K151	79	52,32
Türk Sanat Müziği	K2, K3, K7, K12, K13, K15, K16, K19, K22, K28, K31, K40, K42, K44, K46, K49, K50, K55, K59, K60, K61, K63, K67, K68, K73, K76, K77, K88, K90, K94, K97, K99, K102, K104, K106, K109, K110, K112, K114, K118, K119, K122, K133, K138, K144, K146, K147, K148	48	31,79

Türk Tasavvuf Müziği	K5, K18, K65, K72, K79, K78, K86, K92, K93, K101, K105, K115, K120, K136, K149	15	9,93
Belli Değil	K8, K43, K57, K145	4	2,65
Türk Halk Müziği	K89, K95, K98	3	1,99
Hafif Müzik	K14, K116	2	1,32
Toplam		151	100

Tablo 2'de Elazığ Devlet Klasik Türk Müziği ve Kürsübaşı Topluluğunun yapmış olduğu konserlerde icra edilen müzik türlerinin dağılımı verilmiştir. Yapılan konserlerin %52,32'sinin (f=79) karma türde, %31,79'unun (f=48) Türk Sanat Müziği, %9,93'ünün (f=15) Türk Tasavvuf Müziği, %1,99'unun (f=3) Türk Halk Müziği, %1,32'sinin (f=2) hafif müzik türlerinde olduğu %2,60'ının(f=4) ise türünün belli olmadığı (broşürlerinde türleri yazmamakta), görülmüştür. Karma olarak belirtilen tür içerisinde aynı zamanda Harput Musikisini de bulundurmaktadır. Ancak bu tür bir köprü niteliğinde olduğu için Türk Halk Müziği, Türk Sanat Müziği ya da Türk Tasavvuf Müziği kategorisinde değerlendirilememiştir. Araştırma bulguları Elazığ Devlet Klasik Türk Müziği ve Kürsübaşı Topluluğunun yapmış olduğu konserlerin çoğunluğunun karma türlerden oluştuğunu göstermektedir. Bu açıdan bakıldığında bu konserlerin tür açısından zengin olduğu söylenebilir.

Tablo 3. Elazığ Devlet Klasik Türk Müziği ve Kürsübaşı Topluluğunun Yapmış Olduğu Konserlerde Hanende ve Sazendelerin Cinsiyetlerine Göre Yer Alma Durumları

Sanatçılar	**f**	**%**
Hanende Erkek	928	30,92
Sazende Erkek	1164	38,79
Hanende Kadın	745	24,83
Sazende Kadın	164	5,46
Toplam	3001	100

Tablo 3'te Elazığ Devlet Klasik Türk Müziği ve Kürsübaşı Topluluğunun yapmış olduğu konserlerde hanende ve sazendelerin cinsiyetlerine göre yer alma durumlar incelenmiştir. Sazende erkeklerin konserlerde yer alma oranı %38,79 iken sazende kadınların konserlerde yer alma oranının %5,46 olduğu görülmüştür. Hanende erkeklerin konserlerde yer alma oranı %30,92 hanende kadınların ise %24,83 olduğu incelenmiştir. Bu da konserlerde hanende erkeklerin hanende kadınlardan daha fazla yer aldığını göstermektedir.

Bu bulgu Elazığ Devlet Klasik Türk Müziği ve Kürsübaşı Topluluğunun yapmış olduğu konserlerde daha çok erkek sanatçılara yer verildiği kadın sanatçıların ise sayısal anlamda geri planda kaldığını ortaya koymaktadır. Özellikle saz anlamında erkek sanatçıların sayıca fazla olduğu gözlenmiştir.

Tablo 4. 2015-2025 Yılları Arasında Elazığ Devlet Klasik Türk Müziği ve Kürsübaşı Topluluğunun Yapmış Olduğu Konserlerin Temaları

Konser Temaları	**Kodlar**	**f**	**%**
Besteci/Kaynak Kişi/Sanatçı	K3, K13, K14, K16, K19, K22, K28, K30, K31, K40, K42, K44, K46, K49, K54, K55, K59, K60, K61, K63, K65, K67, K68, K73, K78, K90, K92, K93, K94, K97, K102, K106, K112, K113, K116, K118, K119, K120,	45	29,80

	K133, K136, K137, K138, K144, K146, K150		
Tarihi Olaylar/Anma/Milli Bayram/Tarihte Önemli Kişiler, Özel Gün	K4, K11, K17, K21, K32, K33, K37, K38, K51, K56, K57, K62, K69, K70, K71, K83, K84, K86, K100, K101, K108, K111, K115, K124, K128, K131, K139, K140, K149, K151	30	19,87
Makam	K1, K2, K12, K15, K47, K52, K77, K88, K96, K107, K126, K142, K147	13	8,61
Harput	K10, K27, K41, K6, K36, K80, K91, K98, K129, K132, K145	11	7,28
Film Müzikleri/Nostalji	K58, K64, K66, K76, K103, K109, K123, K125, K134, K148	10	6,62
Tasavvufi/Din	K5, K9, K18, K25, K26, K34, K39, K53, K72	9	5,96
Sezon	K7, K23, K50, K99, K110, K122, K127, K143	8	5,30
Harput/Kültürlerarası	K35, K81, K82, K95, K130, K135, K141	7	4,64
Teması Belirsiz	K20, K85, K87, K104, K105, K114	6	3,97
Harput/Tasavvuf	K24, K29, K45	3	1,99
Harput/Makamsal	K117, K121	2	1,32
Karma	K74, K75	2	1,32
Kahramanlık ve Tasavvuf	K8, K79	2	1,32
Harput/Kültürlerarası/Tarihi Gün	K43	1	0,66
Yöre Dışı Halk Müzikleri	K89	1	0,66
Besteci/Kaynak Kişi/Sanatçı ve Harput Dışı Besteciler	K48	1	0,66
Toplam		**151**	**100**

Tablo 4 2015-2025 Yıllarında Elazığ Devlet Klasik Türk Müziği Ve Kürsübaşı Topluluğunun yapmış olduğu konserlerin temaları incelendiğinde, besteci/kaynak kişi/sanatçı üzerine gerçekleştirilmiş olan konser temalarının %29,80 (f=45) ile en yüksek oranda olduğu anlaşılmaktadır. Bu durum, besteci/kaynak kişi/sanatçılara verilen önemi yansıtmasının yanı sıra toplumun müzikal mirasın yaşatılması yönünde bir politika benimsendiğini göstermektedir. Tarihi Olaylar/Anma/Milli Bayram/Tarihte Önemli Kişiler, Özel Gün temalı konserlerin %19,87 (f=30) olduğu görülmüştür. Bu da Elazığ Devlet Klasik Türk Müziği ve Kürsübaşı Topluluğunun konser temalarını oluştururken tarihi ve milli değerleri ön planda tuttuğuna işaret etmektedir.

Makam temelli konserlerin %8,61 (f=13), Harput temalı konserlerin %7,28 (f=11), tasavvufi/din ve film müzikleri/nostalji temalı konserlerin %6,54 (f=10) olduğu görülmektedir. Bu durum Elazığ Devlet Klasik Türk Müziği ve Kürsübaşı Topluluğunun toplumu manevi ve milli değerlerin yanı sıra dini değerler ile de yakın tutmak istediği şeklinde yorumlanabilir.

Film Müzikleri/Nostalji temalı konserlerin %6,62 (f=10), Tasavvufi/Din temalı konserlerin %5,96 (f=9), sezon temalı konserlerin %5,30 (f=8), Harput/Kültürlerarası temalı (bu tema diğer illerle bağlantılı olan konserleri ifade etmektedir) konserlerin %4,64 (f=7), teması belirsiz olan konserlerin %3,97 (f=6), Harput/Tasavvuf temalı konserlerin %1,99 (f=3), Harput/Makamsal, Karma ve Kahramanlık ve Tasavvuf temalı konserlerin %1,32 (f=2) ve Harput/Kültürlerarası/Tarihi Gün, Yöre Dışı Halk Müzikleri, Besteci/Kaynak Kişi/Sanatçı ve Harput Dışı Besteciler temalı konserlerin %0,66 (f=1) olduğu incelenmiştir.

Bu bulgular, genel olarak bu dönemde Elazığ Devlet Klasik Türk Müziği ve Kürsübaşı Topluluğunun gerçekleştirmiş olduğu konserlerin tekdüze bir yapı göstermek yerine çok çeşitli olduğunu ortaya koymaktadır.

Tablo 5. Elazığ Devlet Klasik Türk Müziği ve Kürsübaşı Topluluğu Konserlerinin Yerel Musiki Repertuvarını Temsil Etme Oranı

Konser		**f**	**%**
Yerel Musiki Repertuvarını Temsil Etmeyen	K1, K2, K3, K5, K7, K9, K12, K13, K14, K15, K16, K17, K18, K19, K21, K22, K23, K28, K30, K31, K32, K33, K40, K42, K44, K45, K46, K47, K51, K55, K58, K59, K60, K61, K62, K63, K64, K65, K66, K67, K68, K72, K73, K76, K78, K79, K86, K87, K88, K90, K92, K93, K94, K97, K99, K101, K102, K103, K105, K106, K108, K109, K110, K112, K114, K115, K116, K118, K119, K120, K123, K124, K125, K127, K131, K133, K134, K136, K138, K139, K140, K143, K144, K146, K147, K148, K149, K150, K151,	89	58,94
Yerel Musiki Repertuvarını Temsil Eden	K4, K6, K10, K11, K20, K24, K25, K26, K27, K29, K34, K35, K36, K37, K38, K39, K41, K48, K49, K50, K52, K53, K54, K56, K57, K69, K70, K71, K74, K75, K77, K80, K81, K82, K83, K84, K85, K89, K91, K95, K96, K98, K100, K104, K107, K111, K113, K117, K121, K122, K126, K128, K129, K130, K132, K135, K137, K141, K142, K145,	60	39,74
Belli Olmayan	K8, K43	2	1,32
Toplam		**151**	**100**

Tablo 5'te Elazığ Devlet Klasik Türk Müziği ve Kürsübaşı Topluluğu Konserlerinin yerel musiki repertuvarını temsil etme oranı incelendiğinde, konserlerin %58,94'ünün (f=89) yerel musiki repertuvarını temsil etmediği, %39,74'ünün (f=60) yerel musiki repertuvarını temsil ettiği, %1,32'sinin (f=2) ise repertuvarı temsil edip etmediğinin belli olmadığı görülmüştür. Bu durum Elazığ Devlet Klasik Türk Müziği ve Kürsübaşı Topluluğu konserlerinde yalnızca yerel musiki ögelerinin sunulmadığı aynı zamanda halka müzikal anlamda çok yönlü bakış açısı kazandırılmasının amaçlandığı söylenebilir.

Tablo 6. 2015-2025 Yılları Arasında Elazığ Devlet Klasik Türk Müziği ve Kürsübaşı Topluluğunun Yapmış Olduğu Konserlerin Dış Paydaşlar İle Yapılan İşbirliği Açısından Dağılımı

Konser	Paydaşlar	f	%
Dış Paydaşlarla İlişkili Olmayan Konserler	-	65	43,05
Dış Paydaşlarla İlişkili Olan Konserler	Elazığ Valiliği ve Elazığ Belediyesi	39	25,83
	Elazığ Belediyesi	26	17,22
	Ankara Devlet Türk Halk Müziği Korosu Ve İstanbul Devlet Türk Halk Müziği Korosu	3	1,99
	Adıyaman Belediyesi	3	1,99
	Edirne Devlet Türk Müziği Topluluğu	2	1,32
	Adıyaman Üniversitesi & Adıyaman Belediyesi	1	0,66
	Ankara Devlet Korosu & TRT Ankara Radyosu	1	0,66
	Mardin Büyükşehir Belediyesi Ve T.C. Mardin Valiliği	1	0,66
	Yârân-ı Harput Derneği Ve Elazığ Belediyesi	1	0,66
	İstanbul Devlet Türk Halk Müziği Korosu Ve Yârân-ı Harput Derneği Ve Eyüp Sultan Belediyesi Ve Kültür Turizm Bakanlığı İstanbul Devlet Türk Halk Müziği Korosu	1	0,66
	Elazığ Belediyesi ve Elazığ Valiliği Ve Türkiye Cumhuriyeti Milli Eğitim Bakanlığı	1	0,66
	Adıyaman Gölbaşı Belediyesi	1	0,66
	Bingöl Valiliği İl Kültür ve Turizm Müdürlüğü ve Bingöl Üniversitesi ve Bingöl Belediyesi	1	0,66
	Ağrı valiliği	1	0,66
	Türkiye Gençlik Vakfı	1	0,66
	İstanbul Devlet Türk Halk Müziği ve Modern Folk Müziği Araştırma ve Uygulama Korosu ve Kültür ve Turizm Bakanlığı, İstanbul Devlet Türk Halk Müziği Korosu	1	0,66
	Ankara Devlet Türk Halk Müziği Korosu	1	0,66

	İstanbul Devlet Türk Halk Müziği Korosu Ve Elazığ Valiliği ve Elazığ Belediyesi	1	0,66
Toplam		**151**	**100**

Tablo 6'da Kenan Çimtay Döneminde Elazığ Devlet Klasik Türk Müziği ve Kürsübaşı Topluluğunun yapmış olduğu konserlerin dış paydaşlar ile yapılan işbirliği açısından dağılımı incelendiğinde, konserlerin %43,05'inin (f=65) dış paydaşlarla ilişkili olmadığını %56,95'inin (f=86) ise dış paydaşlarla ilişkili olarak yapıldığı görülmüştür. Bu durum Elazığ Devlet Klasik Türk Müziği ve Kürsübaşı Topluluğunun yapmış olduğu konserlerin yarıdan fazlasının dış paydaşlarla işbirliği ile gerçekleştirdiğine işaret etmektedir.

Dış paydaşlarla ilişikli olan konserlerde ise Elazığ Valiliği ve Elazığ Belediyesinin %25,83 (f=39) ile ön plana çıktığı, yalnızca Elazığ Belediyesi ile ise yapılan konserlerin %17,22 (f=26) ile azımsanmayacak düzeyde olduğu görülmüştür. Bu durum genel itibariyle incelendiğinde Elazığ Devlet Klasik Türk Müziği ve Kürsübaşı Topluluğunun yerel kamu kurumları ile işbirlikli olarak çalıştığını anlaşılmaktadr.

SONUÇ VE ÖNERİLER

2015-2025 yılları arasında Elazığ Devlet Klasik Türk Müziği ve Kürsübaşı Topluluğunun konserlerde sıklıkla Harput musikisinde icra edilen çalgıları kullanmış olduğu görülmüştür. Yıldırım (2023), yöre müziğinde sıklıkla kullanılan çalgıları; klarnet, ud, cümbüş, kanun, keman, def, darbuka, davul, elvana, bendir, kısmen tambur ve ney olarak belirtmiştir. Bahsedilen bu durum bu topluluğun adını da destekler niteliktedir. Bunun yanı sıra toplulukta Klasik Türk müziğinde kullanılan çalgıların da icra edildiği saptanmıştır. Bu anlamda bazı konserlerde batı müziğinde icra edilen çalgılara yer verilmesi de dikkat çekicidir. Ayrıca bu toplulukta icra edilen çalgı çeşitliliğinin fazla olması, bu topluluğun repertuvarının geniş olduğuna, müzik türlerinin ise çeşitlilik gösterdiğine işaret etmektedir.

Bu toplulukla yapılan konser repertuvarlarının büyük bir kısmının karma müzik türlerinin harmanlanmasından oluştuğu görülmüştür. Karma olarak belirtilen türlerin içerisinde birçok müzik türüne ait eserlerin birlikte yer almasına karşın Harput Musikisine ait eserlerin de yer aldığı görülmüştür. Bu musikiye ait eserler karma müzik türü olarak belirtilmiştir. Ekici (2009: 34), Harput müziğinin Türk Halk Müziği, tasavvuf müziği ve saray (şehir) müziğinin harmanlanmasından oluşan bir yapıdan oluştuğunu belirtmiştir (Ekici, 2009: 34). Akdoğu (1996: 4) bu konuda Türk Müziğini Geleneksel Türk Müziği ve Çağdaş Türk Müziği olarak ikiye ayırmıştır. Bu iki türün dışında kalan türleri ise köprü tür olarak nitelendirmiştir. Bu türün çalışmada bu şekilde adlandırılma sebebi, köprü niteliğinde bir tür olmasıdır. Bu topluluğun Türk Sanat Müziği, Türk Tasavvuf Müziği, Türk Halk Müziği ve Hafif Müzik türünde de konserler gerçekleştirdiği görülmüştür. Elde edilen veriler, bu müzik topluluğunun Elazığ halkına birçok müzik türünden oluşan repertuvarıyla çok yönlü estetik bir müzik algısı kazandırabileceğini düşündürmektedir.

Bu topluluğun yapmış olduğu konserlerin büyük bir kısmında erkek sanatçıların hanende ve sazende olarak yer aldığı görülmüştür. Kadın sanatçıların ise bu açıdan erkek sanatçıların gerisinde kaldığı incelenmiştir. Özellikle sazendelerin çoğunluğunun erkek olması dikkat çekici bir durumdur. Yılmaz (2011, 33), kürsübaşı sohbetlerinin erkeklerin kendi aralarında yapmış oldukları sohbetler olduğunu vurgulamıştır. Tarihsel açıdan bakıldığında bu tespit, yerel kültürün topluluğa yansıtımı şeklinde değerlendirilebilir. Bahsedilmiş olan bu cinsiyetçil yapı toplumsal cinsiyet ve müzik üzerine yapılan birçok çalışmada da (Makal, 2022; Karaol, 2025; Yarkın, 2021) benzer şekildedir. Ancak bu toplulukta kadınların da var oluşu bu bakış açısını ötelemekle birlikte kadınların varlığı ile topluluğa dönüşen bir bakış açısı kattığı düşüncesini

de akla getirmektedir. O halde bu toplulukta özellikle saz anlamında erkek sanatçıların kadın sanatçılardan daha fazla yer alması şehirde erkek sanatçıların kadın sanatçılardan saz olarak daha ön planda olması şeklinde de değerlendirilebilir.

2015-2025 yılları arasında Elazığ Devlet Klasik Türk Müziği ve Kürsübaşı Topluluğunun yapmış olduğu konserler; çok yönlü bir kurumsal müzik politikasını sürdürmeye ve topluma estetik açıdan farklı bakış açıları sunmaya çalıştığını göstermektedir. Yıldırım ve Karaburun Doğan (2024) da yapmış olduğu çalışmalarında Elazığ Devlet Klasik Türk Müziği ve Kürsübaşı Topluluğunun yapmış olduğu konserlerin temalarındaki çeşitliliği vurgulamıştır. Bu temalar genel çerçevede değerlendirildiğinde, bu topluluk ile yerel musikinin sürdürülebilirliği sağlanmaya çalışılırken aynı zamanda halka çok yönlü bir bakış açısı kazandırılmaya çalışıldığı da söylenebilir.

Elazığ Devlet Klasik Türk Müziği ve Kürsübaşı Topluluğunun yapmış olduğu konserlerin çoğunlukla yerel musiki repertuvarını temsil etmediği görülse de yerel musiki repertuvarını temsil eden konserlerin sayısının da az olmadığı görülmüştür. Bu bulgu bu topluluğun yapmış olduğu konserlerle dinleyenlere çeşitlilik sunmaya çalıştığını göstermektedir. Bu çeşitlilik, bu topluluğun repertuvarındaki geleneksel müzikten evrensel müziğe içerisinde çok çeşitli müzik türlerini bulundurmaktan kaynaklanmaktadır. Bu durumun da bu koroya bakış açısının yerellikten ulusallığa hatta evrenselliğe taşıdığına işaret etmektedir.

Bu dönemde yapılan konserlerin çoğunluğunun dış paydaşlarla olan yüksek etkileşimi bu topluluğun dışa dönük ve başka illerle de etkileşimli olan yapısını ortaya koymaktadır. Mardin Büyükşehir Belediyesi/ T.C. Mardin Valiliği, Edirne Devlet Türk Müziği Topluluğu, Adıyaman Üniversitesi/Adıyaman Belediyesi Ankara Devlet Türk Halk Müziği Korosu/ İstanbul Devlet Türk Halk Müziği Korosu gibi çeşitli iller ile yapılan konserler bu duruma örnek teşkil etmektedir. Bu hususta Kültür ve Turizm Bakanlığı Yönetmeliği (1993) koronun görevleri ve çalışma şekillerinde koronun yurt içi ve dışındaki çeşitli etkinliklerde görevlendirilebileceğini belirtmiştir. Buna karşın söz konusu olan topluluğun yurtiçinde çok çeşitli etkinlikler yaparken yurtdışında ise herhangi bir etkinliğe katılmaması dikkat çekici bir durumdur. Bu durum Harput musikisini diğer illere tanıtmak ve kültürel etkileşimin sağlanması açısından pozitif yönde değerlendirilmesini gerektirirken uluslararası anlamda görünürlüğü ve tanınırlığı açısından geri planda kaldığını ortaya koymaktadır. Bahsedilen durumun koronun uluslararası bir vizyon kazanması hususunda sanatçıları sınırlandırmış olabileceği düşünülmektedir.

Konu perspektifi daha kapsamlı hale getirilip söz konusu topluluğun yapmış olduğu konser repertuvarları müzikal yapıları açısından incelenebilir. Bu repertuvarların icra edilen eserler açısından analizi yapılabilir. Bu topluluk ve Türkiye'nin diğer yerlerindeki müzik topluluklarının müzikal açıdan karşılaştırılması yapılabilir. Yapılacak olan bu karşılaştırma ile kurumlar arası yapılan müzik çalışmalarının geliştirilebilir veya olumlu yönlerinin ele alınması sağlanabilir. Bu toplulukla çeşitli yurtdışı konser turnelerinin gerçekleştirilmesi önerilmektedir. Bu turnelerin sanatçıların vizyon kazanması ve Harput Musikisinin tanıtılması açısından önemli katkılar sağlayacağı düşünülmektedir. Elazığ Devlet Klasik Türk Müziği ve Kürsübaşı Topluluğunda bulunan sanatçıların tükenmişlik veya kaygı durumları ele alınabilir. Bu çalışma ile sanatçıların tükenmişlik veya kaygı durumlarının nedenleri ele alınıp bu durumun giderilmesi, motivasyonlarının ve verimliliklerinin arttırılması hususunda bilgiler edinilebilir. T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı müzik politikalarının bahsedilen topluluk üzerindeki etkilerine temas edilebilir. Bu topluluğun yapmış olduğu konserlerin dinleyiciler üzerindeki psikolojik, estetik algı ve beğenileri üzerine çalışmalar yapılabilir. Yapılan bu inceleme topluluğun yapacağı diğer konserlerdeki gerekli düzenlemeleri sağlayabilir.

KAYNAKÇA

Akdoğu, O. (1996). Türk Müziğinde türler ve biçimler, Ege Üniversitesi Basımevi, İzmir.
Ceylan Çapar, M., & Ceylan, M. (2022). Durum çalışması ve olgubilim desenlerinin karşılaştırılması. Anadolu Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi, 22(Özel Sayı 2), 295-312.
Doğruöz, M. D. (2018). Türkiye'de modernleşme sürecinin müziğe yansımaları bağlamında "klasik koro" örneği. Ege Üniversitesi Devlet Türk Musikisi Konservatuvarı Dergisi, (12), 69-81.
Ekici, S. (2009). Elazığ Harput Müziği. Akçağ Yayınları.
Güney, E. (2010). Türk Halk Müziğinde koro uygulamalarının incelenmesi (Yüksek Lisans Tezi, Sakarya Üniversitesi). YÖK Ulusal Tez Merkezi. https://tez.yok.gov.tr/UlusalTezMerkezi/tezSorguSonucYeni.jsp
Kal, F. K., & Kaçmaz, D. (2022). Samsun Devlet Klâsik Türk Müziği Korosu 1991 ve 2019 yılları repertuvarlarının makam, form ve usûl bakımından incelenmesi. Yegah Müzikoloji Dergisi, 5(1), 46-80. doi: 10.51576/ymd.1103933
Karaol, E. (2025). Çoksesli Müzik tarihinde öncü kadınlar ve toplumsal temsil sorunu. Sosyologca, (30).
Kaynarca, B. (2005). T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Ankara Devlet Klasik Türk Müziği korosunun repertuvarının incelenmesi (Yüksek Lisans Tezi, Afyon Kocatepe Üniversitesi). YÖK Ulusal Tez Merkezi. https://tez.yok.gov.tr/UlusalTezMerkezi/tezSorguSonucYeni.jsp
Makal, A. (2020). Toplumsal cinsiyet açısından müzik ve kadın: Dünyada ve Türkiye'de kadın müzisyenler ve cinsiyete dayalı ayrımcılık. Çalışma ve Toplum, 2(65), 739-790.
Özkan, U. B. (2021). Eğitim bilimleri araştırmaları için doküman inceleme yöntemi. Pegem Akademi.
T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Ankara Devlet Klasik Türk Müziği Korosu (t.y.) Tarihçe. https://ankaradevletkorosu.ktb.gov.tr/TR-351094/tarihce.html
T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Cumhurbaşkanlığı Klasik Türk Müziği Korosu (t.y.) Tarihçe. https://cumhurbaskanligikorosu.ktb.gov.tr/TR-351202/tarihce.html
T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Elazığ Devlet Klasik Türk Müziği ve Kürsübaşı Topluluğu (2018, 5 Ocak). Elazığ Devlet Klasik Türk Müziği Korosu Mardinlilerle Buluşuyor Konseri Afişi. [Poster]. Kişisel Arşiv.
T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Elazığ Devlet Klasik Türk Müziği ve Kürsübaşı Topluluğu (t.y.) Tarihçe. https://elazigdktmt.ktb.gov.tr/TR-352066/tarihce.html
T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı İzmir Devlet Klasik Türk Müziği Korosu (t.y.) Tarihçe. https://izmirdevletkorosu.ktb.gov.tr/TR-351256/tarihce.html?utm_source=chatgpt.com
T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı (1993, 22 Temmuz). T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Devlet Koroları Ve Toplulukları yönetmeliği. Resmi Gazete (21645). https://www.mevzuat.gov.tr/mevzuat?MevzuatNo=10471&MevzuatTur=7&MevzuatTertip=5
Tutar, H. (2023). Nitel araştırma deseni belirleme ölçütleri ve gerekçelendirilmesi. Kastamonu Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Dergisi, 25(1), 334-355.
Ürer, U. E. (2006). T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Elazığ Devlet Klasik Türk Müziği korosu repertuvarının incelenmesi. (Yüksek Lisans Tezi, Afyon Kocatepe Üniversitesi). https://tez.yok.gov.tr/UlusalTezMerkezi/tezDetay.jsp?id=Jb94sZnz96Ms9MkBroLPdA&no=z7i0wZ2wxfhXPBLj3yERtw
Yarkın N., "Caz müziğinde kadının yeri ", Music and Women Symposium, Bursa, Türkiye, 21 - 24 Mayıs 2021, ss.364-382
Yıldırım, A., & Karaburun Doğan, D. (2024). Elazığ Devlet Klasik Türk Müziği Ve Kürsübaşı Topluluğunun yöre müziğine ve kültürüne katkıları. İnönü Üniversitesi Kültür ve Sanat Dergisi, 10(2), 97-110.

Yıldırım, A., & Şimşek, H. (2008). Sosyal bilimlerde nitel araştırma yöntemleri (7. bs). Seçkin Yayıncılık.
Yıldırım, D. (2023), Şehir müziği olarak Harput kürsübaşı geleneği (Yüksek Lisans Tezi, Dokuz Eylül Üniversitesi). YÖK Ulusal Tez Merkezi. https://tez.yok.gov.tr/UlusalTezMerkezi/tezSorguSonucYeni.jsp
Yılmaz, A. M. (2011). Geleneksel bir sohbet toplantısı: Urfa sıra geceleri, Ankara: Grafiker Yayınları.

Kişisel Kaynakça

Elazığ Devlet Klasik Türk Müziği Korosu (5 Ocak 2018). Elazığ Devlet Klasik Türk Müziği Korosu Mardinlilerle Buluşuyor Konser Afişi. Kişisel Arşiv.

DÜNYA MUZEYLƏRİNDƏ İSLAMIN İZLƏRİ.

Səriyyə Abidova Elşən qızı
Elmi Araşdırmalar, Ekspozisiya fond şöbəsinin əməkdaşı
Quba şəhəri "Soyqırımı Memorial Kompleksi"
ORCID ID: 0009-0001-4236-3518

Xülasə
İslam sivilizasiyası minilliklər boyu geniş bir coğrafiyada – Yaxın Şərqdən Şimali Afrikaya, Orta Asiyadan Avropanın mərkəzinə qədər – zəngin memarlıq abidələri, incəsənət nümunələri və əlyazmalarla öz izini qoymuşdur. Bu irs təkcə dini dəyərlərin ifadəsi deyil, həm də elmin, mədəniyyətin və bədii zövqün yüksək səviyyəsini əks etdirən universal bir mədəniyyət xəzinəsidir. Müxtəlif dövrlərdə yaradılmış məscidlər, saraylar, karvansaralar, xəttatlıq nümunələri, miniatürlər, keramika və metal məmulatları, həmçinin qədim Quran əlyazmaları bu irsin bənzərsiz nümunələri kimi dünya muzeylərinin vitrinlərini bəzəməkdədir.
Bu gün Parisdəki Luvr Muzeyindən Londondakı Britaniya Muzeyinə, İstanbul Topqapı Sarayından Qahirə İslam İncəsənəti Muzeyinə qədər saysız-hesabsız nüfuzlu mədəniyyət ocaqlarında İslam mədəniyyətinə aid nadir eksponatlar qorunur. Hər bir əsər yalnız öz dövrünün sənət və texnika nailiyyətlərini deyil, həm də İslam dünyasının multikultural və beynəlmiləl təbiətini əks etdirir. Avropada, Yaxın Şərqdə və Asiyada saxlanılan bu abidələr, əsərlər və əlyazmalar, xalqlar arasında mədəni mübadilənin, elmi əməkdaşlığın və incəsənət üslublarının qarşılıqlı təsirinin canlı şahidləridir.
Bu məqalədə məqsəd – müxtəlif qitələrdə yerləşən məşhur muzeylərdəki İslam memarlığına aid maket və sənət nümunələrini, nadir əlyazmaları və bədii əsərləri araşdırmaq, onların tarixi, mədəni və estetik dəyərini təhlil etməkdir. Araşdırma həm akademik yanaşmanı əhatə edəcək, həm də geniş oxucu kütləsinin mövzunu daha dərindən qavramasına imkan yaradacaq.
Açar sözlər: muzey, dünya, İslam, incənət, mədəniyyət

Summary
Over the course of millennia, Islamic civilization has left its mark across a vast geographical expanse – from the Middle East to North Africa, from Central Asia to the heart of Europe – through magnificent architectural monuments, artistic masterpieces, and manuscripts. This heritage is not merely an expression of religious values, but also a universal cultural treasure reflecting the high achievements of science, culture, and artistic taste. Mosques, palaces, caravanserais, works of calligraphy, miniatures, ceramics, metalwork, as well as ancient Qur'an manuscripts created in different periods, stand as unique examples of this legacy and continue to grace the showcases of museums around the world.
From the Louvre Museum in Paris to the British Museum in London, and from Istanbul's Topkapı Palace to the Museum of Islamic Art in Cairo, countless prestigious cultural institutions around the world preserve rare and valuable artifacts of Islamic culture. Each piece not only showcases the artistic and technical achievements of its time but also reflects the multicultural and international nature of the Islamic world. These monuments, artworks, and manuscripts, spread across Europe, the Middle East, and Asia, stand as living witnesses to cultural exchange among peoples, scientific collaboration, and the mutual influence of artistic styles.
The purpose of this article is to explore architectural models, artistic samples, rare manuscripts, and works of art related to Islamic architecture housed in renowned museums across different continents, and to analyze their historical, cultural, and aesthetic significance. This research will

encompass an academic approach while also enabling a broad audience to gain a deeper understanding of the subject.
Key words: museum, world, Islam, art, culture

Резюме
На протяжении тысячелетий исламская цивилизация оставила глубокий след на обширных просторах — от Ближнего Востока до Северной Африки, от Центральной Азии до сердца Европы — в виде великолепных архитектурных памятников, произведений искусства и рукописей. Это наследие является не только отражением религиозных ценностей, но и универсальным культурным сокровищем, воплощающим высокий уровень развития науки, культуры и художественного вкуса. Мечети, дворцы, караван-сараи, образцы каллиграфии, миниатюры, изделия из керамики и металла, а также древние рукописи Корана, созданные в разные эпохи, представляют собой уникальные свидетельства этой цивилизации и продолжают украшать экспозиции музеев по всему миру.
От Лувра в Париже до Британского музея в Лондоне, от дворца Топкапы в Стамбуле до Музея исламского искусства в Каире — бесчисленное множество престижных культурных учреждений по всему миру сохраняют редкие и ценные экспонаты исламской культуры. Каждый экспонат не только демонстрирует художественные и технические достижения своей эпохи, но и отражает мультикультурную и международную природу исламского мира. Эти памятники, произведения искусства и рукописи, расположенные в Европе, на Ближнем Востоке и в Азии, являются живыми свидетельствами культурного обмена между народами, научного сотрудничества и взаимного влияния художественных стилей.
Цель данной статьи — исследовать архитектурные макеты, образцы искусства, редкие рукописи и произведения искусства, связанные с исламской архитектурой, хранящиеся в известных музеях различных континентов, а также проанализировать их историческую, культурную и эстетическую ценность. Исследование охватит как академический подход, так и позволит широкой аудитории глубже понять рассматриваемую тему.
Ключевые слова: музей, мир, ислам, изысканность, культура

Giriş:
Muzeylər insanlığın min illər ərzində yaratdığı mədəni, tarixi və bədii irsin toplanıb saxlandığı, tədqiq olunduğu və gələcək nəsillərə ötürüldüyü mühüm mədəniyyət ocaqlarıdır. Onlar yalnız qədim dövrlərin sənət əsərlərinin və abidələrinin sərgiləndiyi yerlər deyil, həm də xalqlar arasında fikir mübadiləsinin, elmi araşdırmaların və mədəni əlaqələrin inkişaf etdiyi mərkəzlərdir. Müasir muzeylərdə saxlanılan eksponatlar cəmiyyətlərin inkişafını, mədəniyyətlərarası əlaqələri və insan yaradıcılığının müxtəlif istiqamətlərini əks etdirir.
İslam mədəniyyəti və incəsənəti əsrlər boyu geniş coğrafiyaya yayılmış, müxtəlif regionlarda özünəməxsus memarlıq üslubları, sənətkarlıq nümunələri və əlyazma irsi formalaşdırmışdır. Bu irsin ən qiymətli nümunələri müasir dövrdə dünyanın aparıcı muzeylərində qorunur və sərgilənir. Bu bölmədə Avropa, Yaxın Şərq və Asiyada yerləşən bəzi mühüm muzeylər və oradakı İslam irsinin nümunələri təqdim olunur. Avropa muzeylərində İslam irsinə dair kolleksiyalar genişdir. Məsələn, Berlin İslam İncəsənəti Muzeyi dünyanın ən böyük İslam sənəti kolleksiyalarından birinə malikdir. Buradakı eksponatlar Əndəlüs (İspaniya) mənbələrindən başlayaraq Monqol imperiyasının dövrünə qədər bütün regionları və dövrləri əhatə edir [3]. Oxşar yanaşma Qərb ölkələrinin digər muzeylərində də mövcuddur. Məsələn, Şotlandiyanın Qlazqo şəhərindəki muzeylərdə Mərkəzi Asiya, Orta Şərq, Afrika və İspaniyadan

gətirilmiş X-XI əsrlərə aid keramika, din abidələri, xalçalar və metal sənət nümunələri kimi nadir İslam inciləri sərgilənir [4].

Avropa ölkələri, xüsusilə də keçmişdə İslam sivilizasiyası ilə təmasda olmuş bölgələr, zəngin kolleksiyalara sahibdir.

Əndəlus dövrünün ən parlaq memarlıq abidəsi olan Qranada şəhərində yerləşən Alhambra, 13–14-cü əsrlərdə Nasrid sülaləsi tərəfindən inşa edilmişdir. Bu saray həm qala, həm də hökmdarların yaşayış və idarəetmə mərkəzi olub. Burada divarlarda oyma naxışlar, rəngli mozaikalar, hətta Qurandan ayələr yazılıb. Yazılar gözəl ərəb xətti ilə işlənib və bu, İslam incəsənətinin zərifliyini göstərir [1].

Sarayın ən məşhur hissələrindən biri Lövlər həyətidir. Buradakı mərmər hovuzun ətrafında 12 aslan fiquru var. Hovuzdan axan su həm sarayı sərin saxlayır, həm də İslam mədəniyyətində "cənnət bağları"nı xatırladır. Quranda su və yaşıl bağlar tez-tez behiştin təsviri kimi verilir.

Alhambra bu gün dünyanın ən çox ziyarət olunan tarixi yerlərindən biridir. 1984-cü ildə UNESCO tərəfindən Dünya İrsi Siyahısına salınıb. Burada həm muzey fəaliyyəti var, həm də alimlər İslam memarlığı və sənətini öyrənirlər [13].

Louvre muzeyi, İslam sənətinə həsr edilmiş qanadı ilə zəngin kolleksiyanı sərgiləyir. VIII–XIX əsrlərə aid keramika, toxuculuq, miniatürlər və kalliqrafiya nümunələri Louvre-nun İslam sənəti tarixindəki əhəmiyyətini artırır. Məsələn, XIV əsrə aid Baptistère de Saint Louis əsəri, metal üzərində qızıl və gümüş işlərlə bəzədilmiş İslam sənətinin zirvəsi sayılır [6. s.70]. Əsərin hələ Mamluk sultanlığı dövründə – təxminən 1325–1340-cı illərdə – Suriya və ya Misirdə hazırlandığı güman edilir. Bu parçaya misdən döyülmə texnikası ilə düzəldilmiş vaftiz çəni deyilir. XIV əsrə aid Mamluk metal sənətinin görkəmli nümunəsidir. Qabın əsas materiali mis olub, üzəri müxtəlif fiqurlar və ərəb yazısı ilə bəzədilib. Onun gövdəsi gümüş və qızıl qotazlarla oyularaq monoxrom naxışlarla zənginləşdirilmişdir [2]. Bu vaftiz çəni ənənəvi İslam ornamentikasını əks etdirən incə kaligrafik və dekorativ detallara malikdir. Louvre, bu əsərləri qorumaq və elmi araşdırmalar aparmaqla İslam incəsənətinin dünya irsi kimi tanınmasına böyük töhfə verir [8].

London şəhərində yerləşən Viktoriya və Albert Muzeyi dünyanın ən böyük və zəngin dek orativ incəsənət muzeylərindən biridir. 1852-ci ildə qurulan muzeydə İslam sənətinə aid geniş və zəngin kolleksiya saxlanılır. V&A-nın İslam incəsənəti bölməsi Osmanlı, Səfəvi, Əndəlus kimi müxtəlif İslam imperiyalarının keramika, toxuculuq, metal işləmələri, xalçalar və kalliqrafiya nümunələrini əhatə edir [10]. Burada saxlanılan tanınmış İslam əsəri "Şeyx Səfi" və ya "Ərdəbil" xalçasıdır. Xalçanın eni 5.34, uzunluğu isə 10.51 metrdir. Şah İsmayıl Xətainin oğlu, 1-ci Təhmasibin sifarişi ilə toxunub. Yayılmış məlumata görə, Şeyx Səfi məscidində xalçanın ikinci tayı da olub. 19-cu əsrin sonlarında Ərdəbildə baş vermiş güclü zəlzələdən sonra dağıntılar səbəbindən xalçalardan biri zədələnir. Zədələnən xalçanın bir hissəsi kəsilərək digərinə tikilir. Nəticədə biri tam, digəri isə yarımçıq qalır. Daha sonra məscidi təmir etmək üçün xalçalar satışa çıxarılır. İngiltərənin bir şirkəti sağ qalmış xalçanı pul qarşılığında alır. Sonra həmin şirkət xalçanı hərraca çıxarır. "Viktoriya və Albert" muzeyi xalçanı almaq üçün insanlardan kömək istəyir və o vaxt insanların ianəsi ilə 2 min funt sterlinq yığılır. Bu sayədə xalça "Viktoriya və Albert" muzeyinə gətirilir. 1893-cü ildən bəri "Şeyx Səfi" xalçası muzeydə şüşə altında qorunur. Xalçanın rəngləri solmasın deyə, şüşə altındakı işıqlar hər saatda yalnız 10 dəqiqə yanır [12].

Muzeydəki İslam incəsənəti eksponatları həm estetik baxımdan yüksək dəyərə malikdir, həm də İslam mədəniyyətinin zənginliyini və müxtəlifliyini nümayiş etdirir. V&A yalnız sənət əsərlərinin qorunduğu yer deyil, həm də bu incilərin təbliği və təhsili üçün seminarlar, sərgilər və interaktiv proqramlar təşkil edir. Bu fəaliyyətlər vasitəsilə muzey İslam mədəniyyətinin dünya mədəni irsi içindəki yerini möhkəmləndirir və müxtəlif xalqlar arasında mədəni dialoqu inkişaf etdirir [7.s.8].

New York şəhərində yerləşən Metropolitan Muzeyi (The Met), dünya səviyyəsində ən böyük və zəngin sənət kolleksiyalarından birinə sahibdir. Muzeyin İslam incəsənəti kolleksiyası geniş spektri əhatə edir və Osmanlı, Səfəvi kimi müxtəlif İslam imperiyalarının sənət nümunələrini özündə birləşdirir [5].

The Met-in İslam sənəti bölməsində keramika, xalçalar, metal işləri, miniatürlər və kalliqrafiya əsərləri yer alır. Bu eksponatlar İslam dünyasının müxtəlif dövrlərində və coğrafiyalarında inkişaf etmiş incəsənət formalarını nümayiş etdirir. Məsələn, XVI əsrə aid "Üçlü Tağlı Xalı" kimi xalçalar həm dini, həm də mədəni əhəmiyyət daşıyır, Qurandan sitatları əhatə etməklə İslam sənətinin zəngin ruhani dərinliyini göstərir. Xalının mərkəzindəki üç qapılı nişanda Qurandan Allahın işığa bənzədilməsi sitatı əks etdirilib. Mətndə qeyd olunduğu kimi, bu əsər "Osmanlı toxuculuğunun ən görkəmli nümunələrindən" sayılır və Osmanlı saray elitası tərəfindən namaz xalısı kimi istifadə edilmişdir. Beləliklə, bu əsər XVI əsr Osmanlı sənətinə aid əl işləməsi namaz xalısıdır [7.s.214-215].

İstanbulda yerləşən Topqapı Sarayı, Osmanlı İmperiyasının ən önəmli siyasi və mədəni mərkəzi olmuşdur. 15-ci əsrin ortalarında, Fatih Sultan Mehmet tərəfindən inşa edilən bu saray, həm Osmanlı sultanlarının iqamətgahı, həm də İslam mədəniyyətinin zəngin irsinin qorunduğu əhəmiyyətli bir muzeyə çevrilmişdir. Topqapı Sarayı yalnız siyasi idarəetmə mərkəzi deyil, həm də Osmanlı mədəniyyətinin və İslam sənətinin ən qiymətli nümunələrinin saxlandığı yerdir. Topqapı Sarayı muzeyi İslam mədəniyyətinin zəngin xəzinəsinə malikdir. Muzeydə saxlanılan İslam irsi nümunələri arasında müqəddəs əmanətlər, nadir Qur'an nüsxələri və digər əl yazmaları, zəngin xəttatlıq işləri və miniatürlər, eləcə də sarayın zərgərlik və sənət kolleksiyasına aid qiymətli əşyalar var. Məsələn, sarayın "Qutsal Əşyalar Hazırlıq Otağı"nda Peyğəmbər Məhəmmədin əşyaları, qılıncları və digər müqəddəs relikviyalar qorunur. Bu eksponatlar dünya İslam tarixində əvəzsiz dəyərə malikdir və ziyarətçilərə dini və tarixi bilikləri canlı şəkildə təqdim edir [9].

Qətərin paytaxtı Dohada yerləşən İslam İncəsənəti Muzeyi (Museum of Islamic Art) İslam mədəniyyətinin zəngin irsini qoruyan və təqdim edən ən mühüm mərkəzlərdən biridir. 2008-ci ildə açılan muzeyin memarı dünyaca məşhur İ.M. Pei olmuşdur. Binanın dizaynı həm müasir memarlıq üslubunu, həm də İslam memarlığının klassik elementlərini özündə birləşdirir. Muzeyin yerləşdiyi süni ada həm şəhərin panoramasını, həm də Ərəb körfəzinin açıq mənzərəsini təqdim edir ki, bu da onu estetik baxımdan unikal məkana çevirir.

Muzey kolleksiyası VII əsrdən XIX əsrə qədər uzanan geniş bir zaman çərçivəsini əhatə edir. Ərəbistan yarımadası, İran, Orta Asiya, Hindistan, Şimali Afrika və Osmanlı torpaqlarından gətirilmiş miniatürlər, keramika nümunələri, metal işləri, əlyazmalar, xalçalar və zərgərlik məmulatları burada qorunur. Xüsusilə Abbasilər dövrünə aid bədii keramika, Səlcuq dövrünə məxsus metal oyma qablar, Səfəvi miniatürləri və Osmanlı kaftanları muzeyin ən diqqətçəkən eksponatları sırasındadır. Kolleksiyada həmçinin Qurani-Kərimin zəngin bəzəkli əlyazmaları, qızıl su ilə işlənmiş kalliqrafiya nümunələri və memarlıq detallarından parçalar da yer alır [11].

Muzeydə 7–19-cu əsrlərə aid 800-dən çox Qur'an əlyazması var. Məsələn, Mavi Qur'anın (9-cu əsr, Üməyyilər dövrü, İspaniya/Şimali Afrika) nadir səhifələrindən biri burada saxlanılır. Həmçinin Böyük Timurid sulaləsinin "Baysunğur Qur'an"ının iki səhifəsi muzeydədir. Kolleksiyada Azərbaycan və İran xəttatlıq məktəbinə aid XIII–XVIII əsr əl əsərləri, elmi və ədəbiyyat əsərləri də mövcuddur [11].

İslam irsinin dünya muzeylərində nümayişi mədəniyyətlərarası dialoqun və sivilizasiyalararası anlaşmanın inkişafında mühüm rol oynayır. Muzeylər vasitəsilə geniş auditoriyaya çatdırılan İslam sənət və mədəniyyət nümunələri, bu zəngin irsin qlobal miqyasda tanınmasını təmin edir. Belə sərgilər İslam mədəniyyətinin müxtəlifliyini və çoxşaxəliliyini göstərməklə yanaşı, stereotiplərin və yanlış anlayışların aradan qaldırılmasına kömək edir. İslam incəsənətinin estetik və elmi dəyərləri sərgilər vasitəsilə təqdim olunaraq, müxtəlif xalqlar arasında qarşılıqlı hörmət və anlaşma mühitinin formalaşmasına təkan verir [7.s.275].

Müasir dövrdə İslam incəsənəti həm ənənəvi, həm də çağdaş ifadə formalarında inkişaf etməkdədir. Klassik xəttatlıq, miniatür və kalliqrafiya kimi sənət sahələri yeni texnologiyalar və müasir estetik prinsiplərlə birləşərək yenidən canlanır. Bu dövrdə İslam incəsənəti rəsm, heykəltəraşlıq, fotoqrafiya, qrafik dizayn və hətta rəqəmsal sənət kimi müxtəlif sahələrdə öz təsirini göstərir. Qlobal səviyyədə sənətçilər İslam mədəniyyətinin dini və mədəni dəyərlərini müasir dünyaya uyğun formada ifadə edir, həmçinin sosial və siyasi mövzuları da sənətlərində əks etdirirlər. Bu inkişaflar İslam incəsənətinin zəngin ənənələrini qoruyaraq, onu yeni nəsillərə çatdırmaqla yanaşı, beynəlxalq sənət dialoqunda da önəmli yer tutmasına şərait yaradır [6.s.79].
Müasir İslam incəsənəti, həmçinin dünya muzeylərində keçirilən sərgilər və sənət festivalları vasitəsilə geniş ictimaiyyətə təqdim olunur, mədəniyyətlərarası anlaşmanın və dialoqun gücləndirilməsinə töhfə verir.

Nəticə:
Dünya muzeylərində sərgilənən İslam mədəniyyətinə aid sənət nümunələri və tarixi abidələr, bəşəriyyətin ortaq yaddaşını formalaşdıran ən dəyərli xəzinələrdən biridir. Bu əsərlər əsrlər boyu müxtəlif coğrafiyalarda yaranmış, fərqli xalqların mədəni və dini dünyagörüşünü özündə birləşdirmişdir. Onların hər biri həm yarandığı dövrün sosial, siyasi və iqtisadi reallıqlarını, həm də sənətkarların zövqünü, ustalığını və texniki biliklərini əks etdirir. Parisdəki Luvr, Londondakı Viktoriya və Albert, Nyu-Yorkdakı Metropolitan, İstanbuldakı Topqapı Sarayı və Dohadakı İslam İncəsənəti Muzeyi kimi mədəniyyət ocaqları bu irsi yalnız qorumaqla kifayətlənmir, həm də onu qlobal miqyasda tanıdır, öyrədir və yeni nəsillərə çatdırır.
İslam incəsənətinin dünya muzeylərində təqdimatı, xalqlar arasında mədəniyyətlərarası dialoqun güclənməsinə, qarşılıqlı hörmətin möhkəmlənməsinə və yanlış stereotiplərin aradan qaldırılmasına böyük töhfə verir. Bu sərgilər vasitəsilə İslam mədəniyyətinin zənginliyi, çoxşaxəliliyi və bəşəri dəyərlərə töhfəsi geniş auditoriyalara çatdırılır. Müasir dövrdə ənənəvi sənət sahələrinin yeni texnologiyalar və innovativ yanaşmalarla vəhdəti, İslam incəsənətinin yaşarlığını təmin edir, onu çağdaş bədii ifadə formalarında da aktuallaşdırır.
Beləliklə, İslam mədəniyyətinə aid eksponatların qorunması və dünya muzeylərində nümayişi, yalnız keçmişin yadigarı kimi deyil, həm də gələcəyin mədəni körpüsü kimi əvəzsiz əhəmiyyət daşıyır. Bu irsin öyrənilməsi, qorunması və təbliği həm tarixə, həm də gələcək nəsillərin mədəni inkişafına verilən dəyərli töhfədir.

Ədəbiyyat

1. Alhambra Palace. (n.d.). Soyqirim.az. https://soyqirim.az/en/link/13859
2. Bassin dit “Baptistère de Saint Louis”. (n.d.). Musée du Louvre. https://collections.louvre.fr/en/ark:/53355/cl010318774#
3. Berlin muzeyində islam incəsənəti – Reportaj. (n.d.). Kaspi.az. https://www.kaspi.az/az/berlin-muzeyinde-islam-inceseneti-reportaj
4. Britaniya muzeylərindəki türk və müsəlman əsərləri. (n.d.). 525.az. https://525.az/news/73575-britaniya-muzeylerindeki-turk-ve-muselman-eserleri
5. Carpet with Triple-Arch Design. (n.d.). The Metropolitan Museum of Art. https://www.metmuseum.org/art/collection/search/447509#
6. Hasanzade, T., & Khalilzade, A. (2024). History teaching if-m 4359: The role of museums in history teaching. Bakı: ADMIU.
7. Hüseynov, İ., & Əmirxanov, S. (2008). Dünya muzeyləri və tarixi mədəniyyət abidələri. Bakı: ADMIU.

8. İlham Əliyev Parisdə Luvr muzeyinin İslam incəsənətinə həsr olunmuş yeni zallarının açılış mərasimində iştirak etmişdir. (n.d.). President.az. https://president.az/az/articles/view/6233
9. Kutsal Emanetlerin Topkapı Sarayına Toplanması. (n.d.). Osmanli.org.tr. https://osmanli.org.tr/kutsal-emanetlerin-topkapi-sarayina-toplanmasi/
10. Londonun Viktoriya və Albert Muzeyində Azərbaycan əsərləri. (n.d.). 525.az. https://525.az/news/62880-londonun-viktoriya-ve-albert-muzeyinde-azerbaycan-eserleri-fotolar
11. Qatar Museums. (n.d.). Museum of Islamic Art – Collection highlights. https://mia.org.qa/en/about-us/collection/highlights/
12. Tayı bərabəri olmayan füsunkar "Şeyx Səfi" xalçası. (n.d.). Baku Art. https://az.baku-art.com/az/tayi-beraberi-olmayan-fusunkar-sheyx-s-fi-xalchas
13. UNESCO World Heritage Centre. (1984). Alhambra, Generalife and Albayzín, Granada. https://whc.unesco.org/en/list/314

TİYOFANAT METİL (THİOPHANATE-METHYL) FUNGİSİTİNİN SÜT VE SÜT ÜRÜNLERİ ÜZERİNDEKİ ETKİLERİ: KALINTI DİNAMİKLERİ, FERMENTASYON SÜRECİ VE GIDA GÜVENLİĞİ AÇISINDAN DEĞERLENDİRİLMESİ

EFFECTS OF THIOPHANATE-METHYL FUNGICIDE ON MILK AND DAIRY PRODUCTS: EVALUATION IN TERMS OF RESIDUE DYNAMICS, FERMENTATION PROCESS, AND FOOD SAFETY

Sezen HARMANKAYA[1]
[1] Kafkas Üniversitesi Kars Meslek Yüksek Okulu, Gıda İşleme Bölümü, Kars, Türkiye
[1]ORCID ID: https://orcid.org/0000-0003-2498-5003

ÖZET

Tiyofanat metil (TM), benzimidazol grubuna ait sistemik bir fungisit olup tarımsal üretimde özellikle meyve, sebze ve tahıl yetiştiriciliğinde yaygın olarak kullanılmaktadır. Bitkilerde fungal hastalıkları kontrol altına almak amacıyla uygulanan bu bileşik, çevresel koşullar altında ve biyolojik sistemlerde carbendazime metabolize olabilmektedir. Bu metabolit, hem daha stabil yapısı hem de toksikolojik açıdan daha fazla dikkat gerektirmesi nedeniyle kalıntı analizlerini ve risk değerlendirmesini daha karmaşık hale getirmektedir. Dolayısıyla tiyofanat metilin değerlendirilmesi, yalnızca ana bileşik üzerinden değil, metabolitleriyle birlikte ele alınmalıdır.

Tarımsal üretimden hayvansal üretime uzanan zincirde en önemli geçiş yollarından biri yemdir. Fungisit kalıntısı içeren yemlerin tüketilmesi, tiyofanat metilin ya da metabolitlerinin süt hayvanlarının organizmasına alınmasına ve belirli düzeylerde süte taşınmasına yol açabilir. Her ne kadar çoğu çalışmada süt örneklerindeki kalıntı düzeylerinin düzenleyici limitlerin altında olduğu bildirilse de, özellikle yoğun tarımsal üretim bölgelerinde kronik ve düşük dozlu maruziyet olasılığı göz ardı edilmemelidir.

Süt, karmaşık bir biyolojik matriks olması nedeniyle pestisitlerin davranışı açısından dikkatle incelenmesi gereken bir ortamdır. Protein, yağ ve su fazlarının birlikte bulunması; kalıntının bağlanma, dağılma ve stabilite özelliklerini etkileyebilir. Ayrıca süt yalnızca bir hammadde değil, aynı zamanda yoğurt, peynir ve diğer fermente ürünlerin temelini oluşturan bir proses materyalidir. Bu nedenle tiyofanat metil kalıntısının fermentasyon sürecine olası etkileri önem taşır. Yüksek ya da uzun süreli maruziyet durumlarında starter kültürlerin metabolik aktivitesinde azalma, asit üretim hızında düşüş ve fermentasyon kinetiğinde yavaşlama gibi etkiler ortaya çıkabileceği düşünülmektedir.

Bunun yanında oksidatif stabilite üzerindeki potansiyel etkiler de dikkate değerdir. Pestisit varlığı, doğrudan ya da dolaylı mekanizmalarla oksidatif stres göstergelerinde artışa yol açabilir. Bu durum ürün kalitesini, raf ömrünü ve duyusal özellikleri etkileyebilir. Dolayısıyla tiyofanat metil ve benzeri pestisitlerin süt teknolojisinde değerlendirilmesi yalnızca toksikolojik güvenlik açısından değil, aynı zamanda proses verimliliği, ürün kalitesi ve teknolojik performans açısından da ele alınmalıdır. Süt sektöründe sürdürülebilir ve güvenli üretim için kalıntı izleme çalışmalarının multidisipliner bir yaklaşımla yürütülmesi büyük önem taşımaktadır.

Anahtar Kelimeler: Tiyofanat metil, carbendazim, pestisit kalıntısı, fermentasyon

ABSTRACT

Thiophanate-methyl (TM) is a systemic fungicide belonging to the benzimidazole group and is widely used in agricultural production, particularly in fruit, vegetable, and cereal cultivation. This compound, applied to control fungal diseases in plants, can be metabolized to carbendazim under environmental conditions and in biological systems. This metabolite complicates residue analysis and risk assessment

due to its more stable structure and the greater toxicological attention it requires. Therefore, the evaluation of thiophanate-methyl should consider not only the parent compound but also its metabolites.

Feed is one of the most important pathways in the chain extending from agricultural production to animal production. Consumption of feed containing fungicide residues can lead to the uptake of thiophanate-methyl or its metabolites into the organisms of dairy animals and their transfer into milk at certain levels. Although most studies report that residue levels in milk samples are below regulatory limits, the possibility of chronic, low-dose exposure, particularly in areas of intensive agricultural production, should not be overlooked.

Milk is a complex biological matrix and therefore requires careful examination in terms of pesticide behavior. The presence of protein, fat, and water phases together can affect the binding, dispersion, and stability properties of residues. Furthermore, milk is not only a raw material but also a process material that forms the basis of yogurt, cheese, and other fermented products. Therefore, the potential effects of thiophanate-methyl residues on the fermentation process are important. It is thought that under conditions of high or prolonged exposure, effects such as a decrease in the metabolic activity of starter cultures, a drop in acid production rate, and a slowdown in fermentation kinetics may occur.

In addition, the potential effects on oxidative stability are also noteworthy. The presence of pesticides can lead to an increase in oxidative stress indicators through direct or indirect mechanisms. This can affect product quality, shelf life, and sensory characteristics. Therefore, the evaluation of thiophanate methyl and similar pesticides in dairy technology should be considered not only in terms of toxicological safety but also in terms of process efficiency, product quality, and technological performance. For sustainable and safe production in the dairy industry, it is crucial that residue monitoring studies are conducted using a multidisciplinary approach.

Keywords: Thiophanate methyl, carbendazim, pesticide residue, fermentation

IMPACT OF MOBILE PHONE USAGE ON CONCENTRATION LEVEL AND ACADEMIC PERFORMANCE AMONG SCHOOL STUDENTS

Shiv Kumar,
Lecturer Physical Education, Sarvodya Bal Vidyalaya, G-block, Vikas Puri,
Directorate of Education,GNCT of Delhi, India
ORCID NUMBER- 0009-0009-6196-2063

Abstract
The rapid growth of Smartphone usage among school students has transformed learning environments while raising concerns about its influence on cognitive functioning and academic outcomes. The present study examines the relationship between mobile phone usage patterns and concentration levels, and their subsequent impact on academic performance among secondary and senior secondary students. A cross-sectional correlation research design is proposed, involving approximately 300 students selected through stratified random sampling. Data will be collected using a structured Mobile Phone Usage Questionnaire, a standardized Concentration Assessment Scale, and students' recent academic scores. Statistical techniques such as descriptive statistics, Pearson's correlation, and regression analysis will be employed to determine the nature and strength of relationships among variables. It is hypothesized that excessive non-academic screen time will show a significant negative correlation with concentration levels and academic achievement, while moderate academic-oriented usage may demonstrate neutral or positive effects. The study aims to provide empirical evidence to support educators, parents, and policymakers in developing balanced digital usage guidelines and intervention strategies to enhance students' attention span and academic success in the digital era.
Keywords: Mobile phone usage, concentration level, academic performance, screen time, adolescents, digital distraction.

İDİYOPATİK İNTRAKRANİYAL HİPERTANSİYONLU HASTALARDA BOŞALTICI LOMBER PONKSİYONUN TRANSVERS SİNÜS STENOZU ÜZERİNE ETKİSİNİN MR VENOGRAFİ İLE DEĞERLENDİRİLMESİ

Uzm. Dr. Sinan GÖNÜLLÜ

Bursa Şehir Hastanesi , Nöroloji Kliniği.

ORCID NO: 0000-0002-6252-3216

Dr. Fatma Nur KANDEMİR

Bursa Şehir Hastanesi , Nöroloji Kliniği

ORCID NO: 0009-0001-2905-9116

Uzm.Dr. Fatih Hakan TUFANOĞLU

Bursa Şehir Hastanesi , Radyoloji Kliniği

ORCID NO: 0000-0002-6720-01937

Amaç: Bu çalışmada, idiopatik intrakraniyal hipertansiyonu (İİH) olan ve transvers sinüs stenozu saptanan hastalarda uygulanan boşaltıcı lomber ponksiyon (LP) ve medikal tedavinin, kontrol manyetik rezonans (MR) venografi bulgularında stenoz üzerine etkisinin retrospektif olarak değerlendirilmesi amaçlanmıştır.

Gereç ve Yöntem: Çalışmaya, 2021–2024 yılları arasında Bursa Şehir Hastanesi Nöroloji Kliniği'nde takip edilen 31 İİH tanılı hasta dahil edilmiştir. MR venografi incelemelerinde transvers sinüs stenozu saptanan 21 hasta değerlendirmeye alınmış, bunlardan 11'inin LP öncesi ve sonrası MR venografi bulguları karşılaştırılmıştır. Kontrol MR venografileri 1–22 ay arasında elde edilmiştir.

Bulgular: Hastaların ortalama yaşı 39,08 ± 11,8 yıl, ortalama vücut kitle indeksi ise 30,67 ± 4,94 olarak bulunmuştur. LP sonrası 11 hastanın 4'ünde belirgin klinik düzelme izlenmiş, ancak üçünde 2–3 ay içinde semptomların hafif düzeyde tekrar ettiği gözlenmiştir. Altı hastada kısmi düzelme, bir hastada ise değişiklik saptanmamıştır. Stenoz derecesi ≥%75 olan bilateral ve unilateral olgularda klinik düzelme görülmesine rağmen kontrol MR venografi incelemelerinde darlık oranlarında anlamlı değişiklik izlenmemiştir. Benzer şekilde, %50'nin altındaki stenoz olgularında ve stenoz saptanmayan hastalarda da MR venografi bulguları anlamlı farklılık göstermemiştir.

Sonuç: İİH'ye eşlik eden transvers sinüs stenozu olan olgularda boşaltıcı lomber ponksiyon klinik semptomlarda iyileşme sağlamakla birlikte, MR venografi bulgularında stenoz derecesinde anlamlı bir değişiklik oluşturmadığı görülmüştür. Bu sonuçlar, lomber ponksiyon ve medikal tedavinin transvers sinüs stenozunu etkilemediğini düşündürmekte olup, konunun aydınlatılabilmesi için prospektif ve ileri düzey çalışmalara ihtiyaç vardır**.**

EVALUATION OF THE EFFECT OF THERAPEUTIC LUMBAR PUNCTURE ON TRANSVERSE SINUS STENOSIS IN PATIENTS WITH IDIOPATHIC INTRACRANIAL HYPERTENSION USING MR VENOGRAPHY

Objective: This study aimed to retrospectively evaluate the effect of therapeutic lumbar puncture (LP) and medical treatment on transverse sinus stenosis, as assessed by follow-up magnetic resonance (MR) venography, in patients with idiopathic intracranial hypertension (IIH) who were found to have transverse sinus stenosis.

Materials and Methods: A total of 31 patients diagnosed with IIH and followed at the Neurology Clinic of Bursa City Hospital between 2021 and 2024 were included in the study. Of these, 21 patients with transverse sinus stenosis detected on MR venography were evaluated, and pre- and post-LP MR venography findings were compared in 11 patients. Follow-up MR venography examinations were obtained between 1 and 22 months.

Results: The mean age of the patients was 39.08 ± 11.8 years, and the mean body mass index was 30.67 ± 4.94 kg/m². After LP, marked clinical improvement was observed in 4 of the 11 patients; however, mild recurrence of symptoms was noted within 2–3 months in three of these patients. Partial improvement was observed in six patients, while no change was detected in one patient. Although clinical improvement was observed in patients with bilateral or unilateral stenosis ≥75%, no significant change in the degree of stenosis was detected on follow-up MR venography. Similarly, no significant differences in MR venography findings were observed in patients with stenosis <50% or in those without stenosis.

Conclusion: In patients with IIH accompanied by transverse sinus stenosis, therapeutic lumbar puncture leads to clinical improvement; however, it does not result in a significant change in the degree of stenosis on MR venography. These findings suggest that lumbar puncture and medical treatment do not affect transverse sinus stenosis, and further prospective and advanced studies are needed to clarify this issue.

GİRİŞ:

İdiyopatik intrakraniyal hipertansiyon, sekonder bir neden olmaksızın ortaya çıkan ve beyin omurilik sıvısı kompozisyonunun normal olduğu intrakraniyal basınç artışı ile karakterize bir klinik tablodur. En sık üreme çağındaki obez kadınlarda görülmekle birlikte çocukluk ve ileri yaş grubunda da karşımıza çıkabilmektedir.

Klinik olarak en belirgin semptom baş ağrısıdır. Baş ağrısı çoğunlukla subakut başlangıçlıdır ve progresif özellik gösterir.

Tanıda modifiye Dandy kriterleri kullanılmaktadır. Papilödem ve abdusens sinir felci varlığında tanı daha kolay konulabilmektedir. Ancak papilödemin olmadığı olgularda nörogörüntüleme bulguları kritik öneme sahiptir.

Bu radyolojik bulgular arasında serebral transvers venöz sinüs stenozu, empty sella görünümü, posterior glob düzleşmesi ve perioptik subaraknoid mesafede genişleme yer almaktadır. Tanı açısından bu kriterlerden en az üçünün varlığı önerilmektedir.

Son yıllarda yapılan çalışmalar, IIH hastalarının büyük bir kısmında venöz sinüs patolojileri bulunduğunu göstermektedir. Özellikle transvers sinüs stenozunun duyarlılık ve özgüllük değerlerinin oldukça yüksek olduğu bildirilmiştir. Ancak burada en önemli nokta, ayırıcı tanıda serebral venöz sinüs trombozunun mutlaka dışlanması gerekliliğidir.

Bu bilgiler ışığında çalışmamızda, idiopatik intrakraniyal hipertansiyonu (İİH) olan ve transvers sinüs stenozu saptanan hastalarda uygulanan boşaltıcı lomber ponksiyon (LP) ve medikal tedavinin, kontrol manyetik rezonans (MR) venografi bulgularında stenoz üzerine etkisinin retrospektif olarak değerlendirilmesi amaçlanmıştır.

ARAŞTIRMA VE BULGULAR:

Çalışmamızda hasta ve kontrol grubu retrospektif olarak değerlendirildi.

Hasta grubu, 2021–2024 yılları arasında Bursa Şehir Hastanesi Nöroloji kliniği baş ağrısı polikliniğine başvuran ve Modifiye Dandy kriterlerine göre İdiyopatik İntrakraniyal Hipertansiyon tanısı alan 31 hastadan oluşturuldu. Bu hastaların 8'i LP yapılmasını kabul etmediği için çalışmaya dahil edilmedi. 23 hastanın giriş MR venografisi mevcuttu. İlk başvuruda MR Venografisi çekilen hastaların 11'inde kontrol Mr venografisi çekilerek karşılaştırıldı.

Kontrol grubu ise baş ağrısı semptomları nedeniyle serebral venöz sinüs trombozu ön tanısıyla MR venografi yapılan, ancak takiplerinde tromboz saptanmayan ve Uluslararası Baş Ağrısı Sınıflaması III-beta kriterlerine göre: Gerilim tipi baş ağrısı, Migren tanıları alan toplam 33 hastadan oluşturuldu.

Çalışma dışı bırakılma kriterleri şu şekildeydi:

- Beyinde yapısal hastalık öyküsü olanlar
- Mevcut dejeneratif beyin hastalığı bulunanlar
- Santral sinir sistemini etkileyen ilaç kullananlar
- Serebral ven trombozu saptanan hastalar
- Takip sürecinde kesin tanısı konulamayan olgular

Tanı aşamasında tüm hastalara serebral venöz sinüs trombozunu dışlamak amacıyla manyetik rezonans venografi (MRV) uygulanmıştır.

Hastaların serebral venografileri değerlendirilerek transvers venöz sinüs stenozu varlığı araştırılmıştır.

Transvers sinüs stenozu tanımlanırken Farb ve arkadaşları tarafından geliştirilen skorlama sistemi kullanılmıştır. Bu sistem doğrultusunda stenoz derecelendirilmiş ve analiz edilmiştir.

Çalışmaya dahil edilen tüm hastaların:

- Demografik özellikleri
- Baş ağrısı karakteristikleri
- MR venografi bulguları
- Takip dosyaları ayrıntılı olarak incelenmiş ve kayıt altına alınmıştır.

Hastaların ortalama yaşı 39,08 ± 11,8 yıl, ortalama vücut kitle indeksi ise 30,67 ± 4,94 olarak bulunmuştur. LP sonrası 11 hastanın 4'ünde belirgin klinik düzelme izlenmiş, ancak üçünde 2–3 ay içinde semptomların hafif düzeyde tekrar ettiği gözlenmiştir. Altı hastada kısmi düzelme, bir hastada ise değişiklik saptanmamıştır. Stenoz derecesi ≥%75 olan bilateral ve unilateral olgularda klinik düzelme görülmesine rağmen kontrol MR venografi incelemelerinde darlık oranlarında anlamlı değişiklik izlenmemiştir. Benzer şekilde, %75'nin altındaki stenoz olgularında ve stenoz saptanmayan hastalarda da MR venografi bulguları anlamlı farklılık göstermemiştir.

Değişkenler	İİH(n=23)	Kontrol(n=33)	P değeri
Yaş	39,08±11,08	37,16±9,15	0,754
VKİ	30,67 ± 4,94	29,58 ± 5,01	0,821
Kadın	17 (%74)	24 (%73)	0,773
Erkek	6 (%26)	9 (%27)	0,580
VAS	7-10	7-10	

Tablo-1

IIH grubunun yaş ortalaması 39,08±11,08 yıl iken, kontrol grubunun yaş ortalaması 37,16±9,15 yıl olarak saptanmıştır. İki grup arasında yaş açısından istatistiksel olarak anlamlı fark bulunmamıştır. *(p = 0,754)*.

Cinsiyet dağılımına baktığımızda, IIH grubunun %74 kadın, %26'si erkekti. Kontrol grubunda ise %.73 kadın, %27 erkek hasta yer almaktaydı. Cinsiyet açısından da gruplar arasında anlamlı fark saptanmamıştır *(p =0,926)*.

Çalışmaya dahil edilen tüm hastalarda baş ağrısı; tüm başa yayılan, en az 5 gün süren, uykudan uyandırabilen ve orta–şiddetli karakterdeydi. VAS değerleri 7 ile 10 arasında değişmekteydi.

Kontrol grubundaki hastaların nörolojik muayeneleri normaldi. Beyin MR venografi görüntülemelerinde hasta grubda 17(%74) hastanın, kontrol grubunda 7(%21) hastanın transvers sinüs stenozu mevcuttu.

IIH hastalarında tanı anındaki BOS basıncı ortalaması 35,4 ±7,8 mmH_2O olarak bulundu.

	İHH(N=23)	Kontrol(n=33)	P değeri
Bilateral %75 altı darlık	2 (%8,6)	1 (%3,0)	0,123
Bilateral %75 ve üzeri darlık(kritik stenoz)	5 (%21,7)	0	
Unilateral %75 altı darlık	4 (%17,3)	2 (%6,0)	0,376
Unilateral %75 üstü darlık(kritik stenoz)	6 (%26,0)	4 (%12,1)	0,790
Normal	6 (%26,0)	26 (%78,7)	**0,043***
TOPLAM	23	33	

Tablo-2

Serebral transvers venöz sinüs stenozu varlığı incelendiğinde:

- IIH grubunda 17 hastada (%74)
- Kontrol grubunda ise 7 hastada (%21) stenoz saptanmıştır. Bu fark istatistiksel olarak anlamlı bulunmuştur *(p = 0,050)*.

Lokalizasyon açısından değerlendirildiğinde, IIH grubunda stenoz:17

- 10 hastada unilateral,
- 7 hastada bilateral olarak izlenmiştir.

Kontrol grubunda ise:7

- 6 hastada unilateral,
- 1 hastada bilateral saptanmıştır.

Kontrol grubundaki baş ağrısı tanıları incelendiğinde; 20 hastada migren, 13 hastada gerilim tipi baş ağrısı mevcuttu.

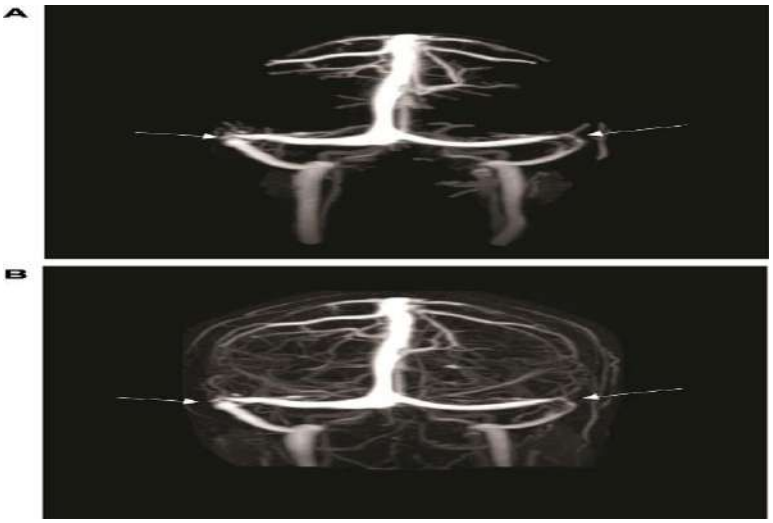

A. Lomber ponksiyondan önce bilateral transvers venöz sinüs stenozunu (oklar) gösteren manyetik rezonans venografi;

B. Lomber ponksiyondan sonra devam eden bilateral transvers venöz sinüs stenozunu (oklar) gösteren manyetik rezonans venografi.

Tartışma

Bu çalışmada, IIH hastalarının serebral venografilerinde transvers sinüs stenozu sıklığının, migren, gerilim tipi baş ağrısından oluşan kontrol grubuna kıyasla anlamlı derecede daha yüksek olduğunu gösterdik.

IIH uzun yıllardır tanımlanmış bir klinik tablo olmasına rağmen patogenezi halen tam olarak açıklığa kavuşmuş değildir. Öne sürülen mekanizmalar arasında artmış serebral kan hacmi, BOS üretiminde artış, venöz çıkış obstrüksiyonu ve BOS rezorpsiyonunda bozulma yer almaktadır. Son yıllarda inflamatuvar mekanizmaların da sürece katkıda bulunabileceği ileri sürülmüştür.

Ayrıca sıvı homeostazında düzensizlik, endokrinopatiler ve sıvı-elektrolit dengesizliklerine bağlı beyaz cevher ödemi gibi faktörler de etiyopatogenezde suçlanmaktadır. Özellikle üreme çağındaki, yüksek BMI'ye sahip kadınlarda IIH sıklığının artmış olması; metabolik, hormonal faktörlerin ve adipöz dokunun patogenezde rol oynayabileceğini düşündürmektedir.

Birçok çalışmada, IIH ile serebral transvers venöz sinüs stenozu arasında güçlü bir ilişki olduğunu göstermektedir. IIH tanısı almış hastaların serebral venografilerinde stenoz sıklığının sağlıklı bireylere kıyasla daha yüksek olduğu ve IIH hastalarının yarısından fazlasında transvers sinüs stenozu bulunduğu bildirilmiştir.

Bizim çalışmamızda da IIH hastalarının %74' unda transvers sinüs stenozu saptanmıştır. Ayrıca bu oran kontrol grubuna kıyasla istatistiksel olarak anlamlı derecede yüksektir. Bu bulgu, venöz çıkış obstrüksiyonunun IIH patofizyolojisinde merkezi bir rol oynayabileceğini düşündürmektedir.

İİH ve Transvers Sinüs Stenozu Arasındaki İlişki İİH'nin patofizyolojisinde serebral venöz hipertansiyonun merkezi bir rol oynadığı artık yaygın olarak kabul edilmektedir. Venöz hipertansiyon, beyin omurilik sıvısı (BOS) ile venöz sinüsler arasındaki basınç gradyanını azaltarak BOS drenajını bozar ve intrakraniyal basıncı artırır. İİH hastalarında transvers sinüs stenozunun yaygın olarak görülmektedir.

Riggeal ve ark., TSS'nin anatomik derecesinin (daralma yüzdesi) görme alanı kaybı, BOS açılış basıncı veya genel klinik seyir ile doğrudan ilişkili olmadığını göstermiştir (1). Hatta en şiddetli daralmaya sahip hastaların bile bazen iyi bir klinik seyir izleyebildiği gözlenmiştir. Benzer şekilde, boşaltıcı lomber ponksiyonun (LP) semptomları geçici olarak iyileştirmesine rağmen, MR venografide saptanan stenoz derecesinde anlamlı bir değişiklik yapmadığı tespit edilmiştir. Bu durum, stenozun sadece mekanik bir sonuç değil, yapısal bir yatkınlık olabileceğini veya statik MR görüntülemesinin yakalayamadığı dinamik bir venöz kollapsın varlığını düşündürmektedir.

Son çalışmalar, IIH hastalarında transvers venöz stenozun sık görülen bir bulgu olduğunu göstermekte ve bu iki durum arasında potansiyel bir ilişki olduğunu düşündürmektedir (2,3). Bir çok araştırma LP ile intrakranial basıncın düzeltilmesinden sonra transver sinüs çapında düzelme veya artış olduğunu göstermiştir (4). Bu da venöz stenozun artmış intrakraniyal basıncın sonucu olabileceğini düşündürmektedir. Teoriye göre, yüksek intrakraniyal basınç dura mater'i gerer ve IIH'li bireylerin yapısal olarak hassas transvers venöz sinüslerini tıkamaya başlar (4). Bu, venöz çıkışta tıkanmaya neden olur ve BOS emiliminin azalması yoluyla intrakraniyal basıncı şiddetlendirir. Servikal ponksiyon, ventrikülperitoneal şant ve lumboperitoneal şantlar yoluyla BOS'un uzaklaştırılması da transvers venöz sinüs stenozunu tersine çeviriyor gibi görünmektedir ve bu hipotezi desteklemektedir.

Bono ve arkadaşları, ortalama 6 yıllık bir süre boyunca tıbbi tedavi gören IIH hastalarınının tıbbi tedavi ile IIH semptomlarında tam düzelme ve BOS açılış basınçlarında normalleşme saptamıştır, ancak transvers venöz sinüs stenozu devam ettiğini bildirdiler. (5).

Genel popülasyonda tek taraflı ve çift taraflı transvers venöz sinüs stenozunun prevalansının sırasıyla %33 ve %5 olduğu tahmin edilmektedir (3). İki taraflı transvers venöz sinüs stenozunun prevalansının IIH'li hastalarda %23 ile %93 arasında değiştiği bildirilmiştir. Muhtemelen, başlangıçta venöz sinüs stenozu olan hastalar sonunda IIH geliştirebilir, ancak durumun gelişmesine yol açan risk faktörleri henüz aydınlatılmamıştır.

Bizim çalışamamızda tek taraflı %43, çift taraflı %30 stenoz izlendi. Kontrol grubunda %18 oranında stenoz izlendi.

Yapılan bazı çalışmalarda tıbbi tedaviye dirençli olan İİH hastalarında, transvers sinüs stentlemesinin darlık bölgesindeki basınç gradyanını ortadan kaldırarak venöz hipertansiyonu giderdiği BOS drenajını iyileştirir ve papilödemi %96 oranında gerileme olduğu ifade edilmiştir (6).

Bizim çalışmamızda İİH'ye eşlik eden transvers sinüs stenozu olan olgularda boşaltıcı lomber ponksiyon klinik semptomlarda iyileşme sağlamakla birlikte, MR venografi bulgularında stenoz derecesinde anlamlı bir değişiklik oluşturmadığı görülmüştür. Riggeal ve ark. yaptıkları çalışmada IIH'li hastalarda TSS derecesi ile görme alanı kaybı da dahil olmak üzere klinik seyir arasında bir korelasyon saptanmamıştır (1).

Bono ve ark. yaptığı çalışmada MR venografi ile ortaya çıkan transvers sinüs (TS) stenozları, idiyopatik intrakraniyal hipertansiyonlu hastalarda BOS basıncının normale dönmesinden sonra da devam etmekte olup, bu durum TS çapı ile BOS basıncı arasında doğrudan bir ilişki olmadığını düşündürmektedir (5).

Bizim çalışmamız Bono ve ark., Riggeal ve ark. tarafından yapılan iki çalışma ile uyumludur. Bu çalışma, LP sonrası klinik iyileşme ile anatomik venöz daralmada değişme arasında belirgin bir ilişki olmadığını göstermektedir. LP sonrası semptomlar düzelmesine rağmen MRV'de stenoz derecesi değişmemiştir. Bu bulgular önceki çalışmalarda da stenoz derecesi ile klinik seyir arasında ilişki bulunmamıştır. Bulgularımız şu olasılıkları düşündürmektedir: TSS yapısal bir yatkınlık olabilir, dinamik venöz kollaps statik MRV ile gösterilemiyor olabilir. Klinik iyileşme anatomik remodelinge bağlı olmayabilir.

- Terapötik LP klinik iyileşme sağlamakta, ancak MRV'de transvers sinüs stenoz derecesini değiştirmemektedir. İİH yönetiminde radyolojik stenoz derecesinden ziyade klinik seyir belirleyici olmalıdır.

Bu sonuçlar, lomber ponksiyon ve medikal tedavinin transvers sinüs stenozu değiştirmediğini düşündürmekte olup, konunun aydınlatılabilmesi için prospektif ve ileri düzey çalışmalara ihtiyaç vardır.

KAYNAKLAR

1-Riggeal BD, Bruce BB, Saindane AM, Ridha MA, Kelly LP, Newman NJ, et al. Clinical course of idiopathic intracranial hypertension with transverse sinus stenosis. Neurology. 2013;80(3):289–295. doi:10.1212/WNL.0b013e31827deb85.

2-Farb RI, Vanek I, Scott JN, Mikulis DJ, Willinsky RA, Tomlinson G, terBrugge KG. Idiopathic intracranial hypertension: the prevalence and morphology of sinovenous stenosis. Neurology. 2003 May 13;60(9):1418-24. doi: 10.1212/01.wnl.0000066683.34093.e2. PMID: 12743224.

3- Durst CR, Ornan DA, Reardon MA, Mehndiratta P, Mukherjee S, Starke RM, Wintermark M, Evans A, Jensen ME, Crowley RW, Gaughen J, Liu KC. Prevalence of dural venous sinus stenosis and hypoplasia in a generalized population. J Neurointerv Surg. 2016 Nov;8(11):1173-1177. doi: 10.1136/neurintsurg-2015-012147. Epub 2016 Jan 8. PMID: 26747875.

4- Horev A, Hallevy H, Plakht Y, Shorer Z, Wirguin I, Shelef I. Changes in cerebral venous sinuses diameter after lumbar puncture in idiopathic intracranial hypertension: a prospective MRI study. J Neuroimaging. 2013 Jul;23(3):375-8. doi: 10.1111/j.1552-6569.2012.00732.x. Epub 2012 Aug 22. PMID: 22913783.

5-Bono F, Giliberto C, Mastrandrea C, Cristiano D, Lavano A, Fera F, Quattrone A. Transverse sinus stenoses persist after normalization of the CSF pressure in IIH. Neurology. 2005 Oct 11;65(7):1090-3. doi: 10.1212/01.wnl.0000178889.63571.e5. PMID: 16217064.

6- Reid K, Winters HS, Ang T, Parker GD, Halmagyi GM. Transverse Sinus Stenting Reverses Medically Refractory Idiopathic Intracranial Hypertension. Front Ophthalmol (Lausanne). 2022 Jun 21;2:885583. doi: 10.3389/fopht.2022.885583. PMID: 38983575; PMCID: PMC11182310.

EFFECT OF INFOGRAPHIC-BASED INSTRUCTION ON STUDENTS' ACHIEVEMENT IN BASIC COMPUTER CONCEPTS IN JUNIOR SECONDARY SCHOOL

Solomon Onen Abam and David Oloruntoba Aransiola
Africa Center of Excellence for Innovative and Transformative STEM Education, Lagos State University, Nigeria

Abstract
This study examined the effect of contextualized infographic-based instruction on students' academic achievement in basic computer concepts in junior secondary schools in Yakurr Local Government Area, Cross River State, Nigeria. Persistent underperformance in foundational computing topics such as hardware identification, software categorization, and basic algorithmic thinking has been attributed to abstract content delivery and reliance on teacher-centered pedagogies within resource-constrained classrooms. Empirical research in multimedia learning demonstrates that integrating text and visuals enhances comprehension and retention by activating dual cognitive channels (Paivio, 1991; Mayer, 2009). Cognitive Load Theory further posits that well-structured visual representations reduce extraneous load and facilitate schema construction, particularly among novice learners (Sweller, 2011). Infographics, when instructionally designed, synthesize complex information into structured visual hierarchies that improve recall and conceptual clarity (Smiciklas, 2012). However, limited empirical evidence exists regarding their contextualized application in Nigerian basic education, where cultural relevance and local examples are critical for meaningful learning. A quasi-experimental, non-equivalent control group design was adopted. Two intact Junior Secondary School II classes were assigned to experimental (contextualized infographic-based instruction) and control (conventional lecture method) groups. A researcher-developed 30-item Basic Computer Concepts Achievement Test (BCCAT), validated by subject experts, served as pretest and posttest instrument. The intervention lasted six weeks and aligned with the Nigerian Basic Education Curriculum. Data were analyzed using mean scores, standard deviations, and independent samples t-tests. Findings revealed a statistically significant difference in posttest achievement scores in favor of the experimental group. Students exposed to contextualized infographics demonstrated improved retention of terminology, clearer conceptual understanding, and enhanced engagement. The study concludes that contextualized infographic-based instruction is an effective, low-cost pedagogical strategy for improving computer science learning outcomes in junior secondary schools in Yakurr LGA and similar contexts.

Keywords: Contextualized infographics, computer science education, academic achievement, multimedia learning, junior secondary school, digital literacy, Nigeria.

THE ROLE OF ARTIFICIAL INTELLIGENCE IN THE DEVELOPMENT OF FUNCTIONAL LANGUAGE SKILLS

Sultankulova Sholpan
Abay Kazakh national pedagogical university, Almaty, Kazakhstan
https://orcid.org/0000-0002-9618-561
Ismailova Orazkul
PhD student, senior lecturer, Abai Kazakh national pedagogical university, Almaty, Kazakhstan
https://orcid.org/0000-0002-1154-4551
Manapova Gulzhan
master of pedagogical sciences, Kazakh national women's teacher training university, Almaty, Kazakhstan,
https://orcid.org/0009-0001-9587-6229

Abstract. Currently, artificial intelligence is considered a reliable software system that can simulate some functions of the human mind. New methods and technologies are being introduced in the field of education every day, and the learning process is adapting to modern requirements. Teachers actively support innovation in order to increase children's attention and interest. Such innovation allows representatives of different nationalities, especially in higher education institutions, to effectively master foreign languages. Among them, teaching foreign languages with the help of artificial intelligence is one of the most effective methods. The article considers new opportunities in the modern educational process of using artificial intelligence in foreign language lessons. Relevance is due to the need to effectively, interactively and individually develop the language skills of pupils and students.

The purpose of the present study is to analyze the pedagogical potential of artificial intelligence in language teaching, to determine its impact on improving students' speaking, listening, reading and writing skills. Research methods: literature analysis, comparative research, pedagogical observation, questionnaires and the use of online platforms and applications, practical pedagogical experiments, as well as quantitative and qualitative processing of the data obtained.

Practical value is determined by the possibility of effectively using interactive platforms, chatbots, language simulators, adaptive learning programs and multimedia resources based on artificial intelligence in the language teaching process to improve students' functional language skills, personalize the learning process, increase motivation and improve the quality of education.

Keywords: artificial intelligence, teaching foreign languages, educational technologies, functional language skills, innovation, modern education, student motivation, interactive methods

In the current context of globalization and digitalization, the education system is experiencing a period of qualitative transformation. The rapid development of information technologies, especially the introduction of artificial intelligence (AI) tools into the educational process, is placing new demands on the content and methodology of language training. Today, the formation of functional language skills - listening, speaking, reading and writing - is not limited to the acquisition of language knowledge, but is closely related to the ability to effectively use it in professional, academic and social communication.

Digital platforms and applications based on artificial intelligence (e.g. ChatGPT, Duolingo, Grammarly) allow learners to provide a personalized learning trajectory, receive instant feedback and automatically correct language errors. This, in turn, makes the process of developing language skills interactive, adaptive and result-oriented.
In the development of functional language skills, AI technologies, in addition to individualizing the content of training, contribute to increasing students' motivation, organizing their own work and improving their critical thinking skills. At the same time, artificial intelligence creates conditions for creating an authentic language environment, modeling professional situations, and increasing the scope of language practice.
In this regard, one of the topical issues is the scientific and methodological study of the role of artificial intelligence in the development of functional language skills. This study is aimed at identifying the pedagogical conditions for the effective use of AI tools in the educational process and substantiating their potential for the formation of functional language skills.

The study of the role of artificial intelligence (AI) in the development of functional language skills is one of the most rapidly developing scientific areas in the last decade. This issue is closely related to the theories of digitalization of education, personalized learning, and the formation of functional language skills.

1. Artificial intelligence and digitalization of education

The issue of introducing AI technologies into the education system is widely considered by international organizations and researchers. UNESCO notes that the use of AI in education is an important tool for improving the quality of education, as well as ensuring inclusivity and equal access. Studies have shown that AI-based systems allow for the creation of an adapted learning trajectory, taking into account the individual characteristics of learners.

2. Functional language skills and communicative competence

The concept of functional language skills is related to the theory of communicative competence in linguistics. The concept of communicative competence proposed by Dell Hymes emphasizes the ability to apply language knowledge in a specific social situation. These ideas were later developed in the works of Michael Canale and Merrill Swain and refined through grammatical, sociolinguistic, discourse and strategic components.

Modern research proves the effectiveness of interactive and digital tools in the formation of functional language skills. Virtual environments and automated feedback systems play an important role in the development of listening and speaking skills.

3. The possibilities of AI tools in language teaching

Artificial intelligence-based language learning platforms (e.g. Duolingo, ChatGPT, Grammarly) provide learners with instant feedback, automatic error correction and personalized presentation of language material. Scientific works have shown that AI chatbots increase the volume of language practice, increase students' speaking activity and improve the quality of writing. In addition, adaptive algorithms allow you to determine the level of the learner and adapt tasks accordingly.

4. Pedagogical and ethical aspects

The literature also considers the pedagogical conditions and limitations of the use of AI. Researchers warn that the aimless use of technology can lead to the mechanical formation of language skills. Therefore, the need to use AI tools within the framework of a methodologically sound model is emphasized. At the same time, issues of academic integrity, data security and digital ethics have also become the subject of scientific analysis. These aspects require the responsible use of AI in the language teaching process.
The literature review shows that artificial intelligence has significant potential in the development of functional language skills. Studies prove that AI tools contribute to the formation of communicative competence through personalized learning, instant feedback and

interactive language practice. In addition, pedagogical validity and adherence to ethical principles are the main conditions for the effective use of AI technologies. The results of research were focused on:

- to determine the initial level of formation of key professional competencies.
- to correct the educational process and implement targeted methodological measures.
- to increase the effectiveness of training students for professional activities in the international environment.
- to measure the initial and post-experimental level of ICC, the following were used: survey (motivational and emotional sub-competence); online test (EF SET for functional language skills, MS Teams Forms for linguo-cultural competence); essay (sociocultural subcompetency); oral and written assignments (situational-communicative subcompetency). 50 students of future foreign language teachers took part in the experiment. To evaluate the initial and post-experimental levels of formation of intercultural professional-communicative competence (ICC) of students, complex diagnostic measures were conducted, including questionnaires, testing, written and oral tasks. The experimental work was carried out with the participation of students of the experimental (EG) and control (CG) groups.

1. Motivational and emotional sub-competence:

The author's online questionnaire "Motivation to Apply English at the Workplace" was used to measure the motivational-emotional subcompetency on the MS Teams - MS Forms platform. The survey included multiple-choice questions, open-ended questions, and a Likert scale.

Table 1. Motivational and emotional sub-competence of ICC (EG and CG)

Levels	Low (1-30)	Average (31-70)	High (71-100)
EG	15	11	4
CG	14	12	4
%	50 / 36,7 / 13,3	46,7 / 40 / 13,3	-

At the ascertaining stage, the majority of students of both groups were at low and medium levels of motivation, which indicates the need for active formation of the motivational and emotional component of MIKK. Most students initially have a low level of motivation, which requires the introduction of stimulating teaching methods.

2. Functional language skills was assessed using the EF SET online test (https://www.efset.org/), an accredited platform for the diagnosis of English language proficiency on the CEFR scale.

Table 2. Functional language skills ICC (EG and CG)

Levels	Low (A1-A2)	Average (B1-B2)	High (C1-C2)
EG	4	18	8
CG	3	18	9
%	13,3 / 60 / 26,7	10 / 60 / 30	-

Most of the students have an intermediate level of English. This demonstrates a relatively uniform initial level of functional language skills in both groups. average level prevails, high level language skills are limited, it is necessary to develop communicative skills.

Author's testing on MS Teams Forms platform with multiple-choice questions was used to evaluate the linguo-cultural sub-competency. Results of the pre-experimental level in Table 3.

Table 3. Linguocultural sub-competence of ICC (EG and CG)

Levels	Low (1-30)	Average (31-70)	High (71-100)
EG	13	15	2
CG	12	16	2
%	43,3 / 50 / 6,7	40 / 53,3 / 6,7	-

The average level prevails, which indicates sufficient basic knowledge of students in professional disciplines, but requires increased integration with a foreign language for practical tasks. average level prevails, which confirms the need for integration of professionally oriented tasks.

4. *Sociocultural competence* was evaluated through an online essay on the MS Teams Forms platform, which included the topics of business culture of different countries. Results of the pre-experimental level in Table 4.

Table 4. Socio-cultural sub-competence of ICC (EG and CG)

Levels	Low (1-30)	Average (31-70)	High (71-100)
EG	20	8	2
CG	19	9	2
%	66,7 / 26,7 / 6,7	63,3 / 30 / 6,7	-

High percentage of students with a low level of sociocultural competence indicates the need to implement cultural and intercultural tasks.

5. Situational-communicative sub-competence was determined with the help of oral and written professionally-oriented tasks (monologue, dialogue, role-playing games, e-mail). Results of the pre-experimental level in Table 5.

Table 5. Situational-communicative sub-competence of ICC (EG and CG)

Levels	Low (1-30)	Average (31-70)	High (71-100)
EG	22	7	1
CG	20	8	2
%	73,3 / 23,3 / 3,3	66,7 / 26,7 / 6,7	-

The low level of situational-communicative competence dominates, which emphasizes the necessity of using role-playing games and professionally-oriented communicative tasks. Situational-communicative competence is the least developed among students, which confirms the need to introduce practical communicative trainings and role-playing games into the educational process.

The qualitative results obtained during the experiment showed significant positive changes in students' learning behavior. First of all, the systematic use of artificial intelligence tools contributed to an increase in students' motivation to learn. The interactive format, the ability to receive instant answers, and tasks tailored to individual needs increased students' interest in the subject and increased their level of active participation.

In addition, the volume and quality of students' independent work significantly improved. They were encouraged to work with additional materials, rework texts, and learn professional terminology more deeply. The suggestions and corrections provided by artificial intelligence allowed students to analyze their mistakes and consciously improve.

The ability to receive instant feedback had a significant impact on the timely correction of language errors. Automatic analysis systems clearly indicated grammatical, lexical, and stylistic errors and suggested ways to correct them. This created the conditions for the systematic improvement of students' writing and pronunciation skills.

At the same time, the level of aptitude for professional communication and digital literacy increased. Students developed skills such as conducting professional dialogue in a virtual environment, writing official letters, and preparing presentations. They developed the necessary competencies for their future professional activities by effectively using digital platforms.

However, during the study, a tendency was observed for some students to overly rely on artificial intelligence. This situation highlighted the importance of methodological control and guidance from the teacher. Therefore, artificial intelligence should be used as an auxiliary tool in the learning process and not replace the student's independent thinking.

Based on the results of the experiment, the following scientific and methodological recommendations are made:

1. Phased introduction of AI tools: in the development of functional language skills, it is recommended to systematically introduce AI technologies into the curriculum on a modular basis.

2. Maintaining pedagogical control: AI should be used as an auxiliary tool, not a substitute for the teacher. Methodological guidance and expert feedback must be maintained.

3. Ensuring academic integrity: it is necessary to provide students with instructions on the correct and ethical use of AI tools, and to organize measures to prevent plagiarism.

4. Strengthening functional language skills: tasks performed using AI should be based on professional situations appropriate to the future profession (case, presentation, negotiation, official correspondence).

5. Developing digital competence: it is recommended to conduct special trainings and seminars in order to improve the skills of students and teachers in the effective use of AI tools.

The role of artificial intelligence in the development of functional language skills is of particular importance in the modern education system. The results of the study showed that digital tools based on artificial intelligence allow for the comprehensive and effective development of listening, speaking, reading and writing skills. In particular, the functions of creating a personalized learning trajectory, providing instant feedback and automatically analyzing language errors create conditions for the systematic improvement of students' language competence.

Artificial intelligence makes the learning process interactive, flexible and result-oriented. They increase students' motivation to learn, help them actively organize their own work, develop professional communication skills and strengthen their digital literacy. In addition, by creating an authentic language environment model, they strengthen students' ability to act freely in real communicative situations.

However, the use of artificial intelligence should be carried out in accordance with pedagogical goals, methodologically justified and in compliance with the principles of academic integrity. AI should not be considered a substitute for the teacher, but rather an innovative resource that supports his professional activities and increases the effectiveness of teaching. Thus, artificial intelligence is a modern pedagogical tool with high potential for the development of functional language skills, and its scientific integration into the educational process is an important condition for high-quality language training.

References

1. UNESCO. (2021). AI and education: Guidance for policy-makers. - Paris: UNESCO Publishing. 64 p.
2. Dell Hymes. (1972). On communicative competence. In J. B. Pride & J. Holmes (Eds.), Sociolinguistics (pp. 269–293). - Harmondsworth: Penguin.
3. Michael Canale, & Merrill Swain. (1980). Theoretical bases of communicative approaches to second language teaching and testing. Applied Linguistics, 1(1), 1–47.
4. Noam Chomsky. (1965). Aspects of the Theory of Syntax. - Cambridge, MA: MIT Press. - 251 p.
5. Rod Ellis. (2015). Understanding Second Language Acquisition (2nd ed.). - Oxford: Oxford University Press. - 364 p.
6. Michael Levy. (1997). Computer-Assisted Language Learning: Context and Conceptualization. - Oxford: Oxford University Press. - 298 p.
7. Carol Chapelle. (2001). Computer Applications in Second Language Acquisition: Foundations for Teaching, Testing and Research. - Cambridge: Cambridge University Press. - 215 p.
8. John McCarthy. (2007). What is artificial intelligence? Stanford University. - 15 p.
9. OECD. (2021). AI in Education: Challenges and Opportunities for Sustainable Development. - Paris: OECD Publishing. - 182 p.
10. Duolingo. (2023). Duolingo English Test: Technology overview. - Pittsburgh, PA: Duolingo Inc. - 25 p.
11. ChatGPT. (2023). OpenAI language model documentation. - San Francisco, CA: OpenAI. - 30 p.
12. Grammarly. (2023). AI-powered writing assistance: Research overview. - San Francisco, CA: Grammarly Inc. - 18 p

NUMERICAL MODELING OF MICROWAVE ABLATION ZONES IN PANCREAS USING DIELECTRIC CHARACTERIZATION

Tatjana Milanović[1] and Marija Radmilović-Radjenović[2]
[1]Faculty of Physical Chemistry, University of Belgrade, Studentski trg 12-16, Belgrade, Serbia
[2]Institute of Physics, University of Belgrade, Pregrevica 118, 11080 Belgrade, Serbia

Microwave ablation (MWA) represents a minimally invasive therapeutic option for pancreatic tumors, particularly when surgical resection is not feasible. The spatial distribution of thermal energy during MWA critically depends on the dielectric properties of pancreatic tissue—specifically relative permittivity and effective conductivity—which vary between malignant and healthy tissue and exhibit strong temperature dependence. This study employs numerical modeling to investigate how dielectric contrast between pancreatic adenocarcinoma and surrounding parenchyma influences ablation zone geometry across the clinically relevant frequency range of 900–2450 MHz. Simulations incorporate temperature-dependent variations in dielectric properties, accounting for protein denaturation above 50 °C and tissue dehydration near 100 °C, which significantly alter electromagnetic energy absorption. Results demonstrate that dielectric contrast alone can induce up to 35% variation in ablation zone volume under identical antenna and power settings. These findings establish dielectric characterization as a fundamental parameter for predicting MWA outcomes in pancreatic tissue and provide a computational basis for treatment optimization tailored to individual tumor dielectric profiles.

Keywords: microwave ablation, pancreatic tumor, dielectric properties, numerical modeling, ablation zone.

EĞİTİM VE YETİŞTİRMENİN BÜTÜNLEŞTİRİLMESİ: UYUMLU BİR KİŞİLİK OLUŞTURMAYA YÖNELİK MODERN YAKLAŞIMLAR

Valihonova Mashhura Ibragimovna, Fergana bölgesi, Toshlok ilçesi, Abu Rayhon Beruniy Adollari Özel Okulu'nda kıdemli öğretmen
0009-0009-5586-4766

Özet.
Bu makale, uyumlu bir kişilik oluşturmak amacıyla eğitim ve yetiştirmenin bütünleştirilmesine yönelik modern yaklaşımları incelemektedir. Akademik öğretimin ahlaki, duygusal ve sosyal gelişimle birleştirilmesinin önemini vurgulamaktadır. Öğrenci merkezli öğrenme, karakter eğitimi, teknoloji entegrasyonu ve aile-okul işbirliğinin rolü tartışılmaktadır. Çalışma, sorumlu ve sosyal açıdan yetkin bireyler yetiştirmek için bütüncül ve değer odaklı bir eğitim modelinin şart olduğu sonucuna varmaktadır.
Anahtar Kelimeler: Eğitim ve yetiştirme, uyumlu kişilik, bütüncül gelişim, karakter eğitimi, öğrenci merkezli öğrenme, ahlaki değerler, sosyal sorumluluk.

INTEGRATING EDUCATION AND UPBRINGING: MODERN APPROACHES TO FORMING A HARMONIOUS PERSONALITY

Abstract.
This article examines modern approaches to integrating education and upbringing in order to form a harmonious personality. It highlights the importance of combining academic instruction with moral, emotional, and social development. The role of student-centered learning, character education, technology integration, and family-school cooperation is discussed. The study concludes that a holistic and value-oriented educational model is essential for developing responsible and socially competent individuals.
Keywords: Education and upbringing, harmonious personality, holistic development, character education, student-centered learning, moral values, social responsibility.

PERFORASYON PARAMETRELERİNİN SUSTURUCU GERİ BASINCI ÜZERİNDEKİ ETKİSİNİN SAYISAL OLARAK CFD ANALİZLERİ İLE İNCELENMESİ

Yüksek Lisans Öğrencisi Tolga ARI
Düzce Üniversitesi, Lisansüstü Eğitim Enstitüsü, Konuralp, Düzce
Doç. Dr. Onur ÖZBEK
Düzce Üniversitesi, Gümüşova Meslek Yüksekokulu, Makine ve Metal Teknolojileri Bölümü, Gümüşova, Düzce

Özet
İçten yanmalı motorlarda ortaya çıkan egzoz gazı gürültüsünün kontrol altına alınması, hem sürüş konforu hem de çevresel gürültü standartlarının sağlanması açısından büyük önem taşımaktadır. Bu amaçla kullanılan egzoz susturucuları, akustik performans ile akış performansı arasında dengeli bir tasarım gerektiren karmaşık sistemlerdir. Susturucu tasarımında gürültü azaltımı hedeflenirken, motor performansını olumsuz etkileyebilecek geri basınç artışlarının minimum seviyede tutulması kritik bir tasarım kriteri olarak öne çıkmaktadır. Bu bağlamda susturucu içerisindeki perforasyon geometrisi, akış karakteristiğini ve geri basınç değerlerini doğrudan etkileyen önemli parametrelerden biridir. Bu çalışmada, perforasyon parametrelerinin susturucu geri basıncı üzerindeki etkileri Sayısal Akışkanlar Dinamiği (CFD – Computational Fluid Dynamics) analizleri kullanılarak detaylı bir şekilde incelenmiştir. Analizlerde, susturucu geometrisine ait oda sayısı, rondela sayısı ve ana boru çapı sabit tutulmuş; delik sayısı ve delik çapı değişken parametreler olarak ele alınmıştır. Tüm tasarımlar üç boyutlu olarak modellenmiş ve SolidWorks Flow Simulation yazılımı kullanılarak CFD analizleri gerçekleştirilmiştir. Analizlerde tüm modeller için aynı sınır şartları uygulanmış; basınç dağılımları, hız dağılımları ve toplam basınç düşümü (ΔP) değerleri karşılaştırmalı olarak değerlendirilmiştir. Elde edilen sonuçlar, delik çapının artmasıyla birlikte susturucu içerisindeki akışın daha homojen bir yapıya kavuştuğunu ve buna bağlı olarak geri basınç değerlerinde belirgin düşüşler meydana geldiğini göstermiştir. Karşılaştırmalı analizler sonucunda, geri basınç üzerinde delik çapının delik sayısına kıyasla daha baskın bir tasarım parametresi olduğu ortaya konmuştur. Bu çalışma, düşük geri basınç hedeflenen otomotiv egzoz sistemleri için tasarım parametrelerinin belirlenmesine yönelik yol gösterici sonuçlar sunmakta olup, perforasyon geometrisinin erken tasarım aşamalarında dikkate alınmasının sayısal analiz sürecini iyileştireceği ve deneysel çalışmalar için etkin bir ön tasarım altyapısı sağlayacağı değerlendirilmektedir.
Anahtar Kelimeler: Susturucu, Perforasyon, Geri Basınç, CFD Analiz

Abstract
Controlling exhaust gas noise from internal combustion engines is crucial for both driving comfort and meeting environmental noise standards. Exhaust mufflers, used for this purpose, are complex systems requiring a balanced design between acoustic and flow performance. While noise reduction is the goal in muffler design, minimizing back pressure increases that could negatively affect engine performance is a critical design criterion. In this context, the perforation geometry within the muffler is one of the important parameters that directly affect the flow characteristics and back pressure values. In this study, the effects of perforation parameters on muffler back pressure were investigated in detail using Computational Fluid Dynamics (CFD) analyses. In the analyses, the number of chambers, the number of washers, and the main pipe diameter of the muffler geometry were kept constant; the number of holes and the hole diameter were considered as variable parameters. All designs were modeled in three dimensions, and CFD analyses were performed using SolidWorks Flow Simulation

software. The same boundary conditions were applied to all models in the analyses; Pressure distributions, velocity distributions, and total pressure drop (ΔP) values were evaluated comparatively. The results showed that as the hole diameter increased, the flow inside the muffler became more homogeneous, and consequently, there were significant reductions in back pressure values. As a result of the comparative analyses, it was revealed that hole diameter is a more dominant design parameter than the number of holes in terms of back pressure. This study provides guiding results for determining the design parameters for automotive exhaust systems targeting low back pressure, and it is considered that considering the perforation geometry in the early design stages will improve the numerical analysis process and provide an effective preliminary design infrastructure for experimental studies.
Keywords: Muffler, Perforation, Back Pressure, CFD Analysis

TECHNOLOGICAL INNOVATION AS A DRIVER FOR CLIMATE-RESILIENT AGRICULTURE: EVIDENCE FROM INTEGRATED FARMING SYSTEMS IN THE VIETNAM MEKONG DELTA

Tran Hoang Hieu[1] Le Nguyen Doan Khoi[2*]
[1] Ho Chi Minh National Academy of Politics - Region IV Branch, [2]Can Tho University

Abstract: The Vietnam Mekong Delta (VMD), a global agricultural powerhouse, faces existential threats from climate change, particularly salinity intrusion and hydrological variability. This study aims to evaluate the status of Science, Technology, and Innovation (STI) application in key agricultural models and assess their impact on economic efficiency and climate resilience.
Design/methodology/approach: Utilizing a mixed-methods approach, the study analyzes secondary data from 2020-2025 and primary data from a stratified survey of 600 households across five provinces (Can Tho, Dong Thap, Vinh Long, An Giang, Ca Mau). The Stochastic Frontier Analysis (SFA) is employed to measure technical efficiency, while qualitative analysis identifies institutional barriers.
Findings: The results reveal a significant "technological divide." High-tech models (e.g., intensive shrimp farming, smart rice cultivation) show 20-30% higher profitability but face high capital barriers. Conversely, nature-based solutions like Rice-Shrimp (IRS) systems, enhanced by basic digital monitoring, offer the optimal balance of resilience and economic stability for smallholders. Digital transformation remains fragmented, hindered by digital literacy gaps.
Practical implications: The paper proposes policy mechanisms to operationalize Resolution 57-NQ/TW, focusing on financial incentives for technology adoption and the digitalization of agricultural extension services.
Originality/value: This research provides one of the first comprehensive post-2020 assessments of STI in the VMD, integrating Marxist political economy perspectives on productive forces with modern economic efficiency analysis.
Keywords: Mekong Delta; Climate Change Adaptation; Science, Technology and Innovation (STI); Smart Agriculture; Rice-Shrimp Farming; Digital Transformation.

1. INTRODUCTION

The Mekong Delta (VMD), encompassing 40,000 km² and supporting a population of 17.4 million, is pivotal to Vietnam's food security and export economy, contributing 50% of the country's rice, 65% of aquaculture, and 70% of fruit production. However, it is identified by the IPCC as one of the three deltas most vulnerable to climate change globally. The convergence of rising sea levels, upstream hydropower dam impacts, and local land subsidence has fundamentally altered the region's hydrological regime, leading to severe salinity intrusion and

freshwater scarcity, most notably during the dry seasons of 2015-2016, 2019-2020, and recently 2024.

In response to these challenges, the Vietnamese government issued Resolution No. 120/NQ-CP (2017) on the sustainable development of the Mekong Delta adapting to climate change, marking a strategic shift from "conquering nature" to "living with nature." More recently, Resolution No. 57-NQ/TW (2024) of the Politburo has elevated Science, Technology, and Innovation (STI) and Digital Transformation to the level of a primary national driving force. This policy framework underscores the imperative to transition from resource-intensive agriculture to a knowledge-based, high-tech, and ecological economy.

Despite the clear policy direction, the practical application of STI in the VMD remains fragmented. While "smart agriculture" and "digital transformation" are widely advocated, empirical evidence regarding their actual adoption rates, economic efficiency, and resilience benefits at the household level is limited. Previous studies have largely focused on specific technical interventions (e.g., salinity sensors) or single crops, often lacking a holistic view of the "agri-food system" transformation. Furthermore, the interplay between advanced technologies (hard tech) and institutional innovation (soft tech) in the unique context of the VMD's smallholder-dominated economy requires deeper investigation.

This study aims to bridge this gap by addressing three key questions:

1. What is the current status of STI and digital transformation application across the VMD's key sectors (agriculture, forestry, fishery)?
2. How does STI adoption influence the economic efficiency and climate resilience of farming households, particularly in integrated models like Rice-Shrimp?
3. What are the critical barriers—institutional, financial, and cognitive—hindering the scaling of these innovations?

By answering these questions, the study contributes to the theoretical understanding of technology adoption in vulnerable deltas and provides actionable policy recommendations for implementing Resolution 57-NQ/TW in the VMD.

2. THEORETICAL FRAMEWORK AND LITERATURE REVIEW

2.1. Theoretical Framework

This research adopts an interdisciplinary framework combining Marxist-Leninist Political Economy and Modern Development Economics.

- Productive Forces and Production Relations: From a Marxist perspective, STI represents a revolutionary advancement in *productive forces*. The introduction of new technologies (e.g., IoT, biotechnology) necessitates corresponding adjustments in *production relations*—specifically, the organization of labor (shift from individual to cooperative) and ownership structures (data ownership, intellectual property).

- Technical Efficiency and Resilience: Modern economics provides tools like Stochastic Frontier Analysis (SFA) to measure how close a farm operates to its maximum potential output given a set of inputs (technology). Resilience theory further allows us to evaluate not just efficiency under normal conditions, but the capacity to absorb and recover from shocks (e.g., salinity spikes).

2.2. Literature Review (2020-2025)

2.2.1. Digital Transformation in Agriculture The digitalization of agriculture in the VMD has gained momentum post-2020. Nguyen et al. (2023) highlighted the proliferation of Internet of Things (IoT) applications for monitoring salinity and water quality, which are critical for coastal provinces. Mobile-based advisory services and platforms like RiceMoRe have been deployed to streamline reporting and monitoring of rice production across the delta. However, Liu et al. (2025) argue that a significant "digital divide" persists, with adoption skewed towards large enterprises and younger, better-educated farmers.

2.2.2. Innovations in Rice Cultivation The VMD has witnessed a shift towards Climate-Smart Agriculture (CSA). The "1 Must 5 Reductions" (1M5R) technique—reducing seed, fertilizer, pesticide, water, and post-harvest loss—has been widely promoted. Recent studies confirm its efficacy in reducing input costs by 15-20% and greenhouse gas emissions. Alternate Wetting and Drying (AWD) is another key innovation, now integrated into the "1 Million Hectares of High-Quality Low-Emission Rice" project.

2.2.3. Aquaculture and Nature-based Solutions (NbS) The Rice-Shrimp (IRS) rotation model is extensively cited as a successful adaptation strategy for saline-affected areas (Ca Mau, Bac Lieu, Soc Trang). Tran et al. (2025) emphasize that IRS systems, when enhanced with salinity monitoring technology and improved breeding stock, offer superior economic resilience compared to rice monoculture. In intensive aquaculture, Recirculating Aquaculture Systems (RAS) and biofloc technology are emerging as solutions to disease outbreaks and water pollution, though high initial investment remains a barrier.

2.2.4. Forestry and Ecosystem Services Innovation in forestry is less about "hard tech" and more about management systems. The integration of Geographic Information Systems (GIS) and remote sensing for mangrove monitoring has become standard. Models combining mangrove restoration with livelihood generation (e.g., certified organic shrimp) represent a form of institutional innovation, linking conservation with global value chains.

3. RESEARCH METHODOLOGY

3.1. Study Area

The study focuses on five provinces representing the VMD's diverse agro-ecological zones:

1. Can Tho: The central hub, focusing on high-tech urban agriculture and seedling production.

2. Dong Thap: Freshwater zone, representing intensive rice and freshwater aquaculture (Pangasius).
3. Vinh Long: Freshwater/brackish transition, representing fruit orchards (Citrus, Durian).
4. An Giang: Upstream flood-prone area, representing rice-fish systems and large-scale rice fields.
5. Ca Mau: Coastal saline zone, representing mangrove-shrimp and rice-shrimp models.

3.2. Data Collection

- Secondary Data: Socio-economic data, climate records, and agricultural performance indicators were collected from the General Statistics Office (GSO), Ministry of Agriculture and Department of Agriculture and Environment (DAE); and provincial reports for the period 2015-2024.

Primary Data (Survey): A stratified random sampling method was employed to survey 600 respondents in early 2025. The sample structure included:

- Farmers (n=330): Stratified by production model (Rice, Fruit, Shrimp, Integrated).
- Enterprises/Cooperatives (n=150): Entities actively applying STI.
- Officials (n=120): Local management from Department of Science and Technology (DOST) and Department of Agriculture and Environment (DAE).

In-depth Interviews: 30 semi-structured interviews were conducted with experts from Can Tho University, Mekong Institute, and business leaders to gain qualitative insights into adoption barriers.

3.3. Analytical Approach

- Descriptive Statistics: To quantify the adoption rates of specific technologies (e.g., % of farmers using salinity sensors).
- Cost-Benefit Analysis (CBA): To compare the economic performance (Net Present Value, BCR) of traditional vs. high-tech models.
- Likert Scale Analysis: To assess farmers' perception of resilience and barriers.

4. RESULTS AND DISCUSSION

4.1. Status of STI Application in Agriculture (Crop Production)

4.1.1. Smart Rice Cultivation The survey results indicate a high adoption rate of "process innovations" in rice farming. In An Giang and Vinh Long, over 90% of surveyed farmers have adopted mechanization (combine harvesters) and nearly 80% practice some form of 1M5R.

- Technology: The deployment of laser land leveling and drone technology for pesticide spraying is growing rapidly, driven by service-providing cooperatives. Drones have reduced labor costs by 95.6% and chemical exposure for farmers.

- Digitalization: The RiceMoRe system has been piloted effectively, allowing real-time monitoring of crop progress. However, its use is predominantly at the management level (officials) rather than individual farmers.
- Economic Impact: Farms participating in the "1 Million Hectares" program report a reduction in production costs by 20-30% and an increase in net profit by 20-25% due to reduced input usage and carbon credit potential.

4.1.2. Fruit Production In Vinh Long and Dong Thap, the shift from ineffective rice land to fruit orchards (Durian, Mango) is a major trend.

- Technology: Automatic irrigation systems (mist, drip) controlled via smartphone apps are becoming common in high-value orchards. Traceability codes (Area Codes) are strictly implemented for exports to China and the EU.
- Challenges: Post-harvest technology remains a weak link. Cold storage and processing technologies are insufficient, leading to high pressure during harvest peaks.

4.2. Status of STI Application in Fishery (Aquaculture)

The fishery sector exhibits the most distinct "dual-speed" technological adoption.

4.2.1. High-Tech Intensive Farming In Bac Lieu and Ca Mau, super-intensive shrimp farming in greenhouses (using cellular plastics, anti-sunlight nets) has expanded.

- Technology: These farms utilize Biofloc technology to manage water quality and automatic feeders controlled by AI to optimize Feed Conversion Ratios (FCR).
- Efficiency: Yields reach 40-50 tons/ha/crop, which is 10-15 times higher than extensive farming. Profitability can reach 1 billion VND/ha/year. However, this model requires immense capital investment and energy consumption.

4.2.2. Integrated Nature-based Models (Rice-Shrimp & Mangrove-Shrimp) This is the most scalable adaptation model for the coastal VMD.

- Innovation: The innovation lies in the *system design* rather than just hardware. Farmers use salt-tolerant rice varieties (ST24, ST25) during the wet season and raise shrimp during the dry season (saline intrusion).
- Technology: Recent upgrades include the use of environmental monitoring sensors (measure pH, DO, Salinity) connected to mobile apps, helping farmers manage risks proactively.
- Sustainability: Studies confirm this model is "climate-smart," maintaining biodiversity and soil health. It allows for organic certifications (ASC, BAP), unlocking premium markets.

4.2.3. Pangasius Vinh Hoan and other corporations in Dong Thap/An Giang are leading with high-tech hatcheries using genetic selection for disease resistance and RAS (Recirculating Aquaculture Systems) to minimize water

usage. Vaccination programs are replacing antibiotics, a critical innovation for market access.

4.3. Status of STI Application in Forestry

Forestry in the VMD faces the dual challenge of conservation and livelihood improvement.

- Monitoring Technology: The use of remote sensing and GIS has improved the management of Melaleuca forests in U Minh Thuong/Ha, aiding in fire prevention and peatland conservation.
- Livelihood Models: The "Shrimp-Forest" model in Ca Mau is a prime example of institutional innovation. By adhering to a 60% forest - 40% pond ratio, farmers receive payments for forest environmental services (PFES) and organic shrimp certification. This creates an economic incentive for mangrove protection.

4.4. Barriers to Adoption (The "Bottlenecks")

Despite the successes, the survey identifies critical barriers preventing widespread STI adoption:

1. Financial Barriers: 60-70% of smallholder farmers identify "lack of capital" as the primary constraint. High-tech models (like greenhouses) require collateral that many do not possess.
2. Digital Literacy and Skills: While smartphone ownership is high, the "digital literacy" required to interpret IoT data or use blockchain platforms is low among older farmers. Extension services are often understaffed and lack digital skills themselves.
3. Infrastructure Fragmentation: The irrigation infrastructure in coastal areas is often conflicted, serving both freshwater rice and saline aquaculture, making it difficult to regulate water for specialized high-tech farming.
4. Data Disconnect: Agricultural data is fragmented across different agencies (DARD, DoST, private sector), preventing the effective use of Big Data for regional planning.

5. DISCUSSION

5.1. Impact on Economic Resilience and Efficiency The application of STI has demonstrable positive effects on resilience. Households applying integrated pest management (IPM) or AWD in rice farming showed greater resilience to the 2024 salinity intrusion compared to traditional farmers. In aquaculture, the "Rice-Shrimp" model proves that *adaptation* does not mean *retreat*; rather, it converts a climate risk (salinity) into an economic resource (shrimp farming) through technological adaptation. This validates the "Living with Nature" philosophy of Resolution 120.

5.2. Transformation of Production Relations STI is driving a structural change in the VMD's rural economy. The high capital and technical requirements of modern farming are forcing a shift from small, independent households to cooperative

models and large-scale enterprises. This aligns with the Marxist view that advanced productive forces require socialized production relations. However, there is a risk of exclusion for small, resource-poor farmers who cannot keep up with the technological treadmill.

5.3. The Role of Digital Transformation Digital transformation in the VMD is currently in the "digitization" phase (converting analog to digital) rather than full "transformation." While pilots like RiceMoRe or VN Check (traceability) are promising, they lack the scale to create a network effect. The "soft" infrastructure of data governance and digital skills is lagging behind the "hard" infrastructure of sensors and drones.

6. CONCLUSION AND POLICY RECOMMENDATIONS

6.1. Conclusion

The research confirms that STI is not merely a tool but a fundamental driver for the VMD's survival and prosperity. The region has successfully developed distinct climate-adaptive models: High-tech intensive models for growth (Shrimp, Pangasius, Fruit) and Nature-based integrated models for resilience (Rice-Shrimp, Forest-Shrimp). However, the "technological divide" and financial barriers threaten the inclusivity of this transition. Without targeted interventions, the benefits of STI may be concentrated in the hands of a few large enterprises, leaving smallholders vulnerable.

6.2. Policy Recommendations

To fully realize the goals of Resolution 57-NQ/TW and Resolution 120/NQ-CP, the following recommendations are proposed:

1. Invest in "Soft" Digital Infrastructure: Shift focus from just buying equipment to training. Establish "Community Digital Extension Teams" to support farmers in using agri-tech apps and interpreting data.
2. Financial Innovation: Create specific credit packages for "Climate-Adaptive Technology" with low-interest rates, accepting future crop contracts or greenhouse assets as collateral.
3. Data Unification: Build a Mekong Delta Agricultural Big Data Hub, integrating data on water, salinity, land use, and market prices, accessible to all stakeholders via open APIs.
4. Promote Cooperative-Led Tech Adoption: Incentivize cooperatives to become the owners of expensive technologies (drones, harvesters, cold storage) and provide services to members, lowering the entry barrier for smallholders.
5. Standardize Nature-based Models: Develop clear national technical standards for "Rice-Shrimp" and "Forest-Shrimp" models to facilitate branding and international certification.

REFERENCES

- CGIAR. (2024). *RiceMoRe launch: Pioneering digital transformation in Vietnam's agriculture sector*. International Rice Research Institute.
- Connor, M., Tuan, L. A., DeGuia, A. H., & Wehmeyer, H. (2021). Sustainable rice production in the Mekong River Delta: Factors influencing farmers' adoption of the integrated technology package "One Must Do, Five Reductions" (1M5R). *Outlook on Agriculture*, 50(1), 90–104.
- General Statistics Office of Vietnam. (2024). *Socio-economic situation in May and five months of 2024*.
- Ho, T. T., & Shimada, K. (2019). The effects of climate smart agriculture and climate change adaptation on the technical efficiency of rice farming—an empirical study in the Mekong Delta of Vietnam. *Agriculture*, 9, 99.
- Luu, T. D. (2020). Factors influencing farmers' adoption of climate-smart agriculture in rice production in Vietnam's Mekong Delta. *Asian Journal of Agriculture and Development*, 17(1), 109–124.
- Ministry of Agriculture and Rural Development (MARD). (2024). *Promote ecological and smart agriculture in the Mekong Delta*.
- Nguyen, N. V. B., Vu Thi, N. B., Nguyen, T. H., & Giles, J. (2023). *Digital technologies for coastal agriculture in the Mekong Delta: A review of the digital technology landscape*. Alliance of Bioversity International and CIAT, DOI:10.13140/RG.2.2.25743.25765
- Phan, T. T. H., Tran Thai, Y., & Nguyen, T. H. (2023). Solutions to Enhance Agricultural Digital Transformation in Vietnam. *Journal of Business and Economics*, 14(8), 382-392, DOI:10.15341/jbe(2155-7950)/08.14.2023/004
- Resolution No. 57-NQ/TW. (2024). *Resolution on the Breakthrough Development of Science, Technology, Innovation, and National Digital Transformation*. Central Committee of the Communist Party of Vietnam.
- Tran, N., Dang, K., Le, L., Do, T., Ngo, D., Pham, T., & Le, D. (2025). The enabling environment for upscaling integrated rice-shrimp systems in the Mekong River Delta of Vietnam. *Frontiers in Sustainable Food Systems*, https://doi.org/10.3389/fsufs.2025.1627765
- Tu, V. H., Yabe, M., & Trang, N. T. (2021). Economic Efficiency of Intensive Shrimp Farming in Transforming Areas of The Coastal Mekong Delta. *Journal of the Faculty of Agriculture, Kyushu University*, 66(2), 267–275.
- UNDP & VCCI. (2022). *Agricultural transformation model adapting to climate change in the Mekong Delta*. United Nations Development Programme.
- Vo, T. D., & Muenzel, T. (2024). Technical and scale efficiencies of the salinity-induced rice production system in the western coastal region of the Mekong delta, Vietnam. *Vietnam Journal of Science, Technology and Engineering*, 66(1), 89-96.

ENVIRONMENTAL TOURISM AS A TOOL FOR SUSTAINABLE REGIONAL DEVELOPMENT

Mgr. Tünde DZUROV VARGOVÁ, PhD.
ORCID ID: https://orcid.org/0000-0002-6167-2359
University of Prešov in Prešov, Faculty of Management and Business,
Department of Tourism and Hotel Management, Prešov, Slovakia

Abstract
Environmental tourism represents one of the key directions in transforming modern tourism toward sustainability. It responds to growing environmental challenges, climate change, and the need to protect natural and cultural resources. The aim of this paper is to analyze the importance of environmentally oriented tourism for regional development and to identify tools that support a balance between economic benefits and environmental protection.
The paper is based on an analysis of scholarly sources and examples of good practice from the European context. Special attention is given to environmental innovations in tourism enterprises, the implementation of ecological certifications, efficient resource management, and the promotion of responsible visitor behavior. The findings suggest that environmental tourism can significantly enhance regional competitiveness, strengthen local economies, and at the same time contribute to the protection of natural capital.
The discussion highlights the need for a systemic approach that connects the public sector, businesses, and local communities. Sustainable destination management requires not only environmental measures but also education, digital tools, and strategic planning. Environmental tourism thus represents a promising development model that integrates economic, social, and ecological dimensions within a unified sustainability framework.Keywords: Adaptation. Decision-making. Enterprises. Pro-environmental innovations. Sustainability. Tourism.
Keywords: environmental tourism, sustainability, regional development, ecological innovation, destination competitiveness

Acknowledgement: „Funded by the EU NextGenerationEU through the Recovery and Resilience Plan for Slovakia under the project No. 09I03-03-V05-00006."

SARKOPENİ İÇİN EGZERSİZ PROGRAMI OLUŞTURMADA BÜYÜK DİL MODELLERİNİN KARŞILAŞTIRMALI DEĞERLENDİRİLMESİ

COMPARATIVE EVALUATION OF LARGE LANGUAGE MODELS IN GENERATING EXERCISE PROGRAMS FOR SARCOPENIA

Uğur SÖZLÜ[1]
[1]Tokat Gaziosmanpaşa University, Faculty of Health Sciences, Department of Physiotherapy and Rehabilitation, Tokat – Türkiye
ORCID: 0000-0001-5171-161X

ÖZET

Arka Plan: Sarkopeni, fonksiyonel gerileme, düşmeler ve kırılganlık ile ilişkili ilerleyici, yaşa bağlı bir kas hastalığıdır. Büyük dil modellerinin (LLM'ler) giderek daha erişilebilir hale gelmesiyle birlikte, yapay zeka sağlıkla ilişkili egzersiz önerileri üretmek için giderek daha fazla kullanılmaktadır. Ancak, sarkopeni için yapay zeka tarafından oluşturulan egzersiz reçetelerinin klinik doğruluğu ve kılavuz tutarlılığı belirsizliğini korumaktadır.

Yöntem: Bu kesitsel karşılaştırmalı çalışma, sarkopeninin farklı klinik sunumlarını (örn. kırılganlık, düşme öyküsü, hastane sonrası dekondisyon, sarkopenik obezite, osteoporoz, osteoartrit ve kardiyometabolik komorbiditeler) temsil eden 15 standartlaştırılmış klinik senaryoyu içermektedir. Her senaryo, 12 haftalık progresif bir egzersiz programı oluşturulmasını talep eden aynı prompt kullanılarak üç LLM'ye (ChatGPT 5.2, Gemini 3 ve DeepSeek V3.2) gönderilmiştir. Toplamda 45 yapay zeka tarafından oluşturulmuş program (15 × 3) elde edilmiştir. Tüm çıktılar deneyimli bir geriatri fizyoterapisti tarafından bağımsız olarak değerlendirilmiştir. Programlar üç yapılandırılmış araç kullanılarak değerlendirilmiştir: Clinical Accuracy Scale (0–14), Exercise Prescription Quality Scale (0–10) ve Guideline Adherence Index (0–6); yüksek puanlar daha iyi klinik uyumu göstermektedir. Modeller arasındaki farklar Kruskal–Wallis ve Bonferroni düzeltmeli post-hoc testleri ile analiz edilmiştir.

Bulgular: Ortalama puanlar Clinical Accuracy için 10.89 ± 1.01, Exercise Prescription Quality için 8.27 ± 0.91 ve Guideline Adherence için 5.51 ± 0.51 olarak bulunmuştur. Clinical Accuracy ($p = 0.905$) ve Guideline Adherence ($p = 0.544$) açısından modeller arasında anlamlı fark saptanmamıştır. Ancak Exercise Prescription Quality açısından anlamlı fark bulunmuştur ($p = 0.012$); Bonferroni düzeltmesi sonrasında DeepSeek V3.2'nin hem ChatGPT 5.2 hem de Gemini 3'e kıyasla anlamlı derecede daha yüksek puan aldığı belirlenmiştir.

Sonuç: Her üç LLM klinik olarak kabul edilebilir sarkopeni egzersiz programları üretmiş olsa da, DeepSeek V3.2 egzersiz reçetesi kalitesi açısından üstün performans göstermiştir. Bu bulgular, LLM'lerin egzersiz planlamasında destekleyici araçlar olarak kullanılabileceğini göstermektedir; ancak geriatri rehabilitasyonunun bireyselleştirilmiş ve güvenlik açısından hassas doğası nedeniyle, yapay zeka tarafından oluşturulan önerilerin uygulanmasında profesyonel gözetim gerekliliği devam etmektedir.

Anahtar Kelimeler: Sarkopeni, Büyük Dil Modelleri, Egzersiz Reçetesi, Geriatrik Rehabilitasyon, Yapay Zeka

ABSTRACT

Background: Sarcopenia is a progressive age-related muscle disorder linked to functional decline, falls, and frailty. With the growing accessibility of large language models (LLMs), artificial intelligence is increasingly used to generate health-related exercise

recommendations. However, the clinical accuracy and guideline consistency of AI-generated exercise prescriptions for sarcopenia remain uncertain.

Methods: This cross-sectional comparative study included 15 standardized clinical scenarios representing diverse sarcopenia presentations (e.g., frailty, fall history, post-hospital deconditioning, sarcopenic obesity, osteoporosis, osteoarthritis, and cardiometabolic comorbidities). Each scenario was submitted to three LLMs (ChatGPT 5.2, Gemini 3, and DeepSeek V3.2) using an identical prompt requesting a 12-week progressive exercise program. A total of 45 AI-generated programs (15 × 3) were obtained. All outputs were independently evaluated by a experienced geriatric physiotherapist. Programs were assessed using three structured instruments: the Clinical Accuracy Scale (0–14), Exercise Prescription Quality Scale (0–10), and Guideline Adherence Index (0–6), with higher scores indicating better clinical alignment. Between-model differences were analyzed using the Kruskal–Wallis test with Bonferroni-adjusted post-hoc comparisons.

Results: Mean scores were 10.89 ± 1.01 for Clinical Accuracy, 8.27 ± 0.91 for Exercise Prescription Quality, and 5.51 ± 0.51 for Guideline Adherence. No significant differences were observed among models in Clinical Accuracy ($p = 0.905$) and Guideline Adherence ($p = 0.544$). However, Exercise Prescription Quality differed significantly between models ($p = 0.012$), with DeepSeek V3.2 demonstrating significantly higher scores than both ChatGPT 5.2 and Gemini 3 after Bonferroni correction.

Conclusion: While all three LLMs produced clinically acceptable sarcopenia exercise programs, DeepSeek V3.2 demonstrated superior exercise prescription quality. These findings suggest that LLMs may serve as supportive tools in exercise planning; however, due to the individualized and safety-sensitive nature of geriatric rehabilitation, professional supervision remains essential when implementing AI-generated recommendations.

Keywords: Sarcopenia, Large Language Models, Exercise Prescription, Geriatric Rehabilitation, Artificial Intelligence

TURİZMDE YAŞAYAN KÜLTÜR: AKÇAKOCA YUKARI MAHALLE PAZARI ÖRNEĞİ

LIVING CULTURE IN TOURISM: THE CASE OF THE AKÇAKOCA UPPER NEIGHBOURHOOD MARKET

Öğr. Gör. Dr. Vedat KAYIŞ
Düzce Üniversitesi, Turizm Fakültesi, Gastronomi ve Mutfak Sanatları Bölümü, Akçakoca, Düzce
ORCID NO: 0000-0002-9026-5955

ÖZET

Bu çalışma, turizmde yaşayan kültür kavramı çerçevesinde Akçakoca Yukarı Mahalle Pazarı'nın somut olmayan kültürel miras ve deneyimsel turizm açısından taşıdığı önemi incelemeyi amaçlamaktadır. Günümüzde turizm yalnızca deniz, kum ve güneş odaklı bir faaliyet alanı olmaktan çıkarak; yerel yaşam biçimlerini, kültürel pratikleri ve gündelik hayatın özgün unsurlarını kapsayan çok boyutlu bir yapıya dönüşmüştür. Bu dönüşüm sürecinde kültürel turizm, destinasyonların rekabet gücünü artıran temel unsurlardan biri olarak öne çıkmakta ve ziyaretçilerin yerel kültürü doğrudan deneyimleme arzusuna dayanmaktadır. Bu bağlamda "yaşayan kültür" kavramı, müze veya sergi alanlarında sunulan durağan kültürel öğelerden ziyade, yerel halk tarafından günlük yaşam içinde üretilen ve sürdürülen kültürel pratikleri ifade etmektedir. UNESCO bu unsurları somut olmayan kültürel miras kapsamında değerlendirerek, toplulukların kimliğini ve sürekliliğini yansıtan değerler olarak tanımlamaktadır. Araştırmada nitel araştırma desenlerinden doküman analizi yöntemi kullanılmıştır. Doküman analizi; yazılı, görsel ve dijital materyallerin sistematik biçimde incelenmesine dayanan bir yöntem olup kültürel çalışmalar ve turizm araştırmalarında önemli bir analiz imkânı sunmaktadır. Çalışma kapsamında resmî kurum raporları, tanıtım metinleri, festival programları ve akademik kaynaklar incelenmiş; elde edilen veriler betimsel analiz yaklaşımıyla "yaşayan kültür", "yerel pazar", "gastronomi" ve "turistik deneyim" temaları altında sınıflandırılmıştır. Bulgular, Akçakoca Yukarı Mahalle Pazarı'nın yalnızca bir ticaret alanı değil, aynı zamanda gastronomik ürünler, el sanatları ve sözlü kültür unsurları aracılığıyla yaşayan kültürün üretildiği bir sosyo-kültürel mekân olduğunu göstermektedir. Pazarda sunulan Melengücceği tatlısı, Mancarlı pide gibi coğrafi işaretli ürünler ile kadın üreticilerin el emeğine dayalı katkıları kültürel mirasın ekonomik faaliyetlerle bütünleştiğini ortaya koymaktadır. Yerel pazarlar turistler açısından otantik deneyim sunmakta ve kültürel etkileşim ortamı yaratmaktadır. Bununla birlikte turistik ilginin artması kültürel değerlerin ticarileşmesi riskini de beraberinde getirebileceğinden, sürdürülebilir turizm planlaması içinde yerel halkın karar süreçlerine aktif katılımı büyük önem taşımaktadır. Sonuç olarak Akçakoca Yukarı Mahalle Pazarı, somut olmayan kültürel mirasın korunması, yerel kimliğin güçlendirilmesi ve deneyim temelli kültürel turizmin geliştirilmesi açısından önemli bir potansiyele sahip yaşayan kültür mekânı olarak değerlendirilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Turizm, Yaşayan Kültür, Yukarı Mahalle, Tarihi Pazar, Akçakoca.

ABSTRACT

This study aims to examine the importance of Akçakoca Upper Neighbourhood Market in terms of intangible cultural heritage and experiential tourism within the framework of the concept of living culture in tourism. Today, tourism has evolved beyond being solely focused on sea, sand and sun; it has transformed into a multidimensional structure encompassing local lifestyles, cultural practices and unique elements of everyday life. In this transformation process, cultural tourism has emerged as one of the key elements enhancing the competitiveness of destinations and is based on visitors' desire to directly experience local culture. In this context, the concept of 'living culture' refers to cultural practices produced and sustained by the local community in their daily lives, rather than static cultural elements presented in museums or exhibition spaces. UNESCO evaluates these elements within the scope of intangible cultural heritage, defining them as values that reflect the identity and continuity of communities. The research employed the document analysis method from qualitative research designs. Document analysis is a method based on the systematic examination of written, visual, and digital materials, offering significant analytical opportunities in cultural studies and tourism research. Official institutional reports, promotional texts, festival programmes, and academic sources were examined within the scope of the study; the data obtained were classified under the themes of 'living culture,' 'local market,' 'gastronomy,' and 'tourist experience' using a descriptive analysis approach. The findings show that the Akçakoca Upper Neighbourhood Market is not only a commercial area but also a socio-cultural space where living culture is produced through gastronomic products, handicrafts, and elements of oral culture. Geographically indicated products offered at the market, such as Melengücceği dessert and Mancarlı pide, along with the contributions of women producers based on manual labour, reveal that cultural heritage is integrated with economic activities. Local markets offer authentic experiences for tourists and create an environment for cultural interaction. However, as increased tourist interest may also bring the risk of commercialising cultural values, the active participation of the local community in decision-making processes is of great importance within sustainable tourism planning. In conclusion, the Akçakoca Upper Neighbourhood Market is considered a living cultural space with significant potential for the preservation of intangible cultural heritage, the strengthening of local identity, and the development of experience-based cultural tourism.

Keywords: Tourism, Living Culture, Upper Neighbourhood, Historical Market, Akçakoca.

GİRİŞ

Turizm olgusu, günümüzde yalnızca deniz, kum ve güneş ekseninde şekillenen bir faaliyet alanı olmaktan çıkarak; yerel yaşam biçimlerini, kültürel pratikleri ve gündelik hayatın özgün unsurlarını kapsayan çok boyutlu bir yapıya dönüşmüştür. Bu dönüşüm sürecinde özellikle kültürel turizm, destinasyonların rekabet gücünü artıran önemli bir unsur olarak öne çıkmaktadır. Kültürel turizm; ziyaretçilerin bir bölgenin tarihini, geleneklerini, yaşam tarzını ve kültürel üretim biçimlerini deneyimleme arzusuna dayanmaktadır (Richards, 2018).

Kültürün turizm bağlamında değerlendirilmesinde "yaşayan kültür" kavramı giderek daha fazla önem kazanmaktadır. Yaşayan kültür, müze veya sergi alanlarında sunulan durağan kültürel öğelerden ziyade, yerel halk tarafından günlük yaşam içerisinde üretilen ve sürdürülen kültürel pratikleri ifade etmektedir. UNESCO bu tür kültürel unsurları somut olmayan kültürel miras kapsamında değerlendirerek, toplulukların kimliğini ve sürekliliğini yansıtan temel değerler olarak tanımlamaktadır (UNESCO, 2003).

Yerel pazarlar, yaşayan kültürün en görünür ve deneyimlenebilir alanlarından biri olarak dikkat çekmektedir. Bu pazarlar; yerel ürünlerin, geleneksel üretim yöntemlerinin, sözlü kültürün ve sosyal etkileşimlerin bir arada bulunduğu mekânlardır. Aynı zamanda turistler için otantik deneyim sunan önemli çekim merkezleri arasında yer almaktadır (Cohen, 1988). Yerel pazarlar aracılığıyla ziyaretçiler, destinasyonun kültürel dokusunu doğrudan gözlemleme ve deneyimleme fırsatı bulmaktadır.

Türkiye, zengin kültürel çeşitliliği ve yerel yaşam pratikleriyle kültürel turizm açısından önemli bir potansiyele sahiptir. Özellikle Karadeniz Bölgesi, geleneksel üretim biçimlerini ve toplumsal dayanışma kültürünü büyük ölçüde koruyan yerel pazarlarıyla dikkat çekmektedir. Bu bağlamda Akçakoca Yukarı Mahalle Pazarı, bölgenin gastronomik ürünlerini, el emeğine dayalı üretimini ve yerel sosyal ilişkilerini yansıtan önemli bir kültürel alan olarak değerlendirilebilir. Bu çalışmanın amacı, Akçakoca Yukarı Mahalle Pazarı'nı yaşayan kültür ve turizm ilişkisi çerçevesinde ele almak; pazarın kültürel sürdürülebilirlik, yerel kimlik ve deneyimsel turizm açısından taşıdığı önemi ortaya koymaktır. Çalışma, yerel pazarların turizmde kültürel değer yaratma potansiyelini vurgulaması bakımından literatüre katkı sağlamayı hedeflemektedir.

KAVRAMSAL ÇERÇEVE

Günümüzde insan hareketliliği farklı etkenlerle giderek yukarı yönlü bir ivme kazanmaktadır. Küreselleşme, teknolojik ilerlemeler ve medyanın etkisi toplumların yapısını dönüştürmekte, bireylerin farklı kültürlerle karşılaşmasına olanak sağlamaktadır. Bu gelişmeler, kültürler arası etkileşimi ve farklı gruplara erişimi kolaylaştırmıştır (Ferguson vd., 2017). Savaşlar ve salgın dönemleri dışında, turizm insan hareketliliğinin en önemli nedenlerinden biri olarak öne çıkmaktadır. Nitekim yalnızca 2019 yılı verilerine göre dünya genelinde turist sayısı 2,4 milyara ulaşmıştır (International Tourism, Number of Arrivals Data, 2022).

Turizm, 1980'lerin sonlarından itibaren sosyal bilimler kapsamında araştırma konusu olarak ele alınmaya başlanmıştır (Dann vd., 1988). Bu alan, farklı sosyal bilim disiplinlerinin kesişim noktasında yer alan çok yönlü bir çalışma sahasıdır. Ancak turizmin kültürel, sosyal, ekonomik yapı ve çevre üzerindeki etkilerine rağmen, sosyal psikolojik perspektiften incelenmesinin sınırlı kaldığı görülmektedir (Berno & Ward, 2005; Ward, 2008; Sevim & Hall, 2016; Karabacak & Harlak, 2020). Turizm araştırmaları ve psikoloji literatürü birlikte değerlendirildiğinde ise, kültürleşme kavramının kültürel temas süreçlerini en kapsamlı biçimde ele alan yaklaşımlardan biri olduğu düşünülmektedir (Berno & Ward, 2005).

Turizm ve Kültür İlişkisi

Turizm ve kültür arasındaki ilişki, destinasyonların kimlik inşasında ve ziyaretçi deneyimlerinin şekillenmesinde belirleyici bir rol oynamaktadır. Kültür, turistik ürünün temel bileşenlerinden biri olarak; yerel halkın yaşam biçimini, değerlerini ve üretim pratiklerini yansıtmaktadır (Smith, 2015). Kültürel unsurlar, destinasyonların özgünlüğünü artırarak turizm talebini çeşitlendirmektedir.

Turizm ve kültür ilişkisi, turizm çalışmalarında merkezi bir konuma sahip olup çok boyutlu ve karşılıklı etkileşime dayalı bir yapı sergilemektedir. Kültür; toplumların değerlerini, inançlarını, yaşam biçimlerini ve sembolik anlamlarını kapsayan dinamik bir olgu olarak turistlerin seyahat motivasyonlarını ve destinasyon tercihlerini doğrudan etkilemektedir. Bu bağlamda turizm, kültürel unsurların deneyimlenmesini mümkün kılan bir araç olarak öne çıkarken; kültür de turistik ürünün temel bileşenlerinden biri hâline gelmektedir (Bruner, 2005). Özellikle kültürel miras, gelenekler ve yerel yaşam pratikleri, destinasyonların özgünlüğünü belirleyen unsurlar arasında yer almakta ve turizm talebini şekillendirmektedir.

Turizm faaliyetleri yalnızca kültürel değerlerin tüketilmesini değil, buna ek olarak bu değerlerin yeniden üretilmesini ve dönüştürülmesini de beraberinde getirmektedir. Kültürel mirasın turizm aracılığıyla sunulması, yerel kimliklerin temsili ve korunması açısından önemli fırsatlar yaratırken, yanlış planlama durumunda kültürel yozlaşma ve ticarileşme riskini de doğurabilmektedir (Artal-Tur, 2018). Bu nedenle turizm-kültür ilişkisi, sürdürülebilirlik perspektifi çerçevesinde ele alınmakta; kültürel kaynakların korunarak gelecek kuşaklara aktarılması gerekliliği vurgulanmaktadır.

Kültürel etkileşim boyutunda ele alındığında, turizm toplumlar arası kültürleşme sürecini hızlandıran önemli bir sosyal mekanizma olarak değerlendirilmektedir. Turistlerle ev sahibi toplum arasında gerçekleşen etkileşimler, karşılıklı öğrenme ve kültürel farkındalığın artmasına katkı sağlarken, yerel toplumsal yapının dönüşümüne de neden olabilmektedir (Şeker, 2022). Bu süreç, turizmin yalnızca ekonomik bir faaliyet değil, aynı zamanda sosyal ve kültürel değişimi tetikleyen bir olgu olduğunu ortaya koymaktadır.

Sonuç olarak, turizm ve kültür arasındaki ilişki karşılıklı bağımlılık temelinde şekillenmekte; kültür turizmin içeriğini zenginleştirirken, turizm de kültürün görünürlüğünü ve sürekliliğini artırmaktadır. Bu çift yönlü etkileşim, destinasyonların rekabet gücünü artırmanın yanı sıra

kültürel mirasın sürdürülebilir yönetimi ve kültürlerarası anlayışın geliştirilmesi açısından da önemli bir rol üstlenmektedir (Aksoy & Özkan, 2025).

Yaşayan Kültür Kavramı

Türk Dil Kurumu kültürü, "tarihsel, toplumsal gelişme süreci içinde yaratılan bütün maddi ve manevi değerler ile bunları sonraki nesillere aktarmada kullanılan araçların bütünü" olarak tanımlar (Türk Dil Kurumu, 2011). Yaşayan kültür, bir toplumun günlük yaşamı içerisinde süreklilik gösteren gelenek, görenek, üretim ve paylaşım pratiklerini ifade etmektedir. Bu kavram, kültürün statik değil; sürekli yeniden üretilen ve aktarılan dinamik bir yapı olduğunu vurgulamaktadır (Harrison, 2015). Yaşayan kültür, turizm açısından otantiklik algısının oluşmasında temel bir unsur olarak kabul edilmektedir.

Yaşayan kültür, bir toplumun günlük yaşamında süreklilik gösteren gelenek, görenek, üretim ve paylaşım pratiklerini kapsar. Bu tanım, kültürün yalnızca geçmişten miras alınan bir yapı olmadığını, aynı zamanda her gün yeniden üretilen bir olgu olduğunu göstermektedir. Dolayısıyla yaşayan kültür kavramı, kültürün sürekliliğini ve dönüşümünü aynı anda açıklayan bir çerçeve sunar.

Somut Olmayan Kültürel Miras

Somut olmayan kültürel miras, toplumların tarihsel süreç içerisinde oluşturdukları, kuşaktan kuşağa aktardıkları ve kimliklerini şekillendiren uygulamalar, anlatımlar, bilgi ve beceriler bütünü olarak tanımlanmaktadır. Bu miras türü; sözlü gelenekler, gösteri sanatları, toplumsal ritüeller, bayramlar, doğa ve evrenle ilgili bilgiler ile el sanatlarına ilişkin ustalıkları kapsamaktadır (UNESCO, 2003). UNESCO'ya göre somut olmayan kültürel miras; toplulukların kuşaktan kuşağa aktardığı uygulamalar, temsiller, bilgiler ve beceriler bütünüdür. Yerel pazarlar, bu mirasın sergilendiği önemli sosyal alanlar arasında yer almaktadır. Geleneksel üretim yöntemleri, yerel dil kullanımı ve sosyal ilişkiler, bu mirasın canlı biçimde yaşatılmasına katkı sağlamaktadır. Somut olmayan kültürel miras, fiziksel bir varlığa indirgenememesi nedeniyle dinamik bir yapıya sahip olup, yaşatıldığı ölçüde varlığını sürdüren canlı bir kültürel alanı temsil etmektedir (UNESCO, 2003). Şekil 1'de Somut Olmayan Kültürel Mirasın Korunması Sözleşmesi'ne göre miras sayılan unsurlar gösterilmektedir.

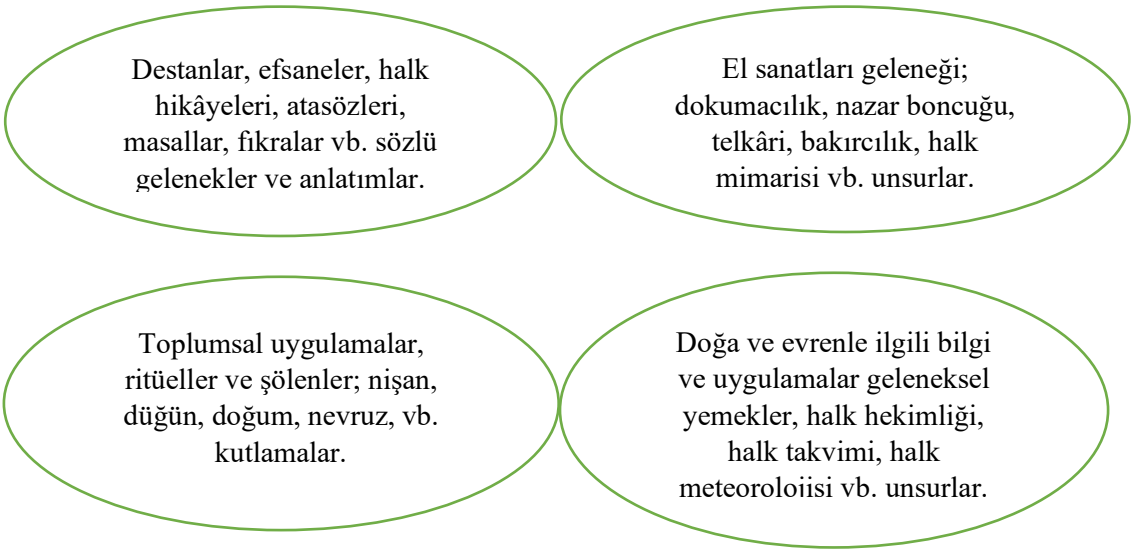

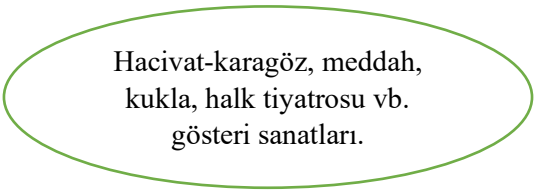

Şekil 1. Somut Olmayan Kültürel Miras

Kaynak: UNESCO, 2003.

Somut Olmayan Kültürel Mirasın Korunmasına İlişkin Sözleşme'nin temel hedefi, sözleşme kapsamında tanımlanan somut olmayan kültürel miras unsurlarının yaşatılmasını ve sürdürülebilirliğini sağlamak amacıyla gerekli koruma mekanizmalarının geliştirilmesi ve uygulanmasıdır. Bu çerçevede sözleşme, söz konusu kültürel değerlerin belgelenmesi, aktarılması ve gelecek kuşaklara aktarılmasına yönelik önlemlerin alınmasını esas almaktadır.

Küreselleşme, kentleşme ve modern yaşam pratiklerinin yaygınlaşması, somut olmayan kültürel miras unsurlarının aktarımını zorlaştırmakta ve bu değerlerin yok olma riskini artırmaktadır. Bu bağlamda somut olmayan kültürel mirasın korunması, yalnızca geleneksel unsurların muhafaza edilmesi değil bu unsurların çağdaş toplumsal yaşamla uyumlu biçimde yeniden üretilmesini de içermektedir (Smith, 2006). UNESCO'nun geliştirdiği koruma yaklaşımı, mirasın dondurulmasını değil, toplulukların aktif katılımı ile yaşatılmasını esas almaktadır (UNESCO, 2011).

Somut olmayan kültürel miras, toplumsal kimliğin inşasında ve kültürel sürekliliğin sağlanmasında önemli bir işlev üstlenmektedir. Yerel bilgi sistemleri, geleneksel üretim biçimleri ve sözlü anlatımlar, bireylerin ait olma duygusunu güçlendirirken kültürel çeşitliliğin korunmasına da katkı sunmaktadır (Kirshenblatt-Gimblett, 2004). Bu yönüyle somut olmayan kültürel miras, yalnızca geçmişin bir yansıması değil, güncel kültürel pratiklerin şekillenmesinde etkili olan bir toplumsal kaynaktır. Somut olmayan kültürel mirasın korunması ve sürdürülebilirliği, kültürel politikaların, eğitim faaliyetlerinin ve yerel topluluk katılımının bütüncül bir yaklaşımla ele alınmasını gerektirmektedir. Kültürel mirasın bu boyutu, kültürlerarası diyalogun geliştirilmesi, toplumsal dayanışmanın güçlendirilmesi ve kültürel çeşitliliğin yaşatılması açısından stratejik bir öneme sahiptir (Aksoy & Enlil, 2011).

YÖNTEM

Bu araştırmada, Akçakoca Yukarı Mahalle Pazarı'nın turizm bağlamında yaşayan kültür olgusu içerisindeki yerini ortaya koymak amacıyla nitel araştırma desenlerinden doküman analizi yöntemi kullanılmıştır. Doküman analizi, araştırılması hedeflenen olgu veya olgular hakkında bilgi içeren yazılı, görsel ve dijital materyallerin sistematik biçimde incelenmesine dayanan bir veri toplama ve analiz tekniğidir (Bowen, 2009). Bu yöntem, özellikle kültürel çalışmalar ve

turizm araştırmalarında, saha çalışmasına ek ya da alternatif olarak derinlemesine analiz yapma olanağı sunmaktadır (O'Leary & Hunt, 2017).

Araştırma kapsamında incelenen dokümanlar; resmî kurum raporları (Kültür ve Turizm Bakanlığı, Düzce İl Kültür ve Turizm Müdürlüğü), yerel yönetim ve sivil toplum kuruluşlarının tanıtım metinleri, turizm etkinlik duyuruları, festival programları, akademik makaleler, tezler ve güvenilir çevrim içi kaynaklar ile sınırlandırılmıştır. Dokümanların seçiminde, Akçakoca Yukarı Mahalle Pazarı'nı doğrudan konu alan veya pazarın kültürel, gastronomik ve turistik özelliklerine dolaylı olarak atıfta bulunan kaynaklar esas alınmıştır. Böylece araştırmanın amacıyla doğrudan ilişkili, güncel ve içerik açısından zengin verilerin elde edilmesi hedeflenmiştir (Bowen, 2009).

Toplanan dokümanlar, betimsel analiz yaklaşımı çerçevesinde değerlendirilmiştir. Bu süreçte öncelikle dokümanlar dikkatli biçimde okunmuş, ardından "yaşayan kültür", "somut olmayan kültürel miras", "yerel pazar", "gastronomi" ve "turistik deneyim" gibi temalar belirlenmiştir. Elde edilen veriler bu temalar altında sınıflandırılarak yorumlanmış; pazarın turizm bağlamında kültürel bir deneyim alanı olarak nasıl temsil edildiği analiz edilmiştir. Doküman analizi sürecinde verilerin güvenirliğini artırmak amacıyla farklı kaynak türleri karşılaştırılmış ve bulgular literatürle ilişkilendirilmiştir (Yıldırım & Şimşek, 2021). Bu yöntem sayesinde, Akçakoca Yukarı Mahalle Pazarı'nın yalnızca bir ticaret alanı değil, aynı zamanda yerel kültürel pratiklerin sürdürüldüğü ve turistlerle paylaşıldığı bir "yaşayan kültür mekânı" olarak nasıl konumlandığı ortaya konulmuştur. Doküman analizi, pazarın turistik temsiline ilişkin kurumsal ve akademik bakış açılarını bütüncül bir çerçevede değerlendirme imkânı sunmuştur.

BULGULAR

Yerel pazarlar, turistler için yalnızca alışveriş yapılan alanlar değil; kültürel etkileşim ve deneyim mekânlarıdır. Bu alanlar, turistlerin yerel halkla doğrudan temas kurmasına olanak tanıyarak, destinasyona yönelik algılarını derinleştirmektedir (Richards, 2011). Yerel pazar deneyimi, deneyimsel ve alternatif turizm anlayışıyla örtüşmektedir. Doküman analizi sonucunda elde edilen bulgular, Akçakoca Yukarı Mahalle Pazarı'nın turizm bağlamında yalnızca bir alışveriş mekânı değil, aynı zamanda yaşayan kültürün üretildiği ve deneyimlendiği bir sosyo-kültürel alan olarak konumlandığını ortaya koymaktadır. Akçakoca Yukarı Mahalle Pazarı'nda sergilenen unsurlara ait bilgiler Tablo 1'de gösterilmektedir.

Tablo 1. Akçakoca Yukarı Mahalle Pazarında Sergilenen Unsurlar

Gastronomik Ürünler	✓ Melengücceği Tatlısı (Akçakoca'ya özgü, kaymak ve unla yapılan geleneksel coğrafi işaretli tatlı) ✓ Mancarlı Pide (Bölgede yetişen "mancar" (karalahana) ile hazırlanan yöresel coğrafi işaretli pide) ✓ Köy Ekmeği (Taş fırında pişirilen doğal ekmek) ✓ Ev Makarnası-Erişte-Kaşık Makarna (El açması, köy usulü erişte çeşitleri) ✓ Köy Peyniri (Doğal yöntemlerle üretilmiş, katkısız peynir)

	✓ Keş-Çökelek (Yoğurt ve peynir altı suyundan yapılan geleneksel ürün) ✓ Organik Bal (Bölgedeki arıcılardan doğal bal) ✓ Ev Yapımı Reçeller (Mevsim meyvelerinden hazırlanmış reçel çeşitleri) ✓ Tarhana (Geleneksel yöntemlerle kurutulmuş, çorbalık tarhana) ✓ Taze Sebze ve Meyveler (Yerel üreticilerin bahçelerinden toplanan mevsim sebze ve meyveler) ✓ Bölgeye Özgü Otlar ve Baharatlar (Özellikle Karadeniz mutfağında kullanılanlar)
El Sanatları Ürünleri	✓ Oklava (Geleneksel mutfaklarda kullanılan, el yapımı ahşap oklava ve merdaneler) ✓ Yer Sofrası (Köy kültürünü yansıtan, el işçiliğiyle yapılmış küçük ahşap sofralar) ✓ Şalvar (Kadınların yöresel kıyafetlerinde kullandıkları, el dikimi şalvarlar) ✓ Yazma (El baskısı veya işlemeli yazma ve başörtüler) ✓ İşlemeler (El nakışıyla süslenmiş tekstil ürünleri, masa örtüsü, yastık kılıfı, bohça vb.) ✓ El İşi Dokumalar (Yöreye özgü motiflerle hazırlanmış dokuma ürünler) ✓ Etnografik Objeler (Bölgenin kültürel geçmişini yansıtan küçük dekoratif eşyalar)
Kültürel Ürünler	✓ Halk Oyunları Gösterileri (Karadeniz yöresine özgü horon ve diğer danslar) ✓ Yerel Müzik İcraları (Kemençe, tulum ve davul-zurna eşliğinde canlı performanslar) ✓ Tarihi Cumbalı Evlerin Atmosferi (Pazarın kurulduğu sokaklarda tarihi evlerin kültürel mirası) ✓ Ortak Yaşam Kültürü Ürünleri (Köy yaşamını yansıtan günlük kullanım eşyaları, otantik dekorlar) ✓ Kadın Kooperatiflerinin Ürünleri (Hem gastronomik hem de kültürel üretimlerde kadınların katkısı) ✓ El işçiliğiyle üretilen kültürel objeler ✓ Yöresel Hikâyeler ve Anlatılar (Pazarda yaşlıların aktardığı sözlü kültür örnekleri) ✓ Hediyelik Kültürel Eşyalar (Akçakoca'yı simgeleyen küçük objeler, magnetler, ahşap süsler) ✓ Antikaya Ayrılmış Eski Dönem Eşyaları

Akçakoca Yukarı Mahalle Pazarı, yerel üreticilerin kendi yetiştirdikleri veya ürettikleri ürünleri sunduğu, geleneksel pazarlık kültürünün ve sosyal dayanışmanın sürdürüldüğü bir alandır. Bu pazar, Akçakoca'nın gastronomik kimliğini ve kültürel belleğini yansıtan önemli bir yaşayan

kültür örneğidir. Turizm bağlamında değerlendirildiğinde, pazarın sürdürülebilir turizm ve yerel kalkınma açısından önemli bir potansiyele sahip olduğu söylenebilir (Akkil vd., 2024).

İncelenen resmî raporlar, tanıtım metinleri ve etkinlik duyurularında pazarın; yöresel gastronomi, el sanatları ve geleneksel üretim biçimleriyle ilişkilendirildiği görülmektedir. Bu durum, pazarın somut olmayan kültürel miras unsurlarının günlük yaşam pratikleri içinde sürdürüldüğünü göstermektedir (UNESCO, 2003). Özellikle yerel yiyeceklerin geleneksel yöntemlerle üretilip pazarda sunulması, kültürel bilginin aktarımında önemli bir rol oynamaktadır.

Elde edilen bulgular, pazarın yerel aktörler, özellikle kadın üreticiler aracılığıyla kültürel sürekliliğe katkı sunduğunu göstermektedir (Akkil vd., 2024). Dokümanlarda, ev yapımı gıda ürünleri, geleneksel tarifler ve el emeği ürünlerin ön plana çıkarılması, kültürel mirasın ekonomik faaliyetlerle bütünleştiğini ortaya koymaktadır. Verilen görsellerde üretici kadınların yerli ve yabancı turistlere sunduğu gastronomik ürünler gösterilmektedir.

Resim 1. Akçakoca Melengücceği Tatlısı ve Mancarlı Pide

Kaynak: Fotoğraflar Düzce Üniversitesi Turizm Fakültesi Gastronomi ve Mutfak Sanatları öğrencileri tarafından çekilmiştir.

Turizm bağlamında değerlendirildiğinde, bu tür pazarlar yerel halk için gelir kaynağı yaratırken aynı zamanda kültürel kimliğin görünürlüğünü artırmaktadır (Kayış, 2025). Doküman analizi bulguları, Akçakoca Yukarı Mahalle Pazarı'nın turistler açısından özgün bir deneyim alanı olarak temsil edildiğini de göstermektedir.

Resim 2. Akçakoca Tarihi Yukarı Mahalle Pazarı

Kaynak: Fotoğraflar Düzce Üniversitesi Turizm Fakültesi Gastronomi ve Mutfak Sanatları öğrencileri tarafından çekilmiştir.

Tanıtım metinlerinde pazarın "yerel yaşamı tanıma", "otantik lezzetlerle buluşma" ve "geleneksel kültürü deneyimleme" gibi ifadelerle sunulması, turizmde deneyim odaklı yaklaşımın ön plana çıktığını göstermektedir. Bu durum, turizmin kültürel deneyim üretme işlevine ilişkin literatürle paralellik taşımaktadır (Richards, 2018). Pazarın fiziksel mekânı ile kültürel pratiklerin iç içe geçmesi, ziyaretçilerin pasif tüketici konumundan çıkarak kültürel etkileşime dâhil olmalarına olanak sağlamaktadır. Görsellerde sunulan görüntüler Akçakoca Tarihi Yukarı Mahalle Pazarına ait olup, pazarın turizm açısından görsel hafızaya hitap ettiğini göstermektedir.

TARTIŞMA VE SONUÇ

Tartışma kapsamında değerlendirildiğinde, Akçakoca Yukarı Mahalle Pazarı örneği, turizm ve somut olmayan kültürel miras arasındaki ilişkinin sürdürülebilirlik ekseninde ele alınması gerektiğini ortaya koymaktadır. Dokümanlarda yer alan festival ve tematik etkinliklerin, kültürel farkındalığı artırıcı bir işlev üstlendiği görülmekle birlikte; bu tür faaliyetlerin kültürel değerleri ticarileştirme riskini de barındırdığı söylenebilir. Bu durum, kültürel mirasın turizm yoluyla sunumunda denge kurulması gerektiğini vurgulayan eleştirel yaklaşımlarla örtüşmektedir (Smith, 2006; Artal-Tur, 2018). Dolayısıyla pazarın turistik bir ürün olarak geliştirilmesinde, yerel toplulukların karar süreçlerine aktif katılımının sağlanması büyük önem taşımaktadır.

Bu çalışma Akçakoca Yukarı Mahalle Pazarı'nın turizm bağlamında yaşayan kültürün mekânsal bir temsili olduğunu göstermektedir. Doküman analizi, pazarın kültürel mirasın korunması, yerel kimliğin güçlendirilmesi ve deneyim temelli turizmin geliştirilmesi açısından önemli bir potansiyele sahip olduğunu ortaya koymuştur. Bu yönüyle çalışma, yerel pazarların

kültürel turizm literatüründe değerlendirilmesine katkı sunmakta ve benzer destinasyonlar için karşılaştırmalı araştırmalara zemin hazırlamaktadır.

Akçakoca Yukarı Mahalle Pazarı örneği üzerinden gerçekleştirilen bu çalışma, yerel pazarların yalnızca ekonomik faaliyet alanları değil, yaşayan kültürün üretildiği, aktarıldığı ve deneyimlendiği sosyal mekânlar olduğunu ortaya koymuştur. Doküman analizi bulguları, pazarın gastronomik ürünler, el sanatları ve sözlü kültür unsurlarıyla somut olmayan kültürel mirasın günlük yaşam içerisinde sürdürüldüğü önemli bir kültürel alan niteliği taşıdığını göstermektedir. UNESCO'nun somut olmayan kültürel miras yaklaşımı da kültürün yalnızca korunması değil, topluluklar aracılığıyla yaşatılması gerektiğini vurgulamaktadır (UNESCO, 2003).

Çalışma kapsamında değerlendirilen bulgular, Yukarı Mahalle Pazarı'nın turistler açısından otantik deneyim sunan bir çekim unsuru olarak temsil edildiğini göstermektedir. Yerel pazarlarda sunulan geleneksel ürünler ve sosyal etkileşim ortamı, ziyaretçilerin destinasyon kültürünü doğrudan deneyimlemesine olanak sağlamaktadır. Bu durum, kültürel turizmin deneyim odaklı yapısıyla örtüşmekte ve kültürel unsurların destinasyon rekabet gücünü artırdığını ortaya koymaktadır (Richards, 2018). Dolayısıyla pazar, Akçakoca'nın kültürel kimliğinin görünürlüğünü artıran önemli bir turistik unsur olarak değerlendirilebilir.

Araştırmanın bir diğer önemli sonucu, pazarın kültürel sürdürülebilirlik açısından taşıdığı potansiyeldir. Kadın üreticiler, kooperatifler ve yerel aktörler aracılığıyla kültürel mirasın ekonomik üretimle bütünleştiği görülmektedir (Akkil vd., 2024). Bu bulgu, somut olmayan kültürel mirasın korunmasında topluluk temelli yaklaşımların önemini vurgulayan literatürle paralellik taşımaktadır (Kirshenblatt-Gimblett, 2004; Smith, 2006). Yerel üreticilerin desteklenmesi, hem kültürel sürekliliği hem de yerel kalkınmayı güçlendirecek önemli bir unsur olarak öne çıkmaktadır.

Bununla birlikte, pazara yönelik turistik ilginin artması kültürel değerlerin ticarileşmesi ve özgünlüğün zayıflaması riskini de beraberinde getirebilir. Kültürel mirasın turizm yoluyla sunulmasında sürdürülebilir bir denge kurulması gerektiği, kültürel yozlaşma ve metalaşma eleştirileriyle literatürde sıklıkla dile getirilmektedir. Bu nedenle pazarın turizm ürünü olarak geliştirilmesi sürecinde yerel halkın karar mekanizmalarına aktif biçimde katılımı sağlanmalıdır.

Sonuç olarak Akçakoca Yukarı Mahalle Pazarı, gastronomi, kültürel miras ve deneyimsel turizm açısından önemli bir "yaşayan kültür mekânı" niteliği taşımaktadır. Bu kapsamda öneri olarak; pazarın kültürel değerini koruyacak şekilde tematik etkinliklerin planlanması, yerel ürünlerin coğrafi işaretleme süreçlerinin desteklenmesi ve kadın üreticilerin güçlendirilmesine yönelik politikaların geliştirilmesi önerilmektedir. Ayrıca yerel pazarların turizm planlamasına entegre edilmesi, destinasyonun sürdürülebilir kültürel turizm potansiyelini artıracaktır.

KAYNAKLAR

Akkil, A., Kale, E., & Kadam, S. (2024). Sürdürülebilir Gastronomi Kapsamında Kadın Girişimcilerin Rolü: Akçakoca Yukarı Mahalle Pazarı Örneği. *Gastroia: Journal of Gastronomy and Travel Research,* 8(2), 217-226. https://doi.org/10.32958/gastoria.1469085

Aksoy, A., & Enlil, Z. (2011). *Kültür ekonomisi envanteri: İstanbul 2010.* İstanbul Bilgi Üniversitesi Yayınları.

Aksoy, A., & Özkan, Ç. (2025). Kültür Turizmi ve Geleneksel Giyim Kuşam Kültürü İlişkisi: Çanakkale Örneği. *Türk Turizm Araştırmaları Dergisi, 9(1),* 23-39. http://doi.org/10.26677/TR1010.2025.1527

Artal-Tur, A. (2018). Culture and cultures in tourism. *Anatolia, 29(2),* 179-182. https://doi.org/10.1080/13032917.2017.1414433

Berno, T., & Ward, C. (2005). Innocence abroad: A pocket guide to psychological research on tourism. *American Psychologist, 60(6),* 593. https://doi.org/10.1037/0003-066X.60.6.593

Bowen, G. A. (2009). Document analysis as a qualitative research method. *Qualitative research journal, 9(2),* 27-40. https://doi.org/10.3316/QRJ0902027

Bruner, E. M. (2005). Culture on tour: Ethnographies of travel. *University of Chicago Press.*

Cohen, E. (1988). Authenticity and commoditization in tourism. *Annals of tourism research,* 15(3), 371-386. https://doi.org/10.1016/0160-7383(88)90028-X

Dann, G., Nash, D., & Pearce, P. (1988). Methodology in tourism research. *Annals of tourism research,* 15(1), 1-28. https://doi.org/10.1016/0160-7383(88)90068-0

Ferguson, Y. L., Ferguson, K. T., & Ferguson, G. M. (2017). I am AmeriBritSouthAfrican-Zambian: Multidimensional remote acculturation and well-being among urban Zambian adolescents. *International Journal of Psychology, 52(1),* 67-76.

Harrison, D. (2015). Development theory and tourism in developing countries: what has theory ever done for us?. *International Journal of Asia-Pacific Studies,* 11.

International Tourism, Number Of Arrivals Data. (2022). Yearbook of Tourism Statistics, Compendium of Tourism Statistics and data files, UN Tourism Erişim Adresi: https://data.worldbank.org/indicator/ST.INT.ARVL (Erişim Tarihi: 03.02.2026).

Karabacak, G., & Harlak, H. (2020). Otel çalışanlarının iş-aile yaşam çatışmalarının yordayıcıları olarak, iş-yaşam doyumu, iş stresi ve algılanan sosyal destek. *Türk Turizm Araştırmaları Dergisi, 4(3),* 1923-1940. http://doi.org/10.26677/TR1010.2020.458

Kayış, V. (2025). Akçakoca Araştırmaları, Ö. Bozkurt, D. Pişkin (Ed.), *Gastronomi Turizminin Ekonomik Kalkınma Üzerine Etkisi: Akçakoca Örneği* (s. 85-102). Paradigma Yayınları.

Kirshenblatt-gimblett, B. (2004). Intangible Heritage as Metacultural Production1. *Museum International, 56(1–2),* 52–65. https://doi.org/10.1111/j.1350-0775.2004.00458.x

O'Leary, Z., & Hunt, J. (2017). Secondary data: existing data, online generated data and previous studies. In Z. O'Leary (Ed.), The essential guide to doing your research project (3rd ed., pp. 264-294). SAGE Publications.

Richards, G. (2018). Cultural tourism: A review of recent research and trends. *Journal of hospitality and tourism management, 36,* 12-21. https://doi.org/10.1016/j.jhtm.2018.03.005

Sevim, N., & Hall, E. E. (2016). Consumer acculturation: perspective of immigrants and tourists. International *Journal of Academic Reserach in Economics and Management Sciences, 5(4).* http://dx.doi.org/10.6007/IJAREMS/v5-i4/2414

Smith, S. (2015). A sense of place: Place, culture and tourism. *Tourism Recreation Research, 40(2),* 220-233. https://doi.org/10.1080/02508281.2015.1049814

Şeker, B. D. (2022). Kültürleşme ve turizm ilişkisi. *Van İnsani ve Sosyal Bilimler Dergisi, (4),* 139-154.

Türk Dil Kurumu. (2011). Türkçe sözlük (11. bs.). Ankara: Türk Dil Kurumu Yayınları.

UNESCO. (2003). United Nations Educational, scientific and cultural organization somut olmayan kültürel mirasın korunması sözleşmesi. Erişim adresi: https://ich.unesco.org/doc/src/00009-TR-PDF.pdf. (Erişim Tarihi: 03.02.2026).

UNESCO. (2011). Operational directives for the implementation of the Convention for the Safeguarding of the Intangible Cultural Heritage. Paris: UNESCO.

Ward, C. (2008). Thinking outside the Berry boxes: New perspectives on identity, acculturation and intercultural relations. *International journal of intercultural relations, 32(2),* 105-114. https://doi.org/10.1016/j.ijintrel.2007.11.002

Yıldırım, A., & Şimşek, H. (2021). Sosyal bilimlerde nitel araştırma yöntemleri (12. bs.). Seçkin Yayıncılık.

TURİZMDE ÇEVRE DOSTU UYGULAMALAR ÜZERİNE BİR ARAŞTIRMA
A RESEARCH ON ENVIRONMENTALLY FRIENDLY PRACTICES IN TOURISM

Öğr. Gör. Dr. Vedat KAYIŞ
Düzce Üniversitesi, Turizm Fakültesi, Gastronomi ve Mutfak Sanatları Bölümü,
Akçakoca, Düzce
ORCID NO: 0000-0002-9026-5955

ÖZET

Turizm sektöründe çevre dostu uygulamalar, sürdürülebilir kalkınma hedefleri doğrultusunda hem destinasyonların korunması hem de rekabet avantajı sağlanması açısından giderek daha fazla önem kazanmaktadır. Ulusal ve uluslararası turizm endüstrisinde çevreci uygulamalar sürdürülebilirlik perspektifinde olumlu kazanımlar sunmaktadır. Bu çalışma, turizmde çevre dostu uygulamaların kapsamını, işletmeler üzerindeki etkilerini ve ziyaretçi davranışlarıyla ilişkisini ortaya koymayı amaçlamaktadır. Araştırmada nitel araştırma yöntemlerinden doküman analizi ve literatür taraması kullanılmış; ulusal ve uluslararası akademik yayınlar, sürdürülebilir turizm raporları, çevre sertifikasyon programları (örneğin Yeşil Anahtar, Yeşil Yıldız, ISO 14001) ve ilgili politika belgeleri incelenmiştir. Literatür bulguları, enerji verimliliği, su tasarrufu, atık yönetimi, karbon ayak izinin azaltılması ve yerel kaynakların desteklenmesi gibi uygulamaların turizm işletmelerinde yaygınlaştığını göstermektedir. Ayrıca çevre dostu stratejilerin yalnızca ekolojik fayda sağlamadığı, aynı zamanda işletme maliyetlerini düşürdüğü, marka imajını güçlendirdiği ve çevre bilinci yüksek turistlerin destinasyon tercihlerini etkilediği vurgulanmaktadır. Bununla birlikte, uygulamaların yaygınlaşmasında finansal kısıtlar, personel eğitimi eksikliği ve standartlaşma sorunları gibi engellerin bulunduğu belirlenmiştir. Çalışma sonucunda, turizmde çevre dostu uygulamaların sürdürülebilir destinasyon yönetimi için kritik bir araç olduğu, kamu-özel sektör iş birliği ve teşvik mekanizmalarıyla desteklenmesi gerektiği ortaya konulmuştur. Bu bağlamda araştırma, çevre duyarlı turizm politikalarının geliştirilmesine ve sektörde sürdürülebilir uygulamaların artırılmasına katkı sağlamayı hedeflemektedir.

Anahtar Kelimeler: Turizm, Çevre Dostu, Sürdürülebilir Kalkınma, Karbon Ayak İzi, Ekoloji.

ABSTRACT

Environmentally friendly practices in the tourism sector are becoming increasingly important in terms of both protecting destinations and providing a competitive advantage in line with sustainable development goals. Environmentally friendly practices in the national and international tourism industry offer positive gains from a sustainability perspective. This study aims to reveal the scope of environmentally friendly practices in tourism, their impact on businesses, and their relationship with visitor behaviour. Qualitative research methods,

including document analysis and literature review, were used in the study; national and international academic publications, sustainable tourism reports, environmental certification programmes (e.g. Green Key, Green Star, ISO 14001) and relevant policy documents were examined. The literature findings show that practices such as energy efficiency, water conservation, waste management, carbon footprint reduction, and support for local resources are becoming widespread in tourism businesses. Furthermore, it is emphasised that environmentally friendly strategies not only provide ecological benefits but also reduce operating costs, strengthen brand image, and influence the destination preferences of environmentally conscious tourists. However, it has been determined that there are obstacles to the widespread adoption of these practices, such as financial constraints, lack of staff training, and standardisation issues. The study concludes that environmentally friendly practices in tourism are a critical tool for sustainable destination management and should be supported by public-private partnerships and incentive mechanisms. In this context, the research aims to contribute to the development of environmentally conscious tourism policies and the increase of sustainable practices in the sector.

Keywords: Tourism, Environmentally Friendly, Sustainable Development, Carbon Foot Print, Ecology.

GİRİŞ

Turizm sektörünün çevresel sürdürülebilirliğe katkısı, günümüzde hem akademik hem de uygulamadaki politika söylemlerinin merkezine yerleşmiştir. Turizmin çevre üzerindeki etkileri, doğal kaynak tüketimi, atık oluşumu ve karbon emisyonları gibi unsurlarla ilişkilendirildiğinde, çevre dostu uygulamaların benimsenmesi kaçınılmaz bir gereklilik hâline gelmektedir (Yumuk & Pınaroğlu, 2025). Bu kapsamda yeşil turizm, çevresel koruma ile ekonomik fayda arasındaki dengeyi sağlamaya yönelik bir yaklaşım olarak tanımlanmaktadır. Sürdürülebilir turizm ilkeleri doğrultusunda, enerji verimliliği, su tasarrufu, atık yönetimi ve yenilenebilir enerji kullanımı gibi çevre dostu uygulamalar, konaklama işletmeleri başta olmak üzere turizm işletmelerinde yaygınlaştırılmaktadır (Kayiş & Şahin Perçin, 2025). Esen'in (2024) çalışması konaklama işletmelerinde çevre dostu uygulamaların kurumsal süreçlere entegre edildiğini ve bu uygulamaların çevresel sürdürülebilirlik açısından büyük önem taşıdığını göstermektedir.

Literatür incelendiğinde, turizmde çevre dostu uygulamaların yalnızca çevresel fayda sağlamakla kalmayıp aynı zamanda işletmelerin marka imajını güçlendirdiği, maliyet etkinliği sağladığı ve ziyaretçi memnuniyetini artırdığı tespit edilmiştir (Bohdanowicz, 2005; Baker, Davis & Weaver, 2014). Ayrıca, pro-çevresel davranışlar turist tercihleri üzerinde etkili olup, özellikle genç turistlerin çevre dostu destinasyon ve işletmeleri tercih etme eğilimlerinin arttığına dair bulgular mevcuttur. Bu bağlamda turizm sektöründe çevre dostu uygulamaların benimsenmesi, turistlerin sürdürülebilir davranışlara yönlendirilmesinde kritik bir rol oynamaktadır (Han vd., 2025). Ancak, çevre dostu uygulamaların yaygınlaştırılmasında çeşitli

engeller bulunmaktadır. Şekil 1'de çevre dostu uygulamalar ile ilgili engel ve tehditler sunulmaktadır.

Şekil 1. Turizmde Çevre Dostu Uygulamalarda Karşılaşılan Tehdit ve Engeller

Kaynak: Hunter, 1997; Liu, 2003; İpar, 2018.

Finansal kısıtlar, kültürel davranış kalıpları, personel eğitimi eksikliği ve yeşil sertifikasyon süreçlerindeki karmaşıklık gibi faktörler, sürdürülebilirlik uygulamalarının etkin bir şekilde uygulanmasını zorlaştırmaktadır (İpar, 2018). Ayrıca, yeşil uygulamaların gerekliliği ile uygulama düzeyindeki performans arasında fark yaratabilecek "greenwashing" (yeşil yıkama) gibi olumsuz eğilimler de sektörde önemli bir tartışma konusudur. Bu durum, çevre dostu uygulamaların sadece şeklen değil, özünde sürdürülebilir politikalarla yürütülmesinin önemini ortaya koymaktadır (Garcia & Vargas, 2024). Sonuç olarak, turizmde çevre dostu uygulamalar hem akademik literatürde hem de pratikte sürdürülebilir turizmin temel unsuru olarak kabul edilmektedir. Sektör paydaşlarının bu uygulamaları desteklemesi, kamu ve özel sektör iş birliğiyle teşvik mekanizmalarının geliştirilmesi, sürdürülebilir bir turizm modelinin oluşturulmasına kaynak sağlayacaktır.

KAVRAMSAL ÇERÇEVE

Turizmde çevre dostu uygulamalar, sürdürülebilir turizm anlayışının temel unsurlarından biri olarak değerlendirilmektedir. Sürdürülebilir turizm, doğal kaynakların korunmasını, çevresel etkilerin azaltılmasını ve yerel toplumun ekonomik ve sosyal refahının desteklenmesini amaçlayan bütüncül bir yaklaşımı ifade etmektedir (UNWTO, 2018). Bu çerçevede çevre dostu uygulamalar; enerji verimliliği, su tasarrufu, atık yönetimi, karbon salınımının azaltılması, yenilenebilir enerji kullanımı ve çevre sertifikasyon sistemlerinin benimsenmesi gibi stratejileri kapsamaktadır (Bohdanowicz, 2005). Turizm sektörünün doğa temelli kaynaklara bağımlı olması, çevresel sürdürülebilirliği sektörün devamlılığı açısından zorunlu kılmaktadır.

Konaklama işletmelerinde çevre dostu uygulamalar, yeşil yönetim politikaları doğrultusunda giderek yaygınlaşmaktadır. Örneğin çevre sertifikaları (Yeşil Anahtar, ISO 14001 gibi)

işletmelerin çevresel performanslarını artırmaya yönelik önemli araçlar olarak görülmektedir (Esen, 2024). Tablo 1'de turizm sektöründe yer alan çevre dostu uygulamalar ve sertifika programları gösterilmektedir.

Tablo 1. Turizm Sektöründe Çevre Dostu Uygulamalar

Sıra	Uygulama	Kapsam
1.	Global Sustainable Tourism Council (GSTC) Standartları	Turizmde en çok kabul gören sürdürülebilirlik kriterlerini belirleyen standartlar bütünü GSTC tarafından oluşturulur. Bu standartlar konaklama, tur operatörleri ve destinasyonlar için çevresel, sosyo-kültürel ve ekonomik sürdürülebilirlik ölçütlerini içerir.
2.	Green Key International	Yeşil Anahtar, konaklama tesisleri ve turizm hizmet sağlayıcıları için uluslararası bir eko-etikettir. Kaynak tasarrufu, çevre yönetimi ve sürdürülebilir operasyonlar gibi kriterler doğrultusunda bağımsız denetimlerle tesislere verilir.
3.	Blue Flag	Beach (plaj), marina ve sürdürülebilir deniz turizmi hizmetlerine verilen uluslararası bir sertifikadır. Çevre eğitimi, su kalitesi ve güvenlik gibi kriterlere göre yıllık olarak değerlendirilir.
4.	Ecotourism & TSCA Standartları	Ecotourism Australia ve diğer kuruluşların oluşturduğu Tourism Sustainability Certifications Alliance (TSCA), birçok uluslararası sertifika programının kriterlerini ortak bir çatı altında uyumlu hâle getirerek daha geniş kabul gören sürdürülebilirlik standartları sağlar.
5.	Rainforest Alliance	Biyoçeşitliliği koruyan ve yerel toplulukları destekleyen sürdürülebilir turizm programları sunar.
6.	Nordic Swan Ecolabel	Kuzey Avrupa'da sürdürülebilir turizm ve çevre yönetimi kriterleriyle sertifikalandırma yapar. Bu etiketler tur operatörlerinden tesislere kadar farklı işletmeler için çevre performansını belgeleyen uluslararası programlar arasındadır.
7.	EU Ecolabel (AB Eko-Etiketi)	Avrupa Birliği tarafından verilen gönüllü çevre sertifikasıdır. Oteller, kamp alanları gibi konaklama işletmelerinin enerji, su, atık ve çevre performansı açısından yüksek standartlarda sürdürülebilir uygulamalara sahip olduğunu gösterir.
8.	Green Globe	Dünya çapında turizm işletmeleri ve tedarikçileri için sürdürülebilirlik sertifikasıdır. Enerji verimliliği, atık yönetimi, çevre planlaması gibi alanlarda kriterlere göre değerlendirilir.
9.	Green Label for Eco-Tourism Operators	Sürdürülebilir ve çevre dostu uygulamaları benimsemiş tur operatörleri ve hizmet sağlayıcılar için bir sertifikadır; çevresel standartlara uyumu gösterir.

10.	Türkiye Sürdürülebilir Turizm Programı	Kültür ve Turizm Bakanlığı ile Türkiye Turizm Tanıtım ve Geliştirme Ajansı (TGA) tarafından başlatılan bu program; sürdürülebilir yönetim, çevresel etki, yerel içerik, enerji-su tasarrufu ve atık yönetimi gibi kriterler içerir. Belirlenen standartlara uyan işletmeler sertifikalandırılır.
11.	Çevresel ve Kültürel Sürdürülebilirlik Programı	Türkiye'de tesislerin hem çevresel performansını hem de kültürel değerleri korumayı amaçlayan kriterler içerir. Enerji ve su takibi, atık azaltımı gibi çevre yönetimine dair uygulamalar da bu program kapsamında değerlendirilir.
12.	Yeşil Yıldız	Türkiye'de bazı ulusal eko-etiket programları (ör. Yeşil Yıldız) işletmelerin çevreye duyarlı uygulamalarını öne çıkarır; ancak bu programlar uluslararası standartlarla uyumlu olduğunda daha geniş kabul görmektedir.

Kaynak: Hunter, 1997; Weaver & Oppermann, 2000; Çiçek & Güneş, 2022; Bay & Eşitti, 2024, Elhoushy vd., 2025.

Tablo 1'de yer alan turizm sektöründeki çevre dostu uygulamalar ve sertifika programları yalnızca çevreyi korumakla kalmamakta, aynı zamanda işletmelerin maliyetlerini düşürerek rekabet avantajı sağlamaktadır. Enerji ve su tüketiminin azaltılması, geri dönüşüm sistemlerinin geliştirilmesi ve sürdürülebilir tedarik zincirlerinin kurulması, çevre dostu turizm uygulamalarının somut örnekleri arasında yer almaktadır.

Literatürde çevre dostu turizm uygulamalarının turist davranışları üzerinde de belirleyici bir etkisi olduğu vurgulanmaktadır. Çevre bilincine sahip turistlerin yeşil otelleri ve sürdürülebilir destinasyonları tercih etme eğilimlerinin arttığı belirtilmektedir (Baker, Davis & Weaver, 2014). Bu durum, çevre dostu stratejilerin hem işletme imajını güçlendirdiğini hem de müşteri memnuniyetini artırdığını göstermektedir. Ayrıca çevre dostu uygulamalar, turizmin ekolojik sorumluluk boyutunu güçlendirerek destinasyonların uzun vadeli korunmasına katkı sağlamaktadır. Sonuç olarak çevre dostu uygulamalar, turizm sektöründe ekolojik sürdürülebilirlik ile ekonomik kalkınma arasında köprü kuran önemli bir kavramsal çerçeve sunmaktadır. Kamu-özel sektör iş birliği, eğitim programları ve teşvik mekanizmalarıyla desteklendiğinde, çevre dostu turizm uygulamalarının daha yaygın ve etkili hale geleceği öngörülmektedir.

Sürdürülebilir Turizm Kavramı ve Çevresel Boyutu

Sürdürülebilir turizm kavramı, turizm faaliyetlerinin çevresel, ekonomik ve sosyo-kültürel etkilerini dengeli bir şekilde yönetmeyi amaçlayan bütüncül bir yaklaşımı ifade etmektedir. Dünya Turizm Örgütü (UNWTO), sürdürülebilir turizmi, mevcut ve gelecekteki ekonomik, sosyal ve çevresel etkileri dikkate alarak ziyaretçilerin, sektörün, çevrenin ve ev sahibi toplumların ihtiyaçlarını karşılayan bir turizm anlayışı olarak tanımlamaktadır (UNWTO,

2018). Bu yaklaşım, turizm sektörünün doğal kaynaklara olan bağımlılığı nedeniyle çevresel sürdürülebilirliği temel bir gereklilik haline getirmektedir.

Turizm faaliyetleri, enerji tüketimi, su kullanımı, atık üretimi ve karbon emisyonları gibi unsurlar aracılığıyla çevre üzerinde önemli baskılar oluşturabilmektedir. Özellikle yoğun turizm hareketliliği, ekosistemlerin bozulmasına, biyolojik çeşitliliğin azalmasına ve doğal alanların tahribatına yol açabilmektedir (Gössling, 2002). Bu nedenle sürdürülebilir turizm, çevresel etkilerin en aza indirilmesi ve doğal kaynakların korunması amacıyla çevre dostu politikaların geliştirilmesini teşvik etmektedir.

Çevresel boyut, sürdürülebilir turizmin en kritik unsurlarından biri olarak değerlendirilmektedir. Turizm işletmelerinde enerji verimliliği, yenilenebilir enerji kullanımı, su tasarrufu, geri dönüşüm sistemleri ve çevre sertifikasyon programlarının uygulanması, çevresel sürdürülebilirliğin somut örnekleri arasında yer almaktadır (Bohdanowicz, 2005). Bu uygulamalar yalnızca çevrenin korunmasına katkı sağlamakla kalmamakta, aynı zamanda destinasyonların uzun vadeli çekiciliğini ve turizm sektörünün devamlılığını güvence altına almaktadır. Dolayısıyla sürdürülebilir turizm, çevresel sorumluluk ile ekonomik kalkınmayı bütünleştiren stratejik bir yaklaşım olarak turizm politikalarının merkezinde yer almaktadır.

Turizm İşletmelerinde Çevre Dostu Uygulamalar ve Yeşil Yönetim Yaklaşımları

Turizm işletmelerinde çevre dostu uygulamalar ve yeşil yönetim yaklaşımları, sürdürülebilir turizm anlayışının somut bir yansıması olarak değerlendirilmektedir. Özellikle konaklama işletmeleri, yüksek enerji ve su tüketimi ile yoğun atık üretimi nedeniyle çevresel etkilerin azaltılmasında kritik bir role sahiptir. Yeşil yönetim, işletmelerin çevresel sorumluluk bilinciyle hareket ederek doğal kaynak kullanımını minimize etmeyi, çevreye duyarlı üretim ve hizmet süreçleri geliştirmeyi amaçlayan stratejik bir yönetim yaklaşımıdır (Bohdanowicz, 2006). Bu bağlamda çevre dostu uygulamalar, turizm sektöründe hem çevresel koruma hem de rekabet avantajı açısından önemli bir araç haline gelmiştir.

Turizm işletmelerinde yaygın olarak uygulanan çevre dostu stratejiler arasında enerji verimliliği programları, yenilenebilir enerji kaynaklarının kullanımı, su tasarrufu sistemleri, geri dönüşüm ve atık yönetimi politikaları yer almaktadır. Örneğin otellerde düşük enerji tüketimli aydınlatma sistemlerinin kullanılması, suyun yeniden kullanımına yönelik teknolojilerin geliştirilmesi ve plastik tüketiminin azaltılması gibi uygulamalar çevresel performansı artırmaktadır (Mensah, 2006). Ayrıca çevre sertifikasyon programları (Yeşil Anahtar, ISO 14001 gibi), işletmelerin sürdürülebilirlik standartlarına uyumunu teşvik eden önemli mekanizmalar arasında bulunmaktadır (Esen, 2024).

Yeşil yönetim yaklaşımları yalnızca çevresel etkileri azaltmakla kalmamakta, aynı zamanda işletmelere ekonomik fayda da sağlamaktadır. Kaynak kullanımındaki verimlilik artışı maliyetleri düşürürken, çevre bilincine sahip turistlerin yeşil işletmelere yönelmesi marka imajını güçlendirmektedir (Chan, 2011). Bu nedenle çevre dostu uygulamalar, turizm

işletmelerinde sürdürülebilir rekabetin sağlanması ve destinasyonların uzun vadeli korunması açısından stratejik bir önem taşımaktadır.

Çevre Dostu Turizm Uygulamalarının Turist Davranışları ve Destinasyon Tercihlerine Etkisi

Çevre dostu turizm uygulamaları, sürdürülebilir turizmin gelişiminde önemli bir rol oynamakta ve turistlerin davranışları ile destinasyon tercihleri üzerinde giderek daha belirleyici hale gelmektedir. Günümüzde turistler yalnızca hizmet kalitesine değil, aynı zamanda çevresel sorumluluk anlayışına sahip işletmeleri ve destinasyonları tercih etme eğilimindedir. Bu durum, çevre bilincinin artmasıyla birlikte turizm sektöründe "yeşil tüketici" profilinin güçlenmesine yol açmaktadır (Han, Hsu & Sheu, 2010). Çevre dostu uygulamalar, turistlerin algıladığı destinasyon imajını olumlu yönde etkileyerek sürdürülebilir destinasyonların rekabet avantajı kazanmasına katkı sağlamaktadır.

Turistlerin çevreye duyarlı davranışları, konaklama işletmelerinde uygulanan enerji tasarrufu, geri dönüşüm programları, plastik kullanımının azaltılması ve ekolojik sertifikasyon gibi uygulamalarla desteklenmektedir. Literatürde, yeşil otel uygulamalarının müşteri memnuniyetini artırdığı ve tekrar ziyaret etme niyetini güçlendirdiği belirtilmektedir (Baker, Davis & Weaver, 2014). Ayrıca çevre dostu politikalar, turistlerin çevresel sorumluluk bilincini pekiştirerek destinasyonlarda sürdürülebilir davranışların yaygınlaşmasına katkı sunmaktadır.

Destinasyon tercihleri açısından değerlendirildiğinde, çevresel sürdürülebilirlik uygulamalarının turistlerin seçim süreçlerinde önemli bir faktör haline geldiği görülmektedir. Özellikle doğal çevreyi koruyan, karbon ayak izini azaltan ve yerel toplulukları destekleyen destinasyonlar, çevre bilinci yüksek turistler tarafından daha çekici bulunmaktadır (Gössling, Scott & Hall, 2015). Bu bağlamda çevre dostu turizm uygulamaları, yalnızca çevresel etkilerin azaltılmasına değil, aynı zamanda destinasyonların uzun vadeli sürdürülebilirliğinin sağlanmasına hizmet etmektedir. Sonuç olarak, turist davranışları ile çevre dostu uygulamalar arasındaki ilişki, turizm sektöründe sürdürülebilir rekabetin ve çevresel sorumluluğun güçlendirilmesinde temel bir unsur olarak değerlendirilmektedir.

YÖNTEM

Bu araştırmada turizm sektöründe çevre dostu uygulamalar ve sertifika programlarının kapsamını ve etkilerini ortaya koymak amacıyla nitel araştırma yöntemi benimsenmiştir. Çalışma, doküman analizi ve sistematik literatür taraması tekniklerine dayanmaktadır. Doküman analizi kapsamında ulusal ve uluslararası sürdürülebilir turizm raporları, politika belgeleri, sertifikasyon programlarının resmi kriter dokümanları (örneğin GSTC, Green Key, Blue Flag, Türkiye Sürdürülebilir Turizm Programı) ve akademik yayınlar incelenmiştir.

Literatür taraması sürecinde Web of Science, Scopus, Google Scholar ve DergiPark veri tabanlarında "sustainable tourism", "eco-label", "green hotel", "tourism certification", "çevre dostu turizm", "sürdürülebilir turizm sertifikaları" anahtar kelimeleri kullanılmıştır. Seçilen çalışmalar 1995–2025 yılları arasını kapsamaktadır. Özellikle sürdürülebilir turizm kavramının

çevresel boyutuna odaklanan ve sertifikasyon programlarını değerlendiren çalışmalar analiz edilmiştir (Weaver & Oppermann, 2000; Gössling, 2002; Bohdanowicz, 2005; Bay & Eşitti, 2024; Elhoushy, Elzek & Font, 2025).

Veriler içerik analizi yöntemiyle tematik olarak sınıflandırılmıştır. Analiz sürecinde dört ana tema belirlenmiştir:

1. Çevresel uygulama alanları (enerji, su, atık, karbon yönetimi)
2. Sertifikasyon programlarının yapısı ve kriterleri
3. İşletme performansı ve rekabet avantajı
4. Turist davranışları ve destinasyon tercihi

BULGULAR

Araştırma kapsamında incelenen ulusal ve uluslararası literatür ile sertifikasyon dokümanları doğrultusunda, turizm sektöründe çevre dostu uygulamaların dört temel boyutta yoğunlaştığı tespit edilmiştir:

1. Operasyonel Çevre Yönetimi Bulguları

Literatür, özellikle konaklama işletmelerinde enerji tüketiminin azaltılmasına yönelik teknolojik dönüşümün hız kazandığını göstermektedir. Akıllı otomasyon sistemleri, düşük enerji tüketimli aydınlatmalar, yenilenebilir enerji entegrasyonu ve karbon ölçümleme sistemleri yaygınlaşmaktadır (Bohdanowicz, 2005). Ayrıca su geri kazanım sistemleri, gri su kullanımı ve sensörlü armatür uygulamaları gibi su yönetimi stratejileri dikkat çekmektedir.

Atık yönetimi bağlamında ise plastik kullanımının azaltılması, organik atıkların kompostlanması ve gıda atıklarının izlenmesine yönelik dijital sistemlerin uygulanmaya başlandığı görülmektedir. Özellikle Avrupa merkezli işletmelerde sıfır atık yaklaşımının sertifikasyon kriterlerine entegre edildiği belirlenmiştir (Mensah, 2006).

2. Kurumsal Sürdürülebilirlik ve Yönetim Politikaları

Çevre dostu uygulamaların yalnızca teknik önlemlerle sınırlı kalmadığı; işletme vizyonu ve kurumsal yönetim anlayışına entegre edildiği görülmektedir. Yeşil satın alma politikaları, yerel tedarik zincirinin desteklenmesi ve karbon dengeleme programları bu kapsamda öne çıkan uygulamalardır.

Uluslararası düzeyde Global Sustainable Tourism Council kriterlerinin sürdürülebilir yönetim, paydaş katılımı ve raporlama süreçlerine özel önem verdiği belirlenmiştir. Benzer şekilde Green Globe sertifikasyon sisteminde performans izleme ve sürekli iyileştirme mekanizmalarının zorunlu olduğu görülmektedir. Türkiye özelinde ise Türkiye Turizm Tanıtım ve Geliştirme Ajansı koordinasyonunda yürütülen Türkiye Sürdürülebilir Turizm Programı'nın aşamalı sertifikasyon modeliyle işletmeleri kademeli uyum sürecine dahil ettiği tespit edilmiştir (Bay & Eşitti, 2024). Bu durum, ulusal düzeyde sistematik bir dönüşüm hedeflendiğini göstermektedir.

3. Sertifikasyon Programlarının Yapısal Özellikleri

İncelenen sertifika programlarının çoğunun çevresel, sosyo-kültürel ve ekonomik sürdürülebilirlik boyutlarını bütüncül şekilde ele aldığı belirlenmiştir. Örneğin Green Key International enerji, su ve atık kriterlerine ek olarak çevre eğitimi ve çalışan farkındalığını zorunlu kılmaktadır. Blue Flag ise çevre eğitimi, su kalitesi ve güvenlik kriterlerini birlikte değerlendirmektedir. Bununla birlikte literatürde sertifika çeşitliliğinin zaman zaman standart karmaşasına yol açtığı ve tüketicilerin sertifikaların güvenilirliği konusunda belirsizlik yaşayabildiği belirtilmektedir (Weaver & Oppermann, 2000). Bu durum, küresel ölçekte standartların uyumlaştırılmasının önemini ortaya koymaktadır.

4. İşletme Performansı ve Rekabet Avantajı

Bulgular, çevre dostu uygulamaların işletme maliyetlerini orta ve uzun vadede azalttığını göstermektedir. Enerji ve su tasarrufu doğrudan finansal kazanç sağlarken; sürdürülebilir marka imajı müşteri sadakatini güçlendirmektedir (Chan, 2011). Özellikle çevre bilinci yüksek turist segmentlerinde sertifikalı işletmelerin tercih edilme oranının arttığı belirlenmiştir (Han, Hsu & Sheu, 2010). Ayrıca sürdürülebilirlik uygulamalarının çalışan motivasyonu ve kurumsal bağlılık üzerinde olumlu etkiler yarattığına dair bulgular da mevcuttur. Çevre dostu kurumsal kültürün çalışan memnuniyetini artırdığı ve hizmet kalitesine dolaylı katkı sağladığı değerlendirilmektedir.

Karşılaşılan Engeller ve Risk Alanları

Finansal yatırım maliyetleri, özellikle küçük ve orta ölçekli işletmeler için önemli bir engel olarak ortaya çıkmaktadır. Sertifikasyon süreçlerinin belge yoğunluğu ve denetim gereklilikleri de uygulama zorlukları arasında yer almaktadır (İpar, 2018). Literatürde ayrıca “greenwashing” uygulamalarının tüketici güvenini zedeleme potansiyeline dikkat çekilmektedir (Garcia & Vargas, 2024). Gerçek çevresel performans ile pazarlama söylemi arasındaki uyumsuzluk, sürdürülebilirlik kavramının itibarını olumsuz etkileyebilmektedir.

TARTIŞMA VE SONUÇ

Elde edilen bulgular, sürdürülebilir turizm literatürü ile paralellik göstermektedir. Turizmin çevresel etkilerinin azaltılması gerekliliği Gössling (2002) tarafından vurgulanmış; Bohdanowicz (2005) ise konaklama sektörünün çevresel performansının iyileştirilmesinin sektörel sürdürülebilirlik açısından kritik olduğunu belirtmiştir. Bu çalışma da benzer şekilde sertifikasyon programlarının çevresel standartları kurumsallaştırarak uygulamaların sistematikleşmesini sağladığını göstermektedir.

Ulusal ve uluslararası programların karşılaştırılması, Türkiye’nin sürdürülebilir turizm politikalarında küresel standartlarla entegrasyon sürecinde olduğunu ortaya koymaktadır. Bu durum destinasyon imajı açısından olumlu bir gelişme olarak değerlendirilebilir. Öte yandan literatürde tartışılan “greenwashing” sorunu, sertifikasyon sistemlerinin güvenilirliğini zedeleyebilecek potansiyele sahiptir. Bu nedenle bağımsız denetim mekanizmalarının güçlendirilmesi önem arz etmektedir (Elhoushy vd., 2025).

Bu araştırma, turizm sektöründe çevre dostu uygulamalar ve sertifikasyon programlarının sürdürülebilir destinasyon yönetimi açısından stratejik bir araç olduğunu ortaya koymaktadır. Enerji verimliliği, su tasarrufu, atık yönetimi ve karbon azaltım politikaları çevresel sürdürülebilirliğin temel bileşenleridir.

Uluslararası sertifikasyon programları küresel standartlaşmayı sağlarken, ulusal programlar yerel uygulamaların yaygınlaştırılmasına katkı sunmaktadır. Çevre dostu uygulamaların işletmelere maliyet avantajı ve rekabet üstünlüğü sağladığı; ayrıca turist tercihleri üzerinde pozitif etkisi olduğu belirlenmiştir.

Ancak sürdürülebilirliğin etkin biçimde uygulanabilmesi için:

- Kamu-özel sektör iş birliğinin artırılması,
- Finansal teşvik mekanizmalarının geliştirilmesi,
- Personel eğitim programlarının yaygınlaştırılması,
- Bağımsız denetim süreçlerinin güçlendirilmesi gerekmektedir.

Sonuç olarak çevre dostu turizm uygulamaları, yalnızca çevresel koruma aracı değil; aynı zamanda ekonomik sürdürülebilirlik ve destinasyon rekabet gücü açısından da temel bir stratejik unsurdur.

KAYNAKLAR

Baker, M. A., Davis, E. A., & Weaver, P. A. (2014). Eco-friendly attitudes, barriers to participation, and differences in behavior at green hotels. *Cornell Hospitality Quarterly*, *55*(1), 89-99. https://doi.org/10.1177/1938965513504483

Bay, E., & Eşitti, B. B. (2024). Ulusal ve uluslararası sürdürülebilir turizm sertifika kriterlerinin karşılaştırılması: Konaklama işletmeleri örneği. *Ankara Hacı Bayram Veli Üniversitesi Turizm Fakültesi Dergisi*, *27*(1), 34-57. https://doi.org/10.55931/ahbvtfd.1431671

Bohdanowicz, P. (2005). European hoteliers' environmental attitudes: Greening the business. *Cornell Hotel and Restaurant Administration Quarterly*, *46*(2), 188-204. https://doi.org/10.1177/0010880404273891

Bohdanowicz, P. (2006). Environmental awareness and initiatives in the Swedish and Polish hotel industries—Survey results. *International Journal of Hospitality Management, 25*(4), 662–682. https://doi.org/10.1016/j.ijhm.2005.06.006

Chan, E. S. W. (2011). Implementing environmental management systems in small- and medium-sized hotels: Obstacles. *Journal of Hospitality & Tourism Research, 35*(1), 3–23. https://doi.org/10.1177/1096348010370857

Çiçek, M. A., & Güneş, S. G. (2022). Eco-Labels in theContextof ResponsibleTourism: The Case of Blue Flag: Sorumlu Turizm Kapsamında Eko Etiketler: Mavi Bayrak

Örneği. *Journal of Protected Areas Research*, *1*(2), 104-122. https://doi.org/10.5281/zenodo.7386323

Elhoushy, S., Elzek, Y., & Font, X. (2025). Sustainable tourism certification: a systematic literature review and suggested ways forward. *Journal of sustainable tourism*, 1-27. https://doi.org/10.1080/09669582.2025.2487674

Esen, O. (2024). Konaklama İşletmelerinde Sürdürülebilirlik Kapsamında Çevre Dostu Uygulamaların İncelenmesi. *Turizm Akademik Dergisi, 11*(1), 17-34. https://izlik.org/JA98SJ43SU

Garcia, F. C. S., & Vargas, W. F. C. (2024). Greenwashing in the tourism and hospitality sector: A systematic analysis of the literature. *RIAT Rev. Interam. De Medioambiente Y Tur*, *20*, 174-191. http://dx.doi.org/10.4067/S0718-235X2024000200174

Gössling, S. (2002). Global environmental consequences of tourism. *Global environmental change*, *12*(4), 283-302. https://doi.org/10.1016/S0959-3780(02)00044-4

Gössling, S., Scott, D., & Hall, C. M. (2015). Inter-market variability in CO2 emission-intensities in tourism: Implications for destination marketing and policy. *Tourism Management, 46*, 203–212. https://doi.org/10.1016/j.tourman.2014.06.021

Han, H., Hsu, L. T. J., & Sheu, C. (2010). Application of the theory of planned behavior to green hotel choice: Testing the effect of environmental friendly activities. *Tourism Management, 31*(3), 325–334. https://doi.org/10.1016/j.tourman.2009.03.013

Han, H., Sangkaew, N., Cheng, X., Au, W. C. W., Tsang, K. F. N., & Wichupankul, S. (2025). Promoting tourists' sustainable transportation use, walking tour and recycling activities for air pollution minimization at overseas urban tourism destinations. *Journal of Hospitality and Tourism Insights*, *8*(9), 3557-3583. https://doi.org/10.1108/JHTI-03-2025-0336

Hunter, C. (1997). Sustainable tourism as an adaptive paradigm. *Annals of tourism research*, *24*(4), 850-867. https://doi.org/10.1016/S0160-7383(97)00036-4

İpar. M. S. (2018). Turistlerin yeşil otel tercihlerine yönelik algıları, çevreci davranış eğilimleri ve davranışsal niyetlerle ilişkisi. *Yayımlanmamış doktora tezi,* Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi, Çanakkale.

Kayiş, V., & Şahin Perçin, N. (2025). Waste-Free Kitchen Practices of Michelin Guide Starred Restaurants: The Case of Türkiye. *Romaya Journal, 5*(2), 296-313. https://doi.org/10.5281/zenodo.17461805

Liu, Z. (2003). Sustainable tourism development: A critique. *Journal of sustainable tourism*, *11*(6), 459-475. https://doi.org/10.1080/09669580308667216

Mensah, I. (2006). Environmental management practices among hotels in the greater Accra region. *International journal of hospitality management*, *25*(3), 414-431. https://doi.org/10.1016/j.ijhm.2005.02.003

UNWTO. (2018). *Tourism and the Sustainable Development Goals – Journey to 2030*. Madrid: World Tourism Organization.

Weaver, D., & Oppermann, M. (2000). *Tourism management* (pp. 468-pp).

Yumuk, Y., & Pınaroğlu, B. (2025). *Turizm ve Çevre İlişkileri.* Akademisyen Yayınevi, https://doi.org/10.37609/akya.3907.c2187

ULUSLARARASI ÇEŞİTLİLİĞE SAHİP HEMŞİRELİK ÖĞRENCİLERİNİN KÜLTÜREL VE AHLAKİ DUYARLILIK DÜZEYLERİNİN İNCELENMESİ

EXAMINING THE LEVELS OF CULTURAL AND MORAL SENSITIVITY OF INTERNATIONALLY DIVERSE NURSING STUDENTS

Vildan ÇAKAR
Fenerbahçe Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Hemşirelik Bölümü (İngilizce), İstanbul, Türkiye.
ORCID ID: 0000-0002-0122-7405

ÖZET
Kültürel ve ahlaki duyarlı bakım, kaliteli hemşirelik bakımının bir göstergesi olarak kabul edilmektedir. Hemşirelik öğrencilerinin gelecekteki mesleki rollerinde birey odaklı bakım sağlayabilmeleri için kültürel ve ahlaki duyarlılık açısından öğrencilik yıllarında desteklenmesi kritik öneme sahiptir. Hemşirelik öğrencilerinin kültürel ve etik duyarlılıkları çeşitli çalışmalarda ayrı ayrı ele alınmış olsa da, kültürel ve ahlaki duyarlılığı birlikte ele alan ve özellikle uluslararası öğrencilerle yapılan çalışmalar oldukça sınırlıdır. Diğer yandan, hemşirelik öğrencilerinin bu alandaki farkındalığının artırılması ve eğitim ihtiyaçlarının belirlenmesi gereklidir. Bu kapsamda, bu çalışma, uluslararası çeşitliliğe sahip hemşirelik öğrencilerinin kültürel ve ahlaki duyarlılık düzeylerini değerlendirmeyi amaçlamıştır. Çalışma, 2023-2024 öğretim yılının bahar döneminde Türkiye'deki bir vakıf üniversitesinin uluslararası hemşirelik programına kayıtlı öğrencilerle yapılmıştır. Çalışma örneklemini hemşirelik programının etik dersini alan ikinci sınıf öğrencileri (n = 125) oluşturmuştur. Çalışma öncesinde, üniversitenin etik kurul onayı alınmıştır. Çalışmaya katılım gönüllülük esasına dayanmış olup katılımcı öğrencilerin yazılı onamları alınmıştır. Verilerin toplanmasında Katılımcı Bilgi Formu, Kültürlerarası Duyarlılık Ölçeği (ISS) ve Öğrenci Hemşireler için Modifiye Edilmiş Ahlaki Duyarlılık Anketi (MMSQSN) kullanılmıştır. Veriler, öğrencilerin sosyal medya iletişim ağlarında paylaşılarak çevrimiçi anket aracılığıyla toplanmıştır. Verilerin analizinde tanımlayıcı istatistikler, Student's t testi, ANOVA ve Pearson korelasyon analizinden yararlanılmıştır. Katılımcıların %80,8'i kadın olup %41,6'sını uluslararası öğrenciler oluşturmuştur. Toplam ISS puanları 5 üzerinden 3,37 ± 0,46 ve MMSQSN puanları 7 üzerinden 5,37 ± 0,75 olarak belirlenmiştir. ISS ve MMSQSN toplam puanları arasında pozitif, istatistiksel olarak anlamlı ve orta düzeyde bir korelasyon ($r = 0,46$, $p < 0,001$) bulunmuştur. Çalışmada, uluslararası çeşitliliğe sahip hemşirelik öğrencilerinin kültürel ve ahlaki duyarlılıklarının iyi düzeyde bulunmuştur. Ayrıca, ISS ve MMSQSN puanlarına yönelik korelasyon sonuçlarının kültürel ve ahlaki duyarlılık kavramları arasındaki ilişkiyi göstermesi açısından önemli olduğu düşünülmüştür. Tek merkezli ve ikinci sınıf öğrencileriyle çevrimiçi ortamda yapılan bu çalışmanın çok merkezli uluslararası büyük örneklemli çalışmalarla desteklenmesi önerilir.
Anahtar Kelimeler: Kültürel duyarlılık, ahlaki duyarlılık, hemşirelikte etik, hemşirelik eğitimi, hemşirelik öğrencileri, uluslararası hemşirelik eğitimi

ABSTRACT
Culturally and ethically sensitive care is considered an indicator of the quality of nursing care. It is crucial that nursing students are supported in developing cultural and ethical sensitivity during their educational years so they can provide person-centred care in their future professional roles. Although the cultural and ethical perspectives of nursing students have been addressed independently in various studies, research that simultaneously investigates cultural and ethical sensitivity, particularly among international students, remains quite limited. On the other hand, it is necessary to raise awareness in nursing students and identify their educational needs about these topics. In this context, this study aimed to examine the levels of cultural and moral sensitivity of internationally diverse nursing students. The

study was conducted during the spring semester of the 2023-2024 academic year with students registered in an international nursing program at a foundation university in Turkey. The study sample comprised second-year students (n = 125) enrolled in the ethics course of the nursing program. Prior to the study, ethical approval was obtained from the university's ethics committee. Participation in the study was voluntary, and written consent was obtained from the participating students. The Participant Information Form, the Intercultural Sensitivity Scale (ISS), and the Modified Moral Sensitivity Questionnaire for Student Nurses (MMSQSN) were used for the data collection. Data were collected online through a survey shared on the students' social media networks. Descriptive statistics, Student's t-test, ANOVA, and Pearson's correlation analysis were used to analyze the data. Of the participants, 80.8% were female, and 41.6% were international students. The total ISS score was 3.37 ± 0.46 out of 5, and the MMSQSN score was 5.37 ± 0.75 out of 7. A positive, statistically significant, and moderate correlation ($r = 0.46$, $p < 0.001$) was found between the total ISS and MMSQSN scores. In this study, it was found that internationally diverse nursing students had sufficient levels of cultural and ethical sensitivity. Furthermore, correlational results for ISS and MMSQSN scores are important, highlighting a link between concepts of cultural and moral sensitivity. It is recommended that this single-centre study, conducted online with second-year students, be supported by large-scale, multi-center international studies.

Keywords: Cultural sensitivity, moral sensitivity, nursing ethics, nursing education, nursing students, international nursing education

ARTIFICIAL INTELLIGENCE IN EDUCATION: LEGAL AND PEDAGOGICAL FRAMEWORKS FOR RESPONSIBLE AND SUSTAINABLE USE

Assistant Professor Dr. Mohamad Kanso
Assistant Professor Dr. Viola Makhzoum

Islamic University of Lebanon

Abstract
The rapid integration of artificial intelligence (AI) into educational systems has transformed teaching, learning, and assessment practices, while simultaneously raising significant legal, ethical, and pedagogical concerns. This study aims to explore the intersection between education, artificial intelligence, and law by examining the need for comprehensive frameworks that regulate the use of AI in educational institutions. From a pedagogical perspective, AI offers innovative opportunities to personalize learning, enhance student engagement, and improve educational outcomes. However, from a legal standpoint, its use poses challenges related to data privacy, intellectual property, accountability, transparency, and the protection of learners' and educators' rights.
This paper adopts an interdisciplinary approach that combines educational theory with legal analysis to highlight the importance of governance, ethical standards, and regulatory mechanisms in ensuring the responsible and sustainable use of AI in education. It argues that effective integration of AI requires collaboration between educators, policymakers, and legal experts to balance innovation with legal compliance and ethical responsibility. The study concludes by proposing guiding principles for developing educational policies and legal frameworks that support innovation while safeguarding human values and rights in the digital learning environment.

Keywords
Artificial Intelligence; Education; Educational Technology; Legal Frameworks; Ethics of AI; Data Privacy; Governance; Digital Transformation

BRIDGING DISCIPLINES: INNOVATIVE APPROACHES TO INTERDISCIPLINARY RESEARCH AND EDUCATION

Assistant Professor Dr. Violla Makhzoum
Mr. Abbas Wehbi

Islamic University of Lebanon (IUL)

Abstract
In today's rapidly evolving academic and professional landscape, complex societal challenges require knowledge that transcends traditional disciplinary boundaries. This paper explores innovative approaches to interdisciplinary research and education that promote collaboration, critical thinking, and integrative problem-solving among students and researchers. It examines frameworks and pedagogical strategies that facilitate the merging of insights from diverse fields, fostering creativity and adaptability. The study highlights best practices, case studies, and practical applications that enhance learning outcomes and prepare learners to address multifaceted global issues effectively. By bridging disciplines, educational institutions can cultivate a culture of holistic inquiry, empowering the next generation of scholars and professionals to thrive in interconnected, dynamic environments.
Keywords: Interdisciplinary Research, Innovative Education, Collaborative Learning, Critical Thinking, Integrative Problem-Solving, Academic Innovation.

ARE MEDICAL MALPRACTICE COMPLAINTS A DRIVING FACTOR BEHIND DEFENSIVE MEDICINE?

Voroneanu-Popa Rareș-Vasile
Richard Constaninescu

”Grigore T. Popa” University of Medicine and Pharmacy

In recent years, the concept of “defensive medicine” has been increasingly referenced in the academic literature. According to this concept, defensive medicine refers to a way of practicing the medical profession in which doctors, out of fear of complaints filed by patients, alter the manner in which they deliver medical treatments. Defensive medicine has become an increasingly common issue in the medical field. Year after year, more and more physicians are subject to complaints from patients, even in situations where healthcare professionals have not committed any errors. In light of this growing wave of claims, many doctors are becoming increasingly concerned about their professional future.

From another perspective, the literature suggests that the practice of defensive medicine poses a genuine risk, both for physicians and for patients. The financial impact of defensive medicine must also be considered, as it affects not only the healthcare system as a whole but also individual patients. The aim of our study is to analyze the extent to which medical malpractice complaints act as a driving factor behind the practice of defensive medicine.

Keywords: medical malpractice, medical liability, defensive medicine.

GENESIS OF MARKETING IN SOVIET UKRAINE

Associate Professor Vyacheslav Prylyuk
Ph.D. Economics,
Taras Shevchenko National University
of Kyiv, Kyiv, Ukraine
ORCID 0009 0003 8927 8913

Abstract
In academic publications the genesis of marketing in Soviet Ukraine was covered too laconically. The authors argued that marketing spread only among specialists in foreign trade, Ukrainian marketing science emerged in 1980-th and the period before 1991 was characterized as “pre-marketing”. The Ukraine was dominated by a “socialist” marketing – selling of goods at state prices but in the system of the USSR Ministry of Foreign Trade marketing was widely used. Anyway, in clothing industry, the industry of individual tailoring of clothes – “ateliers of fashion” – and the field of science marketing tools were used. Ateliers of fashion created clothes for customers according to their orders, and their products often successfully competed with imported ones. In the field of science there were also certain differences from the general order of state planning in the USSR. Research and development (RaD) in scientific research institutions (SRI) could be launched on the contracts with enterprises – a marketing practice that enabled satisfying the solvent demand for RaD. To improve this pattern in Ukraine followed its unique path – creating an information and technological market infrastructure for managing the science and technology industry: The Republican Automated System for Management of Science and Technology Development was createded, which included the Center for Current Information Exchange (CIE) of the needs of RaD and the capabilities of its implementation. The idea of CIE resembles the one of a stock exchange but they were never implemented, since they were incompatible with the Soviet system economic management. In 1987, the Institute of Cybernetics of the Academy of Sciences of Ukraine was the first in the USSR to establish a research laboratory for marketing of computer science tools. In 1989, the first marketing book was published in Ukraine – a textbook "Fundamentals of Marketing". In 1990 the first university department of marketing in Ukraine was opened at T.G. Shevchenko Kyiv State University. Thus, the above information gives grounds to consider the coverage of the period 1970-1990 by various authors inadequate and insufficient to present real genesis of marketing in Ukraine – active and innovative.
Keywords: marketing, genesis, Ukraine, information infrastructure

ÇAĞDAŞ TİYATRO SAHNESİNDE NEOLİBERAL ÖZNENİN İNŞASI
THE CONSTRUCTION OF THE NEOLIBERAL SUBJECT ON THE CONTEMPORARY THEATRE STAGE

Yağmur Sevim PARİM SAĞLAM
İstanbul Yeni Yüzyıl Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Sahne Sanatları Bölümü, İstanbul, Türkiye
Yıldız Teknik Üniversitesi, Sanat ve Tasarım Fakültesi, Müzik ve Sahne Sanatları Bölümü, İstanbul, Türkiye
ORCID ID: https://orcid.org/0000-0003-4092-1341

ÖZET
Neoliberalizm ekonomik ve politik bir düzeni tanımlamanın yanı sıra idealler, normlar ve bakım pratikleri aracılığıyla yeni öznellik biçimleri üreten kapsamlı bir yönetim rejimidir. Neoliberal normatif düzen, neoliberal rasyonalite adı altında sağlıklı, kendini yöneten, girişimci, itirafçı, mutlu, uyumlu, dayanıklı, sorumluluk sahibi, esnek ve geliştirilebilir gibi özelliklere sahip özneler üretmeyi amaçlar. Bu doğrultuda eşitsizliği doğallaştırır; acıyı estetize ederek apolitikleştirir; yapısal sorunları kişisel eksiklikler ve sıkıntılar olarak tanımlar; başarısızlığı ahlakileştirir; mutsuzluğu çaba eksikliği olarak görür. Bu normatif düzene uyum sağlayamayan bireyleri ise sorumsuz, tembel ve yönetilemez olarak damgalar. İş piyasası odaklı kurslar, kişisel gelişim ve koçluk endüstrisi gibi yapılar neoliberal öznelliğin üretiminde rol oynayan düzenekler olarak işleyebilir. Neoliberal normatif düzen öz yönetim ve mutluluk idealleri aracılığıyla işlerken neoliberal özne üretimi, özneleri kendi kendine yönetilebilir kılan itiraf, uyum, bakım pratikleriyle işler. Bu doğrultuda çalışma "Şimdi derin bir nefes alın ve bırakın. Hadi, hep beraber! Hayat ritmini bul." mottosuna sahip bir kişisel gelişim kursunun on haftalık serüvenini 2018 yılında sahneye taşıyan Sami Berat Marçalı'nın yazıp yönettiği Yalnızlar Kulübü adlı tiyatro oyununu neoliberal özne üretim teknikleri bağlamında inceler. Kursun iç dinamiklerinde beliren gerilimler, kırılmalar, uyumsuzluk anları neoliberal özne üretiminin sınırlarını ve çatlaklarını görünür kılar. Yalnızlar Kulübü, bu bağlamda, neoliberal normatif düzenin nasıl işlediğini ifşa ederken öznenin bu düzenle kurduğu ilişkinin ne ölçüde kırılgan ve müzakereye açık olduğunu da gözler önüne sermektedir.
Anahtar Kelimeler: Neoliberalizm, Bakım Pratikleri, Çağdaş Tiyatro

ABSTRACT
Neoliberalism is a comprehensive regime of governance that not only defines an economic and political order but also produces new forms of subjectivity through ideals, norms, and care practices. The neoliberal normative order aims to produce subjects with characteristics such as being healthy, self-governing, entrepreneurial, confessional, happy, compliant, resilient, responsible, flexible, and developable, under the banner of neoliberal rationality. In this regard, it naturalizes inequality; it depoliticizes pain by aestheticizing it; it defines structural problems as personal shortcomings and difficulties; it moralizes failure; it views unhappiness as a lack of effort. It labels individuals who cannot conform to this normative order as irresponsible, lazy, and unmanageable. Structures such as job market-oriented courses, personal development, and the coaching industry can function as mechanisms that play a role in the production of neoliberal subjectivity. While the neoliberal normative order operates through ideals of self-management and happiness, the production of the neoliberal

subject operates through practices of confession, conformity, and care that make subjects self-manageable. In this vein, the study examines the play Yalnızlar Kulübü, written and directed by Sami Berat Marçalı, which staged the ten-week journey of a personal development course with the motto “Now take a deep breath and let go. Come on, everyone! Find your life rhythm” in 2018, within the context of neoliberal subject production techniques. The tensions, ruptures, and moments of discord that emerge within the course's internal dynamics reveal the limits and cracks in neoliberal subject construction. In this context, Yalnızlar Kulübü exposes how the neoliberal normative order operates while also revealing the extent to which the subject's relationship with this order is fragile and open to negotiation.
Keywords: Neoliberalism, Care Practices, Contemporary Theatre

İLAÇ ETKİLEŞİM YOLAKLARININ SINIFLANDIRILMASINDA YENİ BİR SİSTEMATİK YAKLAŞIM

A NOVEL SYSTEMATIC APPROACH TO CLASSIFYING DRUG INTERACTION PATHWAYS

Yağmur ŞENGÜL[1]
[1]Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Eczacılık Fakültesi, Eczacılık, İstanbul, Türkiye
[1] ORCID ID: https://orcid.org/0009-0009-8320-030X
Dr. Öğretim Üyesi Fatıma Ulya AKSU[2]
[2]Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Eczacılık Fakültesi, Klinik Eczacılık Anabilim Dalı, İstanbul, Türkiye
[2]ORCID ID: https://orcid.org/0000-0001-7583-7487

ÖZET

Modern tıbbi uygulamalarda polifarmasi ve karmaşık tedavi rejimlerini son yıllarda giderek yaygınlaşmıştır. Bu durum İlaç-İlaç Etkileşimlerini (İİE) klinik başarısızlık, hastanede yatış sürelerinin artması ve advers olaylar açısından kritik bir risk faktörü haline getirmiştir. Mevcut literatür ve veri tabanları etkileşimleri genellikle tanımlayıcı mekanizmalar (farmakokinetik veya farmakodinamik) üzerinden sınıflandırsa da, bu mekanizmaların dijital sağlık altyapılarına sorunsuz entegre edilebilecek, makine tarafından okunabilir, standartlaştırılmış evrensel bir kodlama mimarisi bulunmamaktadır. Bu standart eksikliğinin, Klinik Karar Destek Sistemlerinin (KKDS) verimliliğini düşürdüğü ve karmaşık etkileşimlerin yönetiminde yetersiz kaldığı bilinmektedir [1], [2]. Çalışmanın amacı, biyokimyasal ilaç etkileşim yolaklarını standartlaştırılmış ve algoritmik bir dijital formata dönüştüren hiyerarşik bir sınıflandırma sistemi geliştirmektir. Önerilen sistem; ICH M12 kılavuzu [3], Shargel ve Yu'nun Applied Biopharmaceutics & Pharmacokinetics [4] ve D'Arcy, McElnay ve Welling'in Mechanisms of Drug Interactions [5] eserleri temel alınarak oluşturulmuş ve güncel literatürle desteklenmiştir. Çalışma kapsamında, ilaç etkileşim mekanizmaları öncelikle Farmakokinetik (A) ve Farmakodinamik (B) olmak üzere iki ana kategoriye ayrılmıştır. Sistem, Heksadesimal (16'lık) sayı tabanı (0-9 ve A-F) esas alınıp her düzeyde artan mekanistik ayrıntıyı yansıtan tekrarlı "Harf–Sayı–Harf–Sayı" mimarisi kullanmıştır. Her bir etkileşim dizisi, "FF" bitiş işareti ile sonlandırılmaktadır. Örneğin; Farmakokinetik (A), Absorbsiyon (1), Taşıyıcı Protein Aracılı Etkileşimler (E), P-gp aracılı (1) yolağını takip eden bir etkileşim, sistemde "A1E1FF" şeklinde özgün bir kimlik kodu ile tanımlanmaktadır. Ancak "FF" işareti sadece bir bitiş komutu değil, aynı zamanda çoklu mekanizmaları birbirine bağlayan bir ayraç görevi görerek bu yolakların (Örn: [Yolak 1] FF [Yolak 2] FF) tek satırda tanımlanmasını sağlamaktadır. Sistemin uygulanabilirliği, etkileşim riskinin yüksek olduğu antihipertansif ilaç grubundan seçilen bir örneklem üzerinde yürütülen pilot çalışma ile doğrulanmıştır. Sonuçlar, sistemin karmaşık süreçleri standartlaştırılmış kod dizilerine başarıyla dönüştürdüğünü; böylece yapay zeka destekli eczacılık uygulamaları ve küresel veri paylaşımı için sağlam bir temel oluşturduğunu göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: İlaç etkileşimleri, Onaltılık sayı sistemi, Sınıflandırma sistemi, Algoritma, Klinik karar destek sistemi.

ABSTRACT

In modern medical practice, the widespread use of polypharmacy and complex treatment Polypharmacy and complex treatment regimens have become increasingly common in modern medical practice in recent years. This has made Drug-Drug Interactions (DDIs) a critical risk factor for clinical failure, increased hospital stays, and adverse events. While current literature and databases generally classify interactions through descriptive mechanisms (pharmacokinetic or pharmacodynamic), there is no machine-readable, standardized universal coding architecture

that can be seamlessly integrated into digital health infrastructures. This lack of standardization is known to reduce the efficiency of Clinical Decision Support Systems (CDSS) and render them inadequate in managing complex interactions [1], [2]. The aim of this study is to develop a hierarchical classification system that converts biochemical drug interaction pathways into a standardized and algorithmic digital format. The proposed system is based on the ICH M12 guideline [3], Shargel and Yu's Applied Biopharmaceutics & Pharmacokinetics [4] and D'Arcy, McElnay and Welling's Mechanisms of Drug Interactions [5] and supported by current literature. In this study, drug interaction mechanisms were primarily divided into two main categories: Pharmacokinetics (A) and Pharmacodynamics (B). The system was based on a hexadecimal (base 16) number base (0-9 and A-F) and used a repetitive "Letter-Number-Letter-Number" architecture reflecting increasing mechanistic detail at each level. Each interaction sequence is terminated with the "FF" endpoint. For example, an interaction following the Pharmacokinetic (A), Absorption (1), Carrier Protein-Mediated Interactions (E), P-gp-mediated (1) pathway is identified in the system with a unique identification code as "A1E1FF". However, the "FF" sign is not only a termination command but also acts as a separator connecting multiple mechanisms, allowing these pathways (e.g., [Pathway 1] FF [Pathway 2] FF) to be defined in a single line. The applicability of the system was validated by a pilot study conducted on a sample selected from a group of antihypertensive drugs with a high risk of interaction. The results show that the system successfully translates complex processes into standardized code sequences, thus creating a solid foundation for AI-powered pharmaceutical applications and global data sharing.

Keywords: Drug İnteractions; Hexadecimal Coding; Classification System; Algorithm; Clinical Decision Support

CFD ANALYSIS OF THE EFFECTS OF REYNOLDS NUMBER AND AMBIENT TEMPERATURE ON THE AERODYNAMIC PERFORMANCE OF THE NACA 2424 AIRFOIL

REYNOLDS SAYISI VE ORTAM SICAKLIĞININ NACA 2424 KANAT PROFİLİNİN AERODİNAMİK PERMORMANSI ÜZERİNDEKİ ETKİLERİNİN CFD ANALİZİ

Arş. Gör. Yakup DAŞDEMİRLİ
Karabük Üniversitesi, Mühendislik ve Doğa Bilimleri Fakültesi, Makine Mühendisliği Bölümü, Karabük, Türkiye.
ORCID NO: 0000-0002-0574-0695
Dr. Öğr. Üye. Mustafa BUĞDAY
Karabük Üniversitesi, Eskipazar Meslek Yüksekokulu Raylı Sistemler Talaşlı İmalat Programı, Karabük, Türkiye.
ORCID NO: 0000-0003-4413-509X

ÖZET

Bu çalışmada, NACA 2424 kanat profilinin düşük Reynolds sayısı aralığındaki aerodinamik davranışı, sayısal akışkanlar dinamiği (CFD) yöntemi kullanılarak farklı ortam sıcaklıkları altında incelenmiştir. Düşük Reynolds sayıları; sınır tabakanın hassas gelişimi, erken akış ayrılması ve viskoz etkilerin belirginleşmesi nedeniyle aerodinamik analizlerde özel bir önem taşımaktadır. Bu çerçevede hesaplamalar Re = 50.000 ve Re = 100.000 değerlerinde yürütülmüş; çevresel koşulların akış alanına etkisini ortaya koymak amacıyla 15°C ve −15°C ortam sıcaklıkları dikkate alınmıştır. Kaldırma ve sürükleme kuvvetleri, profil yüzeyindeki basınç dağılımları ile kayma gerilmelerinin sayısal integrasyonu yoluyla belirlenmiş; performans değerlendirmesi ise kaldırma/sürükleme oranı esas alınarak yapılmıştır. Çözüm sürecinde yakınsama kriterleri ve artık değerleri dikkatle izlenmiş, böylece elde edilen sonuçların sayısal güvenilirliği teyit edilmiştir. Elde edilen veriler karşılaştırmalı biçimde analiz edilerek akış yapısındaki değişimler ayrıntılı olarak değerlendirilmiştir. Sonuçlar, Reynolds sayısındaki artışın akış karakteristiğini belirgin şekilde değiştirdiğini ve profil performansını iyileştirdiğini göstermektedir. 15°C koşulunda Reynolds sayısının 50.000'den 100.000'e yükseltilmesiyle sınır tabakanın daha kararlı geliştiği, hız gradyanlarının dengelendiği ve akış ayrılma eğiliminin zayıfladığı gözlemlenmiştir. Hız konturları ve basınç dağılımları da bu eğilimi destekleyerek akışın profil yüzeyi boyunca daha düzenli yayıldığını ortaya koymuştur. Bu yapısal değişimlerin sonucunda kaldırma kuvveti 0,87 N'den 4,65 N değerine yükselmiştir. Sürükleme kuvvetinde de artış meydana gelmiş olmakla birlikte, kaldırmadaki artışın daha yüksek oranda gerçekleşmesi, üst ve alt yüzey arasındaki basınç farkının güçlendiğini göstermektedir. Buna bağlı olarak kaldırma/sürükleme oranı 0,73'ten 1,07'ye yükselmiş ve profil daha etkin bir aerodinamik çalışma bölgesine ulaşmıştır. −15°C ortam sıcaklığında yapılan analizlerde ise akışkan özelliklerindeki değişime bağlı olarak kuvvet büyüklüklerinde azalma kaydedilmiştir. Ancak kaldırma/sürükleme oranının büyük ölçüde korunması, sıcaklığın genel akış topolojisinden ziyade kuvvet büyüklükleri üzerinde etkili olduğunu göstermektedir. Genel değerlendirme sonucunda, NACA 2424 profilinde Reynolds sayısının

performans açısından temel belirleyici parametre olduğu; artan Reynolds sayısının akış düzenini iyileştirerek aerodinamik etkinliği artırdığı ortaya konmuştur. Bu bulgular, düşük hızlı aerodinamik uygulamalarda sayısal analizlerin tasarım ve performans optimizasyonu açısından önemli bir araç olduğunu göstermektedir.

Anahtar kelimeler: Aerodinamik performans, NACA 2424, Kanat profili, CFD.

ABSTRACT

In this study, computational fluid dynamics (CFD) was used to examine the aerodynamic behaviour of the NACA 2424 airfoil at low Reynolds numbers under different ambient temperature conditions. Such flows are particularly significant in aerodynamic analyses because boundary layer development becomes more sensitive, flow separation may occur earlier, and viscous effects become more dominant. In this context, numerical calculations were performed at Reynolds numbers of 50,000 and 100,000. Additionally, ambient temperatures of 15 °C and -15 °C were considered to investigate the influence of environmental conditions on the flow characteristics around the airfoil. Lift and drag forces were obtained through the numerical integration of pressure distributions and wall shear stresses along the airfoil surface. The aerodynamic performance of the airfoil was mainly evaluated through the lift-to-drag ratio. During the numerical solution process, convergence criteria and residual values were continuously monitored to ensure the reliability and stability of the results obtained. The resulting data were analyzed comparatively, and the variations in the flow structure were examined in detail. The findings indicate that increasing the Reynolds number leads to noticeable changes in the flow characteristics and enhances the aerodynamic performance of the airfoil. At an ambient temperature of 15 °C, increasing the Reynolds number from 50,000 to 100,000 resulted in more stable boundary layer development, smoother velocity gradients and reduced flow separation. Velocity contours and pressure distributions confirmed this behaviour, indicating a more uniform flow pattern along the airfoil surface. These changes in the flow structure significantly affected the aerodynamic forces, which had a major impact on the overall performance of the system. The lift force increased from 0.87 N to 4.65 N as the Reynolds number increased. Although the drag force also showed an increase, the greater rise in lift indicates a stronger pressure difference between the upper and lower surfaces of the airfoil. This meant that the lift-to-drag ratio went up from 0.73 to 1.07. This suggests that the airfoil works better at higher Reynolds numbers. Variations in the fluid properties caused lower force magnitudes to be observed in the analyses conducted at an ambient temperature of -15 °C. Nevertheless, the lift-to-drag ratio remained largely unchanged, implying that temperature primarily affects the magnitude of the aerodynamic forces rather than altering the overall structure of the flow field.

Keywords: Aerodynamic performance, NACA 2424, Airfoil profile, CFD.

INTRODUCTION

Numerous studies have been conducted on NACA 2424 and similar NACA 24xx family turbines, particularly at low and medium Reynolds numbers ($5x10^4$ - $1x10^5$), to determine lift (C_L) and drag (C_D) characteristics, flow transition, laminar separation, and stall behavior using CFD , panel methods, and wind tunnel experiments [1–3]. These studies have shown that laminar-turbulent transition, separation, and re-adhesion phenomena have significant effects on C_L and C_D, that generally increases with increasing Re, but that lift-enhancing effects can also occur under suitable flow conditions [4,5]. Although comparative analyses of Spalart-Allmaras and k-omega SST models are presented in the literature for the numerical modeling of these flow characteristics, the effectiveness of k-omega based turbulence models, which we also prefer to increase the accuracy and reliability of the solution in the low and medium Re regions, is emphasized [4,6]. Specifically, changes in stall behavior observed at different aspect ratio (AR) and Re values in similar four-digit profiles such as NACA 4412 provide applicable predictions for NACA 2424 as well [1,7]. Furthermore, it has been reported that passive/semi-passive approaches such as leading/trailing edge modifications and surface flow control can improve performance, but the critical contributions of these interventions to skin friction and total drag need to be rigorously analyzed [8–10].

The reason for choosing the NACA 2424 profile in this study is that its high thickness-to-tuning ratio and moderate camber structure are critical for UAV and small-scale wind turbine designs requiring high lift capacity, especially at low speeds. While thin profiles have been widely studied in the literature, there is a significant research gap regarding the complex flow physics of thicker profiles like the NACA 2424 at low and medium Reynolds numbers ($5x10^4$ and $1x10^5$).

The innovative aspect of our study is that it models the laminar separation bubble (LSB) and re-adhesion dynamics of the flow in this thick profile with high precision using a k-omega turbulence model and systematically reveals the effects of these transition regions on aerodynamic performance. This approach provides a unique and reliable computational reference to the literature for the behavior of thick airfoil profiles in transitional flow regimes.

METHODS

Mathematical Model

Continuity Equations

The continuity equation governs the conservation of mass in steady-state conditions, as expressed by the following equation:

$$\frac{\partial \rho}{\partial t} + \nabla \cdot (\rho V) = 0 \quad (1)$$

Fluid density stays the same over time in a steady-state regime. Therefore, the temporal derivative is zero:

$$\frac{\partial \rho}{\partial t} = 0 \quad (2)$$

The conservation of mass under steady-state conditions is governed by the following continuity equation:

$$\frac{\partial}{\partial x}(\rho u) + \frac{\partial}{\partial y}(\rho v) = 0 \quad (3)$$

Momentum Equations

The conservation of momentum is expressed as follows in two-dimensional steady-state conditions:

$$\vec{\nabla} \cdot (\rho u \vec{V}) = -\frac{\partial p}{\partial x} + \rho f_x + (f_x)_{\text{viscose}} \quad (4)$$

$$\vec{\nabla} \cdot (\rho v \vec{V}) = -\frac{\partial p}{\partial y} + \rho f_y + \left(f_y\right)_{\text{viscose}} \quad (5)$$

The fluid density is denoted by ρ in this expression. The external surface forces acting in the respective Cartesian directions are denoted by f_x and f_y .

Energy Equations

The following expression governs the conservation of energy in a steady-state regime:

$$\vec{\nabla} \cdot \left[\rho \left(e + \frac{V^2}{2}\right) \vec{V}\right] = \rho \dot{q} - \vec{\nabla} \cdot \left(P\vec{V}\right) + \rho\left(\vec{f} \cdot \vec{V}\right) + \dot{Q} + \dot{W} \quad (6)$$

The effects of viscosity on the energy balance are included through the heat transfer rate ($\dot{Q}$) and the work done by viscous forces ($\dot{W}$). The mathematical relationship between the flow field variables is expressed in any of the spatial coordinates using the following partial differential equation.

Airfoil Loads

The dimensionless pressure coefficient (C_p) is determined by normalizing the local static pressure difference. This is done using the dynamic pressure of the free-stream flow [11]:

$$C_p \equiv \frac{P - P_\infty}{q_\infty} \tag{7}$$

The following expression is used to calculate the free-stream dynamic pressure, q_∞ :

$$q_\infty = \frac{1}{2}\rho_\infty V_\infty^2 \tag{8}$$

Another option is to express the free-stream dynamic pressure, q_∞, using the Mach number (M_∞) and the static pressure (P_∞), along with the ratio of specific heats (γ):

$$q_\infty = \frac{1}{2}\frac{\gamma q_\infty}{\gamma q_\infty}\rho_\infty V_\infty^2 = \frac{\gamma}{2}P_\infty\left[\frac{\rho_\infty}{\gamma P_\infty}\right]V_\infty^2 \tag{9}$$

$$a_\infty^2 = \frac{\gamma P_\infty}{\rho_\infty} \tag{10}$$

The following derivation is used to find the free-stream dynamic pressure q_∞ :

$$q_\infty = \frac{\gamma}{2}P_\infty\frac{V_\infty^2}{a_\infty^2} = \frac{\gamma}{2}P_\infty M_\infty^2 \tag{11}$$

After considering Equations (7) and (11), the value of C_p is as follows:

$$C_p = \frac{2}{\gamma M_\infty^2}\left(\frac{P}{P_\infty} - 1\right) \tag{12}$$

The aerodynamic forces acting on the airfoil, specifically lift (F_L) and drag (F_D), are determined by integrating the pressure and skin friction distributions over the surface. The following relations are used to calculate these forces:

$$F_L = \frac{1}{2}P_\infty V_\infty^2 S C_L \tag{13}$$

$$F_D = \frac{1}{2}P_\infty V_\infty^2 S C_D \tag{14}$$

In these equations, S is the reference wing area, while C_L and C_D are the lift and drag coefficients. These values are used to evaluate the overall aerodynamic efficiency of the NACA 2424 profile under the specified flow conditions. The flow pattern over the two-dimensional airfoil is defined by the Reynolds number (Re). The ratio of inertial forces to viscous forces is defined by this. The calculation is based on the length of the chord. The reason for this is that it is the characteristic longitudinal dimensions.

$$Re = \frac{\rho_\infty V_\infty c}{\mu_\infty} \quad (15)$$

In this context, the two variables of interest are density ρ_∞ and velocity V_∞ . The free-flowing liquid is shown by its density, and the thickening of the liquid as it moves is shown by its viscosity. The measurement of the wingspan length is c. The calculation uses the chord length c, the straight-line distance between the leading and trailing edges, as the main longitudinal reference scale. μ_∞ denotes the fluid's dynamic viscosity.

Geometry and Mesh

The coordinates of the NACA 2424 airfoil used in this study were obtained from the Airfoil Tools database and transferred to the Ansys drawing module to create the analysis geometry. The semicircular region in front of the airfoil represents the inlet boundary condition, and the vertical line positioned parallel to the flow direction represents the outlet boundary condition. The geometric dimensions are shown in Figure 1.

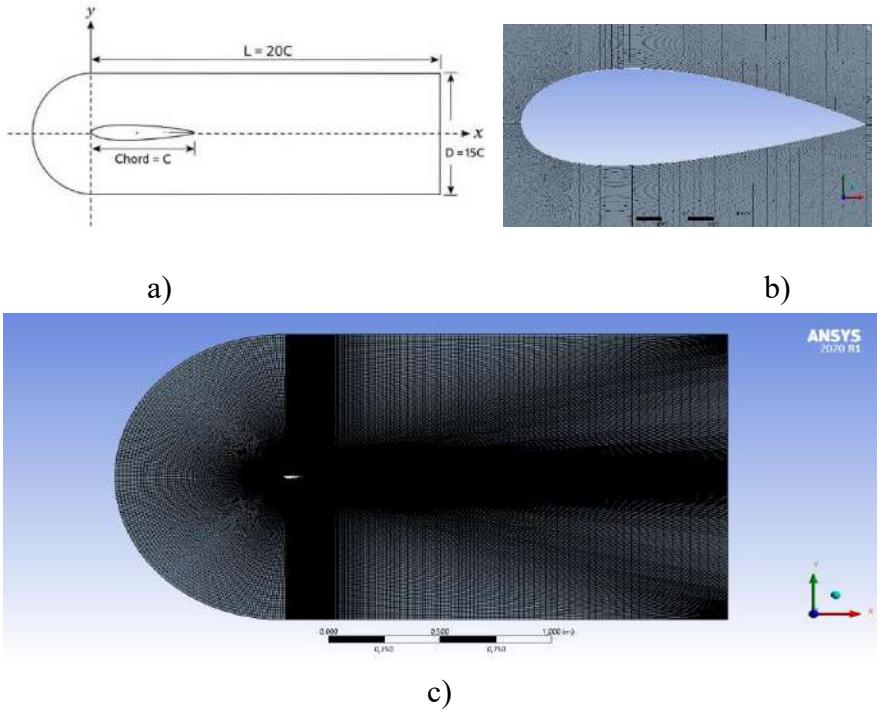

Figure 1. a) Boundary zone and conditions and, b) Mesh structure created in the analysis region

CFD Parameters

Analyses were performed at low Reynolds numbers of $5x10^4$ and $1x10^5$. The k-omega turbulence model was used in the flow solution, and the most suitable model was evaluated based on the obtained resultsIn this study, the dynamic viscosity of air was taken as $1.789x10^-$

^{5} kg/ms for T = 15 °C and 1.637 x 10^{-5} kg/ms for T = −15 °C. Similarly, the air density was assumed to be 1.225 kg/m^3 and 1.367 kg/m^3, respectively, under the same temperature conditions, and the gauge pressure was assumed to be zero. A no-slip boundary condition was applied in the outlet and wall regions, the airfoil surface was defined as the wall boundary, and the analysis parameters are given in detail in Table 1.

Table 1. CFD Parameters

Parameters	Value
Density of Fluid (kg/m^3)	1.225 and, 1.367
Operating Pressure (Pa)	101325
Reynolds Number	$5x10^4$ and, $1x10^5$
Model	k-omega
Viscosity (kg/ms)	$1.789x10^{-5}$ and, $1.637x10^{-5}$

RESULTS AND DISCUSSIONS

Aerodynamic Forces

Figure 2 shows that the results obtained from the CFD program under T = −15 °C temperature conditions demonstrate that the Reynolds number plays a decisive role in aerodynamic forces. When the Reynolds number is $5x10^4$, the lift force is calculated to be approximately 0.40 N, and the drag force is 0.55 N. In this case, it is seen that the drag force is greater than the lift force. When the Reynolds number is increased to $1x10^5$, the lift force reaches approximately 2.15 N. Under the same conditions, the drag force is obtained as approximately 2.01 N.

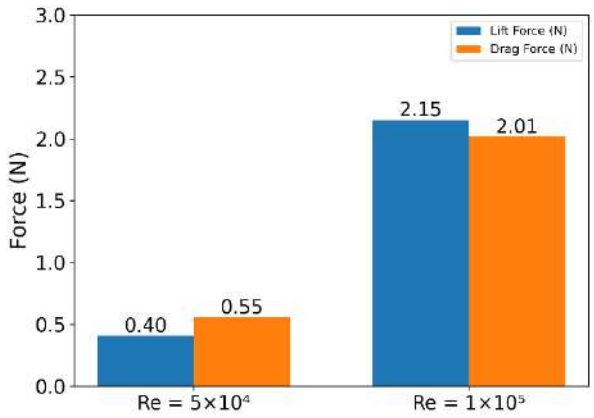

Figure 2. Lift and Drag Forces at T = −15 °C

These results show that increasing the Reynolds number increases aerodynamic forces even under low temperature conditions. Furthermore, the increase in lift force is quite significant. However, it has been determined that the drag force also increases depending on the Reynolds number. It appears that viscous effects are more dominant at low Reynolds numbers. Increasing

the Reynolds number changes the behavior of the flow on the wing surface, leading to an increase in aerodynamic forces.

Figure 3 shows that increasing the Reynolds number has a significant effect on the aerodynamic forces when the results obtained under T = 15 °C conditions are examined. When the Reynolds number is $5x10^4$, the lift force is approximately 0.87 N and the drag force is 1.20 N, indicating that the drag force is greater than the lift force. Increasing the Reynolds number to $1x10^5$ was found to significantly increase the lift force to approximately 4.65 N, while the drag force increased to approximately 4.36 N under the same conditions.

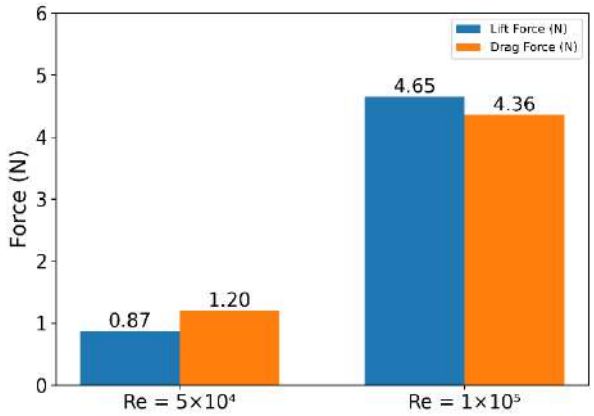

Figure 3. Lift and Drag Forces at T = 15 °C

These results demonstrate that an increase in the Reynolds number can significantly enhance the aerodynamic forces acting on an airfoil. Furthermore, the increase in lift force is particularly pronounced at high Reynolds numbers. This can be explained by the more stable development of the flow over the airfoil surface. Increasing the flow velocity alters the boundary layer behavior, contributing to the increase in lift force. In parallel, it is observed that the drag force also increases.

Surface Pressure and Velocity

Comparative analyses revealed that at an ambient temperature of 15 °C, the boundary layer developed more stably, velocity gradients were balanced, and the flow separation tendency showed a more significant improvement compared to -15 °C conditions; therefore, the analysis results are presented based on 15 °C data.

Figure 4a-b shows the typical aerodynamic characteristics of the NACA 2424 profile under a low Reynolds number (Re= 50,000): At the stagnation point on the leading edge, the pressure reaches its maximum (321.8 Pa), and as the flow accelerates over the wing's upper surface (maximum 25.5 m/s), suction force (low pressure) is generated in accordance with Bernoulli's principle. However, due to the excessive thickness of the profile and the low velocity regime, a significant velocity loss is observed at the leading edge; this indicates that the flow tends to separate from the surface and a high form drag is generated.

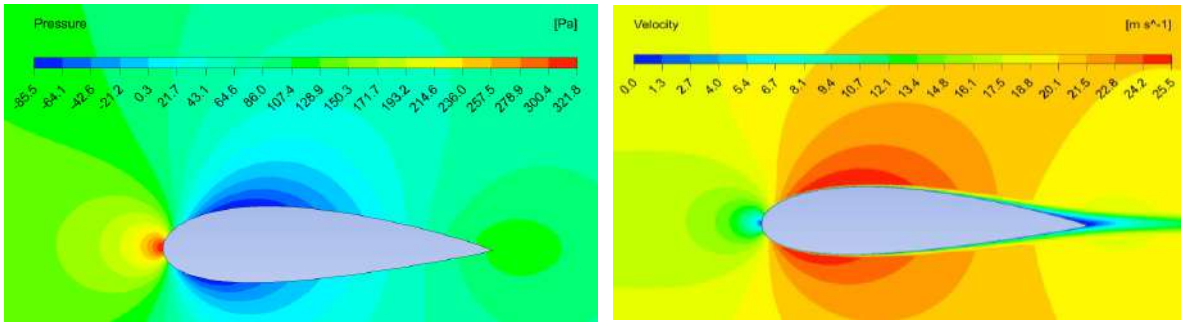

a) b)

Figure 4. Aerodynamic contours at T = 15 °C and Re=50,000 with a) pressure and b) velocity

In Figure 5a-b, doubling the Reynolds number (Re= 100,000) widens the dynamic pressure range on the NACA 2424 profile, increasing the maximum pressure at the stagnation point to 1291 Pa. The flow velocity reaches 51.2 m/s in the curved regions of the profile, creating a stronger suction force. The relatively narrower wake region at the leading edge compared to the Re= 50,000 analysis indicates that the flow's ability to adhere to the surface has increased due to the effect of increased momentum. However, due to the thick profile structure, form resistance remains significant. The low-velocity "wake" region persists. This is behind the leading edge.

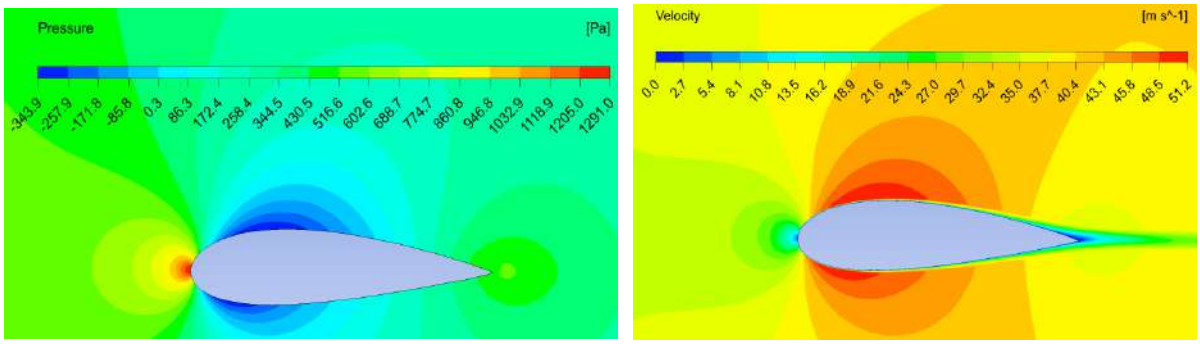

a) b)

Figure 5. Aerodynamic contours at T = 15 °C and Re = 100,000 with a) pressure and b) velocity

CONCLUSIONS

The aerodynamic force behaviour of the NACA 2424 airfoil was investigated numerically in this study, with different Reynolds numbers and ambient temperatures being used to test it. It was shown by the results that the magnitude of aerodynamic forces is determined by the Reynolds number. There were big increases in lift and drag forces with higher Reynolds numbers at both 15 °C and -15 °C. The increase in lift, in particular, indicates that the airfoil exhibits more efficient aerodynamic performance at higher Reynolds numbers. At 15 °C, it was determined that the boundary layer developed more stably and the flow separation tendency

weakened as the Reynolds number increased from 50,000 to 100,000. As a result of this change, the lift force increased from 0.87 N to 4.65 N. An increase in drag force was also observed, but due to the higher increase in lift force, the lift-to-drag (L/D) ratio increased from 0.73 to 1.07. It was determined that although a decrease in force magnitudes was observed under -15 °C conditions, the L/D ratio was largely preserved. It was determined that increasing the Reynolds number from 50,000 to 100,000 increased the flow's ability to adhere to the surface and improved aerodynamic efficiency by narrowing the wake region. Furthermore, it was concluded that boundary layer development was more stable at an ambient temperature of 15 °C, and the tendency for flow separation under the influence of increased momentum showed a more significant improvement compared to -15 °C conditions. In general, increasing the Reynolds number improves the flow pattern, thereby increasing the aerodynamic efficiency of the airfoil.

REFERENCES

1. Genç, M. S., Özkan, G., Açikel, H. H., Kiriş, M. S., and Yildiz, R., "Effect of tip vortices on flow over NACA4412 aerofoil with different aspect ratios", ***EPJ Web Of Conferences***, 114: 02027 (2016).

2. Major, D., Palacios, J., Maughmer, M., and Schmitz, S., "Aerodynamics of leading-edge protection tapes for wind turbine blades", ***Wind Engineering***, 45 (5): 1296–1316 (2021).

3. Butt, U., Hussain, S., Schacht, S., and Ritschel, U., "Experimental investigations of flow over NACA airfoils 0021 and 4412 of wind turbine blades with and without Tubercles", ***Wind Engineering***, 46 (1): 89–101 (2022).

4. Erkan, O., Özkan, M., Karakoç, T. H., Garrett, S. J., and Thomas, P. J., "Investigation of aerodynamic performance characteristics of a wind-turbine-blade profile using the finite-volume method", ***Renewable Energy***, 161: 1359–1367 (2020).

5. Jha, S. K. and Narayanan, S., "On the acoustic emission characteristics of airfoils with different trailing edge configurations", ***Proceedings Of The Institution Of Mechanical Engineers, Part G: Journal Of Aerospace Engineering***, 237 (9): 2008–2026 (2023).

6. Sari, J., Cremonesi, F., Khalloufi, M., Cauneau, F., Meliga, P., Mesri, Y., and Hachem, E., "Anisotropic adaptive stabilized finite element solver for RANS models", ***International Journal For Numerical Methods In Fluids***, 86 (11): 717–736 (2018).

7. Demir, H., Özden, M., Genç, M. S., and Çağdaş, M., "Numerical investigation of flow on NACA4412 aerofoil with different aspect ratios", ***EPJ Web Of Conferences***, 114: 02016 (2016).

8. Duan, C. and Wissa, A., "Covert-inspired flaps for lift enhancement and stall mitigation", ***Bioinspiration & Biomimetics***, 16 (4): 046020 (2021).

9. Bausas, M. D. L. S. and Danao, L. A., "ON THE PERFORMANCE OF VERTICAL AXIS WIND TURBINES IN STEADY WIND UNDER VARIOUS BLADE CAMBER LEVELS", ***ASEAN Engineering Journal***, 6 (1): 12–26 (2015).

10. Raj Mohamed, M. A., Yadav, R., and Guven, U., "Flow separation control using a bio-inspired nose for NACA 4 and 6 series airfoils", ***Aircraft Engineering And Aerospace Technology***, 93 (2): 251–266 (2021).

11. Medjroubi, W., Stoevesandt, B., Carmo, B., and Peinke, J., "High-order numerical simulations of the flow around a heaving airfoil", ***Computers & Fluids***, 51 (1): 68–84 (2011).

NUMERICAL INVESTIGATION OF THE EFFECT OF REYNOLDS NUMBER ON THE AERODYNAMIC FORCE AND EFFICIENCY CHARACTERISTICS OF NACA 2415 AIRFOIL

NACA 2415 KANAT PROFİLİNİN AERODİNAMİK KUVVETİ VE VERİMLİLİK ÖZELLİKLERİ ÜZERİNDE REYNOLDS SAYISININ ETKİSİNİN SAYISAL OLARAK İNCELENMESİ

Arş. Gör. Yakup DAŞDEMİRLİ
Karabük Üniversitesi, Mühendislik ve Doğa Bilimleri Fakültesi, Makine Mühendisliği Bölümü, Karabük, Türkiye.
ORCID NO: 0000-0002-0574-0695
Dr. Öğr. Üye. Mustafa BUĞDAY
Karabük Üniversitesi, Eskipazar Meslek Yüksekokulu Raylı Sistemler Talaşlı İmalat Programı, Karabük, Türkiye.
ORCID NO: 0000-0003-4413-509X

ÖZET

Düşük Reynolds sayılarında çalışan kanat profillerinin aerodinamik performansı, özellikle insansız hava araçları, küçük ölçekli rüzgâr türbinleri ve mikro hava araçları gibi düşük hızlı sistemlerin tasarımı açısından kritik öneme sahiptir. Bu çalışmada, NACA 2415 kanat profilinin farklı Reynolds sayılarındaki aerodinamik davranışı iki boyutlu ve kararlı akış koşulları altında ANSYS tabanlı Hesaplamalı Akışkanlar Dinamiği (CFD) yöntemi kullanılarak sayısal olarak incelenmiştir. Analizler Re = 50.000, 100.000, 200.000 ve 500.000 değerlerinde gerçekleştirilmiş; profil yüzeyi boyunca oluşan basınç dağılımı ve viskoz etkilerden kaynaklanan kuvvet bileşenleri hesaplanarak kaldırma ve sürükleme kuvvetleri değerlendirilmiştir. Reynolds sayısındaki artışla birlikte kaldırma kuvvetinde dikkat çekici bir yükselme gözlenmiştir. Re = 50.000 için 1,447 N olarak hesaplanan kaldırma kuvveti, Re = 500.000'de 147,795 N seviyesine ulaşmıştır. Özellikle Re = 200.000 ile Re = 500.000 arasındaki artışın daha belirgin olduğu görülmektedir. Bu durum, artan serbest akım hızı ve buna bağlı olarak büyüyen dinamik basınç etkisiyle birlikte viskoz ve atalet kuvvetleri arasındaki dengenin değişmesiyle ilişkilendirilebilir. Sürükleme kuvveti bileşenleri ise akış yönüne göre tanımlanan koordinat sistemi çerçevesinde negatif işaretli olarak elde edilmiştir. Bu işaret, sürükleme kuvvetinin serbest akım yönüne zıt doğrultuda etki ettiğini göstermekte olup fiziksel değerlendirmelerde kuvvetin mutlak değeri esas alınmıştır. Re = 50.000'de −0,357 N olarak hesaplanan sürükleme kuvveti, Re = 500.000'de −42,016 N değerine ulaşmış ve mutlak büyüklük bakımından Reynolds sayısıyla birlikte artış göstermiştir. Kaldırma/sürükleme (L/D) oranı hesaplanırken sürükleme kuvvetinin mutlak değeri kullanılmıştır. Elde edilen sonuçlara göre L/D oranı Re = 50.000'de yaklaşık 4,0 iken, daha yüksek Reynolds sayılarında 3,5 civarında dengelenmiştir. Bu durum, Reynolds sayısındaki artışın toplam aerodinamik kuvvet büyüklüklerini önemli ölçüde artırmasına rağmen aerodinamik verimde aynı oranda bir iyileşme sağlamadığını göstermektedir. Ayrıca sonuçlar,

özellikle geçiş Reynolds sayısı aralığında kuvvet değişimlerinin doğrusal bir eğilim sergilemediğini ve bu nedenle düşük hızlı kanat tasarımında Reynolds sayısına duyarlı parametrik analizlerin gerekli olduğunu ortaya koymaktadır. Genel olarak çalışma, NACA 2415 kanat profilinin düşük ve orta Reynolds sayısı aralığındaki aerodinamik kuvvet karakteristiklerini sayısal çözüm sonuçlarına dayalı olarak sistematik biçimde değerlendirmekte ve düşük hızlı uçuş uygulamalarına yönelik tasarım çalışmalarına teknik bir temel sunmaktadır.

Anahtar kelimeler: Aerodinamik kuvvet, Reynolds sayısı, NACA 2415, Ansys.

ABSTRACT

The aerodynamic performance of airfoils operating at low Reynolds numbers is critically important for the design of low-speed systems, particularly unmanned aerial vehicles, small-scale wind turbines, and micro-aircraft. In this study, the aerodynamic behavior of the NACA 2415 airfoil at different Reynolds numbers was numerically investigated under two-dimensional and steady-flow conditions using the ANSYS-based Computational Fluid Dynamics (CFD) method. Analyses were performed at Re = 50,000, 100,000, 200,000, and 500,000; lift and drag forces were evaluated by calculating the pressure distribution along the profile surface and the force components resulting from viscous effects. The numerical results reveal that the Reynolds number has a significant effect on aerodynamic loads. A remarkable increase in lift force was observed with increasing Reynolds number. The lift force, calculated as 1,447 N for Re = 50,000, reached 147,795 N at Re = 500,000. The increase is particularly pronounced between Re = 200,000 and Re = 500,000. This can be attributed to the change in the balance between viscous and inertial forces due to the increasing free stream velocity and the consequently growing dynamic pressure effect. The drag force components were obtained with a negative sign within the framework of the coordinate system defined according to the flow direction. This sign indicates that the drag force acts in the opposite direction to the free stream, and the absolute value of the force was used in physical evaluations. The drag force, calculated as -0.357 N at Re = 50,000, reached -42.016 N at Re = 500,000 and increased in absolute magnitude with increasing Reynolds number. The absolute value of the drag force was used when calculating the lift-to-drag (L/D) ratio. According to the results obtained, the L/D ratio is approximately 4.0 at Re = 50,000, while it is balanced around 3.5 at higher Reynolds numbers. This situation demonstrates that although an increase in Reynolds number significantly increases the total aerodynamic force magnitudes, it does not lead to a proportional improvement in aerodynamic efficiency. Furthermore, the results reveal that force variations do not exhibit a linear trend, particularly in the transition Reynolds number range, and therefore, Reynolds number-sensitive parametric analyses are necessary in low-speed wing design. Overall, this study systematically evaluates the aerodynamic force characteristics of the NACA 2415 airfoil in the low and mid-Reynsense number range based

on numerical solution results, and provides a technical basis for design studies in low-speed flight applications.

Keywords: Aerodynamic force, Reynolds number, NACA 2415, Ansys.

INTRODUCTION

The NACA 2415 profile is a widely preferred 4-digit NACA profile for small-scale aircraft, light UAVs, and micro-UAV applications at low-to-medium Reynolds numbers (approximately Re= $5x10^4$ - $1x10^5$); studies focusing on laminar-urgent transitions, laminar decomposition regions, and trailing/leading edge effects also encompass this profile, as balancing drag with wing performance and managing stall behavior are critical in this class [1–3]. It has been reported that k-omega turbulence models (especially k-ω SST and transition/k-ω derivatives) can predict laminar separation and transition regions more realistically in these ranges, and provide more reliable results in some configurations compared to models such as SA/Realizable or RNG k-ε; This is particularly important for accurately determining the location of transition and divergence in laminar-dense flows such as 2415 [4,5]. Studies on similar profiles of the NACA 24xx family show that Re increase typically creates parallel effects on drag and lift curves, and the effects of laminar seperation bubble (LSB) become clearer; this supports the value of comparative analyses for 2415 [6,7]. Furthermore, studies reveal that leading-edge and trailing-edge changes, and flow control approaches (e.g., passive/semi-passive solutions), can have significant effects on the C_L and C_D balance, but in some cases, can also have negative effects on drag. There are studies on this [8,9]. In conclusion, it seems that k-ω-based approaches can more reliably capture the regions of laminar transition and decomposition in the low-to-mid Re band. This makes them significant for understanding the flight performance and design optimisation of the NACA 2415. In this context, inter-model comparisons should be made using parameters such as angles [10,11].

This research aims to investigate the aerodynamic performance of the NACA 2415 airfoil at Reynolds numbers of Re = $5x10^4$, $1x10^5$, $2x10^5$, and $5x10^5$.While existing studies often focus on extremely thin or thick profiles, this study examines the behavior of a medium-thick airfoil within various flow regimes using the k-ω turbulence model. The primary contribution of this work lies in the high-fidelity numerical determination of lift (F_L) and drag (F_D) forces under the specified Reynolds numbers. By revealing the sensitivity of these forces to Reynolds number variations through a comparative data set, the study serves as a reliable computational reference for airfoils with similar geometric characteristics.

METHODS

Mathematical Model

Airfoil Loads

The dimensionless pressure coefficient (C_p) is derived by normalising the local static pressure difference. This is done using the dynamic pressure. This pressure is created by the free-stream flow [12]:

$$C_p \equiv \frac{P - P_\infty}{q_\infty} \tag{1}$$

The expression below is used to calculate the free-stream dynamic pressure, q_∞ :

$$q_\infty = \frac{1}{2}\rho_\infty V_\infty^2 \tag{2}$$

An alternative possibility is to express the free-stream dynamic pressure, q_∞, by means of the Mach number (M_∞) and the static pressure (P_∞), as well as the ratio of specific heats (γ):

$$q_\infty = \frac{1}{2}\frac{\gamma q_\infty}{\gamma q_\infty}\rho_\infty V_\infty^2 = \frac{\gamma}{2}P_\infty\left[\frac{\rho_\infty}{\gamma P_\infty}\right]V_\infty^2 \tag{3}$$

$$a_\infty^2 = \frac{\gamma P_\infty}{\rho_\infty} \tag{4}$$

The subsequent derivation is employed to determine the free-stream dynamic pressure q_∞ :

$$q_\infty = \frac{\gamma}{2}P_\infty\frac{V_\infty^2}{a_\infty^2} = \frac{\gamma}{2}P_\infty M_\infty^2 \tag{5}$$

The value of C_p can be determined by considering Equations (1) and (5):

$$C_p = \frac{2}{\gamma M_\infty^2}\left(\frac{P}{P_\infty} - 1\right) \tag{6}$$

The forces of the air moving over the wing, called lift (F_L) and drag (F_D), are found by adding together the pressure and skin friction distributions over the surface. The subsequent connections are utilised to compute these forces:

$$F_L = \frac{1}{2}P_\infty V_\infty^2 S C_L \tag{7}$$

$$F_D = \frac{1}{2}P_\infty V_\infty^2 S C_D \tag{8}$$

In these equations, S represents the reference wing area. The non-dimensional lift and drag coefficients are represented by C_L and C_D, respectively. The overall aerodynamic efficiency of the NACA 2415 profile under the specified flow conditions is evaluated based on these values. These non-dimensional values provide a standardised basis for comparing force responses obtained at different Reynolds numbers. The flow regime over the two-dimensional airfoil is characterised by the Reynolds number, or (Re). This establishes the proportion of inertial forces to viscous forces. The length of the chord is what's used to calculate it. This is because of the characteristic longitudinal dimensions.

$$Re = \frac{\rho_\infty V_\infty c}{\mu_\infty} \tag{9}$$

In this case, the two variables of interest are density ρ_∞ and velocity V_∞, with the free-stream flow represented by density and the dynamic viscosity of the fluid represented by viscosity. The measurement of the wingspan length is c. The straight-line distance between the leading and trailing edges is known as the chord length c. It is utilised as the fundamental longitudinal reference scale in the calculation, while the dynamic viscosity of the fluid is denoted by μ_∞ .

Geometry and Mesh

The position of the NACA 2415 wing used in this study was found in the Airfoil Tools database and sent to the Ansys drawing module to make the analysis shape. The semicircular region in front of the airfoil represents the inlet boundary condition and the vertical line, positioned parallel to the flow direction, represents the outlet boundary condition. The geometric dimensions are shown in Figure 1.

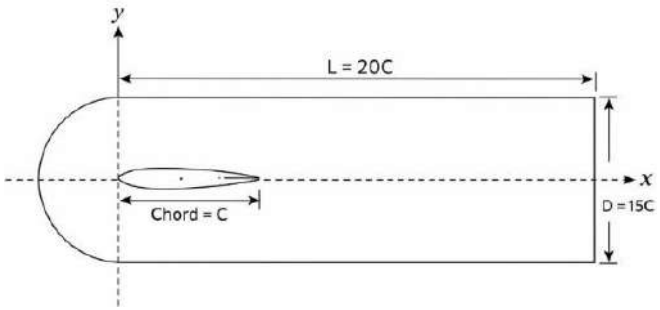

Figure 1. Boundary zone

CFD Parameters

Analyses were performed at low Reynolds numbers of $5x10^4$, $1x10^5$, $2x10^5$ and $5x10^5$. The turbulence models identified were, k-omega. The optimum turbulence model was identified on the basis of the acquired data. The dynamic viscosity was recorded as $1.789x10^{-5}$ kg/ms, and the and the air density as 1.225 kg/m^3. The gauge pressure is zero. Ambient atmospheric and no-slip boundary conditions were implemented at the exit and on the walls. The wing

profile geometry is delineated as the wall boundary. Table 1 shows the parameters used in the analysis in detail.

Table 1. CFD Parameters

Boundary Condition	**Type**
Operating Pressure (Pa)	101325
Model	k-omega
Reynolds Number	$5x10^4$, $1x10^5$, $2x10^5$ and $5x10^5$
Density of Fluid (kg/m^3)	1.225
Viscosity (kg/ms)	$1.789x10^{-5}$

RESULTS AND DISCUSSIONS

Aerodynamic Forces

Figure 2 clearly shows the variation of lift and drag forces obtained at different Reynolds numbers. At a Reynolds number of 5×10^4, the lift force is quite low, calculated at approximately 1.45 N. Under the same conditions, the drag force is -0.36 N, which is quite limited in absolute terms. This indicates that at lower Reynolds numbers, the flow is more affected by viscous effects, and the pressure difference across the wing surface remains limited. When the Reynolds number is increased to 1×10^5, a significant increase in lift force occurs, reaching approximately 4.93 N. This increase shows that the increase in flow velocity changes the pressure distribution around the airfoil and creates a stronger pressure difference across the wing surface. At the same Reynolds number, the drag force also increases in absolute terms, reaching approximately -1.59 N. This demonstrates that the increase in flow velocity also affects the drag force. As the Reynolds number reaches 2×10^5, the lift force increases significantly to approximately 22.54 N. This value clearly demonstrates that the increase in Reynolds number significantly increases the aerodynamic force generation. At the same Reynolds number, the drag force also increases in absolute terms, reaching approximately -6.49 N. This is because the boundary layer behavior along the wing surface changes with increasing flow velocity, and the flow gains higher momentum. At the highest Reynolds number of 5×10^5, the lift force reaches a very high value, calculated at 147.79 N. This value represents a significant increase compared to previous Reynolds numbers. Under the same conditions, the drag force also reaches approximately -42.02 N.

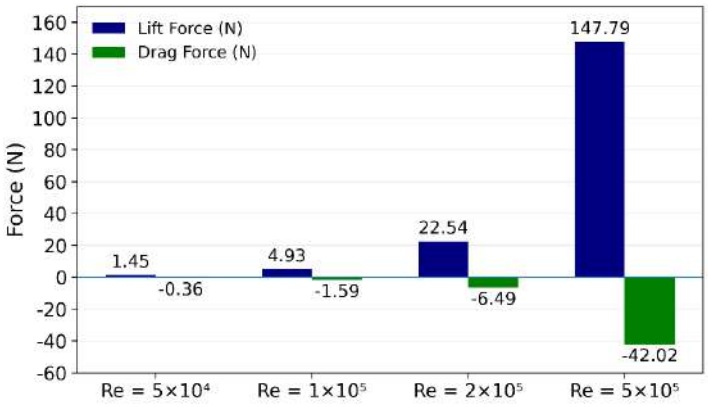

Figure 2. The lift and drag forces are presented for Reynolds numbers of $5x10^4$, $1x10^5$, $2x10^5$ and $5x10^5$

These results show that the Reynolds number is one of the most important parameters determining the magnitude of aerodynamic forces. Overall, it is understood that the increase in Reynolds number significantly affects the magnitude of both lift and drag forces, and that aerodynamic behavior is highly sensitive to the Reynolds number.

Surface Pressure and Velocity

The Re = 50,000 condition, where the L/D ratio, a key indicator of aerodynamic efficiency, reaches its highest level at approximately 4.0, has been identified as the most efficient operating regime for the profile. The physical rationale for this efficiency increase is that at low Reynolds numbers, viscous effects reshape the flow characteristics around the profile to provide a more balanced force distribution. In the pressure contour presented in Figure 3a, the maximum pressure at the stagnation point at the leading edge is 80.3 Pa, and the pressure drops to -9.4 Pa on the curved upper surface of the profile. This pressure gradient is consistent with the velocity contour in Figure 3b; it is understood that the momentum generated when the flow reaches a velocity of 11.8 m/s on the upper surface allows for the production of a low drag force of 0.357 N.

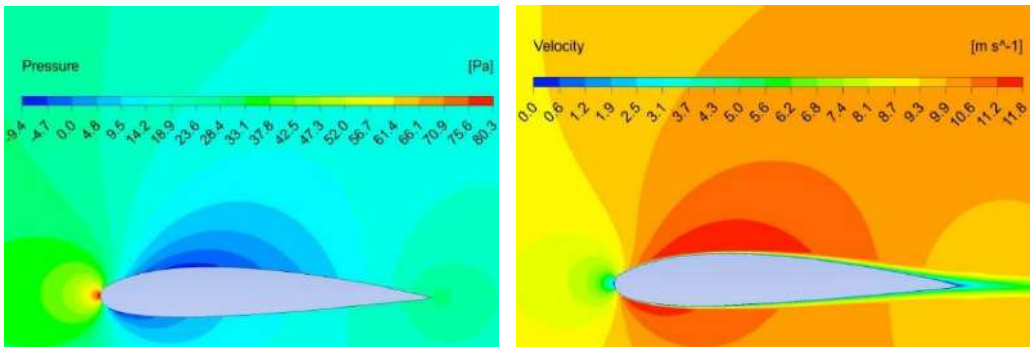

a) b)

Figure 3. Aerodynamic analysis under Re = 50,000 conditions: a) Pressure distribution [Pa], b) Velocity magnitude distribution [m/s]

Although the total force magnitudes increase dramatically with increasing Reynolds number, the stabilization of the L/D ratio around 3.5 confirms the importance of aerodynamic optimization in the Re = 50,000 regime and explains why this value is the most efficient operating point.

CONCLUSIONS

This study comparatively evaluates the lift and drag forces produced by an airfoil at different Reynolds numbers. The findings reveal that the Reynolds number is a fundamental parameter in determining the magnitude of aerodynamic forces. At low Reynolds numbers, viscous effects are more dominant in flow behavior, and therefore the lift force remains at limited levels. As the Reynolds number increases, the pressure difference along the airfoil increases, and consequently, the lift force increases significantly. Similarly, the drag force also increases with the Reynolds number; however, it is noteworthy that the increase in lift force is more pronounced compared to the increase in drag force. In particular, the results obtained at a Reynolds number of 5×10^5 show that the airfoil can produce much stronger aerodynamic forces at higher flow velocities. This demonstrates that the aerodynamic performance of the airfoil is strongly dependent on the Reynolds number. The absolute value of the drag force was considered when calculating the lift/drag (L/D) ratio. The analysis results show that the L/D ratio is approximately 4.0 for Re = 50,000, while at higher Reynolds numbers this value stabilizes around 3.5. Analysis of pressure and velocity contours confirms that the stagnation pressure, measured at 80.3 Pa at the leading edge in the Re = 50,000 regime, creates a controlled vacuum effect (suction force) as the flow velocity reaches 11.8 m/s on the upper surface. The uniform pressure distribution and balanced velocity gradients obtained in this low-velocity regime have been identified as the fundamental physical mechanisms that minimize the total drag force of the profile, achieving maximum aerodynamic efficiency. This finding reveals that although an increase in Reynolds number significantly increases the magnitude of the total aerodynamic forces, it does not lead to a proportional improvement in aerodynamic efficiency. Furthermore, the fact that force variations do not follow a linear trend, especially in the transitional Reynolds number range, emphasizes the necessity of Reynolds number-sensitive parametric analyses in low-speed wing design. Overall, the results show that Reynolds number is a critical parameter determining the aerodynamic behavior of the airfoil and should be carefully considered in aerodynamic design and analysis studies.

REFERENCES

1. Sari, J., Cremonesi, F., Khalloufi, M., Cauneau, F., Meliga, P., Mesri, Y., and Hachem, E., "Anisotropic adaptive stabilized finite element solver for RANS models", ***International Journal For Numerical Methods In Fluids***, 86 (11): 717–736 (2018).

2. Erkan, O., Özkan, M., Karakoç, T. H., Garrett, S. J., and Thomas, P. J., "Investigation of aerodynamic performance characteristics of a wind-turbine-blade profile using the finite-volume method", ***Renewable Energy***, 161: 1359–1367 (2020).

3. Matsuda, S. and Katsui, T., "Hydrodynamic Forces and Wake Distribution of Various Ship Shapes Calculated Using a Reynolds Stress Model", ***Journal Of Marine Science And Engineering***, 10 (6): 777 (2022).

4. Chitta, V. and Walters, D. K., "Prediction of Aerodynamic Characteristics of an Elliptic Airfoil at Low Reynolds Number", (2012).

5. Kumar Lakshmanan, S., Mishra, A., and De, A., "Assessment of Different Turbulence Models for Predicting Laminar Separation Bubble Over Thick Airfoils", (2015).

6. Nived, M. R., Mukesh, B. S., Athkuri, S. S. C., and Eswaran, V., "On the performance of RANS turbulence models in predicting static stall over airfoils at high Reynolds numbers", ***International Journal Of Numerical Methods For Heat & Fluid Flow***, 32 (4): 1299–1323 (2022).

7. Rogowski, K., Królak, G., and Bangga, G., "Numerical Study on the Aerodynamic Characteristics of the NACA 0018 Airfoil at Low Reynolds Number for Darrieus Wind Turbines Using the Transition SST Model", ***Processes***, 9 (3): 477 (2021).

8. Duan, C. and Wissa, A., "Covert-inspired flaps for lift enhancement and stall mitigation", ***Bioinspiration & Biomimetics***, 16 (4): 046020 (2021).

9. Kalsi, M. S. and Joshi, U. K., "Computational Investigation of Wingtip Vortices Generated by Double-Element Wing with Endplates", (2025).

10. Shome, B. and Radle, M., "Assessment of Transitional Model for Prediction of Aerodynamic Performance of Airfoils at Low Reynolds Number Flow Regime", (2013).

11. Svorcan, J., Fotev, V., Petrovic, N., and Stupar, S., "Two-dimensional numerical analysis of active flow control by steady blowing along foil suction side by different urans turbulence models", ***Thermal Science***, 21 (suppl. 3): 649–662 (2017).

12. Medjroubi, W., Stoevesandt, B., Carmo, B., and Peinke, J., "High-order numerical simulations of the flow around a heaving airfoil", ***Computers & Fluids***, 51 (1): 68–84 (2011).

FEATURES OF THE DEVELOPMENT OF MOTIVATIONAL MECHANISMS BASED ON DIGITAL TECHNOLOGIES AT THE WORKPLACE

Yerkimbayeva Arailym
Almaty University of Management, Almaty, Kazakhstan
https://orcid.org/0009-0007-2728-0910
Rushanova Nelya
doctor PhD, Al-Farabi Kazakh National University Almaty, Kazakhstan
http://orcid.org/0000-0002-6757-1671
Danayeva Nurlyaiym
doctor PhD, Al-Farabi Kazakh National University Almaty, Kazakhstan
https://orcid.org/0000-0002-4673-5366
Batyrkhanova Zhazira
PhD student, Al-Farabi Kazakh National University Almaty, Kazakhstan
https://orcid.org/0000-0002-7641-1960
Bekkozhanova Gulnar
candidate of philological sciences, associate professor of University - Al-Farabi Kazakh National University, c.Almaty, Kazakhstan
https://orcid.org/0000-0002-6532-7405

Abstract. This paper is aimed at analyzing the features of the use of digital technologies in increasing the professional motivation of medical workers in healthcare organizations in Kazakhstan. At present the digitization of the healthcare system, the introduction of electronic management systems, and the development of data-based management allow for a new organization of motivational mechanisms.

The purpose of the research is to determine the impact of digital management tools (electronic personnel systems, automated performance assessment platforms, online professional development courses) on the job satisfaction and intrinsic motivation of medical workers and to assess their effectiveness in improving the quality of medical services. Mixed methods of literature review, observation, survey and digital KPI data analysis are used. As a result of analysis, the role of managerial support in a digital environment, organizational culture transformation, and open feedback systems in strengthening motivation and professional satisfaction was identified.

The research results revealed the effectiveness of material incentives (performance-based automated payments, digital KPI systems), non-material incentives (online professional development, digital certification, public recognition of professional achievements platforms) and digital management support tools implemented through digital technologies in the professional motivation development.

The results can serve as a scientific and practical basis for improving motivational strategies in the context of digital transformation in the healthcare system of Kazakhstan. The effective implementation of digital technologies will increase the stability of the workforce, enhance professional satisfaction and improve the quality of medical care. The results of the study provide guidance for the heads of healthcare organizations to optimize digital human resource management mechanisms and form a sustainable motivational ecosystem.

Keywords: digital technologies, medical staff, healthcare, motivational mechanisms, digitization, KPI, online professional development, human resource management, quality of medical services.

In the context of healthcare reforms, digital transformation and increasing patient demands, effective human resource management is of strategic importance. Currently, medical organizations are faced with such pressing issues as staff shortages, professional burnout and high demands on service quality. In such a situation, motivational mechanisms become the main tool for ensuring organizational stability and employee productivity.

Improving the motivation system in healthcare organizations in Kazakhstan is of particular relevance. Motivation is a combination of internal and external factors that encourage employees to perform their professional duties qualitatively. Classical theories (Maslow, Herzberg, McGregor) emphasize the importance of maintaining a balance of material and non-material incentives. The Code "On Public Health and the Healthcare System" (2022) also identifies support for healthcare workers as a priority.

Therefore, modern healthcare management requires a comprehensive motivational model that combines financial and non-financial incentives, professional development opportunities and a supportive organizational culture. The article aims to analyze modern trends in this area and propose effective management strategies.

The foundations of motivation theory were formed in the 20th century in the works of Z. Freud, A. Maslow, S. L. Rubinstein, V. James, L. Vygotsky. Motivation is a dynamic psychophysiological process that determines human behavior, activity and stability (Maslow, 2011, Ilyin, 2011). In the Russian scientific school, it is explained in connection with the concept of "objective need" (Rubinstein, 2010). Bulegenov et al. (2018) consider motivation as a system of internal and external motives, while Egemberdieva (2020) describes it as a set of needs, motives and incentives.

Psychoanalysis contributed to the development of motivation theory: Z. Freud emphasized the crucial role of the unconscious (Gorbach, 2021), while later theories focused on biological and social needs. A. Maslow (2011) proposed a hierarchy of needs, in which higher-level needs are realized only after lower basic needs are satisfied.

Motivation in an organizational environment should be based on the principles of an individual approach, fairness, and transparency (Abdrakhmanova, Galimova, 2013). While material incentives include salaries, bonuses, and compensation, intangible incentives include public recognition, career growth, and professional development opportunities (Zhumagulova, 2021). Taking into account the individual motivations of each employee is an important condition for management (Balashov, 2015).

In the field of medicine, professional ethics, altruism, and self-realization are of particular importance (Kozhakhmetova, Smailova, 2019). Therefore, a modern motivation system in healthcare organizations in Kazakhstan should be based on a combination of material and intangible incentives, fairness, and strategic orientation.

The main mechanisms are the growth of salaries, bonuses and social benefits combined with recognition of professional achievements, career growth and the creation of conditions for professional self-realization (Toleubekova, 2022). Therefore, the state healthcare policy in Kazakhstan actively considers financial incentives for medical workers. Let's make a comparative analysis for the last 5 years. Since 2020, major changes have been observed in the field of salary payments in the medical sector. Salaries have been financed from the republican budget, and since the COVID-19 pandemic, reforms have been carried out to optimize the financial situation of medical workers. According to the Ministry of Health of the Republic of Kazakhstan, over the past five years, up to 2021, there has been a steady increase in the salaries of medical workers (Table 1):

Table 1- Salary growth rate for medical workers of the Republic of Kazakhstan during 2021-2025

	PERIOD	DESCRIPTION
1	2021 YEAR	The Ministry of Health announced a phased increase in the salaries of medical workers by 30% for doctors and 20% for mid-level medical workers.
2	2022 YEAR	The average salary for doctors was approximately 280,000 tenge, while for nursing staff it was set at around 150,000–170,000 tenge.
3	2023 YEAR	Increased by 15–20%, the average salary for doctors reached 320,000–330,000 tenge, and for nursing staff it increased by 180,000–200,000 tenge.
4	2024 YEAR	The partial introduction of performance-based incentive payments, bonuses and social benefits, especially in regions with labor shortages, continues to drive wage growth.
6	2025 YEAR	-In the first quarter, the average salary in the healthcare sector was approximately 312,800 tenge per month, which is approximately 26.1% lower than the national average. -In the second quarter of 2024, the nominal average salary of medical and social workers was approximately 315,000 tenge.

In 2025, the average salary of doctors, depending on their qualifications and specialization, ranged from 425,900 to 505,700 tenge. Including bonuses and incentive payments, the average income of doctors was approximately 592,300 tenge, and that of middle-level medical workers was 292,800 tenge. This indicates that material incentives are actively used and are aimed at attracting and retaining personnel.

As the purpose of the study is to assess the professional motivation of healthcare workers in Kazakhstan and the effectiveness of motivational mechanisms, a mixed method was used: a quantitative survey and a qualitative analysis of organizational documents. The study was conducted in state medical organizations in several regions, and 126 respondents (doctors, associate management, management staff, and patients) participated voluntarily and anonymously.

Data were collected using a structured questionnaire consisting of 20 questions (5-point Likert scale). It considered material and non-material incentives, managerial support, working conditions, and professional development opportunities. The results were processed using descriptive statistics and correlation analysis, and a composite index was calculated to determine the level of overall motivation. Qualitative data were analyzed using thematic analysis.

However, studies prove that salary increases alone do not ensure a sustainable increase in motivation. For effective motivation, the principles of complexity (taking into account common and individual factors), differentiation (distribution based on seniority, qualifications, personal achievements) and flexibility (quick adaptation to economic changes) must be observed. In addition, taking into account non-material factors such as career growth and improving working conditions is an important condition for the sustainable development of motivation.

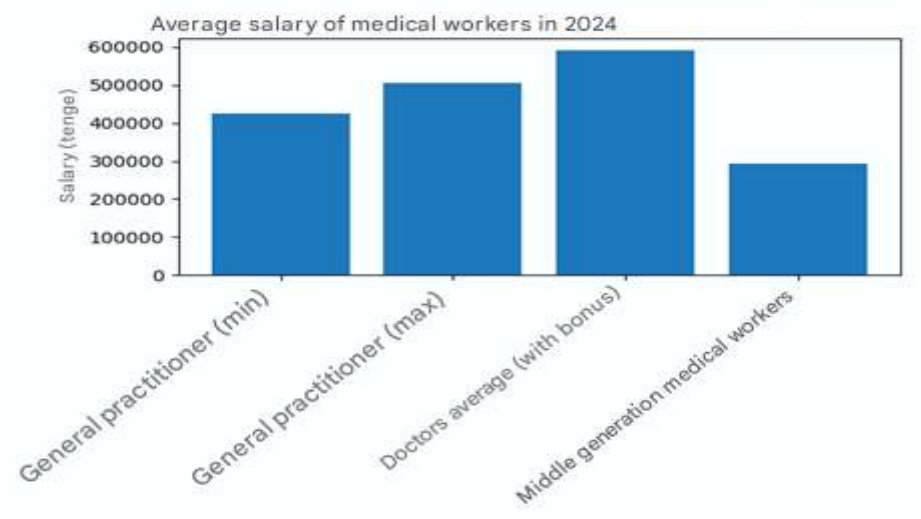

Figure 1 - Differences in salary levels in the medical field

The data in Figure 1 show the differences in salary levels in the medical field. The average income of doctors is significantly higher than that of middle-level medical workers. However, it is noticeable that financial incentives alone are not enough for constant motivation.

A survey was conducted to determine the motivation of medical workers. More than 100 doctors, nurses and interns participated in the survey. 106 respondents participated in the study and it was conducted anonymously.

The main goal is to determine the level of professional motivation of medical staff from the perspective of patients. The following data were obtained on individual indicators :Professional responsibility - 68% of patients rated it positively; Compliance with medical ethics - 74%; Attention to patients and interest in treatment results - 61%.

The indicators in Figure 2 show that the majority of patients consider healthcare professionals to be responsible and professionally oriented. Compliance with medical ethics standards is particularly highly valued.

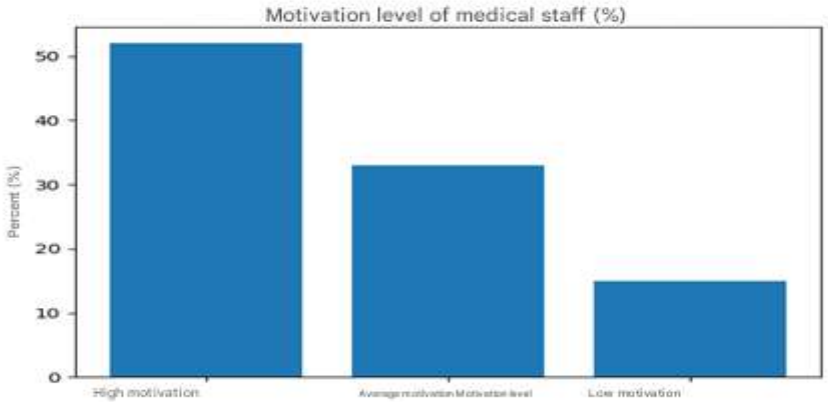

Figure 2 - A reflection of the level of professional motivation of medical staff from the perspective of patients

In addition, about 15% of respondents report low motivation, which may be due to staff overload, emotional distress, or insufficient organizational support. According to the survey results, the majority of medical staff are highly and moderately motivated. According to

qualitative indicators, it was found that the level of professional responsibility and compliance with medical ethics is high.

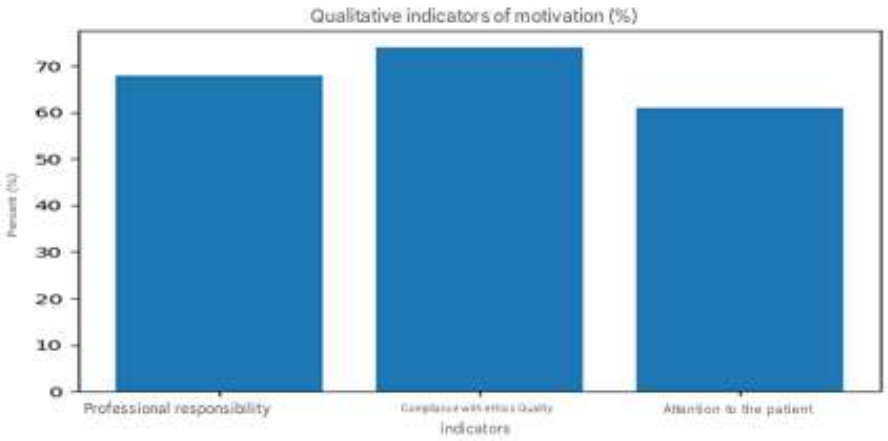

Figure 3 - Indicators of professional motivation of medical workers

According to the results of the survey of patients, the motivation of medical workers was assessed as high in 52% of cases, medium in 33%, and low in 15%. That is, 85% of respondents consider the professional motivation of employees to be positive or satisfactory.

The results show that material incentives (salary, bonuses, payments) have a significant impact on motivation. However, it is impossible to achieve sustainable professional activity without strengthening intangible factors such as career growth, improving working conditions, managerial support, and recognition of professional achievements. The presence of negative assessments (15%) indicates the need to improve the management system and prevent professional burnout.

The results revealed that the patients assess the level of professional motivation of medical workers as satisfactory and positive. Material incentives (salary level, bonuses and allowances) contribute to the development of basic motivation.

However, a steady increase in professional participation is impossible without strengthening intangible factors such as career growth, optimization of working conditions, managerial support and recognition. The presence of 15% of negative ratings indicates the need to improve the management system and prevent professional burnout.

Therefore, in order to increase the effectiveness of healthcare, it is first of all necessary to develop the stability of medical management. In particular, it is necessary to consider other additional measures for them, with a special focus on improving the motivational mechanisms of medical personnel management. Personnel motivated at the appropriate level are committed to providing high-quality medical care to the population. Innovations in management can lead to positive changes in public health and healthcare (Chirkov, 2013, Beisebayeva et al., 2015).

In summary, it can be concluded that the motivation of medical workers is complex and requires a balance of material and non-material incentive mechanisms to provide high-quality medical care. The analysis conducted allows us to conclude that the motivation system in healthcare organizations in Kazakhstan is undergoing active transformation. The reforms carried out, the increase in salaries and the introduction of incentive payment mechanisms are strengthening the financial motivation of healthcare workers. At the same time, modern challenges - staff shortages, professional burnout and increased requirements for the quality of medical services

- require a transition from a primarily financial incentive model to a complex motivation system.In general, the motivational model in the healthcare system of Kazakhstan is undergoing rapid transformation. Despite the strengthening of financial incentives, the formation of a comprehensive, balanced motivation system is relevant in the conditions of staff shortage and professional burnout.

Conclusion

The study comprehensively examined the mechanisms for developing managerial competence and motivation in healthcare organizations. The need to optimize working conditions in order to strengthen corporate culture and prevent professional burnout was identified.

To improve motivational mechanisms, it is important to ensure a fair and transparent differentiation of the salary system, based on professional qualifications and personal performance. In addition, it is necessary to introduce KPIs and quantitative assessment tools to increase the objectivity of processes. A comprehensive plan aimed at strengthening non-financial incentives (career growth, professional development, participation in decision-making, recognition of achievements) is also required.

In general, the development of motivational mechanisms will increase the efficiency of the healthcare system and prevent staff shortages only if it is based on the principles of comprehensiveness, fairness, transparency and sustainability.

References

Abdrakhmanova, S.A. Galimova, Sh.A. (2013) Problem of motivation and salary of medical workers//Inter. research journal - Vol. 12, No. 5. - S. 22-29.

Balashov, P.Yu. (2015) Scientific basis of the model of management of the process of motivation of the medical staff of the polyclinic: author's review // dis. .doctor of medical sciences - St. Petersburg – 43p. (in Russian).

Bulegenov, T.A., Zhunisov, E.T., Bruzati, L., Berikuly, D., Semenova, Yu.M., Dauletyarova, M.A. (2018) Motivational measures to encourage the work of medical workers// Literary review: Science and Health - 6 (Vol. 20). B. 17-30.

Gorbach, N. S. (2021) Motivation in psychology: history and current state of the problem // Young scientist — No. 3 (345). — P. 42-44. . (in Russian).

Zhumagulova, B.A. (2021) Professional rights and ethical norms of medical workers. – Nur-Sultan: Kazakh Medical Academy. . (in Russian).

Egemberdieva, Zh. I. (2020) Fundamentals of professional stress in medical workers — Text: direct // Young scientist. - No. 22 (312). — P. 657-660. — URL: https://moluch.ru/archive/312/70860.

The Code of the Republic of Kazakhstan "On Public Health and the Healthcare System". (2020) – Astana: Ministry of Health of the Republic of Kazakhstan. . (in Russian).

Kozhakhmetova G., Smailova A. (2019) Professional ethics and moral responsibility of a medical worker. – Textbook. – Almaty: Evero.

Ilyin, E. P. (2011) Motivation and Motives — St. Petersburg: Petersburg. — 512 p. . (in Russian).

Maslow, A. (2011) Motivation and Personality — St. Petersburg: Petersburg. — 352 p. . (in Russian).

Reprintseva, E.V. (2017) Directions for improving the efficiency of medical organization activity // Inter. journal of applied and fundamental research - No. 2-2. S. 254-257 URL: https://applied-research.ru/ru/article/view?id=11258 (access date: 09.02.2026).

Rubinstein, S. L. (2010) Basic general psychology - St. Petersburg -713 p. . (in Russian).

Toleubekova, R. (2022) Medical Confidentiality and Professional Responsibility// Journal of Medicine and Society. - No. 3(45) - pp. 47-53.

Chirkov, V.A. (2013) The level of salary of personnel and the quality of medical care provided in medical and preventive facilities - Far Eastern Agrarian Bulletin - Vol. 25, No. 1. - S. 41-44.

Beisebayeva, A.E., Niyetalina, G.K., Dzhubalieva, Z.U., Azbergenova, R.B. (2025) Correlation analysis of key health indicators in Kazakhstan (2015-2024) in the context of strategic management and achievement of sustainable development goals The Journal of Economic Research & Business Administration. No. 3 (153). 2025 -P. 86-103 https://be.kaznu.kz/index.php/math/article/view/2950

THE EFFECTS OF UNPROFESSIONAL SOCIAL MEDIA ADVERTISING ON PRODUCT PROMOTION IN NIGERIA

Yusuf Ahmed Tijjani[1], Fatima Dikko[2]
[1]Department of Business Administration, Ahmadu Bello University, Zaria, Kaduna State, Nigeria
ORCID iD: 0000-0003-3424-7610
[2]Department of Mass Communication, Kaduna Polytechnic, Kaduna, Nigeria

Abstract

This study examines the effects of unprofessional social media advertising on product promotion among small and medium enterprises (SMEs) in Nigeria, with a focus on how amateur practices influence key promotional outcomes such as brand visibility, customer trust, engagement, and sales performance. Unprofessional social media advertising characterized as the independent variable and encompassing factors like poor visual quality (blurry images, inconsistent branding), grammatical errors, sporadic posting, excessive hard-sell tactics, irrelevant hashtags, and lack of audience targeting or analytics serves as the predictor variable. The dependent variables include negative promotional effects, such as diminished brand perception, reduced consumer engagement, eroded trust leading to purchase avoidance, algorithm penalties (e.g., shadowbans), and suboptimal sales/conversion rates in the Nigerian digital market. The scope targets Nigerian SMEs (primarily in urban areas like Abuja, Lagos, Benin, and Aba), drawing from the rapid growth of social media usage (over 33 million active users) amid challenges including limited digital literacy, high data costs, inconsistent internet, consumer skepticism toward online claims, and regulatory gaps in advertising ethics (e.g., under APCON guidelines). Theoretically anchored in the Technology Acceptance Model (perceived ease and usefulness of professional vs. unprofessional approaches), Resource-Based View (unprofessional practices as barriers to competitive digital resources), and Signaling Theory (poor content as negative signals of low product/service quality). Data collection employs a cross-sectional quantitative design with a purposive sample of approximately 200–300 SME owners/managers and consumers from selected platforms, using structured questionnaires with 5-point Likert scales adapted from validated instruments on digital marketing effectiveness and consumer behavior. Analysis utilizes Partial Least Squares Structural Equation Modeling (PLS-SEM) in SmartPLS, assessing measurement model validity (Cronbach's alpha > 0.7, AVE > 0.5, HTMT < 0.85) and structural paths (bootstrapping with 5,000 subsamples for significance, R^2, f^2, and mediation effects where applicable). Preliminary insights from related Nigerian studies suggest significant negative relationships: unprofessional advertising correlates with lower brand recognition and visibility (e.g., due to inconsistent or low-quality efforts), heightened consumer distrust (exacerbated by misleading claims in sectors like beauty/health products), reduced engagement metrics, and minimal sales impact despite high posting frequency. These effects explain substantial variance in promotional failure (e.g., $R^2 > 0.52$ in analogous models), highlighting how amateur approaches waste resources and amplify risks like negative reviews or platform restrictions. Findings underscore the need for SMEs to shift toward basic professionalization (e.g., consistent branding, value-driven content, targeted ads) to mitigate harms and leverage social media's low-cost potential. Recommendations include digital skills training, adoption of free analytics tools, adherence to ethical guidelines, and phased professional outsourcing. Limitations involve cross-sectional data and self-reported perceptions; future research could incorporate longitudinal designs, objective sales metrics, or experimental comparisons of professional vs. unprofessional ads in specific Nigerian sectors.

Overall, the study affirms that unprofessional social media advertising actively impedes effective product promotion in Nigeria's competitive digital landscape, where polished strategies yield superior outcomes.
Keywords: unprofessional social media advertising, product promotion, brand perception, consumer trust, engagement metrics, advertising ethics

AI LEADERSHIP, WOMEN'S WORKFORCE AGILITY, AND ORGANIZATIONAL RESILIENCE: AN EMPIRICAL STUDY OF FEMALE LECTURERS IN NIGERIAN POLYTECHNICS

Yusuf Ahmed Tijjani[1], Fatima Dikko[2]
Affiliation: [1]Department of Business Administration, Ahmadu Bello University, Zaria, Kaduna State, Nigeria
ORCID iD: 0000-0003-3424-7610
[2]Department of Mass Communication, Kaduna Polytechnic, Kaduna, Nigeria

Abstract
This study investigates the role of artificial intelligence (AI) in the age of disruption by empirically examining linkages among AI leadership, women's workforce agility, and organizational resilience among female lecturers in Nigerian polytechnics. It assesses how AI leadership encompassing strategic vision, resource allocation, cultural promotion, and executive commitment to AI serves as the independent variable influencing female lecturers' workforce agility (as mediator and exploratory moderator in select paths), thereby enhancing organizational resilience as the dependent variable. The scope covers federal and state polytechnics in Nigeria, with a purposive sample from selected institutions amid the licensed population (approximately 100+ polytechnics per NBTE listings circa 2023–2025), spanning 2015–2024 to capture accelerated digital transformation, progressive AI adoption (e.g., adaptive learning platforms, virtual instruction, administrative automation), and escalating disruptions such as funding constraints, infrastructural deficits, policy reforms in TVET, gender biases, brain drain, and post-pandemic hybrid teaching demands. Theoretically grounded in Dynamic Capabilities Theory (AI leadership enabling sensing, seizing, and transforming for adaptive advantage), Resource-Based View (AI capabilities as rare, valuable resources fostering sustained edge via agile female lecturers and resilience), and Organizational Information Processing Theory (AI reducing uncertainty through enhanced data handling and agile responses). Variables include organizational resilience (dependent; composite reflective indicator of polytechnic capacity to anticipate, adapt, withstand, and recover from disruptions) and AI leadership (independent; four dimensions: strategic AI vision, resource allocation, AI culture promotion, executive commitment). Female lecturers' workforce agility acts primarily as mediator (adaptive capacity and responsiveness to change) in the core model, aligning with the emphasis on women's linkages. A cross-sectional quantitative design collected primary data from 150 female lecturers and senior academic managers (approximately 10–15 per sampled polytechnic) via a 5-point Likert-scale questionnaire with adapted validated scales. Analysis used Partial Least Squares Structural Equation Modeling (PLS-SEM) in SmartPLS 4, including measurement model (Cronbach's alpha > 0.85, AVE > 0.5, HTMT < 0.85) and structural evaluation (5,000 bootstraps for paths, R^2, f^2, mediation). Findings indicate significant positive effects: AI leadership on women's workforce agility ($\beta = 0.412$, $p < 0.001$), women's workforce agility on organizational resilience ($\beta = 0.356$, $p < 0.001$), and direct AI leadership on resilience ($\beta = 0.148$, $p = 0.042$). Women's workforce agility partially mediates the AI leadership–resilience link (indirect $\beta = 0.147$, $p < 0.001$), explaining 16.9% variance in agility and 28.4% in resilience ($Q^2 > 0$ for predictive relevance). These affirm AI leadership as key to building agile female lecturer workforces that bolster resilience in Nigeria's disrupted polytechnic landscape (2015–2024), where AI adoption grows amid gender inequities and skill gaps. Aligned with theories, AI reconfigures resources for advantage and mitigates uncertainty.

Partial mediation suggests direct leadership gains, amplified via agility pathways. Recommendations urge polytechnics to invest in AI tools, executive/digital training for female lecturers, inclusive cultures, and gender-sensitive upskilling to enhance resilience and equity. Limitations: cross-sectional design, perceptual data; future work could use longitudinal designs, objective metrics, or broader coverage.
Keywords: AI leadership, women's workforce agility, organizational resilience, female lecturers, Nigerian polytechnics, PLS-SEM, dynamic capabilities, digital transformation in education.
.

.

IMPLEMENTATION OF THE IP 300 PROGRAM IN THE POLICY OF THE DEPARTMENT OF AGRICULTURE AND FOOD SECURITY OF BULUKUMBA REGENCY (HOGWOOD & GUNN MODEL STUDY)

Yuyun Andira Sasminto[1], A.Nurul Hidayat[2], Nuryanti Mustari[3]

Ilmu Administrasi Publik, Universitas Muhammadiyah Makassar

ABSTRACT

This study aims to analyze the implementation of the Cropping Intensity Program 300 (IP 300) in agricultural policy in Bulukumba Regency using the Hogwood & Gunn Policy Implementation Model. The IP 300 program is a strategic government policy designed to increase rice productivity through the intensification of planting patterns up to three cropping cycles per year. This research employs a qualitative approach with a descriptive method. The study was conducted at the Department of Agriculture and Food Security of Bulukumba Regency, involving key informants such as government officials, agricultural extension workers, farmer group leaders, and farmers participating in the IP 300 program. Data were collected through in-depth interviews, field observations, and document analysis, while data analysis followed the interactive model of Miles and Huberman, consisting of data reduction, data display, and conclusion drawing. The findings indicate that the implementation of the IP 300 program in Bulukumba Regency has been relatively effective in terms of policy goal clarity and implementers' commitment. However, several constraints remain, including limited resources, restricted access to subsidized fertilizers, inadequate availability of agricultural machinery, and external factors such as climate variability and irrigation conditions. Although coordination among policy implementers has been established, it requires further strengthening to ensure program sustainability. This study concludes that the success of the IP 300 program implementation largely depends on the fulfillment of implementation prerequisites as outlined in the Hogwood & Gunn model, as well as supportive policy and environmental conditions.

Keywords: Policy Implementation, IP 300 Program, Hogwood & Gunn, Agricultural Policy, Food Security.

READY-MIXED CONCRETE SYSTEMS: CHALLENGES, INNOVATIONS, AND SUSTAINABLE SOLUTIONS

Zehra Funda Akbulut
Van Yüzüncü Yıl University, Faculty of Engineering, Department of Mining Engineering, 65080, Tuşba, Van
ORCID: 0000-0002-7621-7607

Soner Güler
Van Yüzüncü Yıl University, Faculty of Engineering, Department of Civil Engineering, 65080, Tuşba, Van
ORCID: 0000-0002-9470-8557

Abstract
Ready-mixed concrete (RMC) plays a vital role in modern construction due to its consistency, efficiency, and suitability for large-scale infrastructure projects. However, the increasing demand for RMC has intensified several technical, environmental, and operational challenges that affect its performance and sustainability. Key issues associated with RMC production include high Portland cement consumption, variability in raw materials, loss of workability during transportation, early-age cracking, and significant carbon dioxide emissions from cement manufacturing. These challenges necessitate the development of innovative and sustainable solutions to ensure long-term performance and environmental compliance.
This study reviews current issues in ready-mixed concrete production and evaluates emerging solutions to improve both material performance and sustainability. Particular attention is given to incorporating supplementary cementitious materials, optimizing mix design strategies, using chemical admixtures, and improving quality control practices. The use of supplementary cementitious materials such as fly ash, ground granulated blast furnace slag, and silica fume is highlighted as an effective approach to reduce clinker content, enhance durability, and lower the carbon footprint of RMC. Additionally, advancements in admixture technology and digital monitoring systems are discussed as practical tools to address workability retention, setting control, and uniformity during transportation and placement.
Keywords: Ready-mixed concrete; Sustainability; Supplementary cementitious materials

INTRODUCTION
Concrete remains the backbone of contemporary construction, and the widespread adoption of ready-mixed concrete (RMC) has transformed how concrete is produced, transported, and placed in modern projects [1,2]. By shifting concrete production from site-based mixing to centralized batching plants, RMC has enabled greater control over mixture proportions, uniformity, and overall material performance, particularly in large-scale urban and infrastructure developments [3]. Compliance with standardized production frameworks, such as EN 206, has further strengthened the role of RMC by promoting consistent strength development, durability, and reliability in structural applications [4].

Figüre 1: Conceptual overview of key challenges and sustainability drivers in the ready-mixed concrete industry.

Despite these advantages, the RMC industry exhibits a highly heterogeneous market structure. Alongside multinational producers equipped with advanced production technologies and robust quality management systems, a large number of small and medium-sized enterprises (SMEs) continue to operate with limited technical capacity and inadequate quality control infrastructure [5,6]. This imbalance often results in variability in concrete quality, which can adversely affect structural performance, service life, and safety [7].

Environmental concerns present an additional and increasingly critical challenge for the RMC sector. Cement production, which remains the dominant contributor to the environmental footprint of concrete, is responsible for approximately 7–8% of global anthropogenic CO_2 emissions [8,9]. Although supplementary cementitious materials (SCMs) such as fly ash and blast furnace slag offer well-established pathways to reduce clinker demand and enhance concrete performance, their implementation in RMC production is still constrained by supply limitations, logistical barriers, and insufficient industry awareness [10,11].

Technological disparities further amplify these challenges. While leading producers have adopted automated batching systems, real-time monitoring, and digital quality assurance tools to improve efficiency and consistency, such technologies are often absent in smaller plants [12,13]. Moreover, inadequate workforce training and limited technical expertise continue to hinder quality assurance and operational safety across many regions [14,15]. Economic pressures, including raw material price volatility and fluctuations in construction activity, add further complexity to RMC production and decision-making processes [16].

2. Overview of the Ready-Mixed Concrete Industry: Practices and Key Challenges

The ready-mixed concrete (RMC) industry has become a cornerstone of modern construction, supporting rapid urbanization and large-scale infrastructure development through centralized production and controlled quality conditions. Advances in batching plant technologies, admixture systems, and logistics management have enabled leading producers to deliver

concrete with consistent mechanical performance and improved durability. In many regions, compliance with established standards has enhanced confidence in RMC as a reliable construction material, particularly for high-rise buildings, transportation infrastructure, and industrial facilities [17].

Despite these advancements, the RMC industry continues to face significant challenges. One of the most critical issues is the pronounced heterogeneity in production capacity and quality management across the sector. While multinational companies often employ automated batching systems, real-time monitoring, and rigorous quality assurance protocols, small and medium-sized enterprises frequently operate with limited technical infrastructure. This disparity leads to variability in concrete quality, increasing the risk of performance deficiencies and durability-related problems in the built environment [18].

Environmental sustainability represents another major challenge. The heavy dependence of RMC production on Portland cement results in high embodied carbon, placing increasing pressure on producers to reduce CO_2 emissions. Although the use of supplementary cementitious materials offers a viable solution, their adoption remains inconsistent due to supply constraints, logistical challenges, and insufficient technical awareness. Additionally, fluctuations in raw material availability and transportation distances further complicate sustainable mix design strategies [19].

Operational challenges are also evident in workability retention during transport, temperature control under extreme climatic conditions, and coordination between batching plants and construction sites. These issues are often exacerbated by inadequate workforce training and limited digitalization, particularly in developing markets. Moreover, economic uncertainties, including volatile material prices and fluctuating construction demand, continue to affect production planning and cost efficiency [20].

CONCLUSION

The ready-mixed concrete (RMC) industry continues to play a pivotal role in supporting modern construction and urban development by supplying materials essential for structural performance and infrastructure expansion. Despite its strategic importance, the sector faces persistent challenges, including inconsistent quality control practices, high environmental burdens associated with cement consumption, uneven levels of technological integration, and deficiencies in workforce training and technical expertise. These challenges collectively limit the efficiency, sustainability, and long-term reliability of RMC production.

Addressing these issues requires a multifaceted approach. The wider adoption of sustainable material solutions, particularly supplementary cementitious materials, is critical for reducing the carbon footprint of RMC while maintaining or enhancing performance. In parallel, strengthening certification systems, enforcing quality standards, and improving regulatory oversight are essential to minimize variability across producers and ensure consistent product quality. Technological advancements, including automation, digital monitoring, and data-driven quality management systems, offer significant opportunities to improve operational efficiency and production reliability, especially when extended beyond large-scale producers to smaller enterprises.

Furthermore, continuous workforce development through targeted training programs is necessary to support safe operations, effective quality control, and the successful implementation of advanced technologies. Collaboration among industry stakeholders, regulatory authorities, and academic institutions is therefore indispensable for facilitating knowledge transfer, fostering innovation, and guiding evidence-based decision-making.

In conclusion, by prioritizing sustainability, quality assurance, and technological advancement, the ready-mixed concrete industry can enhance its resilience and adaptability to future construction demands. Such a transition is essential for reducing environmental impacts while ensuring the long-term performance and sustainability of the built environment.

Acknowledgment

This study was supported by the BAP Department of Yüzüncü Yıl University (project ID FCD-2025-11803). We sincerely appreciate their financial support and continuous encouragement.

REFERENCES

[1] Asadollahfardi, G., Asadi, M., Jafari, H., Moradi, A., & Asadollahfardi, R. (2015). Experimental and statistical studies of using wash water from ready-mix concrete trucks and a batching plant in the production of fresh concrete. Construction and Building Materials, 98, 305–314.

[2] Audo, M., Mahieux, P. Y., & Turcry, P. (2016). Utilization of sludge from ready-mixed concrete plants as a substitute for limestone fillers. Construction and Building Materials, 112, 790–799.

[3] Borger, J., Carrasquillo, R. L., & Fowler, D. W. (1994). Use of recycled wash water and returned plastic concrete in the production of fresh concrete. Advances in Cement Based Materials, 1, 267–274.

[4] Chatveera, B., Lertwattanaruk, P., & Makul, N. (2006). Effect of sludge water from ready-mixed concrete plant on properties and durability of concrete. Cement and Concrete Composites, 28, 441–450.

[5] Chaveera, B., & Lertwattanaruk, P. (2009). Use of ready-mixed concrete plant sludge water in concrete containing an additive or admixture. Journal of Environmental Management, 90, 1901–1908.

[6] Correia, S. L., Souza, F. L., Dienstmann, G., & Segadães, A. M. (2009). Assessment of the recycling potential of fresh concrete waste using a factorial design of experiments. Waste Management, 29, 2886–2891.

[7] Cosgun, N., & Esin, T. (2006). Environmental management system of ready-mixed concrete production in Turkey. Building and Environment, 41, 1099–1105.

[8] Gursel, A. P., Masanet, E., Horvath, A., & Stadel, A. (2014). Life-cycle inventory analysis of concrete production: A critical review. Cement and Concrete Composites, 51, 38–48.

[9] Iizuka, A., Sakai, Y., Yamasaki, A., Honma, M., Hayakawa, Y., & Yanagisawa, Y. (2012). Bench-scale operation of a concrete sludge recycling plant. Industrial & Engineering Chemistry Research, 51, 6099–6104.

[10] Iizuka, A., Sasaki, T., Hongo, T., Honma, M., Hayakawa, Y., & Yanagisawa, Y. (2012). Phosphorus adsorbent derived from concrete sludge and its phosphorus recovery performance. Industrial & Engineering Chemistry Research, 51, 11266–11273.

[11] Kazaz, A., & Ulubeyli, S. (2016). Current methods for the utilization of fresh concrete waste returned to batching plants. Procedia Engineering, 161, 42–46.

[12] Kou, S. C., Zhan, B. J., & Poon, C. S. (2012). Feasibility study of using recycled fresh concrete waste as coarse aggregates in concrete. Construction and Building Materials, 28, 549–556.

[13] Kou, S. C., Zhan, B. J., & Poon, C. S. (2012). Properties of partition wall blocks prepared with fresh concrete wastes. Construction and Building Materials, 36, 566–571.

[14] Nielsen, C. V., & Glavind, M. (2007). Danish experiences with a decade of green concrete. Journal of Advanced Concrete Technology, 5, 3–12.

[15] Paolini, M., & Khurana, R. (1998). Admixtures for recycling of waste concrete. Cement and Concrete Composites, 20, 221–229.

[16] Sandrolini, F., & Franzoni, E. (2001). Waste wash water recycling in ready-mixed concrete plants. Cement and Concrete Research, 31, 485–489.

[17] Sealey, B. J., Phillips, P. S., & Hill, G. J. (2001). Waste management issues for the UK ready-mixed concrete industry. Resources, Conservation and Recycling, 32, 321–331.

[18] Tam, V. W. Y., & Tam, C. M. (2007). Economic comparison of recycling over-ordered fresh concrete. Resources, Conservation and Recycling, 52, 208–218.
[19] Xuan, D. X., Zhan, B. J., Poon, C. S., & Zheng, W. (2016). Carbon dioxide sequestration of concrete slurry waste and its valorisation in construction products. Construction and Building Materials, 113, 664–672.
[20] Xuan, D. X., Zhan, B. J., Poon, C. S., & Zheng, W. (2016). Innovative reuse of concrete slurry waste from ready-mixed concrete plants. Journal of Hazardous Materials, 312, 65–72.

SUSTAINABILITY-ORIENTED CONCRETE MATERIALS: RECENT PROGRESS AND FUTURE PERSPECTIVES

Zehra Funda AKBULUT
Van Yüzüncü Yıl University, Faculty of Engineering, Department of Mining Engineering, 65080, Tuşba, Van
ORCID: 0000-0002-7621-7607

Soner Güler
Van Yüzüncü Yıl University, Faculty of Engineering, Department of Civil Engineering, 65080, Tuşba, Van
ORCID: 0000-0002-9470-8557

Abstract
The growing pressure to mitigate the construction sector's environmental burden has intensified interest in reducing the clinker content of concrete through alternative binder systems. Given that global concrete production exceeds 10 billion cubic meters annually, the carbon footprint of Portland cement manufacturing poses a critical sustainability challenge. Supplementary cementitious materials (SCMs), including ground granulated blast furnace slag, metakaolin, silica fume, and fly ash, have emerged as effective partial replacements for Portland cement. These materials contribute to substantial reductions in CO_2 emissions while simultaneously enhancing the mechanical performance, durability, and rheological behavior of concrete mixtures. Slag-based systems improve long-term strength development, silica fume refines pore structure and matrix density, and fly ash promotes workability and resource efficiency. The incorporation of SCMs not only extends service life and reduces maintenance requirements but also supports circular economy principles by valorizing industrial by-products. Consequently, SCM-based concrete represents a viable pathway toward low-carbon, high-performance construction materials.
Keywords: Supplementary cementitious materials; Sustainable concrete; Low-carbon binders; Durability enhancement; Circular economy

INTRODUCTION

The accelerating pace of industrial development has intensified global energy consumption, resulting in substantial environmental challenges associated with fossil fuel dependency, greenhouse gas emissions, and the depletion of natural resources. These concerns have prompted a growing interest in sustainable production strategies that emphasize the utilization of industrial by-products and waste-derived materials to reduce environmental burdens and enhance resource efficiency [1]. Within this context, the construction sector—and particularly concrete production—has emerged as a critical focus area due to its extensive material demand and environmental footprint.

Concrete is indispensable to modern infrastructure, being widely employed in residential, commercial, and large-scale civil engineering applications. However, its sustainability performance is strongly governed by the production of Portland cement (PC), the primary binding phase in conventional concrete. Cement manufacturing is an energy-intensive process that involves the high-temperature calcination of limestone and other raw materials, leading to significant CO_2 emissions. It is estimated that cement production alone is responsible for approximately 5% of global anthropogenic CO_2 emissions, with nearly one ton of CO_2 released for every ton of clinker produced [2–4]. Given the massive global consumption of concrete, the

cumulative environmental impact of cement-based systems is substantial and necessitates urgent mitigation strategies.

To address these challenges, increasing attention has been directed toward reducing clinker content through the incorporation of supplementary cementitious materials (SCMs). Industrial by-products such as ground granulated blast furnace slag (GBFS) [5-7], silica fume (SF) [8–10], and fly ash (FA) [11] have demonstrated significant potential as partial replacements for Portland cement. Beyond their capacity to lower embodied carbon, SCMs contribute to improved mechanical performance, enhanced durability, and refined microstructural characteristics of cementitious composites. Consequently, the integration of SCMs represents a key pathway toward developing environmentally responsible, high-performance concrete systems aligned with sustainability and circular-economy principles.

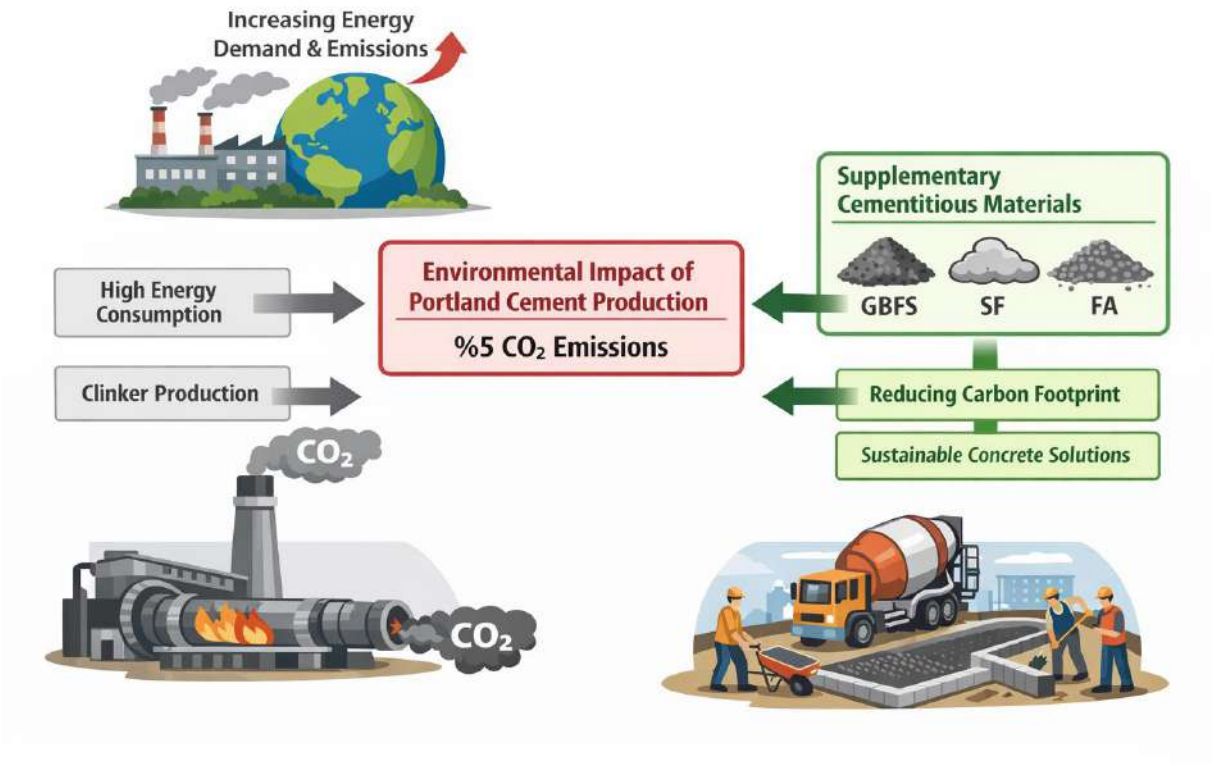

Fig.1: Conceptual framework illustrating the role of supplementary cementitious materials (SCMs) in reducing the environmental impact of concrete

Alternative Binder Systems for Sustainable Cement-Based Composites

The growing emphasis on reducing the environmental footprint of cement-based materials has driven extensive research into alternative binder constituents that can partially replace Portland cement. Among these, industrial by-products and mineral additives have attracted particular attention for their dual role in reducing carbon emissions and enhancing concrete performance. Ground granulated blast furnace slag (GBFS) originates from the iron-making process and exhibits latent hydraulic properties when finely ground. In cementitious systems, GBFS contributes to strength development by reacting with hydration products, thereby forming additional calcium silicate hydrate phases. This results in a denser microstructure, improved long-term mechanical performance, and enhanced resistance to aggressive agents such as chlorides and sulfates. Moreover, the reduced heat evolution associated with GBFS-containing mixtures makes them especially suitable for mass concrete and infrastructure applications where thermal stability is critical [12].

Silica fume (SF), derived from the production of silicon-based alloys, is characterized by its extremely fine particle size and high amorphous silica content. When incorporated into concrete, SF significantly refines the pore network and accelerates pozzolanic reactions within the cement matrix. These effects translate into notable improvements in compressive strength, reduced permeability, and superior durability under chemically aggressive and freeze–thaw environments. Owing to these properties, silica fume is widely used in high-performance, durability-oriented concrete systems [13].

Fly ash (FA), a byproduct of coal-fired power generation, is another widely adopted supplementary cementitious material. Its pozzolanic reactivity with calcium hydroxide contributes to continued strength development at later ages while simultaneously enhancing the workability of fresh concrete due to its spherical particle morphology. Additionally, incorporating fly ash moderates the heat of hydration, which is advantageous for large-scale concrete elements. From a sustainability perspective, the reuse of fly ash reduces clinker demand and diverts industrial waste from landfilling, thereby supporting resource efficiency and environmentally responsible construction practices [14].

Sustainability and Functional Benefits of SCM-Modified Concrete Systems

The integration of supplementary cementitious materials (SCMs) into concrete mixtures has become a central strategy for improving the sustainability profile of cement-based composites while maintaining or enhancing their engineering performance. By partially substituting Portland cement, SCMs significantly reduce clinker consumption, leading to lower energy demand and a substantial decrease in CO_2 emissions associated with cement production. In addition, the utilization of industrial by-products such as fly ash, slag, and silica fume promotes waste valorization and resource efficiency, aligning concrete production with circular economy principles [15].

From a performance standpoint, SCM-modified concrete systems exhibit enhanced microstructural refinement, which translates into improved mechanical properties and superior durability. The reduced permeability of SCM-containing concretes limits the ingress of aggressive agents, thereby increasing resistance to sulfate exposure, chloride-induced corrosion, and chemical degradation. These durability enhancements contribute to extended service life and improved long-term structural reliability, particularly in infrastructure applications subjected to harsh environmental conditions [16].

Beyond technical and environmental gains, the use of SCMs offers notable economic advantages. Improved durability and reduced deterioration rates lead to lower maintenance and rehabilitation costs over the life cycle of concrete structures. Moreover, enhanced workability and controlled heat evolution during hydration further improve constructability, especially in large-scale or mass concrete applications. Collectively, the environmental, mechanical, and economic benefits of SCM incorporation underscore their critical role in the development of resilient, low-carbon, and sustainable concrete systems [17].

Figure 1: Visual Properties of Waste Materials Used in the Concrete Mix Design [21].

Toward Low-Carbon Construction: The Role of SCMs in Sustainable Concrete Development

The incorporation of supplementary cementitious materials (SCMs) into concrete mixtures represents a fundamental shift in construction practices aimed at reducing the environmental burden of cement-based systems. The partial replacement of Portland cement with materials such as ground granulated blast furnace slag, silica fume, and fly ash enables a significant reduction in clinker demand, thereby decreasing energy consumption and associated

greenhouse gas emissions. This approach directly supports global decarbonization targets within the construction sector [18].

Beyond emission mitigation, the use of SCMs contributes to resource efficiency by enabling the productive reuse of industrial by-products. By diverting materials such as slag and fly ash from disposal pathways, SCM-based concrete systems reduce landfill pressures and limit the extraction of virgin raw materials. In this respect, SCM integration aligns closely with circular economy principles, transforming industrial residues into value-added construction resources while enhancing the sustainability profile of infrastructure development [19].

From an industry perspective, adopting SCMs offers a practical pathway toward environmentally responsible construction without compromising material performance. On the contrary, SCM-modified concretes often exhibit improved durability, a refined microstructure, and enhanced long-term performance, collectively contributing to extended service life and reduced life-cycle impacts. These benefits are particularly relevant for large-scale and infrastructure projects where durability and environmental performance are critical design considerations [20].

CONCLUSION

Concrete remains an indispensable construction material due to its structural reliability, adaptability, and widespread availability. Nevertheless, the dominant use of Portland cement as the primary binder poses significant environmental and economic challenges, largely driven by high energy consumption and substantial CO_2 emissions during clinker production. Addressing these challenges has become a critical priority for the construction sector in the context of climate change mitigation and sustainable development.

Supplementary cementitious materials (SCMs), including ground granulated blast furnace slag, fly ash, and silica fume, offer an effective pathway to reduce clinker dependency while simultaneously enhancing concrete performance. The incorporation of these materials contributes to lower embodied carbon and improved resource efficiency by valorizing industrial by-products. Beyond environmental benefits, SCMs positively influence the mechanical and durability characteristics of concrete by refining its microstructure, reducing permeability, and enhancing resistance to chemical and environmental degradation. These improvements collectively lead to extended service life and reduced maintenance demands for concrete structures.

The findings discussed in this study underscore that SCM-based concrete systems can achieve a balanced combination of environmental sustainability, technical performance, and long-term economic efficiency. By improving durability and reducing life-cycle impacts, SCMs support the transition to resilient infrastructure systems aligned with circular-economy principles. However, the effective implementation of SCMs at a broader scale requires continued research, optimized mix design strategies, and close cooperation between researchers, industry stakeholders, and policymakers.

In conclusion, the progressive integration of supplementary cementitious materials into concrete production represents a decisive step toward low-carbon and sustainable construction. Their expanded adoption has the potential to significantly reduce the environmental footprint of the built environment while maintaining the performance standards required for modern infrastructure, thereby contributing to a more sustainable future for the construction industry.

Acknowledgment

This study was supported by the BAP Department of Yüzüncü Yıl University (project ID FCD-2025-11803). We sincerely appreciate their financial support and continuous encouragement.

REFERENCES

[1] Davidovits, J. (1999). Properties of geopolymer cements. In Alkaline Cements and Concretes (pp. 9–14). Kiev, Ukraine.
[2] Davidovits, J. (1998). Geopolymers and geopolymeric new materials. Journal of Thermal Analysis, 35, 429–441.
[3] Lyon, R. E., Foden, A., Balaguru, P. N., Davidovits, M., & Davidovits, J. (1997). Fire-resistant aluminosilicate composites. Fire and Materials, 21, 67–73.
[4] Van Jaarsveld, J. G. S., & Van Deventer, J. S. J. (1997). The potential use of geopolymeric materials to immobilize toxic metals: Part I. Theory and applications. Minerals Engineering, 10(7), 659–669.
[5] Van Jaarsveld, J. G. S., Van Deventer, J. S. J., & Lorenzen, L. (1998). Factors affecting the immobilization of metals in geopolymerized fly ash. Metallurgical and Materials Transactions B, 29(1), 283–291.
[6] Hall, D. A., & Stevens, R. (1998). Effect of water content on the structure and mechanical properties of magnesia–phosphate cement mortar. Journal of the American Ceramic Society, 81(6), 1550–1556.
[7] Yang, Q., & Wu, X. (1999). Factors influencing properties of phosphate cement-based binder for rapid repair of concrete. Cement and Concrete Research, 29, 389–396.
[8] Van Jaarsveld, J. G. S., & Van Deventer, J. S. J. (1999). The effect of metal contaminants on the formation and properties of waste-based geopolymers. Cement and Concrete Research, 29, 1189–1200.
[9] Wagh, A., Strain, R., Jeong, S., Reed, D., Krouse, T., & Singh, D. (1999). Stabilization of Pu-contaminated ash within chemically bonded phosphate ceramics. Journal of Nuclear Materials, 265, 295–307.
[10] Soudee, E., & Pera, J. (2000). Mechanism of setting reaction in magnesia–phosphate cements. Cement and Concrete Research, 30, 315–321.
[11] Yang, Q., Zhu, B., Zhang, S., & Wu, X. (2000). Properties and applications of magnesia–phosphate cement mortar for rapid repair of concrete. Cement and Concrete Research, 30, 1807–1813.
[12] Jiang, H. Y., & Zhang, L. M. (2001). Research of magnesium phosphate cement. Journal of Wuhan University of Technology, 23(1), 32–34.
[13] Jiang, H. Y., Liang, B., & Zhang, L. M. (2001). Investigation of magnesium phosphate binders with super early strength for concrete repair. Journal of Building Materials, 4(2), 196–198.
[14] Hall, D. A., Stevens, R., & El-Jazairi, B. (2001). Effect of retarders on the microstructure and mechanical properties of magnesia–phosphate cement mortar. Cement and Concrete Research, 31, 455–465.
[15] Soudee, E., & Pera, J. (2002). Influence of magnesia surface on the setting time of magnesia–phosphate cement. Cement and Concrete Research, 32, 153–157.
[16] Yang, Q., Zhang, S., & Wu, X. (2002). Deicer-scaling resistance of phosphate cement-based binder for rapid repair of concrete. Cement and Concrete Research, 32, 165–168.
[17] Singh, D., Wagh, A., Cunnane, J., & Mayberry, J. (1997). Chemically bonded phosphate ceramics for low-level mixed-waste stabilization. Journal of Environmental Science and Health, Part A, 32(2), 527–541.
[18] Seehra, S. S., Gupta, S., & Kumar, S. (1993). Rapid setting magnesium phosphate cement for quick repair of concrete pavements. Cement and Concrete Research, 23, 254–266.

[19] Sarker, A. K. (1994). Investigation of reaction and bonding mechanisms in regular and retarded magnesium phosphate cement systems. Cement Technology, 281–288.
[20] Davidovits, J. (1993). Geopolymer cement to minimize carbon-dioxide greenhouse warming. Ceramic Transactions, 37, 165–182.

DEVELOPING ALGORITHMIC THINKING THROUGH PYGAME AND ARTIFICIAL INTELLIGENCE INTEGRATION

Nursulu NAMAZBAYEVA [1]
[1] Secondary School No. 167, Almaty, Kazakhstan.

ABSTRACT

This study examines the development of algorithmic thinking skills among 8th-grade students through the integration of Pygame and artificial intelligence (AI) tools into an elective programming course. The research was conducted using an action research methodology over an eight-week period at Secondary School No. 167 in Almaty, Kazakhstan.

During the intervention, students engaged in the development of animated projects using Pygame, while AI-based tools such as ChatGPT were utilized to support algorithm design and debugging processes. The findings indicate a significant improvement in students' decomposition abilities, logical structuring of algorithms, and overall problem-solving efficiency.

The results suggest that AI-supported visual programming environments enhance students' metacognitive engagement and contribute positively to the development of computational thinking skills in secondary education.

Keywords: algorithmic thinking, artificial intelligence in education, Pygame, action research, computational thinking, secondary school programming.

Keywords: algorithmic thinking, AI in education, Pygame, Action Research, computational thinking, high school programming.

МЕҲНАТ БОЗОРИДА ХАВФСИЗЛИК: БАНДЛИК ва МИГРАЦИЯ.

Israilova Dilfuzakhon Karimovna
“University of economics and pedogogy” NOTM
Iqtisodiyot kafedrasi professori, iqtisodiyot fanlari doktori.

Аннотация.
Ушбу мақолада Ўзбекистон Республикаси меҳнат бозоридаги ўзгаришлар, хавсизлик масалалари, унинг ижтимоий оқибатлари, бу борадаги давлатнинг миграция сиёсати ва уни амалга ошириш йўналишлари ҳақида фикрлар баён этилган.
Меҳнат миграцияси, хусусан ташқи миграция, Ўзбекистон иқтисодиёти учун икки томонлама таъсирга эга ҳодисадир. Бир томондан, хорижда ишлаётган фуқаролар томонидан юборилаётган пул ўтказмалари мамлакатимиз иқтисодиётида муҳим роль ўйнаб, кўплаб оилаларнинг даромад манбаи ҳисобланади ва Ўзбекистонда истеъмол талабини қўллаб-қувватлайди. Бошқа томондан, кенг миқёсдаги ташқи меҳнат миграцияси малакали ишчи кучининг чиқиб кетишига олиб келади. Бу жараён, айниқса, юқори малакали мутахассислар – муҳандислар, дастурчилар, шифокорлар, олимлар ва ўқитувчилар ўз билим ва тажрибаларини бошқа мамлакатларга олиб кетганда, мамлакатимизнинг узоқ муддатли иқтисодий ривожланишига жиддий зарар етказиши мумкин. Шунингдек, меҳнат миграцияси оилаларнинг парчаланиши, оилавий қадриятларнинг пасайиши, фарзандларнинг ота-оналари иштирокисиз ўсиши каби чуқур ижтимоий оқибатларга ҳам олиб келиши мумкин. Шу сабабли, меҳнат миграциясини бошқариш, хорижда ишловчи фуқароларнинг ҳуқуқларини ҳимоя қилиш, шунингдек уларнинг малакасини ошириш ва келганда ўз ватанларида қўллаш имкониятларини яратиш долзарб вазифага айланмоқда.
Ўзбекистон ҳукумати ушбу муаммоларни бартараф етиш учун “Бандлик ва меҳнат муносабатлари” соҳасидаги қонунчиликни тубдан такомиллаштириш, кичик бизнес ва тадбиркорликни қўллаб-қувватлаш, хорижий инвестицияларни жалб қилиш орқали янги иш ўринлари яратиш каби кенг кўламли чора-тадбирларни амалга оширмоқда. Аммо кутилаётган натижалар миграция сиёсатини такомиллаштиришни талаб қилади. Муваффақият иқтисодий тармоқларнинг диверсификацияси, экспортга йўналтирилган юқори технологияли саноатнинг ривожланиши, таълим сифатининг ошиши ва меҳнат бозорининг замонавий талабларга мослашувчанлиги ўртасидаги уйғунлик даражасига боғлиқ бўлади.
Калит сўзлар: ташқи меҳнат миграцияси, миграция миқёслари, мигрантлар реинтеграцияси, инсон капитали, норасмий иқтисодиёт, ноқонуний миграция, иқтисодий хавфсизлик, миграциянинг ижтимоий оқибатлари.

SAFETY IN THE LABOR MARKET: EMPLOYMENT AND MIGRATION

ABSTRACT
This article discusses changes in the labor market of the Republic of Uzbekistan, security issues, their social consequences, the state's migration policy in this area, and the directions for its implementation. Labor migration, in particular external migration, is a phenomenon with a bilateral impact on the economy of Uzbekistan. On the one hand, remittances sent by citizens working abroad play an important role in the country's economy, serving as a source

of income for many families and supporting consumer demand in Uzbekistan. On the other hand, large-scale external labor migration leads to the withdrawal of skilled labor. This process is explained by the fact that when highly qualified specialists - engineers, programmers, doctors, scientists, and teachers - take their knowledge and experience to other countries, it causes serious damage to the long-term economic development of our country. Labor migration can also have profound social consequences, such as family breakdown, a decline in family values, and the growth of children without parental involvement. Therefore, the regulation of labor migration, the protection of the rights of citizens working abroad, as well as the creating of opportunities for improving their qualifications and ensuring application of these skills upon their return to the homeland, is becoming an urgent task.

To solve these problems, the government of Uzbekistan is implementing a wide range of measures, such as the fundamental improvement of legislation in the field of "Employment and Labor Relations," support for small business and entrepreneurship, and the creation of new jobs through attracting foreign investment. However, the expected results require improvement of migration policy. Success will depend on the degree of harmony between the diversification of economic sectors, the development of an export-oriented high-tech industry, improving the quality of education, and the adaptability of the labor market to modern requirements.

KEYWORDS: external labor migration, migration scale, reintegration of migrants, human capital, informal economy, illegal migration, economic security, migration policy, social consequences of migration.

İŞGÜCÜ PIYASASINDAKI GÜVENILIRLIK: İSTIHDAM VE GÖÇ

ÖZET

Bu makalede, Özbekistan Cumhuriyeti işgücü piyasasındaki değişiklikler, güvenlik sorunları, bunların sosyal sonuçları, bu alandaki devletin göç politikası ve bunların uygulanması yönleri ele alınmıştır. İşgücü göçü, özellikle de dış göç, Özbekistan ekonomisine iki yönlü etkisi olan bir olgudur. Bir yandan, yurt dışında çalışan vatandaşlar tarafından gönderilen havaleler, birçok aile için bir gelir kaynağı ve Özbekistan'daki tüketici talebini destekleyen bir kaynak olarak ülke ekonomisinde önemli bir rol oynar. Öte yandan, büyük ölçekli dış işgücü göçü, nitelikli işgücünün çekilmesine yol açar. Bu süreç, yüksek nitelikli uzmanların - mühendislerin, programcıların, doktorların, bilim insanlarının ve öğretmenlerin - bilgi ve deneyimlerini diğer ülkelere götürmesi, ülkemizin uzun vadeli ekonomik kalkınmasına ciddi zarar vermektedir. İşgücü göçünün ayrıca aile bozulması, aile değerlerinin düşmesi ve ebeveynlerin katılımı olmadan çocukların büyümesi gibi derin sosyal sonuçları da olabilir. Bu nedenle, işgücü göçünü düzenlemek, yurtdışında çalışan vatandaşların haklarını korumak ve ayrıca niteliklerini geliştirmeleri ve ülkelerine geldiklerinde bunları uygulamaya koymaları için fırsatlar yaratmak acil bir görev haline gelmektedir.

Bu sorunları çözmek için Özbekistan hükümeti "İstihdam ve Çalışma İlişkileri" alanındaki mevzuatı kökten iyileştirmek, küçük işletmeleri ve girişimciliği desteklemek, yabancı yatırımları çekerek yeni iş imkanları yaratmak gibi geniş bir dizi önlem uygulamaktadır. Ancak, beklenen sonuçlar göçmenlik politikasının iyileştirilmesini gerektiriyor. Başarı, ekonomi sektörlerinin çeşitlendirilmesi, ihracata yönelik yüksek teknoloji endüstrisinin geliştirilmesi, eğitim kalitesinin iyileştirilmesi ve işgücü piyasasının modern gereksinimlere uyum sağlama derecesine bağlı olacaktır.

ANAHTAR KELIMELER: dış işgücü göçü, göç ölçeği, göçmenlerin yeniden entegrasyonu, insan sermayesi, gayri resmi ekonomi, yasadışı göç, ekonomik güvenlik, göç politikası, göçün sosyal sonuçları.

Кириш.

Меҳнат бозорида хавфсизлик деганда фақатгина ишсизлик ва унинг даражасини пасайиши тушунилмайди, бу анча кенгроқ ва мураккаброқ тушунча бўлиб, унда иш билан бандликнинг сифати, барқарорлиги, меҳнат шароитларининг хавфсизлиги, шунингдек меҳнат миграцияси жараёнлари натижасида юзага келадиган иқтисодий ва ижтимоий оқибатлар ҳам муҳим ўрин тутади. Ўзбекистон иқтисодиётининг ўсиши ва модернизациялашуви даврида меҳнат бозори ўзгаришлари мамлакатимиз иқтисодий хавфсизлигининг энг муҳим омилларидан бирига айланган. Аҳолининг кўп қисми ёш бўлиши ва ҳар йили меҳнат бозорига янги, малакали кадрларнинг кириб келиши ижобий омил сифатида, иш ўринларининг етишмаслиги ва яратилаётган янги иш ўринларининг талаб даражасига мос келмаслиги эса муҳим муаммолар сифатида намоён бўлмоқда. Бандлик муаммоси Ўзбекистон учун стратегик аҳамиятга эга, чунки барқарор ва юқори даромадли иш ўринлари нафақат оилавий даромадлар манбаи, балки ижтимоий барқарорлик ва фуқароларнинг давлатга ишончининг асосидир. Ҳозирги вақтда мамлакатимизда аҳолининг меҳнатга лаёқатли қисми йиллар давомида ўсиб бораётган бўлса-да, иқтисодиётнинг реал сектори ва хизмат кўрсатиш соҳасида яратилаётган иш ўринлари бу талабни тўлиқ қондира олмаяпти. Сўнгги йиллар давомида меҳнат бозоридаги кўрсаткичлар динамикасини таҳлил қилиш ушбу мураккаб жараённи аниқроқ тушунишга ёрдам беради.

1 **-жадвал.**

Ўзбекистон Республикаси меҳнат бозорининг асосий кўрсаткичлари динамикаси

Кўрсаткичлар	Й И Л Л А Р						Фарқи 2017/ 2025, %
	2017	2018	2019	2020	2021	2025	
Меҳнат ресурслари сони, минг киши	18666,3	18829,6	18949,0	19158,2	19345,0	19500,0	104,4
Иқтисодий фаол аҳоли, минг киши	14357,3	14641,7	14876,4	14797,4	14980,7	15071,3	104,9
Аҳолининг иқтисодий фаоллик даражаси, % да	76,9	77,7	78,5	77,2	77,4	77,2	X
Бандлик даражаси, % да	69,2	67,4	68,1	66,0	66,9	67,8	X
Ишсизлик даражаси, % да	5,8	9,3	9,0	10,5	9,6	4,9	X

Манба: Ўзбекистон Республикаси Статистика агентлиги маълумотлари асосида ҳисобланди

Амалга оширилган таҳлиллар иқтисодий фаол аҳоли сонининг меҳнатга лаёқатли ёшдаги аҳоли сонидан юқори суръатда ўсаётганлигини, аҳолининг иқтисодий фаоллик даражасини 2017 йилдаги 76,9 фоиздан 2025 йилда 77,2 фоизга, яъни 0,3 пунктга ўсганлигини кўрсатди. Аҳолининг иш билан бандлик даражаси ортиб 69,2 фоизни ташкил қилганини, пандемия кузатилган йилдан бошлаб 67,8 фоизга камайиб борганини кўриш мумкин. Ўрганилаётган даврда ишсизлик даражаси 5,8 фоиздан 10,5 фоизгача ортган. Ўзбекистонда ишсизлик даражаси 2018 йилдан бошлаб (9,3 %) кўтарила бошлаган. Тахлил қилинаётган даврда бу кўрсаткични 10,6 фоизгача ошганлигини кўриш мумкин. Таҳлиллар иқтисодий фаол аҳолининг ўсиш суръатлари

104,9 фоизни ташкил қилишини, уларнинг 67,8 фоизи иш билан таъминланганлигини кўрсатди.

Амалга оширилган таҳлиллар меҳнат бозоридаги вазиятнинг мураккаблигини кўрсатмоқда. 2019-2021-йиллар даври пандемия глобал инқирозининг чуқур таъсири остида ўтди. 2020-йилда СОВИД-19 пандемияси туфайли, айниқса, хизмат кўрсатиш (туризм, маданият ва қурилиш) каби тармоқларда вақтинча ишдан бўшашлар кузатилди. Бироқ, давлат томонидан қўллаб-қувватлаш чоралари, шунингдек, қишлоқ хўжалигининг нисбий барқарорлиги ишсизликнинг кескин ўсишига йўл қўймади. Расмий статистикага кўра, бандлик даражаси 2020-йилда бироз пасайган бўлса-да, 2021-йилда барқарорлашди. Шу билан бирга, бу даврда норасмий иқтисодиётнинг улуши ошди, чунки кўрлаб фуқаролар ўз-ўзини банд қилишга мажбур бўлди. Иш ҳақи динамикаси инфляция босими туфайли секин ўсди, бу эса кўпчилик оилалар учун ҳақиқий даромаднинг пасайишига олиб келди.

2022-2023-йилларда пандемиядан кейинги тикланиш даври бошланди. Иқтисодиётнинг асосий тармоқлари, жумладан саноат ва транспорт фаоллашди. Бироқ, 2022-йилнинг иккинчи ярмида бошланган глобал геоижтимоий инқироз ва ундан келиб чиққан логистика муаммолари, шунингдек, хорижий инвестицияларнинг ўзгарувчанлиги янги юқори унумдорликдаги иш ўринларини яратиш суръатларига таъсир кўрсатди. Бу даврда меҳнатга лаёқатли аҳолининг сони, айниқса, ёшлар сонининг ўсиши давом етди. Иш ўринларининг таркиби ўзгара бошлади: ИТ, логистика ва рақамли хизматлар соҳаларига талаб ошди, анъанавий саноат тармоқларидаги талаб эса барқарор бўлиб қолди. Юқори иш ҳақига эга бўлган иш ўринлари сони меҳнатга лаёқатли аҳоли ўсиш суръатидан анча паст эди.

2024-йил ва ҳозирги ҳолат иқтисодий ислоҳотларнинг чуқурлашуви ва инвестицион лойиҳаларнинг амалга оширилиши билан тавсифланади. Давлат томонидан “Янги Ўзбекистон” стратегияси доирасида “Ёшлар дафтари”, “Иш билан бандликни рағбатлантириш” каби дастурларни амалга ошириш кучли эътибор қаратилди. Бу дастурлар орқали, айниқса, қишлоқ ҳудудларида ва кичик шаҳарларда ёшлар ва аёллар учун иш ўринлари яратишга қаратилган лойиҳалар амалга оширилмоқда. Бироқ, муаммо ечимининг мураккаблиги шундаки, яратилаётган кўплаб иш ўринлари ҳали ҳам раст ва ўртача малака талаб қилади, юқори малакали мутахассислар учун иш ўринларининг ўсиш суръати пастлигича қолмоқда. Бундан ташқари, таълим тизими ва меҳнат бозоридаги талаб ўртасидаги тафовут сақланиб турмоқда, бу эса битирувчиларнинг ишсизлик ёки ўз малакасига мос келмайдиган иш ўринларига тушиб қолиш хавфини оширади.

Расмий статистика маълумотларига кўра, Республикамизда аҳолининг бандлик даражаси сўнгги 3 йилда тахминан 66,0-67,8 % оралиғида қолмоқда, аммо бу рақамлар фақат миқдорий кўрсаткичдир. Иш билан бандликнинг сифати – бу иш ҳақининг ҳақиқий даражаси, ижтимоий ҳимоянинг тўлиқлиги, касбий ривожланиш имкониятлари ва меҳнат ҳуқуқларининг ҳимояси каби омиллар нуқтаи- назаридан кўриб чиқилиши керак. Сўнгги йилларда минимал иш ҳақи ва ўртача иш ҳақининг номинал ўсиши қайд этилаётган бўлса-да, инфляцияни ҳисобга олган ҳолда ҳақиқий ўсиш сезиларли даражада паст. Бундан ташқари, бандларнинг катта қисми ҳали ҳам меҳнат шартномасисиз, тўлиқ ижтимоий ҳимоясиз ва касбий ривожланиш имкониятлари чекланган ҳолда ишлашда давом етмоқда.

Ўзбекистон ҳукумати ушбу муаммоларни бартараф етиш учун нафақат юқорида номи олиб ўтилган дастурларни, балки “Бандлик ва меҳнат муносабатлари” соҳасидаги қонунчиликни тубдан такомиллаштириш, кичик бизнес ва тадбиркорликни қўллаб-қувватлаш, хорижий инвестицияларни жалб қилиш орқали янги иш ўринлари яратиш каби кенг кўламли чора-тадбирларни амалга оширмоқда. Аммо кутилаётган натижалар

миграция сиёсатини такомиллаштиришни талаб қилади. Муваффақият иқтисодий тармоқларнинг диверсификацияси, экспортга йўналтирилган юқори технологияли саноатнинг ривожланиши, таълим сифатининг ошиши ва меҳнат бозорининг замонавий талабларга мослашувчанлиги ўртасидаги уйғунлик даражасига боғлиқ бўлади.

Меҳнат миграцияси, хусусан ташқи миграция, Ўзбекистон иқтисодиёти учун икки томонлама таъсирга эга ҳодисадир. Бир томондан, хорижда ишлаётган фуқаролар томонидан юборилаётган пул ўтказмалари мамлакатимиз иқтисодиётида муҳим роль ўйнаб, кўплаб оилаларнинг даромад манбаи ҳисобланади ва Ўзбекистонда истеъмол талабини қўллаб-қувватлайди. Бошқа томондан, кенг миқёсдаги ташқи меҳнат миграцияси малакали ишчи кучининг чиқиб кетишига олиб келади. Бу жараён, айниқса, юқори малакали мутахассислар – муҳандислар, дастурчилар, шифокорлар, олимлар ва ўқитувчилар ўз билим ва тажрибаларини бошқа мамлакатларга олиб кетганда, мамлакатимизнинг узоқ муддатли иқтисодий ривожланишига жиддий зарар етказиши мумкин. Шунингдек, меҳнат миграцияси оилаларнинг парчаланиши, оилавий қадриятларнинг пасайиши, фарзандларнинг ота-оналари иштирокисиз ўсиши каби чуқур ижтимоий оқибатларга ҳам олиб келиши мумкин. Шу сабабли, меҳнат миграциясини бошқариш, хорижда ишловчи фуқароларнинг ҳуқуқларини ҳимоя қилиш, шунингдек уларнинг малакасини ошириш ва келганда ўз ватанларида қўллаш имкониятларини яратиш долзарб вазифага айланмоқда.

Бу икки томонлама таъсирлар мамлакатимизда сўнгги йиллар давомида сезиларли ўзгаришларга олиб келди.

2019-йилда ташқи меҳнат миграцияси анъанавий йўналишларида – асосан Россия, Қозоғистон ва Кореяда – барқарор юқори даражада давом этди. Пул ўтказмалари Ўзбекистон ЯИМининг 12% га яқин қисмини ташкил этди, бу мамлакатнинг валюта тушумлари ва кўплаб ҳудудларда ички истеъмолнинг асосий манбаи эди. Бироқ, 2020-йил март ойидан бошлаб COVID-19 пандемиясининг глобал тарқалиши ҳалокатли оқибатларга олиб келди. Чет элдаги асосий иш берувчи мамлакатларда корхоналар ёпилди, чегаралар беркилди. Натижада, юз минглаб Ўзбекистон фуқаролари ишсиз қолди ва ватанига қайтишга мажбур бўлди. 2020-йилнинг иккинчи чорагида пул жўнатмалари кескин (баъзи ҳисоб-китобларга кўра, 30% га яқин) пасайди. Бу нафақат оилавий бюджетлар учун, балки бутун мамлакат валюта мувозанати учун жиддий зарба эди. Шифокорлар, ҳамшираллар каби тиббиёт ходимлари миграцияси пандемия даврида ошди, аммо бу малакали кадрлар кетишининг дастлабки белгиси эди.

2021-йилда глобал иқтисодиётнинг қисман тикланаётгани билан бирга ташқи меҳнат миграцияси қайта жонланди. Бироқ, бу жараён бир хил эмас эди. Россиянинг қурилиш ва логистика соҳаларига талаб тез тикланди. Шу билан бирга, пандемия даврида рақамлаштиришнинг жадаллашуви натижасида Ўзбекистондан малакали ИТ мутахассисларига (дастурчилар, тизим муҳандислари) бўлган талаб сезиларли даражада ошди. Кўплаб ёш мутахассислар чет элда, айниқса Европа, АҚШ ва Кореяда, юқори маош ва яхши шароитлар туфайли ишлаш имкониятини топдилар. Дастурчилар, молиячилар ва муҳандислар учун Европа, АҚШ ва Арабистон денгизи мамлакатларидаги имкониятлар кенгайди. Бу “миллат ишчи кучининг чиқиб кетиш”и ҳодисасининг янги ва хавфли тўлқини эди – нафақат қўл меҳнати, балки мамлакат учун инновацион ривожланишда ҳал қилувчи аҳамиятга эга бўлган юқори малакали кадрлар кетаётган эди. 2021-йил охирига келиб, пул жўнатмалари 2019-йил даражасига яқинлашди, аммо улардан фойдаланишда ўзгариш юз берди: айрим ҳудудларда бу маблағлар энди нафақат истеъмол, балки кичик бизнесни бошлаш учун ҳам йўналтирила бошланди.

2022-йилнинг бошларидаги геоижтимоий воқеалар миграция жараёнларини тубдан ўзгартирди. Марказий Осиёлик меҳнат муҳожирлари учун Россия ҳанузгача асосий

йўналиш бўлиб қолса-да, иқтисодий хатарлар ошди. Шу билан бирга, Россияда меҳнат миграцияси учун қонуний имкониятлар (масалан, патентлар) соддалаштирилди, бу эса мигрантлар оқимини қонунийлаштирди. 2022-2023-йилларда пул жўнатмалари рекорд даражага кўтарилди, чунки Россия рублининг мақоми кучайди ва муҳожирлар ўз оилаларига кўпроқ пул юбора олди. 2023-йилда Ўзбекистонга келган пул ўтказмалари тарихий рекорд даражани қайд этди, бу мамлакатнинг тўлов балансини қўллаб-қувватлади ва инфляция босимини юмшатишга ёрдам берди. Аммо бу, шунингдек, меҳнат мигрантларини қабул қилувчи иқтисодиётга қарамликни келтириб чиқарди. Мамлакат меҳнатга лаёқатли ахолисининг катта қисмини ишлаш учун четга чиқиши миллий иқтисодиёт учун жиддий ташвишга сабаб бўлди.

Ҳозирги вақтда ташқи меҳнат миграциясини бошқариш ва унинг салбий оқибатларини камайтириш давлат сиёсатининг устувор йўналишларидан бирига айланган. Давлат ташаббуслари икки йўналишда ривожланмоқда;

- биринчидан, муҳожирларнинг ҳуқуқларини ҳимоя қилиш: чет элда ишлаш учун ҳуқуқий асосларни соддалаштириш, меҳнат мигрантлари учун суғурта механизмларини жорий этиш, консуллик хизматларини фаоллаштириш.
- иккинчидан “миллат ходимларини” қайтариш ва уларнинг салоҳиятидан фойдаланишга қаратилган. Бунинг учун Ўзбекистонда юқори технологияли кластерлар (масалан, ИТ-парклар, халқаро технология марказлари) яратилмоқда, шунингдек, чет елдан қайтган мутахассислар учун лойиҳаларни молиялаштириш ва имтиёзли кредитлар бериш дастурлари ишлаб чиқилмоқда.

Юқори малакали мутахассислар кетишининг асосий сабаблари – нафақат юқори маош, балки яхши иш шароитлари, профессионал ривожланиш ва болалар учун сифатли таълим имкониятидир. Шунинг учун, ташқи миграция микёсларини камайтириш нафақат даромадларни ошириш, балки Ўзбекистонни яшаш ва ишлаш учун қулай муҳитга айлантириш орқали амалга оширилиши мумкин. Хукумат меҳнат миграциясини табиий жараён деб билишдан унинг салбий томонларини камайтириш ва ижобий таъсирини оширишга йўналтирилган фаол сиёсатни амалга оширишга ўтаётганини кўриш мумкин. Муваффақиятли миграция сиёсати мамлакатимиз иқтисодий мустақиллиги ва барқарор ривожланишининг калити ҳисобланади.

Ўзбекистон меҳнат бозоридаги асосий хавфсизлик муаммолари ва уларнинг иқтисодий хавфсизликка таъсирини қуйидаги жадвал таҳлилида кўриш мумкин:

2-жадвал

Ўзбекистон Руспубликаси меҳнат бозоридаги асосий муаммолар ва уларнинг иқтисодий хавфсизликка таъсири таҳлили

Муаммо / Жараён	Ўзбекистон контекстидаги тавсиф ва ҳолат	Иқтисодий хавфсизликка таъсири
Бандликнинг сифати ва самарали эмаслиги	Расмий бандлик даражаси юқори бўлса-да, норасмий секторда бандлик сақланиб қолмоқда. Кўплаб иш ўринлари паст иш ҳақи, чекланган ижтимоий ҳимоя ва паст унумдорлик билан тавсифланади.	Самарасиз бандлик ички бозорни заифлаштиради, солиқ тушумларини камайтиради ва иқтисодий ўсишни чеклайди. Ижтимоий норозилик хавфини оширади.
Ёшлар ишсизлиги	Меҳнат бозоридаги яратилаётган иш ўринлари ишлашни хохловчиларни тўлиқ қамраб олмайди. Меҳнатга бўлган талаб ва унинг таклифи ўртасида номувофиқлик мавжуд.	Ёшларнинг салоҳиятидан тўлиқ фойдаланилмаслик иқтисодий ўсишга путур етказади. Ижтимоий беқарорлик ва ёшлар ишсизлигининг ортиши хавфи мавжуд.

Муаммо / Жараён	Ўзбекистон контекстидаги тавсиф ва ҳолат	Иқтисодий хавфсизликка таъсири
Ташқи меҳнат миграцияси	Ташқи меҳнат миграцияси Россия Федерацияси, Қозоғистон, Жанубий Корея, Туркия ва Европа давлатлари йўналишида амалга ошмоқда. Пул ўтказмалари ЯИМда сезиларли улушга эга. Бошқа меҳнат бозорларини қидириб топиш, улар билан шартномалар имзолаш орқали меҳнат бозоридаги босимни камайишига эришиш мумкин.	**Ижобий:** Пул жўнатмалари оилалар даромадларини ошишига, турмуш сифатини яхшиланишига, хизматлардан фойдаланиш даражасини ортишига олиб келади. **Салбий:** малакали ишчи кучидан самарали фойдаланмаслик, ажралишлар сонини ортишига, оилавий қадриятларни йўқолишига олиб келади. .
“Миллат ходимларининг кетиши”	Юқори малакали мутахассислар ва ёшларни омавий хорижга ишлаш учун кетиши кузатилмоқда.	Инновацион ва технологик ривожланиш секинлашади. Соғлиқни сақлаш самарадорлиги ва таълим сифати тушиши, рақобатбардошлик пасайиши кузатилади.
Касбий тайёргарлик ва бозор талаби ўртасидаги номувофиқлик	Таълим тизими иш берувчилар талабига тўлиқ жавоб бермайди.	Малакали ишчи кучи етишмаслиги саноат модернизациясини секинлаштиради, унумдорликни чеклайди.

Манба: муаллиф ишланмаси

Меҳнат бозорида хавфсизликни таъминлаш Ўзбекистоннинг иқтисодий хавфсизлиги учун ҳал қилувчи аҳамиятга эга. Бу нафақат ишсизлик даражасини пасайиши, балки меҳнат муносабатларининг муҳофазаси, инсон капиталининг сифати ва мамлакатнинг демографик тузилишининг барқарорлиги билан бевосита боғлиқ. Бунинг учун комплекс ёндашув зарур бўлиб, унда малакали кадрларни тайёрлаш ва уларни сақлаб қолиш, юқори унумдорлик ва иш ҳақига эга бўлган янги иш ўринларини яратиш, миграцияни тартибга солиш ва уни ижобий йўналтириш, шунингдек меҳнат ҳуқуқларининг самарали ҳимояси муҳим ўрин тутади. Бу йўналишлар бир-бири билан узвий боғлиқ ҳолда амалга оширилиши керак, чунки уларнинг ҳар бири меҳнат бозорида хавфсизликнинг алоҳида, лекин ўзаро боғлиқ қиррасини ташкил қилади.

Малакали кадрларни тайёрлаш ва уларни сақлаб қолиш стратегиясининг муваффақияти икки асосий тизимнинг синергиясига боғлиқ: таълим ва иқтисодиёт. Амалиёт шуни кўрсатадики, битирувчи талабалар бозорда ўз билим ва кўникмаларини амалда қўллашда кўпинча қийинчиликка дуч келишади. Бу ҳолат таълим дастурларининг амалиётдан узоқлиги, технологик жиҳозлар етишмаслиги ва ўқитувчилар малакасининг замонавий талабларга тўлиқ мос келмаслиги билан изоҳланади. Юқори малакали дастурчилар, муҳандислар, шифокорлар ва олимлар ўз соҳаларида профессионал ўсиш, мақбул иш ҳақи ва барқарор ижтимоий имтиёзларга интилишади. Ўзбекистонда ушбу имкониятлар чекланган бўлса, улар ўз салоҳиятларини амалга ошириш учун бошқа мамлакатларга йўл олишади. Шу сабабли, малакали мутахасисларни сақлаб қолишда нафақат юқори маош, кучли ижтимоий ҳимоя, малака оширишлари учун хорижга стажировкалар, шу билан бирга илмий лабораториялар, замонавий клиникалар, инновацион лабораториялар яратишга ҳам эътибор қаратиш мақсадга мувофиқ. Бу борада ҳукуматнинг Ўзбекистон – Корея, Ўзбекистон – Германия, Ўзбекистон – Туркия каби халқаро таълим ҳамкорлик дастурларини ривожлантириш ва хорижий профессор-ўқитувчиларни жалб қилиш бўйича қадамлари муҳим аҳамиятга эга. Аммо бу дастурларнинг миллий иқтисодиётга самарадорлиги қўшимча маълумотлар ва мониторинг тизимини талаб қилади.

Юқори унумдорлик ва иш ҳақига эга бўлган янги иш ўринларини яратиш асосан тўғри инвестиция ва индустриал сиёсатга боғлиқ. Анъанавий саноат тармоқларида иш ўринлари барқарор бўлса-да, уларнинг унумдорлиги ва иш ҳақи даражаси паст. Шу сабабли, мамлакатимизда юқори технологияли тармоқларни ривожлантириш, хусусан, ИТ, фармацевтика, енгил саноат, қайта тикланувчи энергетика ва логистика соҳаларига кенг кўламли инвестицияларни жалб қилиш зарур. Ҳозирги кунда "Яшил иқтисодиёт" ва рақамлаштириш стратегиялари доирасида амалга оширилаётган лойиҳалар ушбу йўналишларда иш ўринлари яратиш ушун асос бўлиб хизмат қилмоқда. Бироқ, бундай иш ўринлари фақатгина юқори малакали мутахассислар талаб қилади, бу эса ўз навбатида меҳнат бозоридаги талаб ва таклиф ўртасидаги номувофиқликни кучайтириши мумкин.

Миграцияни тартибга солиш – бу фақатгина қонуний асосларни яратиш билан чегараланмайди. Бу жараён хорижда ишловчи фуқароларнинг ҳуқуқларини ҳимоя қилиш, уларнинг салоҳиятини ватанда фойдали инвестицияга айлантиришни ўз ичига олади. Ўзбекистонда ҳозирда миграцияни тартибга солиш бўйича фаол ислоҳотлар амалга оширилмоқда: хорижда ишлаш ушун патент тизимини соддалаштиришга, консуллик хизматларини фаоллаштиришга, хориждаги ваколатхоналарда меҳнат миграцияси бўйича маслаҳатчи лавозимларини йўлга қўйишга эришилди. Бироқ, муҳим вазифа – бу миграцияни йўналтириш. Яъни, хорижда олинган малака ва маблағларни Ўзбекистонда ишлаб чиқаришни ривожлантиришга ва инновацион лойиҳаларга йўналтириш учун шароитлар яратиш. Бунинг учун хорижда ишлаган фуқаролар учун кичик бизнесни бошлашда имтиёзли кредитлар, солиқ имтиёзлари, шунингдек, уларнинг тажрибасидан фойдаланиш учун мақсадли дастурлар ишлаб чиқилиши зарур.

Меҳнат ҳуқуқларининг самарали ҳимояси меҳнат бозорида хавфсизликнинг асосий таянчидир. Бу нафақат меҳнат қонунчилигининг такомиллаштирилиши, балки меҳнат инспекциясининг мустақиллиги ва самарадорлигини ошириш, жамоа шартномаларининг кенг тарқилиши, шунингдек, иш берувчи ва ишчилар ўртасидаги келишмовчиликларни ҳал қилишнинг самарали механизмларини яратишни ўз ичига олади. Ўзбекистонда, айниқса, норасмий иқтисодиётда меҳнат ҳуқуқларининг бузилиши, шунингдек аёллар ва ёшларнинг меҳнат муносабатларидаги заиф позицияси алоҳида ташвиш туғдиради. Шу сабабли, меҳнат ҳуқуқларини ҳимоя қилиш тизими фақат расмий секторни эмас, балки норасмий секторни ҳам қамраб олиши керак. Бу эса, ўз навбатида, меҳнат муносабатларини қайд этиш тизимини рақамлаштириш ва шаффофлаштириш, шунингдек фуқароларни ўз ҳуқуқлари ва мажбуриятларини билишлари учун ўқитиш тизимини ташкил қилиш орқали амалга оширилиши мумкин.

Мамлакатимиз иқтисодиётининг рақобатбардошлиги ва барқарорлиги, асосан, унинг меҳнат бозорининг қанчалик замонавий, мослашувчан ва адолатли эканлигига боғлиқ бўлади. Замонавий меҳнат бозори – бу фақат юқори иш ҳақи эмас, балки ишчи кучининг тез ўзгарувчан иқтисодий шароитларга мослашиш қобилияти, касбий ривожланишнинг доимий имкониятлари, шунингдек оилавий ва касбий ҳаётни мувозанатлаштириш имкониятидир. Мослашувчан меҳнат бозори – бу қисқа муддатли шартномалар, масофавий иш, лойиҳалар асосидаги меҳнат каби янги шаклларга ўтиш қобилиятидир. Адолатли меҳнат бозори эса барча ишчилар учун тенг ҳуқуқ ва имкониятлар, ҳар қандай камситишнинг олдини олиш ва ижтимоий ҳимоянинг кафолатланганлигини англатади.

Демак, меҳнат бозорида хавфсизликни таъминлаш – бу узоқ муддатли, мураккаб ва кўп тармоқли вазифадир. Унинг муваффақияти ҳукумат, бизнес жамоатчилиги, таълим муассасалари ва фуқаролик жамияти институтларининг ўзаро иштирокига боғлиқ. Бу иштирок фақатгина расмий ҳужжатлар даражасида эмас, балки ҳар бир томоннинг фаол

ва масъулиятли саъй-ҳаракатлари, мамлакат келажаги учун умумий манфаат туйғуси асосида амалга оширилиши керак.

Ҳукумат роли бу жараёнда ташкил этувчи ва тартибга солувчи куч сифатида намоён бўлади. Унинг вазифаси нафақат ишчи кучига бўлган талаб ва таклиф ўртасидаги мувозанатни барқарорлаштириш, балки меҳнат муносабатлари соҳасидаги ҳуқуқий базани такомиллаштириш, меҳнат стандартларини ва хавфсизлик қоидаларини белгилаш, шунингдек, меҳнат миграциясини самарали бошқаришдир. Ҳукумат, шунингдек, кенг қамровли ижтимоий ҳимоя тизимини яратиш ва ривожлантириш, ишсизлик суғуртасини жорий етиш, касбий таълим ва қайта тайёрлаш дастурларини молиялаштириш орқали меҳнат бозорининг мослашувшанлигини оширишга ҳисса қўшиши мумкин. “Янги Ўзбекистон” стратегиясида белгиланган “Ёшлар дафтари” ва “Иш билан бандликни рағбатлантириш” каби миллий дастурларнинг амалий самарадорлиги ва уларнинг кенг қамровли мониторинги ҳукумат сиёсатининг муваффақиятини белгилайди.

Бизнес жамоатчилиги – хусусий сектор, корхоналар ва тадбиркорлар – янги иш ўринларининг асосий яратувчиси ва меҳнат бозоридаги асосий иштирокчидир. Уларнинг масъулияти нафақат иш ўринлари сонини ошириш, балки иш билан бандликнинг сифатини яхшилашдан иборат. Бу ўз ишига юқори иш ҳақи, замонавий меҳнат шароитлари, ходимларнинг касбий ривожланиши учун имкониятлар яратиш, шунингдек меҳнат қонунчилигига садоқатни қамраб олади. Юқори даромадли ва юқори унумдорликдаги иш ўринларини яратиш, хусусан, ИТ, қайта тикланувчи энергетика, юқори технологияли ишлаб чиқариш каби янги тармоқларда, асосан, хусусий сектор ташаббуси ва инвестицияларига боғлиқ. Шунингдек, бизнес корхоналари таълим муассасалари билан ҳамкорликда ўқув дастурларини ишлаб чиқиш, амалиёт ўташ жойларини тақдим этиш орқали бозор талабига мос кадрлар тайёрлаш жараёнига бевосита таъсир кўрсатиши мумкин.

Таълим муассасалари – мактаблар, академик лицей, касб мактаблари, техникумлар ва олий таълим муассасалари – мамлакатнинг инсон капитали фондини шакллантирувчи асосий институтлардир. Уларнинг роли анъанавий билим беришдан кўра, замонавий бозор талаблари асосида танқидий фикрлаш, ижодий ёндашув ва амалий кўникмаларни ривожлантиришга ўтишни талаб қилади. Бу эса ўқув дастурларининг доимий янгиланиб туриши, ўқитувчилар малакасини ошириш, замонавий лабораториялар ва амалиёт базаларини яратишни назарда тутади. Касб-ҳунар таълимини қайта тиклаш ва унга жамиятдаги муносабатни ўзгартириш, шунингдек, ҳаёт давомида таълим тамойилини жорий этиш меҳнат бозорида хавфсизлик учун асосий шартлардан биридир. Талаба ва ўқитувчиларнинг халқаро алмашинуви, икки томонлама дастурлар каби халқаро ҳамкорликлар янги билимлар ва технологияларни ўзлаштиришда муҳим аҳамиятга эга.

Фуқаролик жамияти институтлари – нодавлат нотижорат ташкилотлар, касаба уюшмалари, тадқиқот марказлари ва оммавий ахборот воситалари – жамиятнинг “ижтимоий назоратчиси” ва ҳимоячиси вазифасини бажаради. Улар меҳнат ҳуқуқларининг бузилиш ҳоллари ҳақида огоҳлантириш, меҳнат муҳожирлари ва заиф гуруҳларнинг ҳуқуқларини ҳимоя қилиш, меҳнат бозори муаммолари ҳақида ўткир мунозаралар олиб бориш, шунингдек мустақил тадқиқот ва мониторинг орқали самарали сиёсатни ишлаб чиқишга ҳисса қўшиши мумкин. Мустақил касаба уюшмаларининг кучли ва фаол бўлиши, уларнинг жамоа шартномалари тузиш ва меҳнат муносабатларини тартибга солишдаги роли меҳнат бозоридаги демократия ва адолатнинг калитидир. Тадқиқот марказлари эса меҳнат бозори тенденцияларини ўрганиб, улар асосида долзарб маълумотлар ва прогнозлар тақдим этиши керак.

Фақатгина **ушбу тўрт куч** – ҳукумат, бизнес, таълим ва фуқаролик жамияти – ўз фаолиятларини уйғунлаштириб, умумий стратегик мақсадларга йўналтирган ҳолда,

Ўзбекистон меҳнат бозорини мамлакатнинг иқтисодий хавфсизлиги ва барқарор ривожланишининг асосий таянчига айлантириши мумкин. Бу эса, ўз навбатида, ҳар бир фуқаронинг фаровонлиги учун мустаҳкам пойдевор яратади. Шундай пойдеворки, у нафақат бугунги истеъмол ва даромадни оширади, балки келажак авлодлар учун ижтимоий ҳаракатчанлик, тенг имкониятлар ва барқарор фаровонликни кафолатлайди. Меҳнат бозорининг ўзи эса нафақат иқтисодий фаолият майдони, балки ҳар бир инсоннинг қадр-қиммати, эркинлиги тан олинадиган, инсонпарвар жамиятнинг асосий кўрсаткичи бўлиб қолади.

ÇAĞDAŞ ÖZBEK-TÜRK EDEBIYAT ILIŞKILERININ STRATEJIK ÖNEMI

THE STRATEGIC IMPORTANCE OF CONTEMPORARY UZBEK-TURKISH LITERARY RELATIONS

Doçent Gulbakhar TAVALDIEVA

Taşkent Kimyasal Teknoloji Enstitüsü, Diller Bölümü, Taşkent, ÖZBEKİSTAN
ORCID: 0000-0001-8547-9636

ÖZET

Çağdaş Özbekistan-Türkiye edebiyat ilişkileri sadece kitap alışverişinden ibaret değil, aynı zamanda iki ülke arasındaki stratejik ortaklığın manevi temelini de oluşturuyor. Günümüzde edebiyat, uluslararası arenadaki etkili gücüyle jeopolitik bir önem kazanıyor. Makale, bu bağlantıların stratejik önemini önemli şekillerde açıklıyor. Bu iki devletin, tek bir dil alanı oluşturarak Türk halkları arasındaki dil engellerini azaltması amaçlanmaktadır. Sosyal ve politik içerikli edebi ilişkiler, insanların birbirlerine olan güvenini güçlendirir. Burada kardeşlik fikri devreye giriyor ve entelektüel alışveriş yoluyla ortak bir dünya görüşünün ortaya çıkmasına yol açıyor.

Makale, stratejik açıdan en önemli konunun yenilik ve aydınlanmanın yönü olduğunu göstermektedir. Bu yön manevi güvenliği sağlar ve Özbek ve Türk edebiyatının aydınlanmış gelenekleri, edebiyattaki yabancı fikirlerle mücadelede güçlü bir savunma görevi görür. Türk dünyasının ortak kahramanları (Emir Timur, Uluğbek, Babür, Navoi) hakkında yapılan modern eserler, genç nesilde ulusal gurur ve stratejik birlik duygusu aşılamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Özbek-Türk edebiyat ilişkileri, strateji, edebiyatın jeopolitik önemi, Emir Timur, Uluğbek, Babür, Navoi.

ABSTRACT

Modern Uzbek-Turkish literary relations are not just book exchanges, but are the spiritual foundation of a strategic partnership between the two countries. Today, literature is gaining geopolitical importance with its influential power in the international arena. The article explains the strategic importance of these connections in important ways. It is intended that the two states will serve to reduce language barriers between Turkic peoples by creating a single language space. Literary relations having social and political content strengthens people's trust in each other. This is where the idea of Brotherhood comes into play, leading to the emergence of a common worldview as a result of intellectual exchange.

The article shows that the direction of innovation and enlightenment is the most important issue from a strategic perspective. This aspect ensures spiritual security, and the enlightened traditions of Uzbek and Turkish literature serve as a powerful defense in the fight against foreign ideas in literature. Modern works about the common heroes of the Turkic world (Amir Temur, Ulugbek, Babur, Navoi) instill a sense of national pride and strategic unity in the younger generation.

Keywords: Uzbek-Turkish literary relations, strategy, geopolitical significance of literature, Amir Temur, Ulugbek, Babur, Navoi.

Giriş. Türkiye, Özbekçenin en çok ve en istikrarlı şekilde öğretildiği ülkelerden biridir. Bu durum, iki halkın dil, kültür ve tarihlerinin yakınlığından kaynaklanmaktadır.Modern Özbekistan-Türkiye edebiyat ilişkileri son 10 yıldır "altın çağını" yaşıyor. Bu ilişkiler sadece

kitap alışverişi düzeyine değil, devletlerarası stratejik ortaklık düzeyine de yükseldi. Bu edebiyat ilişkileri sadece kitap alışverişi değil, iki ülke arasındaki stratejik ortaklığın manevi temelini oluşturuyor.Özbek ve Türk halkları arasındaki edebi bağlar, sadece iki komşu kültürün etkisi değil, tek bir Türk kültürel sürekliliğinin iki ana koludur. Bu bağların temel taşı Alisher Navoi tarafından atılmıştır.

Özbek ve Türk halkları arasındaki edebi bağlar, yalnızca iki komşu kültürün etkisi değil, aksine tek bir Türk kültürel sürekliliğinin iki ana dalı olarak ortaya çıkmaktadır.Bu ilişkilerin temelleri, Alisher Navoi, Zakhiriddin Muhammed Babur, Emir Timur ve Mirzo Ulugbek gibi isimler tarafından atılmış olup, onların mirası bugün bile bilimsel ve sanatsal bütünleşmenin temelini oluşturmaktadır. Günümüzde edebiyat, uluslararası arenadaki etkili gücüyle jeopolitik önem kazanmaktadır.Makale, bu bağların stratejik önemini önemli şekillerde açıklıyor ve iki devlet için tek bir dilsel alan oluşturarak Türk halkları arasındaki dil engellerini azaltmaya hizmet edeceğini belirtiyor.

Edebi ilişkilerin sosyal ve politik içeriği, halkların birbirine olan güvenini güçlendirir. Bu da, entelektüel alışveriş sonucunda ortak bir dünya görüşünün ortaya çıkmasına yol açan "kardeşlik" fikrinin doğmasına neden olur. Makale, yenilik ve aydınlanma yönünün stratejik olarak en önemli konu olduğunu göstermektedir.

Bu yön manevi bir güvenlik sağlar ve Özbek ve Türk edebiyatının aydınlatıcı gelenekleri, edebiyattaki yabancı fikirlere karşı güçlü bir savunma görevi görür. Türk dünyasının ortak kahramanları (Emir Timur, Uluğbek, Babür, Nevevi) hakkındaki modern eserler, genç nesilde ulusal gurur ve stratejik birlik duygusu oluşturur.

Çalışma Alanı. Türkiye'de Özbek dilinin bilimsel temeli çok güçlüdür. Burada, başlıca öğretim araçları ve ders kitaplarına örnek olarak aşağıdaki ana kaynaklar ve bilim insanlarının çalışmaları gösterilebilir. Türkiye'de Özbek dili öğretiminde en yaygın kullanılan kitaplar, Özbek gramerini çok basit ve sistematik bir şekilde açıklayan Hamit Zülfikar'ın "Özbek Türkçesi El Kitabı" ve üniversite öğrencileri için hazırlanmış Mustafa Argunşah'ın temel ders kitabı "Özbek Türkçesi Grameri"dir.Ayrıca, en kapsamlı sözlüklerden biri olan "Özbekçe-Türkçe Sözlük" (Türk Dilleri Birliği Yayını), kelimelerin kullanım bağlamı ve eş anlamlıları konusunda geniş kapsamlı bilgi sunmaktadır. Türkiye, Özbek dilini ve edebiyatını dünya sahnesine taşıyan, aralarında ünlü Türk Özbek alimlerinin de bulunduğu birçok güçlü bilim insanına sahiptir.Özellikle Prof. Dr. Ahmet Bijan Ercilasun, Türk dillerinin tarihi ve karşılaştırmalı grameri konusunda önde gelen uzmanlardan biridir. Prof. Dr. Fatma Tuz Tavajjuhi ise Özbek dilinin grameri ve lehçe bilimi üzerine çok sayıda çalışmanın yazarıdır.Prof. Dr. Fuat Bozkurt, Türk lehçeleri arasındaki farklılıkları ve Özbek dilinin yerini incelemiştir.

Türk üniversitelerinde Özbek dili üzerine yapılan çeşitli bilimsel araştırma alanlarında aşağıdaki konular üzerine tezler yazılmıştır: Navoi çalışmaları alanında, Çigatay dilinin incelenmesi ve Navoi'nin eserlerinin modern Türkçeye uyarlanması; modern edebiyat alanında, Çulpon, Fitrat ve Abdullah Kadiri'nin eserleri üzerinden Özbek dilinin oluşumu; karşılaştırmalı leksikoloji alanında ise Özbek ve Türkçe dillerinde aynı anlama gelen ancak farklı telaffuz edilen kelimelerin analizi.

Bulgular ve Tartışma. Özbek dilinin yabancı ülkelerde öğretimi son yıllarda önemli ölçüde yaygınlaşmıştır. Bu durum sadece kültürel bağlardan değil, stratejik ve ekonomik çıkarlardan da kaynaklanmaktadır.Günümüzde Özbekçe, dünyanın 60'tan fazla üniversitesinde öğretilmektedir. Türkiye, Özbekçe öğretiminde lider konumdadır ve Özbekçeye en büyük ilgiyi gösteren ülkedir.Ankara, İstanbul ve Ege Üniversitelerindeki "Modern Türk Lehçeleri" fakültelerinde Özbekçe derinlemesine öğretilmektedir. Türkiye'de Özbekçe öğretimi, Özbek-

Türk edebiyat ilişkilerinin bir yönüdür ve birkaç ana alana ayrılabilir:

-Türkiye'deki hemen hemen tüm büyük devlet üniversitelerinde "Modern Türk Lehçeleri ve Edebiyatları" bölümleri bulunmaktadır. Bu bölümlerde Özbekçe, ana derslerden biri olarak öğretilmektedir. Örneğin, Ankara Üniversitesi, Türkiye'de Özbek dilinin bilimsel olarak incelenmesine başlayan ilk merkezlerden biriydi. Ege Üniversitesi'nde (İzmir), Türk Dünyası Çalışmaları Enstitüsü bünyesinde, Özbek dili ve edebiyatı alanında yüksek lisans ve doktora öğrencileri yetiştirilmektedir.İstanbul Üniversitesi'nde Özbek dili, filolojik ve tarihi yönlerine büyük önem verilerek incelenmektedir. Marmara Üniversitesi'nde ise Özbek lehçeleri ve modern edebi dil uzmanları yetiştirilmektedir.

- Türkiye'de Özbekçe genellikle "karşılaştırmalı yöntem" kullanılarak öğretilir. Çünkü Türkçe ve Özbekçenin gramer yapısı çok benzerdir. Öğrenciler öncelikle Özbekçenin Kiril ve Latin alfabelerini öğrenirler. Ardından, sözcük farklılıkları üzerinde çalışılır (örneğin, Türkçedeki "uçak" Özbekçede "samolyot", Türkçedeki "soru" Özbekçede "savol"dur). Alisher Navoi'nin mirasına duyulan yüksek ilgi nedeniyle, eski Özbek dili (Çigatayca) ayrı bir ders olarak öğretilir;

- Türkiye'de (özellikle İstanbul ve Ankara'da) yaşayan Özbekler, çocuklarına ana dillerini öğretmek için çeşitli kültür merkezlerinde kurslar düzenlediler. Türkiye'deki Özbekistan Büyükelçiliği ve konsoloslukları da kültürel etkinlikler aracılığıyla Özbek dilini teşvik ediyor. Bu durum, Türk öğrencilerin Özbekçe öğrenmesini diğer yabancı dillere göre çok daha kolay hale getiriyor.

Malzeme ve Yöntem. Türk dünyasının ortak kahramanları Emir Timur, Uluğbek, Babür ve Navoi hakkındaki bilimsel kaynaklar, Türk-Özbek edebiyat ilişkileri bağlamında büyük önem taşımaktadır.

Navoi'nin eserlerinin Osmanlı edebiyatı için "manevi bir ölçüt" görevi gördüğü bilinmektedir. Etkisi şu örneklerde görülebilir: 15. yüzyılın ünlü Osmanlı şairi Ahmed Paşa, Navoi'nin gazelleri üzerine birçok tefsir yazmıştır. "Böldi" ve "Körmadim" adlı paralel dizeli gazelleri, Türkiye'de Navoi'nin üslubunun ilk yüksek örnekleri olarak kabul edilir. Navoi'nin "Muhakamat ul-lughatain" adlı eseri, Osmanlı dilbilimcileri için Türk dilinin gelişmişliğine dair başlıca kanıt kaynağıydı. Türk edebiyat eleştirmeni Fuat Köprülü'nün belirttiği gibi: "Navoi sadece Çigatay'ın değil, tüm Türk dünyasının en büyük şairidir."

Mirzo Uluğbek'in öğrencisi Ali Kuşçi'nin Türkiye ziyareti, Özbek-Türk bilim ve edebiyat ilişkilerinde yeni bir dönemin başlangıcını işaret etti. Ali Kuşçi, İstanbul'daki Ayasofya medresesinde ders verdi ve Semerkant Gözlemevi'nin bilimsel geleneklerini Osmanlı İmparatorluğu'na taşıdı. Eseri "Risola fil-hay'a" (Astronomi Üzerine İnceleme), uzun süre Türk medreselerinde ana ders kitabı olarak kullanıldı.

Bu süreç, bilim ve sanatsal düşüncenin bölgesel sınır tanımadığını ve Semerkant Rönesansı'nın İstanbul'da devam ettiğini göstermektedir.

Babür Mirza ve Tarihsel Hafıza Babür Mirza'nın "Baburnama" adlı eseri, Türk edebiyatında anı türünün en mükemmel örneği olarak kabul edilir. Türkiye'de "Baburnama", modern Türkçeye birkaç kez çevrilmiştir (örneğin, Raşid Rahmati Arat tarafından). Babür'ün "Kader yoktur, ruhum gençleşti" gibi dizeleri, Türkiye'deki Türk edebiyatı severler için ana dilleri kadar değerlidir.

Babur'un çalışmaları, iki halkın tarihsel ve coğrafi birliğini ve ulusal kimliği anlamada dilin önemini bilimsel olarak kanıtlamaktadır.

Emir Timur'un imajı, Türk edebiyatında her zaman cesaret ve devlet adamlığının sembolü olmuştur. Türk yazar Abdülhak Hamid Tarkhan'ın "Temur" dramasında veya modern yazarların tarihi romanlarında Timur'un kişiliğine büyük bir saygı duyulur. O, Türk dünyasını birleştiren büyük bir komutan olarak yorumlanır.

Aşağıda Özbek-Türk edebiyat ilişkilerinin en önemli alanlarını analiz edeceğiz
1. Çeviri ve yayıncılık yoluyla. Eskiden Türk edebiyatından sadece Raşod Nuri Güntekin veya Aziz Nesin gibi klasikler çevrilirken, şimdi bu süreç iki yönlü ve büyük ölçüde hızlanmış durumda: Türkiye'de, çağdaş Özbek yazarların -Hürşid Dostmuhammad, İsajon Sultan, Uluğbek Hamdam ve Nazar İsankul- eserleri Türkçeye çevrilerek prestijli yayınevlerinde yayınlanıyor.
Özbekistan'da Elif Şafak, Zülfü Livaneli, Ahmed Ümit ve Hakan Günday gibi çağdaş Türk yazarların eserleri Özbekçe'de çok satanlar arasına girdi. İsajon Sultan, Türkiye'de en ünlü ve sevilen çağdaş Özbek yazarlarından biridir. Eserleri, sadece sanatsal yeteneğiyle değil, felsefi ve ulusal ruhuyla da Türk okurlarına çok yakındır. İşte Türkiye'deki başarısı ve yayınlanmış eserleri hakkında bazı temel bilgiler: Kitaplarından birkaçı Türkçeye çevrilmiş ve Türkiye'de yayınlanmıştır.Saygın Türk yayınevi "Bengü Yayınları" tarafından yayımlanan "Bozkır Rüzgarı" adlı eser, Türk edebiyat camiasında büyük ilgi uyandırdı. Modern bilim ve insan sorunlarını ele alan "Genetik", Türk okurları için bir yenilik oldu. Manevi ve ilahi bir temaya sahip olan "Sonsuzluk Kapısı" ise Türk okurlarının kalplerinde derin bir yer edindi.
İsajon Sultan'ın eserleri Türkiye'de büyük beğeni toplamıştır. Türkiye'de "Yılın Türk Yazarı" (TÜRKSOY tarafından) onur ödülüne layık görülen yazarlardan biridir. Eserleri Türk edebiyat eleştirmenleri tarafından "modern Özbek edebiyatına yeni bir soluk" olarak nitelendirilmektedir. İsajon Sultan'ın eserlerinin Türkiye'deki popülaritesinin nedeni, iki ulusal dilin yakınlığıdırYazarın eserlerinde kullandığı dil, Türkçeye uyarlanması açısından oldukça elverişli ve çekicidir. Ayrıca, eserlerindeki evrensel temalar, Özbek milli ruhunu ve küresel insan sorunlarını (genetik, maneviyat, teknolojik ilerleme) bir araya getirmektedir.
Ayrıca Türkiye'de tasavvufa ve manevi arayışa adanmış eserlere büyük bir talep var ve bu yönelim, İsajon Sultan'ın çalışmalarındaki önde gelen etkenlerden biridir.Türk edebiyatından Özbekçeye çevrilen eserlerin sayısı çok fazladır. Bu süreç, özellikle son 5-10 yılda "patlama" seviyesine ulaşmıştır. Türk yazarların eserleri Özbekistan'da en çok satan kitaplar arasında yer almaktadır.
Aşağıda türlere göre başlıca çeviriler yer almaktadır: Modern ve klasik romanlar alanında Özbek okuyucular arasında en popüler olanlar şunlardır: Raşod Nuri Güntekin'in "Çolykushi", "Yeşil Gece", "Leyla ve Mecnun"; Orhon Pamuk'un "Benim Adım Kırmızı", "Ak Kala", "Kura Kitab", "Ma'sumiyat Müzesi"; Aziz Nesin'in "Muştlaszov" gibi hiciv öykülerinin ve eserlerinin neredeyse tamamı; Selahiddin Demirtaş'ın "Sahar" öykü derlemesi Özbekçeye ustaca çevrilmiştir.
Özbekistan'da en popüler tür, çok sevilen Türk tarihi romanlarıdır. Yavuz Bahodiruglu'nun "Buhara'da Gün Batımı", "Ertuğrul Gazi", "Malazgirt'te Bir Cuma Sabahı"; Akai Gökçe'nin Emir Timur hakkındaki eseri "Temur'un İğnesi"; Rashot Nuri Güntekin'in "Tamga" adlı eseri Özbekçeye çevrilmiştir. Maneviyat ve psikoloji alanındaki çeviriler arasında ise Ahmed Lütfiy Kazanchi'nin "Mutluluk Çağının Hikayeleri", "Üvey Anne", "Hazreti Ebu Bekir Sıddık" gibi birçok dini-aydınlanma eseri; Nuriddin Yıldız'ın "Bu Ümmetin Kızı", "Çok Çalışmaya Vakit Yok" gibi eserleri yer almaktadır.
Hayat Boqi Soysal'ın "İslam'da Aile Bilimi" ve Sinan Akyol'un "Şems Tebrizi" eserleri gösterilebilir. Çocuk edebiyatı alanında ise Mehmet Olim'in "Cami'de Bir Çocuk Var" adlı eseri ve birçok Türk halk masalı derlemesi Özbekçeye uyarlanmıştır.
Uluslararası edebiyat konferansları ve festivalleri düzenleyerek. Bugün Türkiye ile Özbekistan arasındaki edebiyat ilişkileri kitap yayıncılığıyla sınırlı kalmamıştır. Edebiyat ilişkilerinin yeniden canlanmasına büyük ivme kazandıran iki önemli platform bulunmaktadır: Birincisi Türk Devletleri Örgütü (OTÖÖ). Bu örgüt çerçevesinde düzenli yazar buluşmaları ve "Türk Dünyası Edebiyatı" antolojilerinin hazırlanması gerçekleştirilmektedir. İkincisi ise Korkut Ata film ve edebiyat festivalleridir.

"Korkut Ata" Uluslararası Film ve Edebiyat Festivali çerçevesinde, Özbek yazarların eserlerinden uyarlanan senaryo yazımı ve ortak film yapımı konuları ele alınacak. Türkiye ve Özbekistan'da dönüşümlü olarak düzenlenen bu etkinlikler, senaristler ve yazarlar için bir iletişim köprüsü görevi görüyor.
Türk Yazarlar Kongresi. Özbek yazarlar, genellikle Türk Yazarlar Birliği (TYB) tarafından düzenlenen bu etkinliğe en aktif katılanlardır. "TÜRKÖY" projeleri: Bu kuruluş her yıl Türkçe konuşan halklardan birinin edebiyatını "yılın teması" olarak belirliyor. Örneğin, Navoy Yılı veya Abdullah Kadiri Yılı ilan edilmesi ilişkileri yeni bir seviyeye taşıdı.
2. "Türk Dünya Edebiyatı Hazinesi" projesi aracılığıyla. Bu proje çerçevesinde, Özbekistan Cumhurbaşkanı'nın girişimiyle 100 ciltlik "Türk Edebiyatı Başyapıtları" koleksiyonu yayımlandı. Bu koleksiyonun büyük bir bölümü Türk edebiyatı örneklerinden oluşmaktadır. Bu, dünyada nadir görülen bir olaydır ve Türk yaratıcıları tarafından büyük beğeniyle karşılanmıştır.
Şu anda Türkiye ve Özbekistan arasında "Birleşik Türk Kütüphanesi" projesi üzerinde çalışmalar devam etmektedir. Bu proje kapsamında: Dijital edebiyat alışverişi kurulacak. Nadir Özbek el yazmalarının Türkçe çevirileri ve araştırmaları artırılacaktır.
3. Bilimsel işbirliği ve Navoi çalışmaları yoluyla. Bu tür işbirliğinde bilimsel araştırmalar da önemli bir rol oynamaktadır. Türkiye'de Ankara, İstanbul ve Karabük üniversitelerinde Özbek edebiyatı üzerine araştırmalar yapılmakta ve doktora tezleri savunulmaktadır. Özbekistan'da ise Türk edebiyatı araştırmalarının yöntemlerine dayalı yeni araştırmalar yürütülmektedir. Özellikle Türkiye'de Alisher Navoi'nin eserlerinin el yazmalarını incelemek üzere ortak keşif gezileri düzenlenmektedir.
4. Bilimsel araştırmalar da modern ilişkilerde önemli bir rol oynamaktadır: Türkiye'deki Ankara, İstanbul ve Karabük üniversitelerinde Özbek edebiyatı üzerine doktora tezleri savunulmaktadır. Özbekistan'da ise Türk edebiyatı araştırmalarının yöntemlerine dayalı yeni araştırmalar yürütülmektedir. Özellikle, Türkiye'de Alisher Navoi'nin eserlerinin el yazmalarını incelemek üzere ortak keşif gezileri düzenlenmektedir.
5. Dijital edebiyat ve sosyal ağlar aracılığıyla. Şu anda Özbek ve Türk şairler sosyal ağlar üzerinden doğrudan iletişim kuruyorlar. Örneğin: Özbek şairlerin şiirleri sık sık Türk edebiyat sitelerinde (örneğin Edebiyat Haber) yayınlanıyor. Türk edebiyat dergileri (örneğin Kardeş Kalemler) Özbek edebiyatına özel sayılar ayırıyor.
Şu anda Türkiye ve Özbekistan arasında "Birleşik Türk Kütüphanesi" projesi üzerinde çalışmalar devam etmektedir. Bu proje çerçevesinde: Dijital edebiyat alışverişi kurulacak. Özbekçe nadir el yazmalarının Türkçeye çevrilmesi ve araştırılması artırılacak. Kısacası, bu iki ülkenin edebiyatı artık o kadar yakınlaştı ki, bir ülkede yeni çıkan bir kitap kısa süre sonra diğer dilde de yayınlanacak.

Sonuçlar. Sonuç olarak, modern Özbek-Türk edebiyat ilişkileri, iki devlet arasındaki stratejik ortaklığın manevi temelini oluşturmaktadır. Bu ilişkilerin stratejik önemi, tek bir kültürel ve dilsel alanın oluşmasında, Sosyal ve Siyasi Güven Köprüsü'nün daha da güçlendirilmesinde, Kardeşlik fikrinin geliştirilmesinde ve entelektüel alışveriş çerçevesinde görülmektedir.
Bu edebi temaslar, Türk halkları arasındaki dil engellerini azaltmaya ve Türk dillerinin yakınlaşmasına hizmet etmektedir. Edebi eserlerin karşılıklı çevirileri sonucunda, Özbek ve Türk okuyucular birbirlerinin kelime dağarcığına, ifadelerine ve düşünce biçimlerine alışacaklardır. Bu, gelecekte tek bir Türk diyalog ortamı oluşturmaya yönelik stratejik bir adımdır. Edebiyat, halkların birbirine olan güvenini güçlendirir, kardeşlik fikrini pekiştirir.
Çulpan, Kadyri veya Navoi'nin eserlerinin Türkiye'de popülerleşmesi, Türk halkında Özbekistan'a karşı bir "tarihsel vatan" duygusu uyandırıyor. Bu da halkın siyasi ve ekonomik birliklere desteğini sağlıyor. Yazarlar ve şairler arasındaki sürekli diyalog, iki ülkenin elitleri arasında ortak bir dünya görüşünün oluşmasına yardımcı oluyor.

Orkhan Pamuk gibi Türk yazarların Özbekistan'da, İsajon Sultan gibi Özbek yazarların ise Türkiye'de tanınması, Türk edebiyatını küresel ölçekte rekabetçi hale getiriyor. Özbek ve Türk edebiyatının aydınlanma gelenekleri, yabancı fikirlerle mücadelede güçlü bir kalkan görevi görüyor.

Gençlerin eğitiminde, Türk dünyasının ortak kahramanları (Emir Timur, Uluğbek, Babür, Nevevi) hakkındaki modern eserler, genç nesilde ulusal gurur ve stratejik birlik duygusu oluşturmaktadır. Yani, edebiyatla birleşen halklar, siyasi çıkarlar tarafından kolayca bölünemezKısacası, bugün Özbek ve Türk edebiyatı birbirinden ayrı değil, aksine tek bir Türk kültür alanının iki güçlü kanadı olarak gelişmektedir. Bu iki ülkenin edebiyatı o kadar yakınlaşmıştır ki, bir ülkeden yeni bir kitap kısa süre sonra diğer dilde de yayınlanmaktadır.

Kaynaklar:

1. Alisher Navoi. (2014). Tartışma kapsamlıdır. - Taşkent: Gafur Ghulam adına yayınevi. Muhâkemetü'l-Lughateyn, Ankara: TDK Yayınları).

2. Zahiruddin Muhammed Babur (1989). Bobunama. Taşkent: Yıldız. (Türkiye baskısı: Baburnâme, Hazırlayan: Reşit Rahmeti Arat, Ankara: Kültür Bakanlığı Yayınları)

3. .Emir Temur.(2011). Timur'un kuralları. -Taşkent: Özbekistan.

4. Fuat Köprülü (Fuat Köprülü). (2003). Türk Edebiyatı Tarihi. - Ankara: Akçağ Yayınları.

5. Kemal Eraslan (Kemal Eraslan). (2015). Ali Şir Nevâyî: Hayatı, Şahsiyeti ve Eserleri. - Ankara: Türk Dil Kurumu Yayınları.

6. Abdurauf Fıtrat. Emir Temur (Tarihsel drama).(1998). -Taşkent: Manaviyat.

7. İbrahim Hakkul.(2010). Navoi ve Türkiye. -Taşkent: Muharrir, .

8. Suayma Marufova.(1980). Özbek-Türk edebiyat ilişkileri tarihinden. -Taşkent: Fan.

8. Ali Kuşçu ve Timurlu İlmi: Ali Kuşçu ve Dönemi Sempozyum Bildirileri. - İstanbul: İstanbul Büyükşehir Belediyesi Yayınları.

9. Özbekistan-Türkiye ilişkileri: "Özbekistan ve Türkiye: stratejik ortaklık ve kültürel işbirliği" konulu uluslararası bilimsel ve uygulamalı konferansın bildirileri (2020-2024).

10. Gulbahar Tavaldiyeva.(2023): Osh Devlet Üniversitesi Bülteni. Özbek dilindeki ödünç kelimelerin sözcük dağarcığı üzerine, Alisher Navoi'nin eserleri örneği üzerinden /О лексике заимствованных слов узбекского языка на примере творчества Алишера Навои. https://journal.oshsu.kg/index.php/vestnik/article/view/1160

MUHANDISLARNING KASBIY-KOMMUNIKATIV KOMPETENTLIGINI RIVOJLANTIRISH MUAMMOSINING O‘ZIGA XOS XUSUSIYATLARI

p.f.f.d., dots. Mingboyev Ulugbek Xujayevich
Mirzo Ulug‘bek nomidagi O‘zbekiston Milliy universitetining Jizzax filiali
Raxmatov Alisher Shirinboyevich
Jizzax davlat pedagogika universiteti, Tabiiy va aniq fanlarda masofaviy ta’lim kafedrasi katta o‘qituvchisi

Annotatsiya. Ushbu maqolada muhandislarning kasbiy-kommunikativ kompetentligini rivojlantirish muammosi zamonaviy ishlab chiqarish va ish jamoalarida samarador aloqalarni o‘rnatishga katta ahamiyat berishni taqozo etadi. Bugungi kunda muhandislar nafaqat texnik bilim va ko‘nikmalarga, balki ijtimoiy va kommunikativ qobiliyatlarga ham ega bo‘lishlari kerak. Bu, o‘z navbatida, ularning ishdagi samaradorligi, muammolarni hal qilish qobiliyatlari va jamoada ishlashdagi natijalarini oshirishga olib keladi.
Kalit so‘zlar: Kasbiy-kommunikativ, loyihalashtirish, texnologik, kompetentlik, loyiha-konstruktorlik, ekspluatatsiya, tashkiliy-boshqaruv.

ОСОБЕННОСТИ ПРОБЛЕМЫ ФОРМИРОВАНИЯ ПРОФЕССИОНАЛЬНО-КОММУНИКАТИВНОЙ КОМПЕТЕНТНОСТИ ИНЖЕНЕРОВ

Аннотация. В данной статье рассматривается проблема развития профессиональной и коммуникативной компетентности инженеров, требующая большого внимания к построению эффективных взаимоотношений в современных производственных и рабочих коллективах. Сегодня инженеры должны обладать не только техническими знаниями и умениями, но и социальными и коммуникативными способностями. Это, в свою очередь, приводит к повышению эффективности их труда, навыков решения проблем, результатов командной работы.
Ключевые слова: Профессионально-коммуникативная, проектная, технологическая компетентность, проектирование и строительство, эксплуатация, организационно-управленческая.

SPECIFIC FEATURES OF THE PROBLEM OF DEVELOPING PROFESSIONAL-COMMUNICATIVE COMPETENCE OF ENGINEERS

Abstract. In this article, the problem of developing professional and communicative competence of engineers requires great attention to the establishment of effective relationships in modern production and work teams. Today, engineers must have not only technical knowledge and skills, but also social and communicative abilities. This, in turn, leads to increased problem-solving skills and teamwork performance.
Keywords: Professional-communicative, design, technological, competence, design-construction, exploitation, organizational-management.

Rivojlanish tendensiyalari mutaxassislarni zamonaviy texnologiyalarni loyihalash va ularni ishlatishga moslasha olishni talab qiladi. Hamma vaqt ham yangi yaratilgan

texnologiyalarga moslashish yoki uni tan olish inson uchun noaniqliklarni keltirib chiqaradi. Sababi u ishlash jarayonida ish joyidagi qurilmalarni ishlatish ko‘nikmasiga ega bo‘lgan bo‘lib, ko‘rish tizimi ham unga moslashib qolgan bo‘ladi. Yangi yaratilgan texnologiyalarga tez moslasha moslasha oladigan mutaxassislarni tayyorlash murakkab masalalardan biridir. Chunki tayyorlangan mutaxassislar bilimlarni tez o‘zlashtira oladigan, har qanday tizimga tez moslashuvchan bo‘lishni talab etadi. Bu muammoni muhandislarni tayyorlash misolida ko‘rib chiqimiz. Avvalom bor muhandisning kasbiy-kommunikativ kompetentligini rivojlantirish talab etiladi. Chunki ish jarayonida qo‘yiladigan vazifalarning murakkabligi, xilma-xilligi, xizmat vazifalarini bajarish nuqtai nazaridan mas’uliyatliligi bilan ajralib turadi.

Har qanday faoliyat, shu jumladan muhandislik faoliyati ham o‘zining mazmuni, shakli va amalga oshirish usullariga ko‘ra murakkabdir.

Psixologik ma’noda faoliyat - ongli ravishda qo‘yilgan maqsad bilan tartibga solinadigan, insonga uning harakatlarini aniq, ko‘zda tutadigan natijaga erishishga yo‘naltiradigan tashqi-ichki faollikdir.

S.L. Rubinshteyn ta’kidlaganidek, “inson faoliyatining o‘ziga xos xususiyati shundaki, u ongli va maqsadga yo‘naltirilgan bo‘ladi. Inson ongli ravishda o‘z maqsadlarini amalga oshiradi, o‘zi o‘zgartirgan voqelikda o‘z niyatlari va g‘oyalarini ob’yektivlashtiradi” [1].

Muhandislik faoliyati kasbiy majburiyatlarni amalga oshirish jayayonida ongli maqsadlarga erishish orqali o‘z ehtiyojlarni rag‘batlantirishni amalga oshiradi.

Faoliyat harakatlardan, harakatlar zanjiridan - ixtiyoriy faollikning maxsus birliklaridan, anglangan maqsad sari “qadamlar”dan tarkib topadi.

A.N. Leontev harakatlarni maqsadga erishish yo‘lida erishilishi kerak bo‘lgan oraliq natija haqidagi tasavvurga bo‘ysunuvchi jarayon sifatida ta’riflagan [2].

Ketma-ket bajariladigan harakatlar orqali erishiladigan oraliq natijalar yig‘indisi maqsadga muvofiq bo‘lgan yakuniy natijaga olib keladi.

Harakat - faoliyatni tashkil etuvchi tarkibiy-funksional birliklardan-biri bo‘lib, uning motivi (shaxsiy ma’nosi, individual ahamiyati va maqsadga munosabati) bilan rag‘batlantiriladi va har doim ushbu harakatning anglangan vazifasi bilan belgilanadigan va faoliyat maqsadiga erishishga hissa qo‘shadigan natijaga qaratilgan. Vazifa - faoliyat maqsadi yo‘lidagi oraliq maqsaddir.

Muhandisning kasbiy faoliyati ham o‘ziga xos harakatlardan iborat bo‘lib, ularning har biri ma’lum bir vazifani (xususiy maqsadni) hal qilishga va maqsadga yaqinlashadigan oraliq natijani olishga qaratilgan. Harakat natijalari jamlanib, maqsadga erishishni ta’minlaydi. Aytish mumkinki, harakatlar faoliyatni amalga oshirish usullaridir.

Harakatlar asosiy va yordamchi bo‘lishi mumkin. Asosiy harakat vazifalari, ta’sir ob’ektining mohiyati bilan bog‘liq. Muhandislik faoliyatida - bu muhandis-texnik xodimning o‘z kasbiy kompetensiyasi doirasida o‘z vazifalarini amalga oshirishining turli shakllaridan kelib chiqadi.

Biroq, professional muhandislik harakatlari ushbu mutaxassislik bo‘yicha ishlaydiganlarning barchasi tomonidan bajarilishiga qaramay, hamma nima qilish kerakligini biladi, ammo natijalar har xil. Buning sababi shundaki, muhandis-mutaxassislar nima va qanday qilish kerakligini turlicha tushunishidadir. Ularning ba’zilari rasmiy-me’yoriy, amaliy harakatlar bilan cheklansa, boshqalari asosiy harakatlarni bajarish uchun qulay sharoit yaratadigan yordamchi harakatlar bilan boyitadi. Muhandis-texnik xodimni psixik jihatdan kuzatilaganda, ko‘pincha oddiy harakatlari ortida turli-tuman psixik harakatlarni sifatli bajarish bilan bog‘liq bo‘lgan murakkab faoliyat yotadi.

Muhandislik faoliyati xususiyatlarini o‘rganishda O.M. Volosevich, V.I.Goroxov, P.S. Dishlyavoy, I.F. Ignateva, V.M. Figurovskaya, A. Chuchalin, Ye.A. Shapovalov, P.N. Shimshinova, M.L. Shubas, L.V. Yatsenko va boshqalarning ilmiy izlanishlari katta ahamiyat kasb etadi.

Shuni ta’kidlash kerakki, muhandislik faoliyatining maqomi hali ham munozarali bo‘lib qolmoqda, bu “muhandislik faoliyati” tushunchasini talqin qilishda shakllangan yondashuvlar bilan bog‘liq.

Faylasuflar muhandislik faoliyati deganda noorganik tabiat hodisalarini bilish va o‘zgartirishga, shu asosda texnikani yaratishga qaratilgan ijtimoiy faoliyat turini tushunadilar (O.M. Volosevich, I.F. Ignateva, Ye.A. Shapovalov). Muhandislik faoliyatining mantiqiy-gnoseologik talqini uni muhandislik bilimlarini amalga oshirish faoliyatidan kelib chiqadi (V.I. Goroxov, V.M. Figurovskaya, M.L.Shubas).

Biz kasbiy muhandislik faoliyatini (O.M. Volosevich, V.I. Goroxov, I.F. Ignateva, V.M. Figurovskaya, Ye.A. Shapovalov, M.L. Shubas) muhandislik bilimlarini amalga oshirish bo‘yicha texnik faoliyat turi degan fikrga qo‘shilamiz.

Adabiyotlarda muhandislik faoliyatiga asosan texnikani loyihalashtirish va texnik ob’yekt, texnik tizimning to‘liq hayotiy siklini ta’minlash bo‘yicha faoliyat sifatida qaraladi. Shunday qilib, muhandislik faoliyati texnik va texnologik jarayonlarni loyihalash va ishlab chiqish, texnikani bevosita ishlab chiqarish va undan foydalanish bo‘yicha faoliyatni o‘z ichiga oladi.

Muhandislik faoliyati ko‘pincha moddiy-ishlab chiqarish faoliyati bilan tenglashtiriladi, shuning uchun muhandislik-texnik mutaxassislikning o‘ziga xos xususiyatlari predmetlilik, faollik, ijodiy-o‘zgartiruvchi mohiyat, mahsuldorlik, muhandislik bilimlari, g‘oyalari, loyihalari, rejalarini ishlab chiqarish amaliyotida bevosita amalga oshirish bilan bog‘liq amaliy yo‘nalishdir [3].

Keng ma’noda muhandislik kasbi muhandislik muammolarini o‘rganish va hal qilish, muhandislik loyihalashtirish; matematik, tabiiy-ilmiy va muhandislik bilimlariga asoslangan bilimlar va texnologiyalarni qo‘llash; muhandislik faoliyatining samarali o‘zaro ta’sirini boshqarish va ta’minlash; muhandislik faoliyatining, shuningdek, muhandislik faoliyatining huquqiy, moliyaviy va boshqa jihatlarining iqtisodiyot va ijtimoiy sohaga ta’sirini tushunish; muhandisliklarning kasbiy axloqiy kodeksiga rioya qilish va mas’uliyatini anglashdir [4, 9-10].

Muhandislik kasbi kasbiy xususiyatga ega bo‘lgan va faoliyatning ilmiy-tadqiqot, loyiha-konstruktorlik, ishlab chiqarish-texnologik, tashkiliy-boshqaruv, foydalanish turlarini amalga oshirishga yo‘naltirilgan harakatlarni egallashni o‘z ichiga oladi:

1. Loyiha-konstruktorlik: loyihalashtirish maqsadlarini, samaradorlik mezonlarini aniqlash; loyihalashtirish ob’ektini, predmet sohasini, ularning o‘zaro bog‘liqligini tizimli tahlil qilish; loyihalashtirish uchun boshlang‘ich ma’lumotlarni tanlash; muammoni hal qilishning umumlashtirilgan variantlarini ishlab chiqish, bu variantlarni tahlil qilish, oqibatlarni bashorat qilish, ko‘p mezonlilik, noaniqlik sharoitlarida murosali yechimlarni topish, loyihani amalga oshirishni rejalashtirish; loyihalashtirish ob’ektining ishonchliligi va ishlash sifatini baholash; xavfsiz hayot faoliyati sharoitlarini ta’minlash; iqtisodiy samaradorlikni hisoblash; barcha turdagi loyiha hujjatlarini ishlab chiqish, kelishish va chiqarish.

2. Ishlab chiqarish-texnologik: kasbiy faoliyat ob’yektlarini ishlab chiqish texnologiyasi.

3. Ilmiy-tadqiqot: kasbiy faoliyat ob’yektlarining nazariy va eksperimental modellarini ishlab chiqish va tadqiq etish.

4. Ekspluatatsiya: loyihalash ob’yektini joriy etishni tashkil etish va tajribaviy foydalanish; ushbu ob’yektlarning ishlash jarayonlarini tahlil qilish, sintez qilish, optimallashtirish va sifatini bashorat qilish usullarini ishlab chiqish va tadqiq qilish.

5. Tashkiliy-boshqaruv: ishlab chiqarish korxonalari va buyurtmachi, shuningdek, turli mutaxassis jamoalarning o‘zaro hamkorligini tashkil etish, turli xil fikrlar sharoitida boshqaruv qarorlarini qabul qilish; uzoq muddatli va qisqa muddatli rejalashtirish va maqbul yechimlarni topishda turli xil talablar (qiymat, sifat, bajarish muddatlari) o‘rtasida murosaga kelish; loyihalash ob’yektining sifatini ta’minlash uchun ishlab chiqarish va noishlab chiqarish xarajatlarini baholash; kirish ma’lumotlarining sifatini nazorat qilishni tashkil etish.

Tashkiliy-boshqaruv faoliyati muhandis faoliyatida muhim o‘rin tutadigan tashkiliy masalalarni hal qilish bilan bog‘liq bo‘lib, umuman tashkilot mehnatining samaradorligi ularning hal qilinishiga bog‘liq. Odamlar bilan ishlash qobiliyatiga ega bo‘lish muhandisning eng muhim fazilatidir. Bu faoliyat o‘z mavqeiga ko‘ra rahbar bo‘lgan muhandis uchun alohida ahamiyatga ega bo‘lib, u rasmiy va shaxslararo aloqalarni o‘rnatishdan tashqari, bo‘ysunuvchilarning individual-psixologik xususiyatlarini hisobga olgan holda ular o‘rtasida vazifalarni samarali taqsimlashi, ularning xizmat vazifalarini bajarishini muvofiqlashtirishi va nazorat qilishi kerak. Shuning uchun, ko‘plab muhandis-texnik xodimlar chuqur kasbiy bilim va tajribadan tashqari tashkilotchilik, mustaqillik, mas’uliyat kabi fazilatlariga ega bo‘lishlari kerak.

A.Chuchalin, O.Boev [4, 9-10] ta’kidlaganidek, muhandislik faoliyatining o‘ziga xos xususiyatlariga quyidagilar kiradi: muhandislik muammolarini o‘rganish va hal qilish, muhandislik loyihalashtirish; matematik, tabiiy-ilmiy va kasbiy muhandislik bilimlariga asoslangan bilim va texnologiyalarni qo‘llash; muhandislik-texnik faoliyat turlarini boshqarish va ularning samarali o‘zaro ta’sirini ta’minlash; muhandislik faoliyatining, shuningdek, muhandislik faoliyatining huquqiy, moliyaviy va boshqa jihatlarining iqtisodiyot va ijtimoiy sohaga ta’sirini tushunish; axloq kodeksiga rioya qilish va muhandislik kasbi vakillarining mas’uliyatini anglash.

Shunday qilib, muhandislik faoliyati asosan barcha majburiyatga ega bo‘lgan shaxslar tomonidan kasbiy amaliyotni bajarish sifatida qaraladi. Amaliyotchilar va nazariyotchilar muhandislik faoliyatiga kiradigan muayyan vazifalarni shakllantirish, u yoki bu tartib-qoidalarni ko‘rsatish orqali muhandislarning shaxsiy va kommunikativ imkoniyatlarini nazarda tutadilar, ammo bu jihatlar ikkinchi darajali bo‘lib qoladi. “Kasbiy muhandislik faoliyati” tushunchasi, albatta, faol shaxsiy va kommunikativ lahzalarni, muhandislarning jamiyat tomonidan o‘z oldiga qo‘yilgan vazifalarni hal qilish uchun o‘z kasbi doirasida qiladigan barcha ishlarini aks ettirishi kerak. Muhandisning kasbiy faoliyati ko‘p jihatdan muloqot sharoitida kechganligi sababli, muhandislik faoliyatining kommunikativ jihati alohida ahamiyat kasb etadi.

Kommunikativ faoliyatni muhandislik ixtisosligining eng muhim jihatlaridan biri sifatida belgilab, umumiy ko‘rinishda muhandisning kasbiy-kommunikativ faoliyatiga kiritilgan va unga xizmat qiladigan kasbiy muloqot sifatida tushunilishini ta’kidlaymiz.

Bizning fikrimizga ko‘ra, kasbiy muloqot shaxsga yo‘naltirilgan muloqot va ijtimoiy yo‘naltirilgan muloqot o‘rtasida oraliq o‘rinni egallaydi, chunki u shaxs tomonidan ham, faoliyat tuzilishi tomonidan ham quriladi [5].

Kasbiy muloqot o‘rnini belgilashning qiziqarli yondashuvini quyidagicha ifodalash mumkin. Agar muloqot turlarini ajratishga muloqot faoliyatining tarkibiy qismlari mazmuni nuqtai nazaridan yondashilsa, unda muloqotning barcha turlari ikkiga “joylashtiriladi”: kasbiy va kasbiy bo‘lmagan, ular bir xil muloqot faoliyatining ikki tomoni hisoblanadi. Bunda ular o‘rtasidagi asosiy farq muhokama qilinayotgan keyingi faoliyat mazmunidir.

Umuman kasbiy muloqot deganda bajarilayotgan vazifa doirasida va u bo‘yicha kechadigan odamlarning verbal va noverbal o‘zaro ta’sirini tushunishni taklif qilamiz. Shu ma’noda, kasbiy muloqot o‘ziga xos maqsadlarga, shuningdek, ijtimoiy-psixologik, psixolingvistik va lingvistik xususiyatlarga ega bo‘lib, muloqotning boshqa turlaridan bir qator parametrlar bilan ajralib turadi: munosabatni tanlash, ishlash shartlari, muhandislar o‘rtasidagi munosabatlar, ularning qiziqishlarining umumiyligi va suhbat mavzusi haqida xabardorlik darajasi, muhandislarning ijtimoiy xususiyatlariga qo‘yiladigan talablar, ma’lum bir funksional uslubga tegishliligi, leksikaning maxsus vositalaridan foydalanish, fikrni bayon qilishning mantiqiyligi va izchilligi, batafsil javoblarning mavjudligi, ma’lumotlarning bir tomonlamaligi deb hisoblash mumkin.

Shunday qilib, muhandislar kasbiy faoliyatining eng muhim tarkibiy qismlaridan biri kommunikativ faoliyat bo‘lib, uning sifatli bajarilishi kasbiy vazifalarni hal qilish samaradorligiga bevosita ta’sir qiladi va muhandisning kasbiy-kommunikativ kompetentligining rivojlanish darajasiga bog‘liq bo‘ladi.

IQTIBOSLAR/СНОСКИ/REFERENCES

[1] Рубинштейн С.Л. Основы общей психологии. - СПб.: Питер, 2000.

[2] Леонтев А.А. Психология общения. — М., 1997

[3] Мамонтова Н.Ю. Формирование коммуникативной компетентности студентов технических вузов: Дис. .. .канд. педагог, наук. - Кемерово, 2006.

[4] Чучалин А., Боев О., Криушова А. Качество инженерного образования: мировые тенденсии в терминах компетенсий // Высшее образование в России. - № 8, 2006. - С. 9-17.

[5] Mingboyev U.X., Raxmatov A.Sh. Zamonaviy o‘qitish vositalaridan foydalanib bo‘lajak muhandislarning kasbiy-kommunikativ kompetensiyasini shakllantirish // Komyuter ilmlari va muhandislik texnologiyalari mavzusidagi xalqaro ilmiy-texnik amjuman materiallari to‘plami 1-qism. 2024.

MATEMATIK ÖĞRETIMINE MODERN VE YENILIKÇI YAKLAŞIMLAR

Hamidov Asrorjon Bakhromjon ugli, Fergana bölgesi, Toshlok ilçesi, Abu Rayhon Beruniy Adollari Özel Okulu'nda kıdemli öğretmen
0009-0008-4906-0588

Özet.
Bu makale, öğrenci merkezli öğrenme, teknoloji entegrasyonu ve disiplinlerarası bağlantıları vurgulayarak, matematik öğretimine yönelik modern ve yenilikçi yaklaşımları ele almaktadır. Eleştirel düşünmeyi ve kavramsal anlayışı geliştiren problem tabanlı öğrenme ve sorgulamaya dayalı öğretim gibi öğretim yöntemlerini öne çıkarmaktadır. Dijital araçların ve uyarlanabilir öğrenme sistemlerinin öğretimi kişiselleştirmedeki rolü incelenmektedir. Makale, yenilikçi stratejilerin akademik başarıyı artırdığı ve öğrencileri modern dünya için gerekli becerilerle donattığı sonucuna varmaktadır.
Anahtar Kelimeler: Modern matematik eğitimi, yenilikçi öğretim yöntemleri, öğrenci merkezli öğrenme, problem tabanlı öğrenme, sorgulamaya dayalı öğretim, teknoloji entegrasyonu, dijital öğrenme araçları.

MODERN AND INNOVATIVE APPROACHES TO TEACHING MATHEMATICS

Abstract.
This article discusses modern and innovative approaches to teaching mathematics, emphasizing student-centered learning, technology integration, and interdisciplinary connections. It highlights instructional methods such as problem-based learning and inquiry-based teaching that enhance critical thinking and conceptual understanding. The role of digital tools and adaptive learning systems in personalizing instruction is examined. The article concludes that innovative strategies improve academic achievement and equip students with essential skills for the modern world.
Keywords: Modern mathematics education, innovative teaching methods, student-centered learning, problem-based learning, inquiry-based instruction, technology integration, digital learning tools.

20.03.2026

İLGİLİ MAKAMA

İstinye Uluslararası Disiplinlerarası Akademik Çalışmalar Kongresi 8-10 Mart, 2026 tarihinde İstanbul, Türkiye'de (çevrimiçi ve çevrimdışı) 27 farklı ülkenin (Türkiye, Kazakhstan, Azerbaijan, Uzbekistan, Nigeria, Slovenia, India, Bangladesh, Mexico, Algeria, Morocco, Hungary, Serbia, Albania, Ukraine, Iran, Lebanon, Pakistan, Vietnam, Romania, Indonesia, Ethiopia, Slovakia, Kyrgyzstan, North Macedonia, USA, TRNC) akademisyen/araştırmacılarının katılımıyla gerçekleşmiştir. Kongre 16 Ocak 2020 Akademik Teşvik Ödeneği Yönetmeliğine getirilen "Tebliğlerin sunulduğu yurt içinde veya yurt dışındaki etkinliğin uluslararası olarak nitelendirilebilmesi için Türkiye dışında en az beş farklı ülkeden sözlü tebliğ sunan konuşmacının katılım sağlaması ve tebliğlerin yarıdan fazlasının Türkiye dışından katılımcılar tarafından sunulması esastır." değişikliğine uygun düzenlenmiştir.
Bilgilerinize arz edilir,

Saygılarımla

Assoc. Prof. Dr. E. İlhan Şahin
Member of the Organizing Committee